

ĐẠI ĐƯỜNG NỮ PHÁP Y

ĐẠI ĐƯỜNG NỮ PHÁP Y

ĐẠI ĐƯỜNG NỮ PHÁP Y

Tác giả: Tụ Đường

Editor: Lão Hủ

Thể loại: Ngôn Tình, Xuyên Không, Trinh Thám, Nữ Cường, Cổ Đại,

HE

Nguồn:

—★—

[dtv-ebook.com](#)

Chương 1: Đại Đường năm Trinh Quán

(revised 14 Apr 2020)

"Tiến sĩ Nhiễm, báo cáo kiểm nghiệm đã đánh ra, thỉnh ngài kí tên!"

Trong văn phòng, một nam nhân tuấn tú văn nhã mặc áo blouse trắng, khuôn mặt trắng nõn, mắt kính gắn trên sống mũi cao cao làm giảm đi vài phần tuấn tú lại tăng thêm vẻ ôn hòa giỏi giang.

Ngừng một chút vẫn không thấy có người trả lời, nhưng nam nhân dường như biết vị tiến sĩ Nhiễm kia nhất định còn đang ở bên trong, nên duỗi tay gõ vài cái lên cửa, cao giọng gọi, "tiến sĩ Nhiễm!"

"Được rồi, để đó trước đi!", bên trong bàn làm việc chất đầy văn kiện truyền ra một giọng nữ khô khan.

"Tiến sĩ Nhiễm, Lý đội trưởng bên hình sự đã qua thúc giục vài lần, thỉnh ngài mau chút." Nam nhân cẩn thận đem một phần văn kiện để tràn lan trên bàn làm việc dời qua một bên, thả văn kiện trong tay xuống, cuối cùng còn không yên tâm mà dùng một cái nghiên mực cỗ trên bàn chặn lên trên.

Nam nhân thở dài, giờ lại không kí tên giao ra, phỏng chừng Lý đội trưởng bên kia muốn lại đây giết người.

Nhớ tới bộ dáng sát khí tận trời của vị Lý đội trưởng kia, nam nhân lại nhắc nhở, "Tiến sĩ Nhiễm, văn kiện ta dùng nghiên mực chẵn, thỉnh ngài mau chóng kí tên."

Một gương mặt tinh xảo như búp bê ngược lên từ đống văn kiện, mày đẹp nhăn lại, "Ta đã biết, sáng mai ta tự mình mang văn kiện qua đó."

Trương trộn lý nhận được câu trả lời, lúc này mới yên tâm, ứng tiếng rồi xoay người đi ra ngoài, trong lòng lại không biết là nên tiếc hận hay là tán thưởng, đều nói trên đời này có ba loại người, nam nhân, nữ nhân, nữ tiến sĩ. Nữ tiến sĩ giống như Nhiễm Nhan, có được hai học vị Tiến sĩ, hẳn nên

được coi là "chiến đấu cơ" trong số đó, đáng tiếc, khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân kia, chắc là thường xuyên phải đổi mặt với thi thể nên mang tử khí trầm trầm, lại giống như hormone giống cái không được phân bố đều đặn, cho nên cho tới nay vẫn là một 'thánh nữ' không ai hỏi thăm đến.

Trong văn phòng, Nhiễm Nhan vẫn luôn cắm cúi đến tối mịt mới nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy đi pha trà, thấy báo cáo nghiệm thi đè dưới nghiên mực, liền buông cái ly trong tay, ngồi trở lại cầm lấy báo cáo nhìn qua.

Vụ án này, tổng cộng 5 người chết, là một nhà năm miệng ăn, căn cứ vào kiểm nghiệm tôn thương trên thi thể, là bị hành hạ đến chết, trong đó hai nạn nhân nữ còn bị xâm hại. Nhiễm Nhan nhíu mày, nhìn hai hàng cuối cùng, vết thương trí mạng là vết dao rộng 1.3 centimet dài 7 centimet.

Đây là người khác một lần nữa nghiêm lại hay là có người bóp méo báo cáo nghiệm thi? Nhiễm Nhan buông báo cáo xuống, cầm lấy điện thoại bàn, bấm số máy nội bộ, bên trong tiếng 'đô đô' truyền đến, qua hồi lâu, cũng không có người tiếp điện thoại, Nhiễm Nhan liếc đồng hồ trên tường, 23:40, trừ bỏ canh công, những người còn lại đều đã tan tầm.

Tuy rằng trong lòng đã chắc chắn là có người tự mình bóp méo báo cáo, nhưng tố pháp y cũng có mấy người tự nhận là nhân viên thẩm niêm khá bảo thủ, nên một lần nữa kiểm nghiệm, cũng không phải không có khả năng. Nhiễm Nhan từ trước đến nay tuân thủ nghiêm ngặt trách nhiệm, muôn xác nhận lại lần nữa. Lấy áo blouse trắng treo cạnh cửa, tròng nhanh lên trên người, sau đó lấy bao tay, khẩu trang, chuẩn bị đi tới phòng nghiệm thi.

Nhưng đi tới cửa, Nhiễm Nhan bỗng nhiên dừng chân, quay lại đem bản báo cáo kia đặt trên máy copy ấn ra thêm một phần, đè ở dưới nghiên mực, đem bản gốc bỏ vào két sắt khóa lại.

Sau khi làm xong hết thảy, Nhiễm Nhan mới bước ra cửa, nàng vừa đi, vừa âm thầm phân tích mục đích mà người này bóp méo báo cáo nghiệm thi, báo cáo là yêu cầu nàng ký tên mới có thể làm chứng cứ, bóp méo đến rõ ràng như vậy, tất nhiên chỉ cần nàng liếc mắt một cái là nhìn ra.

"Không xong rồi!!" Nhiễm Nhan hô nhỏ một tiếng, buông tay ấn nút thang máy, vội vàng xoay người chạy ra ngoài.

Nếu người kia biết rõ sẽ bị phát hiện, mà vẫn làm như vậy, rất có khả năng chính là vì dụ nàng đi nghiệm lại lần nữa, mục tiêu của hung thủ là nàng.

Nhưng nàng còn chưa đi được hai bước, phía sau một trận kình phong đánh úp lại, 'phịch' một tiếng, sau đầu bị một vật cứng nào đó đập trúng.

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy sau đầu có dòng nhiệt ấm áp theo cổ chảy xuống lưng, nàng từ bỏ kêu cứu, bởi vì nơi này là phòng nghiệm thi ở dưới tầng

hở, hiệu quả cách âm cách nhiệt cao, hơn nữa hiện tại là ban đêm, khả năng nàng được cứu là số âm.

Đồ vật trong tay Nhiễm Nhan rơi lộp bộp xuống sàn, nàng theo bản năng mà quay đầu lại nhìn hình dáng hung thủ, cổ lại bị người giữ lại từ phía sau. Nhiễm Nhan có thể cảm giác được người nọ đang mang găng tay cao su. Xem ra là cao thủ gây án, phòng nghiêm thi này người bình thường vào không được, cho nên người này càng có khả năng là pháp y cùng tö.

"Vốn dĩ kế hoạch của ta không hề có sơ hở, chỉ là ai bảo người cứ cố tình từ miệng vết thương mà nghiêm ra chứng cứ, vậy trách không được ta ra tay tàn nhẫn" giọng nói lạnh lẽo truyền ra từ phía sau.

Giọng nói quen thuộc, chứng thực suy nghĩ của Nhiễm Nhan, đúng, là trợ lý của nàng.

Nhiễm Nhan cười lạnh, chịu đựng cảm giác đau đớn cùng với đau óc mơ hồ, nỗ lực sắp xếp ngôn từ, "Trương trợ lý, ngươi quá coi thường Nhiễm Nhan ta, ta đây vì vô ý mà chết ở trong tay ngươi nhưng ngươi trốn cũng không thoát."

'Răng rắc' một tiếng, có lẽ là xương cổ đã bị vỡ gãy, Nhiễm Nhan đau đến không nhìn thấy gì nữa, nàng chỉ nhớ rõ trước khi ngã xuống, trong tầm mắt là nghiên mực cổ bị chia năm xẻ bảy trên mặt đất, đó là quà sinh nhật mà mẹ nàng, một nhà nhà khảo cổ học, tặng cho nàng.

Tháng sáu đầu hạ, sáng sớm cả thành Tô Châu được bao phủ bên trong một màn mưa bụi mê mang. Bên trong hơi nước mờ mịt, mơ màng màng, mái hiên lầu các cao thấp đan xen nhau, ngẫu nhiên có góc mái nhà phi dương phá tan sương mù, tường trắng ngôi sảnh, hẻm nhỏ lát đá xanh, hoặc đậm hoặc nhạt, hoặc xa hoặc gần, cùng hình ảnh liễu rũ bên bờ sông tạo thành một bức tranh thuỷ mặc tuyệt mỹ.

Nhưng từ nơi này đi về hướng nam bốn năm dặm, không khí lại hoàn toàn bất đồng.

Dưới chân núi cây cối rậm rạp, giữa một khoảnh đồng ruộng to bằng phẳng có cái thôn nhỏ, chỉ có hơn 40 hộ nhân gia, khói bếp lượn lò bay lên trong mưa bụi, bốn phía đường ruộng chật chít, tiếng gà chó kêu hỗn tạp.

Nơi này phòng ốc thấp bé lui bụi, ở giữa chỉ có hai khu nhà cao lớn tinh mỹ, so với những nơi khác trong thôn, có vẻ cực kỳ nổi bật, trong đó một khu là từ đường của thôn, một khu khác là thôn trang của Nhiễm phủ.

Thôn trang Nhiễm phủ có thính đường rộng lớn, cửa lớn nguy nga, nhưng sân không quá lớn, gió từ lối đi nhỏ có thể trực tiếp thổi thẳng vào nhà chính, tấm gỗ lát sàn trong phòng hơi cũ nát, trên mặt đất có chút ẩm ướt, toàn bộ căn phòng cực kỳ âm lãnh, màn che giống như bị thấm nước, có vẻ

nặng nề.

Nhiễm Nhan đâu hôn nao trướng mà nằm ở trên chiếu, mắt mờ lớn, không thể tin tưởng mà nhìn tinh hình trước mắt: Một căn phòng cổ kính, chính mình nằm trên một cái mộc đài cao hơn mặt đất một chút, bốn phía che lại bằng màn trúc mảnh, dưới thân nàng còn lót mấy tầng chiếu thật dày, trên người đắp tấm lụa màu thủy phấn, bên trên thêu hình thược dược Tô Châu, lịch sự tao nhã mà tinh mỹ.

Nàng nhớ rõ bản thân đang chuẩn bị đi phòng nghiệm thi để kiểm tra, lại bị người mưu sát, bẻ gãy xương cổ, dù cho may mắn sống sót thì cũng bị liệt. Nhiễm Nhan kinh ngạc ngồi dậy, trong đầu từng đợt choáng váng, rất nhiều hình ảnh hiện lên, trong đó có hình ảnh bản thân là một nữ tử cổ đại, sống ở Đại Đường, vào năm Trinh Quán, nàng là danh môn đích nữ, mẹ đẻ mất, năm năm trước bắt đầu bị bệnh hiểm nghèo quấn thân.

Hình ảnh như phim quay nhanh, lượng tin tức quá lớn tràn tới, làm đầu nàng đau như nứt ra, thân mình vừa mới ngồi dậy lại ngã xuống.

Cắn răng nhịn hồi lâu, đau đớn như thủy triều dần thoái lui, Nhiễm Nhan không khỏi thoái mái mà rên một tiếng.

Ký ức vô cùng hỗn loạn, dù vậy, nàng cũng nắm được một phần thông tin, Thập Thất tiểu thư của Nhiễm phủ, cùng tên với mình, cũng gọi là Nhiễm Nhan, bởi vì triền miên trên giường bệnh không dứt mà hai năm trước bị đưa đến thôn trang tĩnh dưỡng.

Nói là tĩnh dưỡng, đúng hơn là "Sung quân biên cương".

"Gạt người đi" Nhiễm Nhan lầm bẩm, này rõ ràng là cổ đại.

Nàng là người theo thuyết vô thần, đối với chuyện xuyên qua này, nàng tự chắn bệnh là mấy ngày hôm trước vô ý coi phim xuyên không trên TV, nên khi đại não tiến vào giấc ngủ sâu thì tự giác mà mơ loại giấc mơ vẩn này. Nhiễm Nhan nhắm mắt lại hồi lâu, lại không chút nào buồn ngủ, trong lòng sóng to gió lớn không bình tĩnh như mặt ngoài, nhiều năm tri thức làm nàng không tin chuyện thần thần quý quý, nhưng hết thấy trước mắt, còn cảm giác tơ lụa mềm nhẵn trên người, thật sự chỉ là mộng sao?

Nàng bỗng chốc bò dậy, chống thân mình suy yếu xuống giường.

Đầu nặng chân nhẹ, có chút choáng váng, đứng tại chỗ chốc lát để thích ứng, Nhiễm Nhan mới bắt đầu cảm nhận đánh giá hoàn cảnh xung quanh.

Xuyên qua màn trúc ẩn ẩn có thể thấy bên ngoài là tầng tầng màn che bằng lụa giao nhau, mang vẻ tú khí uyển chuyển của nữ nhi gia, trong phòng chỉ có mấy cái bàn nhỏ, bài trí vô cùng đơn giản, lại có vẻ phong nhã.

Nhiễm Nhan vén màn che, cảm giác chân thật ở tay, làm nàng cơ hồ quên mất hô hấp.

Bên ngoài màn là cái bàn nhỏ, còn trên cái bàn thấp ở chân tường có một mặt gương đồng lớn, trong gương chiếu ra một thân ảnh mảnh khảnh mơ

hở, mặc một bộ áo lụa vàng nhạt, tóc đen rối tung xõa dài đến mông. Khoảng cách xa như vậy, tuy rằng chỉ nhìn thấy bóng dáng mơ hồ hờ, nhưng Nhiễm Nhan biết kia không phải là mình, nàng đờ đẫn cúi đầu nhìn hai bàn tay, nhỏ nhắn trắng nõn không có huyết sắc, trong đầu ong một tiếng, thân mình lung lay xụi lơ trên mặt đất.

Nhiễm Nhan quen thuộc cơ thể người, căn cứ độ lớn của bàn tay này, làn da cùng đặc điểm xương cốt, có thể phán đoán "chính mình" hiện tại ước chừng chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Nhiễm Nhan đang khiếp sợ, thì ngoài phòng lại vang lên một trận la hét ầm ĩ, những thanh âm đó từ xa đang đến gần, một thanh âm thiêu nữ bén nhọn cắt lên, "Thập Thát bệnh lâu không dậy nổi, mẫu thân cũng là hảo tâm, các ngươi có phải ước gì nàng chết cho nhanh?"

Thiêu nữ này nói chuyện không lựa lời, hơn nữa đem từ "Chết" cắn rất mạnh, nghe ra tuyệt đối không phải là đang quan tâm, mà là đang nguyên rủa.

Nhiễm Nhan trong đầu tự nhiên mà nhảy ra một cái tên: Nhiễm Mỹ Ngọc.

Chương 2: Rút kim thoa

(revised 14 Apr 2020)

"Thập Bát nương, trăm triệu lần không thể, cầu ngài đi nói với phu nhân, nương tử nhà ta bệnh nặng, y giả nói, vận động nữa tất nhiên sẽ làm bệnh tình nặng thêm, cầu xin ngài, lão nô dập đầu với ngài..." tiếng một lão phụ nhân già nua run rẩy nghẹn ngào, nức nở cầu xin.

Tiếng một thiếu nữ khác lạnh lẽo thê lương nói: "Hình Nương, đừng vội quỳ, ngài còn nhìn không hiểu sao? Thập Bát nương đây là ước gì nương tử nhà ta xảy ra chuyện không hay, để nàng ta chính thức trở thành đích nữ, cầu nàng ta có ích lợi gì? Nếu nương tử xảy ra chuyện, cùng lầm thì chúng ta liền theo nương tử đi, miễn cho rơi vào trong tay những người lòng lang dạ sói này mà chịu nhục"

Hình Nương, Văn Lục... Nhiễm Nhan trong đầu lại lần nữa nhảy ra tên của hại người này, sự tình kỳ dị như vậy, làm nàng ngạc nhiên rạp trên mặt đất, nhất thời quên bò dậy.

"Người tới, đem cái tiện nô không biết tôn ti này trói lại cho ta" thanh âm bén nhọn chói tai, hiển nhiên đã bị chọc giận tới cực điểm.

Bên ngoài tiếng bước chân hỗn loạn cùng thanh âm càng lúc càng gần, Nhiễm Nhan nằm trên mặt đất, cố sức mà quay đầu nhìn ra hướng cửa phòng.

Còn chưa chờ Nhiễm Nhan bò dậy, cửa phòng liền phanh một tiếng bị phá mở.

Hơi nước mưa ướt lạnh từ bên ngoài tràn vào, khí lạnh thẩm nhập tì phổi, đập vào mắt là một đôi chân nhỏ nhắn, vó và đế giày cao cao bằng gỗ bị nước mưa thẩm ướt, thoát nhìn khá nặng nề.

Người tới tựa hồ bị cảnh tượng Nhiễm Nhan nằm trên mặt đất, hai mắt mờ to làm cho hết hồn, kêu lên sợ hãi, liên tục lui lại mấy bước, được tỳ nữ bên người nàng đỡ lấy.

Bị dọa không chỉ có nàng ta, còn có những người khác, Hình Nương cùng Văn Lục bị giữ chặt liền giăng ra, hoảng sợ chạy tới: "Nương tử... nương tử..."

'Nương tử' là xưng hô với nữ tử thời Đường, Nhiễm Nhan trong đầu ẩn ẩn

nhảy ra thông tin này, nàng nỗ lực ngẩng đầu, thấy hai gương mặt nôn nóng, một cái đầy nếp nhăn, tóc mai hoa râm, gầy đến da bọc xương, ràng rụa nước mắt, một cái khác là thiếu nữ ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mắt phượng một mí, mũi nhỏ môi mọng, khéo miệng có một nốt ruồi đỏ nhỏ nhỏ, ngoại trừ quá gầy mà hai má hóp sâu, thì cũng được coi như là một mỹ nhân.

Họ là người hầu của mình, Hình Nương cùng Văn Lục.

"Nương tử ngài tĩnh! Ngài sao lại nằm trên mặt đất, nếu lại trúng phong hàn thì làm sao bây giờ ?!" Hình Nương thấy Nhiễm Nhan vừa động, vừa mừng vừa sợ, vội nén khóc, đem nàng bế lên ôm vào trong ngực, nước mắt vẫn xoạch xoạch mà rơi xuống.

Y phục bằng vải bô thô ráp, có chút xót da, Nhiễm Nhan ngửi mùi bồ kết nhàn nhạt, trong lòng ấm áp, chợt cảm thấy vô cùng chán ghét Nhiễm Mỹ Ngọc bức người quá đáng đứng chỗ kia.

"Thập Bát nương, nương tử nhà ta đã tĩnh, chỉ cần tu dưỡng chút thời gian liền khỏe lên, không cần chuyển qua nơi khác." Văn Lục lớn tiếng nói, ôn ào đến mức trong phòng ngoài phòng đều có thể nghe thấy.

"Hừ, khỏe lên? Sợ là hồi quang phản chiếu đi" Nhiễm Mỹ Ngọc thanh âm sắc nhọn, cùng lời nói khắc nghiệt của nàng không có sai biệt bao nhiêu. Nhiễm Nhan không biết nàng ta muốn đem mình dời đi đâu, nhưng nhìn vừa rồi hai người hầu bên cạnh vì sốt ruột hộ chủ mà khóc đến ruột gan đứt từng khúc, cũng biết không phải cái chỗ tốt đẹp gì. Mặc kệ là mộng hay là thực, Nhiễm Nhan đều không phải là một chủ nhân thích chịu thiệt.

Nàng suy yếu mà ho nhẹ hai tiếng, "Đỡ ta lên."

Thanh âm ám ách, nghe như đang thèu thào, Hình Nương ngắn ra một chút, vội vàng đem Nhiễm Nhan đỡ lên. Văn Lục che phía trước nàng, biểu tình tàn nhẫn, rất có tư thế nếu ai dám lại đây, liền cùng người đó đồng quy vu tận, làm mấy thị tỳ bên kia cũng sợ tới mức dừng lại.

Từ xưa đến nay, dù người tàn nhẫn cũng sợ những người liều mạng, Văn Lục hiện giờ là đang liều mạng như vậy.

Sau khi đứng lên, Nhiễm Nhan mới nhìn rõ thiếu nữ trước mặt, tuổi chừng mười lăm mười sáu, một thân áo váy ngang ngực màu chu sa, bên ngoài choàng một kiện lụa mỏng nửa trong suốt phủ đến nửa cánh tay, đường may tinh mịn chỉnh tề, thêu đầy hoa kim sắc hải đường, búi tóc trễ trễ, bên trên cắm hai cây kim thoa thủ công tinh tế, nhìn thì cũng là mắt ngọc mày ngài, tiểu lệ đoan trang, chỉ là bộ dáng túc tối kia, cùng miệng lưỡi ác độc vừa rồi, làm Nhiễm Nhan nửa điểm hảo cảm dù có cũng bay sạch.

Nhiễm Nhan bước tới phía trước vài bước, đứng cách Nhiễm Mỹ Ngọc chỉ có nửa bước chân, Nhiễm Mỹ Ngọc vẻ mặt chán ghét mà dùng tay áo che lại miệng mũi, như sợ bị lây bệnh, kêu lên với thị tì bên người: "Tiện tì các ngươi còn thất thần làm chi? Mau đem nàng kéo ra"

Nhiễm Nhan từ khí trầm trồ mà liếc nhìn những thị tì kia, làm các nàng sợ hãi đến lông tơ đều dựng lên, các nàng ước chừng cũng sợ bị Nhiễm Nhan lây bệnh, hơn nữa bị Văn Lục ngăn cản, bốn người thê nhưng không thê xông tới đem Nhiễm Nhan kéo ra.

Có thể thấy được, Nhiễm Mỹ Ngọc này cũng không được yêu thích, nếu không làm sao mà thị tỳ bên người cũng không muôn vì nàng ta mà bán mạng

Nhiễm Nhan thình lình giơ tay lên rút xuống một cây kim thoa trên búi tóc của Nhiễm Mỹ Ngọc, động tác của nàng cũng không nhanh, nhưng Nhiễm Mỹ Ngọc vì không muốn đứng gần đối mặt với nàng, nhất thời không phản ứng kịp, bọn tỳ nữ thì đứng xa hơn một chút, nên nàng dễ dàng đắc thủ. Nhiễm Nhan cầm cái kim thoa dài sáu bảy tấc kia, vô thức mà than một tiếng, "Thật là tinh xảo."

"Trả lại cho ta" Nhiễm Mỹ Ngọc rốt cuộc chỉ là một đứa trẻ choai choai, thấy đồ của mình bị người cầm đi, quên sạch đề phòng, lập tức duỗi tay muốn giật lại.

Nhiễm Nhan đoán được nàng ta sẽ làm vậy, đã sờm lùi về sau mấy bước, bởi vì thân thể yếu nhược, lại lui quá nhanh, bước chân thất tha thất thểu, may mà có Hình Nương đỡ mới không té xuống.

Thị tỳ của Nhiễm Mỹ Ngọc lại không vội đoạt lại cây thoa, dù sao các nàng có nhiều người như vậy, còn sợ đoạt không nổi một cây kim thoa sao? Đồng thời các nàng cũng có chút nghi hoặc, Thập Thất Nương đây là bệnh đến choáng váng, hay là nghèo đên đên rồi? lại ở trước mặt mọi người đoạt tài vật của người khác, có thể chạy được sao?

Nhiễm Nhan ổn định thân mình, nhàn nhạt nói: "Ngươi nói xem, cây kim thoa này của ngươi nếu là cắm vào yết hầu của ta, người khác sẽ nghĩ ra sao?"

Vừa nói, đầu nhọn kim thoa đã ấn mạnh lên cổ họng nàng, đâm rách da thịt non mịn như sứ, máu chảy ra, trên làn da trắng mịn nhìn như huyết ngọc san hô.

Đau đớn do rách da làm Nhiễm Nhan nhíu mày, thì ra hết thảy trước mắt đều là thật, không phải mộng

Nhiễm Mỹ Ngọc kinh hãi mà nhìn Nhiễm Nhan, nàng ta không nghĩ tới Nhiễm Thập Thất xưa nay mềm yếu lại có thể tàn nhẫn với bản thân như

vậy, lại nhìn tới dung nhan không tì vết nhưng tái nhợt không có chút sinh khí kia, mày đẹp hơi chau, đôi mắt hắc bạch phân minh tựa như giếng cạn, rõ ràng là nhìn mình, lại phảng phất như không thấy mình, làm Nhiễm Mỹ Ngọc không khỏi hoài nghi, nữ tử trước mặt có phải là cái xác không hồn hay không? nàng run giọng nói: "Nhiễm Thập Thất, ngươi...ngươi điên rồi"

"Nương tử, không được, không được a" Hình Nương hoảng loạn mà duỗi tay ra, muốn đem cây thoa kia đoạt lại.

"Hình Nương!" Nhiễm Nhan quát: " Tay ngươi nếu là lại đi tới phía trước một tấc, ta không biết sẽ đâm sâu thêm bao nhiêu đâu." Thanh âm lạnh nhạt đến làm người khác không chút nào có thể hoài nghi nàng đây là đang nói thật.

Vân Lục so Hình Nương bình tĩnh hơn, nàng cũng phát hiện hôm nay chủ tử hành vi khác thường, tựa hồ cũng không phải thật sự muốn tự sát, nhưng quyết tuyệt như vậy, lại cùng ngày thường khác một trời một vực, thậm chí khí thế cũng bất đồng, bởi vậy khi Nhiễm Nhan chĩa kim thoa vào yết hầu, nàng cũng không phản ứng, trước mắt phải "đối đầu kẻ địch mạnh", không thể nghĩ nhiều, chỉ có thể căng thần kinh ra, cẩn thận đừng cho chủ tử thật sự tự sát.

Hình Nương nhìn sắc mặt tái nhợt không có chút tức giận của Nhiễm Nhan, cảm thấy nản lòng cùng bi thương. Từ sau khi phu nhân mất đi, đường đường đích nữ lại bị vứt bỏ ở thôn trang cho tự sinh tự diệt, một năm đầu còn cho chút tiền thuốc, hiện tại cả tiền thuốc cũng không cho, kể phu nhân một tay che trời, các nàng đi cầu xin mấy lần, không chỉ có không lấy được nửa phần thuế ruộng, còn bị đánh cho một thân đầy thương tích, kể phu nhân, đây là muôn bức tử đích nữ a! Sóng mà nhận hết tra tấn như vậy, thật không bằng chết cho xong hết mọi chuyện.

Chương 3: Tàn nhẫn

(revised 14/4/2020)

Hình Nương lau nước mắt, thanh âm hơi run rẩy, cắn răng nói: "Được, lão nô không ngăn cản, nương tử nếu là đi, lão nô cùng đi xuống hầu hạ ngài là được, lão nô không chiếu cố tốt nương tử, vừa lúc hướng phu nhân thỉnh tôi."

"Nô tỳ cũng đi theo ngài" Văn Lục cũng bị lời Hình Nương nói làm cho đau lòng không thôi.

Nhiễm Mỹ Ngọc trong mắt hiện lên một tia ác độc, vô luận như thế nào, Nhiễm Nhan không phải do mình giết chết, những thị tỳ bên người đều có thể làm chứng, vậy để nàng chết đi

Nhiễm Nhan liếc mắt một cái liền hiểu rõ nàng nghĩ cái gì, cười nhạo một tiếng, "Ngươi muốn dùng thị tỳ bên người ngươi làm chứng cho ngươi, họ đều là người của ngươi, ai sẽ tin? Ta nói cho ngươi Nhiễm Mỹ Ngọc, cho dù ta chết, cũng phải làm cho ngươi thân bại danh liệt, dù sao ta cũng sống không được mấy ngày nữa, chính ngươi muốn chạy tới làm cái đệm lung, ta vui vẻ vô cùng"

Nhiễm Mỹ Ngọc cũng bị bộ dáng điên cuồng này của Nhiễm Nhan hù sợ, thái bình thịnh thế, tiêu thư khuê các, thấy máu thì sẽ sợ. Huống chi, hôm nay nàng ở chỗ này, Nhiễm Nhan nếu chết thật, mặc kệ chân tướng như thế nào, chỉ sợ tin đồn nhảm nhí là không thiếu, nghĩ vậy, Nhiễm Mỹ Ngọc lại có chút chần chờ.

Nhiễm Nhan không nhịn được mà bật cười, bộ dáng càng thêm vài phần điên khùng, "Lần, nếu không phải ngươi khinh người quá đáng, ta cũng sẽ không kéo ngươi cùng chết, nếu không đi, thì đừng nghĩ đi nữa!"

Nhiễm Nhan vừa đấm vừa xoa, một mặt uy hiếp Nhiễm Mỹ Ngọc, một mặt lại nói chính mình cũng sống không được mấy ngày, rõ ràng là nói cho nàng ta, nàng ta làm những thứ này là thừa, ngu xuẩn đến đây tự tìm phiền toái.

Nhiễm Mỹ Ngọc tuy rằng lỗ măng lại không quá ngu ngốc, nghe Nhiễm Nhan nói như vậy, trong lòng cũng có chút dao động, thị tỳ bên người hình như cũng sợ xảy ra chuyện, lại thúc giục nàng mau rời đi, Nhiễm Mỹ Ngọc vội vàng ra lệnh tỳ nữ bung dù, vội vã đội mưa mà đi, cả kim thoa cũng quên đòi lại.

Nhiễm Nhan thoát lực mà tê liệt ngã vào ngực Hình Nương, trong tay còn

năm chặt cây kim thoa kia.

Theo như trí nhớ của Nhiễm Nhan, Thập Bát muội này thích bắt nạt kẻ yếu, là loại chủ nhân thích cáo mượn oai hùm, có chút thông minh, lại kém xa mẫu thân khôn khéo kia của nàng ta, cho nên Nhiễm Nhan mới hù nàng ta một chút, mất nhiều công sức như vậy, nếu không, ngày mưa lớn như thế này, lấy tình trạng thân thể này của nàng, nếu thật là bị ném tới cái vùng hoang dã nào đó, chắc sống không quá một ngày.

Nhiễm Nhan dùng kim thoa ấn vào yết hầu, kỳ thật không đâm đến chỗ yếu hại, bắt quá là rách da, chảy chút máu không có gì trở ngại, máu chốt là chuyện linh hồn nàng xuyên qua này cũng quá vớ vẩn rồi.

Vân Lục thấy Nhiễm Nhan vẻ mặt ngu si rồi chậm rãi nhắm mắt, trong lòng đột nhiên căng thẳng, vội vã mà chạy đi kêu đại phu.

Không biết năm bao lâu, khi Nhiễm Nhan lần nữa tỉnh lại, còn chưa mở mắt đã cảm nhận được ánh nắng ấm áp.

"Nương tử..." Vân Lục thấy nàng hơi giật mình, nhất thời buồn vui đan xen, có chút luồng cuồng chân tay, hoàn toàn không có vẻ lãnh lệ quyết tuyệt khi ngăn trở Nhiễm Mỹ Ngọc ngày ấy.

Nhiễm Nhan giương mắt, nhìn ánh nắng chiếu xuyên qua màn che, đầu óc vẫn mơ hồ như cũ.

Xuyên qua tỷ lệ có bao nhiêu lớn, xuyên trở về tỷ lệ lại có bao nhiêu lớn, Nhiễm Nhan dù dần độn cũng minh bạch khả năng mà mình trở về hiện đại lúc này rất nhỏ, ngày sau cho dù có biện pháp trở về, thi thể nàng cũng đã sớm hoả táng, cho dù không hoả táng, ai có thể bảo đảm cơ năng thân thể đã chết đi có thể lại sử dụng được hay không. Chỉ sợ đời này chú định là phải sống ở Đường triều ngàn năm trước.

Hít sâu mấy hơi, Nhiễm Nhan bình phục lại cảm xúc trong lòng, khi phục hồi tinh thần lại, liền nghe thấy tiếng gọi nôn nóng bên tai, "Nương tử... nương tử..."

"Vân Lục." Nhiễm Nhan thanh âm hữu khí vô lực, gió nếu là lớn chút nữa sợ là có thể thổi tan đi.

"Đây, đây, đây, nô tỳ ở đây" Vân Lục thấy Nhiễm Nhan rốt cuộc hồi hồn, vội vàng tiến đến trước mặt.

"Mặt trời mọc..." Nhiễm Nhan híp mắt, nhìn ánh nắng tươi đẹp rọi xuyên qua màn trúc mỏng, mù mịt trong lòng thoáng tan đi một chút.

Vân Lục thấy Nhiễm Nhan khí sắc tốt một chút, mới nhẹ nhàng thở ra, cười đáp: "Đúng vậy, mưa liên tục sáu bảy ngày, giờ xem như tốt một chút, nương tử cũng tỉnh, đây mới chân chính là dấu hiệu tốt."

"Đỡ ta đi ra ngoài ngồi một chút." Trong trí nhớ của Nhiễm Nhan, nguyên chủ tựa hồ là dùng loại ngũ khí đương nhiên này mà nói chuyện với Văn Lục.

Văn Lục sảng khoái đồng ý, nhanh nhẹn vén ra màn che, lấy qua một kiện áo gấm thật dày phủ thêm cho Nhiễm Nhan, lúc này mới đỡ nàng ra bước vào trong viện.

Vừa bước ra khỏi phòng, mùi hương cỏ cây nhàn nhạt cùng mùi hoa kim ngân thơm ngát ập tới.

Non nửa mảnh sân trồng đủ loại hoa cỏ, vườn hoa được xử lý rất tốt, phía góc Tây Nam là một cái mái che nắng, mặt trên bờ đầy dây kim ngân, hoa nhỏ hình dạng thon dài có hai màu vàng trắng đang xen nở bung dưới ánh mặt trời, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Chung quanh mái che nắng là một mảnh vườn nhỏ được trồng trọt chỉnh chỉnh tề tề, bên trong là vài loại thảo dược thường thấy, chính giữa có một lối đi nhỏ lát đá cuội đi thông qua giàn hoa.

Nhiễm Nhan không đi qua đó, chỉ từ chỗ đại môn đi dọc theo hành lang bao quanh tường viện đến sương phòng cùng nhà chính phơi nắng, hơi ẩm trong phòng sắp làm nàng sinh mốc.

Nhiễm Nhan ngồi dựa vào cây cột trong chốc lát, ánh nắng ấm áp chậm rãi thẩm thấu qua làn da lạnh băng, trong thân thể tựa hồ có chút sức lực, chỉ là nàng lười biếng mà không muôn nhúc nhích. Nàng híp mắt, nhớ lại những gì nàng biết về Nhiễm thi, nàng kế thừa kí ức thân thể này, lại phát hiện nguyên chủ cũng quá không có kiến thức, trừ bỏ quan hệ trực hệ trong nhà ra, cơ hồ là không biết gì hết, thân thuộc dòng bên, phố phường dân sinh, thiên hạ đại sự tất cả một chút cũng không có thông tin, hiển nhiên là kiêu khuê các nữ tử đại môn không ra nhị môn không bước.

"Bọn họ muốn đem ta đưa đi nơi nào?" xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, gấp phải sự tình mây mù dày đặc như vậy, Nhiễm Nhan tất nhiên muôn hỏi cho rõ ràng.

Văn Lục sững sốt một chút mới phản ứng, tức giận nói: "Ngài nói Thập Bát nương? nàng ta đây là bức ngài xuất gia đi vào chỗ đạo quan ở lưng chừng núi kia làm nữ đạo sĩ, chỗ đó không mấy ai cung phụng, nương tử đi tới đó còn không phải... còn không phải..."

...Còn không phải chết..., Văn Lục kiêng kị chữ này, ý tứ cũng đã nói ra, nên thôi không nói tiếp.

Đạo quan trong thành Tô Châu cũng không thịnh hành như Trường An, chỉ ở Tây Sơn mới có một tòa tiểu quan, từ trên xuống dưới cũng bất quá hơn hai mươi người, hoàn cảnh kham khổ, để Nhiễm Nhan hơi thở thóp đi nơi đó, chẳng khác nào bức nàng đi tìm chết.

"Ừ, mặc kệ như thế nào, ngươi không nên quá xúc động, ngày hôm qua ngươi vô lễ với Thập Bát nương, nàng ta khó tránh khỏi ghi hận rồi trả thù." Nhiễm Nhan biết, Văn Lục cùng Hình Nương trung thành và tận tâm, nàng lại mới đến, họ đối với nàng về sau tất nhiên hữu dụng, xuất phát từ ý nghĩ bảo hộ đối với đồng minh của mình, nàng không thể không mở miệng nhắc nhở.

Văn Lục bất đắc dĩ thở dài, ngữ khí lại là vô cùng khẳng định, "Việc này vốn chính là ý định của vị kia bên chủ viện, bà ta cùng A Lang nhắc tới việc này, chính là A Lang vẫn chưa đáp ứng, Thập Bát nương lúc này lại tự mình chạy tới cưỡng ép, danh không chính ngôn không thuận, bỗn gia không biết có bao nhiêu người chờ năm sai lầm vị kia bên chủ viện đâu, nếu không, lấy tính tình của Thập Bát nương như thế nào sẽ chạy mất."

"vị kia" trong miệng Văn Lục chính là mẹ kế của Nhiễm Nhan, mẹ đẻ của Thập Bát nương, mà A Lang, là gia chủ Nhiễm thị, phụ thân của Nhiễm Nhan ở Đường triều này.

Nhiễm Nhan nói: "Dù gì nàng ta cũng là chủ tử, muốn chỉnh ngươi, cũng chỉ cần nói vài câu, về sau cẩn thận, không cần đường đường chính chính đụng chạm tới nàng."

Không cần đường đường chính chính, lén lút thì có thể? Văn Lục trố mắt, nương tử vốn thông minh, trước đây trong lòng cái gì cũng đều minh bạch, chỉ là chưa bao giờ nói ra ngoài miệng, luôn nhẫn nhục chịu đựng, lần nào cũng nói: nhịn đi! Hình Nương cũng vậy, hai người thường xuyên ôm nhau mà khóc, làm cho Văn Lục vốn tính cách mạnh mẽ thật sự hận sắt không thành thép, hiện giờ lại tốt, dù cho chỉ nói một câu ba phải cái nào cũng được như vậy.

Văn Lục hốc mắt đỏ lên, nức nở nói: "Nô tỳ có chết cũng không thể làm nương tử bị người khác khi dễ, nhưng thật ra nương tử, lần này bị thiên đại ủy khuất như vậy! Ngài vốn là đích nữ, cho dù nhà mẹ đẻ phu nhân kinh tế bị đình trệ, tốt xấu cũng là đại tộc, so với gia đình bình dân bên chủ viện mạnh hơn trăm lần ngàn lần, chỉ cần nương tử thân mình khỏe lên, ai cũng không thể coi thường ngài!"

Nhiễm Nhan cười nhẹ, nàng nguyên bản muốn khuyên người, ngược lại được người khuyên, cho dù những lời này là khuyên giải an ủi nguyên chủ Nhiễm Nhan, tình cảm này, nàng nhận.

"Nương tử cười lên thật là đẹp mắt" trong đôi mắt phượng của Văn Lục lấp lánh nước mắt, dưới ánh mặt trời, trọng veo rực rỡ, làm cho tiểu cô nương mảnh khảnh này thêm vài phần tư sắc.

Rõ ràng chỉ là một cô bé mười sáu mười bảy tuổi hoa, mà đã già dặn như

vậy, tám phần là do hoàn cảnh hàng năm ép buộc mà ra, Nhiễm Nhan nghĩ
nghĩ, tinh thần lại không biết bay đi đâu.

Văn Lục có chút lo lắng mà nhìn nương từ nhà mình, cứ nói vài câu mắng lại
dại ra, cũng không biết đến tột cùng có bị gì không.

Chương 4: Sinh kế

(revised 14/4/2020)

Chủ tớ hai người ở dưới hành lang phơi nắng một hồi, Hình Nương liền bung thuốc từ tiểu viện bên cạnh tiễn vào, nhìn thấy Nhiễm Nhan ngồi ở dưới hành lang, vội vàng đi tới, đem khay đặt trên lan can, kéo tay Nhiễm Nhan vui vẻ mà chảy nước mắt, "Nương tử tinh rồi a, tinh là tốt, để lão nô đi thỉnh Ngô thần y lại đây xem cho ngài một cái."

Nhiễm Nhan gật gật đầu. Nàng cũng biết bắt mạch, phổi dược trong trung y, đặc biệt là am hiểu phổi dược, nhưng bắt mạch lại không quá tinh thông, để cho người khác tới xác nhận một chút cũng tốt.

Hình Nương đi một hồi, liền dẫn về một lão nhân nhìn có vẻ lam lũ, mặc áo vải cũ màu nâu, trong tay nắm chặt một cái túi màu xám, râu tóc tuyết trắng, đầu bạc bù xù, trên đỉnh đầu là một búi tóc hỗn độn, bên trên cắm một cây mộc trâm, lắc lư theo bước đi, giày cũn cùn nát đến mức có thể rách ra bất cứ lúc nào.

Bộ dáng nghèo túng như vậy, nhìn không ra y thuật cao siêu.

Nhiễm Nhan sẽ không trông mặt mà bắt hình dong, hơn nữa từ tàn lưu ký ức, lão nhân này là một giang hồ y linh mà mẹ kế nàng tùy tiện tìm tới cho có lệ với trưởng lão trong tộc và A Lang, tên là Ngô Tu Hòa.

Chỉ sợ mẹ kế nàng cũng không ngờ tới, linh y này xác thật cũng có chút bản lĩnh, đem Nhiễm Nhan từ bệnh tình nguy cấp mà kéo thêm hai năm, hơn nữa còn tự nguyện lưu tại trong thôn trang chữa bệnh cho Nhiễm Nhang. Mới đầu Nhiễm gia còn phát cho hắn một ít ngân lượng, giờ còn không trả tiền.

Các nàng đều gọi Ngô Tu Hòa là thần y, không phải bởi vì hắn y thuật thật sự cao siêu, chỉ là xuất phát từ ý nghĩ cảm kích.

"Ngô thần y." Nói như thế nào Ngô Tu Hòa cũng coi như là đồng nghiệp của Nhiễm Nhan, hơn nữa tâm địa cũng tốt, Nhiễm Nhan được Văn Lục nâng đứng dậy nghênh đón.

Ngô Tu Hòa hờ hững, nhìn nhìn hai mắt Nhiễm Nhan, thấy nàng sắc mặt xanh tái, ngày xưa một đôi mắt đẹp long lanh giờ lại lộ ra tử khí, không khỏi nhíu mày, duỗi tay nắm cổ tay nhỏ gầy của Nhiễm Nhan.

"Mạch tượng hữu lực, liên tục không bị đứt quãng, đã tốt hơn trước" Ngô

Tu Hòa xoa chòm râu thưa thót, chậm rãi nói.

Ngô Tu Hòa lại nghi hoặc nhìn chằm chằm khuôn mặt Nhiễm Nhan, ngạc nhiên nói: "Đã tốt lên rồi, mà sao sắc mặt này lại không giống vậy a..."

Cho dù Ngô Tu Hòa y thuật cao siêu, cũng sẽ không tưởng nổi, đây là bởi vì thân thể của Nhiễm Nhan nhưng linh hồn đã thay đổi, còn chưa hoàn toàn thích ứng, hơn nữa, Nhiễm Nhan kiếp trước có bộ dáng nửa chết nửa sống, từ khí trầm trồ, tướng mạo như vậy thì có thể tốt chỗ nào.

Ngô Tu Hòa khai một phương thuốc, giao cho Hình Nương, "Đã chuyển biến tốt đẹp, cần phải đổi cái phương thuốc mới được."

Phương thuốc này khai ra, thân sắc Hình Nương cùng Văn Lực là vừa vui mừng lại vừa ưu sầu, vui mừng là nương tử triền miên trên giường bệnh rốt cuộc có chuyển biến tốt đẹp, ưu sầu là trước mắt đâu còn tiền mà đi bốc thuốc a, huống hồ phương thuốc này yêu cầu thuốc bổ tốt nhất.

Hình Nương lặng lẽ nháy mắt với Văn Lực, ra hiệu nàng đừng nhắc tới việc này trước mặt nương tử.

Văn Lực mím môi, duỗi tay tiếp nhận phương thuốc, thật cẩn thận mà bỏ vào túi bên trong tay áo, khuyên Nhiễm Nhan: "Nương tử bệnh nặng mới khỏi, vẫn là về phòng nghỉ ngoi đi, nô tỳ đi bốc thuốc."

Nhiễm Nhan không phái không thấy được động tác nhỏ của các nàng, chỉ gật đầu, để Hình Nương dìu vào phòng.

Ngô Tu Hòa liếc nhìn Văn Lực, thấy nàng một tay gắt gao nhéo tay áo, trong mắt hiện lên một tia quyết tuyệt, trong lòng cảm thấy không ổn, vội vàng nhỏ giọng nói: "Ta đã nhiều ngày nay đi ngõi y quán trong thành, chưa từng thu tiền, nhưng thật ra được không ít dược liệu, người lần này đi, có thể lấy được tiền tiêu hàng tháng thì tốt, nếu là không được cũng không cần lo lắng."

Văn Lực hốc mắt đỏ lên, thịch một tiếng quỳ gối trước mặt Ngô Tu Hòa, thấp giọng nghẹn ngào: "Ngài đại ân đại đức, nương tử nhà ta nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng, ta Văn Lực kiếp sau làm trâu làm ngựa cũng sẽ hoàn lại phần ân tình này cho ngài"

"Ai..." Ngô Tu Hòa than một tiếng, duỗi tay nhẹ đỡ Văn Lực dậy, vốn dĩ hắn là một linh y nơi nơi ăn tạp uống tạp, không nghĩ tới thật đúng là ở chỗ này lại mọc ra một phần nhân tâm, hắn hơn phân nửa đời cũng chưa từng từ bi như vậy. Tuy nói trước mắt là giúp đỡ, nhưng lúc trước cũng do thấy trong mệnh Thập Thất Nương có biến chuyển, cho rằng tương lai có thể được hồi báo, bởi vậy mới tận tâm tận lực.

Nhưng Nhiễm Thập Thất Nương này cũng quá nhu nhược, chuyện gì cũng nhẫn nhục chịu đựng, một chút cũng không biết tiến thủ. Ngô Tu Hòa ngửa đầu nặng nề mà thở ra một hơi, cõng lên hòm thuốc xoay người rời đi, tâm cảm thấy chuyện coi tướng này, thật là không đáng tin cậy, giờ lòng muôn giúp đỡ cũng thuyên giảm, cân nhắc giúp thêm lần cuối cùng này, xong là

cuốn gói chạy lây người.

Vân Lục vừa lau xong nước mắt, lại thấy Hình Nương từ trong phòng đi ra, trong tay nắm một cây kim thoa, có chút lo sợ bất an mà hạ giọng nói: "Nương tử nói đem cây thoa này bán."

Vân Lục cho rằng là bán trang sức phu nhân lưu lại, gấp gáp nói: "Đã chỉ còn lại có chút đồ vật, thế nào cũng phải lưu lại một hai món để tưởng niệm a"

"Không phải di vật của phu nhân." Hình Nương đem cây kim thoa bỏ vào tay Vân Lục, biểu tình thấp thỏm, "Đây là cây thoa hôm qua nương tử đoạt từ Thập Bát nương, nương tử muốn cho ta đem cái này đổi tiền, nhưng vạn nhất..."

Vân Lục trong lòng vui vẻ, duỗi tay cầm cây thoa, an ủi Hình Nương: "Cây kim thoa này khảm đá quý điệp diễn song hoa giá trị không ít tiền, bán đi đủ cho chúng ta tiêu ba đến năm tháng, cũng có tiền thuốc cho nương tử, đừng lo nhiều."

Hình Nương nhìn Vân Lục chạy một mạch đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy bất ổn, Thập Bát nương cũng không phải là kẻ chịu thiệt, lỡ như... Hình Nương lòng tràn đầy sâu lo, nhưng nghĩ đến nương tử nhà mình đã hơn nửa năm chưa từng thấy thức ăn mặn, hiện giờ nếu không phải có Ngô thần y giúp đỡ, chỉ sợ cả được cũng đã sớm ngưng, bởi vậy cũng không ngăn Vân Lục lại.

Nhiễm Nhan nằm ở trên giường, hôn mê trầm trồ mà nghĩ sự tình, ngủ lúc nào không hay.

Không biết ngủ bao lâu, lúc tỉnh lại, mơ mơ màng màng được Vân Lục hầu hạ ăn chút cháo, một lát sau, lại được nâng dậy tới uống một chén thuốc, sau đó lại ngủ tiếp.

Liên tục hai ngày, Nhiễm Nhan vẫn luôn lúc tỉnh lúc mê. Ngô Tu Hòa vốn đã thu thập xong hành lý chuẩn bị đi rồi, Vân Lục lại túm hắn không buông tay, Hình Nương cũng khóc đến chết đi sống lại, Ngô Tu Hòa bị lăng lộn muôn nỗi óc, miễn cưỡng đáp ứng chờ Nhiễm Nhan tỉnh lại rồi đi.

Vân Lục sợ hắn đổi ý, đem hộp thuốc của hắn đoạt xuống, đến ngủ cũng ôm vào trong ngực, làm Ngô Tu Hòa tức giận đến thôi râu trừng mắt, lại bó tay không biết làm sao, hắn một đồng tuổi, da mặt tuy dày chút nhưng vẫn cần mặt mũi, không thể duỗi tay đi đoạt đồ trong ngực tiêu cô nương.

Chương 5: Một đấu gạo mấy đồng tiền?

(revised 14/4/2020)

Thẳng đến ngày thứ ba, Nhiễm Nhan cuối cùng cũng tỉnh.

Nhiễm Nhan mở mắt nhìn thấy Văn Lục dựa vào mép giường, trong lòng ngực ôm hòm thuốc, trong lòng hơi ấm áp. Nàng mây ngày nay tuy rằng hôn mê, ngẫu nhiên có ý thức, lại trùng hợp nghe thấy được chuyện Văn Lục bám lấy Ngô Tu Hòa không cho lão rời đi.

Hiện giờ, ở lại Đại Đường đã là chuyện chắc chắn, Nhiễm Nhan nhìn Hình Nương cùng Văn Lục hai người suốt ngày đầy mặt u sầu, cũng cảm thấy băn khoăn, liền hạ quyết tâm không suy nghĩ nhiều nữa, hảo hảo sống sót mới là lẽ phải.

Bên ngoài thoáng truyền vào tiếng la lối àm ĩ, Nhiễm Nhan không định quay rày Văn Lục, lặng lẽ đứng dậy khoác áo xuống giường, đi đến dưới hành lang, mang giày, sửa sang lại quần áo, rồi đi theo hướng thanh âm tìm ra ngoài.

Ra đến sân, Nhiễm Nhan phát hiện thôn trang Nhiễm phủ cũng không chỉ có chỗ tiểu viện mà nàng ở kia, bên ngoài viện của nàng là một hoa viên lớn, cỏ dại mọc đầy, chắc là không được xử lý tốt, dọc theo đường đi, còn có mấy căn phòng, tường trắng ngôi sảnh nhìn cực kỳ bình thường, không tinh xảo như viện nhỏ của nàng.

Càng đi ra bên ngoài tiếng ồn ào càng rõ ràng, mơ hồ có thể nghe được một ít nội dung nói chuyện, đều là Ngô ngữ nhẹ nhàng, dù là giọng nam nhân thanh âm cũng mang chút ôn nhu, Nhiễm Nhan trước kia chỉ biết tiếng phổ thông, nhưng nghe khẩu âm nhu nhu mềm mại kia, nàng lại hiểu được.

"Ngô thần y, gà này ngài cần phải nhận lấy a"

"Ngô thần y, đây là củ cải ngài đừng ghét bỏ a."

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ tới, hình như Văn Lục cùng Hình Nương nói chuyện đều không dùng Ngô ngữ, cẩn thận suy nghĩ một chút, mới biết được, nguyên lai Nhiễm thị nhất tộc có nguồn gốc ngược dòng về thời Xuân Thu, tổ tiên là Nhiễm Ung, về sau đến thời Ngụy Tần thì có một vị Nhiễm Mẫn, khi thành lập chính quyền Nhiễm Ngụy mười sáu quốc gia, gia tộc

này của Nhiễm Nhan là hậu nhân của con trai Nhiễm Mẫn, tên Nhiễm Dận, thời trẻ sống ở vùng Sơn Tây, sau lại dời đi nhiều nơi, nhưng đều ở phương bắc, chỉ là gần đây mới dời đến phía nam.

Nhiễm Nhan vừa đi vừa nghĩ, bất tri bất giác đã sấp đi tới chỗ đám người. Đám người đang ồn ào ở đại môn ngay lúc Nhiễm Nhan xuất hiện đột nhiên im bặt, mấy thôn dân ở cửa đang nhét đồ vật vào tay Ngô Tu Hòa vừa thấy Nhiễm Nhan nhất thời ngưng hăng động tác, cũng quên luôn mình đang làm gì.

Dưới ánh mặt trời, Nhiễm Nhan một bộ áo ván tó hoa ngang ngực, áo lụa bao phủ tầng tầng lớp bên ngoài, tóc đen rối tung, khuôn mặt tinh xảo lại tái nhợt cùng tóc đen như mực hỗ trợ nhau mà nổi bật lên, hắc bạch phân minh, vừa cực kỳ đẹp lại vừa giống như một mảnh đầm lầy tăm tối, làm người nhìn không nhịn được mà thấy lòng phát lạnh.

Ngô Tu Hòa nhìn thấy Nhiễm Nhan, nếp nhăn trên gương mặt già giãn ra, phân phó người gác cổng nhanh đem đồ vật nhận lấy, sau khi chắp tay cảm tạ đám thôn dân, mới xoay người đi tới, trên dưới đánh giá Nhiễm Nhan một lần, "Khí sắc tốt hơn chút."

"Ngài diệu thủ nhân tâm cứu trở về mệnh của ta, ta trước mắt cái gì cũng không có, không dám nói cảm ơn, ngày sau, chắc chắn báo đáp" Nhiễm Nhan biết Ngô Tu Hòa này là người thực tế, nói với lão những câu đào tim đào phổi cảm tạ kia, còn không bằng một câu thành khẩn hứa hẹn.

Ngô Tu Hòa giật mình, chợt xoa chòm râu, tươi cười đầy mặt nói: "Ta tận tâm tận lực mà trị liệu ngươi hai năm, hoàng thiên không phụ người khổ tâm a, ngươi hiện giờ chắc là sẽ khỏi hẳn."

Bộ dáng ra vẻ cao nhân này, nếu là nguyên chủ Nhiễm Nhan, chắc sẽ bị hù đi, nhưng Nhiễm Nhan kia đã chết.

"Nương tử..." Văn Lục vội vàng ôm hòm thuốc chạy ra, thấy Nhiễm Nhan, mới nhẹ nhàng thở ra, nhắc mãi nói: "Nương tử, phía nam cùng phương bắc không giống nhau, nhiều quy củ hơn, dung mạo này của người bị người ngoài nhìn thấy được chỉ sợ không được tốt"

Nhiễm Nhan rất muôn nói, đã bị người ngoài thấy rồi, hơn nữa không chỉ một người, nhưng nhìn Văn Lục lai nhái, sợ nàng không dứt, cũng đem lời muôn nói nuốt xuống, cúi đầu tỏ vẻ nghe lời.

Văn Lục thấy nàng bày ra dáng vẻ tiểu túc phụ, phì cười, "Ngày xưa a, nô tỳ nhiều lời một câu, nương tử liền không muốn nghe, nay lại ngoan ngoãn cực kỳ."

Ngoan ngoãn? Nhiễm Nhan chớp chớp mắt, có đến mười mấy năm không ai đánh giá nàng như vậy đi

Văn Lục nhìn Nhiễm Nhan toàn không còn thương xuân bi thu như trước,

trong lòng cũng rất cao hứng.

Hai người cúi chào Ngô Tu Hòa, Văn Lục đem hòm thuốc trả Ngô Tu Hòa, rồi cùng nhau trở về hậu viện.

Văn Lục nhìn nhìn bốn phía, thấy không có người, mới yên tâm mà nói: "Nương tử, kia cây trâm bán đi, được mười lăm lượng bạc, tốn không tới hai lượng mua chút gạo thóc, đủ chúng ta ăn hơn nửa năm, bốc thuốc tốn hai lượng bạc, đều là thuốc bổ tốt nhất." Sau lại ra vẻ đau khổ, khẽ cắn môi, "Nô tỳ tự chủ trương mua được liệu tốt mà đưa cho Ngô thần y, hẵn cũng vui vẻ."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, "Nên như vậy."

Nhiễm Nhan cân thận nghĩ rồi lại nghĩ, trong đầu không có khái niệm mười lăm lượng bạc là như thế nào, trong lòng không khỏi thở dài, nguyên chủ thật đúng là một vị đại tiểu thư không biết thế sự, nàng đây muôn sống sót cũng không thể tiếp tục như vậy, bèn hỏi: "Một lượng bạc có thể mua bao nhiêu gạo thóc?"

Văn Lục trong lòng khó chịu, nếu nương tử nhà mình vẫn ở chủ trách, đã sớm học cách quản gia, nhưng hôm nay đến một đấu gạo mấy đồng tiền cũng không biết.

Đau lòng thì đau lòng, Văn Lục vẫn tỉ mỉ nói cho Nhiễm Nhan: "Một lượng bạc là nhất quán, cũng chính là một ngàn văn, một đấu gạo là năm văn tiền. Mười đấu gạo là một thạch, một lượng bạc có thể mua hai mươi thạch gạo thóc. Cả năm đều như vậy, nếu là được mùa, chúng ta ở Giang Nam gạo thóc ba, bốn văn một đấu cũng thường có."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, một thạch gạo ước chừng tương đương 59 kg, cái này nàng biết, chỉ là không nghĩ tới, một lượng bạc ở Đại Đường thế nhưng có thể mua được hơn 1 ngàn kg lương thực. Đồng thời cũng cảm thán, quý tộc cổ đại sống thật sự xa xỉ, một cây trâm có thể đổi như vậy nhiều lương thực

"Nương tử thân mình không tốt, nô tỳ có mua chút bích mỗ, bích mỗ này là nông sản của Hà Bắc, bản địa không có, gần 40 văn một đấu." Văn Lục thở dài, bích mỗ phần lớn đều chở đến Trường An để bán, mang đến địa phương khác không nhiều, thương gia đều muôn lấy lòng các phủ đệ quyền quý, nên không chỉ có quý, hơn nữa còn khó mua, Văn Lục cứng rắn giành giật mới mua được 50 cân.

"Chắc chắn, đáng tiếc." Văn Lục bỗng nhiên cảm thán.

Nhiễm Nhan nghi hoặc nhìn nàng.

Văn Lục nói: "Trâm khảm hồ điệp đá quý là một đôi, chỉ bán một cây lẻ thiệt hại không ít tiền, nương tử lúc ấy nếu rút thêm một cây trên đầu Thập Bát nương, chúng ta có thể bán được bốn mươi lượng đó"

Nhiễm Nhan phì cười, "Ngươi thật đúng là lòng dạ hiềm độc"

"Lòng dạ hiềm độc thì lòng dạ hiềm độc đi! Nô tỳ trong tay nắm chặt tiền của người khác, trong lòng sẽ thoái mái, nương tự đại phát thần uy, làm bá vương thì sao?" Vãn Lục nhớ tới mấy ngày hôm trước Nhiễm Nhan mang khí phách "Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc" kia, liền kích động đến hai mắt sáng rực.

Nhiễm Nhan mỉm cười mặc kệ cho Vãn Lục ở bên cạnh ríu rít, vào sân, hai người ở dưới hành lang cởi giày, chỉ mang vớ đi lên sàn nhà gỗ, phong tục Nhật Bản là phỏng theo phong cách này của Đường triều.

Vân đê sinh kê tạm được giải quyết, bệnh tình của Nhiễm Nhan cũng chuyển biến tốt đẹp từng ngày, bởi vậy trong tiểu viện cũng có thêm vài phần không khí vui mừng.

Ngô Tu Hòa không biết nghĩ sao, lại quyết định không đi nữa, có người cấp ăn cấp uống, cũng không còn đi ngồi y quán trong thành, chỉ ngẫu nhiên lên núi hái chút thảo dược tới làm phong phú kho riêng của lão, mỗi ngày trải qua khá vui vẻ thoái mái.

Trong phủ chỉ có mấy cái hạ nhán chỉ chăm sóc thôn trang, không phụ trách hầu hạ Nhiễm Nhan, bởi vậy Hình Nương cùng Vãn Lục bận rộn trong ngoài, một khắc cũng không được thanh nhàn.

Chỉ có Nhiễm Nhan là nhàn rỗi đến mốc meo, nàng trước kia là công tác cuồng, nhưng ở Đại Đường lại không có thi thể cho nàng nghiệm, cho nên mọc rễ trên giường đến nỗi mặt mũi có chút dại ra, Hình Nương cùng Vãn Lục cho nàng không ít chủ ý, nhưng ngâm thơ vẽ tranh cũng không phải sở thích của Nhiễm Nhan, cho nên cuối cùng vẫn không biết làm gì.

Cầm lên bút lông, trên giấy viết xuống một chữ "Tĩnh" đoan chính chính, Nhiễm Nhan lại bắt đầu phát ngốc, nàng không chỉ có kẽ thura nguyên chủ ký úc, cũng kẽ thura luôn kỹ năng, còn trình độ như thế nào, Nhiễm Nhan cũng không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy chữ này viết đến đoan chính tú khí, đối với nàng, chữ chỉ cần có thể đọc được là được, không cần hơn nữa.

"Vãn Lục, ta muốn ra ngoài đi dạo một chút." Nhiễm Nhan buông bút, nhìn Vãn Lục sáng sớm khó có được rãnh rỗi.

"Ngô thần y nói ngài thân mình đang dần khôi phục, đi ra ngoài đi một chút cũng tốt." Vãn Lục tính cách sáng khoái, được là được, tuyệt sẽ không cong quẹo. Vừa nói, liền nhanh chóng đứng dậy đi lấy một cái mịch li tới, mang lên cho Nhiễm Nhan.

Thế nhân đa số cho rằng Đại Đường đều là lấy ngực lớn mông lớn là đẹp,

có tư tưởng thoáng đãng, kỳ thật không phải, ít nhất vào năm Trinh Quán còn không đến mức đó, nữ tử ra cửa vẫn yêu cầu che chắn một chút, không thể tùy tiện đem dung nhan khoe ra với người ngoài.

Mịch li giống như một loại đấu lạp, bốn phía là lụa đen, sau khi mang lên thì che lại toàn bộ thân mình, mũ có rèm xuất hiện sau này là từ mịch li cải tiến mà thành. Nhiễm Nhan cảm thấy rất mới mẻ.

Sáng sớm, nhiệt độ còn chưa cao, trong gió mang theo hơi lạnh, vô cùng thoái mái.

Nhiễm Nhan đứng trên một cái gò đất nhỏ đầu thôn, nhìn xuống thôn, đường ruộng quanh co, khói bếp lượn lờ, ngẫu nhiên có vài tiếng chó sủa, một mảng nhà cửa thấp thấp đầm chìm trong nắng sớm màu da cam, mang vẻ yên tĩnh lại hoạt bát, cảm giác vui vẻ khi sống lại lần đầu tiên nảy lên trong lòng nàng.

Nhiễm Nhan hít thở thật sâu, cảm thụ thế giới thuần tịnh này, trong lòng lại đột nhiên nghĩ đến rất nhiều chuyện, pháp y Nhiễm Nhan ưa quát tháo kia đã chết, còn hung thủ giết chết nàng, tin rằng nhất định sẽ mau bị đem ra công lý.

Nhiễm Nhan hành sự nghiêm cẩn, trong văn phòng nàng có rất nhiều văn kiện bí mật, cho nên liền trộm gắp cameras trong phòng, khi cảnh sát điều tra, tất nhiên có thể kiểm tra ra được. Trương trợ lý trả về cầm phân văn kiện kia, tất nhiên sẽ bị ghi hình lại, hơn nữa phân văn kiện trong két sắt kia, mặt trên còn có vân tay, chỉ là này hai phân chứng cứ liền đủ để cho cảnh sát đem hắn liệt vào danh sách người bị tình nghi lớn nhất, Nhiễm Nhan tin tưởng với năng lực của Lý đội trưởng đội hình sự, nàng sẽ không chết oan.

Cần lo lắng là, hiện tại tình cảnh của nàng không tốt, cần phải hảo hảo ngẫm lại từ nay về sau ở Đại Đường này nên sống sót như thế nào.

Nếu làm ngỗ tác, các trưởng lão của Nhiễm thị nhất tộc thì thà nàng chết cũng sẽ không đồng ý. Huống chi nàng còn không rõ trong năm Trinh Quán nữ tử có thể nhậm chức gì hay không, mặc dù có thể làm ngỗ tác, tương lai chỉ sợ là không có ai dám mời, dù cho nàng thật tình yêu thích công tác pháp y, cũng không thể không khách quan mà suy nghĩ lại.

Một thân một mình ở Đường triều, Nhiễm Nhan bỗng nhiên có chút khát vọng một gia đình ấm áp.

Kỳ ngộ cho nàng cơ hội sống thêm một lần, Nhiễm Nhan cảm thấy không nên lại đi đường cũ, nghĩ đến mình còn có một tay y thuật, cảm thấy có thể phát triển, chẳng qua chuyện nàng bỗng nhiên biết y thuật chỉ sợ làm người ta nghi ngờ, không bằng trước tiên bái Ngô Tu Hòa làm thầy.

Nhiễm Nhan cảm thấy ý tưởng này rất đáng tin cậy, sau khi hạ quyết tâm, ước chừng lại ngồi thêm một khắc, thì nghe thấy nhóm thôn phụ bắt đầu lục

tục ra cửa gọi hài tử nhà mình về ăn cơm.
"Nương tử, chúng ta cũng trở về đi" Văn Lực nói.

Tác giả ps: Về ngôn ngữ Tô Châu, bởi vì tương đối khó hiểu, ta liền không dịch âm, lại nói nữa ta cũng sẽ không, chỉ lấy vài đặc điểm Tô châu ngữ, để dễ cho người đọc, cũng dễ cho người viết, về sau mọi người liền làm như không thấy đi.

Chương 6: Đứa bé chết chìm

(revised 14/4/2020)

Nhiễm Nhan tâm tình thoái mái gật gật đầu, để Văn Lục đỡ nàng đi chậm chậm xuống dưới. Trên đường ngẫu nhiên gặp được một hai thôn phụ, các nàng đều biết Văn Lục, thấy nàng đỡ một nữ tử, biết đó là Nhiễm Thập Thát Nương, liền lui đến bên đường hơi hơi nhún người hành lễ.

Nhiễm Nhan cũng khách khí mở miệng thỉnh các nàng miễn lẽ, tạo ấn tượng vô cùng hòa khí.

Vì gần đến trưa, Văn Lục cùng Nhiễm Nhan đi ngang qua giữa thôn, bắt đầu gặp được nhiều người hơn.

Ở Đường triều không có thói quen động một chút liền dập đầu, dù cho những thôn dân đó ở trong thôn trang của Nhiễm thị, khi gặp Nhiễm Nhan, thậm chí khi gặp Nhiễm thị gia chủ, đều chỉ cần hành lễ đơn giản là được. Khi hai người đi đến đâu thôn, bỗng nhiên nghe thấy một trận kêu la àm ỹ, qua một lát, liền thấy hơn mươi đứa trẻ bị một lão giả cầm quai trượng đuổi theo, giống một đám chim nhỏ, vừa kêu vừa liều mạng mà chạy.

Nữ đồng đều là hai cái búi tóc, lớn một chút mặc váy, nhỏ một chút thì mặc quần cùng áo giao lãnh, nam đồng thì đa dạng hơn, có đứa cũng như nữ đồng, búi hai búi tóc tròn tròn, cũng có búi một búi, còn có một tiểu oa nhi bụ bẫm, ước chừng năm sáu tuổi, đầu tóc đều cao, chỉ chừa trước đầu một dùm, bộ dáng bẹp miệng sấp khóc.

Nhiễm Nhan thấy trên người chúng đều là bùn, có hai đứa trên mặt còn mang vết máu, liền suy đoán ước chừng là một đám hài tử vừa đánh nhau. Quả nhiên, nàng vừa mới bước đến gần, liền nghe Văn Lục chọc đứa nhỏ béo chạy cuối cùng: "Bình tiểu lang, đánh nhau còn bị tóm không lo chạy mau đi, nếu là bị tộc trưởng bắt được, về nhà xem mẹ người làm sao trị người"

Tiểu béo khóc thét lên, dù khóc đến thê thảm, nhưng dưới chân cũng không ngừng nghỉ, hai cái chân ngắn nhỏ dùng sức mà chạy, sợ bị bắt lại. Bộ dáng kia thật sự là đáng yêu vô cùng.

Nhiễm Nhan cười nói: "Văn Lục, người thật xấu xa"

Vân Lục thấy Nhiễm Nhan tựa như thoái mái hơn trước kia, trong lòng cao hứng, có ý cùng nàng đấu võ mồm: "Nương tử xem nào nhiệt xem đến vui vẻ rồi, còn bối rối nô tỳ!"

Nhiễm Nhan từ trước đến nay chính là loại đức hạnh này, bị người vạch trần không khỏi có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng, còn chưa kịp nói tiếp, thân mình bỗng nhiên bị người va phải nghiêng sang một bên, Vân Lục sơ hãi la lên, vội vàng đuổi tay túm lấy nàng, hai người lảo đảo vài bước, khó khăn lăm mới đứng vững mà không có bị té xuống mương bên kia.

Nhiễm Nhan sau khi đứng vững, ngẩng đầu nhìn người vừa va phải nàng, là một thôn phụ váy vải bồ nâu nhạt, người đã sớm chạy xa, tuy rằng nhìn không thấy mặt, nhưng thấy bước chân hồn độn vội vàng, có vẻ thất hồn lạc phách.

"Sao có thể vô lễ như thế." Vân Lục tức giận, "Nương tử, nô tỳ đưa ngài hồi phủ trước, rồi quay lại tìm thôn phụ kia tính sổ"

Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Thôi, thấy nàng đi vội vàng, sợ là gặp việc gì gấp."

"Việc gấp như trời sập hay sao mà đụng vào người cũng không biết nhận lỗi" Vân Lục cả giận nói.

Thấy Vân Lục tức giận, Nhiễm Nhan không khỏi bất đắc dĩ cười.

Nhiễm Nhan phát giác chính mình mấy ngày này đã nhẹ nhàng hơn, tuy rằng toàn ăn không ngồi rồi, nhưng hoạt bát nhiều hơn so với trước kia. Lúc trước khi đối mặt thi thể, do tôn trọng người chết nên cần thiết nghiêm túc, không thể có một chút qua loa, nàng lại công tác cuồng, dần dà liền hình thành một bộ 'mặt người chết' làm người khác kính nể viễn chi.

Thay đổi này chắc là chuyện tốt đi.

Vân Lục đỡ Nhiễm Nhan đi đến đầu thôn, chỉ cần đi qua một cây cầu hình vòm liền tới Nhiễm phủ thôn trang, hai người vừa mới bước lên cầu thang, một tiếng khóc tê tâm liệt肺 bỗng dung cắt đứt qua sự yên tĩnh, làm đám chim chóc đậu bên bờ nước kinh hoàng bay tan tác khắp nơi. Đúng lúc ứng với lời Vân Lục mới nói vừa rồi, trời thật sự sụp.

"Tam Lang... Tam Lang..."

Tiếng phụ nhân khóc thảm ở cách đó không xa, ngay sau đó là tiếng nam nữ già trẻ mồm năm miệng mười an ủi, đơn giản là nén bi thương gì đó.

Nỗi đau mất con như triệt nội tâm, huống chi, Chu Tam lang này là con trai duy nhất của Lưu thị, Lưu thị là một quả phụ, trước kia có hai con trai, đều nhiễm bệnh mà mất, phu quân nàng ba năm trước đây cũng buông tay nhân gian, đem huyết mạch duy nhất phó thác cho Lưu thị, hai mẹ con sống nương tựa lẫn nhau, nỗi đau này càng khó có thể thừa nhận.

Lưu thị khẩn hoảng nói: "Không, Tam Lang nhà ta không thể chết được, ta muốn đi tìm Ngô thần y, hắn nhất định có thể cứu sống Tam Lang nhà ta"

"Đúng, đúng, Lưu tẩu tử, người chờ chút, chúng ta mang Tam Lang đi tìm Ngô thần y." Có cái hán tử phụ họa nói.

Mắt thấy Chu Tam lang đã chết, nhưng mọi người tựa hồ đối Ngô Tu Hòa đặc biệt mê tín, tình nguyện mà cho rằng lão thật là thần y, có thể làm Chu Tam lang khỏi tử hồi sinh.

Nhiễm Nhan sau khi nghe được một trận xôn xao, liền nhìn thấy một đám người hoang mang rối loạn vọt ra từ một mảnh rừng nhỏ, đi đầu là một anh nông dân ôm một hài tử, trên người mặc bộ áo ngắn quần ngắn bó lại màu xám, tất cả quần áo tóc tai đều bị nước ướt dán lên người, lộ ra thân thể chắc nịch, bên cạnh hắn người còn có mấy thanh niên trai tráng cũng ướt đầm đìu như hắn.

Theo sát phía sau là mấy phụ nhân mặc váy dài vải bô, trong đó một người chính là người vừa rồi dụng phải Nhiễm Nhan.

Một đám người từ xa nhìn thấy Nhiễm Nhan cùng Văn Lục đứng ở đầu cầu, liền kêu lên: "Tiểu nương tử mau mau hỗ trợ thỉnh Ngô thần y đến cứu mạng"

Văn Lục vội nhỏ giọng với Nhiễm Nhan: "Ngô thần y sớm hôm nay liền đi Tây Sơn hái thuốc, giờ này chắc chưa về"

"Mặc kệ như thế nào, về trước nhìn thử, vạn nhất đứa nhỏ này mệnh không nên tuyệt thì sao?" Nhiễm Nhan thúc giục nàng.

Vân Lục nghe Nhiễm Nhan nói có lý, gấp gáp xách váy lên, xoay người chạy vào trong phủ.

Một đám người chạy rầm rập theo sau, vọt qua bên người Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan tùy tay bắt lấy một thanh niên, bị hắn tốc độ kéo đến lảo đảo.

"Vị nương tử này, ngươi đừng lôi kéo tại hạ, cứu mạng quan trọng a!" thanh niên nôn nóng bất an, nhưng vì lẽ tiết, không dám duỗi tay đẩy Nhiễm Nhan ra.

"Ngươi đi làm cái gì, vạn nhất Ngô thần y không có ở trong thì sao? Còn không chạy nhanh tìm con ngựa, đi gần đây thỉnh một y giả lo trước khỏi hoạ." Nhiễm Nhan âm thanh lạnh lùng.

Thanh niên sững sốt một chút, vội vàng chắp tay, "Đa tạ tiểu nương tử chỉ điểm"

Nhiễm Nhan cũng không cùng hắn so đo, nói xong liền vội theo sau đám người, nước xa không giải được cái khát ở gần, nêu đưa bé kia còn có một đường sinh cơ, nàng cũng không thể để thời cơ cứu sống nó chậm trễ trôi qua.

Nhiễm Nhan làm pháp y lâu rồi, có cái tật xấu, đó là thấy thi thể liền muốn nhìn, gấp được người còn cứu được, nhất định phải nghĩ mọi cách toàn lực mà cứu, rốt cuộc đối với điều tra hình sự, người sống có thể cung cấp tin tức nhiều hơn so với người chết.

Bởi vậy trước mắt Nhiễm Nhan muốn đi cứu hài tử kia, cũng không phải vì lòng từ bi gì, mà hơn phân nửa là xuất từ một loại bản năng là "phải lưu người sống".

Đám người dừng chân ở bên ngoài thôn trang Nhiễm phủ, nôn nóng mà nhìn bên trong, còn phụ nhân kia chỉ biết ôm tiểu đồng mà khóc.

Thời gian tựa hồ như dừng lại, mới một lát, người chờ bắt đầu nhao nhao, hán tử ôm tiểu đồng lại đây gấp gáp nói: "Nhân mệnh quan thiên đại sự,

không bằng để ta vào phủ Ngô thần y đi, nếu sau đó lang chủ trách tội xuống dưới, ta chịu trách nhiệm là được"

Nếu bọn họ mạnh mẽ xông vào, hai người gác cổng sẽ ngăn không được, mọi người sôi nổi phụ họa, đang muốn xông vào, lại thấy Văn Lục thở hồng hộc mà chạy ra, "Ngô thần y hôm nay sáng sớm đi Tây Sơn hái thuốc rồi, ta tìm toàn bộ sân, lão nhân gia hắn còn chưa về"

Tin tức này không khác một đao sấm sét, Văn Lục vừa nói xong, phụ nhân kia liền gào khóc, "Chu gia này một đứa con độc đinh, tiện thiếp cũng không thể bảo vệ cho phu quân a, tiện thiếp xin lỗi người!!!"

Các thôn dân cũng trầm mặc không lên tiếng, vài thôn phụ tiến lên an ủi Lưu thị.

Nhiễm Nhan rẽ đám người ra, trầm mặc mà đi đến trước mặt Lưu thị, mở miệng nói: "Đem hài tử thả nǎm trên mặt đất đi."

Thanh âm không lớn, nhưng nghiêm túc, bình tĩnh như không mang một tia cảm tình nào, lại làm Lưu thị đang không ngừng khóc thút thít ngơ ngẩn. "Nếu thật muốn cứu hắn thì nghe lời ta." Nhiễm Nhan không kiên nhẫn ngồi xổm xuống, từ tay Lưu thị tiếp nhận tiểu đồng.

Cách tầng lụa đen mỏng như cánh ve của mịch li nhìn xuống, có thể thấy rõ tiểu đồng sắc mặt trướng tím, bụng hơi phồng lên, toàn thân đã bị ngâm đến trắng bệch, nắm tay nhỏ nắm chặt, lòng bàn tay còn nắm rong rêu cát đá linh tinh, Nhiễm Nhan trong lòng chợt lạnh, duỗi tay nhẹ nhàng án lên bụng, hỏi Lưu thị: "Ngươi đây là một đêm không nhìn thấy hài tử của mình? "

Lưu thị thấy mặt Nhiễm Nhan nghiêm túc, liền như người chết đuối bắt được cọng rơm cứu mạng, lật đật trả lời: "Hôm qua cơm chiều xong Tam Lang liền nói muốn đi ra đầu thôn chơi trong chòc lát, buổi tối lúc trở về, thần sắc có chút không vui, nói là hắn trưởng thành rồi, muốn một mình trú một phòng, ta lúc ấy nghe hắn khua môi múa mép cũng không để tâm, liền đồng ý, sáng nay khi vào kêu hắn ăn cơm mới phát giác hắn không ở trong phòng ô ô"

Nói rồi khóc không thành tiếng.

Lưu thị vừa nói xong, người xung quanh nghe thấy đều chết tâm, bị chìm từ tối hôm qua, ngâm một đêm, người đã thành như vậy, làm sao còn cứu sống được, cho dù là Ngô thần y cũng sợ cũng khó có thể cứu về nổi. Mọi người thở dài, khuyên Lưu thị nén bi thương.

Lưu thị trên mặt nước mắt giàn dụa, lại chưa từ bỏ ý định mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, tuy chưa từng ra tiếng, nhưng trong mắt tất cả đều là cầu xin mong đợi.

Nhiễm Nhan vén lên hắc sa của mịch li, dùng đầu ngón tay đè ép tròng mắt hài tử, quan sát biến hóa của đồng tử.

Đây là một biện pháp phân rõ người chết thật hay là chết giả, nếu đồng tử bị đè ép biến hình, nếu sau khi buông tay đồng tử có thể khôi phục lại, thì người còn hy vọng được cứu sống.

Trong pháp y học có một loại tình huống "Chết giả", gọi là 'nhược tử vong', là chỉ công năng tuần hoàn, hô hấp cùng não người bị ức chế hoạt động, công năng bị giảm đến mức thấp nhất, dùng phương pháp kiểm tra lâm sàng thông thường sẽ kiểm tra không ra là sống hay chết, bè ngoài nhìn như người chết, mà trên thực tế là còn sống, trải qua tích cực cứu trị, có thể sống lại tạm thời hoặc hoàn toàn.

Chết giả thường thấy ở trường hợp bị những tổn thương cơ học như treo cổ chết, bóp chết, chết chìm, hoặc bị trúng độc mà phát tác chậm, Nhiễm Nhan trong công tác trước đây từng gặp qua mấy lần.

Nhiễm Nhan thấy đứa trẻ này đồng tử còn có thể khôi phục, chắc là còn sống. Vì muốn xác nhận kết quả, Nhiễm Nhan dùng khăn quấn hết lên đầu ngón tay đứa trẻ rồi thắt lại.

"Đi tìm bùn khô, càng khô càng tốt mang đến đây, may ra có thể cứu được tánh mạng hắn."

Nhiễm Nhan ngẩng đầu, dùng ngôn ngữ ngắn gọn trực tiếp nhất nói ra. Mọi người hai mặt nhìn nhau, Tô Châu cả vùng sông nước, đi đâu tìm bùn khô??

Chương 7: Chôn đất cát người

(revised 14/4/2020)

Nhiễm Nhan nhớ tới lúc đi ngang qua trong thôn, nhìn thấy rất nhiều nhà dùng bùn để trát tường viện, đã qua mấy ngày nắng, những tường viện đó hắn đều đã khô.

"Đi đập tường viện lấy đất mang lại đây." Nhiễm Nhan vừa nói vừa nhanh chóng móc sạch nước bẩn, bùn, ô vật khác trong miệng và mũi đứa trẻ, lại lấy khăn tay của Văn Lục bọc đầu ngón tay đem đầu lưỡi đứa trẻ kéo ra khỏi miệng.

Tường viện bất quá là dùng bùn ở bờ sông xây lên, chỉ phí chút sức thoi, không đáng tiền, các thôn dân vừa nghe chỉ là đập tường viện, lập tức chạy về đập tường nhà mình.

Không phải bọn họ mù quáng tín nhiệm Nhiễm Nhan, là Lưu thị cô nhi quả phụ quá đáng thương, huống chi, Nhiễm Nhan kia bộ dạng vững vàng nghiêm túc, không có vẻ gì là vui đùa, vô thức lại cho họ một loại hy vọng. Văn Lục không kịp dò hỏi, lại bị toàn bộ khí tràng không giống dĩ vãng của Nhiễm Nhan làm sợ hãi, trong lúc nhất thời đứng ngốc ở một bên, không biết phải làm sao.

Đứa trẻ này không phải là mới vừa rơi xuống nước, hắn đã bị ngâm nửa ngày, thân thể cứng đờ, ngưng hô hấp, dùng phương pháp cấp cứu bình thường chỉ sợ không được.

Nhiễm Nhan nhìn mấy đầu ngón tay bị khăn quấn lại, thấy chúng sưng to đỏ tím, chứng minh là còn có tuần hoàn máu, đến lúc này Nhiễm Nhan tin tưởng đứa trẻ còn sống, liền lập tức bắt đầu xoa bóp tim cho hắn.

Chờ đến khi mọi người gánh bùn khô tới, liền phân phó họ đem bùn khô trải một tầng thật dày trên mặt đất, đặt đứa trẻ nằm lên, lại lấy bùn đỗ trùm lên người đứa trẻ, chỉ lộ mắt và miệng.

Văn Lục cũng không biết nên hỗ trợ cái gì, liền đi giúp mọi người đắp bùn.

Các thôn dân vừa giúp, vừa nghi hoắc trong lòng, rốt cuộc, một thanh niên mặc trường bào tay rộng, có dáng vẻ sỹ tử nhịnh không được hỏi: "Không phải nói Tam Lang còn có thể cứu sống sao? Sao lại chôn ngay tại chỗ này?"

Nhiễm Nhan ngẩng đầu, lảng lặng nhìn chăm chăm hắn, không nói tiếng nào, sỹ tử kia bị nhìn đến cả người nỗi da gà.

Kỳ thật Nhiễm Nhan chỉ là cảm thấy sỹ tử này quá ngốc, cho dù chôn người, sao có thể chôn ở ngay cửa nhà mình, cho nên cũng lười giải thích với hắn. Kế tiếp chính là đợi, Lưu thị đã không còn khóc thút thít, mở to hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm nhì tử, mọi người đều cho rằng đây là nghi thức vu thuật nào đó, cũng đều tinh quan kì biến.

Vào năm Trinh Quán Đại Đường, y thuật đã được ứng dụng rộng rãi, nhưng trên thực tế vu y vẫn còn tồn tại, ngay cả y thánh Tôn Tư Mac đại danh đinh đinh cũng đã từng trình trọng ghi lại trong cuốn "Thiên Kim Yêu Phương" những chuyện lạ có nội dung giống với một vài vu thuật mê tín, cho nên các thôn dân có loại suy nghĩ này cũng là bình thường.

Trong lúc này, hơn mười người nín thở ngưng thần, đến thở cũng không nghe thấy, mặt trời dần lên cao, ánh mặt trời mùa hè chói mắt đèn gắt gao.

Tộc trưởng cùng các trưởng lão cũng lục tục kéo đến, các thôn dân càng tụ càng đông, lại không có lấy một đứa trẻ. Mấy ngày gần đây, thời tiết luôn nắng tốt, tường viện cũng chỉ có mặt ngoài thâm qua sương đêm, lớp đát bên trong vẫn rất khô ráo, hơn nữa giờ được phơi nắng, nước trong cơ thể đứa trẻ dần dần bị bùn hút khô.

Ước chừng qua non nửa canh giờ, y giả được mời từ trong thành đã đuổi tới, một bộ trường bào tay dài, vội vàng rẽ đám người ra, "Người bệnh ở nơi nào?"

Có người vội vàng đưa y giả đến trước đống đất, "Còn chôn kia!"

Lão đại phu tức khắc đậm chán, "Ai lại chôn người chết đuối, mau đỗ nước, quá thực...quá thực..."

"Là ta." Nhiễm Nhan đang ngồi xổm trên mặt đất đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Chu Tam lang chìm một đêm ở trong nước, cái này là biện pháp tốt nhất."

Lão đại phu trợn mắt, trên nét mặt tràn đầy tức giận, nói chìm một đêm, đó là ba đến năm cái canh giờ, người cũng đã chết thấu còn gấp gáp mà đem hắn lại đây làm gì, đây không phải là đùa giỡn người khác sao? Bất quá lão đại phu cũng có thể lý giải tâm tình thân nhân người chết, chỉ là nặng nề thở dài, xoay người liền đi.

"Tiền bối xin dừng bước, chờ Tam Lang tỉnh lại, còn cần ngài điều trị."

Nhiễm Nhan dừng bước, quay đầu phân phó: "Vân Lục, đi lấy chẩn kim."

Vân Lục vẻ mặt không thể hiểu được, nương tử nhà mình từ khi nào biết dùng loại biện pháp quái dị này cứu người, người này nếu là cứu sống thì không sao, nếu là chết thật, đem người ta lăn lộn một hồi, coi chừng bị người chọc cột sống. Vân Lục lòng tràn đầy hối hận, chính mình mới vừa rồi thế nhưng không hiểu sao lại đi tin nương tử, trước mắt cũng chỉ có thể tiếp tục tin, sau khi tâm tư trong nháy mắt thiên hồi bách chuyển, Vân Lục vội vàng theo tiếng trở về phòng lấy tiền.

"Ai..." lão bác sĩ than một tiếng, dù sao cũng đã nói đến như vậy, người ta muốn thế nào liền thế nào, chính mình cũng cứ theo ý mọi người muốn, chờ thêm chốc lát là được.

Thấy mặt lão đại phu như thế, mọi người liền biết chỉ sợ Chu Tam lang này là khó cứu, vốn dĩ khi vớt Chu Tam lang lên, cả người hắn đều đã cương, không còn hít thở, bọn họ tận tâm tận lực như vậy một phần là vì tò mò muốn nhìn xem Nhiễm Nhan trịnh trọng như vậy thì làm được gì, vạn sự nghe theo thiên mệnh thôi, một phần khác cũng là muốn thuyết phục Lưu thị chết tâm đi.

"Khụ"

Mọi người ở đây chờ đến bụng kêu đói, sắp tới lúc thất vọng, trong đồng đất vang lên một tiếng ho nhẹ gần như không thể nghe thấy, làm mọi người trở nên phán chán.

"Tam Lang!" Lưu thị lập tức bỗn nhào tới, nước mắt rơi ào ào, "Con của ta, dọa chết nương..."

Nhiễm Nhan ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đẩy đất trên mặt Chu Tam lang ra, thấy hắn mở mắt, liền nói: "Ngươi nằm một chút, để nước trên người đều khô rồi hãy dậy."

Chu Tam lang mơ hồ, chỉ nghe nữ tử xinh đẹp trước mắt nói hắn nên nằm lại trong chốc lát, vừa lúc hắn cũng cảm thấy cả người đau đớn thoát lực, liền nghe theo nàng, lảng lặng nằm yên.

Lưu thị trịnh trọng mà làm đại lễ, không nói một tiếng, chỉ là nằm ở trên mặt đất thật lâu không đứng dậy.

Đây là nghi thức hành lễ nặng nhất của Đường triều, thường là bái rồi quì ngồi, thời Tần Hán Tùy Đường, còn không có ghế, vẫn ngồi trên mặt đất, cũng chính là cái gọi là "quỳ tạ", ngồi quỳ, phải ngồi, sau đó mới có thể hành lễ bái.

Mấy lễ nghi phiền phức này, từ trước đến nay nhân tài có thân phận đều sẽ nghiêm khắc tuân thủ, thôn phụ làm sao biết đến lễ tiết như vậy, có biết cũng chỉ dập đầu lung tung thôi, có thể thấy được Lưu thị này cũng không phải là thôn phụ bình thường.

"Phu nhân xin đứng lên." Nhiễm Nhan nâng Lưu thị dậy.

Chu gia thôn trưởng lão cũng vội lại đây hướng Nhiễm Nhan trí tạ.

Các thôn dân nhất thời bị chuyện khởi tử hồi sinh này làm cho sững sờ, thấy trưởng lão trí tạ, lúc này mới phục hồi tinh thần lại, đám người túc khắc nỗ tung, tiếng trí tạ tiếng tán thưởng dồn dập hết đợt này đến đợt khác.

Nhiễm Nhan trong lòng thở dài, nàng vốn tính toán trước bái Ngô Tu Hòa

làm thầy lại nói, ai ngờ kế hoạch còn chưa bắt đầu, vừa nghĩ tới thì chuyện này đã đến trước mắt. Đây đối với nàng là phúc hay họa, cũng chưa biết được, Nhiễm Nhan chỉ ghi nhớ trong lòng, không hề nghĩ nhiều. Nàng cúi chào mọi người, rồi để Văn Lục nâng vào phủ.

Mọi người thấy sự tình đã lạc định, vội vàng giúp đỡ Lưu thị đem nhí tử từ trong đất đào ra, dùng tẩm ván gỗ nâng về.

Lão y sinh kia tiến tới xem mạch cho Chu Tam lang, tuy rằng còn có chút suy yếu, nhưng mệnh là cứu vãn rồi, không khỏi liên tục lấy làm kỳ lạ, lập tức khaiphương thuốc cho Chu Tam lang, lại đem chẩn kim giao cho Lưu thị, thỉnh nàng thay lão trả lại Nhiễm phủ.

Chương 8: Huấn đạo

(revised 14/4/2020)

Văn Lục sau khi trở về, biếu tình kích động, thêm mắm thêm muối kề lại với Hình Nương việc này.

Hình Nương sau khi nghe xong, không khỏi nhíu mày, nhẹ nhàng trách cứ Nhiễm Nhan: "Nương tử việc này làm vậy là không ổn."

Nhiễm Nhan chuẩn bị ăn cơm, liền buông đũa, chuẩn bị chăm chú lắng nghe, cuối cùng lại chỉ nghe Hình Nương thở dài một tiếng, thật là muôn nghẹn.

"Như thế nào không ổn?" Nhiễm Nhan nhịn không được hỏi.

Hình Nương tràn đầy trìu mến nâng lên tay, đang muốn vuốt tóc Nhiễm Nhan, bỗng nhiên khụng lại, nàng phát hiện, hiện giờ nương tử đã không còn giống như mèo nhỏ trước kia, làm người thương yêu, tuy rằng nghe Văn Lục nói nương tử cười nhiều hơn trước, nhưng vẫn cảm thấy có chút xa cách.

Hình Nương rũ tay xuống, nghĩ thầm nương tử lớn rồi, trong lúc nhất thời vừa bi thương vừa vui mừng, "Không phải nói cứu người không ổn, chỉ là nương tử như vậy quay lưng với thôn dân đang cảm động đến rơi nước mắt kia, cũng không nói câu nào, không đúng lễ tiết, sợ sẽ ảnh hưởng danh dự nương tử."

"Cứu người là chuyện tốt, bọn họ chẳng lẽ không cảm kích, còn muốn bố trí nương tử hay sao?" Văn Lục không khỏi bênh vực kẻ yếu, lòng đầy căm phẫn nói: "Huống chi, nương tử vẫn khách khí nói một hai câu mà."

Hình Nương duỗi tay điểm điểm Văn Lục đầu, xu mặt giáo huấn nói: "Ngươi nha đầu này chính là tính tình lớn, nương tử là cô nương chưa lấy chồng, tình cảnh như vậy, giữ gìn thanh danh là cần thiết. Nương tử có chào

hỏi vị đại phu tới từ trong thành kia không?"

Dứt lời lại chuyền hướng Nhiễm Nhan nói: "Nương tử nửa năm trước đã cập kê, mắt thay qua mùa đông liền mẫn mười sáu, nếu hiện giờ còn ở chủ trạch, sớm đã bắt đầu làm mai, nhưng với tình trạng này của nương tử, hiện giờ ngoài lại làm ô tại thâm sơn cùng cốc này, cũng không cầu cái tài danh gì, chỉ cầu khỏe mạnh, lại có thanh danh tri thư đạt lý, dịu dàng hiền thực, cũng dễ bàn luận việc hôn nhân"

Hình Nương nói xong mắt lại rưng rưng, nàng vội vàng móc khăn trong tay áo ra lau khô, mới nói tiếp, "Nương tử hiện giờ thân mình cũng ngày một tốt lên, tảng đá trong lòng lão nô cũng buông xuông, trước mắt lão nô chỉ sợ mẹ kế gây bất lợi với hôn sự của nương tử, đặc biệt là mấy ngày trước mới đắc tội Thập Bát nương"

"Ta biết sai rồi." Nhiễm Nhan biết, Hình Nương lo lắng cũng không phải không có lý, nếu hiện giờ nàng không có thanh danh tốt chút nào, chỉ sợ cho dù là đích nữ, cũng gả không được người trong sạch. Hôn nhân đại sự, không thể chậm trễ, Nhiễm Nhan từ khi quyết định ở Đại Đường mà sống tiếp, trong lòng thời thời khắc khắc nhớ kỹ, đây là cỗ đại, rất nhiều sự tình không thể như ý mình, chỉ có nhẫn耐, mới có thể có được tương lai mong muôn.

Hình Nương cầm tay Nhiễm Nhan vỗ nhẹ hai cái, vui vẻ nói: "Nhìn nương tử tĩnh lại, lão nô trong lòng rất cao hứng, phu nhân cả đời làm việc thiện, tất nhiên có thể để phúc cho nương tử."

Bởi vì đang dùng cơm, Hình Nương cũng không nói thêm gì nữa, chỉ để Văn Lục hầu hạ Nhiễm Nhan dùng bữa, còn mình đi nấu nước nóng để tắm. Ăn cơm xong, dựa vào thói quen của Nhiễm Nhan trước đây, hầu hạ nàng tắm gội thay quần áo, rồi sau đó liền lấy quyển thơ tới đưa nàng.

Văn Lục ở bên cạnh thêu hoa lên quạt tròn cho Nhiễm Nhan, làm cho nàng rất không quen. Nhiễm Nhan đọc một chút "Oán Ca Hành" của Ban Tiệp Dư, đã mơ màng sắp ngủ, nàng bệnh nặng mới khỏi, thân thể chưa hoàn toàn hồi phục, hôm nay lại tốn nhiều sức lực, rất nhanh đã tiến vào mộng đẹp.

Hình Nương bung bồng nước giếng đặt ở trong nhà cho nguội bớt, thấy Nhiễm Nhan đã ngủ, vãy tay ra hiệu cho Văn Lục đi ra ngoài nói chuyện. Văn Lục buông quạt tròn, nhẹ tay nhẹ chân đắp thêm chăn cho Nhiễm

Nhan, rồi theo Hình Nương đi ra ngoài.

Hai người đi dọc theo hành lang phía trước, thăng đến gốc chuối tây dưới tảng cây bên góc cửa hông mới dừng lại, Hình Nương nhìn nhỉn bốn phía, thấy không có người, mới lôi kéo tay Văn Lục tay hỏi: "Ngươi mấy ngày trước vào thành, có từng hỏi thăm chuyện bên chủ trạch?"

"Ngô, chuyện gì?" Văn Lục không thể hiểu được hỏi lại.

Hình Nương thở dài, "Ngươi a! Là đứa lanh lợi, nhưng tâm nhẫn còn lớn hơn cái đầu, đừng nói là chuyện nhỏ như hạt mè, dù có to như bánh bột ngọt, ngươi cũng không biết, cũng may ta hôm nay nghe mấy cái gã sai vặt lén nghị luận một việc."

Văn Lục cũng không phủ nhận, tính nàng vốn là vậy, thô tâm vô ý cũng cũng không phải chuyện một hai ngày, Hình Nương tuy rằng tính tình yếu ớt, nhưng xác thật thông minh, Văn Lục nghe giáo huấn, vội dò hỏi: "Chuyện gì?"

"Ta đã nhiều ngày nghĩ tới nghĩ lui, cũng không hiểu Thập Bát nương là nháo cái gì, trong lòng luôn cảm thấy bất an, hôm nay nghe gã sai vặt nói, kế phu nhân tìm mai mối cho Thập Bát nương, nghe nói chính là Lang Gia Vương thị, nhưng Vương thị gia chủ biết được Thập Bát nương không phải là con vợ cả, liền từ chối, Thập Bát nương trong lòng có thể không oán hận sao?" Hình Nương nói.

Lang Gia Vương thị, thời Ngụy Tấn có thể nói phong quang cực thịnh, đến thời Đường tuy rằng không bằng trước kia, nhưng truyền thừa căn cơ từ lâu vẫn còn, huống hồ, nam tử trong tộc này mỗi người đều là ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ tiêu sái, có thể làm thân gia, thực sự không dễ dàng.

Nhưng môn phiệt đại tộc bức này, đế ý nhất là xuất thân, huống Nhiễm thị không bằng Vương thị, người ta chỉ cần thấy một điểm không thích hợp liền sẽ lập tức gạt ra.

Văn Lục vui sướng khi người gặp họa nói: "Thập Bát nương cho dù là đích trưởng nữ thì sao, nàng đức hạnh, chỉ cần Vương gia ở thành Tô Châu hỏi thăm một chút là biết, người ta cũng sẽ không đồng ý"

Hình Nương giơ tay cốc đầu nàng, thấp giọng trách mắng: "Ta nói với ngươi việc này, là nhắc nhở ngươi ngày sau mắt sáng một chút, tâm tư tinh tế một chút, ở bên nương tử nhắc nhở nàng một chút. Thí dụ như hôm nay, ngươi toàn nói nương tử như thế nào như thế nào, còn ngươi làm cái gì hả?" Nhìn mặt Văn Lục đầy ốm, Hình Nương cũng đau lòng, mềm giọng nói:

"Ngày xưa nương tử bệnh nặng, chúng ta hai người lo hầu hạ cũng không có công phu đi hỏi thăm chuyện gì, hiện tại nương tử thân mình hồi phục, lại đến tuổi, cần phải tính toán nhiều một chút. Người cũng không nhỏ, dù sao cũng phải có hôn phối, nương tử gả được chỗ tốt, người mới có thể gả đến chỗ tốt"

Vân Lục trong lòng cảm kích, ôm Hình Nương cánh tay lắc lắc: "Hình Nương, ta biết sai rồi, lần sau tất nhiên sẽ đem tâm nhẫn mài còn nhỏ hơn lỗ kim thêu hoa"

Hình Nương cười mắng nàng không đàng hoàng, hai người lại nói mấy câu, liền trở về hầu hạ.

Thôn trang Nhiễm phủ vẫn bình lặng như trước, Chu gia thôn lại vô cùng náo nhiệt, vì Chu Tam lang khởi tử hồi sinh, nhà nhà vui như ăn tết.

Lưu thị là mấy năm trước mang theo Chu Tam lang tới nơi này, nhà chồng nàng cũng là họ Chu, tộc trưởng thấy bọn họ cô nhi quả phụ, liền cùng các trưởng lão thương lượng thu lưu bọn họ, chứ thật ra cùng người trong thôn không có gì thân thích quan hệ. Bất quá cô nhân coi trọng tộc, người cùng họ mười thì có tám chín có thể từ trên gia phả kéo ra chút liên quan, bởi vậy Lưu thị dưới sự trợ giúp của thôn dân mà được lưu lại đây.

Các thôn dân cao hứng cũng không đơn giản là vì Lưu thị nhi tử không chết, mà là chuyện "Khởi tử hồi sinh" này quá thần kỳ, sinh thời có thể thấy một lần, thực sự không dễ dàng.

Cùng lúc đó, Nhiễm Thập Thát Nương vẫn luôn không có tiếng tăm gì, trong vòng một ngày, toàn bộ thôn không ai không biết không ai không hiểu, đều nói nàng là Bồ Tát chuyển thế.

Nhiễm Nhan ngủ nửa canh giờ, liền đứng dậy rửa mặt.

Đây là lần đầu tiên nàng nghiêm túc ngắm dung mạo bản thân, giữa mặt gương đồng được mài dũa bóng loáng, chiếu rõ một khuôn mặt tái nhợt mang tử khí trầm trầm, cái mũi thon nhỏ, đặc biệt là phần chóp mũi, hơi nhô ra một độ cong ưu nhã, môi anh đào, đường cong nhu mĩ, da trắng như ngọc, có thể nói nguyên chủ Nhiễm Nhan là nhu nhược động lòng người đến cỡ nào, có thể làm người thương xót. Mắt dài mà sáng ngời, lông mi cong, đuôi mắt hơi nhếch lên, chỉ cần cặp mắt thoáng lưu chuyển, sẽ gây cảm giác phong lưu không gì sánh được, đáng tiếc, Nhiễm Nhan nghiêm túc

lại khô khan, sẽ không sử dụng đôi mắt đẹp xuất sắc như vậy mà biến mất.

Hình Nương trộm liếc Nhiễm Nhan, nghĩ thầm, nương tử còn biết xót xa cho bản thân, có thể thấy được nương tử vẫn như trước, bất quá hiện giờ là hiểu chuyện hơn.

"Nương tử, lão nô chải đầu cho ngài đi." Hình Nương cầm lấy lược trên bàn thấp, quỳ gối bên người Nhiễm Nhan, nhẹ nhàng mà chải qua đầu tóc thật dài.

Đường triều không có ghế, tất cả mọi người là 'quy tọa', tức là quỳ ngồi. Nhiễm Nhan tâm lý có chút không lớn thích ứng, nhưng thân thể tựa hồ rất quen ngồi như vậy.

Anh năng chiêu từ khẽ hở nhỏ của màn trúc chiêu xuyên lại đây, trải từng tia nắng lên sàn nhà bằng gỗ, xuyên thấu qua màn trúc, có thể nhìn thấy loáng thoáng bên ngoài hoa mẫu đơn vừa nở rõ.

"Di" Nhiễm Nhan nhìn hoa bên ngoài một lúc lâu, "Mẫu đơn là khi nào nở?"

Vân Lục đang ôm quần áo lại đây, nghe thấy Nhiễm Nhan hỏi, cười đáp: "Là hôm nay nở, buổi sáng vẫn còn là nụ hoa, chưa qua một ngày liền nở đến lớn như vậy."

Vân Lục ở quì xuống trước mặt Nhiễm Nhan, "Trong thôn nửa mẫu đất đều là trồng hoa mẫu đơn quý báu này chứ đâu, mẫu đơn của Nhiễm phủ ta có thanh danh lớn nhất thành Tô Châu, nương tử thích? Có muốn đi ngắm hoa?"

Trong thôn trang thư tịch rất ít, chỉ có mấy tập thơ ai oán, Nhiễm Nhan cũng không muôn đọc, ngắm hoa ngắm cảnh Nhiễm Nhan nghe ra thấy có chút động tâm.

Hình Nương cũng không muốn Nhiễm Nhan lại giống như trước, bi thương đau buồn, cô vũ nói: "Ngắm hoa ngắm cảnh là chuyện tốt, thích liền đi ngắm đi."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, Vân Lục mang quần áo ra, nói: "Nương tử, ngài cũng nửa năm rồi chưa từng may đồ mới, không bằng hôm nay đi vào thành mua chút vải, nô tỳ làm cho ngài một bộ mới"

Vân Lục vừa nói vừa giúp Nhiễm Nhan thay quần áo, đây là một kiện váy áo cúp ngực màu xanh nhạt có thêu hoa nhỏ, lúc này áo váy không phồng lên, nhìn người có vẻ thon mảnh, nếu gót sen bước nhẹ nhàng, thật sự là tha

thuốt yêu kiều.

Mặc xong quần áo, Văn Lục lại đem một dải lụa sa la mỏng đến gần như trong suốt, trên vẽ hoa, choàng lên cánh tay Nhiễm Nhan, khi đứng im thì rũ xuống yên tĩnh ưu nhã, khi bước đi lại như dương liễu trong gió, phiêu dật phi dương.

"Nương tử mỹ lệ, mặc cái gì cũng đẹp" Văn Lục tán thưởng nói.

Hình Nương đội mìch li lên cho nàng, dặn dò nói: "Đi sớm về sớm, hôm nay lại nhờ Ngô thần y bắt mạch cho nương tử, bệnh nặng mới khỏi, vẫn là đứng quá mức mệt nhọc"

Văn Lục sớm đã chạy đến cửa đi chuẩn bị giày, nói: "Ta sẽ canh chừng nương tử"

"Nương tử xưa nay nhã nhặn lịch sự, ta xem ngươi mới là người cần bị canh chừng" Hình Nương cười mắng.

Nhiễm Nhan nhìn hai người các nàng trêu chọc lẫn nhau, tâm tình cũng nhẹ nhàng vui vẻ, liền an ủi chính mình, đem đoạn thời gian nhàn rỗi này thành kỳ nghỉ phép đi.

Chương 9: Ngắm hoa vui vẻ

(revised 14/4/2020)

Tí lí giống như một loại giày thêu sau này, nhẹ nhàng xinh xắn, thoái mái hơn so với guốc gỗ, chỉ là phải cẩn thận nhìn đường, nếu không dẫm phải đá hay vật cứng gì trên đường sẽ vô cùng đau đớn.

Nhiễm Nhan cảm thấy, ở nông thôn vẫn nên mang guốc, vừa đi vừa nhìn đường chầm chậm như lúc này chẳng khác gì tra tân.

Đã gần qua giờ Thân, hoàng hôn nghiêng nghiêng, gió thổi nhẹ, không khí mang theo hơi thở thanh nhuận đặc trưng vùng sông nước Giang Nam cùng mùi hoa phả vào mặt, Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, trong lòng biết sắp đến nơi.

"Nương tử" Văn Lục bỗng nhiên nhỏ giọng ghé vào tai Nhiễm Nhan thì thầm: "Thật là một cái mỹ lang quân a!"

Nhiễm Nhan ngẩng đầu, nhìn theo ánh mắt si mê của Văn Lục, dưới ánh hoàng hôn, một ống tay áo của trườn bào mang màu nguyệt bạch bay theo gió, tóc đen nhánh búi cao, có vài sợi rơi xuống trán, ánh nắng màu cam mạ lên một vòng sáng trên khuôn mặt không tì vết của hắn, môi đỏ rạng rỡ, mặt như bạch ngọc, tựa như một bức họa xa hoa lộng lẫy.

Nam tử dáng người cao mà gầy, mặc trườn bào tay dài, rất có phong cách cũ của thời Ngụy Tấn, hắn giờ phút này đang chuyên tâm cúi người xuống ngửi một đóa mẫu đơn trắng trước mặt, biểu tình say mê cũng làm người không rời được mắt.

Nhiễm Nhan khóe miệng run lên, một tên nam nhân, thích ngắm hoa ngắm thành cái đức hạnh này, thật làm nàng nhịn không được giật giật ngón tay, cố nhịn xuống cái xúc động muốn giải phẫu hắn.

Nam tử thường hoa trong chốc lát, đang muốn xoay người rời đi, nhưng đột nhiên khụng lại, cúi người nhặt lên một nhánh cây từ bên cạnh bụi hoa, bắt đầu đào gốc hoa dại dưới tảng hoa mẫu đơn.

"Hắn đào hoa của nhà chúng ta kìa." Nhiễm Nhan không lưu tình chút nào mà đập tỉnh Văn Lục đang trầm mê.

Vân Lục phục hồi tinh thần lại, bất mãn nói: "Nương tử, kia bất quá là cỏ dại hoa dại, không phải hoa nhà chúng ta."

Nam tử nghe thấy hai người đối thoại, ngạc nhiên mà xoay người lại, trong tay còn nâng đóa hoa dại kia, trên mặt hơi có chút xấu hổ, có thể là nghe thấy lời Nhiễm Nhan, lắp bắp giải thích: "Tại hạ...tại hạ...chỉ là cảm thấy, đóa hoa dại này sống ở dưới mầu đơn diễm lệ vô song, thật là đáng thương cho nó, muôn...muôn...đem nó dời đi..."

Đóa hoa nhỏ vàng nhạt, được nam tử nâng ở lòng bàn tay, lại nhờ dung nhan tuấn mỹ của hắn làm cho nổi bật, trở nên rạng rỡ vài phần. Nhiễm Nhan lại run lên một chút, tên này cư nhiên 'Đường Tăng' như thế. Từ từ, hắn sẽ không thật là Đường Huyền Trang đi?!? Ngẫm lại, hình như niên đại không đúng, Nhiễm Nhan mới nhẹ nhàng thở ra.

Cách tảng lụa mịn li, ánh mắt Nhiễm Nhan dừng ở đóa hoa trên tay hắn. Người này dáng vẻ thon dài, tuổi cũng không lớn, Nhiễm Nhan căn cứ hình dáng đặc thù, phán đoán hắn ước chừng chỉ khoảng trên dưới mười bảy tuổi.

"Tai hạ là thầy dạy học mới tới trường tư của thôn, họ Tang tên Thần, tự Tùy Viễn." Thiếu niên vội chắp tay hành lễ với Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan theo bản năng định trả lời "Ta đã biết!", ý là "Ngươi có thể đi được rồi", nhưng nhớ tới Hình Nương ngàn dặn dò vạn dặn dò muôn nàng khiêm tốn hiền thực, vội vàng nuốt xuống lời nói đã sắp ra khỏi miệng, hơi hoi cúi người, "Gặp qua Tang tiên sinh."

Tang Thần vội vàng xua tay nói: "Không dám nhận, không dám nhận" Dừng một chút, Tang Thần như muốn nói gì đó, hơi giật giật môi, lại chỉ nói: "Không dám quay rày nương tử nữa, tại hạ cáo từ"

Dứt lời vội vã men theo con đường nhỏ bên ruộng mà chạy đi, đến chỗ rẽ không biết dẫm lên cái gì, lảo đảo một cái, suýt nữa ngã quy, lúc này, bóng dáng thon dài kia có vẻ hoảng sợ chật vật.

Vân Lục ngăn người, nói: "Nương tử, Tang tiên sinh làm sao vậy?"

"Không biết." Nhiễm Nhan vô tâm chú ý tới Tang Thần, chuyên chú mà nhìn mảnh ruộng hoa trước mặt.

Một mảng muôn hồng nghìn tía nở đến náo nhiệt, đẹp đẽ dị thường, chẳng qua đối với Nhiễm Nhan, mấy đóa hoa kia chỉ là màu sắc khác nhau thôi, mới nhìn thì thấy mới mẻ, một lát sau nàng hết hứng thú. Nói ra thì vẫn là mấy thi thể thiên kỳ bách quái mới có thể đốt lên hưng phấn bên trong nàng.

"Chúng ta trở về đi." Nhiễm Nhan nói.

"Nương tử, sao vừa tới liền về rồi?" Vân Lục khó hiểu hỏi, trước kia nương

tử nhà mình thích nhất hoa cỏ, thậm chí còn xin Ngô thần y mây hạt giống thảo dược để trồng, sao bỗng nhiên giờ đây không có hứng thú.

Nhiễm Nhan cũng không giải thích, trong lòng bắt đầu âm thầm tính toán xem là nên lén lúc làm chút nghề nghiệp gì đó hay là nghĩ cách quay về Nhiễm gia.

Nhiễm Nhan thân phận là Nhiễm Thập Nương, chuyện này trốn không thoát, dù nghề nghiệp của mình có làm được đến hô mưa gọi gió, hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, nàng nêu không để tâm, lỡ tùy tiện bị gả ra ngoài, nửa đời sau đừng nghĩ sống thoải mái. Chạy trốn càng không thực tế, một thiếu nữ yêu đuôi tay trói gà không chặt, độc thân bên ngoài, gặp nguy hiểm không biết lớn hơn so với hiện tại bao nhiêu, cũng không thể lập tức liền quay về Nhiễm gia, thời cơ còn chưa tới.

Tổng hợp phân tích một chút, Nhiễm Nhan cảm thấy lưu lại đây, trước tiên âm thầm kiểm ít tiền, đến lúc đó vô luận là trốn đi, hay là bị đưa quay lại Nhiễm gia, nàng đều có một ít bảo đảm.

Trở lại trong phủ, Nhiễm Nhan liền cùng Hình Nương và Văn Lục thương lượng, ngày mai đi vào thành. Trùng hợp lúc giữa trưa, Văn Lục nói qua là muốn làm cho nàng một kiện quần áo mới, Hình Nương cũng không phản đối.

Trước khi đi ngủ, Nhiễm Nhan đem toàn bộ đồ vật của nguyên chủ ra lôi ra, tìm được ba cây trâm, một cái vòng ngọc, bốn đôi giày, còn có mười mấy kiện quần áo cũ, thêm năm tập thơ đã bị lật qua lật lại đến cũ mèm.

Xem ra, cuộc sống của vị quý gia đích nữ này, thật sự quá gian nan.

Trước kia, Nhiễm Nhan chưa từng lo lắng chuyện tiền nong, lúc này lại thật sự thê nghiệm được cái gì kêu không có tiền một bước khó đi. Mới bảy tám ngày, bán cây trâm mười lăm lượng bạc, hiện tại chỉ còn lại có tám lượng, đừng nói sống thoải mái vô ưu, đó là ăn nhiều một chút cũng thấy đau bụng.

Ngày mai đành phải đi trong thành nhìn xem có cơ hội kiếm tiền hay không. Nhiễm Nhan trước kia học y, bạn cùng phòng là chuyên về phụ khoa, nhưng thành tích luôn không được tốt lắm, vì mưu sinh, liền thay đổi sách lược, bắt đầu nghiên cứu cách bảo dưỡng khí quan nữ, đạt tới hiệu quả mỹ dung trú nhan, lại đạt được thành tựu.

Lúc ấy vị đồng học kia thường xuyên tìm Nhiễm Nhan nói chuyện phiếm, thỉnh giáo vài vấn đề, thường xuyên qua lại, Nhiễm Nhan cũng biết một ít phương thuốc cùng dược liệu, nếu đem những phương thuốc đó phô ra bán, hẳn là sẽ có thị trường

Chỉ là loại dược muôn bán này chỉ có các phu nhân thiên kim mới tiêu tiền mua, nàng lại không biết phải làm cách nào, vốn nguyên chủ Nhiễm Nhan ở trong thành cũng quen biết vài vị quý nữ, chỉ tiếc, đều là hời hợt chi giao, không thể tùy tiện tới cửa chào hàng dược vật.

Nhiễm Nhan sau khi bỏ lại đồ vật về chỗ cũ, vừa ngồi xuống, liền nghe thấy tiếng đập cửa.

Văn Lục nói: "Nương tử, Ngô thần y đã trở lại."

Là Nhiễm Nhan trước khi đi ngủ dặn dò Văn Lục, chờ Ngô Tu Hòa về phải thông báo cho nàng ngay lập tức, nàng, muôn bái sư.

"Văn Lục, tiến vào giúp ta sửa sang lại một chút." Nhiễm Nhan biết người cô đại rất coi trọng lễ tiết, tuy rằng vị Ngô thần y kia thoạt nhìn thực không đáng tin cậy, nhưng nếu muôn người ta hỗ trợ, thì phải hoàn toàn cung kính mới được.

"Nương tử, ngài cũng quá vội vàng." Văn Lục nhìn Nhiễm Nhan trang phục chỉnh tề như cũ, liền biết nàng là vẫn luôn đợi Ngô Tu Hòa về, "Bái sư ngày nào không thể bái, làm gì phải là đêm khuya, hiện tại đã giờ Hợi rồi" Đầu giờ Hợi, cũng chính là 9 giờ, đối với Nhiễm Nhan, còn chưa phải giờ ngủ, chuyện bái sư này, nên làm càng sớm càng tốt.

Thoáng thu thập một phen, Nhiễm Nhan vội vàng đi tới viện Ngô Tu Hòa ở Tây Sơn mọc không ít linh chi, Ngô Tu Hòa nhất thời cao hứng quên mất thời gian, lúc này mới về trễ như vậy, bất quá nhìn bốn cây linh chi lớn nhỏ khác nhau, Ngô Tu Hòa cao hứng đến không khép miệng được.

Lão vừa mới ngồi xuống, liền nghe thấy tiếng đập cửa, ngay sau đó liền truyền đến tiếng Văn Lục, "Ngô thần y, ngài nghỉ ngơi chưa?"

Ngô Tu Hòa tay đang châm trà được một nửa thì dừng lại, từ trên chiếu nhảy dựng lên, vội vàng tóm lấy giỏ thuốc, ôm lên giấu ra phía sau màn, giấu thỏa đáng giỏ thuốc xong, lúc này mới nhanh không chậm mà chỉnh chỉnh vạt áo, đi ra mở cửa.

Ngô Tu Hòa thấy đứng ở ngoài cửa không chỉ có một mình Văn Lục, còn có Nhiễm Nhan, nao nao, vội vàng mang lên cái biếu tình cao thâm khó đoán, lại không mắt hòa ái, "Không biết Thập Thất Nương đêm khuya tới chơi, có gì chỉ bảo?"

Nhiễm Nhan sắp xếp một chút từ ngữ, khom người hành lễ, "Con là vì bái sư mà đến, vốn muôn trước đó cùng thần y thỉnh cầu, lại chọn ngày lành bái sư, chính là ngài thần long thấy đầu không thấy đuôi, con sợ ngày mai lại tìm không thấy tung tích thần y, nên mới đêm khuya mà đến, có chỗ đường đột, thỉnh ngài tha thứ"

Con, là tự xưng của nữ tử Đường triều, dùng khi nói chuyện với trưởng bối, hoặc lúc cần khiêm tốn, Nhiễm Nhan là chờ đến khuya, lại khiêm cung như thế, trên mặt vô cùng thành ý.

"Vân Lục." Nhiễm Nhan nhắc nhở.

Vân Lục biếu tình như bị người thọc một đao, từ trong tay áo lấy ra vật được bao trong khan tay.

"Đây là tám lượng bạc, lấy làm lẽ bái sư, đích xác là quá thiệt thòi cho thân y, nhưng tình cảnh hiện tại của Thập Thất..." Nhiễm Nhan dứt lời, liền ở ngoài cửa quỳ gối trước mặt Ngô Tu Hòa.

Ngô Tu Hòa tuy rằng chỉ là linh y, lại cũng là gặp qua việc đời, tạ lẽ nhà có tiền, mấy chục lượng thậm chí trăm lượng đều có, tám lượng của Nhiễm Nhan, không đủ cho lão để vào mắt.

Chương 10: Nghiên mực cổ xuất hiện

Ngô Tu Hòa dù chưa để tám lượng bạc này vào mắt, cũng để Nhiễm phủ vào mắt, lão đối với biểu hiện của Nhiễm Nhan mấy ngày gần đây khá vừa lòng, lại nói, thuật xem tướng của lão chưa bao giờ sai.

Tâm tư nháy mắt biến đổi, Ngô Tu Hòa xoa xoa chòm râu, ra vẻ hiền lành, rất có cảm giác thành tựu của nhà có con gái mới lớn.

Ngô Tu Hòa duỗi tay nhẹ nâng Nhiễm Nhan dậy, "Mau đứng lên, trước kia, ta thấy ngươi phân loại thảo dược rất tốt, liền biết ngươi có thiên phú học y, vào trong rồi nói."

Nhiễm Nhan đi theo Ngô Tu Hòa vào trong nhà, Văn Lục nhìn bạc trong tay, biết nó lập tức liền thuộc về người khác, càng thêm cảm thấy đau lòng. "Lão phu chính là môn hạ Quỷ Cốc Tử, đến lão phu, đã là đời thứ 93" Ngô Tu Hòa đoán đoán chính chính mà quỳ ngồi ở trên chủ vị, tiếp tục nói: "Lão phu cùng nữ oa ngươi cũng coi như có duyên, hôm nay liền thu ngươi làm truyền nhân đời thứ 94."

Văn Lục há miệng thở dốc, đang muốn mở miệng, lại bị Nhiễm Nhan liếc qua làm nghẹn trở về, gắt gao mím miệng, nhưng trong đôi mắt phượng toàn là hoài nghi.

Ngô Tu Hòa nói một hồi dong dài lồng nhằng, cho Nhiễm Nhan làm cái lễ bái sư, thầy trò danh phận liền cứ như vậy định ra.

"Lão phu hôm nay ở Tây Sơn hái thuốc, vận khí lại tốt, cư nhiên được một gốc tử linh chi hai mươi năm tuổi, ta nói mà, đây nguyên lai là ông trời sơ lão phu không có lễ vật bái sư." Ngô Tu Hòa nói, đứng dậy vòng đến sau màn che, từ trong giỏ thuốc cầm lên một cây tử linh chi hơi lớn, nghĩ nghĩ, lại thả trở về, lấy cây nhỏ hơn, tươi cười đầy mặt mà quay ra.

"Cây tử linh chi này tặng cho ngươi làm lễ gặp mặt" Ngô Tu Hòa đem tử linh chi đặt vào tay Nhiễm Nhan, từ ái nói: "Ngày mai liền kêu Văn Lục hầm cho ngươi bồi thân mình."

Nhiễm Nhan ra vẻ tươi cười, vội vàng quỳ lạy nói: "Đa tạ sư phụ yêu thương"

"Lên, lên, chúng ta Quỷ Cốc môn hạ luôn luôn tùy ý." Ngô Tu Hòa cười nói.

Nhiễm Nhan lệnh Văn Lục đem tám lượng bạc để xuống, ngược lại nói:

"Thời gian đã trễ, sư phụ sớm nghỉ ngơi một chút, ta không quấy rầy ngài nữa."

Vừa ra cửa, còn chưa đi được trăm bước, Văn Lục liền vội la lên: "Nương tử, Ngô thần y lúc đầu nói mình là hậu nhân của Biển Thước, sau lại nói là môn sinh của Hoa Đà, hiện tại lại là môn hạ Quỷ Cốc Tử, lão...lão... có phải hay không lừa chúng ta a?"

Văn Lục tuy rằng không đọc qua nhiều sách, nhưng cũng biết Biển Thước với Hoa Đà không phải cùng một người.

"Ngươi biết ta vì cái gì bái hắn làm thầy không?" Nhiễm Nhan vừa hỏi vừa đem tử linh chi đưa cho Văn Lục.

Văn Lục lắc đầu, thật cẩn thận lấy khăn bao tử linh chi lại.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói: "Thí dụ như tử linh chi này cũng không phải hai mươi năm, vô luận Ngô thần y đến tột cùng là địa vị gì, ta đều không để bụng, ta muốn, bất quá là thanh danh của hắn ở vùng thôn quê này."

"Không phải hai mươi năm?!" Văn Lục hoàn toàn không có bắt lấy trọng điểm những gì Nhiễm Nhan nói, mà đối với chuyện lường gạt của Ngô Tu Hòa lại mắt bốc hỏa quang, tư thế kia, rất có khả năng lập tức quay lại đi tìm Ngô Tu Hòa lý luận.

Nhiễm Nhan bắt lấy nàng, giải thích: "Nói khoa học một chút, thì linh chi không cần biết mấy tuổi, chỉ cần trưởng thành, đều dùng được, ngược lại, linh chi mà lâu năm một chút thì bào tử linh chi đã sớm rụng hết, không còn năng lực sinh sản, giá trị làm thuốc cũng không cao. Cái gọi là ngàn năm linh chi, bất quá là gạt người mà thôi."

"Khoa học bào tử năng lực sinh sản??!!" Văn Lục ngạc nhiên nghe những từ xa lạ từ miệng Nhiễm Nhan, nỗ lực tiêu hóa, tuy rằng vẫn không rõ, nhưng cũng mơ hồ minh bạch ý tú trong lời Nhiễm Nhan nói: Linh chi chỉ cần thành thực, đều có được hiệu.

Nhiễm Nhan tự biết nói lỡ, làm như không có việc gì mà lướt qua, nói tiếp "Linh chi có thể căn cứ lớn nhỏ, nhan sắc, hình dạng, để phân biệt là tốt hay xấu, được rồi, khói linh chi này trừ bỏ hơi nhỏ chút, còn không tồi."

Văn Lục ngạc nhiên mà nhìn Nhiễm Nhan một lúc lâu, lúng ta lúng túng nói: "Nương tử, ta bỗng nhiên cảm giác chính mình biến ngốc."

Nhiễm Nhan biết mình không nên lập tức trước mặt Văn Lục mà biểu hiện ra quá khác thường, nhưng nàng cần người bên cạnh mau chóng thích ứng với mình, mới có thể tiến hành bước kế tiếp.

Hình Nương tâm tư tinh tế, nghĩ cũng nhiều, mà Văn Lục tuy rằng nhanh nhẹn, nhưng cùng một sự tình sẽ không nghĩ quá sâu, rất hợp với ý Nhiễm Nhan.

"Nhân gia nói bệnh lâu ngày thành thầy thuốc, ta bệnh lâu như vậy, tự nhiên

biết cũng nhiều một chút." Nhiễm Nhan giải thích qua loa, ngay sau đó lại nói: "Mặc kệ sư phó làm người như thế nào, lão mấy năm nay trợ giúp chúng ta không ít, nếu không có lão, ta có lẽ đã sớm bệnh chết, cho nên Văn Lục, ngươi sau này vẫn phải tôn trọng lão như trước."

"An, nương tử nói phải." Văn Lục gật gật đầu, sự thật là như thế, một linh y xưa nay không quen biết, không vì tiền tài, tận tâm tận lực mà trị liệu nương tử nhà mình, đã là thiên đại nhân từ, làm sao có thể chỉ vì người ta cho lễ vật bái sư không đủ tốt mà xoi mói chứ.

Nhớ tới lễ vật, phí bái sư tám lượng kia, Văn Lục lại đau lòng, "Còn nói ngày mai đi trong thành may áo cho nương tử, giờ thì tốt rồi, chỉ còn lại có nửa quan tiền, đến làm cái kha tử đều không đủ."

Kha tử, là tên gọi đặc biệt chỉ ở Đường triều, giống như cái yếm, nhưng khác biệt là nó không có sợi dây vòng qua cổ, để tiện xuyên vây lộ nửa ngực.

Thật ra 500 văn tiền mua kha tử là đủ, nhưng nếu là làm váy áo, thì thiếu rất nhiều.

"Ta ngày mai chỉ là muốn đi trong thành nhìn xem, cũng không chỉ vì may áo." Nhiễm Nhan chủ yếu là muốn đi xem có biện pháp gì để kiềm tiền không, như vậy miệng ăn núi lở cũng không phải biện pháp lâu dài, huống hồ núi này, tổng cộng cũng chỉ có thể ăn được một tháng.

Văn Lục hầu hạ Nhiễm Nhan đi ngủ, lại đem linh chi cát đi, mới nhẹ nhàng ra ngoài.

Sau khi bái sư, Nhiễm Nhan xem như xong một việc, một đêm ngủ ngon, ngày tiếp theo thức dậy tất nhiên là thần thanh khí sáng.

Văn Lục do trực đêm, mới đi ngủ không bao lâu, Hình Nương trước tiên hầu hạ Nhiễm Nhan rửa mặt trang điểm, xong xuôi Văn Lục lúc này mới lại đây.

Hình Nương kiên trì lôi kéo Nhiễm Nhan cùng Văn Lục lai nhải mà dặn dò một lúc lâu.

Đơn giản dùng xong đồ ăn sáng, hai người thật vất vả mới thoát khỏi Hình Nương "Độc hại", vừa mang giày vào, liền nghe tiếng một gã sai vặt ở cửa viện: "Thập Thất Nương có ở nhà không?"

Văn Lục dừng một chút, vội chạy tới mở cửa, "Có, chuyện gì?"

Gã sai vặt đưa gói đồ trong tay cho Văn Lục, nói: "Đây là thực sự Tang tiên sinh mới tới trong thôn, nhờ tiểu nhân giao cho Thập Thất Nương."

Gã sai vặt thái độ không quá lộ liễu, nhưng ánh mắt bát quái sáng rực làm người khác muốn xem nhẹ cũng khó, Văn Lục hung tợn mà trùng hắn, đang muốn chửi àm lên, nhưng nghĩ nếu là đắc tội hắn, về sau ở thôn trang thêm khổ sở, liền ráng nhịn xuống, qua loa đại khái mà cúi người, "Làm phiền. Không biết Tang tiên sinh nhưng còn có lời gì không?"

"Không có." Gã sai vặt đáp.

"Tang tiên sinh cũng là người đọc đủ thứ thi thư, sao lại không biết kiêng dè như vậy!" Văn Lục lầu bầu.

Chuyện này ở phương bắc căn bản không có gì, Trường An nữ tử ra cửa liền mịch li cũng không mang, cùng nam tử qua lại là chuyện bình thường, phía nam lại bất đồng, nam nữ lén đưa nhau đồ vật như vậy, cho dù không có tội danh gì, tóm lại cũng không được tốt, "Thỉnh ngươi trước từ từ, việc này ta muốn bẩm nương tử trước."

"Chuyện gì?" Nhiễm Nhan đã là mang hảo mịch li, bước ra sân.

"Tang tiên sinh đưa tới." Văn Lục đem gói đồ đưa đến trước mặt Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan dừng một chút, trong lòng nghi hoặc, nàng cùng Tang Thần bất quá là gặp mặt một lần, làm gì đến nỗi muôn đưa đồ vật. Nhiễm Nhan duỗi tay mở gói đồ ra, bên trong lộ ra một cái nghiên mực, cùng hai lượng bạc, nghiên mực đe lên trên một phong thơ.

Nhiễm Nhan gắt gao nhìn chằm chằm nghiên mực kia, đồng tử đột nhiên co chặt lại.

Đây là một nghiên mực làm bằng bùn được lọc mịn, màu hoa hồng tím, một bên nghiên mực được khắc hình hoa lan rất sống động. Trừ bỏ nó là một cái nghiên mực mới, lại không khác với cái nghiên Nhiễm Nhan đặt ở trên bàn làm việc của nàng trước kia một chút nào.

Nghiên mực này xuất hiện, làm cho quyết tâm ổn định ở Đường triều của Nhiễm Nhan bắt đầu dao động, Tang Thần kia đến tột cùng là ai? Cùng chuyện nàng xuyên qua lại có quan hệ gì?

Rất nhiều vân đê bỗng nhiên nảy ra, làm Nhiễm Nhan vốn luôn luôn bình tĩnh thanh tĩnh có chút hỗn loạn. May mà có mịch li che lấp, gã sai vặt cùng Văn Lục đều chưa nhìn ra cái gì không ổn.

Hít sâu mấy hơi, bình phục tâm tình, Nhiễm Nhan duỗi tay lấy ra phong thư dưới nghiên mực, chậm rãi mở ra.

Chương 11: Trường trẻ tư thực

Tôi tớ trong thôn trang nguyên bản coi Nhiễm Nhan còn không bằng cọng hành, không nói tính tình nàng mềm yếu, mà là đã nghèo túng về ở nơi ruộng đồng này rồi nhưng mắt thì còn ở trên đỉnh đầu, làm như cùng bọn họ nói một câu là vũ nhục tôn quý của nàng vậy.

Nhiễm Nhan dù không được sủng, cũng là Nhiễm gia chính thức đích nữ, đối với bên ngoài Nhiễm gia cũng chỉ tuyên bố là Nhiễm Thập Thất Nương ở thôn trang dưỡng bệnh, cho nên tôi tớ sai vặt tuy rằng đáy lòng không thích vị chủ tử này, chưa bao giờ đem nàng để ở trong lòng, cũng không dám làm khó dễ nàng, cùng lăm là xa lánh. Nhưng chuyện Chu Tam lang khởi từ hồi sinh ngày hôm trước, bọn họ đều là tận mắt nhìn thấy, chuyện này oanh động không chỉ ở riêng Chu gia thôn, tất cả mọi người trong toàn thôn trang lập tức đổi Nhiễm Nhan lau mắt mà nhìn, thái độ tất nhiên là khiêm cung rất nhiều so với trước kia.

Nhiễm Nhan xem xong lời nhắn, tùy ý đem giấy viết thư ném ở trong bao quần áo,

"Vân Lục, đem nửa quan tiền kia thưởng hắn đi."

Vân Lục ngẩn ngơ một chút, dù cho nàng trong lòng niệm một vạn lần không muôn, cũng không thể trước mặt người ngoài mà phuôi mặt mũi nương tử nhà mình, lập tức giao đồ vật đang cầm trong tay cho Hình Nương, cởi xuống xâu tiền nặng trĩu bên hông, miễn cưỡng nhẹ răng mà đặt vào tay gã sai vặt kia,

"Chỉ cần giúp đỡ nương tử nhà ta, nương tử tất nhiên sẽ không bạc đãi, lần này làm phiền ngươi hỗ trợ."

Gã sai vặt đầu tiên là kinh ngạc, đến lúc thật sự sờ đến nửa quan tiền, mới tỉnh mộng, vội nói: "Đa tạ nương tử ban thưởng, ngày sau nương tử có việc cứ việc phân phó, tiểu nhân tất nhiên tận tâm tận lực."

Nhiễm Nhan khẽ gật đầu nói: "Làm phiền."

Chỉ là ngôn ngữ khách khí, cũng đủ làm người kinh ngạc, gã sai vặt biết nàng muôn uyên chuyên đuôi người, vội vàng đem tiền nhét vào tay áo, khom người thối lui.

"Hừ, cái sắc mặt gì kia?!?" Vãn Lục thấp giọng hừ hừ.

Hình Nương cùng Nhiễm Nhan đều không nói gì, Nhiễm Nhan là một đích nữ không được sủng ái, không bô ra tiền thưởng, làm gì có ai sẽ không có việc gì còn chạy tới xum xoe. Huống chi, Nhiễm Nhan trước kia, nói dễ nghe một chút chính là u lan trong sơn cốc không ăn khói lửa, khó nghe chút thì chính là nghèo mà còn sĩ diện, rõ ràng đem so với thị tỳ trong chủ viện còn muôn nghèo túng hơn, lại cảm thấy mình là cao nhân nhất đẳng, thấy không rõ hiện thực.

Việc hôm nay, càng làm Nhiễm Nhan nhận thức đến tầm quan trọng của tiền, nếu phải sinh tồn ở Đại Đường, nàng tất nhiên phải nghĩ biện pháp kiếm tiền, chỉ là khôi nghiên mực bằng bùn lắng nằm trước mắt này, làm nàng không còn đầu óc nghĩ chuyện khác.

"Đi bái phỏng Tang tiên sinh trước." Nhiễm Nhan chụp lấy khôi nghiên mực kia, bước nhanh ra cửa.

Vãn Lục vội vàng đem hai lượng bạc cầm lấy, còn lại đồ vật đều để lại cho Hình Nương xử trí, nhất lên làn váy, chạy như bay đuổi theo Nhiễm Nhan.

Hình Nương nhìn nhìn phong thư còn chưa xếp gọn kia, bên trong nội dung không nhiều lăm, cũng chỉ vài lời thăm hỏi lễ phép, tiếp theo liền nói đến hai lượng bạc trong bao quần áo là ngày hôm trước chấn kim đưa cho y sinh nọ, người ta không nhận, nhờ Lưu thị trả lại, chẳng qua Chu Tam lang thân mình còn quá yêu, Lưu thị không rời đi được, liền nhờ Tang Thần thuận tiện mang lại đây.

Nhiễm Nhan cô néo gọn sóng trong nội tâm, tận lực làm bước chân của mình bình ổn như thường.

Lúc này đang là sáng sớm, trong thôn nhà cửa ngang dọc đan xen, nhà dọc theo hai bờ sông đều mở ra cửa sau, những phiến đá xanh được xây thành cầu thang nối thẳng đến dưới lòng sông, các phụ nhân trong từng nhà đã ngồi ở thềm đá vo gạo rửa rau, hàn huyên với nhau bằng tiếng Ngô nhỏ

nhẹ. Còn có một con thuyền chở theo một chút hàng hóa, từ giữa sông chậm rãi trôi qua, hỏi nhóm phụ nhân đang rửa rau có muốn mua hay trao đổi hàng hóa gì không.

Nhin phong cảnh yên tĩnh an bình đó, đáy lòng nôn nóng bất an của Nhiễm Nhan dần dần bình tĩnh trở lại, nhưng bước chân lại một chút cũng chưa từng hoãn lại, giống như khi phá những vụ án liên quan mạng người, pháp y yêu cầu phải đuối tới hiên trường vụ án trong thời gian ngắn nhất, Nhiễm Nhan đã quen với phương thức xử sự như vậy.

Vân Lục biết trường tư thực nằm phía đông của thôn, liền đỡ Nhiễm Nhan đi về hướng đó.

Từ sáng sớm trong ngày, còn chưa nhin thấy tòa học xá tư thực, đã nghe thấy được thanh âm trẻ con thanh thúy đọc sách.

Nghe thanh âm, Nhiễm Nhan có thể nghe ra là lượng học sinh không nhiều lắm, ước chừng chỉ có mười bốn mười lăm đứa, tuổi cũng không đồng đều, nhỏ thì thanh âm không rõ ràng, nãy thanh nãy khí, lớn thì tiếng đã có vẻ đặc thù của thiếu niên.

Trên đường nhỏ trong thôn ngẫu nhiên gặp được mấy thôn dân, thấy Nhiễm Nhan tay nắm một khối nghiền mực, bước chân thì dồn dập, tuy rằng lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng đều lập tức lui sang bên đường, cung kính hành lễ.

Y thuật, từ xưa đến nay đều được người tôn trọng, thử hỏi ai không sợ lão, bệnh, tử; Nhiễm Nhan có thể "Khởi tử hồi sinh" người khác như vậy, tự nhiên sẽ làm nhân tâm kính sợ.

Trường tư thực trong thôn chỉ là một gian nhà rộng hai trượng, cũng giống như nhà dân, được dựng bên bờ nước, chỉ là phía trước không có sân, phía sau cũng không có cầu thang đá hướng ra sông, mà chỉ có một cái dài rộng ước chừng ba thước, được rào lại bởi một hàng rào bằng gỗ cây dương, nhìn có vẻ mới được dựng lên hai ngày gần đây.

Thời Đường phong ốc thấp bé khá phổ biến, mà trường tư thực này lại hơi cao một chút so với nhà dân, tu tạo vững chãi, có thể thấy được người trong thôn coi trọng giáo dục.

Vân Lục nhin vào trong thăm dò, từng hàng chỉnh chỉnh tề tề con lón lớn nhỏ ngồi quì, đang rung đùi đắc ý mà ngâm nga Thiên Tự Văn theo

Tang Thần, đứa nhỏ nhất sợ đi đường còn chưa vững, đừng nói là ngồi quì, đứng thẳng cũng chỉ sử dụng được bàn con, nhưng vẻ mặt nghiêm túc mà nâng quyển sách, bởi vì tay quá nhỏ, nâng phải cố hết sức, hài tử nhíu hàng chân mày nho nhỏ, cái miệng nho nhỏ cũng đọc theo người khác, nhìn rất ra dáng, chỉ là sách trong tay thì cầm ngược.

Mà Bình tiểu lang ngày ấy bị Văn Lục chọc cho khóc, lại đang ghé vào bàn ngủ nướng, nước miếng đều chảy ra, cái miệng nhỏ nhóp nhép, chắc là đang mơ được ăn đồ ngon.

Còn có ba đứa choai choai cầm nhánh cây nhỏ, lén lút người thọc ta một chút, ta thọc người một chút. Một nữ hài nhi khác thì cứ nhìn trộm một thiếu niên đang nghiêm túc đọc sách, làm một bé trai tức giận mà giật tóc của nàng.

Một gian trường tư thực nho nhỏ, gà bay chó sủa, thật náo nhiệt.

Mà Tang Thần giống như không biết, còn đang nhấp mắt lại, rung đùi đặc ý, so bất luận kẻ nào đều nghiêm túc say mê.

Văn Lục che miệng cười trộm, hạ giọng nói: "Ta lại không biết, nguyên lai trong thôn địa phương nào nhiệt nhất là trường tư thực"

Nhiễm Nhan đứng ở bên ngoài lắng lắng chờ, nhìn bộ dáng say mê kia của Tang Thần, quấy rầy hắn thì cảm thấy có chút tàn nhẫn. Nhiễm Nhan cho dù trong lòng vội vàng, nhưng nàng làm việc luôn luôn theo nguyên tắc, nên chỉ đứng ở ngoài cửa, chờ đến khóa học buổi sớm của họ kết thúc.

Thiên Tự Văn, danh như ý nghĩa, một ngàn chữ mà thôi, nhưng mấy đứa trẻ kia tuổi không đồng đều, có đứa học xong rồi, có đứa chỉ học được vài câu, vì thế Tang Thần liền dẫn trước bọn họ ngâm nga đọc hết hai lần, lại đọc lại nửa trước hai lần, phần sau lại chỉ đọc vài câu.

Sau khi đọc xong toàn bộ, Tang Thần lại giảng kĩ nửa phần trước.

Trong khoảng thời gian này, dường trước trường tư thực cũng khá náo nhiệt. Máy cô nương mười bốn mươi lăm tuổi ngựa quen đường cũ đi lom khom đọc theo chân tường, lặng lẽ hướng về phía dưới cửa sổ, nhìn qua thì không có gì nhưng nhìn kỹ thì khá là thú vị, bởi vì Nhiễm Nhan phát hiện, động tác nhỏ của các nàng chứa đầy địch ý, không phải ta "vô tình" dẫm người một chút, đó là người "vô ý" đá ta một cước.

Máy cái cô nương kia rõ ràng là thường xuyên lại đây, khi sắp tới phía trước cửa sổ, bỗng nhiên thấy Nhiễm Nhan đang tùy tiện đứng ở cửa, đều ngắn ra, trong ánh mắt hoặc là khinh miệt hoặc là căm ghét.

Thanh âm trong phòng dừng lại, Nhiễm Nhan nhàn nhạt thu hồi ánh mắt, lúc này Văn Lục vào trong thỉnh Tang Thần ra.

Vân Lục bất mãn mắng cô nương kia không biết lễ nghĩa, bất kính với nương tử nhà mình, cũng nỗi máu hài hước, tay chân bỗng lạnh lẽ, Nhiễm Nhan vừa mới có ý, nàng đã đứng ở cửa, duỗi tay gõ nhẹ cửa, "Tang tiên sinh, nô tỳ là Vân Lục của Nhiễm phủ, nương tử nhà ta có chút việc quan trọng muôn thỉnh giáo ngài, thỉnh tiên sinh cho chút thời gian."

Mấy cô nương kia sắc mặt đỏ bừng lên, oán hận mà trừng mắt nhìn Vân Lục, rồi giống như một ỗ thỏ giật mình bỏ chạy tứ tán.
Nhiễm Nhan nhìn mấy cô nương hoạt bát, không khỏi cười nhạt, xem ra vị Tang tiên sinh này cực kỳ được hoan nghênh.

Chương 12: Nghiên mực bùn lắng

Chờ một lát, cửa tròng tư thực bị mở ra, Tang Thần một thân áo vải sạch sẽ, tuy hơi cũ nhưng nhìn lại vô sạch sẽ thoái mái thanh tân, một đôi mắt trong trẻo, giống như bầu trời xanh được nước rửa qua, bên trong thanh tháu thuần triệt, mang vẻ mê hoặc mà nhìn phía Văn Lục.

Văn Lục bị biểu tình đó của hắn làm giật mình đứng im, lại không biết nên nói những gì, nhất thời đỏ mặt, nhìn về phía Nhiễm Nhan xin giúp đỡ.

Sau một lúc lắng lặng chờ, Nhiễm Nhan đã trở nên bình tĩnh, trong lòng cũng chuẩn bị sẵn sàng. Nàng không tính toán lãng phí thời gian, trực tiếp hỏi: "Cái nghiên mực này, người có được từ đâu?"

Ánh mắt Tang Thần dời đến trên khôi nghiên mực, cười nhẹ thùng, "Đây là tại hạ làm, Chu Tam lang là học sinh của tại hạ, nương tử đã cứu hắn, tại hạ theo lý nên nói lời cảm tạ, chỉ là tại hạ thân vô vật dư thừa, chê cười rồi."

"Ngươi làm??" Nhiễm Nhan tâm tình phức tạp, những không quá mất mát, chuyện mà có vị thế ngoại cao nhân nào chỉ điểm ra bến mê linh tinh gì đó ước chừng chỉ có ở trên TV, nàng vốn không ôm bao lớn hy vọng.

Nàng khi xuyên qua tới là bị một khôi nghiên mực đập phải, sau đó còn bị người vặt gãy xương cổ, dùng nghiên mực đập trúng ót thì dễ, nhưng ở thế giới này mà muốn tìm một người có thể nhắm chuẩn đốt thứ nhất xương cổ rồi tàn nhẫn mà vặt gãy, chỉ sợ cũng không dễ dàng. Huống hồ thật sự bị vặt gãy cổ, ai có thể bảo đảm nàng nhất định sẽ xuyên trở về

Những việc này, Nhiễm Nhan đã sớm nghĩ đến thấu triệt, chỉ là khi xuất hiện một tia cơ hội như có như không thì nhịn không được muốn tóm lấy.

Tang Thần thấy Nhiễm Nhan nhìn nghiên mực phát ngốc, có chút thấp thỏm nói: "Nương tử nếu là không thích cái nghiên này, trong nhà tại hạ còn có rất nhiều..."

"Cái này rất tốt, đa tạ, không quấy rầy nữa!" Nhiễm Nhan hơi khom người, xoay người rời đi.

Tang Thần biểu tình càng thêm mơ hồ, chuyện này, từ đầu đến cuối, hắn

không có hiểu gì hết.

Trên thực tế, người không hiểu gì hết không chỉ có mình Tang Thần. Văn Lục đuổi theo Nhiễm Nhan, đang muốn mở miệng dò hỏi chuyện nghiên mực, lại phát giác phía sau màn lụa mịch li, dung nhan như ẩn như hiện kia có chút mất mát, liền nuốt xuống lời đã đến miệng, chỉ là tiếp nhận nghiên mực, hỏi: "Nương tử còn vào thành sao?"

Nhiễm Nhan nhìn nhìn sắc trời, hắn là còn chưa tới giờ Ty, "Đi, đi thôi."

Hai người cầm tay quay về tới cửa thôn trang, Văn Lục thấy xe ngựa đã chuẩn bị tốt, tâm than nửa quan tiền kia cũng không tính uống phí, nếu không thì ngày thường, mấy tôi tú phủng cao giẫm thấp trong viện kia làm sao dễ nói chuyện được như vậy.

Nhiễm Nhan lại không có tâm tư quản những việc vặt đó, nhìn nghiên mực kia, tâm thần vẫn không yên. Hai người lúc đi qua cầu hình vòm, Nhiễm Nhan bước hụt một chân, thân mình đột nhiên nghiên về phía bờ nước, Văn Lục cả kinh, cũng không màng trên tay đang cầm nghiên mực, vội vàng duỗi tay giữ chặt Nhiễm Nhan.

Hai người thân mình còn chưa đứng vững, chỉ nghe "cách" một tiếng, cái nghiên mực bằng bùn lắng khắc hình hoa hồng tím rơi trên bậc thang vỡ tan ra thành từng mảnh, Nhiễm Nhan đồng tử hơi hơi mà co rút lại, hình ảnh quen thuộc đến dữ dội, phảng phát còn có thể cảm thấy đau đớn rõ ràng khi xương cốt gãy, sắc mặt Nhiễm Nhan ẩn trong mịch li không khỏi trắng bệch. "Nương tử..." hai người đứng vững xong, Văn Lục sợ sệt lên tiếng.

Nhiễm Nhan thở hắt ra, nhàn nhạt nói: "Đem mảnh vỡ nhặt lên rồi ném vào giữa sông, để đây sợ là sẽ làm bị thương người khác."

Văn Lục ứng tiếng, ngồi xóm xuống nhặt mảnh vỡ, mới nhặt vài miếng, phát hiện Nhiễm Nhan cũng ngồi xóm xuống hỗ trợ, nhìn dung nhan trầm tĩnh như ẩn như hiện bên trong tạo sa dưới nắng sớm, Văn Lục trong lòng không khỏi cảm thán, sau một hồi bệnh nặng, nương tử thật là không giống trước.

"Nương tử, ngươi mau đứng lên, để nô tỳ nhặt là được" Văn Lục phục hồi tinh thần lại, vội vàng nói.

"Không ngại, nhặt mau chút, chúng ta còn muốn vào thành!" Nhiễm Nhan cười nhẹ.

Hai người nhanh chóng nhặt sạch mảnh vỡ, khi trở lại cửa phủ, xa phu đã chờ đến sốt ruột, thấy hai người, không khỏi thúc giục nói: "Thập Thất Nương mau chút, trong thôn trang chỉ có một chiếc xe ngựa này, nói không chừng quản sự còn cần phải dùng"

Văn Lục ủy khuất thay cho Nhiễm Nhan, đường đường một vị đích nữ lại bị xa phu quát nạt, tuy rằng xa phu trong lời nói cũng không có ác ý, nhưng đây không phải loại đài ngộ mà một đích nữ phải nhận.

Nhiễm Nhan lại không cảm thấy có gì không ổn, để Văn Lục đem nàng đỡ lên xe ngựa.

Trong xe ngựa bố trí qui củ, chỉ có một tịch (băng ghế) và một kỷ (bàn trà thấp), màn che màu xanh đen sạch sẽ, không có mùi lạ. Nhiễm Nhan vẫn chưa gặp qua quản sự của thôn trang này, nhưng từ cách bố trí trong xe ngựa cũng có thể mơ hồ đoán ra tính tình người này, trầm ổn, bản khắc, làm việc không chút cầu thả.

Xe ngựa chậm rãi khởi động, tuy Nhiễm Nhan trời sinh tính tình trầm ổn, cũng nhin không được cảm thấy có chút kích động. Đã sớm nghe về năm Trinh Quán, giờ có thể may mắn tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối không uổng công sống lại một lần.

Văn Lục cũng cảm nhận được Nhiễm Nhan vui vẻ, cũng phấn khởi lên, duỗi tay vén lên màn nói: "Nương tử, thôn trang chúng ta cách Tô Châu thành chỉ không đến năm dặm, nhưng dọc theo đường đi phong cảnh cực đẹp"

Nhiễm Nhan gõ mịch li xuống, nhìn ra cửa sổ, đúng là vườn mẫu đơn ngày ấy đi qua, hoa mẫu đơn dưới nắng sớm, đã có dấu hiệu suy tàn, vào đầu hạ, mẫu đơn cũng đã bắt đầu héo úa.

Xe ngựa chạy trên đường ruộng, cực kì xóc nảy, Nhiễm Nhan cũng không có tâm tư ngắm cảnh gì nữa. Ước chừng qua hai khắc, xe mới dần dần chạy êm.

Bốn năm dặm đường, cho dù là đi bộ cũng không cần quá lâu, xe một khi tiến vào quan đạo thực mau là có thể thấy tường thành.

Tốc độ xe dần chậm lại, thanh âm ồn ào bên ngoài càng lúc càng lớn, Nhiễm Nhan đẩy ra màn che, nhìn đám đông như nước trước cửa thành, hứng thú dạt dào mà quan sát bọn họ từ áo quần đến mũ nón cùng với cử chỉ thần thái.

Quần áo phục sức phía Nam còn mang đậm phong cách từ thời Ngụy Tấn, phần lớn đều là bào phục tay áo rộng, lúc giơ tay nhắc chân như nước chảy như mây trôi, vừa tao nhã vừa tiêu sái, tóc cuốn lên, mang khăn vấn đầu, cũng có vài nam tử mặc áo dài viền lanh tay bó, chân mang ủng mềm, trên đầu cũng mang khăn vấn.

Áo dài viền lanh tay bó là ảnh hưởng từ Hồ phục được cải tiến mà thành, là dạng trang phục đầu thời Đường mà được người đời sau khen ngợi, cũng là kiểu dáng phổ biến nhất đương thời.

Mà hình thức phục sức của nữ tử càng thêm đa dạng, áo váy giao lanh, áo váy ngang ngực, áo dài vạt thắt như ẩn như hiện bên dưới mịch li, trên thực tế cũng không như Nhiễm Nhan tưởng tượng, đại đa số phụ nhân đều

mặc bô y, màu sắc và hoa văn đều ngả qua màu tối, mà không phải lăng la tơ lụa son phấn phiêu hương.

Như Nhiễm Nhan một thân quần áo này nếu là đứng trong đám người, cũng có thể coi là quý nhân.

Xa phu rất quen thuộc đường trong thành, biết Nhiễm Nhan muốn đi chợ phía đông nên chọn đường ngắn nhất đi qua đó.

Đường triều đi theo ché độ phường thị, trong thành bố cục giống như bàn cờ, ô vuông ngay ngay ngắn ngắn, đường ngang dọc đan xen. 'Phường' là khu mọi người cư trú, mà 'thị' lại là một khu vực thương nghiệp độc lập tách ra khỏi phường, được vây lại bởi tường thành, ban ngày mở ra, ban đêm cấm đi lại.

Cho nên sau khi vào thành, đi trên phố, khắp nơi đều an tĩnh, tường trăng ngói thăm, đá xanh hẻm nhỏ, dưới những cây cầu nhỏ nước chảy uốn lượn qua các nhà dân, dù cho Tô Châu thành được xây phỏng theo Trường An, lại không có vẻ phong tình của Trường An.

Đi được một đoạn đường, Nhiễm Nhan mơ hồ nghe thấy một ít thanh âm ồn ào, suy đoán là sắp tới chợ phía đông rồi.

Lúc này Văn Lục liền vui mừng nói: "Nương tử, đã đến chợ phía đông" Muốn vào chợ phía đông phải đi qua một cửa thành, cũng có binh vệ gác, lại không cần kiểm tra giống lúc vào thành, nên so với lúc nãy vào thành nhanh hơn nhiều.

Xe ngựa sau khi vào chợ phía đông, liền ngừng lại ven đường, xa phu vén mành nói: "Thập Thất Nương, đến nơi rồi, Chu quản sự sợ là không biết khi nào phải dùng tới xe, ta phải chạy trở về, ngươi khi về chỉ cần tôn bốn văn tiền là có thể thuê được xe trong thành."

Văn Lục đỡ Nhiễm Nhan xuống xe xong liền không nhịn nhìn khắp nơi. Nhiễm Nhan trên người cũng không có tiền thưởng cho xa phu, chỉ nói: "Không sao, nhờ ngươi hỗ trợ, để ta sau khi về tất nhiên sẽ thăm tạ."

Xa phu là một hán tử ước chừng bốn năm mươi tuổi, nghe Nhiễm Nhan nói như thế, thở dài: "Ngài là Nhiễm gia nương tử, đưa chủ tử tất nhiên là thuộc bốn phận, không cần như thế."

Xa phu lên xe, vội vàng đưa xe chạy theo hướng cửa phía đông, khi tới cửa quay đầu lại nhìn thoáng qua. Tuy cách khá xa, Nhiễm Nhan cũng thấy rõ trong ánh mắt hắn có một tia gọi là thương hại.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, tình cảnh hiện tại còn không phải tệ nhất, căn bản không cần ai tới thương hại, nàng không có tính tình nhẫn nhục chịu đựng.

Đặt mình trong không khí nào nhiệt của chợ đông, thêm Văn Lục đang nhảy nhót một bên, Nhiễm Nhan tâm tình không tồi.

Ngay lúc hai người cầm tay định dạo về phía trước, một đám người bỗng tụ

tập khônxa phía trước, chỉ chỉ trỏ trỏ, thật náo nhiệt, đặc biệt là nam nhân lại chiếmđa số. Có vài người đến trễ, hận không thể kéo cổ dài ra thêm ba thước để nhìn.

Chương 13: Bệnh hoa liễu

"Nương tử, có náo nhiệt để xem kia." Văn Lục hai mắt sáng lấp lánh mà nhìn Nhiễm Nhan.

"Bọn họ nhìn nữ nhân, người đi nhìn cái gì?" Nhiễm Nhan cười hỏi.

Văn Lục ngạc nhiên nói: "Nương tử như thế nào biết là nữ nhân?"

Nhiễm Nhan sức quan sát vẫn luôn rát tốt, chỉ cần tất cả thứ không bình thường nằm trong tầm mắt, bình thường đều sẽ không tránh được đôi mắt nàng, thậm chí nhỏ như vết thương bị kim châm nàng cũng nhìn ra, huống chi một cái người sống to như vậy.

Khi có người mới nâng cái giá kia tới, Nhiễm Nhan đã nhìn thấy, người nằm trên giá được một tấm chăn hơi mỏng che lại toàn bộ mặt và thân, chỉ lộ ra tóc, cùng một đóa hoa lụa màu đỏ. Chăn mùa hạ vốn đã hơi mỏng, cho nên dù được che lại thì dáng người là lượt của nàng kia cũng lộ ra không sót chút nào, chỉ cách lớp chăn mỏng đã thấy bộ ngực núi non pháp phồng, có thể nhìn rõ thì dáng người nữ tử này rất kinh tâm động phách.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn nhìn, té ra sau lưng đám người kia là cái y quán.

"Đi thôi, náo nhiệt này nhìn chút cũng không sao." Nhiễm Nhan vốn muốn ra ngoài tìm cơ hội kiếm tiền, mục tiêu của nàng là chữa bệnh phụ nữ, nếu đã gặp bên đường, tự nhiên là muốn tìm hiểu một chút, nói không chừng là cái kỳ ngộ.

Đám người trên đường càng tụ càng đông, Nhiễm Nhan cùng Văn Lục còn chưa đến gần, người nơi đó đã trong ba tầng ngoài ba tầng mà xùm lại chật như nêm cối, rất nhiều phụ nhân đứng xa xa xem náo nhiệt, không dám chen lên, cho nên Nhiễm Nhan cũng chỉ có thể cùng Văn Lục đứng nhìn từ xa.

Xung quanh xôn xao tiếng bàn tán, lại không nghe được một tin tức hữu dụng nào. Hai người nhìn một hồi, cảm thấy không thú vị, đang chuẩn bị đi, lại thấy một phụ nhân trung niên áo váy trễ ngực đang túm một lão già kéo ra, trên mặt phụ nhân đắp một tầng phấn thật dày, hơi có chút mập, búi tóc chông lên, môi đỏ tó như quả anh đào.

Dáng vẻ này, làm Nhiễm Nhan nhớ tới cung nữ đồ thời Đường, tuy có một

chút khác biệt, nhưng đại khái cũng chính là như thế.

"Lão phu nói qua, không làm ăn với kỹ gia, kỹ quán không phải có y sinh riêng sao?" lão giả kia vốn là không tình nguyện, lại bị một kỹ nữ lôi kéo trước mặt công chúng, thập phần không ra thể thống gì, lập tức càng không vui, ngũ khí quyết tuyệt.

"Trương thần y, nô gia nghe nói ngươi có tiếng thiện tâm ở Tô Châu thành, sao có thể thấy chết mà không cứu?" kỹ nữ gắt gao túm hắn không buông tay, mắt đẹp rung rung, nước mắt muôn rơi lại không rơi, thật làm một đám nam nhân xem mà tan nát cõi lòng.

Bất quá khuôn mặt dù đẹp, cũng không đáng chú ý bằng bộ ngực sữa nửa lô ra bên ngoài của nàng ta, run run cọ cọ trên cánh tay lão y sĩ, thật đúng là muôn giết người.

Trong lúc nhất thời, cũng không ít người thay nàng lên tiếng.

"Trương thần y, ngại chǎng lẽ là xem thường kỹ gia?" kỹ nữ không thuận theo cũng không buông tha mà chất vấn.

Xem thường, tất nhiên là xem thường, chính là lời này không thể nói ra ngoài miệng. Đường triều dân phong phóng khoáng, đối với quan lại quan hệ với xương kỹ, không chỉ không bị pháp luật ức thúc cùng dư luận phê bình, hơn nữa còn được coi là chuyện phong lưu vui vẻ mà truyền thành câu chuyện cho mọi người ca tụng, thậm chí còn được mô phỏng; ở dân gian, tư thông đều không tính là chuyện quá nghiêm trọng, chơi gái càng không coi là ghê gớm.

Kỹ nữ là tiện tịch, trong rất nhiều sách đụng chút là viết vị quan nhân nào đó nạp một kỹ nữ làm thiếp, chuyện như vậy dù ở một triều đại dân phong cởi mở như thời Đường cũng là việc hết sức khó khăn, "Đường luật" có văn bản qui định rõ ràng, người có thân phận cấp bậc chênh lệch hai cấp không được thông hôn, làm thiếp cũng không được. Nhưng tục ngữ nói, thê không bằng thiếp, thiếp không bằng trộm, có những người quyền quý sủng ái kỹ nữ đến mức không thể tưởng tượng ra, chỉ thiếu nước nâng về nhà mà cung phụng.

Cho nên Trương thần y tự nhiên là không dám thừa nhận việc này, chỉ liên tục nói: "Lão phu không phải là ý này, lão phu không rành bệnh phụ nữ, ngươi không tin có thể dò hỏi hàng xóm xung quanh, lão phu chưa từng trị liệu quá bệnh phụ nữ"

Trương thần y thốt ra lời này, cũng không có ai hoài nghi, bởi vì không trị bệnh phụ nữ không phải chỉ có mình lão, y sinh khác cũng rất ít trị. Trung y chú ý vọng, văn, vân, thiết, y sinh chính qui cơ hồ đều là nam tử, đương

nhiên không tiện xem xét thân thể phụ nhân, cho nên đối với bệnh tật ở phương diện này không có kinh nghiệm cũng là bình thường.

"Lại nói, không cần xem nàng, nghe ngươi tự thuật qua bệnh trạng, lão phu liền biết là chứng Hoa lũ hậu, nghe nói Hoa Đà thần y từng có phương thuốc truyền lại cho đời sau, sách thuốc thời tiền Tùy cũng có ghi chép lại phương thuốc, nhưng lão phu lại không phải thần y truyền nhân, tất nhiên là không thể nào biết được phương thuốc, còn thỉnh Thanh Đại tiểu thư chờ có khó xử lão phu." Trương thần y cũng bất quá là bởi vì tâm địa tốt, bị người chụp cho cái mũ "thần y" là vì tôn trọng, thời đại này thần y như vậy khá nhiều, lại không phải ai cũng có thể diệu thủ hồi xuân.

Bác sĩ thời cổ phần lớn đều là chiêu theo phương thuốc mà cho thuốc, có được phương thuốc lúc sau đều coi như chí bảo, giữ kín không nói ra, có được y thư, lại càng coi như truyền gia chi bảo, sợ bị người khác trộm đi. Thế cho nên, chuyện phổ biến thời này là y sinh đặc biệt yêu thu thập phương thuốc.

Cái gọi là chứng Hoa lũ hậu, đến thời Tống gọi là bệnh hoa liễu, là tên gọi chung các chứng bệnh lây qua đường sinh dục, bao gồm bệnh giang mai, bệnh lậu, bệnh đường tiết niệu đường sinh sản, đến thời Minh, bệnh hoa liễu đã trở nên thịnh hành, mà ở hiện đại, nổi tiếng nhất là bệnh AIDS.

Loại bệnh này không chỉ có khó trị, hơn nữa dễ dàng nhiễm lại, trước mắt vào thời đại này, nhiễm mấy chứng bệnh này thì về nhà chuẩn bị quan tài mới là lẽ phải.

Đám người vây xem vừa nghe nói là hoa lũ hậu, tức khắc ôn ào mà tan đi, có mấy nam tử quần áo không tầm thường, ước chừng là thường xuyên tìm hoa hỏi liễu, lập tức yêu cầu Trương thần y cấp chẩn tri, lại còn một hai phải nhìn mặt kỹ nữ bị nhiễm bệnh, lại bị mấy mấy người vạm vỡ chặn lại. Bên kia đã nháo đến lợi hại, Thanh Đại bên này chưa từ bỏ ý định nói:

"Nhưng người cũng đã nâng tới, ngài tốt xấu cũng nhìn một cái, khai cho chút được."

Trương thần y nặng nề mà thở dài, đang muốn quay lại phòng trong, lại bỗng nhiên nhớ tới một việc, dừng bước chân, sau đó bất động thanh sắc mà đem Thanh Đại mang vào được đường, hạ giọng nói: "Thanh Đại tiểu thư, lão phu ngày hôm trước ở Chu gia thôn năm dặm ngoài thành gặp một vị nữ thần y, chính mắt nhìn thấy nàng cứu sống một người đã chết hơn mười canh giờ."

"Thật sự?" Thanh Đại mắt đang ngập nước trở nên sáng ngời, vội vàng hỏi: "Vậy nô gia mang theo muội muội này đi tìm nàng ngay lập tức, tốn bao nhiêu tiền nô gia cũng muốn cứu sống muội muội."

Trương thần y từ trước đến nay là người mềm lòng, thấy Thanh Đại một kỵ

nữ lại trọng tình trọng nghĩa, liền hảo tâm nhắc nhở nói: "Ta sau đó có hỏi thăm, nữ thần y kia chính là danh môn chi nữ, người lén lút mà đi, nếu không sẽ ánh hưởng danh dự của nàng, làm người khác khó xử" Nguyên lai, Trương thần y bởi vì y quán gần cửa đông, lại luôn luôn từ tâm, ngày ấy bị người ở Chu gia thôn mòi đi. Xong việc lão cũng từng nghĩ tới chuyện đi bái phỏng Nhiễm Nhan, thỉnh giáo y lý, nhưng khi hỏi thăm, nguyên lai Nhiễm Nhan lại là Nhiễm thị đích nữ, lại một mình một người ở thôn trang dưỡng bệnh, lão lại không tiện tới.

"Đa tạ thần y chỉ điểm, nô gia liền trở về chuẩn bị." Thanh Đại nói, liền vội vàng ra cửa đem người bệnh nâng đi.

Nhiễm Nhan thấy bọn họ vội vã rời đi, liền nâng bước đi theo.

Vân Lục quýnh lên, vội vàng túm chặt nàng, hạ giọng nói: "Nương tử, ngoài hiện tại ở tình cảnh này, cùng kỹ gia tiếp xúc chỉ sợ không ổn"

Thấy Nhiễm Nhan một chút cũng không thèm để ý, Vân Lục nhớ kỹ Hình Nương công đạo, tận chức tận trách mà khuyên bảo, "Nương tử, tuy nói là không phải cái tội lớn gì, chỉ là vị chủ viện kia đang chờ năm nhược điểm của ngài để dễ tống cổ ngài, nương tử, ngài đến tột cùng muốn làm cái gì, sai phái nô tỳ đi là được."

Nhiễm Nhan thấy phía trước đoàn người sắp quẹo vào một cái ngõ nhỏ yên lặng, thanh âm đều đều: "Đừng nói chuyện, đi theo ta."

Công tác pháp y lâu dài khiến cho Nhiễm Nhan một khi nghiêm túc lên liền mang theo một loại uy nghiêm làm người không thể không tin phục, tự nhiên làm người cảm thấy, nàng nói chính là chân lý, nàng làm những chuyện như vậy là xuất phát từ suy xét bình tĩnh mà thận trọng.

Trái tim kiên định muôn thuyết phục nương tử nhà mình của Vân Lục lập tức hóa thành bụi, nàng mang theo một tia bất an nhưng vẫn ngoan ngoãn im miệng. Đi được một lát nàng lại so Nhiễm Nhan còn tích cực hơn, bộ dạng hấp tấp làm Nhiễm Nhan dở khóc dở cười.

Ngõ nhỏ Tô Châu thành cơ hồ đều là hẻm nhỏ lát đá xanh, bên trong thành nhiều nước nhiều cầu, thường dùng kiệu mà không dùng xe ngựa, cho nên cả đường cái chính cũng bất quá chỉ đủ cho bốn năm đỉnh cỗ kiệu song hành, hẻm nhỏ thì chỉ đủ hai cỗ kiệu đi song song.

Sau khi quẹo vài vòng, trong hẻm đã không còn thấy người đi đường nào, Nhiễm Nhan đang chuẩn bị đuổi theo, lại thấy có mấy nữ tử quần áo hoa lệ đang đón đầu đoàn người kia, ai cũng tô son trát phấn, nữ tử trung niên đi đầu mang ánh mắt tàn nhẫn mà nhìn chằm chằm Thanh Đại.

Thanh Đại cả người cứng đờ, đứng im tại chỗ. Trung niên nữ tử hai bước

tiến lên, 'bang' một tiếng cho nàng một bạt tai, thanh âm âm ngoan, "Hai người các ngươi muốn chết muốn sống ta mặc kệ nhưng việc ngươi làm hôm nay, ta sao có thể tha cho ngươi?"

Không cần tới một hai ngày, toàn Tô Châu thành ước chừng đều sẽ biết kỹ quán nào có hoa lũ hậu, sau này còn có ai dám đến kỹ quán các nàng nữa? "Dem các nàng mang về" nữ nhân trung niên giọng căm hận nói.

Chương 14: Thải Tú quán

"Yên Nương, ngươi nghe ta nói, mới vừa rồi Trương thần y đã chỉ cho ta một vị thần y có thể khởi tử hồi sinh, chỉ cần ta cầu được nàng cứu giúp, muội muội tất nhiên không có việc gì." Thanh Đại nhất thời nước mắt rơi như mưa, trên mặt son phấn trộn nước mắt chảy thành từng dòng phán, đôi tay gắt gao mà túm chặt ống tay áo nữ tử trung niên kia, "Yên Nương, chỉ cần cho ta cơ hội đi tìm thần y, ta liền đáp ứng...đáp ứng đi theo Trương đại lang..."

Yên Nương quả nhiên dừng bước chân, liếc nhìn Thanh Đại một cái, chợt nói: "Mặc kệ Tử Tự sống hay chết, ngươi sau khi tìm thần y phải đến nghe ta an bài."

"Ta đáp ứng, ta đáp ứng." Thanh Đại như sợ Yên Nương đổi ý, vội vã gật đầu.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhó ra, vị Trương thần y kia là y sinh ngày hôm trước gặp qua ở Chu gia trang, nghe ý tú trong lời Thanh Đại, vị "thần y" trong miệng Trương thần y kia chỉ sợ chính là nàng.

Vô luận Đương triều mở mang cỡ nào, một đích nữ danh môn cùng kỹ nữ giao tiếp đều không tốt cho thanh danh, chỉ là Nhiễm Nhan hiện tại cũng bất chấp chuyện này, nàng yêu cầu sống sót thì không thể tùy ý để người khác bài bố.

Nghĩ đến mục đích này, sau khi Nhiễm Nhan công đạo Văn Lục không được lộ diện, căn răng một cái, bước ra từ hẻm tối.

Dám người kia tựa hồ không dự đoán được vậy mà có người nghe lén, sắc mặt không khỏi xấu đi, Yên Nương đảo mắt qua mấy đại hán, làm cho bọn họ không cần hành động thiếu suy nghĩ. Rốt cuộc, niên đại này cũng không phải đang hỗn loạn, không thể đả thương hay giết người lung tung.

Nhiễm Nhan biết vậy nên mới dám trực tiếp xông ra.

"Ta có thể cứu nàng." Nhiễm Nhan hướng Thanh Đại cùng Yên Nương, ánh mắt dừng ở trên mặt Yên Nương một lát, "Không những có thể cứu nàng, còn có thể cứu ngươi."

Tất cả mọi người ngạc nhiên, một nữ tử bỗng nhiên xông ra từ trong hẻm tối, lại còn há môi liên nói như vậy.

"Ngươi có phải khoảng thời gian trước phát hiện hạ âm chợt sinh dị vật, bài

tiết đau đớn, còn có xuất huyết?" thanh âm Nhiễm Nhan băng phẳng mà trấn định, không e dè, lại làm cho mấy người từng trải chuyện phong nguyệt kia mặt đỏ tai hồng.

Yên Nương mặt đầy son phấn cũng hơi biến sắc, trong mắt tràn đầy kinh dị, bởi vì những gì Nhiễm Nhan mới vừa nói, đúng là có phát sinh trên người nàng, cũng để y sinh trong kỹ quán xem qua, uống thuốc, nhưng vẫn không có chuyển biến tốt đẹp.

"Ngài có phải nhận thức Trương thần y?" Thanh Đại trong lòng mơ hồ suy đoán ra Nhiễm Nhan thân phận, lại cảm thấy hắn là sẽ không trùng hợp đến thế.

"Từng gặp mặt một lần." Nhiễm Nhan nói như thế, đã xác nhận Thanh Đại ý tưởng.

Thanh Đại sững sốt một chút, chợt thích một tiếng quỳ xuống trước mặt Nhiễm Nhan, nước mắt vừa ngung giờ lại giàn dụa, "Trời còn thương, thấy mệnh muội muội ta không nên tuyệt, cầu thần y cứu nàng, vô luận trả giá đại giới gì, Thanh Đại sẽ không tiếc"

"Ngươi nếu nguyên ý để ta trị liệu, ta tự nhiên sẽ không thoái thác, chẩn kim hai mươi lượng, một nửa lúc khám, một nửa để sau khi lành bệnh, chắc giá." Nhiễm Nhan nói, lập tức đi đến trước cái giá, giơ tay nhấc lên tấm chăn mỏng, đập vào mắt là một gương mặt đầy mụn rộp đỏ, râm rạp đến ghê người, có mấy cái mụn đỏ đã thối rửa lên mủ, đến nỗi mấy đại hán nâng giá cũng hoảng thán, tay không khỏi run lên, làm cái giá cũng run lên một chút.

Nhiễm Nhan phảng phất giống như không cảm thấy, cẩn thận mà quan sát bệnh tình của nữ tử này.

Từ ngũ quan phán đoán, nữ tử này ngoại hình tất nhiên không tầm thường, dáng người pháp phong quyền rũ, là cái vưu vật có thể làm nam nhân nhận biết tư vị tiêu hồn lạc phách.

"Như thế nào?" Nhiễm Nhan lại đem chăn đắp lên, ngược lại hỏi Thanh Đại vẫn còn quỳ trên mặt đất.

"Nguyên ý, tất nhiên là nguyên ý" Thanh Đại liền như người chết đuối, bắt được một vật, không cần quản nó là ván gỗ trôi hay là rơm rạ.

"Nàng bị nặng như vậy, thật sự còn có thể cứu chữa?" Yên Nương cũng rất muôn biết y thuật Nhiễm Nhan đến tột cùng là như thế nào, nàng gân đày trên người cũng nổi lên rất nhiều mụn đỏ, thấy hình dạng kia của Tử Tụ không khỏi e ngại từ đáy lòng.

"Nhiễm phải chứng bệnh này, nhẹ thì tổn hại tinh thần, phá nguyên khí, tổn thương nguyên thần, nên thế xác và tinh thần mỏi mệt, nặng thì mất lòi loét, mũi đỗ nát, da thịt phồng dộp mưng mủ, nguy hiểm đến tính mạng." Nhiễm

Nhan một bên xem xét mẩn mụn đỏ trên người Tử Tự, một bên nói: "Trên người nàng tuy rằng có chút thối rữa, bất quá xem tình hình này, còn không tính quá trễ."

Kiểm tra xong Nhiễm Nhan đứng dậy, ánh mắt dừng ở cánh tay Yên Nương, bổ sung một câu, "Tình huống của người còn tốt hơn nhiều."

Nhiễm Nhan nói Yên Nương tình huống tốt hơn nhiều cũng không chỉ có ý là nàng bệnh tinh còn nhẹ. Thông qua chuyện vừa rồi, Nhiễm Nhan cơ hồ có thể phán đoán, Yên Nương ước chừng là tú bà linh tinh gì đó, tuy không tính là bà thím trung niên, nhưng thuộc hạ có một đám kỹ nữ kiêu diễm hơn, nàng không cần thiết phải tiếp khách, nhiễm bệnh này, liền không có khả năng chửa khỏi, chỉ cần dùng đúng thuốc, giữ mình trong sạch, cơ bản sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhiễm Nhan trầm ngâm một lát, nói: "Vân Lục, xuất hiện đi."

Từ cử chỉ hành vi của Yên Nương, Nhiễm Nhan có thể thấy được, nàng ta là người có tâm tư tỉ mỉ lại cẩn thận, loại người này, nếu không cho họ có được thứ đêuy hiếp đối phương thì sẽ không tùy tiện tin tưởng một người xa lạ ăn nói bừa bãi, như vậy Nhiễm Nhan có thể khiến cho nàng ta an tâm.

Lại nói, Nhiễm Nhan thấy khá nhiều chuyện về mấy thanh lâu bức tượng vi xướng trong sách trong TV, làm Yên Nương biết nàng có thân phận không bình thường, cũng có thể thêm chút an toàn bảo đảm.

Vân Lục chạy một mạch vọt tới bên người Nhiễm Nhan, đem nàng hộ sau người như là gá mái hộ gá con, hồng hộc mắt nói: "Nương tử quá tùy hứng." Mới vừa rồi Nhiễm Nhan một phen cưỡng bức hiếp bức, mệnh lệnh không cho phép Vân Lục ra, Vân Lục tránh ở sau tường, nhìn nương tử nhà mình khí độ siêu nhiên, đốimặt một đám kỹ nữ cùng bảy tám người vạm vỡ nhưng không có một tia hoảng loạn, còn chắc chắn nói có thể trị hảo kỹ nữ bị bệnh nặng, Vân Lục trong lòng vừa kinh ngạc vừa cảm giác lo lắng sâu sắc, sau khi nội tâm giao chiến lại nhớ tới lời Hình Nương giáo huấn nàng, chuẩn bị lao ra thì Nhiễm Nhan liền gọi nàng đi ra.

"Chu gia trang, ngươi nếu muốn biết ta thân phận, chỉ cần tra một chút."

Nhiễm Nhan làm như vậy, là muốn cho Yên Nương an tâm, dù sao hỏa thượng chạy được nhưng miêu đứng yên.

Nhìn thấy Nhiễm Nhan "thành ý", Yên Nương đột nhiên cười, nàng ta cũng sợ chết, nhưng càng sợ trước khi chết lại biến thành đáng vẻ như Tử Tự, "Đã là như thế, thỉnh thần y dời bước vì nô gia chẩn trị."

"Có thể, bất quá ta muốn nói rõ ràng trước, chứng bệnh này vô pháp trị tận gốc, nếu lại cùng nam tử hành phỏng, không chỉ dễ dàng tái phát, còn lây bệnh chonam nhân. Thêm nữa bệnh này sẽ di truyền cho hài tử, cho nên không thể sinh dục." Nhiễm Nhan nghiêm túc nói.

Yên Nương tự giấu mà cười nhạo một tiếng, "Nô nhóm đều là tiện tịch, sinh hànhhi cũng là tiện nô, hà tất lại muốn sinh hạ để chịu tội. Hai việc ngươi

nói tahiếu, thỉnh đi bên này."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, theo đoàn người đi.

Quęo hai cái cong, liền thấy một cửa viện, trước cửa treo hai cái đèn lồng màuđỏ, trên đèn lồng viết ba chữ bằng bút lông: Thái Tú quán.

Nhiễm Nhan không có nghiên cứu qua kỹ quán cổ đại, nhưng cảm thấy nếu là kỹquán, nên mở ở nơi đông người, như thế nào lại vắng vẻ như thế này. "Đây là cửa sau." Yên Nương phảng phát biết nghi hoặc trong lòng Nhiễm Nhan, mởmiệng giải thích.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt ứng tiếng, theo nàng ta vào sân.

Cửa sau vừa mở, liền có thể loáng thoảng nghe thấy có tiếng nhạc cùng tiếng ồnàò nào động truyền đến, thanh âm kia không rõ rang lăm, có thể thấy được TháiTú quán có quy mô không nhỏ.

Trong viện hoa cổ sum suê, cửa sổ thấp thoáng, hành lang uốn lượn, đình các đan xen, ngẫu nhiên có thể từ vách tường khắc hoa nhìn xuyên đến cảnh đẹp trong viện,thỉnh thoảng truyền đến thanh âm mờ mịt àm ī, càng thêm nổi bật hậu viện utinh, rất có cảm giác yên tĩnh kiểu 'côn trùng kêu trong rừng'.

Vân Lục cũng là lần đầu tiên tới loại địa phương này, đã tò mò lại khẩn trương,tay đỡ Nhiễm Nhan hơi ra mồ hôi.

Đi qua một đoạn hành lang gấp khúc bị dây leo xanh biếc che lấp, liền thấy mộttòa chủ thính, trước thính là hai tỳ nữ mặc váy hoa bó ngực, thấy Yên Nương tới,hơi hơi cúi người, duỗi tay đẩy ra màn trúc che ở cửa chính.

"Mụ mụ!"

Nhiễm Nhan bước chân mới vừa tiến lên được một nửa, liền nhìn thấy một nữ tử hoang mang rối loạn quần áo bất chỉnh chạy tới, hòn phân nửa bộ ngực sữa lởa lòbên ngoài, theo bước chân nàng chạy mà nhảy lên nhảy xuống.

Nữ tử thấy Yên Nương, nước mắt lập tức trào ra, "Mụ mụ, chết người rồi..."

Chương 15: Bánh nhân thịt rơi chết người (1)

Yên Nương nhíu mày, thanh âm đột nhiên lạnh xuống, nghiêm khắc nói: "Sửa sang quần áo lại đàng hoàng rồi nói"

Kỹ nữ dáng vẻ chật vật kia khẽ run lên, tựa hồ rất sợ Yên Nương, vội vã chỉnh trang lại dung nhan, bởi vì quá mức khẩn trương, đôi tay không ngừng run rẩy, động tác tuy rằng rất bận bịu, nhưng thực tế cả buổi cũng chưa chỉnh xong đai lưng.

Nhiễm Nhan rất có hứng thú mà nhìn một màn này, trong lòng không khỏi thấy hứng thú với vị Yên Nương này, trong tình huống bình thường, một cái tú bà nghe nói trong kỹ quán nhà mình có chuyện dính tới mạng người, tất nhiên là vội vã chạy tới hiện trường mà xử lý, mà Yên Nương thì đối với vẻ ngoài của cô nương trong kỹ quán lại càng thêm để ý.

"Trong quán xảy ra chuyện, nô gia đi nhìn một cái, trước xin lỗi không tiếp được." Yên Nương thưa lúc này xoay người lại thong dong khách sáo với Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan hơi hoi gật đầu, "Không ngại, ta chẩn trị cho Tử Tự tiểu thư trước."

Vào đầu thời Đường, "Tiểu thư" là xung hô chung cho mọi loại kỹ nữ, đặc biệt là vũ cơ có danh vọng, nhạc kỹ, thanh quan, còn với nữ tử trong sạch thì chỉ gọi là "Nương tử", hoặc là như Nhiễm Nhan, gọi cả họ cùng với thứ tự trong nhà, là Nhiễm Thập Thất Nương.

Yên Nương xin lỗi mà cười, hơi khom người, rồi sau đó phất tay lệnh vài thị tỳ dẫn các nàng đi vào.

Một nữ tử khuê các, nghe nói có án mạng, lại đậm nhiên như thế, phảng phất giống như không nghe thấy. Yên Nương không khỏi nhìn thêm vài lần thân ảnh Nhiễm Nhan mơ hồ trong mịch li, tâm hơi trầm xuống.

Sau khi vào trong, Nhiễm Nhan thả chậm bước chân, ẩn ẩn nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng Yên Nương, "Sao lại thế này?"

Kỹ nữ kia vội nói: "Hôm nay Hán lang quân lại đây tìm nô gia, nô gia cùng

hắn mới uống hai ly, liền đi ngủ, ai ngờ vừa mới nằm lên sụp, Tân Tú lang liền đá cửa vào, kéo nô gia ra, không nói hai lời lao vào đánh Hàn lang quân, nô gia té trên đất, đến khi đứng dậy được liền nhìn thấy Hàn lang quân miệng sùi bọt mép nằm trên một vũng máu"

Thanh âm càng ngày càng xa, Nhiễm Nhan lúc này mới thu hồi tâm tư, cẩn thận đánh giá trong phòng.

Nhà ở khá rộng rãi, nhiều bàn con, mấy cây cột màu nâu đen được ngăn cách bởi màn trúc tinh tế, nhìn xuyên qua khe hở màn trúc, mơ hồ có thể thấy được nội thất, một cái giường được bình phong bằng bốn mảnh gỗ mun che khuất, một cái bàn trang điểm dựng sát cửa sổ tường phía nam. Sau khi bốn đại hán đem Tử Tự nâng đến sau bình phong, lại chậm chạp không dám xuống tay đem nàng dời lên giường.

Tình huống này của Tử Tự, rõ ràng đã là bệnh giang mai thời kỳ thứ 2, cũng chính là tới giai đoạn bệnh nặng, lúc này virus bệnh có khả năng lây lan rất lớn, có khi thông qua tiếp xúc gián tiếp cũng sẽ nhiễm. Nhiễm Nhan cũng không dám thiếu cảnh giác, nói với thị tỳ dẫn nàng vào: "Ngươi đi tìm vải sạch tới, cho các hộ vệ bao tay lại."

Thị tỳ theo tiếng lui đi ra ngoài, người còn lại trong phòng nhìn nhau, nhìn tình hình này, bọn họ lo lắng cũng không phải là dư thừa, thật sự thực dễ dàng lây bệnh a. Hai người đứng gần Tử Tự nhất lén lút dịch về phía sau nửa bước.

Thanh Đại thấy thế, nhất thời bi phẫn, nhịn không được tiến lên, "Không cần tìm vải gì hết, bọn họ không muốn nâng, ta nâng"

"Đứng lại!!" Nhiễm Nhan lạnh giọng quát ngung lại động tác của nàng ta, "Ngươi cho rằng ta ở nói giỡn phải không? Ai đã xài chung đồ vật với Tử Tự tiểu thư, tốt nhất đều gọi tới kiểm tra một chút, đặc biệt là có xài chung nam nhân!"

Trong phòng lập tức lặng ngắt như tờ. Giật mình nhất không ai hơn Văn Lục, với những gì nàng hiểu biết về nương tử nhà mình, thì làm sao có thể có khí phách đó, nói ra những lời nói đó. Nhất thời Văn Lục có chút hoảng hốt, người đang đứng trước mặt mình đây, cũng không phải nương tử mà nàng quen thuộc, mà là một người xa lạ.

Thị tỳ nhanh chóng tìm vải thô tới, Nhiễm Nhan cũng ra lệnh cho các nàng xé ra giúp các hộ vệ bọc lên tay, sau đó đem Tử Tự nâng lên giường.

"Nếu là không yên tâm, trở về dùng dấm rửa lại tay." Nhiễm Nhan vừa nói vừa dùng hai khối vải thô bao lên tay, bắt đầu cẩn thận kiểm tra thân thể Tử Tự.

Đến lúc này, việc cần các hộ vệ làm đều đã xong, bọn họ nghe Nhiễm Nhan nói vậy vội vàng lui ra ngoài.

Nhiễm Nhan dùng tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vùng chẩm và thái dương của Tử Tự, luồn tay vào giờ lênh một ít tóc, chổ rụng tóc đường biên không rõ ràng, nhìn như sâu gặm, là bệnh giang mai.

Chỉ là theo tư liệu lịch sử ghi lại, tới năm Vạn Lịch thời Minh, 'bệnh Giang mai' mới bị lây nhiễm vào từ thương nhân phương Tây, hiện tại đang là Đại Đường năm Trinh Quán, như thế nào sẽ có loại bệnh khó chơi này, chẳng lẽ là thông tin lịch sử bị lệch?

Nhiễm Nhan thở dài, nàng luôn luôn cho rằng bầu trời sẽ không dễ dàng mà rót xuống bánh có nhân thịt, mặc dù rót, đôi khi có thể đập chết người, phải có sức lực thì mới tiếp được. Nàng từ lúc bắt đầu liền chuẩn bị tốt tâm lý, quả nhiên tình huống của Tử Tự không thể lạc quan, hai mươi lượng này thật sự không dễ kiềm.

Nhiễm Nhan không khỏi có chút hối hận, lúc ấy nên suy xét kỹ hơn.

"Như thế nào?" Thanh Đại thấy Nhiễm Nhan ngồi dậy, vội vàng hỏi. Nàng trước kia chưa bao giờ gặp qua khám bệnh không cần bắt mạch, nhưng hiện tại, trừ bỏ Nhiễm Nhan, cũng không có ai có thể trợ giúp các nàng, Thanh Đại đem toàn bộ hy vọng đều gửi vào Nhiễm Nhan.

"Tình huống không tốt, ta có thể bảo đảm nàng tạm thời không có việc gì." Nhiễm Nhan biết có không thiếu phương thuốc cổ truyền trị liệu bệnh hoa liễu, chính mấy phương thuốc đó đối với người bệnh nặng như vậy đều không mấy hiệu quả, trừ phi có thể chế ra Peilling.

Peilling cũng chính là Penicillin, có thể trong vòng vài giờ trị khỏi bệnh lâu, trong vòng vài ngày là chữa khỏi bệnh giang mai. Mặt khác, Penicillin cũng có tác dụng kháng khuẩn rất tốt đối với những bệnh gây ra khi máu bị nhiễm phải xoắn khuẩn hay trùng thuộc họ xoắn khuẩn, viêm phổi do nhiễm xoắn khuẩn hay sốt hậu sản do tụ cầu khuẩn, đơn giản mà nói, nếu có thể thành công chiết xuất Penicillin, mấy chứng nan y ở cổ đại như sốt hậu sản hay viêm phổi đều dễ dàng trị liệu, thuận tiện còn có thể thay đổi lịch sử y học.

Ý nghĩ vừa nảy ra trong lòng Nhiễm Nhan liền bắt đầu đâm hoa kết trái, nhiệt tình công tác ngủ yên từ sau khi nàng xuyên qua trong phút chốc bị thức tỉnh.

"Thần y, thần y!"

Nhiễm Nhan phục hồi tinh thần, liền nghe thấy tiếng gọi nôn nóng của Thanh Đại, khóe miệng không khỏi hơi run: "Kêu ta Nhiễm y sinh, Nhiễm Thập Thất cũng được, đừng gọi thần y."

Trong Tô Châu thành thần y đã đủ nhiều, không cần thêm một cái Nhiễm Nhan, huống hồ, dù là trước kia, Nhiễm Nhan cũng chưa bao giờ coi mình như một bác sĩ chữa bệnh cứu người, trên thực tế, nàng cũng đích xác rất ít dùng y thuật cứu người, bởi vì khi nàng nhìn thấy những người đó, họ đều đã là thi thể.

"Nhiễm y sinh, muội muội của ta..." Thanh Đại mặt tràn đầy mong đợi mà nhìn Nhiễm Nhan, mặt nàng khi khóc, không chỉ có không có vẻ lôi thôi, ngược lại làm người sinh ra cảm giác nhìn thấy mà thương.

Nhiễm Nhan phán đoán tuổi Thanh Đại không nhỏ, hai bảy hai tám tuổi, ở cổ đại có thể xưng là bà thím trung niên, nhưng phong vận của Thanh Đại có thể cùng mấy cô gái được bảo dưỡng thỏa đáng mà nàng gặp kiếp trước bất phân cao thấp, cũng thật sự khó gặp.

"Ta trước khai hai cái phương thuốc, một để uống, một để thoa ngoài da." Nhiễm Nhan nói.

Thanh Đại trong lòng vui vẻ, lệnh thị tỳ đi lấy bút mực tới.

Trong bí truyền của thần y Hoa Đà có hơn mươi lăm phương thuốc trị loại bệnh này, chỉ là bệnh hoa liễu có rất nhiều loại, những phương thuốc đó có hiệu quả ra sao đối với bệnh Giang mai, không nghĩ cũng biết, nếu hữu dụng thì cũng không có câu "hoa mai biến sắc".

"Tất cả mọi người trong viện không được đến gần sân này", Nhiễm Nhan thanh âm bình bình. Nàng cũng không nói gì thêm, nói nhiều ngược lại sẽ khiến cho họ khủng hoảng, tin rằng mỗi việc làm theo một câu này thôi, cũng sẽ gây xôn xao không ít, bất quá Nhiễm Nhan biết vị Yên Nương kia có năng lực dẹp yên.

Rốt cuộc, cảnh báo cần thiết vẫn phải có.

Nhiễm Nhan cũng cảm thấy may mắn là mình hôm nay theo tới, nếu không, bệnh giang mai một khi lây trên diện rộng, hậu quả vô cùng đáng sợ. Nói không chừng, thời kỳ Trinh Quán sẽ bị hủy trong một sớm một chiều, loại chuyện này, Nhiễm Nhan tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Đến chuyện muốn lập tức chiết xuất Penicillin, nói thì đơn giản, nếu có cái

phòng thí nghiệm, đối Nhiễm Nhan mà nói, chiết ra Penicillin cùng lăm mắt
một giây, nhưng trước mắt ở Đại Đường, cái gì cũng đều không có.
Điều đáng mừng duy nhất là hiện tại đang mùa hạ, muốn tìm nhiều mốc
xanh lại không khó.

Chương 16: Bánh nhân thịt rơi chết người (2)

Nhiễm Nhan viết xuống phương thuốc, giao cho Thanh Đại, dặn dò: "Bạch lương phán tam tiền, cây thạch xương bô tam tiền, làm hiệu thuốc nghiền thành bột phán, dùng bôi vào chỗ vết thương thối rữa. Một phương thuốc khác, là sắc uống, ta sẽ nói kỹ lại với ngươi sau."

Làm xong hết thảy, Nhiễm Nhan cởi xuống vải thô trên tay, mang Văn Lục vòng ra bình phong đến gian ngoài. Bệnh giang mai là bệnh khó chơi, phải vô cùng cẩn thận, nếu không cần đụng chạm người bị bệnh thì nên tận lực không đụng tới.

Ngay lúc này thị tỳ dẫn vào ba nữ tử.

Nhiễm Nhan còn nghĩ tới phương pháp chiết xuất Penicillin, vẫn chưa phát hiện có người đã tiên vào, ngồi lên tịch.

"Không phải nói có y sinh đến chẩn trị cho chúng ta sao? Sao không thấy người?" một nữ tử xinh đẹp nói.

Văn Lục thấy Nhiễm Nhan không có bất luận phản ứng gì, vội vàng nhắc nhở nói: "Nuong tử!"

"Vị này là y sinh." Thị tỳ duỗi tay chỉ.

Ba nữ tử kia kinh ngạc, ở Đại Đường, y nữ không thường thấy, chỉ có ở trong cung mới có, các nàng đều chỉ phục vụ cho phi tần, rất ít ra ngoài, mặc dù ra cung, trở về làm lương dân, cũng được nhà quyền quý thu vào trong phủ, trong dân gian hầu như không có khả năng gặp y nữ.

"Không phải là lừa đảo đi!" ánh mắt nữ tử xinh đẹp kia sáng ngời mà đánh giá Nhiễm Nhan, phảng phất có thể nhìn thấu mịch li.

Nhiễm Nhan thu hồi tinh thần, cách tạo sa nhàn nhạt mà đánh giá người tới, ba nữ tử ước chừng đều ở khoảng mười sáu mười bảy tuổi, hoặc rực rỡ hoặc dịu dàng, mỗi người mỗi vẻ, đều là mỹ nhân trăm dặm mới gặp được một, chẳng qua, nữ tử xinh đẹp có đôi mắt đào hoa kia miệng mồm có chút đanh đá.

Đối với chuyện bên ngoài công việc, Nhiễm Nhan từ trước đến nay không có dư thừa nhiệt tình, "Ai tới trước?"

"Ta tới." nữ tử xinh đẹp thấy Nhiễm Nhan làm lơ nàng, không khỏi có chút tức giận, nhắc vẩy bước tới, quỳ ngồi ở đối diện Nhiễm Nhan, vươn tay ra.

"Có phải hạ âm ngứa, sung đau, vô cớ sinh ra dị vật?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nữ tử nao nao, có chút nghi hoặc hỏi: "Ngươi không cần bắt mạch sao?" Nhiễm Nhan đem thái độ chuyên biến vi diệu của nàng ta thu vào đáy mắt, nếu không phải đang suy nghĩ, dựa vào tính tình không thuận theo không buông tha của nàng ta, kiểu gì cũng không chịu thua, "Trong vòng nửa tháng, ngưng tiếp khách, không được cùng nam tử giao hoan, hôn môi..." "Ý của ngươi là, ta cũng nhiễm?" nữ tử đánh gãy lời Nhiễm Nhan, sắc mặt hơi trắng, gắt gao nhìn chăm chăm Nhiễm Nhan, "Ngươi chẳng lẽ là đang trả thù ta vừa mới vô lễ?"

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ, cũng chưa khẳng định là nhiễm a, nhưng đã có dấu hiệu ngứa và sưng đỏ, tốt nhất là không nên làm chuyện phòng the, nếu không kết quả chỉ sợ cũng không thể tốt hơn so với đã bị nhiễm bệnh này bao nhiêu.

"Mặc kệ ngươi nhiễm hay không, chiếu theo bệnh trạng của ngươi, cũng không thể tiếp tục tiếp khách, chờ ta hỏi xong những người khác, lại kiểm tra kỹ hơn." Nhiễm Nhan nghĩ thầm, chỉ sợ người trong kỹ quán hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có bệnh phụ khoa, không cho tiếp khách chẳng khác nào chặt đứt đường sống của các nàng, kết quả này không phải những người bán mình mà sống có thể tiếp thu, nên nàng nói: "Nếu chưa nhiễm bệnh này, ta sẽ không bức ngươi trị liệu."

Nhiễm Nhan tuy không phải bác sĩ phụ khoa chuyên nghiệp, nhưng 5 năm đại học trước đây không ít lần đi học thay cho bạn cùng phòng, lại nói có không ít bác sĩ phụ khoa chuyên nghiệp còn chưa chắc đã tinh thông hơn Nhiễm Nhan.

"Hàn lang quân gần đây có tân hoan, Hồng Hạnh tỷ tỷ không phải vừa lúc được nghỉ xả hơi một chút?" thiếu nữ vẩy bó ngực màu xanh ngọc thêu hoa ngồi cạnh nói, giọng Ngô nhỏ nhẹ.

Nữ tử váy xanh ngọc da trắng nõn, tướng mạo không rực rỡ như Hồng Hạnh, nhưng thanh tú dịu dàng, mắt mũi hiền hòa, trên cổ tay trắng nõn mang theo một vòng ngọc trắng tinh, cả người mang khí chất nhàn nhã, mặc dù lời nói ra có chút chua ngoa, cũng làm người ta cảm thấy nàng tựa hồ không có ác ý.

"Ngươi...cái loại lang quân đứng núi này trông núi nọ đó mà đi chỗ khác, ta lại được thanh tĩnh, hừ, may mà hắn đứng núi này trông núi nọ, nếu không hôm nay có thể là chết ở trong phòng ta, đúng là đen đủi." Hồng Hạnh có một đôi mắt đẹp phiếm đào hoa, mặc dù là trùng người khác, cũng có một phen phong tình.

Nữ tử váy xanh ngọc rũ mắt vén lại tóc, vẫn mang bộ dáng dịu dàng nhẹ giọng nói: "Hồng Hạnh tỷ tỷ nói cẩn thận, mới vừa rồi khi ta đi ngang qua, nghe ngỗ tác nói, Hàn lang quân trúng độc, tỷ tỷ đừng dính vào."

Hồng Hạnh đột nhiên đập bàn mấy cái, quắc mắt đứng dậy, "Thúy Mi, ngươi lời này là ý gì?"

Nhiễm Nhan nhìn hai người giương cung bạt kiếm, cũng không nhắc nhở các nàng lo chẩn trị, thậm chí còn ở một bên xem đến thư thái. Từ hai câu nói ý vị thâm trường của Thúy Mi ít nhất có thể biết được, vị Hàn lang quân vừa mới chết kia không phải bị đánh chết mà có vẻ như bị độc chết.

Chuyện này tuy rằng không liên quan đến nàng, nhưng ở cô đại gặp một cọc án mạng, vẫn là khó tránh sinh ra vài phần hứng thú.

"Ta là nhạc kỹ, bán nghệ không bán thân, ba tháng trước đã từ Tử Tự phòng dọn ra ngoài, hắn là không có việc gì đi?" Thúy Mi cũng không để ý tới Hồng Hạnh, ngược lại chuyển hướng Nhiễm Nhan dò hỏi về bệnh tình. Nếu thật là như thế, hắn là không có trở ngại, Nhiễm Nhan định trả lời, bỗng nhiên thấy khoe miệng nàng ta sinh một cái nhọt, như ẩn như hiện dưới lớp phấn son, Nhiễm Nhan khụng lại, nói tiếp: "Nhọt bên miệng ngươi..."

"À, ngày hôm qua y sinh trong quán có xem qua, nói là nóng trong người, cho thuốc uống, hiện tại lại không đau nữa." Thúy Mi thanh âm nhu hòa, dịu dàng như như tháng ba Giang Nam, làm người khác không khỏi hoài nghi nàng phải chăng là quý nữ nhà ai.

Nhiễm Nhan tìm tòi nghiên cứu mà nhìn nàng vài cái, bệnh trạng trên da lúc đầu của bệnh giang mai là mụn màu đỏ nâu, rồi sau đó sẽ nhanh chóng loét ra thành đỏ tươi, khi bệnh nặng hơn, diện tích vùng bị lở loét trên da sẽ tăng lên, hơn nữa, nơi bệnh xuất hiện nhiều nhất, ngoại trừ hạ thể, còn có khóe miệng, ngón tay, ngực, v.v.

"Một khi đã như vậy, ta không hỏi nữa." Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà ứng một câu, sau đó bắt đầu xoay người hỏi đến kỹ nữ cuối cùng.

Tiểu cô nương này tên Tử Ngải, bộ dạng nhút nhát, lúc trả lời xong có chút khủng hoảng mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, chờ đợi đáp án.

Bước đầu dò hỏi, chỉ có Tử Ngải chưa từng có dị trạng, Thúy Mi nhìn thì hòa nhã, nhưng rõ ràng cự tuyệt để Nhiễm Nhan chẩn trị, Hồng Hạnh ngược lại khá là phối hợp. Chỉ là thực bất hạnh, sau kiểm tra chẩn đoán chính xác là nhiễm bệnh giang mai.

"Ngươi cùng Tử Tự đã từng hầu hạ chung một nam nhân?" Nhiễm Nhan kỳ thật muốn hỏi nam nhân kia là ai, cho nên cố tình hỏi một câu dẫn đường. Quả nhiên, Hồng Hạnh cũng không làm nàng thất vọng, run giọng nói: "Là Hàn lang quân."

Nhiễm Nhan nhíu mày, trong lòng lại cảm thán, quả nhiên bầu trời sẽ không tùy tiện mà rót bánh có nhân cho nàng. Mới vừa vào thành liền gặp một cái cơ hội kiếm tiền tốt, nhưng cơ hội này, thật là có chút phỏng tai.

"Ngài cứu ta đi" Hồng Hạnh bỗng nhiên nhào xuống chân Nhiễm Nhan, khóc lóc nói: "Mới vừa rồi đôi ngài bất kính, là ta có mắt không tròng, thỉnh ngài chờ có để ở trong lòng, con người của ta, từ trước đến nay nghĩ sao nói vậy"

Yên Nương vừa mới vén mành lên, liền thấy cảnh này, trong lòng không khỏi lạnh xuống, thật là nhà dột còn gập mưa suốt đêm a

"Đoạn thời gian này, đóng cửa tu dưỡng đi." Yên Nương sửa sang lại dung sắc, chậm rãi đi đến, quì ngòi trước mặt Nhiễm Nhan, "Thần y có biện pháp trị bệnh này không?"

"Biện pháp thì có, nhưng không phải ai cũng dùng được. Ta đã khai hai cái phương thuốc, các ngươi uống trước, nếu là mẩn mụn đỏ bị thổi rữa, liền dùng thuốc bột đắp lên." Khi Nhiễm Nhan nói chuyện, thấy trên ngón tay Yên Nương mụn đỏ đã bị vỡ ra. Khi ở trong ngõ nhỏ, mụn dộp mọc trên tay nàng còn chưa vỡ, tốc độ tàn phá nhanh như vậy, chắc không cần kiểm tra thêm nữa, "Tay ngươi cũng đừng có dùng phấn mà che lên, dùng thuốc bột đi."

Hồng Hạnh nhìn Yên Nương tay, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra, từ khi Tử Tự bị bệnh, y sinh trong quán bó tay không biện pháp, Yên Nương lại lệnh người giấu kín việc này, Tử Tự còn có cái tỷ tỳ, nhưng nàng Hồng Hạnh một cái thân nhân cũng không có.

"Hàn lang quân là người phuơng nào? Có thể thiếp không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Chương 17: Tân Tú lang

Yên Nương nói: "Hàn lang quân là con vợ cả Huyện thừa huyện Tân Lăng, năm kia nhập Châu học, cùng mấy người Tân Tú lang, Trương lang quân, đều là khách quen của Thái Tú quán chúng ta."

Văn Lục bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội vàng hỏi: "Vị Tân Tú lang kia có phải là con vợ cả Tân thượng tá không?"

Thượng tá, là chức quan cấp dưới của Thứ Sử Tô Châu, phụ tá Thứ Sử, tuy rằng không có cụ thể chức sự, nhưng là Châu quan, ở dưới tứ phẩm, mà Huyện thừa chỉ ở bát phẩm, vô luận là phẩm cấp hay là địa vị đều cao hơn không phải một hai cấp, có câu quan cao một bậc áp người chết, Tân Tú lang dù có thật sự là đánh chết Hàn lang quân, có bị trị tội hay không còn khó nói.

"Đúng vậy." Yên Nương có chút mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái Dương, tiếp tục trả lời câu hỏi của Nhiễm Nhan, "Hàn lang quân không có thiếp, nghe nói trong nhà có hai thị tỳ thiếp thân, một cái đã có thai, ước chừng tháng Tám lâm bồn, một cái khác, chưa từng nghe động tĩnh."

Nhiễm Nhan thầm nghĩ, tháng Tám lâm bồn, khả năng nhiễm bệnh hơi thấp chút, chỉ mong vị Hàn lang quân này tích chút âm đức cho bản thân, lưu lại một chi huyết mạch khỏe mạnh.

"Ông trời thật ra không nghiêm không lệch, người đã chết, còn cho nhà họ lưu lại cốt nhục." Văn Lục thở dài.

Hồng Hạnh mỉm cười nhường lên, trong mắt còn nước mắt chưa khô, cười nhạo nói: "Lời này nói thì hay lắm, nhà bọn họ chẳng phải chỉ còn cây độc đinh này sao! Tân Tú lang kia lại không có vận khí tốt như vậy, gần đây đang muốn đưa sinh lễ cưới Nhiễm thị đích nữ, đáng tiếc lại lòi ra chuyện này, Nhiễm gia tám phần là muối từ chối."

Có lẽ là biết được chính mình dính phải chứng bệnh khó trị này, Hồng Hạnh giọng điệu khi nói chuyện có chút hối tiếc lại tự giễu, với suy nghĩ không chút để ý đó lại càng thêm làm người khác cảm thấy nản lòng thoái chí.

Văn Lục cùng Nhiễm Nhan trong lòng căng thẳng, Văn Lục vội vàng nói: "Nhiễm gia, chính là Tô Châu thành đồng Nhiễm gia? Đích nữ nào?"

Hồng Hạnh hỏi ngược lại: "Tô Châu thành có mấy cái Nhiễm gia? Nhiễm

gia không phải có một đếch nữ sao còn có ai khác?"

Yên Nương hơi khụng lại, như suy tư mà liếc nhìn Nhiễm Nhan, nhàn nhạt dời đi đê tài, "Thần y, không biết bệnh tình của chúng ta..."

"Ta khai phương thuốc cho các ngươi, tạm thời dùng đi, ít nhất có thể hoãn bệnh tiến triển, ta trở về liền phổi được. Còn nữa, khăn vải hay chén trà các ngươi thường dùng nên để riêng, không nên dùng chung với người khác, tốt nhất giâm tiếp xúc với người khác, đặc biệt là từ chi tiếp xúc, kiên nhẫn chờ ta phổi được." Nhiễm Nhan trịnh trọng mà dặn dò.

Yên Nương không khỏi nhìn Nhiễm Nhan bằng cặp mắt khác, nàng ta cũng có thể mơ hồ đoán ra thân phận Nhiễm Nhan, một quý nữ nghe được phu quân tương lai của mình thường đạo kỹ quán, còn chọc ra rắc rối, thế nhưng vẫn bình tĩnh, thật sự đáng quý.

Yên Nương gio tay bạch bạch vỗ hai cái, ngoài cửa liền có một gã sai vặt nâng môt cái khay tiến vào, đặt lên bàn.

"Ở đây là năm lượng một thỏi, tổng cộng năm mươi lượng bạc, làm dụ chi, nếu nô gia còn giữ được mạng, tất nhiên sẽ trả thù lao nhiều hơn." Yên Nương xốc lên lụa hòng phủ trên khay, lộ ra mười thỏi bạc y như nhau.

Nhiễm Nhan trong lòng đương nhiên muốn lấy nhiều bạc, nhưng nàng làm việc từ trước đến nay đều tuân thủ nguyên tắc, "Nói tốt là trị liệu một người hai mươi lượng, trước lấy một nửa xong việc một nửa, hiện tại là ba người, liền thu ba mươi lượng. Vẫn Lục, lấy tiền."

Vẫn Lục trong lòng còn nhớ thương chuyện Tần Tú lang, nơi nào còn tâm tư quản chuyện tiền bạc, Nhiễm Nhan muốn nàng thu ba mươi lượng, nàng liền lấy ra sáu thỏi bạc từ trên khay.

"Ta đây cáo từ trước, nếu có chuyện gì, chỉ cần sai người nhờ Chu gia trang tôi tìm ta." Nhiễm Nhan đứng dậy nói.

Đám người Yên Nương, Hồng Hạnh tự mình tiễn Nhiễm Nhan ra cửa sau, lại mệnh gã sai vặt dẫn các nàng ra ngõ nhỏ xong mới quay về.

Gã sai vặt vừa rời đi, Vẫn Lục liền không chịu nổi la lên: "Nương tử, Tần Túlang kia chọc ra án mạng, ăn chơi đàng điếm, còn không biết có nhiễm mấy chứng bệnh lung tung hay không, lang quân như thế nào lại đem chung thân của ngài phó thác cho loại người này"

"Tĩnh xem kỳ biến đi, việc này nói không chừng A Gia còn chưa biết, đằng

nào Tần Tú lang gia cảnh cũng không tồi." Nhiễm Nhan có ký ức của nguyên chủ, nhắc tới "A gia", trong lòng có chút cảm giác thân thiết.

A gia, là cách gọi cha thời Đường, Nhiễm Nhan nghĩ thầm, có lẽ giữa nguyên chủ và phụ thân nàng còn tồn tại chút thân tình.

"Nương tử nói đúng, lang quân vẫn thương ngài, ngài hiện tại cũng lành bệnh, không bằng về nhà đi." Văn Lục vẻ mặt nôn nóng mà bắt lấy cánh tay Nhiễm Nhan, "còn hơn so với hiện tại bị mọi người bài bố"

"Trở về mẹ kế sẽ không tính toán hôn sự trên đầu ta chắc?" Nhiễm Nhan từ trước đến nay thờ phụng quan điểm dựa người không bằng dựa vào chính mình, hon nua, nên nàng A gia thật sự coi trọng nàng, sao còn đẻ kế thất tùy ý khích bác, đem nàng đưa đến thôn trang sống qua ngày?

Nhiễm Nhan vỗ vỗ tay Văn Lục, nói: "Nghe ta đi, ta ở tại thôn trang, còn có thể ra tranh thủ kiếm chút tiền, nếu về đến nhà mà không xu dính túi, còn không phải đẻ mẹ kế tùy ý tính toán? huống hồ, ta cũng không muốn gọi bà ta là mẹ."

Văn Lục mới vừa rồi chỉ lo nghĩ Nhiễm Nhan hôn sự, thế nhưng quên mất đi một chuyện này mà kiếm lời ba mươi lượng bạc, nếu xài tiết kiệm một chút cũng đủ chohai năm.

"Nương tử..." Văn Lục vuốt túi bạc trong tay áo, muốn nói lại thôi.

"Ngươi là muốn hỏi ta như thế nào biết y thuật đi?" Nhiễm Nhan đã sớm nghĩ kỹ lý do thoái thác, chỉ còn chờ Văn Lục mở miệng, "Kỳ thật ta cũng không biết y thuật, chỉ là lúc nằm mơ, có người nói cho ta mấy cái biện pháp cứu người."

Nhiễm Nhan nhìn bộ dạng Văn Lục trợn mắt há hốc mồm, tiến sát vào nàng nói nhỏ: "Bằng không, chúng ta như thế nào vừa vào thành liền gặp gỡ người bệnh rồi sau đó dễ như trở bàn tay mà liền kiếm được ba mươi lượng?"

Một chuyện này đều là trùng hợp, bị Nhiễm Nhan cố tình nói ra như vậy, Văn Lục thế nhưng thật cảm thấy là trời cao an bài, kích động nói: "Ông trời cũng là giúp đỡ nương tử! Có phải không sợ sẽ gả cho Tần Tú lang nữa hay không?"

"Ông trời sẽ không tự nhiên mà giúp đỡ bất luận kẻ nào, kể thất khinh ta, chonên trời giúp ta ta, làm gì có chuyện cái gì cũng được trời giúp? Chuyện Tần Tú lang còn chưa định kết cục, hỏi rõ ràng trước rồi tính tiếp." Nhiễm Nhan trong lòng cũng hơi hụt hẫng, mới đến Đại Đường đã gấp phải chuyện này, nàng nhất thời cũng không biết phải xuống tay từ đâu, dừng một chút,

lại nói: "Chúng ta đi dạo một chút đi, hỏi thăm việc này, trở về lại thương lượng cùng Hình Nương."

Hai người tới phố chính, đã sắp đến buổi trưa, liền tìm một cái quán rượu, tính toán sau khi dùng xong cơm trưa sẽ mua ít đồ cần dùng rồi về.

Quán rượu tên rất thơ, "Nhã Lan xá", rộng ba gian, cao hai tầng, tường trắng ngói sẫm, mái hiên vây quanh, phiến gỗ trên cửa khắc hoa hoàn chỉnh một bức "Hoa lan đỗ" ứng với tên quán rượu.

Cửa sổ lầu hai cờ quán bay phấp phới, bên trên viết "Nhã lan xá" ba chữ cứng cáp hữu lực, rất có phong vận của Đại vương Vương Hi Chi, làm cho quán rượu này càng có vẻ giàu có lại lịch sự tao nhã. Tương truyền Thái Tông tôn sùng thư pháp Vương Hi Chi, trên làm dưới theo, nghĩ đến dân gian cũng đã chịu ảnh hưởng không nhỏ, mọi người đều ưa thích Vương Hi Chi tự.

Đi vào bên trong, lập tức liền có tiểu nhị ra đón, "Nhi vị nương tử, thỉnh bênnày."

Tiểu nhị rất có ánh mắt, đánh giá cách ăn mặc phục sức của Nhiễm Nhan cùng Văn Lục một chút, suy đoán các nàng không cần nhã gian, liền dẫn hai người đến cái bàn gần cửa sổ ở lầu một, "Nơi này có thang lầu ngăn cách, từ bên ngoài tiến vào nhìn không rõ bàn này, khá thanh tĩnh."

"Nương tử, không bằng đi ngồi nhã gian đi." Văn Lục có chút đau lòng Nhiễm Nhan, vốn là quý nữ thân phận, cần gì xuất đầu lộ diện như vậy.

Chuyển tới bên trong, quả nhiên chỉ có vài ba bàn, đã có hai bàn có người, có vẻ là học trò, Nhiễm Nhan cảm thấy vừa lòng, không cần lãng phí tiền đi ngồi nhã gian, liền nói: "Nơi này khá tốt, ngồi ở đây đi."

Cũng không đợi Văn Lục nói tiếp, ngồi quỳ luôn lên tịch, Văn Lục cũng chỉ còn cách làm theo.

"Nhi vị nương tử, đồ ăn đều viết ở trên tường, ngại xem xem muốn chọn món gì?" tiểu nhị hỏi.

Nhiễm Nhan cách lợp tạo sa, thấy trên tường treo một đám thẻ trúc nhỏ, mặt trán tràn ngập tên các loại rượu, nước uống, đồ ăn, liền chọn trước hai món nước ô mai, để Văn Lục chọn vài món ăn.

Tiểu nhị vừa mới lui ra không lâu, liền nghe thấy lầu hai từng đợt tiếng cười duyên truyền đến, còn xen kẽ vài tiếng đàn, thu hút mấy văn sĩ bên cạnh duỗi đầu ngó lên.

"Là Nhã Lan hội, trong thành có tài có sắc tiểu nương tử tám phần đều ở

trên lâu, nếu là có thể được một vị ưu ái, chắc!" một văn sĩ mặc áo bào trắng
ngửa đầu uống cạn một chén rượu, chắt lưỡi nói: "Kia mói không uống công
cuộc đời này a."

Chương 18: Oan gia ngõ hẹp

"Ta có may mắn tham gia qua Nhã Lan hội một lần, Lục nương tử Tè gia đúng là vô cùng kiều diễm." Một văn sĩ khác phe phẩy quạt xép cảm thán. Bạch y văn sĩ thu hồi ánh mắt, dò hỏi: "Là Tô Châu đệ nhất mỹ nhân Tè Lục nương?"

"Đệ nhất mỹ nhân" mấy chữ vừa nói ra, các văn sĩ lập tức tiến đến phụ họa, trong lời nói đơn giản là ca ngợi dung mạo nàng, còn có hai người làm thơ, một đám người khác trầm trồ khen ngợi, liền tìm tiếu nhị lấy giấy bút, định viết xuống rồi đưa đến Nhã Lan hội đang tổ chức trên lầu, nói không chừng có may mắn được mời lên thì sao.

Nhiễm Nhan trình độ thưởng thức thơ từ thật sự hữu hạn, trước mắt số lượng Đường thơ Tống từ còn nhớ được gom góp lại tổng cộng không quá hai mươi bài, trong đó còn bao gồm "Cày đồng giữa ban trưa" linh tinh. Cho nên với không khí văn nghệ cỡ này, Nhiễm Nhan chỉ thấy hứng thú với nước ô mai đang uống.

Xuân có nước Phù Phương, nước Quế, nước hoa Đào, hạ có sữa nấu đông, nước ô mai, đồ uống thời Tùy Đường chú trọng sắc, hương, vị, lại dựa theo thời tiết để chế ra nhiều loại nước uống, còn thuần thiên nhiên xanh mát không ô nhiễm.

Dân Trường An ưa chuộng uống sữa nấu đông, nhưng dân phía nam hơn phân nửa không thích thức uống có mùi sữa đông, lại chuộng đồ uống vị ô mai chua ngọt linh tinh.

Nhiễm Nhan nhấp một miếng, nước ô mai chua chua ngọt ngọt vừa vào miệng thì miệng lưỡi sáng khoái, nước ô mai này cũng không biết dùng phương pháp gì làm ra rồi bảo quản, có cảm giác lành lạnh, dùng làm đồ uống mùa hạ vô cùng thích hợp.

Đồ ăn được lục tục bưng lên, đồ ăn vùng Giang Chiết đều thanh đạm nhạt nhẽo, ngâm vào miệng còn có vị hơi ngọt, Nhiễm Nhan cũng không thích, lại thêm mùa hạ ăn uống không có khẩu vị, Nhiễm Nhan chỉ ăn một chút. Có lẽ là Nhã Lan xá nhiều văn nhân tụ tập, cho nên mặc dù là đại sảnh dưới

lâu cũng không có ôn ào, nhiều nhất chỉ là đàm luận thời sự, ngâm phong tụng nhã.

"Mới vừa rồi bài "Mỹ nhân từ" là tác phẩm của vị nào? Nương tử nhóm cho mời." Một thanh âm trong trẻo vang lên trên thang lâu.

Thanh âm trong sảnh đường ngưng bặt, tất cả mọi người nhìn về phía nữ tử đứng bên cạnh cầu thang, nàng mặc bộ váy ngang ngực màu lục nhạt thêu hoa, tóc búi hai bên, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng xinh đẹp. Tuy ăn mặc như một thị tỳ nhưng khí độ phi phàm, vừa nhìn liền biết là người của danh môn. Mọi người nhìn nhau, được Nhã Lan hội mời, mặt mũi thật lớn.

"Là tại hạ chuyết tác." Bạch y văn sĩ ngồi bàn bên Nhiễm Nhan đứng dậy chấp tay, trên mặt mang theo nhàn nhạt tươi cười, phong độ nhẹ nhàng, một bộ tài tử phong thái, bộ dáng tán thưởng mỹ nhân đến nhỏ dãi lúc trước hoàn toàn không thấy đâu.

Thị tỳ cười nhẹ, hướng hắn hơi hơi gật đầu, "Lang quân mời theo nô tỳ."

Nhiễm Nhan đuôi lông mày hơi nhướng lên, nàng không hiểu thơ từ, nhưng thường nói văn cũng như người, xem bộ dáng bạch y văn sĩ này, cũng có thể tưởng tượng hắn làm ra thơ chỉ sợ không phải hoa hòi thổi phồng, thì cũng là trăm phương nghìn kế vô mong ngựa, cấp bậc như vậy còn có thể được nhóm quý nữ Nhã Lan hội coi trọng, có thể thấy được trình độ thường thức của mấy quý nữ kia.

Đường triều là thời đại thơ ca vô cùng thịnh hành, duyên cớ có lẽ là bắt đầu từ năm Trinh Quán đi? Nhiễm Nhan thầm nghĩ.

"Văn Cảnh huynh vận khí thật tốt" người cùng tịch với bạch y văn sĩ thở dài.

Mọi người đều thốn thức, hoặc là chanh chua ghen ghét hoặc là hâm mộ.

Nhiễm Nhan cũng ăn xong, liền gọi tiểu nhị tới tính tiền xong còn chạy lấy người.

Lúc này người trong sảnh đường bởi vì không thể tham gia Nhã Lan hội, lực chú ý đều đặt ở vào Nhiễm Nhan vừa lúc từ bên trong bước ra, đặc biệt là Văn Lục không mang mich li, một đôi mắt phượng một mí, mũi thon môi mọng, vô cùng thu hút, nhất thời khiến cho không ít người hứng thú.

Những ánh mắt tràn trui làm Văn Lục hỏa khí mon men bốc lên, bất quá nàng cũng có chừng mực, nơi này không phải Nhiễm phủ thôn trang, không phải nơi nàng giương oai, đành phải nuốt một bụng tức, theo Nhiễm Nhan đi ra ngoài.

Vân Lục có chút không tập trung, khi đến cửa vô ý va phải một người.

'Bang'

"Mắt mù sao?" không đợi Vân Lục tạ lỗi, người nọ một cái tát đánh thẳng lên khuôn mặt trắng như tuyết của Vân Lục.

Một tiếng vang dội, không chỉ có Vân Lục bị đánh đến sưng sốt, đám văn sĩ trong nội đường cũng sưng sờ.

Nhã Lan xá là nơi đám văn sĩ thích tụ tập, người không hiểu phong nhã cảm thấy phiền cũng lười tới những chỗ này, người nghèo thì không trả nổi tiền, cho nên không khí từ trước đến nay hòa thuận, chợt nghe thấy ngôn ngữ thô tục, mọi người còn chưa kịp thích ứng.

"Nô tỳ nhất thời vô ý, thỉnh lang quân thứ tội" Vân Lục thầm mắng chính mình không có mắt, vội vàng quì xuống bồi tội với vị công tử gia đang giận dữ kia.

Trong thành quyền quý chỗ nào cũng có, một cái tát đánh ra có thể kéo thêm năm ba cái nữa, Vân Lục cho dù có gan tay trời, cũng không dám làm Nhiễm Nhan gặp rắc rối.

Nhiễm Nhan đi ở đầu trước, khi cảm thấy biến cố quay đầu lại, liền nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm màu xanh tay rộng vạt thảng, mày kiếm mắt sáng, đang nổi giận đúng đùng, bộ dáng ngang ngược vô lý, cũng không thể không thừa nhận, hắn là mỹ nam tử hiêm có, nhưng Nhiễm Nhan lúc này không có tâm tư thưởng thức mỹ nam.

Nhin Vân Lục mặt sưng lên một bên, Nhiễm Nhan giữa môi lạnh lùng mà nhảy ra hai chữ, "Nhân tra"

Loại nam tử không nói hai lời liền đánh nữ nhân, không phải nhân tra mà súc sinh còn không bằng.

"Ngươi nói cái gì?" nam tử áo gấm nhất thời bạo nộ, một tay tóm vạt áo Nhiễm Nhan, đem nàng túm đèn trước mặt.

Vân Lục nhất thời nóng nảy, từ trên đất vội vàng đứng dậy kéo tay hắn ra, "Ngươi có tức giận chỉ lo hướng ta mà xả, không được dụng đên nương tử nhà ta"

Vân Lục sức lực làm sao địch nổi một nam tử, bàn tay gân xanh nổi lên kia vẫn gắt gao mà bắt lấy vạt áo Nhiễm Nhan, không chút sứt me.

Người trong sảnh đường cũng cảm thấy nam nhân này thật quá đáng, ai cũng nhận ra người này là con vợ cả của Tân thượng tá, Tân Mộ Sinh. Buổi sáng vừa mới truyền ra tin hắn ở Thái Tú quán đánh chết người, buổi trưa liền nghênh ngang mà xuất hiện, có thể thấy được chỗ dựa cường ngạnh, cho nên cũng không có người dám đứng ra làm Hàn lang quân thứ hai, trong sảnh đường im phăng phắc.

Nhiễm Nhan hờ lạnh một tiếng, từng câu từng chữ nói: "Có được bộ túi da,

khi bực tức chỉ biết xả trên người nữ nhân, không phải nhân tra là cái gì? Ai đắc tội ngươi, ai chọc ngươi sinh khí, ngươi không dám trả thù, chỉ biết ở chỗ khác trút giận, không phải nhân tra là cái gì?"

Từ câu từng chữ vang lên, nói năng có khí phách, so với mấy cái tát vang dội còn làm người ta khó chịu hơn.

Tần Mộ Sinh cảm thấy chính mình gần đây đặc biệt xui xẻo, trong nhà làm mai cho một con ma ôm sấp chết, buổi sáng bắt quá là tấu Hàn gia tiêu tử một cú, ai ngờ tên kia bạc mệnh chưa gì đã lăn ra chết, tuy sau đó ngỗ tác điều tra rõ là trúng độc chết, nhưng hắn trong lòng thật sự khó chịu, lúc này mới ra ngoài đi uống rượu, vừa đi vừa hờn dỗi, không ngờ lại bị một tiểu nương tử mắng máu chó phun đầy đầu.

"Ngươi là nhà ai nương tử?" Tần Mộ Sinh tức giận lên, ngược lại áp xuống cảm giác muôn bạo nộ, lạnh giọng hỏi.

Những lời này đột nhiên nhắc nhở Văn Lục, Nhiễm gia ở Tô Châu thành chính là thế gia đại tộc số một số hai, đến Tô châu Thứ Sử cũng muôn nhường ba phần, mặc dù Nhiễm Nhan không được sủng ái, cũng là đường đường đích nữ, mới nói: "Chúng ta là Nhiễm phủ thành đồng, ngươi buông tay ra"

"Nhiễm phủ thành đồng?" Tần Mộ Sinh còn chưa mở miệng, lầu hai liền có thanh âm chói tai vang lên.

Nhiễm Nhan trong lòng thở dài, thật là oan gia ngõ hẹp, thanh âm so người thường cao đến quãng tá này không phải của Nhiễm Mỹ Ngọc thì còn ai vô đây?

"Buông ta ra." Nhiễm Nhan thanh âm nhàn nhạt, lại làm người khác có loại cảm giác áp bách.

Tần Mộ Sinh rốt cuộc cảm thấy chính mình lôi kéo áo một nữ tử như vậy có chút mất phong độ, nên cũng coi như phối hợp mà buông lỏng tay ra.

Lầu hai có hơn mười nữ tử như hoa, đều mang theo mịch li, chậm rãi từ trên lầu xuống dưới.

Trong đó một thiếu nữ áo váy bó ngực màu đỏ đi đến trước mặt Tần Mộ Sinh cùng Nhiễm Nhan, liếc mắt một cái thoáng nhìn thấy Văn Lục, hơi giật mình, chợt chuyển hướng Nhiễm Nhan, trong lòng kinh ngạc, mấy ngày hôm trước người này còn nửa chết nửa sống, hôm nay có thể chạy loạn khắp nơi?

Nghĩ đến ngày ấy, ngực Nhiễm Mỹ Ngọc cảm giác một trận chán nản, còn có cây trâm đeo điệp kia của nàng, thế nhưng bị Nhiễm Nhan mang đi cầm, bị những quý nữ khác phát hiện, cười nhạo nàng một trận, nói nàng đã khó

khăn đén độ phải cầm trang sức mà sống qua ngày, hôm nay cơ hội tốt, nếu không hòa nhau một ván thì nàng không phải Nhiễm Mỹ Ngọc nữa.

"Nguyên lai là Thập Thất Nương a! Người cùng Tần Tú lang thật đúng là có duyên, mới vừa làm mai, các người liền gặp gỡ." Nhiễm Mỹ Ngọc đây thành tâm muôn đả kích Nhiễm Nhan.

Tần Tú lang là tên ăn chơi trác táng, suốt ngày tìm hoa vấn liễu, toàn thành đều biết, đối với nữ tử tới nói, tuyệt đối không phải mối tốt.

Nhiễm Mỹ Ngọc lời này vừa ra, Tần Mộ Sinh cùng Nhiễm Nhan đồng thời sững sốt, không khỏi nhìn về phía đối phương.

Chương 19: Mỹ nhân

Nhiễm Nhan cảm thấy từng cơn đau đần ập tới, Nhiễm Mỹ Ngọc đã là một cái nghiệp chướng, nơi này lại còn lòi thêm một cái càng hồn đản. Nhiễm Mỹ Ngọc thì thôi đi, mặc kệ nàng ta nhảy nhót, đối với Nhiễm Nhan đều là không đau không ngứa, tùy ý nàng nhảy nhót tới thích ý, nhưng Tần Tú lang này không giống vậy, dù chưa có xác định nhưng nói không chừng tên hồn đản này thật sự liền thành phu quân nàng, những ngày sau này sẽ vô cùng khổ sở.

"Nhiễm Thập Thất Nương?" Tần Mộ Sinh tức giận bị tưới tắt một nửa, rất là nghiền ngẫm mà xem kỹ Nhiễm Nhan, "Nguyên lai nghe nói Nhiễm gia đích nữ là con ma ốm, hôm nay vừa thấy có thể tung tăng nhảy nhót, mǎng người trung khí mười phần..."

Vừa nói, vừa ngả ngón dùng tay đẩy ra tạo sao trên mịch li của Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan không nghĩ tới hắn bỗng nhiên làm vậy, lui ra phía sau vẫn chậm một bước, tạo sa bị giở lên một khe hở không lớn, nhưng chính khoảng hở nhỏ đó cũng đủ để cho Tần Mộ Sinh thấy rõ ràng Nhiễm Nhan dung mạo.

Hai hàng mi cong nhíu lại, tóc đen nhánh, ánh nắng mặt trời ban trưa xuyên thấu qua khe hở dừng trên gương mặt nõn nà, phác họa ra nửa khuôn mặt tinh xảo, lông mi thật dài rung rung như hai cánh bướm màu đen, chỗ giao nhau ở cổ áo vì mới vừa bị lôi kéo nên hơi trễ xuống, lộ ra cái cổ tinh tế mịn màng, dưới ánh sáng chói chang càng thêm rực rỡ.

Chỉ là một cái chớp mắt, tạo sa liền rơi xuống, cái nhìn thoáng qua vội vàng này đã đem người từng duyệt qua vô số nữ tử là Tần Tú lang ngây người. Khi hắn muốn duỗi tay lần nữa, Nhiễm Nhan đã lùi ra xa.

Tần Mộ Sinh vừa phản ứng lại, trong lòng nhịn không được mừng như điên, nguyên bản cho rằng việc hôn nhân này là Nhiễm phủ ép buộc, muốn đem một con ma ốm sắp chết đẩy cho hắn, không nghĩ tới người mà được xưng là đệ nhất mỹ nhân Tô Châu Tè Lục nương hắn đã gấp qua vẫn còn kém xa vị hôn thê này của hắn.

Nhiễm Nhan không muốn ở lâu, nhàn nhạt mà hướng Nhiễm Mỹ Ngọc nói:

"Ta đi trước, sau này còn gặp lại."

Trong lời nói không phải không có cảnh cáo ý tứ, Nhiễm Mỹ Ngọc lại không nghe thấy, chỉ là không biết sao, đáy lòng cùn nhiên bất an.

"Thập Thất Nương!" Tân Mộ Sinh nghĩ đến mới vừa rồi dưới sự giận dữ không suy nghĩ mà đánh Văn Lục, sợ Nhiễm Nhan ghi hận trong lòng, không đồng ý việc hôn nhân này, vội vàng đuổi theo nàng nói: "Ta ngày gần đây mọi việc không thuận, trong lòng bức bối, ra tay đánh thị tỳ của nương tử, là ta không đúng."

Tân Mộ Sinh vẻ mặt nghiêm túc mà chấp tay xin lỗi, hơn nữa diện mạo hàn tuấn tiểu có vẻ chính khí, đến Văn Lục còn sấp tin tưởng hàn thật là vì gặp chuyện không thuận mới ra tay đả thương người.

Nhiễm Nhan đã gặp qua nhiều kẻ đạo mạo nghiêm chỉnh, cả ngày hôm nay nghe những lời đồn đài về Tân Mộ Sinh, liền biết hàn là loại người dễ xúc động, hành động theo cảm tính quá nặng, mặc dù giờ phút này là thiệt tình xin lỗi, nói không chừng ngay sau đó bởi vì chuyện vặt liềng trở mặt không biết người, loại người này, Nhiễm Nhan tự biết là hâu hạ không nói.

"Lang quân đã tạ lỗi, chúng ta tự nhiên sẽ không để trong lòng, cáo từ." Ở Nhiễm Nhan xem ra, đánh chính là đánh, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, chẳng lẽ bởi vì tâm tình không tốt, giết người xong liền không cần chịu trách nhiệm? Chỉ là nàng không muốn dây dưa với Tân Mộ Sinh.

Nhiễm Nhan túm Văn Lục vội vàng đi vào đám người.

Tân Mộ Sinh tâm tình rất tốt, đâu còn đem Nhiễm Nhan quở trách để ở trong lòng, vội vàng chạy về nhà, thầm nghĩ, nhất định phải làm phụ thân thúc đẩy hôn sự này! Nhiễm Thập Thất Nương dung mạo, đừng nói là Tè Lục nương không bằng, chính là phóng nhãn toàn bộ Đại Đường, cũng tìm không được mấy người để so. Cũng may nàng bệnh lâu năm không ra khỏi cửa, nếu không với diện mạo kia thì thanh danh đã sớm vang dội.

Hai đương sự đều vội vàng rời đi, lưu lại một phòng người hai mặt nhìn nhau. Mọi người đều không khỏi suy đoán, Nhiễm Thập Thất Nương này trưởng thành tuyệt sắc cõi nào mới có thể đem Tân Tú lang duyệt hoa vô số mê mẩn thành như vậy

Trong đám quý nữ, có một thiếu nữ áo váy màu nguyệt bạch, nhìn hướng Nhiễm Nhan rời đi, lâm bẩm nói: "Nhiễm Thập Thất sao..."

Thẳng đến nhìn không thấy Nhã Lan xá bóng dáng, Nhiễm Nhan mới thả chậm bước chân, mang theo Văn Lục đi về hướng y quán.

"Nương tử, Tân Tú lang..." Văn Lục ngày thường ở thôn trang khá yên tĩnh, hôm nay lại nhiều biến cố lên, lên xuống, làm nàng khó phục hồi tinh

thần, hơn nữa Nhiễm Nhan biểu hiện cũng không hề nhát gan như trước, ngược lại có vẻ có chút xúc động, "Nương tử, Tân Tú lang đánh nô tỳ thì đánh thôi, ngài cần gì phải cùng hắn va chạm? Vạn nhất về sau hôn sự thật sự thành..."

"Người khác đánh, ta mắng một hai câu thì thế nào?" Nhiễm Nhan âm thanh lạnh lùng. Nàng cũng cũng không phải nhất thời xúc động, nếu Nhiễm gia thật sự cả điểm này đều thay đổi không được, thì nàng cũng không muốn dựa vào cây đại thụ này nữa mà phải sớm đóng gói trốn chạy. Hôn nhân đại sự, lệnh của cha mẹ lời người mai mối, tuy rằng không sai, nhưng nơi này là Đại Đường, mặc kệ là luật pháp hay là phong tục, đều cho phép tự do hôn phối, việc hôn nhân này, cũng không phải không còn đường vân hòi.

"Ai... Tân Tú lang có chút phong lưu, nếu không tướng mạo gia thế kia, không biết có bao nhiêu nương tử muốn gả cho hắn." Văn Lục thở dài. Nhiễm Nhan nhàn nhạt nhìn nàng một cái, "Ngươi nhìn người đích xác quá kém đi, hắn đâu chỉ là phong lưu, hắn quả thực là hoang đường."

Hai người vào y quán, để y sinh bôi thuốc cho Văn Lục, lại bắt mấy gói thuốc tiêu sưng, xong đi về hướng tiệm vải.

Bởi vì hôm nay gặp nhiều chuyện bức bối, Nhiễm Nhan trong đầu vẫn còn nhớ thương chuyện chiết xuất Penicillin, cũng không có tâm tình dạo, Nhiễm Nhan tùy ý chọn một khúc vải bông tốt nhất, còn thêm mấy khúc lụa, sa tanh, sa la.

Vải bông mặc thoải mái, lại hút mồ hôi, mùa hạ may vài món trung y, dùng như quần áo ở nhà là tốt nhất, mà lụa cùng sa la giống nhau dùng để may áo váy, còn sa tanh rắn chắc phần lớn dùng để làm áo.

Tổn hai mươi lượng, đem chủ tớ ba người quần áo xuân hè mua xong, còn mua hai kiện tốt nhất trang phục để hiếu kính tân nhận sư phó.

Một lượng bạc ở hiện đại súc mua vô cùng lớn, hai mươi lượng coi xem như máu chảy.

Mua một đồng lớn đồ vật, mướn một chiếc xe ngựa trong thành, hai người quay về thôn trang. Hai mươi lượng bạc sờ ở trong tay không có cảm giác gì, đổi thành đồ vật, làm bộ chất tràn đầy một xe, lại rất có cảm giác thành tựu.

Nhiễm Nhan tâm tình cũng tốt lên một ít, nghĩ thầm, kỳ thật nếu là không có cái cọc hôn sự gây sốt ruột này, dựa vào một tay y thuật nuôi sống chính mình, nhàn nhã tự tại sinh hoạt như vậy cũng khá tốt.

Trở lại trong phủ, Văn Lục để xe ngựa trực tiếp chở các nàng vào bên trong viện, sau đó mới gọi Hình Nương cùng nhau đem đồ vật dỡ xuống.

Sau khi dỡ xuống hết đồ đạc, Hình Nương nhìn một đồng lăng la tơ lụa, sau một lúc lâu mới hồi phục tinh thần lại, hỏi Văn Lục nói: "Chủ viện cho đồ à?"

Hình Nương gặp qua việc đòi nhiều, nàng biết mấy thứ này tuy rằng đều không phải cực tốt, lại thực sự không ít, chủ viện vị kế thất kia xuất thân gia đình bình dân, tâm nhẫn nhỏ, cộng hết đồ đạc mấy năm nay đưa tới cũng không nhiều được như vậy.

"Làm gì có, đây đều là nương tử kiếm được" mặt Văn Lục đã bớt sưng nhiều, đã sớm quên đau đớn, mặt mày hờn hở mà kể với Hình Nương nương tử nhà mình có bao nhiêu bản lĩnh, khí độ siêu quần cõi nào, bao gồm chuyện Nhiễm Nhan nằm mơ, đều nói ra.

Ngoài dự đoán, mọi việc đều phải nghĩ nhiều đến mấy tầng như Hình Nương lại chưa từng hoài nghi, ngược lại đối với chuyện hoang đường cõi "Tiên nhân trong mộng chỉ điểm" tin tưởng không chút nghi ngờ, làm Nhiễm Nhan cảm thấy có chút khó lý giải. Bất quá ngẫm lại, liền xuyên qua cũng có thể xảy ra, tiên nhân có tồn tại hay không cũng chưa biết được.

"Đã là tiên nhân chỉ điểm, thì là chuyện tốt, chẳng qua, đợi chữa khỏi bệnh cho mấy kỹ nữ kia xong, nương tử không thể lui tới với các nàng nữa, lỡ truyền ra ngoài không tốt." Hình Nương mắt rưng rưng mà lôi kéo Nhiễm Nhan tay dặn dò.

Hình Nương quan tâm, làm Nhiễm Nhan trong lòng áp, nàng từ trước đến nay là người không nhiều cảm tính, giờ phút này lại có chút động dung, không biết nói cái gì mới tốt, chỉ duỗi tay nhẹ nhàng ôm lấy Hình Nương. Lúc trước, Nhiễm Nhan còn sợ Hình Nương hoài nghi, cho tới bây giờ nàng mới hiểu được, Hình Nương và Văn Lục cùng nguyên chủ Nhiễm Nhan sống nương tựa lẫn nhau, dựa vào nhau, quan hệ thân thiết đến như vậy, mặc kế Nhiễm Nhan thay đổi cõi nào, các nàng cũng sẽ không hoài nghi nương tử nhà mình.

"Hình Nương, trước kia là ta không hiểu chuyện, về sau, ta sẽ bảo hộ ngươi cùng Văn Lục thật tốt." Nhiễm Nhan chậm rãi nói.

Chương 20: A gia

Trải qua những việc này, về mặt tâm lý Nhiễm Nhan thân thiết hơn với Hình Nương và Văn Lục, ở chung lên cũng tự nhiên hơn nhiều. Ngày kế, Hình Nương cùng Văn Lục liền bắt đầu may áo, mà Nhiễm Nhan đi qua chỗ Ngô Tu Hòa học tập y thuật. Ngô Tu Hòa thu hai kiện trang phục từ Nhiễm Nhan, khuôn mặt cười như hoa cúc sáng lạn, nếp nhăn càng sâu, lại đối Nhiễm Nhan thật sự dốc túi mà dạy dỗ, y lý được lão dạy tuy rằng Nhiễm Nhan đều biết, nhưng nàng cũng làm ra bộ dáng học hỏi vô cùng nghiêm túc.

Dựa mạch tượng để phân rõ chứng bệnh, đây là chỗ yếu Nhiễm Nhan, bởi vậy, một khi Ngô Tu Hòa dạy tới kiến thức ở phương diện này, nàng rất dễ tâm học, dốc ra tinh lực ngang ngửa với lúc thi tiến sĩ trước kia mà nghiên cứu.

Ngô Tu Hòa cũng nhận thấy được hứng thú của Nhiễm Nhan đối phương diện này, liền giảng kỹ những lý thuyết về mạch tượng.

Buổi sáng học xong y lý, dùng ngọ thiện sau, Nhiễm Nhan liền bắt đầu nghiên cứu chiết xuất Penicillin, đồng thời cũng cần phải nghĩ cách chế tạo ống chích, nếu không mặc dù chiết xuất được Penicillin mà không có cách bơm chúng vào máu thì cũng uổng phí sức lực.

Châm ống thật ra không khó chế tác, rất nhiều người đều tưởng chế phẩm pha lê của Ai Cập cổ đại là từ rất sớm, không nghĩ tới, Trung Quốc từ thời Tây Chu đã có chế phẩm pha lê, hơn ngàn năm trước cũng đã chế tạo ra pha lê không màu, chỉ là tới thời Tống mới làm thương phẩm để bán, thời Đường tất nhiên cũng có pha lê, dù không có pha lê thì dùng gốm sứ cũng có thể thay thế được.

Chỉ là trong lúc nhất thời nơi nào có người có thể chế tạo ra kim tiêm nhỏ như vậy?

Nhiễm Nhan nghĩ đến nhức đầu, tùy tay đem đủ thứ đồ ăn dư lại trong nhà, vỏ trái cây v.v., toàn bộ những thứ có khả năng sinh mốc xanh chất thành đống, để ở nơi ẩm ướt dễ dàng sinh mốc. Sau đó liền bắt đầu chế tác dung dịch nước cất để pha thuốc.

Nhiễm Nhan thở dài, trước nay chưa bao giờ để ý, trị liệu một chứng bệnh lại yêu cầu làm ra nhiều sản phẩm phụ như vậy, nàng hiện tại cảm nhận sâu sắc, thu hai mươi lượng thật sự quá rẻ.

Hình Nương cùng Văn Lục ngồi ở dưới hành lang khâu vá quần áo, nhìn Nhiễm Nhan giống như chuột, lúc thì đem đồ ăn gom lại giấu đi, lúc lại cầm chai lọ vại bình lắc tới lắc lui, lúc lại là ngửa mặt lên trời thở dài, hai người không khỏi lo lắng sốt ruột mà liếc nhìn nhau.

"Nương từ đây là làm sao vậy?" Văn Lục chung quy không nhịn được, ghé sát vào Hình Nương thấp giọng hỏi.

Hình Nương vuốt ve mép áo vừa may xong, suy đoán: "Ước chừng là được thần tiên nói quá khó phai đi."

Văn Lục chần chờ một chút, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, vỗ trán một cái nói: "Hôm qua ở trong thành biết được một việc, nguyên bản nương tử nói là để trở về cùng người thương lượng, kết quả nương tử không nhắc tới, ta cũng quên mất."

"Chuyện gì?" Hình Nương dừng lại động tác, hỏi.

Văn Lục nói: "Hôm qua ở trong thành nghe nói, lang quân làm mai nương tử cho Tân Tú lang"

Tân Tú lang? Hình Nương nghe thấy quen quen, bỗng nhiên nhớ đến tối hôm qua Văn Lục nói ở kín quán nghe được chuyện Tân Tú lang giết người, lập tức lông mày dựng, dùng tay hung hăng gõ đầu quả dưa của Văn Lục một cái, "Chuyện lớn như vậy, người như thế nào đến bây giờ mới nói? Người nha đầu này, nặng nhẹ phân không rõ sao hả?"

Văn Lục xoa đầu, nói: "Nương tử cũng chưa từng để ở trong lòng, ta cao hứng liền quên mất."

"Chủ tớ các ngươi...haizz" Hình Nương nặng nề thở dài, "Ta còn nói nương tử rốt cuộc minh bạch chuyện này, hoá ra vẫn là cái nữ tử làm người nhọc lòng, cả đời quan trọng nhất, trừ bỏ gả chồng, sinh nhí dục nữ, còn có thể có cái gì so cái này càng trọng? Người nói ta nghe, kia Tân Tú lang nhân phẩm như thế nào?"

"Ta cùng với nương tử ở quán rượu gặp được hắn, bộ dáng thật ra rất tuấn tú, chỉ là tính tình bạo chút. Ta vô ý đụng phải hắn một cái liền không nói hai lời mà quất ta một bạt tai" nói đến việc này, Văn Lục trong lòng lại nhóm lên lửa giận, chẳng qua người ta là quý nhân, nhà mình nương tử lại đang trong tình cảnh này, nàng một tý nữ nho nhỏ tính tình dù có lớn, cũng chỉ có thể chịu đựng.

Nhin Hình Nương đột nhiên tái mặt, Văn Lục ngay sau đó lại nói: "Chỉ là sau khi nhóm quý nữ Nhã Lan hội xuất hiện, hắn có cho nương tử chút thể diện, trịnh trọng mà tạ lỗi, nói là gần đây mọi việc không thuận, có chút bực bội, cho nên mới thất thủ mà đánh ta."

Nghe xong lời này, Hình Nương sắc mặt mới hơi tốt chút, "Mặc dù là như vậy, Tân Tú lang tính tình sợ cũng không tốt lắm, nếu là thật sự phải thành thân...haizzz..."

Ở Hình Nương xem ra, Tân Tú lang là con vợ cả Tân thượng tá, Tân gia cũng là thị tộc không nhỏ, ngoại hình dễ coi, dù cho phong lưu đến hoang đường, Tân thượng tá vẫn sẽ che chở hắn chu toàn, nếu tính tình không tốt, Nhiễm Nhan gả qua đó khẳng định là sẽ bị khinh bỉ.

"Xem nương tử ý tú, đối Tân Tú lang rất không vừa lòng, người nói nương tử hiện tại bộ dáng này, có thể hay không trong lòng phiền não?" Vân Lục rốt cuộc nói tới chỗ quan trọng.

Hình Nương liếc nhìn Nhiễm Nhan, lúc này, Nhiễm Nhan đang cau mày ngồi xổm bên bếp lò nhỏ bằng bùn đỏ, ném khoai sọ vào trong nồi. Tóc đẹp tum lại thành búi tóc nghịch ngợm rũ xuống, bởi vì gần đây tới ăn uống tốt, hai má hơi có chút thịt phính ra như trẻ con, đúng là bộ dáng ngây thơ hồn nhiên của thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi.

Nhiễm Nhan ước chừng cũng không thể tưởng được chính mình mang một bản mặt như bài Poker nhiều năm, hiện tại lại có vẻ đáng yêu. Nàng trước mắt đang hết sức chuyên chú mà nấu canh khoai sọ, canh khoai sọ cùng gạo xay thành nước có thể ra được dung dịch làm môi trường nuôi cấy Penicillin. Lúc sau còn phải chế tác nước cát, những thứ ở hiện đại dễ như trở bàn tay giờ đây phải dùng tới phương thức chế tác nguyên thủy như vậy, Nhiễm Nhan có chút không quen.

Nhiễm Nhan cau mày, ở trong đầu lung tung lọc ra thông tin hữu dụng, nghĩ, trước mắt liền hiện lên khối nghiên mực bằng bùn lăng kia, nghiên mực bùn lăng, đúng rồi, nghiên mực làm bằng bùn lăng không giống các nghiên mực bình thường khác, nó là nghiên mực làm từ bùn mịn đem nung lên mà ra, nếu vị Tang Thần kia có thể chế ra nghiên mực với công nghệ phức tạp như vậy, chắc cũng sẽ biết một ít phương pháp nung gốm sứ đi.

Thời gian cấp bách, Nhiễm Nhan trực tiếp từ bỏ tìm kiếm pha lê, mà chuyển qua dùng ống chích chế tạo từ gốm sứ, pha lê ở Đại Đường vốn dĩ không phải công nghệ phổ biến, đợi khi tìm được người biết chế tác pha lê, chắc mấy người Yên Nương đều hóa thành một đám xương trắng.

"A Nhan!" Một thanh âm nam nhân đột nhiên vang lên.

Nhiễm Nhan nao nao, ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Trên đường mòn cây cổ sum xuê, một nam nhân trung niên mặc hoa phục tay áo rộng đang lảng lặng mà nhìn nàng, nam nhân ước chừng hơn 40 tuổi, mặt trắng nõn thon dài, chỉnh tề mỹ mạo, nhìn qua ôn hòa mà phong độ nhẹ nhàng.

A gia, Nhiễm Nhan trong đầu hiện lên thông tin về người này. Nguyên lai là vị phụ thân hiện tại của Nhiễm Văn nàng, biết vậy, Nhiễm Nhan không khỏi cẩn thận đánh giá một chút vị mỹ nam tử trung niên này.

Hình Nương cùng Văn Lục trước phản ứng nhanh hơn, vội vàng từ trên hành lang bước xuống, mang guốc giày, chào đón, "Lang quân!"

"A Nhan, không nhận ra phụ thân sao?" Nhiễm Văn sau khi thấy rõ dung mạo Nhiễm Nhan, thanh âm kích động có chút run rẩy. Hắn không nghĩ tới, tiểu nữ hài bệnh tình nguy kịch gầy yếu bất kham của hai năm trước, hiện giờ lại trưởng thành tuyệt sắc đến như vậy.

Nhiễm Nhan nhìn thấy nước trong nồi đã sôi lên, vội vàng đem nồi bưng xuống dưới, mới hướng Nhiễm Văn chào: "A gia."

Nhiễm Văn thấy nàng thuần thực nhác nồi, lửa giận bốc lên, đích nữ của hắn, mà đến loại chuyện này cũng làm được quen thuộc như vậy, lập tức lạnh giọng với Hình Nương: "Hảo cái điêu nô, sao lại để Thập Thất Nương làm những chuyện như vậy, nuôi các ngươi là để cúng bái hay sao?"

"Lang quân..." Văn Lục vội vàng muốn giải thích, lại bị Hình Nương bắt lấy. Hình Nương trên mặt tuy trán định, nước mắt lại là ngăn không được chảy xuống, run giọng nói: "Nương tử chịu khổ, làm sao tránh khỏi, nếu như không có Ngô thần vẫn luôn tiếp tế, chúng lão nô chỉ sợ đã sớm đói chết ở chỗ này"

Văn Lục lập tức cũng đi theo lau nước mắt, "Lang quân, đừng đem nương tử đến đạo quan, nương tử đã lành bệnh, không cần bắt nàng xuất gia" Nhìn mặt Nhiễm Văn từ trắng chuyển thành xanh rồi đen, Nhiễm Nhan nhấp môi, nhịn cười, Hình Nương cùng Văn Lục ngày thường thoát nhàn thiện lương đôn hậu, ai nghĩ được kẻ xướng người hoạ lại sắp đem kế thát kia đánh một đòn.

"A Nhan, các nàng nói chính là nói thật?" Nhiễm Văn vài bước đi đến trước mặt Nhiễm Nhan, thấy nàng trên người vẫn còn mặc quần áo cũ của hai năm trước, trong lòng không khỏi đã tin vài phần.

Kỳ thật kế thát cũng chỉ là hơn nửa năm không đưa tiền vật lại đây, Nhiễm Nhan bởi vì muốn chế Penicillin, sợ làm dơ quần áo, cho nên mới thay áo cũ, ngay cả Nhiễm Văn mấy ngày nữa tới đây, có nhìn thấy cũng đều là cùng

một cảnh tượng.

Nhiễm Nhan nghĩ đến chính mình trong phòng còn có nhiều đồ vật hôm qua mua về, đến lúc đó chỉ sợ nói không rõ, chỉ nói: "A gia cần gì phải hỏi con? Người dù có quay về chất vấn, chỉ sợ cũng không ai thừa nhận, không bằng trở về lén tra thử thời gian này có tiền hay vật mang lại đây không, con cũng không hảo nói nhiều."

Chương 21: Huỳnh Dương Trịnh thị

Sắc mặt Nhiễm Văn thoảng hòa hoãn, nắm tay Nhiễm Nhan đi vào phòng trong.

Vào nội đường, Nhiễm Văn đánh giá khắp nơi vài lần, đồ vật trong phòng tinh xảo, cũng không cũ kĩ.

Nhiễm Nhan thấy Nhiễm Văn quì ngồi trên chủ tọa, mới ngồi xuống theo. Nhìn thấy vị Đường triều phụ thân này, Nhiễm Nhan cảm giác hơi phức tạp. Cha Nhiễm Nhan kiếp trước là một nhà hóa học, tự cho mình là hài hước, đặc biệt thích kể những chuyện cười mà người thường không hiểu nổi cho Nhiễm Nhan nghe, dù lần nào Nhiễm Nhan cũng trưng ra bản mặt Poker, Nhiễm phụ vẫn không biết mệt.

Nhưng mà vị phụ thân ngồi trên kia, tính cách ôn hòa cẩn thận, quan hệ giữa trưởng bối cùng vần bối vô cùng rõ ràng, đem so với lão cha sinh hoạt không đàng hoàng trước kia của nàng, quả là một trời một vực, chẳng biết sao, Nhiễm Nhan lúc này đây nhớ cha mẹ mình vô cùng.

"A Nhan." Nhiễm Văn thấy rõ gương mặt xinh đẹp kia Nhiễm Nhan, trên mặt hiện lên một tia kinh diễm, chỉ là nháy mắt lại bình tĩnh xuống, "Vi phụ thấy người bệnh cũng mau khỏi rồi, qua mấy ngày nữa ta liền phái người tới đón người về nhà thôi."

Nhiễm Nhan theo bản năng mà nhíu mày, hiện tại trong tình huống này, sau này trở về tất nhiên sẽ khó sống. Nàng không hề bỏ qua vẻ mặt kia của Nhiễm Văn, chỉ sợ hắn là tính kế hơn là quan tâm nàng đi.

"Nơi này rất tốt, con muốn ở lại tu dưỡng thêm một thời gian, lại nói, con hai năm chưa từng hồi phủ, chỉ sợ còn phải làm phiền phu nhân chuẩn bị một phen, nếu là quá hâp tập, con sợ phu nhân mệt nhọc." Mặc kệ thế nào, Nhiễm Nhan đều tận lực tranh thủ lưu lại thêm một đoạn thời gian nữa, mệnh của mấy người Yên Nương còn nằm ở trong tay nàng.

Nhiễm Văn bưng lên nước trà Văn Lục dâng lên, hơi có chút không vui nói: "Đó là người mẫu thân, như thế nào lại gọi phu nhân?"

Nhiễm Nhan không lên tiếng, nếu là gọi nguyên chủ thân sinh mẫu thân là mẹ, thật ra còn chấp nhận được, dù gì cũng dùng thân thể người ta, nhưng bà mẹ kế kia, là nguyên chủ Nhiễm Nhan không muốn nhận mẹ, điểm này, Nhiễm Nhan sẽ không vi phạm nàng ý nguyện.

Thấy Nhiễm Nhan cố chấp, Nhiễm Văn có chút bức bối, nhưng nhìn khuôn mặt tinh xảo tuyệt diệu của Nhiễm Nhan, lại đem một bụng tức ép xuống, ôn thanh nói: "Thôi, ngươi đã có phần hiếu tâm này, liền tạm thời ở lại thôn trang thêm nửa tháng, cũng suy nghĩ cho tốt."

Hai năm cũng chưa nghỉ kỹ, nửa tháng là có thể nghỉ kỹ hả? Nhiễm Nhan không khỏi hoài nghi, mới vừa rồi ở trong sân thấy trong mắt Nhiễm Văn có một chút thương tiếc, chắc là ảo giác?

"Dạ." Nhiễm Nhan ứng tiếng.

Nửa tháng, cũng đủ nàng giải quyết xong chuyện ở Thải Tú quán.

Nhiễm Văn gật gật đầu, "Vậy được rồi." Hắn đứng dậy đi ra cửa, đến cửa thì dừng chân, xoay người nói: "Chuyện tiền tiêu vặt hàng tháng bị cắt xén, vì phụ nữ điều tra rõ."

Nhiễm Nhan y theo lẽ tiết, đứng dậy đi xuống hành lang xuyên guốc giày, tự mình đưa Nhiễm Văn rời đi.

Trở lại trong viện, Hình Nương đôi mắt phiếm hồng, kéo Nhiễm Nhan nói: "Nương tử, trăm triệu không thể gọi kế thất là mẫu thân, xuất thân gia đình bình dân, lại vô đức hạnh, cẩn bản không xứng làm mẫu thân của nương tử" Nghe Hình Nương nói như thế, Nhiễm Nhan không khỏi có nhớ thử nhưng thế nào cũng nhớ không ra thân thế của thân sinh mẫu thân, chỉ nhớ được mấy hôm trước Văn Lục có nói qua, nhà ngoại nguyên chủ cho dù xuống dốc, vẫn là một đại gia tộc.

"Hình Nương, ta mẫu thân là quý nữ à? " Nhiễm Nhan hỏi.

Hình Nương sắc mặt khẽ biến, cuối cùng vẫn cắn răng nói: "Lang quân cấm bọn nô tỳ nói với ngài chuyện này, chẳng qua, lão nô thấy thái độ hôm nay của lang quân sợ là sẽ không làm chủ cho nương tử. Phu nhân họ Trịnh, xuất thân Huỳnh Dương Trịnh thị."

"Huỳnh Dương Trịnh thị?"

Nhiễm Nhan trong đầu hiện lên một ít thường thức, Bác Lăng Thôi thị, Triệu Quận Lý thị, Thanh Hà Thôi Thị, Phạm Dương Lư thị, Huỳnh Dương Trịnh thị, Lũng Tây Lý thị, Thái Nguyên Vương thị đều xưng là 'Ngũ tính Thất gia'. Thêm nữa là Kinh Triệu Vi thi, Hà Đông Bùi thi, Hà Đông Liễu thi, Hà Đông Tiết thi, Lan Lăng Tiêu thi, Kinh Triệu Đỗ thi, đều là đại sĩ tộc có lịch sử truyền thừa lâu đời, hiện giờ vẫn là những môn phiệt đại tộc hùng mạnh.

Nhiễm Nhan ngẩn ngơ, trong tai bỗng nhiên vang vǎng lời mẫu thân kháo cỏ học gia kiếp trước khi đưa cho nàng cái nghiên mực bằng bùn lăng, đắc ý dào dạt: *Nghiên mực ta mua được từ hàng via hè ở Vương Phủ Tỉnh, với kinh nghiệm duyệt qua vô số đồ cổ, lão mẹ liếc mắt một cái liền nhìn ra đây tuyệt đối là đồ tốt, dứt khoát mua luôn. Sau ta lại đưa cho chuyên gia đồ cổ giám định qua, khỏi nghiên mực này được khai quật từ tộc mộ của Huỳnh Dương Trịnh thị, là thuộc thời Sơ Đường đến Trung Đường, món đồ cổ này giá trị ít nhất hai mươi vạn trở lên, lão mẹ chỉ tốn 500 đồng tiền, lợi hại không?!*

"Nương tử!" Hình Nương hốt hoảng gọi Nhiễm Nhan đang ngẩn ra.

Nhiễm Nhan phục hồi tinh thần lại, nói: "Không có việc gì, ta chỉ là nghĩ, nếu mẫu thân là Huỳnh Dương Trịnh thị, Văn Lục sao lại nói nhà ngoại kinh tế bị đình trệ?"

Đầu thời Đường, Huỳnh Dương Trịnh thị ở trên sân khấu lịch sử cũng không sôi động lắm, nhưng dòng dõi vẫn vô cùng cao quý, chỉ cần mang chiêu bài có bốn chữ mạ vàng "Huỳnh Dương Trịnh thị" ra ngoài cũng đủ quăng chết người, làm gì có nửa điểm kinh tế đình trệ?

"Văn Lục là thị tỳ sinh ở Nhiễm gia, bởi vì lang quân cầm trong nhà nhắc tới việc này, Văn Lục cũng biết rất ít. Phu nhân là thứ nữ Trịnh thị nhị phòng, mấy năm sau này, ở phương diện tiền bạc đúng là có chút chật vật, nếu không phu nhân lại như thế nào lưu lạc đến mức phải gả họ khác" Hình Nương thở dài.

Năm dòng họ lớn (ngũ tính) thông qua liên hôn trong cùng vòng để củng cố

địa vị thế gia, bọn họ thường không liên hôn ngoài vòng. Nam tử họ khác nếu là muôn cưới nữ nhi nhà bọn họ, cần phải hạ sính lễ bàng tiền rất nặng, bản thân đức hạnh cũng phải xuất chúng, bọn họ mới có thể suy xét.

Nghĩ vậy, Nhiễm Nhan cũng thoáng minh bạch Nhiễm Văn vì cái gì cấm trong nhà nhắc tới việc này, nếu lúc trẻ chính trực khí phách hăng hái, chấp nhận khuynh tần tiền tài, lòng tràn đầy tin tưởng có thể cưới một cái mông phiệt quý nữ để cát nhắc thân phận mình lên mức danh môn vọng tộc, kết quả chỉ cưới được cái thứ nữ, chỉ sợ ai cũng muốn hộc máu đi

"A gia tầm mắt hơi hạn hẹp." Nhiễm Nhan nhàn nhạt bình luận.

Tể tướng Tiết Nguyên Siêu khi triều Đường cường thịnh đã từng than thở: Cuộc đời này tiếc nuối lớn nhất là không thể cưới được nữ nhân của năm dòng họ lớn, lúc ấy Tiết gia đã là thành viên của một trong "bốn họ nhà quan" Vi, Bùi, Liễu, Tiết; nhưng vẫn mơ ước " Ngũ tính thất gia", đủ có thể thấy địa vị của những gia tộc này.

Cho nên, cho dù là cưới một cái thứ nữ, cũng coi như là thông gia với Huỳnh Dương Trịnh thị, người khác chắc chắn nhìn với con mắt khác, có điều Nhiễm Văn chỉ vì không cưới đến đích nữ mà canh cánh trong lòng, sau khi Trịnh phu nhân qua đời, còn lập tức cưới nữ tử nhà khác, làm như vậy chẳng khác nào tự động từ bỏ quan hệ với Trịnh gia.

Tốn nhiều tiền như vậy, kết quả lại chủ động từ bỏ, Nhiễm Nhan trong lòng cảm thấy kỳ thật không phải tầm mắt hẹp, mà là đầu óc bị nước vào.

"Việc hôn nhân này là do Nhiễm công khi còn trên đời tự mình cầu tới." Hình Nương không có phụ họa theo đánh giá của Nhiễm Nhan, nói ra việc này cũng đủ để cho thấy nàng thực không xem trọng Nhiễm Văn.

Vân Lục sững sốt một lúc lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, nói: "Nguyên lai phu nhân lại xuất thân từ đại tộc nhà cao cửa rộng như vậy, nương tử nếu là ở Nhiễm gia thật sự chịu không nổi nữa, có thể đến cậy nhờ Trịnh thị được không?"

"Nói là nói như vậy..." Hình Nương lúng ta lúng túng nói.

Nhiễm Nhan hiểu rõ, mẫu thân xuất thân từ đại tộc nhà cao cửa rộng, mặc dù chỉ là thứ nữ, trong mắt người ngoài là tôn quý cao xa đến khó với tới, nhưng ở trong tộc, thứ nữ chính là thứ nữ, sợ là không có cái ngô tốt đẹp gì, huống chi còn là thân nữ nhi.

Hơn nữa, môn phiệt đại tộc, quy củ chồng chất lại khắc nghiệt, mặc dù là một gốc đại thụ lớn, Nhiễm Nhan cũng không tính toán đi dựa vào.

Văn Lục chỉ là nghĩ sao nói vậy, dùng đầu óc nghĩ thêm một chút, liền minh bạch nguyên nhân, đành phải cười gượng.

Nhiễm Nhan trong lòng còn nhớ thương nồi canh khoai sọ, vội chạy tới bếp lò kiểm tra.

Đối với vị phụ thân Đường triều này, vì không có cảm tình, cho nên Nhiễm Nhan không có chút thương tâm nào, chỉ là cảm thấy nguyên chủ Nhiễm Nhan đáng thương thôi.

"Nấu quá cỡ rồi." Nhiễm Nhan nhìn một nồi khoai sọ, quay đầu nói với Hình Nương: "Đêm nay không cần nấu cơm, chúng ta ăn khoai sọ."

"Được." Hình Nương thấy tâm tình Nhiễm Nhan không tồi, liền cười đáp ứng.

Nhiễm Nhan chỉ huy Văn Lục bung nồi, đang định qua phòng bếp, viện mòn lại bị gõ phanh phanh phanh.

"Người nào?" Văn Lục giương giọng hỏi.

Bên ngoài truyền đến thanh âm gã sai vặt, "Tiểu nhân là Thiệu Minh, Tang tiễn sinh tới bái phỏng Thập Thất Nương."

Tang Thần? Nhiễm Nhan hơi hơi nhướng mày, lần trước đưa nghiên mực, miễn cưỡng còn có thể nói là vì báo đáp ơn Nhiễm Nhan đã cứu mạng Chu Tam lang, lần này lại là vì cái gì?

Chương 22: Người biết nghiêm thi không?

"Thỉnh hắn vào đi." Nhiễm Nhan nói.

"Nương tử" Hình Nương vội vàng ngăn cản: "Lén gấp nam tử, thật sự không ổn a!!"

Sơ Đường dân phong đã cởi mở hơn, mặc dù nam nữ chưa lập gia đình lén hẹn hò, cũng thật sự hết sức bình thường, Hình Nương là Huỳnh Dương Trịnh thị gia phó, hơn nữa phía nam không khí vốn không hào phóng bằng phương bắc, tự nhiên yêu cầu cũng khắc khe hơn.

Nhiễm Nhan sửa sửa vạt áo, hờ hững nói: "Có vẻ A gia tính toán dùng ta để liên hôn, việc hôn nhân tự nhiên không cần ta nhọc lòng."

Hình Nương nhẹ nhàng than một tiếng, cũng không hề khuyên can, hiện tại trinh tiết cũng không phải tiêu chuẩn duy nhất để đánh giá nữ tử, nếu đúng như lời nương tử nói, lang quân tính toán dùng nàng liên hôn, không bằng tùy tâm sở欲, cứ làm chuyện mình muốn làm, nếu không, có khả năng về sau muốn tùy tâm sở欲 cũng không còn cơ hội.

"Tại hạ mạo muội bái phỏng, đường đột!" một thanh âm ầm áp như gió xuân ban đêm chậm rãi thổi vào sân.

Nhiễm Nhan vừa mới cởi guốc giày, nghe tiếng ở hành lang thì nhìn ra, ánh mắt lảng lặng dừng trên người nam tử đang co quắp đứng đó, chỉ là một cái chớp mắt, khi nàng thu hồi ánh mắt, dư quang lại thấy mặt hắn đỏ lên, gương mặt tuấn tún đầy ngượng ngùng.

Nhiễm Nhan ngón tay hơi động, rồi nắm chặt lại thành nắm, kinh ngạc vì bản thân cư nhiên lại có cái xúc động muốn giải phẫu người lần nữa.

"Tang tiên sinh, mời vào." Hình Nương nói.

Tang Thần đem bao vải trong tay giao cho Hình Nương, "Đây là chút tâm ý

của tại hạ."

"Tang tiên sinh có tâm." Hình Nương trên mặt mang theo lạnh nhạt xa cách, cười cười tiếp nhận bao vải, xoay người dẫn hắn vào trong phòng.

Nhiễm Nhan sờm đã quì ngồi trên chủ tọa, thấy Tang Thần tiến vào, gật đầu với hắn, "Tang tiên sinh, mời ngồi."

Tang Thần khẩn trương chấp tay: "Đa tạ nương tử."

Đợi cho hắn quỳ ngồi xong xuôi, Nhiễm Nhan hơi nhướng mày, bình tĩnh mà nhìn bộ dáng tay chân luống cuồng của hắn, thật lâu sau mới mở miệng nói: "Tang tiên sinh tới tìm ta, là vì chuyện gì?"

Tang Thần cảm thấy chuyện mình sắp thỉnh cầu có chút làm khó người khác, đang không biết nên mở miệng như thế nào, lại nghe Nhiễm Nhan trực tiếp dò hỏi, hắn hơi chần chờ, nói: "Nói đến, tại hạ cũng chỉ mới gặp nương tử bốn lần, nói mấy câu mà thôi, tại hạ giờ tới đây cầu nương tử tương trợ, thật sự rất là đùòng đột..."

"Từ từ..." Nhiễm Nhan ngắt lời hắn, "Ngươi nói bốn lần?"

Trừ lần ngắm hoa, dò hỏi về nghiên mực, Nhiễm Nhan nhất thời nhớ không ra còn gặp qua hắn ở nơi nào nữa!

Tang Thần thận thùng nói: "Nương tử cứu Chu Tam lang lần đó, tại hạ có nói hai câu với nương tử."

Nhiễm Nhan mày đẹp nhíu lại, trước mắt bỗng nhiên hiện lên hình ảnh ngày hôm đó: Nàng ở trên cầu bắt lấy một thanh niên, thanh niên vội la lên: "Vị nương tử này, ngươi đừng lôi kéo tại hạ, cứu mạng quan trọng a!"

Khi nàng đắp bùn khô cứu người, có một thanh niên hỏi câu rất ngốc: "Không phải nói Tam Lang còn có thể cứu chữa sao, sao lại chôn ngay tại chỗ?"

"Ngươi chưa từng vào trong thành?" Nhiễm Nhan thanh âm bình đạm, là khẳng định chứ không phải dò hỏi.

Tang Thần xấu hổ giải thích: "Ngày ấy khi chạy đến chuồng ngựa, tại hạ mới nhớ tới là tại hạ không biết cưỡi ngựa, liền... liền..."

"Nói chính sự đi!" Nhiễm Nhan xoa xoa huyệt Thái Dương đang trường đau, Tang Thần này quá là mệt tập trung, rõ ràng đang có chuyện cần nói, nàng mới bất quá hỏi ngang một câu, hắn liền nhảy nhót mà chạy qua chuyện khác, Nhiễm Nhan hoài nghi, nếu lại kéo đi xa một chút, hắn có thể không nhớ rõ mình tới đây làm cái gì hay không?

Tang Thần vội vàng dùng suy nghĩ lung tung, nhớ lại một chút chuyện mình muôn nói, mới nói: "Có người thỉnh tại hạ viết một phần tụng trạng, vừa lúc người chết nọ, ở Châu học từng là cùng trường tại hạ, tại hạ không từ chối

được, chỉ là không có chứng cứ, viết ra tụng trạng lại không có bằng chứng, sợ quan phủ sẽ không để ý tới, cho nên tại hạ không biết nương tử có biết nghiệm thi..."

*Editor - tụng trạng giống như một đơn kiện

Nghiệm thi, ngón tay Nhiễm Nhan run lên, chuyện này nàng quá quen thuộc, cái cảm giác mong muốn từ trên thi thể tìm kiếm ra nguyên nhân cái chết bỗng nhiên dậy sóng trong lòng nàng, nàng cảm thấy có một nơi tĩnh mịch nào đó sâu bên trong nàng nháy mắt sống lại toàn bộ.

Dù cho trong lòng cảm xúc pháp phồng, trên mặt Nhiễm Nhan vẫn bình tĩnh lạnh lùng như cũ, chỉ là Tang Thần thấy nàng thật lâu không nói lời nào, cho rằng nàng không đáp ứng, vội vàng nói: "Tại hạ cũng biết, việc này là làm khó người khác, rõ cuộc chuyện nghiệm thi có chút hạ thấp thân phận nương tử, chỉ là ngõ tac phủ nha sẽ không tùy tiện mà giúp người ngoài..."

"Ngươi là tụng sư?" Nhiễm Nhan rất kinh ngạc. Tụng sư cũng tương đương với luật sư, biện hộ thay nguyên cáo hoặc bị cáo, viết tụng trạng, loại người này cần phải có chủ kiến, trật tự rõ ràng, mồm miệng lanh lợi, tư duy linh hoạt, yêu cầu tính chính xác từ mọi phương diện để hỗ trợ cho quan điểm mình muốn biện chứng, giống như Tang Thần đây thích chạy theo đề tài người khác nói, chuyện gì cũng không có một cái trọng điểm, có thể làm tụng sư sao?

"Tụng sư là gì?" Tang Thần mờ mịt hỏi.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ ra, Đường triều tám phần là không có nghề này, cũng không nói tiếp nữa, nhưng trong lòng vẫn âm thầm cân nhắc việc này.

Không thể không nói, Tang Thần còn rất biết tìm người, Nhiễm Nhan là nhân sĩ thâm niên có thể hé ra lửa trong giới pháp y, phàm là thi thể tới trong tay nàng, tuyệt đối sẽ bị phân tích đến không còn bí mật gì nữa, máu chốt là nàng có cần phải giúp chuyện này hay không?

Tang Thần nhìn Nhiễm Nhan nhíu mày suy ngẫm, trong lòng không khỏi

ôm một tia hy vọng, hắn thật sự không còn cách nào, nhớ tới Nhiễm Nhan có thể khởi tử hồi sinh, hắn là y thuật rất cao siêu, tra ra nguyên nhân chết người chắc hắn không thành vấn đề đi? Bất quá, nếu có thể đem người cứu sống liền càng tốt!

Nhiễm Nhan có đầu thai thêm mười lần nữa cũng tuyệt đối đoán không ra cái ý tưởng thiên chân đang nảy ra trong đầu của Tang Thần lúc này. Bất quá, nàng cũng không cảm thấy hứng thú với chuyện đó, chỉ hỏi, "Ngươi biết nung gốm sứ không?"

Tang Thần không biết chuyện này cùng chuyện nghiệm thi thì có quan hệ gì, vẫn thành thật đáp: "Nung gốm sứ là tay nghề tổ truyền trong nhà tại hạ, tự nhiên là biết."

Nhiễm Nhan hiểu rõ gật gật đầu, nhìn Tang Thần chàm chậm nói: "Có thể giúp ngươi nghiệm thi, bất quá ngươi cần phải đáp ứng ta ba chuyện, một là không được để người khác thấy ta, hai là không được tiết lộ thân phận ta, ba là ngươi cần phải giúp ta nung một thứ."

Nhin công nghệ dùng để chế ra khói nghiên mực bùn lắng kia, với độ tinh tế đó, Nhiễm Nhan suy đoán tay nghề nung gốm sứ của Tang Thần hắn là thập phần xuất sắc.

"Đây là đương nhiên" Tang Thần đầy mặt vui sướng, "Đồng học của tại hạ kia trong nhà rất có của cải, bọn họ cũng không muốn công khai việc này, đã mua được phòng giữ xác, lúc nào đi cũng được. Còn chuyện nung đồ vật, càng không có vấn đề."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, "Ngươi nói là học cùng Châu học, chẳng lẽ vụ án ở Thải Tú quán kia?"

"Nương tử cũng nghe nói?" Tang Thần rất kinh ngạc, hắn cho rằng Nhiễm Thập Thất Nương là quý nữ đại môn không ra nhị môn không bước, chuyện này lại không phải ở trong thôn, ai ngờ án kiện mới phát sinh hôm qua, nàng hôm nay đã biết.

Nhiễm Nhan trực tiếp bỏ qua vấn đề của hắn, đạm nhiên nói: "Ngày mai ta đi với ngươi vào thành nghiệm thi, vật bằng gốm ta cần nung ra cũng cần gấp, ta hy vọng ngươi có thể hoàn thành nó trong vòng 3 ngày."

"Tại hạ chắc chắn tận lực!" mặt Tang Thần có chút do dự, nung ra một kiện gốm sứ bình thường, chế tác, phơi khô, tráng thêm men gốm, nung, rồi làm

nguội, còn phải xem là muôn làm loại đồ sứ gì, dù không nghỉ một khắc nào, cũng cần đến hai ngày thậm chí nửa tháng không chừng, nếu cần phải tinh xảo, một tháng cũng khó mà ra thành phẩm.

"Không phải là tận lực, mà là đắm bảo xong. Ta giúp ngươi nghiệm thi, ngươi giúp ta nung ra món đồ sứ đó, xem như một cọc mua bán, ta bảo đắm sẽ xảy ra sai sót gì, ngươi có phải cũng nên bảo đảm tốc độ cùng chất lượng?" Nhiễm Nhan không biết nung ra một kiện gốm sứ cần bao nhiêu ngày, nàng cũng không muốn làm khó người khác, nhưng mấy người Yên Nương tính mạng sớm đã nguy hiểm, đặc biệt là Tử Tự, nếu kéo dài nữa chỉ còn đường chết, "Món đồ sứ ta muốn, chỉ là hình dạng kỳ lạ, to như ngón tay cái, bên trong trống rỗng, nhẵn mịn có thể chứa vừa khít đồ vật, không cần trang trí gì, chỉ cần có thể chứa nước chứa thuốc... nung ra vật như vậy, ít nhất yêu cầu mấy ngày?"

Tang Thần suy nghĩ một chút nói: "Nếu là thời tiết tốt, lại dùng bí pháp làm khô của nhà chúng ta, thật ra ba ngày có thể thành."

"Được, lát nữa ta sẽ đưa ngươi một bản vẽ kĩ càng tỉ mỉ." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, cục đá trong lòng buông xuống một nửa, kế tiếp cũng chỉ còn kim tiêm, kim nhỏ còn rỗng ruột như vậy, phải đi đâu mới có thể tìm được đây?

Nửa tháng tới chủ định sẽ rất bận rộn, nhưng đối với người công tác cuồng như Nhiễm Nhan, thật sự không tính là gì, làm cho nàng đau đầu nhất vẫn là chuyện Nhiễm gia cùng Tân gia nghị thân.

Nhớ tới biểu tình của Nhiễm Văn khi nhìn nàng, có vẻ vô cùng vừa long với diện mạo của nàng, nếu là người bình thường, tất nhiên sẽ muốn gả nữ nhi cho dòng dõi cao hơn, Nhiễm Văn sợ cũng sẽ không phải ngoại lệ, có điều nói tới chuyện Nhiễm Văn đối xử với mẫu thân nàng như vậy, Nhiễm Nhan thật không dám ôm bất cứ hy vọng gì đối với vị cận phụ thân có ánh mắt thiên cận này, nói không chừng Tân gia nhả ra chỗ tốt quá mức, thêm kể thất thối gió bên ngoài, hắn liên đem nàng đón bán luôn.

Tân Tú lang phong lưu thành tánh, tính tình biến đổi thất thường lại táo bạo, Nhiễm Nhan thật sự sợ chính mình một ngày nào đó nhịn không được mà giết người diệt khẩu.

Chương 23: Là nhị hóa hay là giả heo ăn hổ?

Sau khi tiễn Tang Thần đi, Nhiễm Nhan liền bắt đầu chuẩn bị đồ dùng cần thiết cho buổi nghiệm thi ngày mai.

Thương truật, bô kết, dấm đậm đặc, dao, kim chỉ, bao tay, khẩu trang... lúc trước kia làm công tác nghiệm thi, hoàn cảnh gian nan hơn so với hiện tại nàng cũng đã trải qua, rời đi những công cụ thuận tay đó, Nhiễm Nhan vẫn có thể ứng phó được như cũ, cho nên đối với việc này, nàng không để trong lòng, cũng không tính toán xen vào việc người khác, kết quả nghiệm thi chỉ cần nói cho Tang Thần để hắn dễ bê viết tụng trạng là được.

Ngày kế, Nhiễm Nhan mang theo Văn Lục, sau khi gặp được Tang Thần ở chợ đông trong thành, liền tông cổ Văn Lục đi tìm cửa hàng có thể chế tác kim tiêm, còn bản thân thì cùng Tang Thần đi tới nhà xác phủ nha.

Nhà xác nha môn Châu phủ kỳ thật cũng không ở trong nha môn, mà ở một địa phương tương đối hẻo lánh, nơi này được dựng lên chuyên dùng cho đặt thi thể, giống như nghĩa trang.

Nhiễm Nhan hôm nay mặc áo vải bố, một thân nam trang, lúc mang lên mịch li nhìn chẳng ra cái gì cả.

Trái ngược với Nhiễm Nhan gọn sóng bất kinh, Tang Thần bắt đầu mắt bình tĩnh, đi long vòng ở gần nhà xác, tay chân không ngừng run rẩy, càng vào trong thì biểu tình trên mặt càng trở nên cứng đờ.

Bọn họ tạm thời ngừng ở một cái hẻm cụt, Nhiễm Nhan ngồi trên một đống gậy trúc, cách tạo sa của mịch li nhìn bộ dạng lầy lẩy của Tang Thần, lạnh lùng nói: "Ngươi nếu sợ hãi, cần gì phải tìm chứng cứ làm cái gì? Cứ viết đại một cái tụng trạng không phải là được sao?"

Tang Thần nỗ lực mà quản lý đám biểu tình xơ cứng trên mặt, xoay người nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan nói: "Nương tử sao có thể nói như thế, nếu bọn họ tìm tại hạ hỗ trợ, tại hạ tất nhiên là nên toàn lực ứng phó, cho dù không thể bắt được hung thủ, cũng có thể liệt ra toàn bộ những điểm đáng ngờ, để quan phủ điều tra rõ mới phải chứ."

"Ngươi cảm thấy là Tân Mộ Sinh giết người sao?" Nhiễm Nhan rất có hứng thú mà nhìn một Tang Thần vừa run rẩy vừa xổ lời lẽ chính nghĩa, nhường mày hỏi.

"Cái này...nghe nói lúc ấy Tân Mộ Sinh đem Hàn lang quân đánh đến máu chảy đầy đất, sau ngỗ tác lại tra ra Hàn lang quân trúng độc, tại hạ chỉ cảm thấy thời gian độc phát quá khéo, nếu không có có người cố ý hãm hại Tân Mộ Sinh, thì Hàn lang quân tuy rằng trúng độc cũng chưa đến nỗi chết, mà có vẻ chính là Tân Mộ Sinh ra tay đánh chết người, mặc kệ là gì, Hàn lang quân đều bị chết oan uổng." Tang Thần nói đến điểm đáng ngờ, chân cẳng vậy mà bót run, bộ dáng chuyên chú, khiến cho dáng vẻ hắn vốn tuấn dật phi phàm lại càng thêm thu hút người khác.

Nhiễm Nhan ngân người, dáng vẻ Tang Thần như vậy, nửa điểm "nhi" (*ngốc nghéch*) cũng tìm không ra.

Tang Thần dừng một chút nói tiếp: "Nương tử lúc nghiêm thi, tốt nhất có thể nghiêm ra Hàn lang quân đến tột cùng là chết do độc phát hay là chết do ảu đả, như vậy lúc tại hạ viết tụng trạng, cũng có thể làm người khác tin phục. Chỉ mong không phải Tân Tú lang giết người, nếu không...haiz..." Nếu thật là Tân Mộ Sinh đánh chết người, lấy Tân thị thế lực, Hàn gia muốn cho Tân Mộ Sinh bị hạch tội bỏ tù, thật sự rất khó.

Nhiễm Nhan nhớ tới mấy lần trước gặp qua Tang Thần, lần đầu tiên hắn có vẻ thực ngốc thực nhị, lần thứ hai trung cái vẻ say mê với mùi hoa làm người ngứa mắt, lần thứ ba ở trường tư thực, một đôi mắt thuần tịnh thanh triệt, cùng với bộ dáng khi đọc sách say mê không biết trời trăng gì, lại cực kỳ giống một con mọt sách đọc sách đọc tới ngốc, vô luận là trạng thái nào, đều sẽ không làm người khác nghĩ đến, hắn còn có một mặt nghiêm túc, am hiểu thế sự sâu sắc như lúc này.

"Nương tử?" Tang Thần thấy Nhiễm Nhan thật lâu không trả lời, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

"Yên tâm đi." Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà quăng về một câu, ngược lại hỏi: "Khi nào có thể nghiêm thi?"

Tang Thần nói một hơi, khẩn trương trong lòng cũng giảm bớt không ít, nhìn ngoài hẻm thăm dò chốc lát mới nói: "Chờ một chút, tại hạ đã hẹn trước với người Hàn gia, thời điểm nghiêm thi, bọn họ muốn có mặt."

Nhiễm Nhan sắc mặt tối sầm, âm thanh lạnh lùng: "Ngươi hôm qua không

nói qua với ta người Hán gia muốn ở đây quan khán"

"Chuyện này... Hán gia cũng là sốt ruột báo thù, nương tử đến lúc đó che mặt lên, bọn họ hắn là sẽ không để ý." Tang Thần nói một cách rất ngây thơ vô tội.

Sẽ không để ý?? Hiện tại đến cả nghề ngỗ tác này cũng không phải quá thịnh hành, người khác vừa thấy ngỗ tác là nữ, có ai không ngạc nhiên! Nhiễm Nhan lạnh lùng trùng mắt với hắn, ngón tay dấu ở trong tay áo lại khẽ nhúc nhích, nàng, hiện tại thật sự nhịn không được muốn mổ cái tên ngốc này ra! Khi thì ngốc đến mức bị người bán còn giúp họ đếm tiền, khi thì không chỉ bình thường, còn thập phần khôn khéo, Nhiễm Nhan rất muốn mổ hắn ra nhìn xem cấu tạo não bộ của người này cùng người khác đến tột cùng là khác nhau chỗ nào.

"Đồ sứ ta muốn người làm đến đâu rồi?" nếu Tang Thần mà nói chưa làm, Nhiễm Nhan nàng sẽ phất tay áo chạy lấy người ngay lập tức.

"Phôi đã làm tốt, đang hong khô, đã nhiều ngày nay thời tiết nắng ráo, ước chừng rạng sáng ngày mai là có thể thêm men gốm, giờ Tý để nguội là được." Tang Thần nói chắc chắn, như thể hắn nói chính là sự thật.

Nhiễm Nhan biết, đó là xuất phát từ tự tin nghề nghiệp, hết thảy đều trong tầm không chế. Tuy rằng không nghĩ tới, nhưng Nhiễm Nhan rất vừa lòng với kết quả này.

"Người tới." Tang Thần quay đầu, cả người bỗng nhiên khẩn trương lên, bước nhanh đi đến trước mặt Nhiễm Nhan, sắc mặt có chút trắng bệch, đối Nhiễm Nhan xin lỗi: "Làm nương tử một vị nữ tặc nhân gia tới đối mặt tử thi, tại hạ... tại hạ trong lòng thật sự áy náy khó an."

"Giờ mới nói cũng quá trễ rồi." Nhiễm Nhan lại phát hiện Tang Thần có một cái khuyết điểm làm người giận sôi, lạnh lùng mà quẳng xuống những lời này, xách cái rương bên cạnh đứng dậy nói: "Đi thôi."

"Đi, đi." Tang Thần gật đầu, rón rén mà nuốt nước miếng, theo Nhiễm Nhan ra khỏi hẻm cùt.

Bên ngoài đình thi quán vây mà có tới bốn chiếc xe ngựa, Nhiễm Nhan bước chân hơi khụng lại, nàng hiện tại tuy rằng ăn mặc chẳng phân biệt nổi là nam hay nữ, nhưng nếu cẩn thận nhìn, vẫn có thể nhận ra giới tính, nhìn hơn chục người đang chậm rãi bước ra từ bốn chiếc xe ngựa, Nhiễm Nhan hận không thể đem Tang Thần giết chết xong rồi vứt xác, thanh âm lạnh lẽo

sâu kín như đầm lầy sâu hun hút, "Ngươi không nói trước với ta là có nhiều người như vậy!!"

Ánh mặt trời mùa hè đốt nóng rực, nhưng trên trán Tang Thần lại chảy ra một giọt mồ hôi lạnh, gương mặt tuấn dật cũng ửng hồng lên, thiếu tự tin nói: "Tại hạ cũng không biết có nhiều người như vậy."

Nhiễm Nhan đột nhiên quay đầu lại lạnh lùng liếc nhìn hắn, trong lòng sâu sắc cảm thấy chính mình đã lén trúng thuyền giặc, Tang Thần người này, thật sự không thể phán đoán theo lẽ thường được.

"Chính ta không biết nhìn người, coi như lần này ngươi cho ta một bài học, ta nhận!" Nhiễm Nhan từng câu từng chữ từ môi rắng mà nghiên ra, thanh âm lạnh lẽo, tựa hồ mang theo từng trận âm phong, làm tay chân Tang Thần run càng thêm lợi hại.

"Tang tiên sinh" trong đám người Hàn gia bước xuống từ trên xe ngựa, có một nam nhân trung niên mặc hoa phục dáng vẻ hơi mập mạp, vừa nhìn thấy Tang Thần, vội vàng thân thiết đi tới.

"Hàn Huyền thừa" Tang Thần vội vàng chấp tay hành lễ.

Nhiễm Nhan nghe Tang Thần xưng hô, không khỏi nhìn Hàn Huyền thừa thêm vài lần, Huyền thừa huyện Tân Lăng, phụ thân người chết, mặc một bộ quan phục màu xanh lá đậm không hoa văn, chòm râu chỉ dài ba bốn tấc, nhưng được tia tót vô cùng chỉnh tề, trên khuôn mặt béo tốt có chút tái nhợt cùng mỏi mệt, còn lưu giữ khí chất ôn nhã độc hữu của dân vùng Giang Nam.

Hàn Huyền thừa ánh mắt như có như không mà đảo qua người Nhiễm Nhan, thấy Tang Thần không có ý giới thiệu, liền không hỏi nhiều, chỉ nói: "Lần này chuyện của tiểu nhi, làm phiền Tang tiên sinh."

"Không dám, Hàn lang quân là bạn cùng trường với tại hạ, giờ gặp chuyện như vậy, tại hạ sao có thể khoanh tay đứng nhìn." Tang Thần ứng đối khéo léo, cùng Hàn Huyền thừa đi vào đình thi quán.

Trong hơn mươi người mặc hoa phục chỉ có hai phụ nhân, một người trên dưới 50 tuổi, một người khác ước chừng hơn 30. Một đám người đi theo sau Hàn Huyền thừa và Tang Thần, lão phụ kia đánh giá Nhiễm Nhan một lượt, mới để phụ nhân trẻ hơn dùi đi theo sau đoàn người. Nhiễm Nhan yên lặng xách theo cái rương đi tụt lại phía sau.

Đình thi quán dựng ở góc phía tây, cách phường thị khá xa, người đi đường không nhiều lắm, ở đây mặc dù nhiều người đi thành đám như vậy cũng

không sợ ôn ào.

Vừa mới đi vào đình thi quán, một trận gió lạnh liền thổi thẳng tới, mang theo mùi thi thể thối rữa nhàn nhạt, đang là mùa hè nhưng vẫn làm người cảm thấy rét lạnh từ dưới long bàn chân.

Nha dịch ở đình thi quán ai cũng mang bộ dáng nửa chết nửa sống, người dẫn đầu liếc nhìn Hàn Huyền thừa một cái, mở miệng nói: "Hàn Huyền thừa, mời đi theo ta."

"Đa tạ." Hàn Huyền thừa thanh âm ản ản phát run.

Người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, Nhiễm Nhan có thể hiểu được, nhưng nhìn từ phía sau thấy hai chân run rẩy của Tang Thần, không biết sao tâm tình nàng bỗng tốt lên một chút.

Nha dịch móc chìa khóa ra, mở cửa phòng, "Hàn Huyền thừa, mời." Hàn Huyền thừa xoay người nói với lão phụ nhân: "Mẫu thân chờ ở bên ngoài đi."

"Không, ta muốn nhìn Sơn nhi." Lão phụ nhân trầm giọng nói, còn là người đầu tiên tiến vào nhà xác.

Những người còn lại đành phải im lặng mà theo vào, Tang Thần sắc mặt trắng xanh, lại còn lo lắng mà liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi... ngươi không sợ đi!"

"Sợ." Nhiễm Nhan cách lớp tạo sa, thanh âm bình bình: "Hiện tại là mùa hè, trên thi thể chỉ sợ thi đốm đã trải rộng, hoàn toàn thay đổi, bộ dáng kia, có thể sánh với lệ quý, hơn nữa, ngươi ngửi thấy không? Đã bắt đầu có mùi hôi thối rồi."

Nhiễm Nhan nhìn gương mặt tuấn tú không chút huyết sắc của Tang Thần, khép môi hơi nhêch lên, trong lòng lúc này mới có chút thoải mái, "Là ngươi yêu cầu nghiêm thi, sẽ không định đứng bên ngoài đi" Trong phòng đã truyền ra tiếng phụ nhân khóc nức nở, Tang Thần mím môi, nội tâm giằng xé một lúc lâu vẫn chưa định ra được chủ ý gì.

"Tang tiên sinh, có thể nghiêm thi được rồi." Trong phòng truyền ra thanh âm của Hàn Huyền thừa.

Tang Thần nghe tiếng, cả kinh suýt nữa ngã xuống. Cường chống lên khung

cửa, xả ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói với Nhiễm Nhan: "Ta... chúng ta đi thôi."

Đi vào trong nhà xác, hơi thở âm lãnh hơn ập vào mặt, vậy nhưng không nghe ra mùi hôi thối, chỉ là nơi đặt thi thể, bầu không khí luôn tràn ngập một khí vị chết chóc. Trong nhà ánh đèn u ám, trong cả gian nhà chỉ đặt một cỗ quan tài, cửa sổ bốn phía đều được chấn chiên che kín, bốn góc tường đều có bốn băng để làm chậm lại tốc độ thi thể thối rữa trong ngày hè.

Tang Thần cắn răng một cái, cúi đầu đi vào, nghĩ thầm dù sao cũng nằm trong quan tài rồi, không đứng sát vào nhìn là được.

Nhiễm Nhan theo Tang Thần đến trước quan tài, buông cái rương trong tay xuống, từ bên trong lấy ra khẩu trang và găng tay Ván Lục khâu cho nàng, đeo lên.

Ở trong nhà, ánh sáng không tốt nên không thể mang mịch li. Nhiễm Nhan sau khi mang xong khẩu trang, liền gỡ mịch li xuống.

Một đầu tóc đẹp như thác nước hiện ra, đám người Hàn gia tức khắc mở to hai mắt mà nhìn, dáng người xinh xắn lá lướt kia, rõ ràng là một tiểu nương tử.

Nhiễm Nhan làm như không phát hiện một đám người đang kinh ngạc, xốc lên vải che trên xác, vừa mang cho xong bao tay vừa quan sát trạng huống thi thể.

Nhiễm Nhan lấy ra một quyển sổ đã được đánh dấu sẵn trang giấy trống ném cho Tang Thần, nhàn nhạt nói: "Làm phiền Tang tiên sinh ghi chú lại chút đi."

Tang Thần tay run rẩy mở sổ ra, hắn hiện tại trong đầu trống rỗng, cũng không biết phải ghi chú cái gì, Nhiễm Nhan phân phó như thế nào hắn liền làm như vậy.

Nhưng khi tay Nhiễm Nhan vừa mới thò vào quan tài chuẩn bị bắt đầu nghiệm thi, lại nghe ngoài cửa có người cao giọng nói: "Chậm đã"

Chương 24: Phân tích hiện trường

Tiếng hô vừa vang lên, tất cả mọi người đều xoay người nhìn ra cửa. Nhiễm Nhan cũng ngừng tay, giương mắt nhìn ra ngoài cửa.

Cửa nhà xác mở ra một nửa, trong ánh sáng chói mắt chỉ có thể thấy người tới có thân hình cao lớn, mặc một bộ áo bào tay rộng màu nguyệt bạch, cỗ áo cùng cỗ tay áo có màu xanh đen, trên nền gấm vóc thêu vân mây màu bạc.

"Lục đệ." Hàn Huyền thừa lên tiếng.

Người nọ chậm rãi đi vào, theo sau là một lão nhân xách theo cái rương, khi hắn đi vào đến bên trong, không còn bị ánh nắng chói mắt bên ngoài ánh hưởng, Nhiễm Nhan mới thấy rõ diện mạo người này, là một nam tử ước chừng 26-27 tuổi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt đen nhánh thâm thúy, da trắng nõn sạch sẽ, lại không tao nhã giống người phía nam, hắn tay áo rộng nhẹ vung lên, mang theo khí thế dày nặng vững chãi như Thái sơn bước đến trước mặt Hàn Huyền thừa.

Khi cùng Hàn Huyền thừa đứng một chỗ, có thể thấy hắn cao hơn hắn một cái đầu.

"Lục Lang." Lão phu nhân nhìn thấy người tới, kích động bước tới, thanh âm mang theo nồng đậm bi phẫn cùng tin cậy, "Ngươi trở về liền hảo, ngươi trở về liền hảo! Sơn nhi bị chết oan uổng, nếu thật là Tần Tú lang giết người, ngươi nhất định phải làm chủ cho chất nhi của ngươi a!"

Hàn Lục Lang trấn an mà vỗ vỗ lưng lão phu nhân, nói: "Mẹ yên tâm, hài nhi lần này tới chính là vì chuyện này."

Hàn Lục Lang nói xong, ánh mắt dừng trên người Nhiễm Nhan, thần sắc có chút kinh ngạc, nhưng chỉ là một cái chớp mắt liền khôi phục như lúc ban đầu, phảng phất như bất kỳ cảm xúc dao động nào cũng chưa từng xuất hiện, đạm nhiên hỏi: "Ngỗ tác này ở đâu tới? Lại còn là nữ tử trẻ tuổi?"

Bắt đầu từ đời nhà Hán, phuong thức xử án dùng nghiệm thi phục vụ cho điều tra hình sự đã bắt đầu thịnh hành, tác dụng của ngỗ tác trong đó càng không cần nói cũng biết, nhưng cho tới nay, ngỗ tác đều là tiện tịch, do tiện dân hoặc nô lệ đảm đương, ngỗ tác ngoại trừ nghiệm thi, cũng sẽ làm luôn

những chuyện như tẩm liệm hoặc an táng thi thể, nên từ xưa đến nay có rất ít nữ tử có thể đảm nhiệm việc này, huống chi là một nữ tử trẻ tuổi như Nhiễm Nhan.

Hàn Huyện thừa thấy sắc mặt Tang Thần trăng bệch, mắt như hai lỗ trống, liền trả lời: "Đây là ngỗ tác bên ngoài do Tang tiên sinh mời đến." "À..." Hàn Lục Lang nhàn nhạt lên tiếng, xoay người giới thiệu nói: "Vị này chính là ngỗ tác nổi danh Tô Châu, Phong Tam Tuần, nghiêm thi hơn 30 năm qua chưa bao giờ phạm sai lầm."

Nhất thời không khí có chút xấu hổ, Tang Thần là Hàn Huyện thừa ngàn nhờ vạn thỉnh mới chịu đến hỗ trợ viết tụng trạng, mà vị Phong Tam Tuần này cũng là kim tự chiêu bài mà Hàn Lục Lang sau khi biết được cháu trai mình bị giết, mời riêng đến hỗ trợ. Nhưng bây giờ đầu óc Tang Thần đã trống rỗng, đâu còn nói ra được lời khách sáo nào nữa.

Im lặng chỉ kéo dài chừng hai giây nhưng cảm giác như rất lâu. Hàn Huyện thừa ho nhẹ một tiếng, đánh võ tramm mặc, nói: "Một khi đã như vậy, liền để hai vị thay phiên nhau nghiêm đi, để phòng ngừa tất cả thiếu sót, Phong tiên sinh nghĩ như thế nào?"

Đương thời, chỉ có đối với người đức cao vọng trọng hoặc có kiến thức đủ để làm thầy kẻ khác mới có thể được tôn xưng là "tiên sinh", ngỗ tác là tiện tịch, Hàn Huyện thừa nói thế, đã đủ tôn trọng Phong Tam Tuần, cũng chu toàn mặt mũi cho Tang Thần.

Nói là nói vậy, nhưng để ai nghiêm trước lại là một vấn đề.

"Phong tiên sinh là tiên bối, để cho vị tiểu nương tử này nghiêm trước, Phong tiên sinh ở bên cạnh chỉ điểm, nếu là tiểu nương tử nghiêm không ra kết quả, hoặc Phong tiên sinh đối với kết quả có dị nghị, lại kiểm nghiêm một lần nữa, như thế nào?" Hàn Lục Lang trầm giọng nói. Không biết là xuất phát từ nguyên do gì, hắn lại để Nhiễm Nhan động thủ nghiêm thi.

Hàn gia tất cả mọi người đều chấp nhận đề nghị này, dù sao cũng có hai tầng đảm bảo, bọn họ chỉ để ý kết quả, còn quá trình ra sao không quan trọng.

"Phong tiên sinh nghĩ như thế nào?" Hàn Lục Lang hỏi.

Phong Tam Tuần rũ đầu, bình tĩnh nói: "Như thế rất tốt, lão hủ không có dị nghị."

Tuy là nói như vậy, nhưng khi ánh mắt Phong Tam Tuần như có như không liếc qua Nhiễm Nhan, mang theo khinh miệt rõ ràng.

Dù cho tất cả mọi người đều nhìn thấy, nhưng trong lòng bọn họ cũng không cảm thấy có vấn đề gì, rốt cuộc, một tiểu nương tử trẻ tuổi, và một lão ngỗ tác với hơn 30 năm nghiệm thi chưa bao giờ có sai lầm, ai đáng tin hơn? Chỉ sợ bất luận kẻ nào đều sẽ thiên về người sau.

"Tiểu nương tử, mời" Hàn Lục Lang nhìn Nhiễm Nhan, trên mặt mang theo một tia tò mò cùng nghiền ngẫm.

Nhiễm Nhan lúc này đứng trong bóng tối, trên mặt lại đeo khẩu trang, không ai thấy rõ thần sắc của nàng.

Hàn Lục Lang nói xong lời này, Nhiễm Nhan thoảng chỉnh gọn lại ống tay áo, đem bao tay kéo lên bao trọn lấy ống tay áo, bước đến gần quan tài, bắt đầu nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người Hàn Sơn.

Hàn Lục Lang cùng Hàn Huyền thura bước tới gần quan tài quan sát toàn bộ quá trình, phần vì muốn bảo đảm thông tin, phần là để phòng ngừa ngỗ tác làm lộn xộn di thể của Hàn Sơn.

Nhiễm Nhan nhanh chóng đem quần áo Hàn Sơn lột sạch thành trần như nhộng, hai nam nhân nhìn thấy đều có chút xấu hổ, Hàn Lục Lang liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy nàng thần sắc thản nhiên, phảng phát như nam nhân trần trụi trước mặt là một khối gỗ.

Bất quá, nhìn dáng vẻ của Hàn Sơn hiện tại, cũng khó sinh ra ý niệm gì khác.

Nhiễm Nhan thanh âm bình bình: "Tang tiên sinh, xin ghi chú lại."

Thanh âm tuy không lớn, lại có cảm giác áp bách lạnh lùng và nghiêm nghị,

cho dù đầu óc Tang Thần trống rỗng, cũng không tự chủ được mà nghe theo, vội vàng lấy ra bút mực từ rương bên cạnh, mở cuốn sổ ra, chuẩn bị ghi chú.

Nhiễm Nhan dư quang thoáng nhìn động tác của hắn, nghĩ thầm, còn không quá tệ, bắt đầu nói: "Người chết, tuổi hai mươi, nam tính, thân cao bảy thước ba tấc."

Hàn Huyện thừa kinh ngạc mà liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, bởi vì Hàn Sơn được sinh ra lúc gần cuối năm, lại sinh non lúc mới tám tháng, Hàn gia sợ người ngoài nói xấu, nên đổi với bên ngoài báo thêm hai tháng, vừa lúc qua năm mới, trong Tô Châu thành tất cả mọi người chỉ biết Hàn Sơn năm nay 21 tuổi, lại không nghĩ tới Nhiễm Nhan có thể nghiêm ra tuổi thật.

"Bên trong đùi phải của thi thể bị sưng đỏ, vết thương như bị nǎm tay nện phải, móng tay biến đen, lỗ chân lông toàn thân hơi xuất huyết, bụng trưởng, hạ thể có một chút phân lẩn máu, có thể là trúng phải độc từ quả cây, hoặc kim thạch dược vật. Mặt khác, cánh tay trái có vết bầm hình bàn tay, phần sau cổ phía bên phải có vết thương hở dài ba tấc, phần da bẻ ra bên ngoài, miệng vết thương chỉnh tề, nhưng chưa thương tổn sâu tới kinh mạch hay xương cốt, trên mặt bên má trái có vết bầm xanh, vết thương như nǎm tay nện vào, ngực bị bầm diện rộng, bên phải có hai chỗ xương sườn bị gãy, tạm thời không phán đoán được là có bị thương đến tạng phủ hay không" Nhiễm Nhan sau khi thành thạo kiểm tra toàn bộ vết thương trên thi thể, dư quang thoáng nhìn Tang Thần lúc này mặt đã không còn chút máu, mày lẩn muốn nôn, nhưng vẫn ngồi xổm bên cạnh thùng dụng cụ tay run rẩy vừa gắt sức chống đỡ vừa ghi chú.

Phong Tam Tuân có chút kinh ngạc, Nhiễm Nhan thoạt nhìn trẻ như vậy, nhưng cách nàng kiểm nghiệm lại giống như một tay già đời đã nghiệm thi vài thập niên, thậm chí còn kỹ càng tỉ mỉ hơn.

Mà trên thực tế, Nhiễm Nhan tuy rằng nghiệm thi chưa đến vài thập niên, nhưng hệ thống pháp y hiện đại khá hoàn thiện, hơn nữa tổng số thi thể Nhiễm Nhan đã nghiệm qua còn nhiều hơn so với ngỗ tác cố đại ba bốn chục năm kinh nghiệm.

Những người còn lại tuy rằng chưa nhìn thấy tình trạng thi thể, cũng có thể biết được vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, phụ nhân trung niên kia nghe thấy con mình bị tổn thương như vậy, đã khóc đến không thở nổi, tình trạng lão phụ nhân thì đỡ hơn, nhưng cũng đã rơi lệ đầy mặt, thân thể run nhẹ nhẹ.

Nhiễm Nhan một bên vẫn tiếp tục kiểm tra thi thể, không buông tha bất luận chỗ nào, lúc nhìn đến hạ thể, duỗi tay đem nam căn của Hàn Sơn lật lên nhìn.

Hàn Lục Lang cùng Hàn Huyện thura túc khắc trọn mặt há mồm, thảng是怎样 mà nhìn Nhiễm Nhan, một tiêu nương tử trẻ tuổi, nhưng không có chút ngượng ngùng nào khi nhìn nơi đó của nam nhân, này... này... vẫn còn là nữ nhân sao???

Nhiễm Nhan dừng một chút, nói tiếp: "Trên sinh thực khí của người chết có hai chỗ thối rữa do bệnh giang mai."

Sau khi kiểm tra xong, Nhiễm Nhan ngồi dậy, đối với hai nam nhân có sắc mặt đang mất tự nhiên, tổng kết một câu: "Người chết hắn là thường xuyên lưu luyến bụi hoa, sinh thời có bệnh hoa liễu, đang phát bệnh thời kì đầu. Theo như bệnh trạng, trúng độc lúc còn sống là không thể nghi ngờ, loại trừ khả năng đổ thuốc độc vào miệng sau khi chết, có thể tra kĩ xem Hàn lang quân gần đây có ăn phải quả độc hoặc độc được từ kim thạch hay không, vết thương trên người hắn không đủ trí mạng, nhưng cũng có điểm đáng ngờ, đó là hai cây xương sườn bị gãy này đâm tới gần lá lách, nếu xương sườn gãy cắm vào lá lách thì cũng đủ để gây chết người, bất quá..."

Nhiễm Nhan duỗi tay xoa nhẹ lên vùng xương sườn bị gãy, "Theo ta phán đoán, hai cây xương sườn này tuy rằng bị gãy, nhưng không gây biến hình nghiêm trọng ở vùng này, cơ bản sẽ không thương tồn lá lách, nếu nhí vị muôn xác nhận, có thể tiến hành giải phẫu để xem xét."

Nhiễm Nhan nói xong, thấy Hàn Lục Lang cùng Hàn Huyện thura thật lâu vẫn không phục hồi tinh thần lại, cũng không nói tiếp nữa, chỉ xoay người lấy bạch truật với bồ kết từ trong hòm thuốc ra để trên mặt đất châm lửa, dùng để tiêu độc, chỉ chốc lát, dược hương nồng đậm dần dần tán ra.

Vẫn là Hàn Lục Lang phản ứng trước, hứng thú dạt dào mà liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, lại quay sang hỏi Phong Tam Tuần: "Phong tiên sinh cảm thấy như thế nào?"

Phong Tam Tuần cũng mới thu hồi thần sắc kinh ngạc, chắp tay nói: "Tiểu nương tử kiểm tra thực hư quả là vô cùng cẩn thận, so lão hủ chỉ có hơn chứ không kém, chỉ là lão hủ có một chuyện không rõ."

Phong Tam Tuần thật ra là người khiêm tốn, thấy Nhiễm Nhan xác thật có thật tài, tài nghệ lại cao siêu, lập tức thu hồi ý nghĩ khinh miệt.

"Phong tiên sinh mời nói." Nhiễm Nhan nói.

Phong Tam Tuần nói: "Không biết nương tử làm sao kết luận ra được là Hàn lang quân trúng loại độc nào?"

Hiện tại ngõ tac, hơn phân nửa chỉ có thể phán đoán ra người là chết do trúng độc, cùng lắm chỉ có thể phân rõ ra là độc thạch tín, còn lại rất khó có thể đoán ra thứ khác.

Nhiễm Nhan một lần nữa trở lại trước quan tài, đem chân Hàn Sơn hơi đầy ra, chỉ vào phần ứ thanh bên trong đùi: "Ăn trúng quả độc, độc đao kim thạch, đặc điểm lộ rõ nhất là lỗ chân lông có xuất huyết li ti, trên dưới thi thể sẽ xuất hiện một vài tổn thương giống như nắm tay đánh trúng. Chư vị nhìn thử xem, vết thương do quyền cước gây ra trên mặt và ngực Hàn lang quân đã thành ứ thanh, mà chỗ này rất khác biệt."

Chỉ bằng điểm này liền có thể xác nhận?

Nhiễm Nhan thấy ba người đứng trước quan tài đều lộ vẻ mặt nghi hoặc, tiếp tục phân tích: "Cẩn cứ vào phân bố vết thương trên người Hàn lang quân, có thể phán đoán Hàn lang quân lúc ấy cũng không có mặc quần áo, Tần Tú lang nhảy vào phòng, đầu tiên là ra tay tóm lấy Hàn lang quân, lực đạo hắn dùng tất nhiên không nhỏ, mới có thể lưu lại dấu bàn tay trên cánh tay."

"Ngay sau đó Tần Tú lang dùng nắm tay nện vào mặt và sườn Hàn lang quân, Hàn lang quân giơ tay phản kháng, nhưng lực đạo không đủ để địch lại, bị Tần Tú lang dùng khuỷu tay đè trên mặt đất, cho nên ngực sẽ xuất hiện một tầng ứ thanh lớn. Ta phán đoán, Hàn lang quân cũng bắt đầu bị độc phát vào ngay lúc này."

"Khi hai người vật lộn, khả năng vô ý đánh bể món đồ sứ nào đó, lúc Hàn lang quân ngã trên mặt đất, phần cổ vô tình bị mảnh vỡ cắt phải, cho nên chảy rất nhiều máu. Nhưng vết thương ở đây, nếu được cầm máu kịp thời cũng không đến mức phải chết."

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Phong Tam Tuần đang nghẹn họng trân trối một cái, nói: "Trong suốt quá trình này, cơ hội để Tần Tú lang dùng nắm tay đánh bị thương phần đùi trong của Hàn lang quân là cực nhỏ, thêm nữa hình dạng tổn thương không giống với những tổn thương khác cũng do nắm đấm gây ra, cho nên ta đoán, chỗ này sau khi trúng độc mới nổi lên."

Tất cả mọi người ở đây đều bị phân tích của Nhiễm Nhan làm cho kinh sợ, đặc biệt là Hàn Lục Lang cùng Hàn Huyền thừa, bọn họ đã xem qua Tần Tú lang khẩu cung, đúng là không khác với phân tích của Nhiễm Nhan chút nào.

Từ vết thương liền có thể phân tích đến tình trạng hiện trường, như thể tận mắt chứng kiến, năng lực như vậy, không chỉ có Phong Tam Tuần không làm được, mà toàn bộ ngỗ tác ở Đại Đường cũng không làm được.

"Ngươi như thế nào biết hắn lúc ấy không có mặc quần áo?" Hàn Lục Lang nhìn thẳng vào Nhiễm Nhan, ánh mắt sâu thẳm gây cảm giác cực kì áp bách.
"Dựa theo lẽ thường nói thôi, người bình thường đánh nhau, theo bản năng sẽ bắt lấy vật áo, hơn nữa bắt lấy vật áo thuận tay hơn nhiều so với bắt lấy cánh tay, ú thanh trên cánh tay Hàn lang quân rất rõ rệt, nói rõ là Tân Tú lang từ đầu đến cuối đều chỉ bóp chặt cánh tay hắn, thẳng đến khi đem hắn xô ngã trên mặt đất. Thêm nữa, Hàn lang quân hiện tại tuy rằng đang mặc quần áo, nhưng phía trên lưng dính có rất nhiều bụi đất, nếu là lúc ấy cũng đang mặc quần áo, không có khả năng sẽ bị như vậy."

Lời tác giả: quá trình nghiệm thi này khá nhanh, không biết mọi người đọc có thích không? nếu có ý kiến hay kiến nghị gì, thỉnh lưu lại vài lời cho Tụ tử, Tụ tử sẽ quyết định phương hướng sau này của nội dung truyện.

Chương 25: Con thỏ chết tiệt

"Ý của ngươi Sơn nhi chết là do trúng độc?"

Trong đám những người Hàn gia vẫn luôn bảo trì trầm mặc nãy giờ, bỗng nhiên có người lên tiếng hỏi.

Nhiễm Nhan liếc nhìn người nọ một cái, ước chừng hơn 30 tuổi, hơi béo, thoát nhìn bẽ ngoài khá giống với Hàn Huyền thừa, chỉ là khí chất có chút bất đồng, ánh mắt mang vẻ cương ngạnh hơn nhiều.

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan nói.

Kỳ thật lần nghiệm thi này có thể làm kĩ càng tỉ mỉ hơn nữa, soi đến từng cái lỗ chân lông để tìm manh mối cũng được, nhưng Nhiễm Nhan được Tang Thần mời đến nghiệm thi chỉ để viết tụng trạng, nàng cũng không nghĩ xen vào việc của nhà người khác.

Nhiễm Nhan tuy làm công tác pháp y, nhưng nàng thực sự không phải là quang minh sứ giả hóa thân của chính nghĩa gì hết, thích thú công tác pháp y này, cũng không đại biếu mọi chuyện phải truy cho ra chân tướng, nàng vẫn biết phải cân nhắc lợi hại.

Mắt thấy người nọ còn muốn dò hỏi thêm, Nhiễm Nhan dứt khoát quay qua Hàn Huyền thừa: "Hàn Huyền thừa, ta đáp ứng lời thỉnh cầu của Tang tiên sinh, đến đây nghiệm thi, để lúc hắn viết tụng trạng cho lệnh lang có thêm nhiều thông tin chân thật, còn mấy chuyện khác, xin thứ cho ta bất lực."

Hàn Huyền thừa tính tình vốn ôn hòa, nghe Nhiễm Nhan nói rõ ràng như vậy, cũng không tiện làm khó nàng, khẽ thở dài một tiếng: "Làm phiền rồi, những chuyện còn lại ta sẽ tự thỉnh Phong tiên sinh tiếp nhận."

Nghiệm cũng nghiệm xong rồi, mấy chuyện râu ria còn lại là chuyện nhà của họ, Nhiễm Nhan liếc nhìn Tang Thần một cái, thấy hắn vẫn còn cuộn tròn lại mà run bần bật, cảm thấy bức mình, lập tức lột bao tay ra ném vào thùng dụng cụ, nhanh chóng mang lên mich li, một tay túm lấy Tang Thần, một tay xách lên thùng dụng cụ, nói với đám người Hàn gia: "Đã thế ta đây cùng Tang tiên sinh liên cáo từ."

May mà Tang Thần không xui lơ đến mức đi không nổi, còn biết theo

Nhiễm Nhan túm kéo được ra bên ngoài, người Hàn gia cũng bởi vì tâm tình không tốt, lười đến cười nhạo hắn.

Ngoài phòng dương quang ám áp, xua tan không ít khí vị âm hàn, sắc mặt tái nhợt của Tang Thần cũng đẹp lên chút đỉnh, miễn cưỡng tìm về mấy mảnh hồn, Nhiễm Nhan thấy thế, đem thùng dụng cụ trong tay ném cho hắn.

Tang Thần tâm thần lơ lửng ôm cái rương đi theo sau Nhiễm Nhan, ra đến đại môn của đình thi quán, Nhiễm Nhan mới giơ tay gỡ khẩu trang trên mặt xuống, từ trong miệng nhô ra một lát gừng, liếc mắt nhìn Tang Thần, chậm rãi nói: "Đúng là nên để mấy tiểu nương tử trong thôn nhìn thấy bộ dáng của ngươi hôm nay, cũng không biết các nàng sau khi nhìn thấy xong, còn có thể lại tiếp tục mê luyến ngươi hay không nữa."

Tang Thần sắc mặt đỏ lên, ho khan vài tiếng, nói sang chuyện khác: "Nương tử ngâm lát gừng làm gì vậy?"

Đổi qua cái đề tài này đúng là vừa đẹp! Khóe môi Nhiễm Nhan giương lên, "Gừng tính thuần dương, có thể phòng ngừa quỷ hồn bám vào người, tới mấy chỗ này, đương nhiên là phải ngâm một miếng."

"Cái...cái gì?" Tang Thần run giọng hỏi, ánh mắt nhu nhược đáng thương như muôn nghìn xuyên qua tạo sa trên michli Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan cũng không thèm để ý đến hắn, trực tiếp quay bước đi về hướng đầu hẻm chỗ xe ngựa ngừng, mỗi bước được vài bước đã phát giác Tang Thần không đuổi theo, chỉ nghe thấy 'thịch' một tiếng, Nhiễm Nhan dừng chân quay đầu lại, thấy Tang Thần thế nhưng ôm thùng dụng cụ nằm ngay đơ trên mặt đất.

Nhiễm Nhan há miệng thở dốc, nàng chỉ thuận miệng nói một câu mà hắn đã bị dọa đến bất tỉnh? Tốt xấu gì cũng là một tên nam nhi bảy thước, vậy mà mang một bộ gan thỏ.

Lát gừng có tác dụng tẩy uế tiêu độc, tiếp xúc trực tiếp với thi thể, ngâm một lát gừng có thể phòng ngừa chuyện độc tố phóng thích từ thi thể rồi

xâm nhập nhân thể, chỉ có vậy không hơn! Tang Thần lại không đứng gần thi thể để quan sát, căn bản không cẩn ngâm gừng.

"Xem ra tình hình của Tang tiên sinh không được tốt." Hàn Lục Lang từ trong đình thi quán bước ra, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tang Thần té xỉu trên mặt đất.

Nhiễm Nhan lúc sáu tuổi đã có thể thuần thực mà giải phẫu chuột bạch, sau khi vào đại học được nhìn thấy thi thể thực sự, cũng chỉ là ăn không nổi hai ba bữa cơm mà thôi, năng lực thừa nhận kém cỏi nhất của mấy đồng học xung quanh cũng bất quá phun liên tiếp vài ngày, sau đó thì dù có ăn trưa với thi thể cũng có thể ăn đến thơm ngọt.

Mà người bình thường khi nhìn thấy thi thể thì phản ứng thường là kêu lên sợ hãi, run rẩy, tinh thần mất khống chế, ngất, v.v. Trong các vụ án người chứng kiến đều có tình huống như vậy, Nhiễm Nhan tất nhiên gặp qua không ít, nhưng đây là lần đầu thấy tệ hại như Tang Thần, đến thi thể còn không có tận mắt nhìn thấy, chỉ là nghe xong vài câu mà đã đứng không nổi.

"Tang tiên sinh là người đọc sách, sợ là chưa thấy qua trường hợp này." Hàn Lục Lang không nghe được Nhiễm Nhan trả lời, liền mở miệng giải vây thay Tang Thần.

Nhiễm Nhan thấy hắn một mình đi ra, liền nói: "Hàn Lục Lang là có việc muộn nói đi, mời nói."

Hàn Lục Lang trả trộn đã lâu trong quan trường, mỗi một câu nói đều phải lật tới lật lui bảy tám lần trong đầu, sau đó dùng phương thức chín khúc mười tám quẹo mà biểu đạt, lần này gấp phải kiểu nói chuyện trực tiếp của Nhiễm Nhan, sưng sốt một chút liền nói: "Nếu nương tử sáng khoái như vậy, ta liền không vòng vo nữa. Mới vừa rồi thấy nương tử phân tích nhẹ nhàng tỉ mỉ, cực kỳ đặc sắc, ta cố ý ra đây, chỉ muốn lén thính giáo, nương tử có mạnh mẽ gì về hung thủ giết chết chất nhi của ta hay không?"

Đặc sắc? Nhiễm Nhan trầm ngâm, mới vừa rồi nàng có chú ý tới biểu tình của từng người Hàn gia, chật chật, đó mới gọi là đặc sắc, ẩn giấu nhiều bí

mật nhỏ, chắc là bên trong Hàn gia vốn đang lục đục với nhau đi, Nhiễm Nhan nàng không định dính vào.

"Xin lỗi, có thể kiểm nghiệm ra được gì, ta đều đã nói hết không một chút giấu diếm." Nhiễm Nhan được Tang Thần nhở vả, đương nhiên phải tận trách, dù sao cũng là giao dịch. Tang Thần là được yêu cầu viết tụng trạng, không phải tra án, những tư liệu đó cũng đã đủ dùng. Muốn hoàn toàn tách rời bản thân ra khỏi chuyện này, thì một khi ra khỏi cửa của đình thi quán một chữ cũng không nói nữa.

"Nương tử không cần tạ lỗi, là chúng ta Hàn gia nên nói lời cảm tạ mới đúng." Hàn Lục Lang dưới lớp vỏ ngoài ồn trọng, tâm tư cũng không thâm sâu bình thường, trong lòng hiểu rõ Nhiễm Nhan không muốn lún sâu vào chuyện này, liền không truy vấn nữa, liếc nhìn Tang Thần, trên mặt không hề có dị trạng, chỉ hỏi: "Nương tử có cần tương trợ không?"

"Không cần, đa tạ" Nhiễm Nhan cự tuyệt không chút do dự.

Hàn Lục Lang gật gật đầu, "Nương tử cứ tự nhiên."

Thấy Hàn Lục Lang xoay người rời đi, Nhiễm Nhan mới bước nhanh đến trước mặt Tang Thần, duỗi tay kiểm tra mạch tượng, rồi lấy ra ngân châm từ trong rương, nhanh chóng đâm vào huyệt Quan nội.

Một kim đâm này đâm xuống, Tang Thần sâu kín tĩnh dậy, mơ màng một hồi lâu, mới khôi phục bình thường lại.

Nhiễm Nhan thu hồi ngân châm, âm thanh lạnh lùng: "Đi thôi."

Tang Thần mang vẻ mặt hổ thẹn đứng dậy, đi theo sau lưng Nhiễm Nhan đến chỗ xe ngựa.

Ngồi trong xe ngựa, Nhiễm Nhan vẫn luôn lạnh mặt, cộng thêm tính cách nàng vốn không nhiệt tình, làm cho nhiệt độ không khí trong khoang xe nhỏ nhở tuột xuống vài độ, Tang Thần quì ngồi ở một góc, chỉ cảm thấy âm phong vần vũ, không dám thở mạnh.

Mùa hạ thời tiết dễ thay đổi, mới vừa rồi vẫn còn trời trong nắng ấm, mặt trời chiếu gắt gao, chỉ trong chốc lát không biết mây đen đã từ bên kia bay tới, chậm rãi che khuất bầu trời, không khí cũng dần dần trở nên ẩm ướt, bầu trời đã đè ép xuống rất thấp, mà mưa lại chậm chạp không muốn rơi.

Nhiễm Nhan bảo Văn Lục buổi trưa chờ nàng ở cửa chợ phía đông, tính toán thời gian cũng đã trễ quá hai khắc, nếu lại không nhanh lên, chỉ sợ Văn Lục đợi lâu đàm ra nóng nảy. Nhiễm Nhan trước nay đều là người thủ tín, nàng hôm nay lúc ra cửa cũng đã tính tốt thời gian, mặc dù chậm trễ một

hai cái canh giờ, cũng có thể trở lại chợ phía đông trước giờ trưa, nếu không phải tại Tang Thần té xỉu nhiều lần...

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan cách lớp tạo sa phóng một ánh mắt sắc như dao qua hướng Tang Thần. Tang Thần tựa hồ cảm nhận được ánh mắt muôn giết người của nàng, tự biết mình đuối lý, không khỏi rụt rụt cỗ.

Nhiễm Nhan không hề để ý đến hắn nữa, duỗi tay gõ gõ vách xe, hỏi xa phu: "Nếu đi đường tắt thì cần bao lâu mới có thể đến được chợ phía đông?" Xe ngựa là Tang Thần tiêu tiền mướn tới, xa phu là một ông lão nhiệt tình, nghe Nhiễm Nhan hỏi chuyện, liền đáp: "Trong thành đường tắt hơn phân nửa chỉ có thể vừa cho cỗ kiệu đi qua, nếu đi đường lớn vòng qua ba bốn phường, muốn đến chợ phía đông mất ít nhất cũng non nửa canh giờ. Bất quá, nếu nương tử có việc gấp, lão hủ có thể ở dừng xe ở phụ cận, nương tử đi bộ xuyên qua phố, không đến một khắc liền tới."

"Thỉnh dừng xe đi." Nhiễm Nhan không muốn hao phí thời gian ngồi xe, hém nhỏ ở Tô Châu thoát nhìn thì phức tạp, lại theo quy luật, nàng tin tưởng vào cảm giác phương hướng của mình, sẽ không dễ dàng bị lạc đường.

Xa phu dừng xe bên đường, Tang Thần cũng theo Nhiễm Nhan xuống xe, "Nương tử một người hành tẩu trên phố, tại hạ không yên tâm, không bằng tai hạ bồi người đi."

"Ta lại cảm thấy, có người bồi ta đi mới không an toàn." Nhiễm Nhan không mặn không nhạt nói.

Nàng ý ở ngoài lời là: Biểu hiện của hắn hôm nay, so mấy tiểu nương tử còn tệ hơn, mang theo người như hắn, nếu gặp phải nguy hiểm, chỉ sợ trở thành của nợ.

Nhiễm Nhan trước giờ nói chuyện trực tiếp, ngẫu nhiên châm chọc như vậy một vài lần, đương sự thế nhưng nghe không hiểu, ngược lại còn ra vẻ vui tươi hớn hở: "Tại hạ một người ngồi xe ngựa cũng rất là thấp thỏm, vừa lúc cùng nương tử làm bạn."

Nhiễm Nhan liếc mắt xem thường, nàng hiện tại đã biết rõ, Tang Thần không chỉ là cái nhị hóa, còn sống ở thế giới giả tưởng, lâu lâu chuyển thành bình thường là do thế giới giả tưởng cùng thế giới hiện thực ngẫu nhiên chạm nhau, nói ngắn gọn, chính là khả năng xảy ra sẽ cực ít vô cùng ít.

Loại người này, Nhiễm Nhan quyết định tận lực bỏ qua.

Sau khi chia tay xa phu, hai người liền theo hẻm nhỏ lát đá xanh mà đi về hướng đông. Thời tiết âm u, lại không mưa nỗi, giống như tâm tình Nhiễm Nhan hiện tại, cũng may tính nhẫn耐 của nàng cũng không tệ lắm, cho nên mới không có giơ tay bóp bẹp dí con thỏ chết tiệt một chốc muốn nói lại thôi, một chốc lại đỏ mặt ho khan đang kè kè bên cạnh.

"Nương tử." Tang Thần rốt cuộc nhịn không được.

Nhiễm Nhan cũng biết lúc này sợ là không có biện pháp lơ hắn, môi lạnh lùng mà bật ra một chữ, "Nói."

Tang Thần nhìn thấy trái phải trước sau đều không có người, mới hạ giọng: "Tại hạ về nhà lại cắt một lát gừng để ngâm có hữu dụng không?" Nhiễm Nhan dừng chân, gắt gao mà nhìn chằm chằm Tang Thần một lúc lâu, thảng đến lông cả người hắn đều dựng đứng, mới nói: "Hữu dụng, ngâm một tháng đừng nói lời nào."

Dừng một chút lại tiếp: "Ngươi tốt nhất lúc ngủ nên ôm thêm tối, có thể trừ tà."

"Đa tạ nương tử chỉ giáo." Tang Thần nghiêm túc cúi chào, sắc mặt cũng có thêm chút huyết sắc, có vẻ tin tưởng nàng nói là sự thật.

Đi qua sáu bảy ngõ hẻm nhỏ, tính thời gian, hắn là sắp đến chợ đông, nhưng ngay vào lúc này, sắc trời đang âm u bỗng nhiên trăng xóa, trong tích tắc toàn bộ tầm mắt đều bao phủ bởi một màn sáng lóa mắt, theo sau đó là tiếng sấm àm àm truyền đến.

Mưa to xối xả, nói mưa là mưa, cứ vậy mà trút xuống không hề báo trước.

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, thấy một căn nhà cách không xa phía trước, trước đại môn có mái hiên dôi ra, liền cùng Tang Thần chạy vào tránh mưa.

Chương 26: Nhất kiến khuynh thành

Gió thổi mạnh xen lẫn những tia nước như sao rơi, đập lên trên phiến đá xanh lập tức nở bung thành những đóa hoa.

Bọn họ vừa mới trốn vào dưới mái hiên, mưa bắt đầu lớn, àm àm trút xuống, người cách nhau một trượng không nhìn thấy bóng của nhau, khoảng không giữa đất và trời như được bao phủ bằng một màn nước, gió thổi hơi nước bốc lên như khói, như sương mù, như bụi mỏng, như tấm màn lụa được gió đùa vén lên lại buông xuống.

"Mưa lớn quá!" Tang Thần ngẩng đầu nhìn mưa to tầm tã bên ngoài, trên mặt tràn đầy hung phấn, "Tôi Châu rất ít khi nào thấy mưa đã như vậy." Nhiễm Nhan im lặng nhìn đôi chân mang giày tơ của mình ngâm trong nước mưa, trong đầu nghĩ lung tung đủ mọi chuyện, coi cái tên bên cạnh như không tồn tại.

Qua thời gian chừng ba bốn chén trà nhỏ, mưa vẫn như cũ không ngớt lại chút nào.

Mưa lớn như vậy, mái hiên chỉ rộng khoảng ba thước có đứng bên dưới cũng không che chắn được gì, chỗ dưới đầu gối Nhiễm Nhan đã nhanh chóng bị nước mưa xối ướt nhẹp.

Cứ tiếp tục như vậy, còn không bằng trực tiếp dầm mưa đi luôn, Nhiễm Nhan kéo kéo tạo sa đang dính vào trên người, xoay người nói với Tang Thần: "Ngươi ở chỗ này tránh đi, ta đi tìm Văn Lục, thuận tiện mua hai cây dù."

"Chuyện như vậy vẫn nên để tại hạ làm đi" Tang Thần đem thùng dụng cụ đặt ở gần cửa, vô cùng cứng cỏi nói: "Tại hạ đi một chút sẽ về."

Dứt lời, cũng không đợi Nhiễm Nhan trả lời, liền lật đật vọt vào trong màn mưa.

Nhiễm Nhan lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, nàng định nói là cho hắn mượn mịch li làm đầu lạp che tạm, nhìn thân ảnh trong chớp mắt đã biến mất trong mưa, Nhiễm Nhan lẩm bẩm: "Quả thật là con thỏ."

Một lát sau, lúc nàng sắp thu hồi ánh mắt, từ hướng Tang Thần biến mất trong màn mưa kia lại xuất hiện một người, Nhiễm Nhan vốn tưởng Tang Thần thỏ đế kia lại bắt đầu lên cơn, không khỏi nhíu mày. Tuy nhiên đợi cho người nọ đến gần cách nàng ba trượng, mới phát hiện người này đang che dù, nhìn không thấy mặt cũng biết không phải Tang Thần.

Áo bào lớn tay rộng, bước đi thong dong, giống như đang đi chậm rãi trong mưa, thoạt nhìn thì rất chậm, nhưng loáng cái đã đến ngay trước mắt nàng. Nhiễm Nhan còn chưa phản ứng, cây dù của người nọ đã ở trước mặt, nàng không khỏi lùi non nửa bước về phía sau, toàn bộ phần lưng đều dán lên cửa.

Người bên dưới dù tựa hồ không đoán được ở cửa còn đứng một người, nhìn giày tơ ướt đẫm dưới tà váy, hơi giơ dù lên liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái.

Nam nhân mặt một bộ bào phục viên lãnh màu đen, tóc đen nhu lụa hơi tán loạn sau lưng, da trắng như ngọc, trên cánh môi mỏng là sống mũi cao thẳng, hàng lông mày dài cong cong kéo đến hai bên thái dương, ngũ quan rõ ràng như điêu khắc, chỉ là trong cặp mắt đen nhánh kia ẩn ẩn lộ ra một màu xanh lam u tối, tựa như hàn đàm ngàn năm, chỉ cần bị hắn nhàn nhạt liếc một cái liền có cảm giác như rơi xuống động băng.

Chỉ là cái liếc mắt này liền làm Nhiễm Nhan đứng hình, nàng gấp qua rất nhiều người đẹp, đối với nàng mà nói, người lớn lên xấu hay đẹp, bất quá là thân thể cốt cách, cơ bắp có mượt mà hay không, da đẹp hay không mà thôi, không quá hấp dẫn đối với nàng, nhưng mà người trước mắt này, mỗi một chỗ đều như gãi đúng chỗ ngứa, nếu là một khói thi thể, Nhiễm Nhan tuyệt đối không nỡ khai đao.

Nhiễm Nhan lấy lại bình tĩnh, cưỡng bách chính mình vứt suy nghĩ về thi thể đi.

Tuy chỉ nhìn một cái, diện mạo nam tử này đúng là đẹp đến quá đáng so với người thường, nhưng Nhiễm Nhan có thể kết luận, người này mang huyết thống người Hô, nếu không thì không có khả năng có làn da cùng cặp mắt như vậy.

Nhin nhau bất quá chỉ trong nháy mắt, lại giống như thật lâu.

Nam tử đi đến dưới hành lang xếp dù lại, coi như không người mà giơ tay gõ gõ cửa, bang bang bang, thanh âm rất có quy luật, từng tiếng nặng nề như đập vào lòng Nhiễm Nhan, tim nàng đập gia tốc, làm nàng chợt cảm thấy khẩn trương.

Kéo kẹt một tiếng, cửa mở ra, một gã sai vặt ló đầu ra, nhìn thấy người tới, khách khí mà tiếp đón một tiếng, "Tôi được sự mạnh khỏe!"

"Ân." Thanh âm nam tử lạnh băng, như đôi mắt của hắn.

Hắn một chân đã bước vào trong cánh cửa, thoảng dừng một chút lại lui về, đem dù trong tay đưa ra trước mặt Nhiễm Nhan.

Đây là một cây dù giấy trắng trơn, không có bất luận hoa văn trang trí gì hết, thoát nhìn rất không may mắn, nhưng cán dù màu tím đen ánh lên vàng sáng nhàn nhạt, lại làm khung dù trắng trơn nổi lên vài phần cao quý.

"Đa tạ." Nhiễm Nhan cũng không thoái thác, duỗi tay tiếp lấy.

Nam tử được xưng là Tôi được sự cũng không đáp lời, xoay người vào trong.

Gã sai vặt kia liếc nhìn bóng Tôi được sự một cái, thoảng trầm ngâm, hiền hòa mà nói với Nhiễm Nhan: "Vị tiều nương tử này, có muôn tiên vào tránh mưa một chút không?"

"Không cần, đa tạ hảo ý của ngươi." Nhiễm Nhan nói.

Nàng tuy cố điều chỉnh ngữ khí của mình đến mức nhiệt tình nhất, nhưng rơi vào tai người khác, vẫn còn cảm giác lãnh đạm.

Gã sai vặt thấy thế cũng không hỏi thêm, lui về trong viện, đóng cửa lại.

Nhiễm Nhan cúi đầu nhìn dù giấy trong tay, cán dù hình như là trúc tía, lại như không phải trúc tía, ánh tím lóe ra từ trong phần nền tối tăm, làm nàng nghĩ tới cặp mắt kia.

Nhiễm Nhan chưa cầm qua cây dù Đường triều nào khác, nhưng có thể khẳng định, tuyệt đối không phải cây dù nào cũng nặng như cây này.

Nhiễm Nhan bắt lấy cán dù rắn chắc, xúc cảm lạnh lẽo nhu thuận, như đang phô diễn sự cao quý của nó. Nhiễm Nhan một tay cầm ô, một cái tay khác đang định xách thùng dụng cụ lên, bỗng nhiên nhớ đến mình còn không biết thân phận đối phương, đến lúc trả dù phải trả cho ai?

Nghĩ nghĩ, nàng duỗi tay gõ lên ván cửa vài cái.

Sau một lát, gã sai vặt lại mở cửa lần nữa, nhìn thấy vẫn là Nhiễm Nhan, nhẫn耐 hỏi: "Nương tử còn có chuyện gì?"

"Xin hỏi sau này muôn tìm Tôi được sự thì đi đâu?" Nhiễm Nhan nói.

Gã sai vặt kia nhăn mày lại, trên dưới đánh giá trang phục Nhiễm Nhan,

thấy nàng ăn mặt bồ y tầm thường, tâm cho rằng Nhiễm Nhan nếu không phải coi trọng dung sắc phi phàm của Tô dược sư, thì là muốn trèo cao, thanh âm không khỏi lạnh vài phần, rất không khách khí nói: "Bất quá là cây dù thôi, Tô dược sư là vị hôn phu đã định của đại nương tử nhà ta, vài cây dù nương tử nhà ta vẫn mua nổi!"

Dứt lời đóng sầm cửa.

Nương tử mua dù cho Tô dược sư? Hoá ra là người ở rẽ...không biết vì sao, trong lòng Nhiễm Nhan có chút tiếc hận lại thất vọng, nam nhân có ánh mắt lạnh băng như vậy, thấy thế nào cũng không giống người chịu ở rẽ cho người ta.

Nhiễm Nhan biết gã sai vặt kia hiểu lầm, cũng không muốn dây dưa, mở dù xách theo thùng dụng cụ bước vào trong màn mưa.

Mưa to đập đùng đùng lên mặt dù, xung lượng không nhỏ, làm cây dù vốn đã nặng càng thêm khó cầm, Nhiễm Nhan trước kia khi giải phẫu não bộ của thi thể, một tay cầm cưa điện cưa nửa giờ không thành vấn đề, nhưng hiện tại thân nàng là cái thiên kim, yếu hơn rất nhiều so trước kia, bởi vậy đi đường đúng là có hết sức.

Nhiễm Nhan cắn răng kiên trì đi được một khắc, ra đầu hẻm, trước mặt rộng mở thông thoáng, cách đó không xa là đại môn của chợ đông. Xa xa liền nhìn thấy Văn Lục một thân áo vảy in hoa màu vàng nghệ đang đứng dưới mái hiên y quán.

"Nương tử?" mặc dù Nhiễm Nhan còn mang mịch li, Văn Lục liếc mắt một cái liền nhận ra, vọt vào trong mưa tiếp nhận dù cùng ruong trong tay Nhiễm Nhan, không khỏi kinh hô một tiếng, "Nương tử tìm thấy dù này ở đâu mà nặng vậy?"

"Người ta hảo tâm cho mượn." Nhiễm Nhan đi đến dưới mái hiên, duỗi tay vắt khô tà váy thấm đẫm nước.

Văn Lục xếp dù lại, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, giận dữ nói: "Tang tiên sinh đi về rồi sao? Sao hắn có thể bỏ mặc cho nương tử đi một mình như vậy?"

Nhiễm Nhan nao nao, "Hắn chưa về?"

Ra khỏi đầu ngõ là gặp đại môn của chợ đông, mà Văn Lục liền đứng ngay dưới mái hiên y quán rất gần lối vào, trên đường vắng người qua lại, Nhiễm Nhan từ xa xa đã thấy nàng, Tang Thần không có lý do gì nhìn không thấy a!

Văn Lục chắc chắn nói: "Nô tỳ ở chỗ này đứng chờ hơn một canh giờ, chờ

mỗi mắt luôn, nếu Tang tiên sinh có lại đây, nô tỳ không có khả năng nhìn không thấy"

Tang Thần dáng người mảnh khảnh cao dài, lại tuấn dật, mặc dù đi ở trong đám người cũng dễ thấy, Văn Lục nếu không nhìn thấy, chỉ sợ là hắn xác thật chưa từng tới.

"Có lẽ là đi về trước rồi?" Văn Lục suy đoán.

Tang Thần nói là tới tìm Văn Lục rồi thuận tiện mua hai thanh dù, hắn người này tuy rằng vào thời khắc mâu chốt có chút khó đỡ, nhưng Nhiễm Nhan cảm thấy hắn là không đến mức không đáng tin cậy như vậy.

"Trước từ từ đi. Ta bảo ngươi tìm chỗ có thể chế kim tiêm tìm được không?" Nhiễm Nhan nói.

Văn Lục ngồi xổm xuống giúp nàng vắt nước, vừa vắt vừa nói: "Nguyên bản nô tỳ cảm thấy đồ vật nương tử muôn khá kỳ quái, còn tưởng rằng khó tìm, ai ngờ nô tỳ đến cửa hàng trang sức hỏi một cái, lại thấy bình thường. Chưởng quầy nói, có mấy nhà gả nương tử, gia cảnh thường thường lại muôn có mặt mũi, sẽ đi tới cửa hàng trang sức đánh đồ tơ vàng, chỉ bạc rỗng ruột, đồ vật làm ra đã đẹp còn rẻ."

"Đánh một cái châm yêu cầu bao lâu?" Nhiễm Nhan thầm nghĩ trong lòng, thật đúng là không thể coi khinh trí tuệ cùng tay nghề cẩn thận, rất nhiều thủ công nghệ tinh mỹ, tới thời hiện đại, chỉ sợ không có ai có thể làm ra được nữa.

Văn Lục đứng dậy, đắc ý móc từ trong lòng ngực ra một cái hộp gấm, đưa cho Nhiễm Nhan, "Chưởng quầy vốn nói là cần hai ba ngày, nhưng ta nói mình là Nhiễm gia thị tỳ, hơn nữa ta hết sức cố gắng thương lượng, chưởng quầy liền tự mình đánh cho ta ba cái."

Nhiễm Nhan mở hộp gấm ra, bên trong hộp trên nền gấm vóc màu đỏ quả nhiên đặt ba cây ngân bạch tiêu kim tiêm! Kích cỡ này, trừ bỏ so với kim tiêm hiện đại thì hơi thô một ít, lại không khác mấy với những gì Nhiễm Nhan yêu cầu

"Nô tỳ dựa theo nương tử phân phó, nói với chưởng quầy là thứ này cần làm cứng cáp một chút, chưởng quầy liền pha chút thiết vào. Nương tử xem thử dùng được không?" Văn Lục hỏi.

Nhiễm Nhan nhón lên một cây, thử một chút, vừa lòng nói: "Dùng tốt, không chỉ có cứng rắn, hơn nữa kích cỡ, hình dạng đều rất tốt."

Nhiễm Nhan khép cái nắp lại rồi giao cho Văn Lục, lệnh nàng cắt kĩ.

Một vấn đề khó khăn không nhỏ đã được giải quyết, Nhiễm Nhan tâm tình rất tốt, ngay cả chuyện Tang Thần hôm nay quăng cho nàng một đống rác rối, dù hắn hiện tại không biết ra sao nàng cũng không để trong lòng.

Nhiễm Nhan đang định cùng Văn Lục thương lượng chuyện đi tìm Tang

Thần, trên đường bỗng nhiên vang lên tiếng vó ngựa.

Xe ngựa vọt qua trước mặt Nhiễm Nhan, bắn nước lên đầy người Nhiễm Nhan cùng Văn Lục. Văn Lục mắt thấy Nhiễm Nhan vát mói vắt khô lại ướt nhẹp, lập tức hóa khí bốc lên, hướng về phía xe ngựa kia mắng to: "Xe ngựa nhà ai bắn nước đầy người khác rồi chạy mất, lái xe phóng ngựa trong thành phải bị ăn đòn, trong mắt còn vương pháp không hả?"

Văn Lục thanh âm cực kỳ có lực xuyên thấu, xe ngựa quả nhiên ngừng xong quẹo lại.

Nhiễm Nhan tâm than một tiếng, chỉ mong chủ nhân xe ngựa biết phân rõ phái trái, nếu là dạng không nói lý, chỉ sợ hôm nay phiền a

"Thập Thất Nương!" xe ngựa dừng lại, một khuôn mặt tuấn dật thò ra cửa sổ xe nhìnnhin, cách màn mưa, vui sướng mà nhìn Nhiễm Nhan.

Chương 27: Kết hôn tin tức

Vẻ mặt kinh hỉ kia không phải ai khác mà đúng là Tân Tú lang đang nổi danh Tô Châu thành trong thời gian gần đây.

Tân Tú lang nhảy xuống xe ngựa, một bộ áo gấm màu lam, phong tư phóng khoáng, không đợi gã sai vặt cảng dù, liền vọt vào mái hiên nơi Nhiễm Nhan tránh mưa, cười khanh khách mà nhìn Nhiễm Nhan nói: "Chúng ta thật đúng là có duyên"

Với cái kiểu đùa giỡn này, Nhiễm Nhan bảo trì trầm mặc, chỉ hướng hắn hơi cúi người, xem như chào hỏi.

"Xe ngựa đi bậy quá, bắn nước vào nương tử, thật là tội lỗi." Tân Mộ Sinh chấp tay thi lễ, thái độ xin lỗi vạn phần thành khẩn.

Vân Lục không nghĩ tới lại là hắn, nhất thời sững sốt, thêm mối thù bặt tai, trong lòng ẩn ẩn không vui, cũng lặng im không lên tiếng.

"Không ngại." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Tân Mộ Sinh thấy dung nhan như ẩn như hiện bên dưới tạo sa, nhớ tới một thoáng kinh diễm của mấy hôm trước, trong lòng ngứa đến lợi hại, hận không thể đuổi tay đem cái mịch li chướng mắt kia ném xuống, có điều hắn biết được bản thân lần trước có cử chỉ tùy tiện, đã chọc giận Nhiễm Nhan, lần này nói cái gì cũng phải nhịn mới được, nghĩ đến đây, hắn ôn hòa nói: "Ta nghe nói ngươi ở thôn trang dưỡng bệnh, đang định đi thăm một chút, thật khéo lại gặp ở trên đường, hiện tại có khỏe hơn chưa?"

"Rất tốt, không học Tân lang quân quan tâm." Nhiễm Nhan ngữ khí có lè.

Tân Mộ Sinh đối với chuyện Nhiễm Nhan lãnh đạm hoàn toàn không để trong lòng, thái độ hắn đối đãi với nữ nhân, đều quyết định bằng diện mạo, tiêu nương tử chỉ cần hơi có tư sắc, hắn sẽ không khó xử, trước kia khi hắn còn mê luyến Tề Lục nương, nàng tùy ý giẫm đạp kiểu gì cũng được, bởi vậy đối với đại mỹ nhân như Nhiễm Nhan đây, lãnh đạm một chút thật sự không tính là gì.

"Hôm qua nhà ta đã tiếp thu điện nhạn, hôn sự của chúng ta cũng coi như là

định rồi." Nhớ tới chuyện này, tâm tình Tân Mộ Sinh rất tốt, chuyện Nhiễm Nhan hiện giờ đối với hắn lạnh nhạt không quan trọng, ngày sau có rất nhiều thời gian để chậm rãi dạy dỗ.

*điện nhạn – hành động cúng tế loài chim én

Trong giai đoạn 'tiếp thu', cái quan trọng nhất, chính là 'điện nhạn' - đại diện bên nhà trai lấy chim nhạn làm lễ đưa qua nhà gái. Bởi vì nhạn là chim di trú, tùy theo khí hậu mà cứ đúng mùa là di chuyển giữa hai miền nam bắc, phổi ngẫu lại cố định, một con chết đi, con còn lại sẽ không kén vợ kén chồng gì nữa, ngũ ý là trung trinh bất biến.

Vân Lục kinh ngạc mà ngẩng đầu nhìn Tân Mộ Sinh, nàng rất rõ ràng, tiếp thu xong sẽ tới lược ván danh, nạp cát, nạp chinh, sau đó là thỉnh kỵ, khi định xuông ngày nghênh thú, việc hôn nhân này mới gọi là đóng đinh lên ván sắt, mấy bước này mà dựa theo tốc độ bình thường, cũng mất một hai tháng công phu. Vân Lục vẫn luôn cảm thấy nương tử nhà mình sẽ tìm được một phu quân tốt, mà không phải gả cho một cái tên ăn chơi trác táng như vậy. Giờ bị tin tức này đập vô mặt, nàng có chút hoang mang lo sợ.

Tay Nhiễm Nhan che ở trong tay áo nắm chặt lại, vị phụ thân kia của nàng, thật đem nàng tùy tiện mà gả ra ngoài như vậy, Tân Mộ Sinh là dang gi, Nhiễm Nhan không tin ông ta một chút cũng không biết, Tân gia đê mê tột cùng đã cho ông ta chỗ tốt lớn đến mức nào mà làm ông ta vội vã bán nữ nhi mình như vậy.

Tân Mộ Sinh nhìn chằm chằm dáng người yêu điệu bên dưới tạo sa, đáy lòng tựa như mèo cà, cố nén không duỗi tay đẩy ra vật che đậy chướng mắt này, "Mấy ngày nữa là Thát Tịch, ta muốn hẹn nương tử cùng đi bờ Bình Giang ngắm đèn, không biết nương tử muốn không?"

"Gần đây lời đồn đãi về ngươi trên phố rất nhiều, trước khi lời đồn còn chưa được làm sáng tỏ, lang quân vẫn chớ có quá thu hút chú ý của người khác mới tốt, ta không muốn trở thành đề tài câu chuyện lúc trà dư tửu hậu của người ta." Nhiễm Nhan dịu dàng cự tuyệt, thuận tiện thử xem có thể lấy được chút tin tức hữu dụng nào không.

Hơn nữa, hiện tại còn không phải thời điểm trở mặt cùng Tân Mộ Sinh, Nhiễm Nhan cũng chỉ có thể nhẫn耐, tuy rằng việc này nhìn như là lừa sém lông mày, nhưng nàng cũng không quá sốt ruột, có thể phá hư liền tận lực phá hư, nếu không thể phá hư liền dùng được làm Tân Mộ Sinh xảy ra vấn đề.

Ở Đường triều kết hôn cũng có thể ly hôn, ly hôn cũng có thể tái giá, không phải chuyện quá bi đát. Chỉ là nàng chịu không nổi việc mỗi lần nghe tin tức về hôn sự của bản thân đều là từ miệng người ngoài.

"Nương tử đừng vội tin người khác nói bậy, ta kia mấy quyền căn bản không đánh chết Hàn Sơn, chính hắn là tên quỷ đoản mệnh, chẳng trách được ta." Nhắc tới chuyện này, Tân Mộ Sinh liền đầy bụng hỏa khí, người không phải hắn giết, đã nhiều ngày nhìn bản mặt đen thui của phụ thân, nơi chôn phai thật cẩn thận, làm hại hắn đến cớm cũng không dám ăn nhiều một chút. Bất quá may mắn là phụ thân hắn từ trước đến nay mọi chuyện rõ ràng, việc nào ra việc đó, với chuyện liên hôn cùng Nhiễm gia, thái độ lại vô cùng kiên quyết.

Tân Mộ Sinh thấy Nhiễm Nhan trầm mặc giống như một ao nước lặng, vội vàng áp xuống một bụng hỏa khí, ôn nhu hỏi han ân cần.

Bên ngoài mưa ngót dần, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tang Thần. Nhiễm Nhan đứng chung chỗ với Tân Mộ Sinh, cảm giác như bị tra tấn, nói: "Ta còn có việc, ngươi nếu bạn không bằng đi trước đi, ta không quấy rầy, cáo từ."

Nói liền làm Văn Lục căng dù ra, hướng ra ngoài chợ đông mà đi.

"Ngươi muốn đi đâu ta đưa ngươi đi." Tân Mộ Sinh tương tư mấy ngày nay, hàng đêm đều mơ thấy chớp mắt kinh diễm của ngày ấy, giờ làm gì chịu từ bỏ cơ hội tốt này.

Văn Lục thấy Nhiễm Nhan cũng không để ý tới hắn, liền quay đầu lại nói: "Lang quân nếu là là nghĩ cho nương tử nhà ta, thì xin đợi mọi chuyện lắng xuống rồi nói sau"

Nghe nói những lời này, Tân Mộ Sinh vậy mà lại dừng chân, Văn Lục nhìn Tân Mộ Sinh một bộ hoa phục trường thân ngọc lập trong màn mưa, trong lòng thở dài, hắn nếu là thiệt tình đối nương tử, cũng coi như là vạn hạnh trong bất hạnh.

"Nương tử..." Văn Lục phát hiện tâm tình Nhiễm Nhan tựa hồ không tốt, có nghĩ vài câu an ủi, lại bị Nhiễm Nhan ngắt lời, "Nhanh tìm Tang Thần đi, hắn còn nợ ta, mấy ngày tới cũng không thể xảy ra chuyện được."

Nợ này cũng ngang ngửa với mây mạng người đi.

Nhiễm Nhan thấy Tân Mộ Sinh không đuổi theo, liền kéo Văn Lục vội vã lui vào trong hẻm trong mà đi.

Nhiễm Nhan đoán, Tang Thần hơn phân nửa là còn chưa ra đầu hẻm liền gặp chuyện, bởi vì Văn Lục không thấy hắn đi vào bên trong chợ đông, mà đầu hẻm lại nằm đối diện đại môn chợ đông, nếu phát sinh sự tình gì, lính canh sẽ không thể không thấy.

Hai người dầm mưa tìm một loạt mấy cái ngõ nhỏ, cũng không tìm được tung tích Tang Thần, Văn Lục nói: "Nương tử trên người đều ướt đẫm, hay là đi về trước đi, trên phố này đều là phú quý nhân gia, không giống phố khác ngư long hồn tạp, Tang tiên sinh hắn là không xảy ra chuyện gì đâu." "Sắc trời còn sớm, tìm tiếp đi." Nhiễm Nhan cảm thấy không thể dùng tư duy người bình thường mà đoán suy nghĩ của Tang Thần, nếu không nhất định phải thất vọng.

Văn Lục nhấp môi, cũng không hề khuyên nữa, trong lòng bắt đầu oán hận Tang Thần. Văn Lục thích nhìn mỹ nam tử, nhưng trong lòng nàng, nam tử có mỹ nữa cũng không quan trọng bằng một sợi tóc của Nhiễm Nhan.

Qua hai khắc thời gian, hai người đi khắp bảy tám ngõ nhỏ gần đó, vẫn như cũ không thấy tung tích hắn. Đang lúc hai người chuẩn bị từ bỏ, phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm la hét ầm ĩ.

Nhiễm Nhan xoay người, liền nhìn thấy một hán tử trung niên hơn bốn mươi tuổi đang cầm túc nhìn thanh niên đứng ở dưới mái hiên, ngũ khí rất không kiên nhẫn, "Vị lang quân này, ngươi đèn tột cùng là hỏi đường hay là muốn gây sự?"

Văn Lục cẩn thận nhìn vài lần thanh niên như gà bị rót vào nồi canh kia, biểu tình vui vẻ, kéo Nhiễm Nhan đi tới, "Là Tang tiên sinh!"

"Tại hạ bất quá chỉ hỏi đường một chút, ngươi hán tử này, như thế nào lại xuất khẩu đả thương người?" Tang Thần nóng giận, khí huyết dâng lên, làn da trắng nõn trên mặt cùng cổ đều nhiễm một tầng huyết sắc.

Quả nhiên Bồ Tát băng bùn cũng có ba phần thô tính, Nhiễm Nhan thầm nghĩ, hoá ra con thỏ này bắt đầu cắn người

"Sao lại thế này?" Nhiễm Nhan thấy hán tử kia hai mắt trợn trừng, từng khói cơ bắp đã bắt đầu căng ra trên thân hình to lớn, gân xanh trên cổ đang giật thình thịch, hiển nhiên cảm xúc đã kích động đến giới hạn sắp bùng nổ, liền vội vàng lên tiếng chen vào đối thoại hai người.

Nhiễm Nhan thanh âm thanh lanh làm khói thuốc súng tán bớt một chút, hán tử kia thấy một tiểu nương tử mở miệng dò hỏi, lập tức như được đại xá mà hét lên: "Đây là phu quân của ngươi đi, nhanh đưa hắn mang đi, non nửa cái canh giờ hắn đập cửa nhà ta tám lần! Từ nơi này đến chợ phía đông, tổng cộng quẹo có ba quẹo, hắn lại hỏi đến tám lần, không phải gây sự thì là cái gì?"

Tang Thần đang dùng tay áo lau nước mưa trên mặt, nghe hán tử nói như vậy, lập tức phản bác: "Ta mỗi lần đều đi một đoạn đường dài mới gõ cửa hỏi đường, ai ngờ mỗi lần đều gõ trúng cửa nhà các ngươi, dù vậy, ngươi cũng không cần phải đả thương người đi!"

Hán tử vốn dĩ không kiên nhẫn, vừa nghe Tang Thần cưỡng từ đoạt lí, tay áo rung lên, đột nhiên túm lấy cổ áo Tang Thần, "Ta nói cho ngươi biết Hồ gia chúng ta tuy rằng chậu vàng rửa tay, cũng không phải ai cũng có thể làm ra cái bộ dáng văn nhã như ngươi, không biết đường chặng lẽ còn không biết hai chữ to oạch Hồ phủ ở ngay đây sao? Người mất mù còn bày đặt lải nhải dài dòng, coi chừng lão tử chém ngươi"

Tang Thần sắc mặt trắng nhợt, lắp bắp nói: "Ngươi...ngươi...không được...không được xẳng bậy...quân tử...quân tử động khẩu bất động thủ" 'Chậu vàng rửa tay' trước giờ không dùng cho nghề nghiệp thông thường, dù là giang hồ chính đạo, cũng không bở được chuyện đánh đánh giết giết, Nhiễm Nhan vừa nghe thấy từ này, vội nói: "Lang quân chó có tức giận, hắn đầu óc có tật xâu, con nhận lỗi với ngài, thỉnh ngài rộng lượng một chút."

Hán tử đánh giá Tang Thần mấy lần, vẻ mặt ghét bỏ mà gạt hắn qua, "Thôi, ngươi một tiểu nương tử còn phải hầu hạ một tên khó chơi như vậy, cũng

khó cho người, lão tử mới ngày đầu làm gác cồng liền gấp chuyện như vậy, coi như ta đen đui, dẫn hắn đi lệ đi"

Dứt lời xoay người vào sân, phanh một tiếng, khoát tay đem cửa đóng lại. Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, may mà vị hán tử này còn rất dễ chịu, nếu không chọc phải người ta như vậy, có bị đánh cho tàn phế cũng không nói được gì.

Tang Thần vùi đầu cẩn thận sửa sửa vạt áo, ngẩng đầu liếc mắt nhìn biển hiệu một cái, nhỏ giọng lẩm bẩm nói: "Chữ đương nhiên biết, nhưng sao ta biết được Hồ phủ này cũng là Hồ phủ kia!"

Hắn lẩm bẩm, lại phát hiện Nhiễm Nhan bên cạnh im lìm như mặt hồ nước lặng, tản ra hơi thở làm cho người ta sợ hãi, liền hậm hực mà ngâm miệng.

Nhiễm Nhan không nói một lời mà xoay người đi, nàng hiện tại sâu sắc hoài nghi chỉ số thông minh của bản thân trước khi xuyên qua có phải bị tuột dốc không phanh hay không, nếu không như thế nào lại thứ nhất thất thủ lọt bẫy rập của trợ lý mà chết, thứ hai là không biết nhìn người, đã nói là dùng một lần nghiêm thi để trao đổi với một món đồ gồm sứ Tang Thần nung ra, nhưng toàn bộ chuyện bức mình hôm nay, đều là do con thỏ để chết tiệt này mà ra.

Tang Thần cũng tự biết sai, ngượng ngùng mà đi theo phía sau Nhiễm Nhan cùng Văn Lục, mưa to như trút nước, hắn trên người quần áo bị xối đến dán chặt vào thân thể, làm thân hình cao gầy càng lộ rõ.

Ba người một đường im lặng không lên tiếng mà đi đến gần chợ đông, tìm mấy chiếc xe ngựa, nhưng người ta đều ngại cả người Tang Thần ướt nhẹp, sợ làm ướt sang vải bọc bên trong xe, không muốn chở. Thật vất vả mới tìm được một chiếc xe lừa kéo, một đường xóc này đèn khi trở lại Chu gia thôn, trời cũng tối mịt.

Hình Nương chờ ở cửa, thấy Nhiễm Nhan mừng phát khóc, có chút trách cứ nói: "Nương tử dọa hỏng lão nô, sao trễ như vậy mới về?"

Văn Lục thấy Hình Nương trùng nàng, vội nói: "Chuyện này không trách ta được, Tang tiên sinh lạc đường, ta cùng nương tử mất rất lâu mới tìm được người"

"Đây là tại hạ sai, thỉnh ngài chớ có trách cứ nương tử." Tang Thần khom người thật thấp chắp tay thi lễ.

Hình Nương nghiêng người tránh đi, nàng là nô tỳ, dù gì cũng không tới phiên nàng trách Nhiễm Nhan, chỉ là quá mức lo lắng thôi.

Hình Nương thấy Tang Thần cả người ướt đẫm, bộ dạng chật vật, động lòng trắc ẩn, cũng không mở miệng trách cứ hắn, ôn hòa nói: "Tang tiên sinh không cần đa lễ, lão nô cũng là quá lo lắng cho nương tử, Tang tiên sinh mắng mưa, vẫn nên nhanh chóng về nhà thay quần áo đi, không lại nhiễm phong hàn."

"Kia tại hạ liền cáo từ." Tang Thần cẩn thận mà liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, mới xoay người rời đi.

Hình Nương đã sớm chuẩn bị tốt nước ấm canh gừng, trở về phòng, lập tức thúc giục Nhiễm Nhan đi tắm.

Nhiễm Nhan không cho Văn Lực hầu hạ, vừa lúc hợp ý Văn Lực đang hoang mang rối loạn mà kéo Hình Nương xin ý kiến, "Hình Nương, lang quân hắn...vậy mà đem nương tử hứa hôn cho Tân Tú lang rồi, điện nhạn cũng đã xong, hôm nay nếu phải lại gặp Tân Tú lang, chúng ta còn chẳng hay biết gì đâu"

"Cái gì?" Hình Nương biến sắc, vừa kinh ngạc vừa tức giận, run giọng nói: "Lang quân sao có thể như thế! Hắn hôm qua lúc lại đây, một chữ cũng không lộ ra, thật sự...thật sự là nhẫn tâm a"

Chương 28: Thiệp mời dự tiệc trà

Hình Nương đích xác hiểu rất rõ đạo lý đối nhân xử thế, cũng rất biết xử sự, chỉ là thiếu nhẫn tâm cùng thủ đoạn, ngày thường làm mấy chuyện ngáng chân chút đỉnh còn được, lớn hơn nữa chỉ sợ cũng ứng phó không được, nếu không cũng sẽ không để kế thất kia khi dễ mấy chủ tớ các nàng đến tình trạng này.

Hôn sự bị định ra, Hình Nương cũng không biết phải làm sao. Đến mức lẽ điện nhạn cũng đã xong, thời gian còn lại cũng chỉ có một hai tháng mà thôi, có thể có biện pháp gì để ngăn cơn sóng dữ nữa? Hơn nữa Nhiễm Văn không nói gì, cũng không biết nàng tính toán thế nào.

Nhiễm Nhan tắm gội xong, sau khi từ phòng tắm bước ra, liền sai Văn Lực đi nói cho Tang Thần, nếu là phôi gồm không dễ làm khô, có thể hoãn chút thời gian cũng được.

Sau đó đi nhìn một chút đống đồ ăn để hôm qua, bởi vì ngay thời điểm gom lại cũng đã có mấy món mộc mốc xanh, thêm ngày nay mưa dầm, mốc đã lan tràn không ít, lại qua thêm một hai ngày nữa lượng mốc xanh mọc lên hẳn là đủ số.

Nhiễm Nhan không rõ sao mình lại xui xẻo như vậy, tùy tiện chụp một cái đã trúng phải loại bệnh khó chơi như bệnh giang mai. Mà đối mặt loại bệnh có tính lây nhiễm cao này, phàm là bác sĩ có chút hiểu biết đều sẽ không mặc kệ, huống chi nàng có chút nắm chắc là có thể trị được nó.

Bệnh giang mai có chu kỳ phát bệnh khá dài, tình huống của Tử Tự bệnh đã qua giai đoạn 2, tuy rằng nghiêm trọng, nhưng tạm thời cũng sẽ không nguy hiểm tính mạng, chặng qua thời gian nàng ta phát bệnh ít nhất cũng có ba tháng trở lên, nếu không tăng tốc trị liệu, đến thời kì cuối thì phiền toái lớn, nhất thời chết lại không chết được, sống còn phải chịu dày vò.

Nhiễm Nhan nhíu mày thở dài, còn nữa, tỉ lệ người bị dị ứng Penicillin lên đến 10%, nói cách khác, trong một trăm người, ít nhất sẽ có khoảng mười người sinh ra phản ứng dị ứng với nó, xác suất này khá lớn, Nhiễm Nhan hiện tại chỉ có thể cầu nguyện Yên Nương, Tử Tự cùng Hồng Hạnh không thuộc trong số 10% đó.

Trung y... ở hiện đại trung y có thể trị bệnh giang mai, nhưng trước kia Nhiễm Nhan rất ít chú ý đến chứng bệnh này, chỉ nhớ mang máng một ít thảo dược, không phải là phương thuốc hoàn chỉnh, nàng giờ chỉ có thể căn cứ vào kiến thức y học của mình khai phương thuốc mới, trong uống ngoài thoa, chỉ mong là có tác dụng.

"Nương tử!" Hình Nương thấy Nhiễm Nhan lại phát ngốc ở dưới hành lang, liền cầm một kiện áo lụa choàng thêm cho Nhiễm Nhan, quì ngòi bên cạnh nàng, "Nương tử đang phiền lòng chuyện hôn sự?"

"Hôn sự?" Nhiễm Nhan hơi nhướng mày, lúc này mới nhớ ra mình đã bị đính hôn, thoáng nhìn qua Hình Nương đang lo lắng sốt ruột, liền nói: "Đây cũng không phải đại sự gì, chuyện gì cũng phải nghĩ tới phương diện tích cực, Tân Tú lang vẫn là nam tử trẻ tuổi chưa lập gia đình, gia cảnh rất tốt, còn hơn nhiều so với bị A gia đưa cho ai đã qua tuổi nửa trăm, có vợ có con mà làm thiếp"

Cho dù Nhiễm Nhan không được sủng ái, dù sao cũng là đích nữ, cho người ta làm thiếp, là tự tát vô mặt mình một cái. Hình Nương biết Nhiễm Nhan nói chỉ là lời nói an ủi, cười khổ: "Lang quân nếu nhẫn tâm đến mức đó, chúng ta thà rằng đi cậy nhờ nhà mẹ đẻ phu nhân"

"Xe đến trước núi át có đường đi, mấy chuyện này không cần lo lắng, ta sẽ xử lý thỏa đáng." Nhiễm Nhan trong lòng còn bỗng một câu, nếu là bất đắc dĩ thế nào cũng phải gả qua, Tân Mộ Sinh đồng ý không chạm vào nàng thì thôi, nếu không đồng ý, đành phải dùng được làm hàn tạm thời không thể giao hợp, sau đó lại chậm rãi tìm cách thoát thân. Bất quá nghĩ lui, lấy tính tình phong lưu của Tân Mộ Sinh, chỉ sợ khả năng sau là lớn hơn.

"Nương tử thật sự trưởng thành." Hình Nương thở dài, rũ mắt nói: "Lão nô biết chính mình vô dụng, không giúp được nương tử."

Nhiễm Nhan nghe ra Hình Nương lời có vẻ còn chưa nói xong, không xen mồm, chỉ lắng nghe.

Hình Nương nói: "Khi còn ở Huỳnh Dương, thị tỳ bên người phu nhân đều là Lư phu nhân đưa xuống, bao gồm cả lão nô, trong bốn người, lão nô vô dụng nhất, nhát gan, không gánh được áp lực, nhưng khi phu nhân xuất giá, Lư phu nhân chỉ đem mình lão nô để lại cho phu nhân. Mọi khổ sở phu nhân phải chịu, lão nô đều nhìn thấy, nhưng ngoại trừ đối nàng trung tâm và che chở, những chuyện gì khác cũng không giúp được."

Ở Đường triều, phu nhân sau khi xuất giá sẽ không mang họ chồng, Huỳnh Dương Trịnh thị cùng Phạm Dương Lư thị thông hôn qua nhiều thế hệ, chủ

mẫu họ Lư cũng không lạ.

"Nhiều năm như vậy trôi qua, lão nô vẫn không tiến bộ, hiện tại đói nuong tử, ngoại trừ trung tâm và che chở, cũng không thể giúp hơn được nữa."

Hình Nương nói, giận bắn thân đến rơi lệ đầy mặt.

Nhiễm Nhan minh bạch, Hình Nương rõ ràng thấy rõ tình thế, cũng biết ai tốt ai xấu, nhưng nghĩ không ra biện pháp gì để ứng đối, loại cảm giác hữu tâm vô lực này thật sự nghẹn khuất, thật đúng là không bằng bôi đen hai mắt, cái gì cũng không biết mới nhẹ nhàng tự tại.

"Chớ có tự trách. Ta nói rồi, sẽ bảo hộ các ngươi, hiện tại học y thuật, cố kiếm tiền, đều là nỗ lực làm chính mình mạnh mẽ lên. Tin ta!" sắc mặt Nhiễm Nhan từ khí thâm trầm, nhưng lại an tâm kiên định không cho người khác hoài nghi.

"Lão nô tất nhiên là tin nương tử" Hình Nương lau khô nước mắt, bỗng nhiên nhớ tới một việc, vội vàng móc từ trong tay áo ra một tấm thiệp cùng một phong thơ, nói: "Nương tử, đây là thiệp mời cùng thư từ trong thành đưa tới vào sáng nay, ngài xem xem."

Nhiễm Nhan tiếp nhận đồ vật, trước lật thiệp mời ra nhìn, là Ân gia Tam nương Ân Miếu Miếu mời nàng tham gia tiệc trà, tin cũng là Ân Miếu Miếu viết.

Nhớ lại một chút, Ân Miếu Miếu cùng nàng giao tình coi như không tồi, ít nhất là thường ngày nói chuyện cũng tốt, mà địa vị Ân gia ở Tô Châu thành chỉ đứng sau ba nhà Tề, Nhiễm, Nghiêm, gia giáo Ân gia nghiêm ngặt, giáo dưỡng ra nữ nhi đều là điển phạm của Tô Châu, khiêm cung hiếu thuận, dịu dàng hiền thực, tri thư đạt lý, có thể lên được phòng khách xuống được phòng bếp, tên tuổi nổi danh trên toàn bộ đất Giang Nam. Tính cách Ân Miếu Miếu đương nhiên cũng rất tốt.

*điển phạm – hình mẫu tiêu chuẩn

Nhiễm Nhan buông thiệp mời, mở lời nhắn ra, tùy ý nhìn hai cái, quả nhiên không hổ là lời nhắn do điển phạm viết ra, thật sự quá tiêu chuẩn, chữ cũng là chữ đẹp, lời cũng là lời hay, nhưng bởi vì quá tiêu chuẩn, ngược lại chẳng có chút tình cảm gì đáng nói.

Nhiễm Nhan thầm nghĩ, có lẽ người ta cũng thật sự không đem nàng để ở trong lòng.

"Ân Tam nương hẹn ta đi tham gia tiệc trà, ta nên đi không?" Nhiễm Nhan biết, mấy chuyện lễ nghi này nọ, hỏi Hình Nương là chuẩn nhất.

Hình Nương nghĩ nói: "Ngày ấy không phải Văn Lục đã nói ở Nhã

Lan xá gặp được rất nhiều quý nữ sao? lấy tài học Ân gia nương tử, Nhã Lan hội tất nhiên không thiêu nàng, nàng đương nhiên đã biết nương tử lành bệnh mới có thể phát thiệp mời, việc này thoái thác không được." "Vậy thì đi thôi." Nhiễm Nhan dù cho tính cách quạnh quẽ, nhưng ở hiện đại vẫn có khuê mật, tới Đại Đường tự nhiên nàng cũng hy vọng có thể tìm được một hai bằng hữu hợp nhau, tham gia tiệc trà là cơ hội tốt.

"Nương tử phải cân thận Thập Bát nương." Hình Nương nhắc nhở.

"Ân." Nhiễm Nhan nhàn nhạt đáp. Nhiễm Mỹ Ngọc không chỉ có chanh chua, tâm địa cũng ngoan độc, may mà chỉ có chút tiểu thông minh lại không có tâm kế quá sâu, nếu không thật đúng là đáng sợ.

Mưa to dần dần ngót xuống, thành mưa nhỏ rời tí tách tí tách, rốt cuộc khôi phục lại vẻ dịu dàng của Giang Nam, ngày mùa hè nóng bức cũng được tưới mát không ít. Trong màn đêm, dưới ánh đèn lồng lay động trên hành lang, có thể nhìn thấy cỏ cây trong viện được nước mưa gội rửa đèn tỏa sáng.

Nhiễm Nhan sau khi dùng xong bữa tối đơn giản, ngồi ở dưới hành lang xem y thư.

Quyển y thư này là Ngô Tu Hòa đưa cho nàng, chứa toàn là mạch tượng của các chứng bệnh. Trong giới y học hiện tại, phương thuốc đều là vật quý bí mật không truyền ra ngoài, y thư càng không cần phải nói, Nhiễm Nhan biết, Ngô Tu Hòa dạy dỗ nàng cũng coi như tận tâm tận lực.

Nhiễm Nhan ngồi ở trên ghế cong*, mặt sau lót đệm mềm, trên người phủ tấm chăn mỏng, thập phần thoải mái. Ghế cong này giống như ghế bành đòi sau, chỉ không có chân, trực tiếp đặt ở trên sàn nhà.

*cái ghế hay giường gì đây ko biết dịch sao luôn?!

Bàn nhỏ bên người đặt một cây đèn nhỏ có chụp đèn bằng giấy Cao Ly dán thành bốn cạnh, khung được làm bằng gỗ mun mảnh mai, bốn phía có vẽ mai lan trúc cúc, còn đèn mấy bài thơ nhỏ nhỏ, vừa sáng vừa tao nhã lịch sự. Bên ngoài hành lang mưa nhẹ lát phát, đang xem sách đèn thích ý, Văn Lục lại dẫn hai người đi vào.

Khi đến gần, Nhiễm Nhan mới thấy rõ, nguyên lai là Lưu thị cùng con trai của nàng Chu Tam lang.

Ngày ấy bộ dạng Chu Tam lang bị nước nhấn chìm, Nhiễm Nhan lại vội vã cứu người, cũng chưa từng nhìn kỹ hắn, giờ xem ra, đứa nhỏ này lớn lên rất tuấn tú, một thân áo vải thô sẫm màu, khoảng mười hai mươi ba tuổi, cầm nhọn, mặt trái xoan, một đôi mắt biết nói vừa to vừa linh động, nếu không

phải luôn cau mày, thì cũng vô cùng đáng mến.

"Nương tử, Lưu tâu tử ban ngày đã tới mấy lần, ngài đều không có nhà."

Vân Lục vừa nói vừa thu dù, đem mẫu tử hai người dẩn lên hành lang.

Đến khi cách Nhiễm Nhan ước chừng bảy tám thước, Lưu thị túm lấy Chu Tam lang, hai người đồng loạt quì xuống trước mặt Nhiễm Nhan. Lưu thị nằm trên mặt đất nói: "Nương tử là đại ân nhân của mẫu tử chúng ta, chúng ta chạy nạn đến tận đây, nghèo rớt môngtoi, không có gì báo đáp, chỉ có người mà thôi, nương tử cứu tánh mạng Tam Lang, từ nay về sau, mẫu tử chúng ta mặc cho nương tử sai phái"

Lưu thị nói, từ trong lòng móc ra hai tờ giấy, nhẹ nhàng đặt ở trước mặt Nhiễm Nhan, "Đây là khế bán mình của mẫu tử chúng ta, chúng ta không cần tiền, chỉ cầu nương tử nhận lấy."

Nhiễm Nhan cẩn thận đánh giá Lưu thị, phụ nhân trước mắt tuy đã hơi già, nhưng tuổi nàng hắn là không lớn, cùng lăm là 35 tuổi, cử chỉ trầm ổn, trên người mặc là áo vải bông thô, lại dấu không được khí chất khác biệt của nàng so với phụ nhân nông thôn khác.

"Thỉnh đứng lên trước đi." Nhiễm Nhan tiến lên nâng nhẹ Lưu thi, trong lòng lại tính toán, nàng hiện tại rất thiếu nhân thủ, thêm người trung thành cũng tốt.

Còn đứa nhỏ này, Nhiễm Nhan thấy hắn vẫn luôn nằm ở trên mặt đất, không nhúc nhích, thảng đến Nhiễm Nhan nói ngồi lên, hắn mới thoáng nâng thân mình, cặp môi xinh đẹp mím thành đường thăng, hiển nhiên, hắn không cam lòng làm nô.

Nhiễm Nhan trong chốc lát liền nghĩ tốt đói sách, mẫu tử hai người này, nàng đều cần, chẳng qua trước tiên phải hàng phục cái tiểu gia hỏa này mới được.

Chương 29: Không mời mà đến

Nhiễm Nhan ngồi trở lại trên ghế cong, duỗi tay cầm lên hai tấm khé bán mình kia nhìn kỹ, dư quang vẫn luôn chú ý đến biểu tình Lưu thị cùng Chu Tam lang.

Chu Tam lang thấy Nhiễm Nhan thật sự muôn nhận lấy khé bán mình, đôi mắt hơi đỏ lên, khớp hàm cắn đến chặt, quật cường mà ngăn nước mắt không cho chúng rơi xuống, trong khi Lưu thị chỉ là doan doan chính chính quỳ ngồi, tâm bình khí hòa, trên mặt nhìn không ra chút nào manh mối. Đối với đôi mâu tử xuất thân có vẻ không tầm thường này, nếu thật muốn nắm trù nhân tâm, Nhiễm Nhan đương nhiên là không thể thật sự đối đãi bọn họ như nô bộc.

"Khé bán mình này..." Nhiễm Nhan nhìn hồi lâu, mới trầm ngâm bật một tiếng, rút ra một tờ trong đó, còn lại đưa đến trước mặt Lưu thị, ngón tay trắng nõn mảnh khảnh đè lên trang giấy ố vàng, thanh nhã nói không nên lời, nhưng lại gắt gao chế trụ tâm hai người đối diện.

Nhiễm Nhan lại không vội giải thích, ánh mắt bình đạm lạnh lùng dừng trên người Chu Tam lang, "Có đi học chưa?"

Chu Tam lang sững sốt một chút, giương mắt nhìn Nhiễm Nhan, trên dung nhan mỹ lệ của nữ tử trước mắt chỉ mang biểu tình người sống chớ gần, nửa điểm ôn nhu cũng không có, nhưng hắn lại cảm thấy vô cùng thân thiết, trong đầu ẩn hiện lên hình ảnh ngày ấy, nàng nói với hắn: Nếu mệt, thì ngủ chút nữa đi.

"Tam Lang không hiểu lẽ nghĩa, còn thỉnh nương tử thứ lỗi." Lưu thị thấy nhi tử không đáp lời, mở miệng giảng hòa, quay đầu nhỏ giọng trách mắng: "Tam Lang, còn không mau trả lời nương tử"

Chu Tam lang rũ mắt, âm thanh trong trẻo đáp: "Trước kia trong nhà có đọc qua Sử Ký, Xuân Thu Tả thị truyện, Hiếu Kinh, Luận Ngữ, Chu Lễ, Tự Lâm"

Thì ra là một bác học.

Nhiễm Nhan không biết hắn nói đọc qua, chỉ là đọc sơ qua, hay là tinh thông, bất quá hài tử mười hai mươi ba tuổi mặc dù là đọc sơ qua, cũng đã rất không dễ dàng, mấy ngày trước khi nàng ghé qua trường tư thực, có thiếu niên vẫn còn đọc Thiên Tự Văn kia!

"Ngươi thật sự cam tâm làm nô bộc cho ta?" Nhiễm Nhan trong lòng biết rõ đáp án, vẫn cố ý hỏi.

Chu Tam lang không biết phải trả lời như thế nào, trước khi hắn tới, trong lòng tuyệt đối không muốn, sau khi có thể gặp được Nhiễm Nhan, không biết vì sao, lại có điểm dao động.

Nhiễm Nhan không đợi Chu Tam lang trả lời, đem tờ giấy trước mặt đẩy đến trước mặt hắn, "Ta chỉ cứu một cái mệnh, sẽ không chiếm tiện nghi của các ngươi, chỉ để lại một người là được. Vì ta là nữ tử, Lưu phu nhân lưu lại hầu hạ cũng tiện, từ nợ mẫu trả, nghĩ đến cũng không quá?"

Lưu thị lập tức minh bạch Nhiễm Nhan ý tứ, lại hành đại lễ thêm lần nữa, "Nương tử đại ân đại đức, nô suốt đời khó quên"

Người làm nô bộc, không được tham gia khoa cử, Nhiễm Nhan nếu thật sự thu hắn làm nô bộc, tương đương với cắt đứt tiền đồ của hắn. "Nô" trong miệng Lưu thị là tự xưng khiêm tốn của phụ nhân Đường triều, cũng không phải là "nô tỳ" ý tứ. Lưu thị biết rõ như thế, vẫn đem nhí tử lại đây, đủ có thể thấy rất khí tiết.

"6 năm." Nhiễm Nhan nhìn Chu Tam lang, môi đỏ khẽ mờ, phun ra hai chữ. Chu Tam lang mặt mày rối rắm, vẻ mặt không hiểu.

Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Ta cho ngươi thời gian 6 năm, ngươi có thể lựa chọn khoa cử, kinh thương, vô luận nghề nghiệp gì, nếu có thể tạo được tên tuổi, ta liền trả lại khế bán mình của mẫu thân ngươi, nếu không được, vậy mẫu thân ngươi cả đời chỉ có thể là nô tỳ của Nhiễm Thập Thất Nương ta, ngươi không có ý kiến đi?"

Mười hai mươi ba tuổi ở hiện đại vẫn là hào tử ngây thơ, nhưng ở cổ đại lại không tính là còn nhỏ, đã sớm có thể tham gia khoa cử.

Đôi môi mím chặt của Chu Tam lang dần dần thả lỏng, trịnh trọng nói: "Được"

"Ngươi đi về trước đi, ta có một số việc muốn nói với mẫu thân ngươi."

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói. Nàng đối với tiền đồ của Chu Tam lang không quá để ý, làm như vậy cũng bất quá thuận tay mà làm, nếu là tương lai hắn

thật có thành tựu, nói không chừng còn có chỗ hữu dụng, dù sao cũng không có tồn thât gì.

Cho dù Chu Tam lang về sau không có bất luận thành tựu gì, Nhiễm Nhan cũng không định vĩnh viễn để cho Lưu thị hầu hạ, chỉ là nàng hiện tại đang thiếu nhân thủ, mà Lưu thị thoạt nhìn lại là lựa chọn không tồi.

Lưu thị nhìn theo Chu Tam lang rời đi, lại lần nữa trịnh trọng hành đại lễ với Nhiễm Nhan, "Đại ân không lời nào cảm tạ hết được, nô ngày sau chắc chắn tận tâm tận lực hầu hạ nương tử"

Lưu thị phủ phục trên mặt đất, thật lâu không nghe được hồi âm, chỉ cảm thấy trước mặt sáng lên, nàng theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn. Đập vào mắt đó là Nhiễm Nhan đã đem tấm khé bán mình vặn lại rồi vùi vào cây đèn nhỏ hình vuông đặt bên cạnh, khi lấy ra, ngọn lửa đã đốt lên tấm khé. Lưu thị ngạc nhiên nhìn, ánh lửa chiếu rọi đôi mắt đen nhánh tĩnh lặng như đàm lầy của Nhiễm Nhan, thăng đến khi toàn bộ hóa thành tro tàn, bị gió cuốn vào trong màn mưa, mới nghe thấy thanh âm thanh lãnh của nàng, "Ta sẽ không cầu báo ân, chỉ là trước mắt tình cảnh của ta không tốt, yêu cầu có người thích hợp ở bên cạnh để giúp đỡ, tấm khé bán mình này đã trở thành phế thai, Nhiễm Thập Thát tại đây thỉnh Lưu phu nhân giúp ta."

Vừa nói, Nhiễm Nhan bản thân cũng quì ngồi lên, trang trọng mà hành đại lễ với Lưu thị.

Lưu thị cả kinh, vội vàng đứng dậy nâng Nhiễm Nhan lên, "Nương tử chiết sát nô, nương tử là ân nhân của mẫu tử chúng ta, nếu có khó xử yêu cầu hỗ trợ, nô đương nhiên không thể chối từ"

Lưu thị thầm nghĩ, xem ra trên phố đồn đãi thật không đáng tin, vốn nghe nói Nhiễm Thập Thát Nương là nữ tử nhu nhược nhát gan, tâm địa cũng rất tốt, nhưng hôm nay vừa gặp, bộ dáng lạnh lùng cùng thủ đoạn này, tìm đâu ra nửa phân khiếp nhược.

Nhiễm Nhan không biết, thủ đoạn thu mua nhân tâm này của mình đã làm Lưu thị ở trong lòng xem trọng nàng thêm vài phần.

Nhiễm Nhan ngoài chuyện liên quan đến công việc thì khá ít nói, trong chốc lát cũng không có chuyện gì để nói với Lưu thị, liền để nàng về trước, hôm sau lại đây bắt đầu làm việc.

Từ đầu đến cuối, Văn Lục cùng Hình Nương vẫn luôn im lặng hầu hạ bên cạnh, đến khi Lưu thị đi rồi, Văn Lục có chút khó hiểu nói: "Nương tử, ngươi nếu muốn dùng nàng, vì sao lại đốt đi khé bán mình của nàng"

Hình Nương tiếp lời nói: "Lưu thị này vừa thấy liền biết không phải là phụ nhân tầm thường, nàng cử chỉ khéo léo, cách nói năng bất phàm, chỉ bằng việc nàng cam nguyện làm nô để báo ân cứu mạng cho thấy nàng coi trọng tín nghĩa, loại người này, nếu không thể thu nàng tâm, chẳng phải rất đáng tiếc"

"A..." Văn Lục bừng tỉnh, hai mắt sáng lấp lánh mà nhìn Nhiễm Nhan nói: "Nương tử thật là lợi hại"

Nhiễm Nhan cười nhạt, Lưu thị khôn khéo, tất nhiên có thể nhìn ra thâm ý trong đó, nhưng vô luận như thế nào, nàng cũng đã cứu Chu Tam lang, nhưng không yêu cầu hồi báo kết xù, tin tưởng Lưu thị hiểu rõ trong lòng. Hình Nương tuy rằng biết rõ đạo lý này, nhưng chuyện này nếu để nàng tới làm, sẽ không biết nên từ đâu xuống tay. Hành động hiện giờ của Nhiễm Nhan, cũng làm lòng nàng như được trấn an, cũng không có bao nhiêu ngờ vực, Nhiễm Nhan vốn thông minh, chỉ là tính tình yếu đuối thôi.

"Đừng ở chỗ này cọ xát nữa, nương tử ngày mai phải đi tham gia tiệc trà, mau đi đem đồ mới chuẩn bị cho xong" Hình Nương cười mắng Văn Lục. Văn Lục nhảy dựng lên: "Thật hả? Có người mời nương tử? Thật tốt quá, ta có một kiện áo vẩy mới làm một nửa, trước sáng mai nhất định làm xong" Hình Nương biết Văn Lục đang làm một kiện vẩy lụa tím, bằng nguyên liệu tốt nhất trong số vải mua lần trước, dù vậy cũng bất quá là hàng trung đẳng mà thôi, tiệc trà ngày mai phu nhân quý nữ tụ tập, ai mà không tận lực điểm trang?

"Trong tiệc trà ngày mai tất nhiên là muôn hoa đua thắm khoe hồng, xiêm y nương tử sợ là có chút nghèo nàn" Hình Nương mở miệng nhắc nhở, chuyện tới hiện giờ, cũng không có biện pháp khác, chỉ có thể trước tiên để Nhiễm Nhan chuẩn bị tâm lý.

"Quần áo sạch sẽ khéo léo là được, không cần quá hoa lệ." Nhiễm Nhan một bên lật xem y thư, một bên nói không chút để ý.

Hình Nương trong lòng thở dài một hơi, thấy Nhiễm Nhan trong chốc lát cũng không có ý muốn nghỉ ngơi, liền đi tìm Văn Lục, thương lượng đem kiểu dáng vẩy sửa cho mới mẻ độc đáo một chút, thủ công có thể tinh tế hơn thì cô mà tinh tế hơn, nếu nguyên liệu không tốt, đành phải đền bù chỗ khác thôi.

Bởi vì ngày mai phải dậy sớm, Nhiễm Nhan đọc sách một chút liền đi ngủ, để mặc Hình Nương cùng Văn Lục ngồi xóm một bên lầm nhầm lầm nhầm. Một đêm nhẹ nhàng, nhất thích hợp ngủ.

Hôm sau, mới đầu giờ mèo, Nhiễm Nhan liền bị Hình Nương từ trên

giường đào lên, sau khi rửa mặt chải đầu xong, dùng cơm sáng, liền ngồi trước kính trang điểm để mặc cho Hình Nương đùa nghịch.

Nhiễm Nhan gần như ngủ gật mất một lúc, khi mở mắt trở lại, vẫn là đang ngồi, Hình Nương ở trên mặt nàng ấn tới ấn đi, còn chưa trang điểm xong sao?

"Nương tử có cảm nhận được tinh thần tốt hơn không?" Hình Nương cười hỏi.

Thoáng nhớ lại một chút, mới biết được đây là mát xa trước khi trang điểm gì đó, để lên tinh thần, khí sắc mới nhìn sẽ tốt hơn.

Lúc này, Văn Lục ôm kiện quần áo tiến vào, hầu hạ Nhiễm Nhan thay ra, rồi sau đó Hình Nương mới dựa theo quần áo, chải cho nàng một búi tóc thấp, đầu đi phần lạnh lẽo giữa đôi mày Nhiễm Nhan, lại tăng thêm vài phần vũ mị của nữ nhi.

Hết thảy trang điểm xong, khi Nhiễm Nhan đứng dậy soi gương, cảm thấy như bị dọa. Trong gương chiếu ra một bộ váy lụa tay áo rộng màu tím, thân váy từng nếp gấp như sương như khói nhẹ rơi trên đất, cổ áo tay áo đều được viền băng kim sắc sa tanh có thêu hoa, đem khí chất mơ mộng kia chấn bót vài phần, hoa mỹ mà không mất trang trọng. Trang phục Hoa Hạ, quả nhiên đẹp không sao tả xiết.

Nhiễm Nhan bị kinh sợ cũng không bởi vì mình trở nên xinh đẹp, mà là một thân trang điểm này, lại đem vẻ lạnh lẽo đông cứng của nàng biến thành nhu hòa, cho nên nàng vừa thấy lại không có nhận ra mình.

"Nương tử lớn lên đẹp, xuyên cái gì cũng đẹp." Bị dung mạo Nhiễm Nhan hớp hồn, Văn Lục sau một lúc lâu mới nhảy ra một câu.

Hình Nương đuôi lông mày khéo mắt đều là ý cười, "Nương tử giống phu nhân, da thịt như ngọc, tròn sinh trắng nõn, thật ra không cần bắt chước người khác xoa phấn." Nàng vừa nói, vừa mang phấn má tới, dùng tay nhẹ nhàng thoa một ít lên hai bên má Nhiễm Nhan, bót đi vài phần nặng nề tăng thêm vài phần minh diễm.

"Còn thiếu vài thứ." Hình Nương nhìn lên nhìn xuống, từ trong hộp trang điểm lấy ra vài món trang sức, khoa tay mút chân với Nhiễm Nhan một lúc. Cuối cùng chọn ra một cái vòng tay phi thúy, một cây trâm hoa lan phi thúy. Đây đều là Trịnh phu nhân di vật, đồ vật dư lại tuy là không nhiều lắm,

nhưng kiện nào kiện đó đều là trân phẩm.

"Nương tử chỉ trang điểm đơn giản như vậy đã ra thập phần tư sắc, nếu lên trang phục lộng lẫy, dung nhan sợ là khuynh quốc khuynh thành." Hình Nương vừa giúp nàng cắm cây trâm, vừa nhìn vào gương mà đánh giá.

Đánh giá chưa kịp nói hết, hình ảnh trong gương đã chấn bay hết nửa thần hồn của nàng, Hình Nương quay ngoắt lại, nhìn nam tử mặc hoa phục không biết xuất hiện ở cửa từ khi nào, ngoài mạnh trong yếu mà quát lớn: "Ngươi là người phương nào? Lại dám xông vào nhà dân!"

Nhiễm Nhan cũng pháhiện có người tới cùng lúc với Hình Nương, bất quá nàng chưa từng kinh hoảng, quay đầu, nhíu mày nhìn vẻ mặt si mê kia của Tân Tú lang, nhàn nhạt nói: "Nơi này là khuê phòng của ta, thỉnh ngươi tự trọng."

Tân Mộ Sinh hồi hồn, vẫn thu không được vẻ kinh diễm trong ánh mắt, nhìn Nhiễm Nhan nói: "Thập Thất Nương, chúng ta đã đính hôn, hắn là không cần kiêng kị nhiều vậy đi"

Đại Đường dân phong cởi mở, hẹn hò trước khi kết hôn cũng không phải cái gì ghê gớm, huống chi còn có vị hôn phu đến khuê phòng tham quan một vòng kia! Nhưng Tân Mộ Sinh đây là không mời mà đến, đúng là chọc điên người khác

Chương 30: Tân gia không thiếu tiền

"Tân lang quân, chúng ta nương tử còn đang trang điểm, thỉnh ngài ra sảnh trước chờ đi" Hình Nương bước tới gần hắn, duỗi tay khách khí mà thỉnh hắn rời đi.

Tân Mộ Sinh lưu luyến liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, mới đi theo Hình Nương ra sảnh ngoài.

Văn Lục cả giận nói: "Mấy tôi tớ trông cửa thật quá đáng, sao lại có thể để cho một nam tử tiến vào nội viện"

"Chắc là có người bày mưu đặt kế, nếu không thì bọn họ có ăn gan hùm mật gấu cũng không dám bỏ rơi nhiệm vụ như thế." Nhiễm Nhan nhìn vào gương sửa sang váy áo lại một chút.

"Nương tử nói là kế thất?" Văn Lục cả kinh nói.

"Ta chưa nói gì." Nhiễm Nhan xoay người đi về hướng thính đường.

Văn Lục mang vẻ mặt mơ hồ mà đi theo nàng, trong lòng cân nhắc, không phải kế thất thì còn ai nữa? Chẳng lẽ là Lang quân? Hay là Thập Bát nương?

Trong sảnh, Tân Mộ Sinh quỳ ngòi trên tịch, thỉnh thoảng ngóng ra cửa.

Hình Nương cũng đã biết được hắn chính là Tân gia Tú Lang, hôn phu tương lai của Nhiễm Nhan, mặc kệ trong lòng nghĩ gì, ngoài mặt cũng chiêu đãi ân cần, "Tân lang quân xin chờ một lát, nương tử cũng sắp trang điểm thỏa đáng rồi."

"Làm phiền." Tân Mộ Sinh tiếp nhận nước trà Hình Nương đưa tới, khách khí nói.

Hình Nương âm thầm đánh giá hắn, sạch sẽ tuấn tú, lời nói cử chỉ cũng quý củ, giao tế cũng coi như khách khí, thầm nghĩ cũng không đến mức khó chấp nhận giống như đồn đãi, bản tính nam nhân háo sắc, có lẽ bất quá là phong lưu thôi.

"Lang quân sáng sớm tới đây, có phải có chuyện quan trọng tìm nương tử nhà ta?" Hình Nương hỏi.

Tân Mộ Sinh nhìn ra Hình Nương là lão nô bộc rất được Nhiễm Nhan coi trọng, nên khi cùng nàng nói chuyện, cũng không giống nói chuyện với nô

tỳ, "Hôm nay Thập Thất Nương không phải muôn đi tham gia tiệc trà sao? Ta đặc biệt lại đây đón nàng."

Đang nói chuyện, màn trúc ở cửa bị đẩy ra, Nhiễm Nhan trên người một bộ lụa mỏng màu tím, nổi bật lên dưới ánh mặt trời ám áp là da thịt oánh bạch gần như trong suốt, cả người lóa mắt quang hoa làm người không dám nhìn gần.

Tần Mộ Sinh ngạc nhiên nàng đi tới, nhất thời cảm thấy đôi mắt không đủ dùng, các mỹ nhân luôn có một chỗ đẹp nhất, ví dụ như Tề Lục nương, môi nàng luôn tươi mới ướt át, tựa như cánh hoa đẫm sương sớm, rất hấp dẫn tầm mắt người nhìn, mà Nhiễm Nhan này toàn thân không có chỗ nào không đẹp, nhưng làm người đã gặp qua là không quên được chính là khí độ từ trong ra ngoài của nàng, giống như hồ nước sâu thăm, lạnh băng lại cực kì dụ hoặc.

"Đi thôi." Nhiễm Nhan vừa vào đã nghe Tần Mộ Sinh nói, người cũng đã tới, có đuôi hắn đi thì nhàn thoại cũng đã truyền ra ngoài rồi, còn không bằng thoải mái hào phóng.

Hình Nương giật giật môi, lại không nói gì, chỉ đứng dậy đưa Nhiễm Nhan ra cửa.

Vân Lục cảm thấy, Tần Mộ Sinh lại đây cũng không phải không tốt, ít nhất là không cần ngồi chiếc xe ngựa nghèo nàn kia của thôn trang, đến yến hội lại bị mày vị phu nhân cười nhạo. Vân Lục dù không quá rành đám phu nhân chỉ biết ăn no cơm xong rồi ngắm hoa tụ hội du ngoạn kia, nhưng cũng biết luôn có những người đặc biệt thích châm chọc nói móc người khác.

Xe ngựa Tần Mộ Sinh xa hoa rộng rãi, trong xe trải chiếu trúc, trong một góc có bày bồn băng, vừa lên xe liền cảm nhận được khí lạnh nhẹ nhẹ.

"Nương tử, thời tiết quá nóng, để tránh làm hỏng lớp trang điểm, đem bồn băng này đặt ở bên cạnh người đi." Tần Mộ Sinh tự mình đem bồn băng đặt xuống bên cạnh Nhiễm Nhan, khi cúi đầu cố ý dựa sát vào nàng, không nghĩ tới lại nghe được một mùi u hương cùng được hương nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi, làm hắn nhất thời ngơ ngẩn.

"Lang quân, giao bồn băng cho nô tỳ đi." Văn Lục lanh tay lẹ mắt nhận lấy bồn băng, sau đó chen vào giữa hai người, đem Tân Mộ Sinh tách ra.

Nhiễm Nhan thần sắc nhàn nhạt, hoàn toàn coi như bên người không có ai, trong lòng lại đang tính toán, Tân Mộ Sinh rõ ràng đã coi hắn như phu quân của nàng, giờ nàng có nên lập tức dùng được làm cho hắn không lên nổi luôn không

Nghĩ vậy, Nhiễm Nhan ngược mắt liếc nhìn Tân Mộ Sinh một cái, thấy hắn mang vẻ mặt đào hoa mỉm cười, vì thế quyết định sau khi kết thúc tiệc trà liền về nhà phổi dược, nếu không với bộ dạng này của hắn, nói không chừng ngày nào đó liền bộc phát thú tính, rất nguy hiểm.

Tân Mộ Sinh thấy Nhiễm Nhan nhìn qua, tươi cười càng thêm sáng lạn tuấn lanh, hắn hạ quyết tâm sẽ dùng tất cả thủ đoạn để làm Nhiễm Nhan khuynh tâm, Tân Mộ Sinh tự tin tràn trề, ngay cả nữ tử như Thúy Mi vốn đã nhìn quen chuyên phong nguyệt còn thật tình dâng hiến cho hắn, huống chi là một tiểu nương tử không ra khỏi cửa.

Hai người ôm tâm tư khác nhau, một đường vội mà yên ổn.

Qua chừng hai khắc, xe ngựa vững vàng mà ngừng lại. Tân Mộ Sinh xuống xe trước, duỗi tay muốn đỡ Nhiễm Nhan, lại bị Văn Lục đoạt trước.

Nếu cô gia tương lai là người khác, Văn Lục thấy vậy sẽ vui vẻ buông tay, nhưng Văn Lục đối với Tân Mộ Sinh mang một bụng ý kiến, tuy không dám lộ liễu chống đối, nhưng tuyệt đối sẽ không cho hắn dễ chịu. Huống hồ chuyện này, cùng lầm nàng bị nói là một thị tỳ không có mắt mà thôi.

Ân phủ xây gần sông Bình Giang, nơi này có rất nhiều dinh thự quyền quý, nhà cao cửa rộng, tường trắng ngôi sảnh, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ. Nước sông Bình Giang lấp lánh dưới ánh nắng sớm, cỏ xanh mượt mọc lan tràn trên đê, cành liễu đu đưa, gió nhẹ mang theo hơi thở tươi mát được gột rửa sau cơn mưa hôm qua thổi vào mặt.

Nhiễm Nhan hít vào một hơi thật sâu, nâng đầu nhìn phủ đệ trước mặt, trên cánh cửa cao lớn treo một tấm bảng bằng chất gỗ khiêm tốn, hai chữ "Ân phủ" mạnh mẽ hữu lực, đường nét sắc sảo, khí thế bàng bạc, có vẻ quá mức cương ngạnh, hơi không hợp với phong cách thư hương thế gia của Ân thi.

Năng lực thường thức của Nhiễm Nhan đối với giám định thư pháp khá hưu hẹn, nên không ở đây rối rắm làm gì, chỉ thu hồi ánh mắt.

Bọn họ tới không tính là sớm, cửa Ân phủ có không ít xe ngựa đậu san sát. Tân Mộ Sinh thanh danh tuy không tốt, nhân duyên lại không tồi, vừa mới xuống xe, những người đó nhìn thấy hắn đều tươi cười chủ động bước lại chào hỏi, có điều những người này coi trọng mặt mũi Tân Mộ Sinh, hay là mặt mũi Tân thương tá phụ thân hắn thì rất khó nói.

Trong lúc hàn huyên, không ít ánh mắt đều hướng về phía Nhiễm Nhan đang đội mìch li.

Một công tử trẻ tuổi mặc bộ hoa phục màu lục đậm có vẻ quen thân với Tân Mộ Sinh, mới vừa xuống xe ngựa, liền chạy tới, đầm nhẹ lên ngực Tân Mộ Sinh, cười nói: "Tiểu tử ngươi lại chạy đi chỗ vị nương tử nào xum xoe? Ta sáng sớm đi ngang qua phủ ngươi, nghe gia phó ngươi nói sáng sớm ngươi đã ra ngoài"

Nhiễm Nhan cùng những người này cũng không quen biết, vô tâm dây dưa, liền sai Văn Lục đưa thiệp mời cho gia phó Ân phủ, vào phủ trước.

Thanh niên mặc hoa phục màu lục thấy ánh mắt Tân Mộ Sinh không ngừng nhìn về bóng dáng Nhiễm Nhan, cũng đuổi dài cổ, vẻ mặt thèm nhỏ dãi: "Chắc chắn, nhìn dáng người kia, thực sự không tồi, ngươi lúc này coi trọng chính là nương tử nhà ai đây?"

Tân Mộ Sinh vỗ thanh niên kia một cái, nghiêm túc nói: "Trương Phi, ngươi chớ có nghĩ bậy, kia là Nhiễm Thập Thất Nương, phu nhân tương lai của ta, ngươi đừng có động tâm tư bậy bạ"

Trương Phi cõi quái mà liếc nhìn Tân Mộ Sinh, "Trong khoảng thời gian này trong thành đồn àm lên Nhiễm gia Thập Thất Nương là mỹ nhân tuyệt sắc, quả thực là tuyệt sắc? Người vậy mà sáng nay không đi đón Tề Lục nương, lại chạy đến vùng ngoại ô đón nàng?"

"Có tuyệt sắc cỡ nào thì từ nay về sau cũng là của ta." Tân Mộ Sinh tâm tình vui sướng, Tề Lục nương tính là gì, nữ nhân tự cho là tiên nữ hạ phàm liền quát mắng hắn, hiện tại hắn không thèm để bụng. Tân Mộ Sinh bỏ xuống một câu "Đi thôi" liền nâng bước vào phủ.

Trương Phi trong lòng càng thêm khẳng định dung mạo Nhiễm Nhan là xuất sắc, xưa nay chỉ cần phát hiện vị mỹ nhân nào, Tân Mộ Sinh sẽ gọi đầm bằng hữu bọn họ cùng đi nhìn, ngay cả khi rình coi Tề Lục nương,

cũng là cả đám kéo nhau đi, tuyệt không có thái độ "Kim ốc tàng kiều" như vậy.

"Tú Lang, khi nào giới thiệu tẩu phu nhân cho các huynh đệ gặp?" Trương Phi đuổi theo Tân Mộ Sinh, cười hỏi.

Tân Mộ Sinh khóc mũi gọi lên, liếc xéo hắn một cái nói: "Ngày ta đại hôn, ngươi tự nhiên có thể nhìn thấy."

Trương Phi ngoài miệng liên tục ừ ừ, trong lòng lại nghĩ hôm nay vô luận như thế nào đều phải nhìn một cái, tham gia tiệc trà không phải lúc nào cũng mang mịch li đi.

Lại nói Nhiễm Nhan vào tới trong phủ, được tì tò dẫn đến một khu vườn bên hồ sen.

Khu vườn được quây lại một nửa, nằm bên bờ hồ, cấu trúc đơn giản, chỉ có một cái đình đón gió dội ra một nửa trên mặt hồ, bên trong vườn có kỵ thạch núi giả, cây cối rậm rạp, nơi nơi đều là bóng râm, là nơi tránh nóng rất tốt.

"Nương tử ở đình hóng gió nghỉ ngoi một lát trước, chờ hội trà bắt đầu, sẽ có thị tỳ dẫn ngài qua." Gã sai vặt đi hết đường mòn thì không đi tiếp nữa. Trên đình hóng gió đã tụ tập không ít người, Nhiễm Nhan cảm ơn gã sai vặt, rồi dẫn Văn Lục đi qua đó.

Một hồ đầy hoa sen, cây cối cao vút vây quanh gác mái lá lướt xinh đẹp, trong đình toàn bộ cửa sổ đều mở ra, được màn trúc mịn che lại, bên trong truyền ra tiếng cười của nữ tử.

Văn Lục vén màn lên, khoảnh khắc Nhiễm Nhan tiến vào trong đình, toàn bộ thanh âm đều đình chỉ, chỉ có đàn hương lượn lờ.

Nhiễm Nhan cũng nhìn rõ cảnh bên trong, ước chừng có mười sáu mười bảy người, tám nữ tử tuổi thanh xuân trang phục lộng lẫy, còn lại đều là thị tỳ.

Sau một thoáng yên tĩnh, một nữ tử mặc váy lụa giao lãnh mỏng màu nguyệt bạch đứng dậy, hỏi: "Ngươi là..."

Nhiễm Nhan gõ mịch li xuống, nhìn thiếu nữ kia, trong lòng hiện lên cảm giác quen thuộc, bất giác nói: "Miểu Miểu."

"A Nhan" khuôn mặt dịu dàng của Ân Miểu Miểu không giấu nổi kinh ngạc.

Trong phòng những người khác cũng kinh ngạc đầy mặt, trong lòng đều không khỏi nói thầm, con ma ốm nhu nhược nhút nhát kia, giờ lại mang phong thái bức người như vậy, xem ra lời đồn trong thành không phải giả a, nhất thời vừa hâm mộ vừa ghen ghét.

"A Nhan, hai năm không thấy, ngươi thế nhưng trở nên khuynh quốc khuynh thành đến như vậy." Ân Miểu Miểu vội vàng bước tới, lôi kéo tay nàng tán thưởng nói.

Ở khoảng cách gần, Nhiễm Nhan cẩn thận nhìn Ân Miểu Miểu, váy lụa màu nguyệt bạch, vóc người nhỏ xinh, ngũ quan tú mỹ, trên mặt mang theo tươi cười ôn hòa nhu mĩ, ân ân có thể thấy một tia kích động.

"Chớ có trêu ghẹo ta." Nhiễm Nhan tự nhiên cùng nàng cười nhẹ nói.

Lúc này những người khác cũng bắt đầu phản ứng, sôi nổi đứng dậy, tỏ vẻ hoan nghênh, nhưng trên thực tế, sự xuất hiện của Nhiễm Nhan tuyệt đối không làm các nàng cao hứng, nữ nhân đều thích mình đẹp, đặc biệt là mỹ nữ, tuyệt không muốn nhìn thấy người khác đẹp hơn mình.

Ân Miểu Miểu lại có vẻ thật sự cao hứng, kéo Nhiễm Nhan ngồi cùng chỗ với mình.

"Thập Thất Nương bệnh nặng mới khỏi, lại cùng Tần Tú lang đính hôn, thật là đáng mừng." Một thanh âm như nước suối chảy truyền đến, ngũ tốc không nhanh không chậm, rất dễ nghe.

Nhiễm Nhan theo tiếng nhìn qua, thấy một nữ tử bạch y đang mỉm cười nhìn nàng, lụa trắng thánh khiết như ánh trăng, làm khuôn mặt mỹ lệ kia thêm vài phần thanh lãnh, 3000 tóc đen búi thành một cái búi phi tiên, ở giữa chỉ đính mấy viên trân châu vừa lớn vừa mượt mà, trang điểm thoải mái thanh tân chứ không tráng lệ huy hoàng như mấy nữ tử khác.

"Đa tạ Lục nương." Nhiễm Nhan nhận ra nàng, chính là Tô Châu đệ nhất mỹ nhân Tề Lục nương.

Ân Miểu Miểu nhìn Tề Lục nương, lại nhìn Nhiễm Nhan, hai người đều là lãnh mỹ nhân, chỉ là cái lãnh của Nhiễm Nhan không thanh cao như ánh trăng, mà giống như bóng đêm, lạnh lẽo thâm thúy.

"Tần Tú lang vốn đang ái mộ Lục nương đó, Thập Thất Nương cần phải cẩn thận trông giữ cho tốt a." thiều nữ mặt tròn áo vàng ngồi bên cạnh Tề Lục nương khẽ cười nói.

Nhiễm Nhan chỉ nhàn nhạt mà quét mắt nhìn nàng, phát giác trong trí nhớ cũng không có người này, trong lòng lại không thích việc nàng ta cố ý đâm thọc, liền chỉ nhàn nhạt mà 'a' một tiếng.

Thiếu nữ kia cảm thấy bị bỏ lơ, sắc mặt không tốt, khẽ hừ một tiếng, "Tần Tú lang người này không tồi, mặc cho tỷ muội chúng ta quát mắng, cũng tuyệt không bực bội, Thập Thất Nương gả cho hắn chắc sẽ không phải chịu ủy khuất đâu, chỉ là hắn người này thật sự phong lưu, không quản tốt là không được a, đừng để hắn chạy đến nhà người khác xum xoe, bằng không Thập Thất Nương người cũng xấu mặt."

"Không biết vị này xung hô thế nào?" Nhiễm Nhan nhìn về phía Ân Miểu.

Ân Miểu thấy Nhiễm Nhan có chút tức giận, vội vàng hoà giải, "Ngươi xem, ta nhìn thấy ngươi đều cao hứng đến cái gì cũng quên, vị này chính là Tề gia Thập nương, khuê danh Dục Tú."

Tiếp theo giơ tay chỉ thiếu nữ áo hồng nhạt bên cạnh nói: "Vị này là Nghiêm gia đại nương, khuê danh Phương Phi."

Nghiêm Phương Phi cười nhẹ hướng Nhiễm Nhan gật đầu, rồi sau đó lần lượt giới thiệu các quý nữ khác trong đình.

Lúc này có thị tỳ mang nước trà điểm tâm cho Nhiễm Nhan, nàng liền thuận tay bung ly trà lên nhấp một miếng.

Tề Dục Tú rất bức bối đói với thái độ trực tiếp làm lơ của Nhiễm Nhan, đè tài vòng tới vòng lui, cũng không rời đi Tần Tú lang, lúc nhắc tới chuyện Tần Tú lang từng quì dưới váy Tề Lục nương, Tề Lục nương cũng không có ý ngăn cản.

"Tháng trước, Tần Tú lang nghe nói Lục tỷ thích hoa quỳnh, đặc biệt chở từ Dương Châu tới một xe, thật sự là có tâm, chẳng qua hiện giờ hắn cùng Thập Thất Nương có hôn ước, chỉ mong ngày sau đừng lại vì Lục nương mà làm mấy chuyện ngốc nghênh này nữa." Tề Dục Tú chặc lưỡi nói.

Lúc nàng ta thốt ra lời này, trên mặt mọi người có đủ mọi màu sắc, ánh mắt nhất trí nhìn về Nhiễm Nhan.

Lúc này có muôn làm lơ cũng không được, Nhiễm Nhan nhìn Tề Dục Tú, hờ hững nói: "Nam nhân nào mà không thích sắc đẹp, hắn đạo thanh lâu cũng được, lấy lòng mỹ nhân cũng tốt, tóm lại đùa bỡn đều là nữ tử nhà khác, chiếm tiện nghi chứ không làm hại, tùy hắn muốn làm gì làm, nếu hắn muốn chơi, chỉ cần không cường đoạt dân nữ, ta mặc kệ, dù sao Tần gia cũng không thiếu tiền."

Tề Lục nương nguyên bản còn mang biểu tình cao ngạo, giờ hơi trầm xuống.

Tề Dục Tú lạnh lùng nói: "Cái gì kêu đùa bỡn? Người là nói hắn đang đùa bỡn Lục tỷ của ta?"

"Chỉ cần phía nữ tử tự trọng, thì làm gì có chuyện đùa bỡn? Lục nương mỹ nhân như trăng sáng, tiểu thư khuê các, ta chưa từng chỉ tên nói họ, Thập nương sao lại tự dò ra chỗ ngồi mà tạt nước bẩn lên người tỷ tỷ mình như

vậy?" Nhiễm Nhan thật sự bức bối Tề Dục Tú cứ cố đeo bám, nàng cũng không muốn phải nén giận. Hơn nữa ở đây đều là quý nữ, vì sao phải cùi đầu để bản thân bị chà đạp.

Nhiễm Nhan không nói thì thôi, lời vừa ra khỏi miệng lại làm Tề Dục Tú tức chết, nàng lời này, phản bác cũng không được, mà không phản bác cũng không được.

Tề Dục Tú bị nghẹn đến mặt đỏ bừng, trùng mặt mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, nếu là ánh mắt hóa thành thực thể, Nhiễm Nhan hiện tại chỉ sợ đã thành cái sàng.

Không khí trong đình hóng gió nhất thời có chút xấu hổ, Nghiêm Phương Phi cùng Ân Miếu Miếu hai người cười cười lái qua đề tài khác, nói đến một vài chuyện trong thành, nói một hồi không biết sao lại nhắc tới Hàn Sơn, sau đó lại không ngừng được, nói tiếp đến mấy vụ án mạng trong thành.

"Dương phán tư hôm qua cũng qua đời rồi đó." Một nữ tử vẩy hồng nhạt tay ngăn thở dài nói, trong thanh âm ôn hòa lại nghe ra thương cảm cùng bất đắc dĩ.

Nữ tử này dáng vóc mảnh mai, cao gầy, đặc biệt là đoạn cổ cùng xương quai xanh, ưu nhã tinh mỹ như chim hạc, làn da trên mặt trắng nõn tinh tế, hơi tái, đuôi lông mày hơi rũ uồng, một đôi mắt hạnh tròn xoe, có vẻ nhu nhược vô tội, làm người thương xót.

Mới vừa rồi Ân Miếu Miếu có giới thiệu qua, nàng là Đỗ Tiểu Kiều, đích nữ của Tô châu Thứ Sử tiền nhiệm Đỗ Ngôn Hành, Đỗ Ngôn Hành được điều nhiệm lên kinh làm quan, vì Đỗ Tiểu Kiều thân thể không tốt, tạm thời lưu tại Tô châu tu dưỡng.

Đỗ Ngôn Hành xuất thân là dòng chính Kinh Triệu Đỗ thị, Đỗ Tiểu Kiều đương nhiên cũng là nữ nhi dòng chính Đỗ thị, trong tộc đứng hàng thứ 21, xuất thân cao quý, đáng tiếc thân mình mảnh mai yếu ớt, hàng năm bệnh tật quẩn thân, rất nhiều lời đồn đãi ngầm nói theo lời thái y trong kinh thì nàng sống không quá 25 tuổi.

"Dương phán tư qua đời? Hắn năm nay mới 30 tuổi, đang lúc tráng niên, sao lại mất?" Ân Miếu Miếu kinh ngạc nói.

Phán tư cùng Thượng tá đều là chức quan cấp dưới của Tô Châu Thứ Sử, cụ thể là phân công quản lý các phương diện công việc về thi cử cấp Châu, lễ nghi, thuế má, kho hàng, hộ khẩu, hình ngục v.v., trái với chức vụ Thượng

tả, Phán tư trong Châu có thể nói là tay cầm thực quyền. 30 tuổi đã có thể đảm nhiệm chức quan này, hẳn là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ không thể hạn lượng.

Đỗ Tiểu Kiều nhíu mày lại, nhẹ giọng nói: "Ngõ tac không thể tra ra nguyên nhân chết, nói là phát bệnh đột ngột, nhưng ta quen với Dương gia đại nương, cũng gặp qua Dương phán tư vài lần, thấy rất khỏe mạnh, không nghe nói có bệnh tật gì. Haizz, đều là mệnh"

Không khí có chút trâm trọng, Nghiêm Phù Phương vội mở miệng an ủi Đỗ Tiểu Kiều, những người còn lại cũng mồm năm miệng mười phụ họa.

Nhiễm Nhan trong đầu ẩn ẩn suy nghĩ, nhưng nhất thời không nắm bắt được.

Ngay lúc này, ngoài cửa có thị tỳ nói: "Chư vị nương tử, tiệc trà bắt đầu rồi, phu nhân sai nô tỳ dẫn các vị nương tử đi ra hoa viên."

"Đã biết." Ân Miếu Miếu lên tiếng, ngược lại thỉnh những người khác cùng nhau ra cửa.

Bởi vì tiệc trà phân ra tổ chức ở hai nơi, nhóm phu nhân quý nữ thì ở phía sau hoa viên, bọn nam tử đều ở phía trước thính, không liên quan với nhau. Cho nên mọi người không ai mang mịch li, Nhiễm Nhan cũng để mịch li lại định hóng gió.

Ân phủ lớn mà yên tĩnh, cơ hồ khắp nơi đều là đường mòn, uốn lượn quanh bụi hoa rồi đi vào bên trong núi đá, rõ ràng chỉ cách có trăm bước, lại phải đi vòng một vòng lớn, may mà dọc theo đường đi toàn là cảnh đẹp, cũng không cảm thấy buồn tẻ.

Chuyên qua một chỗ núi giả chặn ngang đường đi, xuyên hoa hàng liễu, trên đường lại đi qua một khoảnh thước được tưới tốt, xuyên qua một dàn mộc hương dài, hoa mộc hương trắng đang lúc nở rộ nhất, một đường hoa rụng rào rạt, thanh hương bốn phía, trên đầu trên người mỗi người đều dính phải không ít, mọi người còn chơi đùa trêu chọc nhau, đi một hồi, thấp thoáng trong dàn hoa, bỗng nhiên nghe thấy thanh âm nước chảy róc rách, càng đi về phía trước, thanh âm đó càng rõ ràng.

Ân Miếu Miếu lôi kéo Tề Dục Tú đang ngắt hoa, cười mắng: "Mau ngừng náo loạn, các phu nhân sợ đều chờ đến sốt ruột"

Xuyên qua giàn hoa mộc hương, quẹo qua chỗ rẽ thì trước mắt đã rộng mở thông suốt, ngay trước mặt là một vách núi cao năm sáu trượng, ở giữa có thác nước nhỏ, dây leo rũ xuống, cánh hoa trôi

Chương 31: Xảy ra chuyện

Lúc cùng Nghiêm Phương Phi rời nhà thuỷ tạ, Nhiễm Nhan nghĩ như thế nào lại cảm thấy biếu hiện của Ân Miếu Miếu hôm nay có chút kỳ quái. Trong trí nhớ Nhiễm Nhan, Ân Miếu Miếu là một nữ tử dịu dàng trang nhã, cử chỉ đúng mực, đây cũng là điển phạm dạy dỗ nữ nhi của Ân thị, nhưng hai năm không thấy, Ân Miếu Miếu hôm nay có vẻ hoạt bát hơn rất nhiều, thậm chí cả trò "chơi trốn tìm" vô vị như vậy cũng mở miệng đè xuất được Nhiễm Nhan mải nghĩ, nên không nhìn thấy Nhiễm Mỹ Ngọc cùng mẫu thân nàng ta đang đi về hướng này.

Nghiêm Phi Phương duỗi tay túm lấy ống tay áo Nhiễm Nhan, sau đó cúi người, "Cao phu nhân mạnh khỏe."

Nhiễm Nhan lần đầu tiên thấy vị kế thất trong truyền thuyết, Cao thị. Cao thị hơn 30 tuổi, vẻ ngoài mỹ diễm bức người, tựa như một đóa hoa mẫu đơn đỏ tươi, đôi mắt đẹp mỉm cười mà nhìn Nghiêm Phương Phi, một chút cũng không ra bóng dáng mẹ kế độc ác gì, "Nghiêm gia đại nương có lễ."

Dừng một chút, ánh mắt ôn hòa nhìn sang Nhiễm Nhan.

Vẻ mặt nàng như vậy, lại làm Nhiễm Nhan không thể bỏ qua, bèn cúi người, gọi một tiếng, "Nhi nương mạnh khỏe."

Cao thị sắc mặt bất biến, như không nghe thấy từ "nhi nương" kia, vẻ mặt trìu mến mà kéo tay Nhiễm Nhan nói: "Hài tử đáng thương, thật khổ. Bất quá, vượt được khó khăn về sau tất có hạnh phúc, sau này tất nhiên là thông thuận. Sáng nay ta cùng với muội muội ngươi đi thôn trang đón ngươi, lại nghe nói ngươi đã được Tần Tú lang đón đi, mắt thấy ngươi tốt lên, mẫu thân cũng an tâm rồi."

Nhiễm Nhan trong lòng không khỏi bội phục, chẳng trách Nghiêm Văn có thể bị dỗ đến vô cùng nghe lời, quả nhiên không phải người đơn giản.

Nhiễm Mỹ Ngọc mặt mũi lạnh lùng, tỏ rõ không ưa Nhiễm Nhan, nhưng vì Cao thị ở đây, không dám phát tác.

"Thập Bát nương, ta cùng với A Nhan muốn dạo chơi trong hoa viên, ngươi muốn đi chung không?" Nghiêm Phương Phi mang theo nụ cười rất tiêu chuẩn thanh nhã, nhất mực đoán trang hỏi.

Thập Bát nương rồi A Nhan, chỉ cần hai cái xung hô, liền có thể nhìn ra được thân sơ viễn cận. Nhiễm Mỹ Ngọc cũng nghe ra, hờ lạnh một tiếng, đang muốn mở miệng, lại bị Cao thị ngắt lời, "Ta cùng với Mỹ Ngọc đến trễ nửa canh giờ, còn phải đi thỉnh tội với chư vị phu nhân, các ngươi đi chơi

đi, tâm ý của đại nương, Mỹ Ngọc nhà ta xin lãnh."

Nhiễm Mỹ Ngọc hung hăng trừng mắt nhìn Nhiễm Nhan, phất tay áo bỏ đi, trong mắt Cao thị tràn trề sủng ái mà nhìn theo Nhiễm Mỹ Ngọc, bất đắc dĩ thở dài một tiếng, quay đầu lại nói với Nghiêm Phương Phi: "Đều do ta sủng nịch quá mức, tiểu nữ không hiểu chuyện, để đại nương chê cười."

"Đâu có, phu nhân quá khiêm nhượng." Nghiêm Phương Phi cười nhẹ.

Cao thị lại dặn dò Nhiễm Nhan: "Thập Thát Nương cùng đại nương đi chơi đi, ta đây đi trước. Người bệnh nặng mới khỏi, để ý một chút."

"Đa tạ Nhị nương quan tâm." Nhiễm Nhan nói.

Nhin bóng dáng Cao thị rời đi, Nhiễm Nhan trong lòng nhột nhạt, nếu như nàng không có nguyên chủ ký ức, tất nhiên sẽ hiểu lầm rằng Văn Lục cùng Hình Nương đối với Cao thi có chút thành kiến mà thôi.

Một người có thể diễn trò đến cỡ này, quả thực làm người ta phải cảm thán. "Nếu Nhiễm Thập Bát nương có thể có dung sắc như Cao phu nhân, chỉ sợ Tề Lục nương cũng không phải Tô châu đệ nhất mỹ nhân đâu." Nghiêm Phương Phi bình luận.

Đích xác là vậy, Nhiễm Mỹ Ngọc tư dung thật đúng là kém xa mẫu thân nàng ta.

Nhiễm Văn diễm phúc không cạn, nguyên phối Trịnh thị cũng là mỹ nhân có tư sắc không thua Cao thi, nhưng là nữ tử xuất thân nhà cao cửa rộng, có chút khô khan, không biết dỗ người vui vẻ như Cao thi, bởi vậy quan hệ với Nhiễm Văn cũng chỉ dừng ở mức tôn trọng nhau như khách mà thôi.

"A, có người!" Nghiêm Phương Phi kéo tay áo Nhiễm Nhan, hạ giọng nói. Lúc Nhiễm Nhan cùng Nghiêm Phương Phi lặng lẽ đẩy ra bụi mộc hương để nhìn lén, từ đám cây cối bên cạnh cũng truyền ra tiếng cười thanh thúy như có tình bị ép xuống, nghe thanh âm có chút giống Tề Dục Tú.

Tiếng cười của Tề Dục Tú lập tức khiến cho một thiếu niên trong hoa viên chú ý.

Bên trong mảnh thược dược tươi tốt, thiếu niên bỗng nhiên xoay người lại, khuôn mặt trắng trẻo tú khí, nếu không có một thân đại bào tay rộng, sợ là sẽ bị ngộ nhận thành nữ tử. Mày nhíu lại, biểu hiện hấn không vui.

Thiếu niên theo đường mòn chậm rãi đi về hướng bên này, Nghiêm Phương Phi hạ giọng nói: "Làm sao bây giờ?"

Thanh âm tuy rằng do Tề Dục Tú phát ra, nhưng nàng ta tránh trong đám cây cối, nếu thiếu niên kia đến gần, nhìn thấy trước nhất định là Nghiêm Phương Phi cùng với Nhiễm Nhan.

Kỳ thật rất đơn giản, lên tiếng nói cho hấn nơi này không có thị tỳ hấn muốn tìm không phải là xong sao?

Nhiễm Nhan vừa định há mõm, lại nghe xa xa có một thanh âm lạnh băng mà từ tính: "Kính Trạch!"

Thanh lạnh như băng, toàn bộ thiếu nữ trong lều mộc hương đều mở to hai

mắt, gắt gao nhìn chăm chăm vào bóng hình xuất hiện trong bụi hoa thược dược, khoan bào tay rộng màu xanh ngọc bình thường, dáng người đĩnh bạt, đáng tiếc đứng ở địa phương có cành lá buông xuống, vừa lúc che lấp dung mạo hắn, chỉ lộ ra đoạn cổ áo viên lanh hồ phục cùng phần cổ có hàn kết rõ ràng.

Nhiễm Nhan nao nao, thanh âm này...giống như nghe qua ở đâu rồi!

"A huynh." Thiếu niên quay đầu lại, từ trong thanh âm có thể nghe ra hắn rất kính sợ người vừa tới.

"Ta đi trước." Thanh âm lạnh băng nói.

Đúng rồi! Nhiễm Nhan sực nhớ ra, là Tô được sư cho nàng mượn cây dù trúc tía ngày ấy.

"A huynh không về nhà sao? A nương..." thanh âm thiếu niên hấp tấp, nhưng nghĩ đến xung quanh có thể có người, lời nói tới miệng lại nuốt xuống.

Tô được sư không trả lời, chỉ dừng vài giây, liền xoay người rời đi. Gió phát qua cành lá rủ xuống, ẩn ẩn lộ ra nửa bên mặt hắn, mũi cao thẳng, môi không dày không mỏng, mỗi một đường cong đều giống như dao khắc ra, không chút tì vết.

Tô Kính Trạch tâm tình phảng phất xấu đi, dứt khoát không tìm cái thị tỳ gì nữa, lập tức đuổi theo phương hướng Tô được sư vừa rời đi, "A huynh, người nghe ta nói..."

Nghiêm Phương Phi phun ra một hơi, lòng còn sợ hãi nói: "Huynh trưởng của thiếu niên kia quá dọa người, chỉ nghe thanh âm thôi mà khắp cả người ta đã phát lạnh."

Tề Dục Tú từ đám cây thò đầu ra, "Tô Kính Trạch là đứa nhỏ con vợ cả của Dược Vương Tô gia đó, huynh trưởng trong miệng hắn, e là cái vị Tô Nhị lang có tư dung còn hơn cả thần tiên trong truyền thuyết kia."

Tề Dục Tú kích động nói xong, mới phát hiện Nhiễm Nhan đứng bên cạnh Nghiêm Phương Phi, mắt trợn trắng, hờ một tiếng đem đầu rụt trở về.

"Tô Nhị Lang? Tô Phục?" Nghiêm Phương Phi thần sắc tiếc nuối, "Đáng tiếc, khoảng cách gần như vậy, nhưng vẫn không có thấy rõ diện mạo hắn."

Tô Phục...Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua chỗ hắn đứng vừa rồi, nàng chưa bao giờ gặp qua một người có thể lạnh đến mức như vậy, tựa như địa ngục vĩnh viễn không nhận được ánh nắng mặt trời, dù nhìn không thấy mặt hắn, cũng có thể cảm nhận được khí lạnh tản mát ra từ trên người hắn.

"Thân mẫu của Tô Nhị lang là Hồ cơ, nghe nói là da thịt trắng như tuyết, mắt ngọc mày ngài, đặc biệt là một đôi mắt, có thể câu mắt linh hồn nhỏ bé của người khác." Nghiêm Phương Phi nhìn chằm chằm hướng Tô gia huynh đệ vừa rời đi, tiếc hận nói: "Tô Nhị lang thường ngày rất ít lộ diện, ai da, khó được một cơ hội tốt, vậy mà bỏ lỡ mất."

Bên này đang nói chuyện, Tè Dục Tú cùng hai quý nữ đang giấu mình trong đám cây cối nhảy ra.

Tè Dục Tú hạ giọng: "Đừng lên tiếng! Đừng lên tiếng! Lại có người bên kia lại đây." Nàng đảo ánh mắt qua người Văn Lục, ra lệnh: "Ngươi, qua đó dụ người nọ qua đây."

Thị tỳ các nàng đều lưu tại nhà thuỷ tạ bên kia, Nghiêm Phương Phi cũng phụ họa: "Đúng vậy, A Nhan, mượn tỳ nữ của ngươi dùng một chút." Văn Lục cũng đang nóng lòng muốn thử mà nhìn Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan cũng chỉ biết nói: "Ngươi đi đi, đem hắn dẫn lại đây, chờ có nơi chạy loạn."

"Nô tỳ minh bạch" Văn Lục được cho phép, xách lên góc váy chạy một mạch ra khỏi lều hoa mộc hương.

Tè Dục Tú vì thấy Nhiễm Nhan chịu cho mượn thị tỳ, thái độ đối với nàng thoáng tốt lên một ít, điển hình là tính cách của tiểu hài tử, bởi vậy Nhiễm Nhan ân tượng với Tè Dục Tú cũng thả lỏng hơn.

Nghiêm Phương Phi dù rất đoan trang, rốt cuộc tuổi tác cũng mới mười sáu mười bảy tuổi, lại bị Tè Dục Tú kích động, nhanh chóng không màng hình tượng mà vét bụi hoa ra, ghé lại một chỗ với Tè Dục Tú, ánh mắt sáng ngời mà nhìn chằm chằm một bộ hoa phục xanh sẫm đằng xa.

Nhiễm Nhan từ khe hở nhìn thoảng qua bên ngoài, khéo môi không khỏi cong lên, xem ra lần này các nàng phải thất vọng rồi, thanh niên hoa phục xanh sẫm kia, lúc mới vừa vào phủ, Nhiễm Nhan đã gặp qua, hẵn quen với Tân Mộ Sinh, tên Trương Phi.

Tuy chỉ là nhìn thoáng qua, nhưng cũng có thể thấy rõ, diện mạo người này thật sự thực bình thường, lúc không nói không cười nhìn còn có chút nho nhã, một khi cười rộ lên, liền nhìn khá là đáng khinh.

Vân Lục đi vội qua bên cạnh, người nọ mơ hồ thấy bóng dáng một cái thị tỳ, trong lòng vui mừng, cho rằng sắp đạt hạng nhất, lập tức nâng bước đuổi về hướng bên này.

Trong lều hoa mộc hương nỗi lên một trận xôn xao nhỏ, ngay lúc này, phía mặt sau nhà thuỷ tạ cũng nỗi lên một trận xôn xao, ồn ào nghe thấy thanh âm Lăng phu nhân vừa gấp gáp vừa nghiêm trọng, "Mau đi xem một chút!"

Lập tức có tiếng bước chân sầm sập, một đám nữ tử từ nhà thuỷ tạ bên kia vội vàng chạy ra, mấy người Tề Dục Tú cùng Nghiêm Phương Phi cũng quay đầu lại, kinh ngạc mà nhìn Lăng phu nhân đi đầu sắc mặt tái nhợt.

Thị tỳ của Tề Dục Tú bước vội vàng đến bên cạnh nàng ta, liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, hạ giọng nói: "Nương tử, có án mạng rồi, nghe nói Tân Tú lang thấy sắc nảy lòng tham, muốn vũ nhục thị tỳ của Ân tam nương, thị tỳ kia không thuận theo liền đập đầu chết"

Tề Dục Tú kinh ngạc đến há miệng, cũng liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, rồi vội vàng theo ra.

Nghiêm Phương Phi vội giữ chặt Nhiễm Nhan lại, còn cho rằng nàng bị dọa choáng váng, vội la lên: "Còn thất thần làm chi, vị hôn phu của ngươi lại chọc phải mạng người, còn không nhanh đi nhìn xem!"

Dứt lời, cũng không hỏi ý Nhiễm Nhan, kéo nàng chạy đi với mọi người. Nhiễm Nhan quay đầu lại nhìn trong hoa viên, chỉ có thể thấy thân ảnh Trương Phi, lại không thấy Vân Lục, chắc là nấp vào đâu rồi.

Trương Phi thấy một đám nữ tử chạy vội vã, do dự một chút, cũng đi theo sau.

Địa điểm mà thị tỳ kia tử vong là Ngọc Lan Cư, theo Nghiêm Phương Phi nói, nơi đó vẫn luôn bỏ không, Ân phủ không có ai ở đó, ngày thường chỉ dùng để chiêu đãi khách nhân.

Tần Mộ Sinh thật sự cơ khát như vậy? Nhiễm Nhan trong lòng hoài nghi, hắn đối với mỹ nhân như Tề Lục nương còn chưa dùng thủ đoạn ác liệt, như thế nào liền cưỡng bức một cái thị tỳ? Hay là, hắn sợ hãi thế lực của Tề gia, cho nên không dám xuống tay?

Rất nhiều điểm đáng ngờ nổi lên trong lòng, nhưng Nhiễm Nhan thấy khó chịu nhất là, nàng có hôn phối với một tên ăn chơi trác táng thì thôi đi, lại còn là một tên rất biết gây chuyện.

Đoàn người rất nhanh liền tới Ngọc Lan cư, Nhiễm Nhan phát hiện trong viện đã có không ít người, trong lòng biết là Ân phủ cố ý để lộ tin tức, dẫn nhiều người như vậy lại đây làm chứng, rốt cuộc Tần Mộ Sinh là nhi tử của Tần thượng tá, không phải dễ dàng ván tội.

Nhiều nam tử trẻ tuổi, chợt ngước lên nhìn thấy nhiều mỹ nhân như vậy, miễn bàn là có bao nhiêu hưng phấn, chỉ hận không đủ mắt mà nhìn, chuyện của Tần Mộ Sinh bọn họ cũng chỉ lại đây xem náo nhiệt, căn bản không để ở trong lòng.

Tiêu điểm của những ánh mắt đó, là Nhiễm Nhan và Tề Lục nương. Đặc biệt là đối với mỹ nhân lạ mặt Nhiễm Nhan này, càng cảm thấy hứng thú, rất nhiều người cũng đã suy đoán ra thân phận của nàng, gần đây trong thành đồn đãi Nhiễm Thập Thất Nương có thể sánh với Tô châu đệ nhất mỹ nhân, trước mắt xem ra, chỉ có hơn chứ không kém.

"Thập Thất Nương!" sắc mặt Tần Mộ Sinh có chút tái nhợt, tâm tình vốn không vui, lại thêm vô số ánh mắt háo sắc chăm chú lên người Nhiễm Nhan như vậy làm tâm tình hắn càng xấu, lập tức bước lại, chắn trước người Nhiễm Nhan.

Mọi người tuy rằng sớm đã có suy đoán, nhưng một khi được xác nhận, trong lòng vẫn nhịn không được mà cảm khái, hảo hảo một đóa hoa lại để cho một con heo đạp hư.

Nhiễm Nhan không để ý tới hắn, vẫn còn quan sát thi thể kia. Thị tỳ kia xiêm y tán loạn, gục ở trên cầu thang ngay dưới hành lang, vết máu trên trán vẫn còn mới mẻ, trên cây cột bên cạnh cũng nhiễm vết máu có vẻ mới. Nhìn qua, thật sự là bởi vì tránh né thi bạo mà đâm trụ tự sát.

Người chung quanh nghị luận sôi nổi, sắc mặt Tân Mộ Sinh càng ngày càng khó coi, trên trán gân xanh nổi lên, mắt thấy hắn sắp bùng nổ, Nhiễm Nhan sợ hắn lại gây chuyện, liền cầm lấy cổ tay của hắn, nói: "Trước tiên bình tĩnh một chút, nếu thật không phải ngươi làm, ngỗng tác nghiệm ra là biết." Tân Mộ Sinh tựa như bắt được cọng rơm cứu mạng, trở tay cầm lấy tay Nhiễm Nhan, "Thập Thất Nương, người thật không phải là ta giết, ta vừa mới dựa theo bài từ gợi ý đi tìm người, thấy có bóng dáng một thị tỳ chạy vào Ngọc Lan cư, ta liền vào theo, lúc ta tiến vào, nàng đã chết trên mặt đất, cùng ta không có quan hệ! Người tin tưởng ta."

Mọi người không có mấy người cẩn thận nghe hắn nói, nhưng ánh mắt thì toàn bộ tập trung vào chỗ Tân Mộ Sinh đang nắm tay Nhiễm Nhan, mấy đôi mắt sói đều xanh lè hết rồi, dựa vào cái gì a?? Lúc này mà còn có thể chiếm tiện nghi!!

Chương 32: Hiện sơn lộ thủy

Nhiễm Nhan lạnh lùng liếc nhìn hắn, "Buông ta ra!"

Tần Mộ Sinh từ nhỏ sống trong nhung lụa, mọi chuyện đều theo ý hắn, việc hắn không chịu nổi nhất là bị người khác oan uổng, hắn giờ này khắc này cũng chỉ nóng lòng muốn tìm cái đồng minh là chính, chiếm tiện nghi tâm tư chỉ là phụ. Bị Nhiễm Nhan nhắc nhở, liền ngượng ngùng buông tay.

Tuy rằng Nhiễm Nhan không cho hắn mặt mũi, nhưng hắn đối mỹ nữ luôn luôn có bát tận khoan dung độ lượng.

"Tần hiền chất, ngươi nói thấy một thị tỳ, có thấy rõ bộ dạng của nàng không?" một nam nhân trung niên hơn 40 tuổi tách đám người ra, đi đến trước mặt Tần Mộ Sinh. Người này tướng mạo gầy guộc, phần cầm được tia chỉnh tề sạch sẽ, mặc một bộ bào phục tay rộng, có vẻ rất có khí khái, Nhiễm Nhan nhận ra, hắn là gia chủ Ân gia, Ân Văn Thư.

Tần Mộ Sinh suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: "Ta chỉ nhìn thấy bóng dáng chợt lóe qua, vẫn chưa nhìn thấy diện mạo."

"Ô? Vậy lúc đó có ai ở cùng Tần hiền chất không?" Ân Văn Thư hỏi.

"Sau khi nhóm nương tử đưa thơ đến, chúng ta liên phân công nhau đi tìm, cũng không có người đi cùng ta." Tần Mộ Sinh sắc mặt lúc tái lúc đỏ, tràn đầy cău giận, trong lòng đã biết chính mình bị người khác tính kế.

Người có chút đầu óc thì trong lòng đều biết rõ ràng, người không phải do Tần Mộ Sinh giết chết, nhưng trước mắt lại không có ai làm chứng cho hắn, muốn không liên can cũng không nhẹ nhàng như vậy.

Nhiễm Nhan vẫn cẩn thận đánh giá khói nữ thi kia, chuyện này được dựng lên tuy rằng có vẻ thuyết phục, nhưng trong mắt nàng, chỗ nào cũng có lỗ hổng, không cần nghiêm thi cũng có thể lật đổ giả thiết "Tần Mộ Sinh thấy sắc nảy lòng tham bức tử thị tỳ", chỉ là nàng có cần phải nói ra không? Nàng không muốn gả cho Tần Mộ Sinh, nhưng hiện tại lễ 'tiếp thu' cũng đã

hoàn thành, Tân Mộ Sinh nếu thực sự có chuyện, Cao thị nhất định sẽ tìm mọi cách không cho Nhiễm gia từ hôn, Tân Mộ Sinh nếu chết rồi thì thôi, nếu là không chết, cái đồng cục diện rồi răm kia cuối cùng vẫn sẽ đổ xuống người nàng, phỉ cũng phỉ không sạch, nàng đến lúc đó đến tột cùng là quẩn hay là mặc kệ đây?

Chuyện liên quan đến tương lai, không thể trách Nhiễm Nhan phải nghĩ kỹ một chút.

Trinh thám nghiêm chứng tuy rằng từ đời nhà Hán đã bắt đầu thịnh hành, nhưng trải qua nhiều triều đại, vẫn chưa từng được phát triển, cứ ở mãi một trạng thái yếu kém, đại bộ phận ngỗ tác đều chỉ là đơn thuần nghiệm thi mà thôi, có đôi khi thậm chí rất nhiều vụ nguyên nhân chết còn không làm rõ được. Nếu là Tân Mộ Sinh thật sự bị hạch tội mà chết, đó chính là nam nhân đầu tiên trên danh nghĩa của Nhiễm Nhan nàng, chỉ bằng điểm này, Nhiễm Nhan trong lòng cảm thấy vô cùng bài xích.

Còn nữa, là một pháp y phụ trách đối thoại với vong linh, tìm kiếm chân tướng tử vong, nàng không thể đối với chuyện giá họa rõ ràng như vậy mà làm như không thấy.

"Ta tin tưởng người không phải do Tân Tú lang giết." Tổng hợp phân tích một chút, Nhiễm Nhan vẫn quyết định đem những điểm đáng ngờ nói ra, dù sao cũng không nghiêm thi mổ xác gì, không coi là quá rợn người.
Thanh âm thanh lãnh của Nhiễm Nhan vừa phát ra, tiếng ồn ào đều ngưng hết lại.

Mọi người nhìn về phía nàng, ánh mắt phức tạp, có vui sướng khi người gặp họa, có thương tiếc, có tán thưởng, nhưng mỗi người đều cho rằng nàng đang đứng ở trên lập trường vị hôn thê mà bảo vệ Tân Mộ Sinh, hầu như không ai cho rằng Nhiễm Nhan thực sự nhìn ra sơ hở gì, cả bản thân Tân Mộ Sinh cũng cảm thấy như vậy.

"Nghe nói Tân Tú lang là thấy sắc nảy lòng tham, bức tử thị tỳ này." Nhiễm Nhan một khi bắt đầu phân tích vụ án, liền vứt bỏ hết thảy cảm xúc con

người, như không còn một tia nhân tình nào tồn tại, "Đầu tiên, thỉnh chư vị nhìn xem hiện trường, hành lang rất hẹp, lại còn đặt đồ trang trí như chậu hoa các loại, bên dưới bậc thềm có bãi cỏ, người chết quần áo tán loạn, trang dung bất chỉnh, trên mặt có vết trầy xước, vừa nhìn liền biết là đã từng giãy giụa kịch liệt, thử hỏi, trên một cái hành lang hẹp như vậy, nếu người giãy giụa với biên độ lớn, có thể không lưu lại bất kì dấu vết gì hay sao?"

Mọi người đều ngẩn người, nhìn chung quanh, quả nhiên, chậu hoa bày trên hành lang đều hoàn hảo không tổn hao gì, thậm chí cả mấy đóa hoa cũng chưa từng có bất luận tổn thương gì. Bãi cỏ bên dưới bậc thềm, cũng không có bất luận dấu vết dẫm đạp nào.

"Đương nhiên, người chết cũng có khả năng lao ra từ phòng trong, đâm lên trụ, cũng có khả năng là từ ngoài viện bị truy đuổi bức bách chạy vào trong viện, thay không còn đường lui, bèn tự sát." Nhiễm Nhan đẩy đám người ra, chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể.

Ân Văn Thư dõi với sự bình tĩnh của Nhiễm Nhan cảm thấy kinh ngạc, nhưng nghe nàng nói chuyện mâu thuẫn, nhíu mày nói: "Một khi đã như vậy, người vì sao lại tin tưởng Tần hiền chất chưa từng bức tử thi này?"

Thi thể này toàn bộ thân thể đều nằm trên hành lang, chỉ có cánh tay đập trên bậc thang, mà phần đầu vươn ra khỏi bậc thang, nhìn hơi lơ lửng, Nhiễm Nhan đồng tử hơi co rụt lại, duỗi tay chạm nhẹ lên động mạch cổ của người chết, tay cảm giác một mảnh lạnh băng, nhiệt độ trên xác chết thậm chí còn thấp hơn so với nhiệt độ bình thường. Rõ ràng là thi tỳ này không những đã chết khá lâu, mà còn bị đặt ở địa phương lạnh lẽo để phòng ngừa hư thối.

Phụ nhân nương tử ở đây, thấy Nhiễm Nhan duỗi tay đụng chạm vào tử thi, nhiều người kinh hồn táng đảm, cũng bắt đầu thấy chán ghét.

Nhiễm Nhan đứng dậy, chỉ vào vết máu trên cây trụ, châm chước một chút, nói: "Bởi vì ta phát hiện, vết máu trên mặt cây trụ, căn bản không phải từ hai phương hướng vừa nói mà tạo thành."

Người thường trong lúc kinh hoảng thất thố, một lòng muốn chết, đại đa số thấy cây trụ thì liền lao vào, chẳng lẽ còn biết nghĩ đến phương hướng này xung lượng không đủ, đâm không chết, sau đó đi lừa khoảng cách cùng góc độ khác mà đâm? Huống chi, nếu là đâm tới từ hai hướng mà Nhiễm Nhan

mới vừa đê cập, lực va chạm sẽ lớn hơn nữa. Cộng thêm, cũng giống tình huống đâm trụ tự sát thông thường, bởi vì lực va chạm, cơ thể người sẽ bị bật ra sau, dù xa hay gần thì phần đầu cũng không nên ở vị trí như bây giờ, trực tiếp đối diện cây trụ.

Nếu đâm để đám bảo chết, không nói đến sức lực một nữ tử mảnh mai có thể hay không lập tức đem chính mình dụng một phát chết luôn, dù có thể, vị trí thân thể này cũng không đúng.

Đến lượt thời gian thi thể tử vong, Nhiễm Nhan tin rằng dù nàng không nói, ngỗ tác cũng có thể suy đoán ra. Thi thể toàn thân cứng đờ, thẳng tắp mà ngã xuống chỗ giao nhau của hành lang và cầu thang, phần cổ cứng còng làm phần đầu nhắc lên khỏi mặt đất mà duỗi hướng cầu thang.

Người sau khi chết, hiện tượng đầu tiên xuất hiện trên thi thể không phải là cứng đờ, mà là cơ thịt toàn thân trở nên mềm xốp.

Nếu hiện tại nơi người chết đang nằm sấp này là nơi nằm ngay khi tắt thở, sau khi chết cơ thịt toàn thân lập tức xuất hiện hiện tượng mềm xốp, phần đầu đang lơ lửng trên bậc thềm đá kia, tất nhiên sẽ bị rũ xuống mặt thềm dưới tác dụng của trọng lực, không thể cứng còng mà lơ lửng như bây giờ. Nói cách khác, thi tỳ này sau khi chết năm đến sáu canh giờ (10~12 tiếng đồng hồ), đều nằm ở trên đất bằng, cơ thể đã hoàn toàn cương cứng, nói rõ thời gian từ lúc nàng tử vong đến giờ đại khái khoảng năm canh giờ, hơn nữa, nơi này cũng không phải hiện trường đầu tiên của vụ án.

Theo Nhiễm Nhan phỏng đoán, thị tỳ bị người khác từ chính diện dùng hung khí tương tự như gậy gỗ đánh trúng phần đầu, sau cú đánh đầu tiên, hung thủ có khả năng là do sức lực không đủ, không giết chết được thị tỳ ngay lập tức, khiến cho nàng giãy giụa, nhưng bởi vì bị đánh trúng đầu, sức lực nạn nhân rõ ràng không địch lại hung thủ, sau khi giãy giụa được một lúc, trên đầu lại bị đập thêm cái nữa thì chết. Thi thể sau đó lập tức bị dời đến một nơi đất bằng nhưng rất lạnh, và vẫn luôn duy trì tư thế nằm sấp này, sau khi thi thể xơ cứng, không thể bị uốn ép gì được nữa, cho nên hung thủ trong lúc hấp tấp mới bày ra một hiện trường có trăm ngàn chỗ hở như vậy.

Có thể từ chính diện tập kích, rất có khả năng là người nàng vô cùng quen thuộc, người kia là ai?

"Thập Thất Nương!" Nghiêm Phương Phi đẩy Nhiễm Nhan một cái.

Nhiễm Nhan phục hồi lại tinh thần, mới phát giác có nhiều người đang nhìn chằm chằm nàng như vậy.

Ân Văn Thư khụ một tiếng, dò hỏi: "Nhiễm Thập Thất Nương hình như có phát hiện?"

Nhiễm Nhan lảng lặng mà liếc nhìn Ân Văn Thư một cái, dừng một chút mới nói: "Không có, chẳng lẽ những lời ta vừa nói đó, không thể tính là điểm đáng ngờ sao?"

Ân Văn Thư tuy rằng chỉ là văn sĩ, nhưng tốt xấu cũng gặp qua sóng gió, lại bị cái liếc mắt này của Nhiễm Nhan làm trong lòng phát lạnh, cảm thấy hơi kinh dị, không khỏi nhìn Nhiễm Nhan thêm vài lần.

Mọi người lúc này mang biểu tình bất đồng mà nhìn về phía Nhiễm Nhan, đa số nữ tử là sợ hãi chán ghét, mà nam tử thì đa phần là hiếu kỳ, xưa nay nữ tử dù đánh đá hoặc dịu dàng nhìn thấy con sâu chết còn run, mấy vị phu nhân nương tử ở đây đều tránh xa ra, sắc mặt người nào cũng trắng bệch, chỉ có Nhiễm Nhan không những không sợ, thậm chí suy nghĩ còn vô cùng rõ ràng, thật là lớn mật.

Nếu Nhiễm Nhan biết được suy nghĩ của bọn họ, chỉ sợ sẽ cười nhạo, quý phụ nhân trong thâm trạch đâu đá nhau đến hung mãnh, các nàng biết cách lợi dụng hết thảy lực lượng bên người, giết người vô hình, có vài phụ nhân tuy nói chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy qua người chết, trên tay lại giết qua không biết bao nhiêu mạng người. Người như các nàng đem so với người như Nhiễm Nhan chưa bao giờ giết qua ai lại thường cùng tử thi giao tiếp, đến tận cùng ai lớn mật hơn?

Trong thời gian chờ đợi này, Ân Văn Thư đưa mọi người ra sảnh đường phía trước, nam nữ chia ra mỗi nhóm một bên trong thiên thính.

Còn Tân Mộ Sinh lại bị Ân Văn Thư và mấy vị trưởng giả mời ra chính đường, chờ người bên quan phủ tới.

Đường triều là triều đại pháp trị, dù thân phận đê tiện như nô tỳ, cũng chỉ có thể đánh, mà không thể giết chết, không giống thời Ngụy Tấn trước kia, trong nhà có giết mất một nô lệ thì cũng không phải đại sự gì đáng kể.

Trải qua sự tình mới vừa rồi, nhóm phu nhân nương tử rõ ràng đối với Nhiễm Nhan tỏ xa cách rất nhiều, thậm chí cả người từng cố ý cùng nàng giao hảo là Nghiêm Phương Phi cũng hơi bảo trì khoảng cách, nhưng Tề Dục Tú kia nhìn nàng đôi mắt lại lóe lóe, phản phát cảm thấy hứng thú. Nhiễm Nhan cũng đã sớm quen, dù là trước kia, người khác khi nghe nói nàng là pháp y, hơn phân nửa cũng là hai loại biểu tình này, chẳng qua là cái sau nhiều hơn cái trước mà thôi.

"Mẹ, ta không thoái mái." Ân Miếu Miếu từ khi nhìn thấy tử thi, sắc mặt vẫn luôn trắng bệch, qua một lúc lâu như vậy, cũng không có thêm chút huyết sắc nào, ngược lại càng thêm khó coi.

"Đều do ta, vội vã chạy tới mà không suy xét đến mấy nương tử trẻ tuổi các ngươi." Lăng phu nhân tự trách, lại nói với thị tỳ bên người Ân Miếu Miếu: "Đỡ Tam nương tử trở về nghỉ ngơi."

"Dạ." Thị tỳ lên tiếng liền đỡ Ân Miếu dậy.

Lăng phu nhân đứng dậy, đối với mọi người áy náy nói: "Tiệc trà hôm nay, vốn nên chiêu đãi các vị thật tốt, không ngờ lại phát sinh thảm kịch này, quét sạch hứng thú của mọi người, thiếp thân thay mặt Ân phủ tạ lỗi với chư vị."

Lăng phu nhân chỉnh đốn trang phục làm cái lễ, vài vị phu nhân vội vàng tiến lên nâng nàng dậy, nhỏ nhẹ mà khuyên giải an ủi.

Đặc biệt là Cao thị mẹ kế của Nhiễm Nhan, an ủi đến vô cùng xinh đẹp thư thái, làm Lăng phu nhân hai đầu lông mày vẫn luôn gắt gao cau chặt không khỏi giãn ra.

Sau màn khuyên giải an ủi, Lăng phu nhân liền gọi mấy thị tỳ và gã sai vặt đưa chư vị phu nhân nương tử rời đi. Dù sao vô luận là làm chứng hay là cái gì khác, đều có nam nhân chịu trách nhiệm, nếu phủ nha muôn dò hỏi, tất nhiên sẽ phái người đi các phủ.

Vân Lục còn chưa quay lại, Nhiễm Nhan đành phải nhờ thị tỳ dẫn nàng đi hoa viên phía sau tìm người.

Mùi hoa thoang thoảng, dây leo buông xuống, theo gió đu đưa, Nhiễm Nhan lại không có tâm tư thưởng thức gì, Tàn Tú lang hôm nay xảy ra chuyện, tuy là sau khi tra rõ, hơn phân nửa sẽ không bị định tội, lại vừa lúc là thời cơ tốt nhất để Nhiễm phủ mượn cớ từ hôn, Nhiễm Nhan có sáu bảy thành năm chắc có thể làm phụ thân nghĩ lại, phải nhanh chóng nắm bắt mới được.

"Nhiễm Thập Thất, ngươi đây là vội đi đâu?" bỗng một thanh âm cao quãng tám bén nhọn bay lại đây.

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, quay đầu lại, không bất ngờ chút nào khi nhìn thấy Nhiễm Mỹ Ngọc trên con đường nhỏ bên phải, Nhiễm Nhan hơi súc đầu mà phản ứng, nâng bước tiếp tục đi về phía trước.

Nhiễm Mỹ Ngọc làm sao có thể chịu buông tha nàng, bước một bước dài, xông lên phía trước, chặn kín đường đi của Nhiễm Nhan, nổi giận dùng dùng mà nhìn nàng, vuơt tay tới, "Trả ta cây trâm"

Nhiễm Nhan hơi hoi nháp môi, con ngươi đen tối tràn ngập lửa giận. Nhiễm Mỹ Ngọc trong lòng ẩn ẩn run, nhưng nghĩ đến Nhiễm Nhan cũng không dám làm gì nàng, nên lớn mặt lên, duỗi tay kéo kéo quần áo trên người Nhiễm Nhan, khinh thường nói: "Ngươi sẽ không đem cây trâm của ta bán, rồi mua thứ đồ chơi rách nát này đi"

Nhiễm Nhan đột nhiên chụp lấy cổ tay mảnh khảnh của Nhiễm Mỹ Ngọc, lôi nàng ta về phía trước, một cái tay khác bí mật ẩn một cái vừa nhanh vừa mạnh vào một chỗ gân tay giao với khớp xương trên cánh tay nàng.

Nhiễm Mỹ Ngọc kêu lên sợ hãi, tức khắc cảm thấy toàn bộ cánh tay tê dại vô lực.

"Ta nói cho ngươi biết, ta hai năm này không phải nhận không mọi khi dễ đâu, ngươi tốt nhất nên cẩn thận một chút cho ta" thanh âm Nhiễm Nhan rõ ràng nhẹ nhàng mà vang ở bên tai, Nhiễm Mỹ Ngọc lại cảm thấy từ bàn chân trở lên bắt đầu phát lạnh.

Nhiễm Nhan hất nàng vào đám cây cối bên đường, cũng không thèm liếc nhìn, dẫn thị tỳ tiếp tục đi về hướng lều hoa mộc hương bên kia.

Nhiễm Nhan đã có đai đen Tae Kwon Do, tuy rằng thần kinh vận động của nàng kém rất xa thiên phú y học, tập từ hồi tiểu học lớp 3 mãi cho đến khi tốt nghiệp tiến sĩ mới lên được đai đen, lại nhờ việc nàng đối với cơ thể người rõ như lòng bàn tay, biết công kích đúng chỗ hiểm, mới may mắn qua cửa, có điều để đối phó với quí nữ tay trói gà không chặt như Nhiễm Mỹ Ngọc, vẫn khá dư dả.

Chương 33: Giết người dưới hoa

Đối phó với người như Nhiễm Mỹ Ngọc, cần phải vừa nhanh vừa quả quyết, nếu không chỉ thêm bức.

Nhiễm Nhan đang vội vã tìm Văn Lục, sau đó còn phải đi Nhiễm phủ, tìm phụ thân thương lượng chuyện hôn sự với Tần Tú lang, không rảnh ở chỗ này dây dưa với Nhiễm Mỹ Ngọc.

Nhiễm Mỹ Ngọc không ngờ Nhiễm Nhan dám làm vậy với nàng, lại thêm cánh tay tê dại, nhất thời không phản ứng gì được.

Còn chưa tới gần lều hoa mộc hương, trong không khí đã tràn ngập mùi hương, thấm sâu vào phổi, tâm tình Nhiễm Nhan hơi bình tĩnh lại, không nhịn được mà cười nhẹ, xem ra nàng thật đúng vì quá vội vàng muốn thoát khỏi Tần Mộ Sinh mà đâm ra bức bối.

Hôm nay nàng xuất đầu lộ diện, không biết có bao nhiêu phần là xuất phát từ chấp nhất của một pháp y đối với chân tướng, bao nhiêu phần là bởi vì sợ Tần Mộ Sinh thật sự bị định tội, Nhiễm gia sẽ vì bảo trì thanh danh, mà đem việc này làm đến mức không thể vãn hồi.

Nhiễm Nhan chưa yêu đương lần nào, nhưng đã từng yêu thầm không ít người, chẳng qua mỗi lần đều bởi vì phát giác bọn họ có vài khuyết điểm khó có thể chấp nhận, cuối cùng đều không đi tới đâu. Dù vậy, cũng không ảnh hưởng đến việc nàng mong đợi vào một tình yêu đẹp, nàng là người có thói ở sạch, có thể chịu đựng việc cùng Tần Mộ Sinh ở chung, nhưng quyết không thể chịu đựng được hắn là người nam nhân đầu tiên của nàng, mặc kệ là thực chất hay chỉ là danh phận.

Cho dù phải đấu trí cùng, nàng cũng tuyệt không lùi bước, đây là tín ngưỡng trong nhân sinh của Nhiễm Nhan nàng.

Nhiễm Nhan cùng thị tỳ Ân phủ phân công nhau tìm kiếm trong hoa viên, liên tục mà gọi tên Văn Lục, nhưng trả lời các nàng, chỉ có mùi hoa thoảng

trong gió, cùng thanh âm cành lá sàn sạt.

"Thập Thất Nương, chắc phải qua nhà thuỷ tạ bên kia nhìn một cái, nơi đó tiếng nước lớn, nói không chừng Văn Lục cô nương nghe không thấy đâu" thị tỳ kiến nghị.

Nhiễm Nhan tuy cảm thấy khả năng Văn Lục ở đó không lớn, nhưng chẳng qua cũng chỉ đi thêm vài bước mà thôi, vì thế gật đầu.

"Trong hoa viên bình thường đều không có người sao?" Nhiễm Nhan trong lòng kỳ quái, các nàng ở chỗ này tới lui một lúc lâu, sao không thấy một cái thị tỳ hay gã sai vặt nào hết?

Thị tỳ kia đáp: "Hoa viên vào mùng một, mười lăm mỗi tháng được xử lý một lần, thời gian còn lại hơn phân nửa là không có người, bởi vì mấy nương tử thích chơi đùa trong hoa viên, trong phủ không cho mấy gã sai vặt hay những người không liên quan tiến vào."

Bước vào lều hoa mộc hương, cánh hoa như tuýết theo gió xoay tròn bay xuông, mỹ lệ không gì sánh được, hình dáng lều hoa mộc hương giống như một thông đạo dài, ánh mặt trời chiếu vào, không gian trong thông đạo đều ánh lên ánh xanh mượt hoặc tuýết trắng, vô cùng mỹ lệ.

Càng đi về phía trước, cánh hoa nhỏ càng rơi nhiều hơn, lát phát đầy trời, như đại tuýết vào mùa đông! Nhiễm Nhan trong lòng hơi khụng lại, không đúng a, hiện tại còn chưa tới mùa cây mộc hương rụng hoa, như thế nào lại rụng dữ như vậy? Thời điểm mới vừa rồi đi ngang qua, rõ ràng còn không có nhiều như vậy...

Ngay lúc nàng đang ngẩng đầu nhìn hoa rợp trời, mùi hoa trong không khí bỗng nhiên lẫn thêm một vị đạo tanh ngọt, lúc này, cánh hoa bay trong không trung lại có thêm sắc đỏ lẫn vào, trong một vùng hoa trắng tuýết màu đỏ lại đặc biệt nổi bật.

Nhiễm Nhan trong lòng căng thẳng, bước nhanh về phía trước.

Bên tai thanh âm nước chảy dần dần to lên, quẹo qua một chỗ ngoặc, đập vào mắt một mảnh sáng ngời, giữa màn hoa rơi rực rỡ là một nữ tử mặc váy lụa màu vàng nhạt, bị treo trên lều, thân hình theo gió nhẹ nhàng动荡 đưa trong màn mưa hoa đang rào rạt rơi xuống, sức nặng làm giá lều hoa mộc hương kẽm kẽm rung động.

Nhiễm Nhan trong đầu trống rỗng mất 2 giây, tiếng kêu sợ hãi của thị tỳ

bên cạnh làm nàng phục hồi lại tinh thần lại, sắc mặt tái nhợt mà nhìn rõ mặt thiếu nữ bị treo ở trên kia, mắt phượng một mí mũi thon mõi mọng, khoe miệng một nốt ruồi son nho nhỏ, rõ ràng chính là Văn Lục
Cái cảm giác máu toàn thân như đông lại quen thuộc kia lại trở về, đó là lần khảo nghiệm tàn khốc nhất trong đời pháp y của Nhiễm Nhan, lần đó người nằm trên đài dưới mũi dao của nàng chính là bằng hữu tốt nhất của nàng, một cảnh hoa hình sự, bị nhiều người tập kích, lăng nhục rồi vứt xác.

Lúc đó Nhiễm Nhan vẫn giữ được trấn định tự nhiên, thậm chí tư duy còn rõ ràng hơn so với bình thường, sau khi bắt được hung thủ, nàng bệnh liệt giường đến nửa tháng, rồi khôi phục như thường, chỉ là nhiều năm trôi qua, khi miệng vết thương lại một lần bị vạch trần, vẫn cảm giác được nỗi đau thấu xương.

"Đi kêu mọi người lại đây hỗ trợ" Nhiễm Nhan ổn định cảm xúc, quát lên với thị tỳ đang kinh hoảng thất thoát bên cạnh.

Thị tỳ kia bị dọa đến tàn nhẫn, đã sớm mất đi năng lực suy nghĩ, nghe thấy Nhiễm Nhan thanh âm, liền thất tha thất thểu mà chạy đi, vừa chạy trong miệng vừa không ngừng thì thào, "Chết người rồi...chết người rồi..."

Nhiễm Nhan hốc mắt đỏ lên, ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của Văn Lục, nhớ tới biểu tình nàng luôn là mày liễu dựng ngược như gà mẹ hộ gà con, cùng hình ảnh người bạn tốt bị chết thảm kia, chậm rãi hợp lại trong đầu Nhiễm Nhan, cả hai đều mang tính cách sang sảng hoạt bát, đều ghét cái ác như kẻ thù, giống như một người mà chết thảm hai lần.

Nhiễm Nhan nỗ lực vứt hết thảy những hình ảnh gây ảnh hưởng cảm xúc ra khỏi đầu, nhanh chóng quan sát hiện trường.

Giá đỡ cây mộc hương không quá cao, khoảng tám chín thước, trên mặt đất tán loạn cánh hoa lá mây dầu chân nhỏ hỗn loạn, cho thấy vừa rồi có một đám nữ tử đi qua để lại, bên cạnh là một cái ghế cao bị ngã, nhìn độ cao vừa vặn đến chân Văn Lục.

Mà Văn Lục, tóc mai tán loạn, quần áo tản ra, lộ ra kha tử vá víu cũ kỹ bên trong, kha tử hoàn hảo không tồn tại gì. Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng ở mảnh vải đang treo nàng, hẳn là đai lưng của Văn Lục.

Loại tình huống này trong pháp y gọi là ngạt thở cơ học*, chỉ những trường hợp người hít thở không thông hay có chướng ngại hô hấp do bạo lực gây ra. Treo cổ chết, ngập chết, siết chết, bóp chết, ngập nước chết đều có thể được liệt vào trường hợp ngạt thở cơ học, từ này dùng phổ biến cho trường hợp bị giết.

**đọc sách của Tân béo lâu quá rồi ko nhớ từ này dịch đúng ko nữa, làm đoạn này rất có cảm giác hô hấp không thông, nếu sai câu thông cảm, câu góp ý!*

Tình trạng của Văn Lục rõ ràng là sau khi bị người dùng cách trên giết rồi tạo hiện trường giả là thắt cổ tự sát.

Hiện trường này được bố trí rõ ràng tinh tế hơn so với bên Ngọc Lan cư nhiều, chỉ là hung thủ tựa hồ quên tạo ra điều kiện quan trọng nhất, đó là động cơ, mặc kệ tự sát hay là bị giết, dù sao cũng phải có cái nguyên nhân đi! Một người đang yên lành, như thế nào lại tự sát, như thế nào lại ở trong phủ người khác mà tự sát.

Một dòng máu tươi theo chân Văn Lục chảy xuống, nhiễm hồng mấy cánh hoa, Nhiễm Nhan đi vòng ra phía sau nàng, ngửa đầu nhìn lên, thấy rõ sau cổ Văn Lục có một lượng lớn máu vẫn đang rỉ ra. Ánh mắt Nhiễm Nhan khẽ run lên, trong lòng không thể ngăn nổi một tia hy vọng đang dâng lên. Máu vẫn còn chảy ra nhiều như vậy, có khả năng Văn Lục bị treo lên chưa lâu, càng có khả năng máu vẫn đang tuần hoàn.

Ý thức được vấn đề này, Nhiễm Nhan trong lòng ẩn ẩn nôn nóng, nếu Văn Lục còn chưa chết, bị treo càng lâu, sẽ càng thêm phần nguy hiểm, mà một mình nàng căn bản không có biện pháp mang người cứu xuống mà không xảy ra sai lầm.

Còn chuyện cổ Văn Lục tại sao bị thương, Nhiễm Nhan tạm thời không có tâm tư suy đoán, chờ đem người thả xuống lại nghiên cứu cũng không muộn.

Thời gian trôi qua như chậm hơn bình thường, Nhiễm Nhan càng lúc càng không thể bình tĩnh, nhưng nàng còn vẫn duy trì vài phần sáng suốt, biết rõ một mình mình mà tự cứu người xuống, khả năng thắt bại còn lớn hơn nữa, bởi vậy trong lòng vừa dày vò, vừa cẩn cứ vào tất cả những điểm đặc trưng mà tính toán tỷ lệ cứu sống Văn Lục.

Rốt cuộc, trong lều hoa mộc hương cũng vang lên tiếng bước chân hồn độn, một đám người vội vàng chạy tới, những người này có nha dịch, có bộ khoái, còn có đám người quyền quý lưu lại chưa rời đi.

Đi đầu là một lão giả mặc quan phục màu đỏ cùng với Ân Văn Thư.

"Mau tới đây hỗ trợ" Nhiễm Nhan hiện tại bất chấp tất cả, cứu người quan trọng hơn, nàng vươn tay túm lại một bộ khoái, "Ngươi đem nàng ôm xuống..."

"Nói bậ! Quan sai còn chưa xem xét hiện trường, sao lại loạn động thi

thế!" lão già mặc quan phục màu đỏ bực bội, trong lòng cho rằng Nhiễm Nhan có cách nhìn của đàn bà, không khỏi lớn tiếng mắng.

Lưu Phẩm Nhượng vất vả vài thập niên, hao hết tâm tư, thật khổ cực mới leo được tới chức Tô Châu Thứ Sử, nhậm chức còn chưa tới một năm, lại phát sinh vụ án lớn như vậy, Ân phủ lòi ra một cọc án mạng, vốn đã chịu không nổi, ai ngờ còn không đến nửa canh giờ, lại chết thêm một cái, tự nhiên không dám chậm trễ nữa.

"Ta là y sinh, nàng còn chưa chết, nếu được cứu sống, chẳng phải càng có giá trị!" Nhiễm Nhan thanh âm bình bình. Trước kia, thời điểm nàng nhìn thấy thi thể bạn tốt, đã không thể vãn hồi, cho nên chỉ có thể liều mạng mà từ trên thi thể tìm ra manh mối có lợi cho bên hình trình, mà lúc này đây, cơ hội liền ở trước mắt, nàng vô luận như thế nào cũng phải đem Văn Lục từ trong tay Tử Thần cướp trở về

"Làm ơn đừng do dự nữa! Sinh mệnh đang trôi đi!" Nhiễm Nhan biết, nếu không thuyết phục được vị đại quan này, bộ khoái cũng không dám tự mình động thủ.

Lưu Phẩm Nhượng nhíu mày lắng nghe nàng, trong cặp mắt không lớn là tinh quang cùng lửa giận, làm cho người ta vô cùng sợ hãi.

Nhiễm Nhan cùng ông ta đối mắt, không chút nào suy yếu.

Nhất thời, lều hoa tràn ngập khói thuốc súng vô hình, thời gian đổi mắt ước chừng năm giây, mọi người lại cảm thấy như qua cả một canh giờ.

"Hảo! Lão phu chuẩn!" Lưu Phẩm Nhượng không có bối cảnh xuất thân, có thể bò đến vị trí này, công phu nhìn người đương nhiên nhất lưu, nghiêm túc cùng kiên trì trong ánh mắt Nhiễm Nhan, hắn chưa bao giờ gặp qua, chẳng hiểu sao mà làm người khác tin tưởng.

"Lưu Thứ Sử!" Ân Văn Thư lập tức ngăn cản, ở hắn xem ra, chuyện này quả thực là điên rồ, sao có thể dễ dàng mà tin tưởng một tiểu nương tử vừa mới cập kê như thế!

Mọi người cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có mấy cái lão già có vẻ trầm tư, cũng không mở miệng ngăn cản hay tán đồng.

"Đa tạ!" Nhiễm Nhan vốn đã chuẩn bị một đống lời thuyết phục, lại không nghĩ rằng Lưu Phẩm Nhượng vậy mà lập tức đồng ý, liền nói một câu ta, quay đầu nói với bộ khoái bên người: "Ngươi đem cái ghế cao này dựng lên, đứng lên trên, cẩn thận đừng va phải nàng, sau đó cẩn thận ôm lấy nàng, để một người khác trèo lên chậm rãi cởi nút thắt, xong rồi đừng cử động, nghe ta chỉ huy."

"Các ngươi dựa theo lời nàng nói mà làm." Lưu Phẩm Nhượng không màng

đến Ân Văn Thư ngăn cản, phân phó.

"Vâng" hai bộ khoái đồng thời lên tiếng, rồi sau đó nhanh chóng dựa theo chỉ dẫn của Nhiễm Nhan mà làm.

Lưu Phẩm Nhuượng dứt lời, lại chuyển qua Ân Văn Thư: "Nghe nói thị tỳ này cũng không phải của Ân phủ, thị tỳ nhà ai sẽ luẩn quẩn trong lòng mà chạy đến trong phủ người khác mà tự sát? Đây rõ ràng là giết người! Còn hiện trường gì đó, chỉ chiêm dụng chô nhỏ, cũng không có gì trở ngại."

"Nhưng mà chuyện này không hợp quy củ, hơn nữa, thị tỳ này đã bị treo khá lâu, chỉ sợ đã sớm chết, chuyện xảy ra trong Ân phủ của ta, Lưu Thủ Sử sao có thể không cẩn thận tra mạnh mồi, lại đi tin vào một tiểu nương tử hò ngôn loạn ngũ?" Ân Văn Thư sắc mặt xanh mét.

Người ở đây đều đồng ý với quan điểm của Ân Văn Thư, sôi nổi mở miệng khuyên can.

Không, không đúng! Nhiễm Nhan nghe Ân Văn Thư nói, trong lòng là người thứ nhất phản đối, xem hiện trường, vết máu cùng với tình trạng vết thương trên cổ Văn Lực, nàng rõ ràng bị treo lên không lâu, lâu nhất cũng không vượt qua thời gian một chén trà nhỏ.

Chỉ là nàng không rảnh để ý bọn họ tranh chấp, trên dung nhan kiều mỹ phảng phất trải một tầng sương lạnh, môi phấn nộn gắt gao mím thành một đường, hai tròng mắt đen kít nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm động tác của hai bộ khoái kia.

Nhiễm Nhan một thân áo tím ngang đầu đứng trong gió nhẹ, vây áo phát phơ nhẹ nhàng, mưa cánh hoa màu trắng bay lát phát xung quanh, ánh nắng mặt trời chói lóa chiếu đến, tạo thành một vàng sáng mờ nhạt như sương mù bao lấy người nàng, nhất thời làm nhiều nam nhân ở đây nhìn đến ngây呆.

Ngay cả Lưu Phẩm Nhuượng là loại người nhìn quen sóng gió, cũng không thể không tán thưởng, tiểu nương tử trước mắt này dung mạo quả là mỹ lệ đến cực phẩm, khi nàng nghiêm túc, từ trong ra ngoài như phát ra hào quang, làm người khác không khỏi tự cảm thấy xấu hổ.

Trong một lúc, thanh âm ồn ào dần dần bình ổn xuống dưới.

"Đúng vậy, không cần gấp, chậm rãi đem nàng thả xuống, một người khác đỡ lấy." Nhiễm Nhan vẫn không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm động tác

bộ khoái, tiếp tục nói: "Đem nàng nhẹ nhàng thả nằm trên mặt đất." Làm xong hết thảy, Nhiễm Nhan lập tức tiến lên xem xét tình hình Văn Lục, nàng vừa rồi là cùng Lưu Phẩm Nhượng nói cứng, trên thực tế trong lòng cũng không nắm chắc được tới mười thành. Nhưng khi nhìn đến vết thương trên cổ Văn Lục, không khỏi nhè nhẹ thở ra. Dâu tay bóp trên cổ cũng không sâu, chỉ là bị thương động mạch chủ trên cổ, máu chảy ra đã yếu đi rất nhiều.

Nhiễm Nhan trước mặt chợt lóe lên hình ảnh khi nàng vừa chạy tới, nhìn thấy trong không trung những cánh hoa bị máu nhuộm dần, rất có thể khi động mạch chủ bị đè ép, máu phun tung toé xung quanh, nhiễm lên đám hoa ở trên.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn thoáng qua đinh lều, quả nhiên thấy có một vệt máu dài, trong lòng càng thêm khẳng định, thời gian Văn Lục bị treo lên cũng không dài, nàng duỗi tay sờ Văn Lục ngực và cổ, tim đập đã trở nên cực kỳ mỏng manh, độ ám thân thể cũng đang dần dần giảm xuống.

Nếu Văn Lục không bị thương động mạch, rất có khả năng sẽ tiến vào trạng thái chết giả, nhưng nàng hiện tai đó máu quá nhiều, sinh mệnh vốn đã mỏng manh theo máu chảy ra sẽ càng lúc càng nguy hiểm

Lúc này Nhiễm Nhan từ trong búi tóc trên đầu rút ra một vật thon dài được bao bằng lụa trắng, mở ra trong lòng bàn tay, là hơn mươi cây ngân châm! Tất cả mọi người ở đây không khỏi kinh ngạc, một tiểu nương tử vậy mà lại giấu ngân châm trong tóc.

Khi mọi người còn đang ngạc nhiên, Nhiễm Nhan đã nhanh chóng châm vào trong huyết vị gần động mạch. Châm cứu cũng không thể lập tức cầm máu, nhưng có thể làm chậm lại tốc độ chảy máu, làm người không đến mức mất máu quá nhiều mà chết.

Tiếp đến, Nhiễm Nhan ngồi xuống phía trên đầu Văn Lục, hai chân dang ra giữ trụ vai Văn Lục, tư thế này cực kỳ chướng mắt, nhưng người ở đây người hồn phân nửa đều bị phương pháp chữa trị mới lạ của nàng hấp dẫn, vẫn chưa để ý đến tư thế kia.

Nhiễm Nhan nhanh nhẹn tháo búi tóc của Văn Lục ra, dùng tay nắm tóc, chân đè lên vai, làm phần đầu của Văn Lục nâng lên, trong miệng phân phó: "Hai người lại đây, một người xoa bóp yết hầu và ngực nàng, một người khác xoa bóp co duỗi tay chân cho nàng."

Sau khi phần đầu Văn Lục bị nâng lên, máu trong cổ bỗng nhiên chảy ra dữ dội, Nhiễm Nhan sắc mặt có chút tái, nếu cứ chậm chạp như vậy, người không những cứu không được, còn có khả năng đổ máu mà chết

"Làm ơn giúp ta tìm chút phấn tam thất mang tới" Nhiễm Nhan nói.

Ân Văn Thư tuy rằng trong lòng rất khó chịu, vẫn phân phó gã sai vặt, "Đi

tìm tam thất phẩn, nhìn xem được phòng trong phủ có không?"

Trong phủ đệ các đại gia tộc đều có được phòng riêng, có lẽ được vật cung không quá đầy đủ, nhưng mấy loại được thường dùng đều có dự trữ, để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Nhiễm Nhan một bên giúp Văn Lục nâng cổ, một bên chỉ đạo hai bộ khoái cách xoa bóp. Hai người cũng xông ra từ gió tanh mưa máu, quen thuộc mấy cách cấp cứu đơn giản, bởi vậy tay chân nhanh nhẹn lưu loát, đây cũng là nguyên nhân Nhiễm Nhan lúc đó kéo hai bộ khoái, mà không phải mấy nha dịch tùy tiện khác tới hỗ trợ cứu người.

Chương 34: Lưu Thủ sử

Tôi tớ Ân phủ nhanh chóng mang phẩn tam thát tới, Nhiễm Nhan sai người trực tiếp đắp lên miệng vết thương ở cổ Văn Lục.

Vết thương tuy rằng sâu đến động mạch chủ, nhưng miệng vết thương cũng không quá lớn, sau khi đắp phẩn tam thát lên, máu từ từ ngưng chảy ra. Cứu trị đã giằng co hết thời gian một chén trà nhỏ, đám người quyền quý đứng ở một bên đều đã bắt đầu mắt kiên nhẫn, nhưng Nhiễm Nhan cũng không dám có một chút lợi lỏng nào, không ngừng chỉ huy hai bộ khoái liên tục xoa bóp.

Đám quyền quý lúc mới bắt đầu còn có chút tò mò, nhưng qua một lúc thấy Nhiễm Nhan cũng có mấy động tác như cũ không ngừng lặp lại, nhìn đến chán, bởi vậy ánh mắt bọn họ đều dần dần chuyển tới trên người Nhiễm Nhan.

Cánh hoa mộc hương li ti vẫn rào rạt rơi xuống, nữ tử một thân áo tím, dung mạo nghiên nghiêm, mồ hôi trong suốt chảy xuống đôi má tuyêt trắng, từng giọt long lanh nhỏ xuống dưới ánh nắng chiếu qua, hai má ửng hồng, đôi môi xinh đẹp mím chặt, tròng mắt lại đen kịt phảng phát như hoàn toàn ngăn cách với thế giới này, trừ bỏ cứu người, không còn ý niệm nào khác. Cho nên, dù cho tư thế hiện giờ của Nhiễm Nhan rất chướng tai gai mắt, dù cho trong lòng bọn họ cũng đã sớm kết luận, lại chưa từng bước tới ngăn cản.

Tần Mộ Sinh gắt gao nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, nàng như vậy, đã làm hắn mê muội đến cực điểm, phảng phát đáy lòng như có chỗ nào đó bị chạm nhẹ, cảm giác tê dại truyền đến toàn thân, hắn chưa bao giờ đối với bất kỳ nữ tử nào sinh ra loại cảm giác kì dị này, nhưng hắn biết chính mình từ trước tới nay chưa bao giờ muôn có được một người đến như vậy.

"Thở rồi!!" bộ khoái đang xoa bóp phần cổ và yết hầu cho Văn Lục ngạc nhiên kêu lên. Hắn chẳng qua là nghe Lưu Thủ Sử sai phái, trong lòng lại không nghĩ thật có thể đem người cứu sống, ai mà ngờ tiểu nương tử mỹ mạo này lại thành công

"Thật sự?" Lưu Thủ Sử cùng đám quyền quý đang mơ màng sắp ngủ sôí

nỗi tiến lên nhìn, đặc biệt là Ân Văn Thư, hai mắt trừng lớn, tiến đến dǎng trước, khi hắn thấy Văn Lục hô hấp đều đặng, trên mặt biểu tình càng thêm khó có thể tin.

Kỳ thật Văn Lục vẫn luôn có hô hấp, chǎng qua cực kỳ mỏng manh, trải qua phương pháp cứu trị này, hơi sẽ bắt đầu thở ra từ miệng, hô hấp bình thường dần dần được khôi phục.

Nhiễm Nhan thoảng nhẹ nhàng thở ra, nói với hai bộ khoái: "Đa tạ hai vị.", lại chuyển qua Lưu Phẩm Nhượng: "Đa tạ Lưu Thủ Sử tín nhiệm."

"Thập Thất Nương." Tân Mộ Sinh thấy thần thái Nhiễm Nhan có chút mỏi mệt, cảm thấy đau lòng, vội vàng tiến lên đỡ nàng.

"Không cần." Nhiễm Nhan ngăn hắn duỗi tay qua, nhìn nhìn Văn Lục còn chưa tỉnh trên mặt đất, trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, có người dám khi dễ đến trên đầu nàng! Nếu lần này chỉ vì che dấu chính mình, mà từ bỏ bắt giữ hung thủ, nàng ngày sau làm sao đối mặt Văn Lục!

"Lưu Thủ sử, có thể nói chuyện riêng với ngài được không?" Nhiễm Nhan nhìn thẳng Lưu Phẩm Nhượng.

Lưu Phẩm Nhượng nhìn chằm chằm đôi mắt nặng nè của nàng, trong lòng càng thêm ngạc nhiên, tiểu nương tử này nhìn qua bất quá vừa mới cập kê không lâu, trầm tĩnh làm người phát lạnh, trong ánh mắt nàng không có khiêm cung, hàm súc, cũng không có ngạo mạn như những nữ tử khác, đôi mắt nàng khi nhìn thẳng vào người khác như vậy, phản phát như có thể thấy toàn bộ bí mật ở đáy lòng họ.

"Được." Lưu Phẩm Nhượng lại lần nữa đáp ứng thỉnh cầu của Nhiễm Nhan, lần này, mọi người lại không phản đối gì, chỉ là ánh mắt nhìn Nhiễm Nhan đã khác.

Lưu Phẩm Nhượng xoay qua nói với mọi người: "Lưu mỗ rời đi một lát, chậm trễ chư vị, còn thỉnh bao dung."

"Lưu Thủ Sử xin cứ tự nhiên." Mọi người sôi nổi khách khí nói.

Lưu Phẩm Nhượng nhìn nhìn xung quanh, rồi vòng qua Văn Lục đang còn nằm trên mặt đất, đi về hướng nhà thuỷ tạ.

Bên trong nhà thuỷ tạ vẫn còn la liệt tịch kỷ từ bữa tiệc trà nửa đường chết non, thác nước nhỏ như dải lụa trắng uyển chuyển, rào rào chảy vào trong hồ, kích khởi từng tầng sóng gợn lên trên mặt nước.

"Nương tử có gì muốn nói?" Lưu Phẩm Nhượng dừng ở bên lan can bảo hộ, quay đầu hỏi.

Nhiễm Nhan đối với vị lão già mặc quan phục từ phẩm màu đỏ lại có dung mạo bình thường này rất là bội phục, đối mặt mới sự tình vừa rồi, rốt cuộc

không phải mỗi người đều có thể giống như ông ta, ra quyết định vô cùng dứt khoát.

"Vân Lục mất máu quá nhiều, tuy rằng được cứu trở về, nhưng một ch襍 vẫn chưa thể tỉnh lại, cho nên thân là chủ tử của nàng, ta có trách nhiệm đem hết thấy những gì đã nhìn thấy nói cho Lưu Thủ Sử." Nhiễm Nhan trong đầu châm chước tim từ, nàng tuy rằng không tính giả ngu giả ngây thơ, nhưng nàng cũng không tính bại lộ hoàn toàn. Ở trong hoàn cảnh lâlam, người thông minh đều sẽ lựa chọn che dấu thực lực.

"Nhìn thấy? Người nhìn thấy những gì?" đôi mắt không lớn của Lưu Phẩm Nhượng chỉ phát ra ánh nhìn bình tĩnh, không có chút dao động nào, không lộ ra bộ dạng cảm thấy hứng thú, cũng không làm người khác cảm thấy không được coi trọng.

Nhiễm Nhan không để bụng, bình tĩnh nói: "Người mưu sát Vân Lục, là nữ tử."

Lưu Phẩm Nhượng không tiếp tục đặt câu hỏi, chỉ nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp, trong lòng lại thập phần nghi hoặc, dựa vào cái gì mà nàng liền nhận định hung thủ là nữ tử?

Nhiễm Nhan minh bạch hắn ý tú, hơi mím môi, phảng phất hạ quyết tâm, hít sâu một hơi: "Khi ta đang cứu Vân Lục, phát giác cô nàng có dấu vết bị người dùng tay bóp, nhưng bởi vì hung thủ dùng lực không đủ lớn, cho nên chỉ làm Vân Lục nghẹt thở, hơn nữa, móng tay hung thủ vừa dài vừa sắc nhọn, khi bóp cổ Vân Lục, móng tay cầm vào phần cổ gây tổn thương đến động mạch chủ, hung thủ trong lúc hoảng loạn không chú ý tới, đã đem Vân Lục treo lên trên lều. Hơn nữa ta cho rằng, người giết hại Vân Lục cùng với người giết hại thị tỳ của Ân tam nương, là một."

Lưu Phẩm Nhượng tuy là có bản lĩnh "Thái Sơn có sập mặt cũng không đổi sắc", nhưng những gì Nhiễm Nhan nói, vẫn làm hấn lộ ra thần sắc kinh ngạc, "Dù là vậy, làm sao có thể xác định hung thủ nhất định là nữ tử" Nhiễm Nhan khóc mồi hơi nhéch, lộ ra một nụ cười lạnh lùng, móc khăn từ trong tay áo ra, để trong lòng bàn tay mở ra, "Ta tìm được thứ này ở miệng vết thương trên cổ Vân Lục."

Dưới ánh mặt trời, một vật hình trăng non màu đỏ nằm trên khăn gấm trăng như tuyết, "Đây là một cái móng tay được nhuộm đan khẩu."

**'đan khâu'- sau khi vật lộn với Baidu thì nó nói đó là loại móng móng nói chung của các mỹ nhân cổ đại, được chế từ một hay vài loại hoa trộn tá được*

Lưu Phẩm Nhượng duỗi tay cầm lên, giơ lên trước mặt cẩn thận quan sát, móng tay này không chỉ được nhuộm đan khâu, hơn nữa phần móng hình trăng non bị gãy ra được cắt tỉa vô cùng khéo léo, có thể thấy được, chủ nhân của đoạn móng gãy này, không chỉ là một nữ tử, còn là một nữ tử có thân phận không thấp.

Thị tỳ bình thường, bởi vì ngày thường phải lao động, nuôi móng tay dài không tiện, móng tay họ hơn phân nửa đều sẽ không quá dài, càng không nhuộm đan khâu.

Lưu Phẩm Nhượng gật gật đầu, tinh bọt đem cái móng gãy bao lại nhét vào tay áo mình.

Nhiễm Nhan giật giật khóe miệng, tốt xấu gì cái khăn kia cũng là của một tiểu nương tử, lão già này sao lại không biết xấu hổ mà chiếm tiện nghi như vậy.

"Mới vừa rồi ta thuận tay kiểm tra một chút phần đầu của Văn Lục, sau đầu có một cục u, giống như bị người dùng vật gì đó như gậy gỗ tập kích." Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, tiếp tục nói.

"Theo như ngươi phân tích, toàn bộ phu nhân nương tử hôm nay ở đây, phạm là trên móng tay có đan khâu, đều có hiềm nghi?" Lưu Phẩm Nhượng đối với phân tích của Nhiễm Nhan, đã không còn kinh ngạc như lúc đầu, ngược lại lại có cảm giác như đang cùng đồng liêu thảo luận vụ án. Chẳng qua, trên quan trường sẽ không có người như nàng, cái gì cũng nói thăng.

Nhiễm Nhan nhắc nhở: "Phạm vi có lẽ nên thu nhỏ lại, người này có thể ở trong thời gian ngắn tìm được một cái ghế cao, đặt ở hiện trường, hiển nhiên là cực kì quen thuộc Ân phủ, mặc dù nàng không phải người Ân phủ, cũng là người quen của Ân phủ. Hơn nữa, đan khâu bình thường đều dùng hoa phượng tiên thêm phèn chua làm thành, mặc dù là hoa thì cùng màu, nhưng bởi vì khác biệt thời gian cùng tỉ lệ, màu nhuộm ra vẫn sẽ khác một chút. Đan khâu rất khó lau sạch, nhưng có thể nhuộm lại, thời gian lên màu ngắn nhất của nó là nửa canh giờ cho nên Lưu Thủ Sứ phải nhanh một chút mới được."

Phân tích qua một phen, phạm vi đích xác rút nhỏ rất nhiều. Còn có một điểm Nhiễm Nhan không có nói, hung thủ nếu cả sức lực bóp chết Văn Lục đều không có, thì rất khó nhanh chóng đem nàng treo lên, điều này thuyết minh hung thủ có ít nhất một đồng lõa. Nhiễm Nhan biết, điểm này mặc dù nàng không nói ra, cũng không thể qua mắt được Lưu Thủ Sứ.

Chỉ là Nhiễm Nhan vẫn luôn không nghĩ ra, động cơ giết người của hung thủ là cái gì? Vì sao lại giết chết thị tỳ Ân tam nương, giá họa cho Tân Mộ Sinh? Lại vì sao vội vàng đi giết Văn Lục?

Mặc dù Văn Lục có dung chạm phải vị phu nhân hoặc nương tử nào, cùng lầm là bị giáo huấn một trận, không đến mức bị giết người diệt khẩu, trừ phi là Văn Lục trong thời gian đó đã biết bí mật không nên biết đến.

Lưu Phẩm Nhượng thấy ánh mắt sâu thẳm của Nhiễm Nhan hơi biến ảo, cũng không quay rầy, chỉ ở một bên nhàn nhã thưởng cảnh, sau một lúc lâu, bỗng nhiên nói: "Hậu hoa viên của Ân phủ quả nhiên thanh u."

Còn không phải hả? Thanh u đến mức thành cái chỗ tốt để giết người diệt khẩu. Nơi này tiếng nước khá lớn, mặc dù có phát ra thanh âm gì không bình thường, cũng không dễ dàng bị phát hiện.

"Ngươi là nương tử nhà ai?" Lưu Phẩm Nhượng trong lòng không phải không có tiếc nuối, nếu tiểu nương tử trước mắt này sinh ra là thân nam nhi, đã có thể trở thành một trợ giúp lớn.

"Nhiễm gia Thập Thất Nương." Nhiễm Nhan bình đạm mà trả lời.

Chương 35: Nghi vấn trùng trùng

Nha dịch đem Văn Lục nâng vào trong nhà, rồi tra xét hoàn cảnh chung quanh, sau đó canh giữ ở ngoài viện, bộ khoái dẫn đầu là hai người hỗ trợ cứu trị hôm nay.

Nhiễm Nhan phân phó Hình Nương và Lưu thị cùng đi sắp xếp một chút cho Văn Lục, không để xảy ra sai sót, sau đó xoay người vào phòng.

Tang Thần chân tay luồng cuồng mà đứng ở trong viện, trong lòng ngực ôm bao vải, không biết nên làm gì.

"Tiến vào!" Nhiễm Nhan đứng ở cửa thính đường, sắc mặt không tốt. Nàng vốn tưởng rằng Tang Thần sẽ theo vào trong, ai ngờ người này thế nhưng một chút tự giác cũng không có.

Tang Thần bộ dạng như vừa tìm được lý tưởng sống, vui vẻ chạy lại.

Nhiễm Nhan hờ lạnh một tiếng, vẫn lạnh mặt, bất quá nhìn gương mặt tươi cười sáng lạn của hắn, khói mù trong lòng cũng tan đi rất nhiều.

Tang Thần người này rất quái lạ, có đôi khi như hiểu rõ được đạo lý đối nhân xử thế, không phải loại người chưa từng gặp qua thế sự hiểm ác, nhưng mà mỗi khi gặp mặt, hắn đều mang cái bộ dáng phúc hậu mà ngây thơ vô hại kia, đôi mắt kia, cứ hồn nhiên thuần tịnh không chứa một tia tạp chất.

Nhin đôi mắt Tang Thần, trong đầu nàng bỗng dung hiện lên một cặp mắt khác, tối tăm lãnh tuyệt, phảng phát vĩnh không thấy mặt trời.

"Nương...nương tử!" Tang Thần bị Nhiễm Nhan nhìn đến mắt cũng không nháy, mặt đỏ tai hồng, đến mức vành tai thiêu điếu nhỏ ra máu, "Đây là...một chút...một chút tâm ý của tại hạ."

Tang Thần khẩn trương mà nuốt nước miếng một cái, cuồng quít đem tay nải đặt ở trên bàn con trước mặt Nhiễm Nhan.

Trên cái gói màu lam sẫm có dấu mồ hôi tay ở chỗ hắn cầm, khóe môi Nhiễm Nhan hơi cong lên, duỗi tay mở ra. Nhưng khi vừa nhìn thấy đồ vật bên trong, biểu tình mới vừa hòa hoãn đột nhiên tối sầm, "Lần sau không được đưa loại đồ vật này nữa!!"

Nhiễm Nhan biểu tình lạnh băng mà nhìn chằm chằm khỏi nghiên mực

bằng bùn lăng khắc hoa lan trước mặt, chỉ muốn đem nó nén lên cái đầu không biết nghĩ cái gì kia của Tang Thần. Ba lần bái phỏng, ba lần đều đưa nghiên mực hoa lan, hai cái nghiên trước đã bị Nhiễm Nhan đập, nàng nếu lựa chọn ổn định ở Đại Đường, thì cần phải toàn tâm toàn ý cố gắng mà sống, không cho chính mình lưu lại một tia hy vọng xa vời không thực tế nào, có điều Tang Thần cứ như cố tình đối nghịch với nàng, mỗi một lần đều đưa cùng một cái nghiên mực, Nhiễm Nhan thật sự không thể không nổi điên.

Tang Thần sắc mặt chuyển trắng, "Người khác đều rất thích, tại hạ cho rằng nương tử cũng sẽ thích..."

Nhiễm Nhan đang lạnh lùng liếc hắn, ánh mắt lại bị ống tiêm bàng gốm sứ trong bao đồ hấp dẫn.

Mặt ngoài ống tiêm màu trắng, có trang trí như vết rạn, men sứ tinh tế, sáng như gương, thành ống rất mỏng, không thua gì ống tiêm pha lê bình thường, pít tông bên trong cũng cùng chất liệu, mặt trên có khắc vạch rõ ràng, như vậy cho dù ống tiêm không trong suốt, cũng có thể căn cứ vạch khắc trên ống mà phán đoán lượng được vật là nhiều hay ít.

Cái ống tiêm bóng loáng xinh đẹp lăng lăng nằm trên lớp vải thô màu xanh biển, càng có vẻ giống một tác phẩm nghệ thuật, tinh xảo mỹ lệ.

Nhiễm Nhan tùy tiện cầm lấy một bộ, đem pít tông nhét vào trong ống tiêm, hoàn toàn vừa vặn! Lại đem mấy bộ còn lại đều gắn vào thử, thế nhưng không ra sai sót gì. Trên mặt lập tức trời quang mây tạnh, ánh mắt nhìn Tang Thần cũng hòa hoãn một chút, "Tốt lắm, đa tạ."

"Không có gì, không có gì, nương tử cũng giúp tại hạ, hôm qua tại hạ đem tụng trạng giao cho Hàn Huyền thừa, hắn nói viết được đến nói có sách mách có chứng như vậy, tất nhiên có thể làm Thứ Sử tra rõ án này." Tang Thần thấy tâm tình Nhiễm Nhan có vẻ tốt lên, cũng theo đó mà nhẹ nhàng thở ra.

Nói xong, trong phòng lại khôi phục an tĩnh, Tang Thần trộm liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, không nghĩ tới vừa liếc mắt lại đối diện đôi con ngươi đen kịt của Nhiễm Nhan, tim đập như nỗi trống, mặt mũi không khống chế được mà đỏ bừng lên.

"Vụ án của Hàn lang quân có tiến triển gì không?" Nhiễm Nhan biết Hàn

Huyện thừa đang lén tìm chứng cứ, cả hai vụ án này đều có quan hệ với Tân Tú lang, nói không chừng có chút liên kết với nhau

Tang Thần không dám nhìn nàng, cúi đầu nói: "Căn cứ kết quả nghiệm thi của nương tử, Hàn Huyện thừa cảm thấy, hung thủ có khả năng là ở Thái Tú quán hoặc trong phủ Hàn gia, gần đây Thái Tú quán đóng cửa nghỉ ngơi, nơi này lại không thuộc huyện Tân Lăng, hắn không tìm hiểu được tin tức gì. Hàn Huyện thừa hiện tại hoài nghi một thị tỳ bên người của Hàn lang quân, nhưng còn chưa tìm được chứng cứ."

"Vì sao lại hoài nghi thị tỳ kia?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tang Thần nói: "Thị tỳ kia là được Hàn lang quân mua từ nông thôn, từ lương dân bị bắt thành nô tì, nghe nói hồi còn ở nông thôn nàng có một nam nhân thanh mai trúc mã, hai người từ nhỏ đính hôn, Hàn Huyện thừa hoài nghi là nàng ghi hận trong lòng, nên mới đầu độc."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, xem ra Hàn gia cũng không phải cái thứ tốt gì, khinh nam bá nữ, Hàn Sơn còn vì tư dục bản thân mà hủy nhân duyên người khác. Tuy rằng Nhiễm Nhan đối với phá án cảm thấy rất hứng thú, nhưng cũng biết nơi này là Đại Đường, có những chuyện không tới phiên nàng quản, tốt nhất là không dính vào. Có điều có thật như Hàn Huyện thừa hoài nghi như vậy hay không thì Nhiễm Nhan cảm thấy không chắc.

"Nương tử." Tang Thần thật cẩn thận gọi.

Nhiễm Nhan hơi nhướn mày ý bảo hắn tiếp tục nói, nàng hiện tại có chút hiểu biết Tang Thần, một khi hắn dùng cái giọng điệu này, đảm bảo là không có chuyện gì tốt.

"Hôm nay Vương thị thôn bên cạnh có mời ta viết tụng trạng, nói là nam nhân của nàng là bị người hại, tại hạ muốn thỉnh nương tử..." Tang Thần ngượng ngùng không dám nói tiếp, dù gì Nhiễm Nhan vốn xuất thân cao quý, lại là một nương tử, cứ liên tục thỉnh người ta đi đổi mặt thi thể, hắn trong lòng rất là băn khoăn.

Bộ dáng ngượng ngùng của Tang Thần, cũng không làm người cảm thấy phản cảm, trong mắt Nhiễm Nhan thì ít nhất so với bộ dạng nỗi ngốc của hắn thuận mắt hơn nhiều.

"Lần trước là giao dịch, lần này thì sao? Người tính toán lấy cái gì hồi báo ta?" Không biết vì sao, Nhiễm Nhan thấy bộ dạng của hắn như vậy, cũng

muốn trêu đùa một chút.

Tang Thần nhất thời cứng họng, hắn một thầy dạy học nghèo, lấy cái gì đi báo đáp người ta, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn biết ngượng ngùng nói: "Là tại hạ quá đường đột, tại hạ một nghèo hai trăng, không có gì báo đáp..."

Thân thể Nhiễm Nhan vừa mới khôi phục không lâu, hôm nay lại thêm một hồi lăn lộn, có chút mệt mỏi, hơi nghiêng người dựa vào ghế cong, rũ mắt suy ngẫm, Tang Thần cũng không phải hoàn toàn là một con mọt sách, bè ngoài thoát nhìn vừa ngốc vừa khó đỡ, chỉ là trước mắt xem ra, hiệu suất cùng chất lượng làm việc đều là nhất lưu, hơn nữa lại là người cho nàng cảm giác có thể tin được, sau này tất nhiên còn có thể dùng đến, giúp hắn vài lần cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ sợ hắn không biết điểm dừng.

"Nương tử, những đồ dùng kèm với ống tiêm, tại hạ làm xong sẽ đưa qua."

Tang Thần đứng dậy, hơi co quắp nói: "Kia...tại hạ cáo từ."

Tang Thần thấy Nhiễm Nhan thật lâu không đáp lại, còn tưởng là mình vừa yêu cầu quá phận, choc nàng không vui, liền đứng dậy rời đi. Vừa mới đi đến cửa phòng, nghe thấy thanh âm thanh lãnh phía sau: "Ta sẽ suy xét."

Tang Thần nao nao, vui sướng chấp tay nói với Nhiễm Nhan: "Đa tạ nương tử"

"Đừng vội tạ, ta vẫn chưa nói là sẽ đáp ứng ngươi." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Những lời này không hề ảnh hưởng đến tâm tình Tang Thần, chính hắn cũng không biết vì sao sẽ ma xui quỷ khiến mà tìm Nhiễm Nhan hỗ trợ, kỳ thật hắn có thể cứ vậy mà viết tụng trạng, dù gì trước đây cũng viết qua nhiều lần, trừ bỏ vụ án Hàn Sơn, không có lần nào yêu cầu nghiêm thi, lần này cũng không ngoại lệ.

Tang Thần đi rồi, Hình Nương mới từ trong phòng Văn Lục đi ra, thấy Nhiễm Nhan xoa xoa đầu, liền bước lại giúp nàng xoa.

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan nói theo thói quen.

Hình Nương cười nói: "Nương tử còn khách sáo với lão nô làm gì."

Lắng lặng mà xoa xoa một hồi, Hình Nương chung quy nhịn không được mới nói: "Nương tử, Tang tiên sinh tới thường xuyên như vậy, tám phần là có ý với ngài, ngài là người có hôn ước, vẫn là đừng cùng hắn thân cận quá, vạn nhất bị a gia bà bà tương lai biết, mỗi ngày sau này sẽ khó yên ổn."

Nghe mấy câu này, Nhiễm Nhan mới nhớ tới mình còn phải đi Nhiễm phủ, tìm a gia tham khảo chuyện hôn sự. Bất quá, Tần Tứ lang vừa xảy ra

chuyện, người Tân gia hắn là đang vội vàng lo lắng cho hắn, Nhiễm gia sợ cũng sẽ thận trọng suy xét lại, bởi vậy cũng không cần phải đi bây giờ.

"Lưu thị tới rồi?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nhắc tới Lưu thị, vẻ mặt Hình Nương lộ ra vài phần tán thưởng, "Đúng vậy, Lưu thị rất là biết lễ nghĩa, còn có một tay thêu thùa theo phong cách Tô Châu, rất đẹp. Nương tử cần gấp nàng?"

"Tạm thời không cần, người trước tiên đi thỉnh sư phụ lại đây nhìn thương thế của Văn Lục một cái đi." Nhiễm Nhan nói.

Hình Nương ứng tiếng, rời khỏi thính đường.

Nhiễm Nhan kéo thân mình mỏi mệt, đi ra chỗ đống mốc xanh, lấy ra mấy cái vỏ trái cây, mì sợi đầy mốc xanh, dùng mấy que trúc mảnh cố định chúng trong dung dịch nuôi cây, bảy ngày sau là có thể chính thức chiết xuất ra Penicillin.

Nhiễm Nhan đã nói với Yên Nương, nếu bệnh tình trở nặng, có thể phái người tới thôn trang tìm nàng, đã qua mấy ngày nhưng cũng không có người lại tìm, có thể thấy được hiệu quả của phương thuốc nàng khai ra cũng không tồi, hắn là có thể kéo dài thêm một thời gian nữa.

Sau khi làm tốt hết thảy, Nhiễm Nhan liền nằm lên giường, trong lúc nửa tỉnh nửa mơ, trong đầu không ngừng hiện lên mấy điểm không bình thường trong những chuyện nàng chứng kiến mấy ngày gần đây.

Cái chết của Hàn Sơn và cái chết của thị tỳ của Ân Miếu Miếu, phảng phát như có người cố ý nhầm vào Tân Tú lang, rất có khả năng là một người làm. Hung thủ nảy sinh ý muốn giết hại Văn Lục, cũng có thể có quan hệ với mấy vụ án này.

Đầu tiên là vị Yên Nương kia, sau khi nghe thấy trong quán chết người, tinh bợ không giống phản ứng mà một tú bà nén cỏ, chú trọng vẻ ngoài của kỹ nữ còn hơn mạng người.

Thúy Mi của Thái Tú quán, cường điệu mình là thanh quan, lại nhiễm bệnh giang mai. Bệnh của nàng phát ở khói miệng, xem tình trạng, rõ ràng cùng thời gian Hàn Sơn phát bệnh chênh lệch không quá năm ngày, nhưng khả năng bị Hàn Sơn lây bệnh tính ra thấp hơn bị Tử Tự lây bệnh.

Chẳng lẽ là yêu đồng tính? Hay là gián tiếp lây qua chén uống trà? Nếu là khả năng sau, nàng vì sao lại muốn che giấu?

Rồi sau đó là Ân phủ, thị tỳ ở Ngọc Lan cư đã chết quá năm cái canh giờ, nhưng hung thủ giết chết thị tỳ, nếu không phải người Ân phủ, cũng là người có liên hệ chặt chẽ với Ân phủ, có thể tương đối tự do vào Ân phủ,

còn đối với Ân phủ vô cùng hiểu biết. Vùng da lộ ra trên thi thể thị tỳ không thấy thi đốm, bởi vì chưa kiểm tra kĩ, không thể kết luận chính xác thời gian tử vong của nàng.

Còn có Ân Miếu Miếu, thị tỳ của nàng đã mất tích ít nhất năm sáu canh giờ, chẳng lẽ không hề phát hiện? Còn lúc ở trong tiệc trà cũng vậy, nàng đột xuất ra trò chơi trốn tìm, có thể suy đoán, Ân Miếu Miếu nếu không phải hung thủ, ít nhất cũng là đồng mưu.

Mà Nhiễm Mỹ Ngọc lúc ấy cũng ở gần đó, trên móng tay nàng ta cũng có đan khâu màu đỏ.

Nghĩ lung tung một hồi, Nhiễm Nhan ngủ thiếp đi, hoàn toàn không biết trong giới quyền quý thành Tô Châu đã truyền ra biểu hiện phi thường dũng mãnh của nàng ngày hôm nay, đặc biệt là việc cứu Văn Lực "Chết mà sống lại".

Nhiễm Văn đương nhiên cũng nhanh chóng nghe được tin tức, quả nhiên như Nhiễm Nhan sở liệu, hắn trong lòng bắt đầu do dự, nữ nhi như vậy có thể xứng đáng đem gả cho những người quyền thế cao hơn, gả cho nhỉ tử của Tân thượng tá thì có chút lãng phí.

Chương 36: Mang theo một người

Cảnh trong mơ mông lung, hai bên con đường trải nhựa đi thông từ viện y học qua nhà xác, đứng sừng sững hai hàng cây ngô đồng Pháp cao vút.

Vừa vào cuối mùa thu, cảnh sắc nơi này mỹ lệ và lãng mạn cứ như trong phim thần tượng, nhưng con đường này lại vĩnh viễn u tĩnh, rất ít tình lữ dám nắm tay dạo tới dạo lui trước cửa nhà xác, bởi vậy đây là nơi Nhiễm Nhan thích nhất.

"Tại sao lại lựa chọn học pháp y? Người có biết, nếu nằm trên bàn giải phẫu là người quen của mình, tâm tình sẽ như thế nào không?" một thanh âm từ tính vang lên.

Nhiễm Nhan ngẩng nhìn hắn, ánh mặt trời xuyên qua đám lá ngô đồng Pháp rậm rạp, chiếu lên gương mặt trắng trẻo tuấn dật của hắn. Đây là người đầu tiên Nhiễm Nhan yêu thầm, tình yêu này chỉ lượn đúng một vòng rồi sau đó chuyển thành tình hữu nghị.

Hắn là một trợ giảng, đã từng là pháp y, sau đó vì có người nhà của người chết bất mãn với kết quả nghiêm thi của hắn, lên kế hoạch trả thù tàn khốc, muội muội duy nhất của hắn vì vậy mà rơi xuống lầu chết, hắn không chịu nổi đả kích, rời khỏi giới pháp y, đến viện y học làm một trợ giảng nho nhỏ. "Hứng thú thôi, ta sẽ cẩn thận, cũng sẽ kiên cường." Nhiễm Nhan nhìn hắn, ánh mắt kiên định mà trả lời.

%%%%%%%%%

"Nương tử! Nương tử!"

Nhiễm Nhan cố gắng mở mắt ra, đập vào mắt là biểu tình lo lắng của Hình Nương, hiển nhiên là đã gọi nàng được một lúc lâu.

Một giấc này ngủ thật sâu, chiều hôm đã buông xuống, trong phòng đã thắp đèn dầu, trên hành lang bên ngoài, đèn lồng cũng đã được thắp sáng.

"Chuyện gì vậy?" thanh âm Nhiễm Nhan mang chút ngái ngủ mông lung, không còn lãnh ngạnh như bình thường mà vô cùng lười nhác.

"Lưu Thứ Sử đến đây bái phỏng, nương tử mau dại, lão nô chải đầu cho ngài." Hình Nương thúc giục.

Lưu Thứ Sử? Nhiễm Nhan mau chóng làm chính mình tinh táo lại, đứng dậy theo Hình Nương đến ngồi trước gương, "Sơ cái búi đơn giản là được." Hình Nương theo ý Nhiễm Nhan, mười ngón bay múa, trên đỉnh đầu nhanh chóng xuất hiện một búi tóc cao cao nhọn nhọn, dùng trâm ngọc xỏ qua, đơn giản hào phóng lại không mất lễ tiết.

Nhiễm Nhan rất tin tưởng tay nghề của Hình Nương, liền để nàng muôn làm gì làm, trong lòng suy nghĩ, Lưu Thứ Sử trẽ như vậy còn lại đây làm cái gì? May chuyện như đi nhìn tình hình thương thế của Văn Lục, hắn là không cần đến đường đường tú phẩm Thứ Sử tự mình làm đi.

Sau khi rửa mặt chải đầu thỏa đáng, thay một kiện áo vây ngang ngực màu nguyệt bạch thêu hoa, nàng liền đi ra thỉnh đường.

Lưu Phẩm Nhượng như cũ vẫn một bộ quan phục màu đỏ, chòm râu hoa râm, đang nghiêm túc mà quỳ ngòi trên tịch, rũ mắt suy ngẫm, không biết suy nghĩ cái gì, sắc mặt rất không vui.

"Lưu Thứ Sử." Nhiễm Nhan hơi cúi người với hắn, rồi ngồi xuống phía đối diện, "Để Thứ Sử chờ lâu, chậm trễ tiếp đón, còn thỉnh thứ lỗi."

Lưu Phẩm Nhượng thấy Nhiễm Nhan, trên mặt hơi cười, "Không sao, bản quan không thỉnh tự đến, chẳng trách nương tử."

Nhiễm Nhan trong lòng hơi khụng lại, buổi trưa hôm nay khi cùng Lưu Thứ Sử nói chuyện, hắn mang vẻ rất xa cách, giờ bỗng nhiên trở nên hòa ái dễ gần, làm người không thể không đề phòng, "Ngài tự mình đến đây là vì chuyện gì?"

Hắn thở dài nói: "Thập Thất Nương sảng khoái nhanh nhẹn, lão phu cũng không vòng vo nữa, thật không dám dấu diếm, hôm nay bản quan đến đây xác thật có việc muôn nhòng."

Lưu Phẩm Nhượng vẻ mặt vừa thành khẩn vừa hiền từ, nếu là tâm lý hơi yếu, rất dễ dàng dỗ xuống phòng bị.

Nhiễm Nhan âm thầm bội phục, sắc mặt vẫn như cũ vạn năm bất biến, "Lưu Thứ Sử mời nói."

Lưu Phẩm Nhượng có chút ngoài ý muốn, bất quá cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nói thẳng ý đồ đến, "Thập Thất Nương nói vậy có biết chuyện Dương phán tư bị phát bệnh bỏ mình?"

Nhiễm Nhan gật gật đầu, nàng nhớ rõ, lúc ở trong đình hóng gió Ân phủ, đích nữ của tiên nhiệm Thú sứ Tô Châu Đỗ Tiểu Kiều đã từng nhắc qua, Dương phán tư mới hơn 30, ngày thường vẫn chưa nghe nói qua là có bệnh gì, lại đột ngột qua đời.

"Ta ở thư phòng trong phủ Dương phán tư tìm ra vài điểm đáng ngờ, nhưng phái sáu bảy ngõ tác kiêm nghiệm thi thể, cả Phong Tam Tuần nổi danh nhất cũng tra không được nguyên nhân chết, chỉ suy đoán là bệnh đột phát, đối với kết quả này, không chỉ có bản quan không tin, cả người nhà Dương phán tư cũng không tin, bọn họ dâng tụng trạng, yêu cầu tra rõ vụ này..." Lưu Phẩm Nhượng liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, tiếp tục nói: "Cho nên, bản quan muốn thỉnh Thập Thất Nương đến nhìn xem, có thể tra ra kết quả gì hay không."

Nhiễm Nhan cũng không cần hỏi Phong Tam Tuần vì cái gì sẽ chỉ hướng nàng, có một câu nói là "giấy không thể gói được lừa", lần trước giúp Hàn Sơn nghiệm thi, tuy rằng chưa từng lộ mặt, nhưng nếu Lưu Phẩm Nhượng Thú sứ một Châu muốn biết thông tin, tuyệt đối giấu không được.

"Được, khi nào nghiệm thi?" Nhiễm Nhan một câu liền đáp ứng thỉnh cầu của hắn.

Lưu Phẩm Nhượng trong mắt lóe lên kinh ngạc, bỗng nói: "Thập Thất Nương không tính toán đưa ra điều kiện gì sao? Đừng nói là Tô châu, dù ở cả Giang Nam, cũng không có chuyện bản quan làm không được."

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói: "Ta một cái khuê trung nương tử, toàn bộ chuyện sâu não bất quá chỉ là những việc nhỏ nhặt, sao dám làm phiền Thú Sứ ngài? Ta cũng chỉ có một tay y thuật, nếu có thể giúp đỡ quan phủ, tự nhiên không thoái thác."

Có một số việc, không cần trực tiếp nói rõ, chuyện nàng sâu não nhất, toàn thành Tô Châu đều biết, sắp phải gả cho một tên ăn chơi trác táng như Tân Tú lang, ai có thể không lo?

Lưu Phẩm Nhượng trong lòng hiểu rõ, trong mắt hắn chuyện này cũng thật là chuyện nhỏ, Nhiễm Văn người kia lỗ tai cực mềm, chỉ cần ở thời điểm mấu chốt, kích động một hai câu, quyết định của hắn tất nhiên sẽ bị dao động.

"Việc này bản quan không muốn cho người ngoài biết, tối nay liền đi đình thi quán của phủ nha nghiệm thi luôn, có được không?" Lưu Phẩm Nhượng nói.

Tối nay? Đêm hôm một cái nương tử đi theo nam nhân ra cửa, mặc kệ có thể phát sinh nguy hiểm hay không, truyền ra cũng không dễ nghe.

Lưu Phẩm Nhuượng tựa hồ biết Nhiễm Nhan cố kỵ, "Ngươi cứ yên tâm, bản quan có thể bảo đảm chuyện lần này sẽ không bị truyền ra ngoài, không cần lo lắng thanh danh bị hao tổn."

"Vậy đa tạ Lưu Thủ Sử, bất quá ta còn muốn mang theo một người." Nhiễm Nhan khéo môi cong lên, đôi mắt đen kịt hơi gọn sóng lăn tăn. Trong phút chốc, tựa hồ cả gian nhà như bừng sáng.

Lưu Thủ Sử có phải là vị quan tốt hay không, tạm thời vô pháp bình luận, nhưng cho tới giờ này nàng đoán hắn cũng sẽ không làm ra chuyện gì xấu xa, hơn nữa thân phận Nhiễm Nhan là Nhiễm thị đích nữ, cho dù có muốn làm chuyện trái phép tắc, cũng phải cân nhắc, cho nên Nhiễm Nhan cũng không lo lắng trong chuyện này có trá.

Bất quá, không lo thì không lo, Nhiễm Nhan trước khi xuất phát, vẫn giấu trong người khá nhiều vật phòng thân như độc dược, ngân châm, chủy thủ v.v., phàm là có thể thêm một phân bảo đảm, nàng từ trước đến nay sẽ không để sót.

Lưu Phẩm Nhuượng rất thường thức thái độ dứt khoát lưu loát, cùng với sự quyết đoán của Nhiễm Nhan, vốn dĩ trong lòng còn lo lắng tiêu nương tử này sẽ bị thi thể dọa sợ, hiện tại lại yên tâm không ít.

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, cái người bị Nhiễm Nhan chỉ tên muốn mang theo kia, đang mang một biểu tình chán kinh mà đứng trong thôn trang, nếu không thì với một bộ áo bào màu tro, trường thân ngọc lập, cũng ra vài phần phong tư.

"Vị đại ca này... không biết Lưu Thủ Sử vì sao phải gặp tại hạ?" đứng ngồi ra hồi lâu, Tang Thần quay sang nha dịch đang đứng bên cạnh hạ giọng hỏi. Nha dịch kia mắt nhỏ mồi dày, thấp hơn Tang Thần cả cái đầu, chỉ nhàn nhạt liếc nhìn hắn, rồi tiếp tục nhìn thẳng, hoàn toàn không có ý định phản ứng.

Tang Thần ánh mắt u oán mà nhìn chằm chằm nha dịch, duỗi tay sờ sờ tay áo của mình, chỉ có năm văn tiền. Hắn biết được mấy nha dịch này không nhận được chỗ tốt, tuyệt đối sẽ không lộ ra nửa điểm tin tức, nhưng chỉ có năm văn tiền, chỉ sợ tên kia cả nhìn cũng không thèm nhìn, đây còn là tiền ăn bảy tám ngày của Tang Thần hắn.

Vì thế, hắn đành phải đánh mất ý niệm thu mua nha dịch, tiếp tục dùng ánh mắt u oán thống khổ mà nhìn nha dịch kia.

Ước chừng kiên trì được một khắc, nha dịch kia đang đứng như lão tăng nhập định bỗng nhiên ném lại một ánh mắt sắc như dao, thanh âm lạnh lùng: "Bên kia cũng có mấy cái huynh đệ, người vì sao luôn nhìn chăm chắm mõ? Lại nhìn nữa coi chừng mõ thiến ngươi!"

"Ha ha! Ta thấy không cần ngươi thiến, tiểu tử này sợ cũng không dựng được." Nha dịch bên cạnh trào phúng nói.

Bọn họ cho dù không đối diện với ánh mắt ai oán của Tang Thần, cũng cảm thấy lông tơ cả người dựng đứng, huống chi là bị nhìn chăm chắm.

Tang Thần sắc mặt đỏ lên, phần nộ nói: "Tử rằng, quân tử kính mà vô thất, dữ nhân cung mà hữu lễ, tử hải giai huynh đệ! Tử lại rằng: bất học lễ, vô dĩ lập*. Thái độ cùng người kết giao kính cẩn mà hợp lễ tiết, mới là việc làm của quân tử, tại hạ bất quá hỏi vài câu, các ngươi không muốn trả lời thì thôi, sao lại mở miệng nhục mạ người khác?"

*máy chô như này về sau ko dịch ra nha, hiểu chút chút ít ít, trích nguyên 'Không Tử nói gì đó' luôn cho ngài

Đám nha dịch nghe xong sững sót, bọn họ tuy rằng nghe không hiểu, nhưng vẫn biết hai chữ "Tử rằng", tuy bọn họ không được đi học, nhưng đối với dạy bảo của bậc thánh hiền, cũng không dám tùy ý chế nhạo, bèn hậm hực ngâm miệng, tiếp tục làm thủ vệ đầu gỗ.

Nhiễm Nhan vừa bước theo Lưu Thủ Sứ ra ngoài, liền thấy cảnh Tang Thần đang ngạnh cổ giáo huấn đám nha dịch, khóc miệng khẽ nhέch, thầm nghĩ, bệnh khùng này nếu không phát với nàng, thì nhìn vẫn rất thú vị.

Chương 37: Nghiệm thi đêm khuya

"Lưu Thủ Sử nghe nói Tang tiên sinh đối với nghiệm thi viết tụng trạng rất có kinh nghiệm, thỉnh Tang tiên sinh cùng làm, đi thôi." Nhiễm Nhan cười như không cười mà nhìn mặt Tang Thần đang từng chút từng chút tái đi, đem thùng dụng cụ trong tay nhét vào ngực hắn.

"Làm phiền Tang tiên sinh." Lưu Phẩm Nhượng đánh giá Tang Thần một chút, thấy chân hắn run bần bật, trong lòng không khỏi kinh ngạc, Tang Thần này thấy thế nào cũng chỉ là một ngốc tử chỉ biết đọc sách, không giống như cao thủ nghiệm thi viết tụng trạng a!

Bọn nha dịch thấy dáng vẻ này của Tang Thần, lén lút cười trộm. Ra khỏi thôn trang, thấy đã có xe ngựa sớm chờ ở đó, có vẻ Lưu Phẩm Nhượng chắc chắn là sẽ thuyết phục được nàng, Nhiễm Nhan thấy may mắn là mình sáng khoái, cho dù không làm người khác cảm thấy nợ nhân tình, cũng sẽ không để cho lão già keo kiệt Lưu Phẩm Nhượng này canh cánh nhớ nhung trong lòng.

Trên xe ngựa, Nhiễm Nhan đem những điểm đáng ngờ mình nghĩ đến nói hết cho Lưu Phẩm Nhượng nghe, để mau chóng phá án.

"Ân Miểu Miểu? Hôm xảy ra vụ án, ta nhớ rõ nàng ở cùng các ngươi, hắn là không có thời gian gây án đi?" Lưu Phẩm Nhượng nghi hoặc nói.

Nhiễm Nhan suy nghĩ một chút, "Hôm đó ta nghe Nghiêm Phương Phi nói, Ân Miểu Miểu cố ý để hai thị tỳ của mình trốn ở trong hoa viên, như vậy, khi các nương tử nhìn trộm nhóm lang quân trẻ từ lều hoa mộc hương, mọi người ở sau đều tản ra khắp nơi, lúc đó ta chỉ thấy được Nghiêm Phương Phi, Tề Thập nương, còn có hai nương tử khác, nhưng lại không nhìn thấy Ân Miểu Miểu."

Lưu Phẩm Nhượng gật đầu, xoa xoa chòm râu hoa râm, vừa lòng nói: "Tin tưởng là ngươi nhất định có thể giúp được lão phu, lão phu nhìn người sẽ không nhìn nhầm."

Lưu Phẩm Nhượng băng vào khả năng nhìn người của mình, một lần lại

một lần mà được công nhận, hắn có thể nhìn ra người nào biết nịnh nọt, người nào thanh liêm chính nghĩa, hắn có thể căn cứ vào tính cách bất đồng của bọn họ, để quyết định cách mình biểu hiện, lần nào cũng đúng, bởi vậy hắn chưa bao giờ nghĩ ngờ ánh mắt mình.

"Đa tạ Lưu Thủ Sử tín nhiệm." Nhiễm Nhan cười nhẹ, trong đầu lại nhớ lại cảnh lần đầu nhìn thấy Ân Miếu Miếu ngày đó, Ân Miếu Miếu đứng dậy cầm tay nàng, còn rót một ly trà cho nàng...hình ảnh trong đầu Nhiễm Nhan dừng lại trên cái tay nắm cái ly, sạch sẽ, trắng nõn, móng tay được tu bổ rất đẹp, phiếm hồng tự nhiên, chưa có tó đan khâu.

Không phải nàng ta muốn giết Văn Lục. Nhiễm Nhan luôn cảm thấy có chút kỳ quái, lại không nghĩ ra được chỗ nào kỳ quái, bèn không thèm nghĩ nữa.

Xe ngựa dừng ở cửa đình thi quán, vầng trăng nhô cao trên nền trời đen, nhưng ánh trăng lại không sáng ngời, nên mọi thứ đều bao phủ một tầng bóng đêm, bóng cây lay động chập chùng, khi gió nhẹ thổi qua, bóng cây trên mặt đất mơ hồ như đang giương nanh múa vuốt, làm đình thi quán trở nên âm trầm đáng sợ.

Lưu Phẩm Nhượng lệnh người mở cửa, rồi dẫn đầu đi vào. Tang Thần ở cửa chắn chờ, còn chưa hạ quyết tâm, tất cả mọi người đã đi hết vào trong, một trận gió lạnh thổi qua, Tang Thần không chút nghĩ ngợi, như con thỏ mà vọt vào trong, thấy Nhiễm Nhan liền chen lên, nơm nớp lo sợ hỏi: "Nương tử, ngươi...ngươi... có mang theo gừng không? Lát nữa có thể cho tại hạ vài miếng được không?"

Đình thi quán của phủ nha dù sao cũng không phải nghĩa trang, không phải cứ thi thể nào cũng tùy tiện mang vào, bởi vậy trong quán cũng không có quá nhiều thi thể, dù vậy, trong lòng mọi người cũng có chút nỗi da gà, một đám nín thở ngưng thần, không ai có tâm tình đi cười nhạo Tang Thần, trong lòng oán trách Lưu Thủ Sử đã một đồng tuổi, cũng không sợ bị dọa, ban ngày ban mặt không tới, thế nào cũng phải nửa đêm chạy đến địa phương âm khí dày đặc này.

Lưu Phẩm Nhượng không phải chưa thấy qua thi thể, nhưng nửa đêm đến đình thi quán, cũng là lần đầu tiên, nếu không phải bởi vì hoài nghi cái chết của Dương phán tư có quan hệ với thế lực nào đó, hắn mới không thèm

chóng một nắm xương cốt già nua đến nơi này chịu tội. Lưu Phẩm Nhượng dư quang thoáng thấy Nhiễm Nhan mang vẻ mặt đạm nhiên, trong lòng bội phục, cũng có chút nghi hoặc, "Thập Thất Nương không sợ sao?"

Nhiễm Nhan dừng chân một chút, ngay sau đó nói: "Thường thì người sống đáng sợ hơn so với người chết, không phải sao? Nếu phải đem ra so sánh, ta càng sợ người sống."

"Lời này có lý." Lưu Phẩm Nhượng pháp pháp phòng phòng trong quan trường cũng hơn 40 năm, thấy đủ các trò người lừa ta gạt, chỉ là chính hắn đã trải qua thế sự, thấy rõ những việc này thì thôi đi, một cái tiểu nương tử mới cập kê, lại như thế nào sẽ có thể hội như vậy?

Lưu Phẩm Nhượng lệnh nha dịch đem toàn bộ đuốc trong phòng đều thắp lên, làm cho gian nhà âm u trở nên sáng trưng.

Trong phòng tổng cộng đặt hai cỗ quan tài, đều không đầy nắp, một cái trong đó đã từng đặt Hàn Sơn giờ đang bỏ trống, chắc là đã được Hàn gia mang về hạ táng, mà trong một cỗ quan tài còn lại, nằm một nam nhân trung niên thân cao tám thước, dáng người cường tráng, mày kiếm mũi cao, mặc dù giờ đây mặt xanh lè sưng to, trên người xuất hiện không ít thi đốm, vẫn có thể nhìn ra hắn khi còn sống nhất định là một nam nhân oai hùng đĩnh bạo.

"Đây là Dương phán tư, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, còn từng là tiến sĩ năm Trinh Quán thứ 10, ai... thật đáng tiếc!" Lưu Phẩm Nhượng xuất thân nhà nghèo, ở cái niên đại môn phiệt đại tộc san sát này, có xuất thân hèn vi, mà muôn trở nên nổi bật, thật sự là một chuyện khó như lên trời, bởi vậy, hắn đối với người cũng không có thân phận bối cảnh như Dương phán tư, có loại cảm tình không giống như đối với cấp dưới bình thường.

"Dương phán tư bình thường không có bệnh gì sao?" Nhiễm Nhan thoáng đánh giá qua thi thể, liền tiếp nhận thùng dụng cụ trong tay Tang Thần, đặt ở trên mặt đất, trước tiên lấy ra thương truật, bồ kết, đặt trên mặt đất bắc lửa, sau đó lấy một lát gừng ngâm vào, chần chờ một chút, sau khi lấy một mảnh đura cho Lưu Phẩm Nhượng, đem bao vải đựng gừng cùng với sổ ghi chú ném cho Tang Thần đang xanh cả mặt, rồi mang lên khẩu trang và bao tay mới, chuẩn bị bắt đầu nghiệm thi.

Lưu Phẩm Nhượng áp xuống ngạc nhiên trong lòng, đáp: "Đúng vậy, hắn

tuy là văn nhân, ngày thường lại thích luyện võ cường thân kiện thể, chưa bao giờ nghe nói qua hắn có bệnh tật gì."

Lưu Phẩm Nhuượng dứt lời, cũng đem lát gừng đế vào trong miệng.

Nhiễm Nhan từ một tiếng. Không có bất luận bệnh tật gì, cũng không thể kết luận là bị giết, có rất nhiều bệnh đột phát có thể dẫn đến chết người, tỷ như tắc nghẽn cơ tim cấp tính, vỡ mạch máu não, hung phấn cực độ khi tính giao này nọ, đều có thể gây đột tử.

"Lưu Thủ Sử muốn ở đây quan khán sao?" Nhiễm Nhan trong miệng ngậm lát gừng, lại không ảnh hưởng việc nói chuyện.

"Được." khi Lưu Phẩm Nhuượng còn làm Huyện thừa, mỗi khi có án mạng phát sinh, nhất định sẽ đích thân tới kiểm tra, không chỉ dựa vào ngõ tac, cho nên, dần dà cũng luyện ra một bộ gan sắt, nếu không cũng sẽ không dám nữa đêm còn đi tới chỗ này.

Nhiễm Nhan nhanh chóng cởi bỏ quần áo người chết, xơ cứng trên thi thể đã giảm đi, dưới thân đã phủ kín thi đốm đỏ sậm, có thể thấy được tử vong đã trên hai ngày.

Người chết quần áo bị cởi đến không còn mảnh, có thể thấy, Dương phán tư vai rộng eo hẹp, cơ ngực phồng lên, phần bụng thi khí tràn ngập, hơi hơi phồng lên, nhưng ẩn ẩn có thể thấy sáu khối cơ bắp.

Hơn 30 tuổi, đúng là giai đoạn hoàng kim của nam nhân, trong một đêm đột tử, thật sự là đáng tiếc.

Nhiễm Nhan liếc qua Tang Thần, thấy hắn núp sau một nha dịch, trong tay nắm bút, đã chuẩn bị ổn thoả, quay đầu lại liền bắt đầu kiểm nghiệm từ phần đầu người chết, thông qua quan sát khớp hàm, độ mài mòn của răng, cùng với các phương diện khác, phán đoán: "Người chết tuổi khoảng 30 đến 35, thân cao sáu thước bảy tấc, trên mặt và đầu không có tổn thương rõ ràng, trên thân phần ngực, bụng, chân, sau lưng đều không có ngoại thương, thi đốm đang ở giai đoạn đỏ sậm, tập trung ở phần chẩm, đỉnh đầu, phần lưng, phần eo, mông, hai bên sườn cùng mặc sau của tứ chi, có bộ phận bắt đầu chuyển qua màu xanh lục, phán đoán thời gian tử vong là vào giờ Hợi ngày 27 tháng Sáu."

Sau khi kiểm tra xong toàn bộ, vẫn chưa phát hiện ngoại thương nào, cũng không có tình trạng trúng độc. Nhiễm Nhan tập trung kiểm tra cổ người chết cùng những bộ vị tương đối dễ bị tổn thương trên thân thể.

Lưu Phẩm Nhuượng đổi với Nhiễm Nhan càng ngày càng tò mò, thấy nàng

chỉ lộ ra đôi mắt sâu thẳm mà bình tĩnh, mang theo biểu tình cẩn trọng nghiêm nghị, tinh tế kiểm tra cái thi thể đáng sợ kia, không buông tha một tấc một hào nào, thậm chí cả móng chân, móng tay, tóc cũng không bỏ qua.

Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng lại ở trên ngón trỏ tay trái của Dương phán tư, trên đầu ngón tay dính một vết nhở màu đen có kích cỡ như hạt đậu nành, trong móng tay cũng có một chút. Nàng xoay người từ trong thùng dụng cụ lấy ra dấm đặc, dùng giẻ chấm một chút, sau đó nhẹ nhàng chà lau, dễ dàng mà lau đi màu đen trên đầu ngón tay, nàng ngẩng đầu dò hỏi: "Địa điểm Dương phán tư tử vong là thư phòng?"

"Đúng vậy, lúc ấy hắn nằm ở trên bàn, trước mặt bày công văn cần xử lý trong mấy ngày gần đây." Lưu Phẩm Nhượng đáp.

"Trên bàn lúc đó trông như thế nào?" Nhiễm Nhan nói.

"Trên bàn?" Lưu Phẩm được nhắc nhở, lập tức nói: "Điểm đáng ngờ ta nói đến chính là ở chỗ này, Dương phán tư trong tay cầm bút, vài vết mực giây ra trên bàn, nhưng mà trên công văn lại không có chữ ký, toàn bộ công văn trên bàn cũng chưa được ký qua, giống như khi vừa chuẩn bị xử lý, liên phát bệnh, nhưng tất cả ngỗ tác đều phán đoán thời gian hắn tử vong là trong khoảng giờ Hợi đến giờ Tý, hơn nữa theo lời phu nhân hắn là Vương thị, Dương phán tư đi vào thư phòng ngay sau bữa tối, còn phân phó bắt luận kẻ nào cũng không được quấy rầy, một đoạn thời gian dài như vậy, vì sao đến công văn của một ngày cũng chưa phê duyệt xong?"

Trên tay trái của Dương phán tư, vết chai trên ngón áp út và ngón trỏ đặc biệt rõ ràng, mà tay phải không có, tư thế có thể dùng đến hai nơi này, tất nhiên là cầm bút lông, hơn nữa cánh tay trái của hắn so với cánh tay phải chắc nịch hơn một ít, có thể thấy được hắn là người thuận tay trái.

"Người chết có vết chai trên ngón áp út và ngón trỏ tay trái rất rõ ràng, cánh tay trái hơi thô, phỏng đoán ngày thường quen sử dụng tay trái, đầu ngón và bên trong móng ngón trỏ tay trái có dính một chút mực." Nhiễm Nhan vừa nói, trong lòng bài trừ đi khả năng "quá hưng phấn do tính giao" mà chết. Cái gọi là chết do hưng phấn khi tính giao hay là 'đột tử do hưng phấn', là chỉ trong quá trình giao hoan, đạt tới đỉnh điểm kích thích, tim đột ngột ngưng đập. Thường dễ phát sinh ở người lớn tuổi, hoặc là người ăn phải được vật thúc tình, gây kích thích hưng phấn...cũng sẽ ngẫu nhiên gặp phải tình huống này.

Kết mố ở mắt Dương phán tư không xuất huyết, cũng có thể bài trừ ngạt thở cơ học, như vậy, hắn đến tột cùng là chết như thế nào? thật sự là cơ tim tắc nghẽn cấp tính? hay là vỡ mạch máu não? Hoặc khối u nơi nào đó bị vỡ? Hay là bị người khác dùng phương pháp bí ẩn nào đó mưu sát?

Nhiễm Nhan lại kiểm tra cẩn thận lần nữa, tranh thủ xem qua hết tất cả mọi

chỗ, cuối cùng lật lên nam căn của Dương phán tư, ở trên t!nh ho*n của hắn có một vết thương rất nhỏ và một vùng xuất huyết dưới da. Vì có thể nhìn rõ, Nhiễm Nhan gọi một nha dịch cầm cây đuốc đến, khom người vào trong quan tài, cúi sát xuống để nhìn cho rõ.

Lưu Phẩm Nhượng kinh ngạc đến há miệng, miếng gừng trong miệng suýt rơi ra, mặt già đỏ lên.

"Ta nghĩ, Dương phán tư đích xác có khả năng là chết do bị giết." Nhiễm Nhan đứng thẳng dậy, kết luận.

"Nga? Người tìm được nguyên nhân chết?" Lưu Phẩm Nhượng vội vàng thu hồi biểu tình xấu hổ trên mặt, chính sắc hỏi.

"Nguyên nhân chết thật ra thì chưa tìm được." Nhiễm Nhan nhìn ánh mắt có chút nghi hoặc của Lưu Phẩm Nhượng, chỉ vào chỗ vết thương nhỏ kia, tiếp tục nói: "Bất quá có thể chứng thực Dương phán tư lúc còn sống từng chịu bạo hành, còn là một cú liêu âm thoái* gây đoạn tử tuyệt tôn. Nếu không tìm kiếm cẩn thận, vết thương chỗ này rất khó bị phát hiện."

**theo Baidu thì đây là mỹ kỳ danh của một cú đá tấn công thẳng vào ví tiền của nam nhân, đùa thôi, ví tiền gì chứ? Ví tiền chỉ quan trọng với lão phu thôi!! hé hé, nghe nói đau lắm...*

"Khụ khụ!" Lưu Phẩm Nhượng cực lực ép bản thân xem nhẹ chuyện hiện tại đang cùng một nương tử trẻ tuổi đàm luận nơi bí ẩn của nam nhân, cố gắng bảo trì tâm thái tương đối bình tĩnh, "Nếu là liêu âm thoái, sao chỉ tồn thương một chút như vậy?"

"Nơi này rất mẫn cảm với kích thích hoặc đau đớn, nếu dùng lực không quá lớn, hoặc kẻ bạo hành không chế tốt lực độ, sẽ không tạo ra vết thương lớn, nhưng sẽ làm người trúng phải đau đớn không chịu nổi, thậm chí đau nghiêm trọng đến mức ngất xỉu." Nhiễm Nhan giải thích. Trúng chiêu liêu âm thoái mà ngất, trong pháp y gọi là sốc vì đau (d.ái) hoặc sốc phản xạ, nàng chỉ cố gắng dùng những từ để một cái cổ nhân có thể nghe hiểu mà thôi.

Mà những điều này đều do Nhiễm Nhan dựa vào kinh nghiệm mà phán đoán, có 99% nắm chắc, nếu muốn kết quả 100% từ Nhiễm Nhan, nàng khẳng định sẽ cắt tinh hoàn ra xem đến tận cùng, nhưng người cổ đại cực kỳ mê tín, giải phẫu còn khó có thể tiếp thu, huống chi là phá hư thứ quan trọng nhất của nam nhân.

Nhiễm Nhan đối với việc nghiệm thi từ trước đến nay luôn nghiêm túc, cẩn thận, nàng thật sự nhịn không được, liền nhỏ giọng kiến nghị: "Nếu cắt ra,

có thể phán đoán ra kết quả còn trực quan hơn..."

Lời còn chưa dứt, lập tức bị Lưu Phẩm Nhượng bác bỏ, "Không được!"

Biết rõ là vậy, cho nên Nhiễm Nhan cũng không cưỡng cầu, tiếp tục nói:

"Ta tạm thời chỉ có thể kiểm nghiệm ra được bấy nhiêu, nếu muốn hiểu rõ tình huống kỹ càng tỉ mỉ hơn, có thể tiến hành giải phẫu để kiểm nghiệm, tất nhiên lúc đó có thể tra ra nguyên nhân chết."

Một người sẽ không vô duyên vô cớ tử vong, chỉ cần có nguyên nhân tử vong, nhất định sẽ biểu hiện ở ngay trên thi thể, đây là qui luật.

Lời editor: chương này đọc vui ha, hôm nay tới đây thôi, chương sau tiêu Tiêu Tiêu lên sàn ỏi, lão phu phải nghỉ ngoi dọn dẹp nhà cửa tăm rửa sạch sẽ mở đèn bật quạt đón gió thơm ahhh!

Chương 38: Vây sát trong rừng rậm

"Mồ thi?!" Lưu Phẩm Nhượng không thể bình tĩnh nổi nữa, thanh âm đột nhiên cao.

Nhiễm Nhan đang chờ bị dội cho một mớ lời lẽ cự tuyệt nghiêm khắc, hắn lại thoáng trầm ngâm, sau đó chậm rãi nói: "Việc này để sau đi."

Nhiễm Nhan nao nao, chẳng lẽ nguyên nhân tử vong của Dương phán tư lại quan trọng với hắn như vậy? Dương phán tư này mặt ngoài là phát bệnh đột tử, năm sáu ngõ tác kiểm nghiệm đều ra kết quả như thế, cho dù hắn thật sự kết án với kết quả này, cũng không có ai hoài nghi gì? Hắn lại lo lắng đến mức một cái nương tử như nàng cũng thỉnh thoảng. Nhiễm Nhan không tin Lưu Phẩm Nhượng là một vị quan cương trực công chính, trên quan trường, người thật sự cương trực công chính, thanh chính liêm minh, mà lại không có chống lưng, căn bản không thể tiến xa, càng miễn bàn lên tới tứ phẩm Thú Sử.

Nhiễm Nhan minh bạch ý tú Lưu Phẩm Nhượng, liền sửa sang quần áo thi thể lại cho đàng hoàng, sau khi thu thập thỏa đáng, đoàn người nhanh chóng ra khỏi đình thi quán.

Đối với Lưu Phẩm Nhượng, có thể xác định Dương phán tư sinh thời xác thật là bị bạo hành, đã là đột phá rất lớn rồi.

"Ai! Từ sau khi Trưởng Tôn hoàng hậu tạ thế, hết thảy đều bất đồng." một đường trầm mặc, Lưu Phẩm Nhường bỗng nhiên không hiểu sao mà thở dài một tiếng, rồi sau đó cho Nhiễm Nhan một cái "ngươi hiểu rồi đó" ánh mắt. Nhiễm Nhan khóe miệng giật giật, không thể không thăng thắn, nàng nửa điểm cũng không hiểu, "hết thảy" gì đó bao gồm những gì? Đến tận cùng là bất đồng chỗ nào? Kí ức của nguyên chủ về tình hình chính trị đương thời gần như bằng không, chỉ biết hiện tại là năm Trinh Quán thứ 11, trừ cái đó ra thì hoàn toàn không biết đến đại cục chính sự gì hết, may mà bản thân Nhiễm Nhan học lịch sử cũng không tệ, biết Trưởng Tôn hoàng hậu là chết bệnh vào tháng Sáu năm Trinh Quán thứ 10.

Đối với vị thiên cổ nhất Hậu này, Nhiễm Nhan vô cùng kính ngưỡng, nàng tuy rằng không cảm thấy mình có thể may mắn gặp được Đế Hậu ở thâm cung, nhưng nghe tin Trưởng Tôn Hoàng Hậu mất, trong lòng vẫn không khỏi có chút tiếc nuối.

Lưu Phẩm Nhuượng cũng không nói thêm gì nữa, khi đoàn người đi theo con đường nhỏ vòng đèn cửa thành tây, ánh trăng dần dần bị một mảng mây đen bao phủ, mấy cây đuốc cầm ở bốn phía cửa thành chiếu ra ánh sáng mờ manh.

"Một đội nhân mã của ta sẽ hộ tống các ngươi về sơn trang, cứ yên tâm mà đi." Lưu Phẩm Nhuượng thấy sắc trời không tốt, bèn mở miệng an ủi Nhiễm Nhan cùng Tang Thần.

Sau khi Lưu Phẩm Nhuượng xuống xe phân phó tốt hết thảy, đứng bên dưới vén màn nói: "Lão phu mới tiếp nhận chức vụ Thủ sứ Tô Châu không lâu, rất nhiều người còn không hoàn toàn tín nhiệm được, chỉ có cửa thành tây bảo đảm an toàn, từ nơi này đi về hướng thành nam có chút xa, các ngươi chịu khó một chút."

Dừng một chút, lại nói với Nhiễm Nhan: "Ân tình này của ngươi, lão phu sẽ nhanh chóng báo đáp, giờ từ biệt ở đây thôi."

"Đa tạ Lưu Thủ Sứ." Nhiễm Nhan hơi hoi khẩu đầu.

Thiên môn kẽm kẽm mở ra, Lưu Phẩm Nhuượng buông màn xe, xe ngựa liền chậm rãi chạy đi.

Trong thùng xe chỉ còn lại hai người Tang Thần cùng Nhiễm Nhan, Tang Thần sắc mặt xanh tráng, vẫn chưa phục hồi tinh thần. Nhiễm Nhan đối với biểu hiện hôm nay của Tang Thần có chút vừa lòng, tuy rằng vẫn bạc nhược, nhưng ít ra là không có té xỉu, tiến bộ không tồi, "Ngươi hôm nay biểu hiện không tệ."

Nhiễm Nhan cũng không tiếc khen hắn một câu.

Ánh mắt Tang Thần sáng lên, tức khắc hào khí tăng gấp bội, sắc mặt trong giây lát cũng khôi phục rất nhiều, "Kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng con mắt khác! Tại hạ đã không phải tại hạ ngày đó nữa"

Ngón tay Nhiễm Nhan run lên, lập tức quay đầu đi chỗ khác, không nhìn hắn nữa. Chuyện như vậy thì có cái gì đáng giá để kiêu ngạo?

Bên dưới ánh đèn màu da cam mỏng manh nhu hòa, gương mặt nghiêm lá lướt tú mỹ của Nhiễm Nhan có chút ảm áp, bót đi vẻ 'người sống chớ già' thường ngày, cần cổ thon dài, bên trong cổ áo màu nguyệt bạch, xương quai xanh mảnh khảnh như ẩn như hiện.

Tang Thần nhìn thấy cảnh đó, tim bỗng nhiên thình thịch mà tăng tốc, nội tâm giãy giụa một lúc lâu sau, mới thở th诶: "Nương tử, tại hạ có câu này không biết có nên nói hay không."

"Vậy nghĩ kĩ đi rồi nói." Nhiễm Nhan không mặn không nhạt phun lại.

Tang Thần nghẹn một chút, cứ há mồm muốn nói lại thôi. Chỉ chốc lát sau đã làm cho Nhiễm Nhan ngồi bên cạnh phải thở ra, không khỏi có chút tức giận, "Nói!!!"

Tang Thần trong lòng vui vẻ, đúng lúc đang muốn mở miệng, xe ngựa đột nhiên dừng lại, màn xe đột ngột bị tốc lên, một bộ hắc y tựa như một trận gió cuốn, mang theo hơi thở lạnh lẽo lắc mình tiến vào. Người tới mang khăn đen che mặt, ánh mắt như thiểm điện mà quét qua, chỉ trong một cái thở dốc, Nhiễm Nhan cùng Tang Thần còn chưa kịp phản ứng, một lưỡi kiếm sáng quắc đã đặt lên cổ nàng.

Tang Thần toàn bộ lời nói đều nghẹn lại trong cổ họng, kinh hãi nhìn người tới.

"Nhiễm nương tử!" phủ binh bên ngoài thanh âm gấp gáp.

"Không muốn nàng chết thì đi tiếp đi!" thanh âm lạnh băng mà từ tính, tràn ngập thị huyết.

Phủ binh bên ngoài nhất thời không biết phải làm sao, đội chính đi đầu đáy lòng phát lạnh, người này, có thể ngay dưới mí mắt một đội nhân mã như bọn họ mà vọt vào trong xe ngựa như chỗ không người, nếu lựa chọn tấn công hắn, tuyệt đối sẽ không có kết quả tốt gì.

Nhiễm Nhan cũng nghĩ vậy, Đường triều thực hành biên chế phủ binh, một đội có hơn 50 người, người này có thể xông vào mà không mất chút sức lực nào, hắn lại đang chạy trốn khỏi ai đây? Những ý niệm này vừa lóe qua óc, nàng lén tiếng, giọng bình tĩnh: "Đi tiếp đi."

Thanh âm nàng tuy cũng lạnh lẽo, lại không giống với sự lạnh lẽo mang sát khí của hắc y nhân, ngược lại có vẻ có sức mạnh làm người khác an tâm.

Phủ binh bên ngoài nghe thấy Nhiễm Nhan phân phó, thoảng chầm chừ, rồi vẫn theo sự lãnh đạo của đội chính mà đi tiếp.

Hắc y nhân lại không hề lơi lỏng, trường kiếm trong tay vẫn không xé dịch

mà đặt trên cổ Nhiễm Nhan, kiềm phong mạnh mẽ đến cắt đứt vài sợi tóc nàng, lại chưa từng cắt qua da nàng, có thể thấy được trình độ tự khống chế của người này đã đạt đến mức biến thái.

"Ngươi bị thương rồi!" Nhiễm Nhan mẫn cảm ngửi ra mùi máu tươi nhàn nhạt, ánh mắt hơi chuyền, dừng ở một mảng ẩm ướt trên ngực hắn,
"Thương đến tâm mạch rồi."

"Im." Thanh âm hắc y nhân có chút suy yếu, tính tình cũng không táo bạo.

"Ngươi...ngươi đừng xẳng bậy a" Tang Thần khó khăn lầm mói phục hồi tinh thần lại, giọng run rẩy khuyên nhủ: "Tú rắng..."

"Câm miệng!"

"Câm miệng!"

Nhiễm Nhan cùng hắc y nhân đồng thời mở miệng quát nhỏ.

Nhiễm Nhan âm thầm quăng ánh mắt xem thường, hắc y nhân yêu cầu an tĩnh, tên ngốc kia lại ngay lúc này muốn nhào vô mũi kiếm, vạn nhất hắn bị chọc giận, giết quá chén con thỏ đáng chết này thì thôi đi, nếu hắn cũng giết luôn mình, chẳng phải quá oan?

Hắc y nhân không biết là Nhiễm Nhan có chút thức thời hay là gì, sơ nàng có quỷ kế gì, liền đe sát vào tai nàng thì thầm: "Đừng có tâm tư gì khác, mặc dù ta hiện tại bị thương nặng, muốn giết sạch nguyên một đội nhân mã không khó, ngươi nếu phối hợp một chút, vượt qua cánh rừng này ta liền rời đi, tuyệt đối không thương tổn đến một cent tóc của các ngươi."

Cách quá gần, Nhiễm Nhan có thể cảm nhận được hơi thở áp của hắn, còn nghe được tiếng thở dốc, trong lúc nhất thời, cảm giác có chút ái muội.

Tang Thần thấy thế, có chút đỏ mắt, "Quân tử không thể ý mạnh hiếp yếu, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, ngươi không thể khinh bạc nương tử!"

Vút!! Hàn quang chợt lóe, Nhiễm Nhan theo phản xạ có điều kiện mà hét lên, nhưng thanh âm còn chưa ra khỏi miệng, đã bị hắc y nhân che miệng lại.

Tang Thần ngây người, nhìn chủy thủ cầm trên vai mình, cùng với máu tươi ào ạt chảy ra nhanh chóng thâm thành một mảng lớn trên bào phục màu xám, sắc mặt dần dần trắng bệt, thân thể run càng thêm lợi hại, cuối cùng hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, chủy thủ không tổn thương đến chỗ yếu hại, hắn chắc là sợ máu.

Hơi thở Nhiễm Nhan phun vào lòng bàn tay hắc y nhân, giống như dòng điện len lỏi đến toàn thân, làm cả người tê liệt. Lúc này hắn mới chú ý tới cảm xúc non mềm dưới lòng bàn tay mình, bị cảm giác tê nhột đánh

thẳng vào đáy lòng.

Hắc y nhân vội vã thu tay, ngay đúng lúc Nhiễm Nhan cũng thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn về phía hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, Nhiễm Nhan bỗng nhiên phát hiện trong ánh mắt tối tăm của người nọ ẩn ẩn phiếm ra chút xanh sẫm, lạnh lẽo thâm thúy, giống như địa ngục vĩnh không thấy ánh mặt trời, mũi cao thẳng, lông mày dài đến thái dương. Trong trí nhớ, chỉ có một người có được gương mặt này. Tô dược sư, Tô Phục, Nhiễm Nhan mặc niệm trong lòng.

"Chư vị có nhìn thấy một hắc y nhân chạy qua nơi này?" bên ngoài xe ngựa bỗng nhiên có tiếng người hỏi.

Tô Phục cả người đột nhiên căng thẳng, trường kiếm gác lên cổ Nhiễm Nhan hơi đè xuống.

Nhiễm Nhan nhìn hắn một cái, lên tiếng: "Đội chính, phát sinh chuyện gì vậy?"

Thanh âm sâu kín lạnh lùng từ trong xe ngựa nhàn nhạt phiêu tán ra xung quanh, dung nhập vào làn gió ẩm áp ướt của đêm hè, mát lạnh thẩm vào ruột gan. Tráng hán đang dò hỏi cảm thấy nao nao, không khỏi nhìn về phía xe ngựa.

Đội chính biết có thể là Nhiễm Thập Thất Nương đã chịu uy hiếp, mới có thể lên tiếng nhắc nhở, lập tức chấp tay nói: "Đêm đã khuya, chúng ta vội vã lên đường, chưa từng thấy có ai đi qua."

"Không biết là ai đang ngồi trong xe ngựa?" tráng hán chưa từ bỏ ý định hỏi, hắn cảm thấy người nọ chỉ ở quanh đó, những nơi khác không thấy, vậy rất có khả năng là ở trên xe ngựa.

"Xin lỗi, phủ nha việc công, không thể tiết lộ với tráng sĩ." Đội chính giờ lệnh bài.

"Bạch Nghĩa, lui lại!" Trong xe ngựa ngừng ở ven rừng vang lên thanh âm của một nam tử. Thanh âm kia khàn khàn, lười biếng, mang theo khí thế che trời lấp đất của kẻ bè trên mà đánh úp tới, rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, phát ra từ trong miệng người này lại vô cùng...gợi tình!

Thanh âm phát ra từ khoảng cách ước chừng bảy tám trượng, vẫn rõ ràng mà truyền vào trong tai Nhiễm Nhan, phảng phát như lông chim nhẹ nhàng phất qua tim, làm nàng nhịn không được muôn nhìn thấy hắn.

Tráng hán tên Bạch Nghĩa kia nhận được mệnh lệnh, mặt không cam lòng mà lui qua một bên, xoay người lên ngựa.

Nghe thấy thanh âm xe ngựa 'lục cục' càng lúc càng xa, Tô Phục lạnh lùng thấp giọng nói: "Đi."

Nhiễm Nhan mở miệng truyền đạt ý tứ cho đội chính, trong lòng lại âm thầm đề phòng, nghĩ cách chế trụ Tô Phục.

Vì hắn đã từng chủ động cho nàng mượn dù, Nhiễm Nhan nguyên bản không có ác cảm với hắn, chỉ là cảm giác được người này lúc nào cũng lạnh như hàn băng, xuống tay quyết đoán tàn nhẫn, ai có thể bảo đảm hắn sẽ không giết người diệt khẩu?

"Ngươi là y sinh?" Tô Phục thu hồi kiém, thoát lực mà dựa lên vách xe, hắn mặc hắc y, thấy không rõ huyết sắc, nhưng nơi bị tẩm ướt dán lên người, hiển lộ ra cơ thể to lớn mà cân xứng.

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan nhìn máu trên người hắn nhỏ giọt xuống sàn xe, nói: "Ngươi thương tới chỗ yếu hại, nếu không trị liệu, sợ là sẽ chết vì mất máu."

Tô Phục không biết từ chỗ nào lấy ra một bình sứ nhỏ màu trà xanh, cố sức mà kéo áo ra, đem áo trong cởi ra một nửa, gạt nút bình, tùy tiện rắc bột phấn bên trong lên miệng vết thương. Hắn nửa người trên tuy chỉ lộ ra một nửa, nhưng vẫn có thể nhìn ra thân hình hoàn mỹ, dưới ánh sáng nhu hòa, làn da trắng nõn phiếm lên ánh sáng nhàn nhạt, hòa với ánh đỏ của máu bị dính lên ngực, quyến rũ tuyệt mỹ.

"Cần giúp không?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt hỏi.

Tô Phục khụng lại, rồi tiếp tục đem thuốc bột dốc hết lên, nhanh chóng dùng trung y của chính mình băng vết thương lại, sau đó mặc lại áo ngoài, từ đầu đến cuối không có một câu.

Nhiễm Nhan thấy hắn nhắm mắt dưỡng thần, liền hơi dịch về phía Tang Thần, mới vừa động một chút, lập tức cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo đâm tới. Nhiễm Nhan bị sự nhạy bén của hắn làm hết hồn.

Tô Phục cũng hơi kinh ngạc, nương tử bình thường bị hắn trùng mắt một cái, tuyệt đối là kinh hoảng đến mức run rẩy, nhưng nương tử dung mạo mĩ

lệ trước mắt này thì ngược lại, nàng quang minh chính đại đứng dậy bước tới bên cạnh đồng bạn, thủ pháp lưu loát mà nhổ ra chủy thủ trên thân người nọ, sau đó nhanh chóng thượng được rồi băng bó lại.

Xe ngựa đã chạy ra khỏi thành tây, tiến vào thành nam, cây rừng dần dần thưa thớt, tầm nhìn bắt đầu trông trải. Thẳng đến khi trong phạm vi năm dặm đều không có chướng ngại vật, sau khi Tô Phục xác định là không có người mai phục hoặc theo dõi, lập tức nắm chặt trường kiếm, ánh mắt sâu thăm hắc trầm đảo qua mặt Nhiễm Nhan, sát khí ẩn ẩn tiết ra ngoài.

Nhiễm Nhan khẩn trương nắm chặt tay, hơi run lên, trong tay áo rộng một lọ độc phấn rót xuống lòng bàn tay.

Tô Phục dường như phát hiện động tác của nàng, liếc mắt nhìn một cái, lập tức xoay người nhảy khỏi xe.

Editor: chương này nên được đặt lên là 'three-some qua blue tooth', Nhiễm đại tai nghe một người mắt nhìn một người khác, thây sao?

Chương 39: Hồi báo của Thủ sứ

Nhiễm Nhan cả người buông lỏng, mới phát giác ra phía sau lưng đã ướt đẫm. Nàng biết chính mình vừa rồi chỉ cách tử vong một bước nhỏ, tuy rằng nàng từng chết qua một lần, nhưng đôi khi đáng sợ nhất không phải cái chết, mà là dày vò trước khi chết.

Trở lại thôn trang, sau khi dàn xếp tốt hết thảy, đã là giờ Tý. Nhiễm Nhan nằm trên giường, cả thói quen suy nghĩ nhiều chuyện trước khi ngủ cũng bỏ qua, ngủ luôn. Một đêm ngủ ngon, hôm sau trời còn chưa sáng hẳn, thanh âm la hét àm ĩ loáng thoảng truyền tới tai Nhiễm Nhan.

Nàng nằm yên lặng trong chốc lát, nghe thấy thanh âm kia chỉ có tăng mà không giảm, mới lên tiếng hỏi: "Hình Nương, xảy ra chuyện gì vậy?" Lưu thị vội vàng bước vào, "Hồi nương tử, sáng hôm nay bỗng nhiên có nhiều người bệnh xông vào, nói là nghe tin nương tử có thể khởi tử hồi sinh, tới thỉnh nương tử cứu mạng."

Khởi tử hồi sinh? Nhiễm Nhan bất đắc dĩ cười, có lẽ là chuyện cứu trị Văn Lục cùng Chu Tam lang bị lan truyền, chỉ sợ trước mắt đòn đai so sự thật còn khoa trương gấp trăm lần, bọn họ đều cho rằng nàng có bản lĩnh "Sinh tử nhân, nhục bạch cốt" đi. Chỉ là rất kỳ quái, ngày ấy nhìn thấy nàng cứu trị Văn Lục đều là mấy thê gia quyền quý, cho dù bọn họ nhảm chán, thích buôn chuyện như vậy, cũng không có khả năng trong một đêm mà dấy mưa gió a!

Việc nàng cứu sống Chu Tam lang, thôn dân phụ cận đều biết được, bọn họ cũng không có tới cửa cầu cứu, phần là vì không có người bệnh đến mức hấp hối, phần là do Nhiễm Nhan thân phận cao quý, các thôn dân cũng không dám lấy mấy chuyện lông gà vở tối mà phiến nàng, như vậy, người lúc này tới tất nhiên là không đơn giản.

Quả nhiên không ngoài Nhiễm Nhan sở liệu, chỉ nghe Lưu thị nói: "Nương tử, những người ngoài cửa đó nhìn qua đều có thân phận, chỉ sợ không thể dễ dàng đắc tội."

Nhiễm Nhan xoa xoa thái dương, kỳ thật hảo thanh danh đối với nàng mà nói tuyệt đối là một chuyện tốt, hôn sự với Tân gia cũng có thể giải quyết dễ dàng, nguyên bản Nhiễm thị so với Tân gia cường thịnh hơn, Tân gia có thể giành được việc hôn nhân này, một là bởi vì bản thân Nhiễm Nhan bệnh tật quần thân không sống được bao lâu, hai là bởi vì kế thất khuyết khích, hiện tại Nhiễm Nhan hết bệnh rồi, thanh danh lại tốt, mà Tân Tứ lang kia hành vi không đàng hoàng còn chọc phải mạng người, đúng là thời cơ tốt để Nhiễm gia từ hôn, tin rằng trong lòng Nhiễm Văn sẽ xảy ra dao động lớn, chỉ sợ đồn đãi quá mức, vật cực tất phản.

Nếu như có tiếng không có miếng, chỉ e ra kết quả ngược lại.
Bệnh giang mai, hôn sự, hung thủ muốn giết Văn Lục, mọi chuyện lũ lượt theo nhau mà đến, chưa có chuyện nào được giải quyết, hiện tại dư luận lại xôn xao, bức cho người không thở nổi, Nhiễm Nhan ép chính mình phải bình tĩnh, phải vững vàng.

Chuyện lửa sém lông mà trước mắt phải được giải quyết, nàng mới bái Ngô Tu Hòa làm sư phụ không được mấy ngày, đã lập tức biến thành người y thuật cao siêu trong lời đồn, chuyện này đến lúc đó phải giải thích ra sao? Thời gian bái sư chỉ có ba người Hình Nương, Văn Lục, Ngô Tu Hòa biết, chỉ cần bọn họ không lỡ miệng, thì cũng không có vấn đề gì lớn, xem ra, quan trọng vẫn là nên nhanh chóng mà nịnh bợ sư phụ danh nghĩa kia.

Bên này Nhiễm Nhan đang đau đầu, lại không biết thủ phạm gây nhức đầu cho nàng đang cười đến thấy răng không thấy mắt mà hàn huyên với Nhiễm Văn.

Bên trong Nhiễm phủ, khách khứa đầy nhà, trước cửa phủ to đùng đang ngừng hơn 10 chiếc xe ngựa, trên mặt mỗi người đều mang biểu tình hỉ khí dương dương, nếu không biết nội tình, còn tưởng Nhiễm phủ đang có hỉ sự. "Lần này ít nhiều nhờ Nhiễm Thập Thất Nương, đem nhân chứng quan

trọng khói tử hồi sinh, có công hiến to lớn đối với việc quan phủ phá án, lão phu đặc biệt tới trí tạ" Lưu Phẩm Nhường cười nói.

Nhiễm Văn cũng đầy mặt vui sướng, cố che dấu kiêu ngạo trong mắt, khách khí nói: "Không có gì không có gì."

Thứ sứ tiền nhiệm của Tô Châu Đỗ Ngôn Hành chính là con cháu Đỗ thị dòng chính ở kinh thành, làm người cương ngạnh, cứng nhắc, nói một không nói hai, ở Tô Châu cũng không ai dám đắc tội hắn, mấy đại tộc đều ngầm ngầm mà rất không thích Đỗ Ngôn Hành. Lưu Phẩm Nhượng thì ngược lại, lối đời lại khéo đưa đẩy, chỗ tốt nêu có thì một chút cũng không làm bọn họ nhọc lòng, quan hệ giữa quan phủ và thế gia đại tộc, đã đạt tới trạng thái kiềm chế lẫn nhau, kiêng kị lẫn nhau, tôn trọng lẫn nhau một cách hài hòa, bọn họ rất vừa lòng với Lưu Phẩm Nhượng, cho nên càng thêm khách khí với hắn.

Lưu Phẩm Nhượng thấy quản gia của Nhiễm phủ cứ lần lượt tới thông báo có khách, liền nói đùa: "Xem ra hôm nay Hiển Đạt (tên tự của Nhiễm Văn) thật sự bận rộn, không rảnh dùng cơm với lão phu, ta đây vẫn nhanh chóng về phủ nha, miễn cho không kịp cơm trưa, ha ha"

Nhiễm Văn tâm tình rất tốt, "Lưu Thủ Sử đây là đang trách ta? Nay không thể được, hôm nay chúng ta nhất định phải uống 300 ly cho thống khoái" Lưu Phẩm làm vội vàng xua tay nói: "Đùa thôi, đùa thôi! Đóng xương già của lão phu không chống nổi đến 300 ly đâu, gần đây án kiện rất nhiều, phủ nha còn có việc, ta không lưu lại thêm nữa."

"Đã là như thế, ta cũng không cố giữ ngài, ngày khác tất nhiên lấy rượu ngon giải yết chiêu dài Lưu Thủ Sử." Nhiễm Văn thấy Lưu Phẩm Nhượng đã đứng dậy, cũng thuận miệng khách sáo một câu, ngay sau đó đưa hắn ra chủ thính.

Lưu Phẩm Nhượng cùng Nhiễm Văn ra thính đường, theo hành lang đi ra ngoài, lúc sắp đến đại môn, Lưu Phẩm Nhượng dừng bước, nói: "Lão phu có câu này có lẽ không tiện nói, bất quá...Tần Tư tuy là cấp dưới đắc lực của ta, nhưng nhi tử của hắn..."

Nói đến nửa lại bất đắc dĩ cười xua tay, "Thôi, con cái có phúc của con cái, cần gì đến lão già như ta đây lăm miếng"

Lưu Phẩm Nhượng lời này, nửa câu cũng không nhắc đến hôn sự Tần gia và Nhiễm gia, nhưng ý tứ đã truyền đạt rõ ràng, hơn nữa dù sao hắn cũng

không nói gì, cho dù đến lúc đó hôn sự thật bị phá hỏng, cũng không liên quan gì đến hắn.

Nhiễm Văn trong lòng vốn đã dao động, thêm những lời này của Lưu Phẩm Nhượng, trong lòng càng cảm thấy Nhiễm Nhan mà gả cho Tân Tú lang là đại tài tiêu dung.

Tiễn Lưu Phẩm Nhượng đi, Nhiễm Văn nhanh chóng quay lại thiên thính, nơi đó đã tụ tập một đám lớn khách khứa, hắn trong lòng lo lắng, ngày thường Nhiễm gia cũng không phải không có khách tới thăm, nhưng không biết sao hôm nay lại đông người đến đây như vậy.

Nhiễm Văn vừa mới đi vào thiên thính, liền rõ ràng mà cảm giác được không khí căng thẳng, đám khách đang ngồi nghiêm túc trên tịch, vừa thấy Nhiễm Văn tiến vào, liền sôi nổi đứng dậy đón.

Nhiễm Văn vừa cùng mọi người hàn huyên, vừa nhìn một vòng quanh thính đường, thấy có mấy phụ nhân quần áo hoa lệ, trong đó hai người là băng nhân (bà mối) nổi danh của thành Tô Châu, trong lòng bắt đầu tính toán. Đợi cho mọi người an vị xong, Nhiễm Văn cũng quỳ ngồi ở trên chủ tọa, trên mặt mang theo nhàn nhạt tươi cười hỏi: "Chư vị hôm nay tới thăm, là vì chuyện gì?"

Mọi người còn chưa kịp trả lời, lại bị một phụ nhân mặc nguyên cây màu vàng đỏ có trang trí bướm vòn hoa đoạt trước, "Nhiễm lang quân, nô gia Trang thị, là băng nhân Nghiêm gia mời, thay Nghiêm gia Nhị Lang cầu thân." Nàng cười khanh khách liếc nhìn mọi người trong phòng, "Nghĩ ý đồ mọi người ở đây cũng đều giống nhau, loại chuyện này, không luận đến tôn ti đắt rẻ sang hèn, nô gia liền cả gan giành trước, thỉnh chư vị thứ lỗi"

Mấy người còn lại trong lòng bĩu môi, dù có luận tôn ti đắt rẻ sang hèn, nàng cũng là băng nhân đại biểu cho Tô Châu Nghiêm thị, ai dám nói nàng ti tiện? Hơn nữa đối tượng mà đối phương tác hợp là Nghiêm gia Nhị Lang, ai không biết Nghiêm Nhị Lang là con vợ cả của Nghiêm thị, lại là tiến sĩ năm Trinh Quán thứ 10, cùng khoa với Dương phán tư, mười chín tuổi đã nhậm chức chủ bộ huyện Ô Trình, có thể nói là thiếu niên đắc ý, tiền đồ vô lượng.

"Nghiêm Nhị Lang đầy bụng tài hoa, tiền đồ vô lượng, người lại vô cùng tuấn mĩ, hơn nữa Nghiêm gia cùng Nghiêm gia thế gia tương xứng, đây chính là duyên trời tác hợp, nô gia thích nhất là giúp bảo đảm cho những mối như vậy, nên nhận ủy thác của Nghiêm lang quân, hỗ trợ cầu thú Nghiêm Thập Thất Nương." Trang thị mặt mũi vui mừng nói như gãi đúng chỗ ngứa, nhiều một câu thành ra tùy tiện, mà thiếu một câu thì không đủ thuyết phục người khác.

Ở Đường triều, băng nhân là một nghề chính thức, nhưng cũng không phải bà mối nào cũng ăn mặc lòe loẹt gây đau mắt, băng nhân có thân phận cao, không chỉ ăn mặc rực rỡ khéo léo, mà ngôn hành cử chỉ cũng ưu nhã hữu lễ, loại bà mối trét phấn đầy mặt, vung vẩy khăn tay, cẩn bản đều không được để vào mắt. Trang thị này, không chỉ là một băng nhân có đủ tư cách, còn là băng nhân nổi danh nhất, có thanh danh tốt nhất thành Tô Châu.

Trang thị nói xong, mọi người đều trầm mặc một chút, đây đúng là một cọc hôn sự tốt, nhà khác tuy cũng là thế gia, nhưng đem so với Nghiêm thị, vẫn thấy thiếu vài phần tự tin.

Nghiêm Văn lại càng cao hứng, lòng thầm may mắn là thiếp canh còn chưa trao đổi, giờ muốn từ bỏ hôn sự với Tân gia cũng còn kịp, lại nói, bất quá chỉ là một thượng tá nhỏ nhoi, không sợ đắc tội. Vốn tưởng rằng đứa con Trịnh thị lưu lại chính là cẩn thảo (*cây cỏ vô dụng - editor*), không nghĩ tới lại là khối bảo.

Những người khác nếu đã tới, cũng không thể cứ như vậy mà trở về, sôi nổi nói ra ý đồ đến.

Nghiêm Văn đang lúc xuân phong đắc ý, lời nói ra càng thêm khách khí, "Chư vị đối với tiểu nữ ưu ái, Nghiêm mỗ vô cùng cảm kích, nhưng việc hôn nhân ta cũng không thể toàn quyền làm chủ, còn phải hỏi qua ý tứ của tiểu nữ, hôm nay tạm thời không thể cho chư vị câu trả lời, thật là xin lỗi."

Những người đứng đây đều chửi thầm, cũng không thấy khi người cùng Tân gia liên hôn thì tỏ vẻ nhu nhã a...nhưng trên mặt ai cũng trưng ra vẻ tán đồng, rồi sau đó mới bóng gió mà chém vào chỗ tốt của lang quân nhà mình.

Lưu Phẩm Nhuượng trở lại phủ nha, trên gương mặt già nhăn nheo hiện lên ý

cười, lẩm bẩm nói: "Tiểu nương tử, ân tình này, ta trả xong rồi."

Hắn cũng chưa có hành động gì rõ ràng, chỉ là thúc đẩy cho lời đồn tản ra nhanh hơn, khuyển khích nhẹ mấy gia tộc đi Nhiễm phủ cầu hôn. Tân thương tá chức quan cao, có điều mấy thế gia có căn cơ đều không thật sự sợ hắn, huống hồ chuyện đính hôn, cũng không có nhiều người biết, bọn họ hoàn toàn có thể giả bộ hồ đồ.

Chuyện này trong mắt đường đường một Thứ Sứ như hắn, bất quá là việc nhỏ như hạt mè, Nhiễm Nhan không muốn gả cho Tân Tú lang, hắn liền tiện tay quấy rối một chút, trả cho tiểu nương tử người ta một cái ân tình, đến chuyện nàng cuối cùng gả cho ai, liên quan gì đến hắn đâu?

Lưu Phẩm Nhượng bất quá quấy rối một chút, lại làm Nhiễm Nhan bận bịu đến hỏng, sau khi cẩn thận dò hỏi bảy tám người sáng nay đến cầu y, phát hiện bọn họ đều là bị sai tới tìm thầy trị bệnh, căn bản không có người bệnh tự mình đến, nhưng căn cứ vào những thông tin hỏi được, thì mỗi người mỗi bệnh không ai giống ai.

Nhiễm Nhan đành phải dựa theo nặng nhẹ nhanh chậm, phát cho bọn hắn mấy tấm thẻ thứ tự, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày chỉ trị liệu hai người.

Riêng hôm nay, Nhiễm Nhan dành ra thời gian để thu mua sú phụ nhà mình.

Ngô Tu Hòa bình thường thích thu thập thảo dược quý, còn lại chính là rượu ngon và mỹ thực.

Nhiễm Nhan một nghèo hai trắng, trong lúc nhất thời cũng xoay không ra được quí hay rượu ngon, liền tính toán tự mình xuống bếp làm vài món đồ ăn.

Nhiễm Nhan sợ Hình Nương sinh nghi, chỉ nói là đi hiếu kính sư phó, liền để nàng cùng Lưu thị đi chiêu cô Văn Lục, lệnh gã sai vặt Thiệu Minh đem vật liệu nấu ăn tới phòng bếp trong viện của Ngô Tu Hòa, sẵn tiện hỗ trợ nàng nhóm lửa.

Gân thôn trang này có mảnh vườn lớn trồng mẫu đơn, trước kia người Nhiễm gia thích tới đây du ngoạn hoặc tránh nóng, nên mỗi sân đều có một phòng bếp nhỏ, hơn nữa dụng cụ đều đầy đủ hết.

Ngô Tu Hòa đang phơi thuốc dưới hành lang, nghe Nhiễm Nhan nói muốn làm đồ ăn hiếu kính hắn thì cũng không để ở trong lòng, một cái kiều nương tử, có thể làm ra món gì? Trong lòng còn âm thầm quyết định, nếu đồ làm ra thật sự tệ, hắn sẽ kiên quyết không ăn.

Về biểu hiện của Nhiễm Nhan mấy ngày gần đây, cùng với tin đồn về nàng bên ngoài, Ngô Tu Hòa đều nghe không sót một chữ, nhưng ở trong mắt hắn, thay đổi này vô cùng bình thường, hắn dù gì cũng đã từng dùng Lục Nhâm thuật* tính qua mệnh cách của nàng...

Ngô Tu Hòa cào cào cái đầu tỗ quạ, thầm nghĩ, lần trước nói cho đồ đệ mình là từ môn phái nào tới? Sư thừa là Biển Thước hay Hoa Đà?

Sau một hồi trầm ngâm xoa xoa chòm râu, Ngô Tu Hòa cuối cùng cảm thấy, nói lúc đó có thể là sư thừa Trương Cảnh Trọng!

**theo Baidu, Lục Nhâm thuật, hay Lục Nhâm Thần Khóa, cũng giống như Thái Ât, là một thuật pháp bói toán tính hung cát*

Chương 40: Ân Miếu Miếu tới chơi

Thiệu Minh ngồi xổm chum lửa dưới kệ bếp, đôi mắt lại không chớp mà nhìn chăm chăm Nhiễm Nhan múa dao, thêm gương mặt lạnh lẽ nghiêm túc kia của nàng, Thiệu Minh liền cảm thấy da đầu tê dại, thầm nghĩ, còn không phải chỉ làm cớm thôi sao, có cần nghiêm túc như vậy không?

Trù nghệ của Nhiễm Nhan khá tạp nham, món Lỗ*, món Tứ Xuyên, món Tô Châu, cơm Tây, nàng đều biết nấu một ít, cũng có vài món sở trường, đối với nàng mà nói, nấu ăn cũng giống như là giải phẫu, chỉ cần các phương diện đều nắm chắc phần căn bản, không sợ không có thành quả.

*Lỗ thái (theo baidu) là một trong 8 trường phái ẩm thực lớn của TQ, xuất thân từ nước Lỗ thời Xuân Thu Chiến Quốc. Món ăn theo trường phái này đa dạng, hương vị thiên về tươi mới, thanh thuần

Thiệu Ninh nhìn thấy một đóa hoa tinh oánh như ngọc từ từ hình thành trong tay Nhiễm Nhan, không khỏi trợn mắt há mồm, quên luôn chum lửa. "Thêm củi!" Nhiễm Nhan nhắc nhở, trong nồi còn hầm canh gà bát bảo nấu sữa, lửa không thể tắt.

Thiệu Minh hồi hồn, vội vàng bỏ thêm củi.

Tục ngữ nói, cắn người miệng mềm, Nhiễm Nhan hạ quyết tâm, dùng mọi thủ đoạn, một cú tất thăng mà công phá vị giác của sư phụ hờ. Bởi vậy khi làm đồ ăn, vô luận là ý tưởng hay là sắc, hương, vị, nàng đều hạ đủ công phu.

Ngô Tu Hòa ngồi xổm trên hành lang híp mắt phơi nắng, bỗng nhiên người được một mùi thơm nứt mũi, hai mắt hơi mở ra, nhìn về phía phòng bếp nhỏ. Bên trong thanh âm xèo xèo truyền đến, cùng mùi thơm câu nhân, Ngô Tu Hòa hung hăng mà nuốt một ngụm nước miếng.

Đợi một khắc lại một khắc, đồ ăn vẫn chưa có dấu hiệu bung lên, cái bụng

dẹp lép của Ngô Tu Hoa kêu ục ục, do dự một lúc lâu, lão rón ra rón rén mà mang guốc giày vào, nhẹ nhàng mò qua.

Ngô Tu Hòa ghé vào trước cửa sổ, hít một hơi mùi thơm, lại nuốt một ngụm nước miếng, theo khe hở lén nhìn vào trong.

Nhin nửa ngày cũng chưa nhìn tới kệ bếp, hắn trong lòng sốt ruột, đang chuẩn bị nhấp nước miếng lên ngón tay chuẩn bị thọc một lỗ trên giấy dán cửa sổ, cửa lúc này kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Ngô Tu Hòa vẫn còn duy trì tư thế chọc cửa sổ, ngừng một chút, mặt không đổi tâm không nhảy mà chắp tay sau lưng, ho khan hai tiếng, nói: "Trên hành lang nắng quá, ta lại đây đứng cho mát."

"Sư phụ, dùng cơm đi." Nhiễm Nhan trong lòng buồn cười, đồng thời cũng cảm thấy mình lựa chọn nấu ăn là một quyết định chính xác.

Ngô Tu Hòa trong lòng cho dù vội vàng, vẫn muốn bảo trì thể diện, sửa sửa vạt áo nhăn nrum đó, thủng thảng dạo bước vào trong sảnh.

Thiệu Minh bưng khay theo sau Nhiễm Nhan bước vào, chờ đến khi Ngô Tu Hòa quỳ ngồi lên tịch, Nhiễm Nhan mới tự mình đem từng món đồ ăn bưng đặt lên kỷ.

Giữa cái đĩa sứ trơn tinh xảo, vài mảnh 'lá cây' xanh biết ôm lấy một 'đóa hoa' nhu bạch ngọc, cánh hoa phúc tạp, gần như trong suốt, có thể nhìn thấy rõ ràng đường gân màu thiền bích bên trong, ngay bên cạnh đóa hoa là một mó tôm lớn màu cam hồng, có vẻ xốp giòn ngon miệng. Nhiễm Nhan nói: "Đây là tôm chiên xù."

Trong một cái bát khác, ánh vàng lấp lánh, được nước canh màu nâu sáng phụ trợ, tỏa ra mùi thịt thơm nồng, Nhiễm Nhan nói: "Đây là canh gà nâu gừng."

"Món này là canh trứng đậu phụ." Tiếp theo nàng lại bưng ra một cái bát dẹt màu trắng, trong nước canh màu lòng đỏ trứng trong suốt một đóa hoa tinh tế màu trắng nở rộ ra, từ giữa chén nở tản ra bốn phía, bên trên có măng và nấm hương điểm xuyết, thanh thấu mỹ lệ.

Kế tiếp là một cái bát màu trắng, khi nắp được mở ra, thịt màu đỏ bên trong như tỏa sáng, tinh oánh dịch thấu, mùi hương tung trận nức mũi, "Đây là...thịt kho đỏ." Kỳ thật là thịt Đông Pha, nhưng Tô Đông Pha tiên sinh đại danh đinh đinh còn chưa sinh ra, Nhiễm Nhan liền sửa lại cái tên.

Món gà hầm bát bảo sau đó mộc mạc hơn nhiều, nhưng nước canh thơm nồng, làm người vừa thấy không khỏi muốn ăn ngay. Ngoài ra còn có mấy món điểm tâm khai vị thoái mái thanh tân.

Món ăn tuy nhiều, nhưng phân lượng mỗi món đều không nhiều lấm, tỷ như thịt Đông Pha, trong cái bát nho nhỏ, chỉ có hai khối to bằng quả trứng gà, mà tôm chiên xù kia cũng chỉ có sáu con lớn nhỏ như nhau.

Không biết có phải bởi vì nguyên nhân là nguyên liệu nấu ăn Đường triều đều tươi ngon, vài món đồ ăn nấu ra có hiệu quả vượt xa dự kiến của Nhiễm Nhan.

"Sư phụ, ngày hè không nên ăn đồ dầu mỡ, bởi vậy lượng đồ ăn có chút ít, cũng không biết ngài thích khẩu vị gì, ngài trước ném thử" Nhiễm Nhan làm như không thấy ánh mắt lom lom của Ngô Tu Hòa, tay đưa qua một đôi đũa.

Ngô Tu Hòa tiếp nhận đôi đũa, lập tức gấp ngay miếng thịt Đông Pha đỏ rực trong cái bát sứ trắng mờ, Nhiễm Nhan trong lòng hiểu rõ, xem ra vị sư phụ hờ này thích ăn thịt.

Thịt Đông Pha béo mà không ngán, mùi vị thơm ngon, vào miệng là tan, làm Ngô Tu Hòa suýt nữa nuốt luôn đầu lưỡi, sau khi ăn một miếng, nước bọt trong miệng trào ra, thiếu nước nhỏ ra ngoài. Nhưng vì cố giữ thể diện, chỉ phải lưu luyến mà chuyên qua gấp gà nấu gừng.

Thịt gà được rút xương, từng khối được cắt đều đặn, thịt mềm mà không nhão, vị gừng nồng đậm quyện với mùi thịt gà như gãy đúng chỗ ngứa, Ngô Tu Hòa vừa ăn vừa gật gù, nghĩ thầm, đồ đệ mình thu quả nhiên không tệ, chỉ bằng vào tay nghề này, liền có thể quét sạch cả Tô Châu, mình đúng là nhặt được bảo vật

Thiệu Minh mới vừa rời ở trong phòng bếp được cho ăn thử mỗi món một chút, nhưng lúc này thấy mỹ thực trên bàn, vẫn âm thầm nuốt nước miếng. Nhiễm Nhan tự mình múc cho Ngô Tu Hòa một chén nhỏ canh đậu hủ, vừa mới chuẩn bị đưa qua, lại nghe thanh âm Hình Nương gọi to bên ngoài, "Nương tử!"

Nhiễm Nhan liếc nhìn Ngô Tu Hòa một cái, nói: "Sư phụ từ từ dùng, ta ra ngoài một chút."

Đây đúng là hợp ý Ngô Tu Hòa, nếu Nhiễm Nhan không ngồi đây, hắn liền dứt khoát dùng tay bốc luôn, cần gì dùng đũa phiền toái như vậy? Lão nhân gia hắn đang gấp đến trong lòng lửa cháy phùng phùng.

Chờ Nhiễm Nhan bước ra ngoài, Ngô Tu Hòa cũng nhìn Thiệu Minh nhàn nhạt nói: "Ngươi cũng đi xuống đi."

Thiệu Minh ứng tiếng, khom người lui ra ngoài, thầm nghĩ, trong phòng bếp còn một ít, phải nhanh nhanh gói lại, mang về nhà cho muội tử và lão nương ném thử.

Nhiễm Nhan đi ra thính đường, thấy Hình Nương đang đứng ở cửa viện, đi tới đón, chứng tỏ nàng đang sốt ruột.

"Hình Nương!" Nhiễm Nhan gọi.

"Nương tử!" Hình Nương đi tới, ánh mắt vội vàng đảo qua trang phục tùy tiện trên người Nhiễm Nhan, nói: "Ân Tam nương đến bái phỏng ngài, đang chờ ở trong sảnh, nương tử mau chút, thay một bộ quần áo khác, đừng để thất lễ."

Nhiễm Nhan nghĩ trên người mình khẳng định còn vương mùi khói dầu, cũng không phản đối, quay đầu lại thấy Thiệu Minh đang đi ra, liền dặn dò hắn: "Ngươi cứ trở về nói với sư phụ, ta về trong viện một chuyến, chặng vạng lại đến gặp hắn."

Thiệu Minh vốn cho rằng Nhiễm Nhan cũng cao ngạo như mấy quý nữ khác, nhưng sau khi tiếp xúc, cảm thấy nàng tuy rằng mặt mũi thoát nhìn nghiêm túc, nhưng tính tình lại không tồi, đối với nàng rất có hảo cảm, nghe phân phó, lập tức trả lời: "Nương tử yên tâm đi, ta đây liền đi."

Trở lại trong viện của nàng, Nhiễm Nhan vào tắm phòng rửa mặt, thay một bộ quần áo thoải mái, tóc đen búi lỏng, lộ ra một chút lười biếng. Hình Nương phỏng chừng cho rằng chỉ có ôn nhu đoan trang mới là tốt, nên trang điểm nhẹ cho Nhiễm Nhan, tận lực che dấu hơi thở lạnh băng nghiêm túc trên người nàng.

Nhiễm Nhan cũng chưa bao giờ phản đối, nàng không phải là người qua loa, trước kia không có thời gian trang điểm, hiện tại có điều kiện, thay đổi một chút cũng tốt.

Thu thập thỏa đáng xong, khi đến thính đường, thấy Ân Miếu Miếu một bộ váy lụa bó ngực xanh lá quỳ ngồi ở trên tịch, tóc đen búi thành một cái búi nhỏ thanh tú, trên tóc gắn mấy đóa hoa quỳnh màu bạc, làn da trắng nõn như mờ dê, cầm nhòn nhọn kết hợp với cần cổ mạnh khảnh, trên ngực lộ ra một mảng da trắng mịn, vài sợi tóc tán loạn bị gió nhẹ phẩy qua, nghịch

ngợm mà cào cào lên má. Ân Miếu Miếu phát hiện có người tiến vào, hơi ngâng đầu, thuận tay vén vén tóc bên mai, nhìn Nhiễm Nhan cười nhẹ, cúi đầu thả cái ly trong tay xuống, mới ưu nhã đứng dậy: "A Nhan." Đúng là một nữ tử nhã nhặn tinh xảo! Nhiễm Nhan trong lòng không khỏi tán thưởng, ai cũng nói Ân gia nữ nhi đều là điển phạm, thật không sai một chút.

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, nhìn đôi mắt như mặt hồ mùa thu mênh mang hơi nước của nàng, sợ mình không đủ ôn nhu mà dọa nàng sợ, bèn thả chậm thanh âm: "Miếu Miếu thân mình như thế nào? Có còn chỗ nào không thoái mái không?"

"Chỉ là hôm đó sợ quá, trong lòng có chút không thoái mái, chứ thực ra cũng không sao, lúc này khá hơn nhiều." Ân Miếu Miếu thanh âm nhu nhu. Nhiễm Nhan không khỏi nhớ tới khi ở trong nhà thuỷ tạ, nàng tươi cười mà nói muốn chơi trốn tìm, luôn cảm thấy biểu hiện lúc này có chút khác biệt với khi đó, bất quá cũng không bài trừ duyên có là ngày đó người náo náo nhiệt, nàng tâm tình tốt.

Nhiễm Nhan đảo mắt qua mặt trên móng tay phiếm hồng của nàng, dò hỏi: "Miếu Miếu hôm nay tới tìm ta, là có chuyện gì sao?" Ân Miếu Miếu cười nhẹ nói: "Không có chuyện chẳng lẽ không thể tới tìm người sao?" tiếp theo làm như nghĩ đến cái gì, cúp mắt, thương cảm nói: "A Nhan chớ có trách ta, người biết, nữ nhi Ân gia chúng ta, kết giao bạn bè đều bị quản chặt, người bị Nhiễm bá phụ đưa đến thôn trang, hắn như thế đã quên người là nữ nhi hắn, trong thành Tô Châu đều nói người đã bị Nhiễm thị từ bỏ, ta...ta cũng không thể tới thăm người."

Nhiễm Nhan ngơ ngác, nàng không nghĩ tới Ân Miếu Miếu sẽ trực tiếp nói ra những lời đó. Dưới sự giáo dưỡng nghiêm khắc của Ân phủ như vậy, Ân Miếu Miếu có thể thản nhiên nói ra mấy lời này, hoặc là thật sự quý trọng người bằng hữu là nàng, hoặc là một loại kế sách để tranh thủ hảo cảm của nàng, hoặc là bản thân Ân Miếu Miếu đối với sự nghiêm khắc của Ân phủ sinh ra tâm lý phản nghịch. Nhiễm Nhan nhất thời nhìn không thấu lý do là gì.

"Thế đạo chính là như thế, ta không trách bất luận kẻ nào."

Nhiễm Nhan nghĩ thầm, nguyên nhân mà nguyên chủ bị rơi vào hoàn cảnh thê thảm đến mức này, đại bộ phận là vì tính tình quá yếu đuối, thật sự không thể oán trời trách đất.

"A Nhan không giống trước kia, sau này có thể càng ngày càng tốt." Ân Miểu Miểu tự đáy lòng nói.

Nhiễm Nhan nghe nàng nói lời chân thành, cũng không hề nghĩ nhiều, cười nói: "Chỉ mong có thể theo cát ngôn của ngươi."

Hình Nương bung lên hai đĩa điểm tâm, trang trí không thường chiêu đãi khách nhân, Hình Nương chỉ làm một vài loại khác nhau để dự phòng, may mắn sáng nay có làm một nồi, nếu không hiện tại chỉ có thể thỉnh khách nhân uống trà.

"A Nhan, thị tỳ của ngươi hiện tại không có việc gì đi?" Ân Miểu Miểu hỏi. Nhiễm Nhan dư quang chú ý Ân Miểu Miểu biểu tình, nói: "Hiện tại tình huống đã ổn định, không có nguy hiểm đến tính mạng, tối hôm qua có tinh lai một lần...cũng không biết nàng chọc phải ai, mà người đó lại muốn giết chết nàng."

Ân Miểu Miểu thở dài, "Ân phủ xảy ra chuyện đến mức này, tự nhiên bị hại một lúc hai người, trong nhà mấy hôm nay rất lộn xộn, thật là làm người ta sợ hãi, cũng may là Văn Lục cô nương không có việc gì, nếu không...thật không biết phải công đạo với ngươi như thế nào."

"Miểu Miểu không cần tự trách." Nhiễm Nhan nhấp một miếng nước trà, ngẩng đầu giống như vô tình hỏi: "Thị tỳ của ngươi hôm tiệc trà đều ở bên cạnh ngươi à?"

Nhắc tới tình cảnh ngày ấy, sắc mặt Ân Miểu Miểu hơi tái, nói: "Hai ngày trước đó Ngụy nương giúp mẹ ta chuẩn bị cho tiệc trà, nói là không đủ người hiếu lễ tiết, liền mượn một thị tỳ bên người ta dùng mấy ngày. Không nghĩ tới..."

"Ngụy nương?" Nhiễm Nhan cố nhớ một chút, đối với người này nàng không có chút ấn tượng nào.

Ân Miểu Miểu gật đầu: "Là thiếp thất A gia nạp năm kia, thân mình mẹ ta không tốt, A gia liền để nàng ta hỗ trợ quản lý một ít việc linh tinh trong nhà."

Ngụy nương...thật ra tiệc trà hôm đó Nhiễm Nhan không để ý đến người này. Đang mãi nghĩ ngợi, lại nghe thấy tiếng Thiệu Minh hét, "Nương tử! Nương tử! Không xong rồi!"

Nhiễm Nhan cười cười xin lỗi Ân Miếu Miếu, đứng dậy đi ra hành lang, thấy Thiệu Minh vọt vào như một trận gió, "Nương tử, Ngô thần y bị nghẹn, ta giúp hắn vỗ hồi lâu, chỉ là tình huống càng lúc càng tệ, sắc mặt bắt đầu phát xanh"

Chương 41: Có chuyện lớn rồi

Khi Nhiễm Nhan chạy vội đến viện của Ngô Tu Hòa, lại thấy hắn đang vuốt ngực, vì bị nghẹn lâu, sắc mặt vẫn còn phiếm xanh, thấy Nhiễm Nhan chạy qua, mặt già hơi đỏ lên, khụ một tiếng: "Thập Thất Nương a! Ách...chạy vội như vậy, có việc tìm vi sư?"

"Ngô thần y! Ngài vừa rồi..." Thiệu Minh sợ Nhiễm Nhan hiểu lầm là hắn nói dối, vội vàng muôn giải thích, lại bị Ngô Tu Hòa quăng một ánh mắt sắt lém làm cho nghẹn họng.

Nhiễm Nhan thở hắt ra, nói: "Không có việc gì là tốt rồi, ta bên kia còn có khách, phải về trước."

Ngô Tu Hòa xua xua tay nói: "Đi đi, là tiểu tử này đại kinh tiểu quái, ta không có việc gì."

Nhiễm Nhan ra hiệu Thiệu Minh cùng đi, ra đại môn, Nhiễm Nhan vừa đi vừa hỏi: "Sao lại thế này?"

"Ngài lúc nãy dặn dò ta trở lại nói với Ngô thần y là chặng vạng ngài lại đến thăm hắn, ta liền queo trở về, tối cửa liền thấy Ngô thần y đang dùng tay bốc một khối thịt kho, hắn ngược lên thấy ta, liền nhét cả khối thịt to vào trong miệng, nhất thời nuốt không xuống, ta thấy hắn nghẹn đến khó chịu, liền tiến lên vỗ lưng giúp hắn, ai ngờ Ngô thần y chết sống không chịu nhổ ra, chỉ cố nuốt xuống, ta thấy tình huống không ổn, liền vội đi tìm ngài." Thiệu Minh rất là ủy khuất, hình tượng thần tiên phiêu phiêu của Ngô Tu Hòa trong cảm nhận của hắn cũng đồng thời sụp đổ.

Nụ cười này của Nhiễm Nhan, như hoa xuân nở rộ, mỹ lệ không gì sánh được, Thiệu Minh chỉ cảm thấy hoa mắt, trước mặt chỉ có khuôn mặt tươi cười của nàng, hết thảy chung quanh trong nháy mắt đều trở nên ấm đạm.

Ân Miếu Miếu đang đứng dưới hành lang ngắm hoa, thấy Nhiễm Nhan tiến vào, cười nhẹ nói: "A Nhan, mấy cây mấu đơn khác đều tàn, một gốc này của ngươi lại nở vừa đẹp."

"Đúng vậy, có lẽ là chủng loại bất đồng đi." Nhiễm Nhan chỉ có thể trả lời như vậy, nàng trong lòng không biết nên làm sao để cùng Ân Miếu Miếu ở chung.

Nhiễm Nhan bè ngoài thoát nhìn lạnh băng nghiêm túc, kỳ thật khi cùng băng hưu ở chung rất tùy ý, cái gì cũng tám được, quần áo, nam nhân, nước hoa...nhưng quan hệ giữa nàng và Ân Miếu Miếu tựa hồ còn cách cái gọi là giao tình khuê mật khá dài, rất câu thúc.

Hơi khụng lại một chút, Ân Miếu Miếu nói tiếp: "Thất Tịch chúng ta chơi thuyền ngắm đèn trên sông Bình Giang, đến lúc đó ngươi cũng đến đi, có nhiều người rất muốn làm quen với ngươi đó."

Nhiễm Nhan trong vòng một ngày thanh danh đại chấn, lập tức đem Tô Châu đệ nhất mỹ nhân Tè Lục nương đè xuống, các quý nữ xuất phát từ tò mò cũng thế, có tâm kết giao cũng thế, đều sôi nổi nhờ Ân Miếu Miếu đi mời Nhiễm Nhan ra chơi du thuyền.

Ân Miếu Miếu đi xuống hành lang, ra hiệu bảo Nhiễm Nhan cùng đi ra đình hóng gió, hai người sóng vai mà đi, Ân Miếu Miếu thanh âm êm tai ôn nhu nói: "Chắc ngươi còn không biết, sáng nay có mười một nhà đi Nhiễm phủ cầu hôn, mười một nhà này đều là thê gia có chút căn cơ, trong đó bao gồm cả Nghiêm thị. Toàn bộ thành Tô Châu, có đến một nửa thê gia đều muốn cầu thú ngươi, đến Tè Lục nương còn chưa được như vậy, các nàng đương nhiên sẽ đối với ngươi thấy tò mò, hơn nữa ngươi biết y thuật, đột nhiên nỗi bật, có lẽ sẽ có vài người không phục, gây khó dễ với ngươi, nếu là không muốn đi thì đừng đi cũng được."

Ân Miếu Miếu vẫn thăng thăng như cũ, mà không như mấy quý nữ bình thường, nói chuyện còn vòng vèo, Nhiễm Nhan rất có hảo cảm với tính tình này của nàng, vì thế nói chuyện cũng thêm vài phần chân thành, "Ta đúng là không muốn đi, bất quá, có lẽ không đi được cũng phải đi, những chuyện này không phải ta thích hay không mà quyết định được."

Nữ nhi thê gia là vậy, có những lời mời mặc dù không muốn đi, nhưng vì lợi ích gia tộc, hoặc là nguyên nhân gì khác, cũng cần phải đi, còn phải vui vẻ mà đi.

"Ngươi nói cũng đúng." Ân Miếu Miếu cười nói. Bởi vì hai người đều lộ ra một chút thăng thắn, cho nên sau đó nói chuyện cũng bớt câu thúc, Ân Miếu Miếu kéo Nghiêm Nhan ngồi xuống dưới dàn hoa nở đầy cây kim ngân, nhỏ giọng nói: "Sáng nay Nghiêm gia thỉnh băng nhân nổi danh nhất thành Tô Châu đi cầu hôn, ngươi đoán xem là ai?"

Nghiêm Nhan nghĩ nghĩ, Nghiêm gia, Nghiêm Phương Phi còn không phải là địch nữ Nghiêm gia sao? Con vợ lẽ, dòng bên gì đó tạm thời không đê cập tới, Nghiêm Phương Phi dưới có một cái áu đệ, trên có cái hai huynh trưởng, một người cưới đích nữ của Vương thị, đã sinh một nhi một nữ, một người khác đang làm chủ bộ ở huyện Ô Trịnh, nghe nói là tuổi trẻ đầy hứa hẹn, "Là Nghiêm Nhị Lang?"

"Nha! Người lại đoán đúng rồi!" Ân Miếu Miếu cong mắt, lộ ra một tia trêu chọc, "Đừng nói người trong lòng ngươi chính là Nghiêm gia Nhị Lang nghe?"

Nghiêm Nhan thoảng yên tâm, vậy thì Nghiêm Văn nhất định sẽ từ hôn, gia tộc của Tân thượng tá thua xa Nghiêm thị. Nghiêm Nhan dám khẳng định, trong lòng Nghiêm Văn, thế lực, tiền tài quan trọng hơn nhiều so với mấy thứ thanh danh hư vô mờ mịt, nếu không, hắn cũng không có khả năng mãi canh cánh trong lòng chuyện bỏ vốn thì to mà chỉ cưới được đến Trịnh thị thứ nữ.

Ân Miếu Miếu duỗi tay quơ quơ trước mặt Nghiêm Nhan, "Ở ngay trước mặt ta mà bắt đầu tư xuân?"

"Đâu có, ta không có ân tượng gì với Nghiêm Nhị Lang." Nghiêm Nhan nói dối, nàng vừa mới lục lọi trong đầu, kinh ngạc phát hiện trong trí nhớ nguyên chủ, vị trí người này quả thực chiếm cứ một nửa, xem ra nguyên chủ đúng là có ý với Nghiêm Nhị Lang.

Ân Miếu Miếu khẽ cười: "Có gì mà ngượng ngùng, với tài mạo, thân phận của ngươi, đi phối với Nghiêm Nhị Lang ta còn cảm thấy uất ức, dù gì đi nữa mẫu thân ngươi cũng xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị."

Nghiêm Nhan thầm nghĩ, đây mới là trọng điểm, Nghiêm gia chỉ sợ cũng

chính là coi trọng cái này, Nhiễm Văn không biết tốt xấu, vứt bỏ chiêu bài bốn chữ vàng Huỳnh Dương Trịnh thị này, nhưng trên người Nhiễm Nhan chảy huyết mạch Trịnh thị, đây là chuyện không thể tranh cãi, ai cưới Nhiễm Nhan, chỉ cần sau khi cưới về tống cổ nàng đi Trịnh thị một chuyến, quan hệ liền nâng tầm. Trước kia Nhiễm Nhan bệnh tình nguy kịch, Nhiễm gia lại bỏ xó không để ý tới, bởi vậy không ai hỏi thăm, hiện giờ nàng khỏe lên, dù có vô tài vô mạo, chỉ sợ Nghiêm gia vẫn sẽ tới cầu hôn.

Hai người nói chuyện một lát, cảm thấy thân thiện hơn nhiều, thật sự có chút tình cảm khuê mật, ở trong đình huyên thuyên một lúc lâu thì Hình Nương tới gọi hai người đi dùng cơm.

Ân Miểu Miểu chỉ do dự một chút, liền lưu lại, nhờ Hình Nương ra nhị môn gọi thị tỳ của nàng lại đây.

Nhiễm Nhan kỳ quái hỏi: "Thị tỳ của ngươi đều không hầu hạ bên cạnh ngươi à?"

Ân Miểu Miểu dừng một chút, nói: "Vốn dĩ cũng giống như mọi người, nhưng từ khi Phòn Xuân xảy ra chuyện, ta nhìn ai cũng thấy nghẹn muôn chết, có thể không nhìn thì không cần phải nhìn."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, nhìn về phía ngoài cửa.

Thiếu nữ cùng đi vào với Hình Nương ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, mặc một bộ áo váy màu vàng nhạt, chải búi tóc nha hoàn, mi mắt rũ xuống, có vẻ thập phần trầm tĩnh, sau khi vào trong liền cúi người về hướng Nhiễm Nhan đang ngồi, chào một tiếng, "Gặp qua Thập Thất Nương."

Nhiễm Nhan ứng một câu, rồi để nàng qua hầu hạ chủ tử của nàng. Từ đầu đến cuối, nàng không nói một câu hay làm một động tác dư thừa nào.

Ân thị gia giáo quả nhiên danh bất hư truyền, mỗi một động tác của Ân Miểu Miểu đều không thể bắt bẻ, Nhiễm Nhan để ý, nàng đến cả số lần nhai đồ ăn cũng đều giống nhau, nhai đúng 28 lần.

Nhiễm Nhan tuy rằng cảm thấy lễ nghi trên bàn ăn rất quan trọng, nhưng tiêu chuẩn đến loại trình độ này, thật làm người ta sợ, lạc thú ăn uống gì cũng bay hết quá nửa.

Một bữa cơm yên lặng vô ngữ vừa mới kết thúc, Hình Nương ở bên ngoài

liền nghe ngoài viện vang lên tiếng bước chân, trong lòng đoán có thể là người bên chủ viện tới, vì thế vội vàng dâng trà, hầu hạ Nhiễm Nhan cùng Ân Miểu Miểu súc miệng.

Quả nhiên, mấy giây sau liền thấy Cao thị dẫn đầu một đám thị tỳ, sai vặt đi lại đây.

Cao thị vẫn cứ mĩ diễm bức người như vậy, một thân váy lụa màu đỏ đậm thêu hoa, tóc búi cao, mặt mày nhuộm đậm ý cười, không biết là thật sự không ngờ được Ân Miểu Miểu đang ở đây, hay là làm bộ, trên mặt hơi kinh ngạc, rồi sau đó lập tức nói: "Không biết hôm nay Ân Tam nương tới làm khách, ta đột nhiên lại đây, cũng không gọi cửa, không quấy rầy các ngươi đi?"

"Không có, Miểu Miểu cũng đang định cáo từ mà." Ân Miểu Miểu vội vàng đứng dậy chào.

Nhiễm Nhan nhìn các nàng thân thiện giao lưu với người tới ta đi, chậm rãi đứng dậy, hướng Cao thị hành lễ, "Gặp qua Nhị nương."

"Mau đứng đa lễ." Cao thị ý cười doanh doanh đỡ nhẹ Nhiễm Nhan, xoay người lệnh mấy thị tỳ, sai vặt phía sau đem đồ đặt ở một bên, "Ta buổi sáng định lại đây, có điều A gia ngươi nói nơi này có phủ binh gác, không thể tùy ý ra vào, ta vừa xin chỉ thị từ Lưu Thủ Sử, lúc này mới có thể tiến vào."

Cao thị nhiệt tình rào đón Ân Miểu Miểu: "Cũng đừng đứng nữa, Tam nương cũng ngồi đi, trong phủ rất bận, ta đến dặn dò vài câu rồi về liền." Ân Miểu Miểu đang định đi, nhưng Cao thị nói vậy, nàng ngại tôn thời gian người ta, lại không tiện nghe chuyện nhà Nhiễm gia, đành phải nói là đi ra đình hóng gió ngắm hoa, Cao thị cũng không có ngăn cản.

Quỳ ngồi xuống xong, Cao thị nói với Nhiễm Nhan: "Ta mang lại đây cho ngươi ít quần áo, còn có bảy đứa nô tỳ này, lúc trước ngươi không cần, ta sợ ảnh hưởng tâm tình ngươi nên không ép ngươi nhận, nhưng hiện tại lành bệnh, A gia ngươi quyết định tám ngày nữa sẽ đón ngươi hồi phủ, thị tỳ cũng không thể qua loa như vậy."

Trước kia Nhiễm Nhan là không dám muốn, vốn dĩ đã bệnh tình nguy kịch, sao còn dám để người Cao thị đưa tới ở bên cạnh, ngại mệnh dài hay là ngại ngày tháng trôi qua dễ chịu quá hay sao?

"Mấy người này ta dùng trước thử đi, nếu không hợp ý, trở lại trong phủ Nhị nương cần phải làm chủ giúp ta đổi người." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói. "Đó là đương nhiên" Cao thị sảng khoái đồng ý, không hề tỏ vẻ không vui, "Bởi vì chỉ có mấy ngày nữa là hôi phủ, ta cũng không có đưa quá nhiều đồ tới, người chịu ủy khuất vài ngày, ta sẽ tận tâm sắp xếp phòng của ngươi."

Đã ủy khuất hai năm, thêm mấy ngày nữa chẳng lẽ không chịu nổi? Nhiễm Nhan trong lòng nghĩ vậy, lại không tỏ ra chống đối, tục ngữ nói 'duỗi tay không đánh người mặt cười', huống chi đặc tội Cao thị, ngoại trừ nhất thời sướng miệng, cũng chẳng có chỗ tốt gì, bèn giật giật khéo miệng, nói: "Vậy vất vả Nhị nương."

"Có những lời này của ngươi, có vất vả nữa ta cũng vui vẻ." gương mặt xinh đẹp của Cao thị nhàn nhạt ý cười, ôn nhu đến nói không nên lời.

Bà ta dặn dò mọi chuyện xong, liền đứng dậy nói: "Vậy đi, ta phải về rồi, ngươi đi chiêu đãi Ân tam nương đi, không cần tiễn ta."

Khi Cao thị ra đến cửa thính, gấp ngay Hình Nương đang bưng trà đi vào, đôi mắt đẹp nhàn nhạt đảo qua trà cụ trên tay Hình Nương, khéo môi nở nang hơi nhéch, lên tiếng chào Hình Nương, rồi dẫn thị tỳ rời đi.

Cao thị đi vòng ra đình hóng gió, chuẩn bị từ biệt Ân Miếu Miếu, lại nghe ngoài cửa một trận ầm ĩ, ồn àn truyền đến tiếng la hét của một nữ tử, "Phu nhân! phụ nhân! Có chuyện lớn rồi! Trong phủ có chuyện lớn rồi!"

Cao thị bất chấp lẽ nghĩa, nhíu mày đi ra cửa. Ân Miếu Miếu cùng Nhiễm Nhan cũng bị kinh động, nhìn nhau rồi cũng theo ra.

Tới cửa, thấy phủ binh đang ngăn cản một thiếu nữ mặc áo hồng phấn.

Chương 42: Nghi phạm

Phấn y thiếu nữ sắc mặt trắng bệch, thấy Cao thị thì lập tức giãy giụa nói: "Phu nhân! Dư phán tư dẫn người vào phủ bắt đi Thập Bát nương, nói Thập Bát nương là nghi phạm giết người"

"Cái gì??" tuy Cao thị giỏi ngụy trang, nhưng nghe nói nữ nhi mình thành người bị tình nghi, vẫn là đại kinh thất sắc, lạnh lùng nói: "Nói rõ ràng! Chuyện sao lại như vậy?"

Phấn y thị tỳ bị dọa đến rụt cổ, giải thích: "Dư phán tư nói là trên miệng vết thương của Văn Lục tìm được một đoạn móng tay gãy có sơn đan khẩu, vừa lúc móng tay của Thập Bát nương bị gãy ở Ân phủ...hơn nữa còn có người làm chứng, ngày ấy Thập Bát nương cùng Thập Thất Nương ở hoa viên Ân phủ có phát sinh tranh chấp, Dư phán tư liền nói nương tử là nghi phạm."

Đích xác, thị tỳ của Nhiễm Nhan cùng người trong Ân phủ không oán không thù, mặc dù phát sinh xung đột, cũng không đến mức bị giết hại, mà Thập Bát nương cùng Nhiễm Nhan từ trước đến nay không ưa nhau, nếu là tức giận công tâm dẫn đến việc giết người, cái lý do này nghe ra cũng dễ hiểu.

Kinh nghi trong lòng Cao thị dần dần lặng xuống, trên mặt cũng bớt đi căng thẳng, ánh mắt chuyển qua Nhiễm Nhan, bình tĩnh hỏi: "Ngày ấy tỷ muội các ngươi thật sự phát sinh tranh chấp?"

Nhiễm Nhan đúng sự thật đáp: "Đúng vậy."

Tình hình cụ thể ra sao, Nhiễm Nhan không cần giải thích, tin rằng rất nhanh Cao thị có thể tra được rõ ràng, dù sao lúc đó còn có thị tỳ của Ân phủ làm chứng.

"Ân tam nương chê cười rồi." Cao thị áy náy cười với Ân Miểu Miểu. Ân Miểu Miểu nhỏ nhẹ an ủi: "Phu nhân yên tâm đi, Thập Bát nương tính tình ra sao chúng ta đều biết, nàng sẽ không làm ra chuyện này, tin rằng Lưu Thủ Sử cùng Dư phán tư đều sẽ có phán đoán sáng suốt."

"Đa tạ Tam nương trấn an." Cao thị giống như nhẹ nhàng thở ra, sau khi từ biệt Ân Miểu Miểu và Nhiễm Nhan, dẫn một đám phó tì rời đi.

Ân Miếu Miếu cũng cáo từ Nhiễm Nhan, trước khi đi dặn dò Nhiễm Nhan: "Thất Tịch ngày ấy người nếu muốn đi ra sông Bình Giang, thì phải người đến phủ thông báo trước với ta một tiếng, chúng ta cùng đi." "Được." Nhiễm Nhan đáp ứng, tiễn nàng ra khỏi thôn trang.

Dọc đường đi về, Nhiễm Nhan không khỏi suy nghĩ, Nhiễm Mỹ Ngọc rốt cuộc có thời gian, động cơ giết Văn Lục không? Nhiễm Nhan cẩn thận suy nghĩ một chút, căn cứ theo vết thương trên người Văn Lục mà phán đoán, nàng trước tiên bị người đánh vào phía sau đầu, bởi vì hung khí dùng để tập kích không bén nhọn, hơn nữa sức hung thủ không lớn, cho nên nàng chỉ bị gõ đến choáng váng mà tạm thời mất đi năng lực phản kháng, hung thủ không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, lại bỏ hung khí đi, dùng tay mà bóp chết nàng, còn vô ý làm móng tay của chính mình bị gãy.

Một loạt hành vi này, hoàn toàn có thể phát sinh trước khi Nhiễm Nhan đi về phía hoa viên. Lúc trước Nhiễm Nhan đã phán đoán hung thủ không chỉ có một người, như vậy nếu Nhiễm Mỹ Ngọc là tòng phạm, rất có khả năng khi nàng ta phát hiện ra Nhiễm Nhan sắp đi vào hậu hoa viên, cố ý lao ra để kéo dài thời gian.

Vậy động cơ giết người thì sao? Theo những gì Nhiễm Nhan nhớ được, Nhiễm Mỹ Ngọc thực sự không phải dạng tâm địa thiện lương gì, nếu nàng ta muốn chỉnh Văn Lục cho hả giận thì có rất nhiều cách, vì cái gì phải lựa chọn giết người?

"Thập Bát nương muốn giết Văn Lục cũng không phải không có khả năng." Hình Nương nói.

"Tại sao lại nói vậy?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nhắc tới Nhiễm Mỹ Ngọc, vẻ mặt Hình Nương chán ghét, "Thập Bát nương tuổi còn nhỏ mà tâm tư đã ác độc, số lần hại ngài trước kia còn ít sao? Văn Lục tính tình nồng nỗi, va chạm với nàng ta rất nhiều lần, trong lòng nàng ta ghi hận cũng không chừng"

Nhiễm Nhan cười nhạt, nàng nhớ rõ những chuyện đó, chẳng qua chúng không phát sinh ở trên người nàng, nên không thể đồng cảm như bản thân mình cũng bị mà thôi. Hình Nương chịu khổ rất nhiều, đối với Nhiễm Mỹ Ngọc thật sự là căm thù đến tận xương tuỷ, tận đáy lòng cầu cho lần này Nhiễm Mỹ Ngọc bị giam luôn đi.

"Có lẽ là chỉ muốn giáo huấn Văn Lục nhưng xuống tay quá nặng chăng." Hình Nương lẩm bẩm.

Nhiễm Nhan sững sót, điều Hình Nương nói cũng rất có khả năng, Nhiễm Mỹ Ngọc cho rằng chính mình lỡ tay giết người, trong lúc kinh hoảng thất thố, bày ra chuyện tự sát không hợp logic.

"Văn Lục tỉnh rồi à?" Nhiễm Nhan hỏi, những việc này, chỉ cần Văn Lục tỉnh lại thì hết thảy đều có thể giải quyết dễ dàng.

"Tôi hôm qua có mơ mơ màng màng mà tỉnh một lát, sáng nay mắt mở to trong chốc lát, nhưng khi lão nô gọi nàng không phản ứng." Hình Nương lo lắng nói.

"Không phản ứng?" Nhiễm Nhan nhăn mày, não bộ là trung khu thần kinh không chế thân thể, rất dễ chịu tổn thương, nếu Văn Lục bị nguy hại hay mất trí nhớ...

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan bước nhanh đến phòng Văn Lục. Hình Nương thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, liền không hỏi tiếp mà chỉ theo sát phía sau.

Văn Lục đã tỉnh, mắt mở một nửa, ánh mắt dại ra để mặc Lưu thị đút thuốc cho nàng, nàng vẫn có thể chủ động nuốt nước thuốc, chỉ là lúc nuốt biểu tình vô cùng thống khổ. Nhiễm Nhan biết, nàng bị người bóp cổ họng, sau lại bị treo lên, yết hầu thương tổn là điều không thể tránh được.

"Văn Lục!" Nhiễm Nhan tiếp nhận chén thuốc, ngồi xuống giường tự mình đút cho nàng, "Uống thuốc đi, qua mấy bữa nữa sẽ không đau như vậy nữa."

Con ngươi Văn Lục khẽ nhúc nhích, ánh mắt dời đến trên người Nhiễm Nhan, đôi môi tái nhợt khô khốc khẽ run, lại nói không ra lời, trong đôi mắt phượng nước mắt bỗng chốc chảy xuống.

Cục đá lớn trong lòng Nhiễm Nhan rốt cuộc cũng được buông xuồng, xem ra chỉ số thông minh của Văn Lục cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, trí nhớ tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng gì nhiều, như vậy là đủ rồi. Sâu trong lòng Nhiễm Nhan hy vọng Văn Lục có thể quên chuyện tàn khốc kia đi, nàng chính mình cũng chết qua một lần, biết loại sợ hãi này đủ để trở thành ác mộng cả đời, chính mình bình thường đổi mặt với thi thể, đổi với chuyện

sinh tử cũng có cái nhìn bình tĩnh hơn so với người thường, dù vậy, mỗi khi đêm xuống bị ác mộng nhắc nhở vẫn toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Đừng khóc, đừng khóc, ngươi đã nhiều ngày đều không ăn gì, nếu là khóc đến không còn sức lực thì làm sao bây giờ?" Nhiễm Nhan nói là thật, Văn Lục đã một ngày một đêm không ăn gì, đến nước cũng không uống bao nhiêu, nếu cứ khóc lớn như thế rất nhanh sẽ bị sốc.

Hình Nương cũng nói tiếp: "Đúng vậy, chờ ngươi khỏe lên, muốn khóc sao thì khóc, ta bảo đảm không chê cười ngươi."

Văn Lục nghe vậy, khuôn mặt tái nhợt hiện lên ý cười.

Nhiễm Nhan thêm vào thuốc không ít thành phần an thần, sau khi Văn Lục uống xong thuốc thì ngủ rất nhanh.

"Nương tử, Văn Lục sao rồi?" sau khi ra ngoài, Hình Nương hỏi.

Nhiễm Nhan nói: "Không có việc gì, chỉ là nàng hiện tại yết hầu rất đau, nuốt đồ không trôi, ngươi đi xem trong mấy món Cao thị đưa tới có đồ bổ gì hay không, hầm thành canh đút cho nàng."

"Lão nô thay Văn Lục cảm tạ nương tử!" Hình Nương chỉnh đốn trang phục hành lễ.

Nhiễm Nhan bước chân khụng lại, trên mặt nhìn không ra biểu tình gì, chỉ nói giọng bình bình: "Hình Nương sau này đừng nói loại lời này nữa, dễ tổn thương trái tim người khác."

"Nương tử?" Hình Nương khó hiểu mà nhìn Nhiễm Nhan, nàng đây chỉ hành một cái lẽ bình thường mà thôi, không nghĩ ra mình làm sai chỗ nào.

Nhiễm Nhan ngữ khí hòa hoãn, nói: "Các ngươi cùng ta chung hoạn nạn, không chỉ đơn thuần là tình nghĩa chủ tớ, ta có ăn, thì các ngươi sẽ không mệt, đây là lẽ đương nhiên. Ta ở trên đời này cũng chỉ có các ngươi là có thể dựa vào, có thể tín nhiệm, với ta mà nói, ngươi cùng Văn Lục chính là mẫu thân của ta, tỷ muội của ta, ngươi cùng ta vạch rõ đến như vậy, chẳng phải là làm ta thương tâm?"

Hình Nương hốc mắt ửng đỏ, nước mắt lại ngăn không được mà rơi xuống, vội vàng móc khăn ra lau lau. Sau khi ổn định cảm xúc, thở dài: "Nương tử thật là có tình có nghĩa, ngày sau tất nhiên sẽ có hảo quy túc*, phu nhân cũng sẽ phù hộ nương tử."

*đại loại là sau này sẽ có một chốn về sung sướng an ổn, thấy chữ này hay nên để luôn.

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, vẫn chưa trả lời. Hình Nương ba câu không rời được chuyện quy túc, nàng nghe đến lỗ tai cũng sấp đóng kín, nếu nói tiếp vài câu nữa, khẳng định là phải nghênh đón một trận lải nhải không ngừng nghỉ.

"Nhiễm nương tử."

Nhiễm Nhan vừa mới chuẩn bị cởi guốc giày đi lên hành lang, liền nghe thấy có người gọi nàng, quay đầu lại nhìn, là đội chính Dương Dũng được Lưu Thủ sứ phái tới.

Dương Dũng nói: "Thứ sử thỉnh Nhiễm nương tử qua hỏi chuyện."

Hình Nương nhíu mày nói: "Sắc trời đã tối, không thể để ngày mai lại hỏi sao?"

Hình Nương trong lòng đối với Lưu Thủ Sử rất bất mãn, một lần hai lần đều nhầm buổi tối mà kêu nương tử nhà mình đi ra ngoài hỏi chuyện, truyền ra ngoài còn không biết thành ra cái gì nữa, thân là Thứ sử một Châu, cũng đầy bụng lẽ nghĩa, sao lại không biết điều như vậy.

Dương Dũng cứng rắn nói: "Phá án quý ở tốc độ, đây là quy củ."

Sắc trời dần tối, nương theo ánh chiều tà, Nhiễm Nhan lần đầu tiên nhìn kỹ Dương Dũng người này, mặt chữ điền ngay ngắn, mũi dáng túi mật, hai hàng lông mày như hai thanh kiếm treo trên mắt, vẻ mặt chính khí, làm người khác vừa nhìn liền biết người này không có tà tâm.

"Đã là quy củ, ta đi một chuyến vậy." Nhiễm Nhan sợ mấy phủ binh kia cho rằng đã bắt được hung thủ liên thả lỏng cảnh giới, dừng một chút lại nói: "Dương đội chính để lại thêm nhiều người để bảo hộ nhân chứng, nếu hung thủ còn một người khác, giết một lần không thành, chỉ sợ sẽ tìm cơ hội khác để xuống tay."

Dương Dũng liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, "Được."

Hình Nương cầm áo lụa phủ thêm cho Nhiễm Nhan, lại dặn dò vài câu, bắt mang theo Thiệu Minh, mới có chút yên tâm mà đưa nàng lên xe ngựa phủ nha.

Thiệu Minh từ khi được Nhiễm Nhan rộng rãi mà thường cho nửa quan

tiền, đối với Nhiễm Nhan luôn ôn hoà, sau đó tiếp xúc nhiều hơn, cũng cảm thấy Nhiễm Nhan là một chủ tử không tồi, hơn nữa biết Nhiễm Nhan sắp được đón về phủ, liền càng thêm kính trọng nịnh bợ, dù gì hắn ở đây giữ tronng mãi cũng không có tiền đồ.

"Thiệu Minh." Nhiễm Nhan tính ra còn một lát mới tới trong thành, liền tranh thủ lúc này xử lý chút việc.

Thiệu Minh đang ngồi bên cạnh xa phu nghe thấy thanh âm Nhiễm Nhan, vội vàng hỏi: "Nương tử có việc gì sao?"

"Vào đây." Nhiễm Nhan nói.

Thiệu Minh trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn vén màn bước vào bên trong xe, cũng không dám lại gần, chỉ câu thúc mà quỳ ngồi ở gần cửa xe.

"Ngươi có nguyện ý đi theo ta hay không?" Nhiễm Nhan vào thẳng chủ đề, nhưng chợt nghĩ hỏi vậy hình như dễ gây hiểu lầm, lại bổ sung một câu, "...làm việc cho ta."

Nhiễm Nhan tìm hiểu qua gác gác Thiệu Minh, nhà hắn ở Thiệu thôn cách Chu gia trang năm dặm về hướng nam, trong nhà chỉ có một mẹ già cùng một muội muội, hắn tuy rằng cũng như mấy gã sai vặt khác phủng cao dãm thấp, nhưng đối với mẫu thân cùng muội muội vô cùng chiều cõi, tâm địa không xấu. Lại thêm tiếp xúc mấy ngày nay, phát giác Thiệu Minh các mặt đều ôn, liền nhân lúc này mượn sức hắn. Nhiễm Nhan minh bạch với toàn bộ ưu thế của mình hiện tại, chỉ cần mở miệng, hắn hơn phân nửa sẽ đồng ý.

Thiệu Minh mừng như điên, hắn vốn có tâm tư này, đương nhiên là đáp ứng không cần nghĩ nữa, "Nguyện ý, đương nhiên nguyện ý."

"Ngươi cần phải nghĩ kỹ." Nhiễm Nhan nghiêm nghị nhìn hắn, từng câu từng chữ nói rõ ra: "Nếu đi theo ta, nhất định phải làm được hai chuyện, một là trung tâm hai là tận tâm tận lực"

Thiệu Minh bị Nhiễm Nhan nhìn đến mức nổi da gà, nhưng hắn biết hiện tại không phải thời điểm lùi bước, bèn kiên định nói: "Thiệu Minh thề cả đời trung thành với Nhiễm Thập Thất Nương, làm việc tận tâm tận lực, tuyệt không đổi ý"

Nhiễm Nhan vừa lòng gật đầu, Thiệu Minh cũng rất cờ linh, biết là trung với nàng, mà không phải trung với Nhiễm gia, "Ngươi nhớ kỹ lời hôm nay,

cũng tuân thủ, ta tất nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, nếu có ngày nào làm ra chuyện phản bội, ta tất nhiên cũng sẽ có biện pháp làm ngươi muôn sống không được muôn chết không xong."

Thiệu Minh rùng mình, liên tục đáp ứng.

Nhiễm Nhan cho hắn bắt đầu "thời gian thử việc", mấy ngày tiếp xúc ngắn ngủi cùng bản chất trong sạch cũng không thể chứng minh cái gì, vẫn nên trải qua thời gian khảo nghiệm, nàng định kỳ hạn này là nửa năm.

Xa phu bên ngoài là xa phu chuyên dụng của phủ nha, đối với chuyện thu nạp nhân tâm trong nội trạch này đương nghe đã nghe qua, chuyện của Nhiễm Nhan, hắn nhiều ít cũng nghe nói qua, một bé gái mồ côi bị đón về phủ, khẳng định là phải nghĩ biện pháp mượn sức vài người dùng được. Xa phu liếc nhìn Thiệu Minh từ trong xe ra, nghĩ thầm, Nhiễm Thập Thất Nương nhìn người ánh mắt lại không tệ.

Trong thành thực hiện lệnh cấm đi lại ban đêm, nhưng phủ nha phá án rõ ràng không bị cái lệnh này hạn chế, phủ binh đi theo đưa lệnh bài ra, liền nhanh chóng được phép vào thành.

Chương 43: Giấu người tai mắt

Lần ra ngoài hỏi chuyện này khác với dự kiến của Nhiễm Nhan, bên trên đại đường đèn được sáng trưng, Lưu Phẩm Nhượng một thân quan phục màu đỏ, khăn vân đầu màu đen, vài người quyền quý ngồi ở hai bên tịch, Ân Văn Thư, Nhiễm Văn đều ở trong số đó, đây nghiêm nhiên là công khai thảm án.

"Thú sứ, Nhiễm Thập Thất Nương tới." Nha dịch thông báo.

Tất cả mọi người trên công đường nghe tiếng đều quay đầu nhìn, dưới ánh đèn rực rỡ, một bộ áo váy tím nhạt, tóc đen bồng bềnh búi thành một búi, mặt mày như họa, bước chân làm cho làn váy màu tím nhạt uốn lượn thành những độ cung duyên dáng, mang theo thanh lãnh tha thướt yêu kiều mà đến.

Khuôn mặt xanh mét của Nhiễm Văn sau khi nhìn thấy Nhiễm Nhan mới thoáng hòa hoãn một chút.

Nhiễm Nhan đứng ở giữa công đường, chỉnh đốn trang phục hành lễ, "Gặp qua Lưu Thủ Sứ."

Lưu Phẩm Nhượng thần sắc nghiêm nghị, nhàn nhạt mà trả lại một câu, "Miễn lễ." rồi hướng nha dịch nói: "Mang Nhiễm Thập Bát nương lên."

Không tới một lúc, Nhiễm Mỹ Ngọc liền bị mang lên công đường. Mới bị giam chưa tới hai cái canh giờ, bộ dáng Nhiễm Mỹ Ngọc đã có chút chật vật, váy lụa màu đỏ hơi nhăn, búi tóc cũng hơi tán loạn, đôi mắt đẹp khi vừa nhìn thấy Nhiễm Nhan thì như muốn phun ra lửa, hận không thể đem nàng trừng cho nát bấy, nếu không phải bởi vì nàng, mình sao phải chịu sỉ nhục đến bức này.

"Gặp qua Lưu Thủ Sứ" Nhiễm Mỹ Ngọc khom người hành lễ.

Lưu Phẩm Nhượng một tiếng 'miễn lễ', liền sai người mang tịch đến cho họ, dù sao cũng là thế gia quý nữ, hơn nữa lại chưa bị định tội, Lưu Phẩm Nhượng cũng không muôn làm khó.

Chờ hai người ngồi xong xuôi, Lưu Phẩm Nhượng hỏi: "Nhiễm Thập Thất

Nương, có thị tỳ ở Ân phủ nói, vào cuối giờ Ty ngày 29 tháng Sáu, người cùng Nhiễm Thập Bát nương ở Ân phủ hậu hoa viên phát sinh tranh chấp, có việc này không?"

Nhiễm Nhan theo thật đ답: "Có."
Lưu Phẩm Nhuượng: "Nói kỹ càng."

Nhiễm Mỹ Ngọc trong mắt hiện lên một tia đắc ý, thầm nghĩ, ngày mai chỉ sợ trong toàn Tô Châu người người đều biết Nhiễm Nhan đoạt kim thoa của mình, đến lúc đó xem nàng để mặt mũi ở đâu! Việc này có người làm chứng, nàng muôn nói dối cũng không được.

Nhiễm Nhan sắc mặt bình tĩnh, thoảng suy nghĩ một chút, thanh âm gợn sóng bất kinh: "Ngày ấy sau khi từ thiên thính đi ra, tỳ nữ của ta không ở bên người, ta liền rẽ qua hoa viên tìm nàng, mới vừa đến hoa viên, Thập Bát nương liền lao tới cản đường ta, đòi kim thoa, hòn nứa nói năng lỗ măng, ta lúc ấy vội vã tìm thị tỳ, liền đẩy nàng ra rồi đi tới gần lều hoa mộc hương."

Nhiễm Mỹ Ngọc trên mặt kinh dị, nàng cho rằng Nhiễm Nhan kiểu gì cũng sẽ che giấu một chút, không nghĩ tới Nhiễm Nhan cứ hào phóng mà nói toạc ra như vậy, chẳng lẽ không sợ hỏng danh sao?

Lưu Phẩm Nhuượng dư quang liếc nhìn Nhiễm Văn một cái, thấy sắc mặt hắn càng đen hơn, trong lòng biết chuyện "Kim thoa" kia chỉ sợ là thù oán riêng của nương tử trong nhà, liền không hề hỏi kỹ việc này, ngược lại hỏi: "Thị tỳ của ngươi vì sao không ở bên người?"

"Tiệc trà ngày đó, nhóm lang quân yêu cầu đổi địa điểm đến đình hóng gió trong hoa viên để cách bên nữ quyền gần hơn, Ân tam nương liền ra chủ ý, để cho thị tỳ của nàng trốn đi, rồi viết thơ để gợi ý, cho nhóm lang quân đi tìm. Ta nghe Nghiêm đại nương nói, Ân tam nương cố ý lệnh cho hai thị tỳ trốn ở trong hoa viên, để cho các nương tử có thể âm thầm quan sát các lang quân chưa lập gia đình, ta cùng Nghiêm đại nương đi đến lều hoa mộc hương để nhìn, trên đường gặp được Tề thập nương, nàng yêu cầu ta cho mượn thị tỳ để đi dụ một lang quân lại bên này." Nhiễm Nhan đem tình hình kể ra kỹ càng tỉ mỉ.

Lưu Phẩm Nhượng hỏi tiếp: "Ngay khi đó nghe nói bên Ngọc Lan cư xảy ra chuyện, ngươi liền chạy đến Ngọc Lan cư, chưa kịp gọi thị tỳ, đến khi quay về, trên đường gặp được Nhiễm Thập Bát nương, chính là như thế?"

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan dư quang thoáng nhìn sắc mặt Nhiễm Văn đang trở nên khó coi, lời khai này của nàng, quá bất lợi cho Nhiễm Mỹ Ngọc. Lưu Phẩm Nhượng tiếp tục hỏi: "Vậy lúc ở Ngọc Lan Cư cùng thiên thính, ngươi có nhìn thấy Nhiễm Thập Bát nương không?"

Nhiễm Nhan trong lòng hơi khụng lại, cẩn thận hồi tưởng lại tình hình hôm đó, hình như không thật sự nhìn thấy thân ảnh Nhiễm Mỹ Ngọc, chỉ có khi ở thiên thính, thấy Cao thị đang an ủi Lăng phu nhân, bất quá cũng không bài trừ chuyện nàng không có chú ý tới Nhiễm Mỹ Ngọc, bèn đáp: "Ta không có chú ý."

Nhiễm Mỹ Ngọc mang vẻ mặt phẫn hận mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, "Nhiễm Thập Thất, ngươi tâm địa quá ác độc, ta ngày đó cũng ở Ngọc Lan cư, ngươi sao lại không thấy?"

Nhiễm Mỹ Ngọc cảm thấy, vào những lúc như thế này, mặc kệ Nhiễm Nhan có thực sự thấy nàng hay không, đều nên nói có thấy mới có thể giải thoát hiềm nghi cho nàng, mà Nhiễm Nhan lại không nói như vậy, trong lòng nàng đã nhận định là Nhiễm Nhan muốn hãm hại nàng, nếu không phải còn một chút lý trí, đã sớm xông lên cho Nhiễm Nhan mấy bàn tay.

Nhiễm Nhan lạnh lùng liếc nàng một cái, "Ta cần thiết phải thấy ngươi sao?"

Nhiễm Mỹ Ngọc sắc mặt trắng nhợt, ủy khuất mà nhìn về phía Nhiễm Văn, "A gia"

Nhiễm Văn trong lòng cũng có chút không vui, nhưng cũng khó mà trách Nhiễm Nhan, chỉ an ủi: "Mỹ Ngọc, nếu là ngươi có mặt ở Ngọc Lan cư, lúc ấy nhiều người như vậy, luôn sẽ có người làm chứng, không cần kinh hoảng."

Nhiễm Mỹ Ngọc trong lòng an tâm một chút, quay đầu đắc ý mà liếc nhìn Nhiễm Nhan, mà Nhiễm Nhan chỉ hơi rũ mắt, đối với khiêu khích của nàng ta làm như không thấy.

Lưu Phẩm Nhượng rất đau đầu, Nhiễm Mỹ Ngọc nói móng tay nàng ta bị gãy là bởi vì khi bị Nhiễm Nhan đẩy ngã vào bụi hoa bên đường, móng tay

không biết đụng phải cái gì, bị cắt đứt, chỉ là ban ngày đã phái người tìm hai ba cái canh giờ, vẫn chưa tìm ra đoạn móng gãy kia, thị tỳ của Ân phủ có thể chứng minh Nhiễm Mỹ Ngọc thật sự bị té, nhưng lại không ai có thể chứng minh móng tay nàng bị gãy ở đâu.

Trước đó cũng đã phái người dò hỏi qua mấy quí nữ khác, chỉ có người có thể chứng minh Nhiễm Mỹ Ngọc đúng là có đi qua Ngọc Lan cung, lại không ai thấy nàng đi ra thiêng thính, như vậy, nàng hoàn toàn có thời gian giết người.

"Bản quan hỏi lại một lần, Nhiễm Thập Bát nương, ngươi ngày đó không có đi ra thiêng thính, vậy rốt cuộc ngươi đi đâu?" vấn đề này Lưu Phẩm Nhuượng đã hỏi qua rất nhiều lần, nhưng Nhiễm Mỹ Ngọc vẫn luôn áp úng, không trực tiếp trả lời, rất là kỳ quặc.

Nhiễm Mỹ Ngọc bùi môi nói: "Cái này quan trọng lắm sao?"

Lưu Phẩm Nhuượng trong lòng đã sớm đậm chân, trên mặt vẫn rất nghiêm nghị nói: "Đương nhiên, ngươi không nói, lại không ai có thể chứng minh trong khoảng thời gian này ngươi đến tột cùng đi đâu, ngươi có thể thành người bị tình nghi lớn nhất"

Nhiễm Mỹ Ngọc sắc mặt trắng bệch, cắn cắn môi, nói: "Ta cùng với Ân Tú Lang ở đình hóng gió nói chuyện một lát."

Lời này vừa ra, gân xanh trên trán Nhiễm Văn lập tức nổi lên, nhưng ngại trong công đường còn có rất nhiều nhân vật có uy tín khác, hắn không tiện nổi giận, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc.

Ở Đường triều, lén hẹn hò cũng không phải chuyện gì mới mẻ, tư dinh chung thân cũng được Đường luật thừa nhận hợp pháp, nhưng vấn đề là Ân Tú Lang kia không phải là con vợ cả, cũng không phải do quý thiếp sinh ra, lại càng không phải dòng chính Ân thị, phụ thân hắn là huynh đệ cùng cha khác mẹ của Ân Văn Thư, vốn là con vợ lẽ, không có thanh danh gì, mà mẫu thân còn là một thị tỳ, nhò sinh được hắn, mới có thân phận thiếp thất. Thân phận như vậy, làm sao Nhiễm Văn bình tĩnh được.

Tự do hôn nhân, nói là một chuyện, nhưng thực sự làm thì làm gì có ai có chân chính tự do, đặc biệt là ở một đại gia tộc như Nhiễm thị.

Nhiễm Mỹ Ngọc thoáng nhìn trộm Nhiễm Văn, thấy hắn tức giận nghiêm trọng, sắc mặt càng tái.

Nhiễm Văn sốt ruột đâm chỉ có việc này, ở đây nhiều người như vậy, nữ nhi hắn lại bị hỏi ra loại chuyện này, làm mặt mũi hắn để đâu?

"Một khi đã như vậy, bản quan đây sẽ sai người đi hỏi Ân Tú Lang, chư vị cứ đến đại sảnh chờ một chút." Lưu Phẩm Nhuộng đứng dậy, lệnh người mang Nhiễm Mỹ Ngọc về sương phòng trông coi, rồi dẫn mọi người đi ra ngoài.

Phía trước đều là nam nhân, Nhiễm Nhan đi ở phía sau, đang không biết đi đường nào, chợt một trung niên nam nhân mặc quan phục màu lục nhạt đi tới, thấp giọng nói: "Nhiễm nương tử, Thú sứ có phân phó khác, mời đi theo ta."

Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà nhìn hắn một cái, rẽ mất đi theo hắn ra thiên môn.

"Tại hạ Dư Bác Hạo, chưởng quản hình ngục của bốn Châu." Dư Bác Hạo dáng người thấp bé khô gầy, nhưng ngũ quan lại đoan chính, da trắng, mang hơi thở văn nhân nồng hậu, nói chuyện rất hòa khí, hoàn toàn nhìn không ra là một Phán tư chưởng quản hình ngục của cả một Châu.

Nhiễm Nhan bước chân khụng lại, hơi khom người nói: "Nguyên lai là Dư phán tư, thất lễ."

Dư Bác Hạo cũng không khỏi nhìn kỹ Nhiễm Nhan, từ đầu đến cuối tiêu nương tử này đều mang thần sắc như nhau, nhìn không ra chút gợn sóng nào, đã không sợ hãi, cũng không ngạo mạn, một đôi mắt khi nhìn về phía người khác lại phiếm lên ánh sáng lạnh lẽo nhàn nhạt, hắn có chút ngạc nhiên, dung sắc như vậy, khí độ như vậy, vì sao vẫn không có tiếng tăm gì?

"Thỉnh." Dư Bác Hạo tiếp tục dẫn Nhiễm Nhan đi về phía sau phủ nha, tới một cái thiên viện thanh tĩnh, vào trong viện mới nói: "Nhiễm nương tử chờ một chút, Thú sứ trong chốc lát liền đến."

Nhiễm Nhan trong lòng nghi hoặc, Lưu Thú sứ thần thần bí bí mà đem nàng đơn độc thỉnh đến đây như vậy, là vì cái gì? Nên hỏi đều đã hỏi qua, tuy rằng mình ở trước mặt hắn biểu hiện ra một ít tài năng tra án, nhưng đó bất quá là những phân tích bình thường nhất mà thôi, phàm là tâm tư hơi kín đáo một chút, cũng không khó nghĩ đến, nàng không cảm thấy Lưu Thú sứ sẽ tìm mình để tư vấn thảo luận vụ án.

Dư Bác Hạo vẫn luôn bí mật quan sát thần sắc Nhiễm Nhan, thấy nàng vẫn

luôn rũ mắt nhìn chăm chăm mũi chân, biểu tình so với lúc nãy càng thêm trầm tĩnh lạnh lùng, bốn phía được thắp mấy cái đèn lồng, ánh sáng lay động, lúc sáng lúc tối mà dừng ở trên mặt nàng, đẹp thì rất đẹp, nhưng có vài phần tử khí trầm trầm.

Dư Bá Hạo chưởng quản hình ngục, thường cùng ngỗ tác giao tiếp, cũng thường xuyên phải đích thân xem ngỗ tác nghiêm thi ở hiện trường, những ngỗ tác đó khi đối mặt thi thể ước chừng đều mang vẻ mặt này của Nhiễm Nhan, nghiêm túc, lạnh lùng. Mà Phong Tam Tuần một ngỗ tác lão làng, trên tay nghiêm qua rất nhiều thi thể, cũng chỉ mới ẩn ẩn hình thành loại "mặt gười chết" này.

Dư Bá Hạo hoài nghi là Nhiễm Nhan trước kia đã làm nghề ngỗ tác, hơn nữa kinh nghiệm phong phú, nhưng chuyện này lại nói không thông, thiếu nữ trước mặt rõ ràng mới mười lăm mười sáu tuổi, hơn nữa còn là Nhiễm thị đích nữ

Đang nghĩ ngợi, Lưu Phẩm Nhượng bước nhanh vào, thấy Nhiễm Nhan, mặt già tràn ra ý cười, "Thập Thát Nương a! Mau cùng ta vào trong."

Lưu Phẩm Nhượng cũng lược bỏ đi việc hàn huyên, vội vàng đi vào trong một gian phòng.

Dư Bá Hạo cũng thỉnh Nhiễm Nhan đi vào, hắn rất tò mò, Lưu Thủ sử tìm một cái tiểu nương tử như vậy, thật sự có thể được việc sao? Sẽ không có chuyện thấy thi thể liền sợ tới mức chân mềm đi? Hắn trên mặt không biểu lộ, trong bụng lại ôm thái độ hoài nghi.

Nhiễm Nhan vào trong phòng, liền cảm giác được một luồng gió lạnh ập vào mặt, nhìn kỹ lại, trong bốn góc phòng bày rất nhiều bồn băng, mà ở giữa phòng đặt một tấm ván gỗ, bên trên được phủ bởi một tấm vải trắng, ở giữa phòng lên một hình người, rõ ràng là một khối thi thể.

Thoáng tính thử, thi thể kia cao tám thước, thể trạng cường tráng. Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ tới thi thể Dương phán tư nàng nghiêm đêm nọ. Lưu Thủ Sử tựa hồ đối với nguyên nhân chết của Dương phán tư vô cùng để ý, như thể hết thảy những chuyện con trai của Huyện thừa bỏ mình, thế gia thị tợ chết, quý nữ trở thành nghi phạm...đều không quan trọng bằng cái chết của Dương phán tư.

"Đồ vật cho người đều chuẩn bị tốt." Lưu Thủ Sử tự mình tới góc tường xách lại một cái rương gỗ nhỏ, sau khi mở ra, hắn lấy từ bên trong ra một bộ bao tay, một cái khẩu trang, còn có bồ kết, thương truật, các loại dụng cụ cắt gọt lớn nhỏ, "Đây là đồ vật ta thấy trong rương của người lần trước, sai người chế tạo riêng, mau tới giúp lão phu nghiệm thi thể này một cái."

Đuôi lông mày Nhiễm Nhan run lên, "Giải phẫu?"

"Đúng vậy." Lưu Phẩm Nhượng nhét bộ bao tay vào tay Nhiễm Nhan, trên

mặt tươi cười hoi hoi thu, nói: "Ân tình ta trả ngươi có vừa lòng không?

Hôn sự của ngươi cùng Tân Tú lang rất nhanh sẽ có chuyển biến"

Lưu Phẩm Nhượng ngâm ý là: Giúp ta chỉ có lợi sẽ không có hại!

Không đề cập tới vụ này còn được, nhắc tới cái này...Nhiễm Nhan đen mặt, nhanh chóng mang bao tay và khẩu trang lên, thanh âm bình bình: "Đa tạ Lưu Thủ Sử, ân tình ngài trả ta quá lớn rồi, lần giải phẫu này xem như tặng, Thập Thất không có mong ước gì nữa."

Nhiễm Nhan thật đúng là không dám để Lưu Phẩm Nhượng hỏi báo gì nữa, đến lúc đó còn không biết lại dính phải chuyện gì nàng gánh vác không được, mà cũng không thể không giúp, vạn nhất lão già này ghi hận, lại còn mệt hơn! Cho nên nàng dứt khoát không nói hai lời, nghiêm thi.

Lưu Phẩm Nhượng ho khan hai tiếng, trong lòng cảm thấy mình có chút chiếm tiện nghi người ta, liền không so đo thái độ của Nhiễm Nhan. Kỳ thật nếu không phải muôn giấu tai mắt người khác, hắn cũng không cần hao tổn tâm huyết bày ra cái mê hồn trận này làm gì, trực tiếp tìm Phong Tam Tuần giải phẫu là xong, hắn một là gần đây đã kiến thức qua kỹ thuật của Nhiễm Nhan, hai là nghĩ thân phận Nhiễm Nhan sẽ không làm người khác chú ý.

Chương 44: Lần đầu giải phẫu ở Đại Đường

Nhiễm Nhan giở tấm vải trắng ra, thấy thi thể Dương phán tư, không khỏi hơi thở dài một tiếng, người mà ngày hôm trước nhìn qua còn có thể nhìn ra vài phần phong tư oai hùng, hôm nay đã sưng to không chịu nổi, hoàn toàn biến đổi.

Mùa hạ nóng bức, đặc biệt là khí hậu Giang Nam lại ướt át, thi thể có thể bảo tồn thành như vậy, đã là tồn rất nhiều công phu.

Nhiễm Nhan lấy bồ kết cùng thương truật châm lửa đốt lên, xong rồi dùng dấm đậm đặc xối lên thi thể, lại không lập tức bắt đầu giải phẫu, mà là yên lặng chờ.

Dư Bác Hạo kinh dị mà nhìn biểu tình chuyên chú của Nhiễm Nhan, phảng phất như đặt trước mặt nàng không phải một khối thi thể đáng sợ, mà là thứ vật phẩm gì đó rất hấp dẫn mắt nhìn. Thời gian này có thể có mấy cái nương tử bị thi thể hấp dẫn? Ánh mắt Dư Bác Hạo chuyển qua thi thể Dương phán tư, dạ dày cuộn lên một trận kịch liệt, suýt nữa phun ra, nhìn cái đống thịt thối này, hoàn toàn tưởng tượng không ra đây đã từng là một hán tử uy nghiêm lại hào sảng.

Nhiễm Nhan nghe thấy thanh âm Dư Bác Hạo muôn nôn, nâng đầu hỏi: "Dư phán tư xác định là muốn tiếp tục nhìn?"

Dư Bác Hạo nhăn mày lại, sao chịu để cho một tiểu nương tử xem thường, lập tức nghiêm mặt nói: "Đương nhiên." lại hỏi, "Sao còn chưa bắt đầu?" "Không phải đã bắt đầu rồi sao?" Nhiễm Nhan sửa sang lại bao tay, bắt đầu xem xét phần cổ thi thể, "Thi thể vào giờ giấc khác nhau sẽ hiện ra những tổn thương khác nhau, có những tổn thương chưa lộ ra ngay từ đầu, trải qua giai đoạn thi biến thì sẽ hiện ra, tỷ như cái vết bầm này."

Dư Bác Hạo cùng Lưu Phẩm Nhượng chịu đựng cảm giác không khỏe trong dạ dày, nhìn vào nơi Nhiễm Nhan chỉ, quả nhiên, có một cái vết nhàn nhạt, nếu không cẩn thận quan sát, tất nhiên sẽ nghĩ là thi đốm.

Nhiễm Nhan lấy ra một cái dao mỏ loại nhỏ, con dao này lưỡi ngắn cán dài, cán dao cũng đủ cho người trưởng thành cầm vừa tay, mà lưỡi dao chỉ có hai tấc, được chế tạo mỏng mà sắc bén, so với mấy con dao mà nàng tìm người làm thì tốt hơn nhiều, trong lòng không khỏi bội phục Lưu Phẩm Nhượng có cặp mắt không lớn nhưng rất sáng, ngày hôm đó cũng không

thấy hắn có nhìn qua, vậy mà cũng đủ để sai người làm ra được một bộ dao mổ!

Nhiễm Nhan vứt bỏ tạp niệm, đặt dao lên da ở phần cổ cắt xuống, tổ chức dưới da lộ ra, trên phần mô liên kết được mổ ra ở cổ cũng không phát hiện hiện tượng xuất huyết.

Bình thường nếu người chết bị bóp chết, cho dù trên phần cổ không có vết bầm, phần cơ thịt bên dưới da cổ cũng sẽ thành thật phản ánh ra, đây chính là hiện tượng xuất huyết ẩn*.

*nguyên gốc là 'táo trạng' – hai chữ trong từ 'ông táo' và 'tình trạng', từ chuyên ngành Y tiếng mình lão ko có rành, ai biết thỉnh giáo!

Nhiễm Nhan cầm dao mổ rách chậm rãi từ lớp ngoài cơ thịt của phần cổ đến lớp sâu bên trong.

Huyết nhục lộ ra, làm da dày Dư Bác Hạo thiêu điêu cuộn lên tới cổ họng, nhưng hắn sống chết mà nghẹn không cho mình nôn ra, đồng thời để giảm bớt cảm giác khó chịu, hắn đem toàn bộ lực chú ý chuyển lên người Nhiễm Nhan. Trước mắt là một gương mặt tú lệ, mang biểu tình nghiêm nghị, mắt đen sâu hoắm, ánh lửa từ đèn đuốc xung quanh chiếu vào trong mắt, như đang nhảy nhót, làm hắn như nhìn thấy một tia hưng phấn lóe lên trong con ngươi.

Dao mổ đã cắt gần đến xương lưỡi, nhưng vẫn chưa phát hiện xuất huyết ở cơ thịt.

Nhiễm Nhan hơi khụng lại, chẳng lẽ vừa rồi vết bầm ở phần cổ xác thật là thi đốm? Cho dù có chút hoài nghi, nàng càng tin tưởng phán đoán của mình hơn, dao mổ theo chỗ bị bầm không ngừng cắt xuống, thẳng cho đến khi nhìn thấy xương lưỡi sâu bên dưới, một ít manh mối lộ ra.

"Đem đèn tới gần một chút." Nhiễm Nhan nói.

Dư Bác Hạo vội vàng kéo cái đèn dầu bên cạnh qua, đèn dầu nơi này là điển hình đèn ở thời Đường, có giá bằng đồng đặt được trên đất, dạng trụ, trên mỗi giá có thể đặt hơn mười đến hai mươi dĩa đèn, rất sáng.

"Trên cơ nâng xương lưỡi có chút xuất huyết, bất quá xương lưỡi vẫn

không bị gãy, phán đoán hung thủ khi ra sức vẫn không đến mức bóp chết hắn." Nhiễm Nhan trong lòng hơi động, bên hông cổ có vết bầm, cũng không thể nói hung thủ bóp cổ Dương phán tư từ chính diện, còn có một khả năng là chê trụ phần cổ từ phía sau, tựa như kiếp trước nàng bị giết vậy...

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan cầm dao mổ nhanh chóng róc cơ thịt đi, làm xương cổ trăng héu lộ ra, nhưng tình huống vẫn làm Nhiễm Nhan có chút khó hiểu, xương cổ vẫn chưa gãy, thậm chí cả cơ thịt xung quanh đều không có bất luận dấu vết bị tổn thương nào.

Tình huống hiện tại chỉ có thể chứng minh người chết sinh thời có bị người giữ chặt phần cổ, chỉ là giữ chặt mà thôi, đây không phải là nguyên nhân tử vong.

Nhiễm Nhan trầm mặc, nhớ rõ lần trước nghiệm thi phát hiện hạ thể Dương phán tư có bị người tập kích qua, hung thủ từ chính diện dùng lực vừa nhanh vừa chuẩn đá trúng bộ vị yếu hại của nam nhân, làm Dương phán tư trong nháy mắt mất đi năng lực phản kháng, thậm chí không có cách nào kêu cứu. Rồi sau đó hung thủ chê trụ phần cổ của hắn, để một kích trí mạng vào chỗ nào đó trên thân thể, không một chút do dự, bởi vì trên người Dương phán tư không có bất luận dấu vết giãy giụa nào, cho nên quá trình này hắn là chỉ phát sinh trong vòng 30 giây.

30 giây, nháy mắt đánh chết một đại hán với thân thể khoẻ mạnh, có thể thấy được hung thủ là sát thủ chuyên nghiệp, ít nhất cũng là kẻ đã từng giết người.

"Không phải nguyên nhân trí mạng, vậy hắn chê trụ phần cổ người chết làm cái gì?" Nhiễm Nhan làm bầm lầu bầu.

Theo đó, nàng duỗi tay sờ lên phần đầu thi thể, đem dao mổ trong tay thả xuống đối một cái lớn hơn, thủ pháp lưu loát mà đem một khoảng tóc trên đỉnh đầu cạo sạch.

Đã không còn tóc ngăn cản, nơi yếu ớt nhất trên thân thể con người lộ ra trước mắt, nhìn thấy rõ một chấm máu nhỏ như hạt đậu xanh, Nhiễm Nhan trong lòng vui vẻ, dùng mũi dao cạo đi phần máu đông, rồi rạch một vết nhỏ lên lớp da bám vào trên sọ, rốt cuộc phát hiện ra đâu một vật kim loại. "Lưu Thú Sử mòi nhìn, đây chính là nguyên nhân chết!" Nhiễm Nhan dùng dao mổ đẩy đẩy ra mấy thứ chắn tầm mắt, làm vật kim loại ẩn ẩn lộ ra trước mắt hai người.

Lưu Phẩm Nhuượng cố nén cảm giác không khoẻ, rũ mắt nhìn thoảng qua, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, "Ngươi nói kĩ hơn đi."

"Theo vết thương trên người người chết mà phán đoán, hắn là bị người khác đứng chính diện đá trúng hạ thể, nhảy mắt mát đi nồng lực hành động, lúc ấy hắn cực kỳ đau đớn, phản xạ thân thể là gập người xuống, hắn là bị người này năm sau cõi, ép cho ngẩng đầu lên, dùng một cây ngân châm đâm vào huyệt Bách Hội. Một loạt động tác này, mất khoảng 5 giây." Nhiễm Nhan dừng một chút, nói tiếp: "Mà Dương phán tư cũng không chết ngay lập tức, hắn ít nhất còn sống thêm non nửa cái canh giờ, bởi vì một ít máu rỉ ra trên đỉnh đầu cũng đã kết vảy, trong khi người chết thì máu không thể đông lại được. Người thi châm sức lực rất lớn, hơn nữa có tốc độ cực nhanh, cây ngân châm được đâm hoàn toàn vào sâu trong não, nếu muốn lấy ra, chỉ sợ phải mở sọ."

"Mở...mở sọ?" Dư Bác Hạo run giọng, ánh mắt nhìn về phía Nhiễm Nhan có chút sợ hãi, hắn vì muốn dời đi lực chú ý, vẫn luôn quan sát nàng. Nhìn tử thi làm người buồn nôn, nhưng nhìn ánh mắt trầm lãnh của Nhiễm Nhan, lại làm người phát lạnh từ dưới lòng bàn chân, giờ lại nói muốn mở sọ, hắn thật muôn biết, tiểu nương tử nhỏ tuổi này còn có thể làm ra cái chuyện khủng khiếp gì.

"Không cần đâu." tâm tư Lưu Phẩm Nhuượng lúc này đang bị chuyện khác chiếm cứ, nên bớt đi vài phần sợ hãi. Với hắn mà nói, chỉ cần kết luận Dương phán tư bị người khác giết chết là được, chuyện còn lại, hắn sẽ ở trong tối mà tra.

Chỉ cần biết rõ Dương phán tư là người của ai trong kinh thành, thì chuyện ai là hung thủ cũng liên sáng tỏ, Lưu Phẩm Nhuượng cũng tự nhận bản thân không có bản lĩnh đi hỏi tội hung thủ này, nhưng đoán được ý thương cắp, thấy rõ sóng ngầm, cũng để cho chính mình biết rõ nên chọn thái độ gì để né những ám đấu kia, trong thời điểm máu chốt mà bảo vệ mình.

Nhiễm Nhan liếc nhìn Lưu Phẩm Nhuượng một cái, không nói gì nữa, nàng minh bạch chính mình không có quyền lên tiếng, vì thế đem cơ thịt bị mổ ra sắp xếp trở về vị trí cũ, lấy ra kim chỉ từ trong rương, sau đó trở chuôi dao, ép lại phần da bị mổ ra, dùng cái nhíp kẹp lấy kim thuần thực khâu lại miệng vết mổ, cuối cùng Nhiễm Nhan cởi bao tay lau sạch vết máu xung quanh.

Chỉ một lát sau, bộ vốn dĩ bị mổ xé đến thảm không nỡ nhìn đã khôi phục nguyên dạng, chỉ thêm một đường may ngay ngắn.

Dư Bác Hạo cùng Lưu Phẩm Nhuượng kinh ngạc nhìn nàng một cái, lúc này

mới ý thức được, toàn bộ quá trình giải phẫu, hoàn toàn không có xuất hiện hình ảnh máu chảy thành sông, máu thịt tanh bành như trong tưởng tượng của bọn họ, ngược lại nhìn thì như tùy ý hạ đao, lại gọn gàng ngắn nắp, nơi bị mổ ra có thể nhìn thấy cơ thịt rõ ràng, cũng rất ít đổ máu.

Người chết máu đã không còn chảy, chỉ cần tránh động mạch chủ, toàn bộ máu chảy ra ít hơn nhiều so với tưởng tượng, đây là chuyện mà những pháp y đều tư cách phải làm được, mà Nhiễm Nhan nàng lại là cao thủ trong số đó.

Nhiễm Nhan đem tấm vải trắng phủ lên, đứng dậy nói: "Châm cắm vào phần đầu, theo như ta phán đoán, chính là ngân châm bình thường dùng trong châm cứu, hung thủ hắn là am hiểu rất sâu y lý, lực độ xuống tay được khống chế rất tốt..."

Nói đến đây, trong đầu Nhiễm Nhan hiện lên một đôi mắt đen u tối, nàng dừng một chút, nói: "Ta chỉ có thể cung cấp bấy nhiêu thông tin, hy vọng sẽ hữu dụng."

"Làm phiền rồi, lão phu còn có việc gấp, đi trước một bước." Lưu Phẩm Nhượng còn đang bỏ mặc một phòng toàn quý tộc của hai nhà Nhiễm, Ân bên ngoài, phải chạy nhanh ra mới được.

"Lưu Thứ Sử xin cứ tự nhiên." Nhiễm Nhan nói.

Hắn chuyển hướng qua Dư Bác Hạo nói: "Ngươi thay ta tiếp đai Thập Thát Nương."

Lưu Phẩm Nhượng nhanh chóng rời đi, Nhiễm Nhan sửa sang lại quần áo, theo Dư Bác Hạo ra ngoài.

"Thập Thát Nương trước kia có làm qua nghề ngỗ tác?" Dư Bác Hạo trong lòng rõ ràng, dò hỏi một quý nữ có xuất thân thế gia như vậy là hành vi rất thất lễ, nhưng hắn thật sự nhịn không được.

Nhiễm Nhan hơi rùng mình, biết biểu hiện của mình vừa rồi đã khiến cho vị phán tư hình ngục này hoài nghi, nhưng nàng cũng không muôn tìm có gì hết, liền nói: "Không có, chỉ là hiểu chút y thuật."

"Vậy thủ pháp mổ thi của ngươi..." như vậy thuần thực, tốc độ nhanh, hạ đao tinh chuẩn, trong hơn một khắc ngắn ngủn, từ giải phẫu đến khôi phục thi thể, nếu không phải kinh nghiệm phong phú, làm sao có thể làm được mấy chuyện này

Nhiễm Nhan lảng lặng mà nhìn hắn một cái, sau một lúc trầm ngâm, nhàn nhạt phun ra năm chữ, "Đại khái là thiên phú!"

Khóe miệng Dư Bác Hạo run lên, hắn nghe nói qua có người trời sinh thần lực, có người trời sinh trí tuệ, có người trời sinh trí nhớ siêu quần, nhưng thật sự chưa nghe nói qua người nào trời sinh liền biết giải phẫu thi thể! Nhưng trừ lý do này ra, cũng không tìm được cách giải thích nào khác, hắn cũng chỉ có thể nửa tin nửa ngờ.

"Ngươi làm sao đoán được miệng vết thương ở trên đầu? Chỉ bằng một vết bầm nhỏ trên phần cổ kia?" Dư Bác Hạo tiếp tục truy vấn, mặc kệ là xuất phát từ tâm lý xử án hình ngục, hay là hoài nghi, hắn đều nhịn không được muốn dò hỏi tới cùng.

Nhiễm Nhan đói với loại thái độ này của hắn cũng không có khó chịu, trước kia có bao nhiêu người mặc dù pháp y đã đưa ra kết luận cuối cùng, vẫn không tin, cứ lì lợm la liếm mà đòi giải thích kết quả, Dư Bác Hạo đây còn tính là tốt.

"Cái này thì yêu cầu sức tưởng tượng, nếu một người nắm phần cổ người chết, lại không phải để giết chết hắn, như vậy là vì cái gì?" Nhiễm Nhan cởi khẩu trang xuống, dung nhan tú lệ lại hiển lộ, nhưng không cho người khác cảm giác kinh diễm gì, biểu tình của nàng lúc này không có cảm xúc dao động, nếu không nói lời nào, nhìn chẳng khác gì một bức tượng thạch cao hoàn mỹ.

"Vì không chế hành động của hắn." Dư Bác Hạo nói, nghĩ nghĩ lại bổ sung: "Dương phủ phó tì không có nghe thấy bất luận động tĩnh gì, căn cứ tình huống lúc ấy mà phán đoán, có thể là để dễ hạ thủ."

Nhiễm Nhan nói tiếp: "Không chế hắn hành động đương nhiên là để giết hắn, nghe nói Dương phán tư ngày thường tập võ, nếu ta là hung thủ, sẽ lựa chọn một kích trí mạng, không cho hắn bất luận cơ hội phản kháng nào, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, không cần phải ép hắn ngẩng đầu lên, trừ khi bước này là cần thiết để giết hắn."

Căn cứ thương tổn trên thi thể, phán đoán ra tư thế lúc đó của người chết cùng với quá trình bị hại, đây là môn học bắt buộc trong pháp y học, mà ngỗ tác hiện tại cũng không được trang bị tố chất này. Dư Bác Hạo cũng không thể không tin tưởng, đây là một loại thiên phú.

"Lưu Thú sử còn cần hỏi chuyện gì không? Nếu là không có việc gì nữa, ta có thể về trước hay không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Dư Bác Hạo nói: "Xin chờ một lát, tin rằng kết quả sẽ có nhanh thôi." Nhiễm Nhan gật đầu, Nhiễm Mỹ Ngọc từ lúc bắt đầu vào Ân phủ đều ở cùng một chỗ với các vị nương tử, sau đó cùng đi Ngọc Lan cung, lúc sau nếu thật là cùng Ân Tú Lang gặp len, thì đúng là không có thời gian gây án, người lưu lại đoạn móng gãy kia là một người khác. Lưu Phẩm Nhượng đến chặng vạng mới tra tới Nhiễm Mỹ Ngọc, nói rõ trước đó hắn đã tra hỏi qua những quý nữ và những người khả nghi khác, nếu tra không ra, vậy người muốn giết Văn Lục là ai? Ai lại có thù oán với Tân Mộ Sinh, bất chấp mọi rắc rối mà giá họa cho hắn?

Hy vọng Văn Lục có thể nhanh chóng cung cấp một ít tin tức hữu dụng đi! Nhiễm Nhan trong lòng than nhẹ.

Lời tác giả: Ách, không biết trình độ viết về giải phẫu như thế này có được đa số mọi người chấp nhận không, Tu tử không có đặc biệt mô tả tình huống miệng vết thương hay cơ thịt rữa nát gì a! Đây cũng coi như sạch sẽ đi! Dù sao cũng không phải tiểu thuyết kinh dị mà. (Hay là nói nhiêu đây chưa đủ ghê, cần phải biến thái chi tiết hơn nữa?)

Lời editor: Chương sau đệ nhất mỹ nam lên sàn, không phải nam chính, không phải nam phụ nhưng có chỗ đứng rất quan trọng trong lòng A Nhan, vô cùng đáng yêu, vô cùng đáng thương... Tô Tô thì nuôi thả được, nhưng anh này phải nhốt lại nghe không?

Chương 45: Thập Lang Vân Sinh

Dư Bác Hạo mang Nhiễm Nhan đi đến trà thất bên cạnh thiên thính, Nhiễm Nhan cảm thấy không khí bên ngoài rất tốt, cho nên vẫn đứng ngoài chứ chưa vào trong.

Đứng yên ở dưới hành lang trong chốc lát, Dư Bác Hạo đột nhiên hỏi: "Ngươi từng nói Dương phán tư sau khi trúng châm còn sống thêm một lúc, trong khoảng thời gian này hắn có khả năng lưu lại một ít chứng cứ hay không?"

Nhiễm Nhan nhìn hắn một cái, chậm rãi nói: "Não bộ bị thương tổn trí mang, cơ bản đã mất đi năng lực hành động, nói là hắn còn sống, chỉ là thân thể còn sống mà thôi, trong khoảng thời gian này sinh mệnh đã dần dần trôi đi không thể vẫn hồi."

Nhiễm Nhan ngửa đầu nhìn bầu trời đêm Đại Đường, nghĩ đến lúc mình xuyên qua, không khỏi bỗng sung một câu, "Nhưng phàm là cái gì cũng đều có ngoại lệ, Dư phán tư có thể hiện trường vụ án tra một chút."

Dư Bác Hạo gật gật đầu, "Ta còn có chút công sự, Thập Thất Nương nếu có việc, sai nha dịch gọi ta là được."

"Xin ngài cứ tự nhiên." Nhiễm Nhan hơi cúi đầu, rồi sau đó tiếp tục thưởng thức bầu trời đêm.

Đầy sao lập loè, có thể nhìn thấy rõ dải ngân hà lấp lánh vắt ngang qua bầu trời, Nhiễm Nhan đã lâu chưa từng ngẩng đầu ngắm sao trời, thế giới của nàng có một đoạn thời gian rất dài chỉ có thân thể huyết nhục, ánh sáng trắng của đèn mồ, công tác không ngủ không nghỉ, ngoài nghiêm thi cũng chỉ có nghiêm thi, nàng muốn mượn những chuyện này để mài mòn nỗi sợ hãi và lòng thù hận của bản thân, nhưng mỗi đêm trong cơn ác mộng, vẫn phải nhìn thấy người bạn thân của mình giãy giụa trước khi chết.

Nàng là pháp y, mỗi một cái tổn thương trên thi thể đều đang kể với nàng tình hình lúc đó thảm thiết ra sao, nàng có thể suy đoán từng động tác mà bạn mình dùng để phản kháng lúc đó, cùng với những động tác mà bọn cầm thú kia dùng để xâm phạm và bạo hành bạn mình, từng chút từng chút mà diễn lại trong mộng, cũng như ngoài đời thật, nàng hoàn toàn bất lực.

Lặng lặng đứng hồi lâu sau, người trong phòng bắt đầu lục tục đi ra, Thập Bát nương mang khuôn mặt tái nhợt mà đi theo sau Nhiễm Văn, hiển nhiên là đã được phỏng thích.

Nhiễm Văn thấy thân ảnh Nhiễm Nhan, liền rẽ qua hướng này. Đi cùng hắn còn có Nhiễm Mỹ Ngọc và hai nam tử mặc hoa phục khác.

"A Nhan." Thanh âm Nhiễm Văn có chút mỏi mệt.

Nhiễm Nhan đi xuống hành lang, hơi khom người với hắn, "A gia."

"Ngươi đúng là Thập Thất Nương?" một nam tử trung niên bên cạnh nói, sắc mặt kinh ngạc, "Hai năm trước còn gầy yếu bất kham, là tiểu nha đầu nhìn không ra dung mạo, vậy mà giờ lớn lên xinh đẹp như vậy! Đều nói con gái lớn thì lột xác, quả nhiên không phải giả a!"

Nhiễm Nhan liếc nhìn người nọ, một bộ hoa phục hoa văn chìm màu nâu vô cùng hoa lệ, đầu đội khăn vấn, eo mang ngọc bội, dáng người mập mạp lại ôn tồn lễ độ, ánh mắt có ba bốn phần giống Nhiễm Văn, hắn là vị thúc phụ nào đó, nhưng trong trí nhớ của nàng, lại không có người nào như vậy.

"Ha ha, A Nhan không nhớ tam thúc cũng phải, hai năm trước tam thúc vẫn còn ngọc thụ lâm phong như cha của con, bất quá mấy năm gần đây có chút mập ra." Mập mạp cười.

Tam thúc? Nhiễm Nhan lập tức nhớ ra đúng người, thứ đệ của Nhiễm Văn, Nhiễm Bình Dụ.

Nhiễm Bình Dụ là người cực kỳ có đầu óc làm ăn, là nhà giàu nhất Tô Châu, nhưng định cư ở Trường An, bởi vì phải ôm đodom toàn bộ sinh hoạt phí của Nhiễm thị, cho nên mới có địa vị nhất định ở trong tộc. Trong trí nhớ của Nhiễm Nhan, hắn xem như là người duy nhất ở Nhiễm thị thật tình quan tâm nàng.

"Tam thúc!" thanh âm Nhiễm Nhan nhiệt tình hơn một chút.

Nhiễm Bình Dụ bước tới cẩn thận đánh giá Nhiễm Nhan mấy lần, cười ha hả nói: "Ta hàng năm đều ở bên ngoài, mới vừa về tới liền nghe nói ngươi bị đưa đi thôn trang dưỡng bệnh, còn tưởng là có nội tình gì, trước mắt thấy ngươi sống tốt, ta cũng an tâm rồi."

Nhiễm Bình Dụ là nhân tình, nếu hắn thật sự cảm thấy không có nội tình gì, nhất định sẽ không nói những lời này chọc huynh trưởng không vui. Hắn trong lời nói có ám chỉ, làm sắc mặt Nhiễm Văn trầm xuống.

Trong mắt Nhiễm Nhan lóe lên, để đến mức này, thật không hiểu là thủ đoạn của Cao thị quá cao minh, hay là nguyên chủ Nhiễm Nhan quá yếu kém! Nhìn Nhiễm Bình Dụ tươi cười từ ái, nàng trong lòng thở dài, Nhiễm Nhan kia sớm đã hương tiêu ngọc vẫn a!

Nhiễm Văn đối với thứ đệ này không có một chút hảo cảm nào, còn không phải chỉ là chi ra mó tiền sao? Trưởng lão trong tộc lại nhìn hắn với con mắt khác! Thương nhân Trường An thì cũng là thương nhân thôi! Đê tiện như nhau, con buôn như nhau! Nếu không phải năm đó A gia đào hết vốn chỉ để đi cưới một cái thứ nữ của Huỳnh Dương Trịnh thị, nơi nào tới lượt hắn tới xum xoe!

Áp xuống một bụng túc, Nhiễm Văn nhàn nhạt nói: "Đi thôi."

Năm đó Nhiễm thị đã xuống dốc, chỉ còn ít tiền tài, lão gia chủ thật vất vả mới nương theo việc hôn nhân này để leo lên quan hệ cùng Huỳnh Dương Trịnh thị, tiền không có còn có thể kiếm, nhưng một khi thanh danh thi tộc xuống dốc, muôn ván hồi thì khó khăn hơn gấp trăm lần! Nhưng mà đạo lý này, ánh mắt thiển cận của Nhiễm Văn vĩnh viễn không thể nhìn ra.

Mấy người im lặng đi ra phủ nha, một thiếu niên hoa phục đi cùng Nhiễm Bình Dụ dựa gần đến bên Nhiễm Nhan nhỏ giọng hỏi: "A Nhan, còn nhớ Thập ca không?"

Nhiễm Thập Lang, là con vợ cả của Nhiễm Bình Dụ, tên Vân Sinh. Tuổi ước chừng mười bảy mươi tám, môi hồng răng trắng, mặt phù dung như xuân hoa hiếu nguyệt, biểu tình sáng láng, trong trẻo tràn trề sức sống như liễu mùa xuân, như chim oanh buồm sớm, dung hoa khiếp người.

Nhiễm Nhan nao nao, mới vừa rồi hắn không lên tiếng, lại hơi cúi đầu, nên nàng chưa phát hiện ra còn có một nam tử tuyệt sắc như thế ở bên cạnh.

"Tất nhiên là nhớ rõ, khi còn nhỏ Thập ca thường cho ta nhiều đồ chơi mà."

Nhiễm Nhan cúi đầu, nhẹ giọng nói.

Nhiễm Vân Sinh đột nhiên cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, đẹp không gì sánh được, thu hút vô số ánh mắt của đám con cháu An gia chung quanh.

Nhiễm Vân Sinh đi nhanh ra trước, nói với Nhiễm Văn: "Đại bá, ta hai năm không gặp A Nhan, rất nhớ, không bằng để ta đưa nàng về thôn trang đi."

Mọi người đối với những thứ xinh đẹp đều có một loại khoan dung nhất định, dù Nhiễm Văn không thích thứ đệ, đối với diện mạo giống con gái lại quá mức diêm lệ của Nhiễm Văn Sinh cũng thấy không thoái mái, nhưng vẫn không thăng nổi nụ cười của hắn.

Nhiễm Văn bị nụ cười của Nhiễm Văn Sinh làm cho trước mắt nở hoa, hơi rũ mắt nói: "Đi đi, trên đường cẩn thận!"

Nhiễm Mỹ Ngọc hung tợn mà trùng Nhiễm Nhan, hận không thể đem nàng đi lột da rút xương, con gái thích trai đẹp, mặc dù Nhiễm Văn Sinh là huynh trưởng của các nàng, cũng không thoát khỏi việc có mong muốn độc chiếm, chỉ là hiện giờ tâm tình Nhiễm Văn không tốt, nàng cũng không dám làm cản.

Nhiễm Văn Sinh lại cùng Nhiễm Bình Dụ nói mấy câu, rồi đưa Nhiễm Nhan lên một chiếc xe ngựa khác. Chờ nha dịch gọi Thiệu Minh ra, xe ngựa liền chậm rãi chạy đi.

"A Nhan mệt phải không?" Nhiễm Văn Sinh nhìn vẻ mệt mỏi nhàn nhạt giữa hai lông mày Nhiễm Nhan, có chút đau lòng, hắn vẫn luôn sống ở Trường An, hai ba năm mới trở về một chuyến, khi ở Trường An hoàn toàn không có nghe nói Nhiễm Nhan có bệnh gì, trở về mới biết được, nàng thế nhưng bị đưa đến thôn trang dưỡng bệnh, trong chuyện này có cái gì khuất tất, A gia biết, hắn cũng có thể đoán ra một chút.

Ân tượng của Nhiễm Nhan đối với vị huynh trưởng ôn hòa lại mỹ mạo này không tồi, hơn nữa trong trí nhớ hắn đối với nàng cũng rất tốt, liền nở nụ cười, "Còn tốt."

Nhiễm Văn Sinh thấy nàng cười, mới thoáng yên lòng, "Trong thư hồi âm ngươi luôn chỉ nói có vài câu ít ỏi, cũng không nói tình trạng của mình, ta còn cho rằng ngươi giận ta vì từ cuối năm kia tới giờ ta chưa từng trở về thăm ngươi."

"Thư?" Nhiễm Nhan ngân ra một chút, "Ta mấy năm nay không có thu được một phong thư nào."

"Cái gì?" gương mặt tuyệt mỹ của Nhiễm Văn Sinh tràn đầy kinh ngạc, rồi chuyển thành phẫn nộ, "Cao thị thật là khinh người quá đáng!"

Nhìn gương mặt vì tức giận mà đỏ lên của hắn, rực rỡ như mây tía, mỹ lệ không gì sánh được, Nhiễm Nhan rõ cuộc biết tới cái gọi là 'mỹ nhân', nhất tàn nhất tiêu, vui vẻ giận dữ đều là cảnh đẹp khác nhau, đều làm người không rời được mắt, đây mới là mỹ nhân.

"Thập ca, có ai nói qua với ngươi là ngươi đẹp đến mức làm người khác

muốn phạm tội chưa?" Nhiễm Nhan nói. Nếu không thêm "Thập ca" vô câu này, thì đây chẳng khác gì trêu ghẹo trăng trọn.

Nhiễm Vân Sinh còn đang nỗi nóng, chợt nghe nàng nói như vậy, không khỏi cười to, một câu nói đùa bình thường, Nhiễm Nhan lại hỏi đến vô cùng nghiêm túc, hiệu quả hài hước còn tốt hơn. Nhưng trời đất chứng giám, trong ý tứ của Nhiễm Nhan thật sự không có nửa điểm đùa giỡn, nàng thật tình cảm thấy, bất luận là nam hay nữ, trưởng thành đẹp như vậy đều là một chuyện nguy hiểm.

Cười xong, Nhiễm Vân Sinh cũng có chút bất đắc dĩ, "Ta biết cái diện mạo này của ta không tốt, nhiều người sau lưng ta nói rất khó nghe, nhưng ta đều không thèm để ý, A Nhan, ngươi sẽ không ghét bỏ đáng vẻ này của ta đi?"

Ai có thể ghét bỏ? Nhiễm Nhan tuy rằng không quá chuộng vẻ đẹp dạng này, nhưng không thể không thừa nhận, mấy mỹ nam ống ẹo mà đưa đến trước mặt hắn đều thành cặn bã, có điều Nhiễm Vân Sinh rõ ràng không ý thức được vẻ đẹp của bản thân, bởi vậy mà có chút tự ti.

"Ta nghe người ta nói, nam sinh nữ túróng, là cực kỳ có phúc khí, Quan Thé Âm Bồ Tát còn không phải là nam sinh nữ túróng sao?" Nhiễm Nhan trước giờ cũng không ngờ mình sẽ có lúc dùng thần phật đi an ủi người khác.

Nhiễm Vân Sinh lộ ra lúm đồng tiền, giống như ánh trăng xé tan đêm đen, sáng rực huy hoàng, rất có sức cuốn hút, đèn mức khuông "mặt người chết" của Nhiễm Nhan cũng không khỏi phá băng, nhìn cũng sinh động hơn vài phần.

Dọc theo đường đi, Nhiễm Vân Sinh kể cho Nhiễm Nhan nghe rất nhiều chuyện thú vị ở Trường An, toàn bộ khí thế của Đại Đường giờ đây mới xốc lên một góc núi băng trước mắt Nhiễm Nhan, nàng cũng là lần đầu tiên ý thức được một cách trọn vẹn, đây là bắt đầu một thời kỳ huy hoàng trong lịch sử Trung Quốc, Đại Đường thịnh thế, nơi sản sinh ra không biết bao nhiêu thê hệ tài hoa.

Hồ cơ như hoa, tiên y nộ mã, Nhiễm Nhan thật muốn đi nhìn tận mắt.

Nhiễm Vân Sinh đưa Nhiễm Nhan đến thôn trang, nói ngày mai sẽ lại đây tìm nàng rồi cùng nhau đi ra ngoài chơi, nên để lại xe ngựa, mang theo mấy phủ binh giục ngựa trở về thành.

Đi đến viện môn, Nhiễm Nhan liếc mắt một cái liền nhìn thấy trong viện đầy người, Ngô Tu Hòa đang nửa nằm nửa ngồi ở dưới hành lang, híp mắt, Tang Thần lại đang vòng tới vòng lui ở gần cửa viện, Hình Nương ngồi khêu đèn may áo trước phòng Văn Lục, một thị tỳ đang sắc thuốc, còn lại tất cả đều ở trong sân.

Nhiễm Nhan giờ mới nhớ ra, Cao thị hôm nay đem tống bảy cái phó tì lại đây.

"Nương tử!" Tang Thần là người thứ nhất nhìn thấy Nhiễm Nhan, lập tức vọt lại, "Nương tử không có việc gì đi?"

Tuy rằng hỏi câu này có chút dư thừa, nhưng quan tâm không phải làm bộ, nàng thôi không so đo với hắn, "Không có việc gì, thương thể của ngươi như thế nào rồi?"

"Ít nhiều nhờ Ngô thần y, hiện tại đã khá hơn nhiều." Gương mặt tuấn dật của Tang Thần mang vẻ ngượng ngùng, dư quang thoáng nhìn thấy Hình Nương vẻ mặt không tốt đang đi về hướng này, lập tức nói sang chuyện khác: "Tại hạ mang mấy món đồ sứ qua cho nương tử, nghe nói nương tử đi nha môn, có chút lo lắng, cho nên chờ nương tử trở về."

"Đa tạ quan tâm, gồm sứ tống cộng tiêu phí nhiều ít, một lát nói Hình Nương kết toán cho ngươi." Nhiễm Nhan cân nhắc, mấy món đồ sứ tinh xảo như vậy, tất nhiên giá trị xa xỉ, nàng chiếm dụng sức lao động của Tang Thần xem như giao dịch, nhưng chi phí trong đó cũng không thể để hắn chịu.

Tang Thần chớp chớp mắt, dày mặt mè mang nói: "Ta ở trong thành có quen biết một chủ lò nung tư nhân, hắn không thu tiền." Dừng một chút, khiêm tốn thỉnh giáo: "Nương tử có biết, mượn một gian lò nung thượng đẳng, phải trả bao nhiêu tiền không?"

Hình Nương liếc hắn, tiếp lời: "Một cái lò nung thượng đẳng chu vi một trượng, ước chừng một ngày phải chi ra hai mươi lượng bạc."

Tang Thần sắc mặt cứng lại, lúng ta lúng túng nói: "Tại hạ viết thêm vài phần tụng trạng..."

Một phần tụng trạng mười tiền, một lượng bạc tương đương một ngàn tiền, phải viết bao nhiêu mới có thể bù đủ hai mươi lượng này? Chưa nói đến mấy phần viết tặng không lấy tiền chỉ lấy ân tình, tỷ như phân tụng trạng của Vương thị kia cũng chỉ thu nửa sọt củ cải.

"Nếu nương tử không có việc gì, tại hạ về trước." Tang Thần trong lòng yên

lặng tính, chậm rãi nói một câu với Nhiễm Nhan, rồi giống như u hồn mà đi về phía cửa viện.

Ngô Tu Hòa cũng quăng xuống một câu rồi chắp tay sau lưng bước về viện. Ở Đại Đường nàng không thân không thích, thấy có nhiều người quan tâm nàng như vậy, đáy lòng Nhiễm Nhan có chút ám áp, lại nhìn một sân thị tỳ, cũng thoái mái một chút, "Hình Nương, ngươi an bài việc cho các nàng làm đi, quan sát một đoạn thời gian, lại chọn ra mấy cái vũng vàng một chút đến hầu hạ bên cạnh ta."

Thanh âm Nhiễm Nhan không nhỏ, không cố tình tránh những thị tỳ mới tới kia. Ứng phó nhiều chuyện như vậy, Nhiễm Nhan có chút mệt mệt, sau khi rửa mặt qua loa thì lên giường nghỉ ngơi.

Có lẽ là hôm nay gặp nhiều người quen cũ, trong lúc ngủ mơ, lại gợi lên rất nhiều chuyện trong sâu thẳm ký ức của nguyên chủ.

Tướng mạo của mỗi người đều vô cùng rõ ràng, nhưng mà từ đầu đến cuối, chỉ có một nữ tử gọi là "A Văn" mang khuôn mặt mơ hồ, ước chừng vẫn là một hài tử khoảng mười tuổi, thanh âm trong trẻo, run rẩy nói với nàng: "A Nhan, ta đau quá...A Nhan, thật sự rất đau..."

Nhiễm Nhan bắt lấy tay nàng, an ủi: "A Văn đừng sợ, đừng sợ!"

Đang nói, trong tay Nhiễm Nhan lại trống không, xung quanh đều là nước, phía trước là một nữ tử dáng người yếu điệu trên mặt bị khăn trắng che lại, tóc đen phiêu tán trong nước, giống như rong rêu, váy lụa màu hồng nhạt nở rộ trong nước như một đóa hoa nở trong suốt, bốn phía truyền đến tiếng nàng khóc té tâm liệt phế, oán giận, tuyệt vọng, thê lương...

Chương 46: Ân Văn Văn là ai

"A Văn!!" Nhiễm Nhan từ trên giường bật dậy, gió đêm phất qua, trên trán, sau lưng đều cảm giác hơi lạnh, thì ra đã ướt nhẹp mồ hôi.

"Nương từ lại gấp ác mộng?" Hình Nương nghe tiếng, vội vàng bung đèn từ gian ngoài đi vào, vén màn trúc lên, thấy Nhiễm Nhan ôm chăn ngồi đó, liền đem đèn đặt trên cái bàn con bên cạnh, quỳ ngồi xuống cạnh nàng.

Dưới ánh sáng mỏng manh, Hình Nương thấy trên trán Nhiễm Nhan rịn ra mồ hôi, móc khăn ra thay nàng lau, "Nương từ từ khi lành bệnh thì đêm nào cũng giật mình dậy, phải đi chùa thắp hương mới được."

"Hình Nương, người có biết A Văn là ai không?" Nhiễm Nhan nhíu mày hỏi. Nàng suy đoán, đây chắc là chuyện mà nguyên chủ cực lực muốn xóa đi trong trí nhớ của mình, cũng có thể là thân thể này có bệnh mất trí nhớ có chọn lựa gì đó.

Hình Nương thần sắc buồn bã, thở dài một hơi nói: "Lão nô biết việc này đã thành tâm bệnh của nương tử, vốn đã quên, sao giờ lại nhớ tới?"

Nhiễm Nhan咪 môi không nói, ánh mắt yên lặng nhìn Hình Nương.

Hình Nương thấy nàng thần sắc kiên định, biết cũng không có biện pháp gạt nàng, liền nói: "Văn Văn là Ân phủ Tú Nương, cùng nương tử giao hảo, sau lại mắc phải bệnh hiểm nghèo mà mất, nương tử vì vậy mà thương tâm hơn nửa năm, sức khỏe cũng dần dần xấu đi."

"Chỉ vậy thôi à?" Nhiễm Nhan vô luận như thế nào cũng không nhớ là nàng đã từng có một người bạn gái tên Ân Văn Văn. Người tâm lý có chút yếu ớt, trải qua chuyện đáng sợ hoặc bi thương đều sẽ vô thức mà gạt bỏ đi đoạn kí ức này, tục xưng là mất trí nhớ có lựa chọn, nếu sự thật chỉ đơn giản đúng như lời Hình Nương, thì làm sao sẽ xuất hiện chứng bệnh này? Liên hệ đến những hình ảnh đã nhìn thấy trong mộng, Nhiễm Nhan cảm thấy, quên có lựa chọn, khả năng lớn là do sợ hãi.

Hình Nương trầm mặc một lát, mới nói: "Lão nô nhớ rõ, hôm ấy đúng là mấy ngày trước ngày giỗ của phu nhân, lão nô dẫn Văn Lục đi chuẩn bị đồ cho ngày giỗ của phu nhân trong phủ, ngài mang theo Ca Lam đi Ân phủ, chỉ là khi trở về lại không thấy Ca Lam đâu, ngài thì bất tỉnh, cụ thể đã xảy ra chuyện gì, lão nô thật sự không rõ ràng lắm."

"Ca Lam..." Nhiễm Nhan lầm bẩm cái tên này, chẳng lẽ nữ tử chìm dưới

nước ở trong mộng là Ca Lam?

Lòng mang nghi ngờ, Nhiễm Nhan hỏi: "Ngươi có còn nhớ ngày đó Ca Lam mặc là quần áo màu gì không? Hoặc là, Ca Lam ngày thường thích mặc quần áo màu gì?"

"Cái này lão nô thật ra không rõ ràng lắm, có lẽ Văn Lục biết. Bất quá, nương từ ngày thường không phải rất thích cho các nàng mặc đồ cùng màu sao? Ca Lam xưa nay mặc nhiều nhất, chính là màu lam." Hình Nương lo lắng sốt ruột mà nhìn Nhiễm Nhan, lại nói: "Nương tử, trời còn chưa sáng, ngài đừng nghỉ nữa, ngủ tiếp một lát đi, có chuyện gì thì chờ trời sáng rồi lại cẩn thận nghỉ."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, nằm lại trên giường.

Hình Nương sợ nàng lại gặp ác mộng, liền đem đèn đặt lên cái bàn con cạnh cửa sổ, kéo lụa mỏng xuống che lại, như vậy toàn bộ không gian liền được phủ bởi một tầng ánh sáng nhu hòa.

Bảy năm nay, Nhiễm Nhan mỗi đêm thường bừng tỉnh từ trong ác mộng, nhưng trước giờ nàng không có mơ thấy qua những hình ảnh không đầu không đuôi như vậy, váy lụa màu hồng, khuôn mặt bị vải trắng bao lai, tiếng khóc thê lương tuyệt vọng...

Là Ân Văn Văn? Nhiễm Nhan kinh sợ, nếu nữ tử kia là Ân Văn Văn, như vậy hết thảy đều thông suốt. Có lẽ nguyên chủ Nhiễm Nhan chính là không cân thận nhìn thấy một màn chết oan chết uổng của Ân Văn Văn, bị dọa cho hôn mê bất tỉnh, cho nên sau khi tỉnh lại tiềm thức liền tự động bài xích đoạn kí úc này.

Như vậy nữ hài nàng nhìn thấy trong mơ lúc đầu, và nữ tử chìm dưới nước sau đó, chính là một người ở hai thời điểm khác nhau.

Ân Văn Văn nói, nàng đau quá, là đau ở đâu? Nàng thật sự bị mắc bệnh hiểm nghèo sao?

Còn có thanh âm kêu khóc vang vọng bên tai lúc cuối, từng câu từng chữ mơ hồ, nhưng lại rõ ràng mà truyền đạt cảm xúc của nàng ta, tuyệt vọng, sợ hãi, không cam lòng... Cảm xúc như vậy, có phải nói là nàng bị chết oan uổng, là bị người mưu sát hay không?

Nhiễm Nhan miên man suy nghĩ một hồi, đem đầu đuôi miễn cưỡng chắp nối lại, bất quá trong đó còn có rất nhiều điểm khó hiểu, tỷ như Ca Lam tại sao lại mất tích? Sau khi Ca Lam mất tích, Nhiễm phủ có thái độ gì nếu nữ tử chìm dưới nước kia thật sự là Ân Văn Văn? Nàng chết như vậy, là vì cái gì?

Ký úc bị lãng quên quá lâu, sẽ không vô duyên có vô cớ mà trỗi dậy. Trí nhớ bị đè nén kiểu này, có khả năng sẽ bị người hoặc chuyện quen thuộc kích khởi, có lẽ là mấy ngày trước lại đến Ân phủ, mới gợi lên đoạn ký úc

này đi.

Trăng trọc hòi lâu, ngoài cửa sổ ánh sáng mặt trời dần dần tỏa ra, xuyên thấu qua khe hở cánh cửa sổ đang đóng mà rọi vào trong, Nhiễm Nhan không có một chút buồn ngủ nào, liền đứng dậy mở cửa sổ ra.

Không khí mát mẻ buổi sáng sớm mang theo mùi cỏ nước nhàn nhạt ập vào mặt, trọn bóng mà thanh tân, đây là hơi thở đặc trưng của vùng sông nước Giang Nam. Nhiễm Nhan hít vào thở ra trong chốc lát, nhìn ánh bình minh bắt đầu trai rộng nơi chân trời phía Đông, trong giây lát từng chùm từng chùm ánh nắng phá vân mà ra.

Nhiễm Nhan cúi đầu thổi tắt đèn, duỗi eo, nghe thấy tiếng bước chân liền xoay người lại, thấy Hình Nương đang vén màn che lên.

Hình Nương thấy Nhiễm Nhan, nao nao, "Nương từ sao lại dậy rồi?"

"Hôm qua không phải đã hẹn hai người bệnh sao? Hôm nay phải vào thành chẩn bệnh giúp bọn họ." Nhiễm Nhan ngồi vào trước kính trang điểm.

Về chuyện Nhiễm Nhan trị bệnh cứu người này, Hình Nương thật ra không có ý kiến gì, nàng vốn không trông cậy vào Nhiễm Nhan kiêm được bao nhiêu tiền, chỉ là kiêm cái thanh danh tốt, về sau cũng có thể gả cho người tốt, cho dù Nhiễm Văn muốn liên hôn, cũng khẳng định sẽ nhìn lên cao, thanh danh Nhiễm Nhan càng vang dội, người liên hôn cũng sẽ không kém được, nếu Nhiễm Văn bị lợi ích che mờ mắt hoặc nghe Cao thị khích bác, đem nàng phôi với một mối không xứng đáng, trưởng lão Nhiễm thị cũng không có khả năng đồng ý, dù gì thì Nhiễm Văn có không cần mặt mũi đi nữa, Nhiễm thị vẫn cần.

"Aizz, nương tử giúp người chẩn bệnh a, có thể chẩn ra được thì chẩn, chẩn không được thì phủi qua cho Ngô thần y, nói như thế nào hắn cũng là sự phụ ngài, chuyện này hắn chịu trách nhiệm, người khác cũng không nói được." Hình Nương dặn dò nói.

Nhiễm Nhan cười gật đầu.

"Ta đi gọi mấy thị tỳ lại đây hầu hạ nương tử rửa mặt. Nương tử để ý một chút, tuyên hai đứa vừa mắt." Hình Nương nói, đứng dậy đi ra cửa.

Không lâu sau liền dẫn bốn thị tỳ tiến vào.

Bốn người này đều mặc áo váy ngang ngực màu cam nhạt in hoa, đai áo màu trắng, thắt một cái nơ bướm trước ngực, tóc búi kiểu nha hoàn vô cùng đơn giản.

Xiêm y của mấy thị tỳ này nhìn còn tốt hơn nhiều so với đồ Văn Lục mặc,

Nhiễm Nhan có chút chua xót, sau khi các nàng hầu hạ rửa mặt, nàng mới quay đầu nói với Hình Nương: "Mấy xấp vải hôm qua đưa tới, người coi cái nào hợp mắt thì cầm đi, may vài bộ xiêm y cho mình cùng với Văn Lục, ta dù sao cũng sắp hồi phủ, mấy thứ này có rất nhiều."

Nhiễm Nhan đánh giá xong thị tỳ, sau khi thu hồi ánh mắt, mấy thị tỳ cũng đều nhìn trộm nàng. Hôm qua có phu nhân ở đây, các nàng ngại với uy nghiêm, cả mắt cũng không dám nâng một chút, tối hôm qua trời lại quá tối, chỉ nhìn thoáng qua bóng dáng, cho tới bây giờ mới chân chính nhìn rõ ràng, nữ tử trước mắt, tóc đen như lụa khoác ở sau người, mày dài qua thái dương, một đôi mắt đẹp đen nhánh sâu đến không thấy đáy, đuôi lông mày khoe mắt đều nhàn nhạt lạnh lẽo, lông mi như lông vũ, khi hơi rũ xuống che lại ánh mắt nặng nề tạo thành cái bóng trên da thịt trắng nõn gân như trong suốt, lơ đãng lộ ra một chút kiều mỹ.

Thủy tràm vi cốt, ngọc vi cơ.*

*chỉ vẻ đẹp như hoa như ngọc của chánh chủ

Bốn người nhất thời ngây người, các nàng vốn tưởng rằng phu nhân kia đã đẹp tới cực hạn, đây còn có mỹ nhân giống băng tuyết như vậy.

Hình Nương quỳ ngồi phía sau Nhiễm Nhan, dùng lược sừng trâu chải tóc cho nàng, "Vài lần trước nương từ mua về còn chưa có dùng xong đâu, nhất thời nửa khắc cũng không cần may mới, nhưng Lưu thị vẫn mặc áo vải thô, nên cho nàng một cây vải."

"Là ta sơ sẩy, người chọn lấy một cây tốt, còn cho nàng hai cây bình thường, đồ ăn còn lại cũng phân phát hết đi." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói. Thị tỳ phía sau mới hồi hôn từ trong kinh diễm, chỉ nghe vị nương tử này nói chuyện nhẹ nhàng lạnh nhạt, không ra ý quan tâm gì, chính là ra tay lại cực kỳ rộng rãi. Mấy thứ tơ lụa, sa la bên chủ trách đưa tới đều là đồ cực tốt, có vài cái đến phải mấy trăm lượng bạc một cây. Tuy nói là hạ nhân cũng không có khả năng mặc loại vải tốt như vậy, nhưng cái kém nhất trong đó, cũng đên ba bốn mươi lượng.

Trong lúc nhất thời trong lòng mấy thị tỳ hơi hoang mang, trước khi tới phu nhân rõ ràng có nói Thập Thật Nương là người không có chủ ý, tính tình lại cực kỳ nhu nhược, nhưng từ tối hôm qua đến giờ, có chủ ý hay không thì

chưa biết, nhưng bộ dáng kia chỗ nào có nửa phần nhu nhược. Hình Nương lại hỏi, "Nương từ hôm nay vẫn ngồi xe ngựa của thôn trang à?"

Hình Nương vẫn luôn cảm thấy nương tử nhà mình ngồi xe ngựa này quá mức ủy khuất, không phải bởi vì sợ mất mặt, dù sao chủ viện không cho đưa xe ngựa tới, mất mặt chính là Nhiễm thị, mà là mức độ thoải mái của xe ngựa tốt khác xa với xe ngựa bình thường.

"Ngày hôm qua lúc Thập ca đưa ta về, xe ngựa của hắn còn lưu tại thôn trang, hắn nói hôm nay sẽ sớm tới tìm ta ra ngoài chơi." Nhiễm Nhan nói.

Hình Nương động tác dừng lại, vui mừng nói: "Thập Lang đã trở lại?"

Trong lòng mấy thị tỳ cũng hơi giật nhẹ, Nhiễm Thập Lang, kia chính là cái đại kim chủ a! Hơn nữa nghe nói bộ dạng có thể so với tiên nhân, nếu bám lên được, hắn cho dù tùy tiện rỉ ra một chút, cũng đủ cho cả nhà các nàng ăn uống mấy đời. Lấy các nàng tư sắc mà muốn trở thành tiểu thiếp của Nhiễm Thập Lang khẳng định là không có hy vọng, nhưng Thập Thất Nương cùng hắn giao hảo, lại là huynh muội, lấy lòng Thập Thất Nương cũng như nhau thôi!

Cao thị phỏng chừng nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến, mấy người bà ta an trí này, chỉ nghe một câu về Nhiễm Thập Lang, tâm tư đã lay động ầm ầm như địa chấn.

Sau khi trang điểm xong, dùng chút cơm sáng đơn giản. Nhiễm Vân Sinh giống như là bấm đốt ngón tay tính thời gian, Nhiễm Nhan vừa mới buông đũa, Thiệu Minh liền thông báo hắn tới.

Hình Nương ra ngoài đón, Nhiễm Nhan vẫn đoán chính xác mà quỳ ngồi ở bên kề, tiếp nhận nước trà do thị tỳ dâng lên, súc miệng. Nhưng có mấy á thị tỳ nhịn không được, bắt đầu nhìn trộm xung quanh, mặc kệ là thân phận kim chủ của Nhiễm Vân Sinh, hay là hắn bản thân tướng mạo tuấn mỹ, đều làm người ta tò mò.

Nhiễm Nhan cũng đang bất động thanh sắc mà quan sát bốn thị tỳ này, bộ dáng đều không tồi, có hai người thậm chí còn đẹp hơn Văn Lục vài phần, chỉ có điều đều tỏ ra nóng nảy, không có một người nào trầm ổn.

Cũng không thể nói là đều không dùng được, người không giàu được tâm tư như vậy, Nhiễm Nhan lại tương đối yên tâm, chọn một hai người có tiềm lực có thể mượn sức, rồi lại bồi dưỡng một chút, so với những người ngay từ đầu đã tâm tư thâm trầm thì yên tâm hơn.

Người trong phòng ôm tâm tư khác nhau, bên ngoài tiếng cười đã tới gần, ánh sáng ở cửa tối sầm lại, mọi người liền nhìn thấy một người mặc trang phục tay rộng màu hoàng yến, phổi đai lưng màu trắng thêu chỉ bạc, mặt như trăng rằm Trung thu, sắc như hoa xuân buổi sớm, tóc mai gọn gàng, mặt mày như họa.

Nhiễm Vân Sinh nhìn thấy Nhiễm Nhan ngồi trên tịch không nhúc nhích, ra vẻ không vui nói: "A Nhan cũng không biết ra đón Thập ca một cái."

Nhiễm Vân Sinh ôn hòa dễ chịu, luôn làm Nhiễm Nhan bất tri bất giác mà thả lỏng ra nhiều, khóc môi hơi cong lên, "Ai làm người tới vừa khéo như vậy, ta vừa mới dùng cơm xong, cũng không đến mức mang một miệng dầu mỡ mà chạy ra ngoài đi!"

Nhiễm Vân Sinh cười rạng rỡ, ngược lại nói: "Ngươi hôm nay có chỗ nào muốn đi không?"

"Có." Nhiễm Nhan đánh giá Nhiễm Vân Sinh một cái, hắn mang cái bộ dạng khuynh quốc khuynh thành này, thật sự không thích hợp bồi nàng đi khám bệnh cho người ta, "Hôm qua có hẹn hôm nay sẽ đi chẩn bệnh cho hai người, đi vào thành trước đi, sẽ không mất nhiều thời gian. Người nếu có việc gì khác thì cứ đi giải quyết trước."

Nhiễm Vân Sinh kinh ngạc hỏi: "Ngươi biết y thuật?"

Chương 47: Đến nhà chẩn bệnh

"Sơ sơ." Nhiễm Nhan khinh khinh phiêu phiêu mà phun ra hai chữ này. Nàng không có thói quen nói dối, bịa ra một câu chuyện thì có thể giấu tai mắt người khác trong nhất thời, nhưng thường thì nói nhiều lỗ hổng cũng nhiều.

Nhiễm Vân Sinh thấy Nhiễm Nhan không muốn nói, cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ nói: "Ta cũng không có chuyện gì quan trọng, đến trong thành ta trước tiên tìm cái túu lâu ngồi một chút, chờ người về."

Hai người thương lượng xong, liền lên xe ngựa.

Hai người bệnh mà Nhiễm Nhan hôm nay phải đi chẩn, đều là người có uy tín, địa vị trong thành Tô Châu tuy so ra kém ba nhà Tề, Nhiễm, Nghiêm, nhưng lại có thực lực mà cả ba nhà kia cũng không dám dễ dàng trở mặt.

Nhiễm Nhan rất ít nói, nếu không có chuyện gì trọng yếu, đại đa số tình huống đều sẽ không chủ động trò chuyện, bởi vậy dọc theo đường đi chỉ có Nhiễm Vân Sinh nói, nàng ngẫu nhiên phụ họa vài câu.

Nhiễm Vân Sinh cũng phát giác muội muội này rất khác trước, tuy rằng trước kia cũng khá ít nói, nhưng luôn nhu nhu nhược nhược mà theo sau người khác, cô gắng tìm kiếm một chỗ dựa, dùng cái gọi là 'chim nhỏ nép vào người' để hình dung nàng là hợp nhất, nhưng hiện tại, với vẻ lạnh nhạt xa cách không tản đi được giữa hai hàng lông mày kia, thì như thay đổi một người khác.

Thay đổi như vậy, làm Nhiễm Vân Sinh trong lòng ẩn ẩn đau, trong mắt hắn, muội muội mình chắc là đã chịu rất nhiều đau khổ, tính cách mới có thể chậm rãi biến thành như vậy, bèn một đường toàn kể chuyện cười, chọc nàng vui vẻ.

Tới trong thành, Nhiễm Vân Sinh xuống xe trước cửa một túu lâu tên gọi là Thiên Hương Lâu, Nhiễm Nhan thì đi tiếp tới Lư gia nằm cách chợ đông khá xa.

Nghe nói Lư gia là một nhánh của Phạm Dương Lư thị. Phạm Dương Lư thị thời tiền Tùy có danh hiệu "Nhất môn Tam công chúa", trai gái trong hoàng tộc đều muôn thành thân với người Lư thị, hoàng tộc cũng muôn nạp nữ nhi của Phạm Dương Lư thị làm Quý phi. Đây là một đại tộc nhà cao cửa rộng không thua gì Huỳnh Dương Trịnh thị, tuy rằng Tô Châu Lư gia chỉ là một nhánh rất nhỏ, cũng đã rất khó lường.

Lần này bị bệnh, là thái phu nhân Lư gia, hôm qua khi Nhiễm Nhan nghe xong bệnh trạng quản gia mô tả, cơ bản có thể nhìn ra vấn đề ở đâu, cũng có thể khai đơn thuốc, nhưng vị lão phu nhân này có xuất thân là nữ nhi dòng chính của Thanh Hà Thôi Thị, địa vị ngang ngửa Phạm Dương Lư thị, nên Lư gia cùng Thanh Hà Thôi thị mới có liên hệ chặt chẽ, vị thái phu nhân này là sợi dây kết nối ràng buộc hai nhà, trước khi bọn họ còn chưa cưới được vị nương tử nào khác của Thôi thị, thái phu nhân trăm triệu lần không thể xảy ra chuyện, Nhiễm Nhan vì tỏ vẻ tôn trọng, đành phải tự mình tới cửa chẩn bệnh.

Những người đến cầu y hôm qua, tuy đều là quái bệnh, lại không có bệnh nào nguy hiểm tới tính mạng, nhưng người Lư gia đang rất rối loạn, hôm qua cũng là gia chủ Lư Hoằng Triều đích thân đi thỉnh, nếu không phải là người đầu tiên được chẩn trị, phỏng chừng toàn bộ Lư gia sẽ hận nàng.

Xe ngựa của Nhiễm Nhan vừa mới dừng trước cửa chính Lư gia, liền có người ra đón, "Là Nhiễm Thập Thất Nương?"

Nhiễm Nhan mang mịch li, xuyên qua tạo sa nhìn thấy là quản gia Lư phủ hôm qua có đến thôn trang.

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan hơi cúi đầu nói.

Biểu tình có chút nôn nóng của Lư quản gia hơi dịu lại, vui vẻ nói: "Nương từ một đường mệt nhọc, hẳn nên nghỉ ngơi một lát..."

"Không cần." Nhiễm Nhan quyết đoán ngăn hắn khách sáo, nhưng sực nhớ đến Hình Nương ngàn dặn dò vạn dặn dò muôn nàng phải ôn hòa, nên bổ sung tiếp một câu, "Bệnh của Thái phu nhân quan trọng hơn."

Do Nhiễm Nhan uyển chuyển cự tuyệt chuyện để người qua đón nàng, quản gia từ lúc trời chưa sáng liền đứng thủ ở cổng lớn, chờ tới bây giờ, trong lòng vừa nôn nóng, vừa không vui, nhưng thái độ sảng khoái của Nhiễm Nhan khiến trong lòng hắn sinh ra vài phần hảo cảm, vội vàng nói lời cảm tạ, dẫn Nhiễm Nhan vào đại môn.

Bên trong cửa sớm đã có kiệu chờ, quản gia mời Nhiễm Nhan ngồi lên kiệu.

Bởi vì thời đường Đường ghê hoặc băng ghê có chân không được phổ biến lắm, cho nên kiệu cũng không giống như mấy loại kiệu sau này, lùn lùn, bên trong chỉ có thể đủ cho một người khoanh chân ngồi hoặc quỳ ngồi, Nhiễm Nhan là lần đầu tiên ngồi loại kiệu này, có chút không quen, tâm nói Lư gia này rất biết phô trương, đi lại trong nhà mà còn phải ngồi kiệu.

Nhưng đi một hồi, Nhiễm Nhan liền biết vì sao phải ngồi kiệu. Lư gia rất lớn, người cá tộc đều tụ lại ở một chỗ, phân ra vài cái viện từ lớn, các viện được nối với nhau, mà thái phu nhân Lư thị còn ở cái viện nằm sâu bên trong cùng, nếu đi bộ qua thì cũng mất ít nhất một khắc thời gian.

Kiệu phu nâng kiệu bước đi như bay, Nhiễm Nhan ngồi ở bên trong lại rất vững chắc.

Khi Nhiễm Nhan tới viện của thái phu nhân, người Lư gia đã tề tựu trong sảnh đường, tràn đầy một sảnh to, ước chừng có ba bốn mươi người, mà đây hình như chỉ mới là con cháu dòng chính.

Mọi người nhìn thấy Nhiễm Nhan mang mịch li tiến vào, sôi nổi đứng dậy đón.

Nhìn cả gia đình này, Nhiễm Nhan thật sự không có hứng thú chào hỏi hết từng người, chỉ sau khi bái kiến qua gia chủ, nói thảng: "Vẫn là xem bệnh trước đi, thái phu nhân thân thể quan trọng."

Lư gia đại phu nhân mặt mũi không nóng không lạnh, nghe thấy lời này của Nhiễm Nhan, biểu tình nhàn nhạt nói: "Nương tử đi theo ta."

Đại phu nhân là Tè thị đích nữ, thân cô cô của Tè Lục nương, xuất thân cao quý, hơn nữa Nhiễm Nhan gần đây quá nổi danh, sớm đã qua mặt Tè Lục nương, nàng đương nhiên không thích, thậm chí trong lòng còn xem thường Nhiễm Nhan, còn không phải là bắt chước khí chất lạnh băng của Lục nương sao? Tên tuổi lạnh mĩ nhân của Lục nương không phải một ngày hai ngày, đó là khí chất độc đáo toát ra từ trong xương cốt, đâu phải ai cũng bắt chước được.

Còn về y thuật, Tè phu nhân càng khinh thường, tuổi còn nhỏ, mèo mù vớ phải chuột chết, cứu sống hai người thì có thể xưng là y thuật cao siêu? Nếu y thuật thật sự lợi hại như thế, sao trước đây không nghe nói tới?

Quá tào lao, Tè phu nhân trong lòng kết luận Nhiễm Nhan là bởi vì không cam lòng với chuyện bị Nhiễm gia xem nhẹ, nên mua danh chuộc tiếng muồn cho Nhiễm thị chú ý thôi.

Lư Hoằng Triều trong lòng bất mãn với thái độ của thê tử, bức nhung không làm gì được, ai biểu phía sau nàng là cái gia tộc không lồ chi?

Tề phu nhân bất quá là có thái độ không nóng không lạnh thôii, vẫn chưa làm ra hành động gì quá phận, bởi vậy Nhiễm Nhan cũng không để ở trong lòng, theo bọn họ đi đến phòng ngủ của thái phu nhân.

Phòng ngủ có không gian khá nhỏ, ngoài người có phận sự mới được ra vào, còn có chính phu nhân của bọn họ.

Trong phòng tràn ngập mùi chua thối nhẹ nhè, hỗn hợp của trung dược và đàn hương, làm người khó chịu nổi, mấy vị phu nhân đều nín thở, dư quang liếc hướng Nhiễm Nhan.

Mùi xác thối còn chịu được, mùi hôi nhẹ nhàng như vậy đối với Nhiễm Nhan đương nhiên không là cái gì, thậm chí ánh mắt cũng không một chút biến động.

"Thỉnh vị nào có thể kể lại tình huống kỹ càng tỉ mỉ một chút." Nhiễm Nhan mở miệng nói.

Lư Hoằng Triều lập tức đáp: "Mẫu thân đã liên tục nôn mửa hơn một tháng, bụng thường bị đau đớn, đi tả, khi bắt đầu sốt cao, dùng được xong thì giảm, nhưng một khi ngưng dùng vài ngày thì sốt lại, châm cứu dùng được cũng không ngừng được thô tả, ngày hôm kia mắt bỗng nhiên xuất huyết, có màu đỏ hồng."

Nhiễm Nhan gật đầu, nói: "Ta đi xem thái phu nhân một chút."

Lư Hoằng Triều đương nhiên ngàn chịu vạn chịu, nhưng Nhiễm Nhan là một tiểu nương tử chưa lấy chồng, hắn cũng không tiện vào cùng, vì thế ra hiệu Tề phu nhân đi nhìn một cái.

Tề phu nhân cũng không biết là không thích Nhiễm Nhan, hay là ghét bỏ mùi khó ngửi trong phòng, lông mày nhíu lại, nhưng vẫn đầy mành ra, tích tụ như kim mà phun ra một chữ, "Thỉnh."

Nhiễm Nhan bước vào nội thất, Tề phu nhân cùng mấy nữ quyến cũng đi theo vào.

Nhiễm Nhan gõ mịch li xuống, giao cho thị tỳ bên cạnh, không coi ai ra gì mà quỳ ngồi xuống bên giường.

Thôi lão phu nhân sắc mặt héo úa, hình dạng tiêu tụy, tóc bạc đầy đầu, tuy rằng người còn tỉnh, nhưng thần sắc uể oải, thấy có người tiến vào cũng chỉ

hở giật giật mí mắt, híp lại nửa đôi mắt đỏ quạch.

Tề phu nhân từ lúc Nhiễm Nhan gõ mịch li xuống, vẫn luôn nhìn chằm chằm vào nàng, từ trên xuống dưới đánh giá mấy lần, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm. Cho tới giờ này Tề phu nhân đều là nghe Tề thập nương nói Nhiễm Nhan như thế này như thế kia, nói nàng bắt chước Lục nương ra vẻ lãnh ngạo, hôm nay vừa thấy, lại không phải như vậy, đều cho người khác cảm giác lạnh như băng, nhưng Tề Lục nương giống như nữ thần cao cao tại thượng không thể khinh nhòn, mà Nhiễm Nhan lại như được bao bọc bởi bóng đêm, không thể nói ai cao ai thấp.

"Đi chuẩn bị nước ám cùng khăn tối." Nhiễm Nhan vừa nói, vừa đưa tay đe lên mạch của thái phu nhân.

Tề phu nhân thoáng giơ tay, ra hiệu thị tỳ phía sau đi ra ngoài chuẩn bị. "Thái phu nhân, ta sắp trị liệu cho ngài, có thể giúp ngài giảm bớt nôn mửa cùng đau bụng, nhưng cần phải cởi quần áo, thỉnh ngài thử lõi." Nhiễm Nhan trước tiên hỏi ý Thôi lão phu nhân một chút.

Thôi lão phu nhân vô lực mà nâng lên mí mắt, trong ánh mắt ảm đạm hiện lên một tia hy vọng, nếu không phải bà còn nhớ giao phó trước lúc lâm chung của phu quân, Thôi lão phu nhân đã sớm muốn uống một chén độc mà kết thúc, thở dài hơn một tháng như vậy, thanh niên thể trạng cường tráng cũng không chịu nổi, huống chi là một bà lão!

Nhiễm Nhan thấy ánh mắt Thôi lão phu nhân, duỗi tay dùng lực đạo vừa phải mà xoa ấn mấy cái huyệt vị.

Thị tỳ chuẩn bị nước ám đã nhanh chóng đưa tới, Nhiễm Nhan cuốn tay áo lên, đem khăn nhúng vào nước ám, rồi sau đó vắt khô đắp lên trên mắt Thôi lão phu nhân, nhẹ nhàng nói: "Như vậy có thể giảm bớt khó chịu trên mắt cho ngài, để mắt nghỉ ngơi một chút."

Nhiễm Nhan phân phó thị tỳ thỉnh thoảng đổi khăn cho thái phu nhân, tranh thủ thời gian này, yêu cầu giấy bút, viết xuống hai phương thuốc, thuận tay giao cho Tề phu nhân, "Thái phu nhân thể chất vốn không tốt, thân thể hư nhược, tì vị suy yếu, ăn uống vô ý dễ dẫn đến thở tả, hai ngày tới tạm ngừng ăn cơm, chỉ dùng đồ ăn lỏng, tỷ như nước cơm, bột củ sen, hạnh nhân sương, mỗi ngày chia ra dùng sáu bảy lần. Không được ăn nhiều đồ mặn, đồ dầu mỡ, không ăn gia vị, đồ quá chua hay quá ngọt, cho đến khi ngưng hẳn tiêu chảy."

Tề phu nhân trong lòng hơi ngạc nhiên, y sinh bình thường xem bệnh, động

một chút liền nói một đồng lớn thuật ngữ chuyên nghiệp, nghe một hồi cũng không biết đến tột cùng là bệnh gì, mà Nhiễm Nhan nói lại cực kỳ đơn giản dễ hiểu.

Mọi người đứng ngoài mành đều nghe rõ những gì Nhiễm Nhan nói, Lư Hoằng Triều vì nhìn không thấy tình hình bên trong, không khỏi lên tiếng hỏi: "Có phương thuốc gì không?"

Bên trong không ai trả lời, sau một lát liền có một thị tỳ đem phương thuốc Nhiễm Nhan viết đưa ra.

Lư Hoằng Triều hiểu sơ qua y lý, nhìn sơ qua, cảm thấy hai cái phương thuốc này tuy rằng chưa bao giờ gặp qua, nhưng được liệu quá bình thường, tính chất ôn hòa, không có gì ghê gớm, trong lòng không khỏi chần chờ, như vậy là được rồi?

Nhiễm Nhan phảng phát biết hắn lo lắng cái gì, lên tiếng nói: "Thái phu nhân thân thể quá hư, ta sẽ dùng liệu pháp cao gió để giảm bớt chứng thô tả, sau đó dùng phương thuốc thứ nhất để hạ sốt, rồi sử dụng phương thuốc thứ hai mà điều trị."

"Cạo gió?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, danh từ này chưa từng nghe nói qua. Bất quá mỗi y sinh đều có phương thuốc cùng biện pháp trị liệu bí truyền, bởi vậy bọn họ cũng không tiện hỏi nhiều.

Lư Hoằng Triều lại hỏi: "Còn bệnh của mắt thì sao?"

"Nôn mửa quá mức dẫn đến xuất huyết bên dưới kết mạc mắt, bình thường sẽ tự khỏi, chườm nóng giúp cho tình trạng dễ chịu hơn, nếu như sau khi hết nôn mửa còn chưa khỏi hẳn, ta lại khai thêm cho phương thuốc." Nhiễm Nhan biết trung y chẩn bệnh thường nói như tung hỏa mù, nàng nói cụm từ "xuất huyết bên dưới kết mạc" người khác mặc dù nghe không hiểu, nhưng chỉ cần biết không có trở ngại, liền cũng sẽ không hỏi nhiều.

Quả nhiên, không có ai dị nghị.

Nhiễm Nhan bắt đầu chuẩn bị cạo gió cho thái phu nhân, bởi vì cần thái phu nhân cởi quần áo, cho nên chỉ có Tề phu nhân lưu lại, những người còn lại đều ra ngoài.

Hai thị tỳ hầu hạ thái phu nhân cởi đồ, còn Nhiễm Nhan lấy dầu từ trong hòm thuốc ra, đang chuẩn bị đứng dậy, lại nghe thấy bên ngoài mành không biết vị phu nhân nào đó nói nhỏ: "Đây là Nhiễm Thập Thất Nương? Ta như thế nào nhìn thấy không giống? Khi ta còn ở nhà mẹ đẻ, thường thấy nàng

chơi cùng một chỗ với Ân Tú Nương, lúc ấy hoàn toàn không phải cái tính tình này."

Thanh âm kia rất nhỏ, chỉ là đang yên tĩnh, Nhiễm Nhan thính giác lại tốt, những lời này một chữ không sót mà rơi vào tai nàng.

Ân Tú Nương, Ân Văn Văn?

Chương 48: Lễ vật

Nhiễm Nhan vứt bỏ tạp niệm, bắt đầu dùng dầu trơn xoa bóp cho thái phu nhân.

Kỳ thật cái gọi là dầu trơn, chính là thứ Nhiễm Nhan dùng mấy vị dược trộn với dầu thực vật, dùng để thư giãn thể xác và tinh thần, tác dụng lớn nhất khi cạo gió là không làm cho da vì quá khô mà bị tổn thương.

Bản tử dùng để cạo gió, là cái lược bằng sừng trâu Nhiễm Nhan sáng nay thuận tay quơ xuống từ bàn trang điểm, phần sống lược mịn mượt, giống như tấm điện cực dùng để cạo gió, điều kiện gian khổ, có thể tận dụng được thì tận dụng, Nhiễm Nhan làm lơ ánh mắt khác thường của Tè phu nhân bên cạnh, bắt đầu cạo gió.

Cạo phần lưng từ trên xuống dưới, bình thường thì cạo hai bên xương sống trước, sau đó lại cạo nghiêng nghiêng hai bên xương sườn. Để tránh làm tổn thương cột sống, Nhiễm Nhan thay đổi thủ pháp một chút, khi cạo phần sống lưng thì thủ pháp nhẹ nhàng, đến hai bên sườn thì Nhiễm Nhan căn cứ thể chất và bệnh tình của thái phu nhân mà lựa chọn lực đạo vừa phải, vừa cạo vừa ấn huyệt.

Phần lưng Thái phu nhân chậm rãi hiện lên chấm đỏ tin mịn như hạt cát, trên làn da trắng nõn nhìn có chút ghê người, Tè phu nhân vội vàng nói: "Vì sao lại bị thương rồi?"

"Đây không phải là bị thương, cái này gọi là 'xuất sa', là biểu hiện bài độc." Nhiễm Nhan cạo xong phần lưng, quay đầu hỏi hai phó tì thiếp thân của thái phu nhân, "Thái phu nhân dùng bữa sáng khi nào?"

Phó tì lớn tuổi hơn đáp: "Do vẫn luôn ói đến lợi hại, cuối giờ mèo có dùng nửa chén cháo, nửa canh giờ trước thì uống được, chưa có ăn gì thêm."

Nhiễm Nhan gật đầu, không cạo gió nữa, mà chuyển qua dùng ngón tay

theo thứ tự xoa ấn mây huyệt vị cưu vĩ, kinh trung quản, quan nguyên, khúc cốt..., khoảng hai khắc trôi qua, trị liệu mới kết thúc.

"Dùng khăn nóng giúp thái phu nhân chà lau thân mình, thay quần áo khô thoáng, trong vòng sáu canh giờ không được tắm gội, không được ra gió lạnh, trong phòng chú ý thông gió, bảo đảm thoáng khí." Nhiễm Nhan dặn dò xong, đang chuẩn bị đứng dậy, tay bỗng nhiên bị thái phu nhân cầm. Tất cả mọi người trong phòng có chút kinh ngạc, thái phu nhân bị nôn mửa lâu như vậy, ngày thường cả mí mắt cũng không có sức mở lên, vừa mới qua trị liệu, lại có thể giờ tay! Thầm nghĩ, Nhiễm Thập Thất Nương này thật không phải hư danh.

Tè phu nhân ý thức được điểm này, trong lòng càng thêm bài xích Nhiễm Nhan.

"Ngươi là Nhiễm Thập Thất Nương?" thái phu nhân thanh âm tuy suy yếu, từng chữ lại rất rõ ràng.

Người bên ngoài mành cũng nghe thấy, tức khắc mừng như điên, bệnh này tra tấn thái phu nhân một tháng, cũng tra tấn bọn họ một tháng, vốn dĩ khi Lư Hoằng Triều tính toán thính Nhiễm Nhan trị liệu cho thái phu nhân, bọn họ cũng không phản đối, trong lòng lại ôm thái độ 'ngựa chết coi như ngựa sống', không nghĩ tới lại thật sự hiệu quả.

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan đáp.

Thái phu nhân mở to mắt, thở ra một hơi, đánh giá kỹ Nhiễm Nhan, thở dài: "Bộ dạng đẹp, y thuật cũng tốt."

Nhiễm Nhan không biết Thôi lão phu nhân lời này có thâm ý gì, chỉ coi như khen ngợi bình thường mà nghe, bèn đáp: "Thái phu nhân quá khen."

Ngược lại nói: "Ngài dạ dày suy yếu, sở thích ăn uống nên sửa lại một chút, kỳ thật đồ ăn phía nam cũng không tồi."

Thanh Hà Thôi thị ở phương bắc, Nhiễm Nhan đoán vị thái phu nhân này ăn không quen món Tô Châu thanh đạm nhạt nhẽo, cho nên vẫn bảo trì thói quen ăn uống trước kia, chỉ là hiện tại tuổi lớn, dạ dày tiêu hóa không được.

Thái phu nhân bất đắc dĩ nói: "Canh suông nhạt nhẽo, không có khẩu vị"

Nhiễm Nhan trong lòng hơi động, có thể giao hảo được với Lư thị thái phu

nhân đói với nàng mà nói chỉ có lợi không có hại, hiện tại đúng là thời cơ rất tốt, sao không tận dụng! Vì thế nàng nói: "Chờ ngài lành bệnh, ta viết vài công thức món ăn cho nhà bếp trong phủ, bảo đảm hợp khẩu vị ngài, cũng sẽ không phải chịu tội như lúc này."

Thái phu nhân có chút kinh ngạc, trong lòng cũng không quá trông mong, thời đại này, nương tử quý tộc biết xuống bếp rất ít ỏi, mặc dù biết nấu ăn, cũng không phải lúc nào cũng ở nhà bếp, chỉ đạm đạm cười, "Vậy làm phiền người."

Nhiễm Nhan thấy bà bắt đầu mệt mỏi, liền đứng dậy cáo lui. Phó tì lúc này mới giở chǎn mōng lên giúp thái phu nhân chà lau thân mình, thay quần áo khô thoáng, rồi sau đó mở cửa sổ thông gió.

Không khí trong phòng được lưu thông, tuy có khí nóng của mùa hè tràn vào, nhưng cảm giác lại thoáng đãng hơn rất nhiều, thái phu nhân ở trên giường thoải mái mà ngủ. Tè phu nhân thấy thế, cũng lui ra ngoài.

Nhiễm thị thế lực cao hơn Lư thị rất nhiều, hơn nữa Nhiễm Bình Dụ lại là nhà giàu số một Tô Châu, dùng tiền bạc để trả cho Nhiễm Nhan thật sự có chút mất thể diện cả hai nhà, cho nên Lư Hoằng Triều từ sáng sớm đã chuẩn bị tốt hai món lễ vật thích hợp, Nhiễm Nhan vừa bước ra, liền sai người giao vào tay nàng.

Bệnh thái phu nhân thuyên giảm, thần sắc Lư Hoằng Triều nhẹ nhàng hẵn đi, "Đa tạ Thập Thất Nương lần này có thể chẩn trị cho mẫu thân ta, hai món đồ này là tâm ý của Lư thị nhất tộc, mong Thập Thất Nương đừng ghét bỏ."

Hai kiện lễ vật đều đựng trong những cái hộp tinh xảo, một cái là hình vuông, hơi dẹt, nhìn bề ngoài có thể đoán ra bên trong là một quyển sách. Mà cái hộp khác thì hình thon dài, cao khoảng một thước, mùi vị nhân sâm như có như không thoảng qua chóp mũi Nhiễm Nhan.

Hỗn là sâm núi cực phẩm, Nhiễm Nhan thuận tay đem nó đẩy trở về, "Lẽ vật này quá nặng, A Nhan hổ thẹn, thỉnh Lư bá phụ thu hồi nhân sâm, quyển sách này ta lấy về coi mấy ngày, chắc chắn trả lại."

Động tác ngửi sơ của Nhiễm Nhan rất tự nhiên lại bí mật, nàng không phải cố ý khoe khoang, trước mặt người khác mà đi nhìn kỹ đồ bên trong sẽ làm người ta cảm thấy nàng chưa hiểu việc đời, sẽ cố kỵ chuyện lui tới sau này, nhưng lễ vật quá quý trọng cũng không thể tùy tiện mà thu.

Mọi người trong lòng đều rất kinh ngạc, không khỏi đánh giá khuôn mặt

giấu sau mịch li thêm mấy lần, đặc biệt là mấy nam tử đời cháu chưa lập gia đình, mới vừa rời thái phu nhân một câu "Bộ dạng đẹp, y thuật cũng tốt", người ngoài xem ra bất quá chỉ là câu khen ngợi bình thường, nhưng bọn hẵn biết, thái phu nhân đây là vừa mắt Nhiễm Thập Thất Nương, không chừng nàng tương lai sẽ là thê tử của mình, bởi vậy cũng rất để ý.

Thế gia đại tộc liên hôn, rất khó nói chuyện tình cảm, chỉ cần nhìn hợp mắt, tính tình tạm được, cũng đều có thể qua loa đại khái mà tới luôn, nhưng Nhiễm Nhan gần đây chính là đề tài nóng nhất thành Tô Châu, nghe nói bộ dạng cùng Tề Lục nương bất phân cao thấp, chưa nói tới cảm tình, dung mạo mỹ lệ một chút cũng đã quá tốt rồi.

Lư Hoằng Triều nói: "Thập Thất Nương trị hết bệnh cho mẫu thân, trong lòng mỗ vui bất tận, đưa chút lễ vật cũng là phải đạo, Thập Thất Nương đừng chối từ."

"Một khi đã như vậy, ta đây từ chối thì bất kính." Nhiễm Nhan cũng không làm ra vẻ, nhận lấy quyển sách kia, đem hộp nhân sâm thả lại trên bàn, "Sách ta nhận lấy, gốc sâm này của ngài là cực phẩm, chỉ sợ trên đời cũng không còn nhiều, trên thị trường dù ra giá cũng không có người bán, thái phu nhân thân mình hư, gốc sâm này xem như ta hiếu kính thái phu nhân, thỉnh Lư bá phụ đừng chối từ."

Một quyển y thư đã có giá trị xa xỉ, nếu là bản đơn lẻ, càng là thứ vạn kim cũng khó cầu, Nhiễm Nhan cảm thấy mình bất quá là trị một chứng viêm ruột nhỏ nhoi, mặc dù tình huống thái phu nhân nghiêm trọng, nhưng trả chẩn kim quý trọng như vậy cũng làm nàng thấy hổ thẹn. Nếu là giao dịch thì phải công bằng, mặc dù không công bằng, cũng không thể chênh lệch quá lợi hại, đây là nguyên tắc xử sự nhất quán của nàng.

Lư Hoằng Triều thầm khen Nhiễm Nhan hiểu chuyện, hai bên lại khách khí vài câu, Nhiễm Nhan dặn dò kỹ càng tỉ mỉ những việc cần chú ý, cùng với phương pháp sắc thuốc xong, liền đứng dậy cáo từ, chuẩn bị đến Trương phủ gần chợ đông.

Editor: Tiêu Tiêu nha, thả vài chữ gây thương nhớ xong lặn luôn nha, bảo
bối bị hết người này tới người khác nhớ thương kìa!!

Tiêu Tiêu mặt ủy khuất: bạn quá mà!!

Chương 49: Phụ nhân bưu hãn

Cộng thêm thời gian đi đường cùng hàn huyên đủ thứ chuyện, khi Nhiễm Nhan ra khỏi Trương phủ, trời đã sắp trưa, nàng lập tức mã bất định đê mà chạy đến Thiên Hương Lâu.

Nhiễm Vân Sinh đang đọc sách trong nhã gian trên lầu, ngón tay thon dài cầm quyển sách ó vàng, một gã sai vặt quỳ ngồi ở bên cạnh.

Nhiễm Vân Sinh nghe được tiếng bước chân, liền buông sách, thấy Nhiễm Nhan đang vội vàng được một tiểu nhị dẫn vào, ngẩng đầu mỉm cười sủng nịnh: "Gặp cái gì, ta cũng không có việc gì, chờ thêm một lát cũng không sao."

"Lãng phí thời gian của người khác là hành vi đáng xấu hổ." Nhiễm Nhan quỳ ngồi lên một bên tịch. Ở trước mặt Nhiễm Vân Sinh nàng luôn bất tri bất giác mà thả lỏng, cảm giác Nhiễm Vân Sinh cho người ta chính là hình tượng ca ca nhà bên thân thiết ôn nhu, tuy rằng vị ca ca này có chút yêu nghiệt.

Nhiễm Vân Sinh thấy trên cái trán trắng nõn và chóp mũi của Nhiễm Nhan rỉ ra mồ hôi, móc khăn từ trong tay áo ra lau cho nàng.

Nhiễm Nhan cả người cứng đờ, vội vàng cầm lấy khăn cúi đầu tự lau, nàng cảm thấy động tác thân mật như vậy chỉ có thể xuất hiện giữa người yêu với nhau, bởi vậy cả người có chút không được tự nhiên. Trong lòng cũng âm thầm cảm thấy chính mình càng ngày càng hết thuốc chữa, đều do con thỏ chết tiệt Tang Thần kia, đã nói gần mục thì đen, khẳng định là mình bị hắn lây bệnh.

Ánh mắt Nhiễm Vân Sinh dừng trên vành tai đỏ ửng trong suốt của Nhiễm Nhan, dần dần có chút thất thần, từ khi nào, cái tiểu cô nương luôn sợ hãi chạy theo sau lưng mình đã lớn lên thành một hồng nhan khuynh quốc khuynh thành, chỉ không gặp nhau hai năm, nàng đã không còn ý lại hắn như trước nữa, không biết nói sao, đáy lòng Nhiễm Vân Sinh có một tia mắt mát.

Trong nhã gian không khí nhất thời lâm vào trầm mặc, tiếng gỗ cửa của tiểu nhị kéo hai người ra khỏi trầm tư, "Đồ ăn lang quân chọn đã chuẩn bị xong, khi nào bung lên ạ?"

Nhiễm Vân Sinh hồi thần, nói: "Bung lên đi."

"Hai năm không gặp, không biết khẩu vị A Nhan có biến hóa gì không, ta chỉ dựa theo sở thích trước kia của ngươi mà chọn vài món." Nhiễm Vân Sinh dựa lên bệ cửa sổ, gương mặt tuấn mỹ mang theo ý cười nhu hòa, ánh nắng sáng ngời len qua kẽ hở màn trúc đứng trên đường cong hàm dưới duyên dáng của hắn, tựa như mỹ ngọc sáng trong.

Tiểu nhị đưa đồ ăn tiến vào nhất thời nhìn đến ngây người.

Xét về ngũ quan, Nhiễm Nhan cùng Nhiễm Vân Sinh không phân cao thấp, chỉ là khí chất trên người Nhiễm Nhan quá mức trầm lãnh, người khác ánh mắt đầu tiên sẽ không chú ý tới nàng.

Nhiễm Vân Sinh hơi nhíu mày, gã sai vặt bên cạnh vừa định mở miệng nhắc nhở tiểu nhị, dưới lâu bỗng dừng nỗi lên một trận ồn ào.

Tiểu nhị đột nhiên hòi hòn, cung kính mà buông đồ ăn xuống, nhanh chóng lui ra ngoài.

Nhiễm Vân Sinh đi đến bên cửa sổ, đẩy ra màn trúc nhìn xuống đại đường dưới lâu.

Nhiễm Nhan nghe thấy dưới lâu có tiếng khóc la, tiếng mắng chửi, tiếng đồ sú rơi vỡ, tiếng bàn ghế nện trên mặt đất, còn có một đám người nghị luận sôi nổi, phảng phát như ở chợ bán thức ăn vào sáng sớm, thật náo nhiệt, cũng tò mò mà bước qua nhìn xuống.

Xuyên qua khe nhỏ của màn trúc được đẩy ra, chỉ thấy trong đại đường một phụ nhân trung niên mặc áo ngoài bằng sa la màu khói, một tay chống eo, một chân dẫm đè lên người một nam tử nhỏ gầy nằm trên đất, "Ngươi nói đi, lão nương làm ngươi bị thương chỗ nào hả? Thằng nhãi ranh này, muốn hố tiền của lão nương! Đầu óc ngươi bị heo ủi, hay là mắt chó của ngươi mọc ở trên bàn chân hả?"

Bởi vì phụ nhân đưa lưng về phía Nhiễm Nhan, chỉ có thể thấy trang phục và dáng người cao lớn mà gọn gàng của nàng ta. Nam tử nhỏ gầy bị nàng đạp dưới chân kia khóc lóc đến mắt mũi tèm lem, cả người run rẩy lên án, "Mới vừa rồi ở cửa tiệm, ngươi một chân đá ta xuống bậc thềm, ta eo mông giờ đang còn đau, ta bất quá chỉ đòi vài đồng tiền đi kiểm tra, không cho cũng không cần phải đem người đánh gần chết mới thôi đi, nhà ta trên có mẹ già dưới có con nhỏ, nếu ta chết rồi, con ta cùng mẹ ta phải làm sao?"

Nói xong tê tâm liệt肺 mà gào lên.

Đám người chung quanh nghị luận sôi nổi, vừa rồi khi phụ nhân đuổi theo

nam tử kia xông vào đây, vẻ tàn nhẫn hiếu lộ khiến mọi người ở đây hiện tại trong lòng còn sợ hãi, cho nên rất nhiều người tin lời nam tử nói.

Phụ nhân mày liễu dựng ngược, cong lưng túm lấy lưng quần nam nhân, quần chúng vây xem còn chưa phản ứng, đã nghe vài tiếng "xoẹt" "xoẹt", toàn bộ quần của nam tử tháp bé từ trong ra ngoài bị xé tan tành, lộ ra hai cánh mông tròn bồng không hề có vết thương nào.

Đại đường lặng im một giây, rồi tiếng cười nở ra, mọi người xung quanh bàn tán, chỉ chỉ trỏ trỏ vào cặp mông trống tròn kia, có mấy người còn huýt sáo. Lúc này ai cũng biết được người này là muôn đời tiền, nữ tử phía nam phần lớn đều ham súc dịu dàng, bị loại người này quần lấy, cũng không dám làm gì, chỉ có thể yên lặng chi tiền, chỉ là người này vận khí kém, gặp phải tay khó chơi.

Phụ nhân trung niên âm âm trắc trắc hỏi: "Còn chỗ nào bị thương nữa! Lão nương kiểm tra kỹ càng cho ngươi?"

Nam tử nhỏ gầy kia xanh cả mặt, giãy giụa muốn chạy trốn, lại bị phụ nhân dùng chân gắt gao đè xuống, không làm gì được.

Nhiễm Nhan nhìn vị phụ nhân đánh đá kia, hơi mỉm cười, đang định lui về, lại nghe trong đại đường 'choang' một tiếng, một cái chén sứ bị quăng vỡ nát trước mặt một nam tử trung niên, rượu bắn ra đầy đất, "Nhìn cái gì mà nhìn? Về nhà mà nhìn lão mẹ của ngươi!"

Người nọ ánh mắt từ đầu đến cuối đều xấu xa mà lượn qua lượn lại giữa bộ ngực đầy đặn và cặp mông của nàng, phụ nhân lửa giận ngập trời, bắt đầu lộ ra phi khí*.

*phi trong từ 'thở phi'

Nam tử trung niên nghe thấy mấy lời tổn hại mặt mũi như vậy, tức khắc sát khí hùng hực mà đứng lên.

Giằng co với một đại hán bảy thước, phụ nhân trung niên không chút sợ hãi, 'keng' một tiếng từ trong tay áo rút ra hai thanh đao dài một thước, cầm

phép xuống cái bàn trước mặt đại hán, tiếng ồn trong đại đường nháy mắt
ngưng bặt, không khí căng thẳng, như thể chạm vào là nổ tung.

Đao của Đường triều có hình dạng giống như kiếm, tinh tế, thăng túc, mũi
đao sắc bén, cực kỳ giống đao của võ sĩ Nhật Bản.

Nam tử trung niên nhìn thanh đao còn run run trên bàn, sắc mặt đại biến.
Những năm Trinh Quán vẫn còn chuộng võ, ra đường có thể mang kiếm, sĩ
tộc hoặc quý tộc vì biểu hiện thân phận hoặc thể hiện phong tư, ngẫu nhiên
sẽ đeo trường kiếm, mà đao thì chỉ có người trong công môn mới có thể
dùng.

"Thư nương!!"

Lúc không khí đang căng thẳng tới cực điểm, một gã sai vặt áo xám vọt vào
cửa, theo sau là bảy tám vị tráng hán mang đồng phục, mỗi người hông đeo
trường kiếm, sát khí nghiêm nghị.

Gã sai vặt thấy cả phòng hỗn độn, trên bàn còn cắm hai thanh đao, một tay
móc khăn ra lau mồ hôi chảy đầy đầu, một tay vươn ra kéo áo phụ nhân,
"Thư nương, nên về thôi!"

Thư nương gạt tay hắn ra, tức tối nói: "Đừng có túm, để ta thiến cái tên ăn
gan hùm mật gấu dám nhìn trộm lão nương kia! Lão nương năm đó lúc còn
chơi đao ở Ngõa Cương trại, hắn vẫn còn làm ổ trong ngực mẹ hắn đòi bú,
lúc lão nương giết người hắn còn mài đũng quần chơi trúng! Dám chiếm
tiện nghi trên người lão nương, không thiên hắn, thực xin lỗi lão nương một
đời thanh danh!"

Ngõa Cương trại...nam tử trung niên kia ngoác đứng, không hề xin lỗi,
Thư nương còn cho là hắn khiêu khích, không nghĩ tới người ta đã bị dọa
cho choáng váng.

"Đi thôi! Tiểu nhân cùi ngài! Lang quân đang tìm ngài đó!" gã sai vặt vừa
nắn nỉ, vừa dùng sức lực cả người mà lôi kéo, vừa kéo vừa đẩy Thư nương
ra ngoài cửa.

Thư nương nghe thấy hai chữ "lang quân", thần sắc khẽ buông lỏng, phảng
phất như hơi sợi vị "Lang quân" kia, tuy có chút không tình nguyện, vẫn đi

theo gã sai vặt ra cửa, trong miệng còn lầm bẩm: "Hắn hiện tại đều hai mươi mấy rồi, lại không cần bú sữa, cả ngày tìm ta làm cái chi..."

◎

Gã sai vặt đen mặt, khẩn trương nói: "Tôi lỗi, tôi lỗi, lời này ngài sau này đừng có nói trước mặt lang quân, tiểu nhân cái gì cũng không nghe thấy, một chữ cũng không nghe thấy!"

Nhiễm Nhan thì nghe được không sót một chữ, phút một tiếng bất cười, Thư nương này, thật là quá thú vị.

"Xem tuổi nàng bất quá ba mươi mấy, từ Tùy triều đến Đường triều khai cơ, lại đến năm Trinh Quán, ít nhất cũng hai sáu hai bảy năm, thật sự là Ngõa Cương trại" Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan không trả lời, vị Thư nương này thân thể bảo dưỡng rất khá, nhìn không ra đến tột cùng là bao nhiêu tuổi, nhưng cánh tay nàng linh hoạt hữu lực, có thể là ngày thường quen dùng song đao mà luyện tập. Trong nháy mắt huy đao kia, toàn bộ sát khí phát ra làm cho người ta sợ hãi, tuy rằng chỉ là một cái chớp mắt, Nhiễm Nhan lại có ảo giác như người được huyết tinh.

Bảy tám đại hán theo gã sai vặt tới đang trật tự mà bận biu trong sảnh đường, cần thu đao thì thu đao, cần bồi tiền thì bồi tiền, rõ ràng là thường xuyên làm chuyện giải quyết hậu quả này, rất thuận tay.

Nhiễm Vân Sinh thấy Nhiễm Nhan lộ ra lúm đồng tiền như hoa, tâm tình trở nên sáng sủa, vừa mới thu tay buông xuống màn trúc, cửa liền bị người gõ vang.

Nhiễm Vân Sinh ra hiệu cho gã sai vặt đi mở cửa, rồi sau đó cùng Nhiễm Nhan quỳ ngồi trở lại chỗ cũ.

Cửa nhã gian vừa mở ra, một nam tử tuấn lanh mặc hoa phục màu lam nhạt, bước một bước dài vọt tới trước mặt Nhiễm Nhan, gấp gáp hỏi: "Thập Thất Nương, ngươi thật sự muốn từ hôn?"

Nhiễm Nhan thình lình mà bị hoảng sợ, định thần lại nhìn kỹ, thì ra là Tân Tú lang, hắn thoạt nhìn tiều tụy rất nhiều so với mấy ngày trước, cả người toàn mùi rượu, lại không còn vẻ tuấn mỹ thanh nhã, chỉ có một đôi mắt gắt gao mà nhìn chằm chằm vào nàng, ẩn lộ lệ khí, phảng phát như chỉ cần Nhiễm Nhan nói "đúng" một cái, hắn liền lập tức cùng nàng đồng quy vu tận.

"Ngươi là người phương nào?" Nhiễm Vân Sinh sắc mặt lạnh lùng, hơi giơ tay ra hiệu, bốn trán hán không biết từ chỗ nào bên ngoài lập tức phóng vào, khí thế một chút cũng không thua đám người vừa rồi của Thư nương. Tân Mộ Sinh quay qua Nhiễm Vân Sinh, nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ kia, đầu tiên hơi sững sốt, sau nỗi giận đùng đùng chất vấn: "Ngươi chỉ vì một tên yêu nghiệt không ra nam nữ như vậy mà muốn lui hôn sự của chúng ta?"

Nhiễm Nhan bức bối, lạnh lùng nói: "Thỉnh ngươi nói chuyện đàng hoàng chút! Thập ca của ta không ra nam nữ chỗ nào? Yêu nghiệt chỗ nào? Tân Tú lang, phiền ngươi khi nói chuyện thì dùng đầu óc chút đi!"

Nhiễm Vân Sinh trong miệng thì đắng, nhưng trong lòng vừa chua ngọt vừa ám áp, trước kia cũng có người nói ngay trước mặt hắn những lời như vậy, hắn đều lựa chọn bịt tai không nghe thấy, hôm nay muội muội luôn được hắn bảo hộ dưới cánh này lại ra mặt bảo vệ hắn.

"Nhiễm Thập Lang?" Tân Mộ Sinh nao nao, cảm giác say nhanh chóng bay sạch, cảm giác được ánh mắt bất thiện của Nhiễm Nhan, vội vàng nói:

"Thực xin lỗi! Ta...ta vừa rồi là bị ghen ghét làm cho u mê, nhất thời nói lỡ, A Nhan, ta thật không phải cố ý."

Tân Mộ Sinh có cái tính tình gì, toàn thành Tô Châu đều biết, tính cách hắn tuy rằng táo bạo, nhưng đối với mỹ nữ luôn khoan dung không giới hạn, hắn có thể bất chấp mọi giá mà đi lấy lòng mỹ nhân, lúc trước vì theo đuổi Tề Lục nương, có thể vung tiền như rác, cũng có thể đem tôn nghiêm thả dưới lòng bàn chân, nhóm quý nữ trêu ghẹo cõi nào, hắn cũng tuyệt không tức giận.

Nhiễm Nhan tổng kết nguyên tắc làm người của hắn, đó chính là: Chỉ cần là mỹ nữ, hết thảy đều có thể tha thứ.

Nhiễm Nhan vốn bài xích hắn, nhưng trước đây là vì có hôn ước ràng buộc, không thể không lưu lại đường sống, mà hiện tại có vẻ Nhiễm phủ đã từ hôn, nàng còn không mau mau phủi sạch quan hệ thì đúng là ngốc tử.

"Hôn sự là a gia ta định, ta không có phản đối, hiện tại lui hôn cũng là hắn lui, ta như cũ sẽ không phản đối." Nhiễm Nhan nói rất rõ, có chuyện gì thì ngươi đi mà tìm Nhiễm Văn, cùng ta nửa điểm quan hệ cũng không có.

Những lời này, cũng giúp Nhiễm Vân Sinh hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối,

hắn trong lòng nhen nhóm tức giận, Tân Tú lang từ mười bốn mươi lăm tuổi đã thích đạo kỹ quán, lúc trước nữ tử đàng hoàng bị hắn tán tỉnh cũng không ít, không chừng hiện tại còn có con rơi nuôi bên ngoài, lấy Nhiễm gia thân phận, Thập Thất Nương tài mạo, phối với nhi tử tốt nhà ai không phổi, lại đi để cho cái tên như vậy đạp hư, không cần phải hỏi, đây khẳng định lại là chủ ý của Cao thị kia.

"Tân Tú lang, nếu đại bá ta đã lui hôn, ngươi cũng đừng dây dưa với A Nhan nữa, đừng để đến mức người khác coi khinh đi!" Thanh âm luôn ôn hòa của Nhiễm Vân Sinh cũng có chút lạnh ngạnh.

Tân Mộ Sinh cười nhạo một tiếng, lệ khí đầy người, "Coi khinh? Hiện tại thành Tô Châu có ai không coi khinh ta, nếu không phải A gia còn nhậm chức thượng tá, bọn họ chỉ sợ đã dẫm lên đầu ta! Đều do Ân phủ chết tiệt kia hâm hại, Ân Miểu Miểu nàng hận ta, nhất định là nàng làm!"

Tân Mộ Sinh hoàn toàn đem chuyện hắn bị khinh miệt quy tội cho việc hâm hại, nhìn bè ngoài, thì có vẻ như bắt đầu từ cái chết của Hàn Sơn, người khác thấy hắn liền tránh như rắn rết, nhưng hắn không nghĩ tới, mọi người sớm đã từ tận đáy lòng mà khinh bỉ hắn, đều là do chính bản thân hắn làm vậy.

Nhiễm Nhan chỉ để ý câu cuối cùng, nhíu mày, "Miểu Miểu hận ngươi? Tại sao?"

Lời editor: ca ca quốc dân a!!! mà tiểu khả ái nào đã bị Thư nương cai sữa rồi mà còn lèo nhèo đây hả?

Chương 50: Giết người chính là nàng

Tần Mộ Sinh tự biết nói lỡ, sắc mặt khẽ biến, áp úng không chịu trả lời. Nhiễm Nhan thấy dáng vẻ này của hắn, cũng không tính toán hỏi nữa, "Chuyện từ hôn đừng có tới hỏi ta nữa, ta không biết, cũng không để tâm."

"A Nhan" Tần Mộ Sinh sắc mặt có chút trắng bệch, nhìn dung mạo tú mỹ lạnh lùng của Nhiễm Nhan, lòng ẩn ẩn đau, "Ta là thật sự thích ngươi, trước kia ta gây ra không ít chuyện hồn trướng, về sau sẽ không như vậy nữa, A Nhan, đừng từ hôn!"

Nhiễm Nhan tin tưởng lời hắn nói giờ này khắc này là thật lòng, có một loại người, thời điểm chân thành thì vạn phần chân thành, nhưng ngươi không biết hắn giây tiếp theo có thể lập tức thay đổi tâm ý hay không, có lẽ hắn cuối cùng sẽ gặp được người có thể nắm trụ tim hắn, nhưng cũng giống như chuyện "sói tới rồi", không biết lần nào là thật lần nào là giả, Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ không vì một chút tình cảm như vậy mà đánh bạc tương lai của mình, cũng không tính giác ngộ cứu vớt cuộc đời thanh niên bất lương nào.

Tần Mộ Sinh thấy Nhiễm Nhan không hề để ý đến hắn, tưởng là do chuyện hắn với Ân Miểu Miểu, vội la lên: "Ân Miểu Miểu cho rằng muội muội nàng thất thắn với ta, nhưng ta thật sự chưa từng động qua Ân Văn Văn! Ta thè!"

Nhiễm Nhan đồng tử đột nhiên co rụt lại, lạnh buốt nói: "Ngươi biết A Văn là chết như thế nào sao?"

Tần Mộ Sinh làm gì có tâm tình thảo luận những việc này, thuận miệng đáp: "Không phải là nhiễm bệnh hiểm nghèo sao? A Nhan..."

Nhiễm Văn Sinh nhìn thấy Nhiễm Nhan tự hồ lộ ra một tia không kiên nhẫn, liền ngắt lời hắn: "Tần Tú lang, ta không muốn động thủ, chuyện hôn sự nêu đã chấm dứt, chứng tỏ các ngươi không có duyên phận, nếu ngươi lại lì lợm la liếm, đừng trách ta không cho ngươi mặt mũi."

"Ngươi!" Tần Mộ Sinh sắc mặt xanh mét, hắn đối mỹ nữ có kiên nhẫn, cũng không có nghĩa là đối với bất luận kẻ nào đều có kiên nhẫn, lập tức chụp lấy Nhiễm Nhan, muốn kéo nàng ra ngoài, "Ngươi cùng ta đi cầu xin

Nhiễm bá phụ, hắn tất nhiên sẽ thay đổi chủ ý"

Nhiễm Vân Sinh biến sắc, quát lạnh một tiếng, "Ngăn hắn lại!!"

Bốn đại hán đứng ở cửa lắc mình chặn lại đường ra, Tân Mộ Sinh đột nhiên tung ra một quyền trúng vào bụng người đứng gần nhất, những người này không nghĩ tới cái tên ăn chơi trác táng nhìn như gối thêu hoa này lại thực sự ra đòn, phòng bị sơ hở, đại hán bị đánh trúng bụng kia, bị bức cho lùi lại hai bước, phản lunge rắn chắc đụng lên cửa, phát ra tiếng vang lớn.

Ba người còn lại tức khắc muốn xông tới, nhưng ngại Nhiễm Nhan còn ở bên người Tân Mộ Sinh, không dám xuống tay, sợ không cẩn thận giờ tay đấm lại quơ trúng phải khuôn mặt nhỏ như hoa như ngọc của Nhiễm Nhan, trong chốc lát lại không làm gì được hắn.

Nhiễm Nhan bữa sáng ăn ít, khi khám bệnh cao gió cho Thôi lão phu nhân đã tiêu hao rất nhiều thể lực, trong bụng trống trơn mà còn bị người lôi tới kéo lui, cảm giác thật sự khó chịu, lập tức dồn sức trở tay chụp một cái, tay còn lại tóm lấy cánh tay hắn, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, tay phải Tân Mộ Sinh đột nhiên như bị chặt đứt, lắc lư treo ở trên người hắn, cơn đau kịch liệt làm Tân Mộ Sinh theo phản xạ mà buông tay, mấy đại hán nhân cơ hội gắt gao đè lại hắn.

Nhiễm Nhan lui về sau mấy bước, mắt lạnh mà nhìn tình huống hỗn loạn dần dần bình ổn lại. Đợi cho sau khi mọi người đứng vững, mới mang vẻ mặt như sương lạnh mà đi tới, cầm cánh tay Tân Mộ Sinh lên, thoáng sờ sờ vài cái, rồi đột ngột đẩy lên.

Mấy người trong phòng đều trợn mắt mà nhìn Nhiễm Nhan sắc mặt bất biến, tiếng xương cốt cọ xát khiếp người cứ "Răng rắc" "Răng rắc" mà vang lên, làm bọn họ cảm thấy cánh tay mình phát đau, thầm nghĩ, thật nhìn không ra một cái kiều kiều nhược nhược tiểu nương tử, lại có võ công, tâm địa cũng đủ tàn nhẫn, một cái cánh tay nói vặn xuống liền vặn xuống, nói gắn lên liền gắn lên, mí mắt cũng không chớp một cái.

Trên thực tế, Nhiễm Nhan với chút công phu này căn bản không phải là đối thủ của Tân Mộ Sinh, chẳng qua Tân Mộ Sinh cho rằng mình đang túm một con cùu con, hoàn toàn không có đề phòng, mới có thể bị Nhiễm Nhan dễ dàng đem cánh tay hắn vặn trật khớp.

Trên cánh tay phải truyền đến cơn đau kịch liệt, ản ản truyền thẳng vào trong lòng, Tân Mộ Sinh đáy mắt lộ ra một tia thất bại cùng tuyệt vọng, hắn nhìn Nhiễm Nhan, nàng vẫn như ngày thường, đôi mắt đen kịt sâu hun hút,

mang chút lạnh lẽo, không giống như những quý nữ khác với biểu tình trêu chọc hay khinh miệt, chính bởi vì như vậy, mới làm hắn đột nhiên cảm thấy chính mình đáng khinh.

"Mặc kệ người tin hay không, người hâm hại ta nhất định là Ân Miếu Miếu, người muôn giết thị tỳ của người hơn phân nửa cũng là nàng." Tân Mộ Sinh vén khung cửa chậm rãi đứng lên.

Tân Mộ Sinh là con vợ cả của Tân thượng tá, nếu hắn không chủ động gây chuyện, mấy hộ vệ cũng không thể làm gì hắn, chỉ là đứng ở xung quanh để phòng.

"Ta sẽ không từ bỏ." Tân Mộ Sinh ném xuống những lời này, xoay người ra khỏi nhã gian.

Nhiễm Vân Sinh nhíu mày, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Nhiễm Nhan, "Định hôn ước khi nào vậy?"

Nhiễm Nhan duỗi tay rót cho mình một chén nước, bưng lên nhấp một ngụm mới nói: "Ước chừng là nửa tháng trước đi, A gia đại khái cho rằng ta bệnh nguy kịch, không sống được bao lâu, vì thế định ra cọc hôn nhân này." Dừng một chút, Nhiễm Nhan thấy sắc mặt Nhiễm Vân Sinh không vui, ngược lại an ủi: "Ta nếu thật là bệnh nguy kịch, gả qua đó cũng không sao, dù sao cũng không sống được mấy ngày, nhưng nếu lành bệnh, ta nếu không muốn thì không ai có thể ép ta, Cao thị cũng vậy. Thập ca, ta sẽ bảo hộ chính mình, đừng lo."

Nhiễm Vân Sinh rũ mắt, che khuất đi con ngươi như nước hồ thu, khẽ 'ừ' một tiếng, nhìn không ra thần sắc. Tâm tình có vẻ hòa hoãn, mới quay đầu sai gã sai vặt đi nói cho tựu lầu đổi một bàn đồ ăn tới.

Bởi vì bị Tân Tú lang quấy nhiễu, khi Nhiễm Vân Sinh dùng cơm vẫn luôn có chút thất thần, ăn cũng rất ít. Bát quá mồi chuyện này đối với Nhiễm Nhan lại không đau không ngứa, căn bản ảnh hưởng không lớn.

Cơm xong, hai người ở nhã gian nghỉ ngơi một chút rồi đi dạo ra chợ đông.

Nhiễm Vân Sinh thấy những gì Nhiễm Nhan mặc hay mang trên người đều là những thứ quá bình thường, đến cả vài món trang sức cũng không có, liền dẫn nàng đi mua sắm khắp nơi, phàm là đồ gì mà Nhiễm Nhan nhìn hơi lâu một chút, thậm chí chỉ cần nhìn thấy, không bàn giá cả, toàn bộ đều đóng gói mang đi.

Tiêu tiễn như nước, hơn nữa Nhiễm Vân Sinh dung sắc rực rỡ, bộ dạng lúc cười rõ lên có thể làm ánh mặt trời cũng trở nên ảm đạm, bởi vậy hai người đi đến đâu cũng thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Dạo hết một vòng, phía sau đã nhiều thêm hai chiếc xe ngựa, may mà Nhiễm Nhan cũng không phải người thấy cái gì cũng đều mới lạ, nếu không Nhiễm Vân Sinh thật sự có thể đem toàn bộ chợ đông dọn sạch sẽ.

Nhiễm Vân Sinh là người rất cẩn thận, thấy Nhiễm Nhan có vẻ mệt mỏi, trên trời cũng bắt đầu kéo mây dày đặc, có vẻ sắp mưa, liền gọi xe ngựa tới chuẩn bị đưa nàng về.

Hẻm nhỏ ở Tô Châu phần lớn xe ngựa không thể đi qua, chỉ có thể sau khi đi ra từ chợ đông nương theo đường cái lớn đi thẳng ra khỏi cửa thành đông, sau đó lại đi vòng bên ngoài để đến thôn trang ở thành nam.

Lên xe ngựa, Nhiễm Nhan dựa vào cửa sổ, nhìn xuyên qua màn thường thức cảnh trí bên ngoài.

Rặng mây đỏ của hoàng hôn đã che kín chân trời, ánh sáng màu da cam bao phủ toàn bộ thành Tô Châu, trên tường trắng ngói sẫm cũng ánh lên màu sắc ám áp, trong không khí có chút ẩm ướt quá mức, cùng với nhiệt độ cực cao còn tàn lưu từ buổi ban trưa, làm người cảm thấy như đang ở trong lồng hấp, quần áo trên người dính sát vào da, rất là khó chịu.

Hơi nước bốc hơi trong không khí dần dần hóa thành sương mù, trên nền đá xanh cũng phảng phất như đang tích ra nước, chim én tốp năm tốp ba, thấp thấp mà bay xet qua con đường nhỏ.

Theo mây đen dần bao phủ lên ráng chiều màu đỏ, sương mù cũng theo đó mà dày lên, trong sương mù mờ mịt những dinh thự lâu các hai tầng xây bằng gạch và gỗ như ẩn như hiện, mái cong đỉnh nhọn, cánh cửa sổ khắc hoa, tường tháp, mái ngói hò điệp*, nơi chôn tràn ngập ý vị Giang Nam nồng đậm.

Xe ngựa vừa ra khỏi chợ đông không lâu, mưa nhỏ đã bắt đầu tí tách rơi, giọt mưa, rất nhỏ rất mịn, giống như những sợi tơ dài mảnh đang tuôn xuống, lả tả lả tả, lặng yên không một tiếng động mà dệt thành một cái lưới lớn với những mắt lưới nhỏ li ti, giữa những bức tường trắng ngói sẫm như giăng kín một tầng lụa mỏng, tựa như tranh thuỷ mặc, trường phái thủy mặc Giang Nam.

Nhiễm Nhan đầy mành che ra nhìn nhìn, đánh mất ý tưởng đi bái phỏng Lưu Thủ Sử.

Nàng vốn định thỉnh cầu tự mình nghiệm thử thi thể thi tỳ Ân phủ, nhưng vì trời mưa, sắc trời sẽ mau tối hơn so với ngày thường, nếu trời mưa lớn, đường ruộng nhỏ sẽ càng khó đi hơn, hơn nữa nàng cũng không muốn cho nhiều người biết chuyện mình biết nghiệm thi, Nhiễm Vân Sinh đang ở bên cạnh, cũng không tiện đi. Bèn quyết định giờ cứ về thôn trang nhìn xem Văn Lục khôi phục ra sao, ngày mai khi ra ngoài chẩn bệnh, lại đi bái phỏng Lưu Thủ Sử.

"Thập ca, sắc trời đã tối, lại mưa, ngươi hay là về phủ trước đi, phái mấy hộ vệ đưa ta về là được." Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vân Sinh trầm ngâm một chút, từ thành đông đến thành nam đường không tính xa, hơn nữa trị an cũng không tệ, cũng không có đạo tặc, lúc này trời chưa tối hẳn, đến khi trở về thì lại không dễ đi như vậy, liền nói: "Vậy cũng được, vừa lúc ta tối nay còn có chút việc, ngươi về đến thôn trang thì lệnh những người này trở về bẩm báo lại cho ta."

"Được." Nhiễm Nhan đáp ứng.

Nhiễm Vân Sinh gõ gõ thành xe, yêu cầu xa phu dừng xe ngựa lại bên đường, sau khi nhảy xuống xe ngựa, từ bên ngoài vén màn trúc lên nói với Nhiễm Nhan: "Ta vừa trở về, có rất nhiều việc cần hoàn thành, mấy ngày kế tiếp có thể sẽ rất bận, chờ rảnh rồi ta lại đi tìm ngươi."

"Ân." Nhiễm Nhan gật đầu.

Mành vừa mới buông, lại bị vén ra, lộ ra nụ cười sáng sủa của Nhiễm Vân Sinh, "Thất Tịch trên sông Bình Giang vô cùng náo nhiệt, đến lúc đó Thập ca mang ngươi tới đó tìm một nhú ý lang quân đi!"

Dứt lời, còn nghịch ngợm mà chớp chớp mắt với nàng. Trong màn mưa tinh tế, nụ cười khuynh thành của hắn tựa như một đóa hoa Phù Tang minh diễm, bị những giọt mưa Giang Nam tưới đẫm ôn nhu, nhiệt tình cùng ôn nhuận dung hợp hoàn hảo, làm người không rời được mắt.

Màn trúc hạ xuống, xe ngựa lại đi tiếp.

Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, dựa vào thành xe lảng lặng mà nghĩ mọi chuyện, đem toàn bộ chuyện phát sinh mấy ngày nay từng chuyện từng chuyện xâu chuỗi lại.

Đầu tiên là Hàn Sơn con trai của Huyện thừa huyện Tấn Lăng bị độc chết ở kỹ quán, rồi đến thi thể thi tỳ của Ân Miếu Miếu vô cớ mà năm ở Ngọc Lan cư, xem tình hình thi thể, rõ ràng không phải chết vào ngày hôm đó, ngay sau đó là có người muốn giết Văn Lục diệt khẩu, ở giữa còn có cái chết của Dương phán tư.

Cái chết của Dương phán tư...xem biểu hiện quan tâm thái quá của Lưu Thủ sứ, Nhiễm Nhan suy đoán hắn có khả năng đã biết hung thủ là người nào, mà hung thủ cũng có khả năng tạo thành uy hiếp nhất định đối với hắn, nếu không đường đường một Thủ sứ sao đến mức nghiêm thi còn phải lén lút như vậy, không dám sử dụng ngõ tác thâm niê, ngược lại vì giấu tai mắt người khác mà đi thỉnh nàng một tiểu nương tử không biết trình độ ra sao.

Mà trong cái chết của Hàn Sơn cùng thị tỳ kia rõ ràng là có người cố ý nhầm vào Tân Mộ Sinh, biểu hiện của Lưu Thủ sứ cũng phù hợp với hành động Thủ sứ một Châu nên có, cho nên đây hắn là hai án kiện không liên quan.

Như vậy Hàn Sơn chết, thị tỳ chết, Văn Lục bị thương, giữa ba người có quan hệ gì không?

Tân Mộ Sinh hoài nghi việc này là Ân Miếu Miếu làm, có khả năng này sao?

Nhiễm Nhan không thể quang minh chính đại mà đi điều tra chuyện Ân phủ, cho nên trước mắt tạm thời chỉ có thể căn cứ những manh mối đã có để phân tích, nếu hung thủ là Ân Miếu Miếu, trước tiên không đề cập tới thủ pháp và thời gian gây án, đầu tiên phải xác định nàng có đủ động cơ giết người hay không, muốn biết điểm này, chỉ sợ phải biết rõ ràng rõ cuộc là đã xảy ra những chuyện gì với Ân Văn Văn, nàng là chết như thế nào.

Nhiễm Nhan đang nghĩ đến nhập thần, xe ngựa đang chạy bỗng nhiên khựng lại, ngừng ở bên đường.

Nhiễm Nhan ôn định thân mình, gõ gõ thành xe, bên ngoài truyền đến thanh âm xa phu, "Nương tử, đối diện có xe ngựa chạy lại đây, hình như kẹt đường."

Con đường đi từ thành đông qua thành nam khá hẹp, xe ngựa bình thường chạy cẩn thận một chút có thể khó khăn mà lách qua được, chỉ là xe ngựa Nhiễm Nhan đang ngồi rất lớn, nghĩ xe ngựa từ đối diện chạy tới cũng vậy, cho nên mới bị kẹt lại.

**Lời editor: làm mấy đoạn tả kién trúc này mà toát mồ hôi, còn mệt hơn đọc cảnh H, vận dụng hết tất cả các kỹ năng lẩn đồ phụ trợ...nghĩ cái gì đó hả?...là từ điển, từ điển đó, cả baidu nữa, nhưng vẫn cảm thấy dịch có chút bậy, chắc phải đi một chuyến Giang Nam (thời nhà Đường thì càng tốt) mới tả được mấy cái nhà này – hôm giờ leo mệt mỏi tới được cái chân núi, đi kiêm đồ ăn mừng chương thứ 50 đây...*

....

...Tiêu Tiêu ơi về ăn cơm! Chạy đâu rồi? có ai thấy không? Có ai từ đâu truyện tới giờ thấy Tiêu Tiêu không? Tô Tô đến áo cũng lột rồi mà Tiêu Tiêu cái vạt áo cũng chưa thấy nữa...

*Nói chửi chương tới là nhất kién (mà vẫn chưa) khuynh tâm nha *vẫy khăn**

Chương 51: Lại là giọng nói này

*Chương có nội dung hình ảnh

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Wattpad - 503 Service Unavailable

Xem ảnh 1 Wattpad

We'll Be Back!

Wattpad is currently over capacity. Thanks for your patience while we work to get Wattpad back. Please visit support.wattpad.com for details.

¡Ya volvemos!

En este momento Wattpad está sobrecargado. Te agradecemos tu paciencia mientras recuperamos Wattpad. Por favor, visita support.wattpad.com para más detalles.

Voltamos já!

O Wattpad está sobrecarregado. Obrigado por sua paciência enquanto trabalhamos para colocá-lo de volta ao ar. Visite support.wattpad.com para mais detalhes.

Babalik kami!

Ang Wattpad ay kasalukuyang higit sa kapasidad. Salamat sa iyong pasensya habang nagtatrabaho kami upang maibalik ang Wattpad. Pakibisita ang support.wattpad.com para sa iba pang mga detalye.

Wir kommen gleich zurück!

Unsere Servers sind leider überlastet. Wir bitten um Geduld bis das Problem gelöst wird. Detailen sind zur Verfügung an support.wattpad.com.

Nous revenons tout de suite!

Wattpad est en surcharge. Merci de votre patience pendant cette période d'indisponibilité. Des détails sont disponible à support.wattpad.com.

Chương 52: Đặc biệt tới bái phỏng

"Tích thạch như ngọc, liệt tùng như thủy. Lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị."

Nhiễm Nhan cũng không nhớ đã đọc qua những câu này ở đâu, chỉ là trong tích tắt ngược mắt lên nhìn thấy hắn, những câu kia ở đâu đó sâu thẳm trong ký úc nàng bất chợt bừng lên.

Một bộ trang phục bào lăng la tay dài màu tím sẫm, cổ áo viền hoa văn hình tròn màu nhạt, viền ở góc tay áo chỗ cánh tay giao với thân áo lại là hoa văn lớn hình tròn màu hoàng kim, đai lưng bạch ngọc, một thân quần áo đẹp đẽ quý giá này, hết sức vừa người, ôm lấy thân hình hắn làm lộ ra phần vai rộng, eo hẹp.

Dưới ánh đèn lay động mà nhu hòa, một khuôn mặt có vẻ phá lệ lập thể, mày kiếm khẽ nhếch, đôi mắt thâm thúy như bóng đêm phảng phất lập loè ánh sao sáng ngời, bên dưới sống mũi tuấn tú, đôi môi trơn mượt hơi cong lên, lễ phép mà gật nhẹ đầu với Nhiễm Nhan.

Một chữ "diễm" dùng trên người hắn có lẽ không hợp lắm, nhưng mấy chữ "độc tuyệt" và "thế vô kỳ nhì" thì hắn dư sức đảm đương.

Ánh mắt Nhiễm Nhan lại dừng trên hoa phục màu tím của hắn, mọi người đều biết, thời Đường có quy định nghiêm khắc đối với màu sắc trang phục của nam tử, chỉ có vương tôn công khanh, quan viên cấp tam phẩm trở lên mới có thể mặc màu tím, những người còn lại nếu tùy tiện mặc quần áo màu tím là đi quá giới hạn, sẽ bị trị tội.

Bọn họ nói muốn kịp vào thành trước khi đóng cửa cấm đi lại, nhưng người hiểu rõ đều biết, cái gọi là 'cấm đi lại ban đêm' bắt quá là nhầm vào bá tánh bình thường, người như hắn, chỉ cần hiển lộ thân phận, đương nhiên sẽ không bị nhốt ở ngoài thành. Hắn đây là không muốn bại lộ thân phận, hay là vì cái gì khác? Nhiễm Nhan trong lòng bắt đầu âm thầm đề phòng.

"Tại hạ họ Tiêu." Hắn nói. Giọng nói vẫn cứ rung động lòng người. Nhiễm Nhan hoi khom người, "Gặp qua Tiêu lang quân." Trong lòng lại nghĩ, Tô Châu cũng không có nhà giàu nào họ Tiêu, cũng không có vương tôn công khanh, cũng không có đại quan tam phẩm.

Hai người bên này im lặng đối diện nhau, mà bên cạnh Hình Nương và Thư nương thì giống như khói lửa ngập trời, Thư nương tính tình hỏa bạo như vậy mà lại không xù lên, Nhiễm Nhan tò mò nhìn qua các nàng, chỉ thấy Hình Nương vành mắt ửng đỏ, tràn ngập u oán mà nhìn chằm chằm Thư nương, khăn trong tay vặn vẹo, hiển nhiên là đang cực lực nhẫn nại.

Thư nương tức giận lại không đúng, không tức giận thì lại nghen muộn chét, thở phì phì mà hất mặt qua phía khác, đơn giản là mắt không thấy tâm không phiền.

"Hình Nương, đi an bài chỗ ở đi." Nhiễm Nhan vội ngăn lại chiến tranh không thấy khói thuốc súng giữa hai người.

Hình Nương thu hồi ánh mắt, ứng tiếng, rồi theo hành lang đi qua viện bên cạnh. Viện tử trong thôn trang hoàn toàn không nhiều, chỉ có bốn cái tiêu viện, còn lại đều là vườn hoa lớn, đồng ruộng, phòng đơn... viện khác cũng đã lâu không có ai ở, đầu tháng và giữa tháng hàng tháng đều được quét dọn một lần, hiện tại vừa lúc là cuối tháng Sáu đầu tháng Bảy, trong viện hắn là sạch sẽ, cũng không cần tốn công.

Để người đứng trên hành lang cũng không phải đạo đái khách, Nhiễm Nhan nói: "Trong thôn trang ngày thường không có bao nhiêu người tới ở, có lẽ là cần phải dọn dẹp một chút, Tiêu lang quân không bằng theo ta đi trà thất ngồi chờ một lát."

"Được." Tiêu lang quân cười nhẹ, bộ dáng nghiêm túc trầm ổn bỗng sinh động hăng lên, thoạt nhìn cũng không phải là một nam nhân lạnh nhạt.

Nhiễm Nhan xoay người dẫn Tiêu lang quân cùng Thư nương đi vào trà thất.

Gian trắc viện này là viện gần nhất có thể đi thông qua viện của Nhiễm Nhan, chỉ cách hai khung cửa, viện của Nhiễm Nhan khá nhỏ, không có phòng dư thừa, cho nên nàng xưa nay toàn là đem chai lọ vại bình chất đống trong cái trà thất này. Mà cả cái viện này, cũng chỉ có một chỗ như vậy có thể dùng để đái khách.

Đôi mắt sáng ngời của Tiêu lang quân hiện lên một tia nghi hoặc, nương từ trước mắt này thoạt nhìn là một quý nữ, nhưng cả chuyện đốt đèn, dọn dẹp đồ vật đều làm rất thuận tay, nếu không phải thường xuyên làm, căn bản

không thể làm lưu loát được như vậy.

Cả phòng thoang thoảng dược hương, trên cái bàn con gân cửa sổ chất một đống chai lọ vại bình kích cỡ khác nhau, đồ vật dùng để nghiệm thi nằm trong một cái rương nhỏ, được đặt ở góc tường.

Vừa mới ngồi xuống, liền có hai thị tỳ bưng nước sữa đặc cùng nước ô mai tiến vào, đây là hai loại đồ uống thường dùng trong mùa hạ, nước sữa đặc là nước gạn lại trong quá trình làm pho mát từ sữa dê hay sữa bò, có vị hơi chua, giải khát rất tốt, nhưng người phía nam bình thường không quen uống nước có mùi này.

Thị tỳ mang hai loại khác nhau mỗi loại một ly đều đặt ở trước mặt mỗi người, Thư nương không hề nghĩ ngợi chọn ngay ly nước sữa.

"Ngươi biết y thuật?" Tiêu lang quân phảng phát không có hứng thú với đồ uống, thu hồi ánh mắt đặt trên đống chai lọ vại bình, nhìn qua Nhiễm Nhan. Gương mặt tuấn lãng mang theo ý cười, làm người có cảm giác được tôn trọng nhưng không dám khen kiêng, cả người mặt lạnh như Nhiễm Nhan cũng không làm lơ được, đành phải nói: "Hiểu sơ."

Nhiễm Nhan thái độ không tính là nhiệt tình, cũng không quá lãnh đạm, hơn nữa nàng vẫn luôn mang mịch li, Thư nương lại cảm thấy như vậy là đang vũ nhục lang quân nhà bọn họ, sắc mặt bất thiện mà nhìn chằm chằm về hướng nàng.

Ánh mắt quá sắc bén làm Nhiễm Nhan cảm thấy nếu nàng giây tiếp theo có hành động gì mà không hợp ý họ, chỉ sợ sẽ bị phóng dao vào mặt, bất quá Nhiễm Nhan cũng không thèm để bụng, bởi vì tính tình Thư nương hiện tại có quy củ hơn so với ban ngày rất nhiều, hiển nhiên chỉ cần có Tiêu lang quân ở đây, nàng không dám lỗ mang.

"Nhiễm Thập Thất Nương, tại hạ muôn cùng ngươi đơn độc nói vài câu."

Tiêu lang quân bỗng nhiên nói.

Nhiễm Nhan nhíu mày, tức khắc có cảm giác bị lừa. Từ lúc vào phủ bọn họ vẫn luôn ngồi trên xe, không có khả năng nhìn thấy bảng hiệu của thôn trang, người này đã biết nơi này là thôn trang Nhiễm thị, còn biết nàng là Nhiễm Thập Thất Nương, có phải hay không ngay từ lúc đầu đã tính kế tốt? Chuyện kẹt xe trên đường ruộng cũng nằm trong kế hoạch của hắn?

Thanh âm của hắn mang áp lực uy nghiêm, thị tỳ trong phòng đứng im re

như ve sầu mùa đông, khi Thư nương cho các nàng cùng nhau lui ra, không một thị tỳ nào hỏi qua ý kiến Nhiễm Nhan một chút, cứ lảng lặng mà đi theo Thư nương ra ngoài.

Một người khách lại hoàn toàn nắm giữ quyền lãnh đạo trong nhà mình, chuyện này làm cho trong lòng Nhiễm Nhan càng thêm không vui, thanh âm cũng lạnh đi vài phần, "Ngươi trả lời ta trước, chuyện kẹt xe trên đường ruộng, là ngươi cố ý?"

Trên mặt Tiêu lang quân bỗng tràn ra ý cười, thoảng chốc cả căn phòng trở nên rực rỡ, "Ta nếu trả lời là 'đúng vậy', có phải ngươi lập tức đuổi ta ra cửa?"

Nhiễm Nhan không lên tiếng, xem như cam chịu.

Tiêu lang quân tiếp tục nói: "Chỉ tiếc là không phải. Ngày ấy ở trong rừng rậm, ngươi đã nghe qua giọng của ta, không phải sao? Khi chúng ta tương phùng trên đường ruộng, ngươi có nhận ra giọng ta không?"

Nhiễm Nhan lảng lặng nhìn chằm chằm biểu tình của hắn, trên gương mặt tuấn dật phi phàm, không có nghiêm túc, cũng không giống như đang nói đùa. Nếu nàng có thể nhận ra giọng của hắn, thì hắn cũng có khả năng nhận ra nàng.

Chẳng qua, Nhiễm Nhan biết giọng của nàng cũng không có gì đặc biệt, không mềm mại, cũng không thô lỗ, có nhiều người có giọng nói tương tự như của nàng, không phải là loại giọng có độ nổi tiếng cao.

"Ngươi nói là trùng hợp?" Nhiễm Nhan tỏ thái độ hoài nghi.

"Không, ta là đặc biệt tới đây bái phỏng ngươi." Tiêu lang quân ngồi thăng lên, trịnh trọng mà vái chào Nhiễm Nhan "Tại hạ Tiêu Tụng."

Lửa giận trong bụng Nhiễm Nhan thoảng tiêu đi một chút, nếu đúng là như thế, hắn có thể là đến bái phỏng, nhưng không gấp, khi vội vã quay vào thành vừa lúc kẹt lại cùng một chỗ với nàng, thông qua giọng nói nhận ra thân phận, vì thế thuận nước đẩy thuyền mà diễn, rồi sau đó danh chính ngôn thuận được cho "ở nhờ" một đêm.

Thật là giảo hoạt, Nhiễm Nhan nói thầm.

"Tại hạ phụng mệnh đến đây điều tra vụ án của Dương phán tư, tại hạ muốn

tìm hiểu vài chuyện, còn thỉnh nương tử đúng sự thật mà trình bày." Tiêu Tụng nghiêm mặt, khí thế khiếp người tự nhiên mà toát ra.

Nhiễm Nhan chậm rãi nói: "Ngươi muốn biết cái gì?"

Đôi mắt sáng như sao của Tiêu Tụng lóe lên, nhìn không ra thần sắc, "Nương tử có biết người nọ thân phận?"

Nhớ tới cặp mắt đen nhánh không thấy đáy kia, trong ánh mắt mang theo một loại thê lương mà thế nhân không thể hiểu được, không biết vì loại thê lương này làm nàng xúc động, hay là nàng không muốn dính vào mấy chuyện này, Nhiễm Nhan lựa chọn dấu diếm, "Không biết."

"Có ai nói qua với ngươi chưa? Lúc nói dối, ngũ khí phải chắc chắn" Tiêu Tụng vậy mà liếc mắt một cái liền nhìn ra nàng đang xạo.

Nhiễm Nhan đích xác rất ít khi nói dối, vậy mà lần hiếm hoi này còn bị người một câu chọc ra, không khỏi có cảm giác xấu hổ buồn bức, lạnh lùng nói : "Ngươi nếu biết là ta nói dối, thì có nghĩa là ta không muốn trả lời ngươi, nếu có thể nhìn thấu việc nói dối, sao không nghĩ sâu thêm một tàng nữa, con người của ta một khi đã hạ quyết tâm, tuyệt sẽ không thay đổi."

Tiêu Tụng nhuốm mày, đáy mắt hiện lên ý cười, hắn định bức cho nàng nói ra, lại lâm thời thay đổi chủ ý, trực tiếp bỏ qua đề tài này, "Ngươi nếu biết y thuật, hắn là biết được sát thủ kia bị thương chỗ nào, có nguy hiểm đến tính mạng hay không?"

Ngày ấy đánh nhau trong bóng đêm, hắn chỉ biết người nọ đã bị ám khí bắn trúng, lại không biết đến tột cùng có bắn tới chỗ yêu hại hay không.

"Bị thương tâm mạch." Nhiễm Nhan đúng sự thật trả lời, chẳng qua, mặc dù thương tổn tới tâm mạch, cũng không nhất định có thể uy hiếp đến tính mạng của hắn. Nhiễm Nhan từng đem được bình hắn dùng xong rồi vứt bỏ về nghiên cứu thành phần bột phấn trong đó, đến bây giờ cũng chỉ phân biệt ra được bảy tám loại dược liệu, có thể thấy Tô Phục pha chế thảo dược vô cùng lợi hại, cũng hiểu sâu y lý, ít nhất phương diện y thuật hắn tuyệt đối mạnh hơn nàng.

Tiêu Tụng như suy tư gì đó mà nhìn nàng một cái, không tiếp tục truy vấn, hắn biết tin tức mình có thể hỏi được, sợ là chỉ có bấy nhiêu.

Ngoài cửa lúc này truyền đến thanh âm chỉ trích của Hình Nương, "Các ngươi sao có thể để nương tử nhà ta đơn độc cùng lang quân nhà ngươi ở cùng nhau, như vậy còn ra thể thống gì?"

Giọng nói run rẩy, cho thấy nàng khăng định đã muốn rời lê.

Thư nương táo bạo mà quát một tiếng, "Có cái gì mà phải đại kinh tiểu quái, quý nữ ở Trường An không biết bao nhiêu người muốn đơn độc ở chung với lang quân chúng ta, bọn họ còn không có cơ hội đâu."

"Ngươi xem ngươi cũng là xuất thân nhà giàu, sao lại không có thể thống

như vậy, ngươi để cho ta vào!" Hình Nương tức giận muốn xông vào bên trong.

Nhiễm Nhan quay đầu liếc Tiêu Tụng một cái từ trên xuống dưới, thanh âm bình bình nói: "Được ngươi ưu ái như vậy, tiểu nữ thật là cảm giác vinh hạnh sâu sắc."

Lời thì nói vậy, nhưng Tiêu Tụng không nhìn ra nàng cảm thấy vinh hạnh ở đâu, ngược lại âm điệu này chỉ làm cho người khác cảm thấy nàng đang tức giận.

"Thư nương, không được vô lễ." Tiêu Tụng lên tiếng.

Thư nương nghe thấy, cũng không tiếp tục ngăn cản. Hình Nương bước nhanh vào, thấy Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng quỳ ngồi mặt đối mặt, mới nhẹ nhàng thở ra, trước đó Hình Nương chỉ lo bực bội với Thư nương, đến lúc này, mới có thời gian cẩn thận đánh giá Tiêu Tụng, vừa nhìn thấy, trong lòng tức khắc có chút hối hận là mình đã lỗ mãng mà vọt vào quấy rầy.

Hình Nương cũng coi như biết người, Tiêu Tụng tuổi còn trẻ nhưng khí độ ung dung trầm ổn kia, chỉ ở vị trí cao lâu năm mới có thể hình thành, với khí độ đó, gương mặt anh tuấn kia chỉ như dệt hoa trên gấm. Còn có bào phục màu tím sẫm trên người hắn cũng nói rõ thân phận của hắn.

"Tiêu lang quân, lão nô đã đem viện tử dọn dẹp thỏa đáng, ngài hiện tại muốn đi nghỉ ngơi, hay là muốn cùng nương tử nhà ta nói chuyện thêm một chút?" Hình Nương hoàn toàn không có dùng thái độ vừa dùng khi đối đãi Thư nương, lúc này trên mặt cười hiền từ, ngữ khí nhu hòa mà hỏi Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan há miệng thở dốc, biểu hiện này cũng quá lộ liễu đi, Nhiễm Nhan bất đắc dĩ mà túm nàng đứng dậy nói: "Tiêu lang quân sáng sớm mai còn phải lên đường, nên sớm nghỉ ngơi, chúng ta không quấy rầy nữa."

Chương 53: Manh mối - Vòng tay

Hình Nương muôn cùng đi theo để tìm hiểu thêm chút tin tức, lại bị Nhiễm Nhan gắt gao túm trở lại, hơn nữa vẻ mặt của Thư nương không tốt, vì thế đành phải sai hai thị tỳ dẫn Tiêu Tụng đi tới viện tử đã được dọn dẹp tốt. Trang phục của Nhiễm phủ kiến trúc không hoa lệ, trang trí cũng bình thường, nhưng phong cảnh tuyệt đẹp, vô luận là viện nào, cũng đều có cỏ cây xanh um, bố cục hợp lý.

Hình Nương duỗi dài cổ mà nhìn bóng dáng cầm ô đĩnh bạc của Tiêu Tụng hoàn toàn biến mất trong đêm mưa, không khỏi cảm thán nói: "Thật là một hảo lang quân trăm năm khó gặp một lần! Nương tử, người như vậy không nhiều lắm đâu, ngài phải giữ chặt một chút."

Nhiễm Nhan âm ờ mà 'ừ' một tiếng, Hình Nương thấy nàng thái độ có lê, tiếp tục nói: "Ta thấy hắn Thiên Đình no đủ, trong mắt cũng không có đào hoa sắc, khẳng định không phải là loại người như Tân Tú lang, xuất thân lại tốt... ta cân nhắc, hắn có thể là hoàng tử vương tôn, nếu không tuổi còn trẻ sao có thể mặc màu tím"

"Ủa hiện tại không phải là thiên hạ của Lý gia sao? Hoàng tử vương tôn, như thế nào là họ Tiêu." Nhiễm Nhan không cho là đúng, nàng đối với việc này cũng lười nghiên ngẫm, thuận miệng đê một câu, bất quá là vì ứng đối Hình Nương thôi, "Ngươi biết xem tướng khi nào vậy?"

"Đừng có ngắt lời." Hình Nương hoàn toàn không bị ý đồ nói sang chuyện khác của Nhiễm Nhan ảnh hưởng, chắc chắn nói: "Hắn có khả năng là không muốn cho người khác biết thân phận, nói đổi tên họ a! Trong "biểu diễn Đường thời vài các loại Bình thư" đều nói vậy mà."

"Một khi đã như vậy, vì sao lại phải mặc đồ tím đi rêu rao?" Nhiễm Nhan vừa đi dọc theo hành lang vào trong, vừa thuận miệng nói tiếp.

Hình Nương giật mình, giải thích mà nàng cho là không chê vào đâu được đã bị hai ba câu phủ quyết, bất quá mấy điều này không chút nào ảnh hưởng đến hứng thú đang rào rạt của nàng, lập tức vỗ đùi, nói: "Dù không như thế, hắn còn trẻ mà đã là tam phẩm đại quan chẳng phải là tuổi trẻ đầy hứa hẹn a! Nương tử..."

Kỳ thật những gì Hình Nương nói trước đó cũng không phải không có lý, thanh niên ở địa vị cao, đầu tiên làm người nghĩ đến đó là hoàng thân quốc

thích, không thì là nhận phúc lợi từ tổ tông, Đường triều vương hầu khanh tướng nhiều không kể xiết, không chừng chính là kế tục tước vị.

Vào tối trong viện, Nhiễm Nhan gõ mịch li xuống, hít vào một hơi thật sâu, không khí mang hỗn hợp nhàn nhạt của mùi bùn đất và hoa cỏ mãnh liệt tràn vào trong phổi, cả người sảng khoái. Nghe thấy Hình Nương vẫn cứ bám riết không tha mà dong dài ở bên cạnh nàng, rơi vào đường cùng đành phai liên tục bảo đám nói: "Ta đều nghe ngươi, nếu thật là đồ tốt, ta tất nhiên sẽ không bỏ qua, yên tâm đi."

Hình Nương lúc này mới vừa lòng gật đầu, theo Nhiễm Nhan vào phòng Văn Lục.

Văn Lục còn chưa ngủ, đang được Lưu thị giúp, chậm rãi uống canh Quan quê và cháo.

Canh Quan quê là dùng Quảng bì, Nùng phác, Nhục quế, Chè bán hạ, gừng khô, Cam thảo nấu thành, chủ yếu là dùng cho việc điều trị khi tỉnh lại sau khi treo cổ. Văn Lục điều dưỡng hai ngày, tuy rằng sắc mặt vẫn còn trắng bệch, không thể tự chủ hành động, nhưng so với mấy ngày trước đã tốt lên rất nhiều.

Văn Lục thấy Nhiễm Nhan, giãy giụa muôn đứng dậy, lại bị Nhiễm Nhan giơ tay ngăn lại. Nàng quỳ ngồi ở bên giường, đầu ngón tay khép lại, đè lên mạch cổ tay của Văn Lục.

Giữ trong chốc lát, mới nhẹ nhàng thở ra, "Khôi phục rất khó, yết hầu còn đau không?"

Văn Lục lắc đầu, thanh âm ám ách, giống như thèu thào, "Không đau."

Nhiễm Nhan dừng một chút, nghĩ thầm hiện tại tình huống thân thể của Văn Lục đã ổn định, hắn là có thể hỏi một chút chuyện, "Văn Lục, ngươi còn nhớ rõ ngày ấy người muốn giết ngươi là ai không?"

Nhắc tới chuyện ngày hôm đó, trong đôi mắt phượng xinh đẹp của Văn Lục phủ kín một tầng sọt hãi, suy nghĩ một lúc lâu, mới lắc đầu nói: "Không thấy rõ mặt, lúc mới bắt đầu... vừa chạy vụt qua bên cạnh vị lang quân kia, lại sợ hắn phát hiện ra nương tử, nên từ bên cạnh lều hoa mộc hương vòng qua hướng khác, trốn ở sau giả sơn, trong lúc vô tình nghe thấy hai nữ tử mưu đồ bí mật, muốn hãm hại Tân Tú lang, kết quả bị phát hiện, còn chưa kịp kêu cứu, đã bị người khác đập vào sau đầu..."

Yết hầu của Văn Lục còn chưa hoàn toàn khôi phục, nói một chút đã phát không ra tiếng, chỉ có thể dùng hơi thở nói chuyện.

Nhiễm Nhan vỗ vỗ nàng nói: "Đừng nói nữa, chờ thân mình tốt một chút, nói hết luôn thế."

Vân Lục tính tình nóng nảy, bấy giờ có miệng lại không thể nói, gấp đến độ muối rót nước mắt, gian nan nói: "Vòng tay, ta đã thấy một cái vòng tay" "Không cần nôn nóng, ta hỏi một câu, ngươi chỉ cần gật hay lắc là được." Nhiễm Nhan biết Vân Lục không biết nhiều chữ lăm, cẩn bản vô pháp dùng chữ viết mà biểu đạt, liền dùng biện pháp này.

Vân Lục gật gật đầu.

Nhiễm Nhan hỏi: "Ngươi nói hung thủ ngươi gặp qua trên cổ tay có đeo vòng tay, đúng không?"

Vân Lục lại lần nữa gật đầu, tựa hồ cũng đang nhớ lại chủ nhân của cái vòng tay kia, nàng chỉ loáng thoáng nhớ là gần đây đã nhìn thấy ở đâu rồi, lại không biết là do bị thương ở đâu, hay là ký ức quá mờ, chỉ là nghĩ không ra đó là ai, rốt cuộc nữ tử trong thành Tô Châu, người thích mang vòng ngọc quá nhiều.

"Là gặp sau khi ta khỏi bệnh à?" Nhiễm Nhan suy đoán, nếu cái vòng tay kia không phải phi thường quý báu, hoặc là cực kỳ đặc biệt, người bình thường đối với một cái vòng tay bình thường sẽ không nhớ quá kỹ. Lại nói, trước đây phần lớn thời gian Vân Lục đều là một tác cung không rời mà chiếu cố Nhiễm Nhan, có thể nhìn thấy người mang vòng tay, cũng chỉ có vài người của Nhiễm phủ.

Vân Lục kích động gật đầu.

Là mới đây? Nhiễm Nhan trong đầu nhanh chóng mà tìm tòi hết các nữ nhân gặp qua gần đây, phạm vi ban đầu rất lớn, trong đoạn thời gian này đi dạo phố mấy lần, nhưng ở trên đường cái Vân Lục cũng sẽ không nhìn chằm chằm cổ tay người khác, trừ những lần đó ra, chỗ các nữ nhân tụ tập, chỉ có Ân phủ a! Nhưng đó là sau khi nàng khỏi bệnh, là lần đầu tiên đi Ân phủ, ý của Vân Lục lại là trước đó nữa...

"Thải Tú quán!" Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ đến chỗ này, cái chết của Hàn Sơn và thị tỳ kia, đều là để giá họa cho Tân Tú lang!

"Đúng đúng" Vân Lục kích động đến nỗi không màng giọng nói đang đau đớn ám ách, lên tiếng phụ họa, cuối cùng lại thở phì phò.

Nhiễm Nhan lại lần nữa hồi tưởng đến những người gặp ở Thải Tú quán ngày hôm đó.

Vân Lục giống như nhớ ra cái gì, đôi mắt sáng ngời, vội vàng thều thào: "Thúy...Mi..."

"Thúy Mi?" Nhiễm Nhan đọc ra cái tên này. Chậm rãi lại nhạc kỹ Thải Tú quán tên Thúy Mi kia, nữ tử kia toàn thân đều mang khí chất dịu dàng, cực kỳ trắng trẻo, thanh tú ôn nhu, mặt mày nhu thuận, ngũ quan của nàng đều xinh xắn lá lướt, lại không có điểm nhẫn, Nhiễm Nhan giờ mới nhớ ra, chỉ có thể cảm giác được chung chung hình dạng nàng ta nhưng lại quên mất diện mạo cụ thể

Cổ tay trắng nõn của Thúy Mi có mang một cái vòng ngọc trắng tinh, chất

ngọc thượng đẳng, giống như mõ dê. Lúc ấy Nhiễm Nhan còn cảm thấy vòng tay này rất xứng với khí chất của nàng ta, chắc là Văn Lục cũng là vì vậy nên mới có chút ấn tượng.

Hôm đó Thúy Mi cực lực tránh né không để cho Nhiễm Nhan chẩn trị, cường điệu mình là nhạc kỹ, không bán thân, nhưng nàng ta hình như đã nhiễm phải bệnh giang mai.

"Ngươi lúc ở Ân phủ ngoại trừ nghe thấy các nàng mưu đồ hãm hại Tần Tú lang ra, còn nghe thấy cái gì khác không?" Nhiễm Nhan lại hỏi.

Văn Lục lắc đầu.

Nhiễm Nhan tiếp tục truy vấn, "Còn thanh âm của nữ tử kia, nghe có quen không?"

Không biết vì cái gì, có lẽ là bởi vì thân thể này đã từng là bạn tốt của Ân Văn Văn, Nhiễm Nhan trong lòng rất không hy vọng người kia là Ân Miểu Miểu. Nếu Ân Miểu Miểu thật sự cho rằng muội muội mình bị Tần Tú lang hủy hoại mà báo thù, khả năng cũng rất lớn. Ngày ấy sau khi nàng ta đe xuất trò chơi trốn tìm, các nữ tử đều tản ra khắp nơi, lúc này nàng ta hoàn toàn có thời gian cùng người khác mưu đồ bí mật.

Mà Văn Lục dưới cái nhìn chăm chú của Nhiễm Nhan, lại khẽ lắc đầu.

Chương 54: Mộng

Dù thanh âm kia không phải của Ân Miểu Miểu, cũng không thể hoàn toàn đem nàng loại ra, chuyện phát sinh trong tiệc trà ngày hôm đó thoạt nhìn khá hợp lý, nhưng lại có những chi tiết gì đó rất kỳ quặc, biểu hiện của Ân Miểu Miểu là một trong số đó.

Biết được những manh mối này, một quá trình mưu sát hoàn chỉnh đã ẩn ẩn trôi lên khỏi mặt nước.

Có người nhầm vào Tân Tú lang, người này cũng không muốn trực tiếp giết hắn, mà mục đích là làm hắn thân bại danh liệt, sau đó sống trong thống khổ vì bị thế nhân phi nhổ, lung đeo tội danh giết người, bị xử tử.

Người này nhất định rất hận hắn, cũng không bài trừ là hận cả Tân gia, một là người mà Tân thượng tá đặc tội, người nọ không có cơ hội đối phó Tân thượng tá, liền xuống tay từ con của hắn, từng bước từng bước phá hủy Tân gia, rõ cuộc nếu thật sự Tân Mộ Sinh lung đeo tội danh giết người, tiền đồ chính trị của Tân thượng tá đương nhiên sẽ bị ảnh hưởng; còn có một loại khả năng, chính là Tân Mộ Sinh đã làm chuyện gì đó thương thiên hại lí, cho nên mới bị trả thù.

Hung thủ trước tiên là hạ độc Hàn Sơn, độc Hàn Sơn trúng chính là độc mạn tính, người hạ độc hắn có thể thường xuyên tiếp cận hắn, hơn nữa lại có hiểu biết nhất định đối với độc dược. Người này, có thể là Thúy Mi hay không?

Trong tiệc trà ở Ân phủ, Thúy Mi cùng Ân phủ đồng lõa mưu đồ bí mật để hãm hại Tân Tú lang, bị Văn Lục bắt gặp, cho nên giết người diệt khẩu. Chỉ có điều Nhiễm Nhan vẫn luôn không thông, chính là Ân phủ thanh danh đều nhờ vào gia giáo nữ nhi rất nghiêm ngặt mà ra, nữ tử xuất thân từ nhà họ mỗi người đều là điển phạm của tam tòng tứ đức, hơn nữa tư tưởng cực kỳ bảo thủ, gia tộc như vậy, làm sao có thể để kỹ nữ tự do ra vào phủ... Nếu nói có người cùng nàng nội ứng ngoại hợp, vậy người này ở Ân phủ nhất định có địa vị rất cao.

Ân Miểu Miểu có nói, thị tỳ của nàng trước khi chết hai ngày có bị Ngụy nương mượn qua để giúp bố trí tiệc trà, như vậy, người cùng Thúy Mi nội ứng ngoại hợp, có thể là Ngụy nương hay không?

Ngụy nương ở Ân phủ được coi như là nửa đương gia, nếu như muốn biết

được bối cảnh của nàng, hắn không phải cái việc gì khó. Nhiễm Nhan từng nghĩ tới chuyện đi dò hỏi Tân Tú lang coi hắn có đặc tội người nào hay không, nhưng giữa bọn họ còn cách nhau một cái hôn ước hoang đường, hiện tại là thời điểm phủi sạch quan hệ, lại hẹn gặp mặt, chỉ sợ sẽ chọc phái những phiền toái không cần thiết.

Nhiễm Nhan rời phòng Văn Lục, trong lòng quyết định sáng sớm ngày mai đi bái phỏng Lưu Thủ Sử, đem những manh mối này nói hết cho hắn, thuận tiện thỉnh cầu nghiệm thi, nàng là một pháp y, lại không phải thám tử chuyên nghiệp, không có thi thể, chỉ băng vào mấy cái manh mối như có như không này, rất khó để nàng liên kết thông thấu toàn bộ câu chuyện từ đầu đến cuối.

Nhiễm Nhan tắm gội xong, trở lại tắm phòng, Hình Nương giúp nàng lau tóc, nàng liền lấy ra lỗ vật Lư phủ tặng hồi sáng, dựa vào ghế cong mở ra. Không ngoài sở liệu, đồ vật bên trong hộp quả nhiên là một quyển y thư, tên là 'Kỳ kinh bát mạch'. Nhiễm Nhan khi còn ở hiện đại cũng từng thoáng nghiên cứu qua những thứ ở phương diện này, kỳ kinh bát mạch đối với nàng mà nói cũng không xa lạ, nhưng trung y bác đại tinh thâm, nàng không dám nói mình tinh thông. Chỉ biết da lông, trên đường hành y ở cổ đại có lẽ có thể đục nước béo cò, nhưng đây không phải là tác phong của Nhiễm Nhan.

Thân phận này của Nhiễm Nhan ở Đại Đường, không có khả năng đi làm ngỗ tác, học y thuật cho tốt đối với nàng có lợi vô hại, Nhiễm Nhan quyết định học cho tốt trung y, vì bản thân sinh tồn ở cổ đại mà mua thêm một phần bảo hiểm. Nàng biết rất nhiều phương pháp trị liệu các nghi nan tạp chứng của đời sau, nàng đối với cơ thể người rõ như lòng bàn tay, đây là ưu thế tuyệt đối, không tạo ra tên tuổi, chẳng phải rất đáng tiếc?

"Nương tử, sớm nghỉ ngơi đi." Hình Nương thấy Nhiễm Nhan đọc đến nhập thần, nhịn không được nhắc nhở.

"Ân." Nhiễm Nhan chần chờ một chút, vẫn là buông y thư xuống.

Hình Nương biết Nhiễm Nhan mỗi đêm đều sẽ tỉnh dậy từ trong ác mộng, duỗi tay cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại lại hơi lạnh của nàng, "Nương tử đừng sợ, lão nô ngủ ở gian ngoài."

Nhiễm Nhan trong lòng ấm áp, vỗ vỗ tay Hình Nương nói: "Không có gì đâu."

Hình Nương hì hào hạ Nhiễm Nhan nằm lên giường, đau lòng mà nhìn nàng một cái, đem đèn tú giác đặt ở bên ngoài màn, thả xuống màn trúc và sa mỏng, rồi nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Hình Nương trong lòng cảm thán, nương tử vốn cực kỳ nhu nhược, hiện tại lại kiên cường từ trong ra ngoài, chẳng sợ hàng đêm gặp ác mộng, cũng tuyệt không nhúm mày. Đây đều là lang quân và Cao thị ban cho! Nghĩ đến hai người kia, Hình Nương liền nghiến răng nghiến lợi, Cao thị thì thôi đi, rốt cuộc trên đời này mẹ kế không có mấy người là tốt, nhưng lang quân là thân phụ của nương tử a! Phụ thân như vậy đúng là làm người lạnh lòng.

Mặc dù ở Huỳnh Dương Trịnh thị, tất cả đều là thế gia đại tộc liên hôn chính trị, nhưng vẫn còn có chút tình phụ tử.

Mưa phùn sàn sạt, rơi trên lá cây chuối tây ngoài cửa sổ, tựa như một khúc hát ru, Nhiễm Nhan nghe tiếng mưa rơi chậm rãi ngủ say.

Lại là nước.

Bốn phía đều là nước, tóc đen trong nước uốn lượn phiêu đãng, màu hồng anh đào minh diêm trong nước trở nên quyến rũ đến cực điểm, không còn tiếng rên la, nữ tử bị đùm trong nước phảng phát đã chết rồi, trên mặt bọc tầng tầng vải trắng, như một pho tượng thạch cao không rõ ngũ quan.

Nhiễm Nhan bơi tới bên cạnh nàng, duỗi tay cởi bỏ vải trắng phủ trên mặt nàng, một tầng lại một tầng, Nhiễm Nhan vừa cởi vừa theo bản năng mà quan sát những nơi khác trên thi thể.

Cỗ tay trắng nõn mảnh khảnh của nữ tử cũng bị vải trắng bao chặt lại, hai chân bị dây thừng trói lại, đầu dây thừng cột vào một cái lồng sắt to, giống như để thay thế cho tảng đá.

"A Nhan!" bỗng có người từ phía sau vỗ nàng một cái, Nhiễm Nhan cho dù gan lớn, cũng vẫn bị giật mình.

Nàng quay đầu, đập vào mắt là khuôn mặt tươi cười sáng lạn của Ân Miếu Miếu. Trong giây lát, nước xung quanh biến mất, thay vào là hậu hoa viên của Ân phủ, cây mộc hương hoa nở đến rực rỡ, cánh hoa trắng nhỏ rào rạt bay xuống, tựa như đại tuyết đầu đông.

Ân Miếu Miếu nhíu mày nhìn nàng nói: "A Nhan, sao lại cau mày, có phải Cao thị lại khi dễ ngươi hay không?"

Nhiễm Nhan lắc đầu.

Ân Miếu Miếu vẻ mặt không vui nói: "Ngươi lại muốn gạt ta, ta biết Cao thị muốn đem ngươi đưa đến thôn trang đi! Bệnh của ngươi, phải tìm thầy tốt mà hảo hảo điều trị mới đúng, bà ta lại đem ngươi ném tới thôn trang, thật sự là bụng dạ khó lường, A Nhan, ngươi nghe ta, kiên quyết không đi.

Ngươi vừa đi, mẹ con bà ta sẽ danh chính ngôn thuận làm tu hú chiêm tống, về sau thành Tô Châu chỉ biết đến Nhiễm Thập Bát nương, lại không nghe được về ngươi, chân chính Nhiễm thị đích nữ"

"Ta biết, chỉ là không đi thì còn có thể làm gì? Bà ta hiện tại chung quy cũng là vợ cả Nhiễm thị." Nhiễm Nhan không hiểu sao mà nói ra những lời này, trong đầu còn không ngừng lóe lên hình ảnh nhìn thấy ở trong nước mới vừa rồi, hỗn loạn đến cực điểm.

Bên tai tuy vẫn còn ẩn ẩn truyền đến thanh âm của Ân Miểu Miểu, Nhiễm Nhan lại nghe không rõ, cũng bắt đầu thấy không rõ những hình ảnh đã bị phá thành mảnh nhỏ.

Xung quanh bỗng sáng ngời, Nhiễm Nhan ở trên giường đột nhiên mở mắt ra.

Là trời đã sáng.

Mang một thân mồ hôi, Nhiễm Nhan dậy đi ra gian ngoài, Hình Nương đã sớm dậy, đang ở dưới hành lang may áo, thấy Nhiễm Nhan bước ra, cười nói: "Nương từ tối qua ngủ có an ổn không?"

"Ân, ngủ rất ngon." Đối với Nhiễm Nhan, chỉ cần không mơ thấy hình ảnh bạn thân bị người cường bạo ở kiếp trước, thì coi như một đêm ngủ ngon. Hình Nương buông đồ xuống, giục Nhiễm Nhan đi tắm, "Lão nô hôm nay muốn đem nương tử trang điểm thành tiên nữ, để cho Tiêu lang quân kia vừa gặp đã thương."

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ cười, "Ta dù có đẹp đến trời oán người oán, cũng bị trùm bên trong mịch li, ai có thể vừa gặp đã thương?"

"Điều này cũng đúng" Hình Nương ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng tay một chút cũng không nhàn rỗi, đầy Nhiễm Nhan đến phòng tắm, "Trên người Tiêu lang quân không có ôn nhã của nam tử Giang Nam, chỉ sợ là từ phía bắc tới, có lẽ không quen thuộc Tô Châu, nương tử hôm nay làm người dẫn đường cho hắn đi, rồi tìm thời cơ đem mịch li gỡ xuống"

Hình Nương lên kế hoạch.

Nước ám sau bình phong đã pha tốt, Nhiễm Nhan trút đi quần áo, bước vào trong nước, tai còn nghe Hình Nương hưng thú bừng bừng hỏi: "Nương từ cảm thấy biện pháp này của lão nô như thế nào?"

Nhiễm Nhan trái lương tâm mà tán thưởng một câu, "Rất hay."

"Vậy là được rồi, để lão nô đi tìm Tiêu lang quân nói một tiếng đi." Hình Nương vui mừng ra cửa, cuối cùng còn bồi thêm một câu, "Tiêu lang quân cái gì cũng tốt, chỉ là nhũ mẫu kia của hắn, thật sự không có lễ nghĩa"

Hình Nương làm việc gì cũng không quyết đoán, Nhiễm Nhan không nghĩ tới nàng lần này lại sấm rèn gió cuốn như vậy, thẳng đến khi Hình Nương đóng cửa lại, Nhiễm Nhan mới phản ứng, làm thật sao?

Nàng hôm nay còn một đồng việc, tuy rằng Tiêu lang quân cũng không nhất định sẽ đồng ý, nhưng vạn nhất hắn đáp ứng thì sao? Nàng lập tức cũng bất chấp mà tùy tiện tăm vài cái rồi lau vài cái xong mặc quần áo lao ra.

Bên ngoài sớm đã không thấy thân ảnh Hình Nương, Nhiễm Nhan thấy có thị tỳ vừa tiến vào, liền nói: "Có thấy Hình Nương đâu không? Mau đi gọi nàng về."

Thị tỳ kia ngắn ra một chút, lập tức bước lại đưa một phong thơ cho Nhiễm Nhan, "Nương tử, đây là tin khách nhân lưu lại."

"Tiêu lang quân đi rồi?" Nhiễm Nhan tiếp nhận tin, trong lòng nhẹ nhàng thở phào.

"Nô tỳ nghe Thiệu Minh nói, Tiêu lang quân trời còn chưa sáng đã đi rồi."

Thị tỳ đáp, thấy Nhiễm Nhan mở phong thư ra, nói: "Nô tỳ đi tìm Hình Nương."

"Không cần." Nhiễm Nhan cúi đầu đọc tin.

Nội dung tin rất đơn giản, chỉ là cảm tạ nàng đã tiếp đón, còn nhờ nàng bảo mật chuyện hắn xuất hiện ở thành Tô Châu.

Bảo mật? Nhiễm Nhan bĩu môi, nàng cũng không biết thân phận của hắn, có cái gì bát quái đáng giá rêu rao sao? Đúng rồi, hắn nói là tới ám tra vụ án Dương phán tư.

Một cái phán tư, ở Tô Châu thì chức quan không nhỏ, nhưng ở trên toàn bộ Đại Đường, một vị phán tư nho nhỏ đã chết cũng không cần đại kinh tiếu quái đến mức đó đi?

Nhiễm Nhan sực nhớ ra, Tiêu Tụng nói là phụng mệnh tra án, không nói là phụng chỉ tra án, phụng mệnh của ai? Nếu nàng có hôm nào đó cực kỳ nhảm chán, thì sẽ giành ra thời gian suy đoán một chút.

Bất quá, hiện tại không có thời gian.

Nhiễm Nhan nói với thị tỳ kia: "Ngươi lại đây giúp ta trang điểm đi."

Thị tỳ kia nghe Nhiễm Nhan phân phó, sắc mặt vui vẻ, vội vàng lên tiếng 'là', rồi đi theo nàng vào phòng.

Nhiễm Nhan không nói ra yêu cầu của mình, để mặc cho thị tỳ này lăn lộn, chỉ cần không phô trương quá đáng thì đều có thể tiếp thu.

Kết quả lại vượt khói mong đợi của Nhiễm Nhan, thị tỳ kia trang điểm cho nàng một vẻ ngoài thanh thanh đậm đậm, chọn ra một kiện áo váy ngang

ngực màu xanh tím, cõi áo và tay áo viền hoa văn dây thừng băng chỉ bạc, tóc đen đơn giản búi lên cao, cài lên hai đóa hoa ngọc lan băng bạch ngọc.

Một thân mộc mạc lại không thiếu tinh xảo, khí chất lãnh đạm mà Hình Nương xưa nay đều cực lực muốn che dấu, nhờ kiều trang điểm này mà hiển lộ đến cực hạn.

"Vì sao cho ta mặc cái này?" Nhiễm Nhan không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía thị tỳ kia. Tiểu cô nương chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, một bộ áo váy màu cam nhạt, khuôn mặt tròn tròn, một đôi mắt nai ngập nước, có vẻ hoạt bát mà lạnh lợi.

"Nô tỳ nghe Hình Nương nói ngài đã nhiều ngày nay đều phải đi chẩn bệnh cho người ta, nô tỳ cảm thấy trang điểm vũ mị thì không thích hợp" nàng trả lời rõ ràng có chút thấp thỏm, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ.

Nhiễm Nhan hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Nô tỳ là Tiểu Mân." Thị tỳ bất an đáp.

Nhiễm Nhan gật đầu, đứng dậy lấy mịch li ra, không nói câu nào, lập tức ra cửa.

Chương 55: Thỉnh để ta nghiệm thi

Tìm không thấy Tiêu lang quân, Hình Nương chắc là thất vọng lắm!

Nhiễm Nhan khoe miệng khẽ nhéch, mang theo một ít đồ vật Nhiễm Thập Lang mua hôm qua, gọi Thiệu Minh đi cùng vào thành.

Nhiễm Nhan vào thành việc đầu tiên là đi bái phỏng Lưu Thủ sử.

Trong đại sảnh, Lưu Thủ sử nguyên bản còn mang thần thái bình tĩnh mà uống trà, chỉ sau khi nghe Nhiễm Nhan thuật lại lời Văn Lục xong, thêm phỏng đoán của chính nàng, mới càng lúc càng mất bình tĩnh, đến cuối cùng còn có chút thất thố mà ném chén trà lên bàn, "Hung thủ thật là quá giảo hoạt"

"Sao vậy?" Nhiễm Nhan hơi nhướn mày, trong lòng có dự cảm xấu, còn chưa kịp nghĩ nhiều, đã thấy Lưu Phẩm Nhượng run run chòm râu hoa râm, tức giận nói: "Tối hôm qua có người tới báo, Thái Tú quán chết người."

"Sẽ không phải là Thúy Mi đi!" Nhiễm Nhan cũng vô cùng kinh ngạc, Văn Lục có thể nói được cũng chỉ mới tối qua, hung thủ phản ứng cũng quá nhanh.

"Tướng chết thảm không nỡ nhìn, mặt bị rạch đến huyết nhục mơ hồ, rồi sau đó mới bị treo lên." Lưu Phẩm Nhượng nghe nhắc tới Thúy Mi, liền nhịn không được nhíu mày, nhận được tin tức, hắn nửa đêm tự mình chạy đến Thái Tú quán, vừa vào cửa liền thấy hình ảnh cực kỳ khủng bố này. Vốn là những chuyện như vậy cũng không cần hắn một cái đường đòng Thú sử phải đích thân tới hiện trường, nhưng hắn từ trước đến nay làm việc cẩn thận, gần đây thành Tô Châu phát sinh nhiều án mạng, nếu không nhanh chóng phá án, chỉ sợ vị trí Thú sử Tô Châu này hắn cũng không ngồi được nữa.

Lưu Phẩm Nhượng xuất thân nghèo khó, ngồi trên vị trí này, không biết có bao nhiêu người như hổ rình mồi, một khi có chút sai sót, những quyền thần xuất thân thế gia trong triều sẽ lập tức bắt lấy không bỏ, sau khi đá hắn rơi xuống, lại xếp thân tín của mình vào, dù sao Giang Nam giàu có và đông đúc cũng tuyệt đối đủ để cho bọn họ tận hết sức lực mà tranh thủ.

"Thỉnh ngài cho phép ta nghiệm thi." Nhiễm Nhan vốn còn nghĩ phải mở miệng như thế nào để thuyết phục hắn, nhưng chuyện đã xảy ra làm nàng có chút bất an, ai biết hung thủ còn lại kia có thể tìm cách diệt khẩu Văn Lục

lần nữa hay không.

Lưu Phẩm Nhuượng sắc mặt có chút chần chờ.

Nhiễm Nhan ngồi thẳng dậy, kiên định nói: "Lưu Thú sử, ta tin rằng ngài cũng rất muốn mau chóng phá án, mà ta cũng không muốn để Văn Lục gặp nguy hiểm gì nữa."

Lưu Phẩm Nhuượng liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, chậm rãi nói: "Vì cái gì ngươi lại kiên trì muốn nghiệm thi?"

Ở Đường triều, ngỗ tác bất quá là kiểm nghiệm tình trạng vết thương, phán đoán nguyên nhân chết, không còn trợ giúp nào khác, suy nghĩ của Lưu Phẩm Nhuượng đương nhiên cũng là như thế.

"Đừng nói là hung thủ này có thủ đoạn giết người đầy sơ hở, cho dù thủ đoạn có nghiêm mật hơn nữa, cuối cùng vẫn còn một cái sơ hở, đó chính là thi thể." là một pháp y, nàng trước nay đều thò bụng quan điểm này, "Thi thể sẽ đem chuyện nó trải qua từ đầu chí cuối mà nói cho chúng ta biết, hơn nữa còn thành thật hơn so với người sống."

Lưu Phẩm Nhuượng nhấp ngụm trà, nhàn nhạt đánh giá, "Đây đúng là một cách nói mới mẻ."

Nghe khẩu khí hắn nhẹ nhàng, phảng phất vẫn chưa đem lời của Nhiễm Nhan nói mà để trong lòng.

Nhiễm Nhan không e dè mà nhìn chằm chằm Lưu Phẩm Nhuượng, ánh mắt nghiêm túc lại kiên trì, cứng rắn mà đem một lão nhân tinh 'Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc' nhìn đến phát ngượng, hắn ho khan hai tiếng, "Ân, lão phu đối với cách nói này của ngươi cũng cảm thấy hứng thú, hôm nay ngươi liền thi triển thủ đoạn, làm lão phu mở mang kiến thức, như thế nào mà làm người chết nói chuyện đi"

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, rốt cuộc vẫn lấy được một lần cơ hội, nhưng khơi khơi được cho phép nghiệm thi là không đủ, thuận cột mà bò lên, chính là lúc này, "Lần này đường đột bái phỏng, thật sự xuất phát từ tình thế bức bách, còn thỉnh Lưu Thú sử thứ lỗi."

Dứt lời, giương giọng hướng ngoài cửa kêu: "Thiệu Minh."

Ngoài cửa Thiệu Minh sớm đã nâng lễ vật đứng chờ, nghe gọi lập tức tiến vào.

"Nhận được chiếu cố của Lưu Thú Sử, con không biết nên cảm tạ như thế nào, đây chỉ là một ít nho nhỏ tâm ý, đưa cho tôn phu nhân, thỉnh Lưu Thú Sử đừng chối từ." Nhiễm Nhan biết rõ hắn sẽ không chối từ, lại không thể

không trải ra một mớ nghi thức xã giao, làm cho hắn cái bậc thang, tự nhiên mà chấp nhận lễ vật.

Lưu Phẩm Nhượng mặt già vân đạm phong khinh bỗng tràn ra ý cười, vuốt vuốt chòm râu, rất là hòa khí mà nói: "Thập Thất Nương có tâm, ta thay phu nhân trí tạ."

Thiệu Minh cơ linh mà theo ánh mắt của Nhiễm Nhan đem hộp quà đặt trên bàn nhỏ bên cạnh Lưu Phẩm Nhượng, rồi sau đó cung kính mà lui ra ngoài. "Không biết khi nào con nghiệm thi thì tiện?" Nhiễm Nhan hỏi.

Lưu Phẩm Nhượng thu lại ánh mắt vẫn luôn bay bay trên hộp quà kia, ho khan một tiếng, nói: "Lão phu buổi sáng cần phải xử lý công sự, thời điểm nghiệm thi, lão phu cũng chuẩn bị làm luôn, liền...giờ Mùi đi."

Chuẩn bị làm luôn? Hoá ra đã sớm chuẩn bị tốt! Nhiễm Nhan nhường mày, cũng không rỗi rắm nữa, thời gian Lưu Phẩm Nhượng nói cũng rất hợp ý nàng, vì thế liền đứng dậy nói: "Đến lúc đó hai cô thi thể kia có thể tùy ý xử trí hay không? Dù sao hai cô một là kỹ nữ, một là nô tỳ..."

"Hai cô?" Lưu Phẩm Nhượng khụng lại, chợt nhớ ra nàng nói đến chính là thị tỳ Ân phủ, đây cũng không phải đại sự gì, một cái cũng là nghiệm, hai cái cũng là nghiệm, bèn nói: "Có thể."

Nói xong, bỗng nhiên cảm thấy chính mình bị lừa, nguyên bản Lưu Phẩm Nhượng cho rằng Nhiễm Nhan nói chỉ là nghiệm Thúy Mi, mà nàng cố ý cường điệu "hai cái", giảm nhẹ phần "mặc cho xử trí", làm toàn bộ lực chú ý của Lưu Phẩm Nhượng bị dời vào câu sau, nên mới thuận miệng đáp ứng. Không đợi Lưu Phẩm Nhượng đổi ý, Nhiễm Nhan đứng dậy, "Vậy đi, con liền cáo từ."

Lưu Phẩm Nhượng thở dài, bộ dáng ra vẻ bát đắc dĩ, nói: "Theo ngươi muốn đi! Giờ Mùi ngươi trực tiếp tới đình thi quán là được."

Sau khi nói xong, Nhiễm Nhan liền cáo từ.

Lưu Phẩm Nhượng duỗi cổ nhìn, thấy bóng dáng Nhiễm Nhan biến mất ở nhị môn, lập tức vui vẻ ra mặt mà mở hộp quà.

Nghĩ bụng, tiểu nha đầu ngươi muốn đấu với ta, có chút ngây thơ.

Nghiệm thi đối với Lưu Phẩm Nhượng mà nói, bất quá là để sưu tập chứng cứ, Phong Tam Tuần cũng đã nghiệm qua một lần, hắn cũng không sốt ruột. Hắn nhìn trúng, là năng lực phân tích căn cứ trên vết thương của Nhiễm Nhan.

Lưu Phẩm Nhượng biết rõ Nhiễm Nhan có bản lĩnh nghiệm thi, thị tỳ lại bị

người khác hại thành như vậy, nàng sớm muộn gì cũng phải tham gia vụ này, cho nên vẫn luôn thủng thảng mà chờ nàng tự mình đến cầu hàn, thuận tiện chiếm chút tiện nghi.

Chuyện này, dù Nhiễm Nhan biết tình hình thực tế cũng vô dụng, nàng mặc dù nồng lực ngút trời, còn không phải Lưu Phẩm Nhượng gọi một tiếng cũng phải ngoan ngoãn mà hỗ trợ? Đến lúc đó mặc kệ giúp hay không giúp, đều chọc cho lão già keo kiệt bủn xỉn này trong lòng không vui, chỉ bằng thành thành thật thật mà nịnh bợ một chút.

Cùng Thứ Sử làm tốt quan hệ, vẫn mạnh hơn là đắc tội hàn.

Chuyện phát triển tình trạng này, đã là cục diện rất tốt rồi.

Sau khi mở ra cái hộp lẽ vật lớn, thấy bên trong lại có tám hộp gốm màu đỏ, chỉ nhìn bè ngoài hộp gốm liền biết giá trị xa xỉ. Lưu Phẩm Nhượng nhất nhất mở ra, vòng phi thúy vòng, ngọc bội hòa điền chạm khắc tinh mỹ, kim thoa... Nhiễm Nhan nói là đưa cho phu nhân Lưu Phẩm Nhượng, kỳ thật bên trong có rất nhiều đồ vật nam nhân cũng có thể dùng, tỷ như ngọc bội, phiến truy linh tinh, đặc biệt là một cái nhẫn ban chỉ máu bồ câu, Lưu Phẩm Nhượng thật sự thích đến không muốn buông tay.

Lưu Phẩm Nhượng thật cẩn thận mà lấy ra hộp gấp đựng nhẫn ban chỉ, phát giác hộp gấp này kỳ thật khá cạn, sao bên ngoài hộp quà lại dày như vậy, duỗi tay nhẹ nhàng gõ gõ bên hông, thanh âm truyền ra cho thấy bên trong trống, Lưu Phẩm Nhượng trong lòng vui vẻ, vội vàng đem toàn bộ hộp gốm bên trên gõ xuống, sau khi giở cái tầng thứ nhất lên, quang hoa bên dưới liền chiếu ra ngoài.

Trên mặt gốm màu đỏ rực, một thanh ngọc như ý nằm vững vàng, toàn thân như tuyết như chi, thông thấu linh khí, trên đâu ngọc như ý được khảm một viên ngọc Lam Điền cực lớn màu lục, trên cán đính đá quý nhiều màu viên vien to bằng móng tay, toàn thân rực rỡ lung linh, quang hoa khiếp người. Chuỗi ngọc như ý này ít nhất cũng đến ba bốn vạn lượng bạc, mấy thứ đồ nhỏ nhở ở tầng trên kia còn không bằng số lẻ của thứ này.

Lưu Phẩm Nhượng dấu không được vui sướng, nhìn lại nhìn, sờ lại sờ, mới lưu luyến mà đem hộp quà sắp xếp lại như lúc ban đầu, đồng thời trong lòng lại nhìn Nhiễm Nhan với con mắt khác, nói không đầy đủ là vì đê

chiếm được tiện nghi, hắn tuy rằng ngày thường rất bận, lại thập phần chú ý sự tình các gia tộc ở thành Tô Châu để hiểu biết tình hình, dễ cho hắn khống chế toàn cục, tình cảnh của Nhiễm Nhan là cái dạng gì, hắn cũng có nghe sơ qua, như vậy gian nan, nhưng có thể bắt động thanh sắc mà đưa ra đồ vật quý báu như vậy, quả nhiên là quyết đoán a.

Lưu Phẩm Nhượng chặc lưỡi, trong lòng cảm thấy, phong cách hành sự của Nhiễm Nhan rất hợp khẩu vị hắn, lâm bầm nói: "Tệ hại như Nhiễm Văn còn có thể sinh ra cái nữ nhi như vậy, trách không được thế nhân đều tranh nhau cưới nữ nhi của Ngũ tính Thất gia."

Những lời này, hiển nhiên là đem công lao đều quy về trên người Trịnh thị.

Editor: ai không nhớ Ngũ tính Thất gia thì de lại mấy chương đầu nghe ☺

Chương 56: Tự mình hại mình

Miễn phí nghiệm thi, trợ giúp phá án, còn phải ba ba mà đi tặng lễ, đây là cái đạo lý gì?

Nhiễm Nhan trong lòng không sảng khoái, nhưng cũng không còn cách nào, cũng may Lưu Phẩm Nhượng là một tú phẩm Thứ sử, có địa vị trong thành Tô Châu, khó được hắn để mắt một cái tiểu nương tử như nàng, nếu đổi lại là người khác, chỉ sợ vừa nhắc tới nghiệm thi giải phẫu liền bị coi như có bệnh tâm thần mà ném ra đại môn phủ nha, Lưu Phẩm Nhượng ít ra vẫn tin tưởng nàng.

Sau khi chẩn xong hai người bệnh, Nhiễm Nhan liền đến tiệm y phục mua một bộ đồ phục nam trang viên lanh tay bó để thay, cho dễ nghiệm thi.

"Nương tử, chúng ta đây là muốn đi đâu?" Thiệu Minh nhìn Nhiễm Nhan một thân trang phục như vậy, khó hiểu hỏi.

"Ngươi muốn học y thuật không?" Nhiễm Nhan không đáp mà hỏi lại. Mặc kệ là làm ngỗng hay là y sinh, Nhiễm Nhan đều cần một hai trợ thủ, cho dù chỉ giúp những việc lặt vặt, cũng có thể giảm bớt không ít gánh nặng.

Thiệu Minh ánh mắt sáng lên, vội đáp: "Muốn."

"Vậy lát nữa đừng nói gì hết, nhìn cho kỹ." Nhiễm Nhan nghĩ bụng cũng muốn thử xem Thiệu Minh can đảm và tiềm lực ra sao, nếu hắn cũng giống như con thỏ Tang Thần kia, mặc kệ là trung thành cỡ nào, có tiềm lực cỡ nào, cũng đều uông phí.

Chuyện nghiệm thi giải phẫu này, nói đến cùng cũng không có gì quá xấu hổ, Nhiễm Nhan cũng không sợ người khác biết.

Hai người ngồi trên xe ngựa, trước giờ Mùi đã tới đình thi quán của phủ nha.

Thời tiết không tốt lắm, âm âm u u, phảng phất đều có khả năng mưa bất cứ lúc nào, dương liễu bên sườn đê nhẹ nhàng đong đưa ở trong gió nhẹ, trước cửa đình thi quán hâu như không có người đi đường, mặc dù thỉnh thoảng có một hai người qua lại, cũng chỉ cúi đầu, bước đi vội vàng.

Trong ngõ nhỏ bên trái đậu hai chiếc xe ngựa, Nhiễm Nhan đoán Lưu Thủ sử có khả năng đã tới, liền đi tới đại môn của đình thi quán, còn chưa kịp há mồm hỏi, nha dịch đã hỏi nói: "Là ngỗ tac tới nghiệm thi?"

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan nói.

Thiệu Minh đi theo phía sau trong lòng kinh nghi, hắn vốn tưởng rằng tiếp theo vẫn là tới hộ nhân gia nào đó chẩn bệnh cho người ta, không nghĩ tới lại tới đình thi quán của phủ nha, nương tử thế nhưng lại thành ngỗ tac? Còn chưa kịp nghĩ lại, Nhiễm Nhan đã từ cửa hông đi vào trong, Thiệu Minh cũng vội xách cái rương theo vào.

Trong đình thi quán thoảng thoảng khí vị hủ thi đặc trưng, bầu trời u ám nặng nề, oi bức mà ẩm ướt, làm lòng người cảm thấy bất an, Thiệu Minh lúc này mới cảm thấy có chút sợ hãi, vừa không ngừng bước theo sau Nhiễm Nhan, vừa cảnh giác mà đánh giá bốn phía.

Nha dịch dẫn hai người đến trước cửa một gian nhà xác, "Chính là nơi này." Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà đi trở về.

Thiệu Minh nhìn bộ dáng như bị ma đuổi kia của hắn, đáy lòng càng phát run.

Nhiễm Nhan xuyên qua tạo sa mịch li liếc mắt nhìn hắn, "Nếu sợ hãi, ngươi có thể ra chỗ đại môn chờ."

Thiệu Minh nuốt nuốt nước miếng, hắn rất là muốn đi ra chỗ đại môn mà chờ, nhưng trong lòng cũng biết, Nhiễm Nhan muốn khảo nghiệm hắn, bèn cẩn da đầu nói: "Ta không sợ."

Nhiễm Nhan nhàn nhạt 'ừ' một tiếng, liền đẩy cửa phòng ra. Một hơi thở âm lạnh ập vào mặt, Thiệu Minh run một cái, đầu rút vào càng thêm lợi hại.

Ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan, trong phòng vậy mà không chỉ có một hai người, ngoại trừ Lưu Thủ sử mặc quan phục màu đỏ ra, còn có một thanh niên mặc quan phục lụa đỏ, bốn người khác mặc quan phục xanh lá nhạt, một tráng hán khoanh tay đứng ở một bên, một lão nhân thân mình co rụt, là người Nhiễm Nhan đã gặp qua một lần, Phong Tam Tuần.

Nhiễm Nhan trợn mắt, nhìn chằm chằm thanh niên mặc quan phục lụa đỏ kia, tự nhiên muốn lui ra. Đồng thời cũng có chút nghi hoặc, hắn sao lại xuất hiện ở chỗ này? Lúc thì đồ tím, lúc thì đồ đỏ, đèn tốt cùng là quan mấy phẩm?

Bộ dạng Tiêu Tụng hiện tại lại không giống với bộ dạng lười biếng tối hôm qua, một thân quan phục viên lanh đỏ sẫm, khăn quấn đầu màu đen, lụa mỏng hoa văn tròn nhỏ, đai lưng thảo kim câu, khí vũ hiên ngang, uy thế khiếp người, trong cả gian phòng tràn ngập cảm giác áp bách. Nhiễm Nhan

nghĩ thầm, lúc nghiêm thi mang tới một người như vậy để đuổi quỷ thì đúng là không tệ.

Nghĩ vậy, trong lòng Nhiễm Nhan nhẹ nhàng một chút, cúi chào mọi người, rồi ra hiệu Thiệu Minh thả cái rương xuống.

"Thập Thất Nương, đồ vật đều đã chuẩn bị hết cho ngươi." Lưu Phẩm Nhượng cười ha hả bước lại đón, tự mình đem cái rương tới trước mặt nàng.

Hắn một câu "Thập Thất Nương" vừa ra khỏi miệng, Nhiễm Nhan rõ ràng cảm giác được một ánh mắt hư hư thực thực quét lại, nhìn đến da đầu nàng tê dại, không biết sao lại có chút cảm giác chột dạ.

"Đa tạ Lưu Thứ Sử." Chuyện tới giờ này, cũng chỉ phải cẩn răng mà tiếp tục.

Mở cái rương ra, Nhiễm Nhan trước tiên lấy khẩu trang ra mang lên, sau đó mới gỡ mitech li xuống, mang bao tay vào. Tuy biết là làm như vậy cũng không có ý nghĩa gì nhiều, căn bản giấu không được nam nhân kia, nhưng nàng cứ theo bản năng mà làm xong hết thảy. Nhiễm Nhan sửa sang bao tay, trong lòng âm thầm buồn bực, vì cái gì phải sợ hắn biết chứ?

Không nghĩ ra, liền không thèm nghĩ. Nhiễm Nhan một câu dư thừa cũng không có, lập tức bước nhanh về phía thi thể.

Lần này thi thể được đặt trên một cái mộc đài, độ cao vừa vặn khi đứng chỉ cần hơi khom lưng là đến, Đường triều rất ít có bàn cao như vậy, vừa nhìn liền biết là đồ đặc chế, Nhiễm Nhan âm thầm mắng Lưu Thứ sử một câu: Cáo già chết tiệt!

Giờ tấm vải trắng lênh, một nữ thi khuôn mặt đáng sợ liền hiện ra trước mặt mọi người. Thi thể này còn mới, đúng như lời Lưu Thứ sử nói, bộ mặt bị rách đèn da tróc thịt bong huyết nhục mơ hồ, vừa nhìn thì thấy có ít nhất mười một mươi hai nhát, vết thương chủ yếu phân bố ở hai má và cằm, trên trán chỉ dính vết máu, lại không có thương tổn.

Mặt người chết sưng to xanh tím, Nhiễm Nhan duỗi tay vạch mí mắt thi thể ra, phát hiện xuất huyết dưới kết mạc mắt như dự kiến.

Phương thức tư duy phân tích của pháp y đối với tử vong là theo giả thuyết bị giết trước, sau đó là giả thuyết tự sát, theo nhân tố bên ngoài trước, rồi mới xét đến nguyên nhân bên trong, kiểm tra thương tổn trước, rồi mới kiểm tra bệnh tật. Thấy thi thể bị hủy dung tàn nhẫn mà chết như vậy của Thúy Mi, Nhiễm Nhan nhất định sẽ từ góc độ giết người kiểm nghiệm trước, mà nhân tố bên ngoài là tổn thương cũng rõ ràng.

Nhưng sau một loạt kiểm tra, căn cứ theo sắp xếp của vết thương và phương hướng vết đao, Nhiễm Nhan cho ra một cái kết quả làm người rất khó hiểu, những vết thương trên mặt của Thúy Mi, là do chính người chết tạo thành.

Phần cổ cũng chỉ có một vết siết ở dưới cổ họng, vết siết đằng sau đầu có hình chữ bát mà không tương giao*, đây là biểu hiện của thắt cổ tự vẫn, mà không có ai siết chết nàng rồi mới giả thành thắt cổ tự vẫn.

*giống dấu sắc và dấu huyền có khoảng cách chính giữa, không phải chau đầu lại như dấu mũ ^~

Vì muốn chứng thực kết quả này, Nhiễm Nhan nhanh chóng cởi bỏ quần áo thi thể, cởi đến không còn một mảnh.

Thúy Mi chết bất quá mới một đêm, thân thể còn bảo tồn hoàn hảo, làn da trắng nõn tinh tế, bộ ngực nhô lên mượt mà đầy đặn, hai chân thẳng tắp mà thon dài, nếu như không nhìn tới mặt, thân thể mạn diệu như vậy, rất khó không làm người khác suy nghĩ bậ bạ, ở đây đều là nam nhân, đều là làn đầu cùng người khác tụ tập quan sát thân thể một nữ nhân, không khỏi đều có chút xấu hổ.

Lưu Phẩm Nhượng ho khan hai tiếng, dư quang liếc hướng Tiêu Tụng, thấy hắn sắc mặt bất biến, cũng không kiêng dè gì mà nhìn chằm chằm động tác của Nhiễm Nhan, không khỏi cảm thán, trách không được tuổi còn trẻ đã có thể ở địa vị cao, phần định lực lù lù bất động này, đến cả lão già hắn cũng khó có được.

Nhiễm Nhan vừa tinh tế kiểm tra toàn bộ thi thể, vừa mở miệng nói: "Người chết trên mặt có tổng cộng mười ba vết thương, miệng vết thương chính tề, không sưng nhiều, độ sâu cạn của vết thương không đồng nhất, được sắp xếp song song nhau. Phán đoán những vết thương này là bị rạch lên khi người chết còn sống, hơn nữa rất có khả năng là do chính nàng rạch."

"Sao có thể? Làm gì có ai lại đem mặt mình rạch thành như vậy?" Phong Tam Tuần lập tức mở miệng nghi vấn, phán đoán của hắn là giết người, nếu bị lật đổ dễ dàng, thanh danh của hắn ở thành Tô Châu có thể sẽ xuống dốc không phanh.

Lưu Phẩm Nhuượng cũng luôn cho rằng Thúy Mi là chết do mưu sát, hắn có chút khó hiểu nói: "Đây là vì sao?"

"Đầu tiên, người chết ngoại trừ có thương tổn do dao rách trên mặt, cùng vết siết ở cổ, chỗ khác trên thân thể không có vết thương rõ rệt. Nếu là bị người khác rách, người chết vì sao không nhúc nhích mà tùy ý để cho người khác rách lên mặt mình? Ít nhất, hung thủ sẽ gắt gao mà đè nàng xuống, tất nhiên dùng sức không nhỏ, sao một chút dấu vết cùng không có?" Nhiễm Nhan giải thích nói.

Phong Tam Tuần lạnh giọng phản bác, "Nếu hung thủ dùng chăn bao kín lấy nàng, làm cho tú chi không thể động, cũng rất có khả năng tạo thành hiện tượng như vậy."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, "Đích xác có khả năng này, nhưng ta hoài nghi là nàng tự mình hại mình, còn vì một nguyên nhân khác, bởi vì người thì sẽ có cảm giác đau, vào lúc tự mình hạ đao, vì cảm thấy đau nên giảm lực đao, cắt xuống thì mạnh, nhất đao lên thì nhẹ, như vậy vết đao sâu cạn không đồng nhất, nếu rách nhiều vết thì vết thương sẽ nằm song song nhau. Người xem những vết thương trên mặt Thúy Mi, hoàn toàn phù hợp điểm này."

"Đang êm đẹp, vì sao sẽ tự mình hại mình?" Phong Tam Tuần nhíu mày nói.

"Êm đẹp?" Nhiễm Nhan nhìn hắn, thanh âm không chút pháp phỏng: "Một người lâm vào trạng thái khổ cực độ thường thường có quan hệ với tình cảm, trạng thái tâm lý của người tự sát khi thực hiện hành vi tự sát, tự hại hay tự ngược không thể dùng tâm lý người bình thường mà suy nghĩ. Nói vậy ngài cũng nghiệm ra nàng đã có thai gần ba tháng, nàng là nhạc kỹ của Thái Tú quán, cũng không bán mình, vì sao bỗng nhiên mang thai? Còn nữa, hạ âm của nàng có ba chỗ có dấu hiệu của bệnh giang mai, hiển nhiên là đã nhiễm bệnh hoa liễu, chuyện này cũng vốn không nên xuất hiện, vì cái gì đều sẽ phát sinh trên người nàng? đương nhiên, trước mắt cũng chỉ có một ít đặc điểm có thể chứng minh là nàng tự mình hại mình, tình hình cụ thể, phải chờ giải phẫu xong mới xác định được."

Phong Tam Tuần ngẩng người, hắn làm ngỗ tác đã vài thập niên, nhưng số lần giải phẫu thi thể rất ít, một là người nhà người chết không cho phép, hai là trừ phi có thương tổn nghiêm trọng, tỷ như vỡ gan gì đó, nếu không không dám bảo đảm sau khi giải phẫu là có thể phát hiện nguyên nhân chết. Ngỗ tác ở Đại Đường cơ bản đều là như thế. Một cái tiều nương tử mặc dù biết giải phẫu, thì có thể nhìn ra cái gì sao? Phong Tam Tuần không tin, cho nên cũng liền im lặng, tĩnh xem kỹ biến.

Nếu là thắt cổ tự vẫn, Nhiễm Nhan sẽ từ vết treo ở phần cổ bắt đầu giải phẫu, ngay lúc nàng rạch ra phần da cổ người chết, khi tổ chức cơ thịt dưới da lộ ra, lập tức nhìn thấy trên tổ chức bên dưới làn da và cơ thịt có hiện tượng xuất huyết. Động tác trên tay Nhiễm Nhan không thể ngừng, lại không thể không mở miệng giải thích cho mấy người bình thường bên cạnh, nếu không chỉ có một mình nàng biết thì có tác dụng gì, "Chư vị nhìn xem, làn da và trong cơ thịt có xuất huyết, đây là biểu hiện thứ nhất của treo cổ chết."

Vừa nói, Nhiễm Nhan vừa dùng cái nhíp chỉ cho mọi người chỗ xuất huyết, sau đó lại cắt ra những bộ phận ngoài vết treo cổ, để cho bọn họ tiến hành so sánh.

Làm xong hết thảy những chuyện này, Nhiễm Nhan ngẩng đầu, đột nhiên đổi diện với một đôi mắt đen láy, nàng nao nao, thấy Tiêu Tụng rất có hưng thú mà gật gật đầu. Mà Phong Tam Tuân thấy dao pháp thuần thực của Nhiễm Nhan thì trong lòng khiếp sợ, tuy rằng không muốn biểu hiện ra mặt, nhưng khi Nhiễm Nhan bắt đầu giải thích, trong lòng hắn có cảm giác mừng thầm vì được giảng giải, bởi vậy lắng nghe vô cùng nghiêm túc.

Những người còn lại thì xanh mặt, gắt gao ngậm miệng, để không thát thỏ mà nôn mửa, cả hộ vệ kia của Tiêu Tụng cũng có vẻ mặt không khỏe. Có người nghe là được, Nhiễm Nhan tiếp tục cắt xuống sâu hơn, khi cắt đến gần xương lưỡi, nói: "Động mạch máu cổ vỡ nát, xương lưỡi đứt gãy, dưới niêm mạc yết hầu xuất hiện hiện tượng sung huyết và có huyết đóm." Nhiễm Nhan vừa nói, vừa nhất nhất chỉ từng chỗ cho bọn họ xem, Nhiễm Nhan biết, dù những người còn lại không dám quan sát, ít nhất còn có Phong Tam Tuân và Tiêu Tụng.

Dao mổ tiếp tục đi xuống, róc ra cơ thịt đang bám vào xương, lộ ra phần xương trắng hếu, "Xương cổ gãy, khớp trật ra, cũng bị xuất huyết." Kiểm nghiệm xong những thứ này, Nhiễm Nhan vẫn chưa ngừng lại, ngay sau đó liền bắt đầu giải phẫu phần ngực bụng, dao mổ trong tay nàng như có sinh mệnh, được khống chế cực tốt, cắt đến chỗ nào, cắt đến bao sâu, đều vô cùng tinh chuẩn, một dao đi xuống, làn da và lớp mỡ dưới da bị cắt ra, nhưng lại tuyệt đối không tổn thương đến nội tạng.

Ánh mắt Tiêu Tụng không thể không dời lên mặt Nhiễm Nhan.

Chương 57: Những cánh hoa bên trong thi thể

Khuôn mặt tinh xảo của Nhiễm Nhan bị khẩu trang che lại hơn phân nửa, chỉ lộ ra mắt và lông mày, khi đôi mắt đen kít kia nhìn thăng vào khói thi thể đáng sợ, thần thái nghiêm túc mà tối tăm, nếu như người không biết thường thức mà nhìn vào, tất nhiên sẽ cảm thấy kinh khủng. Nhưng Tiêu Tụng chỉ nhàn nhạt mà nhìn, khoe môi còn có ý cười.

"Mở ra thì có thể thấy được đường chảy của máu, sắc máu đỏ sậm, các nội tạng đều có máu bầm, bên dưới màng nội tạng có chút xuất huyết." Nhiễm Nhan nhanh chóng kiểm tra, nàng tập trung vào phổi và đường hô hấp trên: "Trong đường hô hấp còn sót lại máu, đại khái là lúc thắt cổ, bởi vì thiếu Oxy, người chết vô thức mà nuốt vào, đem máu chảy ra từ miệng vết thương trên mặt nuốt vào."

Nhiễm Nhan đem lục phủ ngũ tạng toàn bộ đều kiểm tra tỉ mỉ một lần, không hề phát hiện tổn thương nào do ngoại lực tạo thành.

Giải phẫu xong, ánh mắt Nhiễm Nhan dừng lại trên đôi tay nhỏ trắng nõn mềm mại của Thúy Mi, trên cổ tay còn mang theo cái vòng ngọc kia, móng tay sơn đan khâu đều được tu chỉnh cẩn thận, nhưng toàn bộ đều ngắn ngủn, Nhiễm Nhan suy đoán, có thể là bởi vì có một cái móng tay bị gãy, nàng ta dứt khoát đem toàn bộ móng cắt thành độ dài bằng nhau.

"Người chết sinh thời không trải qua bất luận hành vi đánh nhau, phản kháng, giãy giụa gì, mặt ngoài thân thể và nội tạng không có tổn thương nào được tạo thành do ngoại lực, phán đoán nguyên nhân chết là thắt cổ tự vẫn, mà tổn thương trên mặt, miệng vết thương chính tề, phần cơ thịt bên trong hơi lật ra ngoài, hơn nữa còn có hiện tượng viêm rất nhỏ, là tổn thương hình thành khi còn sống, nếu người đã chết, miệng vết thương có thể chỉnh tề, nhưng cơ thịt sẽ không lật ra, cũng sẽ không có chuyện bị viêm" Nhiễm Nhan đứng thăng dậy, tổng kết phán đoán của mình.

Tiêu Tụng bỗng nhiên ngắt lời nàng, "Viêm là sao?"

Nhiễm Nhan lảng lặng nhìn hắn, nỗ lực sắp xếp đồng từ ngữ mà người cỗ

đại có thể nghe hiểu, hai giây sau mới mở miệng giải thích: "Viêm tục xung là nhiễm trùng, là làn da sau khi chịu ngoại thương, hay trúng phải nguyên nhân gây bệnh cảm nhiễm mà kích thích, tạo thành bệnh trạng sưng đỏ ở miệng vết thương, làm nóng lên, gây đau đớn..."
"Nguyên nhân gây bệnh là sao?" Tiêu Tụng lại hỏi nữa. ^^

Nhiễm Nhan âm thầm nắm tay lại, thật muôn vung một quyền vào cái bắn mặt cười như không cười kia, rõ ràng đã có thể nghe hiểu được, mà cứ phải bắt lấy từ ngữ xa lạ nào đó không chịu bỏ, Nhiễm Nhan cảm thấy hắn không phải khiêm tốn thỉnh giáo, mà là cố ý gây sự.

"Vị lang quân này, ta còn có một khói thi thể phải kiểm nghiệm, nếu ngại có vấn đề gì, một lát chúng ta có thể cẩn thận tham thảo tham thảo." Nhiễm Nhan thanh âm bình bình.

Tiêu Tụng nhận ra nàng đang tức giận, tươi cười trên mặt càng thêm sáng ngời, từ trong xương cốt của hắn toát ra một loại khí thế, làm người cảm thấy đằng sau nụ cười này chứa thú mà thường nhân nhện không nỗi.

Mà Nhiễm Nhan cũng không nhường một tấc, đôi mắt tối tăm, ánh mắt từ khí trầm trồ, liên tưởng đến sự lạnh lùng khi mổ thi vừa rồi, tức khắc làm cho người khác cảm thấy lòng bàn chân lạnh toát.

"Thập Thất Nương, lại đây xem thi thể này đi." Lưu Phẩm Nhượng vội vàng cản lại hai người đang dùng ánh mắt giao phong, hắn biết thân phận của Tiêu Tụng, mặc dù là Nhiễm thị cũng không thể đắc tội nổi, nếu hắn thu chổ tốt của Nhiễm Nhan, thì cũng nên chiêu cỗ nàng một chút.

Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, xoay người theo Lưu Phẩm Nhượng đi đến mộc đài bên cạnh, thi thể này đã bắt đầu thôi rữa, chỉ ở khoảng cách nửa trượng, đã có thể ngửi ra mùi hôi nồng nặc.

Nhiễm Nhan giở vải trắng lên, ngoại trừ Phong Tam Tuần và Nhiễm Nhan, những người còn lại đều hít một ngụm khí lạnh, cả người vẫn luôn bình tĩnh là Tiêu Tụng, cũng không khỏi biến sắc.

Thị tỳ Phồn Xuân của Ân Miếu Miếu, đã chết hơn ba ngày, bắt đầu từ lúc

này, những biến hóa tiếp theo sẽ càng ngày càng ghê tởm khủng bố, Nhiễm Nhan khẽ thở dài một cái, chậm rãi nói: "Mặc kệ là cái dạng mỹ nhân gì, sau khi chết đều giống nhau, chung quy sẽ biến thành một người mập mạp màu xanh đen tràn ngập thi khí, người lớn lên có đẹp cũng sẽ không biến thành người mập màu xanh đen xinh đẹp."

Đuôi lông mày Tiêu Tụng nhuộn lên một cái nhẹ đến mức không phát hiện, mà sắc mặt thì đã khôi phục như thường.

Phòn Xuân là chết như thế nào đây?

Nhiễm Nhan cúi đầu cẩn thận mà nhìn tình trạng thi thể, miệng mũi có máu đen tràn ra, đây là phản ứng bình thường xuất hiện sau khi chết ba ngày, mà trên phần da gần mũi và miệng có một mảng trắng, khiến cho Nhiễm Nhan chú ý, nàng trong lòng vừa động, quay đầu hỏi Phong Tam Tuần: "Nàng là bị chết đuối?"

"Đúng vậy." Mới vừa rồi bị Nhiễm Nhan lật đổ phán đoán tử vong của Thúy Mi, Phong Tam Tuần quyết tâm lần này phải biểu hiện thật tốt, miễn cho Lưu Thủ sử bọn họ cho rằng hắn đã không còn dùng được, "Thi đốm trên thi thể khá nhạt, hơn nữa xuất hiện chậm, làn da tái nhợt nhăn nheo, chung quanh miệng và mũi có bọt máu tràn ra, nhưng giống như từng bị người khác chùi đi, lúc lão phu kiểm tra, thấy bọt máu là sau đó mới tràn ra. Hai bàn tay thi thể nắm chặt, trong tay lại không nắm cỏ nước hay cát đá gì, lão phu cho rằng đây không phải chết đuối ở sông hồ."

Nhiễm Nhan gật đầu, "Muốn biết nàng chết đuối ở đâu, mở ra sẽ biết."

Nhiễm Nhan sửa sang lại bao tay, cởi bỏ quần áo người chết, lập tức bắt đầu giải phẫu đoạn từ phần cổ đến phần ngực bụng, nếu Phòn Xuân thật sự là sống sờ sờ bị dìm chết, thì đường hô hấp, lồng ngực, trái tim cùng dạ dày của nàng đều sẽ có những phản ứng khác nhau, đặc biệt là đường hô hấp và dạ dày, như Phòn Xuân đây cơ bản được xác định là bị chìm chìm, rồi lại không biết là bị chìm ở đâu, có thể nhìn xem trong đường hô hấp và dạ dày, có thể sẽ phát hiện vật chất còn lưu lại.

Mọi người đều biết, khi người bị chìm trong nước, trước tiên là nín thở, sau đó sẽ quơ quào tay chân tìm kiếm vật báu víu, đến khi không nín thở được nữa, sẽ bị sặc nước, bị động mà nuốt rất nhiều nước vào dạ dày.

Trên người Phòn Xuân có rất nhiều dấu vết giãy giụa, phần cổ và phần vai

có vết bầm và vết rạch, vết thương trên trán là được tạo ra sau khi chết. Nhiễm Nhan vừa giải phẫu, vừa giải thích cho Phong Tam Tuần về phần phổi bị phù, trong phổi xuất hiện "đóm chết chìm", cùng với thay đổi của tim người chết chìm.

Quả nhiên, khi mở ra đường hô hấp, phát hiện một ít đồ vật, Nhiễm Nhan thật cẩn thận mà dùng nhíp kẹp lên vật dính ở trên khí quản, một mảnh cánh hoa hư thối, từ hình dạng cùng đường vân, ẩn ẩn có thể nhận ra nó là một cái cánh hoa, còn hoa gì thì tạm thời không thể xác định.

Có phát hiện này, Nhiễm Nhan lại đem toàn bộ đường hô hấp cùng phổi mà tinh tế kiểm tra một lần, lúc vạch ra gần tới phổi, lại phát hiện thêm hai mảnh, trong đó một mảnh được bảo tồn tương đối hoàn hảo, cánh hoa thon dài, hơi giống hoa cúc, nhưng hiện tại là mùa hạ, cúc còn chưa nở rộ phô biến, cẩn thận quan sát cánh hoa này, Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ tới cái giàn hoa đầy cây kim ngân trong viện của mình.

"Hình như là cây kim ngân" Nhiễm Nhan đem cánh hoa thả lên một miếng vải trắng sạch sẽ, để mọi người ở đây nhìn kỹ, còn nàng bắt đầu giải phẫu phần dạ dày.

Dạ dày sưng to, lúc cắt ra thì thấy còn rất nhiều cánh hoa, có nhiều cánh còn bảo tồn hình thái hoàn hảo, thậm chí còn phát ra mùi hư thối làm người buồn nôn.

"Là hoa nhài." Tiêu Tụng vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng, "Ngoại trừ cây kim ngân, còn có hoa nhài, có lẽ còn có hoa khác nữa."

Nhiễm Nhan cẩn thận lấy ra những cánh hoa được dạ dày bảo tồn, nhất nhát bày hết lên trên tấm vải trắng.

Trong đó có một loại cánh có hình trứng, nhỏ như cái móng tay có số lượng nhiều nhất, màu sắc đã sờm không còn nhận được, vừa rồi sau khi cắt dạ dày ra, dựa vào mức độ tản ra của cái mùi nồng nặc đó, đây tất nhiên là một loại hoa rất thơm, tháng sáu tháng bảy, là mùa hoa nhài nở rộ nhất, rất có khả năng là loại hoa này.

Như vậy, bên trong thi thể sao lại xuất hiện những cánh hoa?

Chương 58: Lớp hóa trang trên mặt người chết

Móng tay, lòng bàn tay, trên chân của Phồn Xuân đều không dính bùn đất cát đá gì hết, trên quần áo cũng không có bất luận vật khả nghi nào lưu lại, đúng như lời Phong Tam Tuần, nàng không phải là chết chìm trong hồ nước.

Bất quá, Nhiễm Nhan nhớ tới hậu hoa viên của Ân phủ, đặc biệt là hồ nước gần lều hoa mộc hương, nơi đó bốn phía đều là đá tảng, nếu ở trên nhà thuyền đem đâu người chết ẩn vào trong nước, cũng có khả năng sẽ không bị dính phải bùn đất cát đá, chỉ là ở gần đó có hoa nhài, hoa kim ngân sao?

"Có thể là thùng tắm không?" Tiêu Tụng cắt đứt suy nghĩ của Nhiễm Nhan.
"Rất có khả năng này, hung thủ còn lại kia cũng có khả năng là nữ tử?"
Nhiễm Nhan từng nghe Văn Lục nói qua, người cùng Thúy Mi mưu đồ bí mật chính là một nữ tử, có thể chính là hung thủ hay không?

Tiêu Tụng khéo môi nhàn nhạt ý cười, "Cái đó thì không nhất định, rất nhiều nam nhân cũng yêu thích thả cánh hoa để tắm..."
Nam nhân thả cánh hoa tắm? da đầu Nhiễm Nhan tê dại, kỳ quái liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, "Nam nhân các ngươi cũng rất có nhã hứng."
Nói là nói vậy, nhưng thật ra lời Tiêu Tụng đã nhắc nhở Nhiễm Nhan, nàng lập tức quay trở lại kiểm tra phần vai và cổ của thi thể, vết bầm có hình chữ bát ngược, thi thể đã tiến vào giai đoạn thối rữa, chỉ có thể phán đoán người này đã dùng tay phải đè xuống phía sau cổ người chết, đem đầu nàng ẩn ở trong nước.

Nghĩ đến tình huống lần đầu tiên nhìn thấy thi thể này của Phồn Xuân, trong lòng Nhiễm Nhan khẽ nhúc nhích, nàng lúc ấy chỉ là vội vàng thoáng nhìn qua, vẫn chưa dám nghiêm túc kiểm tra, dù vậy, nàng còn nhớ rõ trên đầu người chết có vết bầm, trùng với phần miệng vết thương.

Lúc ấy miệng vết thương trên đầu người chết bị vết máu mới che khuất, thấy không rõ chi tiết, máu kia rõ ràng không thuộc về người chết, có thể là của động vật, cũng có thể là của người khác, đây là hung thủ vì muốn dựng thành cảnh chết vì đâm trụi giả dối mà tạo ra.

Dưới mắt nhìn của Nhiễm Nhan, hung thủ có thể là sức lực không đủ, một côn không thể đánh cho hôn mê, lại bô thêm một côn. Chỉ là sắc mặt khi chết chìm thì phát bầm trroupong tím, cùng sắc mặt bị hung khí đập chết thì khác nhau rất lớn, cho dù lúc đó chỉ nhìn thoáng, cũng không thể là nhìn lầm.

"Ngươi khi kiểm tra thi thể, có phát hiện ra cái gì khả nghi không?" Nhiễm Nhan quay đầu lại dò hỏi Phong Tam Tuần.

Phong Tam Tuần xoa chòm râu trầm ngâm, sau khi cẩn thận suy nghĩ một lúc lâu, "Cũng không có gì không bình thường a!"

Khẳng định là có! Nhiễm Nhan lại cẩn thận quan sát phần đầu lần nữa, rốt cuộc tìm được một ít vật chất dạng phấn màu trắng ở chân tóc, "Khi ngươi kiểm nghiệm, nàng có trang điểm không?"

"Đúng là có, vì để có thể thấy rõ sắc mặt nàng, lão phu phải dùng nước rửa đi trang dung trên mặt nàng." Phong Tam Tuần ngược lại hỏi: "Nữ tử trang điểm cũng là bình thường đi?"

"Nhưng ngươi sau đó lại phán đoán là nàng chết chìm?" Nhiễm Nhan không thể ức chế mà có chút tức giận, người chết khi nằm ở trước mặt pháp y, là đã xác định mất đi cơ hội tự mình tố cáo hung thủ, họ đem hết thảy giao vào trong tay pháp y, sao lại không nghiêm cẩn như vậy?

Nàng nếu là chết chìm, thì không có khả năng mang một lớp trang dung hoàn hảo không tổn hao gì, không nói đến thời Đường, dù đó là thời đại nàng sinh trưởng kia, cũng không phải tất cả lớp trang điểm đều có thể không thấm nước.

"Nếu biết hung thủ còn có một người khác, tất nhiên đây là do hung thủ vẽ lên, chuyện này thì có gì kỳ quái?" Phong Tam Tuần bị một tiểu nương tử răn dạy, trên mặt bất mãn, nhịn không được lớn tiếng phản bác.

Nhiễm Nhan lạnh lùng mà nhìn chăm chăm hắn nói: "Phồn Xuân bị chết chìm, khuôn mặt khẳng định sẽ không đẹp, chính là người này lại có thể lợi dụng việc trang điểm mà đem nàng hóa trang đến không hề có dấu vết ngạt

nước, kỹ thuật hóa trang cao siêu như vậy, không phải tất cả nữ tử đều có thể đạt tới đi? Trang điểm như vậy, dùng phấn trang điểm loại thấp kém khẳng định không được, trong thành Tô Châu tiệm bán phấn trang điểm thượng đẳng có bao nhiêu tiệm? Phấn có mùi hương ra sao, chủng loại gì...những thứ đó đều là manh mối a!"

Phong Tam Tuần bị chát ván đến ngân ra, cuối cùng chỉ có thể lúng túng nói: "Ngỗ tác chỉ nghiệm tình trạng tổn thương để tìm nguyên nhân chết, toàn bộ Đại Đường đều là như thế, lão phu cũng bất quá là ẩn quy củ làm việc."

Tiêu Tụng nguyên bản là ôm thái độ xem náo nhiệt, nhưng nhìn trầm lãnh tức giận trong đôi mắt xinh đẹp của Nhiễm Nhan, trong lòng cũng dần dần trở nên nghiêm túc.

"Thôi, thôi, biết hung thủ giỏi trang điểm, đây đã là đột phá trọng đại." Lưu Phẩm Nhượng thấy khí ngưng trọng, lập tức bắt đầu ba phái, "Thập Thất Nương còn có phát hiện gì không?"

Nhiễm Nhan trong lòng biết mình một khi gặp phải chuyên nghiệp thi, liền quá mức nghiêm túc, nơi này là Đại Đường, mà không phải thế giới của nàng, bèn hòa hoãn cảm xúc lại, nói: "Không có, bất quá ta hoài nghi giết chết Phồn Xuân, không chỉ có một người."

"Nói nghe xem." Lưu Phẩm Nhượng vội vàng nói.

"Người chết ở trên trán có một chỗ vết thương chồng lên nhau, ta đã cẩn thận mở ra kiểm tra qua, tầng thứ nhất là vết ứ, có hình dạng hơi cong, da còn bị tróc nhẹ, xuất huyết dưới da có giới hạn không rõ ràng, mặt trên xương sọ không có dấu vết, đại khái có thể phán đoán tổn thương này được tạo ra trong lúc người vẫn còn sống, hung khí bằng gỗ, nhưng lại không phải gậy gỗ, tạm thời còn không thể phán đoán là vật gì." Nhiễm Nhan cũng mặc kệ bọn họ có nghe được thuật ngữ chuyên môn hay không, biết nàng là dựa trên bằng chứng mà cho ra kết luận là được.

Dừng một chút, Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Tổn thương lần thứ hai không làm cho da bị cuộn lên, không có dấu hiệu phản ứng sống, hơn nữa xương bị đập nát lõm vào, đường biên vết thương chỉnh tề, hình dạng vết thương án trên xương có hình tam giác, điều này cho thấy tổn thương này là sau khi chết bị đập mạnh bằng hung khí bằng kim loại bén nhọn."

Lưu Phẩm Nhuượng như suy tư gì mà gật gật đầu, "Vậy thì sao? Sao lại phán đoán hung thủ là hai người?"

"Tù trình tự tồn thương được tạo thành trên thi thể suy đoán, hung thủ dùng hung khí bằng gỗ đập vào đầu người chết từ hướng trước mặt, nhưng vì lực đao không đủ, người bị đập chỉ cảm thấy không khỏe, hung thủ thấy nàng chưa chết, lập tức đem đầu nàng ấn vào chỗ nước tràn ngập cánh hoa ở gần đó, nhưng lúc này, người bị hại bắt đầu liều mạng giãy dụa, con người lúc cầu sinh, sẽ bùng nổ tiềm lực rất lớn so với lúc bình thường. Dựa vào lực đao đập ra vết thương phán đoán, hung thủ này sức lực không quá lớn, ít nhất không phải là một nam tử khổng vĩ hữu lực. Bởi vậy, một mình nàng không khống chế được khi người bị hại phản kháng, cho nên rất có khả năng là có một người khác trợ giúp hung thủ gây án."

"Hung thủ sau khi dìm chết người, liền bắt đầu tang thi, mùa hạ khí hậu nóng bức, thi thể phải giấu ở nơi nào mới có thể đủ ngăn lại thi biến quá nhanh?"

"Tiệc trà tụ hội, mọi người đều tụ tập ở một chỗ, hung thủ làm sao có thể khẳng định, Tân Tú lang nhất định sẽ có lúc đi một mình, lại còn tính chuẩn thời gian mà đem thi thể dời ra ngoài nơi bô trí hiện trường giả?"

Một đống vấn đề của Nhiễm Nhan đều chỉ hướng về phía Ân phủ.

Ân Miểu Miểu ngày đó vì cái gì sẽ đề xuất trò chơi trốn tìm, án mạng này thật sự có liên quan tới nàng?

Nhiễm Nhan phun ra một hơi, cả người có cảm giác thoát lực, nàng ẩn ẩn cảm thấy, đã sắp nhìn đến chân tướng mọi chuyện, "Ta cảm thấy chính mình đã từng có một phần ký ức bị mất, ta mỗi đêm đều sẽ mơ thấy một nữ tử trên mặt bị bịt vải trắng, thi thể chìm trong nước. Hình như là Ân Tú Nương, Ân Văn Văn... Lưu Thủ nếu không ngại thì tra thử nguyên nhân nàng chết."

Lưu Phẩm Nhuượng kinh ngạc nghe Nhiễm Nhan nói, trong lòng cũng vô cùng hoài nghi chuyện Ân Miểu Miểu giết người, chính là nàng ta tuy rằng khả nghi, lại không có đủ động cơ giết người.

Ân Miểu Miểu là đại diện của điển phạm Ân phủ thực nữ, vẫn luôn ru rú trong nhà, hiền thực dịu dàng, rất ít có cơ hội gắp lén nam nhân, càng chưa có khả năng đã gắp qua Tân Tú lang vài lần.

Hiện tại thoạt nhìn thì chuyện Hàn Sơn bị mất mạng ở Thải Tú quán, cũng

cùng chủ mưu ở Ân phủ có quan hệ, muốn nói Ân Miếu Miếu giết chết thị tỳ của mình, thì còn có thể hiểu được, nàng có lý do gì muốn hại Tân Tú lang và Hàn Sơn?

Nhiễm Nhan trầm mặc xử lý tốt hai cổ thi thể, manh mối có thể cung cấp nàng đều đã nói. Ở Đại Đường này, nàng không có tư cách, cũng không có điều kiện đi điều tra vụ án này, tiếp theo cũng chỉ có thể về nhà ngồi đợi, ngẫm lại coi hung khí tạo thành vết thương trên người Phồn Xuân là cái gì, sau đó lặng lẽ chờ kết quả quan phủ tra án.

"Ký nữ kia...vì sao phải tự mình hại mình?" bỗng dung thanh âm từ tính mà ưu nhã của Tiêu Tụng vang lên bên cạnh Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan sau khi mang lên mich li mới tháo khẩu trang xuống, hơi thở dài: "Người sẽ tự mình hại mình, thông thường đều đang ở trong trạng thái cảm xúc cực đoan, ty như, hối, oán, ghét, hận gì đó, Thúy Mi không hiểu sao lại có thai, lại nhiễm bệnh giang mai, cũng chính là một loại bệnh hoa liễu, trên mặt tất nhiên cực kỳ khó coi, nàng đương nhiên là người rất đẻ ý dung mạo, trong lòng lại mang cảm xúc cực đoan nào đó, thì tự mình hại mình cũng chẳng có gì lạ."

Nhiễm Nhan nói xong, hơi cúi đầu với hắn, rồi sau đó xoay người cáo từ đám người Lưu Phẩm Nhượng. Thi cũng nghiêm xong rồi, lời nên nói cũng nói xong rồi, đương nhiên không có đạo lý ở lại.

Ra khỏi đình thi quán, mới phát giác bên ngoài mưa nhỏ đang rơi mênh mông. Nhiễm Nhan mang mich li, cũng không để ý, trực tiếp bước vào màn mưa.

Thiệu Minh sắc mặt xanh mét đi theo phía sau, đầu trống rỗng, bị mưa xối vài cái, mới hoàn hồn lại, vội vàng cùng Nhiễm Nhan nói một tiếng rồi chạy tới xe ngựa lấy dù.

Nhiễm Nhan một người không nhanh không chậm mà đi tới chỗ xe ngựa dừng trong ngõ nhỏ.

Đi trong chốc lát, chợt thấy ánh sáng tối sầm lại, nàng theo bản năng mà ngẩng đầu nhìn.

Cách lớp tạo sa của mich li, đối diện một đôi mắt đen sáng như sao trời, trên gương mặt anh tuấn kia là một nụ cười nhẹ nhàng mà ưu nhã, hắn đang cầm một cây dù giấy che trên đầu nàng.

"Nương tử không phải nói, tìm lúc nào đó rảnh cùng tại hạ cẩn thận tham khảo hàm nghĩa của nguyên nhân gây bệnh sao? Đúng lúc hôm nay tại hạ rảnh." Tiêu Tụng cười nói.

"Ta thì không." Nhiễm Nhan nhàn nhạt trả lời.

Tiêu Tụng mày kiềm hơi nhường, "Nương tử muốn làm cái gì, tại hạ làm với ngươi là được, chúng ta có thể vừa bận rộn, vừa thảo luận."

Nhiễm Nhan nhíu mày, lảng lặng nhìn chằm chằm hắn, thời điểm nghe được giọng nói, sẽ cảm thấy hắn là một người trầm ổn ít lời, chỉ khi gặp mặt mới biết được, người này khí thế trầm ổn thì không giả, nhưng cũng rất vô lại.

"Ta muốn thêu hoa, may áo, cùng tỷ muội tâm sự chuyện son phấn tiêu lang quân." Nhiễm Nhan ném xuống những lời này rồi xoay người đi.

Tiêu Tụng đứng tại chỗ không đuổi theo, cầm dù, nhìn bóng dáng nàng bước tới chỗ Thiệu Minh, rồi sau đó hoàn toàn đi vào trong ngõ nhỏ nơi dừng xe ngựa.

Nhiễm Nhan sau khi lên xe ngựa, cởi mitech li xuống, không khỏi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, lại thấy một bộ bào phục màu đỏ cầm một cây dù giấy vẽ sơn thủy còn đứng ở nơi xa, hơi cúi đầu, phảng phát như đang nghe hộ vệ báo cáo sự tình, mày kiềm nhíu lại, mũi anh đĩnh, đường cong hàm dưới ngạnh lanh, đúng như lời Hình Nương, thật sự là không có một chỗ nào không tốt.

Khi Nhiễm Nhan đang định thu hồi ánh mắt, lại thấy hắn nhìn qua hướng xe ngựa, đột nhiên cười, như đã biết là nàng đang nhìn hắn.

Nhiễm Nhan nhăn mày lại, lùi về sau dựa lên đệm mềm.

Bên ngoài sắc trời càng ngày càng tối, bởi vì hôm qua vừa mới có một trận mưa lớn, đường ở vùng ngoại ô không dễ đi, cho nên vừa mới ra khỏi thành, xe ngựa liền tăng tốc, tới ngoại ô rồi, mới chậm rãi thả chậm tốc độ.

Chương 59: Penicillin (Thanh độc tố)

Trở lại trong viện, Nhiễm Nhan liền nhìn thấy Hình Nương đang quỳ ngòi ở dưới hành lang cất vải, biểu tình uể oải, trong chốc lát lại thở dài một hơi. Hình Nương thấy Nhiễm Nhan trở về, vội vàng đứng lên đón, tiếp nhận mịch li, nhìn nhìn sắc mặt Nhiễm Nhan, đau lòng nói: "Nương từ mệt muộn chết rồi đi! Qua mấy ngày nữa lại trở về chủ trách, người tìm ngài chẩn bệnh chắc sẽ nhiều hơn nữa."

"Ân, Hình Nương, giúp ta nấu chút nước nóng để tắm đi, ta muốn tắm rửa." Nhiễm Nhan nói.

Hình Nương cười nói: "Đã sớm chuẩn bị, nên tắm gội để trừ đi bệnh khí." Nhiễm Nhan thân mình vừa mới khôi phục không bao lâu, vốn dĩ đã hư, một ngày hôm nay phải chẩn bệnh cho hai người, giải phẫu hai cổ thi thể, thật đúng là có chút ăn không tiêu.

Ngâm mình trong nước ấm áp, Nhiễm Nhan mơ màng sắp ngủ.

"Nương tử, Hình Nương sai nô tỳ tới hầu hạ ngài tắm rửa." Bên ngoài vang lên một thanh âm thanh thúy.

Nhiễm Nhan không quen có người ở bên cạnh nhìn mình tắm rửa, bất quá lúc này thật sự quá mệt mỏi, có thể cho thị tỳ hỗ trợ gội cái đầu tóc dài đáng chết này, liền nói: "Vào đi."

Người đến là Tiểu Mẫn sáng nay trang điểm cho Nhiễm Nhan, nàng bung một cái thau tắm nhỏ, bên trên đây một cái nắp bằng gỗ, trong khe hở ẩn ẩn bay ra hơi nóng, một mùi hoa nhẹ nhàng tản ra không khí.

"Cái gì vậy?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tiểu Mẫn biết Nhiễm Nhan kỳ thật cũng không dọa người như nhìn bè ngoài, bèn cười nhẹ, hai lúm đồng tiền nở trên má, "Nô tỳ thấy hoa kim ngân nở rộ trong viện, liền hái một ít vào cho nương tử ngâm, mùa hạ dùng hoa kim ngân ngâm nước tắm tốt lắm"

Nhiễm Nhan gật gật đầu, trong lòng lại thăm nghĩ, Tiểu Tụng thật là đoán đúng rồi, Phồn Xuân chỉ sợ cũng là bị chết chìm trong thùng tắm, nhưng nàng ta chết chìm trong thùng tắm của ai?

Tiểu Mẫn thấy Nhiễm Nhan không nói gì, liền đánh bạo tiến lên nói:

"Nương tử, để nô tỳ giúp ngài gội đầu đi"

"Được." Nhiễm Nhan đáp.

Tiểu Mẫn kéo một cái ghế cao từ góc tường tới, đặt bên cạnh thùng tắm, rồi sau đó đem thau tắm nhỏ thả lên trên.

Nhiễm Nhan vừa vốc nước lên người, vừa nhìn động tác của Tiểu Mẫn, đồng tử đột nhiên co rút lại... Thau gỗ! ghế cao!

Cái ghế cao trong phòng tắm này có chút thô ráp, nhưng rất giống với cái ghế bị ngã bên chân Văn Lực hôm nàng bị treo lên. Người Đường triều đều là quỳ ngồi, án kỷ đều rất thấp, thứ có chân giống ghế ngồi bình thường sau này cũng chỉ có Hồ sàng*, nhưng Hồ sàng cũng không cao đến như vậy.

*giường của người Hồ

Còn nữa, cái nắp thùng này...

"Tiểu Mẫn, ngươi tới đây đứng đối diện với ta." Nhiễm Nhan chậm rãi nói. Tiểu Mẫn đang đổ nước nóng ngâm cánh hoa vào trong thùng tắm, nghe thấy Nhiễm Nhan vậy mà nhớ tên nàng, liền vui vẻ ứng tiếng, tiện tay đem nửa thau nước còn non nửa đặt trên ghế cao gần thùng tắm, rồi theo lời đứng vào đối diện.

Nhiễm Nhan từ trong thùng tắm vươn tay ra, cầm lấy thau gỗ nhỏ, đem nước bên trong đổ toàn bộ vào thùng tắm, rồi sau đó bắt đầu nghiêng cùu cái thùng gỗ này, còn có nắp thùng, lại thỉnh thoảng cầm hai món đồ này khoa tay múa chân trên đầu Tiểu Mẫn, Tiểu Mẫn nhìn mà đáy lòng run từng trận, sợ nàng thật sự cầm mấy món kia mà ném vào đầu mình.

Cái thùng gỗ này miệng rộng đáy hẹp, nhưng rất nặng, mặc kệ là miệng hay đáy nếu đập len đầu thì không chỉ có sưng mà còn có thể trầy da, tổn thương trên đầu Phôn Xuân có hình cung, hẳn là do cái nắp thùng giống cái này tạo thành.

Thùng có kích cỡ bất đồng, độ cung cũng bất đồng, ước chừng hung thủ chính là dưới tình thế cấp bách cầm nắp thùng đập lên mặt Phôn Xuân, sau đó lập tức phát hiện nàng không chết, mà cũng không té xỉu...

Nhiễm Nhan roẹt một tiếng từ trong thùng đứng lên, duỗi tay về phía cổ

Tiểu Mãn.

Tiểu Mãn trợn mắt há mồm mà nhìn thân hình pháp phồng quyết rũ của Nhiễm Nhan, da thịt ngọc ngà như mờ dê lấp lánh ánh nước, đứng bên trong màn hơi nước lượn lờ, quả thực là câu hồn đoạt phách.

Nàng đang nhìn đến nhập thần, phần cổ lại bị Nhiễm Nhan tóm lấy kéo về phía trước, cứng rắn mà ấn xuống thùng tắm bên cạnh, khuôn mặt nhỏ gầy như dán lên mặt nước, nàng vội vàng hét lên: "Nương tử tha mạng! Nương tử tha mạng!"

Nhiễm Nhan lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình tràn trui đứng trong thùng tắm, xấu hổ mà khu một tiếng, yên lặng ngồi trở lại trong nước, giải thích với Tiểu Mãn đang kinh hoàng: "Ta chỉ là nghĩ đến một vài chuyện..." Nghe thấy giải thích như vậy, Tiểu Mãn một chút cũng không yên tâm, nghĩ đến chuyện gì mà lúc thì cầm nắp thùng quơ quơ trên đầu nàng, lúc thì muốn đem nàng ấn vào trong nước?

Bất quá...thân hình nương tử thật đúng là cực phẩm! Đôi mắt to thủy linh linh của Tiểu Mãn liếc một cái lên thân thể như ẩn như hiện trong nước, nhỏ giọng nói: "Nương tử, nô tỳ gội đầu cho ngài."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, lúc này đã nghĩ thông suốt vài chuyện, liền không lộn xộn nữa, để Tiểu Mãn giúp nàng gội một đầu tóc đen dài quá mông.

Thật vất vả tắm gội xong, Nhiễm Nhan lập tức liền trở về phòng lăn lộn, đem hình dạng thau tắm, cùng hình dạng ghế cao vẽ xuống, rồi sau đó viết một phong thơ, giao cho đội chính Trương Dũng đang làm thủ vệ ở thôn trang, nhờ hắn tức khắc phái người đưa đến chỗ Lưu Thủ sử.

Sau khi làm xong mấy việc này, Nhiễm Nhan mới chân chính thả lỏng, sau khi dùng bữa tối, nàng đi bồi Văn Lục một chút rồi về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Có lẽ là mệt đến tàn nhẫn, một đêm này trong mộng tuy rằng có nhiều hình ảnh linh tinh vụn vặt, lại chung quy không có liên tục, trong sáu bảy năm qua, đây là đêm nàng ngủ ngon nhất.

Mấy ngày kế tiếp, mưa dầm liên miên, đi ra ngoài rất bất tiện, những người

cầu Nhiễm Nhan chẩn bệnh đều sôi nổi đưa tin tới nói không dám phiền nàng tự mình tới cửa, mà sẽ đúng ngày hẹn mang người bệnh đến.

Vì thế mấy ngày này, Nhiễm Nhan xem như nhàn hạ, mỗi ngày chẩn bệnh xong, liền qua chỗ Ngô Tu Hòa nghe hán giảng y thuật, từ sau bữa cơm Nhiễm Nhan làm kia, Ngô Tu Hòa rõ ràng nhiệt tình hơn so với trước kia, càng thêm ra sức, thường thường trong tối ngoài sáng mà ra hiệu nàng nên làm bữa cơm nữa để khao hán một chút.

Thời gian bất tri bất giác đã qua năm ngày, mốc xanh đặt trong dung dịch nuôi cây cũng đã đến lúc có thể dùng để chiết xuất Penicillin. Nhiễm Nhan đem 30 cái khay dung dịch nuôi cây đổ hết vào thùng gỗ được đặc chế trước đó, sau đó rót dầu cài vào, quấy lên.

Trong nước Penicillin có chứa vật chất hòa tan bởi chất béo, mà dầu có thể hòa tan loại vật chất này, sau khi quấy đều lên, chỉ cần yên lặng chờ đợi.

Cuối cùng, vật chất bên trong thùng được chia làm 3 tầng, tầng thứ nhất là lớp vật chất do dầu hòa tan nổi lên, tầng thứ hai là lớp vật chất mà cả nước lẫn dầu đều không hòa tan được, đến tầng cuối cùng, bởi vì Penicillin là vật chất do nước hòa tan, cho nên phần lắng ở dưới đáy thùng là phần chứa Penicillin.

Thùng gỗ đặc chế phía dưới được làm như thùng rượu, có cái van đóng mở được, mở van ra tầng nước dưới cùng chậm rãi chảy ra, Nhiễm Nhan đem bát sứ đã được khử trùng bằng rượu và tráng qua nước cất hứng lấy.

Sau khi lọc bỏ đi một ít tạp chất lớn, đổ vào lọ, bên trong có thả than mịn đã tiêu độc, sau khi quấy lên, Penicillin sẽ được than hấp thu.

Hình Nương ở một bên hỗ trợ, mặt mũi ngoác mà nhìn Nhiễm Nhan lắc một đồng chai lọ vại bình, không rõ một thùng mốc, lại đặt vào nước bảy ngày, rót dầu rót than xong thì có gì khác biệt sao?

Mà trên thực tế, những thao tác hôm nay căn bản không tính khó, khó chính là chuẩn bị mấy cái nguyên liệu, chỉ là rượu để tiêu độc và nước cất mà làm

Nhiễm Nhan mỗi ngày mệt chết mệt sống bận bịu rất lâu, đặc biệt là thu nước cát, tuy rằng không tính là khó, nhưng số lượng rất ít, thu được một lọ phải tốn rất nhiều thời gian, mà thời điểm tiêu độc, đã đỗ mất tiêu hơn phân nửa bình, quả thực là đồ máu và mồ hôi của Nhiễm Nhan nàng a!

Còn nữa, cần có soda, tục xung kiềm, Soda, phải dùng muối ăn, axít, than đá, đá vôi làm nguyên liệu chế ra, may mà Nhiễm Nhan đi theo nhà hóa học phụ thân hun đúc mấy năm, nếu không chỉ biết mỗi biện pháp chiết xuất Penicillin không thôi thì cũng chỉ còn nước giương mắt nhìn.

Nhiễm Nhan đem than và vật chất hòa tan bằng nước quấy đều lên xong, lại làm ba lần tinh luyện, phân biệt thêm vào: Nước cát, nước natri bicacbonat, a-xít yếu (dấm + nước).

Lần 1: thêm nước cát lọc ra, nước lọc ra còn chưa phải dung dịch Penicillin.

Lần 2: thêm a-xít yếu, nước lọc ra vẫn chưa được.

Lần 3: thêm nước natri bicacbonat, dung dịch lọc ra lúc này mới là chân chính dung dịch Penicillin.

Nhiễm Nhan nhìn bốn cái chai đựng dung dịch Penicillin, đôi mắt luôn bình tĩnh của nàng cũng hơi hơi phiếm hồng...mấy ngày này trôi qua thật không dễ dàng, chỉ là chiết nước cát thôi mà nàng mệt đến eo đau lưng đau.

Vốn dĩ khi nhìn thấy bệnh giang mai trên người Tử Tự, Nhiễm Nhan cũng không có nghĩ nhiều, bởi vì là một người có tâm lý hiện đại, một y giả hiện đại, trong tiềm thức đều cho rằng trình tự chiết xuất ra Penicillin khá đơn giản, đến khi chân chính làm mới biết được, Đường triều không có Soda, không có nước cát, than mịn chính mình phải chậm rãi mài ra, môi trường nuôi cây dung dịch chính mình phải dùng khoai sọ và gạo để nấu...

Đại Đường sao lại xuất hiện loại bệnh khó chơi này! Nhiễm Nhan trong lòng cảm thán, nếu có thể đổi lại, nàng tình nguyện mỗi ngày giải phẫu hai cổ thi thể, cũng tuyệt đối sẽ không nguyện ý chiết xuất Penicillin.

"Nương tử, đây là nước thần tiên?" Hình Nương nhỏ giọng hỏi.
Nhiễm Nhan khụng lại một chút mới nhớ ra, lúc trước nói trong mộng có người chỉ điểm, đành phải gật đầu.

Nhiễm Nhan nhỏ hai giọt lên một cái khay nuôi cây khác, bên trong đựng đầy hoàng kim tụ cầu khuẩn, loại khuẩn này khá dễ tìm, Nhiễm Nhan mây ngày hôm trước phát hiện ra chúng, liền thả vào dịch nuôi dưỡng để xúc tiến chúng sinh sôi, hôm nay liền có một mảng tràn đầy. Hoàng kim tụ cầu khuẩn khi bị dung dịch Penicillin nhỏ vào, dần dần tiêu vong, chõ bị nhỏ tới rất nhanh mất đi một mảng.

Thí nghiệm hiệu quả, Nhiễm Nhan nhẹ nhõm thở ra, nếu phí sức chín trâu hai hổ, mà bước cuối cùng này còn không ra được hiệu quả mong muốn, nàng thật sự sẽ khóc, may mà trời cao đối đãi nàng còn không quá khắc nghiệt.

Nhiễm Nhan thật cẩn thận mà cất mấy bình Penicillin quý giá này đi, tảng đá lớn đè ở trong lòng cuối cùng cũng buông xuống, tâm tình rất là nhẹ nhàng, liền quyết định làm một bữa cơm cho sư phụ.

Ngô Tu Hòa duỗi dài cổ mà đợi sau một lúc lâu, Nhiễm Nhan vừa mới làm xong món thứ nhất, Nhiễm Vân Sinh đã tới, làm lão nhân gia tức giận đến thổi râu trùng mắt, tiên phong đạo cốt đau khổ duy trì nháy mắt sụp đổ, la lối khóc lóc chơi xấu, dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Nhiễm Nhan rơi vào đường cùng, đành phải làm món lão yêu nhất, thịt Đông Pha, một rau một kho, an ủi tâm hồn bị tàn phá kia của lão.

Nhiễm Vân Sinh cười đến nghiên ngã, "A Nhan, sư phụ này của ngươi thật sự thú vị."

Khóe môi Nhiễm Nhan hơi cong lên, không tiếp tục đề tài này, ngược lại hỏi: "Ngươi bận xong rồi?"

"Ngươi quên rồi à?" Nhiễm Vân Sinh dừng chân, oán trách nói: "Hôm nay chính là Thất Tịch, Tết Khất Xảo a! Ngươi thân là một cái nữ nhi gia như thế nào có thể quên đến không còn một mảnh như vậy?"

"Nga?" Nhiễm Nhan nhớ tới Hình Nương từ sáng sớm đã bắt đầu bận rộn.

"Nhanh lên, đi rửa mặt chải đầu một chút, chúng ta đêm nay đi chơi sông Bình Giang, đại bá cũng cho phép ta mang ngươi đi rồi" Nhiễm Vân Sinh thúc giục.

Editor: thật sự muốn khóc với A Nhan, Lão dốt nhất là Hóa a, làm cái chương này đúng là tự ngược!

Không hiểu sao bản raw tiếng Trung lại mất đi 1 đoạn cuối?!

Chương 60: Màn ám sát tuyệt luân

May mà Hình Nương đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, Nhiễm Nhan vội vàng tắm rửa xong, liền bắt đầu chải tóc trang điểm.

Hình Nương nguyên tắc kiên trì nhất quán, đem hết toàn lực mà trang điểm cho nàng theo hướng nhu hòa vũ mị. Tiêu Mẫn lần này cũng dùng hết thủ đoạn, đem gương mặt tử khí trầm trầm của Nhiễm Nhan cứng rắn hóa trang đến vô cùng nhu mỹ kiều tiếu.

Nhiễm Nhan nhìn trong gương một hồi, trong lòng vạn phần biệt nữu, vốn dĩ đã thay đổi cả một cơ thể, còn chưa hoàn toàn thích ứng, hiện tại lại thành dáng vẻ này, Nhiễm Nhan cảm thấy cả linh hồn cũng sắp không phải của mình.

Bất quá thời gian cấp bách, cũng không kịp sửa lại, dù sao nàng cũng không nhìn thấy chính mình, liền căng da đầu vác một thân trang điểm này đi thiên thính tìm Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Vân Sinh hôm nay mặc một kiện Hồ phục viền lanh tay bó màu xanh, đầu đội khăn quấn màu đen, chân mang ủng mềm, bên trong vẻ nhu hòa xưa nay lại thêm một tia ngạnh lăng, nhìn thấy là cái mỹ lang quân phong độ nhẹ nhàng sáng rọi bức người, bót giống con gái.

"Thập ca sau này nên thường xuyên mặc Hồ phục hơn mới được." Nhiễm Nhan thường thức hắn một lúc, mở miệng nói.

Đôi mắt xinh đẹp của Nhiễm Vân Sinh cũng không che giấu kinh diễm mà nhìn Nhiễm Nhan, nhịn không được trêu ghẹo: "A Nhan, ngươi đêm nay hay là mang mịch li đi? Thập ca sợ ngươi bị người ta bắt đi."

Thực sự mảnh mai như vậy? Nhiễm Nhan nhíu mày, gật gật đầu nói: "Mang mịch li vẫn tốt hơn."

Nhiễm Vân Sinh là biến tướng mà khen nàng mỹ lệ, Nhiễm Nhan lại hiểu sai ý.

Nhiễm Vân Sinh cho rằng Nhiễm Nhan cũng nói đùa, phì cười, không nghĩ tới, óc hài hước của Nhiễm Nhan không chạy cùng tần số với người khác, nàng là thật sự không thích vẻ ngoài lúc này của mình.

Hai người vừa nói chuyện, vừa cùng nhau ra cửa. Thân thể Văn Lục còn chưa khôi hăn, Nhiễm Nhan lại không thích mang thị tỳ Cao thị đưa tới ra cửa, nên một mình ngồi xe ngựa cùng Nhiễm Vân Sinh.

Thất Tịch và Nguyên Tiêu, nữ tử không cần mang mịch li, có thể tận tình chơi đùa cùng một chỗ với lang quân, cho nên rất là náo nhiệt.

Thời tiết nắng ráo đã hai ngày, trên bầu trời đêm thăm thắm, nửa vàng trăng sáng đang treo bên cạnh dòng ngân hà như dài khói nhẹ.

Mồng 7 tháng 7 mỗi năm, ánh trăng làm chúng ta nhìn không thấy dải ngân hà, thoát nhìn giống như thiên hà đang dần trôi xa, lúc này Ngưu Lang mới gặp Chúc Nữ. Nhưng mà trên thực tế, khoảng cách giữa chúng nó không có thay đổi.

Nhiễm Nhan dựa vào bên cửa sổ quan sát bên ngoài, xe ngựa đi được một lát, bóng đêm yên tĩnh trước mắt dần dần bị phô xá ồn ào náo động thay thế, từng hàng dài những cái đèn màu đỏ thấp sáng dọc theo hai bên bờ Bình Giang, uốn lượn như những con rồng dài, nhìn không thấy đầu đuôi. Trên mặt sông Bình Giang rộng lớn đậu đầy những con thuyền đèn đuốc sáng trưng, tường hoa chạm rỗng, màn lụa tơ mỏng, vô cùng đẹp đẽ quý giá, mà trong đó thấy rõ nhất, là một cái thuyền lớn ba tầng khắc hoa, trên thuyền đình đám lầu các, trang trí như phòng ốc, quanh thân thuyền treo mấy dải lụa rực rỡ, cách mỗi hai bước lại treo một cái đèn lồng bằng lụa có sáu cạnh, trên boong thuyền người đến người đi, cười nói yên yên, rất là náo nhiệt.

"Đó là nơi nào?" Nhiễm Nhan không khỏi hỏi.

Nhiễm Vân Sinh nói: "Đó là thuyền của Tề thị, Thất Tịch hàng năm sẽ đậu bên bờ Bình Giang, chỉ cần là con cháu thế gia đều có thể lên thuyền, tụ họp chơi đùa. A Nhan muôn đi không?"

Nhiễm Nhan lắc đầu, thế gia quý nữ mà gom lại một chỗ không phải bát quái thì cũng là tranh phong, còn không bằng đạo đạo trên phố, cảm thụ không khí Thất Tịch của Đại Đường thịnh thế.

Xe ngựa dừng lại bên đường, Nhiễm Nhan vẫn mang mịch li lên.

Sau khi xuống xe, tiếng ồn ào náo động càng thêm rõ ràng mà bao quanh người, lúc này mới có cảm giác hòa mình vào môi trường xung quanh, Nhiễm Nhan bị hấp dẫn bởi không khí náo nhiệt mà truyền thông này, liền

cùng Nhiễm Vân Sinh tùy ý dạo quanh trên phố.

Chỉ là bộ dáng của Nhiễm Vân Sinh quá mức xuất chúng, mà mịch li của Nhiễm Nhan cũng không dễ chen vào trong đám đông, bọn họ chỉ có thể đi dọc vùng ven trống trải, cẩn bản mất đi lạc thú tham gia náo nhiệt.

Nhiễm Nhan đứng trên một chỗ bậc thang, xuyên qua tạo sa, thấy phía trước có mấy cái quầy hàng bán mặt nạ, liền kéo Nhiễm Vân Sinh qua, mua mỗi người một cái mang lên.

Trên phố có không ít người cũng mang mặt nạ, hai người ở trong đó cũng không có vẻ lạ lẫm, cứ như vậy nhẹ nhàng hơn nhiều.

"Phía trước có bán Xảo quả, chúng ta cũng qua mua một ít đi." Nhiễm Vân Sinh nói. Xảo quả có rất nhiều chủng loại, được làm thành các loại đồ ăn đa dạng xếp trong hộp, nhìn đặc biệt mê người.

Kỳ thật mua xảo quả cũng không nhất định bởi vì nó ăn ngon, đây thuần túy là một loại không khí của Tết Khát Xảo.

"Lang quân, nương tử, hôm nay mua một cân xảo quả, tặng một lọ bách tử" chủ quán nhiệt tình mà rao.

Ăn nhị tùng, uống bách tử, hái lá sen, là tập tục lễ Thất Tịch ở Đường triều, nghe nói bách tử làm từ bí phuông lấy tùng bách làm dược liệu, viên thuốc thần kỳ này dùng sương sớm Mùng 7 Tháng 7 điều phổi thành, uống 1 viên kéo dài 10 năm tuổi thọ, uống 2 viên sống lâu thêm 20 năm.

Mấy truyền thuyết này nghe chơi cho vui thôi, không thể coi là sự thật, bất quá bách tử có thể cường thân kiện thể là thật, Nhiễm Nhan không có hứng thú với Xảo quả, nhưng dược vật được điều chế từ phuông thuốc cổ truyền thì không thể bỏ qua, bèn mua 1 cân xảo quả.

Nhiễm Vân Sinh đang trả tiền, đám đông bỗng trở nên kích động, đẩy đến Nhiễm Nhan không thể đứng vững.

"Nhanh lên, đệ nhất mỹ nhân Tề Lục nương xuất hiện" trong đám người không biết ai hô một tiếng.

Lập tức đám người vốn là chen chúc đến khó chịu, giờ lại càng thêm hung mãnh, Nhiễm Nhan bị đám người đẩy ra vài bước, trong lòng thầm mắng một tiếng, còn không phải là cái nữ nhân sao, có cái gì đẹp?

Nhiễm Nhan giuong mắt thấy mình cách Nhiễm Vân Sinh càng lúc càng xa, vội vàng dùng sức chen trở về, thời đại này không có phương thức liên hệ thuận tiện, vạn nhất đi rồi ra xa quá, ở cái chợ đêm chen chúc như vậy, rất khó tìm được đối phương.

Thật vất vả chen đến bên cạnh Nhiễm Vân Sinh, vì hắn mặc Hồ phục tay áo bó, không có tay áo góc áo, Nhiễm Nhan đành phải túm lấy tay hắn. Xung lực của đám đông thật là đáng sợ, Nhiễm Nhan như một con thuyền nhỏ dập dùi trên đầu con sóng lớn, nếu không phải nhờ túm lấy tay Nhiễm Vân Sinh, chỉ sợ đã sớm bị nhấn chìm.

Nhiễm Vân Sinh tựa hồ thấy nàng giãy giụa quá mức vất vả, một tay đem nàng túm đến bên cạnh, xoay người, ngăn trở dòng người. Lực đạo này quả thực kinh người, tay Nhiễm Nhan bị hắn nắm đến đau rát.

Nhiễm Nhan nép vào trong một cái góc chết, mặt sau chính là một cái quầy hàng, khoảng cách hai người rất gần, mũi của nàng cơ hồ dán lên ngực hắn, nhàn nhạt dược hương quanh quần ở chóp mũi, Nhiễm Nhan hơi sững sốt, vội ngẩng đầu, đúng lúc đón nhận một đôi mắt u ám như đêm đen.

Không phải Nhiễm Vân Sinh.

Đám đông vẫn còn chen chúc, Nhiễm Nhan cúi đầu, qua hồi lâu mới phát giác mình còn nắm tay đối phương, vội vàng buông ra, "Thực xin lỗi, ta nhận sai người."

"Ân." Thanh âm lạnh lẽo thấu xương, trầm thấp mà có chút khàn khàn, tựa hồ trung khí không đủ.

"Đa tạ." Nhiễm Nhan né ra, hơi khom người.

Đám người đã đi qua, nam tử lui một bước, hơi gật đầu với nàng, rồi sau đó xoay người đi về hướng đám thuyền nhỏ đang đậu trên bến tàu.

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, nàng cảm giác hơi thở người kia giống như đã từng quen biết, hình như là Tô Phục.

Sao có thể trùng hợp như thế? Tô Phục trên người cũng mặc Hồ phục viên lãnh tay bó màu xanh, đầu đội khăn quấn màu đen, trên mặt mang một cái mặt nạ đen, chẳng qua màu sắc y phục của hắn sậm hơn nhiều, mặt nạ cũng

có chút bất đồng, chỉ là ánh sáng không tốt, mới vừa rồi lại là tình thế cấp bách, Nhiễm Nhan cũng không chú ý tới.

Trong đám người đang bắt đầu rời rạc, Nhiễm Nhan nhìn quanh tìm Nhiễm Vân Sinh, ánh mắt lơ đãng xẹt qua mặt sông, hai mắt tức khắc mở to, vội vàng chạy đến cạnh bờ sông.

Trên mặt sông rộng lớn có rất nhiều thuyền, nhưng là mỗi chiếc thuyền đều cách nhau ít nhất một hai trượng, mà thân Hồ phục màu xanh kia đang di chuyển nhanh như điêu hâu giữa những chiếc thuyền đó, chỉ vài động tác mau lẹ, đã lướt qua bảy tám chiếc thuyền, mà tay hắn đồng thời cũng không nhàn rỗi, vừa rời xuống chiếc thuyền thứ chín, trên người đã được trùng lên một tầng áo ngoài màu đen.

Nhiễm Nhan mắt cũng không nháy mắt mà nhìn chăm chăm thân ảnh kia, hắn đang vọt về phía một con thuyền lớn trung đẳng.

Nhiễm Nhan thấy trên boong của con thuyền kia có hai người quỳ ngồi, không biết là đang phảm trà hay là đang đánh cờ, ở lan can xung quanh thuyền là mấy tráng hán bên hông mang bội đao.

Y phục dạ hành màu đen cơ hồ dung nhập trong bóng đêm, hắn treo người trên vách thuyền, lặng lẽ, vẫn không nhúc nhích, phảng phát như một con báo đang rình mồi.

Mà hai người trên boong thuyền kia một chút cũng không biết nguy cơ đang đến, có vẻ như đến chỗ hứng khởi, cười to một trận sung sướng, trong khoảnh khắc đó, thân y phục dạ hành kia lặng yên không tiếng động mà lắc mình nhảy lên boong thuyền, lấy tốc độ sét đánh không kịp bung tai tới gần hai người kia, hàn quang chợt lóe trên mặt sông, tiếng cười ngưng bặt.

Trên thuyền lập tức hỗn loạn, mà thân hắc y kia sớm đã rời khỏi boong thuyền, chẳng biết đi đâu.

Hảo cho một cảnh ám sát xuất sắc tuyệt luân.

Nhiễm Nhan hút một ngụm khí lạnh, nếu không phải nàng vẫn luôn chú ý tới Tô Phục, chỉ sợ cũng sẽ giống như những người đang qua lại trên con phố này, không biết có người thê nhưng dám ở bên cạnh dòng người như nước chảy mà giết người.

Cũng không biết Tô Phục thoát thân như thế nào, thời điểm ánh mắt Nhiễm

Nhan tìm được hắn lần nữa, hắn đã đem trên người hắn y và tròng kiém vứt vào lòng sông, một thân Hồ phục viên lanh màu xanh, đứng lặng lẽ ở bên cạnh dòng nước, phảng phát như người thường đang ngắm cảnh. Từ rất xa, Nhiễm Nhan nhìn thấy hắn ho khan vài tiếng, móc khăn ra rồi vạch một nửa mặt nạ, lau lau miệng, nhìn thoáng qua con thuyền kia, tựa hồ xác định người bị giết đã chết, mới ném cái khăn nhiễm đỏ vào trong nước, xoay người rời đi.

Hắn đi được vài bước, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phương hướng Nhiễm Nhan đứng, ngưng chừng 2 giây rồi mới lại xoay người rời đi. Khoảng cách quá xa, Nhiễm Nhan không thấy rõ ánh mắt hắn, cũng vô pháp suy đoán biểu tình bên dưới mặt nạ, nhưng là nàng có thể cảm nhận được cỗ sát khí kia, sát khí chỉ nhắm vào một mình nàng! Nhiễm Nhan phỏng đoán, có lẽ bởi vì hắn khoảng thời gian trước bị thương đến tâm mạch, sau khi xong nhiệm vụ ám sát kia, không còn tinh lực để ở bên trong đám người lặng yên không một tiếng động mà giết chết nàng, cho nên mới để nàng may mắn sống sót.

"A Nhan?"

Bởi vì Nhiễm Nhan còn mang mặt nạ, Nhiễm Vân Sinh đứng ở dưới lều đố đèn cách đó không xa mà thử gọi nàng.

"Thập ca." Nhiễm Nhan ổn định tâm thần, ứng tiếng.

"Ngươi vừa ở đâu vậy?" Nhiễm Vân Sinh vẫn còn có chút khẩn trương, mới vừa rồi hắn trả xong tiền, xoay người lại không nhìn thấy Nhiễm Nhan đâu, trong lòng nghĩ có thể là bị đám đông cuốn đi, vội vàng đuổi theo đám người. Mà khi đó, Tô Phục vừa vặn đem Nhiễm Nhan kéo đến bên cạnh, rồi đem nàng chắn đến kín mít, kết quả là làm cho Nhiễm Vân Sinh gần như chạy hết cả phố cũng không thấy. May mà hắn lại quay lại nơi này tìm kiếm.

Nhiễm Nhan ngượng ngùng cười nói: "Ta vừa mới bị đám người đẩy ra, có lẽ bị người khác chặn mất."

Nhiễm Vân Sinh gật gật đầu, thở dài nói: "Mọi người vì một Tề Lục nương mà điên cuồng đến như vậy, A Nhan nhà chúng ta so với nàng không biết đẹp hơn bao nhiêu lần."

"Chớ có trêu gheo ta, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi chút đi." Nhiễm Nhan vừa mới nhìn thấy hai người bị mất mạng, tạm thời không có tâm tình dạo phố.

Nhiễm Vân Sinh cũng bởi vì mới vừa rồi tìm kiếm Nhiễm Nhan, chạy đến mệt mỏi, liền nói: "Đi lên thuyền đi"

"Thuyền?" Nhiễm Nhan nghi hoặc nhìn hắn.

Đôi mắt Nhiễm Vân Sinh rực rỡ lấp lánh, "Năm nay ta vì A Nhan mà làm

riêng một con thuyền, tuy không khồng lồ hoa mĩ như của Tề thi, nhưng là ta tự mình bố trí, thăng ở chỗ thoải mái."

Chương 61: Thất Tịch Bình Giang

Thấy Nhiễm Vân Sinh cẩn thận tỉ mỉ như vậy, Nhiễm Nhan hơi thở dài: Muội muội ngươi thật tình yêu thương kia đã sớm không còn nữa a! Nhiễm Nhan thay người khác hưởng phần quan tâm này, trong lòng cảm thấy phải đối Nhiễm Vân Sinh tốt hơn một chút mới được, thêm nữa bản thân hắn là người nhu hòa, ở chung với hắn lại rất vui vẻ. Nhiễm Vân Sinh dẫn Nhiễm Nhan đi đến trước bến tàu nhỏ, dẫn nàng vào một con thuyền cỡ vừa.

Con thuyền này nhìn bên ngoài không có gì bắt mắt, nhưng bên trong lại là một khoang trời riêng. Không gian khoang thuyền không lớn, bốn góc trên cao có treo đèn, lụa màu nguyệt bạch phủ lên trên khung đèn mảnh khảnh, trên có vẽ tranh sơn thủy tinh tế, có hai cái mặt trên được đẽo thơ. Chính giữa khoang thuyền treo màn trúc, đem không gian chia làm hai gian trong ngoài, bên trong có bàn con giường nệm, trên bàn đặt một cái lư hương bằng bạc hình tròn có khắc hoa, bên trong thả không phải hương, mà là khói băng.

Toàn bộ nội thất, thoạt nhìn hết sức khiêm tốn, cũng hết sức thoải mái, Nhiễm Nhan biết, vẻ khiêm tốn này tất nhiên có giá trị xa xỉ, hơn nữa là phần tâm tư khó có này, nên không tiếc rẻ mà ca ngợi, "Thập ca đúng là đã quá lo lắng rồi, đây đúng là dạng ta thích."

"Thích là tốt." Nhiễm Vân Sinh cười lồng lẫy, xoay người đi ra ngoài sai người lái thuyền.

Lúc quay lại bên trong, trong tay có thêm hai hộp đồ ăn, "Khó có được lúc không người quấy rầy, đây là đồ ăn ta vừa mới lệnh người từ trong phủ mang tới, bơi thuyền ngầm trăng, lại uống mấy chén, nhân sinh hạnh phúc cùng lăm cũng chỉ như thế này thôi."

Nhiễm Nhan gõ mặt nạ xuống, cười nhẹ nói: "Thập ca thật ra rất biết đủ." "Ta mặc ấm, ăn no, còn có vàng bạc để tiêu xài, như thế còn không biết đủ có thể bị trời phạt." Nhiễm Vân Sinh vừa nói vừa, vừa lấy hết đồ ăn trong hộp ra. Đồ ăn không nhiều lăm, chỉ có hai mặn ba rau, màu sắc lại rất tinh xảo.

"Thập ca không có lý tưởng khát vọng gì à?" tuy rằng vui vẻ thấy đủ là chuyện tốt, chỉ là không có lý tưởng thì không phải là chuyện tốt.

Nhiễm Vân Sinh tay đang rót rượu hơi khụng lại, khuôn mặt tuyệt diễm nở ra một nụ cười phúc tạp, "Khi còn bé ta từng muốn nhập sĩ, bởi vậy việc học cũng không chậm trễ, nhưng khi tới mười tuổi, mới biết được con nhà thương nhân không thể tham gia khoa cử, cũng không thể vào triều làm quan."

Nhiễm Nhan cỗ họng chua xót, trong lòng biết mình vừa chọc đến chỗ đau của hắn, nhẹ nhàng nói: "Thiên hạ to lớn, chuyện có thể làm nhiều không kể xiết, thập ca chớ có thương tâm."

Nghĩ một chút thôi Nhiễm Nhan liền hiểu, Nhiễm Bình Dụ làm kinh thương cũng là bị buộc bắt đắc dĩ, trong tộc có quan hệ có thể lấy được nhất quan bán chức, cũng đều bị con cháu dòng chính chiếm hết, hắn thân là con vợ lẽ, không có khả năng ra mặt, không muốn bị người khinh thường, không muốn cả đời tầm thường vô vị, nhất định phải tìm lối tắt, thế nhân tuy khinh thường thương nhân, nhưng không ai không yêu tài.

"Thúc phụ thật sự rất giỏi." Nhiễm Nhan nói.

Có thể trong mười mấy năm ngắn ngủi mà trở thành nhà giàu nhất thành Tô Châu, cũng có tiếng tăm ở Trường An, hạng người hời hợt chỉ có thể nhìn bóng lưng hắn, không có thủ đoạn tuyệt đối không làm được.

"A, ngươi ở trước mặt hắn ngàn vạn lần đừng có khen như vậy, nếu không hắn phải vui đến ba ngày đều ngủ không yên." Nhiễm Vân Sinh cười nói. Thuyền chậm rì rì mà trôi trên mặt nước, gió đêm mát mẻ trên sông từ cửa sổ thổi vào, trăng sáng vời vợi, xung quanh thuyền cũng đều là đèn đuốc sáng trưng, sênh tiêu ca vũ, son phấn phiêu hương, thật náo nhiệt.

"Di! Kia không phải Nhiễm Thập Lang sao?"

Trên một con thuyền bên cạnh có người lên tiếng.

Nhiễm Vân Sinh ngẩng đầu nhìn qua, thấy một bộ bào phục tay rộng màu xanh sẫm đứng ở trên boong thuyền, nam tử đang cong eo thăm dò thuyền của bọn họ, Nhiễm Vân Sinh nhàn nhạt cười nói: "Ra là Trương lang quân, thật trùng hợp."

Khuôn mặt Nhiễm Nhan hơn phân nửa dấu ở sau màn trúc, nàng nhàn nhạt liếc nhìn người nọ một cái, bưng lên chén rượu nhấp một ngụm nhỏ.

Người nọ tên Trương Phi, ngày ấy ở cửa Ân phủ gặp qua một lần, vào hoa viên, người Tề Thập nương sai Văn Lục đi dụ lại, cũng chính là hắn, cho nên Nhiễm Nhan ấn tượng khắc sâu.

Trương Phi thấy đôi tay mồm ngón nhỏ dài, dưới ánh trăng phiếm lên ánh sáng nhu hòa của Nhiễm Nhan, đôi mắt sáng lên, chợt nói: "Thập Lang, ngồi cùng ngươi là vị nương tử nào, hôm nay Thất Tịch, nương tử đều không che mặt, không ngại dẫn ra cho chúng ta biết một chút"

Cùng ở trên thuyền với Trương Phi còn có rất nhiều nam tử, mọi người đều biết Nhiễm Thập Lang dung mạo tuyệt diêm, nữ tử ngồi cùng hắn tất nhiên sẽ không kém. Bọn họ ở trong khoang thuyền nghe nói Nhiễm Thập Lang cùng một nữ tử hẹn hò, hứng thú rào rạt nỗi lên, lớp lớp mà vọt lên boong thuyền.

"Xá muội xưa nay ít gặp người, chư vị nhiệt tình quá mức, xá muội hoảng sợ, không dám ra gặp, còn thỉnh chư vị thứ lỗi." Nhiễm Vân Sinh uyển chuyển nói, kỳ thật ý tứ chính là các ngươi một đám bộ dáng như lang như hổ, làm muội muội nhà ta sợ hãi.

Những người đó ngày thường cũng hay vui đùa, tự nhiên sẽ không quá để tâm, Nhiễm phủ có rất nhiều nữ nhi con vợ cả con vợ lẽ...cũng đều thường xuyên tham gia yến hội lớn nhỏ, chỉ có gần đây nổi bật nhất là Nhiễm Nhan người đã từng tròn hai năm không ra khỏi thôn trang, lập tức một đám người càng thêm hứng thú dạt dào, sôi nổi nói: "Là Nhiễm Thập Thất Nương đi! Nghe thanh danh nương tử đã lâu, còn mong được gặp mặt."

Tiếng bọn họ kêu la đã kinh động rất nhiều con thuyền ở gần đó, nhiều con em quý tộc lầm chuyện sôi nổi đem thuyền lái đến gần, đem thuyền của Nhiễm Nhan bao vây, phòng ngừa nàng bỏ chạy.

Hành động này chọc giận Nhiễm Vân Sinh, chính hắn cũng thường xuyên gặp tình huống như vậy, bị người vây xem, xoi mói như xem khỉ, tự nhiên biết cảm giác chịu cõi nào.

Nhiễm Nhan thấy hắn song quyền nắm chặt, trên tay gân xanh nổi lên, liền biết hắn sắp nổi giận, vội vàng duỗi tay đè lại hắn, "Thập ca đừng tức giận,

ai là phong cảnh, còn chưa biết đâu."

Bọn họ có thể đem nàng coi như đồ vật, Nhiễm Nhan tự nhiên cũng có thể đem bọn họ lấy ra ngắm cảnh. Nhiễm Vân Sinh nhanh chóng hiểu ý, trong lòng tuy còn tức giận, nhưng cũng nhịn xuống.

"Muốn ta ra ngoài cũng không phải không thể." Thanh âm lãnh đạm của Nhiễm Nhan cùng với gió trên sông nhẹ nhàng phiêu tán ra ngoài.

Nghe Nhiễm Nhan lên tiếng, mấy tên ăn chơi trác táng bên ngoài càng thêm hăng hái, ồn ào hỏi Nhiễm Nhan như thế nào mới băng lòng bước ra.

"Chư vị đều là người có thân phận, không đến mức đi bức bách người khác đi! Huống hồ, một mình ta thì có gì đẹp? Các ngươi nếu có thể nghĩ biện pháp dẫn Tề Lục nương cùng toàn bộ quý nữ trên con thuyền kia đi lên boong thuyền, ta đương nhiên cũng sẽ đi ra. Nghe nói Tề Lục nương thích hảo khúc hảo thơ, chư vị cũng đều là những người bác học đa tài, nghĩ chắc cũng không khó." Thanh âm Nhiễm Nhan thanh thanh đạm đạm, khoe môi lại hơi nhéch lên, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh trào phúng.

Một đám người đi khi dễ một cái tiểu nương tử, bọn họ tuyệt đối làm được, chỉ là lúc này đang ở trước mắt bao nhiêu người, Nhiễm Nhan lại không phải nương tử nhà bình thường, trước khi bọn họ làm ra chuyện gì hoang đường, tất nhiên cũng phải cẩn thận mà ngầm lại.

Huống hồ đề nghị của Nhiễm Nhan, cũng có thể xem là một trò chơi thú vị. Lập tức, mọi người bắt đầu vắt hết óc ra phú khúc làm thơ, ai cũng muốn làm được một bài nổi danh, đạt được mỹ nhân ưu ái, nếu thật có thể nhòe linh cảm đột phát mà làm ra vài câu xuất sắc, nhanh chóng được truyền tới trong tai đại nho hay nhân vật nổi tiếng nào đó, đối với việc nhập sĩ rất có lợi, bởi vậy ai cũng cố gắng ra sức.

Nhiễm Nhan đem toàn bộ màn trúc buông hết xuống, che khuất cửa sổ, rũ mắt rót cho Nhiễm Vân Sinh một chén rượu, nhàn nhạt hỏi: "Thập ca vì ta mà chuẩn bị du thuyền, vừa lúc có này cơ hội, ta vì Thập ca mà đưa tới khúc, thơ trợ hứng, Thập ca có vừa lòng không?"

Chương 62: Lửa giận lan đồng cỏ

Gió sông thổi nhẹ, bóng đêm lặng nhu nước, trên mặt sông lại là một mảnh rầm rộ xưa nay chưa từng có, khúc âm vang lên hết đợt này đến đợt khác, thơ thanh thì lanh lảnh.

Rất nhiều bậc đại nho tụ hội trên thuyền sôi nổi cho thuyền đến đậu ở phụ cận, nghe khúc, thơ của mấy thanh niên tài tuấn thành Tô Châu, thỉnh thoảng mà bình một hai câu, mà đám thanh niên nhìn thấy mấy vị đại nho mình ngày thường ngưỡng mộ cũng ở đây, càng thêm toàn lực ứng phó, nguyên bản bắt đầu bằng một trò khôi hài, sau lại biến thành một buổi văn học thịnh hội Thất Tịch không nhỏ.

Mà Nhiễm Nhan cùng Nhiễm Vân Sinh một bên vừa nhâm rượu, vừa nghe khúc phẩm thơ, vô cùng thích ý.

Nhiễm Vân Sinh nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan, ôn nhu nói: "A Nhan thật là trưởng thành, nói về tâm cảnh, ta thật sự không bằng ngươi."

Nhiễm Nhan cười nhẹ, một người đã trải qua nhiều mưu sát âm hiểm như vậy, lại quen nhìn sinh tử, ngu dốt cõi nào cũng phải phai nhạt bớt đi.

"Không quan hệ tới tâm cảnh, chỉ là làm người nên đứng ở những góc độ bất đồng mà nhìn sự việc. Tỷ như ta muốn giết một người, trước khi hành động, nhất định phải nghĩ đến là khi ta vừa ra chiêu, đối phương sẽ có phản ứng gì, suy nghĩ cẩn thận, là có thể từng chiêu từng chiêu mà phong bế đường lui của hắn, muốn giết không chết hắn cũng khó." Nhiễm Nhan xuyên qua kẽ mành, thấy trên boong thuyền lớn nữ tử càng tụ càng đông, ánh mắt dừng trên người Ân Miểu Miểu.

Ân Miểu Miểu phảng phất như chưa từng bị không khí náo nhiệt ảnh hưởng, đứng ở gần rào chắn, rũ mắt nhìn mặt sông, ánh trăng từ mặt sông chiết xạ, sóng nước lấp loáng chiếu rọi trên gương mặt dịu dàng của nàng, nhìn không rõ thần sắc.

Nhiễm Vân Sinh nghẹn họng nhìn Nhiễm Nhan trân trối, so sánh rợn người kiểu này, có nương tử bình thường nào có thể nói ra miệng? Nhiễm Vân Sinh há miệng thở dốc, cuối cùng chỉ thở dài nói: "Thôi, ngươi nghĩ như

vậy cũng tốt, bất quá ngày sau gả cho người ta, có thể mềm yếu thì vẫn nên mềm yếu một chút, dựa vào phu quân nhiều hơn, đây là quyền lợi mà chỉ có thân là nữ nhi mới được hưởng, chó có cô phụ."

"Nếu đối phương thực sự có thể dựa vào, ta đương nhiên sẽ không tự mình chuốc lấy cực khổ." Nhiễm Nhan thuận miệng ứng một câu, nhưng trong lòng nàng rất rõ, người không phải muốn kiên cường là có thể kiên cường, cũng như người trước giờ luôn kiên cường, thì từ lâu đã quên mất làm sao để mềm yếu.

Nhiễm Vân Sinh thấy nàng thái độ có lệ, định nói thêm gì đó, bên ngoài thuyền bỗng truyền đến một trận hoan hô. Nhiễm Vân Sinh vén màn lên, nhìn lên trên boong thuyền lớn, thở dài: "Tề Lục nương bước ra rồi" Nhiễm Nhan cũng theo ánh mắt hắn nhìn qua, chỉ thấy trên boong thuyền một bộ bạch y thăng túng, tóc đen chải thành búi phi thiên, túng da hoa mạo, mặt mày thanh lãnh cao ngạo, đứng ở dưới ánh trăng, có thể đọ độ sáng.

Chung quanh là nhóm khuê nữ hoa hòe lộng lẫy, nhưng không có một ai có khí chất qua nổi nàng, cho nên trang điểm tỉ mỉ cũng thành bất hạnh mà làm nền.

Lúc mọi người đang trầm mê trong vẻ đẹp của Tề Lục nương, Nhiễm Vân Sinh nói nhỏ: "A Nhan, không bằng chúng ta tranh thủ chuồn đi thôi"

"Nếu chuồn đi, ngày mai thành Tô Châu sẽ nói như thế nào?" Nhiễm Nhan hỏi ngược lại.

Nhiễm Vân Sinh nghe lời, nếu chơi xấu con em quý tộc cả thành, dù Nhiễm Nhan là Nhiễm thị đích nữ, cũng sợ không được tha thứ, mà nếu thực hiện đúng như lời hứa, mọi người chỉ cho đây là trò chơi, chơi đến tận hứng, lại có thể nhìn thấy mỹ nhân, đương nhiên sẽ không nghĩ nhiều.

"Đi ra cũng được, bất quá, Thập ca không muốn ngươi bị Tề Lục nương qua mặt." Nhiễm Vân Sinh phòng má, khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt仑 hiện ra vài phần trẻ con, đặc biệt đáng yêu, "Ngươi một thân trang điểm này, đẹp thì có đẹp, nhưng lại che lấp đi khí chất nguyên bản của ngươi, bộ dáng nhu nhược này, chỉ sợ ra cũng làm nền cho Tề Lục nương thôi"

"Ngươi có thành kiến với Tề Lục nương à?" Nhiễm Nhan thật ra không thèm để ý so đo bằng hay không bằng với Tề Lục nương, nàng cảm thấy

mình chưa bao giờ dựa vào tư sắc kiêm cơm, mặc kệ là trước đây hay là hiện tại.

Nhiễm Vân Sinh đứng dậy, vào trong khoang thuyền, từ dưới giường kéo ra một cái rương lớn, thả trước mặt Nhiễm Nhan, "Vốn đang định lúc đưa người trở về, cho người một cái kinh hỉ, nhưng hiện tại đăng nào cũng dùng, liền dùng luôn đi"

Nhiễm Vân Sinh mở rương ra, bên trong chỉnh chỉnh tè tè mà xếp một chồng y phục, bên cạnh còn có mấy hộp trang sức lớn bé bé, dưới ánh đèn sáng ngời, rực rỡ đến hoa mắt người nhìn.

"Mấy ngày trước không phải mới mua một đồng cho ta sao, sao giờ lại đưa nữa?" Nhiễm Nhan ngạc nhiên, trình độ phả sản của Nhiễm Vân Sinh, ở thành Tô Châu hắn mà xung đệ nhị, không ai dám xung đệ nhất.

"Ta mang từ Trường An về rất nhiều cực phẩm lăng la tơ lụa, vốn định đưa sớm qua cho người, nhưng nghĩ người nhất thời nứa khắc cũng sợ tìm không được tú nương tay nghè hoàn mỹ, cho nên liền thửa dịp ngày ấy khi may áo cho người ở trong chợ, trộm hỏi phó tỳ đo kích cỡ." Nhiễm Vân Sinh đặc ý mà đem một bộ váy lụa màu đỏ đưa tới tay Nhiễm Nhan, "Chất liệu tẩm vải này là tốt nhất, là liễu lăng và cung sa cực tốt đem dệt với nhau, lúc may trang phục, ta liền cảm thấy thế gian này ngoại trừ A Nhan nhà chúng ta, bất luận kẻ nào đều không xứng với nó."

Bên ngoài thuyền mọi người tựa hồ đã hồi hồn từ trong vẻ đẹp của Tề Lục nương, bắt đầu thúc giục Nhiễm Nhan thực hiện lời hứa.

"Màu đỏ?" Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, bộ y phục nàng nâng trên tay này đúng là đẹp không sao tả xiết, nhưng nàng thường xuyên giải phẫu cơ thể người, màu đỏ thấy được nhiều nhất, là máu người, cho nên nàng chưa bao giờ tròng lên người đồ đỏ.

"A Nhan...không thích màu đỏ?" Nhiễm Vân Sinh có chút thất vọng, hắn thật tình cảm thấy bộ y phục này rất xứng với nàng.

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Chỉ là rất ít khi mặc mấy màu tươi như vậy thôi." Thanh âm thúc giục bên ngoài thuyền càng lúc càng gấp, Nhiễm Nhan cũng không muốn tạt nước vào lòng nhiệt tình của Nhiễm Vân Sinh, liền đứng dậy đi vào bên trong thay y phục. Dù sao nàng cũng không thích màu vàng nhạt, đổi hay không cũng không có gì khác biệt.

"Cỏ lau um um, sương sớm vừa lên, người luôn mong nhớ, ở bên kia bờ..."

Người bên ngoài thấy Nhiễm Nhan còn chưa ra, liền bắt đầu ngâm tụng Kinh Thi lung tung.

Nhiễm Văn Sinh lúc này đây cũng không thèm tức giận, hắn bởi vì vẻ ngoài quá mức diễm lệ, làm cho người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, mà Nhiễm Nhan thì không giống vậy, nàng rất đẹp, là cái đẹp nữ tử nên có, nếu những người đó muốn nhìn, Nhiễm Văn Sinh muốn cho bọn họ cũng phải dùng ánh mắt tôn thờ khi nhìn Tề Lục nương mà nhìn muội muội mình, mà không phải như hiện tại, đối với Tề Lục nương thì vắt hết óc ngâm thơ lộng khúc, mà đối với muội muội mình thì lung tung ngâm tụng Kinh Thi, thậm chí còn có ý ngả ngớn.

Người bên ngoài đã nóng nảy mà dùng mái chèo đập vào lan can, thậm chí bắt đầu ồn ào, thái độ hoàn toàn không hề ân cần như đối với Tề Lục nương, bọn họ tuy rằng nghe nói dung mạo của Nhiễm Thập Thất Nương cùng Tề Lục nương không phân cao thấp, nhưng rốt cuộc rất ít người gặp qua, cho dù tưởng tượng đến mỹ lệ cỡ nào, cũng không thắng nổi Tề Lục nương rất nhiều năm có tên tuổi "Tô Châu đệ nhất mỹ nhân".

Có người có chút tức giận nói: "Uy, lại không ra, chúng ta phải xông vào tìm đến cùng à"

"Xuy, không phải Nhiễm Thập Lang dấu vị tiểu thư nào, lừa gạt chúng ta đi? Tới tới tới, chúng ta đi nhìn đến cùng" người ở cùng thuyền với Trương Phi nói, lại nhảy lên thuyền bên này, làm cho thân thuyền lắc lư không chừng.

*mọi người nếu quên thì 'tiểu thư' trong bối cảnh đời Đường của truyện này, là để gọi kỹ nữ, không phải cô nương nhà đàng hoàng như thời đại (truyện) khác - ở đây mang ý xúc phạm rất mạnh.

Mọi người ồn ào, kêu hắn chạy nhanh vào nhìn một cái. Người này vừa mới đi đến cửa khoang thuyền, mành trúc liền bị vén lên từ bên trong.

Chỉ bước ra một bước, một thân hồng y cầm quạt xếp cản lại xu thế muốn

đi về phía trước của hắn, lạnh lùng nói: "Thỉnh ngươi lập tức rời khỏi thuyền của ta."

Trên mặt sông một mảnh yên tĩnh, mọi người nín thở ngưng thần mà nhìn chăm chăm nữ tử như Nghiệp Hỏa Hồng Liên trước mắt, tóc đen của nàng rối tung ở sau người, được một dải lụa màu đen cột lại, ngũ quan tinh xảo, làm người không khỏi hoài nghi, trời cao lúc tạo ra nàng chắc là thiên vị quá độ mà tỉ mỉ điêu khắc xong mới thả nàng tới nhân gian.

Chẳng qua, một thân màu đỏ rực lửa này, mặc ở trên người nàng cũng không có cảm giác nóng bỏng, ngược lại bị nhiễm ra một cảm lạnh lẽo, nàng lảng lặng đứng ở nơi đó, cầm cây quạt chỉ vào tên khách không mời mà đến kia, ánh mắt trầm lãnh, tựa như ngọn lửa thiêu đốt ở dưới chín tầng địa ngục, lại như hoa Mạn Châu Sa nở rộ hai bên bờ Vong Xuyên.

Nhiễm Nhan hiện tại rất là bức bối, theo nguyên bản ý tưởng của nàng, nếu Tề Lục nương thật sự bước ra, như vậy mọi người đều cùng nhau bị vây xem, cũng tốt hơn là một mình nàng bị một đám nam nhân vây xem, cùng lầm lộ cái mặt là xong, nhưng hiện tại, trên người mặc màu sắc chẳng khác gì máu máu, búi tóc lúc thay quần áo bị rơi ra, nhất thời không kịp chải lại, đành phải làm giống ở trong nhà, tùy tiện cột lại một chút, luồng cuồng tay chân không nói, lại còn có một người dám can đảm tự mình xông lên thuyền, quả thực làm nàng bạo hỏa.

Chuyện tới mức này, không theo ý nàng, cũng không thể trách Nhiễm Vân Sinh, rốt cuộc hắn cũng chỉ có ý tốt.

Lửa giận trầm trọng, giống như lửa cháy lan ra đồng cỏ, bao trùm toàn bộ mặt sông, tất cả mọi người đều cảm nhận hơi thở trầm lãnh kia, cảnh này khiến Tề Lục nương đang đứng ở boong thuyền cao cao tranh nhau phát sáng với ánh trăng kia có vẻ đơn bạc mờ mịt đi một chút.

Người xông lên boong thuyền sợ tới mức lui lại mấy bước, cuống quít quay đầu lại nhảy về thuyền bên cạnh.

"Ta đã đúng hẹn bước ra, chư vị nếu không có chuyện gì khác, ta xin lỗi phải cáo lui." Nhiễm Nhan nói thì nói vậy, nhưng người thì đã lui về khoang thuyền.

Nhiễm Nhan vứt quạt xếp cầm trong tay cho Nhiễm Vân Sinh, không thoái mái động động thân mình, "Thập ca giúp ta nhìn cửa, ta đi thay quần áo." Dứt lời, cũng không đợi Nhiễm Vân Sinh trả lời, liền nhanh chóng xoay người đi vào phòng trong, từ trong rương lấy ra một kiện váy lụa màu xanh băng ngọc, lẹ tay lẹ chân mà đem đồ trên người thay xuống.

Phảng phất như vừa lau sạch một thân máu, Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

"Ngươi sinh khí?" Nhiễm Vân Sinh trong ánh mắt lấp lánh có chút hối hận, "Đều do ta, không nên làm ngươi đua đòi với Tề Lục nương."

Nhiễm Nhan thu lại cảm xúc của mình, thành thật nói: "Thật không phải trách ngươi, ép được Tề Lục nương cũng có rất nhiều chỗ tốt, ta biết ngươi cũng là tốt cho ta."

Rốt cuộc, nếu nàng kiên trì không đồng ý, Nhiễm Vân Sinh cũng sẽ không cưỡng ép, cho nên lời Nhiễm Nhan vừa nói tuyệt đối là lời thật lòng.

Nhiễm Nhan thoải mái dễ chịu mà quỳ ngồi lên tịch, thấy Nhiễm Vân Sinh vẫn bát an mà nhìn nàng, mới cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình có hơi quá, Nhiễm Vân Sinh cũng không phải con Tang Thỏ Tử lúc kinh lúc róng kia, bèn tận lực mà làm cho giọng mình nhu hòa, "Thập ca, ta thật sự không có trách ngươi, có trách là trách những tên ăn chơi trác táng kia khinh người quá đáng."

Suy nghĩ nửa ngày, Nhiễm Nhan tổng kết ra kết quả là như vậy, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất của việc nàng bạo nộ.

Nghe Nhiễm Nhan nói như thế, Nhiễm Vân Sinh mới thoáng yên lòng, quỳ ngồi ở đối diện nàng, thở dài: "Aizz, lửa giận này của ngươi coi bộ đã cháy lan ra đồng cỏ"

Những nam tử ở thành Tô Châu, chỉ sợ đều đã bị nàng làm cho sợ hãi, cũng không biết tương lai có nguyện ý cưới nàng hay không, khí thế đáng sợ như vậy, hy vọng tương lai có nam tử có thể trán được đi! Nhiễm Vân Sinh cũng không rối răm nữa, ngược lại hỏi: "Ngươi chán ghét màu đỏ?"

"Vốn dĩ nhìn thì không có gì, nhưng chân chính tròng lên trên người mình, mới biết được nguyên lai là chán ghét nó." Nhiễm Nhan thành thành thật thật mà trả lời, miễn cho lần sau Nhiễm Vân Sinh lại yêu cầu nàng mặc hồng y, không phải chán ghét, mà là cả người đều không thoải mái.

Nhiễm Vân Sinh thở nhẹ nhõm một hơi, trên mặt lại vui vẻ, "A Nhan là

muốn về, hay là lại đi dạo?"

Nhiễm Nhan còn chưa kịp trả lời, liền nghe bên ngoài thuyền truyền tới thanh âm của một nam tử: "Nhiễm Thập Thát Nương dung sắc khuynh thành, chúng ta đều cho rằng cùng Tè Lục nương có thể xưng là Giang Nam song bích, chỉ là Tè Lục nương cầm kỳ thư họa mọi thứ toàn tinh, chúng ta biết Thập Thát Nương cũng có y thuật siêu quần, không biết còn có tài nghệ gì có thể làm chúng ta kiến thức một chút"

Ngụ ý là, nếu là nàng có thể thông khúc phú thơ, liền có thể cùng Tè Lục nương sánh vai, trở thành Giang Nam song bích.

Chuyện này vượt xa ngoài dự kiến của Nhiễm Vân Sinh, hắn vốn cho rằng, bộ dạng giận dữ ngút trời kia của Nhiễm Nhan sẽ làm người khác cảm thấy quá dọa người, hiện tại xem ra, có vẻ không đến mức đó, hắn trong lòng cũng cao hứng hơn.

Nhiễm Nhan nhíu mày, những người này thật đúng là nghiện rồi. Tài nghệ thì nàng có, nếu giải phẫu thi thể có thể coi như tài nghệ nói. Mà thân thể này thân mẫu đã mất sớm, cũng chỉ biết đọc một ít thư, tập viết vài năm mà thôi, ngày thường nhờ bị Hình Nương đốc thúc, thêu hoa thì cũng thêu được, nhưng chỉ biết chút da lông, căn bản không tính là tài nghệ.

Cái gì Giang Nam song bích? Nhiễm Nhan không thèm để bụng, chỉ là trước mắt bị kẹt ở chỗ này tiến thoái không được, không nghĩ biện pháp làm những người này khó sống, thì thật không phải nàng.

Chương 63: Chúng ta cùng nhau chết đi

"Không biết những bài thơ được phú đêm nay, bài nào là hay nhất?" Nhiễm Nhan giương giọng hỏi.

Trên mặt sông, sau khi mọi người thương lượng một lúc lâu, lại đi dò hỏi ý kiến của mấy vị đại nho đang xem náo nhiệt, rốt cuộc xác định được khôi thủ, Trương Phi xung phong nhận việc, cao giọng đọc:

"Kim nhật vân biền độ Thước kiều,
Úng phi mạch mạch dữ thiều thiều,
Giai nhân kinh hỉ khai trang kính
Nguyệt hạ xuyên châm bái cửu tiêu"

Bộ dáng đặc ý, phảng phất như đầu thơ này là hàn làm.

Bài thơ này là thơ vịnh Thất Tịch. Nói thật, nếu không nhờ nguyên chủ có chút tu dưỡng văn chương, Nhiễm Nhan rất khó hiểu tình cảm trong đó. Khi còn học chuyên tu pháp y, bởi vì muốn đọc được "Tẩy oan tập lục" của Tống Từ, Nhiễm Nhan cũng từng nghiêm túc học qua cổ văn một thời gian, nhưng để có thể nghe và hiểu toàn bộ tình cảm biểu đạt trong thơ từ, thì nàng chưa đạt được tới cấp bậc đó.

Nhiễm Nhan ở trong lòng yên lặng đếm đếm mấy bài thơ mình còn nhớ rõ, cuối cùng thở dài, có thể nhớ hoàn chỉnh, cũng chỉ có hơn 10 bài, cái gì mà "Cày đồng đang buỗi ban trưa", "đôi chim hoàng oanh đậu trên cành liễu xanh" gì đó, một chút cũng không dính dáng đến Thất Tịch.

Lấy tính tình của Nhiễm Nhan, nếu nàng tin tưởng mấy chuyện linh hồn xuyên không này, khẳng định sẽ ngâm nga đến thuộc lòng toàn bộ thơ của

Lý Bạch, lo trước khói hoạ.

Nghĩ đến Lý Bạch, Nhiễm Nhan suy nghĩ một lát, mở miệng nói: "Ta ngâm một đầu thơ, nếu là chư vị không thể làm ra thơ có ý cảnh cao hơn, thì thả cho ta rời đi."

Khẩu khí thật lớn! Trên sông mọi người kinh ngạc, hòa hoãn lại thì lại cảm thấy khinh thường, các nương tử dù có chút tài học, cũng không thể cao hơn đám lang quân bọn họ suốt ngày vùi đầu đọc sách đi.

"Nương tử không được để Nhiễm Thập Lang làm thay." Trương Phi lập tức mở miệng nói.

Nhiễm Vân Sinh tuy rằng chưa từng nhập Châu học, cũng chưa từng khảo qua công danh, nhưng mọi người đều biết, hắn tu dưỡng văn học không thấp, chỉ là xuất thân thương nhân, không thể tham gia khoa cử nhập sĩ thôi. "Được." Nhiễm Nhan đồng ý.

Trên sông Bình Giang một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy, mặc kệ là lang quân trẻ hay là nhân vật đại nho nổi tiếng, đều dừng động tác lại nghiêng tai lắng nghe. Mà trên thuyền của Tề thị, một đám quý nữ đứng đọc theo rào chǎn, Tề Lục nương nhìn chằm chằm thuyền kia của Nhiễm Nhan, trong thần sắc lạnh băng mang theo một chút phức tạp.

Tề Dục Tú bối rối: "Nhiễm Thập Thất Nương mạnh miệng như vậy, chắc là có định liệu trước, chẳng lẽ hôm nay đã có dự mưu đoạt vị trí của Lục tỷ?" Bởi vì đã tận mắt nhìn thấy qua tư thái thong dong của Nhiễm Nhan khi đối mặt với thi thể ở Ân phủ, Tề Dục Tú đối với nàng bót đi vài phần bài xích, nhưng cũng chưa đến mức thích.

Tề Lục nương mím môi không nói, mày đẹp hơi nhăn lại.

Nhiễm Mỹ Ngọc lại bối rối, Nhiễm Nhan có mấy cân mấy lượng, nàng biết rõ ràng, nếu không dựa vào Thập ca, nàng có thể làm ra thơ gì hay? Nghĩ đến Nhiễm Vân Sinh, trong lòng Nhiễm Mỹ Ngọc cũng nghẹn một trận, vốn dĩ Thập ca đối với nàng cũng rất tốt, nhưng bây giờ lại bị Nhiễm Nhan đoạt đi, nàng còn đang ước gì Nhiễm Nhan xâu mặt trước toàn bộ người ở Tô Châu.

Mỗi người ôm một tâm tư, từ trong khoang thuyền chậm rãi truyền ra thanh âm bình lặng của Nhiễm Nhan,

"Triệu khách man hồ anh,

Ngô câu sương tuyết minh.

Ngân yên chiếu bạch mã,

Táp đẹp như lưu tinh.

Thập bộ sát nhất nhân,

Thiên lý bất lưu hành.

Sự liễu phát y khứ

Thâm tàng thân dữ danh."

Trên mặt sông một mảnh ồ lên, thơ Nhiễm Thập Thất Nương ngâm vậy mà không phải "Thất Tịch thơ", mà là "thích khách thơ", hơn nữa ngôn từ lại lộ ra sự dũng mãnh không kèm chế được, đem một cái thích khách mai danh ẩn tích miêu tả đến tiêu sai cao thượng như thế.

Thanh âm lạnh băng đạm mạc của Nhiễm Nhan cũng không lớn, theo gió sông lạnh lẽo phiêu tán, nhuần nhuyễn mà nhuộm đậm cảm giác lây mạng người chỉ bằng một cái nháy tay.

Người bị Tô Phục ám sát cũng không biết là người nào, nhưng khi vụ ám sát xảy ra trên thuyền chỉ có chút rối loạn rồi bọn họ đều bất động thanh sắc mà rời đi, cho nên những người ở đây căn bản không biết đêm nay có thích khách xuất hiện.

Nhiễm Nhan biết vậy nên mới dám yên mà ngâm bài thơ này.

Đang lúc mọi người cho rằng bài thơ này đã được ngâm xong, lại nghe Nhiễm Nhan ngâm tiếp:

"Nhàn quá Tín Lăng ấm,
Thoát kiếm tất tiền hoành.
Tương cứu đậm Chu Hợi,
Trì thương khuyên Hầu doanh.
Tam bôi thô nhiên nặc,
Ngũ nhạc đảo vi khinh.
Nhân hoa nhĩ nhiệt hậu,
Ý khí tó nghê sinh."

"Cứu Triệu huy kim chùy,
Hàm Đan tiên chấn kinh.
Thiên thu nhị tráng sĩ,
Tuyên hách Đại Lương Thành.
Tung tử hiệp cốt hương,
Bất tàm thế thượng anh.
Thùy năng thư các hạ,
Bạch đầu Thái Huyền Kinh."

Hai đoạn thơ sau, là câu chuyện xưa về Tín Lăng quân, Hầu Doanh và Chu Hợi. Hiệp khách có thể kết bạn với minh chủ, minh chủ mượn vũ dũng mưu lược của hiệp khách tạo nên thành tựu sự nghiệp, hiệp khách cũng công thành danh toại, mặc dù cuối cùng không thành công, nhưng vẫn lưu danh thiên cổ.

Mọi người chấn động với sự dũng cảm tiêu sai của bài thơ này, nhưng cũng thở phào, té ra không phải ca tụng thích khách, mà là hiệp khách.

Những năm Trinh Quán thiên hạ vẫn còn rất tôn sùng vũ lực, huống hồ nam nhi nào trong lòng không có một cái mộng làm hiệp khách? Bài thơ này hào khí sang sảng, chí khí ngút trời, hung hăng mà chấn động đáy lòng mỗi người.

Trên mặt sông thật lâu không có thanh âm.

Những bậc đại nho kia nghe xong bài thơ này, cũng chinh lăng mất một lúc, hào hùng khảng khái như vậy, mấy lang quân cũng thấy xấu hổ a.

"Bài 'Hiệp khách hành' này, có đủ cho ta rời đi hay không?" Nhiễm Nhan có chút mắt kiên nhẫn.

Có đôi khi không phải người không muốn đua đòi thì người có thể đứng ngoài cuộc, đây là thế sự, Nhiễm Nhan trong bụng tính toán có cần phải tìm cái thời cơ nào đó trước mặt mọi người mà giải phẫu thi thể một lần, như vậy thì về sau người ở Tô Châu mỗi lần nhắc tới Nhiễm Thập Thất nương, sẽ sợ đến tránh không kịp, mấy chuyện tranh đua nhảm chán này, thật sự nàng không thấy vui vẻ gì.

Hơn nữa, Nhiễm Nhan trong bụng mực nước chỉ có vài giọt, bản thân nàng rõ ràng, có thể hóa giải lần này, vậy lần sau, lần sau nữa, cùng với vô số lần sau nữa thì sao?

Mọi người đương nhiên không quá nguyện ý để nàng rời đi, nhưng mọi người ở đây, bao gồm các bậc đại nho, trong chốc lát mấy ai có thể làm ra một bài qua được "Hiệp khách hành"?

Bởi vậy, mặc kệ có nguyện ý hay không, cũng đều phải dời thuyền ra.

Thuyền ở trong nước từ từ mà đi, trong khoang thuyền Nhiễm Vân Sinh ngơ ngẩn mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, nói: "A Nhan bài thơ này, khảng khái tiêu sai, chí hướng cao xa, đến cả mấy bậc đại nho cũng không

so đưọc"

Nhiễm Nhan cười nhẹ, "Bài thơ này là ta nghe được, ta đọc qua thư mấy năm, Thập ca lại không phải không biết, làm sao có thể làm ra được thơ tầm này"

Nhiễm Vân Sinh hiểu rõ gật gật đầu, lại vì nàng lo lắng nói: "Bài thơ này là người phương nào làm? Nếu bị người khác biết được người đạo thơ thì không tốt cho thanh danh của ngươi...ngươi nếu biết người kia là ai, không bằng..."

"Lấy tiền mua hả?" Nhiễm Nhan tiếp lời.

Nhiễm Vân Sinh hiển nhiên cũng chưa từng làm loại chuyện này, nghe Nhiễm Nhan nói trắng ra như vậy, tức khắc mặt đỏ lên.

"Ngươi cũng nói, bài thơ này khăng khái tiêu sái, người làm thơ tất nhiên cũng là người hào sảng, phẩm cách cao thượng, làm sao có thể vì tiền tài mà khom lưng?" Nhiễm Nhan cũng biết Nhiễm Vân Sinh là quan tâm nàng, trong lòng ám áp, mở miệng trấn an: "Thập ca chó có lo lắng, ta biết người này lâu rồi, bảo đảm sẽ không bị bại lộ."

Nhiễm Vân Sinh thấy nàng chắc chắn như thế, lúc này mới yên lòng, thăm dò thử ngoài cửa sổ, trên sông Bình Giang khôi phục âm ī, phảng phất như còn ồn hơn trước.

"Thập ca, chúng ta về đi." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Việc đã đến nước này, lại còn đi dạo, chỉ sợ sẽ gặp thêm nhiều chuyện phiền phức.

Nhiễm Vân Sinh cũng tán đồng, vì thế gọi người chèo thuyền đem thuyền đậu lại một chỗ bờ sông vắng vẻ, cùng Nhiễm Nhan nắm tay xuống thuyền, một đường tản bộ ngắm trăng, rất nhanh đã nhìn thấy chợ.

"Có mệt hay không? Muốn Thập ca cõng ngươi không?" Nhiễm Vân Sinh thấy chớp mũi Nhiễm Nhan mồ hôi trong suốt, nhịn không được hỏi.

"Ta đã lớn như vậy, còn bắt ca ca cõng, quá không ra thể thống gì." Nhiễm Nhan học giọng điệu của Hình Nương, nghiêm mặt nói.

Nhiễm Vân Sinh bị vẻ mặt này của nàng chọc cười, nụ cười như trăng sáng, ánh sáng chiếu xuống trên bờ đê tối, Nhiễm Vân Sinh cười nhung trong lòng lại buồn buồn. Chung quy đều trưởng thành a! Rốt cuộc vô pháp thân mật khăng khít như khi còn nhỏ.

Hai người an tĩnh mà đi ở trên đê, càng đi càng gần không khí ồn ào náo động của khu chợ đêm, bỗng nhiên, nghe thấy một thanh âm sột sột soạt

soạt gần đó.

Nhiễm Vân Sinh khụng lại, bắt lấy cổ tay Nhiễm Nhan, nhìn nhanh về hướng thanh âm phát ra, đang định bước nhanh hơn, thì từ phía sau rùng liễu lại truyền ra thanh âm của một nữ tử, "Tú Lang...ngươi biết không..." Thanh âm dịu dàng kia mang nhàn nhạt oán thù lại như ân như hiện nhu tình, "Ngươi có biết hay không...tại phiến sông này, đã chìm xuống một nữ tử."

Nhiễm Nhan túm chặt Nhiễm Vân Sinh, ra hiệu cho hắn im lặng, nhẹ tay nhẹ chân mà đi tới chỗ thanh âm phát ra.

Hai người trốn ở sau một gốc liễu thô to, Nhiễm Nhan hơi ló đầu ra, từ khe hở giữa những thân cây nhìn thấy một nam tử mặc hoa phục nằm trong bụi cỏ bên cạnh đê, thấy không rõ mặt, gió sông thổi tới, mùi rượu nồng nặc phiêu tán trong không khí, chắc là uồng say.

Mà nàng kia, một bộ áo váy sa la màu vàng cam, đai lưng phiêu phiêu, cúi người vuơn tay ngọc nhỏ dài nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nam tử, mặt mày nhu thuận, môi mũi xinh xắn, mang theo ý cười nhàn nhạt, như vui vẻ, như thông hận, nàng đưa lưng về phía ánh trăng, dáng vẻ hiện ra vài phần âm trầm.

Là Ân Miểu Miểu! Thời điểm Nhiễm Nhan nghe thấy thanh âm, thì đã nhận ra nàng.

Mới vừa rồi Ân Miểu Miểu gọi một câu "Tú Lang", chẳng lẽ nam tử say rượu kia là Tân Tú lang?!

"Tú Lang." Ân Miểu Miểu thở dài một tiếng, lảng lặng vượt ve Tân Mộ Sinh trong chốc lát, rồi đột nhiên kéo hắn lên, cô hét súc mà đi về phía bờ sông.

Cách bờ sông gần một trượng, nên Ân Miểu Miểu sau một lúc lâu mới túm được Tân Mộ Sinh thân cao thể tráng tới bên mép nước.

Dưới ánh trăng, cái trán trăng nõn của nàng muốt mồ hôi, tóc mai hơi tán loạn, tóc rơi ra bị gió thổi qua, dán trên mặt nàng, khuôn mặt với lúm đồng tiền như hoa, luôn luôn dịu dàng của nàng giờ đây lộ ra vẻ thê lương tuyệt vọng, khóc cười đan xen, ẩn ẩn điên cuồng, "Tân Tú lang, Tân Mộ Sinh! Hôm nay là ngày giỗ của nàng, chúng ta cùng nhau chết đi, cùng đi tìm nàng đi."

"Ta sống không nổi nữa..." Ân Miểu Miểu nói, mắt mờ sương, nước mắt đỗ rào rào xuống gò má.

Nhiễm Vân Sinh thoảng động tay, nhìn Nhiễm Nhan dò hỏi, Nhiễm Nhan lắc đầu.

Hai người đứng ở chỗ cũ tiếp tục nghe.

"Nương tử!" một thiếu nữ mặc áo váy hồng nhạt, búi song kế vội vã chạy tới, thấy Ân Miếu Miếu khóc như hoa lệ dính hạt mưa, vội vàng nói:

"Nương tử bình tĩnh một chút, chuyện quá khứ, thì để nó qua đi, nương tử nên buông xuông."

Thị tỳ kia vừa ôn nhu an ủi, vừa nhanh nhẹn giúp Ân Miếu Miếu sửa sang lại trang dung.

"Nương tử, đi nhanh đi, bên kia người đã tề tựu, nên ném châm để cầu Chức Nữ cho kĩ năng khéo tay thêu thùa." Thị tỳ liếc mắt nhìn Tân Tú lang đang say như chết trên mặt đất một cái, kéo Ân Miếu Miếu.

Ân Miếu Miếu mím chặt môi, nhìn Tân Mộ Sinh một cái thật sâu, mới xoay người đi.

"A Nhan" Tân Mộ Sinh đột nhiên bắt lấy cổ chân nàng, mang theo men say cầu xin nói: "A Nhan, đừng đi..."

Ân Miếu Miếu quay phắt lại, run giọng nói: "Ngươi nói cái gì?"

"Nương tử, đừng để ý hắn, mau đi thôi." Thị tỳ ngồi xổm xuống, dùng sức bẻ tay Tân Mộ Sinh ra.

Tân Mộ Sinh lớn tiếng kêu la, "A Nhan! A Nhan! Đừng từ hôn, ta về sau sẽ không trêu hoa ghẹo cỏ nữa!"

Nhiễm Vân Sinh không khỏi cúi đầu nhìn Nhiễm Nhan, nhưng tất nhiên hắn không thể thấy trên mặt nàng có chút gì là động dung, đôi mắt trầm tĩnh kia, lẳng lặng nhìn chằm chằm ba người bên bờ sông, phảng phát như "A Nhan" trong miệng Tân Mộ Sinh kia không phải là nàng.

*Lời editor: Lão thật sự không thông nổi mấy bài thơ, cổ văn sao? IQ ko đủ, chỉ để nguyên Hán Việt cho có vẫn có điệu. Có điều lão yêu cái đoạn "hitman phú" chết đi được...à mà Tô Tô vừa được nắm tay vừa được tặng thơ, Tiêu Tiêu nên để tay lên ngực diện bích tư quá đi!

Chương 64: Thị Lang

Chờ chủ tớ Ân Miếu Miếu rời đi, Nhiễm Nhan cùng Tân Mộ Sinh đứng yên một lúc, rồi cũng bước ra khỏi rừng liễu.

"Thập ca, ta trước kia cùng Miếu Miếu quan hệ như thế nào?" Nhiễm Nhan luôn cảm thấy có chút kỳ quái, nếu trước kia hai người quan hệ rất tốt, vì sao hiện tại lại là hời hợt chi giao, nếu không tốt, sao lại nhiều lần mơ thấy nàng?

"Ân Tam nương?" Nhiễm Vân Sinh ngạc nhiên nói: "A Nhan, ngươi không nhớ rõ?"

"Ừ, có một số việc quên mất." Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vân Sinh nhăn đôi mày xinh đẹp, chậm rãi nói: "Nếu đã quên thì quên luôn đi."

"Nhưng ta hiện tại rất muốn biết, Thập ca, ngươi nói cho ta đi." Nhiễm Nhan dừng chân, mím môi, trong đôi mắt đen kịt là cố chấp không thể dao động.

Nhiễm Vân Sinh nhìn nàng một chút, thở dài: "Ta không biết ngươi cùng Ân tam nương quan hệ như thế nào, nhưng biết ngươi và Ân Tú Nương giao hữu không tồi, nàng cũng thường xuyên hẹn ngươi đi du ngoạn, chúng ta trước giờ ở Trường An, cũng là gần đây mới nghe nói nàng bị bệnh hiểm nghèo rồi mất. A Nhan, người chết không thể sống lại, huống hồ nàng qua đời đã hai năm, ngươi nên bi thương đi."

Nhiễm Vân Sinh giơ tay nhẹ nhàng vỗ đầu Nhiễm Nhan, trong mắt tràn đầy thương tiếc, hắn mây ngày trước khi mới nhìn thấy Nhiễm Nhan, còn hoài nghi muội muội luôn nhu nhược này, sao lại thay đổi long trời lở đất như vậy, nhưng trải qua mấy ngày hỏi thăm, mới biết được có bao nhiêu chuyện thống khổ đã phát sinh ở trên người nàng, vì thế trong lòng càng thêm thương tiếc nàng.

"Ngươi kể cho ta về A Văn đi, ta sẽ không thương tâm nữa, nhưng muốn nghe về chuyện của nàng." Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vân Sinh nhớ lại một lát, nói: "Ân phủ rất có quy củ, ta cũng chưa gặp qua nàng được mấy lần, trong ấn tượng của ta, Ân Tú Nương là một cô nương rất hay cười, rất hoạt bát, ham chơi, thường hay trốn từ nhà ra để hẹn người đi chơi."

Nhiễm Nhan nghe xong, trong lòng hình dung ra bộ dạng Ân Văn Văn. "Ta trước đây có nghe người nói, nàng trốn ra như vậy, hồi phủ là sẽ bị phạt quỳ ở từ đường, bất quá, nàng vẫn cứ trốn ra ngoài chơi, có đôi khi thậm chí còn trốn học." Nhiễm Vân Sinh cẩn thận mà đem những gì mình biết nói hết ra.

Mỗi một cái thế gia đại tộc, đều sẽ có tộc học*, Đường triều không có chuyện "Nữ tử không tài mới là đức", nữ nhân vẫn nên biết chữ mới tốt, cho nên hài tử vị thành niên trong tộc, vô luận là nam hay nữ, thông thường đều sẽ vào tộc học.

*giống lớp học tại nhà

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi về chỗ xe ngựa ngừng, Nhiễm Vân Sinh cùng nữ quyền Ân phủ rất ít tiếp xúc, ngẫu nhiên gặp qua vài lần, còn là nhìn từ rất xa, đối với Ân Văn Văn cũng biết rất ít, đến mức nguyên nhân chết của nàng còn không biết kĩ càng bằng Hình Nương, tuy rằng những gì Hình Nương nói cũng không phải tì mỉ.

Quẹo vào ngõ nhỏ, Nhiễm Vân Sinh đang chuẩn bị đỡ Nhiễm Nhan lên xe, trong bóng tối lại vang lên một giọng nói từ tính, "Nhiễm nương tử!"

Nhiễm Nhan khụng lại, quay đầu nhìn về hướng phát ra giọng nói kia. Từ trong bóng tối giữa những ngôi nhà, một bộ Hồ phục màu nâu sẫm chậm rãi đi ra, mặt mũi đã đẹp, biểu tình cũng tốt, vốn là ngũ quan lập thể tuấn lăng, bởi vì góc độ ánh sáng, nhìn càng thêm thâm thúy, bên môi hàn mang nụ cười nhạt mà ưu nhã, lễ phép cúi đầu với Nhiễm Nhan, "Phó xá đông đúc ngẫu nhiên tương phùng, thật khéo."

Giọng nói đó, dung mạo đó, ngoại trừ Tiêu Tụng còn có thể là ai? Nhiễm Nhan đánh giá cái hẻm chét này, không khỏi nhíu mày, ngẫu nhiên tượng ngộ ở cái ngõ nhỏ như vậy, tỷ lệ nhỏ không thua với xuyên việt, Nhiễm Nhan trực tiếp đáp lại: "Tiêu lang quân tìm ta có chuyện gì?"

"Nếu Nhiễm nương tử sảng khoái như vậy, tại hạ cũng không vòng vo nữa." Tiêu Tụng nhìn về phía Nhiễm Vân Sinh, nói: "Nhiễm lang quân có thể giúp một chút không? Để tại hạ đơn độc cùng lệnh muội nói mấy câu."

Nhiễm Vân Sinh đầy mặt kinh ngạc mà nhìn nam nhân khí thế trầm ổn này, "Tiêu Thị Lang!"

Xem ra là quan ở kinh thành, Nhiễm Nhan suy đoán, Nhiễm Bình Dụ ở Trường An chỉ là một thương nhân, hắn có khả năng nhận thức rất nhiều quan viên, nhưng quan viên lại không có chuyện chân chính để tâm đến một thương nhân như hắn, cho nên Nhiễm Vân Sinh cùng Tiêu Tụng sơ cũng chỉ là sơ giao.

"A Nhan?" Nhiễm Vân Sinh nhìn qua Nhiễm Nhan, phảng phất chỉ cần nàng lắc đầu, hắn dù tình nguyện đắc tội Tiêu Tụng, cũng sẽ không để nàng một mình.

"Thập ca trước cứ đem xe ngựa chạy ra giao lộ đi, ta một lát sẽ ra." Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ không làm Nhiễm Vân Sinh khó xử.

Nhiễm Vân Sinh gật đầu, vái chào Tiêu Tụng, xoay người lên xe ngựa. Nhìn xe lục cục chạy ra đầu hẻm, Nhiễm Nhan mở miệng: "Tiêu lang quân có chuyện gì nói đi."

"Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành." Tiêu Tụng bỗng nhiên ngâm một câu trong bài 'Hiệp khách hành', đôi mắt sáng như sao càng thêm sáng ngời, "Hình dung quá tốt, thơ từ rung động đến tâm can, dù là Thượng Quan Nghi cũng tự than thở không bằng, bất quá chuyện gì đã kích thích ngươi làm ra bài thơ này vậy?"

Thượng Quan Nghi giỏi về thơ từ, rất được Thái Tông ưu ái, nhắc tới hắn, không phải ai cũng biết, nhưng cháu gái của người này chính là Nữ quan Thượng Quan Uyên Nhi tiếng tăm lừng lẫy bên cạnh Võ Tắc Thiên. Chẳng qua, hiện tại Thượng Quan Nghi chỉ mới có 29 tuổi thôi.

"Ta không biết làm thơ, mới vừa rồi bất quá là mượn thơ từ của người khác dùng một chút, vì thoát thân mà thôi."

Nhiễm Nhan biết hắn khẳng định là muốn dò hỏi chuyện ám sát đêm nay, tuy làm bộ nghe không hiểu hắn nói, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, có nên đem chuyện Tô Phục khai ra luôn không, nếu nói thật, nam nhân lạnh băng kia có thể giết quách nàng cho hả giận hay không? Nếu như không nói, hắn lại có thể không yên tâm mà vẫn giết quách nàng để diệt khẩu hay không?

Kỳ thật lúc Nhiễm Nhan ngâm 'Hiệp khách hành', cũng từng có ý định tố giác Tô Phục, dù sao người như hắn rất đáng sợ, chỉ là nàng hơi do dự, nếu thật sự chọc giận Tô Phục, chỉ sợ đến cả quan phủ cũng không thể bảo hộ nàng chu toàn, vì thế chuyện này cần phải thận trọng.

"Ô, ngươi lại không muốn nói với ta tình hình thực tế." Tiêu Tụng nhẹo mắt, cười nhạt nói: "Ngươi lời này nói khá chắc chắn, chẳng qua, thần sắc quá mức do dự."

Nhiễm Nhan lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, người này luôn có thể liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm tư của nàng, làm nàng cực kỳ không vui.

Nụ cười trên mặt Tiêu Tụng nở rộ, bước về phía trước hai bước, tới gần Nhiễm Nhan, cúi người ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Kỳ thật ngươi mặc màu đỏ, thật là làm người khuynh đảo."

Giọng nói của hắn trầm thấp, thuần hậu, trong lúc lơ đãng mang theo một chút khiêu gợi, làm người nhìn không được mắt đỏ tai hồng.

"Lời nói dối này của ngươi cũng chẳng ra gì." Nhiễm Nhan quay mặt qua hướng khác, hừ hừ nói.

"Nói vậy là sao?" Tiêu Tụng rất có hứng thú mà nhìn nàng, phảng phát như đã sớm quên mất ý đồ đến.

"Ta vừa rồi ở trên sông cả người không được tự nhiên còn phát giận, ngươi cảm thấy đẹp, không phải nói dối, thì là mắt mù, ngươi là loại nào?" Nhiễm Nhan luôn luôn chướng mắt việc phải cố gượng ép mà ra vẻ xinh đẹp, bao gồm cả bản thân lúc đó. Nữ tử vì người mình thích mà trang điểm, chỉ có khi phát ra từ nội tâm, mới thật sự động lòng người.

Chuyện gượng ép như vậy, Nhiễm Nhan trải qua một lần, tuyệt đối không muốn nếm thử lần hai.

"Nếu Tiêu lang quân không còn việc gì nữa, ta xin cáo lui." Nhiễm Nhan thoáng khom người, rồi quay bước đi.

Thời điểm đi đến đầu hẻm, bỗng nhiên nhìn thấy trên chợ một đám con em quý tộc cùng các quý nữ đang đi về phía này.

Trong đó có cả Trương Phi kia, hắn kỳ quái nói: "Rõ ràng là thấy lên bờ từ phía tây, sao nháy mắt liền nhìn không thấy người nữa? Chẳng lẽ về rồi?"

"Di, kia không phải là xe ngựa của Nhiễm phủ sao?" có người mắt sáng, thấy xe ngựa Nhiễm Vân Sinh đang ngừng đợi ở giao lộ.

Nhiễm Nhan trong lòng tức giận, cảm giác giống như là chọc phải tó ong và vẽ, bị nhìn chằm chằm không bỏ, loại cảm giác này thật sự quá mức không xong.

"Ngươi giống như sắp gặp phiền toái." Tiêu Tụng không biết khi nào đã cùng nàng sóng vai mà đứng, cười cười, hoàn toàn không có ý tứ muốn nhúng tay, như thể là lại đây để xem náo nhiệt.

Loại hành vi lửa cháy đỏ thêm dầu này, quả thực là đang khảo nghiệm lý trí của Nhiễm Nhan nàng

Chương 65: Gả cho ta thì sao

Nhiễm Nhan nhìn đám người càng ngày càng gần, vội vàng đứng dán lưng vào vách tường, giương mắt lại thấy Tiêu Tụng tùy tiện mà đứng ngay đầu hẻm, trong lòng bức bối, lại không thể không vuơ tay đem hắn túm lại đây, nếu không, một lang quân cao lớn tuấn mỹ như vậy mà đứng ngay đó, người bình thường đều sẽ nhìn thêm vài lần đi! Vậy nàng trốn hay không trốn, cũng không có khác biệt bao nhiêu?

"Tiêu lang quân, nếu ngươi không định đi, cũng thỉnh ngươi đừng đứng ở giao lộ trêu hoa ghẹo nguyệt." Nhiễm Nhan gắt gao túm cổ tay Tiêu Tụng, hạ giọng nói.

Tiêu Tụng cũng phối hợp mà hạ thấp thanh âm, "Nhiễm nương tử, Đại Đường không có pháp lệnh nào quy định chỗ đầu hẻm này không ai được đứng."

Mắt thấy những người đó càng ngày càng gần, Nhiễm Nhan cắn răng một cái nói: "Coi như là ta cầu ngươi hỗ trợ."

Tiêu Tụng làm như thành thật gật gật đầu, "Vậy được, bất quá muốn ta hỗ trợ phải có qua có lại."

"Chuyện gì?" Nhiễm Nhan dư quang liếc ra bên ngoài một cái, nghĩ thầm nếu là có thể kéo dài tới khi những người đó tan đi tốt nhất.

Mà Tiêu Tụng hiển nhiên đã nhìn ra suy nghĩ của nàng, "Để hắn về, sau đó cho tại hạ một cơ hội đưa ngươi hồi phủ, thuận tiện tán gẫu một chút."

"Được, thành giao." Nhiễm Nhan sảng khoái đáp ứng. Tuy rằng nàng trong lòng đối với ép buộc của Tiêu Tụng rất không vui, nhưng không thể không nói, yêu cầu của hắn cũng không quá phận, hơn nữa dùng từ rất lễ nghĩa, không làm cho người vô pháp tiếp thu.

Trên phố bên ngoài hẻm, một đám con em quý tộc vây quanh xe ngựa của Nhiễm Vân Sinh, Trương Phi giương giọng nói: "Thập Thất Nương, trên thuyền Tề thị cử hành lễ hội câu Chúc Nữ ban cho kỹ năng khéo tay thêu thùa, gia chủ Tề thị nhờ chúng ta tới thỉnh Thập Thất Nương qua đó."

Đợi một lát, lại chỉ có một mình Nhiễm Vân Sinh từ trên xe bước xuống, nhàn nhạt nói với bọn họ: "Xá muội bệnh nặng mới khỏi, dễ mệt mỏi, sớm đã trở về nhà nghỉ ngơi, làm chư vị thất vọng, thật là xin lỗi."

Mới vừa rồi khi Nhiễm Vân Sinh xuống xe, mọi người cũng đều nhìn thấy, bên trong trống tron không còn ai khác, Nhiễm thị không thể dễ dàng đắc tội, bọn họ dù không cam lòng, cũng không thể quá phẫn.

Kỳ thật, lúc trước nếu Nhiễm Nhan chịu đứng ở trên thuyền ngẳng đầu uốn ngực cho bọn họ nhìn đủ, có lẽ sẽ không đến mức đeo bám không bỏ, đáng tiếc lúc ấy nàng lửa giận ào ạt, vừa mới bước ra boong thuyền, liền lui về trong khoang, cho người ta một loại cảm giác kinh diễm thoáng qua, bởi vậy sau đó mọi người đều muốn tìm nàng để nhìn cho rõ ràng. Phải biết rằng, những ngày có thể không kiêng nể gì như Thất Tịch này không có nhiêu lầm.

Một đám người hậm hực cáo từ, Trương Phi nói: "Đang lễ Thất Tịch, Thập Lang cũng đi cùng lên thuyền chơi đi"

"Tại hạ có chuyện quan trọng, không đi xem nào nhiệt được, chúc Trương lang quân chơi đến tận hứng." Nhiễm Vân Sinh vái chào, tư thái cự tuyệt thập phần rõ ràng.

Trương Phi cũng không dám miễu cưỡng, khách khí vài câu, liền cùng mọi người quay về.

Trong ngõ nhỏ, Tiêu Tụng cúi đầu liền có thể nhìn thấy xoáy tóc trên đỉnh đầu Nhiễm Nhan, cùng lông mi dài như lông vũ, chóp mũi cao cao nho nhỏ vô cùng tiểu lệ đáng yêu, tóc dài ở sau người tung tùng tán tán mà cột lại, so với bộ dạng chỉnh tề thì thêm vài phần tùy ý lười biếng, Tiêu Tụng trong lòng hơi động, nhích lại gần nàng, "Bị người truy phủng, người khác câu đều câu không được, ngươi vì sao phải trốn tránh?"

"Ta không tiêu hóa nổi loại truy phủng đó." Nhiễm Nhan nhìn bọn họ đi xa, nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Tụng hiểu rõ gật gật đầu, không phải ai cũng thích bị chúng tinh phủng nguyệt, tính tình Nhiễm Nhan thanh lãnh như vậy, chỉ sợ không thích phải ở giữa đám đông.

"Bạch Nghĩa" Tiêu Tụng cao giọng gọi.

Trong hẻm truyền ra một thanh âm hồn hậu, "Lang quân"

"Đem xe ngựa dắt lại đây." Tiêu Tụng phân phó.

"Dạ." Bạch Nghĩa lĩnh mệnh đi dẫn xe ngựa.

Không lâu sau, Nhiễm Vân Sinh đã vòng một vòng ở gần chợ, giờ quay lại đây.

"Tiêu Thị lang, đã lâu không gặp." Nhiễm Vân Sinh nhảy xuống xe ngựa, vái chào Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng hơi cúi đầu nói: "Mấy tháng không gặp, Nhiễm Thập Lang phong tư lại càng hơn trước."

Nhiễm Vân Sinh nói: "Không biết Tiêu Thị lang đã tới Tô châu, chỉ là xong việc nêu còn rảnh, còn thỉnh để cho Nhiễm phủ làm hết lễ nghĩa của chủ nhà."

"Ta lần này bất quá là đi ngang qua vùng Giang Nam, sáng sớm ngày mai liền khởi hành hồi Trường An, tâm ý của Nhiễm gia tại hạ xinh lãnh, thay ta hướng lệnh tôn ván an." Trên mặt Tiêu Tụng mang theo nụ cười khéo léo, trầm ôn mà hiền lành, lại thêm khí thế phát ra từ trong xương cốt của hắn, làm người khác phải nhún nhường.

Mấy lời này nghe tự nhiên chắc chắn, nếu Nhiễm Nhan không biết hắn đã mấy lần truy tra Tô Phục, tuyệt đối sẽ tin tưởng không nghi ngờ.

"Chuyện ta muốn nói với lệnh muội còn chưa nói xong, như vậy đi, để ta đưa nàng trở về, trên đường nói tiếp." Tiêu Tụng thản nhiên mà nói ra hiệp nghị mới đạt thành vừa rồi, nghe như lâm thời quyết định, trực tiếp làm Nhiễm Nhan thấy bó tay.

Nhiễm Vân Sinh hơi chần chờ, hắn nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy nàng không có ý kiến, bèn cười nói: "Vậy làm phiền Tiêu Thị lang."

Lúc này xe ngựa của Bạch Nghĩa vừa lúc ngừng ở đầu hẻm, Tiêu Tụng nghiêng nghiêng đầu, cười cười với Nhiễm Nhan, "Nhiễm nương tử, thỉnh."

"Thập ca yên tâm đi." Khi Nhiễm Nhan đi lướt qua Nhiễm Vân Sinh, lặng lẽ nói một câu.

Nhiễm Vân Sinh xoa xoa tóc nàng, ôn nhu nói: "Tiêu lang quân thanh danh hiển hách, ta tất nhiên là tin hắn."

Tiêu Tụng đứng ở bên cạnh xe ngựa, quay đầu lại nhìn thấy một màn này, mày kiếm không tự giác mà nhíu lại, không khỏi muốn mở miệng giục, nhưng xuất phát từ lẽ nghĩa thân phận, đành phải kiên nhẫn mà chờ nàng đi đến.

Sau khi lên xe ngựa, Nhiễm Nhan giương mắt đánh giá bên trong xe. Xe ngựa của Tiêu Tụng rất rộng, bên trong một kỷ một giường, trên sàn trải chiếu trúc, bố trí ngăn gọn đơn giản, bên trong xe tràn ngập hơi thở trên người hắn, không phải là loại hương vị nào đó có thể người thấy, mà là một loại cảm giác.

"Tiêu lang quân là muốn hỏi chuyện sát thủ?" ngoại trừ chuyện này, Nhiễm Nhan không nghĩ ra còn có chuyện gì có thể làm hắn đường đường một cái Thị Lang không ngừng nhìn chăm chắm nàng.

"Ngươi biết hắn đã làm những gì không?" Tiêu Tụng vốn cũng không phải muốn hỏi những chuyện này, nhưng nếu Nhiễm Nhan nhắc tới, hắn liền thuận đường nói luôn.

Nhiễm Nhan không nói.

Tiêu Tụng nhìn nàng: "Trong vòng hai tháng, hắn giết chết ba cái mệnh quan triều đình, a, nếu tính luôn hai người đêm nay, là năm cái. Tuy nói bọn họ cũng không phải quan viên quan trọng gì, nhưng số lượng này thật là làm cho người ta sợ hãi. Người như vậy, Nhiễm nương tử nếu nhận thức, vẫn nên chặt đứt liên hệ đi."

Nhiễm Nhan lông mày dần dần nhuốm lên, môi như cánh hoa hơi mím lại, rũ mắt suy nghĩ.

"Ngươi biết nghiệm thi, nếu người chỉ còn lại một đồng bạch cốt, còn có thể nghiệm ra nguyên nhân chết không?" Tiêu Tụng bỗng nhiên đổi đề tài. Nhiễm Nhan tạm thời bỏ qua chuyện Tô Phục, giải thích: "Không nhất định, nếu là chết do ngoại lực tác động, cơ bản là có thể nghiệm ra."

"Độc thì sao?" Tiêu Tụng ánh mắt sáng lên, truy vấn nói.

Nhắc tới kiến thức chuyên môn, mặt Nhiễm Nhan trở nên nghiêm túc, "Cái này cũng không nhất định, phải coi là trúng độc gì, tỷ như ô dầu, mạn đà la, hạt mã tiền, mấy loại độc này thông thường sẽ không lập tức gây chết người, sau khi tiến vào cơ thể người, sẽ phá hư cơ năng thân thể...Ặc...ngươi có thể hiểu là phá hư tạng phủ hoặc huyết mạch gì đó, nhưng những loại độc này ở trong thân thể sẽ được chuyển hóa rất nhanh, sau đó theo nước tiểu bài tiết ra bên ngoài cơ thể, đừng nói là chỉ còn lại một đồng bạch cốt, dù là thi thể mới vừa mới chết đi không lâu, cũng sẽ không dễ dàng tra ra chân chính nguyên nhân chết. Loại độc được này, có thể nói là sản phẩm tốt để giết người."

Tiêu Tụng xích xích cười ra tiếng, "Sản phẩm tốt để giết người? Sát thủ kia cũng thập phần tinh thông y lý, không phải nói chứ, ngươi bao che hắn như vậy, ta có thể lý giải ngươi kỳ thật là đồng lõa của hắn không?"

"Ngươi hoài nghi cũng có đạo lý." Nhiễm Nhan nói.

"Nhiễm nương tử." Tiêu Tụng nhìn nàng bộ dạng bình đạm không giống như đang nói đùa, thoảng thu lại nụ cười, "Nếu để ngươi gả đi Trường An, ngươi có bằng lòng hay không?"

Nhiễm Nhan giật mình một chút, sao đè tài lại phát triển đến độ quý dị này, trong lòng nàng cảm thấy có chút không thể hiểu được, nhưng vẫn là thuận theo đè tài, nói: "Vậy phải xem là gả cho ai."

"Ta thì sao?" Tiêu Tụng cười như không cười mà nhìn nàng, hắn thật sự muốn biết, khi tiểu nương tử thoát nhìn vô cùng đạm nhiên này nghe thấy lời ái muội như vậy, sẽ có phản ứng gì.

Nhưng mà hắn thất vọng rồi, Nhiễm Nhan chỉ là trên dưới đánh giá hắn một hồi, khinh khinh phiêu phiêu nói: "Còn chờ suy xét."

Tiêu Tụng bỗng chồm tới, mặt cùng mặt dán đến cực gần, có thể nghe được hơi thở của nhau, đôi mắt sáng như sao của hắn nhìn chằm chằm vào đôi con ngươi đen kịt trước mắt. Tư thế như vậy được duy trì một lúc lâu, Tiêu Tụng có chút nhụt chí, chưa từng có nương tử nào có thể như vậy đối mặt với hắn mà hoàn toàn thờ ơ, Nhiễm Nhan hiển nhiên là cái trường hợp đặc biệt.

Đối mặt với khuôn mặt tuấn tú phóng đại ở trước mắt, Nhiễm Nhan cảm thấy sự tình phát triển đến nước này thật là làm người mờ mịt, người mới gặp qua hai lần, nói mấy chuyện này có phải quá nhanh hay không?

"Ngươi có người trong lòng?" Tiêu Tụng chậm rãi ngồi lại vị trí của hắn. Nhiễm Nhan dựa ra đằng sau, "Quan viên Trường An đều giống ngươi vậy, ăn không ngoái rồi có nhiều thời gian có thể cùng nương tử xa lạ thảo luận loại vấn đề này?"

"Đề nghị vừa rồi của ta, ngươi không ngại suy xét một chút, trên tay ta có cái đại án, không tiện tự mình đi tra, nếu ngươi đồng ý..."

Nếu ngươi có thể đồng ý, liền theo danh nghĩa nữ quyền của ta mà tham gia, xong việc tất nhiên có thâm tạ.

Tiêu Tụng nói một nửa, liền dừng lại, rũ mắt nói: "Thôi, bên người ta cũng không có vị trí thích hợp."

Nhiễm Nhan là Nhiễm thị đích nữ, Nhiễm thị nếu đem so với chân chính thế gia đại tộc, căn bản không đáng giá nhắc tới, nàng ở thành Tô Châu còn có thể được gả cho một phu quân không tồi, đường đường chính chính mà làm một đích phu nhân, nhưng gia tộc của hắn tuyệt đối sẽ không cho phép

Nhiễm Nhan trở thành chính phu nhân của hắn, trước khi cưới chính phu nhân cũng không thể cưới trắc phu nhân, Nhiễm Nhan gả qua, chỉ có thể là thị thiếp.

Địa vị như vậy, không cần hỏi, Tiêu Tụng chỉ cần nhìn đôi mắt trầm lanh trước mặt, liền biết nàng không có khả năng đáp ứng. Huống hồ, hắn cũng không phải là phu quân gì...

Nhiễm Nhan hiểu ra, thì ra là nói việc công. Đi Trường An và tra án, cả hai việc này đều là chuyện Nhiễm Nhan muốn làm, đáng tiếc, nghe ý của Tiêu Tụng thì án kiện này muốn tra cần phải trở thành nữ quyền của hắn mới tiện tham gia, chuyện này nàng không thể tiếp thu.

Một đường yên lặng, Tiêu Tụng đưa Nhiễm Nhan trở về thôn trang, liền mã bất định đê mà quay về trong thành.

Nhiễm Nhan nhìn bóng dáng xe ngựa xinh đẹp mà phóng đi, thầm nghĩ, thì ra hắn cũng không nhàn rỗi như vẻ ngoài.

"A Nhan, ngươi làm sao nhận thức được Tiêu Thị lang?" Nhiễm Vân Sinh nghi hoặc hỏi.

Nếu Tiêu Tụng là tam tinh lục bộ Thị Lang, hắn là tú phẩm, Nhiễm Nhan hỏi: "Hắn là cái gì Thị Lang"

Nhiễm Vân Sinh càng thêm kinh ngạc, "Ngươi không biết? Hắn là Hình Bộ thị lang Tiêu Tụng, từ tam phẩm Chính Nghị Đại Phu được gia phong Văn Tán quan. Mới 26 tuổi liền đã là quan lớn, là nhân vật chạm tay là b榜 ở Trường An, A gia đã từng bái phỏng qua nhiều lần, đều chưa từng gặp, ngươi như thế nào cùng hắn quen biết?"

Nhiễm Nhan thoảng kê một chút quá trình quen biết, chợt hỏi: "26 tuổi, còn chưa cưới vợ?"

Trực giác của Nhiễm Nhan cho rằng hắn không giống như người đã có thê tử, nam nhân bình thường mặc kệ số tuổi ra sao, trạng thái đã cưới vợ và chưa cưới vợ chỉ có chút khác biệt. Ở cổ đại, 26 tuổi còn chưa cưới vợ, thực sự có chút không thể tưởng tượng.

"A Nhan đối với hắn..." Nhiễm Vân Sinh cho rằng Nhiễm Nhan coi trọng Tiêu Tụng, không khỏi nhăn mày, có lẽ cảm thấy nếu nói thẳng ra thì sẽ tổn thương thể diện của cô nương gia, nên mới uyển chuyển: "Xuất Vân đạo trưởng ở Trường An nói hắn mệnh cách quá cứng, dễ khắc thê, Tiêu Thị lang trước đây cũng có định thân hai lần, một lần là nương tử con vợ cả của

Kinh Triệu Đỗ gia, trên đường đón dâu tự nhiên chết, một lần khác là nương tử của Phạm Dương Lư thị, vừa mới qua cửa ngày thứ 3 cũng chết."

Chương 66: Thiếu niên thiên tài

"Khắc thê..." Nhiễm Nhan rất muốn cười, nhưng lại cảm thấy vui sướng khi người gặp họa không được tốt lắm, đành phải mím môi nhịn xuống.

Nhiễm Vân Sinh nhìn thấy vẻ mặt này của nàng còn tưởng rằng nàng thật sự coi trọng Tiêu Tụng, có chút sốt ruột nói: "A Nhan, ta gần đây nghe nói đại bá đang cùng Nghiêm gia bàn luận hôn sự, Nghiêm Nhị Lang chính là nhân tài hiếm có, tiền đồ không thể hạn lượng..."

"Thập ca." Nhiễm Nhan ngắt lời hắn, cười nói: "Ta tuy rằng không biết người như thế nào mới thích hợp với ta, nhưng ta lại biết người như Tiêu Tụng thì không thích hợp."

Bởi vì trước đây Nhiễm Nhan thực sự quá nhu nhược, mới làm cho Nhiễm Vân Sinh luôn lo lắng như vậy, hận không thể bỏ vào trong túi mà bảo vệ. "Ừ, là Thập ca quên, A Nhan của chúng ta đã trưởng thành." Nhiễm Vân Sinh nhẹ nhàng thở ra.

Hai người vừa xoay người định bước vào cửa, lại nhìn thấy một thanh niên mặc bộ bào phục tay rộng màu trắng đứng ở cổng lớn, không biết đứng đã bao lâu, dưới ánh trăng dáng người cao dài có vẻ có chút đơn bạc, trong lòng ngực ôm một bao vải màu lam, nhìn thấy Nhiễm Nhan nhìn qua, gương mặt đỏ lên, nhưng vẫn cẩn thận bước tới.

"Nương tử." Tang Thần nhỏ giọng kêu.

Nhiễm Nhan cũng có một thời gian không gặp con thỏ ngốc này, cho nên cảm xúc so với dĩ vãng hơi tốt hơn một chút, "Đã trễ thế này, tìm ta có chuyện gì?"

Tang Thần liếc mắt nhìn Nhiễm Vân Sinh một cái, biểu tình hơi ngây người ngẩn ngơ, rồi chợt có biểu tình như sắp lâ châ chực khóc rồi lại đau khổ nhịn xuống, nắm thật chặt bao vải trong lòng ngực, xoay người chạy đi.

Nhiễm Nhan há miệng thở dốc, cũng không biết phải nói cái gì, mỗi lần đối mặt với Tang Thần, nàng luôn cảm thấy hai năm học tâm lý của mình chẳng khác gì đồ bỏ, căn bản đoán không ra một loạt động tác kia của hắn đến tận cùng là xuất phát từ trạng thái tâm lí gì.

"Ta cảm thấy hắn có chút quen mắt, A Nhan, hắn là ai?" Nhiễm Vân Sinh

nhìn bóng dáng chạy trốn đến nghiêng ngả lảo đảo của Tang Thần, có chút nghi hoặc.

"Hắn kêu Tang Thần, tự Tùy Viễn, là thực sư mới tới thôn." Nhiễm Nhan đem đoạn tự giới thiệu vạn năm bất biến của Tang Thần phục chế lại một lần.

"Tang Thần?" thanh âm của Nhiễm Vân Sinh đột nhiên cát cao, có chút thất thố.

Nhiễm Nhan quay đầu nhìn hắn, đang muốn mở miệng hỏi, ai ngờ Tang Thần lại thở hồn hồn mà chạy trở về, đem bao đồ vật nhét vào lòng Nhiễm Nhan, gò má ửng đỏ, "Cái này...hôm nay lễ Thất Tịch, nương tử luôn luôn đối với tại hạ chiếu cố rất nhiều..."

Chiếu cố nhiều? Có sao? Nhiễm Nhan nghi hoặc mà nhìn hắn.

"Tùy Viễn tiên sinh." Nhiễm Vân Sinh bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngắt lời hắn đang áp a áp úng.

Tang Thần có chút tức giận, chính khí lăng nhiên mà trùng Nhiễm Vân Sinh, "Vị lang quân này, ngắt lời người khác, không phải là phẩm đức của quân tử."

"Tùy Viễn tiên sinh dạy rất đúng." Nhiễm Vân Sinh thật sự quy quy cù cù mà chấp tay thi lễ bồi tội.

Tang Thần tự hồ thấy hắn thái độ nhận sai tốt, biểu tình cũng hòa hoãn hơn nhiều, đồng thời cũng có chút mê hoặc, "Chúng ta quen biết sao?"

"Tùy Viễn tiên sinh tất nhiên là không biết học sinh, nhưng học sinh đối với tiên sinh mồ danh đã lâu." Nhiễm Vân Sinh tươi cười tươi rói.

Nụ cười kia tuấn mỹ sáng sửa lại thoái mái thanh tân, thật là làm người ta hâm mộ ghen tị hận, trong lòng Tang Thần thấy không sảng khoái, nhưng ngại với thái độ khiêm tốn của người ta, vô cớ phát tác lại không phải việc quân tử nên làm, cũng chỉ có thể khách khích khí mà đáp lễ Nhiễm Vân Sinh, "Lang quân đa lễ, tại hạ bất quá là một thực sư thôn dã, nào có thanh danh gì đáng nói, không biết lang quân là..."

Hai người ngươi ta đi mà đối đáp, trong lòng Nhiễm Nhan kỳ quái, nhìn thái độ của Nhiễm Vân Sinh, chẳng lẽ con thỏ ngốc này cũng là nhân vật ghê gớm nào? Hắn bất quá cũng không đến hai mươi tuổi, thật sự là bậc đại nho nổi tiếng?

"Học sinh Nhiễm Vân Sinh." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Vân Sinh? Ánh mắt Tang Thần sáng lên, tuy rằng hắn thực sự không

béết Nhiễm Vân Sinh rốt cuộc là ai, nhưng nếu cũng họ Nhiễm, đại khái là huynh trưởng của Nhiễm Nhan, vẻ mặt lập tức thả lỏng không ít, cười tุม tím nói: "Đêm đã khuya, vậy tại hạ liền không làm phiền hai vị nghỉ ngơi, cáo từ trước."

Tang Thần tâm tình thay đổi, vui sướng một đường chạy chậm qua cầu. "Lại là cái nhân vật chạm tay là bỗng?" Nhiễm Nhan nhướng mày hỏi. Nhiễm Vân Sinh thu hồi ánh mắt, đây mặt vui mừng nói: "A Nhan, ta coi hắn đối với ngươi hình như có ý tứ, ngươi nếu không phản đối, ta ngày mai liền nói hắn đến nhà cầu hôn."

Nhiễm Nhan kinh ngạc, thái độ Nhiễm Vân Sinh đổi đai Tiêu Tụng và Tang Thần đều rất là cung kính, nhưng đàm luận đến hôn nhân, hắn lại không chút do dự mà ủng hộ Tang Thần.

"Tùy Viễn tiên sinh nguyên họ cũng không phải là Tang, mà là họ Thôi, hắn là con vợ cả của Lục phòng Bác Lăng Thôi thị, trước kia Thôi Lục lang khăng khăng cưới một nữ tử xuất thân nhà nghèo, Thôi thị tộc lão kiên quyết không đồng ý, vì phu nhân kia gả vào Thôi thị năm thứ nhất liền sinh hạ hắn, năm thứ hai liền buông tay quy thiên, đến chết cũng được bái nhập từ đường, Thôi Lục lang 5 năm sau cũng buồn bực mà chết, ngay sau đó Tang Thần bị đưa về nuôi bên nhà ngoại hắn. Bất quá mấy năm gần đây Thôi thị đã đem tên của hắn viết nhập gia phả." Nhiễm Vân Sinh giải thích. "Hắn rất có danh tiếng?" Nhiễm Nhan không khỏi thốn thức, nghĩ chắc cũng vì Tang Thần có thanh danh không nhỏ, cho nên mới được đại tộc nhà cao cửa rộng như vậy tiếp nhận.

Nhiễm Vân Sinh gật đầu, "Hắn Trinh Quán năm thứ Sáu tham gia khoa cử, đoạt ngay giải nhất, trúng Minh kinh khoa Trạng Nguyên. Lúc ấy Ngu Thế Nam cùng mấy vị đại nho khác đều tranh nhau thu hắn làm đồ đệ, tranh đến dư luận xôn xao, cuối cùng Hoàng Thượng một câu, để hắn nhập Thái Học niệm thư, chờ hắn tròn mười sáu tuổi liền ủy nhiệm chức quan. Trinh Quán năm thứ Bảy, hắn tham gia khảo thí Tiến sĩ khoa, được Trạng Nguyên, a đúng rồi, năm đó Tiêu Tụng ở dưới hắn, đứng ở đệ nhị bảng. Trinh Quán năm thứ Tám, hắn lại ghi danh khảo Tiến sĩ khoa, vẫn như cũ được Trạng Nguyên. Trinh Quán năm thứ Chín, lại khảo tiếp Minh kinh khoa, vẫn đứng đầu bảng, cũng Trinh Quán năm thứ 9, lại báo danh Tiến sĩ khoa... Hoàng Thượng khi biết được việc này, dưới sự tức giận sai người ném bài thi của hắn."

Tiêu Tụng quan lớn khí thế cường đại như vậy mà cũng từng ở dưới hắn? Bất quá, cùng là tiến sĩ một khoa, sao khí chất lại chênh lệch như một trời một vực?

Nhiễm Nhan ngây người một chút, rồi lại nghe Nhiễm Vân Sinh nói tiếp: "Trinh Quán năm thứ Chín hắn vừa tròn 16 tuổi, nhậm qua chức Thường Tiến sĩ, chức quan này tuy phẩm cấp không cao, lại vô cùng quan trọng, nhưng hắn chỉ nhậm chức được nửa năm, liền từ quan, triều đình sợ hắn lại tiếp tục tham gia khoa cử, liền hạ lệnh, phảm là về sau phát hiện Tang Thần báо danh, đều không cho nhập. Bất quá từ đó về sau hắn cũng không tham gia khoa cử nữa, cũng không biết kết cuộc ra sao."

30 lão Minh kinh, 50 thiếu Tiến sĩ. 50 tuổi thi đậu tiến sĩ còn được coi như tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có thể thấy được Tiến sĩ khoa này khó khảo cỡ nào, mà người này lại coi như chuyện thường ngày, người Nhiễm Vân Sinh nói thật là Tang Thần?

Nhiễm Nhan từ trên người con thỏ ngốc kia hoàn toàn không nhìn ra bất luận khí chất thiếu niên thiên tài gì, nhưng nghe phương thức làm việc này, lại hình như là hắn không thể nghi ngờ, không khỏi hỏi: "Có thể nhận sai người hay không?"

"Hắn là không! Ta từng ở trên 'Khoa cử thông lược' mà hắn làm thấy qua một bức chân dung của hắn, do nữ nhi của Công Bộ Thị Lang Diêm Lập Bôn vẽ, là bộ dáng lúc 16 tuổi của hắn, cùng với hiện tại có vài phần tương tự." Nhiễm Vân Sinh chắc chắn nói.

Nhiễm Nhan nói: "Khoa cử thông lược là cái gì?"

"Nói đến quyển sách này, thật đúng là tác phẩm có một không hai..." trên dung nhan tuyệt mĩ của Nhiễm Vân Sinh tràn đầy khâm phục.

"Trong quyển sách này hắn chỉ ra hết toàn bộ tệ nạn khoa cử, cùng với biện pháp ứng đối các khoa khảo, phân tích yêu thích của từng quan giám thi, đối với sở thích của từng quan giám thi còn viết phạm văn*. Ngoài ra còn đem quan văn cả triều có khả năng làm giám thi quan phân tích một lần, bởi vậy quyển sách này được các sĩ tử tôn sùng thành điển tịch" Nhiễm Vân Sinh thần sắc kích động, cuối cùng còn bổ sung một câu, "Những bài phạm văn đó, phong cách có tươi đẹp, có châm chích, có lời lẽ sắc bén, có dày nặng trầm ồn, có thủ trung đoan chính, nhưng bài nào cũng đều là tác phẩm xuất sắc."

*đại loại là một bài phân tích ưu nhược điểm

Nhiễm Nhan khoe miệng giật giật, "Đây thật đúng là giống chuyện hắn có thể làm." Nhiễm Nhan nói, trong lòng cũng đối với truyền kỳ của Tang Thần sinh ra vài phần tò mò, tùy tay mở ra bao vải hắn mới đưa lại đây, thấy đồ vật bên trong, sắc mặt lập tức tối sầm, rất muộn cầm khói nghiên mực bùn lăng trong bao vải này đến trước mặt Tang Thần, nén lên trên mặt hắn.

"Là nghiên mực bùn lăng khắc hoa lan?" Nhiễm Vân Sinh kinh ngạc duỗi tay cầm lên khói nghiên mực kia, trong ánh mắt lộ ra tán thưởng.

"Thập ca nếu thích thì cầm đi, dù sao trong phòng ta cũng còn ba bốn cái." Nhiễm Nhan thanh âm bình bình nói: "Hắn tặng lễ trước nay chỉ toàn đưa cái này."

"Này..." Nhiễm Vân Sinh đem nghiên mực thả lại trong bao vải, nói: "Đây là quà Thất Tịch, ta sao có thể lấy, A Nhan đem một cái khác cho ta đi."

"Cứ lấy cái này đi, dù sao cũng không có gì bất đồng." Nhiễm Nhan nói.

Hai người sóng vai vào viện, Hình Nương sớm đã chờ ở viện môn, nhởm dậy hành lễ với Nhiễm Vân Sinh, đứng dậy thì thấy đầu tóc rối tung của Nhiễm Nhan, cùng y phục đã thay qua, gấp gáp hỏi: "Nương từ đây là làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Đừng lo, chỉ là việc nhỏ mà thôi, có Thập ca, có thể xảy ra chuyện gì" Nhiễm Nhan nói.

Hình Nương gật gật đầu, cùng Nhiễm Nhan vào viện.

Nhiễm Vân Sinh bước một bước, liền dừng lại nói: "Đêm đã khuya, ta đi về trước, ngày mai lại qua đây."

"Đã trễ thế này, Thập ca không bằng trụ lại ở thôn trang đi." Nhiễm Nhan xoay người nói.

Hình Nương phụ họa: "Viện bên cạnh ngày hôm trước đã dọn dẹp tốt, tuy kém so với trong phủ, nhưng vẫn thoái mái, đêm khuya đi đường không quá an toàn, không bằng Thập Lang trụ lại đi."

Nhiễm Vân Sinh cười vui vẻ, "Được, để ta phái hộ vệ trở về báo một tiếng."

Nhiễm Nhan thấy Nhiễm Vân Sinh vui vẻ như vậy, tâm tình cũng tốt, môi hơi cong lên.

"Nhiễm nương tử!"

Một thân ảnh cường tráng đứng bên trong cửa, chắp tay trước ngực nói với Nhiễm Nhan: "Phủ nha căn cứ gợi ý của nương tử, ở trong Ân phủ lục soát ra hung khí, đã bắt lấy hung thủ, mổ hiện tại cần phải thu đội về nha môn." Người này là đội chính Dương Dũng, Nhiễm Nhan đối với hán tử mặt mũi chính khí này có ấn tượng không tồi.

"Hung thủ?" Nhiễm Nhan không khỏi hỏi: "Là ai?"

Dương Dũng chần chờ một chút, chuyện này căn bản không cần phải báo cáo cho một cái tiểu nương tử, nhưng hắn vẫn nói: "Là quý thiếp của Ân lang quân, Ngụy nương."

Thật sự nhanh như vậy đã bắt được hung thủ? Nhiễm Nhan chưa từng gặp qua Ngụy nương này, trong trí nhớ cũng không có chút ấn tượng nào, chỉ nghe Ân Miểu Miểu nói nàng là thiếp Ân Văn Thư nạp hai năm trước.

Hai năm trước...hai năm trước Ân Văn Văn chết, Ân Văn Thư nạp thiếp, thời gian trùng hợp như thế, chẳng lẽ hung thủ thật là Ngụy nương?

"Dương đội chính có thể nói cho ta một ít tình huống không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Dương Dũng nói: "Cụ thể tình huống, mỗ cũng không biết, chỉ nghe nói Thủ Sứ tự mình dẫn người đến phòng tắm riêng của Ngụy nương lục soát ra nắp thùng dùng để đập người, mặt trên còn dính một chút máu, hơn nữa cũng có người làm chứng, trong phủ chỉ có Ngụy nương có thói quen dùng hoa kim ngân, hoa nhài, hoa mộc hương tắm gội."

Nhiễm Nhan gật đầu, "Đa tạ Dương đội chính, trong khoảng thời gian này vất vả ngươi."

"Chức trách thôi, nương tử không cần khách khí. Cáo từ." Dương Dũng lại lần nữa chấp tay trước ngực, rời khỏi viện, dẫn phủ binh rời khỏi thôn trang Nhiễm phủ.

Thật là Ngụy nương? Không hiểu sao, Nhiễm Nhan trong lòng có chút bất an, đặc biệt là đêm nay ở trên đê nghe thấy những lời của Ân Miểu Miểu, rõ ràng cái chết của Văn Văn có ẩn tình khác, trực giác của nàng cho rằng vụ án này không đơn giản như vậy.

Ngụy nương vì cái gì muốn hãm hại Tân Tú lang? Hàn Sơn là khách quen của Thái Tú quán, rất có khả năng là bị Thúy Mi đầu độc, Thúy Mi vì sao phải giết hắn rồi giá họa cho Tân Tú lang? Nói cách khác, động cơ giết người là cái gì?

Chương 67: A Nhan, ta muốn giải thoát

Nhiễm Nhan rửa mặt xong, Hình Nương giúp thắp cây đèn từ giác lén, nàng liền ngồi ở dưới hành lang lộng gió đọc sách.

Lưu thị cùng Văn Lục ngồi ở phòng trong thêu hoa.

"A Nhan!"

Nhiễm Nhan nghe thấy thanh âm đè thấp của Nhiễm Vân Sinh, ánh mắt dời từ trên y thư qua chỗ phát ra thanh âm.

Nhiễm Vân Sinh ghé vào trên tường viện, mặt mày như họa, cười nghịch ngợm.

"Thập ca một lang quân tuấn tú như vậy, còn học làm đăng đồ tử." Nhiễm Nhan cười nói. Trong trí nhớ, khi còn nhỏ Nhiễm Vân Sinh hay thích ghé vào trên tường viện mà cùng nàng nói chuyện phiếm.

Nhiễm Vân Sinh cũng không phản bác, nghiêng đầu nói: "A Nhan, ngươi ngồi lại gần đây, chúng ta nói chuyện một lát."

Nhiễm Nhan nghe lời buông y thư xuống, đứng dậy bước đến chỗ sàn gần tường viện ngồi xuống, ngửa đầu hỏi hắn, "Ngươi bên kia đứng có vững không vậy?"

"Đừng coi thường Thập ca, tuy rằng ở Trường An rất nhiều năm không làm chuyện này, nhưng lúc còn nhỏ luyện tập không ít." Nhiễm Vân Sinh rũ mắt nhìn nàng, mở miệng liền nói: "A Nhan, trên đời này không còn một Tùy Viễn tiên sinh khác đâu, ngươi chó có bồ qua, nếu ngươi không phản đối, ta sáng sớm ngày mai liền đi bái phỏng hắn, cùng hắn đề xuất hôn sự."

Trước kia Nhiễm Nhan chính là gái ế lớn tuổi, cha mẹ đều bận công tác, không rảnh quản hôn sự của nàng, tổ phụ tổ mẫu cả ngày nhò người giới thiệu bạn trai cho nàng, nhưng trên cơ bản đều bị bọn họ đánh rót, trong mắt tổ phụ tổ mẫu, quả thực là toàn thế giới không có mấy nam nhân có thể xứng với Nhan Nhan nhà bọn họ. Mà Nhiễm Nhan cũng không có tự giác được bao nhiêu, thật vất vả mới có được nam nhân thích hợp để xem mắt, nhưng để tài nói chuyện phiếm toàn máu chảy đầm đìa, hơn nữa nàng mang bộ mặt 'người chết', sau khi dọa chạy ba người, thì ác danh lan xa, không ai dám hỏi thăm.

"Hắn sẽ không thích ta." Nhiễm Nhan khẳng định.

Trước kia bất quá là cùng đối tượng xem mắt hàn huyên vài câu về thi biến

và sinh sản sau khi chết, mà đã làm bọn họ ghê tởm như nuốt phải ruồi bọ, huống chi con thỏ nhát gan như Tang Thần kia, còn tận mắt chứng kiến nàng nghiệm thi.

Nhiễm Vân Sinh cười khục khục, nói: "A Nhan, ngươi thật là quá trì độn, hắn nếu không thích ngươi, như thế nào sẽ đứng ở cửa chờ lâu như vậy chỉ để đưa quà Thất Tịch cho ngươi?"

"Như vậy sao..." Nhiễm Nhan trầm ngâm. Nàng trong lòng chưa từng suy xét quá loại nam nhân tính tình như Tang Thần, thậm chí cho đến bây giờ, mỗi một cái ánh tượng về hắn, không có cái nào là tốt.

"Đúng vậy." Nhiễm Vân Sinh bám lên tường, tiếp tục nói: "Tiêu Tụng thoát nhìn thì ôn trọng hơn nhiều, chỉ là hắn mang danh khắc thê, Trường An không có nữ tử nhà nào nguyện ý gả cho hắn, từ sau khi hai cái thị thiếp bên người hắn cũng chết, càng thêm không có một nữ tử nào dám đến gần hắn, tuy là tiền đồ trải rộng êm đẹp, nhưng thực sự làm người tiêu hóa không nổi. Phu quân lý tưởng nhất trong lòng thế gia quý nữ ở Trường An, ngươi biết là ai không?"

Nhiễm Nhan ngạc nhiên, cả thị thiếp cũng khắc? thật là mệnh quá cứng, mệnh này của Tiêu Tụng có thể so với kim cương.

Nghe Nhiễm Vân Sinh hỏi chuyện, Nhiễm Nhan không khỏi trêu ghẹo hắn: "Ta biết, là Nhiễm Thập Lang."

Nhiễm Vân Sinh bứt một cọng cỏ trên đầu tường ném lên đầu Nhiễm Nhan, "Thôi đi, Trường An thật ra có không ít quý nữ muốn cho ta làm tình nhân của các nàng, nhưng không có một người nào muốn gả cho ta."

Nhiễm Nhan cho rằng mình lại không cần thận chọc đến chỗ đau của hắn, chậm rãi nói: "Thực xin lỗi."

Nhiễm Vân Sinh lại không để ý lắm, cười cười nói: "Không có việc gì, Thập ca cũng chướng mắt các nàng, tương lai ta vừa lúc có thể cưới cái phu nhân hợp tâm ý. Đang nói chính sự mà, phu nhân tốt nhất trong cảm nhận của các quý nữ là ai hả?"

"Không phải là Tang Thần đi?" Nhiễm Nhan nhíu mày, trong đầu hiện lên hình ảnh hắn phong tao mà cúi người ngửi hoa, lại hiện lên hình ảnh hắn sắc mặt tái nhợt mà dò hỏi chuyện lát gừng... ^^\n

"Đương nhiên là hắn." Nhiễm Vân Sinh thấy Nhiễm Nhan bộ dáng nghi ngờ đầy mặt, mới phân tích: "Hắn xuất thân là Bác Lăng Thôi thị, thanh danh hiển hách, cả Hoàng Thượng cũng nhớ tên, Hoàng Thượng trên mặt tuy rằng đối với hắn rất là đau đầu, nhưng cũng rất là coi trọng, hơn nữa hắn đã mười chín, nhưng bên người lại không có một thị thiếp, cũng chưa

bao giờ nghe phong phanh hắn đối với nữ tử nào động tâm, người như vậy, có phải thế gian khó tìm hay không?"

Nhiễm Nhan gật gật đầu, "Thập ca, ngươi cũng là thế gian khó tìm, mười tám mươi chín cũng chưa cưới vợ, bên người cũng không có thị thiếp, Tiêu Tụng kia cũng là thế gian khó tìm."

Nói đến Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan không phải không có ý nói móc, chuyện này không thể trách nàng thiếu đạo đức, ai biếu người này luôn cùng nàng đổi nghịch.

"Xuy! ngươi nha đầu này!" Nhiễm Vân Sinh túm lên một đống hoa hoa thảo thảo, tiếp tục ném nàng, "Tóm lại, nếu như không phải Tùy Viễn tiên sinh, hôn sự của ngươi cùng Nghiêm Nhị lang chỉ sợ cũng định rồi. Nghiêm Nhị lang cũng không tồi, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, Nghiêm, Nhiễm hai nhà cũng môn đăng hộ đối, là một hôn sự tốt."

Nhiễm Nhan cười né tránh cánh hoa rơi xuống.

Mặc kệ tuổi tâm lý, Nhiễm Nhan hiện tại mới mười sáu tuổi, căn bản vẫn là cái tiểu cô nương, vội vã mà bàn chuyện cưới hỏi như vậy, làm nàng nhất thời phản ứng không kịp.

Nhiễm Vân Sinh thấy bộ dạng Nhiễm Nhan có vẻ không quá ý Tang Thần, than một tiếng, "Nghiêm Nhị lang cũng không nhất định sẽ tốt hơn Tùy Viễn tiên sinh. A Nhan suy nghĩ kĩ đi, Thập ca chắc chắn vì ngươi làm chủ."

Nhiễm Vân Sinh nhìn nàng gật đầu, liền nhảy xuống khỏi cây hải đường, đứng ở trong viện. Hắn quay đầu nhìn thoáng qua mảng tường viện đã hơi bong tróc, khe khẽ thở dài, nói: "A Nhan, nghỉ ngơi sớm đi."

Cách vách truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của Nhiễm Nhan, "Được, Thập ca ngủ ngon."

Nhiễm Vân Sinh giật mình, môi gợi lên một độ cong tuyệt đẹp, nhẹ nhàng nói: "Ngủ ngon."

Ánh trăng trong vắt, trên bầu trời đêm sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ dựa sát vào nhau, thôn trang ầm ĩ cũng dần dần an tĩnh lại, chỉ thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chó sủa, Nhiễm Nhan nhòe Hình Nương tắt đèn, rồi về phòng lên giường nghỉ ngơi.

Bên trong ánh sáng mông lung, Nhiễm Nhan trằn trọc hồi lâu mới có chút buồn ngủ, mí mắt dần dần trũng nặng, nàng lâm vào một cái thế giới khác. Trong làn nước tối tăm lạnh lẽo, một tia sáng dần dần chiếu vào, Nhiễm Nhan nhéo mắt, nhìn rõ ràng khối thi thể trầm ở trong nước trước mặt này, vải trắng bao lấy khuôn mặt, có thể nhìn ra cái mũi lá lướt cao cao của nàng.

Nhiễm Nhan lần này quyết tâm không chịu bất luận quấy nhiễu gì, nhất định phải cởi bỏ hết vật che đậy trên mặt nàng, nhìn xem người này đến tột cùng là Ca Lam hay là Ân Văn Văn.

Nàng duỗi tay ra phía sau đầu thi thể, vội vã cởi bỏ vải trắng, một tầng lại một tầng, vải trắng rất mỏng, như trong suốt, bao lấy mặt nàng như kén tắm, bọc rất nhiều tầng, Nhiễm Nhan có chút sốt ruột, nếu có kéo thì tốt rồi. Vải màu trắng nửa trong suốt chậm rãi tản ra trong nước, giống như một đóa hoa uyển chuyển nhẹ nhàng.

"A Nhan, ta muốn giải thoát." Có một nữ tử nhẹ nhàng thì thầm bên tai Nhiễm Nhan, mang theo vô biên phiền muộn cùng mê mang.

"A Nhan, nghe nói hò ly rất có linh tính, có thể tu luyện thành tiên, ta kiếp sau nhất định phải đầu thai thành một con hò ly, mặc dù tu không thành tiên, cũng có thể đi bát luận địa phương nào...hoặc là, biến thành một đóa tiểu hoa sơn dã cũng được, hì hì, ngươi về sau cũng không nên hái hoa lung tung, vạn nhất đó chính là ta thì sao."

Thanh âm vui vẻ kia dần dần trở nên kinh hoảng, sợ hãi, "A Nhan, ta đau quá!"

Nhiễm Nhan cực lực bỏ qua thanh âm quấy nhiễu bên cạnh, vội vã cởi ra vải trắng bao lấy thi thể.

Lời editor: A Nhan nên theo lời khuyên nhảm của bản thân mình mà để một bao gừng bự ở đầu giường đi, làm mấy chương này toàn vào ban đêm, mắc mệt!

Chương 68: Nghe phong thanh

Ánh sáng bùng lên, nước ở xung quanh toàn bộ biến mất.

Lần nào cũng vậy, Nhiễm Nhan có chút nhụt chí, bả vai bỗng nhiên bị người vỗ một cái. Nhiễm Nhan xoay người lại, thấy Ân Miểu Miểu cười duyên dáng yêu kiều, chân mày dịu dàng mang theo một chút u sầu, "Ân Nhan, ngày mai Thất Tịch, bồi ta đi du hồ đi."

"Bồi ta đi du hồ..."

"Bồi ta đi du hồ..."

Bên tai còn quanh quẩn những lời này, Nhiễm Nhan lại bị một sức mạnh lôi kéo, chậm rãi mở bừng mắt.

Sắc trời đã sáng rõ, Nhiễm Nhan ôm chăn ngồi dậy, tỉ mỉ hồi tưởng mỗi một cái chi tiết trong mộng, cũng nỗ lực mà nhớ lại coi trước kia đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, Ân Văn Văn là chết như thế nào?

Ân Miểu Miểu muốn mình bồi nàng đi du hồ, mà Ân Văn Văn lại bị chìm vào đáy nước, chuyện này, có phải toàn bộ là kế hoạch của nàng hay không? Cho nên mới có chuyện đêm qua nàng nói chuyện với Tân Tú lang? Nếu cùng Tân Tú lang có quan hệ, có phải tỷ muội hai người đều thích Tân Tú lang hay không? Mà Ân Miểu Miểu không hoạt bát hay nói như muội muội, không thể lấy được hảo cảm của Tân Tú lang, nàng vì ghen ghét mà giết muội muội

Những việc này đều chỉ là căn cứ vào thái độ và lời nói của Ân Miểu Miểu đêm qua mà suy đoán lung tung thôi, căn bản không có chứng cứ rõ ràng, huống hồ sông Bình Giang rộng như vậy, mỗi năm vào mùa lũ, dòng nước chảy rất xiết, dù bên dưới có chìm một khối nữ thi, dù nữ thi kia trên chân bị buộc một cục đá lớn, đã hai năm qua đi chắc cũng bị cuốn đến vô tung vô ảnh.

Nhiễm Nhan xoa xoa trán, xuống giường.

Hình Nương nghe thấy động tĩnh, vội vàng vén màn đi vào, "Nương từ tối qua ngủ được không?"

"Cũng không tệ lắm." Nhiễm Nhan ngồi xuống trước trang kính.

Hình Nương phân phó Tiểu Mẫn múc nước lại đây cho Nhiễm Nhan rửa

mặt chải đầu.

"Lão nô thấy nương tử ngủ an ổn, liền không gọi ngài. Thập Lang đã sớm dậy, sáng sớm liền sai người chuyển hai cái rương lớn tới, còn vào thành mua điểm tâm của Thiên Hương Lâu, lão nô đã đặt trong nồi hấp." Hình Nương cả đôi mắt tràn ngập ý cười, ở nhà có một ca ca giúp đỡ, những ngày sau hồi chủ viện sê không quá khổ sở.

Đang nói, lại nghe cửa rầm rầm bị gõ vang.

"A Nhan!!" Nhiễm Vân Sinh vội vàng gõ cửa, "A Nhan ngươi dậy chưa, ta muốn vào trong, có việc gấp muốn nói."

Nhiễm Vân Sinh luôn luôn tao nhã, Hình Nương quay đầu lại thấy hắn như thế thì vô cùng lo lắng, vội vàng lấy kiện áo lụa phủ thêm cho Nhiễm Nhan, đem mái tóc thật dài sau người cột lên.

Nhiễm Vân Sinh tuy rằng nói là muốn vào trong, lại chưa thật sự xông vào, thảng đến khi Nhiễm Nhan lên tiếng đồng ý, lúc này mới bước đi như gió mà vọt vào, "A Nhan, ngươi nói cho ta, ngươi mấy ngày trước đi phủ nha nghiệm thi?"

Nhiễm Nhan giật mình, chợt gật đầu.

Nhiễm Vân Sinh biếu tình ngân ngơ, khụng lại hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Ta sáng nay vừa vào thành, liền nghe được lời đồn bay đây trời, mấy thực khách trong Thiên Hương Lâu còn truyền miệng nhau mấy lời khó nghe."

Hình Nương cũng trợn mắt há mồm, nàng chỉ biết Nhiễm Nhan bỗng nhiên biết y thuật, lại không nghĩ rằng nàng sẽ đi làm loại chuyện này.

"A Nhan, ngươi nghiêm thi, là vì kiếm tiền?" Nhiễm Vân Sinh nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, hốc mắt ửng đỏ, nhịn xuống không muốn để nước mắt rơi xuống.

Lúc đầu nghiêm thi, là vì muốn Tang Thần giúp nàng làm ống tiêm, làm ống tiêm chủ yếu là vì kiếm tiền từ Thái Tú quán, cẩn thận ngẫm lại, cũng coi như là vì kiếm tiền đi, Nhiễm Nhan bèn gật gật đầu, "Nghiệm thi cũng không có gì xấu hổ, ta không trộm không cướp, mặc kệ bọn họ nói đi! Thập ca, có phải cảm thấy ta không sạch sẽ hay không?"

Nhiễm Vân Sinh quỳ ngồi ở trước mặt nàng, duỗi tay ôm lấy nàng vào lòng, nhẹ giọng nói: "Ta sao có thể cảm thấy ngươi không sạch sẽ! A Nhan của ta, vĩnh viễn đều sạch sẽ, sau này có Thập ca, tuyệt sê không tha thứ cho người làm ngươi ủy khuất."

Hình Nương cũng lập tức chảy nước mắt, nức nở nói: "Đều là lão nô vô dụng, mới làm nương tử chịu khổ như vậy."

Nhiễm Nhan cứng họng, nàng làm sao để giải thích là mình thích nghiêm thi giải phẫu?

Trong phòng thương cảm một lúc, Nhiễm Vân Sinh buông Nhiễm Nhan ra, thấy mặt nàng mang ý cười, nhịn không được duỗi tay gõ một cái lên đầu nàng, "Còn cười được, ra chuyện như vậy, hôn nhân đại sự của người không xong rồi."

Nghiêm gia ở thành Tô Châu có địa vị cùng Nhiễm gia không phân cao thấp, càng là thế gia càng muôn thể diện, Nghiêm gia có để ý chuyện Nhiễm Nhan làm ngỗ tác dơ bẩn đê tiện hay không, không cần nói cũng biết.

Nghiêm Nhị lang nhà bọn họ chính là thanh niên tuấn tài, lại không phải trưởng tử, không nóng nảy chuyện con nối dõi, chẳng sợ chậm thêm một hai năm nữa, cưới một quý nữ xuất thân càng cao, cũng không phải không có khả năng, cho nên việc hôn nhân này chỉ cần có một chút tí vết, Nghiêm gia sẽ không đồng ý.

"Ta đây liền đi bái kiến Tùy Viễn tiên sinh." Nhiễm Vân Sinh nói.

"Lúc này Thập ca đi bái phỏng hắn, chẳng phải là tự rước lấy nhục?

Nghiêm Nhị Lang không cưới, hắn sẽ cưới sao?" Nhiễm Nhan biết Tang Thần mặc dù không đồng ý hôn sự, cũng sẽ không nói thẳng, mà Nhiễm Vân Sinh lại không biết, hắn làm như vậy, làm trong lòng Nhiễm Nhan rất cảm động.

Nói về tuổi tâm lý, Nhiễm Nhan lớn hơn rất nhiều so với Nhiễm Vân Sinh, chỉ là hắn đích xác cho nàng cảm giác có ca ca, sủng nịch nàng, đem nàng bảo hộ dưới cánh chim, có huynh trưởng như thế, Nhiễm Nhan cảm thấy thực thỏa mãn.

"Không thử thì sao biết được! Huống hò Tùy Viễn tiên sinh hành sự vô thường, hắn nói không chừng sẽ không để ý." Nhiễm Vân Sinh ngữ khí cũng không chắc chắn lắm, dù sao thì Tang Thần vẫn là con cháu dòng chính của Bác Lăng Thôi thị.

Bên trong 'Thị tộc chí' nguyên bản, Bác Lăng Thôi thị là gia tộc môn phiệt đứng hàng đệ nhất, đến Đường triều, Thái Tông trùng tu 'Thị tộc chí', đem Lý thị xếp đệ nhất, thị tộc bên ngoại của Trưởng Tôn hoàng hậu xếp đệ nhì, Bác Lăng Thôi thị mới rơi xuống đệ tam. Xuất thân thế gia như vậy, tuấn tú lịch sự, lại thêm tài danh của Tang Tùy Viễn, hắn muốn cưới nữ tử dạng gì mà không có

Nhiễm Nhan nghe Nhiễm Vân Sinh nói, thật sự muôn cười, Tang Thần kia cái gọi là hành sự vô thường nghĩa là diễn hình nhị hóa đi!

Vốn dĩ lực lượng mới mang tên 'Nhiễm Nhan' xuất hiện, đã muôn áp xuống toàn bộ nổi bật của Tề Lục nương, trở thành chuẩn túc phụ nhiều thế gia đều muôn cưới ở thành Tô Châu, giờ đây trong một đêm lại thành nữ tử bị người ghét bỏ, đoạn thời gian này, có thể nói là thay đổi rất nhanh. Bất quá những chuyện này Nhiễm Nhan đều chưa từng để ở trong lòng, đừng nói ba bốn năm, chính là mười năm gả không ra, cũng mới 26, nàng hiện tại muôn biết nhất, là ai thả ra tiếng gió?

Người biết nàng nghiêm thi không nhiều lắm, mà Lưu Thủ sử thì không lý do chính nàng như vậy.

"Thôi, Thập ca, mấy chuyện kia, Phật gia không phải đã nói, hết thảy tùy duyên sao?" Nhiễm Nhan tạm thời buông xuống suy nghĩ, kéo Nhiễm Vân Sinh ngồi xuống.

Nhiễm Vân Sinh quỳ ngồi ở phía trước cửa sổ, nhìn Hình Nương chải đầu cho nàng, qua một lúc lâu, cảm xúc mới dần dần hòa hoãn, nhưng hàn trái lo phải nghĩ, chuyện này thật sự rất không xong, có lẽ một khoảng thời gian nữa mọi người sẽ quên đi, nhưng khoảng thời gian này là bao lâu? Một năm? Hai năm hay là ba năm? Khi đó có thể không tìm được mối tốt nữa. Nhiễm Vân Sinh nhìn chằm chằm khuôn mặt nghiêng lả lướt tú mỹ của Nhiễm Nhan, da thịt phiếm lên ánh sáng như ngọc, trong lòng bức bối, chẳng lẽ muội hàn ưu tú như vậy, chỉ có thể ủy thân cho tục phu?

Suy nghĩ rất lâu, thăng đến khi Nhiễm Nhan trang điểm xong, hàn mới mở miệng nói: "A Nhan... ăn Tết xong theo ta đi Trường An đi! Xảy ra việc này, chắc đại bá cũng sẽ không phản đối."

Hình Nương đang cắm ngọc trâm cho nàng, Nhiễm Nhan không xoay đầu được chỉ có thể mắt lé nhìn hàn, "Đi Trường An?"

Nhiễm Vân Sinh ừ một tiếng, nói: "Bất quá, hiện tại vẫn phải nghĩ làm thế nào để ứng đối với lừa giận trong tộc mới được."

Xảy ra việc này, mắt mặt nhất chính là Nhiễm thị, cho dù Nghiêm gia có cắt đứt luôn chuyện nghị hôn, Nhiễm phủ chỉ sợ cũng không nói được gì, còn hận không thể đào cái khe mà chui vào đi.

"Tức giận thì làm sao? Chẳng lẽ còn có thể đem ta đi đùm lồng heo?"

Nhiễm Nhan không để bụng nói.

Những lời này vừa ra khỏi miệng, trong lòng Nhiễm Nhan đột nhiên nhảy

dụng, bộ dáng Ân Văn Văn chìm trong nước, vải trắng bọc mặt, dưới chân buộc một cái lồng tre, trong lồng có thả cục đá, hình ảnh này cùng dìm lồng heo trong truyền thuyết cổ đại chẳng phải là quá tương tự?

Chương 69: Lễ Phật lau mình

"Cũng đúng, chỉ là mấy ngày sau này sống trong phủ sẽ không được dễ chịu mà thôi, không sợ, có Thập ca ở đây, chỉ cần tộc lão không phạt ngươi quỳ từ đường, ta đều có thể chống đỡ cho ngươi." Nhiễm Vân Sinh an ủi nói. Nhiễm Nhan gật gật đầu, "Cảm ơn Thập ca."

Hai người lại nói chuyện một lúc, Nhiễm Vân Sinh mới đứng dậy đi về phủ, nhìn xem phản ứng trong tộc.

Nhiễm Nhan hôm nay định đi Thái Tú quán, chuyện chữa bệnh giang mai đã kéo khá lâu, các nàng một lần cũng không có tới tìm nàng, hắn là dùng trung được không chế bệnh khá tốt, bệnh nhẹ giống như Yên Nương, có thể đã được chữa khỏi không chừng, nhưng Tử Tự chỉ sợ vẫn phải dùng Penicillin.

Nhiễm Nhan thay y phục xong, đang chuẩn bị dùng cơm sáng, liền nghe thị tỳ thông báo Thập Bát nương tới.

Nhiễm Nhan cười lạnh, thật đúng là gấp không chờ nổi! Vừa lúc nàng còn chưa dùng cơm sáng, vì thế sai người đem cơm dọn đến chủ sảnh, vừa ăn cơm, vừa chờ Nhiễm Mỹ Ngọc vào.

Từ đại môn vào đến viện của Nhiễm Nhan, nhiều nhất cũng chỉ mất thời gian nửa chén trà nhỏ, có vẻ Nhiễm Mỹ Ngọc tâm tình rất tốt, dẫn mấy thị tỳ một đường chậm rãi từ từ mà tản bộ tới thính đường.

Nhiễm Nhan giương mắt nhàn nhạt mà liếc nàng một cái, phát hiện đi cùng nàng còn có hai nữ tử mặc hoa phục khác, tuổi đều khoảng mươi lăm mười sáu tuổi, thoáng nhớ lại một chút, thì nhận ra người mặc áo váy màu rêu chính là Thập Tứ nương Nhiễm Thiên, mà áo váy màu nguyệt bạch, là Thập Ngũ nương Nhiễm Mỹ Tịch.

Các nương tử từ Nhiễm Thập Tứ Nương đến Nhiễm Thập Bát nương đều có tuổi tác không sai biệt lăm, đặc biệt là Nhiễm Thập lục nương và Nhiễm

Nhan cơ hồ là cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh, cho nên các nàng ở trong tộc cũng như là đứng chung một chỗ với nhau.

Nhiễm Thập Tứ Nương là Tam phòng đích nữ, biểu tình vênh váo tự đắc giống y như Nhiễm Mỹ Ngọc, thật sự là vật hợp theo loài. Thập Ngũ nương là tam phòng thứ nữ, một bộ áo váy nguyệt bạch, trên búi tóc chỉ đơn giản mà cắm hai cây trâm, rũ mắt, mang bộ dáng đầu gỗ không nóng không lạnh, không mặn không ngọt.

Nhiễm Mỹ Ngọc vẻ mặt ghét bỏ mà bước vào thính, thấy Nhiễm Nhan tĩnh bơ ngòi dùng cơm, không hề có ý tứ nghênh đón, trong lòng không vui, ánh mắt quét đến cơm canh trên bàn Nhiễm Nhan, hờ hững nói: "Đồ điếm tâm này là Thập ca mua đi! Mấy ngày nay cứ bám lấy Thập ca, vớt được không ít chỗ tốt từ hắn đúng không?"

Chuyện Nhiễm Vân Sinh mang Nhiễm Nhan đi mua sắm khắp nơi ở chợ đông đã truyền khắp Nhiễm phủ, tuy nói Nhiễm Vân Sinh cũng đã tặng lễ vật cho mỗi huynh đệ tỷ muội, nhưng chỉ là xuất phát từ lễ tiết, các nàng cũng chưa từng nghĩ tới, Nhiễm Thập lang luôn luôn ôn hòa có lễ, khiêm khiêm quân tử cũng có thể vung tiền như rác như mấy tên ăn chơi trác táng. Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà quét mắt liếc nàng một cái, tiếp tục ăn cơm.

Nhiễm Mỹ Ngọc và Nhiễm Thiên lập tức ngồi xuống tịch, Nhiễm Mỹ Tịch cũng đờ đẫn mà ngồi theo.

Trong phòng không khí có chút xấu hổ, xấu hổ nhất đương nhiên là Nhiễm Mỹ Ngọc, nàng đã mở miệng một lúc lâu, Nhiễm Nhan một câu cũng không đáp lại.

"Thập Thất muội, ngươi sao có thể vô lễ như thế, chúng ta hảo tâm lại đây thăm ngươi, ngươi đến đứng cũng không thèm đứng dậy." Nhiễm Thiên nhìn không được, nàng đến đây cùng Nhiễm Mỹ Ngọc, coi rẻ Nhiễm Mỹ Ngọc cũng là gián tiếp mà coi rẻ nàng.

Nhiễm Nhan dùng cơm xong, tiếp nhận khăn của Tiểu Mân đưa qua, thong thả ung dung lau lau miệng, rồi súc miệng, lúc này mới chỉnh đốn trang phục ngồi ngay ngắn, nói: "Chư vị sáng sớm hưng thú bừng bừng mà lại đây, là muốn thông tri ta cái tin tức xấu gì? hiện tại có thể nói đi."

"Ngươi!" Nhiễm Mỹ Ngọc vỗ lên án kỉ, đứng phắc dậy, nhưng nhớ tới Nhiễm Nhan ngày đó khi ở Ân phủ nháy mắt đã chế trụ được nàng, biểu tình lạnh băng đạm mặc này, làm nàng thoáng lùi bước, ngược lại hướng Nhiễm Thiên nói: "Thập Tứ tỷ, ta đã nói là nàng khi dễ ta, ngươi còn không tin, ngươi hiện tại đã thấy, nàng đến cả ngươi cũng không để trong mắt."

Nhiễm Nhan đánh giá Nhiễm Thiên một chút, một thân áo váy màu rêu, ngũ quan tầm thường, thậm chí còn không đẹp bằng Nhiễm Mỹ Tịch, so với Nhiễm Mỹ Ngọc càng kém.

"Nguyên lai là Thập Tứ tỷ, Mỹ Ngọc lớn lên lột xác, càng ngày càng mĩ diễm, làm người không rời được mắt đi, A Nhan nhất thời không nhìn thấy Thập Tứ tỷ, thật là có lỗi." Nhiễm Nhan khoe môi nhếch lên, ra vẻ tươi cười.

Nhiễm Thiên là đích nữ, nhà mẹ đẻ của mẫu thân nàng rất có thế lực, chõ dựa cường ngạnh, tiếng nói ở trong tộc rất có trọng lượng, chỉ tiếc tướng mạo bình thường, bởi vậy, vẫn đề diện mạo đã thật sự thành một khối tâm bệnh của Nhiễm Thiên, vốn dĩ thấy Nhiễm Nhan còn đẹp hơn so với Nhiễm Mỹ Ngọc, nàng đã ghen ghét đến hận không thể cào nát gương mặt kia, hiện tại còn bị nói như vậy, trên mặt đã không nhịn được.

"Thập Tứ tỷ, ngươi chớ có nghe nàng châm ngòi." Nhiễm Mỹ Ngọc hung hăng mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan cười nhạt, bưng trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, quay lại nói: "Sao không mang trà lên cho Thập tứ nương và Thập Ngũ nương?"

"Nương tử..." Tiêu Mẫn có chút bất an, mới vừa rồi khi nàng đi ra ngoài lấy nước trà, bị Văn Lục ngăn lại, nói là không cần bưng trà vào.

"Văn Lục nói ngươi không cần mang vào?" Nhiễm Nhan tuy là hỏi chuyện, nhưng ngữ khí tựa hồ chắc chắn, cũng không đợi Tiêu Mẫn trả lời, nói: "Lát nữa ngươi đi nói cho nàng, ta chỉ nói là về sau không cần để ý Thập Bát nương, nàng sao có thể chậm trễ đến cả Thập Tứ tỷ và Thập Ngũ tỷ như vậy"

Tiêu Mẫn cũng cơ linh, nghe Nhiễm Nhan nói như vậy liền biết đây là cố tình chèn ép Thập Bát nương, nàng nào dám thực sự nói cho Văn Lục, chỉ rũ mắt thật cẩn thận nói: "Dạ."

Nhiễm Thiên lập tức cảm thấy, Nhiễm Nhan rất không thích Nhiễm Mỹ Ngọc, còn nàng là bởi vì đến đây cùng với Nhiễm Mỹ Ngọc nên mới phải chịu lạnh nhạt đến vậy.

"Thị tỳ không hiểu chuyện, thỉnh Thập Tứ tỷ và Thập Ngũ tỷ thứ lỗi."

Nhiễm Nhan ra hiệu với Tiêu Mẫn, "Còn không mau đi."

Nhiễm Mỹ Ngọc một gương mặt xinh đẹp túc giận đến xanh mét, đứng phắt lên, lạnh lùng nói: "Ngươi bớt đắc ý đi! Làm mấy chuyện dơ bẩn hạ tiện kia, trà của ngươi ta không hiềm lạ! Dù sao A gia cũng đã quyết định đưa ngươi đi Ánh Mai am lễ Phật lau mình, ta đây lười đến cùng ngươi chấp nhận! Thập Tứ tỷ, chúng ta đi."

Nhiễm Nhan cười như không cười nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc, nàng ta có thói quen vênh mặt hất hàm sai khiến, nếu là trước đây, Nhiễm Thiên sẽ không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng qua mấy câu vừa rồi của Nhiễm Nhan, trong lòng cảm thấy không sảng khoái, tuy biết rõ Nhiễm Nhan cũng không có hảo ý gì, nhưng ít ra chuyện mặt mũi còn miễn cưỡng giữ được, liền nói:

"Ngươi đi trước đi, ta muốn cùng Thập Thất Nương nói mấy câu."

Nhiễm Mỹ Ngọc ngắn ra một chút, thấy Nhiễm Thiên tư thái ngạo nghẽ, biểu tình kiên trì, lập tức buồn bức mà đậm chán, phát tay áo bỏ đi.

Nhiễm Mỹ Tịch từng bước đều đi theo Nhiễm Thiên, đương nhiên sẽ không đi theo Nhiễm Mỹ Ngọc. Liên minh ba người cùng lại đây gây sự, trong khoảnh khắc liền sụp đổ, hơn nữa chỉ sợ về sau cũng sẽ không hòa hảo lại như lúc ban đầu nữa, rốt cuộc Nhiễm Mỹ Ngọc không có khả năng vì Nhiễm Thiên mà trang điểm cho mình xấu đi, mà Nhiễm Thiên cho dù được trang điểm lên cũng vẫn kém hơn Nhiễm Mỹ Ngọc.

Nhiễm Nhan nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc một mặt hồng ảnh biến mất ở trong sân, trong lòng biết, hiện tại là thời điểm tốt để mượn sức Nhiễm Thiên và Nhiễm Mỹ Tịch, nàng tuy rằng không giỏi chủ động khơi mào đe tài, nhưng vào những loại thời khắc máu chóp này, vẫn biết được nên ứng đối như thế nào, bèn nói: "Cao thị cùng Nhiễm Mỹ Ngọc đối xử với ta như thế nào, hai vị tỷ tỷ đều biết rồi, ta vì nàng mà châm trẽ nhị vị tỷ tỷ, còn thỉnh thứ lỗi." Đầu óc Nhiễm Thiên so với Nhiễm Mỹ Ngọc xoay chuyển nhanh hơn nhiều, biết đây bất quá là lời mượn sức của Nhiễm Nhan, nhưng cũng vừa lúc cho nàng một cái bắc thang đi xuống, cho nên cũng không quá lanh đạm, khẽ cười nói: "Không sao, tính tình Thập Bát nương chúng ta đều biết, có chút ngạo mạn."

"Lên núi lễ Phật ước chừng cũng là chuyện lâu dài, hai năm không thấy nhị vị tỷ tỷ, lần này chỉ gặp một chút, lại phải đi, nói không chừng chờ khi ta từ trên núi xuống, hai vị tỷ tỷ đều đã gả chồng, Thập Thất có chuẩn bị sơ một ít lễ mọn, thỉnh các tỷ tỷ không cần ghét bỏ." Nhiễm Nhan nói, vén cánh tay Tiểu Mân đứng dậy, khom người với hai người kia rồi đi về phòng ngủ.

Nhiễm Vân Sinh ngày ấy mua cho nàng rất nhiều đồ vật không quá thực dụng lại có giá trị xa xỉ, dùng để tặng cho mấy người râu ria, đúng là có hơi lãng phí, bất quá, bót đi một kẻ thù thì nhiều thêm một con đường, thời điểm nên xài tiền thì cần phải xài.

Nhưng cũng không thể tặng mấy thứ quá tốt, để các nàng biết Nhiễm Vân Sinh tiêu nhiều tiền cho nàng như vậy, chỉ sợ ngược lại bị ghen ghét thêm. Nhiễm Nhan chọn hai kiện trang sức tinh mỹ trung thượng đẳng, lại cầm thêm hai cây vải, trở về chủ thính.

"Ta ở thôn trang quá lâu, cũng chỉ có mấy đồ này, các tỷ tỷ đừng ghét bỏ." Nhiễm Nhan sai Tiểu Mân đem đồ vật chia làm hai phần, đặt ở trước mặt hai người.

Nhiễm Thiên nhìn thoáng qua, đặt ở trước mặt nàng, là một cái hộp gấm

dài, còn có hai cây gấm dệt hoa mẫu đơn màu đỏ chất lượng tốt nhất. Hộp gấm trước mặt Nhiễm Mỹ Tịch nhỏ hơn một chút, cùng với hai cây sa la. Máy thứ này trong phủ cũng không hiếm thấy, nhưng cũng không phải muôn là có, cho nên trong lòng Nhiễm Thiên thoái mái hơn một chút, lời nói ra cũng nhu hòa không ít, "Gấm mẫu đơn đỏ này ta rất thích."

Nhiễm Nhan cười nhẹ nói: "Thập Tứ tỷ thích là được."

Nhiễm Mỹ Tịch ngược nhanh lên, hướng Nhiễm Nhan cúi người, nhỏ giọng nói: "Đa tạ Thập Thát muội."

Ba người lại hàn huyên vài câu qua loa, Thập Tứ nương cùng Thập Ngũ nương liền mang theo đồ vật rời đi, chờ trong chốc lát, Nhiễm Nhan cũng mang Văn Lục cùng vào thành.

Văn Lục thương thế còn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng việc Nhiễm Nhan nghiêm thi đang làm dư luận xôn xao, khẳng định là có người khác rắp tâm ráo tin, người này có thể là Thiệu Minh hay không, cũng còn chưa biết, cho nên nhất thời không thể dẫn ai khác, đành phải vất vả Văn Lục.

Việc rái lời đồn, Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui đều không nghĩ ra động cơ của những người khác, nhưng Thiệu Minh nếu là người của Cao thị, hẳn đem tin tức này nói cho Cao thị, sẽ rất có khả năng dẫn đến tình huống ngày hôm nay.

"Văn Lục, chuyện nhò ngươi tra, kết quả như thế nào?" Nhiễm Nhan cau mày, mặc dù nàng không thèm để ý chuyện nghiêm thi bị bại lộ chút nào, nhưng đối với người phản bội, tuyệt đối không thể tha thứ.

Văn Lục đáp: "Tra qua, Thiệu Minh từ hôm đó trở về tới nay, vẫn luôn ru rú trong thôn trang, nghe nói đã bị bệnh sáu bảy ngày, mỗi ngày đều nôn mửa không ngừng, nuốt không trôi, người cũng gầy đi hai vòng, cả đi đường cũng loạng choạng, nhiều ngày rồi còn không có bắt đầu làm việc, khả năng hắn đi mật báo không lớn."

Nhiễm Nhan giật giật khóe miệng, đa số người lần đầu tiên xem mổ xác đều sẽ có phản ứng này, dần dần sẽ tốt hơn, Nhiễm Nhan một tay chống đầu, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa huyệt Thái Dương, bỗng nhiên ngồi bật dậy, không phải là Tiêu Tụng đi!

Suy nghĩ một chút, Nhiễm Nhan lại xẹp xuống, nàng cùng hắn tuy hay đói chơi nhau, nhưng hắn cũng không đến mức đôi xử với nàng như vậy. Hay là...

Xe ngựa vào trong thành, nhắm thẳng Thái Tú quán gần chợ đông mà đi, thời điểm đi ngang qua phủ nha, xe ngựa dần dần chậm lại, bên ngoài tiếng người ồn ào, giao lộ bị lấp kín, xe ngựa đi được vài bước liền bị chặn lại, không đi thêm được nữa.

Vân Lục đem màn xe xốc lên một cái khe hở nhìn ra ngoài, cũng không thấy được gì, liền nói: "Nương tử, ta xuống xe đi nhìn một cái."

Chương 70: Nhận dạng bạch cốt

Vân Lục xuống xe một lát rồi quay về nói: "Nương tử, là Lưu Thủ Sử muốn đích thân thảm án mạng, chính là vụ án của Phồn Xuân kia"

Nhiễm Nhan xuyên qua màn trúc nhìn thoáng qua bên ngoài, Vân Lục chồm qua nhô giọng nói: "Nương tử, nghe nói Ngụy nương tố giác Ân Tam nương là chủ mưu"

Nhiễm Nhan thân mình căng thẳng, rũ mắt suy nghĩ một lát, nói: "Ngươi đi tới cửa phủ nha, lặng lẽ cùng nha dịch nói là Nhiễm Thập Thất Nương muôn bái phỏng Lưu Thủ Sử, chuyện có liên quan đến vụ án."

Lúc này, Lưu Thủ Sử cũng không nhất định sẽ gặp nàng, Nhiễm Nhan chỉ là thử xem, nếu là có thể đi vào bàng thính là tốt nhất, nếu không thể, cũng liền thôi.

Vân Lục ứng tiếng, lại lần nữa xuống xe. Nhiễm Nhan nhìn đại môn phủ nha đóng chặt, trong lòng đem chuyện mấy ngày nay từng chuyện mà xâu chuỗi lên, bao gồm cả những cảnh trong mơ làm nàng bối rối đã lâu.

Ân Văn Văn bị trầm đùong, vì cái gì phải bị trầm đùong? Nghe Nhiễm Văn Sinh nói, nàng thường xuyên lơ là gia quy, trộm ra ngoài chơi, có thể bởi vì nàng trái với gia quy mà bị Ân thị trầm đùong hay không? Nhưng không khí ở Đại đùong đã dần dần cởi mở, thật sự có hình phạt phong kiến tàn khốc như vậy sao?

Hay là Ân Văn Văn cùng Tần Tú lang từng có hành vi thân mật gì, cho nên Ân Miểu Miểu vì đó kị mà giết người sau lại lại cảm thấy có lỗi với Ân Văn Văn, cảm thấy tất cả những chuyện này đều là vì Tần Tú lang, cho nên muốn kéo Tần Tú lang cùng chết để chuộc tội?

Nếu như vậy thì miễn cưỡng có thể hiểu được, nhưng mà Ngụy nương cùng Thúy Mi sao lại hợp sức gây án với Ân Miểu Miểu? Động cơ làm nàng ta giết chết thị tỳ Phồn Xuân là gì? Động cơ giết chết Hàn Sơn là gì?

Những chuyện này đều như đồng chỉ rói quấn lại, mỗi một chuyện đều có thể nhìn thấy rõ ràng, nhưng lại không thấy được liên hệ. Có điều Nhiễm Nhan cho rằng, cái chết của Ân Văn Văn chính là điểm bắt đầu.

"Nương tử, Lưu Thủ Sử truyền lời, để chúng ta từ cửa hông đi vào." Vân

Lục vén lên một góc mành, nói nhỏ.

Nhiễm Nhan trong lòng vui vẻ, nói: "Vậy đi thôi."

Văn Lục chui trở vào trong xe ngựa, giúp Nhiễm Nhan mang lên mịch li, sau đó dán sát vào chân tường chậm rãi đi về cửa hông của phủ nha. Dọc theo đường đi bị vây đến chật như nêm cối, khoảng cách không đến trăm mét mà dùng hết thời gian nửa chén trà nhỏ mới đến nơi.

Văn Lục gọi nha dịch một tiếng, cửa hông khai ra một cái khe hở, hai người nhanh chóng lách vào.

"Nương tử thỉnh đi bên này." Có nha dịch đã sớm chờ bên trong cửa.

Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua đám người chen chúc gần bức tường, trong lòng biết đây là công khai thảm án, rốt cuộc, vụ án này ba chết một bị thương, được coi như là án mưu sát lớn nhất trong vòng ba năm nay, mặc dù Ân phủ rất có thể lực ở Tô Châu, Lưu Thủ sử cũng tuyệt đối không dám làm chuyện thiên vị.

"Thập Thất Nương, ngươi tới rất đúng lúc" Lưu Thủ Sử vội vội vàng ra đón nàng, cũng không đợi Nhiễm Nhan hành lễ, liền nói: "Mau theo ta vào"

Nhiễm Nhan nhíu mày, lại có cảm giác bị người tính kế, nhưng xét thấy chính nàng cũng rất muốn biết về vụ án, liền không rối rắm nữa, đi theo hắn vào trong một gian nhà kè.

Cửa vừa mở ra, Văn Lục sợ hãi kêu nhỏ, trong một gian phòng rộng không đến 2 trượng, không có gia cụ gì, chỉ trải một tấm vải trắng, bên trên chất đầy bạch cốt dính bùn đất, xương cốt rơi rớt tán loạn trên mặt đất, Nhiễm Nhan nhìn vài cái, ở đây có ít nhất cũng hơn mười hai bộ hài cốt.

Phong Tam Tuần đang mang bao tay, quỳ một chân mà bói đồng xương cốt. Lưu Thủ Sử nói: "Lần trước ngươi nói, vụ án này có quan hệ với cái chết của Ân phủ Tứ nương, quả nhiên là vậy, Ngụy nương khai, năm đó Ân Tứ Nương là bị Ân Miếu Miếu hại chết ngay tết Thát Tịch, sau đó chìm vào sông Bình Giang. Lão phu tra ghi chép của vụ án một chút, thấy ghi lại hai năm trước trên sông Bình Giang có phát hiện một khối nữ thi vô danh, theo như ghi chép thì nữ thi kia hai chân bị dây thừng trói lại, trên mặt bọc vải trắng, nhưng bởi bị ngâm trong nước quá lâu, y phục tối tả, da thịt thối rữa đến không chịu nổi, thật sự không thể nhìn ra thân phận, nên bị mai táng chung với những thi thể vô danh còn lại, lão phu sai người đào hết lại đây, ngươi nhìn một cái, có thể nhận dạng được hay không?"

Lưu Thứ Sử nói xong, mặt đầy chờ mong mà nhìn Nhiễm Nhan. Phong Tam Tuần cũng đang đau đầu, hắn chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra nam hoặc nữ, cùng với tuổi tác đại khái, những chi tiết khác, chỉ dựa vào mấy khúc xương trắng, thật sự nhìn không ra.

Nhiễm Nhan nhìn qua một lần, duỗi tay nói: "Bao tay." Lưu Thứ Sử lập tức sai người dâng lên một bộ bao tay, Nhiễm Nhan không nói hai lời ngồi xổm xuống gần đồng hài cốt bắt đầu phân loại, mặc kệ nói như thế nào, Ân Văn Văn cùng nguyên chủ Nhiễm Nhan là bằng hữu thân thiết, Nhiễm Nhan coi như là vì bằng hữu thu nhặt di hài, cũng muôn tìm ra Ân Văn Văn.

Thiếu nữ hay cười, mê chơi kia, cứ như vậy mà táng thân nơi sông Bình Giang, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, thi thể nàng thoát ra khỏi trói buộc của tảng đá, nổi lên trên mặt sông, nhưng lúc ấy cũng không ai có thể nhận ra thân phận của nàng, vì nàng giải oan, bởi vậy chỉ có thể dùng chung phần mộ với người khác.

"Ngụy nương còn khai gì nữa?" Nhiễm Nhan vừa phân loại xương vừa hỏi. Lưu Thứ Sử tự mình nói: "Nàng nói, năm đó Ân Tú Nương bị Tân Mộ Sinh cưỡng bức, nhưng Tân Mộ Sinh cự tuyệt không thừa nhận, nói chính mình căn bản không có chạm qua Ân Tú Nương, thậm chí còn không biết Ân Tú Nương bộ dạng ra sao, vì lúc ấy cũng không có người chứng minh Ân Tú Nương là bị Tân Mộ Sinh làm nhục, mà Tân Mộ Sinh lại có bằng chứng ngoại phạm, cho nên Ân phủ chỉ có thể nén giận, không dám lộ ra, ngầm điều tra việc này. Nhưng hai tháng sau, kết quả còn chưa tra ra, Ân Tú Nương lại mang thai, lại qua một tháng thì bụng dần dần lộ ra, Ân Tú Nương trong lúc sợ hãi, vào đêm Thất Tịch năm đó hẹn Tân Mộ Sinh ra, muôn nói rõ chuyện này yêu cầu hắn phụ trách"

Nhiễm Nhan trong lòng thốn thúc, hai năm trước, Ân Văn Văn bất quá mới mười bốn tuổi, một cái tiểu nữ hài gấp phải chuyện như vậy, lại là dưới sự gia giáo nghiêm ngặt của Ân phủ, chắc là rất sợ hãi đi.

Nhiễm Nhan rũ mắt, trong nháy mắt, trong đầu hiện lên một hình ảnh, nữ hài mặc váy màu hồng anh đào, vẫn ở trong một mảnh sương mù mènh mang, nhận không ra dung nhan, thanh âm sợ hãi của nàng vang vọng bên tai Nhiễm Nhan: A Nhan...ta đau quá...A Nhan...ta đau quá.

Máu tươi từ dưới tà váy nàng ào ạt chảy ra, đem tà váy màu hồng anh đào nhuộm đẫm thành màu đỏ rực.

Là sinh non.

"Không đúng." Nhiễm Nhan bỗng nhiên nói: "A Văn hắn là trước khi chết đã sinh non."

"A?" Lưu Thủ Sử trầm ngâm một chút, nói: "Chỉ sợ là như vậy, ta thấy trên ghi chú nghiệm thi căn bản không có ghi là nữ thi này có thai."

Ghi chép nghiệm thi không viết lại, cũng không thể chứng minh được gì. Người sau khi chết ba đến bảy ngày, vi khuẩn gây thối rữa trong cơ thể người vì không còn bị khống chế bởi hệ thống phòng ngự sẽ sinh sôi nở diên cuồng. Loại vi khuẩn này khi sinh sôi thành số lượng kinh người thì sẽ sinh ra lượng lớn khí màu xanh lục. Thi thể sẽ bị phồng lên như cái khí cầu, bị khí thể này căng đến toàn thân bành trướng, loại khí thể này sức ép cực lớn, ép vào tử cung, có thể làm thai nhi trong bụng thi thể bị đẩy ra khỏi tử cung, hình thành hiện tượng sinh sản sau khi chết.

Theo tình huống được ghi chép lại xem ra, thi thể Ân Văn Văn bị ngâm trong nước ít nhất cũng hơn một tháng, nói không chừng sau khi sinh nở, vì nguyên nhân nào đó, thai nhi tách ra khỏi thi thể, hoặc bị hư thối.

Nhiễm Nhan cảm thấy là sinh non trước khi chết, hoàn toàn là bởi giác mông kia, nàng tin rằng kia nhất định là ký ức tàn khuyết không đầy đủ của nguyên chủ! Thời điểm Ân Văn Văn sinh non, nguyên chủ Nhiễm Nhan nhất định là ở bên cạnh.

Nhin bạch cốt chồng chất trước mặt, Nhiễm Nhan ngẩng đầu nói với Phong Tam Tuần: "Làm phiền Phong lão tiên sinh cùng với ta phân chia bạch cốt thành hai phần nam và nữ."

Phong Tam Tuần đối với ngũ khí khách khí của Nhiễm Nhan rất hưởng thụ, trong lòng đối với kỹ thuật nghiệm thi của Nhiễm Nhan cũng hết sức bội phục, càng không ngờ tới, trong lúc toàn thành đều vì nàng nghiệm thi mà khiến trách ghét bỏ nàng, nàng còn dám lại đây chạm vào xương cốt người chết, nữ tử có cốt khí như vậy, Phong Tam Tuần cảm thấy cam bái hạ phong, bởi vậy hành động cũng hết sức phối hợp.

Căn cứ xương cốt phân ra nam nữ, cũng không khó.

Nam có xương chậu cao mà hẹp, mặt xương thô tráng, cơ tích rõ ràng, chất xương nặng, mà nữ có xương chậu thấp mà rộng, mặt xương mặt tinh tế, cơ tích không rõ ràng, chất xương tương đối nhẹ.

Những đặc điểm dễ phán đoán nhất là ở xương sọ, nam thì xương lớn, cũng khá nặng, mặt xương gập ghềnh, có vân, cơ tích rõ ràng, vách xương dày. Mà xương của nữ thì hoàn toàn tương phản.

Thông qua những đặc điểm này, hai người hợp tác, nhanh chóng đem một ít bộ phận dễ phán đoán phân ra làm hai phần nam và nữ.

Chương 71: Ngụy nương

Những đoạn xương này vẫn còn mang theo tổ chức mềm, đều không phải chỉ là xương trắng, bởi vậy nên nhìn qua khá đáng sợ, đặc biệt là trên xương sọ vẫn còn dính lông tóc, da thịt cũng chưa tróc ra toàn bộ, nhìn đến Văn Lục buồn nôn từng đợt.

Hồi lâu sau, Văn Lục mới bình ổn cảm xúc, lén liếc qua Lưu Thủ Sứ, thấy hắn nhíu mày, mặt đầy chán ghét mà đứng ở góc tường, trong lòng lửa giận bắt đầu nhen nhởm, thầm nghĩ, người cũng biết ghê tởm, vậy mà còn kéo nương từ chúng ta lại đây nhận dạng.

Nhung sinh khí thì sinh khí, nàng cũng không xúc động đến mức phát hỏa với Lưu Thủ Sứ, lập tức quơ một bộ bao tay từ trong tay nha dịch bên cạnh, sau khi nhanh nhẹn mang lên, ngồi xổm xuống bên cạnh Nhiễm Nhan, "Nương tử, đây là làm sao phân loại? nô tỳ tới làm."

Nhiễm Nhan đang quan sát độ mài mòn răng của một xương sọ, nghe thấy thanh âm hơi bức bối của Văn Lục, không khỏi quay đầu nhìn nàng một cái, khéo môi hơi cong, đem xương sọ lật lại, nói: "Thể xương bướm cùng đáy xương chẩm trước khi thành niêm thì được một đoạn xương mềm nối liền, gọi là 'cơ để phùng'*, khe hở này khép lại khi đến 21 đến 23 tuổi. Sau 40 tuổi khe hở này sẽ hoàn toàn biến mất."

*ko biết tiếng em là gì, tiếng Anh gọi là basal joint

Nhiễm Nhan chỉ cái khe hở kia cho Văn Lục nhìn, "Ngươi nhìn cái này, khép lại hoàn hảo, lại chưa có biến mất, chứng tỏ người này ít nhất là trên 21 tuổi, dưới 40 tuổi, sau đó lại căn cứ độ mài mòn của hàm răng mà suy đoán tiếp."

Tuy rằng vẫn luôn giải thích, nhưng Nhiễm Nhan cũng không định cho Văn Lục tới phân loại, nàng chỉ cảm thấy lá gan Văn Lục không nhỏ, rất có tiềm chất mà thôi.

"Mài mòn là chỉ quá trình nhai thức ăn của hàm răng trong thời kì sinh trưởng, hai hàm trên dưới khi nhai cắn thì mặt trên của răng sẽ dần dần bị mài mòn." Nhiễm Nhan đẩy ra phần cầm xương sọ trong tay, để Văn Lục có

thể nhìn kỹ mặt trên của răng hàm, "Tỷ như hàm răng của xương sọ này, đại bộ phận gò răng đều bị mài mòn, chất răng bị lộ ra một chút, có thể thấy mặt trên của răng có một cái chấm, đây là sau khi lớp ngoài của răng bị mài đi, lộ ra chất răng, chúng ta có thể đoán, tuổi của khôi xương sọ này đại khái là 36 đến 45 tuổi."

Vân Lục nói: "Vậy cái xương sọ này cũng là 36 tuổi đến 40 tuổi?"*

*ý Vân Lục là một cái khác

"Không sai." Nhiễm Nhan vừa lòng gật đầu, tiếp tục xem xét phần khác của xương sọ, "Chờ tìm đủ xương khác, liền có thể đếm phạm vi tuổi thu nhỏ lại thêm hai tuổi."

Phong Tam Tuần thấy Nhiễm Nhan đang từng bước mà đếm phạm vi tuổi thu lại, cũng chồm qua, "Nếu hàm răng chưa bị mài mòn, hoặc là mài mòn quá nhiều thì sao?"

Nhiễm Nhan cũng không giấu nghè, vừa nhận dạng xương sọ, vừa căn cứ tình trạng khác nhau của mỗi cái xương sọ mà giải thích, "Nếu muốn biết rõ, trước tiên nhất định phải rõ ràng cấu tạo bên trong của hàm răng, có thời gian thì người có thể mở hàm răng ra để quan sát. Trong tình huống bình thường, chúng ta đếm độ hao tổn của răng chia làm sáu cấp bậc, bậc 1 là mặt trên răng và bên cạnh hơi bị mài mòn, giai đoạn này xuất hiện ở khoảng 15 đến 25 tuổi, bậc 2 là chỉ mặt răng bị mài bằng hoặc mặt nhai hơi lõm, xuất hiện ở tuổi 26 đến 35"

Nhiễm Nhan vừa nói, vừa nhanh chóng đem phần xương vỡ gạt hết sang một bên.

Những thi cốt này nhò có chiêu bọc lại khi hạ táng, cho nên cũng không phải hoàn toàn vô tổ chức, tổ chức mềm cũng chưa hoàn toàn biến mất, khiến cho nhiều đoạn xương nhò đó mà vẫn còn gắn liền với nhau.

Hai bộ nữ thi có tuổi tác phù hợp dần dần hình thành dưới tay Nhiễm Nhan. Lông mày Lưu Phẩm Nhượng thoáng dần ra, bên ngoài bỗng nhiên có một đội chính chạy vào, hướng Lưu Phẩm Nhượng chấp tay nói: "Thú sử, thuộc hạ phụng mệnh đi tróc nã Ân tam nương, ở Ân phủ tìm hai khắc, vẫn chưa tìm được người, Ân phủ cũng không có ai biết hành tung của nàng."

"Không biết hành tung?" lông mày vừa mới giãn ra của Lưu Phẩm Nhượng lại nhíu lại, "Truyền lệnh của ta, lùng bắt toàn thành."

"Chờ chút." Nhiễm Nhan đứng dậy, nói: "Lưu Thú Sử không ngại thì phái

thêm nhân thủ đến bờ sông Bình Giang."

Lưu Phẩm Nhuượng lập tức đem việc này liên hệ với cái chết của Ân Văn Văn, hạ lệnh: "Đem một nửa nhân thủ phái ra sông Bình Giang! Thôi, để bắn quan tự mình đi, đường thầm dời lại một ngày."

Nhiễm Nhan rũ mắt nhìn hai cụ nữ thi, bỗng nhiên nâng bước đuôi theo Lưu Phẩm Nhuượng, "Lưu Thủ Sử, để ta đi cùng đi, có lẽ có thể trợ giúp thu nhỏ lại phạm vi."

Sông Bình Giang dài hơn năm dặm, dù có đem toàn bộ phủ binh thành Tô Châu phái đi, cũng phải tìm mất mấy canh giờ, Lưu Phẩm Nhuượng không ngừng bước, cũng không chút nghĩ ngợi gật đầu nói: "Được."

Nhiễm Nhan cùng Văn Lục bước nhanh theo Lưu Phẩm Nhuượng về hướng chuồng ngựa, khi quẹo qua góc đường, đúng lúc gặp mấy nha dịch đang áp giải một nữ nhân trung niên, nữ nhân kia tay chân bị xích sắt khóa trụ, nhưng y phục trên người vẫn chỉnh tề khéo léo, tóc mai cũng không một chút hổn độn, vẻ mặt nhàn nhạt như ẩn trong mưa bụi, vòng eo mảnh khảnh như liễu trước gió, áo ngoài bằng sa trắng, tà váy xám nhạt, cả người như hém nhỏ lát đá xanh ở Tô Châu vào ngày mưa của tháng sáu, dịu dàng đến mức tận cùng, diêm tĩnh đến mức tận cùng.

Phụ nhân kia thấy Nhiễm Nhan thì khụng lại, ngược mắt, hướng Nhiễm Nhan gật nhẹ đầu, rồi sau đó thong dong mà xoay bước, phảng phất như hơn 10 cân xích sắt dưới chân nàng kia chỉ là bài trí.

"Ngụy nương!" Nhiễm Nhan chưa bao giờ gặp qua nàng, nhưng trong tích tắc nhìn thấy nàng, liền xác định đây nhất định là Ngụy nương.

Ngụy nương dừng chân, hơi hơi nghiêng người qua, thanh thanh đạm đạm nói: "Ngươi là Nhiễm Thập Thất Nương đi, hạnh ngộ."

Một nữ nhân khí độ nhàn nhã như bước ra từ tranh thủy mặc, nói nàng giết người, nếu không có đủ chứng cứ, thật sự rất khó làm người tin phục.

Nhưng Nhiễm Nhan chú ý tới một vấn đề, Ngụy nương căn bản chưa từng nhìn Văn Lục, nếu lúc ấy nữ nhân đang cùng Thúy Mi mưu đồ bí mật xác thật là nàng, vô luận như thế nào cũng sẽ không hoàn toàn không nhận biết Văn Lục đi.

"Thúy Mi..." ngay lúc Nhiễm Nhan nói ra cái tên này, thấy thân mình Ngụy nương hơi cứng đờ, ngay sau đó hỏi: "Nàng là gì của ngươi?"

Ngụy nương chậm rãi nhắm mắt lại, đôi môi hé mở, "Nữ nhi, nàng là nữ nhi của ta..."

Thời điểm nói xong hai chữ cuối cùng, thân mình Ngụy nương góp lên, thanh âm run rẩy, hòa hoãn hai tức lại khôi phục như thường, xoay người

nhìn Nhiễm Nhan, khẽ cười nói: "Có thể cầu người một việc không?"

"Người nói đi." Nhiễm Nhan nói.

Ngụy nương chậm rãi đi đến, đứng trước mặt Nhiễm Nhan, nhẹ nhàng nắm lên tay nàng, nói: "Sau khi ta chết, dùng hai lượng bạc, thỉnh một người giúp ta liệm thi, đem ta cùng Thúy Mi táng ở một chỗ. Ta nghĩ, người có thể sẽ cần."

Câu cuối cùng, những người khác nghe không hiểu. Ngụy nương tha thướt yêu kiều chỉnh đốn trang phục hành lễ với Nhiễm Nhan, xoay người bước nhanh rời đi.

Nhiễm Nhan nắm thật chặt mảnh giấy ám áp mang chút mồ hôi trong tay, nói với bóng lưng của nàng: "Ta sẽ giúp người..."

Vì Ngụy nương mà chậm trễ trong chốc lát, Nhiễm Nhan đem đồ vật Ngụy nương nhét vào tay cất vào tay áo, kéo Văn Lực vội vàng chạy đi.

Bắt giữ phạm nhân đương nhiên không thể ngồi xe ngựa chậm rì rì mà đi, cũng may trước kia Nhiễm Nhan thường xuyên đi trại nuôi ngựa, đem chuyện cưỡi ngựa coi như sở thích lúc rảnh. Lưu Thủ sử còn chưa kịp hỏi, Nhiễm Nhan đã tiếp nhận roi ngựa trong tay nha dịch, xoay người lên ngựa, thuận tay đem Văn Lực kéo lên.

Nhiễm Nhan làm lơ vẻ mặt ngạc nhiên của Văn Lực, nói: "Ôm ta."

Văn Lực nghe lời ôm chặt vòng eo mảnh khảnh của Nhiễm Nhan, lập tức Nhiễm Nhan vung roi ngựa lên, 'bang' một tiếng, ngựa chậm rãi chạy vài bước, rồi sau đó giống như một trận gió mà phi ra ngoài.

Bụi bốc lên, mấy phủ binh, nha dịch trợn mắt há miêng mà nhìn bóng dáng kia càng lúc càng xa.

Lưu Phẩm Nhượng cũng hơi giật mình, nhưng hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng quật roi đuổi theo.

Ngựa phi rất nhanh, Nhiễm Nhan tới bờ sông gần như cùng lúc với phủ binh đội chính Dương Dũng.

Nhiễm Nhan là chở hai người a! Dương Dũng một người khó khăn lắm mới đuổi kịp, hắn khâm phục mà liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, tức khắc ngoogn, đây là lần đầu tiên hắn thấy rõ ràng dung mạo Nhiễm Nhan, dưới nắng sớm, trên khuôn mặt như ngọc lám tám mồ hôi, khiến cho gương mặt trắng nõn càng thêm bóng loáng. Lời đồn đãi nhiều ngày, Dương Dũng cũng đã nghe qua không ít, nhưng mà nhìn khuôn mặt tinh xảo tú mỹ trước mắt, thật sự làm người tưởng tượng không ra, khi nàng nắm dao nhỏ mổ thi thể ra thì mang biểu tình gì?

Nhiễm Nhan cùng Văn Lực vừa mới xuống ngựa, đám người Lưu Phẩm

Nhượng cũng đã tới.

Nơi này là bờ đê mà Thát Tịch đêm đó, Ân Miếu Miếu gặp Tân Tú lang. Nhìn vào ban ngày, nơi này cảnh liễu đong đưa, bích thủy lam thiên, trong bụi cỏ bên cạnh đê tràn ra mấy đóa hoa kiều diễm, là cảnh đẹp khó thấy.

Vân Lục lần đầu cưỡi ngựa, bị xóc đến sắc mặt có chút trắng bệch, chạy qua một bên vịnh lên thân cây, từng ngum từng ngum mà thở hổn hển.

Lưu Phẩm Nhượng đánh giá hoàn cảnh bốn phía, nói: "Thập Thát Nương, vì sao lại tới chỗ này?"

Nhiễm Nhan vừa mới định mở miệng giải thích, lại nghe Vân Lục kêu lên sợ hãi, "Nương tử, có máu!"

Lưu Phẩm Nhượng và những người còn lại lập tức xoay người xuống ngựa, bước nhanh tới.

Nhiễm Nhan cũng nhìn theo ngón tay Vân Lục chỉ, phía dưới bụi cỏ có vết máu, theo độ dốc của bờ đê chảy vào trong nước, ở nơi nước tiếp giáp với bờ, uốn lượn lan ra như đóa hoa.

Lưu Phẩm Nhượng lập tức sai người đi xuống xem xét, chỉ chốc lát sau, bên dưới có thanh âm truyền đến, "Bâm Thứ Sử, phía dưới không có người, nhưng bên cạnh vết máu có dấu vết lôi kéo."

"Có thể là trầm thi hay không?" Lưu Phẩm Nhượng liên tưởng đến chuyện Ân Văn Văn bị trầm thi, lập tức nói.

Nhiễm Nhan trượt theo bụi cỏ xuống dưới đê, tự mình quan sát vết máu bị lôi kéo kia, dài khoảng nửa trượng, cách bờ đê bên cạnh một khoảng, vết máu cũng không có kéo dài đến mặt nước, chỉ tới một nửa liền gián đoạn.

Nếu là cần phải lôi kéo mới di chuyển được thân thể, vì sao chỉ kéo tới một nửa, dấu vết liền biến mất? Mặc kệ là trầm thi, hay là dời thi thể, đều không nên xuất hiện tình trạng này.

Lưu Phẩm Nhượng ở trên bờ đê phân phó phủ binh tìm kiếm trong phạm vi một dặm, còn mình đích thân xuống dưới kiểm tra vết máu. Hắn trong lòng cũng nóng như lửa đốt, mắt thấy án này sắp tìm được đầu mối, đã có người bị tình nghi, có nhân chứng, còn có một phần chứng cứ, cách chân tướng cũng chỉ có một bước, chỉ là hiện tại có rất nhiều bí ẩn còn chưa cởi bỏ, người bị tình nghi lại biến mất, nhìn bộ dáng còn có khả năng là bị người mưu hại.

Chẳng lẽ không phải giống như Ngụy nương nói, Ân Miếu Miếu cũng không phải là chủ mưu

Lưu Phẩm Nhuợng sút đầu mẻ trán, hăn nhìn chầm chằm vết máu dài nửa trượng, thở hắt ra, vuốt phẳng nôn nóng hỗn loạn trong lòng, quan sát thật kỹ những vết máu khác trên đê.

"Ân tam nương sẽ không xảy ra chuyện đi?" Vân Lục nói.

Nhiễm Nhan nhìn chầm chằm vết máu trong nước, rũ mắt không nói.

"Vân Lục, ta cùng với Ân Miểu Miểu quan hệ như thế nào?" Nhiễm Nhan lâm bầm hỏi.

Vân Lục hạ giọng nói: "Nương tử chẳng lẽ phát hiện cái gì? Muốn bao che nàng"

"Ngươi chỉ cần trả lời ta." Nhiễm Nhan nhíu mày.

Vân Lục áp úng một lúc lâu mới nói: "Nương tử ngoại trừ thân thiết cùng Ân Tú Nương, cùng các nương tử khác đều là giao tình bình thường."

Chương 72: Vết máu

"Phải không..." Nhiễm Nhan thát thán mà chậm rãи đáp, ánh mắt lại dừng trên một giọt máu ở bờ sông.

Trong pháp y học, phân tích vết máu ở hiện trường đã có đề tài nghiên cứu chuyên môn, người ở trạng thái khác nhau, vết máu lưu lại cũng khác nhau. Chỉ riêng vết máu mà nói, ở độ cao khác nhau và góc nghiêng khác nhau, giọt máu nhỏ xuống đều có sự khác biệt nhau rất lớn.

Mà một giọt máu này trên bờ sông, rất tròn, tia máu đều đặn bắn ra xung quanh với biên độ lớn.

"Thập Thất Nương phát hiện cái gì?" Lưu Phẩm Nhượng thấy Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm bờ sông phát ngốc, bèn vội vàng bước lại hỏi.

Nhiễm Nhan chỉ vào vết máu cạnh mũi chân, nói: "Ngươi xem, nó tròn như vậy."

Lưu Phẩm Nhượng nghe không hiểu ra sao, đầy mặt mê mang hỏi: "Cái gì?"

"Có thể hình thành vết máu loại này, chỉ có một loại tình huống, là người bị chảy máu, hoặc người, vật bị dính máu, dừng lại ở...đại khái..." Nhiễm Nhan giơ tay lên đến độ cao trên eo, "...chính là từ độ cao này, cũng có khả năng cao hơn một chút, vết máu này, từ nơi này rơi theo góc vuông xuống mặt đất, hơn nữa, thời điểm giọt máu rơi xuống, vật dính máu đứng yên bất động."

"Chắc chắn như vậy?" Lưu Thứ Sử tuy hỏi như vậy, trong đầu lại suy nghĩ, dưới tình huống như thế nào mà người hoặc vật dính máu, có thể ở dừng lại ở đây?

"Không tin ngài có thể dùng nước thử một lần, tuy sẽ khác một chút, nhưng đại thể là giống nhau." Nhiễm Nhan nói.

Lưu Phẩm Nhượng lại không thật sự đi thử nghiệm, phàm là tưởng tượng một chút liền có thể hiểu đạo lý trong đó, giọt nước bắn ra đều có hình như bầu dục, hơn nữa tia nước sẽ hướng về một phía, mà sẽ không xòe đều ra xung quanh. Hắn trong lòng cảm thấy lời Nhiễm Nhan nói rất có đạo lý, vết máu tròn như vậy, hơn nữa tia máu bắn ra đều đặn như vậy, chỉ có thể là nhỏ thẳng từ trên xuống.

"Thi thể bị lôi đi nửa đường, dấu vết lại biến mất, chẳng lẽ là lôi được một

nửa, đồng lõa hung thủ lại đây, đem người khiêng đến bờ sông, ném vào trong nước" Lưu Phẩm Nhượng suy đoán.

"Khả năng này cũng không phải không có, bất quá ta thiên về một khả năng khác." Nhiễm Nhan nhìn những con thuyền lui tới trên mặt sông, nói: "Cách nơi này không xa có cái bến tàu, độ sâu của nước khu vực này đủ cho thuyền cỡ trung đậu lại."

Lưu Phẩm Nhượng vỗ đầu một cái, bừng tỉnh đại ngộ nói: "Thì ra là thế, rất đúng! Rất đúng! Nếu như hung thủ đem thuyền đậu ở chỗ này, thả tấm ván xuống, dùng vải bao lại thi thể rồi kéo lên thuyền, vết máu cũng sẽ đột nhiên biến mất."

"Hơn nữa hung thủ có hai người. Ngay từ đầu, người này sức lực không lớn, khó khăn lắm mới đem người kéo tới đây, có thể lúc này tên đồng lõa đem thuyền đậu lại ở bờ, sắp xếp xong xui thì khiêng người lên thuyền, mà hai người này sức lực tuy rằng có lớn hơn chút, nhưng cũng không quá vững vàng, cho nên khi bước lên tấm ván đi đến chỗ tấm ván tiếp giáp với đầu thuyền, hắn đã cõi hết sức, phải dừng lại ổn định thân mình một lúc rồi mới tiếp tục bước lên thuyền." Nhiễm Nhan phân tích.

Lưu Phẩm Nhượng nhìn vết máu bị lôi kéo kia, phát hiện vết máu đó cũng không phải đột nhiên dừng lại, sau đó cùng không có dấu vết lôi kéo xoay tròn gì, nói cách khác, tấm ván thả xuống còn cách một khoảng, hung thủ cũng không trực tiếp lôi người lên tấm ván, mà đem người bao lại trước, cũng không có khả năng không lưu lại dấu vết nào.

"Người tới! Đi tới bến tàu tìm vài chiếc thuyền, lên mặt sông tìm người, mục tiêu là..." Lưu Phẩm Nhượng nhất thời thật đúng là không biết nên tìm người có hình dạng đặc thù gì.

Nhiễm Nhan trong đầu hiện lên hình ảnh đêm Thất Tịch đó, bèn tiếp lời:

"Hai nữ tử, một người mươi lăm mươi sáu tuổi, là Ân tam nương, một người là thị tỳ mươi sáu mươi bảy tuổi."

Lưu Phẩm Nhượng thoáng ngẩn ra, rồi quyết đoán phất tay nói: "Mau đi."

"Dạ."

Phủ binh chung quanh đồng thanh đáp.

Không bao lâu, liền có mấy chiếc thuyền ô bồng* rẽ lại đây, cái thứ nhất có đội chính Dương Dũng, hắn đứng yên như tháp sắt trên thuyền, chiếc thuyền không lớn bị nặng mà chìm xuống nước một chút, "Lúc này chỉ có thể tìm được loại thuyền này, thỉnh Thủ Sử thứ lỗi."

*loại thuyền nhỏ có mui được đan bằng tre hay lá, ko biết có nên dịch là 'ghe' hay không, để 'ô bồng' nghe cho ngầu.

"Không sao." Lưu Thủ Sứ cùng Nhiễm Nhan, Văn Lục bước lên thuyền, thân thuyền lại trầm xuống thêm một chút, Nhiễm Nhan đen mặt, mím môi dựa vào vách mui thuyền ngồi xuống.

Lão nhân chèo thuyền kia hết sức nhiệt tình, thấy sắc mặc Nhiễm Nhan, cười nói: "Nương tử yên tâm, thuyền nhà mỗ khi cần có thể chở hơn 10 người, trước nay đều rất ổn."

Người chèo thuyền vừa chèo thuyền, vừa ngẫu nhiên lén nhìn Nhiễm Nhan vài lần, cuối cùng vẫn là không nhịn được nói: "Bộ dáng nương tử so với Tề Lục nương mỹ nhân băng sương gì gì kia dễ coi hơn nhiều."

Văn Lục ngồi thuyền lại tự tại hơn nhiều so với cười ngựa, nghe người chèo thuyền nói như thế, xích xích cười nói: "Lão nhân gia nhìn kỹ Tề Lục nương rồi à?"

Tề Lục nương thoát nhìn tuy lạnh như băng sương, lại không điệu thấp, chuyên gấp qua nàng cũng không có gì kỳ quái, nhưng nàng mỗi lần ra cửa đều là chúng tinh cung nguyệt, bình thường nếu không phải tình huống đặc thù, trước mặt người khác đều mang mịch li, một lão nhân chèo thuyền muôn nhìn kỹ nàng, thật đúng là khả năng không lớn.

"Không nhìn cẩn thận, bất quá có nhìn xa xa, chân mày nàng quá nhỏ, mà đuôi mày lại nhêch lên, mắt mũi thì cũng đẹp, mới nhìn thì rất đẹp, nhưng nhìn thêm vài lần lại thấy nhạt nhẽo." Lão đầu nhi tuy rằng quần áo tả toi, nhưng bình luận tới nương tử diện mạo, một chút cũng không hàm hồ.

Văn Lục càng thêm cảm thấy hứng thú, "Tề Lục nương như vậy mà người cảm thấy nhạt nhẽo, vậy trong mắt người chẳng phải không có mỹ nhân?"

"Nhạt, nương tử nhà các người mới là đẹp, Thiên Đỉnh no đủ, mi tựa núi xa, mắt như nước trong, mũi cao mà không to, rất linh hoạt" lão đầu nhi cười ha hả rồi lại liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, bồi thêm một câu, "Bất quá ánh mắt hơi nghiêm nghị, nếu là thường xuyên cười, mới có thể càng thêm linh tú."

Lưu Phẩm Nhượng vội mà còn có tâm tư thảo luận chuyện không liên quan, phụ họa một câu: "Nói có lý."

Văn Lục bất mãn mà bĩu bĩu môi, "Ta xem nương tử của nhà chúng ta chỗ nào cũng tốt."

Nhà đòn lại cũng không nói tiếp nữa, cười vui vẻ tiếp tục chèo thuyền, dù sao trước mặt nương tử người ta lại xoi mói, là hành vi không lễ phép, lão nhân gia cũng biết điểm dừng, nếu nói nữa thì lại thành khinh bạc tiểu nương tử.

Dương Dũng đứng ở đầu thuyền, dư quang ngẫu nhiên xẹt qua người Nhiễm Nhan, cũng không phải là thường thức sắc đẹp, hẵn ngược lại đối với năng lực của Nhiễm Nhan thường thức hơn là với dung mạo.

Gió sông từng cơn nhè nhẹ, sóng trên mặt nước không lớn, thuyền đi còn vững vàng.

Qua một hồi lâu, một con thuyền có mui nhanh chóng bơi tới bên cạnh, trên đầu thuyền một bộ khoái cúi người nói: "Thú Sử, tìm được một chiếc thuyền hoa khả nghi, trôi trên mặt sông, trên boong thuyền không có ai, thuộc hạ lặng lẽ kiểm tra qua, cũng không ai chèo thuyền."

"Hm." Lưu Phẩm Nhượng trầm ngâm một lát, nói: "Lên thuyền bắt người đi, tốt nhất là có thể bắt sống."

Kỳ thật Lưu Phẩm Nhượng nghĩ một lúc lâu, cũng không nghĩ ra được, nếu đây là chuyện Ân tam nương làm, như vậy người bị giết lần này lại là ai?

Lưu Phẩm Nhượng thân là Thú sứ, tự mình đến đây bắt người đã xem như tận hết trách nhiệm, đương nhiên không có chuyện tự mình dấn thân nguy hiểm, cho nên chiếc thuyền ô bồng này của bọn họ đâu lại cách thuyền hoa kia hơn mười trượng, lấy thị lực của Nhiễm Nhan, có thể miễn cưỡng thấy rõ ràng mặt của người trên thuyền hoa.

Một đội người nhanh chóng bước lên thuyền hoa, lại thật lâu không dám vọt vào trong, phảng phất như đang giằng co.

Lưu Phẩm Nhượng nhìn một lúc, cảm thấy có chút không thích hợp, liền nói: "Nhà đò, đến gần thuyền hoa kia một chút."

Người chèo thuyền cũng hiểu đây là đang phá án, liền không nhiều lời, trực tiếp cho thuyền trôi về phía trước hơn mười trượng, lúc này có thể tinh tường mà nghe thấy thanh âm trên thuyền hoa.

Rất nhanh liền có nha dịch tới báo, "Thú Sử, con trai Tân thượng tá đang bị trói ở trên thuyền, Ân tam nương nói nếu chúng ta dám vào trong, nàng liền giết Tân Tú lang."

Chương 73: Tình yêu vặt vẹo

"Hỏi nàng một chút, có bằng lòng gặp Nhiễm Thập Thất Nương một lần hay không?" Nhiễm Nhan lên tiếng nói.

Nha dịch bên ngoài thấy Lưu Phẩm Nhượng không phản đối, liền ứng tiếng, bước lên thuyền lớn, nhưng mà còn chưa chờ nha dịch hỏi ra miệng, cửa khoang thuyền đã bị mở ra.

Một thị tỳ mặc áo váy màu nguyệt bạch lẳng lặng đứng ở cửa, đôi mắt hơi rũ, nhìn không ra thần sắc, "Nương tử nhà ta hỏi, Nhiễm Thập Thất Nương có phải đang ở đây hay không?"

Thuyền hoa cách thuyền ô bồng không xa, Nhiễm Nhan bọn họ có thể nghe thấy đối thoại trên thuyền, trên thuyền cũng đồng dạng có thể nghe thấy lời Nhiễm Nhan mới nói vừa rồi.

"Ta ở đây." Nhiễm Nhan từ trong thuyền ô bồng đi ra, được Văn Lục đỡ, nhảy qua hai chiếc thuyền bên cạnh, bước lên thuyền hoa.

Thị tỳ kia hơi giương mắt, ánh mắt từ trên mặt Nhiễm Nhan chuyển đến trên người Văn Lục, thần sắc phức tạp mà nhìn nàng một cái, rồi lại khom người nói với Nhiễm Nhan: "Nương tử thỉnh Thập Thất Nương vào trong." Nhiễm Nhan vừa động, lại bị Văn Lục giữ chặt, bèn quay đầu lại, thấy Văn Lục mang sắc mặt kinh nghi mà nhìn chằm chằm thị tỳ kia, "Vị Hạ!"

Thị tỳ bị Văn Lục gọi là Vị Hạ, bước chân hơi khụng lại, nhưng không quay đầu lại.

"Ngươi biết nàng?" Nhiễm Nhan hỏi.

Văn Lục gật đầu, "Nàng đã từng là thị tỳ bên người của Ân Tú Nương, sau khi Ân Tú Nương mất, nghe nói các nàng đều bị bán đi, không nghĩ tới vậy mà còn ở Ân phủ, nương tử, có thể hay không..."

Nhiễm Nhan hiểu ý Văn Lục, nàng có lẽ là hoài nghi Vị Hạ ghi hận Ân phủ, cho nên trãm phuong ngàn kẽ trả thù.

"Vị Hạ này, trang điểm có giỏi không?" Nhiễm Nhan nghĩ đến lớp trang điểm trên mặt người chết Phòn Xuân, có thể đem một thi thể chết đuối sưng to mà che đậy thành tốt như vậy, tuyệt đối không phải chuyện nữ tử bình thường có thể làm được.

"Cái này thì nô tỳ không biết, nhưng trước kia Ân Tú Nương có một đôi tay rất linh hoạt, nói vậy thì thị tỳ của nàng cũng sẽ không kém." Văn Lục đầy

bụng nghi hoặc, không biết Nhiễm Nhan tại sao lại đột nhiên hỏi qua chuyện này.

Nhiễm Nhan gật gật đầu, bước vào trong khoang thuyền, Văn Lục kéo không được nàng, liền đi theo.

Vén màn trúc lên, tình hình bên trong khoang thuyền hiện ra trước mắt, Tân Tú lang bị trói trên một cái giường nhỏ, trong miệng nhét một miếng vải lụa, tóc đen rối tung, có vẻ miếng vải lụa kia là từng dùng để buộc tóc, trên gương mặt anh tuấn mang vẻ phẫn nộ cùng sợ hãi, bộ dáng cũng vặn vẹo biến đổi.

Nhiễm Nhan nhìn theo ánh mắt của Tân Mô Sinh, bên dưới cửa sổ đối diện hắn, một bộ bào phục màu lục đậm, tay chân đều bị trói gô, trong miệng cũng bị nhét vải, người nọ mặt vừa trắng vừa gầy ôm, vậy mà là Trương Phi.

Dưới háng Trương Phi là một mảng máu tươi ghê người, trên khuôn mặt luôn dịu dàng của Ân Miếu Miếu mang một nụ cười quỷ dị, nàng đột nhiên rút ra chủy thủ cầm ở dưới háng hắn, theo chủy thủ bị rút ra, máu tươi tuôn ra như suối, phun thẳng lên đỉnh thuyền.

Văn Lục vội vàng kéo Nhiễm Nhan lui về phía sau hai bước.

Khuôn mặt trắng tréo của Trương Phi vẫn vẹo, trong miệng phát ra tiếng la khóc, nhưng vì miệng bị bịt lại, thanh âm tới bên miệng biến thành nức nở thê lương.

Mặc dù Nhiễm Nhan đã gặp qua không ít thi thể thảm không nỡ nhìn, cũng bị một màn này chấn trụ. Bên trong màn sương máu, Ân Miếu Miếu đứng dậy, cười ôn nhu với Nhiễm Nhan, "A Nhan, ngươi tới rồi!"

Nụ cười như hoa cúc mới nở, trên nền máu đỏ, cực kỳ quỷ dị đáng sợ. Văn Lục run rẩy che ở trước người Nhiễm Nhan, trên người bị bắn lên không ít máu, trong không khí tràn ngập khí vị tanh ngọt, làm người buồn nôn.

Nha dịch bên ngoài nghe thấy thanh âm, lập tức vọt vào, vừa vào trong liền bị một màn trước mắt này làm cho sợ hãi, máu phun đầy lên toàn bộ khoang thuyền, trước hôm nay, bọn họ kiên quyết không ngờ tới, trong cơ thể một người sẽ có nhiều máu như vậy.

Mùi máu còn tràn ngập trong không trung, khi cửa bị mở ra bắt đầu theo gió phiêu tán.

"A Nhan, ngươi biết không, chỉ có máu của hắn mới có thể giúp ta giải

thoát, tên cầm thú xấu xa này...ha ha ha" Ân Miếu Miếu cât tiếng cười to, trong thanh âm nhuộm đậm thê lương tuyệt vọng.

"Vì cái gì muốn giết hắn?" Nhiễm Nhan chậm rãi hỏi.

"Vì cái gì?!" thanh âm Ân Miếu Miếu đột nhiên sắc nhọn, ẩn ẩn đâm vào màng nhĩ người khác phát đau, nhưng ngữ khí chợt mềm xuống, "Ta vẫn luôn cho rằng hai năm trước người vây bắn ta là Tân Tú lang, lại không ngờ rằng là hắn! Là hắn lừa Tú Lang viết thư, dẫn ta tới, đoạt trong sạch của ta." Khuôn mặt thê lương của Ân Miếu Miếu dần dần nhiễm một tầng sợ hãi, phảng phất như trở lại đầu mùa xuân của hai năm về trước, "Hai năm trước, ta vào tiết Thượng Nguyên lần đầu tiên gặp được Tú Lang..."

Ân Miếu Miếu chậm rãi đi đến bên người Tân Mộ Sinh, quỳ ngòi trước giường, móc khăn ra từ trong lòng ra, nhẹ nhàng giúp hắn chà lau vết máu bắn lên mặt, lời nói nhỏ nhẹ chậm rãi, "Ngươi còn nhớ rõ không? Lễ hoa đăng tiết Thượng Nguyên năm ấy, trên đường rực rỡ đèn, ngươi bước xuống từ thuyền hoa ở bến đò, một thân áo màu xanh biển, tươi cười rạng rỡ, ta liền cảm thấy đèn rực rỡ đầy đường cũng không so được khoảnh khắc ngươi xoay người cười lên."

Nước mắt Ân Miếu Miếu từ trong mắt rơi xuống, làm trôi đi vết máu do bắn trên mặt, lộ ra một ít da thịt trắng nõn. Nàng duỗi tay cởi dải lụa bịt miệng Tân Mộ Sinh ra, lầm bẩm nói: "Ngươi có từng thích ta không? Cho dù chỉ là một chút!"

Tân Mộ Sinh đã bớt hoảng sợ, hắn có thể cảm nhận được thời điểm Ân Miếu Miếu hỏi câu này, là xuất phát từ tình cảm khắc cốt cõi nào. Từ trước tới nay đều là hắn truy đuổi mỹ nhân, lại chưa từng cảm thụ qua tình yêu cực nóng như vậy, dù cho tình yêu này đã trở nên vặn vẹo. Hắn nhất thời lại có chút không biết làm sao, trên thực tế hắn chưa bao giờ chú ý qua người vẫn luôn đứng ở bên cạnh Tề Lục nương này, thiếu nữ dịu dàng đều bị hào quang kia che lấp, nhưng giờ phút này mặc dù biết chính mình thân ở nguy hiểm, lại không muốn lừa nàng, chỉ nói: "Ta...không biết!"

Trên mặt Ân Miếu Miếu tràn ra một nụ cười sáng sủa, bên má phải nở ra một cái lúm đồng tiền rất nhạt, "Ngươi chưa từng lung tung dỗ ta, ta thật cao hứng, ta biết ngươi không thích ta, trong mắt ngươi trước giờ chỉ có Tề Lục nương, hiện tại chỉ có A Nhan, ta vĩnh viễn đều không bằng các nàng." "Vì cái gì lại thích mỹ nhân hả?" Ân Miếu Miếu cười nhẹ, mặt mày xinh đẹp, cùng bộ dáng ôn hòa ngày thường khác một trời một vực, "Nhìn ngươi bị các nàng trào phúng, ta đau lòng lại thống hận, cũng từng nghĩ, vì sao ta không có được tự sắc như bọn Tề Lục nương kia, dù cho ngươi chỉ yêu ta nhất thời nửa khắc, ta cũng không hối hận. Cho nên, khi ta thấy lá thư kia của ngươi, trong lòng cực kỳ cao hứng..."

Nhiễm Nhan xem như nghe hiểu, Ân Miếu Miếu lúc vừa nhìn thấy Tân Mộ Sinh trong lễ hoa đăng tiết Thượng Nguyên, liền tâm sinh ái mộ, mà Tân Mộ Sinh xử sự luôn luôn hoang đường, bị Trương Phi lừa gạt viết thư hẹn Ân Miếu Miếu, hắn có lẽ có việc khác, cũng có lẽ cẩn bản quên là từng hẹn với Ân Miếu Miếu, vì thế để cho Trương Phi chui chõ trống, đoạt trong sạch của nàng.

Có khả năng lúc ấy Trương Phi dùng mè dược hay gì đó, làm cho Ân Miếu Miếu xong việc vẫn luôn cho rằng người cùng mình phát sinh quan hệ là Tân Mộ Sinh.

Ân Miếu Miếu đứng dậy, ném chùy thủ trong tay xuống, thần sắc bình đạm mà đối diện Lưu Phẩm Nhượng: "Hàn Sơn là ta ra lệnh cho Thúy Mi giết, Phồn Xuân là ta giết, cũng là ta muốn giết Văn Lục, hết thảy đều là ta làm." Lưu Phẩm Nhượng phát phật tay, sai người đem Ân Miếu Miếu bắt lại, "Mang về nha môn lại cẩn thận thảm vân."

Ân Miếu Miếu bị hai gã nha dịch nâng, khi đi qua bên cạnh Nhiễm Nhan, trên mặt lại mang nụ cười sáng ngời, nàng giật giật môi, lại không nói lời nào.

Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm bóng dáng nàng, mày hơi hơi nhăn lại.

"Thập Thất Nương, ngươi đến xem thử, Trương lang quân còn cứu được hay không?" Lưu Phẩm Nhượng thúc giục nói.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt liếc nhìn Trương Phi đang hôn mê một cái, nàng một chút cũng không muốn cứu tên cầm thú này, dù cho hắn bị Ân Miếu Miếu đâm thành như vậy, Nhiễm Nhan một chút cũng không thông cảm, nhưng ánh mắt rơi xuống dưới háng hắn, mới đi qua ngồi xóm xuống, cầm cổ tay Trương Phi lên thăm mạch.

Qua năm giây, mới mở miệng nói: "Không cứu được."

Chảy nhiều máu như vậy, mặc dù ở kiếp trước của nàng cũng không nhất định có thể cứu đến sống, nơi này lại không có cách nào truyền máu, mặc dù Nhiễm Nhan có thể nghĩ ra biện pháp truyền máu vào, hắn cũng chờ không nổi.

Lưu Phẩm Nhượng xoa xoa chòm râu, lòng tràn đầy nghi hoặc, hắn thật ra không quan tâm sinh tử của Trương Phi, phá án mới là máu chốt. Mặc dù hiện tại Ân Miếu Miếu chính miệng thừa nhận là nàng giết người, còn có rất nhiều chỗ làm người không nghĩ ra, tỷ như Ân Miếu Miếu vì cái gì muốn giết Hàn Sơn, lại vì cái gì muốn giết Phồn Xuân, chẳng lẽ tùy tiện giết chết hai người, chỉ vì muốn giá họa cho Tân Mộ Sinh?

Hai gã nha dịch cởi bỏ dây trói cho Tân Mộ Sinh, hắn liếc mắt nhìn tham trạng của Trương Phi một cái, rồi nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Mấy người vừa mới ra khỏi khoang thuyền, liền nghe thấy bên ngoài một trận rối loạn.

Vị Hạ bị hai gã nha dịch cắn lại, mà Ân Miểu Miểu đã đi đến đầu thuyền. Nàng dừng chân ở đầu thuyền, nghiêng người liếc mắt nhìn Tân Mộ Sinh một cái, con ngươi thanh thiền như nhiễm sương mù, lúm đồng tiền như hoa.

Nhiễm Nhan hơi nheo mắt, trong đầu hiện lên những đoạn ngắn linh tinh vụn vặt: Hai khói thi thể thiêu nữ trong phủ nha kia... thân ảnh màu hồng anh đào như nở hoa trong nước kia...

"Ân tam nương! Đứng yên!"

Theo sau tiếng la lớn, năm sáu tên bộ khoái đồng loạt nhào qua.

Ân Miểu Miểu cười nhạo, khoe môi tràn ra một tia máu tươi, mấy tên nha dịch lập tức vọt lên, nàng bỗng chốc ngửa ra đằng sau, ngã từ trên thuyền xuống.

Một nha dịch bắt được tay áo nàng, 'roẹt' một tiếng, vải bị xé rách, ngay sau đó là tiếng rơi 'tùm' vào trong nước.

"A Văn!!" Nhiễm Nhan hô nhỏ một tiếng, bước nhanh vọt tới đầu thuyền. Lưu Phẩm Nhượng trong lòng sốt ruột, nhưng không phải không để ý cái tên Nhiễm Nhan vừa gọi ra, trước tiên hét lớn một tiếng, "Mau đi xuống vớt người!!" rồi quay người hỏi Nhiễm Nhan: "Ngươi vừa mới kêu nàng A Văn?"

Nhiễm Nhan bình tĩnh nhìn đóa hoa máu đỏ tươi tràn ra trên mặt nước, dần dần uốn lượn rồi khuếch tán, rồi nhanh chóng biến mất, lầm bầm trả lời:

"Nàng không phải Ân Tam nương, mà là người lẽ ra hai năm trước đã bị trầm thủy chết, Ân Tứ Nương, Ân Văn Văn."

"Cái gì?" Lưu Phẩm Nhượng kinh hãi, "Chẳng lẽ là song sinh?"

Nhiễm Nhan chuyển hướng qua Văn Lục, "Ta vẫn nhớ không ra, ngươi nói một chút đi, Ân Miểu Miểu và Ân Văn Văn lớn lên giống nhau không?"

Văn Lục trợn mắt há mồm, trong đầu còn chưa nghĩ kịp, nghe nói Nhiễm Nhan hỏi chuyện, liền đúng sự thật đáp: "Các nàng đúng là song sinh, chỉ là lớn lên thì không giống nhau như đúc, chỉ có bảy phần tương tự, dù chỉ gặp qua một lần, cũng tuyệt đối sẽ không nhận sai."

"Nàng đến cả bộ dạng người chết chìm cũng che dấu được đến bảy tám phần, thay đổi dung mạo chính mình một chút thì có là gì!" Nhiễm Nhan thở dài một hơi nói.

Văn Lục nói Ân Miểu Miểu và Ân Văn Văn chỉ có bảy phần tương tự, chỉ sợ trong đó còn có nguyên nhân khí chất, Ân Văn Văn là một nữ hài hoạt

bát tươi đẹp, mà Ân Miếu Miếu lại an tĩnh dịu dàng.

Nếu Ân Văn Văn trang điểm khác đi, lại cố tình bắt chước cử chỉ biểu tình của Ân Miếu Miếu, chỉ e là có thể lẩn lộn nghe nhìn.

Chương 74: Thiếu nữ

Nhà dịch đều là người địa phương sinh trưởng ở Tô Châu, trong đó không thiếu người bơi rất tốt, đáng tiếc sông Bình Giang quá lớn, Ân Văn Văn chìm vào đáy nước nhất thời không biết bị trôi đi nơi nào, muốn vớt nhất định khó khăn.

Lưu Phẩm Nhượng sai người tiếp tục vớt, nếu đúng như lời Nhiễm Nhan nói, người này là Ân Văn Văn, như vậy mặc kệ sống hay chết, đều là máu chốt của vụ án.

"Ngươi như thế nào kết luận nàng chính là Ân Văn Văn?" Lưu Phẩm Nhượng nghi hoặc nói: "Dù lúc trước Ngụy nương có nói qua Ân Văn Văn năm đó bị người làm bẩn, mới vừa rồi ở trong khoang thuyền, nàng cũng thừa nhận bị Trương Phi làm bẩn, nhưng cũng có khả năng là Ngụy nương nói dối."

"Có một mặt là bởi vì lời khai của Ngụy nương, còn có một mặt khác." Nhiễm Nhan nhớ tới hai khối nữ thi được phân ra lúc ở phủ nha, "Hai cổ thi thể được lọc ra kia, đều chưa từng mang thai hoặc sinh nở qua."

"Chẳng lẽ ở trên thi cốt còn có thể nhìn ra là có từng mang thai hay không?" Lưu Phẩm Nhượng ngạc nhiên nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, "Nếu năm đó người bị làm bẩn rồi trầm thủy mà chết quả thật là Ân Văn Văn, như vậy chỗ xương mu của nàng hẳn sẽ có dấu vết. Căn cứ vào lời khai của Ngụy nương, hẳn là nàng cho đến lúc gần tử vong mới sinh non, thai kia ít nhất ba tháng, mà trên hai bộ hài cốt được phát hiện kia đều không thấy dấu vết sinh nở."

Lúc ấy khi Nhiễm Nhan nhìn hai bộ hài cốt kia, trong lòng liền có vài điểm hoài nghi: Một là trong đống thi cốt căn bản không có thi thể Ân Văn Văn, hai là Ngụy nương đã nói dối. Mà điểm hoài nghi thứ nhất lại có hai tình huống, hoặc là người chết không phải Ân Văn Văn, hoặc là năm đó thi cốt được phát hiện không phải nàng người bị trầm thủy.

Nhiễm Nhan xâu chuỗi hết những điểm đáng ngờ lại, đưa ra cái phán đoán lớn mật này.

"Nói như vậy, là Ân Tú Nương bị người làm bẩn, cho nên giết Ân tam nương rồi mạo danh thay thế?" Lưu Phẩm Nhượng cũng biết Ân phủ có quy củ nghiêm khắc, mỗi ngày của Ân Văn Văn trôi qua khăng định không tốt

lắm, nàng cùng tỳ tỳ song sinh sống với nhau nhiều năm, muôn bắt chước bộ dạng cũng không khó.

"Căn bản không phải như vậy!" Vị Hạ đang bị giữ chặt khàn giọng nói. Ánh mắt Lưu Phẩm Nhượng sắc bén mà nhìn chăm chăm nàng, âm thanh lạnh lùng nói: "Vậy ngươi nói cho rõ tình hình thực tế."

"Là Ân Văn Thư! Tam nương là do Ân Văn Thư ném vào trong sông Bình Giang!" Vị Hạ một câu nói ra tin tức kinh người, "Ta nghe lén được hắn muôn đem nương tử đi trầm đường, vì thế ta xúi giục nương tử đi tìm Tần Tú lang, sau đó dùng mê được làm Tam nương hôn mê, hóa trang cho nàng, Ân Văn Thư sợ chuyện nương tử có thai hư hỏng bị truyền ra ngoài, sẽ bại hoại thanh danh Ân thị, liền thừa dịp nguyệt hắc phong cao đem nàng quăng vào trong sông Bình Giang."

Ân thị vốn không phải là đại tộc thế lực lợi hại gì, bất quá là dựa vào nữ nhi được dạy dỗ đến hiền lương thực đức, đem một đám nữ nhi gả đi mấy đại tộc nhà cao cửa rộng, mới có thể giữ được địa vị cả tộc, mà những nữ nhi Ân thị được gả đi các đại tộc nhà cao cửa rộng kia, tất cả cũng đều dựa vào thanh danh như vậy của Ân thị mới có thể thăng lung, không đến mức bị người xem nhẹ. Có thể nói, nếu chuyện này bị lan truyền ra, đối Ân thị là đả kích trí mạng cỡ nào.

Chỉ là Nhiễm Nhan vẫn cảm thấy trái tim băng giá, mặc kệ là Ân Tam nương hay là Ân Tú nương, đều là nữ nhi thân sinh của hắn a! Sao có thể hạ thủ tàn nhẫn như vậy?

Mà những gì Vị Hạ nói, cũng đã chứng thực phỏng đoán của Nhiễm Nhan, Ân Văn Văn trước khi đi tìm Tần Tú lang, cũng đã sinh non, nếu không Ân Văn Thư không có khả năng nhận sai người.

Vụ án đã tiến triển đến bước đột phá, chỉ cần trông giữ tốt nhân chứng, lại chờ Ân Văn Văn được vớt lên, nghiệm thi tìm thêm chứng cứ, án này liền có thể kết thúc.

Bán thê cầu vinh, yút thê bỏ nữ, vì tài sát phụ, những việc này đã nhìn đến quen mắt, Lưu Phẩm Nhượng tuy rằng thôn thức, nhưng cũng vì vụ án đã có manh mối mà cảm thấy nhẹ nhàng không ít.

Nhiễm Nhan cũng nhìn quen mưu sát, chỉ là trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng buồn bã.

Qua khoảng một khắc, trong nước mới có chút động tĩnh, nha dịch trên thuyền thấy Ân Văn Văn được vớt lên, lập tức đi qua hỗ trợ, mấy người dễ như trở bàn tay mà đem người kéo lên.

Vẻ duyên dáng trên gương mặt Ân Văn Văn đã bị trôi đi, lộ ra một gương mặt tái nhợt, lúc này Ân Văn Văn nhắm chặt hai mắt, vừa mới nhìn thì dung mạo cũng không có gì khác nhau. Nhưng sau khi nhìn kĩ, mới phát hiện dung mạo nàng đúng là có một chút khác biệt với vẻ dịu dàng của Ân Miểu Miểu, đuôi lông mày và khói mắt hơi nhêch lên, ngũ quan cũng tươi trẻ hơn nhiều so với Ân Miểu Miểu.

Vân Lục trợn mắt há mồm, Tân Mộ Sinh cũng là kinh ngạc nói không nên lời, trong phút chốc, hắn chợt nhớ lại nữ tử nghịch ngợm mà lớn mật vào đêm hoa đăng tiết Thượng Nguyên hai năm trước.

Ngày ấy hắn cùng một đám bạn nhậu phóng xuống từ trên thuyền hoa, cười nói đi vào trong chợ, vừa đi vừa cùng bọn họ đàm luận về mấy vị mỹ nhân yêu thích trong thành, bỗng nhiên từ trong đám người chui ra một thiếu nữ trên mặt mang mặt nạ, mặc áo váy màu hồng anh đào, há miệng liền hỏi hắn: "Ngươi là lang quân nhà ai?"

Trương Phi ngả ngớn đánh giá nàng từ trên xuống dưới, "Tiểu nương tử, như thế nào mà cả đại danh đình Tần gia Tứ Lang cũng không biết?" Ân Văn Văn đối với hắn làm như không thấy, một đôi mắt đen bóng thăng trầm nhìn vào Tân Mộ Sinh, nghe thấy thân phận của hắn, đôi mắt cong lên, nét cười lộng lẫy phát ra lóe mắt, làm người duyệt qua vô số mỹ nữ như Tân Mộ Sinh cũng thoảng ngẩn ngơ một lát.

Thiếu nữ nhón mũi chân, áp sát đèn bên cạnh Tân Mộ Sinh, nói nhỏ: "Ta tên là Ân Văn Văn"

Hơi thở như hoa lan phun ở vành tai hắn, thân mình Tân Mộ Sinh hơi cứng đờ, đến khi muôn nhìn nàng, Ân Văn Văn đã mang theo một chuỗi tiếng cười thanh thúy, chui vào trong đám người như một con mèo con, cong eo chạy xuyên qua những dãy hàng rong.

Tân Mộ Sinh tâm tình bỗng nhiên vui vẻ, ném xuống một đám bạn, nói: "Các ngươi đi chơi trước đi, ta đi một chút sẽ về."

Mọi người cười vang, ôn ào lớn tiếng chúc mừng hắn đêm nay diễm phúc không cạn.

Tân Mộ Sinh lúc này không có tâm tư gây rối gì, hắn dù có ăn chơi trác táng, cũng bất quá là một đại nam hài mười sáu mươi bảy tuổi, bị vẻ hoạt bát nghịch ngợm của Ân Văn Văn ảnh hưởng, liền đuổi theo sau nàng một hồi, khi đến bên bờ sông, lại không nhìn thấy bộ váy hồng anh đào kia đâu. "Uy!!"

Đang lúc hắn cực kỳ thất vọng, lại nghe trên thuyền có người gọi hắn, vội vàng giương mắt nhìn qua.

Ân Văn Văn bám vào trên lan can thuyền, hai chân vươn ra từ dưới rào chắn, tà váy màu hồng anh đào xòe ra như một đóa hoa.

Nàng nhô đầu ra từ rào chắn, trên khuôn mặt phúng phính hơi có chút trẻ con có cái lúm đồng tiền nhỏ nhõ, nằm trên má bên phải, "Ngươi chính là Tân Tú lang? Người không giống như tỷ tỷ các nàng nói."

Tân Mộ Sinh ngửa đầu cười hỏi: "Các nàng nói ta như thế nào?"

"Các nàng nói ngươi là đứng núi này trông núi nọ, thấy một cái yêu một cái." Ân Văn Văn đúng sự thật đáp.

Những lời này Tân Mộ Sinh nghe qua không ít, bình thường không cảm thấy nhục mà còn thấy tự hào, nhưng không hiểu sao, khi nghe thấy Ân Văn Văn trả lời ngây thơ như vậy, trong lòng lại có chút tức giận cùng hổ thẹn, hùm hùm nói: "Vậy ngươi sao lại thấy ta không giống như các nàng nói?"

Ân Văn Văn suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Ngươi cười lên tựa như thái dương, ta cảm thấy ngươi không phải như các nàng nói."

....

Gió sông hơi lạnh, Tân Mộ Sinh run lập cập, từ trong hồi ức phục hồi tinh thần lại, rũ mắt nhìn nữ tử nằm ở trên boong thuyền, mặt mày mơ hồ còn có thể nhìn ra nhan sắc tiêu lệ năm đó. Chỉ là giờ này khắc này, khuôn mặt đã tái nhợt, khéo miệng không ngừng tràn ra máu tươi.

Đáy lòng Tân Mộ Sinh bỗng nhiên tràn ngập khủng hoảng cùng hối hận, khi đó, Trương Phi nói hắn nhìn trúng Ân Miểu Miểu, nhờ hắn viết một bài thơ hẹn nàng, hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ mà vung bút viết luôn, ngòi bút nhanh nhẹn, văn thải nổi bật.

Nhưng mà phong thư này lại lấy danh nghĩa Tân Mộ Sinh mà đưa đi Ân phủ, không biết như thế nào lại bị Ân Văn Văn nhìn thấy, bởi vậy trốn nhà chạy ra chỗ hẹn hò, Trương Phi trước đó chỉ nhìn thấy Ân Miểu Miểu từ xa, sau khi phát hiện ra Ân Văn Văn, liền ngộ nhận, rồi đoạt đi trong sạch của nàng.

Chương 75: Phê bình

Nha dịch ra sức mà giúp Ân Văn Vãn ói nước ra, lại phát giác từ trong miệng nàng trào ra toàn bộ là máu tươi, vội vàng cạy miệng nàng ra nhìn, không khỏi cả kinh nói: "Thú Sử, nàng cắn lưỡi tự sát!"

Từ đầu đến cuối, Nhiễm Nhan đều đứng ở cách đó không xa, nàng chưa từng di động, mới vừa rồi trong chớp mắt Ân Văn Vãn rời xuống nước kia, Nhiễm Nhan đã thấy khoe môi nàng tràn ra máu tươi, Ân Văn Vãn yêu hận đều mãnh liệt như vậy, nếu thật sự hạ quyết tâm muốn chết, sao có thể lưu lại sinh cơ cho mình.

Nàng dùng máu tươi của Trương Phi rửa sạch cùu hận trong nội tâm, sợ cũng chỉ đi đến đây thôi! Trong lòng Bình Giang còn linh hồn của Ân Miếu Miếu, nàng như vậy mới cảm thấy công bằng, mới có thể nhắm mắt.

Nhiễm Nhan mím môi, rũ mắt nhìn thi thể nằm ở trên boong thuyền.

"Nương tử, ngươi không sao chứ?" Văn Lục lo lắng hỏi.

Nhiễm Nhan lắc đầu, nàng nhớ rõ Nhiễm Vân Sinh từng nói qua, Ân Văn Vãn là một nữ hài hoạt bát hay cười, hơn nữa thường xuyên làm lơ gia quy, có chút phản nghịch, một nữ hài như vậy mà phải làm bộ điển phạm dịu dàng hiền thực, đối với nàng mà nói là một loại dày vỏ cực độ đi! Hơn nữa mạng của nàng, là được giữ lại nhờ mạng của thân tỷ tỷ nàng, thời thời khắc khắc cứ lo lắng sợ bị người chọc thủng.

Bị người chọc thủng? Nhiễm Nhan ngẩn ra một chút, trong lòng hiểu rõ, Ân Văn Vãn ngụy trang cũng không hoàn mỹ, có lẽ là bị Hàn Sơn và Phồn Xuân nhìn ra cái gì, đơn giản giết người diệt khẩu, giá họa Tần Tú lang.

Nhiễm Nhan hít sâu một hơi, sau khi cáo từ Lưu Phẩm Nhượng, liền mang theo Văn Lục xuống khỏi thuyền hoa.

Vụ án đã tới giai đoạn này, Nhiễm Nhan cũng không còn muộn để ý nữa, giờ cũng như trước kia, nàng chỉ phụ trách nghiệm thi, thăm dò hiện trường vụ án, cung cấp phương hướng chính xác và mạnh mẽ cho hình trình, nếu vụ này không liên quan đến an nguy của Văn Lục, nàng cũng tuyệt đối sẽ không xen vào việc người khác.

Dựa vào vách xe ngựa, Nhiễm Nhan lấy từ trong tay áo ra cuộn giấy mà Ngụy nương nhét cho nàng, cẩn thận mở ra, bên trong có ba tờ giấy được cẩn thận xếp lại với nhau.

Mặt trên có mấy hàng chữ nhỏ, Nhiễm Nhan nhích lại gần cửa sổ, thấy rõ nội dung trên giấy.

Là khé nhà.

Nhiễm Nhan nhanh chóng giở qua tờ giấy thứ hai, vẫn là một tờ khé nhà, nhò ánh sáng xuyên qua kẽ màn trúc, Nhiễm Nhan nhìn thấy rõ ràng, ở đây có hai tờ là khé của cửa hàng trong chợ đông ở Tô Châu, còn một tờ là khé của một tòa nhà ở thành Dương Châu.

Ba tờ đều chỉ là khé nhà, ở Đường triều, nữ nhân không có quyền sở hữu đất, nhưng thật ra có thể có được một ít khé nhà, khé bán mình làm nô tỳ, đây chắc là đường lui Ngụy thị chuẩn bị cho mình hoặc Thúy Mi, đáng tiếc, hết thảy đều mất, phần tiện nghi này lại là nàng chiếm được.

Nhớ tới nữ tử như thủy mặc trong mưa bụi kia, Nhiễm Nhan khẽ thở dài, đem khé nhà xếp kỹ thả lại vào trong tay áo.

Nhiễm Nhan đoán chính mình sẽ nhanh chóng bị đưa đi Ânh Mai am lě Phật, nên chuẩn bị hôm nay phải đi một chuyến đến Thái Tú quán, tuy là, nàng hiện tại cũng không thiếu chút tiền kia, nhưng làm người phải giữ lời hứa, nếu đã thu tiền đặt cọc, trị một nửa, thì không thể vô cớ mà ngưng.

Vân Lục bị thương nặng mới khỏi, sáng sớm nay mệt nhọc, sắc mặt bắt đầu có chút trắng bệch, nhưng không yên tâm để Nhiễm Nhan một mình đi ký quán, khăng khăng muốn đi theo.

Khi đã qua ngọ, Nhiễm Nhan liền ở phủ nha đổi xe ngựa xong, ở cổng chợ phía đông tìm cái quán rượu, tùy ý dùng cơm trưa, rồi mướn hai cỗ kiệu ở bên đường đi đến Thái Tú quán.

Cuối ngõ nhỏ sâu thẳm, cửa sau Thái Tú quán vẫn đóng chặt. Vân Lục hạ kiệu, tiên lên nắm môn hoàn gỗ cửa.

Cửa từ bên trong kẽ kẹt một tiếng mở ra, một thiều nữ áo váy màu lam hoa hồng phấn thò đầu ra, vẻ mặt lười nhác mà nhìn Vân Lục, ngáp một cái, nói: "Ký quán chúng ta tháng này không mở cửa" dừng một chút, chợt cảm thấy đối phương là nương tử, không phải là tới tìm hoan mua vui, lại nói: "Nơi này là Thái Tú quán, các ngươi tìm người nào?"

"Làm phiền tiểu thư thông báo, nương tử chúng ta là y sinh tới xem bệnh cho Tử Tự tiểu thư." Vân Lục khách khí nói.

Đôi mắt thiều nữ kia tức khắc mở tròn vo, tờ mờ mà nhìn Nhiễm Nhan

mang theo mịch li, không nói một lời, ngũ khí lại cung kính không ít, "Không cần thông báo, nguyên lai là y nữ, a mỗ đã dặn dò qua, các ngươi vào đi."

Thiếu nữ vẩy lam dẫn Nhiễm Nhan vào cửa, khom người nói: "Mời theo ta."

Tiến vào bên trong Thải Tú quán, so với lần trước có tiếng đàn sáo ầm ī loáng thoảng truyền đến, trong viện lúc này có vẻ càng thêm yên tĩnh, ánh mặt trời ngày hè đem thực vật trong viện phơi đến héo, nhiệt khí bốc hơi mang theo hơi thở mùi hoa cỏ nồng đậm, lại buồn bã vô cùng.

Khi đi ngang qua hành lang, thấy bên hồ sen có mấy kỹ nữ chỉ mặc lụa mỏng dựa vào lan can trong đình, rảnh rỗi mà uy cá, nói chuyện phiếm.

Hai nữ tử đang nói chuyện bát quái nhìn thấy Nhiễm Nhan cùng Văn Lục trên hành lang, ánh mắt tức khắc sáng lên, vẻ tịch mịch nhảm chán bị quét đi, phấn chấn bừng bừng mà vỗ vỗ một nữ tử mặc váy lụa mỏng màu xanh lá cây đang cho cá ăn ở bên cạnh, "Ai... đừng uy nữa, hai ngày nay cá đều bị ngươi cho ăn mà no chết mấy con."

Nàng kia cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ta không uy cá thì có thể làm gì? Ai biểu mấy tiểu súc sinh này quá dai dột, uy nhiều ăn nhiều, oán ta được sao!"

Hai người bên cạnh dùng sức túm nàng, nữ tử kia lúc này mới cảm thấy có khác thường, lười nhác mà nhìn theo ánh mắt hai người còn lại, thấy Nhiễm Nhan một thân được bao phủ bên trong mịch li, cũng lên tinh thần, nhỏ giọng hỏi: "Đó là người nào?"

Một nữ tử khác nói: "Nghe nói a mỗ mấy ngày nay không mở cửa, đều là vì chờ một người tới, đó là người này sao?"

"Người nào? Hoa khôi? Hồ cơ?" nữ tử mặc váy lụa xanh lá cây dựa sát vào hỏi.

"Mới không phải hoa khôi hay Hồ cơ gì, là một y nữ, á, gần đây nghe nói qua mấy chuyện Nhiễm Thập Thất Nương, thành Tô Châu cũng chỉ có mình nàng là y nữ, ta đoán chính là nàng."

"Nhiễm Thập Thất Nương!? Chính là Nhiễm Thập Thất Nương mỗ người chết rồi bị Nghiêm gia từ hôn kia?"

"Thành Tô Châu còn có Nhiễm Thập Thất Nương khác sao? Nghe nói bộ dáng cực mỹ, không thua kém Tề Lục nương, vốn dĩ hôn sự cùng Nghiêm gia vừa đúng môn đăng hộ đối, trai tài gái sắc, chật chật, đáng tiếc nha, nàng làm cái gì không được, lại đi làm chuyện nghiệm thi kia để hạ thấp chính mình"

Thanh âm các nàng nghị luận được ép tới rất thấp, nhưng ở trên hành lang vẫn có thể mơ hồ nghe thấy, Văn Lục mắt tóe lửa, nô khí đằng đằng nói: "Nương tử! Chúng ta không cần đến đây chẩn bệnh cho các nàng! Ngay trước mặt mà còn nói khó nghe như vậy, sau lưng còn không biết đến mức nào! Chúng ta không chịu đựng chuyện bực mình này được."

Giọng Văn Lục lớn, vừa mới rông xong không đến hai giây, một bộ áo vảy đỏ nhạt liền từ phòng trong vọt ra, chỉ vào đám kỹ nữ nói xấu người khác kia, lạnh lùng quát: "Đám tiểu tiện nhân các ngươi, ba ngày không tiếp khách liền muôn đàn ông, hiện tại trước mặt người ta bếp xếp, chọc y sinh bỏ đi, cẩn thận A mỗ đem hết đám các ngươi quăng tới quân doanh"

Đám kỹ nữ kia rùng mình, vội vàng đứng dậy chỉnh đốn trang phục uốn gối hành lễ bồi tội với Nhiễm Nhan.

Nữ tử vảy đỏ nhạt hòa hoãn xuống, chuyển qua Nhiễm Nhan cười làm lành nói: "Các nàng đều là đồ hạ tiện, lời nói ra cũng đều khó nghe, ngài ngàn vạn lần chớ có để trong lòng."

Nhiễm Nhan nhận ra nữ tử này, là Hồng Hạnh nàng lần trước gặp qua một lần, vì thế nhàn nhạt lên tiếng, "Dẫn đường đi."

Hồng Hạnh đã nói đến mức này, lại so đo thì có vẻ nhỏ mọn, Văn Lục cũng chỉ có thể chịu đựng tức giận, hừ lạnh một tiếng, theo Nhiễm Nhan vào trong.

"Nhiều ngày không thấy, nương tử có bình an không?" Hồng Hạnh cười ngâm ngâm dò hỏi.

"Bình an." Ánh mắt Nhiễm Nhan đảo qua mặt nàng, thấy không có mụn nước, liền biết trung dược lúc trước khai có tác dụng.

Lại đi qua hai cái cổng vòm, quẹo qua một hành lang mới thấy phòng ốc thấp thoáng trong bụi hoa, vừa bước vào trong phòng, mùi trung dược nồng nặc xông vào mũi, nơi này vẫn là gian phòng lúc trước an bài cho Tử Tự ở, chưa từng thay đổi.

Phía trước cửa sổ một nữ tử mặc y phục trắng đoan chính mà quỳ ngồi, mặc dù là ở trong phòng, trên mặt nàng vẫn che lụa mỏng.

Nghe thấy tiếng bước chân, nữ tử quay đầu lại, một đôi mắt đẹp nghi hoặc mà nhìn Nhiễm Nhan.

"Tử Tự, đây là y nữ đã chữa khỏi bệnh cho ngươi" Hồng Hạnh bệnh cũng không có chuyển biến xấu, tâm tình nàng cực hảo, đối đãi với Nhiễm Nhan cũng khác trước, phân phó thị tỳ đứng một bên: "Mau đi nói cho A mỗ, y nữ tới."

Thị tỳ theo tiếng lui ra ngoài.

Tử Tự lúc này mới có phản ứng, đứng dậy hướng về Nhiễm Nhan khom người hành lễ.

Nhiễm Nhan cởi giày quỳ ngồi xuống tịch ở đối diện nàng, thanh âm nhàn

nhạt nói: "Ngồi xuống đi."

Tử Tự không nghĩ tới thái độ Nhiễm Nhan lanh đạm như vậy, hơi ngẩn ra một chút, ngay sau đó cũng ngồi trở lại trên tịch.

"Mấy ngày gần đây mun mủ trên người khép lại thế nào?" Nhiễm Nhan hỏi.
Tinh thần Tử Tự đã nhiều ngày vẫn luôn ở vào trạng thái hoảng hốt, tiết tấu của Nhiễm Nhan quá nhanh, tĩnh lược hết mấy việc hàn huyên xã giao, đi thẳng vào chủ đề, nàng lại nhất thời phản ứng không kịp.

Hồng Hạnh lập tức tiếp lời nói: "Khá hơn nhiều, có mấy chỗ đều đã kết vảy bóc ra, A mỗ nói nếu có thể không chế được bệnh tình, liền kiên nhẫn chờ ngài quay lại."

Yên Nương thật là trầm ổn, cứ như vậy mà tin tưởng nàng? Hay là bản thân nàng ta quá mức tự tin?

Nhiễm Nhan nhìn kỹ làn da lộ ra bên ngoài y phục của Tử Tự, rất nhiều mun mủ trên tay, trên mặt đã bắt đầu kêt vảy, có một ít vừa mới bóc ra, lộ ra làn da non.

"Khôi phục không tồi, hiện tại phải tiến hành bước cuối cùng trị liệu cho ngươi, có thể sẽ đau một chút." Nhiễm Nhan ra hiệu Văn Lục đem thùng dụng cụ đặt ở trên bàn.

"Không sao, chỉ cần có thể trị hết bệnh, ta cái gì cũng đều nguyện ý chịu đựng." Tử Tự buồn bã nói.

Bởi vì nàng nhiễm phải bệnh này, thân tỳ tuy duy nhất vì nàng phải dùng những năm tháng cuối của tuổi thanh xuân để hầu hạ một lão nhân đã qua tuổi nửa trăm, mà bản thân nàng từ một nữ tử mỹ mạo lại biến thành một người xấu xí.

Nhiễm Nhan minh bạch tâm tình của Tử Tự, vừa lấy ống tiêm từ trong rương ra, vừa nói: "Lát nữa ta cho ngươi mấy phương thuốc điều dưỡng, sau khi lành bệnh, dung mạo sẽ khôi phục lại bảy thành."

Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua cái mũi hơi sụp của Tử Tự, nàng chỉ là một pháp y, không phải bác sĩ chính dung, đối với loại khuyết tật trên mặt này vô năng vô lực.

Tử Tự trong lòng vui vẻ, vội vàng nói lời cảm tạ.

Nhiễm Nhan rũ mắt nhàn nhạt nói: "Không cần khách khí, là lấy tiền."

Tử Tự ngạc nhiên Nhiễm Nhan dùng cái nhíp kẹp kim tiêm ngâm trong rượu lên, đặt bên trong một loại nước trong rửa qua xong thì gắn lên ống tiêm, thủ pháp thành thạo, giống như thủ pháp pha trà. Nàng cũng không phải thiếu chút tiền ấy, chỉ là cảm thấy tính cách của Nhiễm Nhan thật sự rất kỳ lạ, thoạt nhìn thập phần lạnh nhạt, nhưng lại biết ý nghĩ trong

lòng nàng, còn khuyên nhủ nàng, xong lại đem giới hạn vẽ ra rành mạch.
"Đưa cánh tay đây." Nhiễm Nhan rút từ lọ đựng Penicillin ra một chút,
ngẩng đầu nói với Tử Tự.

Chương 76: Ván cờ tàn cục ở chợ đông

Nhiễm Nhan gỡ mitech li xuống, dùng vải bông dính rượu chà lau một vùng da trên cánh tay Tử Tự, dùng tay đè lại cổ tay nàng, nhìn cái kim tiêm hơi thô, tâm than, dùng cái này để thử phản ứng* thật là khó khăn a.

*nguyên gốc là 'bì thí', là chích vào một tí tẹo dưới da để kiểm tra coi có bị dị ứng thuốc hay không, mũi kim hiện đại mạnh hơn rất nhiều, chắc là A Nhan đang cầm cái kim chích heo!

Kim tiêm dùng để thử phản ứng rất nhỏ, như vậy mới dễ bè cảm vào dưới làn da, lại không đâm sâu đến cơ bắp cùng mạch máu, kim tiêm càng thô, tỷ lệ thất bại lại càng lớn.

Ánh mắt Hồng Hạnh cùng Tử Tự nhất thời bị dung mạo của Nhiễm Nhan hấp dẫn, dù sao đây cũng là nhân vật gần đây nhà nhà ở thành Tô Châu đều biết, mà cũng không phải thanh danh tốt gì.

Tử Tự đang nhìn đèn nhập thần, chợt cảm thấy cánh tay đau xót, theo bản năng muốn rút về, mà Nhiễm Nhan tựa hồ đoán được động tác của nàng, gắt gao đè lại cổ tay nàng, chờ đến khi kim tiêm Penicillin chích ra một cái bọc nhỏ trên cánh tay nàng, lúc này mới rút kim ra.

"Đừng đụng tới nó, để yên đó chờ một lát." Nhiễm Nhan đem kim tiêm thả qua một bên, lại lấy ra ống tiêm cùng kim tiêm khác, gắn lại thành một cái, ngẩng đầu nhìn liếc nhìn Hồng Hạnh, "Đưa cánh tay tới."

Vì Nhiễm Nhan dùng được không chế được bệnh khó trị trên người các nàng, nên hai người cũng đều rất tin nhiệm nàng.

Hồng Hạnh nhìn vẻ mặt rối răm của Tử Tự, sợ hãi mà kéo ống tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng như tuyết, nhỏ giọng hỏi: "Đau không?"

Tử Tự chỉ lo nhíu mày, sau một lúc lâu cũng không nói được một chữ.

Thử phản ứng đau hơn nhiều so với chích, hơn nữa con đau này sẽ kéo dài khá lâu, đối với cổ nhân không quen bị chích mà nói, đích xác rất đau.

Lúc này Yên Nương cũng đã chạy vào, vào nhà liền cảm thấy không khí không thích hợp, Tử Tự nhíu mày, rũ mắt không nói, mà Hồng Hạnh lại mím chặt môi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Yên Nương không khói nhíu mày, làm một kỹ nữ, như thế nào có thể thắt lẽ đối với khách nhân? mặc kệ tiếp đãi là nam hay nữ, là già hay trẻ, đều phải linh hoạt nắm giữ cảm xúc mới được.

"Nhiễm y sinh lại đây, Yên Nương không tự mình tiếp đón, thật sự thát lẽ." Yên Nương khi vào đến nội thất đã giấu đi hết thảy cảm xúc, cười khanh khách cáo lỗi với Nhiễm Nhan.

"Yên Nương khách khí, ta từ trước đến nay không thèm để ý mấy nghi thức xã giao này, mời ngồi." Nhiễm Nhan đang chà lau rượu lên cánh tay Hồng Hạnh, "Được ta làm ra, có một bộ phận người không thể sử dụng, cho nên phải thí nghiệm trước một chút, thí nghiệm này không có nguy hiểm, chỉ là hơi đau chút."

Yên Nương gật đầu nói: "Nhiễm y sinh trị bệnh nghiêm cẩn, thật sự đáng để những người gọi là thần y đương thời học tập."

Nàng nói, ánh mắt dừng trên mặt Nhiễm Nhan, trong sóng mắt bình tĩnh hiện lên một tia kinh diễm, nhưng nháy mắt kinh diễm này theo Nhiễm Nhan mặt không đổi sắc đem kim tiêm đâm vào trong da trên cánh tay Hồng Hạnh mà tan biến.

Nhiễm Nhan không nói một lời mà đem hết ba người tiêm xong thuốc thử phản ứng, Yên Nương vẫn luôn nói chuyện với Nhiễm Nhan, nàng xưa nay gặp qua nhiều người muôn hình muôn vẻ, cũng rất biết quan sát thần thái người khác, thấy Nhiễm Nhan cũng không mắt kiên nhẫn, liền tiếp tục bắt chuyện, "Nghe trong thành đòn đãi, ngài còn biết nghiệm thi?"

Thời điểm nói ra những lời này, Yên Nương cẩn thận mà đánh giá nàng. Nhiễm Nhan thản sắc nhàn nhạt nói: "Nghiệm thi một lần một trăm lượng, chắc giá, nếu có người yêu cầu, cứ việc tới tìm ta."

Yên Nương trong lòng thầm khen, Nhiễm Nhan nói lời này thoát nghe rất có vẻ con buôn, hơn nữa có chút không lễ phép, nhưng thái độ đối mặt với đòn đãi kiểu này, rộng rãi đến làm người khác phải hâm mộ.

"Nhiễm y sinh có trí tuệ khí độ khiến người khác khâm phục, chỉ là ta không thể không nhắc nhở một hai câu." Yên Nương nhìn Nhiễm Nhan thấy nàng hơi nhuộm mày, mang bộ dáng chăm chú lắng nghe, liền nói: "Có những lời đòn đãi, ngươi không để ý tới nó, nó sẽ có vẻ buồn cười, theo thời gian dài mà dần dần biến mất, nhưng cũng có những lời đòn đãi tựa như một lưỡi dao vô hình sắc bén, trúng phải một đao, có thể vĩnh không thể xoay người."

Nhiễm Nhan gật đầu nói: "Đa tạ lời khuyên của ngài."

Nhin thần sắc Nhiễm Nhan không có chút gợn sóng, Yên Nương biết chính

mình đã làm điều thùa, nương tử trước mặt này, thoát nhìn cao ngạo, trên thực tế lại là một nữ tử thông minh.

Hai khắc sau, thử phản ứng có kết quả, thực may mắn, ba người đối với Penicillin đều không dị ứng. Nhiễm Nhan lại quan sát thêm khoảng hai khắc nữa, xác định sẽ không xuất hiện phản ứng dị ứng, mới tiêm Penicillin vào cho các nàng.

Không có dây thun, Nhiễm Nhan đành phải dùng ruột động vật thay thế, sau khi xử lý sạch sẽ đem hong gió, đã nhìn không rõ hình dạng, còn có chút co dãn. May mà mọi người tuy rằng rất tò mò, nhưng xét thấy y thuật là bí mật không truyền ra ngoài, cũng không mở miệng dò hỏi.

Tiêm xong Penicillin, Nhiễm Nhan lại dặn dò mấy người này những việc cần chú ý, liền mang theo Văn Lục vội vàng đi về.

Khi chạy đến gần chỗ xe ngựa dừng ở gầm chợ đông, phát hiện phía bên phải có chút kẹt, thường hay có người dựa ở cửa nghỉ chân.

Xưa nay nếu có loại này náo nhiệt, Văn Lục nhất định sẽ nhào lên, nhưng nàng mệt nhọc cả một ngày, lúc này có chút khí lực vô dụng, cũng không muôn xem náo nhiệt.

Nhiễm Nhan cùng Văn Lục ở chung quanh dạo qua một vòng lại một vòng, cũng không tìm thấy xe ngựa, Văn Lục chỉ vào chỗ bị người xúm lại kia, "Có thể là bị che ở sau hay không?"

"Qua nhìn xem đi." Nhiễm Nhan nói.

Hai người đi vòng qua đám đông, Văn Lục trong lúc lơ đãng nhìn xuyên qua khe hở giữa đám người, thoáng nhìn thấy thanh niên mặc bào phục xám trắng bị vây ở bên trong, đang cuộn tròn ngồi xổm ở giữa, vội vàng giữ chặt. Nhiễm Nhan nói: "Nương tử, người xem kia không phải Tang tiên sinh sao? Không biết có chuyện gì..."

Nhiễm Nhan không tự giác mà nhíu mày, mỗi lần gặp được tên nhị hóa kia, khẳng định sẽ không có chuyện gì may mắn phát sinh, cho nên theo bản năng mà không muôn quản hắn, nhưng nghĩ đến hắn đã giúp mình không ít lần, hơn nữa còn thiếu hắn một lần nghiêm thi chưa thực hiện, chỉ sợ cũng không thể thực hiện, cho nên đành phải dừng chân.

"Lớn tiếng gọi hắn." Nhiễm Nhan nói.

Văn Lục mặc dù trung khí không đủ, lấy hơi rống một rống, vẫn là chấn trụ không ít người, "Tang tiên sinh! Tang tiên sinh!"

Tang Thần đang ngồi xổm trên mặt đất nghe thấy thanh âm này, vội đứng lên, mặt mày vui mừng mà nhìn xung quanh. Mọi người nhìn đến phản ứng này của hắn, tự giác theo hướng thanh âm mà tránh ra một con đường.

Vân Lục đỡ Nhiễm Nhan đi qua, thấy dưới chân Tang Thần bày một bàn cờ, một lão già đang nhíu mày minh tư khổ tướng.

Nhiễm Nhan lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn tình hình, hình như là tên nhị hóa này ra ngoài bày tàn cục kiêm tiền.

"Nương tử sao lại đến đây?" Tang Thần đầy mặt vui mừng hỏi.

Nhiễm Nhan thuận miệng nói: "Có một số việc cần làm."

Tang Thần hoàn toàn không nghe được khẩu khí có lệ của Nhiễm Nhan, gương mặt ứng đở hỏi: "Nương tử khi nào trở về? Có tiện cho tại hạ đi nhờ?"

Gương mặt tuấn lăng của hắn nhiễm một tầng mây đố, nháy mắt liền nghe thấy chung quanh có không ít phụ nhân phát ra tiếng cảm thán.

"Ta đang chuẩn bị trở về." Nhiễm Nhan nghĩ thầm, người đang cùng người khác hạ cờ, cũng không thể lập tức chạy lấy người đi.

Ai ngờ, Tang Thần nháy nhót nói: "Tại hạ cũng đang chuẩn bị trở về, nương tử chờ tại hạ một lát?" Dứt lời, hắn trưng mà nháy nháy miệng, một đôi mắt ngâm nước tràn đầy chờ mong mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan.

Theo ánh mắt chờ đợi của hắn, bên cạnh không biết có bao nhiêu ánh mắt như dao nhô phóng lên người Nhiễm Nhan.

"Khụ!" cách tạo sa, Nhiễm Nhan ho khan một tiếng, nói: "Ngươi nhanh lên."

Nụ cười trong sáng của Tang Thần mang theo một tia mừng thầm, một tia ngượng ngùng, vội vàng ngồi xổm xuống bắt đầu thu thập bàn cờ, thuận tiện đổi với lão già kia nói: "Tiền bối, tại hạ muốn thu quán về nhà, ngài có thể về nhà nghỉ tiếp, ngày mai lại đến tìm tại hạ tiếp tục."

Lão già kia trùng mắt, "Ván cờ phức tạp như vậy, lão hủ như thế nào nhớ trụ?"

Tang Thần nghe vậy, lập tức lấy ra giấy bút từ trong sọt, đặt ở trên sọt giấy, xết xet mà vẽ xuống cục diện hiện tại của bàn cờ.

Lời editor: hé hé, ông già đánh cờ cùng tên với mình ;p

Chương 77: Nương tử hảo hung hăn

Tang Thần đem hình vẽ kì phô nhét vào tay lão nhân, rồi mang cả quân cờ, bàn cờ cùng nhét hết vào trong sọt, cũng không lo lấy tiền, vội vã mà vác sọt lên, "Nương tử, tại hạ đã thu thập hảo."

Nhiễm Nhan gật đầu, xoay người đi ra khỏi đám người.

"Vị tiểu lang quân này!" Lão giả cầm kì phô đứng lên, giương giọng kêu.

Tang Thần dừng chân, nghi hoặc nhìn hắn, "Tiền bối gọi tiểu bối lại có chuyện gì?"

Lão giả phát tay áo chắp tay thi lễ, "Tiểu lang quân tài hoa hơn người, lão hủ cực kì ngưỡng mộ, không biết tiểu lang quân tên huý là...?"

Tang Thần vội vàng đáp lễ nói: "Tại hạ Tang Thần, tự Tùy Viễn, là thực sự mới tới Chu gia thôn."

"Tang Tùy Viễn?" ánh mắt lão giả sáng lên, rồi lại có chút không thể tin tưởng mà truy vấn: "Không biết lão sư của tiểu lang quân là vị nào?"

Tang Thần suy nghĩ một chút, hắn có rất nhiều lão sư, chỉ là mấy tiến sĩ ở Thái Học, còn có những bậc đại nho ở thành Trường An, hắn đều gọi là lão sư, chẳng qua chân chính giáo thụ hắn tri thức, chỉ có một người mà thôi, bèn nói: "Ân sư của tiểu bối là Hoài Tĩnh pháp sư của chùa Hưng Thiện."

Lão giả sắc mặt vui vẻ, liên tục nói: "Cửu ngưỡng đại danh, hai ngày nữa, lão hủ tất nhiên tới cửa bái phỏng"

Tang Thần nói: "Tiểu bối hai ngày sau sẽ ở trong nhà đợi tiền bối đại giá."

Hai người hành lễ với nhau, lúc này mới chia tay.

Ván cờ kết thúc, đám người cũng dần dần tan đi, lúc này mới nhìn thấy có sáu bảy chiếc xe ngựa bị kẹt ở một góc không thể nhúc nhích, trong đó có một chiếc là của Nhiễm phủ.

Sau khi Nhiễm Nhan cùng Văn Lục lên xe, Tang Thần mới ngồi xuống bên cạnh xa phu.

Xe ngựa chậm rãi chạy ra khỏi chợ đông, một đường vũng vàng.

Văn Lục sớm đã nhìn ra Tang Thần có ý với Nhiễm Nhan, dù sao trên đường cũng nhảm chán, liền dựa vào cửa xe, hỏi thăm: "Tang tiên sinh, lão sư của ngươi sao lại là một hòa thượng?"

Bên ngoài truyền đến thanh âm trong trẻo của Tang Thần, tựa hồ tâm tình hắn không tồi, "Tại hạ lúc nhỏ được gởi nuôi ở trong chùa Hưng Thiện, biết

chữ đọc sách đều là nhờ Hoài Tĩnh pháp sư dạy dỗ, pháp sư tuy rằng chưa từng nhận lễ bái sư, nhưng trong lòng tại hạ, hắn vừa là thầy vừa là cha." Nhiễm Nhan nghe Nhiễm Vân Sinh nói qua thân phận của hắn, rõ ràng là con vợ cả ở Thôi thị, lại bị vứt bỏ đến nhà mẹ đẻ của mẫu thân, phỏng chừng nhà ngoại hắn cũng không muốn dưỡng đưa nhỏ này, liền trực tiếp ném vào trong chùa miếu, cũng khó trách lại dưỡng ra tính nét như vậy. Văn Lục lại không biết thân thế của hắn, nghe nói bị gởi nuôi ở trong chùa, liền hỏi: "Tang tiên sinh là bởi vì mệnh cách không tốt, mới bị gởi nuôi ở trong chùa sao?"

"Cái này tại hạ không biết, Hoài Tĩnh sư phụ cũng chưa từng nói qua, hắn chỉ nói sẽ cho tại hạ cưới vợ sinh con trước 18 tuổi, bất quá..." Tang Thần có chút mỉm cười, "Tại hạ nhà nghèo, tiền đồ xa vời, sợ cũng không có nương tử nào nguyện ý gả cho tại hạ."

Nhiễm Nhan khéo miệng giật giật, Bác Lăng Thôi thị kêu nhà nghèo, trúng liền bốn năm Trạng Nguyên còn gọi là tiền đồ xa vời! Nhiễm Vân Sinh còn nói, phu quân lý tưởng nhất trong cảm nhận của Trường An quý nữ là Tang Thần, chỉ sợ hắn vừa xuất hiện, liền không biết có bao nhiêu nương tử tranh đoạt muôn gả.

Tang Thần nói như vậy, chỉ sợ là chưa bao giờ coi chính mình là con cháu Thôi thị đi!

"Vì sao phải đến động môn bày tàn cục?" Nhiễm Nhan đột nhiên hỏi. Tang Thần nghe thấy thanh âm của Nhiễm Nhan, sững sốt một chút, chợt cười vui vẻ, "Lúc trước tại hạ mượn người ta một gian lò nung, lão bản chưa từng lấy tiền, sau mới biết được là giá xa xỉ, tại hạ cùng với vị lão bản kia không thân, cũng không nhận nổi ân tình nặng như vậy từ người ta, cho nên liền bày cái tàn cục kiêm một ít tiền."

"Lát nữa về ta liền đưa 20 lượng qua cho ngươi đi, lò nung kia tính ra cũng là ta dùng." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

"Như vậy sao được!" Tang Thần lập tức phản bác, lại yếu ớt nói: "Sẽ có một ngày tại hạ trả hết."

Nhiễm Nhan hỏi: "Ngươi bày tàn cục, thu bao nhiêu tiền một ván?"

"Mười văn." Tang Thần nháy nháy miệng, trong lòng tính nhanh coi mình cần mấy năm mới có thể trả hết 20 lượng.

Nhiễm Nhan ổn định tâm tình, tiếp tục hỏi: "Mấy tàn cục này của ngươi là từ đâu mà có?"

Tang Thần ẩn ẩn cảm giác được Nhiễm Nhan có chút không cao hứng, sợ hãi đáp: "Tại hạ ngày thường khi không có việc gì, liền nghĩ ra chút tàn cục

để tự tiêu khiếu, vì mấy năm nay đặc biệt không có việc gì, cho nên nghĩ ra rất nhiều."

^^

Nhiễm Nhan cứng họng, bị hắn chọc tức đến cực kỳ bất đắc dĩ, lại bật cười, "Phí bao nhiêu đó tâm lực trí tuệ, dù là cái tàn cục, mỗi lần hạ cờ cũng mất một canh giờ, ngươi chỉ thu mười văn tiền? Người có biết cái gì gọi là giá trị hay không?"

Nhiễm Nhan đối với Tang Thần vẫn luôn lạnh lanh đậm đậm, bỗng nhiên phát hỏa lớn như vậy, làm Tang Thần bên ngoài như đứng trên đống lửa, như ngồi trên đống than, cẩn thận giải thích: "Nguyên bản là thu mười lăm văn, nhưng vị tiền bối kia nói mắc."

"Mười lăm văn, ngươi thực sự có tiền đồ." Nhiễm Nhan cắn răng nói. Đúng là vừa tức giận vừa buồn cười, Nhiễm Nhan tốn sức một hồi lâu mới đem tâm tình của mình hòa hoãn một chút, nhưng chợt nghĩ, chuyện này thì liên quan gì đến mình! Hắn không cần số tiền đó, mình cứ trực tiếp ném cho hắn không phải tốt sao?

"Văn Lực, lát nữa xuống xe, lấy 20 lượng từ tiền chẩn bệnh vừa rồi đưa cho Tang tiên sinh." Nhiễm Nhan lạnh lùng nói.

Tang Thần nhỏ giọng mà quật cường nói: "Tại hạ không cần, tại hạ là một cái đường đường..."

Nhiễm Nhan ngắt lời hắn, quật cường ngạnh nói: "Ta đã đưa, ngươi nhất định phải cần! Không cần thì ném!"

Tang Thần rụt rụt cổ, dùng thanh âm cực kì nhỏ vô cùng nhở lấm bẩm: "Nương tử hảo hung hán, 'Nữ sử châm' có ghi: phụ đức thượng nhu, hàm chươn trinh cát. Trong 'Liệt nữ truyện' cũng từng nói: Thanh nhàn trinh tĩnh, thủ tiết chỉnh tề, hành kỷ hữu si, động tĩnh hữu pháp, gọi là phụ đức." "Ngươi vào đây." Nhiễm Nhan chậm chạp nhả chữ.

Ngồi ở ngoài xe Tang Thần thân mình cứng đờ, đem đầu vùi vào sọt, làm bộ không nghe thấy.

Nhiễm Nhan không kiên nhẫn nói: "Tang tiên sinh là chuẩn bị để ta đi ra ngoài thỉnh ngươi sao"

Tang Thần xê dịch mông, lúc này mới chậm rì rì mà vén màn lên, nhanh chóng nhìn thoáng qua sắc mặt Nhiễm Nhan, trên khuôn mặt tuấn tú vừa đỏ vừa trắng, cũng không biết là thẹn thùng hay là sợ hãi, nắm chặt sọt, quỳ ngồi ở trước cửa xe, "Nương tử có gì phân phó"

"Tang tiên sinh nói xem cái gì gọi là phụ đức?" Nhiễm Nhan một tay chống đầu, nghiêng người bên kỵ, nhường mắt nhàn nhạt nhìn hắn.

Thần thái như vậy, trong vẻ trầm tĩnh lại lộ ra vài phần lười biếng, Tang Thần chỉ nhìn một cái, trong đầu liền trống rỗng, nơi nào còn nhớ rõ cái gì phụ dung phụ đức, chỉ vội vàng rũ mắt, áp úng không biết nên nói cái gì.

Văn Lục thấy Tang Thần bị nương tử nhà mình dọa sợ tới mức bộ dáng giống như con thỏ, phì cười.

Tang Thần càng quần bách đến không chỗ dung thân, cả vành tai đều có thể nhô ra máu.

"Tang tiên sinh, nương tử nhà ta là cùng người nói giỡn, tiên sinh chớ có câu nệ." Văn Lục biết tính Nhiễm Nhan, sau khi lành bệnh tuy rằng người trở nên có chút lạnh nhạt, nhưng bình thường cũng sẽ không phát hỏa, huống hồ Tang Thần cũng chưa làm ra cái tội ác tà trời gì, chẳng qua hành động của hắn dễ gây bức bối, mà nàng không có chỗ phát tiết thôi.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dạng tuấn tú nhưng quần bách của hắn, trong lòng có chút đồng tình, vốn là con nhà thế gia quyền quý sinh ra đã ngậm thìa vàng, chỉ vì mẹ đẻ có địa vị thấp, chỉ có thể ở trong chùa miếu lớn lên cùng một đám hòa thượng. Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan có chút muốn gặp vị Hoài Tịnh pháp sư kia, là dạng người gì mà có thể đem Tang Thần dạy thành cái đức hạnh này.

Văn Lục cố giảng hòa, nhưng không khí lại chưa bởi vì vậy mà tốt lên. Trong xe một trận trầm mặc, xe ngựa chạy trên đường ruộng, phát ra thanh âm lộc cộc lộc cộc. Sắc trời chuyên tối, mây tía tươi đẹp che kín phía chân trời, mọi thứ trong trời đất như được mạ lên một tầng kim hồng, gió đêm mát lạnh.

Xe ngựa lung lay mà đi qua cầu gỗ, Tang Thần đôi mắt trong trẻo bất an nhìn chằm chằm bên ngoài màn trúc, thật vất vả chịu đựng cho đến khi đi qua hết cầu, mới yên tâm mà nhẹ nhàng thở ra.

Nhiễm Nhan nhìn dáng vẻ này của hắn, không biết sao, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một chút cảm giác hận sắt không thành thép, không khỏi hỏi: "Phật gia không phải nói xem nhẹ sinh tử sao? Người đã ở chùa miếu mà lớn lên, sao còn hiểu không ra?"

"Hoài Tịnh pháp sư nói, tại hạ vô duyên với Phật, cho nên hiểu không ra." Tang Thần một đôi mắt trong như trời xanh vô tội mà nhìn chằm chằm rương gỗ trong tầm tay Nhiễm Nhan.

Cái này làm Nhiễm Nhan cảm thấy kỳ quái, nàng biết mấy vị hòa thượng đó động một chút liền nói duyên phận, phàm là nói tới duyên phận, đều là người có duyên, giờ mới nghe có người nói "Cùng Phật vô duyên", trong lòng đối với vị Hoài Tịnh pháp sư kia đột nhiên sinh ra cảm giác đã gấp cao nhân.

"Ngươi không cần lúc nào cũng 'tại hạ', 'tại hạ', ta nghe mà phiền lòng." Nhiễm Nhan ngữ khí chậm lại, nàng phát hiện, nếu như không phải liên quan đến vấn đề nguyên tắc, bọn họ vẫn có thể tâm bình khí hòa mà đối

thoại.

Chẳng qua, có đôi khi Tang Thần phạm nhị, Nhiễm Nhan luôn muốn giải phẫu hắn, nghiên cứu một chút cấu tạo não bộ của hắn cùng người bình thường có cái gì không giống nhau, đặc biệt là hiện tại...sau khi nghe nói qua sự tích của hắn, Nhiễm Nhan càng thêm hứng thú nồng hậu, rất rất rất muốn giết người diệt khẩu, mổ não ra nhìn.

Tang Thần đương nhiên không biết mình đã thành éch xanh nằm trên bàn mổ trong đầu Nhiễm Nhan, vẫn rất vui vẻ, bình thường lúc mới quen biết, người ta phần lớn sử dụng khiêm xưng, tôn xưng, chỉ có sau khi tương đối quen thuộc, mới có thể xưng hô thân thiện. Hắn cảm thấy đây là biểu hiện quan hệ được kéo gần lại, vẻ sung sướng đều viết hết lên mặt.

Vân Lục trong lòng âm thầm cảm thấy đáng tiếc, Tang Thần dáng vẻ đờđờ, cho dù hình như so ra kém Tiêu lang quân nhân trung long phượng trong miệng Hình Nương, cũng là cái khiêm khiêm quân tử, nếu gia thế tốt một chút, dù không có thanh danh thì cũng được a! Vì thế chưa từ bỏ ý định hỏi: "Tang tiên sinh quê nhà ở nơi nào? Trong nhà còn có thân nhân?"

Tang Thần đáp: "Hoài Tĩnh pháp sư nói, ta sinh ở Việt Châu, cũng chính là Liêm Châu bấy giờ. Sau khi cha mẹ đều lần lượt qua đời, ta bị đưa đến Tang gia ở Trường An, Tang gia không thể nuôi nấng, cho nên mới đưa đến chùa Hưng Thiện gởi nuôi."

Từ khi Tùy vong Đường hưng, Lý thi phụng Đạo gia Lý Nhĩ làm tổ tiên, Phật giáo dần dần bị Đạo giáo thay thế, lực lượng triều đình nâng đỡ Đạo giáo, chùa miếu nơi nơi đều hoang phế, đạo quán lại san sát, cũng may Phật giáo ở trong dân gian còn có đông đảo tín đồ, hơn nữa kẻ thống trị sẽ không để cho một giáo phái nào độc quyền, cũng thường xuyên trợ giúp một hai lần, nên mới có thể sinh tồn.

Chùa miếu vốn không dễ sinh tồn, nếu không phải Tang gia cúng thêm không ít tiền dầu đèn, bọn họ sao có thể không duyên không cớ mà thu dưỡng một cái hài tử? Còn là một cái hài tử vô duyên với Phật.

Những lời đó của Hoài Tĩnh pháp sư, Nhiễm Nhan biết Tang Thần sẽ không tin, nhưng hắn lại đem nó coi như thật, không biết là xuất phát từ tâm lý tránh trốn, hay là tình nguyện tin tưởng trên thế gian này mình tại đây vẫn còn một chỗ áp.

Vân Lục thở dài, "Nô tỳ lỗ mãng, còn thỉnh Tang tiên sinh thứ lỗi."

Tang Thần vội vàng xua tay nói: "Không ngại không ngại."

Chương 78: Ảnh Mai am

Nhiễm Nhan quay đầu qua chỗ khác, không nhìn hắn nữa, một đường lảng lặng mà về tới thôn trang.

Vừa mới xuống xe, liền nhìn thấy Nhiễm Vân Sinh cùng Hình Nương mang theo mấy thị tỳ đứng ở cửa chờ, Nhiễm Nhan trong lòng cười lạnh, nên tới cuối cùng cũng tới.

Hình Nương dùng khăn không ngừng lau nước mắt, nước mắt vừa ngưng, nhìn thấy Nhiễm Nhan lại lập tức trào dâng mà ra.

"Hình Nương, phát sinh chuyện gì?" Văn Lục nghi hoặc hỏi.

Hình Nương giọng nói vì khóc nhiều mà có chút khàn khàn, nức nở nói:

"Trong tộc muôn đưa nương tử đi Cảnh Mai am lễ Phật lau mình, nương tử tuổi còn trẻ liền phải sống nơi thanh đăng cổ phật"

Nhiễm Vân Sinh cau mày, chuyện này thật sự khó giải quyết, nếu trong tộc muôn xử phạt Nhiễm Nhan, hắn thật ra có thể nói mấy câu, giúp đỡ giảm bớt tội, nhưng lễ Phật lau mình, chuyện này thoát nhìn không phải là quá nặng, Nhiễm thị cần một cái bậc thang đi xuống, cho dù Nhiễm Vân Sinh trong miệng nở hoa, cũng vẫn hồi không được việc này.

"Đây cũng không phải chuyện gì xấu, chờ có lo lắng." Nhiễm Nhan ôn nhu an ủi Hình Nương.

"A Nhan, ngươi ở Cảnh Mai am nghỉ ngơi chừng một tháng, ta xử lý tốt sự tình ở Tô Châu xong sẽ mang ngươi hồi Trường An, chuyện này ta đã suy nghĩ rất lâu, có chín thành năm chắc là có thể thuyết phục đại bá cùng các tộc lão." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan dừng một chút, nói: "Được."

Rời khỏi Tô châu, thì có thể thoát ly bớt trói buộc của cái gia tộc này, ở một trình độ nào đó, không cần mọi chuyện đều phải chịu người khác bài bố, Nhiễm Nhan đối với cái nhà này không có bất cứ lưu luyến gì, nếu có thể cùng Nhiễm Vân Sinh đi ra phía bắc, đó là tốt nhất.

Từ lúc Nhiễm Mỹ Ngọc nói ra chuyện lễ Phật sáng nay, Nhiễm Nhan vẫn luôn suy nghĩ lợi và hại trong đó, vô luận là nhìn từ góc độ nào, cũng không nên đi tranh cãi.

Trước mắt bởi vì chuyện nghiêm thi nháo đến dư luận xôn xao, Nhiễm Nhan đang ở trên đầu sóng ngọn gió.

Đại Đường nghiệm thi trinh thám cũng không quá thịnh hành, người bình thường không biết nghiệm thi cũng là một kỹ thuật cần được trau dồi, bọn họ cho rằng chỉ cần biết chút y thuật, lá gan lớn một chút thì đều có thể làm ngỗ tác, nàng hiện tại cũng bất quá là bị người coi khinh thôii, nếu còn không biết thu liêm, bị người có tâm lợi dụng, thật sự sẽ giống như lời Yên Nương, lời đồn đãi sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén giết chết nàng. Hơn nữa thân phận người tản lời đồn còn chưa tra ra, càng phải điêu thấp hành sự mới được. Cho nên, đi Ánh Mai am là lựa chọn tốt nhất.

"Trong tộc yêu cầu khi nào đi?" Nhiễm Nhan hỏi.

Hình Nương căm giận mà lau khô nước mắt, nói: "Đêm nay lão nô cũng cảm thấy nương tử chắc là vào chùa trụ lại mấy ngày, nhưng lang quân thật là quá vô tình, thế nhưng lệnh cho nương tử suốt đêm nay phải dọn đi" Tin tức này vào lúc cơm chiều mới được thông tri đến thôn trang, Ánh Mai am ở thành tây, từ thành nam đến thành tây khoảng cách khá xa, lộ trình ít gì cũng mất hai cái cảnh giờ, Nhiễm Nhan tâm than, chẳng trách Hình Nương ai oán như thế.

"Nương tử phải đi thành tây?" Tang Thần hỏi. Hắn đã từng đi qua vùng gần Ánh Mai am, cái am ni cô kia ở địa phương hẻo lánh thanh lãnh, viện tử tồi tàn, đi nơi đó chỉ có chịu khổ chịu tội, "Vì cái gì?"

Nhiễm Vân Sinh thở dài: "Bởi vì chuyện nghiệm thi, nói vậy Tùy Viễn tiên sinh cũng đã nghe nói?"

Hắn đâu chỉ biết, còn bị dọa ngất xỉu đi. Nhiễm Nhan nhúóng mày, nhìn về phía Tang Thần, nàng rất muốn biết, một người nhát gan như hắn, sau khi tật mắt nhìn thấy nàng nghiệm thi xong, vì sao không có kiếu tránh còn không kịp, ngược lại càng thêm ân cần

"Nghiệm thi?" Tang Thần sắc mặt trắng nhợt, mím môi nói: "Tại hạ thất lễ." Dứt lời, xoay người chạy nhanh vào thôn.

Nhiễm Vân Sinh nhìn bóng dáng vội vàng lảo đảo của hắn, không khỏi tức giận, hừ một tiếng, lại bận tâm cảm thụ của Nhiễm Nhan, chỉ nói: "Tang Tùy Viễn cũng bất quá như thế mà thôi, A Nhan, chúng ta đi thôi."

Nhiễm Nhan biết Tang Thần nhị hóa kia mới không phải là ghét bỏ nàng, chắc là muốn nôn, rồi lại sợ thất lễ trước mặt mọi người, không nghĩ tới là đã đắc tội người khác.

Tuy trong lòng biết rõ ràng như vậy, nàng vẫn thuận miệng ứng đối với Nhiễm Vân Sinh, nhàn nhạt cười nói: "Ngươi giờ mới biết được hắn bất quá cũng chỉ như vậy?"

Nhiễm Vân Sinh ngắn ra một chút, nhớ tới chính mình trước đó còn một lòng một dạ mà muốn cho Tang Thần tới cầu hôn, trong lòng biết Nhiễm Nhan đang giễu cợt hắn, không khỏi giơ tay, dùng ngón tay gõ gõ đầu nàng,

"Dám giễu cợt Thập ca, cẩn thận da của ngươi."

Hai người cười nói, đi vào trong viện. Trước đó Hình Nương đã đem đồ vật cần thu thập mang hết lên xe ngựa, cũng không mất thêm nhiều thời gian, chỉ là vất vả Văn Lục, bôn ba một ngày, lại còn phải tiếp tục lên đường. Nhiễm Vân Sinh mang sáu chiếc xe ngựa lại đây, Nhiễm Nhan liền cho Văn Lục riêng một chiếc, trải lên đệm mềm, thả bờn băng, ra lệnh cho nàng nằm nghỉ.

"Ta tự mình đưa ngươi đi Ánh Mai am đi, cách đó không xa có ngôi chùa, ta buổi tối sẽ trú nơi đó." Nhiễm Vân Sinh đã sớm tính toán tốt.

Nhiễm Nhan lại nói: "Thập ca không cần đưa ta, ta có chuyện khác cần thỉnh ngươi hỗ trợ."

"Chuyện gì?" Nhiễm Vân Sinh nhất thời nghĩ không ra, còn có chuyện gì có thể quan trọng hơn so với đưa nàng đi.

"Ta nếu phải đi Ánh Mai am, sự phụ lại ở tại thôn trang thì không thích hợp lắm, thập ca giúp ta tìm một chỗ ở tốt trong thành, hoặc là gần Ánh Mai am cho hắn." Nhiễm Nhan trịnh trọng nói.

Nhiễm Vân Sinh thấy bộ dáng nàng như thế, cũng không có kiên trì, huống hồ hắn cũng rất muốn gặp vị thần y này, vì thế nói: "Được, ta ở trong thành có hai tòa nhà, trong đó một cái ở gần thành tây, ta sẽ tự mình mang thần y qua đó."

Nếu hỗ trợ chính là người khác, Nhiễm Nhan nhất định phải khách sáo một phen, sau đó còn nợ nhân tình, nhưng Nhiễm Vân Sinh cùng nàng thân cận như thế, nếu khách khí ngược lại có vẻ xa lạ, chỉ nói, "Vậy làm phiền Thập ca, có dịp ta tự mình xuống bếp, khao Thập ca vì ta mà vất vả."

Nhiễm Vân Sinh duỗi tay vén lên màn xe, một tay đỡ Nhiễm Nhan lên xe, nghe Nhiễm Nhan nói, cười: "Vậy vi huynh liền ngangs đầu mong ngóng."

Nhiễm Nhan khóc mồi hơi nhéch lên, nàng cũng không phát giác, chính mình khi đối mặt với Nhiễm Vân Sinh, có thể cười tự nhiên đến như vậy.

Mành buồng xuống, xe ngựa chậm rãi chạy đi, Nhiễm Nhan bỗng nhiên lại nghĩ đến cái gì, duỗi tay vén mành lên, thấy ngay một Nhiễm Vân Sinh trưởng thân ngọc lập bên ngoài, giương giọng: "Thập ca, ta từng thiếp Tang tiên sinh hai mươi lạng bạc, cũng phiền Thập ca giúp ta đưa qua đi."

Nhiễm Vân Sinh cao giọng đáp: "Được."

Nhiễm Nhan hướng hắn cười nhẹ, lúc này mới an tâm mà ở dựa lên trên giường.

Xe ngựa từ từ đi về phía trước, thanh âm lộc cộc lộc cộc giống như bài hát ru, Nhiễm Nhan hôm nay thật sự là mệt đến lợi hại, mới dựa vào trên

giường chưa tới một khắc, liền ở trong thùng xe lung lay mà nặng nề ngủ mất.

Nước sông Bình Giang tràn lên, đem thế giới hư ảo bao phủ hoàn toàn, Nhiễm Nhan lại lần nữa nhìn thấy bóng dáng màu hồng anh đào kia, vải trắng bọc trên mặt nàng đã rời rạc tan ra, lộ ra một dung nhan thanh nhã dịu dàng, lông mi thật dài dính mấy cái bọt khí trong suốt, làm cho gương mặt kia nhìn như đóa hoa cúc non đang nở rộ mà bên trên còn vươn những giọt sương sớm.

Thiếu nữ này vốn không nên chết, cứ như vậy an tường mà ngủ say ở trong nước, trên mặt không có thống khổ giãy giụa, khuôn mặt nhỏ như bàn tay, an tĩnh đến làm người đau lòng.

Tiếng khóc thê lương đột nhiên đánh tan yên tĩnh, hình ảnh thay đổi, Nhiễm Nhan lại ngồi bên một cái giường, tay bị người nắm chặt, thiếu nữ vốn trong sáng hoạt bát kia, đầy mặt kinh sợ thống khổ, "A Nhan...ta đau quá...ta đau quá."

Nhiễm Nhan nhìn máu tươi tràn ra từ hạ thân nàng ta, vội vàng cấp cứu, cũng không phải để giữ lại hài tử, mà là tận lực giảm bớt thống khổ cho nàng ta. Mặc dù rõ ràng biết đây là cảnh trong mơ, Nhiễm Nhan cũng rất muôn xoa đi khủng hoảng trong đôi mắt kia.

Chương 79: Ca Lam, ta sẽ giúp nàng nhớ kỹ người

Máu lan ra nhiều hơn bên dưới váy, một khối máu hình dạng mơ hồ cũng trôi ra ngoài.

Căn cứ vào tình trạng của khối máu này phán đoán, Ân Văn Văn lúc này mang thai còn không đến ba tháng. Nhiễm Nhan nhìn gương mặt trắng bệch của nàng, nhẹ nhàng thở dài, động tác cấp cứu cũng không hề chậm lại. Ân Văn Văn thấy khối máu trên mặt đất, hét lên một tiếng, gắt gao bắt lấy tay Nhiễm Nhan, "A Nhan, ta sợ quá, ta sợ quá."

Nhiễm Nhan ôm đầu nàng vào ngực, nhẹ nhàng trấn an, thanh âm vũng vàng bình tĩnh không thể nói là ôn nhu, lại có một loại sức mạnh trấn an nhân tâm, "A Văn, không phải sợ, ta sẽ bồi người, chờ người tu dưỡng một đoạn thời gian, sẽ lại giống như trước kia, tin tưởng ta."

Đối với nữ nhi Ân gia mà nói, mất đi trinh tiết, làm sao có thể trở lại như trước! Thời điểm Nhiễm Nhan nói những lời này, không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, sợ rằng ánh mắt mình không đủ chân thành.

Lặng im một lát, khi Nhiễm Nhan cúi đầu nhìn, Ân Văn Văn đã ngất đi. Nhiễm Nhan nhìn hình ảnh này như sương khói mà tan đi trước mắt nàng, bỗng nhiên chuyển tới gần bờ sông Bình Giang.

Ánh trăng vàng vặt, một thiếu nữ tú lệ mặc váy màu lam búi tóc nha hoàn bắt lấy tay Nhiễm Nhan, thần sắc nghiêm nghị nói: "Nương tử, người trốn ở chỗ này đừng đi đâu, ngàn vạn lần đừng lên tiếng, đáp ứng nô tỳ."

Nhiễm Nhan suy đoán, nàng chính là Ca Lam trong miệng Hình Nương, liền gật gật đầu.

Ca Lam thấy thần sắc nàng do dự, lại lần nữa hạ giọng dặn dò: "Nương tử, nhất định không được lên tiếng."

Nhiễm Nhan lần này quyết đoán đáp ứng.

Ca Lam hít một hơi thật sâu, hai bàn tay non mịn nắm lại thành đấm, có chút run rẩy, Nhiễm Nhan có thể nhìn ra nội tâm nàng đã khẩn trương tới cực điểm, nhưng lại quay đầu nhìn Nhiễm Nhan cười nhẹ mà trấn an, "Nương tử yên tâm, sẽ không có việc gì."

Nơi xa bên bờ sông Bình Giang ẩn ẩn truyền đến âm thanh ồn ào náo động, Nhiễm Nhan nhìn những ngôi sao trên bầu trời, sao Ngưu Lang và sao Chức Nữ dựa sát vào nhau, đêm nay là Thất Tịch không thể nghi ngờ. Mà Ân Miểu Miểu chính là vào đêm nay bị coi như Ân Văn Văn mà nhẫn chìm

vào sông Bình Giang, Ca Lam cũng matsuich vào ngay đêm nay. Nhiễm Nhan mới vừa thu hồi tinh thần, Ca Lam ở bên cạnh đã mò ra ngoài chạy đi.

Nàng không kịp lên tiếng ngăn cản, ngay lập tức có tiếng nam nhân thấp thấp mà quát: "Mau! Chạy hướng bên kia, bắt lấy nàng."

Một thanh âm khác hoi có chút chần chờ nói: "Chỉ là...lang quân, nương tử kia chỉ sợ là Nhiễm thị đích nữ."

Nam nhân lập tức ngắt lời hắn: "Nhiễm thị đích nữ càng phải diệt khẩu, nếu không nàng vạn nhất trở về báo quan, hoặc nói cho Nhiễm Văn, Ân thị chúng ta cũng xong đời, chuyện ta nhẫn tâm giết Văn Văn liền không còn ý nghĩa gì nữa."

Nhiễm Nhan suy đoán thanh âm này là của Ân Văn Thư, nàng từng ở Ân phủ gặp qua người này một lần, ôn tồn lễ độ, mặt trắng, râu được tia xinh đẹp, thân thái có chút nghiêm túc, bộ dáng quân tử, nhưng mà giờ phút này, thanh âm của hắn tràn ngập hung ác nham hiểm, sát khí bắn ra bốn phía.

"Thôi được." Người kia phảng phát không tình nguyện lầm mà xoay người chạy đi.

Nhiễm Nhan từ trong đám cây cối lặng lẽ ló đầu ra, thấy Ân Văn Thư một bộ hoa phục tay áo rộng, khoanh tay đứng bên bờ sông, mắt nhìn hai gã tráng hán đem nữ tử trên mặt bị vải trắng bao lại kéo về hướng bờ sông Bình Giang.

Lúc đầu nữ hài không có giãy giụa, chỉ là sau khi dính nước, tỉnh lại một chút, đáng tiếc là trên mặt bị bao lại, miệng lưỡi cũng bị bit kín, chỉ phát ra tiếng ô ô.

Chỉ chốc lát sau, một cái ghe có mui chui ra từ đám cỏ lau, hai gã tráng hán đem nàng kéo lên thuyền, rồi sau đó chèo ra giữa sông.

Nhiễm Nhan gắt gao mím môi, ánh mắt nặng nề nhìn Ân Văn Thư, trong lòng trầm nô, hổ độc còn không ăn thịt con, hắn một người đọc sách đầy bụng thi thư, mà còn không bằng súc sinh, tro mắt nhìn thân sinh nữ nhi bị giết ngay trước mắt mình như vậy, hắn một chút cảm giác cũng không có sao?

Giữa sông truyền tới tiếng khóc tê tâm liệt phế, Ân Miếu Miếu lúc đầu không rõ lầm, mình rõ ràng đang ngủ ở trên giường, như thế nào lại bị bao mặt lại rồi kéo vào trong nước, nhưng mà hiện tại đã biết rõ đây không phải là nằm mơ, có điều giãy dụa khóc kêu gì cũng đã chậm.

Tiếng khóc của Ân Miếu Miếu không nhỏ, nhưng khoảng cách quá xa, căn bản không có ai nghe thấy nàng đang tuyệt vọng, chỉ có Nhiễm Nhan

Phịch một tiếng, giữa sông bọt nước văng lên, tiếng khóc tiếng la cũng đột nhiên im bặt.

Nhiễm Nhan muôn đứng lên, nhưng mà thân thể lại như bị ghim xuống đất, làm sao cũng không thể động đậy được, giãy giụa một lúc lâu, nàng mới ý thức được, đây là mộng, là ký ức của nguyên chủ Nhiễm Nhan, trong ký ức này, hết thảy đều là kết cục đã định.

"Vân Văn, đừng hận A gia, A gia vì Ân thị không thể không hy sinh người!" Ân Văn Thư nghẹn ngào một chút, rồi xoay người rời đi.

Theo bước chân xa dần của Ân Văn Thư, phía nam bãi cỏ lau bông truyền đến một tiếng kêu cứu sắc nhọn, nhưng chỉ là nháy mắt liền im bặt, nghe như nhân sinh đã bị cắt đứt.

Nhiễm Nhan nhận ra, đó chính là Ca Lam.

"Ca Lam!!!" Nhiễm Nhan nghe thấy miệng mình phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Hình ảnh phảng phất bị tiếng kêu sợ hãi cắt qua, trong khoảnh khắc bị phá tan thành mảnh nhỏ.

"Nương tử! Nương tử!"

Nhiễm Nhan chậm rãi mở mắt, thấy Vân Lục đầy mặt nôn nóng, không ngừng đầy nàng.

"Nương tử tỉnh rồi." Vân Lục nhẹ nhàng thở ra, ngồi bệt xuống sàn xe, sắc mặt có chút khó coi, rũ mắt, duỗi tay rót một chén nước từ bình nước trên bàn nhỏ bên cạnh đưa cho Nhiễm Nhan, nhìn nàng uống xong, muôn nói lại thôi.

Nhiễm Nhan nhíu mày, nói giọng khàn khàn: "Sao cũng học Tang Thần rồi, có chuyện liền nói, không sợ nghẹn chết à?"

Nhiễm Nhan biết tính Vân Lục, nàng là người nghĩ sao nói vậy, dám làm dám chịu, đây là lần đầu lộ ra vẻ mặt như thế.

"Nương tử mơ thấy Ca Lam?" Vân Lục cẩn thận hỏi.

Nhiễm Nhan ừ một tiếng.

Vân Lục thấy thần sắc nàng đạm nhiên, thoảng yên tâm, tiếp tục hỏi:

"Nương tử nhớ tới mấy chuyện trước đây?"

"Ta quả nhiên là đã từng mất trí nhớ?" Nhiễm Nhan nhìn về phía Vân Lục. Vân Lục nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan trong chốc lát, xác thật không thấy có gì khác thường, lúc này mới lớn mật mà nói: "Cũng coi như không mất trí nhớ hoàn toàn, nương tử còn nhớ rõ rất nhiều chuyện trước kia, chỉ là không nhớ rõ Ân Tú Nương và Ca Lam, có một lần lang quân hỏi thử, ngoài kêu đau đầu, chỉ hai giây liên hô mê bất tỉnh, từ đó về sau, trong phủ bất luận kẻ nào cũng không dám nhắc tới Ân Tú Nương và Ca Lam."

Nhiễm Nhan chỉ nhớ lại một phần, ở trong mộng, nàng có thể tinh tường mà cảm nhận được, người mà nguyên chủ Nhiễm Nhan tín nhiệm nhất không phải là Vân Lục tùy tiện này, mà là Ca Lam kia.

Có thể vì chủ nhân mà dẫn thân vào hiểm địa, thật sự không uổng công tín nhiệm.

"Cũng nhớ không được đầy đủ, người nói cho ta, Ca Lam là người như thế nào?" Nhiễm Nhan đối với thị tỳ trung thành và tận tâm kia, tâm sinh khâm phục, cũng không muốn quên nàng.

Nhắc tới Ca Lam, Văn Lục tỏ ra đau đớn, tiếc hận nói, "Nàng rất có tâm kế, xử sự lão luyện, có đôi khi so với Hình Nương còn chu toàn hơn, trước kia mọi chuyện trong viện đều là nàng cùng Hình Nương thương lượng rồi làm. Khi nàng còn sống, còn có thể cùng Cao thị đấu, những ngày đó của chúng ta tuy rằng gian nan, nhưng được cái không bị người khen dễ, ăn mặc cũng chưa từng thiếu, người bên chủ viện còn kính trọng nương tử."

Nhiễm Nhan ngẩn người, trách không được Cao thị vào cửa rất nhiều năm, thăng đến hai năm trước mới thành công mà đem đích nữ chưong mắt này ném đến thôn trang, hóa ra là do vị quân sư bên cạnh nguyên chủ đã mất. Cảm thận nhớ lại một chút, Ca Lam nhìn thấy trong mộng, có bộ dáng khoảng mười bảy mươi tám tuổi, dung mạo tú lệ đoan trang, "Nàng mấy tuổi thì theo ta? Mấy tuổi thì bắt đầu vì ta mà đấu với Cao thị?"

"Nguyên bản bên người phu nhân có hai A mỗ giáo dưỡng, một người là Hình Nương, một người là Ngọc Nương mẫu thân của Ca Lam. Ngọc Nương được phu nhân thả ra đi gả chồng, sau lại bệnh nặng mất đi, nhà bọn họ từ sau khi Ngọc Nương mất liền ngày càng lụn bại, vốn là cái điền hộ, nhưng cuộc sống sau này khó khăn đền mức không đủ ăn mặc, phu quân nàng nhớ tới Nhiễm phủ, tự nguyện đem Ca Lam đưa tới làm nô tỳ cho ngài, năm ấy, ngài bốn tuổi, Ca Lam sáu tuổi." Văn Lục như lâm vào trong hồi ức, lẩm bẩm nói: "Năm ấy nô tỳ cũng mới bốn tuổi rưỡi, sự tình nhớ không rõ lắm, vẫn là sau này cùng Ca Lam nói chuyện phiếm mới biết." Nhiễm Nhan lắng nghe, không mở miệng ngắt lời.

Thấy Nhiễm Nhan không hề bài xích đoạn ký úc kia, Văn Lục thật cao hứng, nói cũng nhiều, mặt phượng hơi cong lên, cười nói: "Trước kia Ca Lam thường hay cười nhạo ta, nói ta khi còn nhỏ luôn chảy nước mũi, còn thích đem búi tóc cào loạn, lúc ở tộc học thường xuyên đánh nhau với mấy sai vặt bên người các lang quân, nhưng ta một chút cũng không nhớ rõ, chắc là nàng bịa ra để gài ta thôi."

Nhiễm Nhan nhấp miếng nước, cũng nở nụ cười, "Nàng nói chỉ sợ là thật đí! Bây giờ còn có thể nhìn ra dáng vẻ của người năm đó!"

"Nương tử lại cười nhạo ta." Văn Lục bĩu môi bất mãn.

Nghe Văn Lục nói như vậy, trong đầu Nhiễm Nhan đã có thể hình dung đại khái.

Ca Lam cùng Văn Lục, đều là thị tỳ bên người Nhiễm Nhan. Văn Lục chỉ sợ là Trịnh phu nhân vì nàng mà chọn người làm bạn, nô bộc quan hệ được bồi dưỡng ra từ nhỏ, so với mua ngang giữa đường thì bền chắc hơn nhiều, mà Ca Lam thì xem như thu hoạch ngoài ý muốn.

Năm đó Trịnh phu nhân vừa mới mất không đến hai năm, trong Nhiễm phủ vẫn còn rất nhiều phó tỳ đều là nàng từ Huỳnh Dương Trịnh thị mang lại đây, những người này ở trong đại gia tộc như vậy mà luyện ra, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút thủ đoạn, Cao thị tốn 5 năm công phu mới loại bỏ được hết bọn họ.

Trong 5 năm này, Cao thị vẫn chưa dám làm càn, mặc kệ là ví dụ dỗ Nhiễm Văn, hay là đối phó với bên ngoài, hay là mê hoặc những phó tỳ xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị, bà ta đều cần phải trưng ra một bộ hiền thê lương mẫu, lấy ra hết nhiệt tình mà đối đãi Nhiễm Nhan.

Cho nên nếu Nhiễm Nhan lúc ấy muốn nhận cái tiểu nha đầu không đến mười tuổi làm thị tỳ, Cao thị tất nhiên sẽ chủ động đem Ca Lam an bài thỏa đáng, chuyện này cũng không kỳ quái, chỉ là bà ta không nghĩ tới tiểu nha đầu sáu tuổi này lại làm kế hoạch của bà ta bị chậm lại rất nhiều năm.

"Ca Lam khi còn nhỏ đã có nội tâm, nàng rõ ràng không thích Cao thị, nhưng mỗi lần nhìn thấy Cao thị, miệng lại ngọt hơn bất cứ thứ gì, bung trà rót nước hâu hạ, lúc ấy nô tỳ không hiểu, còn tưởng rằng nàng muốn nịnh bợ Cao thị, đem búi tóc nàng cào nát vài lần." trong thanh âm Văn Lục mang theo nhàn nhạt thương cảm.

Nhiễm Nhan rũ mắt nhìn cái ly trong tay, ánh nước lay động theo xe ngựa, trong lòng cảm thấy khinh thường nguyên chủ, mà cũng tội nghiệp nàng.

Trải qua biến cố dữ dội, nàng bởi vì bản thân quá yếu đuối nhát gan, không cầm nổi nhiều sức liền quên mất hai người quan trọng nhất trong sinh mệnh bình đạm như nước của nàng.

Một người đánh đổi hết tất cả, vì nàng ở Nhiễm phủ mà giành giật một nơi dừng chân, cuối cùng cả tánh mạng cũng giao ra; một người khác là khuê mật duy nhất trong hơn mười năm của nàng, người duy nhất mang đến cho nàng vui vẻ, cũng tin tưởng nàng, cũng vào thời khắc máu chốt gấp tai nạn mà cần sự ủng hộ của nàng.

"Người, quả nhiên không được yếu đuối." Nhiễm Nhan lầm bẩm nói.

Người có thể hèn mọn, có thể không thông minh, có thể thật cẩn thận, nhưng nhất định phải kiên cường.

Nếu nguyên chủ có thể dũng cảm hơn một chút, kiên cường hơn một chút, có lẽ Ca Lam sẽ không vì dụ địch nhân rời đi mà chết, Ân Văn Văn mặc dù cuối cùng cũng trốn không thoát cái chết, nhưng sẽ không đến mức để cho linh hồn lâm vào tang thương đến vỡ nát, mới tự sát để chuộc tội.

Yêu đuối không phải sai, Nhiễm Nhan cũng không trách cứ gì nàng nữa, chỉ là bóp chặt cái ly trong tay, trong lòng nói, Ca Lam, để ta giúp nàng nhớ kỹ người đi!

Đây coi như là nàng dùng nguyên chủ thân thể mà hoàn trả lớn nhất hồi báo.

Chương 80: Tương phùng dưới trăng

Ở trong thùng xe, Văn Lục tinh thần phấn chấn mà kể hết về Ca Lam cho Nhiễm Nhan nghe.

Nhiễm Nhan càng nghe càng cảm thấy đây là một nữ tử ghê gớm, thông tuệ, trầm ổn, không ngừng dùng mọi thủ đoạn để đối phó với Cao thị, đôi khi có chút âm ngoan đê tiện, nhưng thời điểm nêu chừa đường lui, liền lưu một đường, thời điểm nêu bỏ đá xuống giếng, tuyệt đối sẽ không có chút nào do dự, rất khó tin tưởng đây là một nữ hài chưa tới mươi tuổi.

"Nghe Hình Nương nói, Ngọc Nương mang một viên thát khiếu linh lung tâm*, có lẽ Ca Lam giống nàng." Văn Lục cảm khái nói.

*trái tim bảy lỗ, đại khái là người vô cùng khéo léo tinh tế thông minh nhạy cảm plus plus

Nhiễm Nhan cười nhẹ, người giống như Ca Lam mới thích hợp sinh tồn bên trong đại tộc nhà cao cửa rộng, mà bất luận là nguyên chủ Nhiễm Nhan, hay là nàng hiện tại, đều không thích hợp phiền lòng những chuyên đấu đá nơi đại trạch đó. Cũng không phải là không thể đấu, ngược lại, nếu thật sự phải đấu, Cao thị cũng chưa chắc là đối thủ của Nhiễm Nhan. Đối với nàng mà nói, có cái gì khó đấu? Nếu một pháp y muốn giết người, có quá nhiều biện pháp không làm người phát giác ra.

Chỉ là nàng kiếp trước trôi qua quá nghiêm túc, trừ bỏ công tác cũng chỉ có công tác, đến đời này, ngỗ tác đã chú định là không thể thành sự nghiệp của nàng, cho nên phải nhẹ nhàng tùy ý mà sống mới được.

Nếu những người ở Nhiễm phủ đó đều thành thật một chút, thì nước giếng không phạm nước sông, nhưng nếu thật sự trêu chọc đến Nhiễm Nhan, nàng cũng không ngại dùng đôi tay chuyên mổ tử thi này đi mổ mẩy cái người sống.

Xe ngựa dần dần chậm lại, cuối cùng dừng lại, bên ngoài trời đã tối đen, đèn góc trên xe ngựa chỉ có thể chiếu sáng không đến một trượng xung quanh, Nhiễm Nhan nhìn nhìn, cổ hoang đong đưa, có vẻ vô cùng thanh lãnh yên tĩnh.

"Nương tử, tối rồi." Hình Nương ở ngoài xe nói
Vân Lục đỡ Nhiễm Nhan xuống xe, đứng ở chân núi hoang vắng.
Vân Lục đánh giá bốn phía một lần, ngẩn người, rồi chỉ bất đắc dĩ mà thở dài, nàng rất hiểu bản thân, ngoại trừ tâm lòng trung thành ra, ngoại trừ gan lớn có khí phách ra, nàng cái gì cũng đều không thể làm, cũng vĩnh viễn không thể giống như Ca Lam mà phòng ngừa chu đáo mọi chuyện vì nương tử.

Nhiễm Nhan biết Vân Lục cảm thán cái gì, vỗ vỗ tay nàng, nói: "Nơi này thanh tĩnh, rất thích hợp tránh né bốt đầu sóng ngọn gió, có gì mà than thở!
Lại nói, Thập ca cũng sẽ không để ta chịu khổ."

"Nương tử nói đúng." Vân Lục gật gật đầu. Mặc dù đám người ở Nhiễm thị lạnh nhạt vô tình, ít nhất còn có Thập Lang là đối tốt với nương tử.

Chân núi sương phủ mờ mịt, càng đi lên cao, sương mù càng dày đặc,
Nhiễm Nhan ngửa đầu nhìn hồi lâu, cũng chỉ có thể thoáng thoảng nhìn thấy ngọn đèn đầu lúc sáng lúc tối trong sương mù, tiêu điều không thể tả.

"A di đà Phật." Một tiếng phật hiệu từ trên núi truyền đến.
Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, theo thanh âm nhìn qua. Ba nữ ni mặc truy y* tay áo rộng ra đón, người đi đầu tuổi hơi lớn, ước chừng trên dưới 30 tuổi, dáng người cao gầy, cổ cao, mặt trái xoan thon gầy, dưới sự phụ trợ của bộ truy y, mặt mày có vẻ cực kỳ đậm đặc. Phía sau nàng là hai nữ ni tuổi còn nhỏ, người nhỏ nhất nhìn như mới mười hai mười ba tuổi, tâm tính còn chưa định, mang một đôi mắt tò mò mà đánh giá đoàn người của Nhiễm Nhan.

*y phục của các ni cô

"Bàn ni Tịnh Huệ." Nữ ni đi đầu đi đến trước mặt Nhiễm Nhan, chắp tay trước ngực, hơi khom người nói.

"Con là Nhiễm thị Thập Thất Nương Nhiễm Nhan, gặp qua Tịnh Huệ sư thái." Nhiễm Nhan cũng lấy Phật lễ chào hỏi.

Tịnh Huệ hơi rũ đôi mắt, nói: "Không dám nhận." Nói xong lại cùng Hình Nương và Vân Lục chào hỏi, rồi sau đó dẫn đoàn người lên núi. May mà đường trên sườn núi cũng không quá khó đi, đường khá nhỏ nhưng bằng phẳng, xe ngựa tuy không thể đi, nhưng khuân vác còn có thể miễn cưỡng đuổi kịp.

Ánh Mai am dựng ở trên lưng chừng núi cách chân núi đi lên chừng hơn 50 mét, ở một khoảng đất dồi ra, tính toàn bộ các viện cũng bất quá là non nửa mẫu đất, am dựa lưng vào vách núi chênh vênh, tả hữu hai mặt là rừng cây, ra vào chỉ có một cửa chính có thể đi.

Ở gần cửa chính có một mảnh rừng trúc cực lớn, trúc mọc san sát, vươn thăng lên trời cao, phảng phát như một cái bình phong tự nhiên, ngăn cách Ánh Mai am khỏi ngoại giới.

Ánh trăng đã mờ đi, tiếng gió lại nổi lên. Gió đêm phất qua rừng trúc, phát ra tiếng sần sật nhỏ vụn, cùng với hương trúc thoang thoảng phả vào mặt, Nhiễm Nhan lập tức thấy thích nơi này.

Buổi tối nhìn còn đẹp như vậy, ban ngày sẽ càng đẹp mắt.

"Nhiễm thí chủ, bần ni đã sai người dọn dẹp một cái tiểu viện ở trong am, cung Nhiễm thí chủ lễ Phật, Ánh Mai am hương khói không thịnh, có chút đơn sơ, mong rằng Nhiễm thí chủ có thể đàm đương một chút." Ngũ khí của Tịnh Huệ nhẹ mà bình thản, làm người cảm thấy thư thái.

"Nếu là lễ Phật, thì phải thành tâm, huống hò ta rất thích nơi này." Nhiễm Nhan nói.

Khóe mắt Tịnh Huệ như có như không mà quét qua mặt Nhiễm Nhan, trong lòng lại đối với lời nàng nói không cho là đúng, trước kia cũng không phải không có quý nữ lại đây lễ Phật, chưa từng có người nào có thể ở lại quá ba ngày.

Tịnh Huệ một đường không nói gì mà đưa đàm người Nhiễm Nhan đến tiểu viện đã được thu thập tốt, nói sáng sớm ngày mai đi bái kiến am chủ cũng được.

Cái viện Nhiễm Nhan được phát cho này có bốn gian phòng, nhà chính là gian nhà gỗ bên hành lang, bên cạnh có căn phòng trúc được dựng khá đơn giản, hai gian sương phòng, một gian phòng bếp nhỏ giản dị, thoát nhìn nơi này là nơi thường dùng để tiếp đãi khách hành hương.

Hình Nương cùng Văn Lục lập tức bắt đầu đốt đèn dọn đồ, trải giường, còn Nhiễm Nhan lại ăn không ngồi rồi mà lắc lư chung quanh, đánh giá hoàn cảnh.

Nhiễm Nhan nói là muôn tinh tâm lễ Phật, cho nên ngoại trừ Hình Nương cùng Văn Lục, thì chỉ có Tiểu Mân được chọn ra từ đám phó tì Cao thị đưa tới, những người còn lại toàn bộ đều lưu tại thôn trang.

Nhóm khuân vác đem đồ vật đặt hết vào trong phòng xong, liền rời khỏi Ánh Mai am, tiểu viện vừa mới chen chúc ồn ào lập tức trở nên thanh tĩnh mà trống trải.

Qua loa dọn dẹp một chút, mọi người liền mang theo một thân mệt đi ngủ.

Nhiễm Nhan bởi vì mới vừa rồi ở trong xe có ngủ một lát, giờ nằm ở trên giường không có chút nào buồn ngủ, bèn ở trong phòng thấp huân hương

đuối muối Vân Lục mang đến, mở cửa sổ, trải tịch bên dưới cửa sổ, rồi xếp bằng ngồi xuống luyện tập hít thở. Không khí vùng núi thấm vào ruột gan, ánh trăng như nước đổ lên người Nhiễm Nhan, phiếm lên bàng bạc, nếu lúc này có người nhìn thấy, sợ là có thể ngộ nhận thành Nguyệt Cung tiên tử. Ngồi trong chốc lát, Nhiễm Nhan cảm thấy hơi lạnh lẽo, liền đứng dậy định đóng cửa sổ lại, bỗng nhiên ngửi được mùi thịt nướng.

Nhiễm Nhan ngân ra một chút, nơi này là am ni cô, như thế nào sẽ có mùi thịt nướng?

Nhiễm Nhan bữa tối chỉ ăn một ít điểm tâm, ngửi trong chốc lát, cũng cảm thấy có chút đói bụng, liền đứng dậy phủ thêm áo lụa, theo mùi hương tìm tới chỗ người nửa đêm ăn vụng kia.

Ánh trăng trong trẻo, cảnh vật bốn phía đều vô cùng rõ ràng. Tiêu vien của Nhiễm Nhan ở phía nam của Ánh Mai am, đi tiếp về hướng nam thì tất cả đều là rừng cây, Nhiễm Nhan dừng bước trước cánh rừng, cẩn thận quan sát tình hình bốn phía, mặt trước cánh rừng có vài khoảnh vườn cau, mặt sau cánh rừng cũng không phải là cây cối hoang dã bình thường mà là cây ăn quả, bên trên kết mây chùm quả lớn bé, bị bóng lá che đậm, Nhiễm Nhan nhất thời cũng nhận không ra là quả gì, nhưng nơi này hẳn là rừng cây ăn quả của Ánh Mai am.

Nhiễm Nhan kéo kín áo lụa trên người, nâng bước đi vào trong rừng cây ăn quả.

Rừng cây ăn quả này rất lớn, lớn hơn dự kiến của Nhiễm Nhan, đi mất một lúc lâu, mùi thịt càng ngày càng nồng, đáng tiếc là tìm không thấy người ăn vụng kia, Nhiễm Nhan thầm nghĩ, ni cô này nhất định là thường xuyên ăn vụng, nếu không sao có thể giấu được đến kín mít như vậy.

Nhiễm Nhan quay đầu lại nhìn nhìn con đường đã đi qua, cảm thấy không thể lại đi tiếp về phía trước, tối đây thôi, hơn nửa đêm, đi quá xa lại có chút không an toàn.

Nghĩ nghĩ, nàng than một tiếng, rồi xoay người quay về.

Mới bước được vài bước, phía sau chợt ập tới một trận gió lạnh, một thứ lạnh băng lặng yên không một tiếng động mà gác ở trên cổ nàng.

Nhiễm Nhan hơi kinh hãi, còn chưa kịp nhúc nhích, liền nghe thấy một thanh âm lạnh lẽo đến thấu xương, mang theo dày đặc sát ý, "Không ai nói cho ngươi là không được tiến vào cánh rừng này sao?"

"Không có." Nhiễm Nhan áp xuống thấp thỏm trong lòng, bình đạm nói:

"Ta tối nay vừa tới đây mà, nghe thấy mùi thịt, liền tìm lại đây."

"Nhiễm Thập Thất Nương." Thanh âm lạnh băng kia đã nói ra thân phận

của hắn, đồng thời cũng thu hồi kiém gác ở trên cổ nàng.

Nhiễm Nhan xoay người lại, nhìn thấy một nam nhân mặc toàn màu đen, thân hình cao lớn, trang phục đen dán sát thân thể đem hình thể hoàn mỹ của hắn phác họa ra toàn bộ, vai rộng eo thon, làn da trắng nõn ở dưới ánh trăng phiếm lên hào quang lạnh lẽo âm u, hốc mắt rất sâu, mũi cao thẳng, lập thể tựa người phương Tây, lông mi dài phủ xuống che lại ánh mắt hắn. Người này lẳng lặng đứng cách nàng nửa trượng, tóc đen rối tung, tuấn nhan oánh bạch, giống như yêu tinh dưới trăng, đẹp đến làm người hít thở không thông.

"Đến đây đi." Tô Phục tùy ý mà đem trường kiếm cắm vào trong đất, xoay người bước đi.

Nhiễm Nhan hơi chần chờ, nghĩ thầm, nếu giờ mình quay về, hắn có thể phát hỏa mà giết quách mình luôn hay không, cân nhắc một chút, Nhiễm Nhan lựa chọn đi theo hắn.

Bước chân Tô Phục nhìn như thong thả, chỉ là vài bước liền đem Nhiễm Nhan ném rất xa đằng sau.

Ở trong rừng quẹo hai cái, trước mắt xuất hiện một mảnh rừng trúc chắn ngang, theo đường nhỏ lát đá xanh giữa rừng trúc đi vào trong không đến hai trượng, trước mắt liền rộng mở thông suốt.

Một cái trúc viện, hai gian phòng không lớn lăm, chung quanh còn có rất nhiều phòng trúc thấp bé, thường hay truyền đến thanh âm "tất tất tát tát" hoặc "Cạc cạc".

Nhiễm Nhan nghi hoặc mà nhìn bóng lưng Tô Phục, một sát thủ máu lạnh như vậy, thế nhưng ẩn cư ở chỗ này dường gà vịt? Còn nghe nói hắn là trưởng tử con vợ lẽ Tô gia, một cái thế gia chi tử, tại sao lại trở thành một sát thủ giết người không chớp mắt?

Qua hết rừng trúc, liền nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, khoảng sân trước cửa có một dòng suối nhỏ, sóng nước lấp lánh dưới ánh trăng, trên dòng suối có một cái cầu trúc nhỏ nhỏ gác qua.

Chung quanh tràn ngập mùi thịt nồng đậm, nhìn phía trước đã có thể thấy đống lửa đang cháy.

Nhiễm Nhan âm thầm kinh hãi, nơi này cách chỗ nàng đứng vừa rồi ít nhất cũng đến trăm mét, hắn vậy mà có thể phát hiện ra nàng

"Ngồi." Tô Phục quỳ ngồi lên chiếu trải ở bên đống lửa, gỡ xuống cái chân dê vừa được nướng chín trên lửa, trong tay không biết khi nào lòi ra một cái chủy thủ, đem thịt trên chân dê nhanh chóng mà cắt thành từng mảnh từng mảnh, đặt ở trên cái bàn lớn trước mặt.

Bỗng nhiên động tác tay khụng lại, ngẩng đầu liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, tựa hồ cảm thấy nàng có chút ăn không ngòi rồi, lại giống như làm ảo thuật, một cái chũy thủ lại mọc ra trong bàn tay trái, được ném qua cho Nhiễm Nhan, "Cắt miếng khác đi."

Nhiễm Nhan sững sốt, trong lòng âm thầm buồn bực, mình hình như cùng hắn cũng không thân lắm a! Bất quá là xông lầm vào một cái cảnh rùng mà thôi, sự tình sao lại phát triển đến nước này?

Nhiễm Nhan vừa nghĩ, vừa nghe lời mà xé xuống một cái chân dê nướng khác, duỗi tay lấy cái sọt đê băng ở bên cạnh kéo lại, rồi thủ pháp lưu loát mà giải phẫu cái chân dê này, đầu tiên là đem xương chân dê nguyên cây rút ra, rồi sau đó theo vân da cắt thành những miếng dày mỏng bằng nhau.

Dưới ánh trăng một mảnh yên tĩnh, từ đồng lửa ngẫu nhiên truyền ra một hai tiếng lách tách, hai cái người bèo nước gặp nhau, từng người hết sức chuyên chú mà cắt phần chân dê của từng người, trong không khí tràn ngập một loại hương vị kỳ lạ.

(Cạn) lời editor: cái tên chương nghe thân tiên vl...nhưng...

Chương 81: Cửu ngưỡng đại danh

Tô Phục giơ tay chém xuống vài cái, một cái chân dê đã nhanh chóng được róc hết thịt, mà Nhiễm Nhan thì vẫn đang thong thả ung dung cắt.

Trước kia từng có người nói qua, cùng ăn cơm Tây với Nhiễm Nhan là một chuyện khủng bố, tư thế cầm dao của nàng rõ ràng rất ưu nhã, chỉ là nhìn thì luôn có cảm giác quái quái.

"Tô lang quân biết ta?" Nhiễm Nhan vẫn luôn thấy kỳ quái, vừa rồi khi mới ở trong rừng, nàng chỉ nói một câu, Tô Phục vậy mà lại nhận ra thân phận của nàng.

Tô Phục đem đĩa thả lên bàn, lặng lẽ nhìn nàng một cái, thanh âm lạnh lẽo nói: "Cửu ngưỡng đại danh."

Đây lòng Nhiễm Nhan hơi căng thẳng, hắn nói "đại danh" chắc là chuyện giải phẫu nghiêm thi đì! Phủ đệ của Dương phán tư ở gần chợ đông, vào đêm mưa hắt chết, Tô Phục cũng xuất hiện ở chợ đông, căn cứ thời gian mà suy đoán, Nhiễm Nhan có lý do hoài nghi Dương phán tư là bị Tô Phục giết chết. Như vậy, hắn có thể cũng biết nàng từng nghiệm qua thi thể Dương phán tư hay không?

Tô Phục dùng mũi chùy thủ cầm vào một miếng thịt rồi cho vào miệng, chậm rãi nhai.

Nhiễm Nhan cắt xong thịt, cũng bắt đầu ăn, hương vị tươi ngon làm nàng sảng khoái một chút, cảm thấy trong bụng còn đói hơn, lập tức không khách khí nữa.

"Nhiễm nương tử đối với ta chắc cũng rất quen thuộc mới đúng." Động tác của Tô Phục thập phần ưu nhã, tốc độ ăn lại cực nhanh, chỉ trong chốc lát phần chân dê bị cắt xong để trước mặt đã bị hắn tiêu diệt một nửa.

Động tác Nhiễm Nhan khụng lại, nàng gặp qua Tô Phục rất nhiều lần, một lần mang mịch li, một lần âm thầm nhìn trộm ở lều hoa mộc hương, còn có một lần mang mặt nạ. Lần hắn xông vào xe ngựa bắt con tin đó, trên mặt Nhiễm Nhan lại không có bất luận cái gì che đậy, chỉ là hắn thì che mặt.

Nếu Tô Phục nói là lần kia, hắn cũng coi như không quá quen thuộc, chẳng lẽ...

"Ta vẫn luôn suy nghĩ, có nên giết luôn người hay không." Tô Phục móc

khăn ra, lau miệng, ánh mắt u lãnh nhàn nhạt dừng ở trên mặt Nhiễm Nhan, phảng phất như hắn vừa nói ra một câu thăm hỏi ân cần.

Nhiễm Nhan ăn một miếng thịt dê, cũng suy nghĩ cẩn thận, một sát thủ không đơn giản chỉ dựa vào dung mạo để nhận ra người, hơi thở, cảm giác, còn có những tiêu chí rất nhỏ khác, đều có thể giúp cho bọn họ nhạy bén mà phân biệt ra sự khác biệt giữa người với người.

"Vậy vì sao không giết?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt hỏi.

Ánh mắt Tô Phục không gợn sóng, không trả lời vấn đề này, chỉ nói: "Ăn xong thì trở về đi, về sau chớ có làm ta thấy ngươi tiến vào cánh rừng này." Dứt lời đứng dậy đi vào trong viện, đến trước cánh cổng trúc thì dừng chân, quay đầu nói: "Ngày mai đem dù ném vào trong rừng."

Tiếng cánh cửa kẽo kẹt, Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, lại yên lặng mà ăn thêm hai miếng, bỗng nhiên phát hiện, chỗ vừa rồi Tô Phục quỳ ngồi có một bãi máu.

Phải bị thương rất nghiêm trọng mới có thể trong thời gian ngắn ngủi mà chảy ra nhiều máu như vậy. Đối với Tô Phục, Nhiễm Nhan thật đúng là không biết nên nói cái gì cho phải, một sát thủ nửa đêm bị thương cũng không kỳ quái, nhưng bị thương nặng như vậy mà còn tỉnh bơ ngồi nướng thịt ăn, loại tính cách này nàng thực không có cách nào hiểu nổi.

Nhiễm Nhan có chút do dự, nên quản hay không?

Nàng nghĩ chua xong thì người đã đứng lên, đẩy ra cánh cổng trúc. Trong viện tràn ngập một mảnh hoa mào gà màu huyết hồng, ở dưới ánh trăng tựa như một bãi máu khô cạn, đỏ sậm đến ghê người.

Trúc viện không lớn, ba mặt đều có phòng ở, Nhiễm Nhan đi theo vết máu trên hành lang đến gần trúc ốc phía đông.

Cánh cửa đóng chặt, Nhiễm Nhan hít sâu một hơi, vừa định duỗi tay đẩy, cửa bỗng mở ra, trong gió lạnh có mùi tanh ngọt nhàn nhạt, thanh âm lạnh lùng cuộn tới trước mặt, "Lá gan của ngươi đích xác không nhỏ."

Khi định thần lại Nhiễm Nhan tinh tường nhìn thấy vật áo nửa mở rộng của Tô Phục, phần ngực bụng tinh tráng giống như một tác phẩm nghệ thuật không chút tì vết, vết sẹo trên ngực cũng như gai đúng chỗ ngứa, hỗ trợ cho vẻ ngoài tuấn mỹ tuyệt túc của hắn, nhìn không chê vào đâu được.

"Ta nếu ăn thịt dê của ngươi, thì sẽ lại đây nhìn xem ngươi có gì cần yêu cầu trợ giúp hay không." Nhiễm Nhan làm lơ thanh kiêm đang đặt trên cổ mình, ánh mắt vô che vô cản mà ở trước ngực hắn lượn một vòng, mới ngẩng đầu nhàn nhạt mà nhìn thẳng hắn.

Đôi mắt phiếm u lam của Tô Phục tiến tới gần Nhiễm Nhan, phảng phất

như muôn từ trong mắt nàng nhìn ra chút cảm xúc gì đó, đáng tiếc phí công. "Không cần nhìn, ta nghĩ gì đều nói ra hết rồi." Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng ở phần eo đang chảy máu của hắn, thản nhiên nói: "Đều nói mắt thấy là thật tai nghe là giả, nhưng có tình lại có rất nhiều người giống như ngươi, cũng không tin tưởng những gì chính mắt mình thấy."

Trường kiếm trong tay Tô Phục từ từ thả xuống, cảm trên mặt đất chong đõ thân mình hắn.

Nhiễm Nhan cảm giác được sát khí trên người hắn biến mất, liền nói: "Cần ta giúp ngươi xử lý vết thương không?"

Làm một sát thủ, Tô Phục đã mất đi năng lực tin tưởng, chỉ là không biết tại sao, nhìn đôi mắt gọn sóng bát kinh kia của Nhiễm Nhan, hắn lại gật đầu. Nhiễm Nhan đỡ hắn tới ngồi trên giường, thấy trên bàn con có vải trắng, còn có một ít thuốc trị thương, vật phẩm đầy đủ hết, liền duỗi tay đi cởi y phục hắn.

Tô Phục nhìn y phục mình bị một nương tử nhanh chóng lột bỏ, dung nhan như hàn băng vạn năm càng thêm cứng đờ, mím môi, ánh mắt dừng trên mặt Nhiễm Nhan, thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, cơ bắp căng chặt mới dần dần thả lỏng một chút.

Nhiễm Nhan lưu loát rửa sạch máu dính xung quanh miệng vết thương, rắc thuốc cầm máu lên, rồi nâng đầu nói: "Miệng vết thương này quá sâu, cần phải khâu lại một chút mới được, có kim không?"

"Ở hòm thuốc." Tô Phục hát hắt cầm.

Nhiễm Nhan theo chỉ dẫn của hắn, nhìn về phía cái rương gỗ đang đóng nắp gần đó. Mở cái rương ra, Nhiễm Nhan thấy bên trong có một mó chai lọ vại bình lớn nhỏ khác nhau, nhiều nhất là mấy cái bình sứ nhỏ màu xanh bích nhạt.

Trong phòng không có đốt đèn, chỉ có ánh trăng từ khe hở cửa sổ chiếu vào, Nhiễm Nhan thật vật và mới mò ra món đồ cần dùng, nên thật sự là không có bản lĩnh nhắm mắt mà xỏ chỉ qua kim, liền đứng dậy mở cửa sổ ra, ánh trăng tràn vào như nước, tầm nhìn tốt hơn một chút.

Nương theo ánh sáng của ánh trăng mà xâu kim, sau một lúc lâu cũng không thành công, đành phải bất đắc dĩ nói: "Có đèn đâu không?"

Tô Phục im lặng không lên tiếng mà tiếp nhận kim chỉ trong tay nàng, dẽ như trở bàn tay mà đem chỉ xỏ vào, hỏi nàng: "Muốn dài bao nhiêu?"

"Ba thước." Nhiễm Nhan nói.

Tô Phục cắt chỉ, đem kim đưa lại cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan tiếp nhận kim chỉ, ngồi xổm xuống dùng hai ngón tay ép kéo hai bên mép vết thương lại, thành thạo khâu lại.

Bắt đầu từ thời Hoa Đà đã có giải phẫu rồi khâu lại vết thương, cách xử lý

ngoại thương kiếu này trong trung y cũng không thua kém Tây y, tuy rằng hiện giờ Đại Đường có trình độ y thuật thấp hơn so với đời sau, nhưng chuyện Hoa Đà mọi người đều biết, cầm kim chỉ khâu miệng vết thương cũng không bị coi là chuyện đặc biệt mới lạ gì, ít nhất là trong hòm thuốc của Tô Phục có sẵn kim chỉ, Nhiễm Nhan tuyệt đối sẽ không cho là hắn dùng để vá áo.

Tô Phục cũng rất phổi hợp, động tác của Nhiễm Nhan cũng cực nhanh. "Ngươi..." Nhiễm Nhan đứng thăng dậy, lời đến bên miệng lại thay đổi, "Chúng ta huề nhau đi."

Nàng không phải là sợ hãi, nhưng cũng không muôn làm chuyện hy sinh vô nghĩa, đối với người như Tô Phục, vẫn là không cần biết quá nhiều.

Thanh âm Tô Phục lạnh lùng, "Vẫn còn một cây dù."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, "Ngày mai khi trời tối, ta liền đem dù ném vào trong rừng."

Nhiễm Nhan cảm thấy cây dù kia đối với Tô Phục nhất định có ý nghĩa quan trọng nào đó, nếu không thì sao hắn vứt đi mấy cái dao kiếm quý giá cũng không chút đau lòng, nhưng lại rất để ý một cây dù, có lẽ hắn cũng không phải quá máu lạnh.

Ra khỏi rừng đã là cuối giờ Hợi, Nhiễm Nhan rửa sạch tay ở cái bồn gỗ trong sân, rồi lặng lẽ trở về phòng ngủ.

Dưới ánh trăng yên tĩnh, hết thảy quy về yên lặng.

Ngày kế, Nhiễm Nhan bị một tiếng thét chói tai đánh thức, nàng từ trong chăn bò ra, mặc áo lụa trắng ngáp dài đi vào viện, nhíu mày hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Tiểu Mẫn sắc mặt trắng bệch nói: "Nô tỳ đáng chết, đánh thức nương tử, chỉ là... chỉ là nô tỳ phát hiện chậu nước đặt ở trong viện tối hôm qua sáng nay lại biến thành một chậu máu loãng."

Nhiễm Nhan ngắn ra một chút, mới nhớ tới đêm qua mình trở về gấp, trên tay còn dính chút máu, liền rửa luôn ở trong chậu.

"Vậy...đổ sạch đi." Nhiễm Nhan nói.

Hình Nương bất an nói: "Nương tử, chúng ta vừa mới vào ở cái viện này, liền xảy ra chuyện như vậy, có phải nên để am chủ lại đây nhìn một cái hoặc là đổi viện khác hay không?"

Không khí trong núi mát lạnh, cơn buồn ngủ của Nhiễm Nhan nhanh chóng bị tiêu tán sạch sẽ. Chuyện này đã không thể giải thích rõ ràng, lại không

thể nháo đến chõ am chủ đi! Nhiễm Nhan đành phải lấy ra khí thế chủ tử, âm thanh lạnh lùng nói: "Đồ bỏ, bên ngoài hiện tại đã đem chuyện của ta truyền đến ôn ào huyên náo, các ngươi định quạt gió thêm cùi thì cần gì nói cho am chủ, trực tiếp đem xuống chân núi thị chúng chẳng phải nhanh hơn sao!"

Vân Lục cảm thấy Nhiễm Nhan nói rất có đạo lý, vạn nhất bị mấy người bụng dạ khó lường biết việc này, không chừng sẽ bị truyền đến hung hiểm cỡ nào, lập tức nhanh nhanh mà bung chậu nước kia lên, ra cửa, đổ vào bìa rừng phía nam.

Vốn máu cũng không nhiều, chẳng qua là xen lẫn trong trong nước nhìn có vẻ có chút đáng sợ mà thôi, đổ trên mặt đất thì cái gì nhìn cũng không thấy. "Chuyện này không ai được phép nói ra." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Hình Nương biết được lợi hại trong đó, cũng đem việc này ép xuống tới đáy lòng, thấy sắc mặt Tiểu Mãn tái nhợt, Hình Nương cười nhẹ, cầm tay nàng trấn an: "Chớ có kinh hoảng, bất quá là chậu nước mà thôi, không chừng tiểu ni cô nào đó bị nguyệt tín làm bẩn y phục, da mặt mỏng, trộm chạy tới viện của chúng ta mà giặt sạch."

Nhiễm Nhan khóc miếng giật giật, trong lòng cảm thán, sức tưởng tượng của Hình Nương thật đúng là người bình thường theo không kịp, đến kỳ... sao có thể không nhớ tới?

Vân Lục đổ nước xong, cùng Tiểu Mãn tiến vào hầu hạ Nhiễm Nhan rửa mặt chải đầu thay y phục.

Vừa mới thu thập thỏa đáng, liền có một tiểu ni cô bung hộp cơm đứng ở cửa, xướng pháp hiệu, nói: "Trong viện có ai không? Sư phụ phái ta đến đưa đồ ăn sáng cho Nhiễm nương tử!"

Hình Nương ra ngoài đón, tiếp nhận hộp đồ ăn, "Làm phiền tiểu sư phó." "A di đà Phật, am chủ vào giữa giờ Mèo có khóa sóm, đến giờ Thìn kết thúc, sư phụ thỉnh Nhiễm nương tử đến lúc đó lại đi gặp am chủ." Tiểu ni cô nói.

"Tôn sư là..." Hình Nương nghe ý tứ nàng, am chủ và sư phụ hình như không phải cùng một người.

Tiểu ni cô cũng rất hiền lành, trên khuôn mặt nhỏ mang theo nụ cười nhẹ, giải thích: "Sư phụ pháp danh là Tịnh Huệ. Trong am có tổng cộng bốn vị chủ sự, một vị là am chủ, một vị đó là sư phụ ta, còn có một vị sư thúc, pháp danh Tịnh Tuyết. Một vị khác là Tịnh Viên sư thúc xưa nay không quản chuyện gì hết, am chủ cũng thích thanh tu, Nhiễm nương tử nếu có yêu cầu gì, đi tìm sư phụ ta hoặc Tịnh Tuyết sư thúc là được."

"Đa tạ tiểu sư phó đê điêm." Hình Nương hơi khom người.
Tiểu ni cô hành Phật lễ, lại nhìn nhìn vào trong viện, Hình Nương hỏi:
"Tiểu sư phó có việc tìm nương tử nhà ta?"
"Không có việc gì! Không có việc gì!" Tiểu ni cô liên tục xua tay phủ nhận,
rồi vội vã cáo từ rời đi.
Hình Nương kỳ quái mà nhìn theo bóng dáng nàng, rồi mới lầm bẩm xách
theo hộp đồ ăn vào trong viện.

Chương 82: Mấy cái phu quân

Đồ ăn Ánh Mai am đưa tới nhạt nhẽo vô cùng, một món đậu hủ xào rau, một món cải thia, một cái thùng nhỏ nhở lùn lùn đựng đầy cơm, cũng đủ cho bốn người ăn.

Vân Lục thấy hai món đồ ăn này, mặt đều tái đi, "Nương tử, không phải là cả tháng này đều phải ăn mấy món này đi"

"Rau xanh đậu hủ có cái gì không tốt?" Nhiễm Nhan quỳ ngòi trước kỵ, lấy đũa, nói: "Các ngươi cũng cùng ăn đi, ăn xong còn có chuyện khác cần làm."

Lời nói của Nhiễm Nhan mang chút uy hiếp không thể nghi ngờ, ba người yên lặng quỳ ngòi xuống bên cạnh.

Năm Trinh Quán ăn uống vẫn theo nguyên tắc chia phần, trước mặt mỗi người đều có một cái bàn nhỏ, của ai nấy ăn, mặc kệ là ăn cơm thường ngày trong nhà, hay ăn tiệc bên ngoài thì đều như thế. Xài chung một cái bàn như bây giờ, có thể nói là điều kiện gian khổ.

Vân Lục mếu máo, cúi đầu lùa cơm trong chén, lòng tràn đầy ủy khuất, nàng không phải cảm thấy chính mình ủy khuất, mà là thay Nhiễm Nhan thấy ủy khuất, rõ ràng lập tức có thể hồi chủ viện, lui hôn sự với Tân Tú lang, hôn sự cùng Nghiêm gia cũng sắp bàn xong, tương lai tốt đẹp, ai ngờ đến cuối cùng vẫn là hoa trong gương, trắng trong nước, chỉ là thay đổi chỗ ăn rau xanh đậu hủ.

Cơm nước xong, Nhiễm Nhan tản bộ chung quanh sân, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, mới dẫn Vân Lục đi đến chỗ Am chủ.

Ánh Mai am nhìn vào ban đêm, chỉ có thể khó khăn nhận ra phòng ốc là dùng trúc cùng ván gỗ dựng nên, nép mình sâu trong rừng trúc, là nơi thế ngoại đào nguyên, ban ngày ánh sáng đầy đủ, mới thấy rõ, mấy gian phòng ở đã rất cũ nát, mấy tấm ván gỗ hàng năm vì bị ẩm ướt, đã mục nát lung lay muối đỗ. Ngoại trừ Phật đường được xây bằng gạch đá đằng trước, viện nơi Nhiễm Nhan ở thoát nhìn là mới nhất, hẳn là vì để tiếp đãi khách hành hương, nên là nơi duy nhất may mắn được tu sửa.

Am chủ ở phía đông, từ đường mòn đá phiến đi xuyên qua rừng mai đằng

sau Phật đường, ngẫu nhiên có thể gặp mấy nữ ni mặt truy y đi tốp năm tốp ba vội vã nhường đường cho Nhiễm Nhan. Ánh Mai am không lớn, dọc theo đường đi hỏi mấy nữ ni, là có thể tìm được dễ dàng.

Qua khỏi rừng mai, có thể thấy phòng trúc nằm ẩn trong rừng cây, Nhiễm Nhan du quang liếc Văn Lục một cái, "Miệng ngươi mà tiếp tục xu xuống, có thể đem làm chốt cửa mà nhốt một con trâu."

Văn Lục nghiêng nghiêng đầu, đem hai cái khóe miệng kéo lên, cười so với khóc còn khó coi hơn, cứng đờ nói: "Nương tử xem như vậy được không?" Văn Lục không thể giấu được tính tình, thích chính là thích, không thích thì như thế nào cũng không thể vui mừng mà tiếp thu, Nhiễm Nhan biết nàng có cái tính tình này, bèn nhàn nhạt nói: "Ngươi vẫn là xụ tiếp đi, miễn cho am chủ tướng ngươi là yêu quái mà đem nhốt lại."

Văn Lục mở lớn mắt, kinh ngạc nhìn Nhiễm Nhan chậm rãi đi phía trước, bước lên đuổi theo, "Nương tử vậy mà cũng biết nói đùa."

"Rất kỳ quái sao? Thấy chuyện buồn cười, nói ra thì đương nhiên là nói chuyện cười." Nhiễm Nhan cũng không quay đầu lại.

Văn Lục không thèm để ý trong lời nàng có ý khác, cười hì hì chồm qua, "Vẫn là nương tử như vậy mới tốt, trước đây ngài đọc cái gì mà 'Trường môn oán', nghe thấy thê thê thảm thảm, nô tỳ tuy không hiểu thi phú lầm, nhưng nghe cũng thấy lạnh cả người, mấy đồ đó không cần xem nhiều mới tốt."

"Không hiểu lầm? Nghe nói trước kia ngươi cũng là thư đồng, sao lại học kém như vậy? Bắt đầu từ ngày mai, ngươi bồi ta cùng nhau chép kinh Phật, chép y thư." Nhiễm Nhan tà tà mà nhìn nàng một cái, khóe môi hơi nhếch. Văn Lục đen mặt, héo héo nói: "Nương tử hôm nay sao lại muốn lăn lộn nô tỳ, nô tỳ không kiên nhẫn nhất là viết chữ gì đó."

Nhiễm Nhan cũng không để ý tới nàng, giơ tay gõ gõ lên cánh cửa, "Nhiễm thị Thập Thất Nương đến bái phỏng, am chủ có bên trong không?"

Ngừng trong chốc lát, Văn Lục thấy không có ai ra, đang muốn duỗi tay gõ cửa tiếp, cánh cửa kẽo kẹt một tiếng mở ra, một nữ ni ước chừng hơn 40 tuổi chấp tay trước ngực xướng một câu phật hiệu, "Am chủ tụng kinh buổi sớm vừa mới kết thúc, Nhiễm nương tử tới rất đúng lúc, mời vào."

"Đa tạ." Nhiễm Nhan cũng hồi về một cái Phật lễ, theo nàng ta đi qua nhà chính.

Mấy người ở dưới hành lang cởi giày, vừa mới đứng ở trên hành lang, trong phòng liền truyền đến một thanh âm già nua, "Tịnh Viên a, là Nhiễm Thập Thất Nương tới sao?"

Nữ ni trung niên hơi khom người nói: "Là Nhiễm Thập Thất Nương."

Trong phòng không có thanh âm, Tịnh Viên xoay người nói: "Hai vị! Mời

vào trong."

Cửa phòng mở ra, bên trong tỏa ra mùi đan hương dày đặc, trong phòng ánh sáng tối tăm, chỉ nhòe ánh nắng sớm chiếu từ cửa vào, mới có thể thấy rõ trên mặt bàn đối diện cung một bức tượng Bồ tát bằng sứ màu trắng và hoàng kim cao hai thước, trước tượng Bồ Tát bày một cái lư hương khắc bằng đồng thau, phía dưới xếp ba cái đệm hương bồ, trên cái đệm ở giữa có một nữ ni ngồi xếp bằng, bàn tay như que củi cầm Phật chau nhè nhẹ chuyển động.

"Con là Nhiễm thị Thập Thất Nương, gặp qua Am chủ." Nhiễm Nhan hơi khom người.

"Lão ni sớm đã nghe thấy thanh danh Thập Thất Nương, không cần đa lễ, ngồi đi." Am chủ hơi duỗi tay ra hiệu cho Nhiễm Nhan ngồi trên đệm hương bồ ở đối diện mình.

Nhiễm Nhan đáy lòng than thở, ở cổ đại, tốc độ lan truyền của lời đồn đãi mãnh liệt không thua gì thời đại tin tức phát triển kia, không đến một tháng, cả cái am ni cô thanh tu này cũng nghe nói về nàng.

Sau khi ngồi xuống, Nhiễm Nhan mới nhìn rõ lão ni cô trước mặt, làn da trên mặt đã lỏng ra như da cây tùng, hai má đã có mấy đốm tàn nhang của người già, khô gầy như củi, có thể nhìn rõ khung xương mặt, phần mô thịt đã héo rút, miệng móm vào, hốc mắt hơi trũng xuống, cặp mắt từ đầu đến cuối đều chưa mở ra.

Gần đất xa trời, tướng mạo hiện tại của Am chủ có thể dùng bốn chữ này để diễn tả.

"Lão ni thời trẻ từng học qua mấy ngày thuật sờ cốt, Thập Thất Nương nếu không chê, có thể đê lão ni sờ một lần cốt hay không?" thanh âm già nua khàn khàn của Am chủ mang theo tia run rẩy của người già, khiến cho thanh âm bình tĩnh nghe vào tai lại thêm một chút ý vị thỉnh cầu, cũng khiến cho cái đề tài đột ngột này cũng trở thành không quá đột ngột.

"Được." Nhiễm Nhan chưa chính mắt gấp qua thuật sờ cốt, nhưng nàng đã từng đối với cái này cảm thấy vô cùng hứng thú, tìm rất nhiều thư tịch có liên quan để nghiên cứu, nhưng chung quy cũng không thể nhìn ra vận mệnh một người cùng cốt cách thì có liên hệ gì.

Am chủ đem Phật chau trong tay nhẹ nhàng gác lên bàn, vươn tay về phía trước, "Thập Thất Nương trước tiên đưa tay cho lão ni."

Nhiễm Nhan nghe lời đưa tay ra, bàn tay thô ráp của Am chủ nắm lấy đầu ngón tay của Nhiễm Nhan nhẹ nhàng sờ soạng, sau đó theo bàn tay nàng sờ lên phía trên, đem xương cánh tay sờ qua một lần, rồi sau đó lại đổi qua bàn tay khác, cuối cùng là xương sọ.

Trong phòng yên lặng, chỉ có đàn hương lượn lờ, cùng với tiếng sột soạt nhỏ của vải vóc cọ vào nhau.

"Am chủ." Tịnh Viên đứng ở ngoài cửa nói: "Người của nha môn tới, nói Văn Lục cô nương là nhân chứng quan trọng của một án mạng gần đây, hôm nay khai đường công thẩm, thỉnh Văn Lục cô nương đi qua làm chứng."

Am chủ bất động thanh sắc mà tiếp tục sờ cốt, mà Nhiễm Nhan cũng không lên tiếng quấy rầy, thẳng đến khi kết thúc, Nhiễm Nhan mới nói: "Văn Lục, ngươi đi đi, qua chỗ Hình Nương lấy bạc, buổi tối thuê một chiếc xe trở về. Nếu là nha môn phái người đưa ngươi, cũng đừng từ chối."

"Dạ." Văn Lục cúi người, theo Tịnh Viên ra ngoài.

"Thập Thất Nương nửa đời không thuận"

Lặng im một lát, Am chủ rốt cuộc mở miệng đánh vỡ yên lặng, "Bất quá xem ra, những cái không thuận này đối với ngươi mà nói, cũng không xem là quá mức gập ghềnh, ngươi lúc tuổi già có thể viên mãn hay không, là dựa vào việc chọn phu quân."

Nhiễm Nhan không bình luận, những lời này của Am chủ nghe rất không chuyên nghiệp, chưa nói đến căn cứ vào cái gì mà có kết luận này, chỉ là nghe thấy còn không đáng tin bằng mấy thàn côn chuyên gạt người ở đầu đường.

"Ha hả, lão ni học nghệ không tinh, nhìn không ra mệnh số sâu hơn." Thanh âm khô ách của Am chủ chậm rãi: "Chỉ là nghe nói Thập Thất Nương có một tay y thuật tốt, lại biết nghiệm thi, cho nên tâm sinh tò mò, còn thỉnh Thập Thất Nương chó trách lão ni đường đột."

Nhiễm Nhan nhìn bà không nhanh không chậm về Phật châu, cũng không biết lời này có mấy phần thật mấy phần giả, chỉ đáp: "Am chủ nói quá lời." Am chủ móc từ trong tay áo ra một tờ giấy, nói: "Sau này, ngươi ở trong am tĩnh tâm thanh tu, cũng coi như là một cư sĩ, ta ở đây có chuẩn bị cho ngươi một cái danh hào, sau này trong am chỉ dùng danh hào xung hô."

"Vất vả Am chủ lo lắng." Nhiễm Nhan ngồi thẳng vươn hai tay tiếp nhận trang giấy, khi quỳ ngồi trở lại, chỉ thấy Am chủ chậm rãi về Phật châu, không có ý tứ nói tiếp, liền khom người hành lễ, đứng dậy cáo lui.

Tiêu Mẫn sớm đã chờ ở ngoài cửa, thấy Nhiễm Nhan thì hơi khom người, "Nương tử, Văn Lục tỷ sai nô tỳ tới hầu hạ ngài."

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, để nàng hầu hạ mang giày.

"Mới vừa rồi thủ vệ ni cô tới báo, nói Thập Lang tới, không tiện vào trong am, đang chờ ở rừng trúc ngoài cửa." Tiếu Mãn ngồi xổm xuống, giúp Nhiễm Nhan sửa sửa tà váy, ngửa đầu hỏi: "Nương tử có cần trở về đồi y phục?"

"Cứ như vậy đi." Nhiễm Nhan không có bằng hữu, Hình Nương cùng Văn Lục đối với nàng tuy rằng thân thiết, nhưng dù sao cũng là chủ tớ, luôn thiếu một chút cảm giác bình đẳng, Nhiễm Vân Sinh có thể đến đây, đem nặng nề trong đáy lòng của Nhiễm Nhan quét đi vài phần.

Nhiễm Nhan bước nhanh ra ngoài am, Tiếu Mãn một đường chạy chậm mà đuổi theo sau.

Tịnh Viên liếc mắt nhìn bóng dáng hai người một cái, đi vào trong nhà chính, quỳ ngồi lên đệm hương bô mà Nhiễm Nhan mới vừa rời ngồi, nhẹ giọng kêu: "Am chủ"

"Ân." Am chủ lên tiếng, một đôi mắt trong vắt chậm rãi mở ra.

Mọi người thấy bà nhấp chặt hai mắt, luôn tưởng là vì mắt bệnh, sẽ không ngờ đến một bà lão giàn đát xa trời lại có một đôi mắt trong sáng thanh thâu như vậy. Chẳng qua, hai mắt vì đã không còn sức sống, mà mắt đi thần thái sáng láng.

"Không biết vì sao, ta thế nhưng dò ra nàng đời này xuất hiện mấy cái mệnh định phu quân." Trong đôi mắt thanh minh của Am chủ nỗi lên một tia nghi hoặc.

"Mấy cái?" trên gương mặt bình phàm của Tịnh Viên cũng hiện ra vài phần kinh ngạc, "Chẳng lẽ là vong phu mệnh?"

Tịnh Viên ý tứ là một phu quân qua đời, lại tái giá người khác, liên tục chết mấy phu quân, chẳng phải là vong phu mệnh thì là gì?

Am chủ chậm rãi lắc đầu, thở dài một tiếng, "Không biết là phúc hay họa a."

Trong đôi mắt bình thản của Tịnh Viên toát ra vài phần nghi hoặc, nhưng cũng chỉ than theo một tiếng, mệnh số thứ này, vốn dĩ huyền diệu khó giải thích, ai biết sẽ biến thành cái dạng gì đâu? Vô luận biến thành cái dạng gì, cũng không ảnh hưởng tới mình, mệnh của chính mình đã định rồi.

Gió từ bên ngoài am xuyên qua rừng trúc, thanh âm rào rạt sàn sạt tựa như một khúc nhạc êm tai, Nhiễm Vân Sinh một thân viên lãnh Hồ phục màu nguyệt bạch đứng thẳng trong nền xanh của trúc, gương mặt không tì vết mang nụ cười ám áp, từng tia nắng sớm dừng trên gò má trắng nõn như ngọc của hắn, phát ra những tia sáng lóa mắt.

"Thập ca" thấy thiếu niên xinh đẹp như vậy, tâm tình Nhiễm Nhan cũng tốt hơn.

Nhiễm Vân Sinh đón nàng, há mồm liền hỏi: "Hôm qua tới vội vàng, có chịu khổ không?"

"Không có, Ánh Mai am rất thanh u, thích hợp tu thân dưỡng tính, Thập ca nếu có thể thường xuyên tới thăm ta, hết thảy liền hoàn mỹ." Nhiễm Nhan ngồi xuống một tảng đá bằng phẳng bên cạnh.

"Ta sẽ thường xuyên tới thăm ngươi." Nhiễm Vân Sinh cười ôn nhu mà sủng nịnh, làm Tiểu Mẫn ở bên cạnh nhìn đến ngây người.

Nhiễm Vân Sinh cong ngón tay búng một cái lên cái trán tròn bóng của Nhiễm Nhan, cố ý xụ mặt nói: "Chỉ sợ ngươi ở cái chỗ này còn quậy hơn, lúc trước thì còn thành thật thật, hiện tại càng thêm không giống ai."

Chương 83: Chân tướng

Nhiễm Nhan cong môi nhìn Nhiễm Vân Sinh, hoàn toàn làm ngơ lời trách cứ của hắn, cười khanh khách hỏi: "Trong tộc có động tĩnh gì không?" Nhiễm Vân Sinh thấy nàng cười như băng tan mùa xuân, sao có thể nghiêm mặt nói, thở dài: "Hiện tại trong thành tin đồn về ngươi rất dữ dội, Nghiêm gia đã tuyên bố từ bỏ hôn sự, các tộc lão rất là tức giận, không thiếu người muốn giận chó đánh mèo với ngươi, bất quá gia chủ Lư gia đã từng công khai khen ngợi ngươi, tốt xấu cũng cho Nhiễm gia vài phần mặt mũi, trước mắt tình hình còn tốt, chỉ cần ngươi an an phận phận mà ở Ánh Mai am thanh tu, không ai có thể làm gì được ngươi."

Dừng một chút, Nhiễm Vân Sinh nghiêm túc nói: "A Nhan, ngươi nếu là thiếu tiền thì nói với thập ca, đừng lén đi kiếm tiền. Thập ca tuy rằng năng lực hữu hạn, nhưng phương diện tiền tài tuyệt đối không thiếu, chờ có cơ hội, nghe minh bạch không?"

"Ân." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng gật đầu, nàng cũng chỉ có thể ngoài mặt đáp ứng Nhiễm Vân Sinh, nhưng vẫn muốn lén lút để dành thêm một ít tiền phòng thân, bảo hiểm nhiều lần không bao giờ sai, đây là tác phong trước sau như một của Nhiễm Nhan.

Nhiễm Vân Sinh gật gật đầu, ngược lại nói: "Ta đã dàn xếp tốt cho Ngô thần y, là một viện gần thành tây, khá gần với Tây Sơn, hắn không có việc gì có thể đi lên núi hái thuốc."

"Cảm ơn Thập ca." Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vân Sinh an bài như vậy rất hợp ý Ngô Tu Hòa, cũng hợp ý Nhiễm Nhan. Nhiễm Vân Sinh là ở trong giới thương nhân mà luyện ra, không phải giống như mấy tên ăn chơi trác táng, hắn xử lý công việc đều tinh tế tỉ mỉ, bởi vậy Nhiễm Bình Dụ có rất nhiều việc đều ném cho hắn, con đường làm thương nhân đã xác định cũng không thay đổi được, may mắn là hắn ở phương diện kinh thương cũng rất có năng khiếu.

Huynh muội hai người ở trong rừng trúc nói chuyện trong chốc lát, Nhiễm Vân Sinh liền sai người người đem đồ mang đến đưa vào trong, thuận tiện cung cho Ánh Mai am thêm năm trăm lượng tiền dầu mè.

Năm trăm lượng, nhìn thì có vẻ không nhiều lắm, nhưng dựa vào giá cả ở Đường triều, năm trăm lượng này cũng đủ để tu sửa toàn bộ Ánh Mai am.

Bởi vậy am đem Nhiễm Nhan coi như Bồ Tát mà cung phụng, cả cơm chiều cũng cho thêm ba món đồ ăn, tuy rằng vẫn là thức ăn chay nhạt nhẽo, nhưng tinh xảo hơn nhiều.

Nhiễm Nhan dùng xong cơm chiều, tắm gội xong thì ngồi dưới hành lang thắp đèn xem y thư.

Hình Nương đứng ở ngoài cổng trúc kiêng chân nhìn ra, cứ trong chốc lát lại quay đầu hỏi Nhiễm Nhan, "Nương tử, làm nhân chứng đến tột cùng mắt bao lâu? Sao trời tối mịt rồi mà còn không thấy bóng người?"

"Chờ một chút đi." Nhiễm Nhan vốn cũng có chút lo lắng, bị Hình Nương nhiều lời nhiều lui như vậy, càng thêm nôn nóng, vì thế vội tìm cách tống cổ nàng nói: "Hình Nương, ngươi đem đồ ăn hâm đi."

Hình Nương ứng tiếng, lưu luyến mà đi về phòng bếp. Nàng vừa mới vào phòng bếp không bao lâu, Văn Lục đã trở lại.

"Nương tử!" sắc mặt Văn Lục có chút tái nhợt, một đôi mắt sưng đỏ giống hai quả hạch đào, vọt vào viện liền ôm đầu gối Nhiễm Nhan oa oa khóc lên. Tiếng khóc kinh động Hình Nương, nàng từ trong phòng bếp chạy ra, có chút hoảng thán hỏi: "Văn Lục! Đây là làm sao vậy?"

"Nương tử." Văn Lục đứng dậy lau lau nước mắt đang không ngừng rơi xuống, nức nở nói: "Nha môn nói, hai bộ hài cốt phân loại ra ngày ấy, một là của Ân Tam nương, một là của Ca Lam! Hu hu nô tỳ...chỉ là nô tỳ nhận không ra cái nào là Ca Lam."

Văn Lục nức nở, cả gió đêm cũng nhiễm lên một tia bi thương, Hình Nương mí mắt vốn mềm, càng không nhịn xuống, nước mắt ào ào mà rơi xuống.

Nhiễm Nhan rũ mắt than nhẹ một tiếng, trầm mặc trong chốc lát, mới chậm rãi nói: "Ngày mai ta viết một phong thư, ngươi thay ta chuyển giao cho Lưu Thủ sử, nếu hắn có thể đáp ứng, đến lúc đó ta tự mình phân biệt."

Nhiễm Nhan duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Văn Lục, nói: "An cơm chưa?" Văn Lục lắc đầu, mắt phượng linh động tràn đầy oán hận, "Nô tỳ không đói bụng, nhìn Ân Văn Thư mặt người dạ thú kia cái gì cũng thấy ghê tởm đến nuốt không trôi! Thì ra hắn đã sớm biết chính mình giết nhầm Ân tam nương, sau lại bức bách Ân Tú Nương giả trang nàng, còn uy hiếp nàng, nếu đê lộ ra một chút sơ hở, liền đem nàng trâm vào sông Bình Giang luôn, vừa lúc cùng Ân tam nương làm bạn."

Trên mặt Hình Nương cùng Tiểu Mẫn tràn đầy kinh hãi, Hình Nương run giọng nói: "Hổ độc không ăn thịt con, nhìn bộ dáng Ân Văn Thư kia vẫn nhã như vậy, mà lại làm ra loại chuyện ác độc đáng bị trời phạt như thế này."

"Còn có Ca Lam! Hắn thừa nhận Ca Lam cũng là hắn phái người diệt khâu! Nói là ngày đó Ân Tú Nương hẹn nương tử nhà chúng ta ở sông Bình Giang, Ân Tú Nương chính mình đi tìm Tân Tú lang, nương tử nhà chúng ta chờ ở trên bờ sông, không biết sao lại đúng lúc gặp Ân Văn Thư muốn giết người vứt xác, hắn liền phải giết người diệt khâu! Là..." Võ Lực đang kích động kể, lại đột ngột hậm hực im miệng.

Nhiễm Nhan chậm rãi tiếp lời nói: "Là Ca Lam vì cứu ta, cho nên một mình dù hộ vệ Ân phủ rời đi, bất hạnh bị diệt khâu đi."

Sắc mặt Võ Lực từ kinh ngạc chuyển thành bi thống, rũ mắt gật đầu. Mặt Hình Nương tràn đầy không thể tin tưởng, nàng thấy qua nhiều âm hiểm xảo trá, lại rất ít nghe qua những chuyện rợn người như vậy, phụ thân giết thân nữ nhi, cưỡng ép một thân nữ nhi khác, lại muốn diệt khâu đích nữ nhi của thế gia đại tộc khác, hắn nếu không phải điên sẵn thì cũng phát điên rồi.

"Hàn Sơn là chuyện như thế nào?" sự tình đã nói đến tình trạng này, Nhiễm Nhan chỉ đơn giản hỏi thêm.

Võ Lực nói: "Hàn Sơn trong một lần yến hội, cùng đám Tân Tú lang và mấy con cháu thế gia tụ tập ở một chỗ, lén lúc nghị luận mấy nương tử, Hàn Sơn nói hắn nhìn eo mông Ân tam nương khi đi lại, đám chắc chắn nàng đã không còn tâm thân xử nữ! Ân Tú nương giả trang Ân tam nương, vốn đã nơm nớp lo sợ, không biết từ trong miệng ai nghe được việc này, càng thêm sợ hãi, vì thế nghĩ tới Ngụy thị."

"Nói đến Ngụy thị, nàng đối với bên ngoài công bố mình là bé gái mồ côi không còn sĩ tộc, tuy người đã đến tuổi trung niên, nhưng vẫn luôn thuần như ngọc. Nàng mang phong vận mỹ mạo, Lăng phu nhân từ sau khi sinh Ân tam nương và Ân Tú Nương, thân mình liền không được tốt, bởi vậy Ân Văn Thư mới nạp Ngụy nương làm thiếp. Chỉ là Ân Tú Nương lại phát hiện nàng thường xuyên cùng Thúy Mi ở Thải Tú quán gặp mặt, nghe được Thúy Mi là một nhạc kỹ am hiểu đàn Không, liền cô ý ở trước mặt Ngụy thị nói mình muốn học đàn Không, đáng tiếc số người biết đàn Không quá ít, tìm không được thầy tốt."

"Ngụy thị vì có thể thường xuyên nhìn thấy Thúy Mi, liền mắc mưu, để Thúy Mi lấy thân phận nhạc sư được giới thiệu vào phủ. Sau đó Ân Tú Nương liền tìm hiểu nguồn gốc, từ thân thế của Thúy Mi tra đến trên đầu Ngụy nương. Nguyên lai Ngụy nương đúng là một bé gái mồ côi mất đi sĩ tộc, nhưng sau lại thành nhạc xướng trong giáo phường, còn cùng người khác dan díu, sinh ra một nữ nhi, là Thúy Mi."

Kỹ nữ cũng coi như là một loại tiện dân, mặc dù nô tỳ trong giáo phường là để phục vụ cho Hoàng Thượng, nhưng tiện dân vẫn là tiện dân, một khi ra khỏi giáo phường, thân phận kia càng trở thành một loại dâu ấn không thể xóa đi.

Mà Ngụy nương không biết dùng biện pháp gì, xoay cho mình một cái thân phận lương dân, lại thêm nàng bản thân khí độ bất phàm, thân phận cũ nơi Trường An xa xôi, ở Tô Châu này đương nhiên có thể giấu mà qua.

Ngụy nương vậy mà giấu diếm được Ân Văn Thư chuyện mình không còn tâm thân xứ nữ, cái này làm cho Nhiễm Nhan rất là kinh ngạc, không biết là nên cảm thán Ân Văn Thư vô tri, hay là nên cảm thán nàng thủ đoạn cao minh.

Ân Văn Văn dùng thân phận Ngụy nương áp chế Thúy Mi, để nàng đi câu dẫn Hàn Sơn rồi hạ độc hắn.

Tần Tứ lang ầu đả Hàn Sơn, trùng hợp ngay lúc hắn phát độc, đây vốn không nằm trong tính toán của Ân Văn Văn, nhưng chuyện này cũng kích thích cảm giác của Ân Văn Văn, càng kích thích nội tâm tràn đầy áp lực cùng với cùu hận đên cuồng phát sinh trong lòng nàng.

Chương 84: Bộ dạng không mặc y phục của người

Trách không được Thúy Mi phải dùng phương thức tự sát kịch liệt như vậy, nàng vì bảo hộ mẫu thân không thể không đem chính mình vướng vào, xong việc khi muốn bứt ra thì đã vạn kiếp bất phục.

Thân nhiễm bệnh giang mai, dung nhan tốn hại, châu thai ám kết, có nhược điểm nằm trong tay người khác, còn nữa, trong nội tâm nàng có lẽ có một chút tình ý đối với Hàn Sơn. Có người nói, muốn đi thông tới đáy lòng nữ nhân thì đường gần nhất là đi qua *m đạo, với nhạc kỹ như Thúy Mi, ở kỹ quán mà còn thủ thân, nghĩ cũng là áp dụng cách này thôi.

"Là ai giết Phồn Xuân? Lại là ai muôn giết ngươi?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Phồn Xuân là do Ân Tú Nương và Vị Hạ giết." Văn Lục nói đến Ân Văn Văn thì lại một trận thốn thức, trong lòng cũng không biết là đồng tình hay là thống hận, hay lại là tiếc hận, "Phồn Xuân vốn là thị tỳ của Ân Tam nương, mấy ngày trước tiệc trà Ngụy nương nói nhân thủ không đủ dùng, Ân Tú Nương liền chủ động phái Phồn Xuân qua hỗ trợ, chiều ngày hôm sau, Ân Tú Nương đi bái phỏng Ngụy nương, vô ý làm bẩn y phục của mình, liền ở trong viện của Ngụy nương tắm rửa thay y phục, lúc ấy là được hai người Vị Hạ và Phồn Xuân hầu hạ, Ân Tú Nương cùng Vị Hạ hợp lực giết nàng."

Chuyện này thoạt nhìn là một vụ mưu sát có tính toán, nguyên nhân giết Phồn Xuân, cũng rất dễ đoán ra. Phồn Xuân là thị tỳ bên người của Ân Miểu Miểu, nàng đối với nhất cử nhất động của nương tử nhà mình có lẽ còn rõ ràng hơn so với Ân Văn Thư và Lăng phu nhân. Hàn Sơn chỉ nói một câu như vậy đã bị Ân Văn Văn lên kế hoạch giết chết, huống chi là Phồn Xuân.

"Còn nô tỳ, ngày đó nô tỳ ở trong hoa viên nghe thấy Thúy Mi cùng một nữ tử mưu đồ bí mật hãm hại Tân Tú lang, lại bị người đánh hôn mê từ phía sau, từ trong miệng Vị Hạ mới biết, người hôm đó đánh nô tỳ đúng là Ân Tú Nương, mà nô tỳ lúc ấy đâu bị đánh đến mơ màng, nhìn không rõ đồ vật, chỉ nhìn thấy đôi tay vẫn luôn mang vòng ngọc bóp cổ nô tỳ." Văn Lục nghĩ nghĩ, bổ sung nói: "Vị Hạ nói, người cùng Thúy Mi mưu đồ bí mật lúc đó là nàng."

Nhiễm Nhan lại nhớ đến thiếu nữ hoạt bát mặc áo váy màu hồng anh đào kia, thật sự không thể đem nàng cùng Ân Văn Văn liên hệ với nhau, một cái

thiên chân vô tà, một cái điên cuồng cực đoan. Thứ duy nhất của nàng không thay đổi từ đầu đến cuối, đó là tình yêu nàng dành cho Tân Mô Sinh.

"Thật sự là củ cải rau xanh đều có cái đáng yêu của chúng" Nhiễm Nhan lầm bẩm một câu, nàng nhìn Tân Mô Sinh, từ đầu đến chân cũng không phát hiện một chỗ nào tốt, có tình Ân Văn Văn lại đối với hắn quyết tâm không đổi.

Bí kíp này bắt đầu từ một phong thư của Tân Mô Sinh, hắn bị Trương Phi lừa viết một phong thư mời cho Ân Miểu Miểu, Ân Văn Văn sau khi đọc trộm được liền trốn đến địa điểm hẹn hò, bất hạnh bị Trương Phi đoạt mất trong sạch.

Chỉ có điều từ đầu đến cuối, Ân Văn Văn đều chưa từng oán hận hắn.

Hình Nương thở dài, xoay người đi vào phòng bếp đem đồ ăn đã hâm nóng bung ra, đặt ở trên bàn dưới hành lang, nói với Văn Lục: "Mệt mỏi cả ngày, nhiều ít cũng ăn chút đi."

Văn Lục bất đắc dĩ mà nắm đũa lên, lùa cơm, thoát nhìn không có tâm tư ăn.

Nhiễm Nhan rút ra một quyển sách từ trong chồng sách bên cạnh, đây là kinh Phật trong am đưa tới lúc ăn cơm chiều, Nhiễm Nhan tùy tay lật lật vài trang, vừa nhìn thấy chữ bên trong tức khắc cảm thấy đau to như cái đau! Mỗi một chữ đều đọc được, nhưng nói lại thì hoàn toàn không hiểu.

Nương theo ánh đèn nhìn một hồi, Nhiễm Nhan vỗ trán than một tiếng, ném sách xuống đứng dậy đi vào phòng ngủ nghỉ ngơi. Dù sao nàng tới Anh Mai am thanh tu chẳng qua là làm cho người ngoài xem, nhìn kinh Phật có hiểu hay không cũng không quan hệ.

Văn Lục vừa lùa cơm, vừa nghi hoặc mà nhìn Hình Nương, "Nương tử làm sao vậy?"

"Có lẽ...là nghe nhiều chuyện buồn bã thất vọng, trong lòng không quá thoải mái đi!" Hình Nương nói, duỗi tay thu thập thư tịch bày đầy đất.

Văn Lục gật gật đầu, tiếp tục lùa cơm vào miệng, Hình Nương liếc ngang nàng: "Không phải nói không đói bụng sao, ta xem cơm để dành nhiêu đây còn không đủ cho ngươi ăn."

Văn Lục phòng má lúng búng nói: "Vừa rồi trong lòng nghẹn muôn chét, nói ra lại dễ chịu, những việc này cùng ta lại không có quá nhiều quan hệ, ta sao phải để ở trong lòng."

"Bộ dạng vô tâm vô phế!" Hình Nương duỗi tay chỉ chỉ đầu nàng, "Là ai bảo đảm với ta là sẽ đem tâm nhẫn của mình mài đến nhỏ hơn kim thêu hoa?"

Vân Lục liếc một cái xem thường, nghĩ thầm tâm nhẫn nhỏ thì phải thương xuân thu buồn? Một mảnh lá rụng xuống cũng phải thương cảm một lúc lâu sao? Nghĩ là nghĩ vậy, nhưng trong lòng biết nêu mà tranh luận với Hình Nương, chỉ sợ là không bao giờ dứt, bèn không nói lời nào, vùi đầu chuyên chú mà nhét đồ ăn vào miệng.

Hình Nương ngồi ở trên hành lang nhìn bộ dạng ăn cơm thô lỗ của Vân Lục, vành mắt hơi đỏ lên, "Ca Lam thật là cái hài tử làm người đau đến tâm khảm, từ nhỏ đã hiểu chuyện như vậy, mọi thứ đều vì nương tử nhọc lòng, người cũng có khí độ tốt, học vấn cũng giỏi, haizz... chỉ mong có thể phân ra được thi cốt của nàng, an táng cho tốt, kiếp sau đầu thai nhà tốt hơn."

Vân Lục chỉ lo vùi đầu ăn cơm, Tiếu Mãn cũng ẩn ẩn biết chuyện này là chỗ đau trong lòng mọi người, nàng cũng không tiện xen mồm. Nhất thời không người trả lời, Hình Nương cũng hồn nhiên không thèm để ý, lẩm bẩm nói: "Nàng là hài tử tốt như vậy, tất nhiên có thể đầu thai vào nhà tốt! Cũng may nương tử đã buông xuống khúc mắc, nàng biết được cũng sẽ cao hứng."

Hình Nương nghẹn ngào lau nước mắt.

Vân Lục cỗ họng phát nghẹn, hung hăng nuốt xuống một ngụm cơm, lẩm bẩm nói: "Ngươi chính là cố ý trong lúc ta ăn cơm mà làm ta ngột ngạt, để tiết kiệm một ngụm cơm này phải không?"

Dứt lời lại hung hăng ăn tiếp, xong rồi duỗi tay thu thập, Tiếu Mãn cũng lại hỗ trợ, hai người nhanh chóng đem hành lang dọn dẹp sạch sẽ.

Ánh Mai am nghèo đến lợi hại, sau khi trời tối, ngoại trừ hai ngọn đèn dầu mỏng manh trong điện thờ trước tượng Bồ Tát, những nơi khác không hề có ánh đèn

Vùng hoang vu nhiều muỗi, Nhiễm Nhan cũng không muốn đợi ở bên ngoài, liền sờm lên giường nghỉ ngơi. Thời gian còn quá sớm, Nhiễm Nhan lại không buồn ngủ bao nhiêu, liền suy nghĩ nên xử trí mấy tấm khé nhà trong tay như thế nào.

Vụ án này, Ngụy nương từ đầu đến cuối đều không có giết người, nghiêm khắc mà xem xét thì nàng cũng là người bị hại, nếu có tội cùng lầm là chuyện nàng giấu diếm tiện tích để gả vào thế gia thôi, Đường luật có lệnh, phàm là thân phận kém nhau hai cấp bậc mà kết làm vợ chồng, sẽ bị phán lưu đày, nếu làm thiếp, phải chịu phạt roi.

Từ hơn hai năm trước bắt đầu cho đến bây giờ, trong vụ án này tổng cộng

đã chết sáu người, Ân Miếu Miếu, Ca Lam, Phồn Xuân, Hàn Sơn, Trương Phi, Ân Văn Văn...đây xem như một đại án, phải đưa đi Hình Bộ xét duyệt, Lưu Thủ Sử cũng khó làm xong chuyện, ít nhất riêng chuyện hình phạt còn phải đợi trả lời từ Hình Bộ, hiện tại gửi đi nhanh thì ba tháng, lâu thì cũng phải một hai năm.

Trong khoảng thời gian này mình có thể sử dụng hai cửa hiệu ở chợ đông kia hay không? Nhiễm Nhan cân nhắc. Đồng thời, nàng cũng ẩn ẩn cảm giác Nguy nương ngày ấy khi đem đồ vật giao vào tay nàng, thì đã có ý định chết.

Nghĩ nghĩ, Nhiễm Nhan bắt đầu buồn ngủ, chợt có tiếng đàn ở xa xa truyền đến, Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ ra, tối hôm qua đã đáp ứng Tô Phục đem dù ném vào trong rừng, vội vàng đứng dậy đến cái rương trong góc tường lục tìm. Ban ngày nàng đã hỏi qua Hình Nương, nàng nói là đem dù đặt ở trong này.

Lục lợi một lát, tay Nhiễm Nhan chạm được cán dù hơi lạnh, liền kéo ra, xoay người lấy áo lụa từ trên bình phong khoát thêm, rồi ôm cây dù trăng ra khỏi viện.

Ánh trăng trong vắt, Nhiễm Nhan vừa ra khỏi cửa, liền nghe thấy tiếng đàn rõ hơn một chút, nhưng vẫn xa xăm mờ mịt, cũng không biết là khúc gì, thanh u taو nhã, phảng phát như dòng suối nhỏ chảy ra từ trong rừng sâu.

Nhiễm Nhan ôm dù dừng chân ở ven rừng cây ăn quả, nghe trong chốc lát, tiếng đàn lượn lò kết thúc, nàng mới duỗi tay dùng sức ném dù vào trong rừng.

Dù ném vào trong, bay chạm vào cành lá, phát ra thanh âm sàn sạt, cho đến khi hoàn toàn an tĩnh, Nhiễm Nhan cũng chưa nghe được tiếng nó rơi chạm đất, trong lòng ngạc nhiên, đồng thời cảm thấy có chút không chắc chắn, không khỏi duỗi cổ nhìn vào trong.

Trên cái cây ăn quả gần đó phát ra tiếng 'phạch', một mảnh dù giấy màu trăng bung ra, trái trên cây bị đập trúng rơi như mưa xuống mặt đất.

Mặt dù màu trăng dời qua, trong bóng tối mờ mờ lộ ra một khuôn mặt như thần tiên, hàn nhàn nhã dưa ở trên cây, một thân trung y trắng thuần, tóc đen rối tung, đem lạnh lẽo toàn thân hòa tan bớt đi hai phần.

"Ta còn nói ngươi một người lạnh lùng như vậy mà rất tài hoa, té ra cũng không phải ngươi đàn." Nhiễm Nhan chậm rãi nói.

Tô Phục không trả lời, mà là dùng tay nhẹ nhàng kéo cán dù ra, tiếng mũi kiếm cọ vào vỏ phát ra thanh lãnh, dưới ánh trăng lóe lên một mảng sáng bạc, thì ra cán dù kia khi rút ra là một thanh kiếm dài hai thước.

Hàn quang chói lọi phản chiếu trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Tô Phục, chiêu sáng cả cặp mắt u ám phiếm lam sẫm kia, trong khoảnh khắc,

khí chất cả người hắn cùng thanh kiếm trong tay như hòa lại thành một, phảng phất như lúc nào cũng có thể đoạt mạng người khác. Nhiễm Nhan trong lòng khẩn trương, nàng không hề quên, Tô Phục đã từng suy xét qua có nên giết nàng hay không.

"Giúp ta một việc." Tô Phục nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi cành cây, đem kiếm thả lại vào cán dù.

Đôi mắt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan nhìn hắn, "Ta có thể cự tuyệt không?" "Đương nhiên có thể." Tô Phục đem dù chống phía trước người, tư thế như đang giơ kiếm, cánh tay vạm vỡ như một ngọn núi kiên cố đáng tin cậy, môi mỏng hé mở, "Bất quá, hy vọng người cẩn thận suy xét."

Nhiễm Nhan cắn môi, hắn lời này có vài phần ý tú uy hiếp Gió đêm nhẹ nhàng, hai người lảng lặng giằng co, Nhiễm Nhan rất không thích loại cảm giác bị bức ép này, có đôi khi nàng có thể cúi đầu, nhưng không phải hiện tại, "Vậy còn phải xem là việc gì, nếu ta không muốn, ngươi có giết ta cũng vô dụng."

"Nghiệm thi." Tô Phục trực tiếp đáp.

Nhiễm Nhan nhường mày nhìn hắn một cái, thầm nghĩ một sát thủ sao lại muôn xử án! Miệng lại nói: "Hiện tại đêm hôm khuya khoắc, ánh sáng nếu thiếu thốn, mặc dù nghiệm thi cũng có khả năng xuất hiện sai sót."

Tô Phục gật đầu, ngược lại dò hỏi: "Ngươi còn có cái gì muôn chuẩn bị không?"

Nhiễm Nhan há miệng thở dốc, nàng có nói là mình đồng ý sao?!

Tô Phục phảng phất như nhìn thấu tâm tư của nàng, nói: "Ta biết ngươi sẽ đồng ý, cũng như ta chưa bao giờ cự tuyệt giết người. Huống hò, ta cũng không phải để ngươi làm việc này không công, xong việc sẽ có thù lao."

"Ta có thể tự mình lựa chọn thù lao không?" Nhiễm Nhan hơi hơi mỉm cười, trong mắt tựa hồ có vài phần hứng thú.

Tô Phục thấy nàng cũng không hề bài xích, liền nói: "Chỉ cần ta có thể làm được."

Nhiễm Nhan vừa lòng gật gật đầu, trên dưới đánh giá hắn một lần, phun ra một yêu cầu không hù chét người thì không ngưng: "Để cho ta nhìn bộ dạng ngươi không mặc y phục một lần."

Khuôn mặt Tô Phục trong khoảnh khắc rạn nứt, bộ dạng hoài nghi chính mình có phải đã nghe nhầm hay không, vẻ lạnh lẽo trong thanh âm cũng bị rút sạch, lắp bắp nói: "Ngươi...ngươi nói...cái gì?"

"Ta sao, không có yêu thích gì khác, chỉ là khi thấy cơ thể người đặc biệt thì đều muốn tận mắt nhìn một cái, phát hiện cơ thể biến dị hoặc phương thức

tư duy kì lạ, sẽ muốn mở ra mà phân tích. Trong toàn bộ những cơ thể nam nhân mà ta đã nhìn qua, người xem như cực độ hoàn mỹ." Nhiễm Nhan không chút che dấu mà nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Tô Phục kinh ngạc nhìn chăm chăm Nhiễm Nhan, không khỏi khiếp sợ cái sở thích của nàng, còn nữa...nàng nói 'tất cả những cơ thể nam nhân' mà nàng gặp qua, cái 'tất cả' này đến tột cùng là bao nhiêu?

Nhiễm Nhan khéo môi hơi nhéch, nàng đưa ra yêu cầu này, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút ý tứ trêu chọc, nhưng mà trên thực tế, từ kiếp trước đến kiếp này, Tô Phục vẫn là nam nhân duy nhất hoàn mỹ đến mức làm cho nàng phát sinh loại ý tưởng này.

Chương 85: Màn nghiệm thi thần bí

Tô Phục bị ánh mắt trực tiếp của Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm đến có chút xấu hổ, may mà hắn từ trước đến nay tâm chí kiên định, chỉ nháy mắt liền khôi phục trấn định, nhưng đối với yêu cầu này của Nhiễm Nhan, hắn thật sự không biết phải trả lời như thế nào, nếu đáp ứng, xong việc rồi thì đúng là phải cởi sạch y phục ra cho nàng nhìn?

Trầm mặc một hồi lâu, ngay lúc Nhiễm Nhan cho rằng hắn từ bỏ, lại nghe thanh âm thanh lãnh kia nói: "Được."

Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn hắn một cái, nàng không hiểu rõ Tô Phục, nhưng hắn cho người ta cảm giác hắn không phải là một nam nhân không có lòng tự trọng, có thể làm hắn đáp ứng việc này, thi thể kia có phải rất khó nghiệm hay không?

"Ta muốn thỉnh giáo một chuyện, không biết Tô lang quân có thể giải thích nghi hoặc cho ta không?" Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ đến một việc.

Hàng lông mày dài của Tô Phục nhíu lại, "Chuyện gì?"

Nhiễm Nhan còn nhớ rõ tình huống khi đụt mưa ở chợ đông, "Tô lang quân nếu là phu quân tương lai của nương tử phủ nào đó, ở trước mặt ta lộ thân thể như vậy, ta sẽ không chọc phải phiền toái gì đi?"

Tô Phục lạnh lùng hỏi ngược lại: "Ngày ấy gã sai vặt nói: Tô được sư là phu quân tương lai đại nương tử nhà ta coi trọng. Là như thế phải không?"

Nhiễm Nhan nghẹn, ý tứ như vậy rõ ràng đã hoàn toàn phủ định câu "Phu quân tương lai" của tên sai vặt kia, đại nương tử nhà hắn coi trọng thì sao?

Nếu nương tử toàn thành Tô Châu đều coi trọng Tô Phục, chẳng lẽ Tô Phục phải làm "phu quân tương lai" của nữ tử cả thành?

"Ta đi lấy công cụ." Nhiễm Nhan quyết đoán mà đáp một câu, rồi xoay người đi về viện.

Tuy rằng khi nàng đưa ra yêu cầu, chủ yếu là trêu chọc, nhưng nếu đối phương đã đáp ứng rồi, Nhiễm Nhan cũng không thể lật lọng, không nói đến việc nàng không làm được mấy chuyện như vậy, cho dù có chơi xấu, cũng không thể ở trước mặt phản tử nguy hiểm như Tô Phục mà chơi, chuyện nàng có thể làm là ở trong phạm vi không chọc giận hắn, tận dụng quyền lợi của mình đến tối đa.

Nhiễm Nhan trở về phòng nghỉ, nhanh chóng tìm một kiện y phục đơn giản có tay áo bó mặc vào, đem dây tóc cột thành một cái đuôi ngựa trên đỉnh đầu, xách cái rương đồ nghề lên trở lại ven rừng cây ăn quả.

Tô Phục vậy mà còn nhanh hơn nàng, không biết khi nào bên ngoài đã khoát lên một bộ hắc y viên mãn tay áo bó, trên mặt che khăn đen, chỉ lộ ra một đôi mắt lãnh tĩnh, thời điểm hắn nhìn người, giống như con báo đang rình mồi, hoàn toàn bất đồng với vẻ lạnh lùng thanh thản vừa rồi.

Tô Phục hơi gật đầu với nàng, "Đắc tội." Thanh âm lạnh lẽo phát ra, đồng thời tay đã vòng qua eo Nhiễm Nhan, mũi chân nháu lên, như diều hâu mà lướt đi.

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy bên tai mình gió vù vù, cảnh vật hai bên mơ hồ lùi vùn vụt về phía sau, lên lên xuống xuống hơn 10 lần, hoàn cảnh bốn phía đã hoàn toàn bất đồng, họ đang ở trên bãi đất bằng, cây cối thấp thấp, nơi lọt vào trong tầm mắt toàn là cỏ ngập đến eo, ngẫu nhiên có vài gò đất nhấp nhô.

Hoàn cảnh như vậy làm đáy lòng Nhiễm Nhan có chút khẩn trương, không khỏi muộn tát tinh chính mình sao lại có thể đáp ứng thiếu suy xét như vậy, vạn nhất sau khi nghiệm xong thi thể, Tô Phục này chọc nỗi lén sát tâm, giết người diệt khẩu ngay tại đây, rồi vứt xác nơi hoang dã thì sao?

Đi chừng nửa chén trà nhỏ, Nhiễm Nhan thấy cách đó không xa có ánh lửa, ánh lửa như được tụ lại, sáng ngời như ban ngày, mà trên cánh đồng bát ngát kia, rõ ràng là không có thôn xóm điền trang gì.

Khi cách đồng lửa còn hơn trăm步, Tô Phục dừng chân, buông Nhiễm Nhan ra, móc ra một cái mặt nạ bảo hộ đưa cho nàng, "Mang nó lên, sau đó ngươi đừng nói tiếng nào, chỉ cần theo lời ta phân phó mà nghiệm thi, sau khi nghiệm xong, viết hết lên giấy mà bọn họ chuẩn bị! Tốt nhất là thay đổi chữ viết của mình."

Nhiễm Nhan mang mặt nạ lên, cảm thấy thập phần kích thích, nàng bình thường ở hiện trường đều chỉ là đơn giản nghiệm thi, sâu hơn nữa như giải phẫu kiểm nghiệm hơn phân nửa đều được làm trên bàn phẫu thuật, hoặc là phòng thí nghiệm bệnh lý, có đôi khi bất đắc dĩ cũng sẽ nghiệm thi ở địa phương có điều kiện gian khổ, nhưng đây là lần đầu tiên trải qua chuyện nghiệm thi thần bí như vậy, như kiểu hiệp khách lục lâm tụ tập đêm khuya. Mặt nạ bảo hộ mà Tô Phục chuẩn bị cho nàng bao lại toàn bộ phần đầu, chỉ lộ ra hai con mắt, đằng sau còn có mũ rộng che lại toàn bộ tóc.

Chuẩn bị thỏa đáng xong, Tô Phục giúp Nhiễm Nhan xách rương, đi phía trước dẫn đường, dẫn Nhiễm Nhan đi về hướng đồng lửa kia.

Lúc còn cách đống lửa chừng hai trượng, Nhiễm Nhan mới thấy rõ ràng tình hình chung quanh đống lửa, bốn hắc y nhân quỳ ngòi bên đống lửa, trang phục rất giống Tô Phục, chỉ là hình thể có chút bất đồng, ở bên cạnh bốn người đặt một cái quan tài đen nhánh, đằng trước quan tài có một cái kỷ, mặt trên bày hương nến, còn có một tờ giấy trắng được hai cái chặc giấy đè lên, một cây bút lông gác trên một khối nghiên mực.

Bốn người kia tựa hồ sớm đã phát hiện bọn họ, lúc còn cách khoảng hai trượng, sôi nổi đứng dậy, ôm quyền hành lễ với Tô Phục.

"Chính là người này?" trong đó một nam nhân có thanh âm tục tăng thoáng đánh giá Nhiễm Nhan một lần, mở miệng hỏi.

Nhiễm Nhan dáng người nhỏ xinh, mặc áo tay bó viên lanh, ngỗ tác có rất nhiều nam nhân có dáng người thấp bé bộ dạng xấu xí, cho nên mấy người này cũng không hoài nghi giới tính của Nhiễm Nhan.

"Đúng, nghiêm thi trước đi." Tô Phục nói.

Ba trong bốn người quay đầu nhìn một hắc y nhân có dáng người xấp xỉ Tô Phục, người nọ nhàn nhạt mà đánh giá Nhiễm Nhan một cái, hơi gật đầu.

Ba người kia liền bước qua, đem nắp quan tài dời đi.

Nhiễm Nhan được Tô Phục ra hiệu, mới nhắc chân đi đến chỗ quan tài. Cái nàng quan sát đầu tiên cũng không phải thi thể, mà là cỗ quan tài được làm bằng Nam mộc tốt nhất này, nắp cùng vách quan tài đều là vật liệu nguyên vẹn, không nhìn thấy đường nối, có lẽ đáy quan tài cũng vậy.

Phía sau không biết là ai búng tay một cái, bụi cỏ từ phía vang lên tiếng sột sột soạt soạt, hơn mười hắc y nhân bịt mặt nhảy ra.

Vẫn là hán tử có thanh âm tục tăng vừa rồi nói: "Đốt đuốc chiếu sáng."

"Dạ"

Hơn 10 người đồng thanh đáp lời, rồi đem đuốc trong tay châm vào đống lửa, sau đó đứng vây quanh quan tài.

Hơn 10 cây đuốc hùng hực cháy, đem hiện trường chiếu đến sáng như ban ngày, tuy có chút bóng lửa phiền phức, nhưng miễn cưỡng vẫn có thể nghiêm thi.

"Kết quả nghiêm thi càng kỹ càng tỉ mỉ càng tốt, chủ yếu nghiêm coi nàng có mang thai hay không, còn có nguyên nhân chết." Tô Phục nói.

Nhiễm Nhan dư quang liếc tờ giấy trắng trên bàn kia một cái, muốn kỹ càng tỉ mỉ, đừng nói 1 tờ giấy kia, có thêm 10 tờ nữa cũng không đủ.

Người cầm đầu kia quan sát vô cùng nhạy bén, thấy ánh mắt Nhiễm Nhan, lập tức thì thầm với hắc y nhân bên cạnh vài câu, rất nhanh chỗ giấy được thêm một xấp thật dày.

Nhiễm Nhan trong lòng hơi kinh hãi, vội vàng hồi tâm liễm thần, cẩn chỉ càng thêm cẩn thận, miễn cho bị người nọ nhìn ra cái gì.

Tổ chức mềm của thi cốt nằm trong quan tài đã hoàn toàn biến mất, hơn nữa thi cốt còn có chút phong hoá, người này xuống mồ ít nhất cũng đã trên mươi năm, hơn nữa, bên trong quan tài vô cùng sạch sẽ, còn có hương gỗ nhàn nhạt, có thể thấy được là vì đặt khói thi cốt này mà được làm ra gần đây.

Xương chậu của thi cốt thấp mà rộng, rõ ràng là một nữ nhân. Nhưng vì nhập tang thời gian khá lâu, thậm chí đã xuất hiện một chút phong hoá, tương đối khó tìm ra tin tức hữu dụng.

Nhiễm Nhan trước tiên kiểm tra toàn bộ thi cốt một lần, phát hiện chân trái của nữ thi này thiếu đi một cái ngón chân, trừ cái đó ra thì các bộ phận khác được bảo tồn hoàn hảo.

Chương 86: Nhất định phải được

Nhiễm Nhan bật lửa ở trước quan tài để đốt thương truật cùng bồ kết, sau đó mang bao tay lên, cẩn thận lật xem thi cốt trong quan tài. Bởi vì thời gian thi thể xuống mồ đã khá dài, những thông tin, dấu vết có thể lấy được từ thi thể đã bị ảnh hưởng của hoàn cảnh, thực vật, thời tiết xoa đi dần dần, huống chi, khôi thi cốt này đã bị di chuyển, bộ dạng nguyên thủy đã bị rối loạn, điều này không thể nghi ngờ sẽ gây nhiều khó khăn cho việc kiểm nghiệm.

Căn cứ vào những gì hiện ra từ bạch cốt, Nhiễm Nhan phán đoán, đây là một nữ tử tuổi từ 24 tuổi đến 30 tuổi, xương chậu có dấu vết sinh nở rõ ràng, toàn bộ cốt chất phiếm màu xanh đen, nhìn qua thấy ghê người. Tình huống như vậy, có thể hoài nghi người chết sinh thời trúng độc mà chết, còn trúng phải độc gì, Nhiễm Nhạn nghĩ ngay đến thạch tín.

Bất quá cũng không phải là tất cả các thi thể chết do trúng độc thì sẽ biến đen, cũng không phải những thi thể bị biến đen thì đều chết do trúng độc. Khi xương cốt của cơ thể người bị oxy hóa và bị chất hữu cơ thoái biến cũng có khả năng biến đen, cho nên chỉ có thể là nghi ngờ.

Thành phần chủ yếu của thạch tín là Arsenic, nếu người chết xác thật là chết do bị đầu độc thạch tín, như vậy trong thi cốt tất nhiên có chứa Arsenic, nhưng Đường triều lại không có dụng cụ tiên tiến, làm sao xác định được thi cốt người chết có chứa loại độc này?

Chuyện này đúng là nhức đầu, Nhiễm Nhan bót chút thời giờ liếc qua Tô Phục một cái, thi thể mà hắn tình nguyện khoả thân cũng muốn kiểm nghiệm quả nhiên rất khó giải quyết, hắn là đối với nàng quá tín nhiệm, cảm thấy nếu nàng không thể kiểm nghiệm ra kết quả, thì Đại Đường sẽ không ai có thể kiểm nghiệm ra? Hay là chắc chắn bất luận kẻ nào đều kiểm nghiệm không ra, cho nên mới dám há mồm đáp ứng, lần này chẳng qua là tìm người tới cho đủ số.

Tô Phục cũng nhạy bén mà nhận ra ánh mắt của nàng, giương mắt nhìn lại, chỉ một cái chớp mắt, liền tóm được ý cười chọc lỏe ra trong mắt nàng, ý

cười mang hàm ý tự tin, nhất định phải đạt mục đích. Tô Phục hờ hững dời mắt đi, tiếp tục xem nàng kiểm nghiệm.

Sau khi quan sát xong, Nhiễm Nhan dùng tay sờ lên các khúc xương, khi tay cầm vào một đoạn xương sống, thì phát hiện có chút khác thường. Nàng vẩy tay ra hiệu cho một người giơ đuốc lại gần, cúi đầu cẩn thận quan sát, thấy đốt sống thứ ba có vết rạn.

Bên trong vết rạn có vật chất màu đen, rất có thể là khi tổ chức mềm của cơ thể bị mục rửa rồi oxy hóa mà lưu lại, cho nên vết rạn này tuyệt đối không phải do đám người này di chuyển thi thể không cẩn thận gây ra, nhưng còn việc vết rạn được tạo ra khi người chết còn sống hay đã chết, thì còn phải tiến hành kiểm tra thêm mới phán đoán được.

Bộ phận này khá gần tim phổi, xuất hiện một vết rạn như vậy rất đáng giá cân nhắc.

Nhiễm Nhan tiếp tục sờ xuống phía dưới, xương chậu, xương mu, xương đùi đều rất bình thường, khi đến phần bàn chân, nàng cẩn thận quan sát phần ngón út bị thiếu bên chân trái kia, gò xương khép lại hoàn hảo, có thể kết luận là ngón chân bị chặt sát gốc lúc người chết còn sống, hơn nữa sau khi bị chặt, người này còn sống thêm ít nhất nửa năm.

Kiểm nghiệm xong, Nhiễm Nhan đến chỗ đặt giấy bút, tất cả mọi người đang chờ đợi nàng viết xuống kết quả nghiệm thi, nhưng nàng lại viết xuống một câu: Có thể làm tôn hại một bộ phận thi cốt không?

Nàng cầm tờ giấy này đưa cho Tô Phục.

Tô Phục nhìn thoáng qua, lại đem tờ giấy vò lại, lên tiếng chuyền lời, "Ngõ tac hỏi, có thể làm tôn hại một bộ phận thi cốt hay không."

Người cầm đầu thì thầm vài câu đổi với người bên cạnh, người nọ chuyền lời: "Có thể, nhưng phải nói cho chúng ta biết, tôn hại thi cốt làm gì?"

Nhiễm Nhan khom người viết vài câu lên giấy, giao cho Tô Phục, từ hẵn chuyền lời, "Toàn bộ thi cốt biến đen, hoài nghi là trúng độc thạch tín, nhưng không thể khẳng định, phải dùng một vài phương pháp kiểm nghiệm, mới có thể xác định được kết quả chắc chắn."

Người cầm đầu nọ hơi gật đầu, ra hiệu có thể bắt đầu rồi.

Nhiễm Nhan cũng không bắt đầu ngay, mà nhò Tô Phục mượn một lưỡi dao sắc, nàng cắt lấy một nhúm tóc từ trên thi thể, lại cưa thêm một đoạn xương sườn nằm gần chỗ dạ dày.

Một đám nam nhân, thời điểm nhìn ngõ tac này dùng lưỡi dao cưa xương

cốt, không khỏi ớn lạnh từ dưới lòng bàn chân, đặc biệt Tô Phục còn biết nàng là nữ nhân, đáy lòng hắn càng cảm thấy quái dị.

Nhiễm Nhan thì vẫn nghiêm túc mà kiểm nghiệm. Nàng trước tiên đem phần xương sườn để lên trên đống lửa nướng lên, đợi cho đến khi có một làn khói bốc ra, liền nhanh chóng đem nó đến gần lưỡi dao.

Đây là một biện pháp cực kỳ giản dị dùng để phán đoán trong thi cốt có Arsenic hay không, dùng khi không còn cách nào khác, được một nhà hóa học phát hiện vào năm 1970, nếu trong vật chất có chứa Arsenic, sau khi bị nung nóng, đem một tấm kim loại mỏng đặt phía trên khói bốc ra, trên bản kim loại sẽ xuất hiện một lớp Arsenic bị oxy hóa.

Trong điều kiện đơn sơ, đây vẫn có thể xem là một biện pháp. Nhiễm Nhan néo mắt, thấy bên trên lưỡi dao xuất hiện một lớp vật chất như sương trắng, dùng bàn chải nhỏ quét xuống một mảnh giấy, không chờ đến lúc gió thổi tán đi, cũng không đợi người khác đến quan sát, lập tức gói lại.

Rồi sau đó, nàng lại dùng phương pháp này tiếp tục kiểm nghiệm phần tóc. Phần lớn người bình thường cho rằng, người nếu là trúng độc thạch tín mà chết, sau khi chết đại bộ phận độc tố đều lưu lại ở trong thân thể, kỳ thật không phải, sau khi trúng thạch tín rồi chết, bộ phận lưu lại hàm lượng độc tố siêu cao chính là tóc.

Sau khi gom được khá nhiều Arsenic bị oxy hóa, Nhiễm Nhan tiếp tục nghiên cứu vết rạn trên đoạn xương sống kia, vết rạn này nằm ở gần phần ngực, khá gần với tim phổi, vết rạn nằm bên hông đốt sống, khá chính xác, lại không hề có dấu vết khép lại, rất có khả năng là được tạo thành sau khi chết.

Nhiễm Nhan hoài nghi là hung thủ sau khi độc sát người chết, dùng dao kiểm đâm thủng tim phổi, để gây lỗ lộn phán đoán của ngõ tác đối với nguyên nhân chết, vì thế nàng cẩn thận kiểm tra mấy đoạn xương sườn tương ứng với mấy khúc xương sống gần đó, lật xem hết lần này đến lần khác, rõ cuộc phát hiện trên cây xương sườn thứ 4 bên trái có một vết cưa. Vết cưa này nếu trên xương mới thì có thể thấy được rõ ràng, nhưng khói bạch cốt này đã bị chút phong hóa, vết tích nhỏ bé này, nếu không dựa vào phỏng đoán, căn bản sẽ không được chú ý tới.

Phát hiện này làm Nhiễm Nhan xác định, người chết là sau khi chết mới bị người khác thọc một đao, mục đích của việc này, có rất nhiều khả năng, có khả năng là để cho hả giận, có khả năng là không yên tâm, vì thế lại bổ thêm một nhát, để nàng ta chết chắc không thể ngờ, có khả năng là để

gây rối loạn phán đoán của ngỗ tác, còn có khả năng là bên hung khí sắc bén được cắm vào tim này có bôi rất nhiều thạch tín.

Mà Nhiễm Nhan nghiêng về hai khả năng sau cùng, nếu là để hả giận, sao có thể chỉ cắm một đao? Ít nhất cũng hạ hai ba đao mới có thể đạt tới mục đích hả giận đi! Nàng mới vừa rồi cân thận tra xét một chút, trên thi cốt cũng không có tổn thương khác.

Nhiễm Nhan dùng dấm đặc hắt lên chỗ thiêu đốt thương truật cùng bồ kết trước quan tài, tạo nên một tia khói nhẹ, nàng kéo Tô Phục bước qua, ra hiệu cho những người khác cũng làm theo một lần.

Rồi sau đó Nhiễm Nhan mới kí ngòi ở trước ký, đem kết quả mình nghiệm thi kỹ càng tỉ mỉ mà viết lên giấy, nàng cũng không quên Tô Phục dặn dò phải thay đổi tự thể, vì thế cô ý dùng tay trái viết. Nhiễm Nhan trước kia chuyên môn luyện viết chữ bằng tay trái, chữ cực xấu, nhưng tốc độ không chậm.

Ước chừng viết hết năm trang giấy, Nhiễm Nhan mới ngừng tay, viết lên một trang khác đưa cho Tô Phục.

Tô Phục nhìn thoáng qua, vẫn đem trang giấy vò lại, nói: "Ngỗ tác tìm được vật tàn lưu của độc thạch tín từ tóc và xương sườn của thi cốt, gom được hai phần, nếu có hoài nghi, có thể cầm đi thí nghiệm một chút."

Tô Phục đem hai cái bao giấy đưa cho hắc y nhân cầm đầu, rồi sau đó, đem kết quả nghiệm thi cũng đưa qua luôn.

Người nọ dùng ánh sáng từ cây đuốc, đọc qua một lần, càng đọc kinh ngạc trong mắt hắn càng tăng lên, chưa từng có ngỗ tác nào có thể viết nghiệm thi ký lục kỹ càng tỉ mỉ như vậy, thậm chí cả các loại phỏng đoán cũng đều viết đến rõ ràng, càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, ngỗ tác này có thể vẽ ra góc độ và vị trí dao cắm vào trong cơ thể, còn phỏng đoán thêm, tư thế cơ thể phải như thế nào mới có thể tạo thành góc đâm như vậy.

Những điều này là chứng cưỡng bách nghề nghiệp của Nhiễm Nhan, nàng một khi làm báo cáo nghiệm thi, thì tất nhiên sẽ làm kỹ càng tỉ mỉ đến lông tóc không chừa, tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào có cơ hội nghỉ ngơi. "Tử Kỷ, đây là ngỗ tác từ nơi nào tìm tới?" hắc y nhân cầm đầu bỗng nhiên

lên tiếng, thanh âm thoái mái thanh tân, hơi mang từ tính, là một người trẻ tuổi.

Người này đang nói chuyện với Tô Phục.

Nhiễm Nhan phỏng đoán "Tử Kì" có thể là tự của Tô Phục, Tô Phục, Tô Tử Kì.

"Không phải người của chúng ta, nếu sự tình đã xong, xin cáo từ." thanh âm Tô Phục lạnh lẽo, vang ở trên cánh đồng bát ngát, làm người không khỏi phát lạnh.

Người nọ cũng hồn nhiên không thèm để ý, chỉ khẽ cười một tiếng, nói: "Sau này còn gặp lại."

"Đừng quên hứa hẹn của ngươi." Tô Phục lại không muốn cùng hắn khách sáo, lạnh lùng nhắc nhở.

Nhiễm Nhan thấy hắn xoay người rời đi, cũng vội vàng xách lênh thùng dụng cụ đi theo.

Trên cánh đồng bát ngát một mảnh yên tĩnh, chỉ có tiếng đồng lửa thiêu đốt phùng phùng, trong không khí tràn ngập hương vị hỗn hợp của thương truật, bồ kết và mùi hơi chua của dấm đặc.

Nam nhân thanh âm tục tằng đưa mắt nhìn Tô Phục đi xa, hạ giọng nói: "Lang quân, cần theo dõi hắn không?"

"Theo dõi?" thanh niên cười nhạo một tiếng, như nhớ tới cái gì, không vui nói: "Ngươi nắm chắc không bị hắn phát hiện sao? Người nhận thức hắn lâu như vậy, đã khi nào thấy hắn thủ hạ lưu tình qua chưa?"

Nam nhân trầm mặc, trước kia lang quân cũng từng phái người theo dõi Tô Phục, đáng tiếc không những không thăm dò được tin tức gì của hắn, còn bị giết sạch toàn bộ, hơn nữa cả lang quân cũng thu được cảnh cáo, bởi vì việc này, lang quân đã phát giận rất lâu.

Trong đôi mắt lộ ra ngoài của thanh niên hiện lên một tia hung ác nham hiểm, lầm bầm lầu bầu chậm rãi nói: "Tử Kì, ngươi nếu không thể để cho ta sở dụng, ta dù có dùng hết toàn lực cũng muôn gõ thủ cấp của ngươi xuống."

Trong lời này của hắn không phải không có ý cảnh cáo, hắn y như đứng chung quanh im thin thít như ve sầu mùa đông.

Sau khi Tô Phục cùng Nhiễm Nhan đi được chừng hai trăm步, vòng qua một cái gò đất, Tô Phục mới nâng nàng lên, chạy đi như bay.

Hắn vẫn chưa mang Nhiễm Nhan về Anh Mai am, mà là trực tiếp đưa về trúc viện hắn ẩn cư.

Đang giữa tháng, hoa mào gà trong trúc viện nở rực rỡ, lay động theo gió núi. Tô Phục kéo xuống khăn che mặt, vừa đi vào trong vừa cởi bỏ áo ngoài màu đen, động tác như đang ở chỗ không người, tư thái tiêu sái lơ đãng, nhất cử nhất động đều đẹp chết người.

Nhiễm Nhan giật mình, thầm nghĩ, này không phải là làm luôn đi! Nghĩ vậy, vội vàng thả cái rương gỗ vú xuông, đi theo.

Tô Phục chỉ thoát đến trung y, đem đầu tóc thả ra xong, rửa sạch tay rồi khoác lên kiện áo ngoài, bưng hai chén nước trà đi ra, nhét một chén vào tay Nhiễm Nhan, thấy nàng chặn ngay cửa, nhàn nhạt nói: "Tránh ra."

Nhiễm Nhan hớp một miếng nước, phát hiện vậy mà còn nóng, bất quá nàng cũng không rảnh mà ngạc nhiên, lui lui qua bên cạnh, ngay sau đó nói: "Ta không chấp nhận chỉ nhìn sơ sơ, ta nói chính là ở nơi ánh sáng đầy đủ, không che không lấp, nhìn kỹ!"

Tô Phục đứng ở trước hành lang, áo ngoài khoát lên thân hình vạm vỡ, tóc đen xõa ở sau người, chỉ dài tới phần lưng, như một ngọn núi trầm ổn, ánh trăng trong vắt chiếu vào sườn mặt như dao khắc của hăn, được màu đỏ rực rỡ của hoa mào gà tôn lên, đẹp không sao tả xiết.

Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm cái hình ảnh tuyệt mỹ này, không tự giác mà ngừng thở.

Editor: mia nó chó...làm cái chương này mà non nóng muốn chết ^^

Chương 87: Một đóa kỵ ba

Lắng lặng đứng một hồi, Tô Phục nghiêng người qua, đôi mắt sâu thẳm nhìn chầm chằm nàng một lúc lâu, rồi ném chén nước trong tay lên cái bàn gần cửa, sau khi nhìn nó vũng vàng đập lên mặt bàn, mới duỗi tay bắt đầu cởi đai lưng của mình.

Nhiễm Nhan nhìn ánh sáng, ánh trăng như nước, nhưng độ sáng cũng không tệ lăm, nàng tuy rằng càng muộn ở vào ban ngày mà nhìn, nhưng Tô Phục có thể thực hiện ước định là đã rất nể tình, vạn nhất đưa ra quá nhiều yêu cầu, làm hắn thẹn quá hóa giận, chuyện sẽ hết đẹp.

Áo ngoài màu xám đậm theo động tác tay hắn mà chảy xuống dưới, vướng lên cây hoa mào gà phía sau, rồi nhẹ nhàng uốn lượn đáp trên mặt đất. Tô Phục áo trên đã cởi bỏ, vạt áo tản ra, lộ ra lòng ngực to lớn.

Nhiễm Nhan không phải chỉ mới nhìn qua một lần, ở trong xe ngựa, rồi tối hôm qua tại phòng trúc ở trúc viện này, chỉ là mỗi lần đều nhìn thoáng qua, mà lần này, nàng chỉ cách hắn trong gang tấc.

Vai hắn rộng mà rắn chắc, phần cổ hâu kêt rõ ràng, mạch máu hơi hơi nhô lên, xương quai xanh liền kề nhau, làn da trắng nõn tinh mỹ, nhưng có vẻ rất có sức bật, hai khối cơ bắp trước ngực hơi hơi phồng lên, rõ ràng nhưng không khoa trương, bởi vì da trắng, hai viên trước ngực nổi bật đến hồng nộn, dưới ánh trăng nhìn như trong suốt, bụng từng khối cơ bắp rõ ràng, không cuồn cuộn chuyên nghiệp như 'The Rock', mà là bên dưới vẻ ôn hòa lại có ẩn dấu sức mạnh.

Ánh mắt không kiêng nể gì của Nhiễm Nhan làm cơ bắp hơi nổi lên trên đôi tay rắn chắc của Tô Phục, cộng với gân xanh mạch máu ở phần cổ bắt đầu bạo khởi, bộ dáng như đang cực lực nhẫn nại.

"Còn muốn tiếp tục không?" thanh âm của Tô Phục vừa lạnh lùng vừa áp lực.

Nhiễm Nhan đang định gật đầu, lại nghe hắn nói tiếp: "Nhìn tiếp cũng có thể, bất quá sau khi nhìn xong, ngươi có hai con đường có thể lựa chọn, hoặc là làm phu nhân của ta, hoặc là chết."

Dừng một chút, hắn lại bổ sung nói: "Đương nhiên, ngươi cũng có thể lựa chọn không nhìn."

Cái này làm Nhiễm Nhan có chút khó xử, chỉ vì nhìn thân thể người ta một chút, mà hoặc là hy sinh nửa đời sau, hoặc là toi mạng, thấy kiểu gì cũng không quá có lợi, dù cho người nam nhân trước mặt này đúng là hoàn mỹ hiếm thấy, nhưng hắn chính là người liếm máu trên lưỡi dao mà sống!

Nhiễm Nhan nhíu mày nói: "Ngươi đây là chơi xấu phải không?"

"Ngươi chỉ nói muốn nhìn thật kỹ, chưa từng nói không cho ta để ra yêu cầu." Tô Phục không mặn không nhạt mà nói, đem quần áo mặc vào trả lại, "Ngươi nghĩ kỹ rồi nói."

Nhiễm Nhan hừ hừ, dù sao nàng cũng không cảm thấy Tô Phục có thể giống như một khối thi thể, nằm ở trên bàn giải phẫu để cho nàng soi, cho nên ngay từ đầu cũng không có tích cực, hiện tại đạt được kết quả này, không coi là quá thất vọng. Chẳng qua điều làm nàng buồn cười chính là Tô Phục lại giống như mấy trinh tiết liệt nam, bị nàng nhìn thấy thân thể thì nàng phải phụ trách, đối với nam nhân cổ đại mà nói, hắn thật là một đóa kỵ ba.

"Ta đi về đây." Nhiễm Nhan thong thả ung dung đi đến bên cạnh cái rương, khom người xách lên, khi đi đến cổng trúc, nghe thấy thanh âm lạnh lùng kia phát ra sau lưng: "Ngươi có đói bụng không?"

Nhiễm Nhan khụng lại, quay đầu lại nhìn hắn, khóe môi cong lên, thanh âm thanh lãnh phát ra: "Ta lao tâm cố sức mà lại ăn lỗ nặng như vậy, ngươi nếu mời ăn cơm, ta không đói bụng cũng phải đói."

Tô Phục gật gật đầu, đi đến chỗ lồng trúc, duỗi tay sờ soạng lôi một con gà ra, hàn quang trong tay chợt lóe, nhưng phanh lại, nghiêng đầu nhìn qua Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nghiêng đầu ngó ngó vào lồng, bên trong có gà, vịt, ngỗng, liền nói: "Gà."

Vì thế đoán dao trong tay hắn liền không chút do dự phất qua cổ gà, nhưng kỳ lạ là không thấy huyết bắn ra.

Tô Phục nhanh chóng nhóm lên một đống lửa ở ngoài viện, tự mình đi đến bên dòng suối nhỏ rửa sạch con gà vừa mới giết, đây là chuyện hắn am hiểu nhất, Nhiễm Nhan nhìn động tác tay hắn, sạch sẽ nhanh nhẹn, cảm thấy tò mò, liền đứng dậy tới ngồi xóm bên bờ nước quan sát.

Nhin sườn mặt lạnh lùng như điêu khắc của hắn, Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy, hắn có lẽ không bất cận nhân tình như ngoài mặt, chỉ là hắn cũng như nàng, làm một loại nghề nghiệp nghiêm túc lâu rồi, liền dần dần quên mất biến hóa biếu tình như thế nào. Nàng từ sau khi sống lại, bởi vì nhàn nhã hơn nên mới bắt đầu chậm rãi tan băng, cùng Thập ca, Hình Nương,

Vân Lục, còn có vị sư phụ hờ kia ở chung lâu rồi, nên cười nhiều hơn trước, gần đây cũng không còn thường xuyên mơ thấy chuyện trước kia.

Trải qua hai lần tiếp xúc ngắn ngủn này, Tô Phục cho Nhiễm Nhan cảm giác là bè ngoài lạnh băng nghiêm túc, nội tâm thực ra chẳng qua là người bình thường kiên cường mà thôi.

"Có thể dạy ta võ công không?" Nhiễm Nhan bỗng nhiên nói.

Tô Phục rửa sạch sẽ hai con gà, cũng chưa từng liếc nhìn nàng một cái, đứng dậy đi đến bên đống lửa, chỉ lạnh lùng ném xuống một câu, "Ta chỉ biết giết người."

Hắn từ mười ba tuổi bắt đầu cũng chỉ biết giết người, tất cả võ công đều là chiêu chiêu lấy mạng, nếu gặp gỡ địch nhân cường hẵn, cũng đều đấu đến ngọc nát đá tan, rất ít có chiêu thức gì để tự bảo vệ mình, mục đích của hắn chính là giết người, vô luận là phương pháp gì, phải trả giá những gì.

"Vậy dạy ta giết người đi." Nhiễm Nhan nói. Nếu bị buộc vào tuyệt cảnh, giết người kỳ thật cũng là một loại phương pháp tự bảo vệ mình rất tốt, nàng đời này cũng không nhất định sẽ dùng tới, nhưng học một hai chiêu luôn là lo trước khói hoa.

Tô Phục ngồi xếp bằng ở bên đống lửa, trên cái giá xuyên hai con gà, hắn nheo mắt rắc gia vị lên gà, môi mỏng hơi mím lại, sau một lúc im lặng, chậm rãi phun ra một chữ, "Được."

Nhiễm Nhan có được đáp án, mới kị ngồi lên tịch ở đối diện hắn.

Đã tới cuối mùa hạ, dù cho ban ngày vẫn cực nóng, ban đêm lại bắt đầu lạnh hơn, hiện tại đại để đúng là thời điểm "Nửa đêm lạnh thấu", Tô Phục đem áo khoác ngoài trên người gỡ xuống, cách đống lửa duỗi tay đưa cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan cũng không chối từ, nhẹ nhàng nói, "Cảm ơn."

Không khí an tĩnh hài hòa, Nhiễm Nhan ở một bên thêm củi lửa, Tô Phục thỉnh thoảng lại lật gà nướng, không bao lâu sau mùi thơm bốc lên, Nhiễm Nhan biết còn phải đợi trong chốc lát, liền gọi chuyện, "Có thể tâm sự không?"

Tô Phục ừ một tiếng.

Nhiễm Nhan là ôm tâm thái bất chấp tất cả, dù sao cũng đã biết thân phận của hắn, cũng nhân duyên trùng hợp mà thấy hắn giết người, nhiêu đây cũng đã đủ bị giết người diệt khẩu, cho nên lại biết nhiều hơn một chút cũng không có gì quan ngại, "Tại sao lại giết những quan viên đó?"

Tô Phục ngẩng đầu nhìn Nhiễm Nhan một cái, hắn cho rằng nàng sẽ hỏi mình vì cái gì sẽ đi con đường sát thủ này, nhưng hiển nhiên hắn đã xem nhẹ trình độ sắc bén của vị nương tử này.

Trầm mặc trong chốc lát, Tô Phục đáp: "Không chỉ có quan viên, cũng có

người khác. Chẳng qua quan viên triều đình muốn bài trừ dị kỷ, càng có thể hạ sát nhẫn tâm hơn mà thôi."

"Cho nên ngươi là một sát thủ tự do?" Nhiễm Nhan vừa còi lửa vừa hỏi.

"Một nửa, ta có thể tiếp nhận tất cả nhiệm vụ chủ nhân yêu cầu, chỉ là bất quá có người yêu cầu, ta cần thiết vẫn phải làm." Tô Phục lại nhanh chóng bổ sung một câu, "Ta lần này là có thể thoát ly ra."

Nhiễm Nhan không biết hắn nói những lời này có thâm ý gì, đối với quen biết ngắn ngủn của bọn họ, có thể đàm luận đến đề tài cơ mật như vậy, nàng cũng không cảm thấy quá kinh ngạc, hơi thở của bọn họ quá tương tự, giống như đang một mình ở trong mênh mang biển người bỗng nhiên gặp được đồng loại, loại cảm giác kinh hỉ, an tâm, tín nhiệm này, chỉ có trải qua rồi mới hiểu được, thậm chí người luôn cẩn thận như bọn họ, cũng có thể mở lòng ở một trình độ nhất định.

"Ngươi không phải là mượn xác hoàn hồn đi?" Nhiễm Nhan co chân, đem cầm gác ở đầu gối, bỗng nhiên hỏi ra một câu như vậy.

Tô Phục nao nao, "Mượn xác hoàn hồn?"

Nhiễm Nhan nhìn phản ứng của hắn liền biết không phải, hơi thở hợp nhau hay không, cùng chuyện trọng sinh hay xuyên qua cũng không có bất luận quan hệ gì.

Chương 88: Màu sắc ban đêm

Tô Phục thấy nàng không có ý nói tiếp, cũng không khỏi thêm gì nữa. "Ta đêm nay nghiệm thi có thể chọc phái phiền toái gì hay không?" Nhiễm Nhan cũng không xác định, chuyện của nàng gần đây ở thành Tô Châu lan truyền đến ồn ào huyên náo, tuy rằng không có lan truyền kỹ thuật nghiêm thi của nàng như thế nào, nhưng cũng rất dễ làm người liên tưởng đến cùng. Nếu đối phương là người thường, hoặc là người không quá để ý thì thôi, có điều nhìn dáng vẻ của những người đó, liền biết là không phải loại dễ chọc. Tô Phục nhàn nhạt nói: "Chỉ cần ngươi không có nhược điểm bị nắm trong tay hắn, hắn sẽ không làm gì được ngươi."

Nhiễm Nhan thật sâu mà nhìn Tô Phục, trong lòng hoài nghi, hắn có phải có nhược điểm gì bị nắm trong tay người kia hay không?

Những vấn đề của Nhiễm Nhan đều rất đúng mực, thoát nhìn rất sắc bén, nhưng trên thực tế vẫn chưa dò hỏi quá nhiều, bởi vậy Tô Phục cũng không cảm thấy bài xích.

Gà đã được nướng chín, hai người yên lặng mà đối diện, mỗi người dùng chủy thủ cắt thịt gà, Nhiễm Nhan giống như có cưỡng bách chứng, bắt gặp được một cái "thi thể", nàng liền theo bản năng mà cân nhắc, làm sao mới có thể đem xương cốt tách ra với ít vết cắt nhất.

Đây cũng không phải là thói quen của tất cả pháp y, nhưng thi thể tới tay Nhiễm Nhan rồi, thì nàng sau khi phân tích thấu triệt, sẽ tận lực đem thi thể bảo tồn ở trạng thái thanh khiết hoàn chỉnh nhất.

Tô Phục nhìn như đang nghiêm túc mà ăn, kỳ thật vẫn luôn chú ý động tác của Nhiễm Nhan, nhưng hắn không phải người nhiều chuyện, mặc dù lòng có nghi hoặc, cũng sẽ không hỏi câu nào.

Lắng lặng mà dùng xong bữa ăn khuya, Tô Phục đứng dậy đưa Nhiễm Nhan trở về.

Dỗ xuống vẻ ngoài nặng nề, hắn cũng như một lang quân tuấn tiếu bình thường, rũ mắt, lắng nghe mà đi ở bên cạnh nàng, giúp nàng xách thùng dụng cụ, ánh trăng khắc họa rõ ngũ quan thâm thúy mị hoặc của hắn. Ánh mắt Nhiễm Nhan lưu luyến trên người hắn, trong lòng âm thầm vì vô pháp

thường thức thân thể này mà tiếc hận.

Tô Phục vẫn luôn chú ý nương tử nhìn nhu nhu nhuoc nhuoc này, nàng lúc nào cũng có thể làm hắn kinh ngạc, nhớ đến lúc ở trên cánh đồng bát ngát kia, bộ dáng nàng cầm dao cưa xương sườn, nếu không phải trước đó đã biết thì không ai có thể tưởng tượng được đây là một nương tử.

"Thương thế trên người của ngươi sao rồi?" Nhiễm Nhan nhớ rõ phần eo của Tô Phục bị thương, vừa rồi còn vận động mạnh như vậy, cũng không biết có bị rách ra không.

"Không có trở ngại." Đối với Tô Phục mà nói, chỉ cần không phải vết thương trí mạng, đều không có gì trở ngại.

Nhiễm Nhan không tin, nhưng nếu Tô Phục đã nói vậy, nàng hỏi nữa cũng không tiện, chỉ hơi gật đầu, rồi sau đó tiếp nhận cái rương đi ra khỏi rừng cây ăn quả.

Lúc đi đến gần cổng trúc, Nhiễm Nhan bỗng nhiên dừng chân, quay đầu nhìn về phía cánh rừng, bóng cây lắc lư, bóng dáng màu trắng trung y kia vẫn đứng sừng sững tại chỗ, ý cười trên mặt như có như không, lúc Nhiễm Nhan quay đầu lại bỗng nhiên cứng đờ, nhích mũi chân rồi như gió mà biến mất vào trong rừng.

Nhiễm Nhan chớp chớp mắt, nàng tuyệt đối không nhìn làm! Tô Phục hắn cười!!! Mặc dù chỉ là một khoảnh khắc thoáng qua rất nhanh, gần như không dễ phát hiện, nhưng dung mạo phong hoa tuyệt đại kia không hề báo trước mà xông thẳng vào mắt Nhiễm Nhan, kinh diễm đến mức nàng rất lâu vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Người là động vật thị giác, có những người cảm thấy người mà quá chú ý đến vẻ ngoài là người nông cạn, nhưng mà vô luận là ai, hoặc nhiều hoặc ít đều sẽ có ý thức hoặc vô ý thức mà đối với người đẹp khoan dung nhiều hơn một chút, đặc biệt là xinh đẹp đến mức tận cùng.

Đứng một lúc lâu, Nhiễm Nhan mới thu hồi tinh thần, đi vào viện. Thời điểm đi vào phòng ngủ, Nhiễm Nhan mới phát hiện trên người mình vẫn còn mặc áo ngoài của Tô Phục, trầm ngâm một chút, vẫn đem nó gấp lại thả vào một chỗ bí mật, nếu không chỉ sợ lại muộn giống như cậu máu loãng kia, giải thích không rõ.

Không có nước ám, Nhiễm Nhan dùng nước giếng cẩn thận mà lau chùi thân thể, sau khi gội đầu xong, mới run run rẩy rẩy mà chui vào trong chăn, đắp chăn một hồi, cảm giác âm áp mới truyền khắp toàn thân.

Chuyện này làm cho nàng nhớ lại hồi trước, mỗi đêm đều phải cày đến mức thở xác và tinh thần mỏi mệt mới có thể đi vào giấc ngủ, nàng dám nửa đêm

đi phòng nghiêm thi một mình, lại không dám đối mặt với những giấc mộng đó.

Khi thân thể co rúm của Nhiễm Nhan dần dần duỗi ra, một tia sáng nhỏ lại chiếu vào trong phòng. Nhiễm Nhan quay đầu lại, nhìn thấy Hình Nương đang bung đèn, vén màn đi vào, thấy ánh mắt tinh túc của Nhiễm Nhan, kinh ngạc một chút, vỗ vỗ ngực nói: "Nương tử sao còn chưa ngủ?"

"Đang định ngủ đây, người sao lại vào đây?" Nhiễm Nhan ôm chăn ngồi dậy.

Hình Nương buông đèn, từ trên bình phong lấy mảnh khăn vải giúp Nhiễm Nhan lau tóc, nhẹ nhàng thở ra nói: "Lão nô mới vừa rồi thấy nương tử một mình ở trong sân mực nước, còn tưởng là mộng du, nghe nói người bị mộng du không thể bị quấy nhiễu, lão nô cũng không dám kinh động, thấy ngài vào nhà, lúc này mới dám lại đây nhìn một cái. Nương tử hơn phân nửa đêm còn đi gội đầu chi vậy a! Quá dọa người."

Nhiễm Nhan nghe ý tứ của Hình Nương, như không biết nàng trước đó có đi ra ngoài, bèn đổi đề tài: "Vân Lục cùng Tiêu Mẫn tỉnh chưa?"

Hình Nương vừa lau tóc vừa nói: "Vân Lục ngủ rất say, kêu cũng kêu không tỉnh, Tiêu Mẫn thật ra lại tỉnh, lão nô già rồi, ngủ ít, liền bảo nàng tiếp tục ngủ."

Nhiễm Nhanừ một tiếng, Hình Nương lại tiếp tục dong dài, "Nương tử mai mốt đừng có dùng nước lạnh gội đầu nữa, nữ nhân thân mình rất yếu ớt, nếu thời trẻ để dính bệnh căn, đến già lại phải chịu tội."

"Sẽ không vậy nữa." Nhiễm Nhan cũng minh bạch đạo lý này, bèn ngoan ngoãn mà nghe lời Hình Nương.

Tóc Nhiễm Nhan rất dài, muôn lau khô còn phải mất một lúc lâu, liền hỏi Hình Nương: "Ngươi ban ngày có hỏi thăm những chuyện dưới núi không?"

Nàng biết rõ Hình Nương sẽ hỏi thăm, hỏi như vậy cũng chỉ là muôn biết dưới chân núi tình hình như thế nào mà thôi.

Hình Nương chưa nói đã than, "Nghiêm gia rốt cuộc vẫn là cố kỵ mặt mũi Nhiễm thị, hồi cọc hôn sự này, rồi lại định ra cọc khác với Thập Ngũ nương."

"Thập Ngũ nương? Cùng Nghiêm Nhị lang?" Nhiễm Nhan nhường mày, Thập Ngũ nương là thứ nữ của Tam phòng, thân phận địa vị như vậy, chắc chắn là không xứng với Nghiêm Nhị lang người được Nghiêm gia coi như tròng mắt.

"Phải đó, chẳng qua là thiếp, nói là chờ sau khi chính phu nhân quá môn sẽ

đưa Thập Ngũ nương vào cửa." Hình Nương bĩu môi nói: "Lão nô nghĩ, việc này bất quá là Nghiêm gia vì bảo đảm mặt mũi cho Nhiễm thị, cô dâu còn chưa quá mòn, chuyện nạp thiếp sao có thể nói định liền định? Nghiêm Nhị lang tương lai tất nhiên là muôn cưới một đích nữ thế gia xuất thân cao quý, nương tử như vậy, sao có thể chịu được ủy khuất cỡ này."

Ở Đường triều, chuyện nạp thiếp phải được chính thê đồng ý, tuy rằng trên luật pháp thì nói như vậy, nhưng phần lớn thời điểm chính thê dù không cam nguyện, nhưng vì nhiều nguyên nhân không thể không đồng ý, chỉ là ở đây lúc chính thê còn chưa qua cửa đã nạp thiếp, thực sự đối với phu nhân tương lai không tôn trọng, hai nhà đều có vài lão nhân tình, chuyện này chỉ sợ cũng đều ngầm hiểu rõ ràng.

Thập Ngũ nương Nhiễm Mỹ Tịch...Nhiễm Nhan nhớ lại nỗi hãi có chút chát phác, khiếp nhược, vẫn luôn cẩn thận theo sau Thập Tứ Nương kia, bên dưới vẻ chát phác khiếp nhược của nàng ta lại có chút đậm nhiên khác thường, vì thế không khỏi hỏi: "Thập Ngũ nương là người ra sao?"

Hình Nương mang lược tới, tinh tế mà chải mái tóc đen cho Nhiễm Nhan, nghe Nhiễm Nhan hỏi như vậy, tay hơi ngừng lại, suy nghĩ một lát nói: "Lão nô chỉ gặp qua Thập Ngũ nương vài lần mà thôi, không có nhiều ấn tượng, bất quá trước kia Ca Lam có nói qua với lão nô, Thập Ngũ nương là người không đơn giản, thân mẫu của nàng bất quá chỉ là một thị tỳ, nhờ sinh được con mới được nâng lên làm cơ thiếp, Nhã nương lão nô có biết, là người không có chủ ý, nếu không phải Thập Ngũ nương ở sau lưng bày mưu tính kế, sợ là cũng không thể được sủng ái như ngày nay."

Hình Nương trước nay đều không nghi ngờ phán đoán của Ca Lam, nàng thấy trên mặt Nhiễm Nhan không có dị sắc, mới tiếp tục nói: "Nếu không phải chính mắt thấy Ca Lam thông tuệ như vậy, lão nô cũng không tin Thập Ngũ nương tuổi còn nhỏ có thể làm được gì."

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, nghe ý tứ của Hình Nương, là Thập Ngũ nương dạy Nhã nương làm cách nào để câu lấy tâm của phụ thân nàng ta! Vậy nàng ta thật đúng là không đơn giản.

"Tóc khô rồi, nương từ ngủ đi, ngày mai sáng sớm còn phải đi nghe kinh đó." Hình Nương thúc giục.

Nhiễm Nhan gật đầu, thuận thế nằm xuống, Hình Nương lại hỏi muốn đẽ đèn hay không, Nhiễm Nhan nhò nòng tắt.

Trong phòng lập tức chìm vào bóng tối, đôi mắt thích ứng trong chốc lát, mới dần dần có thể thấy mọi vật, nhìn ánh trăng rải trên mặt đất, Nhiễm Nhan suy nghĩ lung tung rất nhiều chuyện, mỏi mệt đến cực điểm mới chậm

rãi nhắm mắt lại.

Ác mộng kiếp trước lại nổi lên, quanh quần không đi, làm nàng trong lúc ngủ mơ mà gắt gao cau mày.

Thẳng đến thời điểm tân sáng của ngày mới, Nhiễm Nhan nghe thấy một tiếng chuông xa xăm, xuyên thấu qua đám sương mờ thuần tĩnh, phảng phất như một dòng suối nhỏ trong vắt, cuốn trôi đi nỗi sợ hãi cùng oán hận trong lòng nàng.

Tiếng chuông vẫn luôn không ngừng, sau khi vang vang khoảng hai mươi lần, thì ản ản nghe thấy thanh âm hòa thượng tụng kinh. Bọn họ tụng chính là tiếng Phạn, mặc dù nghe không hiểu, cũng vẫn có thể cảm nhận được sức mạnh bình an trong đó.

Hòa thượng? Nhiễm Nhan trong mơ mơ màng màng nghi hoặc, dần dần mà theo thanh âm làm nhân tâm bình an này, ngủ say.

Thẳng đến khi sắc trời sáng rõ, Văn Lục mới tiến vào gọi nàng rời giường. "Am này đồ ăn chẳng ra gì, phong thuỷ thật ra lại tốt, nương tử tới đây hai ngày, ngủ lâu hơn trước." Văn Lục từ trong rương lấy ra mấy kiện y phục, xách đến trước mặt Nhiễm Nhan, "Nương tử hôm nay mặc bộ nào?"

Trong tay Văn Lục đều là đồ Nhiễm Vân Sinh may đo riêng cho Nhiễm Nhan, tinh xảo hoa mỹ, Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày nói: "Ta đến đây thanh tu, mặc dù là làm bộ cũng phải làm bộ cho trót đi, sao lại mặc y phục như vậy được?"

Văn Lục nhìn nhìn y phục trong tay, cũng cảm thấy có chút không ổn, nên lại đổi qua mấy bộ áo váy có vẻ thuần tĩnh hơn một chút, Nhiễm Nhan chọn mặc một kiện áo váy màu tối.

Tiểu Mẫn hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu.

Văn Lục vừa thu thập giường đệm, vừa nói: "Nương tử, ngài đi nghe kinh sao"

"Ân, ngươi cũng không cần đi theo." Nhiễm Nhan nói.

Nếu là thị tỳ bình thường nghe xong lời này, ước chừng nội tâm sẽ sợ hãi, cảm thấy mình có lẽ làm chủ tử không vui, Văn Lục lại nhảy nhót mà quay lại hỏi: "Thật sự?"

"Lưu lại chép y thư đi, chép 'Thảo mộc dược tập' sư phụ đưa kia kia, chữ viết phải rõ ràng tinh tế, không được lười biếng." Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà bổ sung tiếp nửa câu sau.

Văn Lục phồng má: "Nương tử nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, làm hại nô tỳ mừng hụt, nương tử, chữ nô tỳ biết không được đầy đủ"

Nhiễm Nhan đang được Tiểu Mẫn chải đầu cho, nên nàng chỉ có thể lé mắt mà liếc Văn Lục, không nhanh không chậm nói: "Ngươi đường đường là thị tỳ bồi học của Nhiễm thị đích nữ, sao có thể hạ mình như thế?"

Vân Lục chu miệng, đây không phải là vấn đề hạ mình, những cái chữ đó, cũng không phải nàng nói biết là có thể biết, Tiếu Mãn mím môi cười trộm, lại nghe Nhiễm Nhan nói tiếp: "Tiếu Mãn cũng bồi Vân Lục đi, cùng nhau chép y thư."

Tiểu Mãn tay run một chút, mở to hai mắt nói: "Nương tử, chữ nô tỳ biết không nhiều lắm."

"Để Vân Lục chỉ cho người đi." Nhiễm Nhan nhìn nhìn trong gương đồng, búi tóc đã búi tốt, liền đứng dậy đi ra ngoài, là mang theo Hình Nương đi nghe kinh.

Lưu lại Vân Lục cùng Tiểu Mãn hai cái kẻ tám lạng người nửa cân mắt to trùng mắt nhỏ.

Tiểu Mãn trong lòng biết Nhiễm Nhan là muôn tốt cho nàng, nên đối với Vân Lục hơi hơi khom người nói: "Làm phiền Vân Lục tỷ tỷ dạy ta."

Vân Lục đâu muôn to ra gấp đôi, nàng thấy chữ liền đau đầu, lúc này còn phải dạy người khác? Còn không bằng trực tiếp giết nàng luôn cho khỏe.

Lời editor: tên chương là lão quăng bom, bản raw tiếng Trung quá tối nghĩa, dung thỉnh thứ lỗi!

Chương 89: Kỹ nữ Liễu Lạc

Thời điểm Nhiễm Nhan đi đến tiền điện, buổi giảng kinh đã sớm bắt đầu rồi.

Tiền điện của Ánh Mai am không lớn, cả tòa am ước chừng chỉ có hơn 70 người, trên núi đám sương mờ mịt, một đoàn nữ ni mặc truy y ngồi xếp bǎng ở trong viện phía trước điện, nghiêm túc nghe Am chủ giảng kinh, hài hòa bình an.

Am chủ vẫn mang bộ dạng lão thái già cỗi, nhắm mắt lại vừa vê Phật chau, vừa giảng kinh.

Nhiễm Nhan vẫn chưa quấy rầy mọi người, mà là ở hàng sau cùng tìm một cái đệm hương bồ quỳ ngồi xuống. Am chủ phảng phát như cảm giác được Nhiễm Nhan tới, từ xa hướng về phía nàng hơi gật đầu.

Nhiễm Nhan đáy lòng hơi ngạc nhiên, cảm thấy Am chủ tuy rằng chưa từng mở mắt, lại tựa hồ có thể nhìn thấy nàng, nên cũng hướng Am chủ gật đầu đáp lễ.

Thanh âm già nua của Am chủ phun ra một đám từ ngữ khó hiểu tối nghĩa, Nhiễm Nhan nghe như mây mù dày đặc, không hề có chút manh mối.

Kinh Phật thực sự không dễ hiểu, người bình thường thông qua một ít bản dịch đơn giản, có thể biết sơ ý từ trên mặt chữ, nhưng những câu nói ẩn chứa đại trí tuệ đó, thì yêu cầu tìm hiểu thâm ý bên trong. Nhiễm Nhan không có hứng thú tìm hiểu kinh Phật, thậm chí có một vài câu nói của nhà Phật mà nàng thấy là rất không có logic, không có căn cứ, nhưng thanh âm tụng kinh có thể làm nội tâm người ta bình tĩnh, đây cũng là nguyên nhân chính nàng đến đây.

Hình Nương quỳ ngồi ở bên cạnh Nhiễm Nhan, nghe cực kỳ nghiêm túc, bỗng nhiên cảm giác được tựa hồ có người vẫn luôn nhìn trộm, ngắn ra một chút, lập tức theo ánh mắt nhìn qua, lại thấy một tiểu ni cô nhanh chóng thu hồi ánh mắt.

Nhiễm Nhan tất nhiên cũng phát hiện, vẫn bất động thanh sắc mà nghe thanh âm Am chủ giảng kinh, nghe nàng ngâm tụng kinh Phật, bỗng nhiên nhớ tới tiếng chuông sáng nay nghe thấy, cùng với thanh âm tăng nhân tụng kinh, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ gần đây có chùa miếu?

Bởi vì Am chủ tuổi càng lúc càng lớn, không chịu được mỏi mệt, cho nên

thời gian giảng kinh từ trước kia là một canh giờ nay giảm còn một phần ba, ngẫu nhiên có hứng thú, sẽ giảng lâu hơn một ít. Khi Nhiễm Nhan tới đã giảng được một hồi, vì thế không bao lâu liền kết thúc.

Nữ ni lục tục đứng dậy hành Phật lễ, cung tiễn Am chủ, chờ Am chủ rời khỏi, mọi người cũng tản ra, ai làm việc này, rất nhiều nữ ni chưa từng gặp qua Nhiễm Nhan bị dung mạo của nàng hấp dẫn, dừng chân nhìn thêm vài lần.

"Nương tử, mới vừa rồi có một tiểu sư phó nhìn chằm chằm vào ngài đó, lão nô nhận ra, tiểu sư phó kia đúng là có qua đưa cơm mấy lần, lần nào cũng nhìn quanh trong viện, có phải có việc tìm ngài hay không?" Hình Nương hạ giọng thầm thì với Nhiễm Nhan.

Tiểu ni cô chỉ là rình coi mà thôi, Nhiễm Nhan cảm thấy bản thân mình gần đây thanh danh không được tốt, có rất nhiều người hoặc tò mò hoặc ghét bỏ cũng là bình thường. Nhưng nàng cũng không thả lỏng cảnh giác, nói với Hình Nương nói: "Lưu tâm quan sát nàng đi."

Nhiễm Nhan cùng Hình Nương đang định đi ra sau am, lại nghe thấy một trận xôn xao nhỏ, giống như nghe thấy có nữ ni hạ giọng nói: "Có khách hành hương tới, mau đi chuẩn bị."

Nhiễm Nhan mỉm cười, Ánh Mai am đã lưu lạc thành cái dạng này, có cái khách hành hương tới thôi mà cũng đại kinh tiểu quái đến như vậy.

Hai người vừa mới xoay người đi một đoạn đường ngắn, chưa vòng qua hết chính điện, đã nghe một thanh âm ngọt nị: "Nhiễm Thập Thất Nương!"

Thanh âm kia cách không xa không gần, đúng là ở trên cầu thang tiền điện. Nhiễm Nhan quay đầu về hướng thanh âm, chỉ thấy một nữ tử diễm lệ mặc một bộ áo váy lụa mỏng màu xanh lá cây, đứng cao vút như cành sen, nhưng vẻ đẹp của nàng thật sự tràn tục, khí chất đan xen giữa thiếu nữ và thiếu phụ, cùng lá sen hoa sen linh tinh gì đó căn bản không dính dáng.

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy nữ tử này khá quen mắt, lại nhớ thời nhở không nổi đã gặp qua ở đâu, không khỏi hỏi: "Thú ta mắt vụng, nương tử là..."

Nữ tử đối với tiểu ni cô bên người khách khí cười, nói: "Ta gặp gỡ có nhân, tạm thời nói chuyện một hai câu, còn thỉnh tiểu sư phụ chờ một chút."

Tiểu ni cô làm cái Phật lễ, nói một câu, "Thí chủ xin cứ tự nhiên." Rồi đi vào tiền điện.

Nữ tử nhìn theo bóng dáng dần xa của tiểu ni cô, mới quay lại cười vui mị với Nhiễm Nhan: "Thập Thất Nương thật là quý nhân hay quên, nhớ không nổi thiếp cũng là bình thường, ta kêu Liễu Lạc, hôm nay tới chỉ là để truyền lời."

Liễu Lạc cười như vậy, lại lộ ra vài phần phong trần, Nhiễm Nhan lập tức liền nhớ ra, nàng là kỹ nữ đứng cho cá ăn ngày ấy ở đình hóng gió trong Thái Tú quán, vì thế nói: "Liễu Lạc cô nương mời nói."

"Một mặt là a mỗ chúng ta sai ta tới đối với nương tử trí tạ. Nương tử đang ở trong am ni cô thanh tu, nếu là truyền ra cùng kỹ hộ chúng ta có liên quan, thì không tốt đối với danh dự của nương tử, cho nên a mỗ cũng không tiện đưa bọn tỳ muội tự mình lại đây trí tạ." Liễu lạc vừa nói vừa bước theo thang lầu xuống dưới, từng bước quyết rũ mà đi về hướng Nhiễm Nhan, đứng ở nơi cách nàng vài bước, lại hơi chồm người qua, nhẹ nhàng nói: "Mặt khác, có người muốn cầu nương tử cứu giúp."

Hình Nương khẽ nhíu mày, thậm nghĩ nương tử nhà chúng ta hiện tại liền tự thân còn khó giữ được, lúc này nhờ nàng cứu người, không phải cố ý thêm phiền sao? Bất quá, nàng tuy không vui, cũng nhịn xuống không lên tiếng, chỉ rũ mắt lắng nghe Liễu Lạc nói.

"Người này bị nhốt trong một gian phòng tối, ăn uống tiêu tiêu đều ở trong đó, có bà tử ngày đêm trông coi, có miệng không thể nói, thậm chí vì dấu diếm chuyện mình biết chữ, cả sách cũng không dám xem, chuyện duy nhất mỗi ngày có khả năng làm, chính là nhìn mảnh trời nhỏ trên đỉnh đầu kia" Liễu Lạc nói, nàng ta cũng không khỏi run rẩy, chõ kia là cho người ở sao? Chân mày Nhiễm Nhan bắt đầu nhíu lại, Hình Nương rốt cuộc nhịn không được, mở miệng nói: "Vị nương tử này, chuyện như vậy chỉ sợ ngại phải đi tìm nha môn mới được, nương tử nhà chúng ta cũng chỉ là biết chút y thuật, nghiệm hai cổ thi thể, chuyện cứu người như vậy, nương tử nhà ta sợ là làm không nổi."

"Có cứu nàng hay không, với các ngươi mà nói cũng là chuyện nhỏ không tồn súc gì, ta chỉ là hảo tâm truyền lời." Liễu Lạc từ trong tay áo móc ra một tờ giấy, nhét vào trong tay Nhiễm Nhan, "Đây là địa chỉ, chuyện khác ta mặc kệ."

Nhiễm Nhan mở tờ giấy ra, nhìn thoáng qua, hỏi: "Người kia không có nói rõ mình là ai sao?"

"Nghe nói là thời gian cấp bách, chưa kịp nói." Liễu Lạc thở dài một tiếng, hướng Nhiễm Nhan khom người, "Lời cũng đã truyền, Liễu Lạc liền trước xin lỗi không tiếp nữa."

"Làm phiền." Nhiễm Nhan siết chặt tờ giấy trong tay.

Hình Nương lúc này cũng thoáng hồi hô, nhưng nhất thời còn chưa nghĩ thấu, nghi hoặc nói: "Nương tử biết là ai? Định đi cứu người"

"Chúng ta trở về rồi nói." Nhiễm Nhan ngăn chặn hồi hộp trong lòng, khẩu khí vững vàng nói.

Hình Nương gật đầu, cùng Nhiễm Nhan quay lại viện các nàng tạm cư.

Vân Lục đang cùng Tiểu Mãn bày bàn con ở hành lang, hai người đem bắn thân mình đều quẹt thành mèo hoa, một người đang phồng má, một người thì mặt ủ mày chau nhìn chằm chằm cuốn sách thật dày trước mặt, chua xót nói: "Vân Lục tỷ, đây là chữ gì a?"

Vân Lục quay đầu, ngó nghiêng một lúc lâu, "Câu của 'Câu ký tử' đi!"

"Vân Lục tỷ thật lợi hại." Tiểu Mãn ánh mắt tràn trề sùng bái mà cảm thán nói.

Vân Lục mắt trợn trắng, "Nhìn hình đoán chữ có hiểu hay không? Trên hình này vẽ rõ ràng là Câu ký tử."

Hình Nương nghe một lúc, phì cười, bước tới nâng sách lên nhìn nhìn, quả nhiên là Câu ký tử, "Ngươi nha, là cái thông minh, chính là không chịu chăm chỉ."

Nhiễm Nhan lại không có tâm trí chú ý các nàng, lời đồn trong thành chỉ có về y thuật, nghiêm thi của nàng mà thôi, nếu có người lại đây thỉnh nàng nghiêm thi, chữa bệnh còn có thể hiểu được, người nào bị cầm tù lại biết tìm đến nàng? Chuyện này không hợp logic! Trừ phi người này cùng nàng có quan hệ rất lớn.

Nhiễm Nhan nắm chặt tờ giấy trong tay, đáy lòng nỗi sóng thật lâu, người chờ nàng đến cứu này, có thể chính là Ca Lam hay không? Ngoại trừ Ca Lam, Nhiễm Nhan nhất thời không thể nghĩ ra được ai khác, hơn nữa trong mộng nàng căn bản không có tận mắt nhìn thấy Ca Lam chết, chẳng lẽ may mắn còn sống?

Có những suy đoán này, trong lòng Nhiễm Nhan có chút phức tạp, nàng không phải là một người giỏi về ngụy trang, nếu thật là Ca Lam, một nữ tử thông tuệ như vậy, chỉ sợ liếc mắt một cái liền nhìn thấu Nhiễm Nhan này không phải Nhiễm Nhan kia đi! Đến lúc đó mình sẽ gặp phải chuyện gì? Ca Lam có tiếp thu được hay không chuyện mà nương tử nàng vẫn luôn bảo hộ kia, linh hồn đã sớm bị hoán đổi?

Chương 90: Người mơ ước Thập lang

Thôi vậy!

Nếu người này đúng là Ca Lam, Nhiễm Nhan mà không cứu, lương tâm cả đời này sẽ không yên. Còn về phần hậu quả, Nhiễm Nhan phỏng chừng khả năng lộ chuyện cũng không quá lớn, rốt cuộc chủ tớ các nàng đã hai năm không gặp mặt, mà bản thân mình lại có phần lớn ký ức của nguyên chủ, dù người khác có hoài nghi, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ. Cứ cho là đã trải qua một đường sinh tử như vậy, tính cách phát sinh chuyển biến long trời lở đất, cũng miễn cưỡng có thể nói thông.

Nhiễm Nhan sau khi hạ quyết tâm, liền đem hoài nghi trong lòng lén nói với Hình Nương.

Hình Nương khó nén kích động, nức nở nói: "Vậy phải nhanh lên mới được a! Việc này không thể kéo dài nữa, Ca Lam hài tử kia, chịu biết bao nhiêu khổ a."

Vụ án của Ân phủ đã phá, tất nhiên nhân tâm nào động, người được phái trông giữ Ca Lam hẳn là có chút lơ là, cho nên nàng mới có thể ngay lúc này mà truyền tin ra ngoài, nhưng cũng phải cẩn thận, người cầm tù nàng có thể thấy lợi thế đã mất, giết Ca Lam cho hả giận.

Loại lo lắng này trong lòng Nhiễm Nhan đương nhiên không thể nói ra với Hình Nương, chuyện còn chưa rõ ràng, tự loạn trận tuyến là không ổn, vì thế nói: "Trong tay chúng ta không có người, không thể tự mình nghĩ cách cứu viện, biện pháp giải quyết có mấy cái, một là ta tự mình xuống núi gấp Lưu Thủ sử nói ra việc này, cầu hắn phái người ra tay tương trợ, hai là, thông tri Thập ca hỗ trợ cứu người, ba là..."

Ba là cầu Tô Phục hỗ trợ.

Bất quá đối với Tô Phục mà nói, hắn chỉ biết giết người, thỉnh hắn đi làm việc này chỉ sợ không thể tránh khỏi chuyện lòi ra vài cái mạng người, đến lúc đó lại vô pháp giải thích cho Lưu Thủ sử, hơn nữa... hắn dựa vào cái gì mà giúp nàng?

"Lão nô cảm thấy, thỉnh Thập Lang hỗ trợ vẫn là tốt nhất, Thập Lang là người làm buôn bán, tất nhiên không thể thiếu việc giao thiệp với nhiều

hạng người, tìm vài người đi cứu Ca Lam, hắn là không thành vấn đề. Nếu là báo cho quan phủ, động tĩnh một khi nháo lớn, vạn nhất những người đó đem Ca Lam dời đi chỗ khác, hoặc là giết người diệt khẩu thì làm sao bây giờ?" Hình Nương cũng lau khô nước mắt, phụ họa nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, nàng hiện tại là người đang thanh tu, kỳ thật cũng chính là biến tướng của việc bị giam lỏng, nếu tự mình xuống núi đi tìm Lưu Thủ sứ, không chừng lại để ra thêm vài chuyện rắc rối, "Ta viết hai phong thư, một phong người tự mình đi giao cho Thập Lang, một phong khác sai Văn Lục đi giao cho Lưu Thủ sứ."

Hình Nương cũng cảm thấy được, liền đi đến bên kệ mài mực.

Nhiễm Nhan vừa mới đe bút viết được mấy chữ, liền nghe Văn Lục ở ngoài cửa nói: "Nương tử, Thập Lang tới."

"Vừa đúng lúc." Nhiễm Nhan buông bút, sửa sửa vạt áo tà váy, chuẩn bị đi ra ngoài, ngẩng đầu liền nhìn thấy một bàn tay trắng nõn gỗ nhẹ lén cánh cửa mở rộng.

"Thập ca!!" Nhiễm Nhan không khỏi gọi ra tiếng.

Ngoài cửa tiến vào một gương mặt minh diễm, mang theo nụ cười ôn hòa như gió xuân, hai tròng mắt lấp lánh, "Không thể ngờ được ta vội mà vào được đi."

Nhiễm Nhan cũng cười khanh khách mà mòi hắn vào, quỳ ngồi trước kệ, rót cho hắn chén nước, đưa qua rồi nói: "Anh Mai am không phải không tiếp đãi nam khách hành hương sao?"

Nhiễm Văn Sinh nhấp một miếng nước, giảo hoạt cười, chồm qua Nhiễm Nhan thần bí nói: "Ta nói với các nàng, kỳ thật ta là nữ giả nam trang"

"Ha!" Nhiễm Nhan nhìn kỹ mặt Nhiễm Văn Sinh, đường cong nhu hòa, không hề có tì vết, hắn nói như vậy, Nhiễm Nhan mới chú ý tới, hắn hôm nay có tình mặc đại bào tay áo rộng, lộ vòng eo tinh tế, càng thêm giống nữ tử, "Thập ca cũng thật là nghịch ngợm, toàn Tô Châu đều biết Nhiễm Thập lang dung sắc tú lệ minh diễm, ta đoán, những nữ ni kia đã sớm biết người là Nhiễm Thập lang, chỉ là không đành lòng đem tiên nhân như thế đuổi ra cửa thôi."

"Ngươi nha đầu này lá gan càng lúc càng lớn, dám lấy Thập ca ra trêu ghẹo." Nhiễm Văn Sinh cong ngón tay búng lên trán nàng một cái. Hắn lời thì nói vậy, trong giọng nói lại không có bất luận ý tứ trách cứ gì, ngược lại trong lòng vì muội muội không hề thương xuân thu buồn mà vui vẻ.

"Thập ca, ngươi đến rất đúng lúc, ta có việc cần ngươi hỗ trợ." Nhiễm Nhan thu vẻ tươi cười, nghiêm mặt nói.

Nhiễm Vân Sinh thấy bộ dáng nghiêm túc này của nàng, cũng dần dần thu hồi tươi cười, vội vàng hỏi: "A Nhan gặp gỡ phiền toái gì sao?"

"Ân." Nhiễm Nhan đưa tờ giấy có địa chỉ kia cho Nhiễm Vân Sinh, đem mọi chuyện kể lại kỹ càng tỉ mỉ cho hắn.

Nhiễm Vân Sinh càng nghe càng kinh ngạc, "Lại có chuyện này? Nhưng không phải quan phủ đã tìm được thi thể Ca Lam sao? Công thẩm ngày đó ta cũng ở phía sau công đường nghe, nói là lật xem ký lục, hạ tuần tháng Bảy, cùng thượng tuần tháng Tám hai năm trước, trước sau trên sông Bình Giang vớt ra hai khối nữ thi bị chìm, vì đã hoàn toàn biến đổi mà không có cách nào phân rõ thân phận, hiện tại xem ra, chính là Ân Tam nương và Ca Lam."

"Quan phủ chỉ là tìm được hai bộ hài cốt nữ tử có tuổi tác tương xứng mà thôi, huống hồ khi vớt lên đều đã hoàn toàn thay đổi, lúc ấy còn không thể phân rõ thân phận, chẳng lẽ chỉ bởi vì cùng vụ án này vừa lúc trùng hợp, liền kết luận một bộ trong đó là Ca Lam?" Nhiễm Nhan không muốn chỉ trích Lưu Phẩm Nhượng làm gì, từ xưa đến nay trên quan trường đều là như thế, được chẳng hay chớ, chỉ cần lúc bắt hung thủ không bắt sai người, trình thám của vụ án thông thuận, chứng cứ vô cùng xác thực, liền đã là quan tốt khó gặp, ai sẽ để ý thân phận chân chính của một thi thể vô danh từ hai năm trước đâu.

Nhiễm Vân Sinh không nói hai lời mà cầm lên tờ giấy ghi địa chỉ, đứng dậy nói: "Được, ta lập tức đi tìm người."

Mặc kệ hắn trong lòng có tin tưởng Ca Lam còn sống hay không, dù chỉ là làm muội muội an tâm, cũng cần phải cấp bách mà đem người cứu ra.

Nhiễm Vân Sinh vừa đến, lại vội vã mà đi, chỉ để lại hai cái thị tỳ, xách hai hộp đồ ăn tiến vào, hướng Nhiễm Nhan hành lễ: "Thập Thất Nương, Thập Lang sai bọn nô tỳ đem đồ ăn đưa vào."

Nhiễm Nhan nhìn hai cái hộp đồ ăn khắc hoa tinh xảo trong tay các nàng, nhận ra là của Thiên Hương Lâu, "Sao lại có hai cái?"

Một thị tỳ trong đó nói: "Thập Lang sáng sớm chạy đi thành bắc, đón Nghị Thập nương từ Trường An lại đây, còn chưa dùng cơm, liền ghé Thiên Hương Lâu lấy hai phần, nói là muốn cùng ngài dùng cơm."

Nhiễm Nhan cảm thấy vô cùng ấm áp, nhớ tới lần trước hứa xuống bếp làm cơm cho hắn, sau vì nhiều chuyện phải gác lại, lần này thật sự là phải ủy lạo hắn thật tốt mới được.

"Đồ ăn mang lên đi, đem phần kia của Thập ca lấy xuống phân cho Hình Nương các nàng đi." Nhiễm Nhan nói.

Hai thị tỳ kia nhanh tay nhanh chân mà đem đồ ăn bày ra, Văn Lục xách theo hộp đồ ăn mà am đưa tới tiến vào, nói: "Nương tử, tiểu ni cô đưa cơm kia cứ luôn dáo dát, nhìn dáng vẻ chắc là có rắp tâm khác, muốn nô tỳ nói cho Am chủ hay không?"

Nhiễm Nhan lảng lặng nuốt xuống đồ ăn trong miệng, nhàn nhạt nhìn nàng một cái: "Cuốn y thư kia trong vòng 5 ngày phải chép cho xong, ngươi cảm thấy chính mình có thời gian đi cáo trạng sao?"

Văn Lục tinh thần vừa mới khôi phục lại lập tức héo xuống, gục đầu, dẫn hai thị tỳ của Nhiễm Vân Sinh đi ăn cơm.

Văn Lục các nàng biết Nhiễm Nhan lúc ăn cơm không thích có người hầu hạ, nhưng hai thị tỳ kia không biết, liếc mắt nhìn nhau, cúi đầu cùng nàng đi ra ngoài.

Dùng xong đồ ăn sáng, Nhiễm Nhan sai Hình Nương đến thôn dưới chân núi thôn mua chút đồ ăn về, lại viết một phong thư, sai Văn Lục lập tức đi đưa cho Lưu Thủ sử.

Văn Lục vẻ mặt nhảy nhót, chỉ cần không bắt nàng viết chữ, có chạy một ngày nàng cũng không chê phiền.

Kế tiếp đó là chờ đợi, Nhiễm Nhan phân tích tình thế trước mắt, trong Ân phủ đang loạn thành một đám, chắc cũng không có tâm đi quản chuyện khác, Thập ca tìm thêm vài người đi chuyến này, hẳn là sẽ không có nguy hiểm gì.

Nhiễm Nhan ôm mấy quyển y thư Nhiễm Vân Sinh đưa tới hôm qua, từ giữa đồng sách tùy tiện rút ra một quyển nhìn nhìn, nhìn trong chốc lát, lại nghe thấy nơi xa ẩn ẩn truyền đến tiếng đàn, vẫn tao nhã thản nhiên, chảy xuôi quanh sườn núi tràn ngập sương mù, có vẻ linh hoạt kỳ ảo mờ mịt, nghe như tiếng trời.

Nhiễm Nhan không hiểu âm nhạc lắm, nhưng cũng không khỏi bị ý cảnh trong đó cảm nhiễm, giống như tâm linh được gột rửa, khôi phục đến bộ dáng thuần tịnh mà vô ưu như lúc ban đầu.

"Hay quá." Khúc âm kết thúc, Nhiễm Nhan lưu luyến mà thở dài.

"Nương tử, tiếng đàn này hình như là từ ngôi chùa dưới chân núi truyền đến." Tiểu Mẫn nói.

"Dưới chân núi quả nhiên có chùa?" Nhiễm Nhan nhởn rỗi buổi tối hôm đến đây, mọi nơi đều là bụi cỏ rừng cây, chưa nhìn thấy kiến trúc chùa chiền gì. Tiểu Mẫn cười nói: "Có mà, còn là ngôi chùa lớn, tên là chùa Vân Tòng, cách chỗ này chỉ khoảng 1-2 dặm đường, ở ngay trong rừng cây lớn phía nam kia."

"Vậy người đánh đòn kia chắc cũng là cái cao nhân đi." Nhiễm Nhan thuận miệng nói.

Tiểu Mân nói: "Trong chùa Vân Tòng có vài vị cao tăng mà, nghe nói Hoài Ân sư phụ của Giới Luật viện bọn họ là một hòa thượng tuấn tú mới 27 tuổi, cầm kỳ thư họa không cái nào không tinh, có mấy nương tử đều than hẩn sao lại luẩn quẩn trong lòng như thế, đang tốt mà lại xuất gia làm hòa thượng."

Nhiễm Nhan buông sách, rất có hứng thú mà ôm một tiếng.

Tiểu Mân thấy nàng hứng thú, liền lập tức mang vẻ mặt bát quái nói: "Nghe nói Tề Lục nương cũng thường xuyên chạy đến chùa Vân Tòng dâng hương, còn tìm gặp riêng Hoài Ân đại sư mấy lần, người khác đều nói nàng có ý với Hoài Ân đại sư, nô tỳ cảm thấy, Tề Lục nương thanh lãnh cao ngạo, chắc là yêu mà không được đáp lại, đau lòng thành bệnh, cho nên mới có tư thái lang quân toàn thiên hạ không ai có thể vào mắt nàng như vậy, aizz, thật là đáng thương."

Nhiễm Nhan nhướng mày, nói: "Ta cảm thấy ngươi có thể đem câu chuyện này trau chuốt một chút, nặc danh viết cái thoại bản bán đi thư xã đi, không chừng còn có thể một bút kiêm bộ."

Nhiễm Nhan vừa dứt lời liền nghe thấy một thanh âm giòn tan hơi bức bối nói: "Như vậy chẳng phải là tiện nghi cho cái tiện nữ nhân kia được một giao thoại? Nàng mới không phải băng thanh ngọc khiết thiên tiên gì, toàn bộ đều là bỉ ổi, vô sỉ, ti tiện!"

Nhiễm Nhan vừa ngẩng đầu, nhìn thấy ở cửa có một tiểu cô nương chừng mười ba mười bốn tuổi đang đứng, nàng mặc áo vảy sa mỏng màu vàng nhạt, mày liễu dựng ngược trên khuôn mặt nhỏ như bàn tay, trong đôi mắt to thủy linh linh cũng tràn đầy khinh thường phẫn nộ, khiến cho gương mặt kiều diễm của nàng có vẻ càng thêm sinh động.

Nàng đối diện đôi mắt trầm lanh của Nhiễm Nhan, tức khắc ngắn người, nghi hoặc nói: "Ngươi là Thập Thất tỷ?"

Nhiễm Nhan nhướng mày, cẩn thận mà nhớ lại một chút, mới nhớ ra, nữ hài này là thân muội muội của Nhiễm Vân Sinh, Nhị Thập nương Nhiễm Vận. Lần trước khi nhìn thấy nàng, Nhiễm Vận vẫn là một tiểu hài tử mới có tám tuổi, hiện tại đã lớn, trở nên duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt cũng đẹp hơn mấy phần, tuy so ra kém Nhiễm Vân Sinh, nhưng cũng là cái mỹ nhân.

"A Vận." trong trí nhớ của Nhiễm Nhan quan hệ của nàng cùng Nhiễm Vận thực sự không tốt lắm, Nhiễm Vận chướng mắt bộ dáng kiều kiều nhược nhược kia của nàng, mỗi lần nhìn nàng đều có chút coi thường, bất quá

nàng lại vì quan hệ với Vân Sinh, đối với Nhiễm Vận lại không tồi.

Nhiễm Vận nhất thời không thể tiếp thu, Nhiễm Thập Thát nhu nhu nhược nhược kia, hai năm không thấy lại trở nên trầm tĩnh như thế! Chuyện này cũng làm ấn tượng của nàng đối với Nhiễm Nhan đổi mới một chút, vừa không kiên nể mà đánh giá Nhiễm Nhan, vừa nói: "Về sau không cho phép người lại khen Tề Lục nương, nữ nhân kia dối trá đến cực điểm, dám mơ ước A huynh của ta, kêu A huynh làm tình nhân của nàng ta! Xuy, nàng ta tính hay lăm, cả xách giày cho A huynh ta cũng không xứng."

Nhiễm Nhan đổi mắt híp lại, ánh mắt ám trầm, thanh âm cũng không tự giác mà lạnh xuống dưới, "Nàng ta thật sự nói như thế?"

Nhiễm Vận cảm giác không tốt, trên mặt hơi kinh ngạc, nhưng vẫn nói: "Đương nhiên là thật, tuy rằng A huynh không cho ta nói ra, nhưng ta chính là nhìn nàng ta không vừa mắt."

Nhiễm Vận thở phì phì mà nói một hồi, xong rồi hỏi: "A huynh của ta đâu?"

Chương 91: Nương tử, thật khéo a!

Hai thị tỳ của Nhiễm Vân Sinh nhìn thấy Nhiễm Vận, vội vàng khom người hành lễ, "Gặp qua Nhị Thập nương."

"Nhĩ Đông, Thiển Tuyết, a huynh đâu?" Nhiễm Vận nhìn thấy thị tỳ của Nhiễm Vân Sinh, vội hỏi.

"Thập Lang có việc gấp phải đi ra ngoài, Nhị Thập nương tìm hắn gấp như vậy, là có chuyện quan trọng sao?" một thị tỳ mặc váy hoa màu vàng cam lên tiếng đáp.

Thân mình Nhiễm Nhan đang dựa vào ghế cong thoảng xê dịch, nàng lúc này mới cẩn thận đánh giá hai thị tỳ của Nhiễm Vân Sinh. Hai nữ tử trang điểm rất thuần tịnh, diện mạo cũng chỉ là trung đẳng, nhìn không có chút gì bắt mắt, nhìn trang phục các nàng mặc sẽ không ai nghĩ đây là thị tỳ bên người của con vợ cả nhà giàu số một Tô Châu, nhưng cử chỉ của hai người tự nhiên hào phóng, Tiều Mãn so ra còn không phóng khoáng bằng.

"Có việc gấp? Có việc gì gấp? Đi nơi nào?" Nhiễm Vận vội vàng truy vấn. Nhiễm Nhan nhìn bộ dạng nàng ta, giống như thực sự có chuyện quan trọng, liền mở miệng nói: "Có chuyện gì vậy?"

Nhiễm Vận lúc này mới đem ánh mắt quay lại người Nhiễm Nhan, trong lòng vốn không muốn cùng nàng lãng phí miệng lưỡi, nhưng nhìn khí chất của nàng cùng dĩ vãng hoàn toàn bất đồng, tâm niệm vừa chuyển, đáp: "Còn không phải cái Tè gia kia, ta sáng nay vừa mới đến phủ, liền thấy gia chủ Tè gia bái phỏng A gia, còn có tộc lão ở đó, ta liền núp ở phía sau đường nghe, Tè gia lại là muộn cùng nhà chúng ta kết thân. Người bọn họ vừa ý chính là A huynh của ta, ta không muốn A huynh cưới nữ nhân Tè gia."

Nhiễm Vận chán ghét Tè Lục nương, ghét luôn toàn bộ nương tử Tè gia. "Tè gia chuẩn bị dùng nương tử nào liên hôn?" khẳng định không có khả năng là Tè Lục nương, đó là người đội tên tuổi Tô Châu đệ nhất mỹ nhân, phỏng chừng bọn họ sẽ không nỡ dùng để liên hôn với một thương nhân. Nhiễm Vận có chút kinh ngạc mà nhìn khuôn mặt bình tĩnh không gợn sóng của Nhiễm Nhan, nàng chưa từng phát hiện thì ra vị Thập Thất tỷ này lại đẹp như vậy, cùng hình tượng luôn sơ hãi nhu nhược trong trí nhớ vô cùng đối lập.

"Cũng không biết tính toán lấy nữ nhân lung tung rồi loạn nào đưa cho A huynh ta nữa." Nhiễm Vận thở phì phì mà ngồi xuống hành lang, oán hận nói: "Cũng không biết sao, a gia vậy mà không lập tức cự tuyệt." Nhiễm Nhan trong lòng hơi nghẹn, Nhiễm thị chưa phản đối, chỉ sợ cũng là bởi vì gần đây thanh danh bọn họ vì nàng mà bị hao tổn, cho nên muốn thông qua phương thức liên hôn để tiến thêm một bước củng cố địa vị gia tộc.

"Ngươi thật là Nhiễm Thập Thất Nương?" Nhiễm Vận thấy đôi mắt âm u của Nhiễm Nhan, không khỏi hỏi.

"Ngươi cảm thấy sao?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà đem vấn đề đẩy trở về. Hai bên trầm mặc một lát, cổng trúc của viện phát ra một tiếng kẽo kẹt, là Hình Nương vác sọt đồ ăn đi vào, thấy Nhiễm Vận, đầu tiên là nao nao, hai giây sau kinh ngạc nói: "Là Nhị Thập nương?"

"Hình Nương." Nhiễm Vận đứng dậy hành lễ. Hình Nương là lão nhân bên người Trịnh phu nhân, nàng hành lễ cũng là phải phép.

Hình Nương vội vàng buông sọt, chạy lại nâng nhẹ Nhiễm Vận, "Mau đứng lên, lão nô sao dám nhận đại lễ như vậy của Nhị Thập nương, đây là chiết sát lão nô."

Nhiễm Vận đối đãi với Hình Nương khá khách khí, ngọt ngào cười nói: "Trước kia khi ta ở Tô Châu, còn may mà có ngài chiếu cố, mẹ cũng thường xuyên nói trước kia ít nhiều gì ngài cũng giáo dưỡng ta một đoạn thời gian, từ Huỳnh Dương Trịnh thị ra, không phải người bình thường có thể so."

"Đâu có, Tam phu nhân quá khen, Nhị Thập nương sợ là không nhận ra nương tử nhà ta đi" Hình Nương dẫn nàng cởi giày, quỳ ngồi trên hành lang, cảm thán nói: "Nương tử vì bệnh mà ở thôn trang thành nam tu dưỡng hai năm, người cũng trở nên ít lời."

"Thành nam?" Nhiễm Vận lập tức minh bạch, Nhiễm thị ở Giang Nam và Hoài Nam có không ít thôn trang, trong đó không thiếu những thôn trang tinh xảo, nhưng thôn trang ở thành nam kia không dựa núi cũng không gần sông, lại ở vùng nông thôn, nếu không phải bởi vì nơi đó còn trồng một vườn mẫu đơn, chỉ sợ đã sớm hoang phế, dưỡng bệnh lại ra tới đó dưỡng sao?

"Hèn chi..." Nhiễm Vận liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, trong lòng cảm thấy đáng tiếc, vừa mới dưỡng tốt lên lại bị ném tới cái mảnh đất hoang vu này, A huynh từ nhỏ luôn tốt với nàng, cũng khó trách lại quan tâm nàng như thế.

Thiếu nữ cảm xúc biến hóa thực mau, hỉ ác cũng chỉ ở trong một ý nghĩ, Nhiễm Nhan nhìn ánh mắt dần dần biến hóa của nàng, mỉm cười nói: "Chuyện Thập ca người cũng không cần sót ruột, ta tin tưởng tam thúc cũng sẽ không để người khác tính toán, gia nghiệp hẵn tạo ra là sau này cho Thập ca kế thừa, phu nhân tương lai của Thập ca chính là đương gia phu nhân, cũng không phải ai cũng được."

Còn về phân Tề Lục nương, nếu nàng chết tâm thì tốt, nếu lại dám chơi thủ đoạn gì, Nhiễm Nhan tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay.

Chỉ có điều nàng vẫn không nghĩ ra dân phong Đường triều tuy đã cởi mở hơn, nam nhân có quyền lợi đi tìm hoa hỏi liễu, nữ nhân cũng có quyền lợi yêu đương vụng trộm, có mấy phụ nhân còn công khai dueling trai lơ bên ngoài, nhưng loại tình huống này ở phía nam lại biểu hiện không quá rõ ràng, thậm chí có vài gia tộc còn như Ân thị, lễ giáo nghiêm ngặt, Tề Lục nương xuất phát từ suy nghĩ gì mà nói ra yêu cầu này với Nhiễm Vân Sinh?

"Ngươi nói cũng đúng, là ta quá sốt ruột." Nhiễm Vận khẽ thở dài một tiếng.

Quan hệ của hai người vốn dĩ không quá thân mật, mặc dù hiện tại trong lòng Nhiễm Vận có cái nhìn mới về Nhiễm Nhan, nhưng Nhiễm Nhan hơi ít nói, huống hòi tuổi tâm lý giữa các nàng chênh lệch khá xa, căn bản không có gì để nói. Nhiễm Vận ngồi trong chốc lát, cùng Hình Nương nói mấy câu, liền đứng dậy cáo từ.

Nhiễm Nhan để cho hai thị tỳ của Nhiễm Vân Sinh trở về Nhiễm phủ cùng nàng ta, ở chỗ này buồn bã nhạt nhẽo, Nhĩ Đông và Thiển Tuyết tuy rằng chưa có biểu hiện thiếu kiên nhẫn, nhưng lúc đi theo Nhiễm Vận, lại rất sảng khoái.

Hình Nương đem giỏ tre xách lên hành lang, vừa lấy đồ ăn xếp qua một bên vừa nói, "Nương tử, lão nô mới vừa rồi ở dưới chân núi có gặp Tang tiên sinh."

Nhiễm Nhan vừa mới cầm sách lên, nghe thấy lời này không khỏi nhướng mày, "Hắn tới đây làm cái gì?"

"Lão nô hỏi, nghe nói là lại đây bái phỏng các vị đại sư của chùa Vân Tòng." Hình Nương nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, Tang Thần từ nhỏ lớn lên trong chùa, nhớ lại sư phụ hắn có pháp hiệu là Hoài Tĩnh, nói vậy chắc cũng có chút quan hệ với hòa thượng trong chùa Vân Tòng đi.

Chuyện này, Nhiễm Nhan nghe xong rồi cho qua, không hề để trong lòng.

Ở chỗ này chờ tin tức cứu người, Nhiễm Nhan không thể bình tâm tĩnh khí, đọc sách một lúc, liền mang theo Tiếu Mãn đi dạo trên núi, muốn coi coi có thể hái vài loại dược thảo hay không.

Trên núi cả trăm loại cỏ cây mọc thành cụm, đúng là có không ít dược liệu, đến trước buổi trưa đã sắp đầy sọt.

"Nương tử..." Tiếu Mãn kinh nghi bất định mà nhìn bốn phía, hạ giọng nói: "Ngài có cảm thấy giống như vẫn luôn có người đang nhìn trộm hay không?"

Loại cảm giác bị nhìn trộm này lúc ẩn lúc hiện, Nhiễm Nhan cũng đã nhận ra, vẫn luôn bí mật lưu ý, không nghĩ tới Tiếu Mãn cũng đã nhận ra, nàng vừa dứt lời, Nhiễm Nhan liền thấy bụi cây phía sau bên trái hơi động đậy.

"Nương tử!" dưới chân núi bỗng nhiên truyền đến một thanh âm nam tử trong trẻo.

Nhiễm Nhan bước chân theo bản năng mà khụng lại, liền thấy một bộ truy y nhanh nhẹn lùi ra khỏi lùm cây, Nhiễm Nhan xách lên làn vây nâng bước định đuổi theo, thanh âm phía dưới kia lại như gọi hồn, "Nương tử, nương tử"

Nhìn lại thì bộ truy y kia sóm đã không thấy tung tích, Nhiễm Nhan tức muối hộc máu mà nắm lên một túm thảo dược, ném xuống phía dưới, "Kêu cái gì mà kêu!!"

Tiếu Mãn kinh ngạc mà nhìn xuống sườn núi, một lang quân thanh tuấn mặc một bộ áo vải màu xám, trên đầu dính mấy cây thảo dược, ủy khuất mà nhìn Nhiễm Nhan. Cái bộ dạng này, không phải con thỏ ngu ngốc Tang Thần kia thì còn có thể là ai.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu xoa xoa thái dương, áp xuống một bụng tức giận, hòa hoãn thanh âm, mới hỏi: "Ngươi sao lại chạy tới đây?"

Tang Thần nghe Nhiễm Nhan hỏi chuyện, tức khắc vui vô cùng, "Nương tử, thật xảo a! Tại hạ tới đây ngắm cảnh, không nghĩ tới sẽ cùng nương tử không hẹn mà gặp."

Nhiễm Nhan nhìn quanh bốn phía, nhàn nhạt nói: "Nơi này hoang sơn dã linh, ngươi ngắm cái gì cảnh, coi chừng gặp phải bọn cướp giết người phanh thây."

Chương 92: Gặp lại

Tang Thần tái mặt, đứng dưới sườn núi có chút bất an nói: "Vậy nương tử vẫn là mau trở về đi thôi, nơi đây...nơi đây không nên ở lâu."

Nhiễm Nhan hơi hoi gật đầu, thật sự xoay người về trên núi.

"Nương tử!" Tang Thần vội vàng gọi một tiếng, "Tại hạ...tại hạ hôm qua bán được một bức tranh chữ, kiếm lời 50 quán, tiền lò nung đã trả hết."

Nhiễm Nhan rũ mắt thấy hắn mang vẻ mặt chờ mong, phảng phát như hài tử chờ được khen, một đôi mắt thuần tịnh như bầu trời được nước gột rửa qua, tay Nhiễm Nhan dấu ở trong tay áo hơi nắm lại, nàng lạnh lùng phun ra hai chữ, "Con thỏ!"

Tang Thần nhìn chằm chằm thân ảnh Nhiễm Nhan dần dần biến mất trong mây lùm cây, đầy mặt mê mang mà nhìn đắm cỏ xung quanh mình, lầm bẩm tự nói, "Đâu có thỏ đâu!"

Khi ngẩng đầu lên lại, phát hiện đã nhìn không thấy thân ảnh Nhiễm Nhan nữa, mắt mát mà lầm bẩm: "Tại hạ là đặc biệt tới trả nương tử tiền, thuận tiện ngắm cảnh."

Nói đến ngắm cảnh, gương mặt trắng nõn tuấn tú nổi lên một抹 đỏ ửng khả nghi, vội vàng niệm một tiếng "A di đà phật", nhưng ngay sau đó, gió nhẹ chợt thổi tới, hắn đột nhiên run run, nhìn quanh bốn phía một vòng, ôm chặt tiền trong ngực, rồi vội vã chạy về hướng chùa như một con thỏ.

"Nương tử, người mới vừa rồi rình chúng ta, hình như là ni cô của Ânh Mai am." Tiểu Mẫn lòng còn sợ hãi nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, trong lòng càng thêm cău giận với Tang Thần, quả thực chính cái sao chổi, sớm không xuất hiện trễ không xuất hiện, cố tình ở ngay lúc ni cô kia chạy trốn mà nhảy ra ồn ào.

Khi bước nhanh vào trong viện, Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ đến tiểu ni cô cứ ngó dáo dát kia, lần này người theo dõi rình coi các nàng có phải là nàng ta hay không? Nếu là bởi vì nghe lời đồn trong thành, cũng tò mò không đến mức này đi! Nàng ta đến tột cùng là có ý đồ gì?

Nhiễm Nhan tạm thời đem việc này ghi tac trong lòng, dặn dò Tiểu Mẫn không được nói với người khác, cả Hình Nương và Văn Lục đều không được nói.

Trở vào trong viện, Hình Nương đã đem đồ ăn mua về rửa sạch sẽ, bê bếp cũng đã dọn dẹp gọn gàng.

"Hôm nay để ta tới làm đi." Nhiễm Nhan nói với Hình Nương đang nhóm lửa.

Vẻ mặt Hình Nương kinh ngạc, Nhiễm Nhan biết làm gì, nàng rất rõ ràng, trước kia là điển hình mười ngón không dính nước dương xuân, sao bỗng dung biết nấu ăn?

"Ta lúc trước cũng thử làm qua vài lần hiếu kính sư phó, hắn ăn thử cảm thấy được." Nhiễm Nhan cuốn tay áo lên, đem măng sạch đặt trên thớt, dùng tốc độ không nhanh không chậm mà cắt, "Thập ca sáng nay còn chưa ăn cơm liền phải đi ra ngoài, ta muốn đích thân làm cho hắn ăn."

Hình Nương sững sốt trong chốc lát, rồi lại đỏ hốc mắt, liên tục nói: "Được, được."

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, "Sao lại khóc, tính tình này của ngươi cần phải sửa, khóc nhiều đói với thân thể không tốt." Nhiễm Nhan tay xắt rau, ngang đầu liếc mắt nhìn Hình Nương một cái, bộ dạng nàng ta vô cùng gầy ốm, tóc mai hoa râm, nếp nhăn đầy mặt, thoạt nhìn giống như đã 60 tuổi, chỉ là Nhiễm Nhan từ một ít chi tiết mà phán đoán, nàng ta ước chừng chỉ hơn 50, tuổi này không phải đang là thời kỳ mãn kinh đi!

"Nương tử dùng dao cẩn thận, đừng tốn thương đến mình." Hình Nương lau khô nước mắt, vừa dọn dẹp cùi lửa, vừa lai nhải: "Nương tử hiếu chuyện như vậy, làm người đau lòng, aizz, chỉ là mệnh khổ, hiện giờ ngài đổi tính, lại có thể học được một tay y thuật, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, xuất thân cũng hảo, Nhiễm thị tộc lão cũng đều là lão nhân tình, sẽ không luân quẩn trong lòng như lang quân, dù là nhìn mặt mũi phụ nhân, cũng nên tử tế một chút, chờ sóng gió này qua đi, nương tử có thể khổ tận cam lai"

Hình Nương nhìn thấy Nhiễm Nhan cắt đồ ra dáng ra hình, trong lòng ngạc nhiên, nhưng ở trong mắt nàng, chỉ cần nương tử nhà mình tốt, hết thảy vẫn đề đều không phải là vấn đề nữa.

"Đều đã qua ngọ, như thế nào còn không có tin tức gì?" Hình Nương nhìn sắc trời bên ngoài, không khỏi lại bắt đầu bối rối.

Nhiễm Nhan nhìn nàng một cái, cẩn thận ngẫm lại, nếu Hình Nương vẫn luôn là cái tính tình này, sao có thể được Trịnh phu nhân coi trọng? Có lẽ do dự không quyết đoán là bản tính, nhưng ít ra không có khả năng động một chút liền rơi lệ. Phỏng chừng, đúng là thời kỳ mãn kinh.

Hình Nương thường xuyên mà ra ngoài ngó, Nhiễm Nhan không sai biệt

lắm đem toàn bộ đồ ăn đều chuẩn bị tốt, chỉ chờ Nhiễm Vân Sinh vừa về tới liền bỏ vào nồi xào.

"Nương tử! nương tử!" thanh âm quát quát của Văn Lục bỗng nhiên cất qua yên lặng.

Hình Nương lập tức bước nhanh ra ngoài, thấy chỉ có một mình Văn Lục, kéo tay nàng gấp gáp hỏi: "Người cứu được không? Thập Lang đâu?"

"Ở phía sau, Ca Lam thân thể hư, đi đường núi không được, Thập Lang tìm kiệu phu nâng lên." Văn Lục kích động đèn mức thanh âm có chút phát run, một đôi mắt sưng như hạch đào, hiển nhiên là vừa khóc thảm thiết qua. Văn Lục thấy Nhiễm Nhan từ phòng bếp đi ra, chạy vọt lại, lôi kéo cánh tay của nàng mà lắc lắc, nhảy nhót nói: "Nương tử, là Ca Lam! Là Ca Lam!"

"Đừng chỉ lo cao hứng, nói rõ coi nào!" Nhiễm Nhan túm chặt nàng lại.

Văn Lục miễn cưỡng ôn định lại cảm xúc, nói như gió: "Nô tỳ đi truyền tin cho Lưu Thủ Sử, hắn vừa lúc đang thẩm tra xử lí vụ án, nô tỳ ở cửa đợi nửa canh giờ, đến khi đem tin giao vào tay Lưu Thủ Sử, hắn lập tức liền phái người đến phường Thanh Ngọc, nô tỳ sốt ruột, cũng đi theo qua, vừa lúc gặp Thập Lang đang đem người cứu ra, nô tỳ liền thấy Ca Lam"

Thanh âm Văn Lục lập tức nhỏ xuống, cỗ họng hơi ngạnh, "Nàng không thể nói chuyện...đã thành...thành người câm."

Nhiễm Nhan mím môi, Hình Nương sờm đã khóc không thành tiếng.

Lúc này nghe thấy bên ngoài có ầm ầm tiếng la hét àm ĩ, Nhiễm Nhan dẫn Văn Lục và Hình Nương ra ngoài đón, Tiêu Mẫn thấy thế cũng lập tức cùng đi ra.

Một đám người đang từ trên đường mòn đá xanh đi về hướng này, Nhiễm Vân Sinh đi đầu tiên, phía sau là một cỗ kiệu theo sát, sau cùng có mấy nữ ni nhúi mày đi theo. Chắc là Nhiễm Vân Sinh xông vào sơn môn, làm các nàng không vui.

Nhiễm Vân Sinh nhìn thấy Nhiễm Nhan, trên mặt tràn ra nụ cười sáng sủa, "Đã không có nhục sứ mệnh, Thập ca đem người mang về cho người đây." Nhiễm Nhan cũng cười, ngược lại toàn bộ ánh mắt đều đặt ở trên kiệu, nhìn bốn kiệu phu đem kiệu thả xuống, yên lặng hai giây, màn trúc bị vén ra từ bên trong.

Nhiễm Nhan nhìn thấy trước tiên là bàn tay vén màn ra kia, tái nhợt như tờ giấy, gầy như cành trúc, bởi vì quá suy yếu cùng với nội tâm đang kích động mà ngăn không được run rẩy. Khi màn trúc xốc lên toàn bộ, một nữ tử cao gầy mặc bộ y màu than chì khom người bước ra. Người nàng cũng giống như cái tay kia, thon dài mảnh khảnh, thận mìn bọc trong váy áo vải

thô to rộng, mỏng manh như tờ giấy, phảng phát chỉ cần một trận gió nhẹ liền có thể thổi đi.

Tóc đen dài đến chân, cột lại sau lưng, làm gương mặt tái nhợt gần như trong suốt kia càng thêm tiêu tụy. Ca Lam có một đầu tóc đen xinh đẹp, đôi mắt cũng hắc bạch phân minh, sáng ngời như luôn được nước suối vĩnh viễn rửa qua.

Nhiễm Nhan nhìn nàng, hình ảnh cùng nữ hài trong mộng kia hợp lại, năm nay Ca Lam đã mười tám tuổi, trừ bỏ cao một chút, tiêu tụy rất nhiều, cơ hồ không có bất luận thay đổi gì, thời gian phảng phát như rũ lòng thương nàng, đem bộ dáng nàng tận lực giữ lại ở hai năm trước.

Là nữ tử này, có thể đánh bạc tánh mạng để bảo hộ một người, mà hai năm sau, Ca Lam vẫn tin tưởng người mình bảo vệ kia, đem tin tức mình bị cầm tù nói cho nàng trước tiên, Nhiễm Nhan đáy lòng tràn ngập tôn kính cùng thương xót, nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Ca Lam!"

Đôi mắt mờ sương của Ca Lam rốt cuộc nhịn không được tuôn xuông nước mắt, há miệng thở dốc, chỉ phát ra thanh âm nức nở đứt quãng, thân mình suy yếu dựa lên kiệu chậm rãi tuột xuống.

Nhiễm Nhan tiến tới duỗi tay ôm nàng, nhẹ nhàng vỗ sống lưng nàng, nhẹ giọng nói: "Hết thảy đều qua rồi, Ca Lam."

Vụ án Ân phủ ở thành Tô Châu đã bị truyền đến ồn ào huyên náo, người ở đây hầu như ai cũng nghe nói qua, một người vốn tưởng rằng hai năm trước đã chết đi, trải qua khổ cực như vậy, lại trở về, khiến cho cuộc gặp gỡ sau hai năm mừng mừng tủi tủi.

Nước mắt Hình Nương càng giống như là vỡ đê, nhưng mặt mày vui mừng khó có thể nói nên lời.

Tiểu Mẫn nhìn Ca Lam, trong lòng trăm vị tạp tràn, có thông cảm, lại có chút không thoái mái, vốn dĩ nàng nên là thị tỳ bên người của Nhiễm Nhan, nhưng một người đã chết từ hai năm trước bỗng nhiên xuất hiện, chặt đứt niệm tưởng của nàng! Ca Lam đã từng vì Nhiễm Nhan mà "Chết", Văn Lục lại cùng Nhiễm Nhan đồng cam cộng khổ rất nhiều năm, đều là những tình cảm không thể thay thế, nàng biết chính mình không có hy vọng xen vào những tình cảm như vậy.

"Là hỉ sự, đừng khóc nữa, vào trong rồi nói sau." Nhiễm Vân Sinh trong lúc mấy chủ tớ các nàng ôm thành đoàn mà khóc, đã đuổi kiệu phu cùng người không liên quan đi hết, lúc này mới quay đầu lại gọi các nàng.

Mấy người thu nước mắt, Tiểu Mẫn đỡ Hình Nương đã khóc đến sấp ngất xỉu, Văn Lục cùng Nhiễm Nhan đỡ Ca Lam, cùng nhau vào viện.

"Vẫn Lục nấu nước cho Ca Lam tắm gội trước đi, muốn nói cái gì, chờ an ổn rồi nói." Nhiễm Nhan phân phó.

Đợi cho vào trong phòng ngồi xuống, cảm xúc của Ca Lam cũng ổn định không ít, nắm tay Nhiễm Nhan, rung rung mà nhìn nàng cười.

Nhiễm Nhan cũng nắm chặt tay nàng, rất cao hứng, đồng thời nàng cũng nhớ tới mới vừa rồi khi Ca Lam phát âm, tựa hồ không phải đầu lưỡi bị cắt, mà là bị độc dược độc cầm.

Dù sao đầu lưỡi mà bị cắt đứt, một khi xử lý không tốt, liền có khả năng bị mất mạng, hơn nữa đầu lưỡi bị cắt chỉ ảnh hưởng phát âm, không ảnh hưởng đến dây thanh, không có khả năng tạo ra thanh âm như mất tiếng vừa rồi. Nhưng đây cũng không có nghĩa là có thể chữa trị, rất nhiều truyện truyền kỳ viết là sau khi bị độc dược độc cầm, chỉ cần dùng giải dược thì có thể khôi phục, Nhiễm Nhan cảm thấy rất vớ vẩn, loại độc dược này sẽ phá hư dây thanh, hơn nữa rất khó khôi phục, quá trình chữa trị lâu dài mà gian nan, cũng không phải trường hợp nào cũng có thể chữa khỏi.

Mấy người lảng lặng mà ngồi trong chốc lát, không nói gì, nhưng không khí vui mừng tràn ngập cả gian phòng.

Ca Lam là nữ tử thông tuệ cỡ nào, nhìn quanh hoàn cảnh trong phòng, liền biết Nhiễm Nhan sống cũng không tốt, đặc biệt là Hình Nương, nhìn như già gấp ba lúc trước.

Nhiễm Nhan thấy nàng giống như có chuyện muốn nói, liền sai Tiểu Mẫn đi lấy bút mực, lại sai Hình Nương pha một ly nước đường tới.

Ca Lam tiếp nhận bút, câu đầu tiên viết trên giấy là: Nương tử trầm ồn hơn nhiều so với trước kia, nô tỳ mới vừa rồi suýt nữa không nhận ra.

Nhiễm Nhan trong lòng thầm than, cái gì tới sê tới, nàng cũng sớm nghĩ ra cách ứng đối nói, "Nếu lại không trầm ồn, không phải làm người thất vọng đã vì ta mà hy sinh tánh mạng sao."

Gương mặt tái nhợt của Ca Lam tràn ra nụ cười nhẹ, tựa như hoa sen bị gió chiều thổi qua, nàng rũ mắt viết: Nô tỳ thật cao hứng.

Nàng cao hứng, một mặt là vì mình còn sống, mặt khác, là Nhiễm Nhan chung quy không làm nàng thất vọng. Hai năm, rốt cuộc chờ đến lúc người canh giữ có một tia lợi lỏng, lợi dụng bà lão đưa cơm truyền ra tin tức, lấy nàng hiểu biết về nương tử của mình, nếu lý trí một chút mà nói, hẳn là sẽ đem tin tức báo cho quan phủ, bởi vì biết rõ tính tình nương tử mềm yếu như vậy có khả năng sẽ cứu không được nàng, chỉ là nàng vẫn đậm nỗi dìm thuyền mà đánh cuộc một lần.

Chương 93: Khước thoại ba sơn dạ vũ thời

"Hết thảy đều đã qua, Ca Lam, Nhiễm Nhan đã không còn là Nhiễm Nhan trước kia, tin rằng mấy người chủ tớ chúng ta cùng nhau nỗ lực, tất nhiên có thể sống rất tốt." Lời Nhiễm Nhan nói như vậy tuy rằng có nghĩa khác, nhưng cuối cùng có thể làm trong lòng nàng thoái mái một chút.

"Nương tử, nước nóng để tắm đã nấu xong." Tiểu Mãn lại đây bẩm.

Ca Lam đã uống một chén nước đường, chống đỡ thêm chốc lát hẵn là không thành vấn đề, liền phân phó Văn Lục bôi nàng đi tắm, tạm thời lấy một kiện y phục của Nhiễm Nhan cho nàng mặc.

"Thập ca." Nhiễm Nhan nhìn về phía Nhiễm Vân Sinh nãy giờ vẫn luôn nhìn nàng cười, đáy lòng có dòng nước ấm chảy qua ào ạt, "Hôm nay vất vả ngươi, ta tự mình xuống bếp khao đại công thần."

"Được." Nhiễm Vân Sinh cảm thấy rất hứng thú nói: "Lúc trước đã nghe Ngô thần y nói đồ ăn A Nhan làm là Tô Châu nhất tuyệt, ta hôm nay thật có lộc ăn."

Nhiễm Nhan mỉm cười, ở trong lòng lại hung hăng đẩy Ngô Tu Hòa một cái! Cho ăn cũng không bịt được miệng của lão, thật là quá không đáng tin cậy! Bất quá lão nhân gia hẵn còn có chút lương tâm, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, cũng biết nên nói với ai, không nên nói với ai.

Bởi vì ở am ni cô, không thể làm món có thịt cá, Nhiễm Nhan liền nhớ tới thức ăn chay của nhà Phật, trong đó có vài món ăn nàng lại biết làm, liền sai Tiểu Mãn lại nhóm lửa, Hình Nương trợ thủ, bắt đầu làm thức ăn chay.

Bà người bận rộn, Nhiễm Nhan đang thả đậu hủ vào dầu, vừa ngoặc lên lại thấy Nhiễm Vân Sinh đang dựa khung cửa nhìn, trong nụ cười mang theo một chút ngạc nhiên.

Hình Nương cũng thấy Nhiễm Vân Sinh, lập tức mở miệng đuổi hẵn đi, "Thập Lang, quân tử xa nhà bếp, mau mau về phòng nghỉ đi."

"Ta chỉ đứng ở cửa, không đi vào." Nhiễm Vân Sinh hơi nhíu mày, thanh âm cũng yếu đi một ít, "Ta một mình chờ ở trong phòng cũng chán, Hình Nương, ngươi để ta đứng một chút đi."

Ánh nắng từ cửa sổ đối diện chiếu lên mặt hẵn, gương mặt như ngọc tỏa ra những tia sáng lóa mắt, mắt đen môi đỏ, mang vẻ uy khuất cùng nắn nỉ, làm cho Hình Nương một đồng tuối cũng phải giật mình, chợt than một tiếng:

"Tùy ngươi đi."

Nhiễm Vân Sinh thừa lúc Hình Nương nhìn không thấy, nghịch ngợm nháy nháy mắt với Nhiễm Nhan, cười sáng lạn.

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ lắc đầu, lại rũ mắt tập trung vào đậu hủ trong nồi.

Vì trước đó đã chuẩn bị tốt, cho nên làm rất nhanh. Sáu món ăn một canh, phân lượng mỗi món đều rất nhiều, Hình Nương đi mượn tới một ít chén dĩa, chia làm hai phần, chủ tử dùng cơm đều là chia ra mà ăn, các nàng thì tùy ý hơn, cơ bản đều là vây xung quanh một mâm đồ ăn mà ăn.

Buổi trưa lúc trong am đưa cơm đến, Hình Nương yêu cầu thêm một ít cơm, vừa đủ cho mấy người ăn.

Trở lại nhà chính, Nhiễm Vân Sinh rửa tay, không thể tin tưởng mà nhìn chằm chằm mấy món ăn sắc hương đều đầy đủ ở trước mặt, thở dài: "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật đúng là không thể tin được mấy món ăn này là xuất phát từ tay A Nhan"

"Mấy món này đều là thức ăn chay, ở trong am vô pháp làm món ăn mặn, Thập ca chịu ủy khuất một chút." Nhiễm Nhan nói.

Kỳ thật Nhiễm Nhan muốn giữ lại một ít thực lực, miễn cho mọi người hoài nghi, chỉ là Nhiễm Vân Sinh đối với "muội muội" nàng yêu quý như thế, Nhiễm Nhan không muốn chỉ qua loa với hắn.

Nhiễm Vân Sinh sau khi ném một miếng, cũng không rảnh trả lời nữa, không ngừng động đũa. Món ăn Nhiễm Nhan làm ngon là một chuyện, mấu chốt là hắn từ sáng tới giờ chưa ăn miếng nào, giờ phút này ăn càng cảm thấy mỹ vị.

Trong khoảng thời gian dùng cơm này, sắc trời bên ngoài dần dần sầm xuống, mây đen tích tụ, chỉ chốc lát sau liền ép xuống cực thấp, phảng phát như muôn mưa, Nhiễm Vân Sinh sau khi dùng cơm xong, cũng chỉ ngồi thêm thời gian chừng một chén trà nhỏ liền vội vàng rời đi. Nhiễm Nhan vẫn chưa tìm được cơ hội hỏi một chút ý tứ của hắn đối với chuyện hôn sự. Hình Nương ở trong phòng thấp đèn lên, chủ tử mấy người tụ tập ở đại sảnh nói chuyện, không khí ấm áp, cũng thập phần có ý nghĩa.

Nhiễm Nhan đơn giản hỏi Ca Lam vài chuyện, biết được người cầm tù nàng là Ân Hiền Đạt thứ đệ của Ân Văn Thư. Địa vị trong nhà của Ân Hiền Đạt không cao, đôi mẹ con này vẫn luôn sống dưới sự uy nghiêm của chính thất, cũng dưỡng thành tính tình luôn yếu đuối nhát gan của Ân Hiền Đạt, sợ mình giết người sẽ rước lấy tai họa, liền trộm đem Ca Lam cầm tù, sau khi độc cấm nàng, trong lòng mới cảm thấy kiên định một chút, đồng thời cũng cảm thấy mình đã nắm nhân chứng thấy Ân Văn Thư giết người trong tay,

từ nay về sau không cần phải chịu người sai sứ, bởi vậy phái người canh giữ cũng thập phần nghiêm mật.

Mấy ngày gần đây bởi vì vụ án của Ân phủ, mọi người trong Ân thị ốc còn không mang nổi mình ốc, mới để cho Ca Lam tìm được một khe hở.

Chuyện bi thương đã qua, Văn Lục hôm nay đặc biệt vui vẻ, miệng vẫn luôn toét đến mang tai, nên kể một ít tin đồn thú vị trong thành để chọc cười, "Ta kể cho nghe một tin đồn lan mạnh nhất trên phố mấy ngày nay, mấy tháng nay cũng không biết tại sao, có tới mấy nương tử cứ cùng lang quân tư bôn, nghe nói đều là gia đình hai bên phản đối, hai ngày này vậy mà có tới ba cặp chạy, trong đó còn có một quý nữ thế gia đó! Nương tử này không biết nghĩ sao, trốn đi làm thiếp, cả đời đều không dám ngang đầu, làm cả gia tộc đều hổ thẹn."

Hình Nương nhíu mày, "Đây đều là tệ nạn từ Trường An mang đến, còn có Tề Lục nương kia, mặt mũi thì cao cao tại thượng, băng thanh ngọc khiết, không nghĩ tới lại phóng đăng như thế, lời nói như vậy mà cũng nói ra miệng được."

"Nói cái gì?" Văn Lục sáng sớm đã đi truyền tin cho Lưu Thủ sử, vẫn chưa gặp Nhị Thập nương, nên cũng chưa nghe nói việc này.

"Nhị Thập nương sáng nay tới, nói là Tề Lục nương đã từng lén lút kêu Thập Lang làm tình nhân của nàng." Hình Nương khinh thường nói.

Văn Lục vỗ sàn nhà, trợn mắt, giận dữ hét: "Nàng coi mình là cái gì?

Nguyệt Cung tiên tử? Thập Lang tuy rằng là thương nhân, nhưng cũng là con vợ cả Nhiễm gia tam phòng chúng ta. Dù có là công chúa cũng chưa chắc đã được, Tề Lục nương nàng ta có tư cách gì mà nói những lời này? Ngày thường nhìn bộ dạng thanh tâm quả dục, không ngò trong xương cốt lại là thứ dơ bẩn!"

Hình Nương và Tiểu Mẫn ngồi gần nàng nhất, nhịn không được phải bịt lỗ tai, Hình Nương trừng mắt nhìn nàng, nói: "Ngươi không thể dịu dàng chút sao? Đều là chuyện đã qua, ngươi la hét àm ĩ làm cái gì?"

Văn Lục mếu máo nói: "Qua rồi cũng không được, Thập Lang đối với nương tử nhà chúng ta là tốt nhất, nửa điểm ủy khuất cũng không thể chịu."

"Ủy khuất của Thập Lang chỉ mới bắt đầu thôi! Nghe nói Tề gia có ý liên hôn, sáng nay đã tới cửa bái phỏng, nhị Thập nương chính tai nghe thấy."

Tiểu Mẫn nói tiếp.

Hóa khí của Văn Lục vừa mới tiêu xuống lại nổi lên, nhưng lần này không rống to, mà mang bộ dạng một gãy tre đánh chết một thuyền người hờ hững: "Biết ngay, gia tộc có thể sinh ra thú như Tề Lục nương, thì cũng không phải thú tốt gì."

Mọi người bật cười, Hình Nương chỉ đầu nàng cười mắng: "Ngươi khi còn

nhỏ làm thư đồng của nương tử, mấy cái khác không học, đi học mấy lời hồn hào của mấy tên sai vặt kia. Ta thấy nương tử bắt người chép y thư là đúng"

Nhắc tới y thư, Văn Lục lập tức héo, mắt trông mong mà nhìn Nhiễm Nhan cùng Ca Lam đang ở một bên xem nào nhiệt, "Nương tử, người xem Ca Lam đã trở lại, nàng biết nhiều chữ, chữ viết lại đẹp, còn biết làm thơ mà, để cho nàng tới chép y thư đi"

Nhiễm Nhan đầu ngón tay vỗ vỗ trên miệng chén trà, nhàn nhạt mà nhìn nàng một cái, "Cũng đúng."

Văn Lục còn chưa kịp vui mừng, lại nghe nàng nói tiếp: "Vậy người chép kinh Phật đi, không cần chữ đẹp, tùy tiện chép hai ba quyển cũng được."

Văn Lục miệng há đến có thể nhét được cái trứng gà, y thư tốt xấu còn có chút ý tứ, có thể nhìn mấy cái hình mà đoán chữ, kinh Phật... Văn Lục mới nghĩ thôi thấy đầu đã to thành cái đầu, mấy ngày trước vô ý lật xem một chút, chữ bên trong tất cả đều có chữ "Khâu", một loạt chữ thoát nhìn giống như nhau, nhìn muôn đầu váng mắt hoa.

Dừng một chút, Văn Lục yếu ớt nói: "Ta vẫn là chép y thư đi, kinh Phật sao có thể tùy tiện chép, đó là bất kính đối với Phật Tổ, Ca Lam chữ đẹp, để nàng chép."

Mọi người lại thêm một trận cười to, Ca Lam trên mặt mang ý cười, lảng lặng bàng thính.

Sắc trời bên ngoài càng ngày càng tối, đã tí tách tí tách rơi xuống mưa nhỏ, Nhiễm Nhan nghe tiếng cười, cầm lấy cành trúc nhẹ nhàng đẩy bắc đèn, bỗng nhiên nhớ tới một câu: *Hà đương cộng tiễn tây song chúc, khước thoại ba sơn dạ vũ thời*.

Khi nào lại ở bên nhau, thắp nến tâm sự suốt đêm bên cửa sổ phía tây, thì hãy nói đến ba sơn dạ vũ*. Nghĩ đến những câu này, Nhiễm Nhan cảm thấy hiện tại rất hạnh phúc, rất viên mãn, nàng ngược mặt liếc nhìn Ca Lam một cái, hơi mỉm cười với nàng, trên mặt Ca Lam cũng lảng lảng nở rộ một nụ cười.

Linh hồn các nàng không quen biết nhau, nhưng lại cảm thấy rất thân thiết với nhau.

*không dịch được, leo núi đêm mưa? Mưa đêm bám núi? Nghe dị dị!! Câu cao nhân chỉ điểm.

Chương 94: Cả người đầy máu

Chủ tớ Nhiễm Nhan tụ tập trong phòng hàn huyên nguyên một buổi trưa, thẳng đến khi tiểu ni cô mang cơm tối lại mới ngưng.

Sau khi dùng xong bữa tối, Nhiễm Nhan tống cổ các nàng đi ngủ sớm, Nhiễm Nhan nằm ở trên giường thật lâu không thể đi vào giấc ngủ. Ca Lam là một nữ tử thông tuệ, không xử trí theo cảm tính như Hình Nương, cũng không sơ ý như Văn Lục, có thể dự kiến, nàng sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện trong thể xác này đã không còn mang linh hồn kia nữa.

Nhiễm Nhan không muốn cùng người trung thành và tận tâm như vậy mà ngòi vực nhau, vì thế tính toán nói ra chân tướng cho Ca Lam, nếu nàng có thể tiếp thu, thì tiếp tục lưu lại, nếu không thể tiếp thu, Nhiễm Nhan sẽ an bài thích đáng cho nàng, trường hợp xấu nhất, cũng bất quá là sự tình bị lộ ra ngoài. Chuyện mang tính đánh bạc như vậy, Nhiễm Nhan không thường làm, nhưng trên con đường nhân sinh luôn có một hai việc không thể lựa chọn như vậy, có đôi khi đều phải nhờ vào đánh cuộc.

Có điều hôm nay xem ra không phải thời cơ tốt. Nhiễm Nhan một thân trung y trắng thuần, xách theo đèn lồng đi đến hành lang, liếc mắt nhìn nhà kè đã tắt đèn một cái, rồi quỳ ngay ngắn trên hành lang.

Trời đã vào thu, tiết trời ngày mưa vẫn ít muỗi hơn trước nhiều, Nhiễm Nhan lặng lẽ nhìn chằm chằm màn mưa nối liền giữa trời và đất, đáy lòng lại sinh ra một tia phiền muộn, những chuyện kiếp trước giống như mây khói, trở thành một giấc梦 của nàng, mỗi lần nàng bừng tỉnh lại từ trong mộng, đều cảm thấy một mình ở trong thế giới xa lạ này đặc biệt cô độc.

Nhiễm Nhan theo ánh sáng mỏng manh của đèn lồng, nhìn chằm chằm đôi tay nhu nhược không xương của mình đến nhập thần. Đôi tay trước kia đã giải phẫu qua ước chừng một ngàn cổ thi thể, tuyệt không có mười ngón nhỏ dài tựa như bây giờ.

Không biết qua bao lâu, trên hành lang vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn qua, thấy Ca Lam tay ôm một kiện áo lụa, đang đi về phía nàng.

Ca Lam quỳ ngay ngắn xuống bên cạnh nàng, đem áo lụa bung ra phủ lên cho Nhiễm Nhan, nghi hoặc mà nhìn nàng, phảng phất như đang hỏi: Nương từ

sao còn chưa ngủ?

"Ngủ không được, người cũng ngủ không được?" Nhiễm Nhan hỏi.
Ca Lam cười gật gật đầu.

"Tâm sự đi." Nhiễm Nhan nói.

Ca Lam gật đầu, đứng dậy vội vàng đi vào trong phòng, mang ra giấy bút cùng nghiên mực.

Đợi cho nàng ngồi ổn định xong, Nhiễm Nhan nói: "Người nếu muốn hỏi cái gì, liền hỏi đi."

Ca Lam hơi kinh ngạc, trong đôi mắt đen có cảm xúc nào đó lặng lẽ lưu động, nàng lặng lẽ nhìn Nhiễm Nhan trong chốc lát, rồi rũ mắt trải tốt trang giấy, cầm bút viết lên: Nô tỳ cảm thấy nương tử vừa quen thuộc vừa xa lạ, nương tử mấy năm nay có phải chịu không ít khổ?

Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua nội dung trên giấy, biết Ca Lam hiện tại chỉ là nghi hoặc, Nhiễm Nhan suy đoán, nàng cùng nguyên chủ trước kia quan hệ chặt chẽ khăng khít, nếu trải qua một đoạn thời gian ở chung nữa, những nghi hoặc này tất nhiên sẽ càng sâu.

"Là chịu không ít khổ, lại còn vào tháng sáu năm nay bị bệnh đến không dậy nổi." Nhiễm Nhan chậm rãi nói, đôi mắt trầm tĩnh đối diện với nàng, "Người có tin người có linh hồn không?"

Biểu tình của Ca Lam cứng đờ, gương mặt vốn đã tái nhợt trong một thoáng đã xám như tro tàn, không thể tin tưởng mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, phảng phất như muốn nhìn xuyên qua đôi con ngươi bình tĩnh không gợn sóng kia mà nhìn đến linh hồn của nàng.

Mắt một lúc lâu, tay Ca Lam run rẩy vội vàng mở trang giấy ra, ở mặt trên viết: Nàng mất rồi?

Nhiễm Nhan nhìn Ca Lam run rẩy mà viết xuống ba chữ này, trong lòng thầm than, chỉ dựa vào hai câu nói ba phải muốn hiểu sao cũng được, liền đoán được sự thật chân tướng, Ca Lam thông minh còn vượt xa tướng tượng của nàng, lần này công bằng nói chuyện, đánh cuộc của Nhiễm Nhan hiển nhiên chính xác một nửa.

"Đúng, nàng mất vào đầu tháng sáu, mà ta sống lại trong thân thể này."

Thời điểm Nhiễm Nhan nói ra những lời này, bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm một hơi, có lẽ là bởi vì đã chết quá một lần, cho nên chỉ cầu tâm an, đối với kết quả ngược lại không quá để ý.

Bàn tay cầm bút của Ca Lam cứng ở giữa không trung, một giọt mực nước ngưng tụ từ ngòi bút 'xoạch' một tiếng rơi trên mặt giấy, nở lan ra thành một đóa hoa màu đen. Ngay sau đó là một giọt rồi hai giọt nước rơi xuống giấy, thanh âm mất tiếng của Ca Lam vang lên, trong đêm mưa yên tĩnh có vẻ đặc biệt chói tai.

Nhiễm Nhan nhìn thân mình gầy yếu của nàng cuộn tròn lại, mặt chôn ở trên đùi, hai vai không ngừng run rẩy, có vẻ thương tâm muốn chết.

Có thể hiểu, ngoại trừ tình cảm thâm hậu, nàng hy sinh tánh mạng mình để đổi cho Nhiễm Nhan kia được sống, thế nhưng khi nàng may mắn còn sống, đến lúc có thể gặp lại nương tử ngày xưa, lại phát hiện nàng chịu tội hai năm, đều là vô ích, người kia đã sớm chết

Niềm vui to lớn lập tức biến thành nỗi đau, sao có thể không khóc. Nhiễm Nhan cảm thấy mình quá vô tình, nhưng dao sắc chặt đay rői, đau dài không bằng đau ngắn, sớm nói rõ chuyện này đối với Ca Lam không biết là tốt là xấu, cũng đối với bản thân nàng là được hay là không được, đây chỉ là phong cách làm việc nhất quán của nàng mà thôi.

Ca Lam khóc hồi lâu, thảng đến khi thanh âm mất tiếng cũng phát không ra, mới lau khô nước mắt, quỳ thảng người lên mà trịnh trọng làm một cái lễ với Nhiễm Nhan.

"Ta đem việc này thảng thắn thành khẩn nói ra, đi hay ở đều do chính ngươi quyết định, nếu là ngươi muốn đi tố giác ta thì đi, nhưng ta muốn nói, ta không phải nương tử khiếp nhược kia của ngươi, ta tuyệt sẽ không nhẫn nhục chịu đựng." Nhiễm Nhan nhìn nàng, nói từng câu từng chữ.

Ca Lam gắt gao mím môi, rũ mắt một lần nữa trải ra một trang giấy, suy nghĩ một chút, viết: Nếu trời để ngài thay nương tử nhà ta tiếp tục sống, nô tỳ cũng không oán ngài, cũng tuyệt đối sẽ không gây bất lợi cho ngài, chỉ là nô tỳ thỉnh cầu lưu lại bên người ngài.

Bút của Nàng dừng một chút, lại tiếp tục viết: để báo thù cho nương tử nhà ta.

Nương tử nhà nàng là bệnh chết như thế nào, Ca Lam không cần nghĩ kỹ cũng biết, Cao thị kia, vẫn luôn dùng mọi thủ đoạn bức tử nương tử nhà nàng, nàng tính hết mọi đường, rốt cuộc vẫn để Cao thị thực hiện được Ca Lam từ khi bị đưa vào Nhiễm phủ, vận mệnh liền gắt gao mà cùng Nhiễm thị đích nữ buộc ở bên nhau, lúc đầu phải bảo hộ Nhiễm Nhan, cũng là bị tình thế bắt buộc, Cao thị làm người cẩn thận, không dễ dàng tin tưởng người khác, hơn nữa bản thân cũng là nữ nhân có đầu óc, nếu phải quy phục Cao thị, Ca Lam phải giấu hết mũi nhọn, ở bên người Cao thị chỉ có thể vĩnh viễn làm một thị tỳ đê tiện, nếu không giấu diếm đi, lấy tâm tính của Cao thị, ngay khi đoạt được vị trí chính phu nhân tất nhiên sẽ không tha cho nàng.

Mà Nhiễm Nhan là Nhiễm thị đích nữ, thân mẫu lại xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị, nâng đỡ được một nương tử có xuất thân cao quý như vậy, so với khuất phục Cao thị thì có tiền đồ hơn, cũng dễ làm hơn.

Những điều này là nói sau này, mâu chốt nhất chính là, thời điểm Ca Lam bắt đầu suy xét đến tương lai, đã đi theo Nhiễm Nhan ba năm có thừa, Nhiễm Nhan tuy rằng khiếp nhược, đối với mấy thị tỳ các nàng lại không có một chút kiêu ngạo của thế gia quý nữ, tính tình cực tốt, cũng rất tin tưởng nàng, ỷ lại vào nàng. Vô luận là từ phương diện nào nói, Ca Lam đều không có lý do phản bội.

Nhưng sống nương tựa lẫn nhau mười mấy năm, cho tới hôm nay, Ca Lam đã không phải vì lợi ích của mình mới bảo hộ Nhiễm Nhan như trước kia, các nàng trên danh nghĩa là chủ tớ, trên thực tế lại giống như tỷ muội.

Ca Lam lại lần nữa hành đại lễ với Nhiễm Nhan, thỉnh cầu lưu lại.

"Được." Nhiễm Nhan ánh mắt chuyển vào đêm mưa đen kịt, thanh âm lạnh lẽo, "Ngươi đối phó với Cao thị như thế nào, ta không ngại, thời điểm tất yếu cũng sẽ trợ giúp, đây là hồi báo ta nên đưa ra vì đã mượn thân thể của nàng, nhưng cũng thỉnh ngươi nhớ kỹ, cái chết của nương tử các ngươi với ta nửa điểm quan hệ cũng không có, nếu có một ngày nào đó ta phát hiện ngươi gây bất lợi cho ta, đừng trách ta hạ thủ không lưu tình! Con người của ta, chưa bao giờ đi gây sự với người khác, nhưng nếu có người ta muốn giết, người đó cũng tuyệt không có khả năng sống."

Ca Lam yên lặng nhìn bóng dáng Nhiễm Nhan, trong mắt hiện lên thần sắc phức tạp, người trước mặt này rõ ràng là nương tử, rồi lại không phải, nương tử nàng biết, quả quyết sẽ không nói được những lời tự tin mà chắc chắn như vậy.

Lặng im một lát, Ca Lam trên giấy viết xuống hai câu cho Nhiễm Nhan, đưa tới tay nàng, cung kính kính mà hành lễ, đứng dậy đem giấy bút nghiên mực trả về chỗ cũ, rồi sau đó phỏng nhẹ bước chân vào trong nhà kẽ.

Nhiễm Nhan mở tờ giấy kia ra, bên trên câu đầu tiên là: Ngài là người đáng giá để nô tỳ kính ngưỡng. Câu thứ hai là: Nương tử nghỉ ngơi sớm một chút.

Không phải kính ngưỡng, mà là kính sợ đi. Đối với người như Ca Lam, nếu không thể làm nàng nguyễn ý trung thành, lại không đến mức phải diệt khẩu, thì đành phải gắt gao ngăn chặn, thăng cho đến khi thu phục được. Nhiễm Nhan hơi gọi lên khóe môi, đem giấy xoắn lại thành sợi, đưa vào trong đèn lồng một chút rồi lấy ra. Ánh sáng sáng ngời, Nhiễm Nhan néo mắt nhìn, ngọn lửa bùng lên bên trong con ngươi đen kịt.

Gió núi cuốn tàn tro phiêu tán vào mưa đêm.

Lắng lặng ngồi trong chốc lát, Nhiễm Nhan kéo chặt áo lụa trên người, nhấc đèn lồng lên trở về phòng ngủ.

Nhiễm Nhan một chân vừa mới bước vào nội thất, nàng lập tức mẫn cảm mà nhận ra một mùi tanh ngọt quen thuộc.

Là máu!

Nàng nhanh chóng đem chân thu trở về, lui nhanh ra cửa, mới lui được hai ba bước, phỏng trong truyền ra một thanh âm lạnh lẽo mà suy yếu, "Không phải sợ, là ta."

Nhiễm Nhan hơi thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay trở vào, vừa tiến lại vào nội thất, mùi máu tươi kia càng thêm nồng nặc, gần như tràn ngập cả gian phòng, Nhiễm Nhan hơi nhíu mày, nàng đối với cơ thể người hiếu rất rõ, có thể tạo nên mùi máu nồng như vậy, tất nhiên là chảy rất nhiều máu.

"Ngươi như thế nào lại bị thương nữa?" Nhiễm Nhan ngữ khí nhàn nhạt, đem đèn bên giường thấp sáng. Tuy rằng đã sớm đoán trước, nhưng vừa quay lại nhìn vẫn là bị những gì nhìn thấy làm cho hoảng sợ.

Tô Phục một bộ hắc y chống kiém ngồi dựa bên dưới cửa sổ, toàn thân che kín vết thương bị đao kiém chém, máu tươi tấp ướt toàn thân, quần áo dán sát lên thân thể cường tráng, phác họa hình dáng từng khối cơ bắp, dưới thân đã đọng một vũng máu. Gương mặt tuấn mỹ không tì vết lại không có vết thương nào lớn, nhưng tái nhợt đến dọa người, đôi mắt phiếm u lam cũng mất đi ánh sáng.

Nhiễm Nhan ngồi xóm bên cạnh hắn kiểm tra thương tích trên người hắn.

Tô Phục bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười khàn khàn, lại vô cùng vui vẻ, phảng phát như được giải thoát, Nhiễm Nhan kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, đập vào mắt là nụ cười tuyệt mỹ có một không hai trên gương mặt tái nhợt, như bóng tối và ánh sáng hòa lẫn vào nhau, làm người hoa mắt say mê.

Nhiễm Nhan lại nhíu mày, "Ai đã làm ngươi bị thương thành như vậy?"

Nhiễm Nhan thực không thể chịu nổi, một thân thể hoàn mỹ không tì vết, nàng còn chưa tận mắt thấy liền bị người khác biến thành dáng vẻ như vậy, người hủy hoại vẻ đẹp này, quả thực là mang tội đáng chết vạn lần.

"Ta tự do!" Tô Phục cười đến cuồng loạn, khiến cho mấy vết thương đã ngưng chảy máu trên người lại chảy máu ra lại.

Nhiễm Nhan đi ra ngoài lấy một chậu nước, từ góc phòng mang đến một cái rương đựng thảo dược, nhanh chóng cởi bỏ y phục của Tô Phục, dùng khăn vải trắng nhúng nước, chà lau máu trên người hắn, vừa lau vừa đổ rượu lên miệng vết thương, rất nhanh nửa người trên đã được rửa sạch, miệng vết

thương lớn thì dùng rượu tiêu độc, rồi sau đó lấy kim chỉ khâu lại, lau sạch xong bôi thuốc trị thương lên, dùng vải trắng sạch cắt thành dây băng bó lại.

Ngay sau đó, Nhiễm Nhan nghĩ cũng không thèm nghĩ mà bắt đầu cởi quần Tô Phục, đai lưng vừa tuột ra, cổ tay Nhiễm Nhan lại bị một bàn tay to giữ chặt.

Chương 95: Ăn mệt còn không được trả tiền

"Không cần đâu." Tô Phục lạnh lùng nói.

Vết thương trí mạng trên người hắn đều tập trung ở nửa người trên, ở nửa dưới vết thương tuy cũng nhiều, nhưng đều là bị thương ngoài da, mặc dù không được xử lý, qua mấy ngày cũng có thể khép lại.

Có lẽ là cảm thấy khẩu khí của mình quá đông cứng, Tô Phục lại bổ sung một câu, "Cảm ơn."

"Bộ dáng da tróc thịt bong, ta cũng không có tâm tình thưởng thức, không cần thì thôi." Nhiễm Nhan dùng khăn vải ướt lau lau máu trên tay, quỳ ngồi trên chiếu ở cạnh kỷ.

"Ta...có thể ở nhờ nơi này của ngươi một đêm được không? Chỉ dựa vào đây là được rồi." Tô Phục nói xong liền rũ mắt, phảng phất như cảm thấy đây là khinh nhòn một nương tử chưa lập gia đình, hơn nữa Nhiễm Nhan cũng không nhất định sẽ đáp ứng.

"Cũng không phải là không thể, bất quá ngươi phải cho ta một cái lý do." Nhiễm Nhan cầm ấm trà lên rót hai ly, đưa một ly cho Tô Phục.

Tô Phục tiếp nhận trà, nói một tiếng 'tạ' rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nói tiếp: "Ta vì lấy về khỏi hài cốt này, mới bán mạng làm sát thủ cho người đó, hắn lúc trước đáp ứng ta sau 5 năm sẽ giao trả hài cốt, hôm nay là kỳ hạn ước định, nhưng vì trong tay ta nắm quá nhiều nhược điểm của hắn, cho nên hắn mai phục vây sát ta, chổ ta trụ cũng rất có khả năng đã bị bại lộ, cho nên..."

Tô Phục vỗ về một cái tay nải bên người, trên mặt phảng phất lộ ra một tia ôn nhu, làm khuôn mặt lập thể tuấn mỹ kia càng thêm rung động lòng người.

Nhiễm Nhan nhìn lướt qua cái tay nải hắn hộ đến kín mít kia, nói: "Ngươi tự rửa ráy băng bó sạch sẽ xong rồi lên giường ngủ đi."

Tô Phục chinh lăng một chút, Nhiễm Nhan đã cầm một khối vải sạch ném cho hắn, bưng chậu đi ra ngoài thay nước lần nữa.

Đợi cho Nhiễm Nhan mang nước trở vào, hắn vẫn mang bộ dáng ngơ ngẩn. Biểu tình như vậy xuất hiện trên người một tên nam nhân như băng sơn, thật sự làm người ta buồn cười, Nhiễm Nhan cười nhẹ, đặt chậu nước xuống, xoay người đi ra gian ngoài, tùy tay rút một quyển y thư từ trên bàn

ra đọc.

Yên lặng một lát, Nhiễm Nhan nghe thấy bên trong vang lên tiếng nước. Sau khi lật xem được hơn mười trang, Nhiễm Nhan nghe thấy bên trong đã an tĩnh lại, liền khu một tiếng, đợi trong chốc lát, thấy không có động tĩnh, liền vén mành lên đi vào. Vừa ngược mặt lên lại nhìn thấy Tô Phục cả người trần trụi, xác thực mà nói, chỉ có nửa người trên được băng bó, hắn hơi hơi nghiêng người, ánh sáng màu da cam chiếu lên mặt, dưới mặt chiếu ra một cái bóng lớn nhàn nhạt, hai bên tóc mai không biết là bị nước mưa làm ướt hay là do mồ hôi tắm ướt, vài sợi tóc đen dán trên gò má tái nhợt, hàm dưới có vài vết thương nhỏ, miệng vết thương dài chừng hai tấc rỉ máu đỏ rực, trang điểm cho gương mặt kia đến quyền rũ mi hoắc.

Tô Phục đang cong chân lên băng bó dưới h'ng, vội vàng che lại bộ phận trọng điểm. Bất quá, eo mông rắn chắc cùng với đôi chân cơ bắp cân xứng của hắn, thật đúng là không làm người ta thất vọng, từ sườn mặt đến bả vai rắn chắc, cánh tay hữu lực, lại đến lòng ngực vạm vỡ, eo nhỏ mà không yếu ớt, cùng với đôi chân thon dài, đường cong từ trên xuống dưới không một chỗ nào không hoàn mỹ, không một chỗ nào không tinh xảo.

Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng ở phần đùi đang gập lên của hắn, bởi vì nguyên nhân ánh sáng, một vùng bóng tối dừng ở giữa hai chân hắn, mặt Nhiễm Nhan bỗng nhiên có chút cứng đờ, sắc mặt không khỏi đỏ lên.

Nàng gập qua không ít cơ thể nam nhân, nhưng đại đa số khi nhìn thấy đều là một khối thi thể thắng tấm, cho dù là kiểm tra người sống để lấy bằng chứng, những người đó cũng đoán đoán chính xác mà ngồi để nàng xem xét, làm gì có tư thế mị hoắc như vậy!

Tô Phục lúc đó trên người bị thương khắp nơi, đang vô cùng đau đớn, hắn tuy rằng nghe thấy được tiếng bước chân từ bên ngoài của Nhiễm Nhan, nhưng không ngờ tới nàng thể nhưng cả hỏi cũng không hỏi một câu liền đẩy ra màn che mà tiến vào. Hắn vốn định làm bộ không biết, chờ Nhiễm Nhan tự lui ra ngoài, nhưng nàng không chỉ không lui ra, còn đứng nhìn đến say sưa, hắn thật sự không thể xem nhẹ được nữa.

Tô Phục chậm rãi quay mặt qua, biểu tình bất khuất mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, hai bên nhìn nhau thật lâu.

Khi Tô Phục phát hiện chỗ Nhiễm Nhan đang nhìn, trên gò má tái nhợt nháy mắt đỏ bừng, ra vẻ trấn định mà kéo y phục đầm máu bên cạnh qua che lại chỗ nén che, tận lực làm cho thanh âm của mình vững vàng mà lạnh băng, "Ngươi sao có thể không dò hỏi một tiếng liền tiến vào?"

"Ta có dò hỏi a?" Nhiễm Nhan mới vừa rồi có ho khan một tiếng, đó là muốn nói cho hắn, nàng muốn vào trong.

Nhưng mà Tô Phục không có nghe hiểu, chỉ tưởng là ho khan bình thường, nên cũng chưa lên tiếng ngăn cản, mới dẫn đến cục diện lúng túng lúc này. Hai người trùng mắt nhìn nhau, Nhiễm Nhan trong lòng có chút hụt hẫng, Tô Phục đã từng nói qua, nhìn thấy thân thể hắn thì hoặc là làm phu nhân hắn, hoặc là chết, nhưng Nhiễm Nhan không muốn chọn cái nào hết, liền thử nói: "Ngươi...ta hảo tâm thu lưu ngươi, chỉ là vô ý nhìn một chút, huống hồ cũng không có nhìn đến đồ gì quan trọng, coi như là ngươi báo đáp ta, như thế nào?"

Tô Phục thật lâu không nói gì, quanh thân sát khí phát ra, Nhiễm Nhan cả người đề phòng, thậm chí móc ra mề dược giấu ở tay áo gắt gao nắm chặt trong lòng bàn tay. Nhưng mà sát khí của Tô Phục lại dần dần dịu xuống, nhàn nhạt mà 'ừ' một tiếng, tiếp tục băng bó.

Vốn dĩ, Tô Phục muốn nói hắn sẽ cưới nàng làm vợ, chỉ là thời điểm lời nói đến bên miệng, lại nghĩ đến thân phận của nữ tử trước mặt này, nàng là Nhiễm thị đích nữ, Dược Vương Tô gia bọn hắn tuy rằng không kém, nhưng so ra lại kém Nhiễm thị, huống chi, ở Tô gia hắn chỉ là một đứa con vợ lẽ có hay không cũng được, muốn cưới Nhiễm thị đích nữ, không khác gì mơ mộng hão huyền.

Nếu như đi Nhiễm thị cầu thân, hắn chỉ sợ lập tức liền trở thành trò cười cho toàn thành Tô Châu.

Hắn là một người nam nhân, cũng không thể bởi vì nương tử người ta vô ý nhìn thấy thân thể hắn, biết rõ khoảng cách thân phận, mà còn cưỡng cầu nàng làm phu nhân của mình. Tóm lại đêm nay cũng do chính hắn vì tránh nạn mà trốn tới chỗ này, cái này mệt, cũng chỉ có thể ăn mà không được trả tiền.

Những suy nghĩ của Tô Phục, Nhiễm Nhan đương nhiên không biết, chỉ thấy hắn đồng ý, liền yên tâm không ít, yên lặng mà đi ra ngoài. Ánh mắt sâu thẳm của Tô Phục nhìn màn che đong đưa, rũ mắt tiếp tục băng bó.

Nhiễm Nhan xấu hổ mà đứng ở gian ngoài, thân thể nam nhân nàng nhìn qua đêm không hết, tuy rằng đều là tử thi, nhưng cấu tạo không phải đều là giống nhau sao? Sao lúc này lại có cảm giác như đang chiếm tiện nghi của người ta?

"Xong rồi." Trong nội thất, thanh âm Tô Phục còn lạnh hơn ngày thường vài phần.

Nhiễm Nhan ho khan một tiếng, dừng một chút mới đi vào, cũng không nhìn Tô Phục, chỉ đem giường thu thập cho gọn, "Ngươi ngủ trên giường đi,

ta ngủ trên mặt đất."

"Ta ở chỗ này là được rồi, người có y phục nam tử không?" Tô Phục biết rất nhiều nương tử thích mặc Hô phục nam trang, cho nên hỏi như vậy cũng không tính là quá đùòng đột.

Nhiễm Nhan liếc Tô Phục một cái, thấy y phục của hắn thật sự là rách đến không còn có thể rách hơn được nữa, còn nhuộm đầy máu tươi, liền tới rương lục lọi một chút, xách ra một bộ viên lanh Hô phục màu nâu nhạt, "Cái này ta chưa bao giờ mặc qua, người tạm chấp nhận một chút đi."

Tô Phục nhanh chóng tròng lên, quả nhiên chỉ có thể tạm chấp nhận, y phục này là dựa theo vóc người Nhiễm Nhan mà làm, có tròng lên thân hình cao lớn của Tô Phục, bó rất chặt, có thể tinh tường thấy đường cong trên thân thể hắn, phảng phát như động tác hơi mạnh một chút liền bị xé ra.

Hai người yên lặng mà ngồi đối diện trong chốc lát, mới chậm rãi bắt đầu dọn dẹp tàn cục trong phòng.

Đêm càng lúc càng khuya, Nhiễm Nhan lại lần nữa thúc giục Tô Phục lên giường nằm, đối với Nhiễm Nhan mà nói, cái giường kia cũng chỉ là cái thèm cao hơn mặt đất một chút mà thôi, căn bản không tính là giường, ngủ trên sàn nhà hay là ngủ trên giường đều không có gì khác nhau, nhưng Tô Phục lại kiên trì muốn ngủ trên mặt đất.

Trải đêm chăn thường ngày đều là Hình Nương làm, Nhiễm Nhan cũng không biết đêm chăn đặt ở đâu, tìm kiếm trong chốc lát, chỉ tìm được một cái chăn. Nhiễm Nhan liền rút từ trên giường ra một cái chiếu trải xuống cho Tô Phục, nàng ngủ trên giường, hắn ngủ trên mặt đất.

Lăn lộn một hồi, hai người lúc này mới nằm an ổn.

Lời editor: happy now? Mùa này ho Khan là nguy hiểm lắm nha, một là bị đem chôn hai là bị mù mắt (sau đó cũng có khả năng bị đem chôn), làm cái chương này mà tay run, ko biết già cả quá hay gì?!

Chương 96: Hoa ngọc trâm

Mưa Giang Nam, gió thổi dọc theo sông dài.

Bích ngõa yên hôn trầm liễu ngạn

Hồng tiêu hương nhuận nhập mai thiên

Màn mưa phát phơ như lụa.

Cơn mưa mùa thu đổ xuống vùng núi đã quét đi độ ẩm còn sót lại trong ngày, cũng xóa đi dấu vết Tô Phục lưu lại trên đường khi trốn thoát mai phục, đám người kia truy đuổi tới gần chùa Vân Tòng thì mất dấu.

Tô Phục nghiêng người nằm trên mặt đất, vẫn luôn cẩn thận nghe ngóng hướng đi của đám người đó, thẳng đến khi tiếng bước chân dần dần rời xa rồi yên lặng, hắn mới thả lỏng một chút.

Nhiễm Nhan hai mắt thăng túng mà nhìn chằm chằm trần nhà, nửa điểm buồn ngủ cũng không có, nàng trở mình, xuyên thấu qua khe hở màn trúc mà nhìn Tô Phục, hắn đưa lưng về phía nàng, vẫn không nhúc nhích, cũng không biết đến tột cùng có ngủ hay không, bọc vải đựng thi cốt kia được đặt trong tầm tay.

Tô Phục vì khói thi cốt này mà tình nguyện bán mạng 5 năm cho người khác, thật sự không thể tưởng tượng, trong tay nái này là ai?

Trong phòng yên lặng, trạng thái hai người từ phòng bị dần dần thành thả lỏng, ý thức bị cơn buồn ngủ chiếm cứ.

Có lẽ là trước khi ngủ suy nghĩ quá nhiều về chuyện kiếp trước, Nhiễm Nhan vừa tiến vào mộng, thì con ác mộng kiếp trước vẫn luôn quấn lấy nàng không bỏ liền xuất hiện.

Nhà xưởng cũ nát, mười mấy tên nam nhân với nụ cười dữ tợn đáng khinh bước tới gần một nữ tử trẻ tuổi, chừng 24-25 tuổi, tim Nhiễm Nhan vọt lên cổ họng, nàng hy vọng lần này sẽ có thể có cái gì đó khác đi, đáng tiếc vẫn là một tên thanh niên duỗi tay ra thu hút sự chú ý của nàng, một tên nam nhân trung niên gầy ốm khác ở bên cạnh ra tay đánh lén.

Nhiễm Nhan la lớn: "Vân Lâm, trong tay gầy kia có bột phấn, mau tránh ra!"

Tần Vân Lâm căn bản không nghe thấy nàng kêu, xoay người phi thân đá vào cổ tên thanh niên. Tên trung niên gầy ốm vừa thấy thời cơ tới, nhanh

tay móc từ trong ngực ra một cái bao nilon, vung tay lên, rải đồng bột phấn lên gương mặt tú mỹ của Tần Vân Lâm.

Mấy nam nhân khác thấy đã đắc thủ, lập tức chen chúc mà vọt tới, đem Tần Vân Lâm trói lại, dùng băng dán bịt kín miệng.

Có người lấy dầu cải đã chuẩn bị trước chà lau đi bột phấn dính trên mặt nàng, cười dâm đãng: "Khuôn mặt xinh đẹp như vậy, chờ lát nữa nếu mà nhìn không thấy, thì rất đáng tiếc a!"

Nhiễm Nhan gấp đến độ cả người đồ mồ hôi, xông lên phía trước đánh đá những tên cầm thú đó, đáng tiếc nàng thân thể hư ảo, căn bản không có chút ảnh hưởng gì với bọn chúng.

"Mau, đem cảnh phục cho nàng mặc vào." Một nam nhân khác nhéo cằm Tần Vân Lâm, hờ lạnh nói: "Mấy tên cảnh sát các ngươi, không phải cả ngày đều mặc cảnh phục thị uy sao, lúc này cho ngươi thị uy thỏa thích, thế nào? Chờ lát nữa một mình hầu hạ mười ba người chúng ta, ngươi phải lấy cốt khí cảnh sát ra mà chịu đựng"

Hai tên thô lỗ xé rách quần áo Tần Vân Lâm, lộ ra nội y màu trắng bên trong, cùng với bộ ngực cao ngất, rồi mặc vào cho nàng một bộ cảnh phục phỏng chế. Trong đó một tên nhìn đến miệng khô lưỡi khô, nhịn không được liền thò tay vào trong quần lót của nàng, hung hăng xoa nhẹ một hồi, dùng ngón tay thăm dò, không khỏi ngạc nhiên nói: "Ha... lão đại, bé này vẫn còn non"

"Xuy! Gần đây lớn tuổi như vậy mà còn non lại không nhiều lắm, vừa văn ngon miệng" tên nam nhân cầm đầu nhanh chóng lột đồ, quay đầu nói với tên bên cạnh, "Đem camera lại đây! Tên đội trưởng huyết khí phuơng cương kia của các nàng khẳng định sẽ rất thích đoạn ghi hình xuất sắc này!"

Nhiễm Nhan nhìn đôi mắt tuyệt vọng của Tần Vân Lâm, trên sống lưng mồ hôi đổ ra như mưa.

"Không!!" Nhiễm Nhan thấy tên nam nhân kia sau khi mang lên khăn trùm đầu che lại mặt xong, thô lỗ mà tách chân Tần Vân Lâm ra, nàng thét lên nhào tới.

Ngay sau đó liền nghe thấy thanh âm mưa phun sàn sạt ngoài cửa sổ, một cơn gió lạnh luồn vào trong chăn, Nhiễm Nhan mới phát hiện cả người mình đều đã ướt đẫm, cảm giác lạnh lẽo nhẹ nhè thẩm vào làn da.

"Ngươi cũng nằm mơ?" Thanh âm lạnh lẽo bên ngoài mành kia vang lên, mang theo một chút mệt.

Nhiễm Nhan thoát lực mà ừ một tiếng, bên ngoài Tô Phục rót cho nàng chén nước, từ dưới mành đẩy vào trong, "Uống nước đi."

Nhiễm Nhan ngồi dậy, nhấp một ngụm nước, nhớ tới hắn mới vừa nói là "cũng", liền hỏi: "Ngươi cũng sẽ gặp ác mộng?"

"Là thường xuyên nằm mơ." Tô Phục dừng một chút nói tiếp: "Lại không phải là ác mộng."

Đối với Tô Phục mà nói, không có giấc mộng nào tàn nhẫn hơn so với hiện thực, tất cả những gì đẹp đẽ trong quá khứ của hắn, đều đã bị phong ấn trong trí nhớ, thời điểm đêm khuya tĩnh lặng, một mình một người nhấm nháp.

"Ngươi tuy rằng có vẻ rất cẩn thận, chỉ là không đủ cảnh giác đối với người xa lạ." Tô Phục thấy thân ảnh mơ hồ bên trong màn chập rã ngã xuống, lúc ly nước sắp rơi xuống đất, hắn đột ngột xông vào bên trong màn, móc một cú xinh đẹp, tiếp được cái ly, nửa phần nước còn lại vẫn vững vàng mà ở trong ly.

Hắn ngồi xuống bên giường nàng, mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chăm khuôn mặt đang hôn mê của Nhiễm Nhan, lâm bẩm nói: "Ta cũng không tin tưởng bất luận kẻ nào..."

Nhưng lần này hắn cùng đường bí lối, lại nghĩ tới Nhiễm Nhan đầu tiên, những năm gần đây, hắn hoài nghi mỗi một người hoặc vô tình hoặc cố tình tiếp cận hắn, chỉ có Nhiễm Nhan trực tiếp và lớn mật như vậy, lại làm hắn có thể thoảng hạ xuống tâm đê phòng.

Bất quá, chuyện này đối với người như hắn mà nói, cũng không phải là một chuyện tốt.

Tô Phục tùy tay đem chăn đắp lên cho Nhiễm Nhan, lắc mình ra khỏi màn che, xách lên tay nải trên mặt đất, nhảy ra ngoài cửa sổ, thoảng chốc đã biến mất trong đêm mưa mênh mang.

%%%%%%%%%%

Tô Châu đầu thu đang được bao phủ bên trong mưa đêm mờ mịt, mà Trường An thủ phủ của Đại Đường, lại là một mảnh trăng sáng vời vợi. Trong phường Bình Khang đại trạch san sát, chu môn tú hộ, ở dưới ánh trăng ló ra vẻ trang trọng vô cùng. Một con bồ câu phanh phạch hạ cánh đậu trên lan can bên ngoài một gian lâu các, phát ra thanh âm rù rì.

Cửa sổ các mở ra, một gã sai vặt áo xám gỗ một ống trúc nhỏ xíu từ trên chân bồ câu xuống, rồi nhanh chóng quay vào trong.

Trong phòng không có đốt đèn, ánh trăng xuyên thấu qua lớp giấy Cao Ly che cửa sổ, chiếu vào một khuôn mặt tuân lẳng, hắn đang ngồi bên kỵ, một tay chống đầu, hơi rũ mắt, nhìn qua như đang ngủ. Sách chồng chất quanh thân hắn, như thể đem hắn vây lại bên trong.

"Lang quân, có tin tới." Gã sai vặt đi đến bên cạnh hắn nhẹ giọng nói.

"Ân." Hắn chậm rãi mở to mắt, mê mang trong đôi mắt chỉ chợt lóe lên, liền khôi phục thanh minh, duỗi tay tiếp nhận tờ giấy, nói: "Châm đèn."

Gã sai vặt từ trong ngăn kéo bên cạnh lấy ra hỏa chiết tử, thổi thổi, rồi châm lửa cái đèn trên bàn. Trong phòng chật rãi tràn ngập ánh sáng nhu hòa màu cam vàng, làm hiện ra đồng công văn chồng chất như núi trước mặt hắn.

"Có người gấp không chờ nổi mà muốn hất cẳng Lưu Phẩm Nhuộng rồi."

Hắn xem xong nội dung, lẩm bẩm tự nói một câu, rồi sau đó đem tờ giấy đưa tới đèn châm lửa.

"Lang quân, đã canh ba, ngài nghỉ ngơi trong chốc lát đi, còn chuẩn bị thượng triều." Gã sai vặt khom người dò hỏi.

"Ân." Hắn đứng dậy, một thân quan phục viên lãnh màu đỏ, óng quấn nới khuy chân đã xuất hiện nếp nhăn, hiền nhiên hắn đã ngồi như vậy không chỉ một hai cái canh giờ.

Gã sai vặt thấp đèn lồng, cẩn thận tắt đèn trong các, cầm đèn dẫn đường phía trước, hướng về phía phòng ngủ.

Cái viện tử lớn trống rỗng, gió thu thổi qua, lộ ra vẻ lạnh lẽo. Gã sai vặt trong lòng thở dài, nội viện lớn như vậy, cũng chỉ có một nữ nhân, lại là Thư nương nhũ mẫu của lang quân, thường xuyên không ở trong phủ, khiến cho Tiêu phủ bọn họ giống như cái chùa, một đồng nam nhân, chỉ thiếu nước cao đầu nữa thôi.

"Lang quân, thời điểm chạng vạng, Thư nương kêu tiểu nhân thông tri cho ngài, lão phu nhân tìm nàng hồi tố trách ôn chuyện, khi đó ngài đang bận, tiểu nhân không dám quấy rầy." Gã sai vặt vừa nâng đèn lồng đi dọc theo đường nhỏ, vừa giương mắt thật cẩn thận mà nhìn sắc mặt Tiêu Tụng, lão phu nhân cũng không phải là một người thích ôn chuyện, mỗi lần gọi Thư nương trở về, đều là chuyện liên quan đến chung thân đại sự của lang quân. "Mẫu thân lại làm mai cho ta?" Tiêu Tụng hơi dừng bước chân, không vui mà nhíu mày nói, trong thanh âm khàn khàn từ tính có chút tức giận, "Trời sáng ngươi liền kêu Bạch Nghĩa phóng ngựa truyền tin qua, nói Thư nương không cần trở lại nữa!"

Gã sai vặt rụt đầu, lên tiếng dạ.

Đến trước cửa phòng ngủ, Tiêu Tụng bỗng nhiên nghĩ đến một việc,

"Chuyện sai ngươi bí mật điều tra, kết quả ra sao?"

"Có chút manh mối, ta xoay sở tìm ra được giá nương* của Lư thị năm đó, ép nàng cẩn thận nhớ lại chuyện năm đó, giá nương nói, trước khi Lư nương tử lên kiệu, chỉ uống mấy ngụm nước trà, không ăn qua thứ gì hết."

Gã sai vặt đáp.

**người phụ giúp cô dâu trong đám cưới*

"Cái này mà là manh mối?" Tiêu Tụng hờ hững nói. Hắn không tin mệnh, càng không tin mình có mệnh khắc thê gì, hắn tin là có người muốn đối phó với mình, chỉ là vẫn chưa tìm được manh mối mà thôi.

Làm phó lãnh đạo của Hình Bộ, Tiêu Tụng thật sự không có mặt mũi nói ra nghi ngờ của mình, hai vị phu nhân mình cưới, một vị chết bất đắc kỳ tử ở trong phòng tân hôn, một vị mất mạng ngay trên kiệu hoa, quả thực chính là sỉ nhục! Hắn nghiến răng, bức bối mà phất tay áo vào phòng.

Ánh trăng như nước, ánh sáng trong toàn bộ Tiêu phủ chỉ còn lại ngọn đèn trên tay gã sai vặt, nhìn vạn phần tịch liêu.

%%%%%%%%%

Giang Nam mưa thu lá lướt, giống như sương khói bao phủ cả vùng núi, nương theo tiếng chuông sáng sớm đầu tiên của chùa Vân Tòng, vẻ yên tĩnh như thơ như họa bắt đầu có một tia sinh khí, các hòa thượng cầm ô vội vàng tụ tập đến tiền điện trong chùa, bắt đầu buổi tụng kinh sớm trong ngày.

Hình Nương các nàng đã dậy, ở trong viện bận rộn làm chuyện của mình, ước chừng qua một khắc, thì có tiểu ni cô lại nói buổi giảng kinh hôm nay hủy bỏ, sợ Nhiễm nương từ mắt công đến nên đặc biệt tới truyền lời.

Hình Nương cũng không vội vã gọi Nhiễm Nhan dậy, để nàng ngủ. Thẳng đến khi trong am đưa tới đồ ăn sáng, nàng lúc này mới vào phòng ngủ.

"Nương tử, nên dậy rồi." Hình Nương vén màn lên, đi đến gần nội thất, bỗng nhiên thấy có người mặc tố y màu trắng ngồi bên cửa sổ, không khỏi hoảng sợ, nhìn kỹ lại là Nhiễm Nhan, bèn vỗ vỗ ngực nói: "Nương tử đã dậy, sao lại không nói tiếng nào?"

Nhiễm Nhan quay đầu lại nói: "Dậy sớm, nên muôn ngắm cảnh núi một chút, mưa bụi Giang Nam quá đẹp."

Hình Nương lấy áo lụa khoác lên người nàng, cũng quỳ ngồi xuống, từ cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, kinh ngạc cảm thán nói: "Nha! Phía sau này còn có một mảng lớn hoa ngọc trâm nữa!"

Bên trong mưa bụi mêtô mông, một vùng rộng lớn hoa ngọc trâm trắng muốt mà thon dài dính đẫm nước mưa, nhìn vô cùng tươi tắn, trong gió thoảng qua từng đợt mùi hương thanh nhã.

"Chắc là mới nở một hai ngày này thôi." Nhiễm Nhan nói.

Mấy hôm trước chưa từng chú ý là có nghe mùi hoa không, chắc là nở không nhiều lắm, sáng sớm hôm nay, Nhiễm Nhan tỉnh lại từ trong mê dược Tô Phục hạ, liền ngửi thấy mùi hoa, mà Tô Phục đã sớm rời đi, trong phòng

sạch sẽ như lúc ban đầu, giống như chuyện tối hôm qua bất quá là cảnh trong mơ mà thôi.

Tô Châu nương tử yêu nhất là hoa ngọc trâm, mỗi năm đến mùa hoa ngọc trâm nở rộ, liền đem hoa hái xuống xâu lại làm vòng tay mang, hoặc là cài lên tóc, toàn thân liền có mùi thơm thanh nhã dịu dàng.

"Nương tử rửa mặt đi, ăn sáng xong lại ngắm, mới vừa rồi trong am phái người tới truyền lời, buổi giảng kinh hôm nay hủy bỏ, ngoài muôn ngắm lúc nào cũng được." Hình Nương cười nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, đứng dậy đi đến trước trang kính ngồi xuống, thấy Văn Lục tiến vào thu thập đệm chăn, mở miệng dặn dò: "Văn Lục, nửa chén nước ta đặt ở trước giường kia ngàn vạn lần không được đổ, ta lưu lại cần dùng."

Văn Lục ứng tiếng, đem nước kia đặt trên bàn, mới bắt đầu thu thập. Tiểu Mẫn bưng nước tiến vào hầu hạ Nhiễm Nhan rửa mặt.

"Di? Chiều phía dưới sao lại thiếu mất một tấm?" Văn Lục nghi hoặc làm bầm lầu bầu.

Chương 97: Nam thi trong núi hoang

Nhiễm Nhan cũng không biết Tô Phục đem chiếu ném đi nơi nào, đành phải gồng mình làm bộ không biết.

Hình Nương nói: "Sao lại thiếu, chẳng lẽ là người quên trai? Hiện tại đã vào thu, cẩn thận nương tử bị lạnh."

Vân Lục lẩm bẩm nói: "Không thể nào, tổng cộng có ba tấm chiếu, ta trai hai tấm"

May mà mọi người cũng không nhắc mãi việc này, Vân Lục lại tìm một tấm mới ra trai lại trên giường.

Rửa mặt xong, Tiểu Mẫn mang đồ ăn lên, Nhiễm Nhan vì có chuyện trong lòng, chỉ ăn một ít, rồi tống cổ mọi người ra ngoài, sau đó mới vùi đầu vào nửa chén nước kia, nghiên cứu mê dược của Tô Phục.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng bị người gõ vang, bên ngoài truyền đến thanh âm quắc quác của Vân Lục, "Nương tử, xảy ra chuyện lớn rồi."

Nhiễm Nhan nhíu mày, động tác trong tay khụng lại, nói: "Tiến vào."

Cửa phích một tiếng bị đẩy ra, Vân Lục như một trận gió xoáy mang theo hơi nước mưa vọt vào, "Nương tử, sau núi có người chết, là một nam tử trẻ tuổi"

"Ừ, thì sao?" Nhiễm Nhan thanh âm bình bình hỏi. Nàng nhìn quen sinh tử, cảm thấy sinh tử của con người cũng bình thường mà thôi, đừng nói là sau núi chết một người, dù có chết một đồng người, nàng cũng không cảm thấy có cái gì đáng để đại kinh tiếu quái.

Vân Lục vội la lên: "Nô tỳ nghe Tiểu Mẫn nói, nương tử ngày hôm trước ở sau núi gặp qua Tang tiên sinh! Ta nghe thôn dân dưới chân núi nói, lang quân kia mặc một kiện bào phục viên lãnh tay áo rộng, lớn lên rất tuấn tú" Tay đang cầm cốc của Nhiễm Nhan chợt căng thẳng, trầm giọng hỏi:

"Người của quan phủ tới chưa?"

"Tới rồi, nghe nói Lưu Thủ Sử tự mình dẫn người lại đây." Vân Lục tuy rằng tiếc hận Tang Thần có "xuất thân hàn vi", không xứng với nương tử nhà nàng, nhưng ân tượng đối với hắn vẫn luôn tốt, dù sao cũng là người quen, cho nên vừa nghe nói tới việc này, liền hoang mang rối loạn mà vội vàng trở về nói cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan mím môi, rũ mắt suy nghĩ, từ miêu tả của thôn dân, nếu có thể nhìn ra bộ dạng tuấn tú, nghĩa là còn chưa chết quá lâu, hiện tại thời tiết hơi lạnh, người sau khi chết hai ngày hắn là vẫn có thể thấy rõ tướng mạo, cũng chưa có hiện tượng thối rữa đáng sợ, mà nàng đúng là hôm trước có gặp qua Tang Thần sau núi, lúc ấy hắn chỉ lẻ loi một mình...

"Thi thể hiện tại ở nơi nào?" Nhiễm Nhan hỏi.

Vân Lục nhìn thần sắc ngung trọng của Nhiễm Nhan, trong lòng càng thêm sốt ruột, "Vẫn còn ở sau núi, Lưu Thủ Sứ đang tự mình kiểm tra."

"Ngươi hiện tại liền đi xem chung quanh có người ngoài vây xem hay không, thuận tiện xem thử có thể tận mắt nhìn thấy thi thể hay không, nếu không phải Tang Thần, thì ngươi không cần xen vào việc này, trở về là được, nếu là hắn hoặc là nhìn không thấy thi thể, liền lén hỏi Lưu Thủ Sứ một chút có thể hay không để ta nghiệm thi. Nếu hắn đồng ý, ngươi khiến cho hắn đem đam người vây xem sơ tán, nếu hắn không đồng ý, cũng liền trở về đi." Nhiễm Nhan dặn dò một hơi.

Vân Lục ứng tiếng, vội vã mà chạy ra ngoài.

Nhiễm Nhan đáy lòng có chút bất an, từ sau khi xảy ra chuyện kia của Tân Vân Lâm, nàng rất sợ một ngày nào đó lại thấy thi thể người quen ở trên bàn phẫu thuật, dù Tang Thần với nàng mà nói bất quá là giao thoa vài lần mà thôi.

Mới qua không đến một khắc, Nhiễm Nhan đã có chút đứng ngồi không yên, tay nắm chặt lấy ly nước, khớp xương ngón tay trắng bệch, phảng phát như muôn đứt đoạn, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm một mảnh hoa Ngọc Trâm trắng tinh đáng yêu ngoài cửa sổ, cực lực muốn thu giãn, lại vô thức mà căng thẳng toàn bộ thần kinh.

Nàng không ngừng an ủi chính mình, ngày mưa đường núi khó đi, Vân Lục khẳng định là phải một lúc lâu mới về được, phải bình tâm tĩnh khí, phải có kiên nhẫn...

Gió thổi xuyên qua cửa sổ, Nhiễm Nhan bỗng nhiên bừng tỉnh, phát hiện mồ hôi trên trán đã theo tóc mai chảy xuống, trung y cũng đã sớm ướt đẫm. Nhiễm Nhan như thoát lực mà tê liệt ngã xuống bên bàn, từng ngụm từng ngụm mà thở phì phò, nỗi sợ hãi kinh tâm phảng phát như mỗi lần tỉnh dậy từ trong mộng giữa đêm khuya.

"Nương tử làm sao vậy?" Hình Nương tiến phòng liền thấy mặt Nhiễm Nhan tái nhợt như tờ giấy, che kín mồ hôi, còn tưởng rằng nàng bệnh cũ tái phát, hoảng sợ mà vọt lại đây lau trán của nàng, vội la lên: "Nương tử, ngươi chờ trong chốc lát, lão nô lập tức đi gọi y sinh"

Nhiễm Nhan giữ lấy nàng, "Không có việc gì, ta chỉ là nghĩ đến giấc mộng

tối hôm qua."

Hình Nương nhìn kỹ nàng, xác định nàng là thật sự không có chuyện gì, mới buông trái tim mới treo lơ lửng xuống, cầm tay nàng, ôn thanh nói: "Nương tử có chuyện gì thì đừng có chịu đựng một mình, nói ra với lão nô, sẽ cảm thấy tốt hơn chút."

Chuyện này nàng trước kia sẽ không nói, hiện tại càng sẽ không nói.

Hình Nương thấy nàng rũ mắt không nói gì, thở dài nói: "Nương tử là nhìn thấy những thi thể đó rồi bị dọa sao? Trước kia nương tử nhút nhát, vì sinh kế mà đến loại việc này cũng đi làm....nương tử, sau này trăm triệu lần không thể lén đi làm những việc này nữa, nếu là thiếu cái gì, còn có Thập Lang có thể giúp đỡ chúng ta, thật sự giúp đỡ không được, vẫn luôn có lão nô cùng Văn Lục các nàng."

Nhiễm Nhan chậm rãi nói: "Đều nói người chết vì đại, nhưng ngỗ tác chăm lo cho người chết, tại sao địa vị lại ti tiện như vậy? Kỳ thật mọi người không phải cảm thấy người chết đáng được tôn trọng, mà là đáng sợ đi, bởi vậy mới đổi trả mà dùng tôn trọng để che dấu sợ hãi."

"Nói là nói vậy..." Hình Nương cảm thấy lời Nhiễm Nhan nói rất có đạo lý, nhưng trong lòng vẫn không cảm thấy ngỗ tác có bao nhiêu cao thượng, đùa nghịch xác chết, tóm lại là rất đen đúa.

"Ngươi đi làm gì làm đi, ta muốn được yên tĩnh một chút." Nhiễm Nhan nói.

Hình Nương lúc này mới nhớ, mới vừa rồi do nghe thấy Văn Lục ồn ào nói cái gì có người chết, mới lại đây hỏi một chút, vào phòng liền quên mất, bất quá nhìn dáng vẻ uể oải của Nhiễm Nhan, hỏi thêm gì cũng không tốt, liền đứng dậy tay chân nhẹ nhàng mà đi ra ngoài.

Hương hoa Ngọc Trâm dần dần xoa dịu nôn nóng trong lòng Nhiễm Nhan, nàng lấy ra vài loại thảo dược nghiên nát, ngâm vào trong nước cất, rũ mắt cẩn thận quan sát được biến hóa trong nước, mượn việc này để điều hòa cảm xúc bản thân.

Ước chừng qua hai khắc, Văn Lục mới trở về, tà váy bị nước mưa làm ướt nhẹp, dán ở trên đùi, tóc cũng hơi tán loạn. "Nương tử, Lưu Thủ sử không cho nô tỳ nhìn thi thể, hắn đã sơ tán đám người, nói ngài có thể đến nghiệm thi."

Nhiễm Nhan đã sớm đoán được kết quả này, con cáo già Lưu Phẩm Nhượng kia, sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội phá án nào, bất quá, Tô Châu gần đây phát sinh nhiều đại án, mặc dù kịp thời phá án, Lưu Phẩm Nhượng nói không chừng vẫn sẽ bị người buộc cho cái tội quản chế bất lực. Nhiễm

Nhan đã đem hơn phân nửa tài vật của mình hiếu kính hắn, đương nhiên không muốn khoản tiền này đổ sông đổ biển.

Lưu Phẩm Nhượng xuất thân nhà nghèo, đã muôn giữ được thanh danh thanh liêm, lại không thể để đám thê gia bắt được nhược điểm, nếu không đến lúc đó bị người tính kế, ghê Thú sử của hắn cũng không ngồi được bao lâu. Hắn rất ít thu hồi lộ, thu một lần nhiều như của Nhiễm Nhan lần đó, lại càng hiếm. Nàng có thể chắc chắn, nếu Thú sử mới về đây nhậm chức là người có bối cảnh, tất nhiên sẽ không dễ hồi lộ như Lưu Phẩm Nhượng, thứ nhất chưa chắc món đồ hồi lộ có thể được nhìn trúng, thứ hai, lơ đãng một chút sẽ lập tức bị người không chế trở lại.

Vô luận là nguyên nhân gì, Nhiễm Nhan đều cần trong khả năng của mình mà trợ giúp hắn.

"Đi thôi, đi nhìn một cái." Nhiễm Nhan ra hiệu Văn Lục mang theo thùng dụng cụ.

Hai người chuẩn bị thỏa đáng, thời điểm đi tới cửa, lại thấy Ca Lam cùng Hình Nương.

"Ca Lam cũng bồi ta đi ra ngoài một chút đi." Nhiễm Nhan quét mắt liếc nàng một cái, nhàn nhạt nói.

Ca Lam cúi người, lấy dù từ trong phòng ra, theo Nhiễm Nhan cùng Văn Lục ra khỏi viện, Hình Nương nhìn bóng dáng ba người, muốn nói lại thôi, than một tiếng, xoay người về phòng.

Chương 98: Nghiêm túc là người thua

Mưa không lớn, té té mật mật mà bay lả tả giữa trời và đất như sương mù, khi gió thổi qua, tạo nên một lớp màn mỏng như lụa, cuốn lại hương thơm cây cỏ như thấm vào ruột gan, từng giọt từng giọt đều lộ ra vẻ dịu dàng đặc trưng của Giang Nam.

Mưa phùn thấm vào thổ nhưỡng, đường núi nhìn như được san bằng, lại dễ đi.

Nhiễm Nhan vẫn luôn mím môi, dẫm lên mây bụi cỏ thấp bé, bước đi cực nhanh, cả Văn Lục cùng Ca Lam đi theo phía sau đều có chút cố sức.

Đọc theo đường đi, ngoại trừ Văn Lục thường xuyên chỉ đường, không ai có lời dự thừa nào nữa.

Thẳng đến khi nhìn thấy người mặc quan phục đang đóng giữ ở xa xa, Nhiễm Nhan mới phát giác, lòng bàn tay mình vô cùng ẩm ướt, không biết là mồ hôi hay là nước mưa.

Thủ vệ phủ binh kia thấy ba nữ tử đi tới, vừa muốn mở miệng quát lớn, Lưu Phẩm Nhượng đã từ bên trong bước ra đón, bước chân hắn cực nhanh, nha dịch bung dù cho hắn một đường chạy chậm đi theo phía sau.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dáng một thân quan phục màu đỏ, râu tóc hoa râm, trên người bị nước mưa ướt, bỗng nhiên nhớ tới gia gia của mình, không khỏi có chút chua xót cùng bất đắc dĩ, lão nhân như vậy, nên ngồi ở trong nhà ngậm kẹo đùa cháu, bảo dưỡng tuổi thọ, nàng cũng có thể nhìn ra Lưu Phẩm Nhượng không giống loại người say mê quyền lợi địa vị, đến tột cùng là vì cái gì còn chiếm cái vị trí mà với hắn là quá mức phỏng tay này? Thân già nhưng chí chưa già?

"Thập Thất Nương, lão phu chờ ngươi lâu rồi" Lưu Phẩm Nhượng vừa nói ra một câu, khiến cho toàn bộ thông cảm của Nhiễm Nhan tan thành mây khói, "Thi thể này ngươi cứ việc mõ, có chuyện gì, lão phu gánh."

Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà nhìn hắn một cái, "Lần trước ngài cũng bảo đảm việc ta nghiêm thi sẽ không bị người khác biết, nhưng chưa được một cái xoay người, người ở toàn Tô Châu đều biết, ta cũng không nghi ngờ nhân phẩm đức hạnh của Lưu Thủ sử, bất quá, ngài có phải nêu tra một chút người nào bụng dạ khó lường đã cố tình hủy hoại nhân phẩm của ngài hay không?"

Lưu Phẩm Nhuượng vẻ mặt chính khí, lòng đầy căm phẫn nói: "Người này thật là đáng giận đến cực điểm, Nhiễm nương tử yên tâm, bản quan đối với loại người này tuyệt đối sẽ không bỏ qua."

Nhiễm Nhan hơi cúi đầu trí tạ, bất quá lại không thật sự đem lời hắn nói để ở trong lòng, đối phó với loại cáo già như Lưu Thủ Sử này, chỉ có một điều nên tin, đó chính là: Người nghiêm túc là người thua.

"Kiểm tra thi thể trước đi." Nhiễm Nhan không rảnh mà cùng hắn so đo! Những chuyện này căn bản không chiếm được kết quả gì, quan hệ của nàng cùng Lưu Thủ sử chỉ là đôi bên cùng có lợi, Lưu Thủ sử chỉ cần có thể đáp ứng vài yêu cầu của nàng, hỗ trợ làm một hai việc, là đã cho nàng mặt mũi rồi, nàng nếu thật sự cho rằng nàng hỗ trợ nghiêm hai cỗ thi thể, là có thể làm Lưu Thủ Sử cảm kích trong lòng, thì đó là quá không hiểu rõ bản thân mình đang ở đâu

Lưu Phẩm Nhuượng lại càng vô tâm đi dây dưa những việc này, hắn rất thích Nhiễm Nhan tự mình hiểu lấy, vài lời đều có điểm dừng, hơn nữa làm việc sáng khoái, sau khi trong lòng lại lần nữa tiếc hận sao nàng lại là một nương tử, vội vàng bước đến nơi có thi thể. Nhiễm Nhan lúc này mới đi theo phía sau hắn qua bên đó.

Phía trên thi thể đã được dựng lều che, bởi vì đang ở giữa sườn núi, cho nên phía trên đắp một bức tường đất để ngăn lại nước mưa chảy xuống từ trên sườn núi. Một nam nhân nhỏ gầy mặc quan phục màu lục nhạt đang đứng trong lều, nhíu mày nhìn thi thể trên mặt đất.

Nhiễm Nhan nhận ra, người kia là Phán tư chưởng quản hình ngục, Dư Bác Hạo.

Nàng không vội vã chào hỏi, mà đầu tiên đem lực chú ý tập trung lên thi thể trên mặt đất, thi thể dáng người thon dài, mặc một bộ áo vải rộng màu xám, đang nắm sấp, trên ngón tay thon dài trắng nõn dính đầy bùn đất và cỏ dại, rõ ràng là giây giữa rất thông khổ trước khi chết.

Hiện trường xung quanh thi thể trước khi không qua kiểm tra kỹ thì không thể tùy ý thay đổi, Nhiễm Nhan hòa hoãn hô hấp, khom người với Dư phán tư, nói: "Gặp qua Dư phán tư, thỉnh Dư phán tư nói cho ta vừa rồi có xác định được tình trạng thi thể và thân phận người chết không?"

"Thập Thất Nương không cần khách khí, bởi vì chờ ngỗ tác tới, cho nên ta trước tiên cho người kiểm tra trong phạm vi hai mươi trượng xung quanh, chỉ xem xét sơ qua thi thể một chút, là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, nhìn trang phục có lẽ là sĩ tử, chưa xác định được thân phận cụ thể."

Dư Bác Hạo đúng sự thật đáp.

Nhiễm Nhan lập tức minh bạch, mình đây là bị lão cáo già Lưu Phẩm Nhượng tính kẽ, cả ngỗ tác cũng không mang theo, rõ ràng là chờ nàng tới! Cái gì mà diện mạo tuấn tú? căn bản chính là thủ đoạn hắn dùng mà bịa ra để dụ nàng chủ động tới! Đến lúc đó nếu là lại xảy ra chuyện gì, nàng cũng không tính số được với ai...dù sao cũng là chính người yêu cầu lại đây nghiệm thi, không ai bức người.

Càng làm cho Nhiễm Nhan giận là Lưu Phẩm Nhượng vậy mà phái người tra nàng, cả Tang Thần cũng bị lôi vào, như vậy chuyện nàng chưa bệnh ở kỹ quán còn có thể giấu được sao

Nhiễm Nhan cố gắng làm chính mình bình tĩnh khí trong chốc lát, an ủi chính mình, cũng may Lưu Phẩm Nhượng không có tâm tư gì tệ hơn, việc này mà rơi vào trong tay người khác, nói không chừng sẽ dùng mà uy hiếp nàng.

Cuối cùng vẫn cảm thấy bức bối, ánh mắt trầm lãnh mà liếc nhìn Lưu Phẩm Nhượng một cái, cái liếc mắt này không hề gợn sóng, lại làm người khác cảm thấy như sự yên tĩnh trước cơn bão, dù quan cao hơn một bậc cũng đủ ép chết người, nhưng Nhiễm Nhan nàng cũng không phải là người có thể để cho người khác vo tròn bóp dẹp

Nhưng ngoại trừ ánh mắt này, nàng thật đúng là không thể trắng trợn táo bạo mà mở miệng uy hiếp một người đường đường là Thủ Sử, nàng biết, Lưu Thủ Sử một mình một người trà trộn quan trường mấy chục năm, chỉ cần nàng biểu lộ ra một chút tức giận cùng bất mãn vừa phải, giữ mặt mũi cho hắn, trong lúc mình vẫn còn giá trị lợi dụng, hắn cũng tuyệt đối sẽ không làm gì quá phận.

"Có tra được manh mối gì xung quanh đây không?" Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Văn Lục một cái, ra hiệu nàng đem cái rương xách lại đây.

Văn Lục đi vào trong lều, thả rương xuống, lấy ra áo khoác, khẩu trang, bao tay, theo thứ tự giúp Nhiễm Nhan mang vào. Ca Lam cầm ô đứng ở ngoài lều, lặng lẽ mà nhìn từng động tác, từng biến hóa rất nhỏ trong biểu tình của Nhiễm Nhan, lại thêm chuyện nàng sắp làm, không khỏi âm thầm kinh hãi, nàng nghĩ đến lời cảnh cáo đêm qua, không khỏi một lần nữa nhìn kỹ Nhiễm Nhan người này.

"Trên triền núi không có bất luận dấu vết gì, dưới bụi cỏ có dấu vết bị lăn bò đè ép, rất nhiều cỏ bị bứt đứt, sườn núi này không phải quá khó đi, ta thử qua, có thể trực tiếp đi lên. Có vẻ thân thể người chết khi đó đã chịu thương tổn nào đó, bởi vậy không thể đi đứng bình thường, chỉ có thể bò lên, chỉ là mấy bụi cỏ bị đè ép xung quanh không có phát hiện vết máu, bất quá đêm hôm qua trời mưa khá lớn, nói không chừng là bị xối trôi đi rồi." Dư phán tư nói hết tất cả các phát hiện, cuối cùng nói: "Chỉ có như vậy, tạm thời còn

chưa phát hiện đồ vật gì nữa, ta ra lệnh cho phủ binh mở rộng phạm vi tìm kiếm, hiện tại còn chưa có tin tức gì."

"Ân." Nhiễm Nhan ngồi xổm xuống, quan sát thi thể, nàng giương mắt thấy bên cạnh có văn thư của nha môn chuẩn bị ký lục, liền nói ra mô tả cơ bản, "Người chết là nam, tuổi ước chừng trên dưới hai mươi tuổi, chiều cao bảy thước, phát triển bình thường, da trắng, áo bào rộng viên lanh màu xám, thi thể được phát hiện trong tình trạng năm sấp, vạt áo tản ra, búi tóc hồn đôn, bên trên có dính khá nhiều rêu xanh, hai mảnh lá tùng."

Lưu Phẩm Nhượng nghe vậy, xoay người phân phó hai gã phủ binh bên cạnh, đi chung quanh xem xét coi nơi nào có cây tùng và tảng lớn rêu xanh. Nhiễm Nhan yêu cầu văn thư đem hình dạng năm sấp của thi thể vẽ sơ lại trong ký lục, sau đó chậm rãi lật thân thi người chết lại, thi cương trên thi thể đã bắt đầu có dấu hiệu biến mất, có thể suy đoán thời gian hắn tử vong là trên 2-3 ngày, vừa lúc tương ứng với thời gian Tang Thần xuất hiện ở gần đây.

Nhiễm Nhan không tự giác mà nín thở, trong đầu àm àm vang lên, cả thái dương cũng chảy mồ hôi, không lưu ý đến trọng lượng thi thể trên tay. Cùng lúc với thi thể được lật qua, Nhiễm Nhan cũng nhắm mắt lại, như thoát lực mà dùng cánh tay chống trên mặt đất.

"Nương tử." Văn Lục lo lắng xông tới.

Nhiễm Nhan chậm rãi mở to mắt, thấy gương mặt xa lạ trước mắt, hốc mắt đỏ lên, trong đôi mắt trầm tĩnh cơ hồ chảy nước mắt. Nàng minh bạch, chính mình trong lòng lo lắng cho Tang Thần chỉ rất ít, nàng đây là do di chứng từ chuyện kia, đối với loại chuyện này vô cùng sợ hãi.

"Ta không có việc gì." Nhiễm Nhan chỉ dùng hai giây thời gian liền khôi phục như thường, tiếp tục kiểm tra thi thể, nói ra thi thể trạng huống. Sau khi kiểm tra bên ngoài quần áo, Nhiễm Nhan đương nhiên là muốn cởi ra toàn bộ vật che lấp trên người hắn.

Lúc này hai nha dịch nâng lại một tấm ván gỗ, hỗ trợ đem thi thể nâng đặt lên trên.

Văn Lục và Ca Lam là hai nữ tử chưa hiểu việc đời, thấy Nhiễm Nhan không hề căm kỵ mà lột bỏ y phục nam nhân, không khỏi kinh ngạc đến há miệng, nhưng chợt phản ứng lại, lập tức quay người đi.

Lưu Phẩm Nhượng liếc mắt nhìn các nàng một cái, nghĩ thầm, đây mới là tiểu nương tử bình thường a!

Nhiễm Nhan lại không coi ai ra gì, vẫn đang tỉ mỉ kiểm tra, Dư Bác Hạo đứng một bên có chút nhột nhạt, cảm giác giống như là chính mình cũng bị lột sạch.

"Giữa gáy thi thể có vết thương, miệng vết thương có hiện tượng kết vảy, là sinh thời bị hung khí đập vào tạo thành, mặt ngoài lưng có vết thương rõ ràng, trên lưng có vết bầm hình dạng dài, rộng khoảng 3 ngón tay, dài chừng một thước ba tấc..."

Thi thể này có thể nói là mình đầy thương tích, sau lưng thảm không nỡ nhìn, trên cánh tay nơi nơi đều là vết bầm do hung khí đập vào mà ra, mười ngón nát bấy, máu tươi trộn với bùn đất và cỏ cây nhét đầy bên trong móng tay, mà trước ngực cũng không tốt hơn chút nào, bất quá có vẻ chỉ có một vết bầm trước ngực là do người tạo ra, những vết khác có nhiều vết lâm tám, có thể là lúc bò lên trên núi bị đá hay khóm cỏ cắn vào tạo ra.

"Hảm?" khi Nhiễm Nhan đang kiểm tra đến nửa người dưới của thi thể, khéo môi giấu dưới khẩu trang hơi nhéch lên, nhanh chóng lật quần người chết ở bên cạnh ra nhìn, ở bên trên tìm được chút vật bám vào một cách bất quy tắc, hơn nữa ở gần lưng quần cũng tìm được thứ màu xám trắng dạng hòm nhão.

"Phát hiện tinh dịch." Nhiễm Nhan sai nha dịch bỏ cái quần vào trong túi vật chứng, sau đó lấy cái nhíp, lật xem chỗ riêng tư của thi thể,
"Theo...phán đoán của ta."

Nhiễm Nhan vốn định nói "Theo kinh nghiệm của ta", nhưng lời này vừa đến bên miệng lại sửa lại, tiếp tục nói: "Tuy rằng người sau khi chết, bởi vì nội tạng cứng đờ rồi lỏng lẻo, sẽ làm cho thân thể sinh ra vật bài tiết, nhưng theo ta thấy, nam tử này trước khi chết nhất định đã phát sinh quan hệ giới tính, hơn nữa đạt tới cực khoái, bởi vì gần eo hắn cũng bị dính một ít, trên bụng cũng có, bình thường bài tiết sau khi chết, sẽ không dính vào những nơi đó."

Tất cả mọi người tại hiện trường bị mấy câu này của Nhiễm Nhan chấn trụ, trân trui như vậy a! Không có một chút che lấp cùng hàm súc gì, ngay cả nam ngỗ tác khi kiểm nghiệm, cũng sẽ không gọn gàng dứt khoát như vậy. Sau khi biểu tình của Lưu Phẩm Nhượng cứng đờ trong nháy mắt, chợt hỏi: "Nói cách khác, hắn trước khi chết đang làm...khụ khụ...chuyện phòng the, rồi sau đó vội vàng kéo quần lên, không cẩn thận làm...ặc...thú kia dính lên trên y phục. Nói như vậy, hắn trước khi chết là cùng một nữ tử ở bên nhau." Nhiễm Nhan hơi nhường mày nói: "Cũng không nhất định là có nữ tử ở bên

cạnh, cũng không nhất định bên cạnh hắn là một nữ tử."

Mọi người giật mình, lời này là có ý tứ gì?

Chương 99: Sức tưởng tượng

Nhiễm Nhan vẫn chưa giải thích nhiều, ở đây công sai đều là nam nhân, hơi suy nghĩ một chút là minh bạch.

Không nhất định có nữ tử, nói không chừng là nam nhân này đang tự an ủi, không nhất định là một nữ tử, liền càng dễ giải thích, nói không chừng là hai, ba...nữ tử

"Nói như vậy, có khả năng là không có ai, cũng có khả năng là có một, hoặc là có nhiều hơn một nữ nhân." Dư Bác Hạo nói.

Nhiễm Nhan nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Thỉnh Dư phán tư phát huy sức tưởng tượng một chút, kỳ thật kết quả có rất nhiều dạng, một là ở hiện trường không có ai, điểm này ta cảm thấy về cơ bản có thể gác qua một bên không suy xét đến, thứ nhất hắn là bị người mưu sát, thứ hai nếu nói không phải yêu đương vụng trộm, hắn ở nhà đóng cửa lại 'tự cấp tự túc' không phải càng tiện? Dạng thứ hai là ở hiện trường có người, nhưng có ai? Có khả năng là một nữ nhân, cũng có khả năng là hai ba nữ nhân, đương nhiên, cũng có khả năng là một hoặc nhiều hơn một nam nhân."

Mấy câu này lại lần nữa thành công mà chấn động đầu óc mọi người, mấy người ở đây đều ngây ra như phỗng.

Những lời này của Nhiễm Nhan cũng không phải tùy tiện nói, những khả năng này không phải không có. Càng quan trọng là nàng trước đó đã yêu cầu Lưu Phẩm Nhượng giải tán nhiều người, Lưu Phẩm Nhượng đương nhiên biết đây là vì cái gì, án tử chưa phá, hắn sẽ không bỏ đá xuống giếng, cho nên lưu lại ở hiện trường hắn đều là những người đáng tin cậy, sẽ không ở bên ngoài khua môi múa mép, nhưng cũng không thể không đề phòng.

Nàng nói như vậy, quan trọng hơn một chút là nếu phán định là một nữ nhân, như vậy khả nghi nhất chính là đám nữ ni bên trong am ni cô, quan phủ nhất định sẽ phái người nghiêm túc trông coi, am ni cô vì sao trước kia không xảy ra chuyện gì, mà cô tình Nhiễm Thập Thất nàng vừa mới vào ở liền xuất hiện loại chuyện này, người khác sẽ nghĩ như thế nào?

Dân phong Đường triều tuy rằng tương đối thoáng, nhưng cái danh "Dâm

"phụ", không phải ai cũng có thể mang nổi! Những lời này của Nhiễm Nhan nếu hôm nay bị truyền ra ngoài, cùng lăm nangled bị nói là bưu hǎn, tâm hồn không thuần khiết, ở Giang Nam tuy không thường thấy nữ tử kiều này, nhưng đem so với Trường An thì cõi như Nhiễm Nhan vẫn còn nhẹ nhàng. Cùng giám thị cả Ánh Mai am và chùa Vân Tòng, không còn gì tốt hơn. Bất quá Nhiễm Nhan vẫn muốn bảo đảm thêm, "Lưu Thủ Sử lúc giám thị xung quanh nơi này, tốt nhất là không nên rút dây động rùng."

Ý tú: Người tốt nhất là bắt mọi người ở đây hôm nay phải giữ bí mật, lúc giám thị cũng phải bí mật giám thị.

Nhiễm Nhan lời này một nửa là tư, một nửa là công, nếu thật là ni cô hoặc hòa thượng, không bị áp lực từ ngoại giới, không chừng sẽ để lộ ra dấu vết, hơn nữa, có khả năng sẽ phạm tội lần nữa.

Lưu Phẩm Nhượng gật gật đầu, "Lời này có lý."

Nhiễm Nhan có được lời của hǎn, bắt đầu tiến thêm một bước kiểm tra thi thể, những chuyện vừa làm, bắt quá là bước cơ bản nhất trong trình tự kiểm nghiệm pháp y chính quy. Trước khi nàng động thủ, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, lại lật quần áo người chết lên lần nữa, quả nhiên móc ra được một cái túi tiền từ bên trong tay áo, túi tiền nặng trĩu, ít nhất cũng chứa hai ba mươi tiền.

"Có lẽ không phải vì tiền tài." Nhiễm Nhan sau khi lấy ra đồ vật, lập tức có nha dịch cầm bao vải bước lại tiếp lấy.

Nhiễm Nhan nói: "Tôn thương trên thân thể người chết đủ để làm cho hǎn thần trí không rõ một lúc, nếu là mưu tài, không nên lưu lại những cái này." Lưu Phẩm Nhượng tán đồng: "Có đạo lý."

Mấy người còn lại vẫn bị mấy câu trước đó của Nhiễm Nhan chấn đến phân không ra đông tây nam bắc, đương nhiên không có cách tham dự ý kiến, chỉ ngoác ngác mà nhìn nàng. Chỉ là nhìn không ra bất luận dị trạng gì trên người nàng, vẫn khí độ trầm tĩnh, vẻ mặt nghiêm túc kia, không có nửa phần vô lễ đối với người chết hay ý tứ đùa giỡn gì. Cẩn thận ngẫm lại, Long Dương chi hảo từ xưa đã có, chuyện này cùng không phải là cái gì mới mẻ, chỉ là bọn họ nhất thời chưa nghĩ ra mà thôi.

Đặc biệt là Dư Bác Hạo, đem một bụng kinh ngạc chuyển thành tán thưởng, ý tưởng phong phú như vậy, tinh tế mà phân tích, vì sao hǎn không lập tức nghĩ đến? Có đôi khi chân tướng của hung án chính là ngoài dự đoán của mọi người như vậy a!

"Thông qua kiểm tra toàn bộ, ta hoài nghi nguyên nhân tử vong là bị người đánh vào sau đầu, hoặc là bị người dùng lực đập mạnh vào ngực..." ánh mắt Nhiễm Nhan dừng trên vết thương ở trước ngực thi thể, càng nhìn càng cảm thấy giống như là nửa trước của một bàn chân, vì thế cúi sát xuống quan

sát.

Quả nhiên chấm máu nhỏ li ti bên trong vết bầm phân bố theo hàng rất đều, cũng không phải do dùng sức quá độ mà tạo thành, mà giống như bị thứ gì cộm đâm, Nhiễm Nhan đối với đồ vật cổ đại không quen thuộc, liền hỏi: "Dư phán tư, ngươi xem hình dạng của vết bầm này, còn có chấm máu nhỏ bên trên, sẽ là do thứ gì tạo thành?"

Sau khi Dư phán tư nhìn một lúc, cẩn thận nghĩ ngẫm, nói: "Nhìn như là...để giày, có một loại để giày đóng bằng dây thừng, loại thừng này là dùng một loại cổ cực chắc cực dai đem hong gió xong bện lại, bình thường thì dân thường hoặc tăng lữ đều có mang. Bất quá chấm máu này quá nhỏ, lại không quá giống."

"Nếu người đóng để giày đem đường may may thật nhỏ thì sao?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Cái này ta cũng không quá hiểu biết." Dư Bác Hạo đúng sự thật đáp, hắn một đại nam nhân, sao có thể đi quan sát cẩn thận mấy chuyện đóng để giày này.

Vân Lục vẫn luôn đứng quay lưng lại bỗng nhiên lên tiếng: "Đương nhiên có thể làm đường may nhỏ lại, còn có thể làm đến nhìn không thấy đường may kia! Trước kia khi mợ ta còn sống, may để giày rất đẹp"

"Ngươi cũng biết may?" Dư Bác Hạo nheo mắt hỏi.

Vân Lục tuy sơ ý, lại không phải ngốc, biết Dư Bác Hạo hoài nghi nàng, lập tức hét lên: "Dư phán tư, nô tỳ là hảo tâm mới nói ra chuyện này, ngài còn hoài nghi đến trên người nô tỳ! Không nói đến nô tỳ không biết, cho dù có biết, người biết đóng để giày trên đời này nhiều lắm đó, ngài tin hay không cả trong mấy hòa thượng của chùa Vân Tòng cũng đều có thể tìm ra được vài người biết đóng!"

Dư Bác Hạo khóc mắt co giật, hắn cũng bất quá là bị Nhiễm Nhan dỗ dắt, phát huy trí tưởng tượng một chút thôi, như thế nào lập tức chọc phải người khó đối phó như vậy, mới nói một câu, bị dập lại mười câu. Xuất sư bất lợi, xuất sư bất lợi a...

Nhiễm Nhan thực ra không giận, làm một Phán tư hình ngục, vốn dĩ nên hoài nghi nhiều hơn, nghiêm chứng nhiều hơn, có trí tưởng tượng không phải là chuyện xấu.

"Tình huống cơ bản đã được kiểm tra xong rồi, thông qua kiểm nghiệm tổn thương bên ngoài, cũng không thể xác định được nguyên nhân tử vong, giải phẫu không?" Nhiễm Nhan quay đầu liếc mắt nhìn Lưu Phẩm Nhuượng một cái.

Còn chưa tìm được người nhà của người chết, đã trực tiếp giải phẫu, truyền ra ngoài không tốt cho thanh danh của Lưu Phẩm Nhuượng, Nhiễm Nhan tuy hỏi như vậy, nhưng đã bắt đầu tháo bao tay, nàng hoàn toàn không có hy vọng có thể có được câu trả lời khẳng định.

Lưu Phẩm Nhuượng trầm ngâm một lát, không ngoài Nhiễm Nhan dự kiến, "Tạm thời không cần giải phẫu."

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng gật đầu, dùng vải trắng phủ lên thi thể, gọi Văn Lục lại thu thập đồ vật.

"Nếu không có việc gì, con liền cáo lui trước." Nhiễm Nhan hơi khom người.

Lưu Phẩm Nhuượng mắt thấy nàng sắp đi, hơi có chút sốt ruột hỏi: "Lần này sao không có suy đoán xem người chết dưới tình huống gì sẽ chịu những tổn thương này?"

"Vết thương rất rõ ràng, đều là được tạo thành khi còn sống. Tin rằng Dư phán tư cũng có thể suy đoán ra tình hình ngay lúc đó. Ta cảm thấy, quan trọng nhất chính là lập tức tra rõ thân phận người chết, nếu có thể tìm được thân nhân, có lẽ sẽ ra được rất nhiều chuyện mà không cần nghĩ đến vỡ đầu để suy đoán." Thanh âm Nhiễm Nhan nhàn nhạt, bộ dạng rõ ràng không có bao nhiêu hứng thú.

Lúc này, dưới chân núi có một nha dịch cao giọng nói: "Thú thử, tìm được một cái tay nái."

Chương 100: Hai nhúm tóc

Nha dịch mau chóng đem tay nải tìm được mang lên. Là một cái túi vải thô màu nâu, nhìn qua như là túi của du tặc thường dùng, bộ dáng nha dịch xách đi không có vẻ gì là đang dùng lực, hiển nhiên trọng lượng của cái túi này kém xa kích cỡ của nó.

Lưu Phẩm Nhượng sai nha dịch đem túi vải đặt ở trong lều, mọi người xúm lại, Nhiễm Nhan vốn không muốn xen vào việc người khác, nhưng nàng chung quy không kìm được lòng hiếu kỳ của mình đối với vụ án, cũng đi qua nhìn nhìn.

"Mở ra nhìn xem" Lưu Phẩm Nhượng nói.

Nha dịch ngồi xổm xuống, bắt đầu mở nút thắt bên trên, tất cả mọi người đều nín thở, bởi vì đồ vật bên trong cái túi vải này có thể sẽ cung cấp cho họ không ít manh mối.

Nhiễm Nhan cũng mắt không nháy mà nhìn cái túi.

Túi được trải ra, đồ vật bên trong lại nằm ngoài dự kiến của mọi người!

Trên tấm vải thô màu nâu, một bó lớn hoa ngọc trâm còn ngậm sương đang lồng lộng nằm.

Đồng tử Nhiễm Nhan đột nhiên co rút lại, "Túi vải này phát hiện ở đâu?"

Nha dịch cũng mơ hồ biết chuyện Nhiễm Nhan làm, liền đáp: "Mới vừa rồi Lưu Thú Sử phân phó chúng ta đi tìm nơi có cây tùng và rêu xanh, chúng ta tìm được một mảnh rừng tùng ở một nơi cách đây bốn dặm về hướng nam, trong rừng tùng còn có một cái miếu hoang, có lẽ là bỏ hoang đã lâu, trên bậc thềm mọc đầy rêu xanh, cái túi vải này là nhặt được trên bậc thềm đó." Lá óng ánh, hoa như cây trâm, màu sắc như ngọc, hương thơm tỏa khắp. Đây là hoa ngọc trâm dịu dàng ưu nhã.

Hoa ngọc trâm cùng người chết này có quan hệ gì? Bó hoa này có phải xuất phát từ mảnh vườn ngọc trâm lớn đằng sau Ánh Mai am kia hay không?

"Có hai nhúm tóc" Dư Bác Hạo đẩy bó ngọc trâm ra, phát hiện phía dưới lại có hai nhúm tóc đen nhánh, bị nước mưa tẩm ướt, một nhúm được thắt lụa hồng, một nhúm được thắt lụa lam, nằm bên cạnh bó hoa ngọc trâm trắng muốt, mang vẻ quyền rũ mỹ lệ đến vô cùng.

Cỗ nhân nói "Kết tóc phu thê", cũng có tặng nhau một nhúm tóc đính ước, túi vải này là của người chết sao? Chỉ là đặt cùng với bó hoa, sao lại có hai nhúm tóc?

Mà mấy bông hoa này rõ ràng mới hái xuống chưa được một ngày một đêm, bao đồ vật này đến tột cùng có quan hệ với thi thể này hay không? Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan không muốn ở lại nữa, bèn đem vị trí vườn hoa ngọc trâm nói cho Lưu Phẩm Nhượng, rồi mang theo Văn Lục và Ca Lam trở về Ánh Mai am.

Hình Nương đang ngồi ở trên hành lang thất thần khâu y phục, thấy Nhiễm Nhan trở về, lại không giống như trước cười khanh khách mà ra đón, mà là cung cung kính kính hành lễ, rồi cầm y phục quay về nhà kè.

Nhiễm Nhan nhìn bóng dáng hơi có chút câu lũ của nàng, trong lòng cũng cực kỳ bất đắc dĩ, nàng biết Hình Nương là không thích nàng lại chạy ra ngoài nghiệm thi, nhưng chuyện này có thể làm sao được? Nếu nói là so với y thuật, nàng lại am hiểu nghiệm thi hơn, làm quá lâu đã thành thói quen, muốn nàng lập tức bỏ thì rất khó.

Ca Lam nhìn Nhiễm Nhan trở về phòng, mới bước lên hành lang gấp khúc, xếp dù, rồi lấy giấy bút đi đến phòng Hình Nương.

Vừa mở cửa ra, Ca Lam liền thấy Hình Nương đang hoảng loạn chùi nước mắt, thấy người vào là Ca Lam, hơi nhẹ nhàng thở phào, nói: "Ngươi thân mình còn yêu, sao không đi nghỉ ngơi?"

Ca Lam quỳ ngồi xuống ở đối diện nàng, trải giấy xuống, nhắc bút viết: Ngài là đang trách nương tử lại đi làm ngỗ tác đi.

Hình Nương thở dài nói: "Aizz, nương tử thật vất vả lành bệnh, những ngày chịu khổ coi như qua, lại cố tình không biết ở đâu học được cái nghề này, vốn tưởng rằng đến Ánh Mai am để tránh đầu sóng ngọn gió là chuyện tốt, chưa từng nghĩ đây lại càng đem tính tình nương tử dưỡng đến mạnh bạo hơn."

Hình Nương nói, trong lòng càng khó chịu, nhìn Ca Lam nói: "Nương tử cũng là một đại cô nương mười sáu tuổi, bởi vì chuyện này chậm trễ thêm một hai năm, tuổi lớn chút nữa lại làm mai thì cũng không có gì vội vàng, nhưng nàng không biết thu liêm như vậy, sau này thanh danh càng ngày càng kém, có thể gia nào có thể nguyện ý cưới?"

Ca Lam bỗng nhiên rũ xuống đôi mắt, che lại mông lung sương mù bên trong, giơ tay viết tiếp: Tin tưởng nương tử đi, nàng không còn khiếp nhược anymore thơ như trước, nàng biết chính mình đang làm cái gì.

Ca Lam nghĩ đến sáng nay khi nhìn Nhiễm Nhan chuẩn bị nghiệm thi, tư thái thong dong trấn định, cùng với thái độ nghiêm túc tôn trọng, tất cả đều làm cho người cảm thấy bội phục, sau đó Ca Lam tuy rằng quay lưng lại,

nhưng những gì Nhiễm Nhan nói, nàng nghe không sót một chữ, nữ tử này, đích xác không phải là nương tử nhà nàng.

"Trước kia nương tử là người nhu mì, tuy rằng tính tình yếu ớt chút, nhưng chắc chắn có không ít lang quân thích, hiện tại lại cực kỳ quạnh quẽ, chưa bao giờ có lúc nào ôn nhu, còn cái thanh danh này nữa, aizzz..." Hình Nương thở dài thật mạnh.

Tay Nhiễm Nhan đang nâng lên định gõ cửa cương ở giữa không trung, lại hạ xuống, giơ tay cản Văn Lực đang muốn lên tiếng, nhẹ nhàng mà lui trở về.

Trong phòng, Ca Lam viết xuống giấy hai câu: Trước kia nương tử là có thể làm người thương xót, đáng tiếc phụ nhân hậu trạch người lừa ta gạt, người với ta có thể bảo hộ nàng được bao lâu?

Ca Lam khi viết xuống những lời này nét chữ cứng cáp, phảng phát mang theo oán giận vô tận, mà lại không chỗ phát tiết.

Này một câu, làm Hình Nương sững sốt, nếu không có Ca Lam, nói không chừng nương tử đã sớm bị Cao thị bức tử, mà Ca Lam cho dù thông minh, cũng chỉ là cái phó tì, luôn có những nơi tay không với tới. Cũng như hai năm trước, khi Ca Lam xảy ra chuyện, nương tử cả nồng lực tự bảo vệ mình cũng không có, mặc dù có nàng cùng Văn Lực cực lực tương hộ, cuối cùng vẫn bị ném tới thôn trang.

Ca Lam đau lòng nguyên chủ nương tử, nhưng cũng oán nàng, chính mình đánh bạc tánh mạng để giữ mạng cho nàng, nhưng kết quả thì sao?

Không ai nói cho Ca Lam, vị nguyên chủ nương tử kia, sau khi nàng chết liền đem nàng quên đến không còn một mảnh, nếu Ca Lam biết sự thật tàn khốc này, không biết sẽ có cảm tưởng như thế nào.

"Hình Nương!!" Văn Lực quắc mắt đẩy cửa tiến vào, la lên: "Mới vừa rồi nương tử đứng ở ngoài cửa, ngươi nói những lời đó, không biết lại làm nàng thương tâm cỡ nào đâu"

Hình Nương ngẩn ngơ, lo sợ bất an mà đứng dậy, "Ta... ta cũng chỉ là lo lắng cho nương tử"

"Ngươi mau đi nói với nương tử một chút đi, nói ra được thì tốt rồi." Văn Lực vội vàng lôi kéo Hình Nương đi ra ngoài, mới vừa rồi đứng ở ngoài cửa lại bị Nhiễm Nhan ngăn cản, không thể lên tiếng, Văn Lực đã nóng như lửa, các nàng đồng cam cộng khổ bao nhiêu năm, sao có thể để xảy ra hiếu lầm được.

Ca Lam cũng đi theo sau.

Ba người cùng nhau đi vào trong phòng, lại thấy cửa sổ mở rộng ra, Nhiễm

Nhan khoác áo lụa màu tím sẫm, tóc rối tung, đang cầm ấm trà lên, nước trà nóng rót xuống bốc khói lượn lờ như màn sương mờ, ngoài cửa sổ một mảnh hoa ngọc trâm lá xanh hoa trắng chiếu lên khuôn mặt trầm tĩnh linh tú của nàng, hương thơm ngào ngạt, bộ dáng tự nhiên bình thản pha chút thanh lãnh làm cả ba ngây người.

Nhiễm Nhan bung ly lên, đang định nhấp trà, ngược mắt thấy ba người đứng một hàng ở ngoài màn, khụng tay lại, hỏi: "Có việc sao?"

"Nương tử...lão nô cũng là lo lắng nương tử, mới nói những lời vừa rồi! Nương tử chớ có để ở trong lòng." Hình Nương thành khẩn nói.

Nhiễm Nhan buông cái ly, chuyện này ở nàng xem ra bất quá là việc nhỏ, trước kia có một lần lúc người khác đang bát quái về nàng, nàng lại cảm thấy chẳng có gì, tĩnh bơ mà đi qua bên cạnh bọn họ, kết quả là làm cho một đám người xấu hổ, suốt nửa năm, thấy nàng là né. Vừa rồi không đi vào chỉ là không muốn quấy rầy người khác nói chuyện mà thôi, huống chi, Hình Nương là xuất từ hảo tâm.

"Chúng ta đồng cam cộng khổ nhiều năm như vậy, ta đã đem ngươi coi như thân nhân, trưởng bối, trưởng bối quở trách vẫn bối vài câu, vốn là không có gì, ngài không cần như thế, việc nhỏ thôi." Nhiễm Nhan nhợt nhạt cười, nói: "Đều ngồi đi."

Nàng cười cực nhẹ, lại làm người khác cảm thấy là thật tình tổ thành ý, mà không phải có lệ.

Hình Nương lại chảy nước mắt, móc ra khăn lau, quỳ ngồi đối diện Nhiễm Nhan, "Nương tử thật là trưởng thành, hiểu lý lẽ như vậy, lão nô cũng là quá mức lo lắng, nương tử nhà ta tài mạo như vậy, tương lai tất nhiên sẽ có một vị hảo lang quân chờ ngài."

Ca Lam cũng cùng Văn Lục quỳ ngồi xuống, Ca Lam trên mặt nhàn nhạt, Văn Lục lại đau khổ được kinh ngạc, nàng từ nhỏ cùng nương tử lớn lên bên nhau, tự nhiên biết nương tử là cái tính tình gì, mẫn cảm, bi quan, nếu là lúc trước, mấy lời kia của Hình Nương có thể làm nương tử khóc đến nửa tháng, cho nên vừa rồi nàng mới gấp gáp như vậy, ai biết hiện giờ nương tử lại không để ở trong lòng.

Bất quá Văn Lục thích cái tính tình này, nên cũng không nghĩ sâu xa, nhếch môi cười ngây ngô theo, Ca Lam trắng mắt liếc nàng nàng một cái.

Văn Lục mếu máo, nàng căn bản không cần Ca Lam viết ra, cũng thấy rõ nội dung đầy khinh bỉ được biểu đạt trong ánh mắt kia: một cái đại tỷ ngốc "Nương tử." Ngoài phòng, thanh âm Tiểu Mân truyền đến, "Có vị Tang lang quân lại đây tìm ngài, đang chờ ở rừng trúc ngoài cửa am."

Nhiễm Nhan thu lại nụ cười trên mặt, dừng một chút, đứng dậy đem áo lụa đang khoác mặc vào, nói với mọi người: "Ta đi một chút rồi về."

Vân Lục vội vàng đứng dậy, "Nô tỳ bồi ngài."

Nhiễm Nhan không có đồng ý, cũng không phản đối, để nàng tùy ý đi theo. Đi ra cửa, thấy Tiểu Mẫn đứng ở cửa, toàn thân ướt, trong cái rổ bên chân có sáu bảy gốc măng, liên nói: "Trên núi không an toàn, mấy ngày sắp tới đừng đi ra ngoài một mình."

Con ngươi Tiểu Mẫn khẽ nhúc nhích, nói một tiếng, "Dạ."

Mưa thu mênh mông, rùng trúc bên ngoài am bị nước mưa rửa sạch thấm vào, có màu xanh ngắt ướt át, trúc thẳng dày đặc, trong màn mưa phùn như khói nhẹ, Tang Thần một thân trường bào tay dài màu nguyệt bạch sạch sẽ, cầm một cây dù giấy có vẽ tranh sơn thủy đề thơ, dáng người mảnh khảnh thon dài giống như cây trúc.

Tang Thần thấy Nhiễm Nhan thực sự đi ra, trên mặt hiện lên một nụ cười vui sướng, sáng khoái trong sáng, giống như giọt sương sớm phản chiếu ánh mặt trời, tươi tắn trong trẻo.

"Nương tử." Tang Thần ngượng ngùng gọi một tiếng, trên gò má trắng nõn hiện lên một抹 đỏ ửng, có chút rụt rè nhìn Nhiễm Nhan.

Thái dương Nhiễm Nhan nổi giận xanh, thầm nghĩ người này nếu không nói lời nào thì còn nhân mô cầu dạng, cứ phun ra một chữ liền rụt rè, làm người khác nhìn không được muộn bạo tấu.

"Tại hạ tới trả lại tiền cho ngươi." Tang Thần từ trong ngực móc ra một cái túi vải nhỏ màu lam, duỗi tay đưa qua.

Nhiễm Nhan từng nói với hắn không cần cứ "Tại hạ" "Tại hạ" mà xưng, nhưng Tang Thần hình như đã quen như thế, vẫn không sửa.

Vân Lục nhìn mặt bình tĩnh của Nhiễm Nhan, có điểm báo như sắp tức giận, cũng không nói muốn nhận tiền của Tang Thần, nàng cũng liền thành thành thật thật mà đứng cầm dù ở bên cạnh, thông cảm mà nhìn Tang Thần.

"Ngươi là một thực sự, không ở trường dạy học cho đàng hoàng, cả ngày chạy loại khắp nơi làm cái gì?" thanh âm Nhiễm Nhan bình bình.

Tang Thần run run một chút, ngượng ngùng thu hồi tay, nhỏ giọng đáp: "Tại hạ mấy ngày trước đã từ chức thực sự, đến Tàng Kinh Các ở chùa Vân Tòng hỗ trợ sao chép kinh Phật, vừa lúc cũng gán chỗ của nương tử, ha ha, thật khéo a."

Nếu không phải sắc mặt Nhiễm Nhan rất xấu, Vân Lục đã sớm bật cười, nghĩ thầm tâm tư này của Tang tiên sinh, thật là lòng Tư Mã Chiêu đến nỗi người qua đường cũng biết a.

"Ngày hôm qua ở đây có một nam tử đã chết, sau khi bị người khác cưỡng bạo thì hành hạ đến chết, ném ở trên sườn núi, ta sáng sớm có đi nghiệm thi giúp quan phủ, lang quân kia lại không có tuân tiếu như người, ta hy vọng cái xác tiếp theo bị phát hiện không phải là người." Không biết từ lúc nào trong lòng Nhiễm Nhan tràn ngập tức giận, cho nên nàng cố ý hù dọa hắn. Nhìn sắc mặt Tang Thần hơi tái đi, trong lòng vừa mới thông khoái một chút, lại nghe thanh âm Tang nhị thỏ mang vẻ chấn kinh, mừng thầm, ngượng ngùng...các loại cảm xúc phức tạp nói: "Trong lòng nương tử cảm thấy tại hạ tuân tiếu sao?"

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy máu vọt lên đỉnh đầu, làm đầu nàng đau đớn lợi hại, con túc vừa mới dịu xuống, đột nhiên lại bị nhâm lên thêm vài lần. Nàng như thế nào lại quên, con thỏ nhị đến mức tận cùng này, tuyệt đối không thể dùng tư duy của người bình thường mà suy xét.

Lời editor: ăn mừng chap 100 ngày 30 tháng 4 Covid-19 nguyên niên aarrrrggg! ;P

Chương 101: Huyền Không

"Vân Lục, lấy tiền đi." Thanh âm Nhiễm Nhan bỗng phảng khôn sóng, có vẻ lạnh lùng cứng nhắc.

Tang Thần hoàn toàn không để ở trong lòng, vui mừng mà đem bao tiền giao cho Vân Lục, lưu luyến nói: "Vậy...tại hạ cáo từ."

Nhiễm Nhan hờ nhẹ một tiếng, phát tay áo quay đi. Hôm nay đều là vì con thỏ này, làm hại nàng cả thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, hiện tại muôn phát tiết một chút lại càng bị nghẹn hơn, quả thực là tự chuốc khổ, còn không bằng bình tâm tĩnh khí mà uống trà, ngắm hoa, nghĩ vụ án.

"Nương tử, ngươi nói cái túi kia chúa tóc đặt cùng với hoa ngọc trâm là có ý gì?" Vân Lục thấy Nhiễm Nhan đang đè nén, cô ý đổi đè tài, tuy rằng phương pháp không cao minh lăm, nhưng vừa vặn là phương diện mà Nhiễm Nhan cảm thấy hứng thú.

"Có khả năng là một đôi tình nhân hẹn gặp mặt ở trong rừng cây, tư dinh chung thân, cũng có thể là một loại dấu hiệu mà hung thủ cố ý để lại."

Nhiễm Nhan tạm thời chỉ có thể nghĩ đến hai điểm này, tâm lý học tội phạm từng đề cập là có 11% án mạng có chủ ý, hung thủ đều sẽ lưu lại ký hiệu có ý nghĩa đặc thù nào đó, mà tỷ lệ hung thủ lưu lại loại ký hiệu này trong những án mạng liên hoàn lại càng cao.

"Cố ý lưu lại dấu hiệu? Vậy không phải lưu lại chứng cứ sao? Có người ngốc như vậy sao?" Vân Lục vốn dĩ chỉ muốn nói sang chuyện khác, nhưng ngược lại bị những lời của Nhiễm Nhan hấp dẫn.

"Đây là phỏng đoán hung thủ tâm lý." Nhiễm Nhan thấy Vân Lục có hứng thú, cũng không giấu diếm, nhất nhì phân tích cho nàng nghe, "Nếu muốn biết hung thủ nghĩ như thế nào, ngươi phải đem chính mình coi như hung thủ, đứng ở hung thủ góc độ để tự hỏi vấn đề này. Chúng ta trước tiên phân tích một loại tình huống đơn giản nhất."

"Liên hệ đến tất cả những manh mối ở hiện trường, giả thiết nam thi ở trên sườn núi kia là ta giết, vì sao phải giết hắn? Bởi vì ở trong rừng tùng ta nhìn thấy một đôi nam nữ đang yêu đương vụng trộm, bọn họ hái hoa biếu thị cho tình yêu, cắt tóc đính ước, sau đó lại làm chuyện phu thê, trong lòng ta phi thường phẫn nộ. Vì cái gì sẽ phẫn nộ? Bởi vì nữ tử kia là thê tử của ta, nhìn thấy hình ảnh cầu thả như vậy, ta tức giận đến phát điên, tìm một khúc

cây lớn gần đó, bước tới đánh chết đôi câu nam nữ kia! Toàn bộ giận dữ của ta đều phát tiết ở trên người tên gian phu kia, dưới sự giận dữ, đem hắn đánh tới gần chết, sau đó lôi thê tử về dạy dỗ lại, chỉ là không nghĩ tới người kia trọng thương quá nặng, nên sau khi chạy được một đoạn, lại chết ở trên lưng chừng núi"

Vân Lục nghẹn họng nhìn trân trối, lắp bắp nói: "Nương...nương tử, người không phải là người giết đi?"

Nhiễm Nhan nhàn nhạt cười nói: "Ta có thê tử à?"

Vân Lục ý thức được mình vừa hỏi câu quá ngốc, vẫn nhẹ nhàng thở ra: "Nương tử nói như thật, hù nô tỳ nhất thời quên mất. Nương tử nếu biết như vậy, sao không nói cho Lưu Thủ Sử?"

"Này chỉ là một trong những suy đoán thôi, tiền đề của suy đoán này là tóc cùng bó hoa là do người bị hại lưu lại, mà mới vừa rồi cũng có nói hoa có thể là do hung thủ lưu lại, nếu là như thế, những suy đoán kia đều bị lật đổ. Mấy chuyện này Lưu Thủ Sử bọn họ cũng có thể nghĩ ra, không cần ta lầm miệng." Nhiễm Nhan nói.

Vân Lục cùng Nhiễm Nhan nói chuyện, đã đi tới cửa Ánh Mai am. Vân Lục theo bản năng mà quay đầu lại nhìn về hướng Tang Thần, lại thấy hắn vẫn đứng ở chỗ cũ, nhìn bóng dáng Nhiễm Nhan ngây ngô cười, Vân Lục không khỏi nhỏ giọng nói: "Nương tử, Tang tiên sinh còn ở đó kia."

Tâm tình đang hứng thú dạt dào của Nhiễm Nhan bỗng nhiên ngã xuống, nàng nhàn nhạt nói: "Không cần phải nhắc tới hắn."

Vân Lục gật gật đầu, nghĩ thầm nương tử không thích Tang tiên sinh cũng được, dù sao Tang tiên sinh có "xuất thân nhà nghèo", dù có thích cũng sẽ không có kết quả tốt, có khi còn đau lòng, không bằng cứ như bây giờ.

Hai người vừa mới vào cửa, lùm cây nằm trong tầm tay bên cạnh phát ra thanh âm sột soạt, Vân Lục mắt sắc nhín thấy một góc truy y nhanh chóng lùi vào trong bụi.

Dù sao hiện tại cũng đang ở dưới mái hiên, Vân Lục lập tức cầm cây dù quăng một cái, rồi phóng theo. Nhiễm Nhan dừng chân, trợ mắt nhìn Vân Lục nhào vào bụi cây.

Bụi cây khá rậm rạp, nhìn không thấy ai với ai, Nhiễm Nhan chỉ nhín thấy lá cây bị chấn động rơi xuống, bay đầy trời đầy đất. Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua, thấy đâu bên kia của bụi cây là cửa hông, nàng bước nhanh qua đó chặn ở cửa, miễn cho tên rình rập kia lại đào tẩu.

"Ngươi lén lút ở đây làm cái gì?" trong đám cây cối truyền ra tiếng Vân Lục mắng.

Nhiễm Nhan nao nao, nghe ngữ khí của nàng, hình như là có nhận thức người này, bèn bước lại nhìn.

Vân Lục tóm lấy cổ áo người nọ, đem nàng ta kéo ra khỏi bụi cây, phun ra một miệng lá cây, nỗi giận dùng dùng mà lắc tiêu ni cô còn đang giãy giụa, "Ta nói cho ngươi biết, lúc tỷ tỷ đem mấy tên sai vặt cào đến kêu cha gọi mẹ, ngươi còn chưa biết đi đâu, thành thật một chút cho ta."

Vân Lục thấy tiêu ni cô kia còn giãy dụa lung tung, lập tức phát bực, hung hăng tát một cái lên cái đầu tròn bóng của nàng ta.

"Ngươi sao lại đánh người? Bụi cây kia là cây trong am chúng ta, ta thích chui chỗ đó, ngươi dựa vào cái gì mà bắt ta?" tiêu ni cô quắc mắt ngẩng đầu, quật cường mà trừng Vân Lục.

Đây hoàn toàn là cưỡng từ đoạt lí, Vân Lục là người mà ngươi không nói lý, ta lại càng không nói lý, lập tức phản kích: "Ai kêu ngươi sóm không chui trẽ không chui, có tình ở ngay lúc nương tử nhà ta đi qua lại chui bên trong, ta thấy ngươi chui trong đó khó chịu, không vừa mắt ta, sao hả?"

"A ô ô ô" tiêu ni cô cãi không lại Vân Lục, dứt khoát quỳ rạp trên mặt đất khóc đến nước mắt nước mũi tèm lem, nghẹn ngào nói: "Ta sẽ nói cho sư phó, ngươi khi dễ ta!"

"Ngươi tên là gì?" thanh âm lạnh lùng của Nhiễm Nhan bỗng nhiên ngắt ngang tiếng khóc của nàng ta. Nàng nhận ra tiêu ni cô này chính là người thường ngày đưa cơm, ngày nào cũng lén lút ngó dáo dát.

Tiêu ni cô mặt đầy bùn đất, nước mắt chảy xuống thành vệt, một đôi mắt to nước mắt lung tròng, nhìn như con mèo con bẩn thiểu, tiếng khóc nghẹn ở trong cổ họng, giương mắt nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, ánh mắt kinh sợ nhưng vẫn kiên trì nhìn thẳng nàng, ách giọng nói: "Huyền Không."

"Có việc tìm ta hay chỉ là tò mò?" Nhiễm Nhan rũ mắt nhìn nàng, ánh mắt cùng ngữ khí đều bình tĩnh đến làm người hồi hộp, "Nghĩ kỹ rồi trả lời, nếu không sau này ngươi lại đến tìm ta hỗ trợ, ta nhất quyết sẽ không đáp ứng, ta cũng không phải nói giỡn."

Đây bất quá là Nhiễm Nhan thử nàng ta, nếu Huyền Không nghe vậy mà còn không nói, phỏng chừng còn có nguyên nhân khác.

Huyền Không bất an chớp chớp mắt, đầu gục xuống dưới, nhỏ giọng nói: "Ta...ta muốn thỉnh ngươi hỗ trợ, nhưng nhìn ngươi cả ngày mặt lạnh, quá đáng sợ"

Vân Lục lại gio tay tát lên cái đầu tròn bóng của nàng ta một cái, "Nương tử nhà ta đáng sợ ở đâu, chỗ nào đáng sợ hả?"

"Vốn là cảm thấy đáng sợ, hiện tại lại cảm thấy không đáng sợ bằng ngươi! Sư phụ nói ta có tuệ căn, ngươi đánh hỏng ngươi đèn được sao? Ta về sau nếu là bị ngốc đi một chút, sư phụ ta sẽ không tha cho ngươi." Huyền

Không nghiêm túc mà lén án Văn Lục.

Bộ dạng này của nàng ta, lại thêm mấy lời này, làm Văn Lục cười to, cuốn ngón tay búng cái đầu quả dưa của nàng một cái, "Ta không đánh ngươi, ta đòn ngươi."

"Văn Lục." Nhiễm Nhan vừa tức giận vừa buồn cười mà trừng mắt nhìn Văn Lục, búi tóc nàng dính đầy lá cây, hình tượng cũng không tốt hơn chút nào, vội nghiêm mặt lại, nói: "Ngưng hết đi."

"Ngươi tìm ta có chuyện gì?" Nhiễm Nhan cảm thấy tiểu ni cô này không có tâm cơ gì lớn, nếu thật có tâm cơ, cũng sẽ không bị lời đuôi liên tục như vậy, nhưng nếu là cố ý ra vẻ như vậy thì lại khá là đáng sợ.

Huyền Không hung hăng xoa đầu, đôi mắt tràn ngập kính sọ mà nhìn về phía Nhiễm Nhan, "Ta nghe các sư tỷ nói, ngươi chỉ cần sờ đến người chết, liền biết có phải là chết oan hay không, đến cả chết oan như thế nào cũng biết?"

Nhiễm Nhan nhíu mày, những ni cô kia đúng là quá nhảm chán, mất công đã làm người thanh tu đoạn trân duyên rồi mà mấy lời vô trách nhiệm như vậy cũng đi lan truyền lung tung được.

Chương 102: Tang thỏ ngốc ra đòn mạnh mẽ

"Các sư tỷ của ngươi đã tận mắt nhìn thấy sao?" Nhiễm Nhan không nhanh không chậm hỏi một câu.

Huyền Không sững sốt một chút, "Ta không biết."

"Ngươi đến cái này cũng không biết, sao dám khẳng định các nàng nói nhất định là thật?" nghiêm thi là một trò chơi nghiêm túc, Nhiễm Nhan thích nghiêm thi vì nó cho nàng cảm giác kích thích khi tìm kiếm bí ẩn của nguyên nhân tử vong, nhưng còn tùy trường hợp, không phải nàng không gặp được thi thể thì sẽ đi làm chuyện bao đồng.

Trợ giúp Lưu Phẩm Nhượng là bởi vì nó có lợi cho nàng, có được tất có mất, muốn ngẫu nhiên mượn chỗ dựa này, hy sinh thanh danh một chút thì có đáng gì? Đường triều cũng không phải triều đại nữ tử coi thanh danh như sinh mạng, nhiều "đàn bà đanh đá", "đồ phụ" thậm chí "dâm phụ" như vậy, cũng vẫn sống tốt đó thôi, đâu phải đụng một chút là đem các nàng nhét lồng heo, chỉ là phải chịu đựng được áp lực dư luận mới sống được.

Còn tiểu ni cô này, Nhiễm Nhan cũng không phải lại đây để phô độ chúng sinh, quản không được nhiều chuyện như vậy.

"Người xuất gia không nói dối, sư phụ đều dạy chúng ta như vậy." Tiểu ni cô hiển nhiên tin tưởng không nghi ngờ các sư tỷ của nàng, cố chấp mà cảm thấy phàm là người xuất gia nói thì đều là chân lý.

"Ngươi thật sự có tuệ căn sao?" Nhiễm Nhan hơi nhường mày, biểu tình nhàn nhạt, nhưng ai cũng có thể nhìn ra là nàng nghi ngờ.

Huyền Không phòng má, một đôi mắt tròn xoe trừng Nhiễm Nhan: "Đương nhiên, ngươi không tin thì có thể đi hỏi sư phụ ta."

"Phật nói phô độ chúng sinh, mặc kệ có oan khuất gì, ngươi tụng kinh nhiều hơn, cầu Phật siêu độ không phải là được rồi sao? Người cả chuyện này cũng không hiểu rõ, không bỏ xuống được, ta cho rằng, sư phụ ngươi là cảm thấy ngươi quá ngốc, cho nên tâm địa từ bi mà mở miệng an ủi ngươi thôi." Nhiễm Nhan chậm rì rì mà nói ra câu này, ánh mắt bình đạm quét qua Huyền Không một cái, xoay người nói với Văn Lục: "Chúng ta đi thôi."

"Sư phụ sẽ không gạt ta." Huyền Không cảm thấy lời của Nhiễm Nhan tựa hồ rất có đạo lý, nhưng nàng ta lại rất muốn cầu Nhiễm Nhan trợ giúp, nhất thời trong lòng loạn lên, trên mặt vẫn quật cường mà cãi một câu.

"A, chắc là vậy." Nhiễm Nhan dừng chân, quay người lại nhẹ nhàng liếc

mắt nhìn Huyền Không, giống như hoàn toàn không tin, "Ngươi nếu là suy nghĩ cẩn thận, cũng nói không chừng là sư phụ ngươi chưa từng lừa ngươi."

Nhiễm Nhan đoán chắc Huyền Không rất để ý chuyện "tuệ căn" này, lại thấy nàng ta tính tình bướng bỉnh, vì thế liền dùng phép khích tướng với nàng ta.

Nhiễm Nhan kỳ thật biết Huyền Không theo dõi mình năm lần bảy lượt, chuyện muôn cầu đơn giản chỉ là nghiệm thi, hơn nữa là người mà nàng ta tương đối coi trọng. Nhưng Huyền Không nếu đã xuất gia, Nhiễm Nhan lại thấy nàng ta tâm tư quá đơn thuần, tốt hơn là không cần chịu những nỗi khổ yêu hận kia đi.

Phàm là những chuyện dính tới chết chóc, thì không có chuyện nào thư thái được. Cho dù có trùng trị được hung thủ, cũng chỉ vui vẻ được lúc đó, khi chuyện qua đi, mỗi lần nhớ lại cũng chỉ cảm thấy đau lòng mà thôi.

Cho nên Nhiễm Nhan cũng mặc kệ Huyền Không oa oa kêu la, dẫn Văn Lục đi thẳng về viện.

Văn Lục nhìn trộm Nhiễm Nhan, trong lòng lại lần nữa nhận thức nương tử nhà mình, thầm nghĩ, không ngờ tới nương tử mà nhẫn tâm lên, thì một chút cũng không dây dưa.

Vào đến trong viện, Nhiễm Nhan dặn dò Văn Lục: "Hồi thăm một chút thử vườn ngọc trâm đằng sau kia là của ai?"

Vườn hoa kia diện tích rất lớn, chiếm hơn phân nửa cái triền núi, nhưng nhìn sạch sẽ chỉnh tề, không giống như là mọc hoang.

Văn Lục ứng tiếng, tức khắc xoay người đi ra ngoài, khi đi tới cửa, Nhiễm Nhan lại kêu: "Quay lại đi, không cần hỏi thăm."

Văn Lục nghe lời quay lại, trong lòng lại cảm thấy kỳ quái, bất quá là việc nhỏ mà thôi, phải đắn đo nhiều vậy sao?

Có câu nói, chuyện không liên quan đến mình thì bỏ qua, có thể không dính vào thì tuyệt đối không cần dính vào. Nhiễm Nhan quyết định là sẽ bàng quan, Lưu Thủ Sử nếu có lại đây thỉnh nàng đi hỗ trợ, nàng cũng sẽ không cự tuyệt, tội gì mà phải vô duyên vô cớ đi làm gương cho binh sĩ?

Nhiễm Nhan từ trước đến nay đúng là có thể kiểm soát được bản thân khá tốt, nàng nói mặc kệ, thì thật sự không nhúng tay. Thời gian sau đó, chỉ ngẫu nhiên ở thời điểm uống trà ngắm cảnh sẽ suy nghĩ về vụ án một chút, phân tích từng vết thương trên thi thể, bất quá là để bản thân giải trí mà thôi.

Chuyện này cũng bị gác lại, Nhiễm Nhan mỗi ngày chỉ đọc sách, học y lý

của trung y, chép kinh, trong lúc đó còn bị Hình Nương buộc luyện tập chơi cờ, pha trà, thêu thùa, phú thơ.

Chuyện có tính nghệ thuật cao như pha trà, Nhiễm Nhan thật sự làm không nổi, trải qua một hồi dạy dỗ của Hình Nương, hương vị trà nàng pha ra cũng miễn cưỡng qua cửa, chỉ là tư thế kia, luôn quá cứng nhắc, hơn nữa mỗi lần Nhiễm Nhan chuyên chú làm việc gì, biểu tình vô cùng nghiêm túc, một gương mặt người chết cứng đơ, cả người tản ra hơi thở 'người sống chờ già', làm người khác nhìn thấy ớn lạnh, vì thế Hình Nương liền cảm nàng từ nay về sau không được pha trà, đặc biệt là trước mặt phu quân tương lai, tuyệt đối là không thể.

Rồi sau đó là thêu thùa, đây là tay nghề nguyên chủ học rất tốt, Nhiễm Nhan kế thừa năng lực của nguyên chủ, thêu hoa đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là Hình Nương nhìn tư thế của nàng thấy sao cũng có chút quái dị. Vốn dĩ thêu hoa nên nhẹ nhàng dịu dàng mà thêu, thì mới thể hiện được nét nhu mĩ của nữ nhân, kết quả tới lượt Nhiễm Nhan, vừa nhanh chóng vừa mạnh bạo, cùng với phong cách khâu thi thể thường ngày của nàng không khác nhau lắm, cũng may Hình Nương chưa thấy qua cảnh Nhiễm Nhan khâu lại cơ thể người.

Phú thơ thì đậm thảng vào nhược điểm lớn nhất của Nhiễm Nhan, nếu nói thêu thùa là bản năng còn lưu lại của thân thể, thì phú thơ lại phải dùng đầu óc, linh hồn cũng đã thay đổi, tài năng của nguyên chủ một chút cũng không lưu lại cho nàng. Nhiễm Nhan vắt hết óc, moi hết lòng, đem tất cả thơ cô mình nhớ được ra nghĩ qua hết một lần, đem câu này cảm qua bài kia, mười ngón tay đều bẻ muôn gãy.

Cuối cùng Hình Nương cũng chỉ nói được một câu, "Nương tử gia, biết chữ, hiểu lý lẽ là được rồi."

Duy nhất một chuyện Nhiễm Nhan có thể làm tốt hơn nữa thích làm, chỉ còn lại đánh cờ, nhưng cố tình Hình Nương lại cảm thấy cái này kỳ thật có cũng được không có cũng không sao.

Hình Nương sửa cũ thành mới mà hành hạ Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan liền bắt đầu tra tấn mấy thị tỳ.

Những ngày Nhiễm Nhan bị tra tấn và tra tấn người khác kéo dài hơn nửa tháng. Nhiễm Vân Sinh trong thời gian này cũng lén tới thăm Nhiễm Nhan bốn năm lần, trên mặt luôn mang theo vẻ mỉm cười nhàn nhạt. Nhiễm Nhan cũng không hề mở miệng dò hỏi hắn chuyện hôn sự, chỉ âm thầm phái người hỏi thăm.

Nhiễm Vân Sinh không phải là người dễ bị cho vô tròng, nên hôn sự hai nhà Nhiễm Tề vẫn còn đang bàn, mà chậm chạp chưa ra kết quả.

Trung thu đã cận kề, Nhiễm Nhan ở am thanh tu đã nhiều ngày, bởi vì nàng trong khoảng thời gian này mai danh ẩn tích, lời đồn đãi về nàng liền bị mấy chuyện bát quái khác dần dần thay thế. Mới nhất đúng đầu, không gì hơn vụ án mạng phát sinh ở gần chùa Vân Tòng.

Bởi vì trong vòng hơn nửa tháng này, không ngờ lại phát hiện hai khôi nam thi. Lưu Phẩm Nhượng vẫn chưa nhớ Nhiễm Nhan qua nghiệm thi, bất quá nghe nói hai người kia cũng là vừa "xong chuyện" liền bị người khác đánh chết, gần đó cũng có bó hoa và tóc.

Tệ hơn, làm cho Lưu Phẩm Nhượng sút đầu mẻ trán không chỉ có như vậy, trong triều có người buộc tội hắn quản chế bất lợi, khiến thành Tô Châu lâu nay an ninh tốt lại liên tiếp phát sinh đại án. Trong lúc này, Trường An cùng với toàn bộ vùng Giang Nam, Hoài Nam gà bay chó sủa, nơi nơi đều là nghị luận sôi nổi, vụ án cũng bị lan truyền đến thần thần quý quý.

Việc này làm dậy lên nghi ngờ về năng lực quản lý của Lưu Phẩm Nhượng, mà không còn là vấn đề phải phá được hay không phá được án nữa. Cho nên cũng coi như được thanh nhàn, Nhiễm Nhan dẫn theo mấy thị tỳ đi thu thập thảo dược khắp núi.

Hôm nay xong bữa tối, Nhiễm Nhan như cũ mà ngồi dưới hành lang chơi cờ với Ca Lam.

Các nước cờ của Nhiễm Nhan nhìn thì bình thường, lại vô cùng kín đáo, thận trọng từng bước, công thủ thoả đáng, rất khó tìm ra sơ hở, mà nước cờ của Ca Lam lại giảo quyết bí ẩn, chiêu thức đôi khi cũng liêu mạng, nhiều lần tập kích bất ngờ, trình độ hai người vậy mà ngang nhau, mỗi lần đều là giằng co không đi tới đâu, hoà là chiếm đa số.

"Nương tử, Thập Lang tới."

Ván cờ vừa mới bắt đầu vẫn còn từ bình bát ổn, vẫn là đề phòng nhau, cục diện là đánh vào căn cơ, Văn Lực đã nhỏ giọng chấn ngang ván cờ của hai người.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu đang muốn trả lời, đã nhìn thấy Nhiễm Vân Sinh đang đứng trong viện cười khanh khách mà nhìn nàng, kinh ngạc nói: "Đã

trẽ thê này, Thập ca vào bằng cách nào?"

"A Nhan đã quên, công phu trèo tường của Thập ca là không ai có thể so sánh." Nhiễm Vân Sinh bước tới, cúi đầu nhìn nhìn cục diện trên bàn cờ, cũng không nghĩ gì thêm.

"Gần đây không quá an toàn, hung thủ chuyên giết mây lang quan trẻ tuổi, Thập ca như vậy thật làm người ta lo lắng." Nhiễm Nhan không có tham gia vụ án, nhưng nghe nói mây lang quân bị giết kia đều có diện mạo tuấn tú, nhìn bộ dạng này của Nhiễm Vân Sinh, nàng liền cảm thấy rất không an toàn.

"Ta là tới báo tin vui." Nhiễm Vân Sinh đuôi lông mày khéo mắt đều là ý cười, "Vốn là tính ngày mai mới lại, nhưng ta thật sự nhịn không được muốn nói cho ngươi."

Nhiễm Nhan hơi giương môi, cười nhạt nói: "Hôn sự của Thập ca cùng Tề thị thất bại?"

Nhiễm Vân Sinh cong ngón tay búng lên cái trán tron bóng của nàng, sủng nịch nói: "Ta còn nói ngươi định tiếp tục giả không biết đến khi nào.

Chuyện này kéo thêm mấy ngày là được, chờ ta ăn xong trung thu, cùng phụ thân trở về Trường An, chuyện liên hôn cũng chỉ có thể từ bỏ. Vốn dĩ việc hôn nhân này, mây tộc lão cũng rất khó đồng ý."

Nhiễm Vân Sinh vừa nhắc nhở, Nhiễm Nhan nghĩ lại một chút cũng liền minh bạch, Nhiễm Bình Dụ chính là tòa đại kim sơn, một nửa chi phí của Nhiễm thị gia tộc đều dựa vào hắn chống đỡ, Nhiễm Bình Dụ chỉ có một mình Nhiễm Vân Sinh là con vợ cả, tương lai gia nghiệp tất nhiên là muôn giao vào tay hắn. Nếu nhà mẹ đẻ của chủ mẫu tương lai là đại tộc, Nhiễm Vân Sinh sẽ không dễ khống chế như vậy nữa, điểm này, mây tộc lão của Nhiễm thị không có khả năng ngồi yên mặc kệ. Cho nên thê tử của Nhiễm Vân Sinh, nhất định không thể là nương tử nhà cao cửa rộng.

Nhiễm Nhan sau khi nghĩ thông suốt, cảm thấy vừa bi ai lại may mắn.

"Tang tiên sinh thật là không làm ta thất vọng." Nhiễm Vân Sinh đuôi lông mày khéo mắt đều là ý cười, hiển nhiên trong lòng đang cực kỳ cao hứng. Nhiễm Nhan có chút dự cảm bất hảo, mỗi lần nàng dính vào con thỏ ngọc kia, tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện gì tốt.

Quả nhiên, nàng bên này vừa nghĩ xong, Nhiễm Vân Sinh liền vui rộn rực mà quất cho nàng một cú cực nặng, "Tùy Viễn tiên sinh hướng đại bá cầu hôn rồi!"

Tin tức này tới quá đột nhiên, quá ngoài ý muốn, quá chấn động. Tuy Nhiễm Nhan là người thản nhiên mặt không đổi sắc cũng không đứng vững

được, Văn Lục cũng sững sót một chút, sau khi vội vàng tiến lên đỡ lấy nàng, quay đầu hỏi Nhiễm Vân Sinh nói: "Tùy Viễn tiên sinh? Tang Thần? Tự Tùy Viễn? Chu gia thôn mới tới thực sự? hắn làm sao dám...không phải là trùng tên đi?"

Một thực sự xuất thân hàn vi, làm sao dám mạo muội đến thế gia đại tộc cầu thú đích nữ của người ta.

"Tang tiên sinh là con vợ cả của Bác Lăng Thôi thị Lục phòng, cưới A Nhan nhà chúng ta, là chúng ta trèo cao, đây là cửa hôn sự tốt a!" Nhiễm Vân Sinh thấy bộ dáng Nhiễm Nhan cũng không phải quá vui vẻ, chần chờ một chút, nói: "Tang tiên sinh thật sự rất có thành ý, chỉ là lẽ gặp mặt, liền tăng đại bá mười khói nghiên mực bùn lắng..."

Nhiễm Nhan tức khắc huyết khí dâng lên, nếu là Tang Thần đang ở trước mặt, mười khói nghiên mực bùn lắng cũng ở trước mặt, nàng thật sự sẽ cầm lên mà quăng chết hắn.

Chương 103: Giá trị bạc triệu

Nhiễm Nhan biết, Tang Thần dám đi cầu thân, thật đúng là không phải bởi vì coi trọng xuất thân môn phiệt đại tộc, hắn căn bản không coi mình là người của Bác Lăng Thôi thị. Đã là như vậy, Nhiễm Nhan cũng thật sự rất muốn túm cổ áo hắn quát hỏi một chút, cái đầu thoát tuyến kia của hắn là nghĩ cái gì?

"Tên nhị hóa kia!" Nhiễm Nhan nghẹn một cục lớn trong cổ họng, nhịn không được bạo ra một câu chửi thề, oán hận nói: "Hắn trừ bỏ nghiên mực thì không đưa cái gì khác! Dựa vào mười khối nghiên mực chạy tới cầu thân, hắn coi ta là cái gì?"

Ở đây không ai nghe hiểu "Nhị hóa" là cái gì, nhưng đều nhìn ra Nhiễm Nhan rất không thoải mái.

Nhiễm Vân Sinh cho rằng Nhiễm Nhan là ngại Tang Thần không tôn trọng nàng, vội vàng giải thích nói: "Nghiên mực bùn lăng do Tang tiên sinh thân thủ làm ở trên thị trường dù ra giá cũng không có ai bán, ở thành Trường An có giá lên tới mấy ngàn quán, mười khối nghiên mực bùn lăng chỉ để làm lỗ gắp mặt, đúng là vô cùng quý trọng."

Mấy người Hình Nương bị những lời này của Nhiễm Vân Sinh chấn đến ngẩn ra, chờ phục hồi tinh thần lại, không khỏi vui mừng ra mặt.

Hình Nương vui vẻ nói: "Lang quân nên đồng ý, lão nô thấy Tang tiên sinh nhân phẩm tướng mạo đều tốt, vốn nghĩ là xuất thân kém không được tốt, không nghĩ tới lại là con vợ cả của Bác Lăng Thôi thị Lục phòng, người ta như vậy thì nên giữ cho chặt a."

Văn Lục cùng Hình Nương vây quanh Nhiễm Vân Sinh mồm năm miếng mười mà hỏi, cả Ca Lam cũng vui tươi hớn hở mà chồm qua, còn Nhiễm Nhan sắc mặt xanh mét thì bị vắng vẻ ở một bên.

Nhiễm Nhan nghĩ đến nửa đời sau mà sống cùng một người như vậy, thì chắc tức nghẹn đến muôn hộc máu, nếu ngày nào cũng như ngày nào, mỗi ngày đều bị chọc tức vài cú, thì bị đoán thọ cũng vài thập niên.

"Đại bá chưa có vội vã đáp ứng." Nhiễm Vân Sinh nói.

Trên mặt Hình Nương, Văn Lục, Ca Lam đều là kinh ngạc, Bác Lăng Thôi thị a! Cả Nhiễm Nhan cũng có chút kinh ngạc, Nhiễm Văn trừ phi điên rồi mới không đáp ứng.

Hình Nương nhíu mày nói: "Chẳng lẽ lang quân bắt công đến cỡ này? Là muốn đem Nhiễm Thập Bát nương gả qua đi?"

Đầu óc Nhiễm Nhan tức khắc tỉnh táo, nàng không ngờ tới Tang Thần kia bộ dạng héo héo túng túng, mà xuống tay rất nhanh nhẹn, bắt quá là đỗ hai lân đít khỉ, liền dám đơn độc một mình mà đi cầu thân. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy không có biện pháp giao lưu với người bốn lân đậu trạng nguyên như hắn. Trong óc nàng không ngừng xét qua đủ loại hình ảnh, bộ dáng hắn nghiêng đầu 45 độ ngửi hoa, bộ dáng hắn trọn trắng mắt té xiu, bộ dáng hắn ngạnh cổ cùng người khác cãi nhau, bộ dáng hắn muốn nói lại thôi, bộ dáng muốn nói lại thôi rồi lại cố nhịn không nói, bộ dáng hắn vẻ mặt vô tội, bộ dáng nghe nói chuyện hoàn toàn không nghe tới trọng điểm... Nhiễm Nhan như đứng đống lửa, như ngồi đống than, nhíu mày hỏi: "Hắn hiện tại ở nơi nào?"

Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy chính mình chưa từng cho hắn bất luận cái hiểu lâm ái muội gì, cũng không biết con thỏ này có cong dây thần kinh nào bị gắn sai rồi, vậy mà lại chạy tới cầu thân. Nàng thật muốn lập tức đi hỏi một chút, có cái sai làm gì, nàng về sau nhất định quyết tâm sửa đổi lỗi làm, thay đổi triệt để, một lần nữa làm người!!

Nhiễm Nhan thật sự chưa từng mất bình tĩnh đến như vậy, ngay cả lúc trước bị chỉ hôn cho Tân Tú lang, cũng là nghĩ cùng lầm thì vung chút dược phế hắn đi, nhưng lần này thì đúng là gồng không nổi. Nhiễm Nhan thật sợ ngày nào đó bị Tang Thần chọc tức điên rồi, thật sự sẽ giết người phanh thây.

Màn đêm vừa buông xuống, bên trong thành Tô Châu.

Lúc này toàn bộ Nhiễm phủ đèn đuốc sáng trưng, Nhiễm Văn từ chỗ Nhiễm Bình Dụ biết được thân phận của Tang Thần, vui đến không khép miệng được, đang giữ hắn lại tham gia tiệc tối.

Đàn sáo du dương, trong bữa tiệc ly trù đan xen, người của Nhiễm thị cơ hồ đều đến đông đủ, một phòng tràn đầy người. Nhiễm Văn vì việc Nhiễm Nhan làm ngổ tác mà mất hết mặt mũi, trước mặt các tộc lão nói chuyện đều yếu đi ba phân. Bác Lăng Thôi thị bỗng nhiên tới cầu hôn, làm hắn vừa mừng vừa sợ, đương nhiên muốn tuyên truyền khắp nơi một phen. Nhiễm Văn nỗ lực đè nén nội tâm mừng như điên, quay đầu gật nhẹ với Tang Thần.

Tang Thần lập tức gật đầu đáp lễ. Hữu lễ như vậy, làm cho Nhiễm Văn càng thêm có mặt mũi, trong lòng thật sự hận không thể lập tức lôi Tang Thần đến nhà môn lập hôn thư, nhưng vì thể diện của Nhiễm thị, chuyện này vẫn cần phải nghiêm túc, nghiêm túc mà "thương thảo" một chút, biểu hiện là

nhà bọn họ cũng rất rụt rè, đối với chuyện trèo cao lên Bác Lăng Thôi thi này kỳ thật không quá coi trọng.

Ngược lại với Nhiễm Văn, Cao thị tươi cười càng thêm hòa ái dễ gần, đối với Tang Thần hỏi han ân cần, không có chút nào vì đối phương là môn phiệt đại tộc mà luống cuồng. Bất quá trong lòng nghĩ như thế nào thì chỉ sợ có mình bà ta biết, tuyệt đối sẽ không cao hứng. May mắn nay bà ta bạc đãi Nhiễm Nhan như thế, nếu Nhiễm Nhan thật sự gả đi Bác Lăng Thôi thi, có thể có chỗ tốt cho bà ta sao? Việc này, thật là phải hảo hảo cân nhắc cân nhắc.

"Tùy Viễn tiên sinh nhân tài như thế có thể coi trọng A Nhan nhà ta, thật sự là tạo hóa của nàng, sáng sớm ngày mai ta liền sai người đi Ánh Mai am hỏi một câu tâm ý của nàng. Nghĩ Tùy Viễn tiên sinh lương đồng chi tài trăm năm mới ra một người như vậy, A Nhan cũng sẽ vui mừng, bất quá, sự tình quan hệ đến chung thân của A Nhan, ta đây làm cha, cũng không thể toàn quyền thay nàng làm chủ! Thỉnh Tang tiên sinh thứ lỗi..." Nhiễm Văn chỉ khen Tang Thần có tài, lại một chữ cũng không đề cập tới Bác Lăng Thôi thi, ý trong lời muốn nói rõ cho hắn: Ta rất vừa ý ngươi, tuyệt đối không phải bởi vì nhà ngươi là môn phiệt đại tộc.

Tang Thần trịnh trọng chắp tay thi lễ nói: "Ngài nói đúng rồi, chuyện đại sự này nên hỏi qua ý tứ của Nhiễm Thập Thất Nương. Tiểu bối xuất thân hàn vi, gia cảnh bần hàn, lại không có nhất quan nửa chức, có thể được ngài xem trọng, thật sự thiện không dám nhận."

Tang Thần thận thùng đến mặt đỏ tai hồng, hôm nay hắn đến đây, thật sự là đã dùng hết toàn bộ dũng khí nửa đời trước.

Nhiễm Văn sững sốt một chút, lại cảm thấy Tang Thần khẳng định là đang khiêm tốn, hoàn toàn không có đem lời hắn nói để ở trong lòng, "Tùy Viễn tiên sinh mấy lần liên tiếp khảo trúng Trạng Nguyên, thật là trước nay không có, sau này cũng chưa chắc đã có, đánh giá chính mình như vậy thật sự là tự coi nhẹ mình."

Mọi người bên cạnh phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy."

Tang Thần nhất nhì khách sáo đáp lễ với mọi người, "Không dám, không dám."

Nhiễm Văn cười tím mà xoa chòm râu, nhìn Tang Thần, vẻ mặt phảng phất như đang nói: Tiểu tử, ngươi cứ tiếp tục giả vờ đi.

Nhiễm Bình Dụ ngồi đầu tiên bên phải, chậm rãi phẩm rượu. Trong mấy hoạt động vui mừng ở Đường triều, ngồi bên trái là dành cho quý tộc, trong chuyện phúng viếng tang sự, thì lại tôn trọng bên phải, đương nhiên cũng tùy tình hình, vị trí đâu bên phải cũng là chỗ không tồi. Hắn là một thương nhân, tuy rằng chiếm vị trí này trong bữa tiệc, lại biết rõ mấy người cùng tộc này bất quá là nhìn chăm chăm tiền tài trong tay hắn, đáy lòng bọn họ căn bản vẫn khinh thường hắn, cho nên cũng không cần thiết phải lên tiếng, bởi vì hắn là sỉ nhục của Nhiễm thị nhất tộc, nhưng cũng là một cây trụ cột của bọn họ.

Với ánh mắt nhìn người của Nhiễm Bình Dụ, cảm thấy Tang Thần cũng không phải là khiêm tốn mà nói như vậy. Bất quá người xuất thân từ thế gia đại tộc, công phu mặt ngoài đều làm được rất tốt, Nhiễm Bình Dụ nhất thời cũng không dám kết luận, huống hồ nhìn tướng mạo người này, có vẻ hiền lành trung hậu. A Nhan có thể gả cho hắn, không coi là chuyện xấu.

Nghĩ như vậy, Nhiễm Bình Dụ cũng không có ra mặt thăm dò, sau hôm nay có rất nhiều cơ hội để thử, cần gì phải chọc cho huynh trưởng mất vui.

Bên này hoà thuận vui vẻ, trò chuyện với nhau thật vui, ngoài thành trên lưng chừng núi Nhiễm Nhan đã mấy lần muôn bạo tẩu.

"Thập ca, ta..." Nhiễm Nhan vừa mới há mồm, liền bị Nhiễm Vân Sinh ngắt lời, "A Nhan, Thập ca nhìn ra được ngươi đối với Tùy Viễn tiên sinh cũng không có tình ý, chỉ là ta là huynh trưởng của ngươi, không thể không nói lời thật lòng, Tùy Viễn tiên sinh gia thế như thế, tuấn tú lịch sự như thế, hơn nữa giữ mình trong sạch, không giống như những con cháu quyền quý khác, không chơi gái thì cũng chơi bời lêu lổng, không một ai đáng tin cậy, ngươi cứ thử nhìn xem Tân Tú lang kia. Tùy Viễn tiên sinh thật là phu quân khó tìm, việc này ngươi trăm triệu lần không thể tùy hứng, cần phải quý trọng người trước mắt."

Nhiễm Nhan trong lòng nóng nảy cũng xiù bót một chút, nàng ngồi trở lại dưới hành lang, nhìn Hình Nương vui đến mức khóc rồi lau nước mắt, Ca Lam cùng Văn Lực cũng hai mắt tỏa sáng mà nhìn chăm chăm nàng, thậm chí cả Tiêu Mẫn cũng vô cùng vui mừng... vì thế không khỏi nghĩ, chẳng lẽ kiếp trước mình gả không ra, chính là bởi vì yêu cầu quá hà khắc?!

Chương 104: Đi với ta đi

Nhiễm Nhan lặng lẽ ngồi dưới ở hành lang, sau khi nhú mày suy nghĩ thật lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu nói với Nhiễm Vân Sinh: "Thập ca, ta không thể gả cho hắn."

Mặc kệ Tang Thần có thừa nhận chính mình là con cháu Bác Lăng Thôi thị hay không, người ngoài vẫn cho là như vậy, cho nên trên đỉnh đầu của hắn khối kim tự chiêu bài này vẫn lấp lánh tỏa sáng.

Không phải Nhiễm Nhan không biết tốt xấu, mà nàng đây là có trách nhiệm đối với chính mình, đối với nhân sinh của người khác. Tang Thần là người lương thiện, tuy rằng thường xuyên chọc nàng bạo nộ, nhưng cũng không đến mức phải đi thương tổn hắn. Nhiễm Nhan kiếp trước kiếp này một lần luyến ái chính thức cũng không có, nhưng nàng đã từng yêu thầm qua không ít người, nàng rất rõ ràng loại nam nhân mình thích, miễn cưỡng cùng Tang Thần ở bên nhau, đối với cả hai đều là một loại thương tổn.

"A Nhan" Nhiễm Vân Sinh gọi tên nàng, lại nhìn về phía Hình Nương, ý tứ là nhờ Hình Nương nhanh nhanh mà khuyên nhủ nàng.

Thấy Hình Nương gật đầu, Nhiễm Vân Sinh nói: "Ngươi nghiêm túc suy xét một chút, ta về trước."

Nhiễm Vân Sinh thở dài một hơi, kỳ thật muôn không đồng ý việc hôn nhân này cũng vạn phần gian nan, Bác Lăng Thôi thị là ai? Ngoại trừ vương tộc Lý thị cùng với hậu tộc Trưởng Tôn thị, Bác Lăng Thôi thị thực chất là đệ nhất đại tộc. Cơ hội nếu đã đưa đến trong tay Nhiễm thị, đại bá cùng các tộc lão đều sẽ không buông tay, dù có phái trói, cũng sẽ đem Nhiễm Nhan trói lại đưa lên kiệu hoa.

"Ta đưa ngươi đi, gần đây quá không an toàn" Nhiễm Nhan đứng dậy nói. Nhiễm Vân Sinh xuy xuy cười, "Ngươi nói gì vậy, ngươi đưa ta ra ngoài, chờ lát nữa khi ngươi trở về chẳng lẽ ta lại không lo lắng sao? Yên tâm, ta mang theo mười mấy hộ vệ mà."

"Vậy Thập ca mau trở về đi, trói lại tôi nữa thì ta sẽ càng lo lắng." Nhiễm Nhan thúc giục nói. Mười mấy hộ vệ thoát nhìn thì rất nhiều, nhưng tên hung thủ chuyên giết mấy lang quân trẻ tuổi kia nếu cũng là cao thủ như Tô Phục, sợ là có thêm mười mấy người nữa cũng vô dụng.

Tiễn Nhiễm Vân Sinh đi, Hình Nương lại đi qua muốn khuyên nhủ Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan minh bạch ý tứ của nàng, vãy vãy tay nói: "Có chuyện gì ngày mai rồi nói sau, ta mệt mỏi."

Dứt lời, đi thẳng vào phòng ngủ. Hình Nương thở dài, thầm nghĩ việc này cũng không vội, ngày mai rồi nói cũng vậy thôi, nên cũng tùy nàng.

Hình Nương các nàng cũng biết Nhiễm Nhan trong lòng không thoái mái, cho nên sau khi hầu hạ nàng lên giường thì không quấy rầy nữa, làm xong chuyện của mình rồi cũng mạnh ai nấy đi nghỉ ngơi.

Nhiễm Nhan nhắm mắt nằm ở trên giường một lát, vẫn không buồn ngủ chút nào. Bèn khoác áo lụa, mở cửa sổ đึng sau ra ngắm vườn ngọc trâm dưới ánh trăng bên ngoài.

Đã đầu tháng Tám, hoa ngọc trâm nở càng rộ, vừa mới đẩy ra cánh cửa sổ, mùi hương tươi mát tức khắc ập vào mặt, mang theo cái lạnh lẽo của mùa thu, đem bức bối dưới đáy lòng Nhiễm Nhan vuốt phẳng.

Vầng trăng cong cong treo trên trời cao, ánh trăng không quá sáng, chỉ có thể mơ hồ mà nhìn thấy một mảnh trăng nơi xa xa, bóng cây rì rì đong đưa, giống như ác ma đang giương nanh múa vuốt, thường xuyên truyền đến vài tiếng côn trùng kêu, cảnh vật có vẻ yên tĩnh đáng sợ.

Nhiễm Nhan rót cho mình chén nước, quỳ ngồi ở trước cửa sổ nhìn ra ngoài hồi lâu, cảm thấy bắt đầu có chút buồn ngủ, mới duỗi tay đem cửa sổ đóng lại, rồi nằm lại trên giường. Vừa mới nhắm mắt lại, gò má bỗng nhiên cảm giác được một cơn gió nhẹ, nàng mở choàng mắt, đối diện một đôi mắt u lãnh phiếm lam sẫm.

Hắn một thân hắc y, treo ngược trên xà nhà, ngũ quan như điêu khắc trong bóng đêm càng mang vẻ thâm thúy thần bí, lại vẫn tuấn mỹ như vậy.

"Tô Phục," Nhiễm Nhan thấy hắn hình như hơi cong khóe miệng, mặc dù biên độ rất rất nhỏ, nhưng chưa từng tránh nổi cặp mắt của Nhiễm Nhan.

"Thật là lớn mật." thanh âm Tô Phục lạnh băng, thăng bằng nhìn chăm chăm nàng nói: "Ngươi có biết, mới vừa rồi có người đứng ngoài cách cửa sổ không xa? Nếu hắn muốn, lúc nào cũng có thể vọt vào giết ngươi."

"Là ai?" Nhiễm Nhan mới vừa rồi cũng có cảm giác, không phải là nàng thật sự phát hiện ra, mà là trực giác của con người đối với nguy hiểm.

"Không biết." Tô Phục từ trên xà nhà nhảy xuống, đứng ở bên giường nhìn xuống nàng, "Ngươi phải gả cho người ta?"

Không biết có phải ảo giác của Nhiễm Nhan hay không, trong thanh âm

luôn lạnh lùng của Tô Phục tựa hồ mang một thứ gì đó không thể nói rõ, rất nhạt rất nhỏ, giống như trên mặt hồ chết lặng đã lâu bỗng nhiên gợn lên một vồng sóng nhỏ.

"Ngươi như thế nào lại biết?" Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm đôi mắt hắn, không định bỏ qua một tia cảm xúc dao động nào.

Tô Phục quỳ ngồi xuống, tà áo rộng tốc lên, ở trong không trung vỡ ra một đường cong vô cùng xinh đẹp, theo động tác ngồi xuống của hắn mà chậm rãi trôi lên trên sàn nhà, "Chỉ cần ta muốn biết, không có gì khó. Bất quá người kia tự mình cõng một cái tay nải lớn đi gõ đại môn Nhiễm phủ, ngay từ đầu ta thật đúng là không đoán ra được hắn đây là đi cầu hôn."

Gân xanh trên trán Nhiễm Nhan nổi lên, tức khắc từ trên giường bật dậy, hung hăng trừng mắt với Tô Phục, thanh âm bình bình nói: "Không được nhắc tới hắn với ta."

Tô Phục vẫn bộ dáng lạnh như băng, lại đột nhiên nói: "Đi với ta đi."

"Đi chỗ nào?" Nhiễm Nhan sững sót một chút, chợt nhướng mày, sẽ không lại là nửa đêm kéo nàng đi nghiệm thi đi?

Trong phòng lặng im, Tô Phục tựa như một pho tượng, cả một động tác rất nhỏ cũng không có, chỉ là yên lặng nhìn Nhiễm Nhan, môi mỏng hơi mím lại. Qua chừng hai giây, chậm rãi nói: "Ta nghĩ kỹ lại rồi, cũng không có đại sự gì, không cần ngươi hỗ trợ."

Nhiễm Nhan nhìn hắn đứng dậy, vén mành lên đi ra ngoài. Màn trúc đong đưa, Nhiễm Nhan thấy một thân xác y dừng lại bên ngoài màn trúc, bỗng nhiên mí mắt có chút nặng, lập tức chụp lấy khăn trên giường che lại mũi miệng, nhưng vẫn ngã quy ỷ trên giường.

Tô Phục đứng ở ngoài mành trong chốc lát, rồi quay trở vào trong, ánh mắt trầm lãnh trở nên có chút ôn nhu.

"A Nhan." Môi mỏng hé mở, chỉ phun ra hai chữ này.

Nhiễm Nhan đang giả bộ bất tỉnh đáy lòng run lên, thanh âm lạnh nhạt mà có từ tính của hắn, gọi tên nàng có vẻ đặc biệt êm tai, làm nàng rất muốn mở to mắt mà nhìn thử Tô Phục hiện tại là dùng biểu tình gì mà gọi tên nàng, nhưng vì muốn biết hắn tại sao lại hạ mê dược, vẫn là cố gắng nhịn xuống.

Chẳng qua một tiếng "A Nhan" này, lại làm đáy lòng Nhiễm Nhan cảm thấy như bạn cũ nhiều năm không gặp nhau.

"Ta lần đầu tiên có chút hồi hận, vì sao lúc trước không nhập sĩ." Tô Phục cúi người, ngón tay thon dài mang vết chai thật dày, nhẹ nhàng lướt qua mặt Nhiễm Nhan. Nếu nhập sĩ, hiện giờ có khả năng lại là một quang cảnh khác

hoàn toàn, hắn có lẽ cả vợ con cũng đã đầy đủ, lúc ấy mà gặp nàng, cũng vẫn là hai đường thẳng song song.

Nương theo ánh sáng mỏng manh, Tô Phục giơ đôi tay của mình lên trước mắt, tinh tế quan sát, tựa như Nhiễm Nhan mỗi lần nhớ lại chuyện cũ, cũng nhìn tay mình đến xuất thần như vậy.

Nhiễm Nhan không mở mắt, lại có thể cảm nhận được cảm xúc của hắn có rất nhỏ biến hóa.

Trong phòng an tĩnh, dường như Nhiễm Nhan đã không cảm giác được hơi thở của Tô Phục, vừa mới chuẩn bị mở mắt ra, bỗng nhiên cảm nhận một hơi thở gần sát bên mặt nàng, hắn thì thầm, trong thanh âm mang một tầng khàn khàn, "Nếu bây giờ ta hôn ngươi, có tính là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của hay không?"

Trái tim Nhiễm Nhan siết chặt lại, còn đang do dự có nên mở mắt ra hay không, hơi thở của Tô Phục đã tới gần môi nàng, nhưng gần chỉ là dừng lại ở trên môi nàng mà thôi, không đến hai giây liền rời đi.

"Còn muốn giả bộ ngủ?" trong thanh âm Tô Phục nhiễm một tầng ý cười. Nhiễm Nhan bỗng dung mờ bừng mắt, đập vào mắt là một tuấn nhan đang mỉm cười, nở rộ như hoa mùa hạ, trong bóng tối lảng lặng mà khoe ra dung sắc lóa mắt.

Hữu phi quân tử, tập tập như tinh.

"Ngươi hạ mê được lúc nào?" Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui, vẫn chưa thấy hắn có động tác đặc biệt nào, khả nghi nhất đó là khi hắn ngồi xuống, vạt áo bay lên, mang theo một trận gió nho nhỏ.

"Ngươi mới vừa rồi ngồi ở trước cửa sổ, không phải có uống nước sao?" Tô Phục thu lại tươi cười, đối nàng nói: "Tâm phòng bị của ngươi vẫn kém như thường, phổi được ngộ tính lại không tồi, đem giải được thảm vào trên khăn cũng rất tốt, nếu không có lúc giả bộ bất tỉnh hơi thở không ổn, ta thật sự là bị ngươi lừa gạt đi."

Nhiễm Nhan ánh mắt sáng lên, tức khắc minh bạch Tô Phục đây là đang dạy nàng cách tự bảo vệ mình.

Tô Phục thấy biểu tình của nàng, từ trong ngực móc ra một quyển sách hơi mỏng, ném ở trên giường, "Là phương pháp hít thở, cường thân kiện thể."

"Ngươi không phải nói chỉ biết giết người sao?" Nhiễm Nhan không chút nào khách khí mà nhận đồ, thuận tiện hỏi một chút xem còn có thể học thêm vài chiêu giết người hay không.

"Giết người cũng không cần được dạy, nếu ngươi thống hận một người đến lúc thật sự hận không thể làm hắn đi tìm chết, tự nhiên sẽ nghĩ mọi cách

đem hắn đưa vào chõ chết." Tô Phục sửa sửa vạt áo, đứng dậy rời đi. Ngoài mành truyền vào thanh âm trầm thấp của hắn, "Nhưng ngay khi ngươi có thể tùy tay đem người khác đưa vào chõ chết, ngươi sẽ lập tức phát hiện trên tay ngươi dính máu càng ngày càng nhiều, thăng cho đến khi...chính mình cũng cảm thấy do bẩn. Chớ có dễ dàng giết người."

Đây là chuyện không thể quay đầu lại.

"Ngươi cái gì cũng đều minh bạch, tại sao lại đi lên con đường này?"
Nhiễm Nhan truy vấn.

Tô Phục bước chân dừng một chút, nhàn nhạt nói: "Mẫu thân ta là tử sĩ được người khác nuôi, ta biết giết người rất kỳ quái sao?"

"Bộ hài cốt kia là mẫu thân ngươi." Nhiễm Nhan không hỏi, mà nói ra một câu khẳng định.

Nàng không biết thi cốt nàng nghiêm đêm đó và thi cốt Tô Phục mang về có phải là một bộ hay không, nhưng hài cốt mà hắn thả chết cũng muôn thu hồi, hắn là mẫu thân làm sát thủ kia của hắn.

Tô Phục không thừa nhận, cũng không phủ nhận, thân ảnh chợt lóe, như quý mị mà biến mất ở trong phòng, chỉ có một tiếng vang nhỏ phát ra gần cửa sổ.

Nhiễm Nhan còn chưa thu hồi ánh mắt, liền cảm thấy mí mắt nặng trịch, chưa kịp sờ đến giải được đã xui lơ ở trên giường. Trước khi hôn mê còn đang nghĩ, hắn lại là lúc nào mà hạ thêm một tầng mê được, có thể có tác dụng phụ gì hay không?

Một đêm vô mộng.

Nhiễm Nhan sáng sớm vừa mở mắt, liền thấy bên giường đặt một cây dù giấy trắng trơn, còn có một ống tiêu dài, nàng nhớ rõ cán dù là một thanh kiếm, như vậy ống tiêu này chắc cũng không phải nhạc cụ bình thường. Nhiễm Nhan duỗi tay cầm lên tìm thử vũ khí sắc bén giấu ở đâu trong đó. "Nương tử." Văn Lục hoang mang rối loạn mà chạy vội vào, thấy Nhiễm Nhan đã tỉnh, vội vàng nói: "Nha môn phong tỏa Ánh Mai am, bốn phía đều là quan binh gác, nói là muốn lục soát toàn bộ am, đã bắt đầu lục soát. Nô tỳ hầu hạ ngài thức dậy, nói không chừng một lát liền lục soát đến viện này của chúng ta."

Nhiễm Nhan cũng không lè mề, buông tiêu, đứng dậy để Văn Lục giúp nàng mặc y phục, sau đó ngồi vào trước trang kính, Ca Lam đã sớm bung nước tiến vào.

Vừa thu thập thỏa đáng, cửa liền bị người gõ vang.

"Lục soát viện! Lục soát viện!" Nhiễm Nhan một chân vừa bước ra khỏi phòng, một đám phủ binh đã vọt vào, ở viện môn chia ra đứng làm hai hàng.

Đội chính cầm đầu nhìn thoáng qua Nhiễm Nhan đang mang mịch li, chắp tay nói: "Mỗ chắp hành công vụ, nếu có chỗ đắc tội, thỉnh Nhiễm Thập Thất Nương đàm đương một chút."

Nhiễm Nhan bình đạm mà ừ một tiếng, lui đến một bên.

Đội chính vung tay lên, hai hàng phủ binh phía sau nhanh chóng chui vào phòng, Nhiễm Nhan mang giày đứng chờ ở trong viện, trong phòng truyền ra thanh âm lật giờ đồ đạc, có thể nghe ra được là bọn họ còn có chút tử tế. "Nghe nói có cô nhân ở đây, đặc tới bái kiến."

Nhiễm Nhan đang muôn hỏi thăm vụ án, một thanh âm thuần hậu hơi lười biếng từ cửa truyền vào, ngũ tốc không nhanh không chậm, giống như lông chim quét vào đáy lòng, hơi ngứa hơi tê.

Lời editor: chơi oi chap này cute quá... mà Tô Tô à...sao không trượt tay trượt chân gì đó đi hả? Thoại bản vẫn hay viết vậy mà...lão đóng cửa bé quan cả trăm chương mới tu được tới mức này, chẳng lẽ phải tới Nguyên Anh kỳ thì mới A Nhan mới bị bóc tem?

Chương 105: Tiêu Án Sát sứ

Mọi người xoay người nhìn về hướng thanh âm, một nam tử đĩnhBAT trong bộ quan phục màu đỏ đang khoanh tay đứng giữa cửa, làn da màu lúa mạch lộ rõ sức mạnh cường đại sáng lên dưới ánh mặt trời, trong cặp mắt như sao sáng rực lung linh kia, lúc này đang hàm chứa ý cười nhìn về phía Nhiễm Nhan.

"Tiêu lang quân" Hình Nương kinh ngạc cảm thán, lần trước nhìn thấy hắn là buổi tối, chỉ cảm thấy người này khí thế bất phàm, lớn lên cũng rất là tuấn mỹ, lại không nghĩ ban ngày nhìn, càng không nhìn ra một chỗ nào xấu.

Nhiễm Nhan cũng nhìn Tiêu Tụng, người bình thường ở chỗ ánh sáng đầy đủ sáng sủa, luôn sẽ lộ ra một ít khuyết điểm, còn hắn giống như như mượn thêm hào quang, càng thêm khí vữ hiên ngang, làm người không dám nhìn thẳng.

Tiêu Tụng hơi gật đầu với Hình Nương, rồi lại nhìn về phía Nhiễm Nhan nói: "Như thế nào, mới hơn tháng không gặp, Thập Thất Nương liền không nhớ rõ tại hạ?"

"Án Sát Sứ" đội chính hành lễ với Tiêu Tụng.

Án Sát Sứ là chức quan do triều đình phái đi tuần sát, khảo hạch quan lại các vùng, tương đương với Đề hình ngục của thời Tống. Tiêu Tụng thân là Hình Bộ thị lang, lúc này lấy thân phận Án Sát Sứ xuất hiện ở thành Tô Châu, xuất hiện ở Anh Mai am, điều này nghĩa là gì không cần nói cũng biết.

Nhiễm Nhan cảm thấy chỉ sợ chức Thứ sử của Lưu Phẩm Nhượng đã có dao động, bất quá thay đổi Thứ sử của một Châu, nhìn như đơn giản, kỳ thật trong đó liên lụy rất nhiều quan hệ rắc rối khó gỡ, rút dây động rừng, nếu thật sự muốn nhân dịp hai đại án này mà đổi hắn đi, cũng chưa chắc dễ dàng như vậy.

"Gặp qua Tiêu lang quân." Nhiễm Nhan khom người với Tiêu Tụng.
"Thập Thất Nương không cần đa lễ." vẻ tươi cười trên mặt Tiêu Tụng không giảm, lại một chút cũng không làm yếu đi uy thế của hắn. Hắn nhìn

quanh bốn phía một vòng, giống như vô tình hỏi: "Nhiễm nương tử ở gần hiện trường vụ án, không biết có từng phát hiện chỗ nào khả nghi?"

Vấn đề này quá xảo quyết, hắn rõ ràng biết nàng nhất định sẽ có giải thích, còn cố tình hỏi như vậy.

Nhiễm Nhan suy nghĩ một chút, nếu người việc công xử theo phép công, như vậy ta cũng làm người qua đường bình thường được rồi, "Chỉ nghe nói ở hiện trường vụ án có hoa ngọc trâm, ta biết ở không xa đằng sau cái viện này có một vườn hoa ngọc trâm, việc này ta đã bẩm báo cho Lưu Thủ Sử."

"Có thể đi nhìn được không?" Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, xoay người phân phó Vãn Lục: "Mang Án Sát Sứ đi tới chỗ cửa sổ có thể nhìn thấy vườn hoa ngọc trâm kia."

Vãn Lục ứng tiếng, khom người hành lễ với Tiêu Tụng, đi phía trước dẫn đường cho hắn.

Tiêu Tụng đi hai bước, quay đầu lại nhàn nhạt ném xuống một câu, "Nhiễm nương tử cũng cùng đi đi, để dễ giải thích kỹ càng tỉ mỉ cho bản quan." Cũng không phải hướng dẫn du lịch, yêu cầu giải thích cái gì? Nhiễm Nhan luôn cảm thấy tên Tiêu Tụng này không có việc gì liền thích kiêm chuyện, nhưng người ta hiện tại đang làm việc công, Nhiễm Nhan cũng chỉ có thể phối hợp mà đi theo.

Tiêu Tụng sau khi tiến vào nội thất vẫn chưa vội đi tới gần cái cửa sổ kia, mà là không chút để ý đánh giá hoàn cảnh bên trong phòng. Trong phòng bày biện vô cùng đơn giản, sau khi màn che được treo lên, có thể nói vừa nhìn là thấy rõ ngay, mấy phủ binh còn đang tìm kiếm, đem đồ vật khả nghi đều chất lên một cái bàn nhỏ, chai lọ vại bình, đều đem xếp đầy trên kệ. Tiêu Tụng đối với mấy thứ gọi là "đồ vật khả nghi" cũng không cảm thấy hứng thú, chỉ nhàn nhạt đảo mắt qua một cái liền dời mắt đi, khi hắn nhìn đến trên giường, ánh mắt dừng một chút, cuối cùng ánh mắt hắn dừng lại trên cây dù giấy trắng tron xếp lại để bên cạnh giường.

Nhiễm Nhan trong lòng lộp bộp, thầm hận chính mình mới vừa rồi sao không đem dù cất đi. Nàng còn đang nghĩ ngợi, Tiêu Tụng đã nhắc chân đi đến bên cạnh giường cầm cây dù lên.

Bàn tay to thon dài hữu lực cầm thân dù màu trắng, nhìn có vẻ vô cùng cảnh đẹp ý vui, Nhiễm Nhan quan sát, đáy lòng không biết tại sao, lại có chút khâm trọng, nhưng chợt nghĩ lại, dù hắn có phát hiện kia kỳ thật là một thanh kiếm thì có thể thế nào? Trong Đường luật cũng không quy định, trong nhà không được cất vài thanh kiếm, càng không quy định không được đem kiếm làm thành cán dù.

"Thập Thát Nương thật là có tình thú." Tiêu Tụng cười như không cười mà vỗ vỗ lên cái cán dù phiếm lên ánh tím u lãnh, tay cầm cuối cán dù, lại không dùng lực, sau khi nhẹ nhàng vuốt qua, đem dù thả lại chỗ cũ, nửa đùa nửa thật: "Dù mà ngủ cũng đặt ở bên gối, không phải là tín vật đính ước đi?"

Hình Nương khẩn trương nói: "Tiêu Án Sát Sử cũng không thể nói giỡn như thế, nương tử nhà ta thanh thanh bạch bạch, như thế nào sẽ cùng người khác đính ước."

Bị Hình Nương cãi lời, Tiêu Tụng cũng không có bộ dáng tức giận, chỉ cười nhẹ, nâng bước đi đến dưới cửa sổ.

Cánh cửa mở ra, có thể thấy trên sườn núi cách đó không xa quả nhiên có một mảng lớn hoa ngọc trâm tươi tốt, từ xa nhìn đến như là một mảng lớn tuyết chưa tan.

"Thật là cảnh trí không tồi, Thập Thát Nương ngày thường ngồi ở nơi này làm những gì vậy?" Tiêu Tụng quay đầu lại hỏi.

Nhiễm Nhan thanh âm đều đều, "Thêu hoa."

Nhiễm Nhan xưa nay yêu nhất ngồi ở chỗ này nhìn cảnh trí bên ngoài nghĩ chuyện, nhưng nàng không thể nói như vậy, nếu trả lời "nghĩ chuyện", Tiêu Tụng nhất định sẽ lại hỏi, nghĩ chuyện gì? Chuyện đang nghĩ có quan hệ với vụ án hay không? Mỗi ngày ngồi nhìn vườn hoa có phát hiện dị trạng gì hay không? Có phát hiện người nào hay không? Có thấy ai đi xử lý vườn hoa hay không?...

Nàng trả lời là thêu hoa, tuy rằng biết rõ Tiêu Tụng không tin, nhưng vẫn tốt hơn so với bị hỏi tới hỏi lui.

"Ta nghe nói các nương tử thêu hoa bình thường mỗi một canh giờ phải nhìn ra xa để nghỉ một chút, ngươi ngày thường có từng chú ý thấy người nào xử lý vườn hoa này không?" Tiêu Tụng phảng phất như hoàn toàn không nhận thấy Nhiễm Nhan đang cự người ngàn dặm, tiếp tục hỏi.

Nhiễm Nhan thầm than một tiếng, sao cái gì hắn cũng đều có thể vòng đến chính đề được, thanh âm đều đều nói: "Tiêu Án Sát Sử có cái gì không ngại hỏi thẳng, ta biết gì nói hết không nửa lời dấu diếm, phá án chú ý hiệu suất, ngại nói có phải không?"

Lập tức toàn bộ một phòng người đều ngạc nhiên, cả đám phủ binh đang lục lọi, động tác tay cũng đều cứng đờ, giở nắp rương lên cũng không dám thả xuống mà nhẹ nhàng đẩy lại, tận lực không phát ra một chút thanh âm nào. Hình Nương vội vàng nói: "Tiêu lang quân, nương tử nhà ta nghĩ sao nói

vậy, vạn mong Tiêu lang quân bao dung."

Tiêu Tụng không thể không cười, cầm ấm trà từ trên bàn lên, nhìn như tùy ý ngắm nghía, "Không sao, tính tình Thập Thất Nương ta cũng biết một chút, tự nhiên sẽ không... ô, hương vị nước trà này không đúng lắm."

Nói một nửa, hắn bỗng nhiên nói sang chuyện khác.

Nước trà tối hôm qua bị Tô Phục hạ được, được kia lúc đó không có bất luận hương vị gì, nhưng nước trà rất dễ dàng biến chất. Nhiễm Nhan nghi hoặc mà nhìn hắn một cái, trà để qua đêm hương vị không tốt, không phải là bình thường sao? Chẳng lẽ hắn cũng biết phổi được?

"Rất ít gặp người ngâm lá trà trong bình." Tiêu Tụng buông ấm trà, móc khăn ra lau lau tay, phảng phát như mới vừa rồi dính phải thứ gì.

Nhiễm Nhan trong lòng hiểu rõ, Tiêu Tụng này nếu không phải có thói ở sạch, thì chính là đối với dược vật cực kỳ hiểu biết, mê dược kia sau khi trải qua một đêm biến chất sẽ có một chút độc tính, đặc biệt là được trộn lẫn trong nước trà, độc tính sẽ mạnh lên vài lần, tuy rằng thẩm qua da cũng không tạo thành thương tổn gì lớn đối với cơ thể, nhưng sẽ không thoái mái.

Phủ binh lục tục lui ra ngoài, đội chính bước lại hành lễ nói: "Án Sát Sứ, đã kiểm tra xong, những thứ khả nghi đều đặt ở trên bàn, thỉnh ngài nhìn xem" Tiêu Tụng đi qua, cúi người cầm lên một cái bình nhỏ, chậm rãi nói: "Các ngươi không nghe nói qua Nhiễm Thập Thất Nương là nhân tài kiệt xuất của y đạo? Người chết là vì sao mà chết? Mấy loại dược này có gì khả nghi?"

Thi thể cả người đều là vết thương, thật không thể nói là bị độc chết.

Hắn đưa ra ba câu hỏi không mặn không nhạt, bức đội chính á khẩu không trả lời được, chỉ có thể nói: "Thú Sứ nói không buông tha một thứ đồ vật khả nghi nào."

"Ô?" Tiêu Tụng buông dược bình xuống, nhàn nhã mà liếc mắt nhìn hắn một cái, thuận miệng nói: "Cũng khó trách gần cả tháng cũng phá không được án."

Đội chính mồ hôi đầy đầu, mặc kệ ý ngoài lời của Tiêu Tụng là chỉ Lưu Thủ sứ không tốt, hay là đám thuộc hạ bọn họ quá ngốc, hắn đều đám đương không nổi, bởi vì, Tiêu Tụng đưa ra cái kết luận này tất cả là vì một câu của hắn a.

Nhiễm Nhan nhìn có chút muốn cười, hóa ra tên Tiêu Tụng này là thích kiếm chuyện, chỉ sợ là "bệnh nghè nghiệp" của người làm Hình Bộ thị lang đi.

Chương 106: Tiêu lang quân, thỉnh tự trọng

Trong phòng không khí yên tĩnh đến mức có chút làm cho người ta sợ hãi, nhưng vẫn còn hai người không tự giác nhất là Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan, một người vẫn mang bộ dáng nhàn tản mà uy thế bức nhán, một người thì ẩn bên trong mịch li, rũ mắt, bình tĩnh mà nhìn chầm chằm mũi chân mình, không nghĩ tới những người còn lại đã sớm ướt đầm mồ hôi.

Bên ngoài truyền đến một chuỗi tiếng bước chân, cùng với thanh âm dò hỏi của Lưu Phẩm Nhượng, ngay sau đó Lưu Phẩm Nhượng một thân đồ đỏ thẫm vội vàng bước vào, thấy Tiêu Tụng liền chấp tay nói: "Án Sát Sử, ở trong phòng của Tịnh Viên sư thái lục soát ra một đôi giày bô, hoa văn dưới đế giày tương tự như hình dạng vết thương trước ngực người chết thứ nhất, trên đôi giày bô còn dính bùn đất sau núi, đã khô mà bong tróc ra, rất có khả năng là bị dính lên từ tháng trước."

Tịnh Viên ở trong Ánh Mai am cũng không phải chủ sự, Nhiễm Nhan cũng chỉ gặp qua nàng một lần, trong ánh tượng nàng ta là một nữ ni trên dưới 40 tuổi, diện mạo không thể nói là đẹp, nhưng cho người ta một cảm giác bình thản yên lặng, trừ lần đó ra, lại nhớ không nổi cụ thể dung mạo nàng ta ra sao.

"Lưu Thủ Sử làm chủ là được." Tiêu Tụng đáp.

"Hạ quan định thầm vấn ở trong am, nếu không thoát được can hệ thì lại mang về nha môn." Lưu Phẩm Nhượng không biết cố kỵ cái gì, lại không lập tức mang người đi.

Tiêu Tụng gật đầu, nói: "Vậy thì đi thôi."

Trên mặt Lưu Phẩm Nhượng bình tĩnh không gợn sóng, kỳ thật trong lòng đã muốn xoắn thành một chùm, sự tình lần này có ảnh hưởng cực kém, Hoàng Thượng phái Án Sát Sử đến đây, rõ ràng là cho hắn thêm một cơ hội, nếu đem án này phá được xinh đẹp, việc này hơn phân nửa sẽ hàm hồ cho qua, nếu chậm chạp phá không được, không thể nghi ngờ hậu quả sẽ dập đổ bìm leo.

Tiêu Tụng đi tới cửa lại dừng chân, nhìn về phía Nhiễm Nhan nói: "Thập Thất Nương không bằng cũng đi theo tới nghe một chút đi."

Hắn lời này đúng hợp ý Lưu Phẩm Nhượng, vì Tiêu Tụng ở đây, hắn cũng không thể yêu cầu một cái tiểu nương tử can dự vào, nếu Tiêu Tụng đề

nghi, hắn liền không cõi ký gì nữa, lập tức mở miệng: "Nhiễm nương tử ở phương diện hình ngục rất có kiến giải, thỉnh đừng từ chối."

Hai đại quan tú phẩm đều nói như thế, Nhiễm Nhan có thể nói được cái gì? Dành phái khách khí một hai câu rồi theo bọn họ đi đến tiền điện.

Chờ đoàn người của Tiêu Tụng tới tiền điện, đã có hai ba mươi nha dịch và sáu nữ ni chờ ở trong điện. Nhiễm Nhan nhìn trang phục của mấy nữ ni kia, trong đó có ba cái đại bào viên lanh vạt dài tay rộng màu xanh biển, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, đúng là Tịnh Viên, Tịnh Huệ, Tịnh Tuyết, sau mỗi người có một tiểu ni cô đi theo, đứng sau Tịnh Huệ sư thái đúng là Huyền Không.

Đây đều là những nữ ni có địa vị cao, Tịnh Tuyết có vẻ trẻ nhất, bộ dáng ước chừng 24-25 tuổi, mặt tròn mắt to, môi mọng, đuôi lông mày khoe mắt lúc nào cũng đều hàm chứa ý cười, bộ dáng thoát nhìn cực kỳ hiền lành; Tịnh Huệ dáng người cao gầy, ước chừng trên dưới 30 tuổi, mặt trái xoan thon gầy, mặt mày lạnh nhạt.

Phần lớn sự chú ý của Nhiễm Nhan đều đặt trên người Tịnh Viên, nữ ni này trên dưới 40 tuổi, vóc người trung đằng, vừa nhìn thì không có gì đặc biệt, ngũ quan đoan chính, cũng không xuất sắc, nhưng nàng đứng ở nơi đó, an tĩnh lại giống như không khí, nếu thảm vấn hôm nay không phải nhầm vào nàng, người bình thường căn bản sẽ không chú ý tới người này.

Mấy nữ ni hướng Tiêu Tụng và Lưu Phẩm Nhượng khom người làm cái Phật lễ.

Lưu Phẩm Nhượng liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, thấy hắn không có ý tú muồn hỏi đến, liền mở miệng thỉnh mấy vị sư thái ngồi, rồi sau đó bắt đọc diễn văn khai mạc đầy nhiệt huyết của hắn, "Mấy vị sư thái đều là phuơng ngoại chi nhân, theo đạo lý mà nói, bản quan không nên quấy rầy chư vị thanh tu, chỉ là án mạng liên hoàn lần này quá tàn ác, làm người giận sôi, lòng người ở thành Tô Châu hoảng sợ, bản quan mà không bắt được hung thủ, trên thì cô phụ lòng tin của Hoàng Thượng, dưới lại xin lỗi lòng tin của bá tánh"

Tiêu Tụng bưng một ly nước trà, nhấp một ngụm nhỏ, phảng phát như rất có nhẫn nại, nhẹ nhàng gác lại cái ly trên bàn, chỉnh đốn trang phục... dù bộn vẩn ung dung mà chờ Lưu Phẩm Nhượng tiếp tục.

Lưu Phẩm Nhượng dư quang đảo qua, ho khan hai tiếng, lại nói: "Hôm nay điều tra quý am, ở trong phòng Tịnh Viên sư thái tìm ra đôi giày này, trùng hợp là trên đôi giày này có dính bùn đất sau núi, hoa văn đế giày cũng rất giống với vết thương trên ngực người chết, bản quan không thể không hỏi

cho rõ ràng, Tịnh Viên sư thái, người vào cuối giờ Tuất (21: 00 giờ) ngày 11 tháng Bảy đến giờ Sửu (1:00 giờ) rạng sáng ngày hôm sau đã đi đâu?"

Đây là thời gian tử vong Nhiễm Nhan khi nghiệm thi thể đầu tiên đưa ra, nếu lúc đó có thể giải phẫu thi thể, đoạn thời gian này có thể thu ngắn lại thành trong vòng một canh giờ, nếu đã tử vong không quá lâu, thậm chí có thể thu lại đến trong vòng một khắc, giờ đã cách cả tháng, hiện tại nếu giải phẫu cũng không thể định ra chính xác như vậy nữa.

"Đã đi nghỉ ngơi." Tịnh Viên cơ hồ không cần nghĩ ngợi mà trả lời.

"Vì sao lại khẳng định chắc chắn như vậy?" Lưu Phẩm Nhượng truy vấn.

Tịnh Viên vẫn mang biểu tình nhàn nhạt, đôi mắt cúp xuống, chưa bao giờ nhìn thẳng ai, "Ta mỗi ngày đều vào giờ Tuất nghỉ ngơi, cuối giờ Dần thức dậy, chưa bao giờ thay đổi."

Thời gian này đúng là thời gian nghỉ bình thường, cũng chính vì nguyên nhân đó, khả năng có chứng cứ ngoại phạm cũng rất nhỏ.

Còn về đôi giày này, Nhiễm Nhan cảm thấy có chút kỳ quái, một hung thủ sau khi giết người xong, khẳng định là muôn hủy hết dấu vết, sao lại vô ý để bùn dính từ tháng trước trên giày? Dù gì hôm người cuối cùng bị giết cũng là ngày mưa, cách hôm nay cũng đến hơn 6 ngày, giữ lại giày thì thôi đi, sao còn giữ lại cả bùn?

"Tịnh Viên sư thái có giết người chưa?" Tiêu Tụng vẫn luôn trầm mặc, bỗng nhiên lên tiếng, chuyển qua cách hỏi khác, thật là sắc bén.

Tịnh Viên vẫn rũ mắt, không chút nào hoảng loạn, "Bần ni là người thanh tu, sao có thể giết người."

"Ô, vậy thỉnh sư thái nói xem, đôi giày này có phải là của sư thái không? Bùn dính trên giày là ở đâu mà có?" Tiêu Tụng hỏi.

"Giày là của ta, lại không biết khi nào dính bùn vào." Tịnh viên nói.

"Nhìn sư thái là người thích sạch sẽ, không biết bao lâu giặc rửa giày vớ y phục một lần? Nhìn bùn đất trên giày khô đến mức này, ít nhất cũng dính lên cỡ năm sáu ngày, không biết vì sao nó vẫn còn được đặt trong phòng người."

"Mấy ngày gần đây thân thể ta không thoải mái, cho nên quần áo đều là do đồ đệ giặt, còn giày vì sao bị sót, bần ni cũng không biết."

"Từ khi nào thì đồ đệ bắt đầu giặt quần áo cho người?"

"Nửa tháng trước."

"Ngày cụ thế?"

"17 tháng Bảy."

.....
Tiêu Tụng một đống câu hỏi như phi dao mà xoát xoát quăng ra, phảng phất như không phải đang trải qua thẩm tra, người bị dò hỏi cũng không có

thời gian phòng bị, làm cho người xung quanh mặc kệ là bị hỏi hay chỉ là bàng thính đều toát mồ hôi.

Cho dù mấy vấn đề này Tịnh Viên đều có thể trả lời không sai một câu, nàng ta vẫn không thể thoát khỏi hiềm nghi, bởi vì vào thời điểm mỗi người bị giết, đều không có nhân chứng minh nàng ta vẫn luôn ở trong phòng ngủ, chưa từng đi ra ngoài.

Cũng như vậy, chỉ là một cái đế giày dính bùn, cũng không thể chứng minh Tịnh Viên chính là hung thủ giết người, cho nên, kết quả cuối cùng chỉ có thể là tạm thời bắt giữ.

Thời điểm mọi người trong điện đi ra, Tiêu Tụng bỗng nhiên quay đầu hỏi Nhiễm Nhan: "Không biết Thập Thất Nương nghĩ lần thẩm vấn này như thế nào?"

"Ta chỉ biết nghiệm thi, không biết mấy khác cái." Sở trường của Nhiễm Nhan là căn cứ miêng vết thương trên thi thể để suy đoán thời gian người chết tử vong, tư thế cơ thể lúc chết, người chết đã từng đi qua địa phương nào..., dựa vào manh mối để tìm hiểu nguồn gốc, nàng là pháp y, không phải Holmes, cả thi thể cũng không có, nàng lấy cái gì chơi? Chỉ bằng vài câu thẩm vấn thì có thể có ý tưởng gì?

Tiêu Tụng nghe ngữ khí của nàng hình như có chút giận dỗi, hơi mỉm cười, nghiêng người về phía trước, ghé sát vào bên tai nàng nói: "Vậy tại hạ buổi tối lại đến tìm ngươi."

Giọng của hắn vốn rất mị hoặc, lại thêm có ý ra vẻ, càng làm xôn xao nhân tâm, Nhiễm Nhan biết hắn phỏng chừng là muốn tìm nàng hỗ trợ nghiệm thi, chỉ là có ý trêu nàng, nên cách tạo sa lanh lùng mà quăng cho hắn một ánh mắt sắc như dao nhỏ, "Tiêu Án Sát Sử, ngươi đang mặc quan phục, thỉnh tự trọng."

Nhiễm Nhan vốn có ý là: Người là một cái mệnh quan triều đình, sao có thể làm chuyện xấu xa như đùa giỡn tiểu nương tử

Nhưng trúng phải Tiêu Tụng, lại cứng rắn mà đổi qua hương vị khác, hắn lời nói mang ý cười: "Yên tâm, tại hạ buổi tối sẽ không mặc quan phục."

^^

Người này bộ dáng thoạt nhìn trầm ổn khí phái, hành sự lại luôn cà lơ phất phơ, như một tên nhị thế tổ, Nhiễm Nhan cắn răng, oán hận nói: "Thân thể tóc da đến từ cha mẹ, Tiêu lang quân có được một bộ dáng khí phái tốt đẹp, làm việc cũng không thể không xứng với bộ dạng như vậy, nếu không là đại bất hiếu!"

Dứt lời, lập tức đứng dậy đi ra cửa.

Nụ cười trên mặt Tiêu Tụng còn rộng hơn, nhìn bóng dáng yếu điệu được bao phủ bên trong mịch li của Nhiễm Nhan, cả đôi mắt sáng rõ kia cũng nhiễm đậm một tầng ý cười, duỗi tay nâng chung trà lên, vừa mới đưa lên môi, lại dừng tay, dùng nắp ly gạt gạt nước, rồi thả lại lên bàn, nụ cười thêm vài phần ý vị thâm trường.

Lưu Phẩm Nhượng nãy giờ vẫn luôn âm thầm chú ý động tác của Tiêu Tụng, dù không nghe thấy nội dung nói chuyện, nhưng nhìn Nhiễm Nhan có vẻ rất buồn bực, liền cho rằng đơn giản là mấy chuyện nhỉ nữ tình trường gì đó, trong lòng hơi động, than một tiếng: "Nhiễm Thập Thát Nương thật là cân quắc không nhường tu mi, kỹ năng nghiệp thi người bình thường tuyệt đối không thể so được, chỉ tiếc...ai..., thời gian sắp tới phải gả chồng, chỉ sợ muộn thỉnh tới cũng không dễ dàng."

Tiêu Tụng đứng lên sửa sửa vạt áo, nhìn Lưu Phẩm Nhượng, nhàn nhạt nói: "Có thể giúp người làn quan trọng nhất này, Lưu Thủ Sử nên cao hứng mới đúng, Lưu Thủ Sử luôn tận chức tận trách, chỉ có hai bàn tay trắng, Hoàng Thượng mới có thể áp xuống những lời buộc tội kia, phái ta lại đây hiệp trợ phá án, ý là gì, nghĩ đến cũng không cần ta nhiều lời."

Từ trên biểu hiện của Tiêu Tụng không nhìn ra bộ dáng coi trọng Nhiễm Nhan chút nào, Lưu Phẩm Nhượng trong lòng nghi hoặc, trên mặt lại làm ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt, "Lão phu tất nhiên toàn lực ứng phó, đến chết cũng tuyệt không cõi phụ tín nhiệm của Hoàng Thượng. Án Sát Sử đường xa mà đến, chưa được nghỉ ngơi liền phải lập tức tham gia vụ án, thật là làm lão phu hổ thẹn"

Ở trong quan trường, cái gì cũng không thể nói đến tràn trề, chỉ có đối với Hoàng Thượng trung tâm, không chỉ phải tràn trề, mà phải tràn tới trên trời, bất kể sinh tử, vì một câu của Hoàng Thượng mà không tiếc máu chảy đâu rơi, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, trên thực tế sẽ làm như thế nào, ít nhất ngoài miệng cứ vậy mà nói.

Hai người khách sáo với nhau, người nhường ta ta nhường người ra khỏi Ánh Mai am, rồi tung người lên xe ngựa.

Tiêu Tụng ngồi vào bên trong xe, liền thu đi nụ cười ấm áp, lên tiếng: "Bạch Nghĩa."

Lúc này toàn thân hắn đều mang khí thế bức nhân, cho người ta cảm giác hít thở không thông.

Bạch Nghĩa một hán tử làm bằng sắt, cũng câu thúc mà quỳ ngồi ở cửa xe, kính cẩn nói: "Lang quân."

"Sai người đi ngăn lại người mà lão thái thái phái đến Nhiễm phủ cầu hôn, người có ngăn lại lại chưa?" Tiêu Tụng mày kiếm không tự giác mà nhíu lại, nghe nói lão thái thái cùng Thư nương hợp tác muốn tới Nhiễm phủ ở Tô Châu cầu hôn, trong lòng hắn cũng không có cảm giác bài xích, nhưng trước khi biết rõ nguyên nhân gây ra cái danh "khắc thê" kia, sao có thể cưới một người về để chịu chết.

Dù sao đi nữa, Nhiễm Nhan cũng không giống Đỗ thị, Lư thị...

Chương 107: Tìm hắn

"Thuộc hạ theo ý của lang quân, đã ngăn lại Tiêu quản gia ở Giang Ninh." Trên trán Bạch Nghĩa đốm mồ hôi.

Tiêu Tụng mày nhăn càng sâu, "Đi hỏi thăm một chút, người nào vừa tới Nhiễm phủ cầu hôn." Hắn tin tưởng Lưu Phẩm Nhượng sẽ không làm chuyện bắn tên không trúng đích, khua môi múa mép lung tung.

"Lang quân, việc này...không cần hỏi thăm, thuộc hạ sáng nay đã nghe nói việc này, là con vợ cả Thôi thị Lục phòng tới Nhiễm phủ đê thân." Bạch Nghĩa thật sự nhìn không thấu lang quân nhà mình đên tột cùng là muôn làm cái gì, rõ ràng rất không vừa lòng việc hôn nhân này, vì sao lại đê ý nương tử người ta phải gả cho ai?

Đôi mắt Tiêu Tụng hơi híp lại, "Thôi thị? Bác Lăng Thôi thị hay là Thanh Hà Thôi Thị?"

Bạch Nghĩa đáp: "Bác Lăng Thôi thị."

Con vợ cả Bác Lăng Thôi thị Lục phòng chỉ có một, đó là thanh danh nổi bật Tang Tùy Viễn.

Trinh Quán năm thứ Chín, Tang Thần là Trạng Nguyên, tên Tiêu Tụng ở ngay bên dưới người này, còn có một đoạn thời gian làm quan cùng triều, bởi vậy từng đặc biệt lưu ý đến Tang Thần, cho nên Tiêu Tụng đối với hắn có thể nói là hiểu rất rõ. Tang Thần là người buông bỉnh, ý tưởng cũng toàn chuyện kỳ quái, ví dụ như hắn đã nhận chuẩn chính mình không phải là người của Bác Lăng Thôi thị, dù người khác có nắm lỗ tai hắn kêu một vạn lần, hắn cũng sẽ làm như không nghe không thấy không biết, hơn nữa còn hỏi ngược lại, như là chưa từng nghe qua. Ví dụ như tài sản riêng của mẫu thân hắn có hơn hai mươi lò nung gồm sứ cùng nhiều cửa hàng mặt tiền, hắn cảm thấy không phải của hắn, cho dù mấy đại chưởng quầy nói đến toạc miệng, quỳ bể đầu gối ở trước căn chòi của hắn, hắn cũng cự tuyệt không thừa nhận...

Cá danh lợi lẩn tiền tài đều không động lòng, người khác thì cho rằng hắn thanh cao, nhưng Tiêu Tụng cảm thấy hắn chỉ là cố chấp.

Nếu Tang Thần nhận định Nhiễm Nhan, chỉ sợ cả đời này cũng sẽ không dễ dàng thay đổi, dù Nhiễm Nhan có gả cho người khác, sinh con, chết đi rồi

chôn ở mồ nhà người khác, khả năng hắn thay đổi tâm ý cũng không lớn. Ở trong mắt Tiêu Tụng, Tang Thần chính là người như vậy.

Tiêu Tụng đáy lòng có chút bức bối, trầm giọng nói: "Ngươi để Tiêu quản gia dựa theo phân phó của lão thái thái đi cầu hôn, lời nói cử chỉ khách khí một chút."

Bạch Nghĩa ngẩn ra, lang quân mà quyết định chuyện gì thì chưa bao giờ thay đổi chủ ý a, hắn hoài nghi chính mình nghe lầm, liền sợ hãi cũng quên béng, không khỏi hỏi lại một câu, "Lang quân nói...đi cầu hôn?"

"Nghe không hiểu sao!" Tiêu Tụng lạnh lùng nói.

"Dạ!" Bạch Nghĩa rụt cổ một cái, đang định lui ra ngoài, rồi lại bị Tiêu Tụng gọi lại, "Thôi, không cần phải đi."

Bạch Nghĩa sững sốt một lúc lâu, sau khi xác định mình không nghe lầm, mới chắp tay ứng thanh 'dạ', rồi nhảy xuống xe, trong lòng nói thầm, lang quân nhà mình cho tới bây giờ đều là người ồn ào, nói một không nói hai, chuyện chưa quyết định được cũng sẽ không tùy tiện nói ra khỏi miệng, sao lần này...trong chốc lát thay đổi mấy lần? Quả nhiên, nỗi tình trường anh hùng khí đoán a!

Trong Ánh Mai am, Nhiễm Nhan ngồi khoanh chân hít thở ở dưới mái hiên, cố bình tĩnh khí, chỉ là luyện tập được một chút, lại thấy có chút bức bối, vội vàng mang giày vào, quay đầu nói với Văn Lục: "Cùng ta đi tìm Tang Thần."

Đây không phải vấn đề gả hay không gả, Nhiễm Nhan nghĩ đến từ lần đầu gặp con thỏ ngốc này cho đến trước khi hắn cầu hôn, hoàn toàn không hề phát hiện dấu hiệu hắn muốn đi cầu hôn, cùng lắm là nhìn thấy nàng thì sẽ đỏ mặt, nàng còn cho rằng con thỏ này vốn là người thẹn thùng như vậy, bất quá hiện tại ngẫm lại, nàng thật đúng là không biết thời điểm hắn cùng người khác gặp mặt thì tình huống sẽ như thế nào.

Văn Lục khiếp sợ mà trừng lớn mắt, hôm qua còn mang bộ dáng thà chết không gả, hôm nay sao lại gấp không chờ nổi như vậy.

"Nương tử, trước khi xuất giá vẫn là không nên gặp mặt mới tốt." Hình Nương mới vừa rồi đã tận tình khuyên nên gả, còn tưởng là có tác dụng. Chỉ có Ca Lam thấy rõ ràng, Nhiễm Nhan đây có phải đi hẹn tình lang gì đâu! Tư thế rõ ràng là chuẩn bị đi chém người, tuy gương mặt vẫn là 'mặt người chết' nửa chết nửa sống, nhưng cái khí thế kia muôn che dấu cũng che dấu không được.

Hình Nương một người làm sao ngăn được Nhiễm Nhan, còn không kịp nói câu nào, Nhiễm Nhan đã đi ra đến cửa viện. Hình Nương vội thúc giục Văn

Lục và Ca Lam, "Hai người các ngươi mau đi cùng a, có thể khuyên quay lại liền khuyên, khuyên không được phải đi theo, sớm trở về chút."

Vân Lục vội vàng chạy theo, Ca Lam quay lại trong phòng lấy mịch li rồi ra mang giày vào, cũng chạy theo ra ngoài.

Đuối tối ngoài am mới thấy thân ảnh của Nhiễm Nhan, Ca Lam nhìn bộ dáng bước đi như gió của Nhiễm Nhan, cong môi cười, trong lòng cảm thấy nương tử như vậy vẫn rất thú vị, trước kia chưa từng nghĩ tới nương tử nhà mình có thể có sức sống như vậy.

Nếu trời cao quyết định để cho một linh hồn khác lấy danh nghĩa nương tử nhà nàng mà sống tiếp, thì kia chính là Nhiễm thị Thập Thất Nương, ít nhất khôi thân thể kia vẫn là của nương tử. Ca Lam nghĩ, thảng tới chân núi mới đuổi theo Vân Lục và Nhiễm Nhan, duỗi tay giữ chặt Nhiễm Nhan, đem mịch li mang lên cho nàng.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dáng nghiêm túc của nữ tử doan trang tú lệ này, đáy lòng không khỏi thấy ám áp. Mấy ngày nay nàng cũng vẫn luôn dùng được trị liệu cho Ca Lam, đáng tiếc có vẻ như không có khởi sắc bao nhiêu, châm cứu linh tinh lại không phải là điểm mạnh của Nhiễm Nhan! Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ tới Tô Phục, hắn là Tô được sư tiếng tăm lừng lẫy, kỹ thuật phổi được hạng nhất, chắc chắn y thuật cũng sẽ không kém, đáng tiếc, mấy lần gặp mặt trước tuy rằng cảm thấy hợp nhau, nhưng vẫn không tính là quen thuộc, hơn nữa hai người đều không phải là người nói nhiều, tự nhiên không có chuyện gì để nói, sau đêm hôm qua có vẻ quan hệ được kéo gần hơn một chút, nhưng lại quên hỏi làm thế nào có thể tìm được hắn.

Nghĩ tới mấy chuyện này, Nhiễm Nhan không khỏi kinh ngạc, từ khi nào nàng đã bắt đầu, đối với nam nhân nàng đã từng cho là cực độ nguy hiểm, mà tan mắt phòng bị.

"Nương tử! Nương tử!" Vân Lục chồm sát vào nàng rống to.

Nhiễm Nhan hết hồn, nhẹ giọng trách mắng: "Rống cái gì? Nói chuyện bình thường không được sao?"

Vân Lục mếu máo, "Nô tỳ cũng muốn làm ra vẻ dịu dàng khả nhân, nhưng kêu hơn mười lần, ngài cũng không nghe thấy, không còn biện pháp mới lớn tiếng như vậy."

"Ngươi? Dịu dàng? Ta trước kia cũng không nghe không thấy, ngươi còn không phải suốt ngày cùng mấy tên sai vặt đánh nhau?" Nhiễm Nhan nhát nói.

Nói đến sự tình trước kia, Ca Lam hơi sững sót, có chút hoảng hốt, phảng phát đây vẫn là nương tử như cũ. Nàng rũ đôi mắt xuống, che lại sương mù trong mắt, hòa hoanhai giây, thời điểm ngược mắt lên đã khôi phục như thường. Duỗi tay thọc thọc Văn Lục, hất hất cầm ra hiệu cho nàng vào trong chùa tìm Tang Thần ra.

Văn Lục phồng má, "bước đi mạnh mẽ uy vũ sinh phong" mà hướng về chùa Văn Tòng, mới bước vài bước phảng phất nhớ tới cái gì, quay đầu lại liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan và Ca Lam một cái. Nhiễm Nhan mang mịch li, nàng nhìn không thấy biểu tình, nhưng vẻ mặt nén cười kia của Ca Lam một chút không sót mà rơi vào trong mắt nàng, lập tức đậm chân một cái, eo nhỏ xoay một cái, bước chân đổi thành gót sen nhẹ hàng, rốt cuộc cũng là thị tỳ trải qua dạy dỗ hà khắc, Văn Lục cho dù tính tình như lửa, lại không câu nệ tiếu tiết, cũng không phải thị tỳ bình thường có thể so sánh, vài bước như vậy nhìn cũng khá ra dáng.

Chương 108: Kinh ngạc mà thấy thiên nhân

Nhiễm Nhan đáy lòng vì Tang Thần mà sinh ra tức giận cũng thoảng dịu xuống, quyết định một lát nữa nhất định phải bình tâm tĩnh khí, kiên nhẫn ôn hòa mà công bằng nói chuyện với Tang Thần, khuyên hắn hủy bỏ hòn ước.

Vân Lục cùng hòa thượng canh cửa nói vài câu, hòa thượng kia liền để nàng đi vào cửa.

Chùa Vân Tòng cũng tiếp khách hành hương đến cúng, bởi vậy cũng thường có phu nhân nương tử ra vào. Ca Lam để Vân Lục đi vào tìm Tang Thần ra, chủ yếu là suy xét đến sự rụt rè của nương tử gia, không thể thẳng thừng mà giết tới cửa đi, huống hồ nhìn thấy trạng thái trước đó của Nhiễm Nhan, Ca Lam cảm thấy vẫn nên cho nàng một chút thời gian ổn định hòa hoãn lại mới được, miễn cho làm tổn thương thể diện Tang Thần, dù gì đối phương cũng là người của Bác Lăng Thôi thị a!

Công chùa có không ít tiểu sa di, hòa thượng lui tới, cũng ngẫu nhiên có vài khách hành hương, nhìn qua đều là người thường. Nhiễm Nhan cùng Ca Lam đứng dưới cây liễu cách công chùa không xa, lá liễu buông xuống kín mít, đem thân hình hai người che đi phân nửa.

"A di đà phật, sư thúc đã trở lại." Thanh âm thanh thúy của một tiểu sa di truyền đến.

Ngay sau đó là một câu phật hiệu réo rắt, "A di đà phật."

Mờ mịt tựa như từ đám mây truyền đến, mát mẻ như từ thác nước đổ xuống, Nhiễm Nhan cùng Ca Lam đồng thời xoay người lại nhìn, những cành liễu bị gió thổi nhẹ, qua khe hở như ẩn như hiện chỉ thấy một hòa thượng mặt một bộ tăng bào tay rộng chắp tay trước ngực đang hơi cúi người đáp lễ, một khuôn mặt nghiêng tinh xảo, cần cổ thon dài bên trên bả vai dày rộng, cả phần đầu trọc, đường cong cũng không thể bắt bẻ được. Một người lớn lên có thực sự đẹp hay không, chỉ cần bỏ đi vật trang trí cùng tóc che lấp là có thể tinh tường mà nhìn ra, mà vị hòa thượng trước mắt này, không thể nghi ngờ là sinh đến cực đẹp.

"Hoài Ân sư thúc." Lại thêm một hòa thượng cùng hắn chào hỏi.

Thì ra đây là người Văn Lục đề cập đến kia, tuấn mỹ đến thiên nộ nhân oán, Hoài Ân hòa thượng. Ánh mắt Nhiễm Nhan đi theo hắn, Hoài Ân hình như cũng cảm nhận được có người đang nhìn hắn, nên quay đầu lại.

Cành lá lay động, lộ ra gương mặt không tỳ vết, đậm nhiên mà xuất trần, mặt phượng hép dài chỉ cần hơi chuyên một cái liền có thể chuyên ra nhan sắc mị người, nhưng cố tình hắn chỉ hơi rũ mi mắt xuống, đôi tay chấp lại, hướng Nhiễm Nhan cùng Ca Lam ngâm một câu phật hiệu, khom người, rồi sau đó nhàn nhạt mà xoay người rời đi. Từ đầu đến cuối gương mặt xuất sắc kia của hắn cũng chỉ có vân đậm phong khinh, cặp mắt xuất sắc kia của hắn cũng chỉ có xa cách trần thế cùng đậm mạc.

Hắn nhìn người hoặc nhìn vật, đều dùng cùng một loại hờ hững mà quan sát chúng sinh muôn nghìn, cũng không có cái gì bất đồng. Trong đầu Nhiễm Nhan hiện lên bốn chữ: Đắc đạo cao tăng.

Nếu thực sự có thiên nhân mà nói, chắc cũng là cõi đó đi.

Bàn về bộ dạng, Tiêu Tụng và Tô Phục đều không thua hắn, nhưng hắn toàn thân trên dưới không có một chút hương vị khói lửa gì, cử chỉ cũng hoàn toàn tuyệt tục tiêu sái, như không dính một chút khói lửa nhân gian nào, giống như một đóa bạch liên trên trần thế phàm tục này, cao vút mà đứng một mình, không dính bụi trần.

Ca Lam cùng Nhiễm Nhan còn đang khiếp sợ, Hoài Ân đã phiêu nhiên mà rời đi.

Hắn mới đi không xa, lại đúng lúc đón lấy Tang Thần đang mặt đầy vui mừng vội vàng tiến đến, "Hoài Ân sư thúc, người vẫn du đã trở lại!"

"A di đà phật, Tùy Viễn khi nào đến đây?" Hoài Ân lần này lời nói có nhiều hơn một chút, nhưng biểu tình vẫn bất biến.

Tang Thần hoàn một cái Phật lễ, cung kính nói: "Ngày hôm kia đã đến đây, đang ở trong chùa hỗ trợ chép kinh, sau khi sư thúc trở về, Tùy Viễn lại có thể cùng sư thúc đánh cờ."

Tang Thần là một cao thủ cờ vây, cơ bản là đang ở trạng thái Độc Cô Cầu Bại, chỉ có lúc đánh cờ mới có thể tìm ra chút lạc thú, rất ít kỳ phùng địch thủ, mà vị Hoài Ân hòa thượng này nằm trong số ít đó.

"Tùy thời xin đợi." Hoài Ân hơi gật đầu.

Hai người làm Phật lễ với nhau, Hoài Ân đi vào trong chùa, còn Tang Thần

thì mặt mày vui vẻ mà đi theo Văn Lục, tới trước mặt Nhiễm Nhan.

Thầy Nhiễm Nhan mang mịch li, Tang Thần sắc mặt đỏ lên, cào cào y phục, nghĩ tới bộ dạng không chỉnh tề của mình, vội vàng chỉnh đốn lại trang phục, ngượng ngùng mà gọi một tiếng, "Nương tử!"

Ca Lam cùng Văn Lục đã thức thời mà thối lui ra ngoài hai trượng. Hai người đơn độc đứng với nhau, Tang Thần càng thêm quẫn bách, không lâu sau đã hòng tới cỗ.

Nhin bộ dáng hắn vừa cẩn thận vừa chờ mong, Nhiễm Nhan bỗng nhiên không biết làm sao để mở miệng, lặng im trong chốc lát, vẫn là Tang Thần nghẹn ra một câu, "Tại hạ...tại hạ đã hướng lệnh tôn cầu thân."

"Vì cái gì lại đi cầu hôn?" Nhiễm Nhan tận lực đem ngữ khí của mình điều chỉnh đến trạng thái ôn hòa nhất, nói tiếp đè tài của hắn.

Tang Thần cúi đầu, không dám nhìn nàng, nắm một vết mực nhỏ trên y phục, nhỏ giọng nói: "Tại hạ trong lòng cảm thấy nương tử tâm địa thiện lương, dịu dàng hiền淑, ngày ấy nương tử uyên chuyên ám chỉ như vậy, trong lòng tại hạ vạn phần cao hứng, tuy rằng tại hạ hiện tại không xu dính túi, nhưng tại hạ đường đường nam nhi tuyệt sẽ không ủy khuất nương tử..."

Nhiễm Nhan nghe xong một đầu mờ mịt, dịu dàng hiền淑? Nàng ám chỉ với hắn? Tuy rằng Nhiễm Nhan đã từng theo chủ nghĩa duy vật, nhưng cả chuyện xuyên qua cũng đã gặp phải, nàng không khỏi hoài nghi có phải Tang Thần gặp trúng quý quái hay hồ ly tinh gì, bởi vì lời hắn nói tựa hồ cùng nàng nửa điểm cũng không dính một tí tẹo quan hệ nào.

"Ngươi từ từ đã, ta dịu dàng khi nào? Hiền淑 khi nào? Sao lại thành tâm địa thiện lương?" Nhiễm Nhan ngắt lời hắn.

Tang Thần vội ngược mắt lên nhìn thoáng qua Nhiễm Nhan, cả vành tai cũng đỏ lên như mã não, gần như trong veo dưới ánh mặt trời, thanh âm hắn càng thêm nhỏ, vẫn đáp: "Nương tử hỗ trợ cựu tri Chu Tam lang, trợ giúp tại hạ nghiệm thi, còn chỉ cho tại hạ ngâm lát gừng trừ tà khí, giúp tại hạ băng bó vết thương..."

"Được rồi, vậy ngươi nói coi, ta ám chỉ cái gì với ngươi?" đây mới là chỗ Nhiễm Nhan nghĩ trăm lần cũng không ra, con thỏ này là được ám chỉ mới có thể chạy đi cầu hôn, Nhiễm Nhan dám đối với trời xanh thề, nàng có thể hồi tưởng mỗi một câu mình nói với hắn, dám khẳng định là tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không có bất luận ám chỉ gì.

Ương mặt anh tuấn của Tang Thần đã sáp nhỏ ra máu, hắn lấy hết can đảm nói: "Tháng trước khi tại hạ đi trả nương tử tiền, nương tử ở trong rừng trúc nói tại hạ... nói tại hạ tuấn tú, tuy rằng nương tử biểu đạt vô cùng uyên chuyển... cho nên mặc dù tại hạ hiện tại khốn cùng, nhưng vẫn là lấy hết can đảm đi cầu hôn, kỳ thật tại hạ trong lòng còn từng có ý tưởng xâu xa..."

Khen một câu đẹp, chính là uyển chuyển mà ám chỉ làm hắn đi câu thân? Đây là không phải cũng quá sức uyển chuyển đi? Với ngoại hình của Tang Thần, hắn là có không ít nữ tử sẽ nói như thế! Ít nhất với không khí phóng khoáng ở Trường An, nàng cũng có thể không phải là người thứ nhất khen hắn tuân mĩ. Còn nữa, nhìn bộ dáng hắn thuần khiết vô hại, vậy mà còn sinh ra tâm tư xấu xa!

Thân mình Nhiễm Nhan loạng choạng, vội đỡ lấy thân cây, miên cưỡng hỏi: "Ngươi...ngươi nói rõ ràng."

Màu đỏ ửng trên mặt Tang Thần thoảng giảm xuống, vẻ nghiêm túc áy náy mà nhìn Nhiễm Nhan.

Cách một tầng tạo sa, Nhiễm Nhan cũng có thể cảm giác được hắn đang nghiêm túc, cảm giác vờ vắn trong lòng cũng giảm không ít.

"Tại hạ không thừa nhận mình là con cháu Bác Lăng Thôi thị, chỉ là lúc đi câu thân, trong lòng rõ ràng, mặc dù chính mình phủ nhận lại chướng mắt Thôi thị, Nhiễm bá phụ cũng rất có khả năng vì Bác Lăng Thôi thị mới đồng ý hôn sự, tràn trọc mây đêm, trong lòng cũng âm thầm nghĩ tới mượn ánh sáng Thôi thị...trên thực tế, cũng đã làm như thế. Tại hạ hành sự xấu xa, không dám cầu nương tử tha thứ, nhưng tại hạ bảo đảm sau này tuyệt đối sẽ không như vậy nữa." Tang Thần nắm chặt y phục chõ chân hắn, khớp xương ngón tay hơi chuyền trắng, đôi môi trơn bóng gắt gao mím thành một đường thẳng, tỏ vẻ chính mình đã quyết tâm kiên định.

Nhiễm Nhan nhìn ra hắn đúng là cảm thấy hắn nghĩ vậy là rất xấu xa, người thuần túy như vậy, thật không biết là như thế nào có thể một mình sống sót đến tận bây giờ. Nhiễm Nhan thở dài, nàng đối với hắn cảm thấy có chút thương hại, lại không thể dùng nửa đời sau của mình đi thành toàn phần thương hại này.

Tang Thần nghe thấy tiếng nàng thở dài, trong lòng càng thêm khẩn trương. "Tang tiên sinh, về chuyện ngươi cho rằng đó là ám chỉ, ta thực xin lỗi, ta chưa từng có ý tứ này. Nói ngươi tuân tiếu, cũng chỉ là theo sự thật mà nói thôi." Nhiễm Nhan nói thẳng, cuối cùng sợ hắn lại suy nghĩ cong quẹo, thêm một câu: "Hoài Ân đại sư cũng rất tuấn, không phải sao?"

"Hoài Ân sư thúc là người xuất gia." Sắc mặt Tang Thần đã chuyển trắng, nhưng vẫn quật cường mà cãi.

Nhiễm Nhan rũ mắt xuống, không đành lòng nhìn hắn, nhẫn tâm nói: "Chuyện này cùng với chuyện có phải người xuất gia hay không hoàn toàn không có quan hệ."

Sắc mặt Tang Thần trắng bệch, cả đôi môi tron bóng cũng như màu giấy, so với vui vẻ khi tới đây, thì đúng là từ trên trời rơi thăng xuống địa ngục.

Tang Thần thích Nhiễm Nhan, không biết bắt đầu từ khi nào, không biết vì sao, hắn thậm chí còn không biết đây là thích, chỉ là muốn tới gần nàng, muốn gặp nàng, chẳng sợ lần nào cũng bị hung dữ, trong lòng luôn rất cao hứng, gặp một lần có thể làm hắn cao hứng mấy ngày, cũng lén lút nghĩ tới nếu là về sau có thể nắm lấy tay người bạc đầu bên nhau, chỉ nghĩ thôi cũng vui đến không ngủ được.

Nhưng hắn thật sự cảm thấy mình không xứng với Nhiễm Nhan, không có nhà không có thân nhân, phiêu bạc khắp nơi, có đôi khi còn không đủ cорм ăn, cho nên chua bao giờ dám có ý tưởng không an phận, thăng đến hắn cho rằng là được Nhiễm Nhan "ám chỉ", mới lấy hết can đảm đi Nhiễm thị câu thân, còn sợ đưa một hai khói nghiên mực sẽ làm người ta chướng mắt, nên không ngủ không nghỉ mà cực khổ mấy ngày làm mười khói, tuy rằng cũng không đáng giá tiền nhưng ít nhất chính hắn cho là như vậy. Tang Thần cũng không biết nghiên mực mình làm giá trị bao nhiêu, hắn chỉ cảm thấy công nghệ có chút phức tạp, nhưng rõ cuộc cũng chỉ là mấy khói bùn nung ra, chỉ sợ cũng không đáng giá mấy đồng, khi Nhiễm Văn nhìn thấy những nghiên mực kia vui mừng lộ rõ trên mặt, hắn còn cho rằng đây là vì Bác Lăng Thôi thị nén mới cho hắn mặt mũi.

"Nương tử dịu dàng hiền thực có rất nhiều, nhân phẩm của ngươi như vậy, tất nhiên có thể tìm được người tri tâm tri ý, biết săn sóc ấm lạnh." Nhiễm Nhan thực sự không cho rằng câu này có tỷ lệ phần trăm tuyệt cao gì bao nhiêu, nhưng nàng nhìn bộ dáng thất hồn lạc phách của Tang Thần, vẫn không nhịn được thật tình thành tâm mà nói một câu an ủi.

Tang Thần vô thức mà gật gật đầu, xoay người trở về, đi hai bước miễn cưỡng ổn định lại thân mình, không quay đầu lại, chỉ nói: "Nương tử mau trở về chút đi, gần đây không yên ổn."

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, nhìn bộ dáng hắn phiêu phiêu hốt hốt, vừa khóc sờ vừa buồn cười, dáng vẻ hắn ngay cả sau khi chịu đả kích cũng nhịn như vậy. Nghĩ đến về sau có lẽ cả băng hữu cũng không làm được nữa, Nhiễm Nhan cũng cảm thấy có chút mất mát.

Nhiễm Nhan trong lòng khụng lại, chính mình không phải thường xuyên bị hắn chọc tức đến muôn giết người phanh thây sao? Từ khi nào đã đem hắn coi như băng hữu? Nàng lắc lắc đầu, gọi Ca Lam và Văn Lục cùng nhau quay về Ánh Mai am.

Ca Lam không nghe thấy hai người nói chuyện, nhưng nàng thấy thần sắc biến hóa của Tang Thần, bèn kéo tay Nhiễm Nhan, viết vào lòng bàn tay nàng tùng nét: Hắn đối với ngươi dùng tình rất sâu.

Nhiễm Nhan gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ca Lam do dự một chút, tiếp tục viết: Nếu gả cho hắn, hắn tất nhiên sẽ đem ngươi phúng trong lòng bàn tay.

Nhiễm Nhan khẽ cười nói: "Ta biết."

Chỉ là đôi tay kia của hắn có thể phúng đến an ổn cả đời hay sao? Nhiễm Nhan vẫn luôn biểu hiện ra tư thái một người phụ nữ mạnh mẽ, nàng kiếp trước chỉ có công tác, phàm là công tác được giao vào tay nàng, đều là ở trong tầm khống chế của nàng, nếu nàng muốn, cũng có thể dùng sức mạnh đó của mình để bảo hộ chính mình, thậm chí bảo hộ nửa kia của mình. Có điều những thứ đó đều là biểu tượng, nàng cũng có thời điểm vô cùng mỏi mệt, cũng tùng hy vọng, lúc nàng mệt mỏi có người có thể vì nàng mà tạo ra một vùng an toàn, lúc nàng hàng đêm bùng tỉnh vì ác mộng, có thể cho nàng thêm sức mạnh.

Đáng tiếc, kiếp trước nàng chưa bao giờ gặp được người như vậy.

Chương 109: Lang Lăng Tiêu thị

Ba người dọc theo đường núi rậm rạp quay về Cảnh Mai am, khi đi đến giữa sườn núi, dưới chân núi ẩn ẩn truyền đến tiếng đàn. Bước chân Nhiễm Nhan khụng lại, tiếng đàn này là một trong những hoạt động giải trí không thể thiếu của nàng mây ngày nay, khúc đàn là Phượng cầu hoàng, vẫn luôn cùng một khúc, có điều mỗi lần sẽ có chút ít khác biệt, nhưng hôm nay tiếng đàn không thành bài, chỉ một đoạn ngắn lung tung rồi im bặt.

Ca Lam liếc trộm Nhiễm Nhan một cái, khúc này là ai đàn, nàng lúc này trong lòng đã biết, giờ này khắc này trừ bỏ người đang thương tâm tên Tang Thần kia, ai còn có thể đàn ra làn điệu tịch寥 như vậy.

Nhiễm Nhan cũng chỉ dừng một chút mà thôi, liền tiếp tục lên núi.

Đến rừng trúc, lại thấy Nhiễm Văn Sinh một thân áo dài xanh đang đứng trên cầu thang, nhíu mày nhìn nàng.

Ca Lam thấy như vậy, đoán được Nhiễm Văn Sinh có chuyện muốn nói, liền kéo Văn Lực, hai người thổi lui mây trượng.

Nhiễm Văn Sinh thất vọng mà thở dài, "A Nhan, ngươi rốt cuộc vẫn là không nghe khuyên bảo."

Nhiễm Nhan không trả lời, hàn tiếp tục nói: "Hôm nay Lan Lăng Tiêu thị tới cầu hôn, cho Tiêu Tụng, A Nhan nói thật cho Thập ca biết, ngươi trong lòng có phải đã sớm coi trọng hắn hay không? Cho nên mới không đồng ý Tang tiên sinh cầu hôn"

Nhiễm Văn Sinh nghĩ vậy cũng không trách được, đâu ra chuyện trùng hợp như vậy, Tang Thần vừa mới cầu thân, Tiêu thị ngay sau đó liền theo tới.

Nhiễm Nhan kinh ngạc không thua gì với lúc nghe nói Tang Thần cầu hôn, "Tiêu thị cầu hôn?"

Vận đào hoa của nàng cũng quá là mệt ổn định đi, nhất thời chậm tay là bỗng, nhất thời lại bị thế nhân tránh đến sợ tránh không kịp, hiện tại lại thay đổi vận khí, vậy mà có đến hai cái đại tộc tới cầu hôn! Việc Nhiễm Nhan nghĩ đến đầu tiên đó là Nhiễm Văn khẳng định đang sướng đến điên rồi đi. "Ngươi không biết?" Nhiễm Văn Sinh nghe ngữ khí của nàng, đích xác không giống làm bộ, không vui trong lòng cũng tiêu bớt, "Lần này, việc hôn nhân của ngươi phải được xác định, vô luận là Bác Lăng Thôi thị hay là Lan Lăng Tiêu thị, đều là những nhà mà thị tộc nhỏ như chúng ta ngày

thường căn bản không thể vọng tưởng! haizzz...chỉ sợ, trong lòng đại bá đã sửa lại chủ ý."

"Là sao?" Nhiễm Nhan gõ mịch li xuống, lộ ra hàng chân mày nhíu chặt. Tiêu Tụng đội cái mũ "Khắc thê", chẳng lẽ Nhiễm Văn thật sự lợi dục huân tâm đến mức muôn đem thân khuê nữ của mình gả đi chịu chết. Đôi mắt Nhiễm Văn Sinh mang thần sắc phúc tạp, trong lòng cảm thấy ăn ngay nói thật đối với Nhiễm Nhan quá mức tàn nhẫn, nhưng sự tình đã tới nước này, cũng không thể để nàng không hiểu tình hình, "Lan Lăng Tiêu thị ở trên "Thị tộc chí" là võ huân gia tộc, còn Bác Lăng Thôi thị lại là môn phiệt sĩ tộc, bàn về xếp hạng Tiêu thị tuy là thấp hơn vài cấp, nhưng Tiêu Tụng là con vợ cả đứng thứ ba của Tông Quốc Công, tuổi còn trẻ đã nhậm chức Hình Bộ thị lang, ở Tiêu thị nhất tộc có thể nói là tay cầm thực quyền, so với người không có được mấy phần trọng lượng như Lục phòng của Thôi thị thì còn cao hơn mấy cấp, đại bá cùng các tộc lão..."

Tông Quốc Công Tiêu Vũ!

Tiêu thị thị tộc khổng lồ, Tề Vương triều và Lương Vương triều của Nam triều đều là gia tộc Tiêu thị thành lập mà ra, đã từng là hoàng tộc, con cháu thịnh vượng, danh nhân xuất hiện lớp lớp, thời kỳ Nam triều, Tiêu thị nhất môn từng sinh ra 30 vị Tể tướng, cho nên mới có câu "Lưỡng triều Thiên tử, cửu Tiêu Tể tướng", bởi vậy Nhiễm Nhan cũng không nghĩ đến lại là Tiêu Vũ.

Tiêu Vũ là di thần của Tùy triều, Hoàng Hậu Tiêu thị của Tùy Dương Đế là tỷ tỷ của ông, ông khi ở Tùy triều tuổi còn trẻ đã làm được đến Bạc Thanh Quang Lộc Đại Phu, truyền kỳ về ông so với Tiêu Tụng còn ly kỳ hơn. Khi Lý hưng Tùy diệt, Tiêu Vũ làm người ngay thẳng chính nghĩa, đầy bụng tài hoa, lại là con rể của gia tộc Độc Cô Hoàng hậu của Thái Tổ, bởi vậy được Đường Thái Tổ Lý Uyên tín nhiệm cung trọng dụng.

Sau này Thái Tông Lý Thế Dân lên ngôi, từng ban thư: *Gió mạnh mới biết cỏ cứng, hỗn loạn thức thành thần*. Nhưng cũng bởi vì tính tình quá mức ngay thẳng này, thường xuyên cùng người tranh cãi đến mặt đỏ tai hồng trên triều, làm cho cả triều văn võ loạn thành một đoàn, chuyện ông bị bãi chức quan cho về nhà đi diện bích tư quá xảy ra như cơm bữa.

"Tông Quốc Công bốn lần nhậm chức Bộc Dạ (tương đương với Tể tướng), lần cuối cùng bị Hoàng Thượng bãi quan bắt về nhà tự suy xét là ở Trinh Quán năm thứ Tám, hiện tại tuy chỉ làm Thứ sử Kỳ Châu, nhưng mọi người đều biết, Hoàng Thượng lại triệu hồi ông ta cũng là chuyện sớm muộn...cho

nên nếu ngươi gả cho Tiêu Tụng, nơi Nhiễm thị có thể mượn lực muôn bao nhiêu có bấy nhiêu." Nhiễm Vân Sinh đơn giản đem mọi chuyện nói rõ ràng, giữa Tiêu Tụng và Tang Thần, Nhiễm gia nhất định sẽ chọn Tiêu Tụng, so ra, tính mạng Nhiễm Nhan chả đáng gì.

Nhiễm Nhan cũng nghe đến rõ ràng, gả cho ai căn bản không tới phiên nàng quyết định, chuyện này để thị tộc nói chuyện, quan hệ duy nhất mà Nhiễm Nhan có chỉ là thành thành thật thật mà nghe theo quyết định là xong.

"Nói như vậy, cũng như không có chuyện của ta." Nhiễm Nhan lười nhác nói.

Nhiễm Vân Sinh đương nhiên nghe ra áp lực trong những lời này của nàng, an ủi: "Ta sẽ tận lực chu toàn, chỉ là Thập ca năng lực hữu hạn, Bác Lăng Thôi thị và Lan Lăng Tiêu thị, đều không phải ta có khả năng khống chế, cuối cùng..."

"Ta hiểu, Thập ca, cảm ơn ngươi." Nhiễm Nhan nhìn dáng vẻ Nhiễm Vân Sinh có chút gầy ốm, quan tâm nói: "Chính ngươi cũng phải chú ý thân thể mới được! Việc này... có lẽ có thể tìm Cao thị hợp tác."

"Cao thị?" Ánh mắt Nhiễm Vân Sinh sáng lên. Mẹ kế kia của Nhiễm Nhan cũng không phải là đèn cạn dầu, nhưng lại suy sụp, "Bà ta tất nhiên không muốn ngươi gả cho Tiêu Tụng, lại càng không muốn ngươi gả cho Tang tiên sinh. Tiêu Tụng khắc thê, ngươi nếu thật sự gả qua đó đôi với bà ta mà nói chỉ có chỗ tốt, không có chỗ hỏng gì."

Tiêu thị là dạng gì, Nhiễm Nhan cũng có thể tưởng tượng ra một chút, không nói đến nàng có thể ở cái địa phương rắc rối phức tạp lại hung hiểm kia tự bảo vệ được mình hay không, cho dù có thể tự bảo vệ mình, nàng lại dựa vào cái gì phải đi chịu tội như vậy?

"Đã không xong, Thập ca cũng đừng nghĩ nhiều, hôm nay đi tìm Tang Thần, là ta quá xúc động, ta bảo đảm tuyệt đối sẽ không phát sinh chuyện như vậy nữa. Thập ca nhất định phải chiếu cố tốt bản thân... Ta không muốn gả đi Tiêu thị, vô luận là dùng biện pháp gì. Việc này..."

Nhiễm Nhan mới nói một nửa, lại bị một thanh âm lười nhác xen vào, "Ô, xem ra Thập Thất Nương quả nhiên là có người trong lòng? Để ta đoán thử xem..."

Nhiễm Nhan quay phắt lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm nam nhân tuấn lăng một thân áo bào tím kia.

Cách đó không xa, Văn Lục bị Bạch Nghĩa bịt miệng lại, mà Ca Lam thì bị hai phủ binh giữ lấy.

Nhiễm Vân Sinh sau khi thấy rõ người tới, không khỏi biến sắc, hắn không

biết Tiêu Tụng đã tới đây lúc nào, đã nghe được bao nhiêu, nhất là câu cuối cùng kia của Nhiễm Nhan kia cũng đủ để đem toàn bộ Tiêu thị đắc tội sạch sẽ, bất quá lúc này hắn để ý nhất lại là câu Tiêu Tụng vừa nói, chẳng lẽ A Nhan có người trong lòng?

"Thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành?" Tiêu Tụng cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi luôn.

"Tiêu lang quân nếu có tâm tư ở không, không ngại nghĩ về vụ án nhiều hơn một chút, như vậy bá tánh Tô Châu sẽ cảm kích ngươi." Ánh mắt Nhiễm Nhan trầm lãnh, đáy lòng đối với Tiêu Tụng lại thêm vài phần đè phỏng. Hắn vì cái gì sẽ hoài nghi như vậy, Nhiễm Nhan cũng có thể đoán ra một chút, đơn giản là cây dù và mè được trong nước trà.

Lần đầu tiên Nhiễm Nhan gặp Tiêu Tụng, chính là lúc hắn đang đuổi giết Tô Phục, chỉ sợ đến hiện tại cũng chưa từng từ bỏ. Như vậy hắn tới Nhiễm phủ cầu hôn, cũng là vì cái này sao?

"Thập Lang, có thể để tại hạ cùng với lệnh muội đơn độc nói vài câu không?" trên mặt Tiêu Tụng mang ý cười nhàn nhạt, nhìn về phía Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Nhan thấy Nhiễm Vân Sinh chần chờ, liền nói: "Thập ca yên tâm đi, Tiêulang quân tốt xấu gì cũng là mệnh quan triều đình, không giống mấy tên ăn chơi trác táng bình thường, chắc không đến mức làm ra chuyện gì xấu xa đâu."

Tiêu Tụng như róng mày, bất đồng với mấy tên ăn chơi trác táng bình thường? Đây là đang chửi xéo hắn ăn chơi trác táng. Nhìn Nhiễm Nhan từ luôn luôn bình tĩnh biến thành con thú nhỏ xòe vuốt, Tiêu Tụng chẳng những không có giận, còn có chút vui vẻ.

"Nhiễm nương tử, ân oán riêng tư tạm thời không đe dọa tới, vụ án lần này, còn có thể Nhiễm nương tử hỗ trợ thêm, về chuyện thù lao, phàm là chuyện mà ta và Lưu Thủ sứ có thể làm được, tùy ý ngươi đưa ra hai chuyện." Tiêu Tụng thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Ánh mắt Nhiễm Nhan sáng lên, "Thật à?"

Chương 110: Tình địch gặp nhau

"Đương nhiên là thật! Lời Tiêu Tụng ta nói ra như nước đổ ra ngoài." Tiêu Tụng sao có thể nhìn không ra là nàng muốn đánh chủ ý gì, "Thập Thất Nương còn không phải là muốn ta hủy bỏ cầu hôn sao? Chỉ cần người trợ giúp Lưu Thủ Sử phá án trong vòng năm ngày, yêu cầu của người đương nhiên không thành vấn đề." Tiêu Tụng đối với Nhiễm Nhan có chút tâm tư là không phải giả, nhưng tình hình hiện tại cũng không thích hợp cưới vợ, hắn cũng chưa thích Nhiễm Nhan đến độ không phải nàng thì không cưới, vậy cần gì phải lôi một nương tử vô tội đến nhà hắn chịu chết?

Huống hổ, hôn sự này cũng không phải Tiêu Tụng phái người đi cầu tới, hắn đã sớm đề phòng lão thái thái có ám chiêu, cho nên khi biết đội ngũ lão thái thái phái đi cầu thân có bốn đội, Tiêu Tụng liền lệnh người đi chặn lại, không nghĩ tới lão thái thái lại sai Thư nương tự thân mang sinh lễ đã sớm âm thầm lặng xuống Tô Châu, hôm qua mới đem việc hôn nhân đề ra.

Tiêu Tụng năm nay đã 26 tuổi, qua năm là 27, nhà người khác nhi tử đều chạy đầy đất, hắn ở đây cả cái nữ nhân cũng không có, lão thái thái gấp đến độ ngày ngày khó an, vừa nghe Thư nương nói Tiêu Tụng đối với Nhiễm Thập Thất Nương tựa hồ có chút bất đồng, liền lập tức sai người tới cầu hôn, nơi nào thèm quản coi dòng dõi có đủ cao hay không đủ cao.

Quả nhiên, gừng càng già càng cay. Lần này hiển nhiên là Tiêu Tụng rời xuống hạ phong, bất quá sự tình chưa tới hồi kết, hắn hiện tại nắm lại quyền chủ động cũng không chậm.

"Ta không tin ngươi." Nhiễm Nhan thọc một câu, làm Tiêu Tụng tức đến muối hộc máu, vẻ nguy trang luôn luôn hoàn mỹ cũng sắp bị nứt ra.

Tiêu Tụng hắt cho tới bây giờ không quân tử đến thế! Tuy rằng đã đoán được kết quả, nhưng nghe Nhiễm Nhan thăng thùng như vậy, trong lòng vẫn có cảm giác chua xót.

Nhiễm Nhan lại không biết suy nghĩ trong lòng hắn, nói tiếp: "Trừ phi lúc đến quan nha, Lưu Thủ Sử làm chứng, sau khi lập chứng từ xong, ngươi ký tên."

Tiêu Tụng đen mặt, hắn đã bao giờ chịu qua vú nhục cỡ này, lập tức đè xuống lừa giận nói: "Tin hay không tùy ngươi, dù sao ngươi gả qua đây ta cũng không có hại."

"Ký hay không ký cũng tùy ngươi, dù sao ta gả qua đó, bất quá là chết, cũng không có gì ghê gớm." Nhiễm Nhan quăng xuống những lời này xong, lạnh giọng hỏi hắn, "Giờ có thể thả thị tỳ của ta ra hay không?" Tiêu Tụng hơi giơ tay, Bạch Nghĩa cùng mấy phủ binh nhìn thấy, lập tức buông Ca Lam và Văn Lục ra.

Vụ án này nói ra thì cũng không có quan hệ gì nhiều đến Tiêu Tụng, hắn để tâm như vậy, chỉ sợ cũng là có tâm tư khác. Vì một chuyện quan trọng, nếu lui một bước, liền có khả năng lại phải lui thêm hai bước ba bước, huống hồ yêu cầu Nhiễm Nhan đưa ra cũng không phải quá phận, lập ước ký tên đều là chuyện bí mật, không đến mức làm mất mặt hắn, cùng lầm là trong lòng không thoái mái thôi, Tiêu Tụng ở trong quan trường trà trộn nhiều năm, có một số việc sẽ tự cản nhắc lợi và hại, cho nên Nhiễm Nhan đánh cuộc hắn sẽ thỏa hiệp.

"Được, ta đáp ứng ngươi."

Nhiễm Nhan còn chưa đi được ba bước, Tiêu Tụng đã lên tiếng gọi nàng lại.

Đuôi lông mày Nhiễm Nhan nhướng lên một chút, dừng chân nói với Văn Lục: "Đi đem hòm thuốc ta dùng ngày thường lại đây."

Văn Lục trộm liếc mắt nhìn mặt đen Tiêu Tụng một cái, rụt rụt cổ, nhanh chóng chạy về Ánh Mai am.

Tiêu Tụng trừng Nhiễm Nhan, đôi mắt vốn sáng rõ giờ này như muôn phun ra lửa. Người không có mong muốn gì thì không biết sợ, Nhiễm Nhan cả sinh tử cũng không để tâm, hắn không còn cách nào với nàng. Hắn có thể nhìn ra Nhiễm Nhan đối với ích lợi danh dự của Nhiễm thị căn bản không để vào mắt, người duy nhất nàng để ý, sợ cũng chỉ có Nhiễm Thập Lang, chuyện xấu xa hắn làm không ít, nhưng lại không muốn lấy chuyện này đi uy hiếp nàng.

Trong thời gian chờ đợi này, Tiêu Tụng lại không định buông tha cho Nhiễm Nhan, "Nếu đã đạt thành hiệp nghị, Thập Thất Nương có thể nói ra cái nhìn đối với vụ án này hay không?"

"Trước mắt người hiềm nghi chỉ có một sao?" nếu là việc công, Nhiễm Nhan sẽ tuyệt đối công, không có chừa chút tư tình cá nhân nào.

"Không, có thể nói toàn bộ người trong Ánh Mai am đều có hiềm nghi, ngược lại với Tịnh Viên sư thái, ta hoài nghi Tịnh Huệ sư thái nhiều hơn."

Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan ngắn ra một chút, nàng thật đúng là không chú ý tới Tịnh Huệ sư thái có chỗ nào khả nghi,

"Vì sao?"

"Thiền phòng của nàng ta cách thiền phòng của Tịnh Viên sư chỉ có hai trượng ngắn ngắn, hơn nữa, nghe nói trước khi nàng xuất gia kỹ năng may vá không tồi, chỉ là mấy năm gần đây ít làm, nhưng ta phát hiện tin tức này cũng không hoàn toàn là thật, trên ngón trỏ bàn tay phải của nàng ta có mấy vết thương do kim đâm, nhìn có vẻ là mới bị, Tịnh Viên sư thái khai giày của nàng là do đồ đệ Huyền Ngô làm, nhưng so sánh với đường may lúc trước, có thể phát hiện khác nhau rõ ràng." Tiêu Tụng nói ra toàn bộ phát hiện của mình, cuối cùng lại bổ sung một câu, "Đương nhiên, Huyền Ngô kia cũng có hiềm nghi, nói không chừng nàng ta ngày thường giấu diếm, một người hiềm nghi khác là đồ đệ Huyền Không của Tịnh Huệ, nghe nói Tịnh Huệ sư thái thường xuyên dạy nàng ta thêu thùa may vá, tay nghề của tiểu ni cô không tồi."

Nhiễm Nhan thấy Tiêu Tụng khi điều tra hiện trường có bộ dáng không chút để ý, không nghĩ tới hắn vậy mà cả trên ngón trỏ của ni cô người ta bị kim đâm ra vết thương bao lớn cũng không buông tha.

Nghe hắn nhắc tới Huyền Không, Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ đến một việc phát sinh tháng trước, "Huyền Không đã từng tìm ta giúp nàng nghiệm thi, có điều bị ta cự tuyệt."

"Ồ?" Tiêu Tụng quay đầu nói với phủ binh phía sau: "Đem tiểu sư phó Huyền Không mời đến chùa Vân Tòng dưới chân núi."

Phủ binh lĩnh mệnh thoái lui, Văn Lực đúng lúc này xách theo thùng dụng cụ một đường chạy chậm từ trong Ánh Mai am ra.

Tiêu Tụng vì tạo điều kiện cho Nhiễm Nhan nghiệm thi, trước đó đã sai người đem thi thể chuyển tới một thiền phòng hẻo lánh bị bỏ hoang trong chùa Vân Tòng.

Vì không muốn gây chú ý, Tiêu Tụng mang các nàng đi vào từ cửa hông của chùa. Lúc này đã gần đến giờ cơm chiêu của các tăng lữ, trên đường chính có rất nhiều tăng nhân qua lại, cho nên chỉ có thể đi vòng đường nhỏ. Tiêu Tụng bước chân rất dài, Nhiễm Nhan đi theo đúng là phải có hết sức, nên vẫn luôn cảm đầu đi, lại là lần đầu tiên vào chùa Vân Tòng, cho nên trên đường đi ngang qua Tàng Thư Các vẫn chưa phát giác, thăng đến khi Tang Thần một thân áo bào rộng màu xanh đi tới từ phía đối diện, Tiêu Tụng dừng chân, Nhiễm Nhan mới phát hiện hắn đã đứng cách bọn họ không đến năm bước.

Hai người đều hướng Nhiễm phủ xin cưới, nhiều ít hắn là có chút địch ý, nhưng bọn họ có vẻ hơi bất đồng. Giằng co thật lâu, ánh mắt Tang Thần không có tiêu điểm, mà bộ dáng Tiêu Tụng lại nhàn nhạt.

"Tù biệt đã lâu, Tùy Viễn biệt lai vô dạng" Tiêu Tụng chắp tay hỏi.
Tang Thần nhíu mày, nhàn nhạt đáp: "Làm phiền nhớ mong, hết thảy mạnh khỏe."

Dứt lời lại nhìn về phía Nhiễm Nhan, sắc mặt hơi đỏ lên, ánh mắt né tránh, thanh âm có chút mơ hồ, "Đã đến chạng vạng, nương tử sao lại vào chùa?" Trống chiêng chuông sõm, sau tiếng trống chiêng, chùa sẽ không tiếp khách hành hương, Nhiễm Nhan đương nhiên không có khả năng là đến đây dâng hương, việc này hơn phân nửa có quan hệ với Tiêu Tụng, nghĩ đến đây, ánh mắt Tang Thần vốn không vui khi nhìn qua Tiêu Tụng lại càng không tốt. "Có một số việc cần làm." Nhiễm Nhan nói.

Tang Thần thấy trong tay Văn Lục xách theo thùng dụng cụ, cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Nương tử vạn sự cẩn thận."

Đây là lần đầu tiên Nhiễm Nhan thấy Tang Thần có vẻ bình thường, dĩ vãng phàm là nhìn thấy hắn, đều là một bộ dáng hoặc hoạt bát hoặc ngu si, hắn giờ phút này tuy rằng không khác gì người bình thường, lại giống như bị mất đi sinh khí, cả người có vẻ tái nhợt, biều tình mơ hồ.

Tiêu Tụng nhìn bóng dáng thát hồn lạc phách của hắn, quay đầu lại nói: "Đi thôi."

"Ngươi cố ý dẫn ta đi ngang qua Tàng Kinh Các." Nhiễm Nhan lạnh lùng nói.

Tiêu Tụng không thừa nhận cũng không phủ nhận, "Hắn không giống người khác, nếu là người bình thường thấy tình trạng này của ngươi và ta, tất nhiên sẽ cho rằng chúng ta có cái gì ái muội, nhưng ngươi không có phát hiện sao, hắn mới vừa rồi tất cả lời nói đều chỉ là có lệ, căn bản không có ngươi hoặc là ta tồn tại."

Suy nghĩ một chút, hình như đúng là như vậy.

"Như vậy là sao?" Nhiễm Nhan vẫn luôn không hiểu phương thức tư duy của Tang Thần.

"Hắn đang bận suy nghĩ." Tiêu Tụng trả lời ngắn gọn.

Đối với người bình thường, tình địch đụng mặt kiêu gì cũng sẽ đỏ mặt một chút, đây kết quả lại là bị lạnh nhạt, Tiêu Tụng trong lòng ngoại trừ cảm giác "quả nhiên là vậy", còn có chút hỗn lực mà không có chỗ phát tiết. Đối với đáp án này, Nhiễm Nhan đã thấy nhiều không trách, chẳng qua trong lòng đối với Tiêu Tụng lại kéo ra một chút khoảng cách, người này nhất cử nhất động nhất ngôn nhất ngữ đều có khả năng là đang tính kế, đối với người thân ở trên quan trường mà nói, đây cùng không phải là sai, chỉ là Nhiễm Nhan thường thức tính cách thẳng thắn, cương trực, công chính của Tiêu Vũ phụ thân hắn hơn.

"Trong lòng ngươi cảm thấy ta rất tiểu nhân đi." Tiêu Tụng cười nhẹ.

Nhiễm Nhan không trả lời, bởi vì cách làm việc của hắn đích xác rất tiểu nhẫn.

Thấy Nhiễm Nhan tỏ vẻ cam chịu, hắn không chỉ không giận, nụ cười trên mặt ngược lại còn rạng rõ hơn, sáng như mặt trời, làm người không dám nhìn gần.

Tới thiền phòng đặt thi thể, Lưu Phẩm Nhượng sớm đã cùng phán tư hình ngục Dư Bác Hạo chờ ở trong viện.

Nhiễm Nhan hành lễ với Lưu Phẩm Nhượng, hàn huyên một hai câu, Lưu Phẩm Nhượng liền dẫn mọi người cùng nhau vào phòng.

Ánh sáng lúc này vẫn còn ẩn, trong phòng cũng đã thắp đèn.

Nhiễm Nhan nhìn ánh sáng, nói: "Còn cách lúc trời tối một đoạn thời gian, ánh sáng đầy đủ là tốt nhất, việc này không nên chậm trễ, giải phẫu trước đi."

Lưu Phẩm Nhượng cũng có ý tú này, nghe Nhiễm Nhan nói như vậy, lập tức gật đầu đồng ý.

Bên trong thiền phòng, ba tấm ván gỗ mỗi tấm nằm một khối thi thể, dùng vải trắng phủ lên, thi thể tuy rằng vẫn luôn dùng băng để bảo tồn, vẫn không thể tránh được tình trạng hư thối khá nặng, cả gian phòng đều tràn ngập mùi vị tanh tưởi.

Nhiễm Nhan nhanh chóng ra ngoài cửa, dặn dò mọi người, "Không cần cõ nín thở, ngàn vạn lần đừng cố ngâm miệng, sợ uế khí đi vào."

Nhiễm Nhan dùng dầu vùng bôi lên mũi, ngâm một lát gừng, ở cửa mang lên khẩu trang, bật lửa đốt thương truật bồ kết, cũng yêu cầu mọi người làm theo, sau đó mới cùng nhau vào trong phòng.

"Phân phó nha dịch chuẩn bị lượng lớn nước sạch." Nhiễm Nhan trong lòng lăn qua lộn lại mà mắng Lưu Phẩm Nhượng vài lần, lúc thi thể còn mới mẻ, thì không cho nàng kiểm nghiệm, thế nào cũng phải gác lại thành bộ dạng này mới đi tìm nàng, đều là họa từ tư tưởng phong kiến mà ra.

"Thi thể nào là mới nhất?" Nhiễm Nhan hỏi.

Dư Bác Hạo chỉ vào một khối phía trước nói: "Chính là khối này, phát hiện sáu ngày trước, cùng cổ thi thể đầu tiên tương đồng, sau lưng người chết có vết đánh bằng hung khí, như là gậy gộc gì đó, trên y phục cũng có dính...Ặc...uế vật."

Dư Bác Hạo cũng rất muốn chuyên nghiệp, không có chút cố kỵ giới tính nào mà trình bày sự thật, đáng tiếc công lực của hắn rốt cuộc vẫn yếu một

chút, làm sao cũng vô pháp đối với một tiểu nương tử nói ra những từ đó. Nhiễm Nhan gật gật đầu, giơ tay ra hiệu cho Văn Lục và Ca Lam đi ra ngoài. Nàng tuy rằng rất muốn khảo nghiệm can đảm của hai người, nhưng cảm thấy vẫn nên tuân tự mà tiến, thi thể lúc này khủng bố nhất, cũng ghê tởm nhất, hơn nữa khí thế của hủ thi sẽ thương tổn đến cơ thể người, Nhiễm Nhan không muốn các nàng sinh ra bóng ma tâm lý.

Văn Lục cùng Ca Lam chậm chạp bất động, Lưu Phẩm Nhượng mới quay đầu nói: "Hai vị cô nương đi ra ngoài đi."

Thú Sử lên tiếng, các nàng dù là lớn mật cũng không dám kiên trì, bèn cúi chào, rồi ra khỏi phòng.

Hai người vừa ra ngoài, Nhiễm Nhan liền lật vải phủ lên, mấy người trong phòngđột nhiên không kịp phòng bị mà thấy một khối thi thể hư thối cao độ, toàn thân đen nhánh, ngũ quan trên mặt vặn vẹo, bị khí thế bơm thành một cái thi thể người không lò, nửa người dưới của thi thể cùng với chỗ miệng mũi đều đã sinh ra giờ bọ.

Chương 111: Máu không cánh mà bay

Nghiêm khắc mà nói, thi thể này có thể được xem là chưa đến thời điểm thối rữa mạnh nhất.

Người sau khi chết, bắt đầu giai đoạn thối rữa chính là tình trạng khí thể sinh ra ở vùng mặt và ngực bụng, sau đó là chi dưới, vô luận lúc còn sống đẹp cỡ nào, dáng người hoàn mỹ cỡ nào, sau khi chết, lúc giai đoạn này bắt đầu đều sẽ biến thành một "đại đầu quỷ" hai mắt trọn trùng, môi lưỡi lật ra ngoài, bộ mặt dữ tợn đáng sợ.

Mà thi thể trước mặt này chi dưới còn chưa bị khí thể tràn ngập.

Nhiễm Nhan trước tiên hành các bước kiểm nghiệm bình thường, kết quả phán đoán thi thể này là nam, tuổi từ mười tám đến hai mươi, thời gian tử vong là ngày 4 tháng Tám, có khả năng nhất là chết trong khoảng thời gian từ đêm khuya đến rạng sáng.

Thời tiết từ mùa xuân đến mùa thu, chết ba đến bảy ngày sẽ biến thành hình dạng 'người khổng lồ', theo lời Dự phán tư, thi thể này là được phát hiện vào sáu ngày trước, hiện tại có thể phán đoán được là lúc bọn họ phát hiện thi thể cách thời gian tử vong rất ngắn, nói cách khác, người này chết lúc gần rạng sáng.

Vì sao người đầu tiên chết lúc nửa đêm, mà người này lại hoãn đến rạng sáng?

Trên người người chết có những tổn thương xuất hiện hiện tượng hồi phục rõ ràng, chứng minh hắn trước khi chết đã giãy dụa rất lâu.

"Thời điểm phát hiện hắn có thấy máu chảy ra rất nhiều không?" Nhiễm Nhan ngẩng đầu hỏi.

Nàng thấy trên thi thể xuất hiện rất ít thi đốm, thi đốm là sau khi tim ngưng đập, máu mất đi động lực tuần hoàn, nên chảy theo mạch máu về bộ phận nằm ở vị trí thấp nhất, đọng lại ở đó, dưới áp lực bên trong mạch máu, hồng cầu vỡ ra, huyết hồng tố thẩm thấu rồi khuếch tán vào tế bào của các tổ chức xung quanh mạch máu, làm trên da xuất hiện những đốm màu đỏ tím. Nếu người chết trước đó không bị chảy máu quá nhiều, hoặc là gặp phải một vài nguyên nhân đặc thù, ở ngay lúc này nên xuất hiện tảng lớn thi

đỗm, sao lại có thể ít như thế này?

"Không có, chỉ có rơi vài giọt trên mặt đất." Dư Bác Hạo đáp.

Chuyện này quả thực kỳ quái, Nhiễm Nhan trong lòng vừa động, lập tức kiểm tra các động mạch chủ của thi thể, phần cổ, cổ tay, cánh tay..., cuối cùng phát hiện trên cánh tay trái có một chấm máu nhỏ bằng hạt đậu xanh, ngay sau đó cũng phát hiện ở kheo chân bên phải một vết thương tương tự. Đối với thi thể đang bị thối rữa đến cỡ này, miệng vết thương như vậy không dễ bị phát hiện.

Nhiễm Nhan sai nha dịch xối nước rửa thi thể, nǎm dao mổ, rạch từ giữa cổ, sau đó banh phần da cổ, cơ thịt và mô liên kết ra hai bên.

Không phát hiện mẩy hiện tượng sung huyết, xuất huyết, sung tầy..., nhưng trên thành thực quản có dính một lớp đen tuyền, nhìn không ra tột cùng là cái gì. Nhiễm Nhan dùng nhíp nhẹ nhàng cạo xuống đặt trên tấm vải trắng, tiếp tục mổ.

Sau khi bóc tách ra toàn bộ, phần cổ thoạt nhìn có chút kỳ quái, Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, dùng mũi dao nhẹ nhàng cắt ra một cái động mạch, nhìn thấy vết cắt chỉnh tề và tình huống bên trong, Nhiễm Nhan tức khắc sững sốt, vậy mà không có một chút máu nào lưu lại.

Người sau khi chết 12 giờ đồng hồ, máu hoàn toàn đọng lại, nếu lúc này máu không chảy ra, thì sau 6 ngày máu sẽ càng không chảy ra, nhưng bên trong mạch máu hắn phải lưu lại một ít cục máu đông, có điều lượng máu trong cái mạch máu bị cắt ra này ít đến thái quá.

Nhiễm Nhan nhất thời cũng không thể giải thích ngò vực trong lòng mình, vì vậy lập tức giải phẫu phân ngực bụng, mặc kệ ra sao, gân chỗ trái tim hoặc nhiều hoặc ít luôn phải có máu lưu lại.

Sau khi bụng bị mở ra, mọi người cùng nhau rời khỏi phòng, chờ đợi hủ thi khí thể tan bớt không sai biệt lầm, mới lại tiến vào tiếp tục.

Ngực bụng bị Nhiễm Nhan lưu loát mổ ra, nàng vừa kéo chặt bao tay, vừa cẩn thận quan sát màng phổi có bị dính liền hay không, cùng với bộ vị, vị trí và mức độ có dễ dàng bị tróc ra hay không, rồi sau đó dùng kéo cắt một nhát cắt hình chữ Y trên màng tim, làm lộ trái tim ra hoàn toàn.

Sau khi kiểm tra thật kỹ, Nhiễm Nhan cẩn thận mà cắt ra các động mạch bên trên, phát hiện bên trong có cục máu đông, nhưng số lượng vẫn rất ít. Sau đó Nhiễm Nhan lại mổ thêm vài chỗ nữa, mới đứng thẳng lên, nói ra một tin tức làm mọi người khiếp sợ, "Toàn bộ máu của thi thể đều không thấy."

"A?" những người còn lại vốn dĩ đang chịu đựng mùi tanh tưởi mãnh liệt,

nghe thấy tin tức kinh người này, đều không khỏi trợn mắt.

Nhiễm Nhan cúi đầu cẩn thận kiểm tra chấm máu ở khuỷu tay cùng khuỷu chân, dùng nhíp nhẹ nhàng cạy ra phần máu đông, phát hiện phía dưới có một cái lỗ nhỏ chừng ba hạt gạo, nhìn hình dạng cái lỗ máu như là có người dùng một thứ như cái ống cầm xuyên vào, sau đó cố gắng che lại.

"Có chuyện gì vậy?" chờ Nhiễm Nhan kiểm tra xong, Lưu Phẩm Nhượng lập tức hỏi.

Nhiễm Nhan nói: "Chờ ta cẩn thận giải phẫu thi thể này xong lại nói tỉ mỉ cho ngài."

Sau khi mở bụng ra, Nhiễm Nhan cắt rời phần dạ dày ra, đặt trên một tấm vải trắng sạch rồi cắt mở ra, vật chất màu đen tuyền tràn ngập bên trong dạ dày. Nhiễm Nhan lấy hết vật chất đó ra bên ngoài, đưa qua cho Tiêu Tụng bọn họ nhận biết.

Chờ đến khi giải phẫu xong một cái thi thể, Nhiễm Nhan phát hiện sắc trời bên ngoài đã đen, đôi mắt nàng cũng yêu cầu nghỉ ngơi một chút, nếu lại tiếp tục giải phẫu hai thi thể khác, sẽ có vài chi tiết dễ dàng bị xem nhẹ.

Nhiễm Nhan cầm vải trắng đắp lên thi thể, rồi cùng với mọi người đi ra ngoài.

Tiêu Tụng, Lưu Phẩm Nhượng, Dư Bác Hạo ba người tuy rằng ở hiện trường, cũng quan sát hết toàn bộ quá trình giải phẫu, nhưng không hiểu biết nhiều về cơ thể người, cho nên vừa ra khỏi cửa liền nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, chờ đợi nàng nói kỹ càng tỉ mỉ tình huống.

Nhiễm Nhan cởi bao tay, khẩu trang cùng vải bao trước người ra, thở ra một hơi nói: "Máu trong thi thể này bị người rút cạn, ehm... cũng không thể xem như rút cạn, ít nhất bị rút cũng ba phần tư đi."

Lời này vừa nói ra, ngay cả người hổn hển không biểu hiện ra ngoài như Tiêu Tụng cùng Lưu Phẩm Nhượng cũng đầy mặt kinh ngạc.

Dư Bác Hạo càng khó nén kinh hãi.

"Lượng máu của một người không có khả năng ít như vậy, trên người hắn không có vết thương nào lớn, khả năng lớn nhất là bị người rút máu, ta tìm được trên cánh tay hắn và khủy chân hắn hai cái lỗ nhỏ, trong đó cái lỗ ở khủy chân còn dính một ít mảnh vụn của thực vật dạng dây leo, công cụ dùng để hung thủ rút máu có thể là một loại dây leo thực vật nào đó."

Nhiễm Nhan trong lòng cũng có chút nghi hoặc, hai thi thể được phát hiện sau không có qua tay Nhiễm Nhan, nhưng thi thể đầu tiên là nàng tự mình nghiệm qua, thi đốm trên thi thể phân bố bình thường, đều không phải bị người di chuyển, cũng không có chuyện bị rút ra một lượng máu lớn.

"Còn nữa, trong dạ dày thi thể lấy ra vật chất màu đen dạng bột phấn." Mấy thứ đó bị vón cục lại, là vì trộn lẫn với dịch dạ dày, dạng nguyên thủy có khả năng là bột. Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Loại vật chất này ở trong dạ dày không có bị tiêu hóa hoặc bài tiết, chứng tỏ người chết sau khi ăn vào chừng hai khắc liền chết, hoặc là, vật đó căn bản không thể bị người tiêu hóa. Theo ta phỏng đoán, người chết có thể là vừa bị rút máu, vừa bị ép ăn xong loại đồ vật này, hơn nữa rất có khả năng là hắn đã chịu uy hiếp nào đó, chính mình ăn vào, vì ta không tìm thấy dấu vết hắn bị ép phải há miệng, phần cổ, yết hầu, hàm dưới, không có bất luận xuất huyết hay sưng ứ gì hết."

Dư phán tư bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói: "Thi thể này là được phát hiện ở miếu hoang, còn hai thi thể kia đều ở trên lưng chừng núi. Hắn bên người không có túi, bó hoa ngọc trâm được đặt ở trong lòng ngực hắn, hai nhúm tóc cũng được ôm trong ngực. Quần áo cũng rất sạch sẽ, chuyện này có đặc thù nguyên nhân gì không?"

Chương 112: Bột phấn trong dạ dày

Thi thể thứ ba khác rất nhiều so với hai cái trước.

Thứ nhất, hai thi thể trước đều là chết ở giữa sườn núi, trên người trên đầu đều có nhiều vết thương nặng, nguyên nhân chết còn không thể xác định. Còn thi thể thứ 3 chết ở miếu hoang, vết ứ thương tập trung ở sau lưng, nguyên nhân chết có thể là ăn phải những vật chất không rõ trong dạ dày, cũng có thể là mất quá nhiều máu mà chết.

Thứ hai, hoa ngọc trâm luôn được quăng ở miếu hoang, khi phát hiện hai thi thể trước, bó ngọc trâm bị bỏ vào túi vải của tăng lữ, đè lên trên hai nhúm tóc. Còn thi thể thứ 3 thì lại ôm hoa và tóc trong ngực.

Thứ ba, hai thi thể trước còn máu, mà thi thể thứ 3 bị rút cạn máu, hơn nữa quần áo còn được sửa sang sạch sẽ, hắn tuy bị ép dùng hương tro, nhưng trong miệng lưỡi hay trên răng lại không bị dính, hiển nhiên là đã được rửa sạch.

Nhiễm Nhan trước kia gặp qua vài vụ án mạng liên hoàn, cuồng sát, tỷ như vài hung thủ thích những nữ nhân có đặc tính cố định nào đó, hoặc đem thi thể sắp xếp thành hình dạng gì đó, thương tổn chỉ một bộ phận nào đó, v.v. Lần này lại có chút không rõ, án mạng liên hoàn bình thường, hung thủ đều có một ý niệm chấp nhất nào đó, rồi tuyệt đối sẽ kiên trì với loại chấp niệm này đến cùng, không dễ dàng thay đổi.

Nếu nói là hung thủ này đã từng chịu tổn thương tình cảm, rất có khả năng sẽ đi giết những nam nhân có chút tương tự với người đã thương tổn nàng ta, nếu dựa theo suy đoán này, hung thủ kia không có lý do gì lại cho bọn họ "đãi ngộ" không giống nhau a! Chẳng lẽ nam nhân thứ 3 rất đẹp hoặc là giống tình lang của nàng ta nhất.

Còn nữa, máu bị rút ra đã đi đâu?

Một người trưởng thành bình thường có thể trọng 60 kg, lượng máu trong cơ thể chiếm đại khái 4.8kg, có thể chia làm ba thùng nhỏ có kích cỡ như nhau, máu trên người người chết bị rút đi ít nhất $\frac{3}{4}$, cũng cỡ 3.5kg, lượng

máu nhiều như vậy có thể dùng để làm gì?

Nhiễm Nhan nói hết tình trạng cho ba người kia, rồi sau đó vào lại trong thiền phòng, bắt đầu tiến hành giải phẫu hai thi thể còn lại.

Hai thi thể này đã ở giai đoạn thối rữa cao độ, trạng thái 'người khổng lồ' đã dần giảm bớt, cơ thịt và tổ chức mềm dưới da đã có hiện tượng hóa lỏng, thi thể tháng trước, phần bụng đã bắt đầu thối nát sụp đổ, có vài chỗ đã lộ ra xương trắng.

Tình trạng này Nhiễm Nhan đã từng gặp qua rất nhiều lần, nhưng vẫn không khỏi thở dài: "Một tháng trước, đây vẫn là một thanh niên tuấn tú a!"

Nhiễm Nhan không nhìn thấy biểu tình xuất sắc của mấy người đứng sau lưng, ngồi xuống, bắt đầu động dao. Lần này nàng có vẻ tương đối nhàn nhã, vừa dùng thủ pháp lưu loát mà mổ phần ngực bụng ra, vừa hỏi: "Dư phán tư, ngài trước đó có thấy thi thể thứ 3 so với hai người trước có gì khác nhau không? Chẳng lẽ tuấn tú hơn?"

Dư Bác Hạo ngân người, rồi cẩn thận mà nhớ lại một chút, gật gật đầu khẳng định: "Tuấn, đẹp hơn nhiều so với hai người trước."

Nhiễm Nhan bất quá là thuận miệng hỏi một câu nửa đùa nửa thật, không nghĩ tới thật đúng là như thế, "Không biết thân phận mấy người chết này đã điều tra ra chưa?"

Vẫn là Dư Bác Hạo trả lời, "Sau khi dán bô cáo, đúng là có mấy nhà tới để nhận dạng, trong đó thi thể thứ nhất đã có người nhận, Thứ sử cũng phái người đi tra xét người bị mất tích trong toàn thành, bắt quả thành Tô Châu mỗi năm người nơi khác lưu lạc tới, đào hôn, tư bôn...không một ngàn cũng vài trăm, thân phận hai thi thể còn lại vẫn còn đang điều tra."

"Đào hôn?" động tác trên tay Nhiễm Nhan khụng lại, "Ta tháng trước nghe thị tỳ nói, trong thành gần đây nghị luận nhiều nhất nhất náo nhiệt chính là mấy chuyện tư bôn này."

Lưu Phẩm Nhượng trầm ngâm một chút, đáp: "Không sai, có một người còn có hôn ước với thư nữ của Dược Vương Tô gia, bởi vì việc này, Tô gia còn bí mật đi tìm bản quan, người nói mấy thi thể này có khả năng đều là người tư bôn?"

Nhiễm Nhan chú ý hắn nói "đều", liền đoán được người được nhận dạng kia đã xác định là cùng người khác tư bôn, bèn không truy vấn nữa, đem nội tạng lấy hết ra, bày biện trên tấm vải trắng.

Dư Bác Hạo tâm sinh kính nể, mấy nội tạng này đặc biệt là phần ruột và dạ dày đã dính chùm thành một cục, vậy mà nàng có thể bóc ra hoàn chỉnh. Các nội tạng ngoại trừ đã hư thối, rất khó phát hiện ra dị trạng gì.

"Chỉ sợ là phải giải phẫu não bộ..." Nhiễm Nhan lâm bẩm tự nói, thả trái tim trong tay xuống, từ trong thùng dụng cụ lấy ra cây búa cùng với cái đinh to bằng ngón tay cái, còn có một lưỡi dao sắc bén.

Tiêu Tụng nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, đôi mắt rực rỡ như sao trời tỏa sáng, miệng giấu bên dưới khẩu trang không tự giác nhéch lên, nàng mang đến cho hắn quá nhiều cảm giác mới mẻ, thêm bộ dáng nghiêm túc kia cũng gắt gao mà hấp dẫn ánh mắt hắn, hắn chưa bao giờ gặp qua nữ tử nào như vậy, nghiêm túc, phảng phát không chút sợ hãi, tư thái thành thạo khi đôi mặt thi thể, thật là làm chấn động nhân tâm.

Toàn bộ chú ý của Nhiễm Nhan đều đặt ở trên não người chết, không phát hiện ánh mắt của Tiêu Tụng, khi nàng cầm lưỡi dao định cạo tóc thi thể, bỗng nhiên khung lại, thả lưỡi dao xuống, rồi dịch tới chỗ vùng bụng của thi thể, ngồi xổm xuống cẩn thận quan sát.

Nhiễm Nhan nhìn kỹ từng chút từng chút một, như muốn xem hết toàn bộ phần ngực bụng của thi thể.

"Ha hả..." Nhiễm Nhan lăn qua lật lại nhìn một lúc lâu, bỗng nhiên cười ra tiếng.

Dư Bác Hạo cùng Lưu Phẩm Nhượng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, ngẫm lại một cái tiểu nương tử nhìn thi thể hư thối bị mổ xé đến tan tác bật cười, cảnh tượng quá quý dị, làm hai người còn nghĩ Nhiễm Nhan bị quý ám.

Nhiễm Nhan phát hiện trên nội tạng của thi thể mơ hồ có thể nhận ra hiện tượng xuất huyết, nên tạm thời bỏ qua không mở phần não nữa, trực tiếp mở chỗ hư thối lợi hại nhất kia.

Đối với khối thi thể đã thối rữa đến tình trạng này, không có sự trợ giúp của dụng cụ hiện đại, nếu thi thể không có bệnh trạng chỉ rõ nguyên nhân chết, Nhiễm Nhan thật đúng là không dám bảo đảm có thể phát hiện ra cái gì.

Sau khi mở hết phần ngực bụng ra, Nhiễm Nhan không khỏi lại cười một tiếng, xem ra người chết cũng rất muốn giải oan! Thi thể này bên ngoài đã thối rữa nghiêm trọng, nội tạng cũng bắt đầu héo rút sụp đổ, nhưng cơ bản đều còn tồn tại, nên có điều có. Tuy rằng không so được với thi thể mới mẻ, nhưng có chút ít còn hơn không phải sao?

Nhiễm Nhan lập tức kiểm tra cân thận, dạ dày đã hư thối đến hoá lỏng, nàng đem phủ tạng bóc hết ra, đem tới dưới ánh đèn sáng ngồi cẩn thận xem xét, buổi tối cho dù thấp nhiều đèn cũng không bằng ban ngày, huống chi là phải quan sát loại thi thể hư thối đến cao độ này, may mà nàng cũng không phải là không gặp qua tình huống này, nên cũng không đến mức cái gì cũng nhìn không ra.

"Bởi vì thi thể đã quá hư thối, ta cũng chỉ có thể cẩn cứ vào một ít tình trạng mà phán đoán nguyên nhân chết của bọn họ có thể là trúng độc." Hiện tại không có điều kiện xét nghiệm tốt, có những thứ một khi bỏ lỡ thời cơ giải phẫu tốt nhất, chỉ nhìn thôi thì nhìn không ra, Nhiễm Nhan trong lòng không khỏi bắt đầu oán trách Lưu Phẩm Nhuệ, nếu là giải phẫu sớm một chút, khẳng định là có thể tìm ra chính xác là độc gì, mà hiện tại chỉ có thể suy đoán, "Từng nội tạng trong thi thể đều bị xuất huyết, cơ bản có thể phán đoán là trúng độc, nhưng cụ thể là loại độc nào, còn không thể xác định."

"Có thể liệt kê vài loại độc không?" Tiêu Tụng hỏi.

Nhiễm Nhan đem thi thể sửa sang lại, thuận miệng đáp: "Ô đầu, mã tang, câu vắn, anh túc, hạt mã tiền, Thiên Lôi đằng, xà độc, ban mao...."

Sửa sang lại xong, Nhiễm Nhan nghĩ, tiếp tục nói: "Thi thể đầu tiên đã từng qua tay ta, không có xuất hiện bệnh trạng móng tay xanh tím, môi thăm, lưỡi tím gì đó, cho nên có thể bài trừ mã tang, hạt mã tiền, xà độc, anh túc. Độc tính của Thiên Lôi đằng cần đến hai ba ngày mới phát, ô đầu bình thường phải sau khi ăn trung đến hai ba canh giờ mới phát, câu vắn thì nhanh hơn. Những loại độc này sẽ không làm bệnh trạng xuất hiện bên ngoài thi thể. Riêng ta có khuynh hướng hoài nghi câu vắn."

Trúng độc Ô đầu mà chết, bình thường chỉ có thể kiểm nghiệm ra nguyên nhân chết là hít thở không thông, nếu may mắn có thể ở dạ dày tìm được bã thuốc, niêm mạc dạ dày cùng màng đệm cũng có thể có chấm xuất huyết, trừ những thứ đó ra, nếu không có kỹ thuật hóa nghiệm hiện đại, căn bản không thể tìm ra chứng cứ. Hiện tại hai thi thể đã hư thối đến tình trạng này, toàn bộ nội tạng vẫn có thể mơ hồ phát hiện máu bầm, xuất huyết, rõ ràng không phải ô đầu.

Mà tác dụng của Thiên Lôi đằng trong tình huống bình thường tương đối chậm, nếu hung thủ dùng Thiên Lôi đằng giết người, ít nhất là trước đó hai ngày phải có tiếp xúc với người bị hại, tuy rằng không phải không có khả năng, nhưng không nhanh và tiện bằng câu vắn.

"Đây chỉ là ví dụ, cũng có khả năng là loại độc khác. Nội tạng đã hư thối đến tình trạng này, rất khó nhận ra được chính xác." Nhiễm Nhan nói.

Sau khi dọn dẹp xong, mọi người lo lắng sốt ruột mà ra khỏi thiền phòng. Hiện tại, người chết chỉ có một người được xác định thân phận, hai người còn lại không rõ thân phận, chỉ điểm này thôi đã cắt đứt hầu hết manh mối, nha dịch mỗi ngày cầm di vật của người chết đi từng nhà hỏi, một cái thành

Tô Châu to như vậy, dừng nói là ra tới vùng nông thôn, chỉ ở trong thành thõi muôn tra hết cũng mất ba đến năm tháng.

Trên hành lang thấp đèn, mọi người ngồi lại trong viện, Tiêu Tụng hỏi: "Thi thể được nhận lanh là ai?"

Dư Bá Hạo đáp: "Là con của một hộ thương nhân ở phường Bích Phượng, nghe nói là coi trọng một quả phụ xinh đẹp, trong nhà không đồng ý việc hôn nhân này, liền tư bôn, nhà kia chỉ có một đứa con vợ cả như vậy, cho nên vừa nghe nói đến tướng mạo người chết, liền vội vàng chạy tới nhận dạng, thông qua túi tiền trên người, y phục, nhận ra người chết chính là con vợ cả nhà bọn họ, họ Trần tên Nguyên, tự Mạnh Hiền."

"Quả phụ kia đâu?" Tiêu Tụng lập tức hỏi.

"Đến nay không biết đi đâu." Dư Bá Hạo suy nghĩ một chút, cảm thấy sự tình liên quan trọng đại, vẫn đem hoài nghi của mình nói ra, "Có thể là quả phụ này có vấn đề hay không? Câu dẫn lang quân trẻ tuổi đến vùng ngoại ô yêu đương vụng trộm, rồi sau đó giết chết bọn họ"

Lưu Phẩm Nhuượng trầm ngâm một chút, nói: "Vị hôn phu của Tô gia Nhị nương tử cũng ở phường Bích Phượng, kia là dòng dõi thư hương, người ta trong thể diện, có thể mặc dù trong lòng có nghi ngờ cũng sẽ không thừa nhận chuyện tư bôn, bản quan đêm nay liền tự mình mang theo di vật người chết đến tìm người nhận dạng."

Dược Vương Tô gia tuy rằng gia đại nghiệp đại, nhưng luôn luôn vô cùng điệu thấp, sự tình lần này nếu không phải thật sự nhục đến thanh danh nhà bọn họ, cũng sẽ không báo tới Lưu Phẩm Nhuượng.

Lưu Phẩm Nhuượng luôn khéo đưa đẩy, cung cách làm việc có đôi khi không khỏi quá mức lõi đời, hai nhà Tô, Trần đều là những nhà có chút thể diện, nếu bô cáo đều đã dán ra ngoài, người ta không đến nhận dạng, Lưu Phẩm Nhuượng cũng không thể cầm di vật đi đến nhà người khác cho thêm đen đúa. Huống hồ, hắn không chủ động đi hỏi, cũng không hàn xuất phát từ xuy xét quá kĩ, mà đúng là chờ gió triều đình thõi tới.

Tiêu Tụng là trận gió kia, hiện tại thời cơ chín mùi, lại ngồi yên là muốn bị ăn đòn, hắn cũng sẽ không cố kỵ cái gì nữa.

Tiêu Tụng nghe Lưu Phẩm Nhuượng nói như thế, ánh mắt hơi lóe, chợt giữa mày hiện ra thần sắc nhẹ nhàng, chuyển qua hỏi Nhiễm Nhan: "Bột phấn màu đen tìm được trong thi thể mới nhất, không thể nhận ra là cái gì sao?" Nhiễm Nhan tất nhiên là không nhận ra, Lưu Phẩm Nhuượng và Tiêu Tụng hai lão bánh quẩy trên quan trường có vẻ đã bất giác đạt thành một sự ăn ý nào đó, nàng chỉ nghiêm túc suy nghĩ câu trả lời cho Tiêu Tụng, nói: "Nhìn như là vật sót lại sau khi đốt thử gì đó, có thể là tro hương hay không?"

Ba người còn lại ngắn ra, mấy thứ này ở trong dạ dày đã bị biến chất một

chút, hơn nữa lượng tin tức mới vừa tiếp thu có chút lớn, bọn họ nhất thời cũng chưa kịp nghĩ cẩn thận, khi được Nhiễm Nhan vừa nhắc nhở, hình như là tro hương thật.

Chương 113: Nỗi lo lắng của Nhiễm Nhan

"Trong chùa và Ánh Mai am đều có thể tìm được rất nhiều hương tro." Vẽ mặt Dư Bác Hạo có vẻ thông suốt, "Nếu hai người còn lại là trung độc, như vậy hung thủ có thể là người hiểu được lý. Hiện tại người có hiềm nghi có Tịnh Viên, Tịnh Huệ, Huyền Ngô, Huyền Không, còn có quả phụ không biết đã đi đâu kia."

Lưu Phẩm Nhượng gật đầu, lập tức giương giọng nói: "Người tới! Dẫn người đi lục soát cẩn thận phòng của Tịnh Viên sư thái và Tịnh Huệ sư thái, còn có đồ của Huyền Ngô, Huyền Không cũng phải cẩn thận lục soát, chú ý lục soát đồ có dính thứ như tro hương, máu tươi, độc dược, phàm là có đồ vật khả nghi, đều không được buông tha."

"Dạ" năm tên phủ binh và đội chính đồng thời đáp.

Sau khi bọn họ mang theo người rời khỏi, một phủ binh khác nói: "Án Sát Sứ, Thú Sứ, tiểu sứ phó Huyền Không đã được đưa tới, không biết xử trí như thế nào?"

Đem tiểu ni cô người ta bắt tới miếu hòa thượng hơn một canh giờ, phải nhanh chóng làm gì đi a, cũng không thể đem nàng nhốt ở miếu hòa thượng qua đêm đi.

"Dẫn tới đi." Tiêu Tụng dựa vào lưng ghế cong, bộ dạng có chút lười biếng, nhưng khí thế bức người của hắn lại không vì vậy mà giảm bớt.

Huyền Không biểu tình hoảng sợ mà bị hai phủ binh áp lại, một đôi mắt to tràn đầy kinh sợ nhìn mấy người đang quỳ ngồi ở dưới tàng cây. Ánh mắt nàng ta xẹt qua hết từng người, Tiêu Tụng khí thế bức nhân, cho người ta cảm giác áp bách tuyệt đối, Nhiễm Nhan vì vừa mới giải phẫu xong, biểu tình vẫn nghiêm nghị, Dư Bác Hạo cau mày suy nghĩ về vụ án, chỉ có Lưu Phẩm Nhượng thoát nhìn hòa hòa khí khí là dễ nói chuyện nhất, Huyền Không cẩn thận nhìn Lưu Phẩm Nhượng, "Ta không phạm sai lầm."

Quan phủ bắt người, vấn đề không phải là phạm sai hay không phạm sai, Lưu Phẩm Nhượng cảm thấy tiểu ni cô này rất có ý tứ, bèn cười tersed tím vẫy tay nói: "Lại đây ngồi."

Huyền Không thấy Lưu Phẩm Nhượng quá nhiên hòa ái, lập tức thả lỏng không ít, nghe theo hắn đến quỳ ngồi ở trên một cái đệm hương bồ cách đó năm thước.

Lưu Phẩm Nhuượng nghe phủ binh thì thầm vài câu, xoa chòm râu cười ha hả hỏi Huyền Không, "Tiêu sư phó, lão phu nghe nói người đi tìm Thập Thất Nương nhờ nghiệm thi, không biết là nghiệm ai hả?"

Huyền Không vừa nghe hắn nói như vậy, liền dùng một ánh mắt như nhìn "Kẻ phản bội" nhìn Nhiễm Nhan.

"Nghiệm thi chính là đại sự, người chết vi tôn, dù là quan phủ phá án, không đến vạn bất đắc dĩ cũng không thể tùy tiện dụng đến thi thể. Chuyện đại sự như vậy đương nhiên phải cực kỳ cẩn thận." Lưu Phẩm Nhuượng làm ra vẻ nói lời thầm thia.

Nhiễm Nhan nhìn thấy âm thầm bối rối, thật là một con cáo già thành tinh, vừa liếc mắt qua Tiêu Tụng một cái, lại đối diện ngay đôi mắt mang ý cười của hắn, Nhiễm Nhan liền nho nhỏ phun ra hai chữ, "Hồ ly."

Tiêu Tụng một đôi mắt tức khắc cong như trăng non, phảng phát như đang chứng thực đánh giá của nàng. Nhiễm Nhan lúc này cảm thấy, Tiêu Tụng không chỉ là hồ ly, còn là con hồ ly tinh gióng đực, nhất cử nhất động đều mang theo vẻ mị hoặc câu hồn nghiệp phách.

Nhiễm Nhan móc khăn ra tì mỉ mà chà lau ngón tay, trong lòng lại âm thầm lo lắng, trước kia nghe mấy tiền bối nói qua, pháp y nhìn thi thể lâu quá sẽ biến tính mà trở nên lạnh đậm, trường hợp nghiêm trọng có thể vô luận như thế nào kích thích cũng sẽ sinh ra dục vọng, nàng trước kia mỗi ngày đều vùi đầu công tác, chưa từng ý thức được vấn đề này, hiện tại đối mặt với nam nhân như Tiêu Tụng vậy mà vẫn như cũ không có chút cảm giác gì, có phải là...nàng thật sự có vấn đề hay không?

Nghĩ nghĩ, Nhiễm Nhan lại cẩn thận mà liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, theo lương tâm mà nói thì đúng là hoàn mỹ, dáng người hoàn mỹ, diện mạo hoàn mỹ, khí độ hoàn mỹ, thậm chí so với nam nhân bình thường còn mị hoặc hơn nhiều, chỉ là mình không có cảm giác gì là sao?

Xem ra thật sự không xong! Nhiễm Nhan vô cùng đau đớn mà nhắm mắt lại.

Bà người còn lại thấy gương mặt lạnh nhạt của nàng bỗng nhiên xuất hiện biểu tình, đều ngắn ra, Dư Bác Hạo vội vàng hỏi: "Thập Thất Nương có phải nghĩ đến cái gì hay không?"

"Không có." Nhiễm Nhan nháy mắt thu hồi tinh thần, bình tĩnh nói: "Xin lỗi, nghĩ đến một vài chuyện riêng thôi."

Tiêu Tụng có chút nghi hoặc mà liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, cá là hắn có khôn khéo bằng trời cũng tuyệt đối không thể đoán được nội dung suy nghĩ vừa rồi nàng.

Mọi người thấy nàng xác thật không có ý muốn nói ra, liền không truy vấn nữa, tiếp tục hỏi Huyền Không chuyện nghiệm thi.

"Ngươi muốn nghiệm ai?" Lưu Phẩm Nhượng tiếp tục bày ra biểu tình dụ khi kiểu "Gia gia mang ngươi đi xem cá vàng".

Tiêu ni cô Huyền Không bị dáng vẻ lão dỗ ngọt, biểu tình cũng thả lỏng không ít, "Là mẫu thân của ta, nàng 6 năm trước mắt, khi chúng ta ở Giang Ninh, mẫu thân vẫn luôn triền miên trên giường bệnh, có một ngày ta đi ra ngoài chơi rồi trở về, mẫu thân đã qua đời, nàng nằm trên mặt đất, trong miệng còn có máu...nàng nhất định là bị người giết chết"

Trong mắt Huyền Không tràn đầy kinh sợ, như nai con bị chấn kinh, có thể thấy được tử trạng của mẫu thân đã gây tổn thương rất lớn cho tinh thần nàng.

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Huyền Không một cái, nàng hiện tại là bộ dáng mười hai mươi ba tuổi, 6 năm trước ước chừng sáu bảy tuổi, cũng có thể hiểu được một chút chuyện.

Bất quá, nhìn sao cũng thấy hài tử lớn lên trong chùa đều có tư tưởng tương đối đơn thuần! Huyền Không thoát nhìn so với Tang Thần bình thường hơn chút, Nhiễm Nhan cảm thấy, có thể là vì sư phụ của nàng ta bình thường hơn sư phụ của Tang Thần.

"Ngươi nếu ở Giang Ninh, sao giờ lại ở Ánh Mai am Tô Châu? Ngươi còn có thân nhân khác không?" Tiêu Tụng từ trước đến nay sẽ không bỏ qua bất luận điểm đáng ngờ gì chung quanh vụ án, hắn có thói quen vơ vét rất nhiều manh mối, sau đó căn cứ vào các loại vật chứng mà xâu chuỗi lên.

Huyền Không rụt rụt lại phía sau Lưu Phẩm Nhượng, nhỏ giọng nói: "Sau khi mẫu thân qua đời, ta mang hết tiền ra hạ táng mẫu thân, sau đó lưu lạc đầu đường, là sư phụ khi đi hóa duyên nhật được ta ở bên đường rồi mang về."

"Nói như vậy ngươi chỉ là hoài nghi mẫu thân ngươi chết oan chết uổng, lại không có hoài nghi là ai làm?" Tiêu Tụng lười nhác chống đầu, đôi mắt sáng như sao hơi híp lại, bộ dáng như là muôn ngủ.

Huyền Không vừa sờ vừa quật cường nói: "Lưu thẩm ở cách vách cả ngày khua môi múa mép, mỗi lần nhắc tới mẫu thân ta đều mang bộ dáng thông hận! Còn có Trương Thuận ở đầu phường, thấy mẫu thân ta liền mê mẩn" Từ những lời của Huyền Không, có thể ẩn ẩn suy đoán, nàng cùng mẫu thân sống nương tựa lẫn nhau, mẫu thân của nàng có thể là quả phụ, cũng có thể

là chưa lập gia đình mà có thai, cho nên bị người khác xem thường. Mà mấy người Tiêu Tụng rõ ràng đối với vụ án bình thường đến không thể bình thường hơn này không có hứng thú, hơn nữa đây là một chuyện cũ năm xưa, Lưu Phẩm Nhượng là Tô châu Thứ sử, bàn tay có dài cung vuơn không đến thành Giang Ning bên vùng Hoài Nam đi! Nên cũng thôi không tiếp tục dò hỏi nữa.

Tiêu Tụng là Hình Bộ thị lang, tuy rằng các vụ án ở Đại Đường đều do hắn quản, nhưng hắn nếu cả mấy vụ án cõi này cũng phải nhúng tay, chỉ sợ sớm muộn gì cũng làm bản thân mệt chết, vì thế nhăm mắt dưỡng thần, thanh âm trầm thấp mang chút khàn khàn lười biếng nói: "Ngày mai ta viết một phong thư, người có thể cầm phong thư này đi tìm huyện lệnh huyện Giang Ninh, hắn sẽ giúp người tra rõ."

Huyền Không thần sắc vui vẻ, lại lặng lẽ liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, hình ảnh Nhiễm Nhan trong mấy câu chuyện bát quái của các sư tỷ nàng ta bị thần tiên hóa, hoặc là yêu ma hóa, làm cho Huyền Không cảm thấy trên thế giới này không có ngỗ tác nào lợi hại hơn nàng, trong lòng vẫn muôn cầu Nhiễm Nhan hỗ trợ nghiêm thi, nhưng thấy vẻ mặt Nhiễm Nhan lạnh nhạt, cũng không dám mở miệng, chỉ đỏ mặt hướng Tiêu Tụng hành Phật lễ, "Đa tạ Án Sát Sử."

Nữ tử bình thường nhìn thấy Tiêu Tụng đều là phản ứng này, vừa sờ vừa mê muội, Nhiễm Nhan dư quang chú ý đến Huyền Không, cảm giác bất an lại lần nữa nỗi lên trong lòng, mình sẽ không thật là bị lãnh cảm đi! Trên thế giới này tình yêu thuần nhất theo chân lý Plato có tỷ lệ xuất hiện ngang ngửa với chuyện xuyên qua, vậy đời này của nàng chẳng phải là cũng tìm không thấy nam nhân nào? Nhiễm Nhan lo lắng sốt ruột mà thầm nghĩ. Mọi người bận rộn mấy cái canh giờ, trong chùa đã đưa tới cơm chiêu đến lần thứ ba.

Ai cũng đều đói bụng, nhưng đồ ăn vừa dọn lên, tức khắc liền mất đi khẩu vị. Bọn họ ba người một Thứ Sử, hai quan hình ngực, cũng trải qua nhiều sóng gió, gặp qua không ít người chết, đối với kiểu mô thi kỹ càng như Nhiễm Nhan vừa làm cũng có sức chống đỡ nhất định, nhưng không có nghĩa gồng cho qua chuyện rồi thì có thể trở lại bình thường.

Dư Bác Hạo vội vàng chạy đến nhà xí mà phun ra... hạt cơm kia... nho nhỏ, dài dài.... trắng trắng, mập mập...

Thanh âm hán nôn mưa từ hậu viền truyền đến, làm cho dạ dày của Tiêu

Tụng và Lưu Phẩm Nhượng cũng muôn trào ngược, nhìn bàn cơm trước mặt, thật sự không thể nuốt nổi. Đó là còn may nơi này là chùa, không có mấy món thịt kho chân giò, bàng không lại càng không xong.

Chương 114: Tiếng hát lúc nửa đêm

Trước kia lúc Nhiễm Nhan còn làm pháp y, vì thời gian gấp gáp, có đôi khi buổi sáng còn phải vừa ăn sáng vừa quan sát thi thể, nghiệm thi xong mới ăn cơm đều là chuyện xa xỉ.

Nhiễm Nhan đã đói chịu không nổi, rửa sạch tay và mặt xong, ngồi trở lại trên tịch, liền cúi đầu ăn, nhanh chóng nhưng không thát lẽ nghĩa.

Lưu Phẩm Nhượng cùng Tiêu Tụng mang vẻ mặt kinh ngạc mà nhìn nàng, Nhiễm Nhan đang ăn, phát hiện ánh mắt của mọi người, trong lòng cảm thấy hình như mình biểu hiện quá khác người, vì thế yên lặng mà buông đũa, đứng dậy, bộ dáng như muôn phun, nói: "Nếu không có chuyện gì nữa, ta về Ánh Mai am, thát lẽ."

Dứt lời cúi người, dẫn Văn Lục cùng Ca Lam vội vàng rời đi.

Trong viện truyền ra tiếng cười sảng của Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan cảm thấy mặt mình nóng đến lợi hại, bước chân càng thêm vội vàng.

Nhiễm Nhan lúc đi trở về cố tình tránh đi qua Tàng Thư Các, nàng tuy rằng cảm thấy mình không thích Tang Thần thì cự tuyệt hắn cũng không sai, nhưng không biết vì cái gì mà trong lòng vẫn có chút chột dạ, cảm thấy mình thương tổn một trái tim chân thành như vậy là tội ác, cảm giác không mặt mũi nào gặp lại. Cho dù là vậy, nếu lại gặp chuyện tương tự, nàng vẫn sẽ dựa vào bản tâm mà cự tuyệt.

Kỳ thật trong lòng Nhiễm Nhan cũng không đặc biệt thích ai, miễn cưỡng gả cho Tang Thần cũng có thể, chỉ là nàng cảm thấy người như Tang Thần nên có một nữ tử thật tình đối đãi hắn cùng hắn bên nhau đến bạc đầu, nữ tử kia hắn là người cẩn thận tỉ mỉ, hắn là người hiền thực, mà không thể là người hỉ nộ đều không gợn sóng như nàng.

Càng quan trọng là nàng không hiểu nổi hắn, mà Tang Thần cũng không có khả năng hiểu được tâm tư của nàng.

"Thập Thất Nương vẫn không biết cách ngụy trang như vậy." Tiêu Tụng không biết từ khi nào đã dựa vào phía sau cửa, cười ngâm ngâm mà nhìn nàng.

Nhiễm Nhan nhìn quanh bốn phía, thầm nghĩ người này là bay tới sao, nhanh như vậy!

Tiêu Tụng nhìn ra nghi hoặc của nàng, "Tù Tàng Thư Các đi qua đây là đường ngắn nhất, ta đoán ngươi sẽ không đi đường đó."

Hắn nhìn bộ dạng tràn ngập đê phòng của nàng, từ trong tay áo móc ra một tờ giấy, kẹp giữa hai ngón tay đưa tới trước mặt nàng, "Thư chứng nhận, có Lưu Thủ Sứ ký tên."

Nhiễm Nhan bởi vì đi gấp, chuyện này cũng quên mất, nàng duỗi tay tiếp nhận tờ giấy, sau khi mở ra, liền nương theo ánh sáng của đèn lồng đọc kỹ vài lần, cảm thấy không có bẫy rập gì, mới gấp lại bỏ vào tay áo, nói một câu, "Cảm ơn."

Tiêu Tụng tức đến không thể không cười, nói: "Ta đưa ngươi về đi, thuận tiện có mấy câu muốn nói."

Ánh mắt Nhiễm Nhan tìm tòi nghiên cứu hắn hai giây, chung quy không thể từ gương mặt nguy trang hoàn mỹ kia tìm ra bất luận sơ hở gì, "Được."

Hai người sóng vai ra khỏi chùa Vân Tòng.

Trăng sáng sao thưa, lá rụng bay lất phát, mờ hồ làm cho thân ảnh hai người trở nên xa xăm, Ca Lam và Văn Lục đi theo phía sau cách bọn họ hai trượng.

Tiêu Tụng dư quang thoáng nhìn thấy một mảnh lá rụng từ từ rơi xuống đập trên đỉnh đầu nàng, rồi tuột dần xuống bả vai, dính trên đóa hoa thêu ở y phục, rất muộn duỗi tay giúp nàng lấy đi, nhưng vẫn chấp tay đằng sau gắt gao kìm lại, nhịn xuống động tác, nhìn hơi sương nhàn nhạt thở ra từ miệng nàng, hỏi: "Lạnh hay không?"

Nhiễm Nhan ngân ra một chút, lắc đầu.

"Thập Thất Nương." Nụ cười trên mặt Tiêu Tụng thu lại, nghiêm túc nói: "Ngươi cùng Tô Phục rất quen thuộc đi?"

Bước chân Nhiễm Nhan đột nhiên lảo đảo một cái, Tiêu Tụng vội vàng duỗi tay đỡ lấy nàng, bàn tay hơi lưu luyến trên vòng eo mảnh khảnh của nàng một lát rồi liền thu trở về.

"Vấp phải dây leo." Nhiễm Nhan đá đá rẽ cây dưới chân, cố che dấu lần nữa.

Tiêu Tụng phì cười, hơi sương từ đôi môi xinh đẹp của hắn tản ra, "Ta nói này, chút nguy trang này của ngươi không cần ở trước mặt ta múa rìu qua mặt thợ. Lúc muốn lừa người khác, đầu tiên phải gạt chính mình, tỷ như ngươi làm bộ không quen biết Tô Phục, vậy trong lòng phải lập tức nhận

định là người không quen biết hắn, không nhớ rõ diện mạo của hắn, không nhớ rõ thân phận của hắn, không biết tên của hắn, tuyệt đối...tuyệt đối là không có gặp qua người này."

"Người rốt cuộc muốn nói cái gì?" Nhiễm Nhan bị vạch trần có chút quẫn bách, đáy lòng hoặc nhiều hoặc ít cũng có chút lo lắng, khoảng thời gian trước Tiêu Tụng còn chưa biết thân phận chân chính của Tô Phục, hiện tại cả tên hắn cũng biết, nếu muốn bắt hắn liền dễ hơn nhiều.

"Chỉ là muốn đề tĩnh người, Tô Phục là nhân vật bị triều đình truy nã hàng đầu, người cách hắn càng xa càng tốt." Tiêu Tụng mày kiếm hơi giơ lên, như có chút tự giễu nói: "Bạn quan rất ít phát thiện tâm, không tin thì tùy người. So với Tô Phục, Tang Thần kia tuy rằng có chút ngoan cố, nhưng tốt xấu gì cũng là sĩ tộc đứng đứng đắn đắn, hắn càng thích hợp với nữ tử đàng hoàng..."

"Người không phải là nhìn hắn không vừa mắt?" Nhiễm Nhan trong lòng nhẹ nhàng thở ra, Tiêu Tụng rốt cuộc vẫn không có đem thân phận chân chính của Tô Phục công bố ra.

Tiêu Tụng liếc nàng một cái, lại hoàn toàn không bị nàng chuyển đề tài ảnh hưởng, "Về công và tư, ta có thể buông tha hắn nhất thời, lại không thể buông tha hắn một đời. Hoặc là hắn bị ta bắt giữ quy án, hoặc là chính ta vô mông lẩn khỏi vị trí Hình Bộ Thị Lang này, hoặc là hắn ám sát ta, không có khả năng thứ 4, cho nên người nếu cứ khăng khăng tốt với hắn, đến lúc đó cũng đừng oán ta."

Phía trên Hình Bộ Thị Lang tuy rằng còn có Hình Bộ Thượng Thư, nhưng từ xưa đến nay trên quan trường đều là như thế, một khi phía trên trách tội xuống dưới, luôn phải có người gánh hết, Hình Bộ Thượng Thư tuy không thể thoái thác tội của mình, nhưng người gánh nặng trước tiên khẳng định là người phía dưới.

Nhiễm Nhan thở dài, rầu rĩ mà úng tiếng. Tô Phục đối với Nhiễm Nhan mà nói, là một người cực kỳ ăn ý khó có được, nói chuyện với nhau đều rất ít, nhưng khi nói chuyện cũng thực vui vẻ, hắn có thể là một bằng hữu rất tốt, có lẽ về sau còn phát triển hơn nữa, có thể sống cùng nhau.

Nhiễm Nhan đã phi thường lý trí mà suy xét qua chuyện này, nói chung, nàng không phải một người bị động, nếu thật sự động tâm với ai, khẳng định sẽ chủ động ra tay, mà không phải đứng tại chỗ chờ đợi người khác theo đuổi.

Tiêu Tụng đưa nàng đến cửa Ánh Mai am, nhìn nàng, muốn nói thêm vài câu, có điều nghĩ tới lui, chỉ nói: "Bảo trọng."

Nhiễm Nhan yên lặng gật gật đầu, nhìn hắn đi xuống chân núi, liền xoay người vào viện.

Tiêu Tụng dừng bước, quay đầu lại nhìn thoáng qua, cười tự giễu, trong lòng vừa vui vừa khó chịu. Tất cả nữ tử nhìn thấy hắn đều là sợ hãi, lại còn nhão nhão dính dính, làm hắn rất phiền lòng, chỉ là lúc này đây hắn lại cảm thấy, nếu Nhiễm Nhan cũng như vậy thì tốt rồi.

"Lang quân."

Bạch Nghĩa mang theo mấy hộ vệ chờ ở dưới chân núi, nhìn thấy Tiêu Tụng chậm chạp bước xuống, lập tức phát tay lệnh hộ vệ tản đi, chấp tay nói: "Sự tình đã điều tra xong, người làm chủ phía sau màn rải ra tin Nhiễm Thập Thất Nương nghiêm thi là mẹ kế của nàng, Cao thị."

Tiêu Tụng hơi nhướng mày. Bạch Nghĩa đi theo hắn nhiều năm rất rõ ý tứ đằng sau động tác nhỏ này, lập tức cúi đầu chờ hắn hạ mệnh lệnh ám sát. Trên thế giới này giết người phóng hỏa không phải là không thể, muốn xem người giết là người nào, phóng hỏa cái gì, còn nữa, xem người dùng thủ đoạn gì đi giết, dùng thủ đoạn nào đi phóng hỏa. Ví dụ người như Tô Phục dùng vũ lực nháy mắt giết đi mấy mệnh quan triều đình, chính là tội ác滔天, mà Tiêu Tụng nếu muốn giết quan viên triều đình nào, tuyệt đối sẽ không sử dụng vũ lực, người mà hắn sử dụng vũ lực để giết, thì không phải là người quan trọng.

"A! Cao phu nhân thật là hảo thủ đoạn, nàng trong lúc vô tình đưa ta cái đại lễ như vậy, ta đã thu được lợi ích, ngày mai cũng nên đi hoàn lại cho nàng một phần đại lễ, đây mới đúng là đạo xử thế." Tiêu Tụng chậm rì rì nói, lúc nói đến chữ "đạo xử thế", một chút sát khí như có như không tỏa ra.

Trên trán Bạch Nghĩa đột nhiên rỉ mồ hôi lạnh, đại lễ của lang quân nhà bọn họ, không phải người nào cũng có thể tiếp được.

Cao thị rải lời đồn này, mục đích là đem thanh danh của Nhiễm Nhan làm cho bốc mùi, gia tộc bình thường hơi có chút thân phận đều sẽ không chịu cưới Nhiễm Nhan, đương nhiên Tang Thần người này trước nay không tính là người bình thường. Chuyện này nếu không có Tang Thần gia nhập vào, cũng coi như biến tướng mà cho hắn thêm thời gian để tra chuyện "khắc thê", đương nhiên nên xem như một cái đại lễ.

Trăng sáng rõ, Nhiễm Nhan cùng Ca Lam, Văn Lực từ tiền điện của Ânh Mai am đi về hướng hậu viện, lúc vừa quẹo qua tiền điện không lâu, bỗng nhiên nghe tiếng hát ở đâu loáng thoáng truyền đến, thanh âm cực nhỏ, như là thuận miệng lầm rầm, nhưng làn điệu réo rất thảm thiết, nghe vào ban đêm càng làm gan bàn chân phát lạnh.

Nhiễm Nhan dừng một chút, thả nhẹ bước chân, nương theo tiếng hát chậm rãi đi tới gần.

Tiếng hát kia rầm rì một hồi, lại biến thành tiếng nức nở nhỏ. Nhiễm Nhan đi theo thanh âm xuyên qua một cánh cửa hông nhỏ kế bên hành lang, Văn Lục phía sau vừa lơ đãng một chút cánh tay đã chạm nhẹ vào cánh cửa, cánh cửa nhẹ nhàng đóng đưa, phát ra tiếng "kẽo kẹt".

Thanh âm này vốn dĩ không lớn, nhưng ban đêm yên tĩnh nên nghe có vẻ đặc biệt chóp tai.

Tiếng khóc nức nở đột nhiên im bặt, một cái bóng đen đột nhiên chui nhanh vào lùm cây, Văn Lục biết mình vừa gây họa, liền một lòng muốn túm lấy cái bóng đen kia để lập công thuộc tội, trong lúc nhất thời sơ hãi gì cũng đều vứt ra sau đầu, lập tức chui theo vào lùm cây.

Chỉ nghe bên trong lùm cây phát ra tiếng 'phành phạch' một lúc lâu, rồi truyền ra thanh âm kinh ngạc cùng phẫn nộ của Văn Lục, "Như thế nào lại là người! Đêm tối không lo ngủ, còn chạy ra đây giả thần giả quỷ"

Vừa dứt lời, Nhiễm Nhan cùng Ca Lam liền nghe thấy "bang" một tiếng, cực kỳ thanh thúy. Nhiễm Nhan không khỏi cong môi, nghĩ chắc Văn Lục lại đánh 'tuệ căn' của người ta.

Trong lùm cây truyền ra tiếng khóc nức nở, Văn Lục kéo Huyền Không ra khỏi lùm cây, nghe nàng khóc đến thương tâm, ngữ khí cũng hòa hoãn nói: "Chúng ta đi ngang qua nơi này, nghe thấy có người quá nửa đêm còn hát hò, đương nhiên phải lại đây nhìn a! Người cũng không thể oán ta."

Huyền Không đôi mắt nước mắt lung tròng trùng nàng, nghẹn ngào cãi nói: "Ta thích nửa đêm hát hò thì sao, ai kêu người nửa đêm ra nghe"

"Hắc, người này tiểu ni cô rượu mòn không uống lại thích uống rượu phạt đúng không?" vừa nói, Văn Lục nâng tay lên định đánh lên cái đầu tròn bóng của nàng ta lần nữa.

Kỳ thật Văn Lục cũng không dùng lực gì, chỉ là không có tóc nên thanh âm nghe ra đặc biệt thanh thúy.

"Người hát bài gì vậy?" Nhiễm Nhan nhìn hai con mắt như hạch đào của Huyền Không, nhẹ nhàng hỏi.

Huyền Không suy nghĩ một lúc lâu, nói: "Không biết, khi còn nhỏ hay nghe mẫu thân hát."

Nhiễm Nhan nhìn quanh bốn phía, cây cối mọc thành cụm, lá rụng đầy đất, hiển nhiên không phải đang ở trong Anh Mai am, nguyên lai từ cái cửa hông nhỏ kia có thể ra khỏi am. Nhìn một vòng, ánh mắt Nhiễm Nhan dừng ở trên bốn năm đóa hoa đỏ rực như lửa cách đó ba trượng.

Đến gần một chút liền ẩn ẩn nghe thấy mùi hoa nhàn nhạt, cùng với một chút khí vị khác thường như có như không, Nhiễm Nhan không khỏi hỏi: "Đây là hoa gì?"

Huyền Không thấy nàng tựa hồ cũng không phải rất khó tiếp cận, liền đánh bạo nói: "Là Thu Hải Đường, mẫu thân ta thích nhất loại hoa này."

"Phải không?" Nhiễm Nhan lại cúi đầu ngửi ngửi lần nữa, khí vị khác thường này là mùi máu.

Nhiễm Nhan lập tức hỏi: "Đây là phần mộ của mẫu thân ngươi?"

Huyền Không gật gật đầu.

"Ta quyết định giúp ngươi nghiệm thi, tìm đồ vật lại đây đem phần mộ mở ra đi." Nhiễm Nhan vừa nói, vừa ngồi xổm xuống cẩn thận xem xét bùn đất chung quanh phần rẽ của Thu Hải Đường.

Lời editor: cái này có thể gọi là "Tiêu Tiêu tình trường, Nhan Nhan trí đoán" không?

Chương 115: Nguyễn lang mê (1)

Ca Lam kéo góc áo Nhiễm Nhan, cầm cổ tay nàng lên, viết vào lòng bàn tay nàng: Khúc này là "Nguyễn lang mê".

Khúc "Nguyễn lang mê" này là của giáo phường, về cơ bản là kể về chuyện hai nam tử lạc vào tiên cảnh, lưu luyến sắc đẹp không muôn về. Đây là tin tức Nhiễm Nhan lấy được từ trí nhớ của nguyên chủ, kỹ càng tỉ mỉ hơn thì nàng cũng không biết.

Bất quá chuyện này cũng không vội, Ca Lam nếu biết tên khúc, hơn phân nửa cũng biết chi tiết, chờ lúc về nhò nàng viết xuống là được.

"Ngày mai lại nghiêm được không? Ta muôn dâng hương báo cho mẫu thân, trước tiên hướng nàng thỉnh tội." Huyền Không vội vàng nói.

Thi thể cổ nhân là không thể tùy tiện lộn xộn, cách nói này của Huyền Không cũng không có gì kỳ quái, nhưng Nhiễm Nhan có chút không cam lòng, dưới phần mộ này có vẻ có dị trạng, người đã chôn sáu bảy năm không có khả năng còn bốc ra loại mùi này.

Nhiễm Nhan nghĩ lại một chút, đã có mùi máu nồng như vậy, trong một đêm chắc cũng không có khả năng mất sạch, nàng vuốt phẳng gấp gáp trong lòng mình, đứng lên nói: "Vậy ngày mai đi."

Tiếng nói vừa dứt, Ca Lam vội vàng túm lấy tay áo Nhiễm Nhan, ra hiệu cho nàng nhìn xung quanh.

Nhiễm Nhan theo động tác của nàng nhìn một vòng, trăng sáng sao thưa, bóng cây bao trùm, bốn phía mọi âm thanh đều yên lặng, chỉ có các nàng bốn người hiện tại lại chỉ còn có ba người! Văn Lục mới vừa rồi còn đứng ở bên người giờ đã không thấy đâu!

"Các ngươi cũng không chú ý tới Văn Lục đi đâu sao?" Nhiễm Nhan ổn định thanh âm hỏi. Nàng trong lòng minh bạch, Văn Lục không có khả năng lặng yên không một tiếng động mà rời đi.

Huyền Không đầy mặt hoảng sợ, nàng cảm giác được Văn Lục mới vừa rồi còn đứng ở bên cạnh mình, không khỏi run rẩy nói: "Ta chỉ nghe thấy nàng 'urm' một tiếng, sau đó ta cùng ngươi nói một câu, nàng đã không thấy tăm

hơi"

Lúc Huyền Không không vui thường xuyên đến đây vào buổi tối trò chuyện với mẫu thân, nàng vẫn luôn tin tưởng vững chắc là mình có tuệ căn, Phật Tổ sẽ phù hộ nàng, mà chôn dưới mồ chính là mẫu thân của nàng, cho nên chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi, nhưng lúc này cả người đã run đến lợi hại. Nhiễm Nhan lớn tiếng gọi tên Văn Lục, nói với Huyền Không: "Mau đi báo cho am chủ"

Huyền Không ứng tiếng liền cất bước chạy về hướng cửa hông. Nhiễm Nhan vừa nắm chặt Ca Lam, vừa thăm dò lùm cây bốn phía, nàng cảm thấy một mình đi tìm như vậy rất nguy hiểm. Đang muốn đi ra ngoài tìm viện binh, lại nghe thấy tiếng Huyền Không oa oa khóc lớn.

Nhiễm Nhan quay đầu nhìn lại, Huyền Không đang bám ở trên cửa, giống một con tiểu miêu nơi nơi cào loạn, cửa hông hình như bị khóa lại từ bên trong, chuyện xảy ra trong nháy mắt này, làm Huyền Không sợ tới mức cả người nhũn ra, trừ bỏ khóc lớn, kêu sư phụ nàng ta thì không biết làm gì nữa.

Cửa hông thoát nhìn không quá chắc chắn, lấy đai đèn Tae Kwon Do yếu ớt của Nhiễm Nhan chắc là cũng có thể đá bung ra. Nàng túm lấy Ca Lam vừa mới bước một bước, tay đang nắm Ca Lam bỗng nhiên đau xót, tay nàng theo bản năng mà buông lỏng, cánh tay lập tức Ca Lam tuột ra khỏi tay nàng.

Nhiễm Nhan quay phắt lại, liền thấy Ca Lam che lại cổ, bị kéo nhanh vào bụi cây, nàng cũng bất chấp tất cả, nhào tới chụp lấy cổ tay Ca Lam, vì thế cũng bị lôi luôn vào trong bụi cây.

Với sức lực người này, bị kéo vào có thể chính là chết a! Nhiễm Nhan nghĩ như vậy nhưng vẫn không buông tay, trong chớp nhoáng nàng nghĩ đến Tiêu Tụng vừa mới đưa nàng lên núi không bao lâu, hắn là còn chưa đi xa, liền lấy sức gọi to tên của hắn.

Ngọn núi này không cao, ngày thường Nhiễm Nhan đều có thể nghe thấy tiếng đàn truyền đến từ trong chùa Vân Tòng, nàng gọi lớn như vậy, chỉ cần Tiêu Tụng còn chưa rời xa khỏi phạm vi chùa Vân Tòng, tuyệt đối có thể nghe thấy. Mặc dù hắn nghe không thấy, khẳng định cũng sẽ có người khác nghe thấy.

Nàng kêu tên Tiêu Tụng, thỉnh thoảng xen vào tiếng kêu cứu.

Ca Lam liều mạng mà đá Nhiễm Nhan, tựa hồ không muốn cho nàng lôi kéo.

Nàng gọi ba bốn lần, một nửa thân người đã bị lôi vào, bỗng nhiên cổ chân

căng thẳng, là bị người khác nắm chặt.

Nhiễm Nhan đáy lòng nhảy dựng, lại nghe thấy đằng sau truyền đến tiếng Huyền Không gào khóc, lúc thì gọi sư phụ, lúc thì gọi mẫu thân, nước mắt rơi xoạch xoạch trên cổ chân Nhiễm Nhan, thấm lên vó trăng dính vào da, xem ra người nắm lấy cổ chân nàng là Huyền Không, Nhiễm Nhan trong lòng hơi có chút thả lỏng.

Nhưng nàng chợt nghĩ, tiếng khóc Huyền Không vang dội như vậy, vì sao trong am không ai nghe thấy? Nhiễm Nhan kinh hãi, trong lòng biết chỉ sợ hung thủ sớm chuốc mê toàn bộ người trong Cảnh Mai am, xem ra chuyện hôm nay đã sớm có dự mưu! Vậy Hình Nương các nàng có sao không?

Nhiễm Nhan trong đầu nhanh chóng hiện lên rất nhiều vấn đề, cả người đã bị kéo hết vào lùm cây, đầu ngón tay của Huyền Không bị trột ra, hét lên một tiếng, chỉ bắt được giày của Nhiễm Nhan, lập tức khóc đến càng dữ dội.

Mắt đi lực kéo, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy phía sau nhẹ hẫng đi, toàn bộ thân mình bị kéo nhanh về phía trước, chân Ca Lam vẫn dùng sức đá Nhiễm Nhan.

Lúc đầu Nhiễm Nhan cho rằng Ca Lam là sơ nàng cũng bị kéo vào. Nhưng khi bị lôi vào lùm cây, Ca Lam vẫn đá lung tung, Nhiễm Nhan trong đầu nháy mắt hiện lên hình ảnh Ca Lam bị kéo vào lùm cây, nàng ta che chở cổ, có thể là có thứ gì thắt lấy cổ nàng ta, Nhiễm Nhan lập tức buông tay, trợn mắt mà nhìn nàng bị lôi nhanh đi.

Sột sột soạt vài cái rồi nháy mắt biến mất, bốn phía lại khôi phục vẻ yên tĩnh chết chóc.

Nhiễm Nhan từ trong tay áo móc ra một cây chủy thủ, nín thở đi theo hướng Ca Lam bị lôi đi, trên mặt đất ngẫu nhiên xuất hiện vài vết máu, nhìn thấy rất ghê người. Nhiễm Nhan vốn đang cho rằng những gì mình đang làm lúc này là không có lý trí, chỉ là vừa nhìn thấy những vết máu kia, nàng chỉ cảm thấy phải đi theo bất cứ giá nào, nếu không chờ đến lúc cứu binh xuất hiện chỉ sợ Văn Lục và Ca Lam đã thành thi thể.

Không! Không thể! Nàng cho dù phải chết, cũng tuyệt đối không muốn phải đối mặt chuyện này lần nữa.

Sau khi hạ quyết tâm, Nhiễm Nhan không khỏi nắm thật chặt chủy thủ trong tay, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng sột soạt, lung nàng đột nhiên căng thẳng, phía sau lại truyền đến thanh âm Huyền Không thúc

tha thút thít, cẩn thận nói, "Nhiễm nương tử...ngươi...ngươi nhanh chui vào đây đi."

Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy Huyền Không thò gương mặt nhỏ tái nhợt ra từ một lùm cây lùn lùn, vết nước mắt ràn rụa ở dưới ánh trăng ẩn ẩn lóe lên. Mà lùm cây lùn lùn kia căn bản không thể che hết toàn thân nàng ta, mông và lưng đều lộ ra ngoài.

Bộ dạng này thoạt nhìn rất buồn cười, nhìn như con đà điểu, cảm thấy chỉ cần mình đem đầu vùi đi, ai cũng không nhìn thấy mình, có điều Nhiễm Nhan lại cảm thấy chua xót, bởi vì chỉ có người trong lòng luôn luôn thiêu cảm giác an toàn, khi gặp nguy hiểm, hoặc là lẻ loi một mình, mới có hành vi tự thôi miên buồn cười này.

"Chui vào cái lùm kia đi." Nhiễm Nhan chỉ vào lùm cây lớn hơn ở bên cạnh nói. Với tình hình bây giờ, ẩn thân cũng có thể là biện pháp tốt, Nhiễm Nhan cảm thấy hung thủ là nhầm vào mình, Huyền Không chỉ cần trốn kín một chút, hẳn là sẽ không quá nguy hiểm.

Huyền Không nhìn bộ dáng trấn định của Nhiễm Nhan, tin tưởng mà bò ra, run rẩy bò lại vào lùm cây Nhiễm Nhan chỉ, lại thò cái đầu trống tron ra, nhỏ giọng hỏi: "Ngươi không vào sao?"

Nhiễm Nhan cảnh giác nhìn bốn phía, hạ giọng nói: "Rúc sâu vào trong, vô luận phát sinh chuyện gì cũng đừng cử động, đừng lên tiếng, cũng đừng khóc, như vậy người xấu sẽ không thể phát hiện ra ngươi, biết không?"

Thanh âm Nhiễm Nhan không tính là ôn nhu, nhưng trấn định trầm ổn, dù là người thường nghe xong cũng sẽ cảm thấy lời nàng nói có thể tin tưởng, huống chi Huyền Không là một hài tử vốn luôn tin tưởng chỉ cần trốn kỹ thì sẽ an toàn! Huyền Không nghe lời rúc sâu vào bên trong, sau đó ngồi im.

Nhiễm Nhan biết nàng ta đang nhìn ra, cho nên hướng về phía lùm cây hơi kéo khóemiệng, sau đó nắm chủy thủ tiếp tục đi về phía trước. Vết máu càng đi càng nhiều, trong lòng Nhiễm Nhan càng thêm không thể bình tĩnh, bước chân cũng càng lúc càng nhanh.

Đi được vài chục步, nàng thấy đằng sau mấy lùm cây trước mặt có vật như là gốc áo, liền vội vàng bước nhanh tới, ngay khi nàng muốn ngồi xuống, phía sau chót có một trận gió mang theo âm thanh sắt nhọn đánh úp lại.

Chương 116: Nguyễn lang mê (2)

Nhiễm Nhan lập tức nầm rập trên mặt đất, 'phép' một tiếng, một cây đao lóe hàn quang bay qua đỉnh đầu, cắm lên thân cây phía trước, thân đao còn rung âm ầm.

Chưa kịp thở dốc thì tiếng gió phía sau lại gào thét mà ập đến.

Nhiễm Nhan nhanh chóng trở mình, nhìn thấy một cây gậy lớn cõi cánh tay đánh úp lên mặt nàng, lập tức cũng không để ý nữa, gio chủy thủ lên đỡ lấy cú đánh.

Nhưng sức lực người này hiển nhiên lớn hơn rất nhiều so với Nhiễm Nhan, động tác chống đỡ của Nhiễm Nhan chỉ làm giảm đi lực va chạm, cây gậy kia vẫn nện lên đỉnh đầu nàng, bất quá lực đánh bị suy yếu đi một chút, vẫn chưa đánh nàng đến bất tỉnh.

Nhiễm Nhan nghiêng người lăn khỏi phạm vi tập kích của hung thủ, sau vài cái thở dốc cũng nhìn thấy hung thủ: toàn thân mặc bộ y màu đen, cả phần đầu cũng được che kín, chỉ lộ ra một đôi mắt.

Trong rừng ánh sáng quá mờ, Nhiễm Nhan kinh hồn còn chưa định, đôi mắt còn chưa kịp thích ứng, cây gậy của hắc y nhân lại quét đến.

Ngắn hơn thì yếu hơn, trong tay Nhiễm Nhan tuy là vũ khí sắc bén, nhưng vẫn bị cây gậy dài của đối phương không ngừng bức lui về phía sau. Người nọ chỉ tập trung vào đầu Nhiễm Nhan, một khi lơ là thì sẽ bị đập ngất xỉu. Hơn nữa đối phương hiển nhiên là biết võ công, mặc dù không quá cao minh, cũng không phải Nhiễm Nhan có thể địch lại, đỡ hai cú, cánh tay nàng đã trúng vài gậy, đau đén cả người nàng đồ mồ hôi, nhưng một chút cũng không dám buông cái chủy thủ vật cứu mạng duy nhất trong tay.

Tốc độ quất gậy của đối phương cũng có hai lần đình trệ, hình như kinh ngạc việc Nhiễm Nhan bị đánh mạnh như vậy, chỉ sơ xương tay cũng đã gãy, vậy mà còn có thể chống cự.

Sau khoảng thời gian đình trệ ngăn ngủi, thì công kích càng mãnh liệt hơn, nhưng thời gian ngăn ngủi kia cũng đủ cho Nhiễm Nhan nhịn đau lén lấy ra một bao thuốc bột, trước khi cây gậy của đối phương vung tới đã kịp vẩy ra ngoài.

Cây gậy mang theo tiếng gió gào thét đánh thăng lên đỉnh đầu Nhiễm Nhan, lần này, nàng cắn bản cá thời gian né cũng không có, lúc nàng cảm thấy mình hắn phải chết không thể nghi ngờ, cây gậy đột nhiên dừng lại cách đầu nàng nửa tấc, hơi gió lạnh quét đến da đầu tê dại.

Nhiễm Nhan ngược mắt nhìn lên, thấy một tráng hán vung kiếm như tước củ cải đem gậy gỗ chém đứt, trường dao đánh thăng vào phần ngực của hắc y nhân. Nhiễm Nhan nhận ra người này là hộ vệ của Tiêu Tụng, gọi là Bạch Nghĩa. Lập tức nhẹ nhàng thở ra, mới phát hiện chân lúc này đã nhũn ra như đi trên không khí, nàng vừa mới nhúc nhích một chút, đất một bên chân bỗng nhiên sụp xuống.

"Đứng yên đó đừng nhúc nhích" Tiêu Tụng vội vàng đuổi tới, liền thấy một màn làm người kinh tâm này, vừa quăng ra một câu, thân mình đã như điện xẹt qua, cánh tay dài vươn ra vót trụ eo của Nhiễm Nhan, mượn lực từ chỗ đất đang sụp đổ nhảy lên rồi đáp xuống chỗ cũ.

Sự tình phát sinh trong nháy mắt, Nhiễm Nhan được Tiêu Tụng gắt gao ôm trong lòng ngực rộng lớn, chỉ nghe thấy phía sau 'oanh' một tiếng, cùng với thanh âm thở phào của Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan quay đầu lại nhìn, thấy nơi mình mới vừa rồi đứng đã thành một cái hố to, bùn đất nơi chân Nhiễm Nhan đứng đã sụp xuống toàn bộ, lộ ra những thanh trúc được vót nhọn hoặc vươn thăng lên, không khỏi hút một ngụm khí lạnh, nếu vừa rồi thật sự rơi xuống, bảo đảm nát buom.

Xem ra hung thủ đã sớm lên kế hoạch tốt để lấy mạng nàng.

Phục hồi lại tinh thần, Nhiễm Nhan vội vàng nhắc nhở: "Mau đi tìm Ca Lam cùng Văn Lực"

Trong thanh âm của Tiêu Tụng mang một chút khàn khàn sau khi thả lỏng, "Yên tâm, hai người đó chỉ bị thương nhẹ, sư phụ của chùa Vân Tòng đang cứu trị."

"Huyền Không đâu?" Nhiễm Nhan truy vấn.

Tiêu Tụng dừng một chút lại nói: "Nàng ta vẫn tung tăng nhảy nhót được, khóc đèn đặc biệt có sức lực, bất quá nêu ta đến trễ vài giây, mất mạng chính là ngươi"

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, chuyện đáng lo nhất đều được giải quyết, không khỏi thả lỏng, trên người Tiêu Tụng mang hơi nước mát lạnh, hơi thở nam tính như che trời lấp đất mà bao bọc lấy nàng, mặt nàng bị Tiêu Tụng dùng tay ấn vào lòng ngực to lớn của hắn, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập mạnh mẽ huu lực.

Tình hình có chút xấu hổ.

Nhiễm Nhan vì muốn dời đi lực chú ý, trong đầu âm thầm đếm một chút,

ngẩng đầu hỏi: "Trái tim mỗi phút đập một trăm bốn chục lần, ngươi có phải nhàn nhã quá lâu rồi không, làm thân thể kém đi?"

Tiêu Tụng sắc mặt tối sầm, tuy không biết 'phút' là cái gì, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng việc hắn hiểu những lời này có ý gì, hóa ra là vừa mới kết thúc màn anh hùng cứu mỹ nhân, xong việc còn bị mỹ nhân ghét bỏ thân thể không đủ mạnh mẽ! Tiêu Tụng hừ hừ nói: "Không học Nhiễm y sinh lo lắng, tại hạ dù có chạy vài vòng khắp núi cũng tuyệt đối không có vấn đề gì."

Bởi vì hắn cao hơn nàng cả cái đầu, đỉnh đầu Nhiễm Nhan chỉ vừa chạm đến hàm dưới của hắn, căn bản nhìn không thấy trong đôi mắt Tiêu Tụng hơi rũ xuống thoảng qua một tia khác thường.

Ngừng một lát, Tiêu Tụng buông Nhiễm Nhan ra, sắc mặt như thường cười nhẹ, "Tay còn có thể động không?"

Cánh tay nàng vừa động một chút, liền đau đến xuyên tim, trên lưng toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

"Gãy xương?" chân mày Tiêu Tụng nhăn lại, uy thế bức nhân liền không tự giác mà lộ ra.

Nhiễm Nhan tê một tiếng, "Tay trái không thành vấn đề, cánh tay phải thì gãy rồi."

Tiêu Tụng không nói gì, xé tay áo hắn, thủ pháp thành thạo mà giúp nàng xử lý cánh tay, mái tóc đen còn nhỏ nước rũ bên sườn mặt, trước ngực, sau lưng, thâm ướt trung y màu trắng, dưới ánh trăng loang lỗ bóng cây có thể ẩn ẩn nhìn thấy cơ bụng cùng cơ lưng rắn chắc, gương mặt góc cạnh thâm thúy và vùng cổ đều óng ánh bọt nước, dáng vẻ như mới vội vã từ thùng tắm nhảy ra.

Đằng sau Bạch Nghĩa và hắc y nhân đang đánh nhau hùng hục khí thế, Nhiễm Nhan cũng nhìn ra, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi hắc y nhân đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ sợ cố không được bao lâu nữa. Nhiễm Nhan bên này đang nghĩ ngợi, thì thấy hắc y nhân kia buông lỏng binh khí trong tay, rồi chủ động đem ngực đưa tới trước mũi dao của Bạch Nghĩa.

Nhiễm Nhan chưa kịp lên tiếng, liền nghe 'phật' một tiếng, lưỡi dao sắc bén đã xuyên thấu thân thể.

Bạch Nghĩa giật mình, vội vàng rút dao ra. Hắc y nhân dựa vào thân cây chậm rãi tuột xuống, rồi đổ vào bụi cây bên cạnh, ánh mắt hơi đổi, nhìn ra ngoài rừng cây.

Những phủ binh vừa đuổi tới cũng không ngờ người này lại tìm chết, nhất thời đều sững sốt. Rừng cây âm ī đột nhiên an tĩnh lại, chỉ có tiếng phùng phùng của mây cây đuốc đang cháy.

"Thuộc hạ đáng chết" Bạch Nghĩa phản ứng trước tiên, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội với Tiêu Tụng. Mới vừa rồi đánh nhau kịch liệt cũng không chảy bao nhiêu mồ hôi, hiện tại lại ướt đẫm toàn bộ trung y.

Đêm nay Tiêu Tụng sai hắn ở ngoài hai mươi trượng bảo hộ Nhiễm Nhan, thuận tiện mai phục bắt giữ Tô Phục, hắn lại chỉ lo bố trí nhân thủ chờ Tô Phục chui đầu vô lưới, làm Nhiễm Nhan suýt nữa ném đi mạng nhỏ. Bảo hộ Nhiễm Nhan, "thuận tiện" mai phục! Trình tự trước sau trong lời của Tiêu Tụng hắn không phải không biết, chỉ là trộm cho rằng Nhiễm Nhan cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì, vẫn là bắt giữ Tô Phục quan trọng hơn, đây là cái sai thứ nhất của hắn, cái sai thứ hai là hắn đã thất thủ mà giết đi nghi phạm quan trọng của vụ án.

Tiêu Tụng nâng Nhiễm Nhan bước qua, nhàn nhạt nhìn Bạch Nghĩa một cái, như không có chút nào tức giận, bình tĩnh nói: "Lột khăn che mặt ra." Dựa vào kinh nghiệm, Bạch Nghĩa đã cảm thấy quá khôn xong rồi, cũng không dám nghĩ nhiều nữa, đeo đao lại vào bên hông, duỗi tay lột vải che mặt của hắn y như ra.

Một gương mặt cực kỳ bình phàm lộ ra, ước chừng trên dưới 40 tuổi, mặt mày bình thản, thần thái an tường, trong ánh mắt mang theo nhàn nhạt sương mù, nỉ non một câu "Nam mô A di đà phật" rồi chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhiễm Nhan nhận ra người này đúng là Tịnh Viên sư thái, nhưng nàng ta không phải bị giam lại rồi sao? Có điều cẩn thận ngẫm lại, nàng ta là người xuất gia không hỏi thế sự, không có ai nghĩ nàng biết võ công, nhà tù bình thường cũng quản không được nàng ta.

Thân thể này của Nhiễm Nhan không được tốt, lại vừa trải qua một trận vật lộn kịch liệt, sớm đã chống chịu không nổi, một khi được thả lỏng, trước mắt liền hoa lên, hình ảnh càng lúc càng mơ hồ, thân mình đảo một cái, chỉ nghe thấy tiếng Tiêu Tụng nôn nóng kêu, rồi rơi vào trong một vòng ôm áp.

Một đêm vô mong.

Sáng sớm lạnh lẽo tràn vào trong chăn làm Nhiễm Nhan đột nhiên tỉnh dậy, hơi giật giật thân mình, cơn đau trên cánh tay phải nháy mắt truyền tới từng đầu dây thần kinh, đau đến nỗi lóng tơ đều dựng lên.

"Hình Nương" Nhiễm Nhan lén tiếng kêu.

Bên ngoài có tiếng bước chân thích thích nghe có chút vội vàng, bất quá một lát, Nhiễm Nhan liền nhìn thấy Hình Nương mang một gương mặt bị nước mắt ngâm đến sưng vù quỳ ngồi vào cạnh giường, thanh âm nghẹn ngào nói: "Hù chết lão nô! Nương tử tinh là tốt, tinh là tốt!"

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ đến sự tình ngày hôm qua, "Tịnh Viên sư thái đã chết?"

"Đã chết, người xuất gia cái gì, thật đáng chết!" Hình Nương nghiến răng nghiến lợi nói. Dứt lời lại ôn nhu hòa khí nói: "Nương tử ở chỗ này tĩnh tu đã hơn tháng, không bằng cầu lang quân, chúng ta hồi phủ đi, bên ngoài thật sự quá nguy hiểm, hiện tại có Tiêu thị cùng Thôi thị cầu hôn, lang quân dù sao cũng phải lo cho người."

Hồi phủ là an toàn? chỉ sợ chưa chắc đi. Nhiễm Nhan cũng chỉ ừ một tiếng, không cùng Hình Nương cãi cọ nữa.

"Nương tử tinh rồi?" Văn Lục bung một chậu nước bước vào, thanh âm ách đến lợi hại.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu liền thấy cổ nàng bọc một lớp vải trắng thật dày. Văn Lục thấy ánh mắt nàng, vuốt cổ cười nói: "Ta gần đây cũng không biết vì sao, hung thủ nào cũng không ưa cái cổ của ta, thấy không, tối hôm qua lại bị treo trên cây nữa, hì hì, bất quá lần này có Ca Lam bồi ta cùng nhau bị treo, tốt xấu còn có bạn."

Hình Nương cầm một cái vỏ hạt dẻ gõ nàng, cả giận nói: "Ngươi cho đây là chuyện tốt sao, chủ tử ba người đi một vòng qua quỷ môn quan, còn mang một bộ dạng cợt nhả"

Văn Lục ngoài miệng thì nói nhẹ nhàng, trong lòng lại nghĩ mà sợ, tối hôm qua may mắn Bạch Nghĩa tới kịp thời, nàng và Ca Lam bị treo ở trên cây bất quá vài giây, còn dùng tay chống đỡ, nếu không sợi cước mảnh như vậy, chỉ thêm chút nữa liền cắt đứt luôn yết hầu các nàng.

Văn Lục xoa xoa đầu, chồm sát vào Nhiễm Nhan thì thầm với nàng:

"Huyền Không đang chờ ở cửa, nói Lưu Thủ Sử đang dẫn người đào mò kia! Nương tử có muốn đi nhìn hay không?"

Nhiễm Nhan trong lòng vừa động, đứng dậy nói: "Đi, đi xem."

Hình Nương thấy Nhiễm Nhan lại muốn đi ra ngoài, lập tức hung hăng trừng mắt với Văn Lục, ngăn cản Nhiễm Nhan: "Nương tử! Lão nô cầu ngài, ngừng nghỉ ngừng nghỉ đi, tối hôm qua nếu không phải Tiêu lang quân cứu giúp, ngài đã có thể...sau này hắn cũng không thể luôn che chở ngài a, nương tử vẫn là sớm đừng dính tới những việc này mới được."

Nhắc tới Tiêu Tụng, Hình Nương trong lòng tràn đầy tiếc hận, nàng vốn dĩ rất xem trọng Tiêu Tụng, đáng vể đường đường, chúc quan lại lớn, cẩn thận

trầm ồn, nhìn qua là người có thể bảo hộ được người khác, thời buổi này, tìm phu quân còn không phải là tìm người có thể dựa dẫm vào sao
Mà chuyện xảy ra tối hôm qua càng xác minh suy đoán của Hình Nương, chỉ tiếc mệnh cách của Tiêu Tụng quá ngạnh. Hình Nương một lòng muôn tốt cho Nhiễm Nhan, đương nhiên chỉ cầu bình an không cầu danh lợi, nên nhịn đau từ bỏ.

"Tịnh Viên cũng không nhất định là hung phạm, hoặc là nói không chừng còn có đồng lõa, ta phải đi xem, nếu không đồng lõa của nàng ta lại đến giết ta diệt khẩu, chẳng phải là càng hỏng sao" Nhiễm Nhan vừa để Văn Lục hầu hạ mặc y phục vào, vừa an ủi Hình Nương: "Chờ vụ án này kết thúc, ta bảo đảm sẽ không lại dính vào mấy chuyện này nữa."

Trải qua chuyện này, Nhiễm Nhan cũng hoàn toàn minh bạch, luật pháp Đại Đường tuy rằng đã tương đối hoàn thiện, nhưng vẫn không so được với thời đại kia của nàng, cả thực lực để tự bảo vệ mình cũng không có, nếu lại tiếp tục nghiêm thi, nói không chừng ngày nào đó thật sự sẽ bị diệt khẩu, đến cả những người bên cạnh nàng đây cũng sẽ gặp tai ương. Cho nên lời nàng nói với Hình Nương cũng không phải chỉ là có lệ.

Xem ra chỉ có thể tìm đường khác.

Nhiễm Nhan rũ mắt thở dài, cứ như nàng lúc đầu đã tính tốt, ở Đại Đường làm nghề y kiếm chút tiền nuôi thân, sau đó tìm một phu quân rồi gả đi. Chỉ là ngay từ đầu quỹ đạo đã lệch khỏi cái mà nàng thiết tưởng lúc đầu, một khi tham gia vào vụ án, cầm lên dao phẫu thuật, máu trong người theo bản năng mà sôi sục lên, nàng đã sớm quên mình.

Lần giáo huấn này giống như cảnh tỉnh, làm nàng tỉnh táo lại.

Hình Nương thấy thần sắc nàng nghiêm túc, giữa mày có vẻ buồn bực, nên cũng thôi không ngăn cản nữa, chỉ nói: "Nương tử có thể minh bạch là tốt." Hình Nương thở dài nhìn Nhiễm Nhan đi ra ngoài, nếu nương tử nhà mình không tùy hứng như vậy, Tang tiên sinh thật là lựa chọn không tồi, cho dù không có Bác Lăng Thôi thị gì, dựa vào tay nghề hai người cũng có thể sống rất tốt.

Nhiễm Nhan mang mịch li lên, vừa mới bước ra đại môn, liền thấy Huyền Không đang rúc vào bên cửa trúc, khuôn mặt nhỏ so với lúc nàng gặp hôm qua còn tái nhợt hơn, nàng nhìn thấy Nhiễm Nhan bước ra, vội đứng lên, thanh âm yếu ớt nói: "Ngươi tối hôm qua nói giúp ta nghiêm thi, còn giữ lời sao? Bọn họ đang đào mộ của mẫu thân"

"Đương nhiên giữ lời." Nhiễm Nhan nhìn nàng, biểu tình không tự giác mà nhu hòa xuống, "Bất quá, ngươi có thể đem khúc tối hôm qua hát lại cho ta

nghe một lần không?"

Huyền Không ngơ ngác mà nhìn Nhiễm Nhan, thật lâu sau mới nói: "Lúc
ngươi không nghiêm mặt, thật là đẹp mắt."

Nhiễm Nhan giật mình, lại nghe nàng ta nói: "Ta đây hát a, ngươi nói phải
giữ lời đó."

Nói xong liền khẽ hát lên, giai điệu thê lương mang âm hưởng hơi non nót,
Nhiễm Nhan chậm rãi đi tới, cùng nàng sóng vai đi ra ngoài am.

Một đường nghe Huyền Không hát khẽ, khi ra gần tới ngoài am, liền nghe
thấy thanh âm ni cô tụng kinh.

Bên cạnh cửa hông ngày hôm qua có hai phủ binh đang canh giữ, thấy
Nhiễm Nhan và Huyền Không lại đây, cũng không ngăn cản, Nhiễm Nhan
vừa vào cửa liền thấy mấy nữ ni khoanh chân ngồi vây quanh phần mộ,
chắp tay trước ngực, thành kính tụng kinh siêu độ vong linh.

Phần mộ đã đào được một nửa, Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan lại đây, không
khỏi nhíu mày, nhưng không hỏi gì, ngược lại chỉ giải thích: "Đất trên phần
mộ có một nửa là mới lấp lên, hiển nhiên là gần đây đã bị người đào ra, bất
quá đã được thảm cỏ bên trên che lấp rất tốt. Người hôm qua sao lại ở chỗ
này?"

Nhiễm Nhan nheo mắt, xuyên qua tạo sa của mịch li nhìn ánh mặt trời sáng
sớm đang chiếu lên những đóa Thu Hải Đường đỏ tươi như máu, "Ta nghe
thấy tiếng hát của Huyền Không, liền tới đây nhìn xem, không nghĩ là bị
mắc mưu của hung thủ."

Ánh mắt sắc bén của Tiêu Tụng chuyển qua Huyền Không, "Tối hôm qua vì
sao lại tới đây?"

Huyền Không rụt lại sau lưng Nhiễm Nhan, nhỏ giọng nói: "Sư phụ nói với
ta hôm qua là ngày giỗ của mẫu thân, Thu Hải Đường lại nở đúng lúc, mẫu
thân có thể nghe thấy ta nói chuyện."

Chương 117: Nguyễn lang mê (3)

"Thu Hải Đường lại nở đúng lúc, mẫu thân có thể nghe thấy ta nói chuyện." Vãn Lục nghe xong đáy lòng phát run, nhỏ giọng lầm bẩm: "Quá tà khí." Tiêu Tụng mày kiềm hơi nhướng lên, nếu hắn nhớ không làm, sư phụ của Huyền Không là Tịnh Huệ mà không phải là Tịnh Viên, "Ngươi là nói, ngươi trước kia cũng không biết ngày giỗ của mẫu thân mình, hôm qua lệnh sư mới nói cho ngươi biết sao?"

Huyền Không vừa ngược lên liền đụng phải ánh mắt hắn, lại rụt vào sau lưng Nhiễm Nhan, nhỏ giọng mà út một tiếng.

Ánh mắt Tiêu Tụng quét một vòng xung quanh, không thấy thân ảnh của Tịnh Huệ, giương giọng nói: "Người tới, đi thỉnh Tịnh Huệ sư thái"

Tiêu Tụng phá án hàng năm, trong quan điểm của hắn không có chuyện tự nhiên mà trùng hợp, trừ phi có cũng phải có đủ chứng cứ.

Phần mộ đã bị đào ra toàn bộ, bên trong lại không có quan tài, mà có một cái rương gỗ to cỡ như lu nước, nhìn trên mặt rương loang lổ, chắc là đã vài năm tuổi, chỗ nắp rương có mấy khe hở, rẽ Thu Hải Đường len vào kín mít, phần rẽ gần miệng rương ẩn ẩn đỏ lên.

Nha dịch nhanh chóng cạy rương gỗ ra, chờ đến khi nhìn rõ những gì bên trong, mọi người vô cùng kinh ngạc.

Bên trong rương không hề có thi cốt, mà là sáu cái vò dài có miệng nhỏ có kích cỡ như nhau, xếp thành hình hoa mai, ở giữa một cái, miệng vò được đậy kín, xung quanh 5 cái đều hở miệng, trong mỗi vò đều đựng hơn phân nửa một chất lỏng màu đỏ tươi! Không ít rẽ cây Thu Hải Đường vươn vào bên trong vò, hút chất lỏng bên trong.

Nhiễm Nhan biết rẽ của thực vật thì không có chỗ nào chúng không len vào, hơn nữa nơi nào mà chất dinh dưỡng và nước càng nhiều, rẽ thực vật càng dày đặc, có những vùng mà nước nằm sâu bên dưới bề mặt, rẽ thực vật có thể đâm sâu xuống đến mấy mét, đây đều là thiên tính, nhưng dù vậy, nàng hiện tại nhìn tình huống này cũng cảm thấy cực kỳ kỳ dị, đừng nói đến những người khác đang ở hiện trường.

Lưu Phẩm Nhượng biểu tình vốn luôn bình tĩnh cũng hơi biến sắc, Tiêu

Tụng nhíu mày nói: "Đây là vu thuật"

Huyền Không cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa, trùng mắt thật lâu không phục hồi lại tinh thần. Nhiễm Nhan nhìn cái vò nằm giữa cái "hoa mai" kia, thật sự có chút dở khóc dở cười, lấy kích cỡ cái vò kia, căn bản không có khả năng chứa đủ thi cốt của một người trưởng thành, khả năng duy nhất chính là, vì để tiện mang đi, thi thể của mẫu thân Huyền Không đã bị đốt thành tro.

Nhiễm Nhan không phải chưa xét nghiệm qua tro cốt, cho dù xét nghiệm, tin tức có thể lấy được cũng rất ít ỏi, huống chi với điều kiện hoàn cảnh tại đây, có thể nhìn ra cái gì? Huyền Không là không biết thi thể mẫu thân mình đã bị đốt thành tro, hay là thật sự cho rằng Nhiễm Nhan nàng là quỷ thần?

"Không phải như thế. Ô ô..." Huyền Không lảo đảo gục ở trước phần mộ bị đào lên, khóc đến tê tâm liệt phế.

Huyền Không là một hài tử thích khóc, Nhiễm Nhan đã nghe qua không ít lần, tiếng khóc của nàng ta tuy mỗi lần đều vang dội, nhưng chưa từng có sự bi thương đến thấu tâm can như vậy.

"Ta rõ ràng nâng quan tài một tháng mới đến Tô châu, mẫu thân vẫn tốt, không phải là bị bỏ trong vò." Huyền Không nói, người đã bò xuống mộ huyệt, giãy giụa muôn thò tay lấy mấy cái vò kia.

Nha dịch vội vàng giữ chặt nàng.

Tiêu Tụng dùng khuỷu tay thọc thọc Nhiễm Nhan, dùng cầm chỉ chỉ Huyền Không, Nhiễm Nhan nhúc nhích thân mình, chần chờ một chút, rồi vẫn đi qua.

Trong lòng Nhiễm Nhan có chút quẫn bách, nàng không biết an ủi người a! Bất quá, nghĩ hiện tại cũng không phải để nàng an ủi Huyền Không, liền dùng sức kéo tay áo nàng ta, nói: "Nói không chừng đây là phương pháp gì đó, dùng để dẫn đường mẫu thân ngươi tới Tây phương cực lạc"

Tiếng khóc của Huyền Không đột nhiên im bặt, mặt còn dính nước mắt, đôi mắt tràn ngập chờ mong mà nhìn Nhiễm Nhan, khụt khịt nói: "Thật sao?"

"Ừ." Đối diện với ánh mắt thuần túng của Huyền Không, Nhiễm Nhan căng da đầu nói dối, cả người có chút không được tự nhiên, may mà đang đội mịch li, người khác cũng thấy không rõ thần sắc của nàng.

Ánh mắt Tiêu Tụng dừng trên bóng dáng bất an của nàng, không khỏi hơi mỉm cười, bước lại nói với Huyền Không: "Không phải dẫn đường đi Tây Phương cực lạc, nhưng cũng không sai biệt lắm. Ta từng gặp qua một vị vu sư dùng loại vu thuật này, đem hồn phách lưu lại để bảo hộ nhi nữ, chỉ cần

phá đi trận này, hồn phách sẽ tiếp tục đi vào luân hồi, hơn nữa bởi vì từ tâm, kiếp sau sẽ đầu thai vào nhà rất tốt."

Huyền Không mặt mày giãn ra, vui vẻ nói: "Vậy như thế nào phá trận?"
Nhiễm Nhan hề nghi mà nhìn Tiêu Tụng, nhìn hắn nói như thật, không có nửa điểm ý tứ lừa gạt, trong lòng cũng không khỏi tin tưởng thế gian có loại vu thuật như vậy thật.

"Chỉ cần tìm được người thi thuật, để hắn đem mấy cái vò chung quanh dời đi là được." Tiêu Tụng nhìn nhìn mấy cái vò kia, bên trong bốc ra mùi tanh, là máu, hơn nữa mới đổ vào không lâu.

Xem ra lượng máu mất đi của thi thể thứ 3 đều nằm ở đây.

"Ta đi hỏi sư phụ." Huyền Không vội vàng bò lên khỏi huyệt, cất bước định chạy vào am, lại bị Tiêu Tụng một tay tóm lại, "Ta đã phái người đi thỉnh sư phụ ngươi lại đây, ngươi cũng cần cẩn thận nghỉ lại, ngoại trừ sư phụ ngươi, có thể còn có người khác quen biết với mẫu thân ngươi mà giúp nàng bày trận hay không?"

Nhiễm Nhan lập tức minh bạch, tất cả những gì Tiêu Tụng nói, bất quá là dụ Huyền Không, để cho nàng ta trấn tĩnh lại, cẩn thận nhớ thêm nhiều manh mối để cung cấp.

Trước kia trong thẩm vấn hoặc tra tấn, vì muốn khôi phục chân tướng, cảnh sát cũng có thể nói dối người bị tình nghi hoặc nhân chứng, để đổi lấy tin tức chân thật. Đối với cách làm này, Nhiễm Nhan không thể nói là chán ghét, nhưng cũng không thích.

"Không có." Huyền Không nói.

Tiêu Tụng vẫn không từ bỏ, vẻ mặt ôn hoà hỏi, "Vậy có còn ai từng đến đây té bái mẫu thân ngươi hay không?"

Huyền Không tuy rằng còn có chút sợ hãi Tiêu Tụng, nhưng bộ dáng ôn hòa của hắn thực sự rất có lực sát thương, nên khuôn mặt nhỏ cũng hồng lên, rất nghiêm túc mà nhớ lại.

Sau một lúc lâu, Tiêu Tụng vẫn luôn rất có kiên nhẫn chờ, khuôn mặt nhỏ vẫn còn dính nước mắt của Huyền Không sáng lên, nói: "Còn có một vị phật, nhìn cực kỳ đẹp, ân...còn đẹp hơn ngươi, cả người mang vẻ tường hòa, khẳng định là Phật Tổ niệm mẫu thân ta vất vả, nên tới thăm nàng."

Trên mặt Tiêu Tụng nở ra một nụ cười xán lạn như ánh nắng, duỗi tay sờ cái đầu tròn bóng của nàng ta, thanh âm từ tính phảng phát như khen ngợi, "Phật Tổ cũng sẽ độ ngươi."

Khuôn mặt nhỏ của Huyền Không đỏ lên, đôi mắt sáng lấp lánh mà nhìn Tiêu Tụng, phảng phát như hắn nói chính là Phật Tổ nói. Nhiễm Nhan nhìn mà trong lòng một trận thốn thức, lại lần nữa cảm thấy, Tiêu Tụng chính là một con hổ ly đực không hơn không kém, không chỉ biết mị hoặc con người, còn xảo trá, nói dối không chớp mắt.

Người Tiêu Tụng phái đi thỉnh Tịnh Huệ sư thái vội vàng chạy trở về, hướng Tiêu Tụng và Lưu Phẩm Nhượng chắp tay nói: "Án Sát Sứ, Thủ Sứ, am chủ nói Tịnh Huệ suthái hôm qua đã đi Phổ Tuệ am ở bên Bình Giang, quá trưa hôm nay mới về."

Lưu Phẩm Nhượng trầm mặc, chuyển qua Tiêu Tụng nói: "Án Sát Sứ, không bằng cấtcử người giới nghiêm nơi này, chúng ta trước đi vào trong am nghỉ ngơi một chút."

Tiêu Tụng từ lúc bắt đầu phá án, ngày đêm chẳng phân biệt, từ tối hôm qua đến bây giờ, liên tục tự mình tra xét toàn bộ khu rừng diễn ra vụ ám sát, cả tòa Ánh Mai am, ngay sau đó là tra toàn bộ những gì trong phạm vi hai mươi trượng tíhtừ cái mộ phần này.

Lưu Phẩm Nhượng chửi thầm, người thân thể khoẻ mạnh, cày bao nhiêu cũng vẫn sinh long hoạt hổ, sao phải lôi đồng xương già của ta theo? Từ tối qua đến giờ, tổng cộng ngủ không đến một canh giờ, ô chǎn còn chưa ấm lại bị kéo ra đây, lão hân gia ta đây sao chịu nổi a?

Tiêu Tụng hơi gật đầu, "Cũng được."

Lưu Phẩm Nhượng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, liên tục hạ vài mệnh lệnh, rồi mời Tiêu Tụng cùng nhau rời đi, lúc gần đi mới dặn dò Nhiễm Nhan hai câu "Hảo hảo tĩnh dưỡng" linh tinh.

Lưu Phẩm Nhượng dẫn người đi trước, Tiêu Tụng bước chân hơi khụng lại: "Ta đã bỏ trí ám vệ ở chung quanh, yên tâm nghỉ ngơi đi."

"Đa tạ." Nhiễm Nhan hơi khom người.

Tiêu Tụng xoay người định đi, rồi lại dừng bước quay lại, từ trong tay áo mócra một cái bình sứ nhỏ nói: "Đây là bí phương trong cung, giúp xương cốt lành lại nhanh, thử xem đi."

Dứt lời đem đồ vật đưa cho Văn Lục, hơi gật đầu hành lễ từ biệt, mới khoanh tay rời đi.

Chương 118: Còn không phải là quyền mưu sao? Ta cũng biết!

Nắng sớm càng ngày càng rực rỡ, như muốn chiếu rọi đến toàn bộ những góc tối âm u trên thế giới.

Hoa ngọc trâm trên đỉnh núi đã đến thời kỳ héo tàn, cánh hoa màu trắng hơi khô rũ xuống, theo con gió thoảng qua khoan thai rụng trên mặt đất.

Tiêu Tụng vừa mới đi đến trước chùa Văn Tòng, liền thấy bên dưới một gốc liễu có chút khô cằn, một thanh niên mặc bộ áo bào tay rộng màu xanh đang đứng, trên đầu có dính mấy cọng cỏ khô, trên mặt trên người dính đầy tro bụi, bộ dạng túng quẫn.

Trong nháy mắt thanh niên nhìn thấy Tiêu Tụng, khuôn mặt trắng nõn vì tức giận mà đỏ lên, vài bước vọt đến trước mặt hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tiểu nhân đê tiện!"

Ánh mắt Tiêu Tụng hơi lóe lên, một tên thư sinh tay trói gà không chặt như Tang Thần mà có thể chạy thoát khỏi tay hộ vệ đặc lực của hắn, quả nhiên ngoại trừ một bụng "tử răng" ra, vẫn là có chút đầu óc.

"Tùy Viễn quá khen, tính tình này của ta cũng không phải ngày một ngày hai, ngươi như thế nào cho tới hôm nay mới thấy rõ?" đối với chỉ trích của Tang Thần, Tiêu Tụng không giận mà cười. Lúc hắn cười vô cùng xán lạng, làm người khác cảm thấy hắn thật sự vui vẻ, mà không phải làm bộ hoặc có lệ.

Tang Thần lửa giận cháy tận trời, mặt đỏ tai hồng, cả người có chút run rẩy, ngạnh cổ nói: "Đồ vô sỉ! Tại hạ có nguyện ý kế thừa tước vị hay không, có nguyện ý làm con cháu Thôi gia hay không, cùng ngươi có liên quan gì?

Ngươi dựa vào cái gì mà đem tại hạ trói về?"

Tiêu Tụng vẫn mang bộ dáng vân đậm phong khinh, khoanh tay nhìn hắn nói: "Ngươi có xích tử chi tâm là chuyện tốt, nhưng thiên chân đến loại trình độ này thật đúng là làm người khác nhìn không nổi. Hoàng Thượng có ý để ngươi kế thừa tước vị, ngươi không hiểu chuyện, ta thân là thần tử đương nhiên phải vì hắn phân ưu, bằng không ta cầm những bỗng lộc đó cũng thấy thực đuối lý."

"Cho dù là ý tứ của Hoàng Thượng, ngươi sớm không trói muộn không trói, cố tình ngay lúc này trói ta mang về Trường An, đừng tưởng rằng như vậy là có thể che giấu được tâm tư xâu xa kia của ngươi! Ta đã hướng Nhiễm phủ đế thân trước." Cặp mắt luôn thanh triệt của Tang Thần lúc này như muôn phun ra lửa, hắn biết, dù có không bị trói đi, khả năng hắn có thể cưới được Nhiễm Nhan cũng không lớn hơn Tiêu Tụng, nhưng bị người khác cứng rắn bắt trói mang đi, hắn sao có thể không cảm thấy buồn bức.

Nụ cười trên mặt Tiêu Tụng dần dần thu lại, chậm rãi nói: "Xấu xa? Người có biết, học thức của ta không bằng ngươi, cũng không có nghĩa là ngươi thông minh hơn ta bao nhiêu, chỉ là tâm tư của ta chưa bao giờ đặt hết vào chuyện học, ngươi cho rằng chỉ bằng vào một bụng tài học là có thể làm quan lớn sao? Cái cần thiết chính là phần xấu xa này."

Tang Thần mím môi, gắt gao trừng mắt nhìn Tiêu Tụng, lại không đáp lời. Hắn cũng không phải không hiểu làm người xử thế, chỉ là không muốn hiểu. Cũng giống như trước kia hắn luôn cho rằng tất cả người xuất gia trong chùa chiền am miếu đều là một lòng hướng Phật, nhưng mà trên thực tế rất nhiều hòa thượng trong chùa đều thu nhận tiền tài, thậm chí còn có mấy am ni cô trực tiếp biến tướng thành kỹ quán tư nhân cho giới quyền quý phong lưu mua vui. Những việc này nghe thấy không thể tưởng tượng cỡ nào, hoang đường và dơ bẩn cỡ nào, hắn căn bản không muốn biết. Phật đạo còn như thế, nói gì đến quan trường ngươi lừa ta gạt.

"Ngươi có thể làm ra bùn lắng vô cùng tinh thuần, ta không những không khinh thường ngươi, còn rất thưởng thức, chẳng qua..." trên mặt Tiêu Tụng đã hoàn toàn không có nụ cười ngụy trang, hắn nhìn Tang Thần nói từng câu từng chữ: "Bát tuệ nhân chi bát dĩ tri, hoạn kỳ bất năng dã*. Thân là lang quân, ngươi muôn trong sạch cho đến cùng, lại không muôn tuổi xuân chết sớm, vậy thì nên rời xa quyền lực rời xa triều đình đi, nhưng ngươi như vậy, bảo hộ không được Nhiễm Thập Thất Nương."

*luận ngữ = người quân tử không cần lo người khác không hiểu mình, chỉ cần lo mình không có năng lực

Làm người không cần lo lắng người khác không hiểu mình, chỉ cần lo lắng mình không có năng lực. Hoặc là làm chính mình cường đại lên, có thể bảo hộ người mình muôn bảo hộ, hoặc là sớm mà ẩn vào trong cái ngóc ngách nào đó làm ẩn sĩ không hỏi đến thế sự. Nhất tướng công thành vạn cốt khô, cũng dùng đạo lý này, muôn lên tới đỉnh là phải dầm lên rất nhiều người mới bò được lên trên, trên tay sao có thể không dính những thứ dơ bẩn.

Tang Thần một lòng toàn tâm toàn ý mà nghiên cứu học vấn, với tài hoa của hắn, ngày sau rất có hy vọng trở thành học giả uyên thâm làm người tôn sùng như Khổng, Mạnh, đáng tiếc hắn coi trọng Nhiễm Nhan vô cùng không cùng đường với hắn. Sở trường của Nhiễm Nhan, đã chủ định là phải móc nối với quyền lực, nếu không vô pháp đấu tranh với thế lực bóng tối, vì vong linh mà tẩy oan.

Tiêu Tụng nói xong, cảm thấy có chút không thể hiểu được chính mình, hôm nay không biết là cọng dây thần kinh nào bị gẩn lộn rồi, vậy mà còn đi thuyết giáo. Hắn cũng không thèm liếc mắt nhìn tới Tang Thần, phát tay áo bỏ đi.

"Còn không phải là quyền mưu sao. Đúng như lời ngươi nói, không làm, cũng không có nghĩa là ta không biết." Tang Thần hét lớn với bóng lưng của hắn, phảng phát như đang tuyên thệ, ánh mặt trời trăng sáng rọi lên người hắn, cặp mắt đen trong vắt như suối, so với khi nghiên cứu học vấn lại càng thêm bướng bỉnh kiên nghị.

Bước chân Tiêu Tụng khụng lại, hơi quay đầu lại, gương mặt nghiêm túc đẹp của hắn, dưới ánh mặt trời lộ ra hàm răng trắng tinh, thanh âm mị hoặc mang ý cười nhàn nhạt, "Phải không, tại hạ rửa mặt mong chờ." Điều nói thiện cờ giả thiện mưu*, Tang Thần, người cũng đừng để bị chết quá nhanh.

*người chơi cờ giỏi thì cũng giỏi mưu mẹo

Tiêu Tụng thong thả ung dung mà bước vào chùa Vân Tòng, Bạch Nghĩa từ bên cạnh cửa xuất hiện, chấp tay nói: "Thuộc hạ đặc biệt tới lĩnh tội." Tiêu Tụng như không nhìn thấy hắn, chỉ đi thẳng đến thiền phòng ở tạm, trong lòng Bạch Nghĩa khẩn trương, biết lần này khẳng định là ăn không hết gói đem đi, vội vàng bước nhanh theo.

Vào trong thiền phòng, Tiêu Tụng cởi áo ngoài ra, tùy tay ném lên bình phong, quỳ ngòi ở trước kỵ, rót cho mình một chén nước, nhẹ nhàng uống vài ngụm, rồi nhâm mắt dưỡng thần, hoàn toàn coi Bạch Nghĩa đang quỳ thẳng người dưới hành lang là không khí.

Bạch Nghĩa rũ đầu xuống, liếc trộm trong phòng, gió thu lạnh lẽo thổi lên mồ hôi ướt đẫm trên trán, trên sống lưng hắn, mồ hôi trên đầu tích thành giọt chậm rãi chảy theo sườn mặt đi xuống, ngứa đến khó chịu, hắn lại không dám gioi tay lau đi.

Ước chừng qua một khắc, Tiêu Tụng mới mở mắt ra nói: "Vào đi."

Bạch Nghĩa một chút cũng không dám chậm trễ, vội đứng lên, bước vài bước vào đến bên trong.

"Ngồi." Tiêu Tụng duỗi tay cầm lấy một quyển công văn trên bàn, cúi đầu đọc, không hề có ý tứ muốn vân tội.

Bạch Nghĩa như đứng đống lửa, như ngồi đống than, duỗi trường cổ nhìn hắn xem xong một quyển công văn, đê bút duyệt, vừa mới chuẩn bị mở miệng, lại thấy hắn mở ra một quyển khác, tức khắc nhịn lại, trong chốc lát lại thấy hắn đê bút, Bạch Nghĩa lại lần nữa thảng thắn duỗi cổ.

Cứ như thế lặp đi lặp lại, luôn không bắt được một cơ hội mở miệng nào, trợ mắt mà nhìn Tiêu Tụng đem một chồng công văn thật dày phê duyệt xong, thời gian đã qua nửa canh giờ, cổ đã cứng còng.

"Lang quân." Bạch Nghĩa rốt cuộc bắt lấy thời cơ, lập tức ra tiếng nói:

"Thuộc hạ đặc biệt tới thỉnh tội"

Tiêu Tụng hoạt động tay phải đang mỏi một chút, nhàn nhạt nhìn hắn một cái, "Nga?"

Bạch Nghĩa trong lòng khẩn trương, vội vàng đem "Hành vi phạm tội" của mình nhất nhất liệt kê ra, "Thuộc hạ không nêu không màng thượng lệnh, khiến Nhiễm Thập Thất Nương cùng với thị tỳ suýt nữa bỏ mạng, thuộc hạ không nêu thất thủ giết Tịnh Viên sư thái! Thỉnh lang quân trách phạt."

Đao kiếm không có mắt, ai cũng không nghĩ tới thời điểm đánh nhau Tịnh Viên sư thái đột nhiên tự tìm đường chết, Tiêu Tụng cũng không phải người vô lý, chỉ liếc mắt một cái, "Ngươi có phải cảm thấy, ta sai ngươi bảo hộ Nhiễm Thập Thất Nương là xuất phát từ tư tâm hay không?"

Bạch Nghĩa làm hộ vệ cho hắn đã sắp năm, trong lòng Bạch Nghĩa nghĩ cái gì, hắn sao có thể không biết.

Tiêu Tụng lạnh lùng nói: "Nàng là nhân vật quan trọng tham gia phá án, thủ đoạn nghiêm thi lợi hại, nếu ngươi là hung thủ, có phải muốn xuống tay trừ bỏ nàng hay không?"

"Thuộc hạ biết sai" Bạch Nghĩa cảm thụ được khí thế cùng với cảm giác lạnh lẽo che trời lấp đất kia, cảm thấy mình hiện tại là đang tràn như nhộng mà đứng ở băng thiên tuyết địa, nhưng trong lòng lại nóng đến lợi hại, như sắp cháy rụi.

"Không chỉ có ngươi, còn có Bôn Tiêu, đến một thư sinh tay trói gà không chặt mà cũng canh giữ không xong, ta nghe mà cảm thấy thiện." Tiêu Tụng tức giận nói, lại giống như cũng không có tức giận bao nhiêu. Hắn bung một ly trà dựa vào bên song cửa sổ, nheo mắt nhìn về phía xa, sau một lúc lâu mới nói: "Sau khi trở về chép Tâm kinh 800 lần, đi lãnh 30 quân côn. Người truyền tin cho Bôn Tiêu, để hắn liệu mà làm."

Bạch Nghĩa thở phào nhẹ nhõm một hơi, có định số lượng là tốt, hắn tuy rằng cực kỳ thống hận viết chữ gì đó, nhưng so ra mà nói, trùng phạt này là còn nhẹ, "liệu mà làm" của Bôn Tiêu kia mới là tệ nhất, sau khi so sánh xong, trong lòng Bạch Nghĩa tức khắc trở nên cân bằng.

"Ngươi vừa rồi có nghe thấy ta nói chuyện với Tang Tùy Viễn không?" Tiêu Tụng rũ mắt nhìn Bạch Nghĩa đang muốn lui xuống.

Bạch Nghĩa trong lòng giật thót, chỉ phải nói: "Có."

Tiêu Tụng nhìn ảnh ngược của mình trong ly nước, có vẻ vô cùng hoang mang, "Ngươi có phát giác ta gần đây càng ngày càng lương thiện hay không?"

Câu này phải trả lời kiểu gì? Nói là lương thiện, so với hôm qua bức một Huyện thừa thiêu điều muôn dẫu cả nhà già trẻ ra tự sát sạch sẽ, hôm nay vậy là lương thiện. Bạch Nghĩa bất an mà liếc mắt nhìn Tiêu Tụng, thở cũng không dám thở mạnh.

"A, Tang Tùy Viễn...ngươi vẫn luôn treo trên cao, ta sao có thể xoay chuyển." Tiêu Tụng nhìn chằm chằm những cánh hoa ngọc trâm ngẫu nhiên được gió đưa tới bên ngoài, đôi mắt luôn luôn lông lãy, dần dần trở nên sâu thẳm.

Nguyên nhân hắn kích thích Tang Thần kỳ thật khá phức tạp, đến bây giờ chính hắn cũng không rõ, bất quá hắn cũng chỉ cần minh bạch một điểm, đó là muốn đem những gì đã từng thua, mà xoay chuyển trở lại.

Về phần Nhiễm Nhan, đôi mắt Tiêu Tụng hơi rũ xuống, hỏi Bạch Nghĩa:

"Ngươi nói ta có muốn mang nương tử kia về nhà hay không?"

Bạch Nghĩa toát mồ hôi dầm dề, nghĩ thầm ngươi đường đường là một Hình Bộ thị lang, lang quân dòng chính của Lan Lăng Tiêu thị, vấn đề này phải nghĩ sao? Muốn thì cưới, không muốn thì không cưới. Nhưng nghĩ lại, lang quân mệnh ngạnh khắc thê, hắn có cái suy nghĩ này...không phải là đã động tâm đi? Cho nên mới quan tâm đến an nguy của Nhiễm Thập Thất Nương? Chuyện như vậy, chính bản thân Tiêu Tụng còn không nhìn ra, Bạch Nghĩa càng không dám nói ra ngoài miệng, chỉ có thể khoanh tay đứng im.

Tiêu Tụng hơi hơi phát tay, Bạch Nghĩa tức khắc như được đại xá, cả người

nhẹ nhàng, hắn tuy rằng vô cùng sốt ruột muôn chạy, trên mặt lại không thể lộ ra, chỉ phải làm bộ cân thận trầm ổn, sau khi ra khỏi thiền phòng, lập tức co cẳng chạy như bay.

Bên ngoài chùa, Tang Thần đứng dưới cây liễu suy nghĩ thật lâu, nhìn nhìn Ánh Mai am trên lưng chừng núi, đôi môi tron bóng mím lại thành một đường thẳng.

Nhin trong chốc lát, Tang Thần lê một thân mệt mỏi đi về hướng thiền phòng của Hoài Ân.

Đi dọc con đường quanh co, bên trong thiền phòng truyền ra thanh âm gõ mõ, càng đến gần, mùi đàn hương trong không khí càng rõ ràng.

"Sư thúc." Tang Thần đứng ở cửa kêu.

Tiếng mõ trong phòng khựng lại, một lát sau cửa phòng mở ra, Hoài Ân đi ra đứng dưới hành lang, nhàn nhạt liếc nhìn Tang Thần một cái nói: "Ta đi gọi người nấu nước."

"Ta muốn nói chuyện với ngài một lát." Tang Thần ngăn cản động tác mang guốc giày của Hoài Ân.

Đôi mắt phượng của Hoài Ân im lặng mà bình thản, lúc nhìn thẳng hắn, sẽ làm người tự biết xấu hổ, cũng sẽ làm người cảm thấy an tâm.

Tang Thần châm chước một chút, nói thăng: "Ta muốn nhập sĩ."

Biểu tình luôn bình đạm của Hoài Ân lộ ra một tia kinh ngạc, đôi mày thon dài hơi nhăn lại, hiển nhiên là không tán đồng suy nghĩ của Tang Thần.

Tang Thần là người có tâm linh chí thuần hiêm có, hắn cũng không phải là không biết thế sự hiềm ác, chỉ là gạt bỏ chúng qua một bên, cái này trong mắt Hoài Ân xem ra không phải là trốn tránh, mà là một loại tài năng, giống như hoa sen mọc ra từ trong bùn.

Đây là thiên tính, rất khó thay đổi, ở trên quan trường phúc tạp, khả năng của hắn rất nhanh sẽ bị thu hẹp.

"Vì sao?" nếu là người khác, Hoài Ân cũng lầm cũng chỉ có một câu "Tùy bản tâm là được", nhưng đối mặt với đôi mắt trong trẻo lập lòe chờ mong của Tang Thần, hắn vẫn hỏi nhiều một câu.

Chương 119: Để ta cứu người đi

Hoài Ân thấy mặt Tang Thần đỏ lên, bỗng nhiên nhớ tới hôm đó trở về chùa, hắn nhìn thấy bộ dáng vui mừng nhảy nhót của Tang Thần, trong lòng tức khắc hiểu rõ.

"Ngươi muốn bảo hộ vị nương tử kia." Hoài Ân quỳ ngay xuống hành lang, rũ mắt nhìn chầm chằm lá rụng bay vào lu nước trước mặt, đôi mắt xinh đẹp bình lặng cũng theo những vòng sóng xung quanh chiết lá rụng mà dao động.

Tang Thần đỏ mặt, bất an mà nắm lấy y phục, quỳ ngay xuống bên cạnh hắn, thành thành thật thật mà lắng nghe lời dạy dỗ.

Hoài Ân nhìn bộ dạng hắn, lại nghĩ đến tính cách hắn, giữa chân mày nhíu lại, môi mỏng hé mở: "Vị nương tử kia cũng không thích ngươi."

Dưới cái nhìn chăm chú của Hoài Ân, sắc mặt Tang Thần từng chút từng chút mà tái đi.

"Nếu ngươi muốn có được sức mạnh để bảo hộ nàng, căn bản không cần nhập sĩ, chỉ cần thừa nhận thân phận con vợ cả Thôi thị Lục phòng, kế thừa tước vị của lệnh tôn, ngươi chính là con cháu dòng chính của Bác Lăng Thôi thị, sẽ đường đường trở thành huyền công." Hoài Ân mắt phượng hơi đảo qua, mang theo ánh mắt thương xót nhìn về phía Tang Thần, nhìn thấy sự kháng cự trong mắt hắn, nói: "Ngươi xem đi, tâm tư của ngươi đối với nàng, bất quá cũng chỉ có vậy."

Tang Thần sắc mặt trắng bệch, khiếp sợ nhìn Hoài Ân, hắn không nghĩ tới vị sư thúc luôn luôn chỉ niệm Phật hiệu này, lời nói khi nói ra miệng sẽ sắc bén như vậy, không lưu tình chút nào.

Hoài Ân tựa hồ cũng không có ý từ muốn dừng lại, "Ngươi thống hận cha mẹ ngươi quá yếu ớt, mẫu thân tự sát, phụ thân tuẫn tình, ngươi hận Thôi thị vứt bỏ ngươi, cho nên không muốn thừa nhận bọn họ. Chỉ là...Tùy Viễn, trên thế giới này chuyện còn tàn nhẫn hơn chỗ nào cũng có, chuyện như vậy ngươi còn không chịu đựng được, thì về sau phát sinh chuyện gì ngươi cũng không chịu được. Nương tử kia nếu thực sự có ý với ngươi, sẽ cam tâm bồi ngươi sống cuộc đời phiêu bạt mai danh ẩn tích, nhưng hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, không phải sao?"

Những lời này nói đến cực kỳ khó nghe, từng chữ tru tâm, làm Tang Thần

thật lâu cùng không thể ứng đối. Đúng vậy, chàng hữu tình, thiếp vô ý. Hoài Ân duỗi tay lấy mảnh lá rụng trong lu nước ra, thanh âm réo rắt giống như Phật âm chỉ điểm bến mê, "Mặc kệ ngươi có thừa nhận hay không, bối cảnh địa vị của ngươi và Tiêu lang quân đều không phân cao thấp, hơn nữa so ra, ngươi còn trong sạch hơn hắn, có điều ngay từ lúc bắt đầu, ngươi đã thua."

"Vì sao?" Tang Thần cũng ẩn ẩn nhận ra kết quả, chỉ là hắn không hiểu. Tang Thần nhìn chăm chăm Hoài Ân, dưới ánh mặt trời chói lọi, quanh thân hắn phảng phất như được mạ lên một tầng Phật quang thánh khiết, mắt phượng hơi rũ, khép môi tựa hồ nỗi lên ý cười nhàn nhạt, nụ cười này, chứa đựng quá nhiều ý vị phức tạp, như hồi ức, như vui vẻ, như hối tiếc.

Hắn nói, "Ngươi yêu mến nàng, cho nên vội vội vàng vàng đi cầu hôn, nàng có vui vẻ không?"

Nếu thích một người, nên nghĩ đến suy nghĩ của nàng, nói thẳng ra thì chuyện này cũng không có gì gọi là thắng hay thua, Tang Thần chỉ đơn giản là không hiểu suy nghĩ của Nhiễm Nhan, không rõ tâm ý của nàng mà thôi. "Lưỡng tình tương duyệt, mới có thể có kết quả. Nếu chỉ là một bên dây dưa, đến cuối cùng bất quá là hại người hại mình." Hoài Ân ném mảnh lá rụng lấy từ trong lu nước ra xuống lớp lá rơi thật dày trên mặt đất, nhìn ảnh ngược của mình trong lu nước, có chút xuất thần.

Tang Thần trên mặt thông suốt, đôi mắt lại khôi phục thần thái, "Ta hiểu được! Đa tạ Hoài Ân sự thúc."

Hoài Ân thu hồi tinh thần, quay đầu nhìn về phía Tang Thần, thấy hắn vui mừng mà hành một cái Phật lễ, mang guốc giày rồi chạy nhanh ra ngoài. Hoài Ân hơi nhíu mày, trong lòng một chút cũng không cảm thấy là hắn hiểu được cái gì, nếu không căn bản sẽ không vui vẻ như vậy, bất quá nghĩ đến ý tưởng của Tang Thần luôn luôn cùng người khác bất đồng, nên cũng thôi không hỏi thêm gì nữa.

Tang Thần nhảy nhót mà chạy khỏi chùa Vân Tòng, hướng Ánh Mai am chạy qua, vừa mới chạy đến chân núi, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, lại có người dùng túi trùm lên đầu hắn, còn chưa kịp giãy giụa, sau cỗ đau xót, tức khắc mất đi tri giác.

Người nọ nhanh chóng đem Tang Thần đang xui lơ nhét hết vào bao, khiêng lên vai, phóng vài cái đã hoàn toàn biến mất trong rừng.

Gió thu ào ào, trong Ánh Mai am mây đen mù mịt.

Am ni cô vốn đã tiêu điêu, chỉ có ba ni cô chủ sự, một đã chết, một còn chưa tẩy thoát hiềm nghi, may mà trong am cũng không có đại sự gì yêu cầu phải chủ trì, một mình Tịnh Tuyết cũng có thể gánh được.

Nhiễm Nhan chán chết mà nằm ở trên giường, nhìn nóc nhà, cánh tay phải đau nhức từng con.

Tí tách!

Nhiễm Nhan ngắn ra một chút, rũ mắt nhìn thấy vải trắng trên cánh tay tràn ra một đóa hoa máu xinh đẹp.

"Hình Nương" Nhiễm Nhan gọi.

Nhiễm Nhan kéo chăn che lại cánh tay mình, phân phó: "Ta muốn chẹp mắt một lát, cho dù có bất cứ chuyện gì cũng đừng quấy rầy ta."

Hình Nương ứng tiếng, đóng cửa sổ lại, sau khi buông mành xuống, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Cánh cửa kẽo kẹt một tiếng rồi đóng lại, một bộ hắc y từ trên xà nhà tựa như lá rụng rơi xuống, từng giọt máu cũng rơi xuống theo hắn, nhỏ lên khắp tấm chăn thêu.

Nhiễm Nhan nhìn tuấn nhạn không có chút huyết sắc nằm trước mặt mình, không khỏi gọi nhỏ một tiếng, "Tô Phục!"

Tô Phục mở mắt, cười nhẹ với nàng, thanh âm hơi nghẹn: "Ta biết rõ không nên tới tìm ngươi, chính là trên thế giới này, ta cảm thận nghĩ tới, cũng chỉ có một mình ngươi mới có thể thay ta nhặt xác."

Nhiễm Nhan nhíu mày, nhìn lên người hắn, cả người không hề có vết thương.

"Là nội thương." Vẻ lạnh băng phòng bị của Tô Phục tan rã, hắn lúc này mang vẻ vừa yếu ớt vừa cứng cỏi như thế, làm Nhiễm Nhan nhớ tới hình ảnh bản thân mà nàng đã vô số lần nhìn thấy trong mộng.

Tô Phục nhìn thấy trường tiêu đặt ở bên cạnh giường, tùy tay cầm lên, ngón cái nhẹ nhàng đẩy miệng tiêu, một cây đoán đao thon dài bắn ra ngoài.

"A Nhan, ta có thể gọi ngươi như vậy được không?" Ánh đao chiêu vào đáy mắt hắn, tựa như một đầm lầy u tối lạnh lẽo.

"Tùy ngươi." Nhiễm Nhan khoanh chân ngồi dậy, nhìn nam nhân đã bị trọng thương mà vẫn nhàn nhạt tự nhiên này, chân mày không khỏi nhíu chặt, "Thương tích này của ngươi có chữa không?"

Khóe môi Tô Phục lại tràn ra một tia máu, trên gương mặt tái nhợt, mang vẻ vô cùng yếu ớt, hắn giơ tay lung tung lau đi, cầm đoán đao đi về phía cửa sổ, quay đầu lại nói: "Buổi trưa ngày mai, trên bãi cỏ cách ngoài thành mười dặm, thỉnh cầu ngươi thay ta nhặt xác. Ơn này, Tô Phục ta kiếp sau kết cỏ ngậm vành chắc chắn tương báo."

Hắn đang muốn nhảy ra khỏi cửa sổ, trên eo bỗng nhiên căng thẳng, ngay sau đó liền cảm nhận được một thân thể mềm mại dán ở sau lưng, thanh âm nghiêm túc của Nhiễm Nhan truyền đến, "Để ta cứu người đi, so với nhặt xác, ta càng muốn cứu người hơn."

Năm đó khi nàng thi vào viện y học, cũng mộng tưởng làm thiên sứ áo trắng, chỉ là sau này được điều phái về chuyên ngành pháp y, từ cảm giác bài xích lúc đầu, sau quen thuộc rồi thành yêu thích, Nhiễm Nhan đã giải phẫu qua cả hơn ngàn cỗ thi thể, nhưng cứu được người sống thì ít ỏi đến đáng thương.

Tô Phục bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, hắn để Nhiễm Nhan ôm, tay chống trên song cửa sổ, cố gắng nuốt máu vào trong bụng, "Ta vốn cho rằng, thoát khỏi khống chế của người kia, sinh mệnh của ta sẽ có khởi đầu mới... là ta nghĩ quá đơn giản, ta chỉ là từ một cái địa ngục, rơi xuống một cái địa ngục khác càng sâu càng dày vò hơn mà thôi."

Hắn nói xong, bỗng nhiên xoay người qua, vòng tay ôm lấy Nhiễm Nhan, gục đầu xuống chôn mặt vào hõm cổ nàng.

Tư thế này được bảo trì một lúc lâu, đến khi một trận gió lạnh ngoài cửa sổ thổi tới, Nhiễm Nhan mới cảm thấy một dòng nhiệt từ cổ chảy xuống sống lưng, mùi tanh ngọt tràn ngập chóp mũi nàng.

"Tô Phục, Tô Phục." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng lay hắn.

Thân hình cao lớn của Tô Phục trầm xuống, Nhiễm Nhan bất chấp đau đớn trên tay, dùng sức đem hắn thả lên sàn nhà, cẩn thận kiểm tra.

Lời tác giả: chương này tui cân nhắc cũng khá lâu, mới đăng lên. Vốn dĩ mà nói, Nhiễm Nhan không có tình cảm ám áp với người nào, quan hệ với mỗi người đều vô cùng bình thường. Nếu nói có chút ám áp, thì chỉ có với Tô Phục mà thôi, ở đây chủ yếu là tranh đấu giữa đám nam nhân, nhưng trong cuộc tranh giành này, cảm tình bọn họ giành cho Nhiễm Nhan cũng chưa sâu sắc đến mức đến chết không đổi.

Thấy có rất nhiều người thúc giục tui mau định ra nam chủ, tui cũng rất sốt ruột, có phải nên tìm một cái cơ hội nào đó để định nam chủ luôn không? Nhưng sau khi nghĩ tới nghĩ lui, tui thấy vẫn nên tôn trọng ý tưởng ban đầu mà tiếp tục phát triển.

Kéo một sợi tóc sẽ làm động cả toàn thân, cải biến nhịp điệu một chút có thể sẽ tạo ra một lối hồng lớn hơn nhiều. 'Mẫn đường' và 'Mỹ cơ' không giống nhau, 'Mỹ cơ' có nam chủ cố định, Bạch Tố cũng là một nữ chủ có

tình cảm nồng bồng. Nhiễm Nhan là người chậm nhiệt, cảm tình của cô cũng rất lý trí, loại chuyện 'nhất kiến định tình' rất ít khả năng xảy ra trên người cô. Tự tử muốn viết về một tình yêu khác biệt, hiện giờ vẫn còn đang giai đoạn xử lý, mọi người đừng nghĩ cứ định một người cho nữ chủ là xong, kỳ thật muốn phân biệt nam chủ không khó, nhìn xem ai hợp nhất là biết rồi.

3 nhân vật nam đã được xác định, Tang Thân là màu trắng, là đại diện cho quang minh thuần khiết chính trực, là cái đẹp mà mọi người đều hướng về. Tô Phục là màu đen, ẩn trong bóng đêm, làm những việc đen tối nhất, không bao giờ được thấy ánh mặt trời. Còn Tiêu Tụng lại là màu xám, hắn đứng ở vị trí chính nghĩa, nhưng vẫn sẽ làm những chuyện xấu xa, có chút xảo quyệt, đạo đức giả.

Góc độ xem xét của các độc giả không giống nhau, đương nhiên sẽ có những lựa chọn không giống nhau, riêng Tự tử vẫn dựa theo dàn ý nguyên thủy, từng bước triển khai theo khuynh hướng tình cảm và sự nghiệp của nữ chủ...

ùm...liên tục mót ngủ mấy đêm rồi, cuối cùng tui cũng nói xong rồi, tui cảm thấy cho dù chưa tới lúc yêu đương, nhưng cũng sắp hết khăn rồi, miễn cho mọi người càng đọc càng cảm thấy đời này khó sống.

ùm...nói nhiều quá.

Lời editor: đồng hương dở hơi của Nhan Nhan sắp lên sàn ☺

Chương 120: Đừng sợ

Sinh tử khó liệu

Tô Phục bị nội thương, những chỗ gọi là nội thương kia chắc khá nhiều đi, nếu mở ra, Nhiễm Nhan khẳng định có thể tìm được chỗ bị thương, nhưng hiện tại Tô Phục còn không phải là thi thể a.

"Vân Lục!" Nhiễm Nhan cao giọng gọi.

Ngừng một lát, trên hành lang vang lên tiếng bước chân thích thích, cửa kẽo kẹt một tiếng mở ra, Vân Lục vội vã chạy vào, vừa mới chuẩn bị há mồm hỏi chuyện gì, liền thấy Tô Phục nằm trên mặt đất, đầy mặt kinh ngạc hạ giọng hỏi: "Nương tử, người kia là ai?"

"Là một bằng hữu, đừng hỏi nhiều như vậy, đóng cửa lại, giúp ta mang hắn lên giường đi." Nhiễm Nhan nói.

Vân Lục vội vàng quay ra đóng cửa lại, rồi sau đó chạy trở vào trong cùng với Nhiễm Nhan kéo Tô Phục, thật vất vả mới đưa được hắn lên nằm ngay ngắn trên giường.

"Ngươi lấy chút tiền, đến thôn nhỏ dưới chân núi mướn một chiếc xe, đi thành tây tìm sư phụ ta." Nhiễm Nhan không am hiểu tri liệu loại tổn thương này, nhưng y thuật của Ngô Tu Hòa không tệ lăm, hắn là có thể tạm thời giữ được mạng cho Tô Phục.

Vân Lục ứng tiếng, mang một mó nghi hoặc, vội vàng lui ra ngoài.

Nhiễm Nhan thăm dò mạch đập của Tô Phục, mạch tượng như ẩn như hiện, cơ hồ sắp biến mất. Nàng mím môi, quỳ ngồi bên giường, trong đôi mắt nghiêm nghị tràn ngập nôn nóng cùng sợ hãi, trên thế giới này, có nhiều chuyện không thể không chế như vậy, có nhiều chuyện không thể vãn hồi như vậy...

"Nương tử, Tiêu lang quân lại đây thăm ngài." Bên ngoài vang lên thanh âm của Hành Nương.

Trong lòng Nhiễm Nhan nhảy dựng, Tiêu Tụng cùng Tô Phục như nước với lửa, hôm qua Tiêu Tụng còn đặc biệt nhắc nhở nàng, nếu thật sự để hắn phát hiện ra Tô Phục, chắc khỏi cần cùu, tuyệt đối chỉ còn một cái tử lộ. Nàng trong này còn chưa nghĩ xong, lại nghe Tiêu Tụng ngăn cản Hành Nương mở miệng, "Không cần gọi nàng, ta chỉ ở bên ngoài mà nhìn một cái là được."

Nhiễm Nhan vừa mới buông cổ tay Tô Phục xuống, chưa kịp lên tiếng ngăn

cản, chỉ nghe Tiêu Tụng nhẹ nhàng 'ừ' một tiếng, người đã đẩy cửa đi vào. Hình Nương buồn bực, mới vừa rồi còn nghe thấy nương tử gọi Văn Lục, sao bây giờ không nghe gì hết?

Tuy rằng yêu cầu của Tiêu Tụng có một chút quá phận, nhưng người ta mới cứu tính mạng Nhiễm Nhan tối hôm qua, hôm nay lại hảo tâm mang theo dược đến đây thăm, mà cũng không quấy rầy gì, chỉ là ở ngoài mành nhìn một cái, Hình Nương cho dù có một vạn cái lý do, cũng không thể ngăn cản hắn, chỉ có thể nói: "Tiêu lang quân thỉnh nhanh một ít, rốt cuộc nam nữ có khác."

Tim của Nhiễm Nhan đã vọt lên tới cổ họng, một mình nàng căm bẩn không di chuyển được Tô Phục, hơn nữa trong phòng lại không có bất luận chỗ nào có thể ẩn thân, cho dù nàng chui vào trong chăn, màn trúc tuy rằng tinh mịn, nhưng với nhẫn lực của Tiêu Tụng, tuyệt đối chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể phát hiện bất thường.

Làm sao bây giờ!

Nhiễm Nhan hơi cắn môi, bất chấp hết đi, nàng đứng dậy, bước ra ngoài mành, đón ngay Tiêu Tụng vừa mới bước vào.

Tiêu Tụng nhìn thấy Nhiễm Nhan một thân trung y tóc rối tung, hơi sưng sốt một chút, ánh mắt dừng trên tay nàng, mặt mày mang một tia nhàn nhạt nhu hòa, "Tay thế nào rồi?"

"Còn tốt." thanh âm Nhiễm Nhan như thường, nhưng biểu tình căng thẳng của nàng, không thể tránh khỏi mắt Tiêu Tụng.

Trong phòng nhìn một vòng là thấy hết, chỉ có bốn phía giường là bị mành trúc vây lại, xuyên qua khe hở tinh mịn của lớp mành, Tiêu Tụng thoáng thấy một người nằm trên giường, hơn nữa từ hình thể có thể nhận ra, đây là một nam nhân.

Hắn không chút nghĩ ngợi duỗi tay đẩy mành trúc ra, liếc mắt vào bên trong một cái, ngay khi thấy trên giường quả nhiên có một nam nhân đang nằm, trái tim bỗng nhiên ngưng vài nhịp, cảm giác choáng váng hít thở không thông. Tiêu Tụng dù chưa từng gặp trực diện Tô Phục, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng phán đoán của hắn.

Hắn đứng im, lặng lẽ nhìn hồi lâu, thảng đến khi cảm xúc hơi hòa hoãn, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi nhỏ đến khó phát hiện, buông mành xuống, ánh mắt dừng trên tóc mai của Nhiễm Nhan, từ trong tay áo móc ra một mảnh khăn trắng đưa cho nàng, nhẹ nhàng nói: "Đừng sợ."

Như an ủi, như cho nàng một liều an thần, một tiếng "đừng sợ" này, làm trái tim đang căng thẳng của Nhiễm Nhan thoáng thả lỏng một chút.

Nhiễm Nhan nhận lấy khăn, nhưng không lau đi mồ hôi rịn ra bên tóc mai kia, mà gắt gao nắm chặt trong tay, ánh mắt trầm tĩnh đảo qua gương mặt

không lộ ra bất cứ manh mối gì của Tiêu Tụng, hơi rú xuồng, mới nhìn thấy được hăn cầm theo trong tay.

"Nếu Thập Thất Nương thương thế không ngại, bản quan công vụ bận rộn, cáo từ." Tiêu Tụng đem được đặt trên bàn, gật đầu với nàng, xoay người đi ra ngoài.

"Xin chờ một chút." Thanh âm Nhiễm Nhan có chút nghẹn, nhưng sau khi gọi Tiêu Tụng lại, rồi không biết nên nói cái gì, cầu hăn cứu Tô Phục? Bọn họ là kẻ thù, Nhiễm Nhan cảm thấy đầu óc mình bị nước vào mới có thể nghĩ như vậy, lập tức sửa lời nói ra: "Cảm ơn."

Tiêu Tụng không nóng không lạnh mà ừ một tiếng, bước chân không hề dừng lại, tay nắm chặt bên trong tay áo, móng tay ngắn ngắn đâm mạnh vào lòng bàn tay, đau đớn làm hăn cảm thấy trong lòng dễ chịu một chút, mới đứng ở dưới hành lang thở ra một hơi, rồi đi nhanh về hướng tiền điện.

Đang chuẩn bị bước lên cầu thang, trong đầu bỗng nhiên hiện lên thần sắc tái nhợt lo lắng của Nhiễm Nhan, dừng chân, kêu: "Bạch Nghĩa."

Bạch Nghĩa không biết từ chỗ nào phóng ra, chấp tay nói: "Lang quân."

"Gọi Thanh Tùng qua giúp Thập Thất Nương nhìn chỗ thương một chút, ừm... huynh trưởng của nàng có vẻ thân thể cũng không tốt lắm, thuận tiện cũng giúp huynh trưởng nàng nhìn một cái." Tiêu Tụng ném xuồng những lời này liền vào trong điện, cơ bắp bên má căng chặt, vừa nhìn thấy Lưu Phẩm Nhượng nháy mắt liền trở lại bình thường, mang lên nụ cười đậm nhiên gật đầu với Lưu Phẩm Nhượng, ra hiệu có thể bắt đầu.

Hai hàng nha dịch đứng hai bên tượng Phật, trên đệm hương bồ giữa điện, Tịnh Huệ mặt mày nhàn nhạt khoanh chân ngồi, lần này Am chủ Ánh Mai am rót cuộc sống hiện thân, ngồi ở bên phải Lưu Phẩm Nhượng, bộ dáng như dầu hết đèn tắt, mí mắt phủ xuống như có thể ngủ bất cứ lúc nào.

Lưu Phẩm Nhượng thấy Tiêu Tụng quỳ ngài xuống đầu hàng bên trái, nhìn ra cửa, không khỏi hỏi: "Án Sát Sứ, không biết Nhiễm Thập Thất Nương..."

"Thương thế của nàng không tốt lắm, có chút phát sốt, tạm thời không tới được, cứ bắt đầu đi, nghiệm thi ký lục trước đó không phải đã có sao?"

Thiếu một ngõ tác nhỏ nhoi cũng không sao." Tiêu Tụng thuận miệng nói. Những lời dối trá này, hăn chưa bao giờ phải nghĩ sẵn trong đầu.

Lưu Phẩm Nhượng gật gật đầu nói: "An Sát Sứ nói đúng."

"Tịnh Huệ sư thái, bản quan hỏi ngươi, ngươi cùng Tịnh Viên sư thái quen biết khi nào?" Lưu Phẩm Nhượng đã thương lượng tốt với Tiêu Tụng, không có biểu hiện ý tứ hoài nghi Tịnh Huệ, chỉ cư xử như là vì định tội Tịnh Viên, mới lại đây lấy thêm bằng chứng.

Tịnh Huệ xuong một tiếng Phật hiệu, trong mắt hiện ra vẻ bi thống nói:

"Tịnh Viên sư thái trước khi xuất gia từng là thị tỳ của mẫu thân ta, mẫu thân ta sau khi qua đời, nàng liền xuất gia làm ni."

Thị tỳ là tiện tịch, nếu rời khỏi chủ tử chỉ có thể để cho người kinh dễ, sau khi xuất gia là tự động thoát khỏi tiện tịch, chuyện như vậy cũng không mới mẻ.

"Theo lời Am chủ, ngày thường ngươi và Tịnh Viên quan hệ tương đối thân cận, ngươi có biết chuyện nàng biết phổi được hay không?" Lưu Phẩm Nhượng hỏi.

Tịnh Huệ chần chờ một chút, mới nói: "Nàng từ trước không chỉ là thị tỳ bên người của mẫu thân bần ni, còn là hộ vệ bên người, nàng biết võ công, bần ni lại không biết nàng có biết phổi được hay không."

Tiêu Tung vẫn luôn trầm mặc lại bỗng nhiên xen vào: "Vườn ngọc trâm đằng sau kia nở rất tốt, ngày thường cũng là Tịnh Viên chăm sóc sao?"

Tịnh Huệ dừng một chút, nói: "Cũng coi như là vậy, hoa ngọc trâm là bần ni trồng, ngẫu nhiên sẽ đi chăm sóc, nhưng bần ni phải quản lý mấy việc vặt trong am, cho nên phần lớn thời gian đều là Tịnh Viên chăm sóc."

Lưu Phẩm Nhượng bí mật trao đổi ánh mắt với Tiêu Tụng, hiện tại toàn bộ mũi nhọn đều chỉ về hướng Tịnh Viên, hơn nữa nàng ta muốn mưu sát Nhiễm Nhan cũng là sự thật.

"Nghe nói ngươi tối hôm qua nói cho Huyền Không, hôm qua là ngày giỗ của mẫu thân nàng ta? Vì sao trước kia không nói cho nàng?" Lưu Phẩm Nhượng lúc này mới hỏi đến vấn đề chính.

Tịnh Huệ thở dài, "Hôm qua xác thật là ngày giỗ của mẫu thân nàng ta, trước kia Huyền Không luôn hoài nghi mẫu thân mình là bị người giết hại, bần ni không muốn nàng quan tâm thế tục, cho nên mới chưa từng nói ngày giỗ cho nàng. Chỉ là bần ni thấy nàng mấy ngày nay tâm thần không yên, liền tìm chút cớ, để nàng đi nói hết tâm sự cho mẫu thân, có một số việc, nói ra thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn nhiều. Huyền Không tâm tư đơn thuần, rất có tuệ căn, bần ni hy vọng nàng ta có thể tĩnh tâm tu hành, sớm ngày đắc đạo."

Nói đến Huyền Không, Tịnh Huệ mới nói nhiều một chút, thoạt nhìn thật sự rất coi trọng đồ đệ này.

Tiêu Tụng lười nhác mà dựa vào ghế cong, ánh mắt sắc bén thẳng tắp nhìn chằm chằm Tịnh Huệ, từ sau khi ngồi xuống đã nhìn chằm chằm nàng ta, một chút cũng không rời đi, thẳng đến khi nàng thản nhiên trả lời xong câu hỏi này của Lưu Phẩm Nhượng, hắn mới dời ánh mắt đi.

"Bản quan cần hỏi bấy nhiêu đây, vụ án còn cần một ít chứng cứ, lời chứng,

thỉnh Tịnh Huệ sư thái trong năm ngày tới đừng rời khỏi am, bắn quan sau khi sửa sang lại chứng cứ, sẽ phái người lại đây lấy xác nhận lời chứng, thỉnh Tịnh Huệ sư thái phối hợp." Lưu Phẩm Nhượng hòa hòa khí khí nói. Tịnh Huệ chắp tay trước ngực, hơi gật đầu nói: "Nam mô A di đà phật, bắn ni đương nhiên phối hợp."

Lưu Phẩm Nhượng xoay người hàn huyên vài câu với Am chủ, rồi cùng Tiêu Tụng cáo từ.

Ra khỏi Anh Mai am, hai người chậm rãi đi xuống dọc theo thềm đá, Lưu Phẩm Nhượng nói: "Thập Thất Nương nghiêm ra hương tro, câu vẫn từ trên thi thể, còn vẹo ra đại khái hình dạng của hung khí, đều không tìm ra từ Anh Mai am, có phải là nên lục soát chùa Vân Tòng một chút không? Có khi là hỏa thượng gây án?"

Tiêu Tụng trầm ngâm một chút, nói: "Âm thầm phái người đi lục soát cẩn thận cái miếu hoang kia, chùa Vân Tòng không cần lục soát, tạm thời định hung thủ là Tịnh Viên đi, nghe nói Trần gia đã nhận lãnh thi thể? Nhận khói nào, có hỏi thăm hắn là cùng nương tử nhà ai tư bôn hay không?"

Lưu Phẩm Nhượng đương nhiên biết, Tiêu Tụng nói tạm thời đem Tịnh Viên coi như hung thủ, không phải là lung tung kết luận, mà là vì mê hoặc hung thủ chân chính, nếu Tịnh Viên đúng là hung phạm, vậy thì cũng không có gì tồn thắt.

"Là thi thể thứ hai, cũng là trúng độc chết. Ta cẩn thận hỏi qua, tựa hồ không phải cùng quả phụ nào tư bôn, mà là cùng một tiểu nương tử bán rượu. Ta sai người đi tra qua, quả phụ và tiểu nương tử kia không phải là cùng một người." Lưu Phẩm Nhượng vuốt râu, có chút nghi hoặc nói: "Như vậy xem ra, cũng chỉ là tư bôn bình thường, nhưng sao lại khéo như vậy, đều chạy tới cái miếu hoang kia, hơn nữa đều ở miếu hoang làm chuyện nam nữ, mấy nương tử kia cũng sống không thấy người chết không thấy xác, không biết đã đi đâu."

Tiêu Tụng hơi nhướng đôi mày kiềm, hùng thú dat dào nói: "Thân thế Tịnh Viên và Tịnh Huệ có tra ra không?"

Lưu Phẩm Nhượng âm thầm ở trong lòng mắng một câu "bệnh tâm thần", vụ án càng phức tạp hắn càng đau đầu, người này vậy mà còn mang bộ dáng hung phấn, trong lòng mắng té tát, nhưng trên mặt một chút bất mãn cũng không có, nghiêm túc nói: "Bối cảnh của hai ni cô này rất sâu, vẫn luôn tra đến Trường An, tạm thời còn chưa có tin tức truyền về."

"Üm, đem lật cái vườn ngọc trâm kia lên đi, nở quá rộ cũng không phải là chuyện tốt." Tiêu Tụng dứt lời lại bổ sung một câu, "Nhổ hết hoa lên, đào ba thước đất."

Lưu Phẩm Nhượng chần chờ nói: "Nhưng...nghe nói vườn hoa kia nuôi

sống cả tòa Ánh Mai am, đào ra chỉ sợ..."

Người ở Ánh Mai am trồng hoa ngọc trâm cũng không phải để ngắm, toàn thân cây ngọc trâm đều làm thuốc, hoa làm thuốc có công dụng lợi thấp, điều kinh, rễ làm thuốc có công dụng thanh nhiệt tiêu sưng, giải độc giảm đau, lá có thể giải độc tiêu sưng, bởi vậy hàng năm sau khi phơi khô hoa lá, bán cho hiệu thuốc, cũng có thể thu vào một ít, miễn cưỡng duy trì sinh kế, lật cả vườn hoa ngọc trâm lên không phải cắt đứt đường sống của người ta sao? Quá thiếu đạo đức đi

Tiêu Tụng ngắt lời hắn, "Nghe nói khoảng thời gian trước Nhiễm Thập Lang cũng không ít tiền dầu mè, ngài có đào hết cả quả núi này lên, một hai năm các nàng cũng không đòi, nếu không đào ra được gì, ta ra tiền cho trồng lại là xong."

Lưu Phẩm Nhượng nghĩ thầm có người chịu chi tiền là được, lập tức tỏ thái độ kiên định nói: "Án Sát Sử tuệ nhẫn như đuốc, nếu nói có điểm đáng ngờ khẳng định là có khác thường, lão phu lập tức phái người đi đào."

Tiêu Tụng cười một cái ý vị không rõ, rồi khoanh tay xuống núi.

Lưu Phẩm Nhượng nhìn dáng người đĩnh bat trong bộ thường phục màu tím dàn dàndi xa, thở ra một hơi, lầm bầm: "Nghĩ đến chức Hình Bộ Thượng Thư sớm muộn gì cũng là của hắn."

Chương 121: Người ở Nhiễm thị tới

Trong Ánh Mai am, Hình Nương nhìn nam nhân tuấn mỹ nằm trên giường Nhiễm Nhan, kinh hoàng thật lâu mới hồi phục tinh thần lại, run giọng hỏi: "Nương tử, đây là người phuơng nào?"

Nhiễm Nhan thát thán đáp: "Là một bằng hữu."

Nàng nhìn cái khăn trắng trong tay, có chút nghi hoặc, Tiêu Tụng vì cái gì không tóm Tô Phục? Hắn không phải đang tập nã trọng phạm triều đình sao?

"Nương tử!" Hình Nương thở dài nồng nàn, nàng cảm thấy hiện tại nương tử thật là càng ngày càng không cho người bớt lo, tuy rằng trước kia cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Bất quá, nhìn bộ dáng hơi thở thoi thóp của Tô Phục, Hình Nương cũng không chỉ trích nhiều, thấy trên giường có vết máu, liền đi ra ngoài mực nước.

Hình Nương bung nước tiến vào, vắt khăn chà lau cho Tô Phục, thuận tiện lau sạch vết máu trên chăn, trong lòng thấp thỏm bất an, chuyện này nếu mà bị Cao thị biết được, không biết có xảy ra chuyện gì nữa không. Nghĩ tới, vẫn không nhịn xuồng, "Nương tử không thể lưu vị lang quân này ở đây, vạn nhất truyền ra..."

"Chờ thương thế của hắn ổn định một chút rồi dời hắn đi." Nhiễm Nhan nói.
"Chỉ có thể như thế." Nhân mệnh quan thiên, Hình Nương cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

"Nương tử!" trong phòng vừa mới nói xong, Tiêu Mẫn ở ngoài cửa nói:
"Tiêu An Sát Sử phái y sinh tới nhìn bệnh cho ngài."

Trong lòng Nhiễm Nhan đầu tiên là căng thẳng, sau đó thả lỏng lại, đứng dậy phủ thêm áo lụa, bước ra gian ngoài, "Thỉnh y sinh vào đi."

Nhiễm Nhan quỳ ngồi ở trên chủ tọa, Hình Nương thả màn trúc xuống che lại.

Giây lát sau, Tiêu Mẫn dẫn một thanh niên thon gầy mặc áo vải viên lanh màu nâu đi vào, người này có khuôn mặt gầy guộc, đầu đội khăn quấn đen, dáng người cao dài như cây gậy trúc, đại bào tròng lồng léo trên người hắn, nhìn không ra hình thể, đeo một cái rương rất to, mỗi một bước đi đều hơi lảo đảo, làm người khác thời thời khắc khắc lo lắng hắn sẽ bị cái rương ép

bếp.

"Tại hạ Lưu Thanh Tùng, cữu ngưỡng Nhiễm Thập Thất Nương đại danh" thanh niên hết sức nhiệt tình mà chắp tay hành lễ với Nhiễm Nhan đang ẩn sau màn trúc.

Nhiễm Nhan nói: "Nhi ôm bệnh nhẹ trong người, hình dung không chỉnh, không thể tự mình nghênh đón y sinh, vọng thỉnh thứ lỗi."

"Không dám không dám." Lưu Thanh Tùng đem cái rương buông xuống, nghĩ thầm, người mà thật sự ra nghênh đón ta, lúc sau ta còn không phải bị lang quân chặt ra làm tám khói.

Hình Nương mang đệm ra ngoài mành, khách khí nói: "Mời ngài ngồi." Lưu Thanh Tùng quỳ ngồi trên đệm, Nhiễm Nhan tháo vải treo cánh tay xuống, đưa tay ra ngoài mành.

Lưu Thanh Tùng đã sớm nghe nói y thuật của Nhiễm Nhan lợi hại, hơn nữa còn biết nghiêm thi, hôm nay gặp mặt vốn dĩ muôn hảo hảo lãnh giáo, nhưng nghĩ tới lang quân nhà mình, liền lập tức ngậm miệng, cẩn thận giúp Nhiễm Nhan xem vết thương.

"Thương của nương tử khép lại rất tốt, chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi, tiếp tục uống thuốc là được." Lưu Thanh Tùng nhìn thương thế của Nhiễm Nhan xong, trong lòng đại khái đã minh bạch, hôm nay lang quân phái hắn tới chủ yếu là vì hỗ trợ nhìn thương thế cho huynh trưởng của Nhiễm Nhan, bèn nói: "Lang quân phân phó ta tới xem bệnh giúp nương tử cùng lệnh huynh, không biết lệnh huynh..."

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, không khỏi suy nghĩ, Tiêu Tụng đến tận cùng là có ý gì? Nghĩ tới nghĩ lui, Nhiễm Nhan cảm thấy Tiêu Tụng người này tuy rằng tâm tư giảo quyết, nhưng chuyện hắn trước đó nhắc nhở nàng cũng không phải là bộ, tình trạng của Tô Phục đã rất xấu, Nhiễm Nhan quyết định tin tưởng hắn một lần.

"Hình Nương, mang Lưu y sinh đi nhìn a huynh ta đi." Nhiễm Nhan nói. Hình Nương chần chờ một chút, cuối cùng vẫn dẫn Lưu Thanh Tùng đi vào nội thất.

Lưu Thanh Tùng vốn cũng không nghĩ "huynh trưởng" kia của Nhiễm Nhan thì có thể có bệnh nặng gì, tâm cho rằng chắc là lang quân nhà mình vì muốn lấy lòng mỹ nhân mới phái hắn lại đây lượn một vòng, nhưng ngay khi ngón tay hắn đè lên mạch của Tô Phục, gương mặt vẫn luôn hòa hòa khí khí bỗng nhiên cứng đờ, lật đật nghiêm túc xem xét.

Sau khi thăm mạch cẩn thận xong, vội vàng đứng dậy, cả trình tự khách sáo

cũng bỏ qua, lôi cái rương vọt thăng vào trong, xốc chăn lên, nhanh chóng dùng ngân châm hộ mạch cho Tô Phục, cố gắng giữ mạng.

Nhiễm Nhan xuyên qua mành thấy bộ dáng này của hắn, cũng không khỏi nhăn mày.

Thời gian như chậm lại, càng ngày càng chậm, Nhiễm Nhan nhìn Lưu Thanh Tùng ở bên trong vội tới vội lui, mấy lần muốn đứng dậy đi vào nhìn xem, lại cố gắng nhịn xuống, tĩnh tọa tại chỗ chờ đợi.

Ước chừng qua ba khắc, Lưu Thanh Tùng mới thở ra một hơi thật dài, nâng tay áo lên xoa xoa mồ hôi đầy đầu, "Thương này của lệnh huynh, thật đúng là hung hiểm."

"Còn đáng ngại không?" Nhiễm Nhan đứng dậy hỏi.

Lưu Thanh Tùng chống tay quỳ ngồi trên đệm, trầm ngâm một lát nói: "Lệnh huynh tồn thương nặng đến toàn bộ tâm mạch, trong cơ thể có ít nhất ba loại độc, bất quá may mắn là đã được giải một nửa. Mệnh thì tạm thời được giữ, nhưng hắn sau này cần phải yên ổn tĩnh dưỡng mới được, phải tránh lao tâm lao lực, thương tổn thân thể, tình cảm các loại."

Dù vậy, người bị thương họ mệnh cũng tồn hại không ít, sau này nếu không cẩn thận điều dưỡng, chỉ sợ cũng sẽ không sống được bao lâu.

Những lời này Lưu Thanh Tùng đương nhiên không thể nói thẳng ra, chỉ nhấn mạnh những chuyện cần chú ý sau.

Nhiễm Nhan nghe xong cũng đã hiểu, hơi gật đầu nói: "Đa tạ Lưu y sinh."

Lưu Thanh Tùng nghe thanh âm trầm tĩnh và vững vàng phía sau mành, không khỏi nhìn kỹ, nhìn hình ảnh qua lớp mành có thể thấy nàng là một nương tử diện mạo không tồi, hơn nữa khí chất cũng bắt đồng với nương tử bình thường ở Giang Nam.

"Nương tử nếu muốn ta, liền cảm ta lang quân nhà ta đi, ta cũng bất quá là phụng mệnh hành sự, không đảm đương nổi chữ ta." Lưu Thanh Tùng cuối cùng cũng không quên đem công lao đây lên người Tiêu Tụng.

Lưu Thanh Tùng sau khi viết xuống phương thuốc và dặn dò như thế nào sắc thuốc, uống thuốc xong, liền cõng cái hòm thuốc cực lớn kia của hắn, lắc qua lắc lại mà ra khỏi viện.

Hai canh giờ trôi qua, Văn Lực mới đón Ngô Tu Hòa tới, vì thế lại chấn thêm một lần, không khác lắm so với những gì Lưu Thanh Tùng nói, chẳng qua càng trực tiếp hơn.

Mặc kệ thế nào, Tô Phục tạm thời không thể đi đâu được, nhưng cũng không thể hắn ở trong phòng ngủ của Nhiễm Nhan a! Hình Nương thu thập

phòng mình một chút, dọn qua chen chúc với đám Văn Lục, mang Tô Phục chuyên qua đó.

Trong này vừa mới bận rộn xong, liền nghe bên ngoài có tiếng ni cô tới thông báo, nói là người của Nhiễm thị tới.

Nhiễm Nhan đối với Nhiễm thị nửa điểm hảo cảm cũng không có, đặc biệt là vị phụ thân Đường triều kia của nàng! Án mạng xuất hiện ở gần Ánh Mai am đã có hơn tháng, nhưng hắn chẳng quan tâm, thật sự làm người lạnh lòng. Nếu không phải Nhiễm Văn Sinh thường xuyên lại đây thăm nàng, Nhiễm Nhan cũng thật sự quên mất chính mình cùng Nhiễm thị có quan hệ gì.

Tuy rằng Nhiễm Nhan không ưa Nhiễm thị, càng không thích bọn họ dính vào chuyện của nàng, nhưng huyết thống của đời này còn nằm ở đó, muôn phủ nhận cũng vô dụng, đến lúc đó hôn nhân đại sự này nọ, vẫn nằm trong tay bọn họ.

"Chúng ta đi ra ngoài đi." Nhiễm Nhan đứng dậy nói.

Hình Nương nghĩ đến trong viện còn giấu một lang quân xa lạ, cũng không nói gì, lập tức giúp nàng sửa sang lại y phục, để Văn Lục và Ca Lam hầu hạ ra ngoài Ánh Mai am nghênh đón.

Bên ngoài Ánh Mai am, rùng trúc đu đưa, một nam nhân trung niên mặc một bộ áo gấm viên lanh hoa phục khoanh tay mà đứng, chung quanh đi theo không ít sai vặt thị tỳ, hắn nghe thấy có tiếng bước chân, xoay người lại, gương mặt mập mạp mang ý cười, thấy tay Nhiễm Nhan treo lên, quan tâm nói: "Tay của Thập Thát Nương bị thương?"

Làm người vừa vui vừa giận, là người tới cũng không phải Nhiễm Văn, mà là phụ thân của Nhiễm Thập Lang, Nhiễm Bình Dụ. Hắn thoạt nhìn gầy ốm rất nhiều so với trước kia, tóc hai bên mai cũng bạc thêm một ít.

"Tam thúc." Nhiễm Nhan cúi chào, thần sắc đông lạnh nhu hòa xuống, nói: "Chỉ bị thương một chút, Tam thúc cùng Thập ca gần đây đều rất tiêu tụy, có phải Tề gia hôn sự còn chưa giải quyết xong hay không?"

Nhiễm Nhan mỗi lần hỏi Nhiễm Văn Sinh việc này, hắn đều nói nàng không cần lo lắng, tự lo thân mình cho tốt là được, nhưng Nhiễm Văn Sinh đã mấy ngày rồi chưa thấy tới, cũng không biết có xảy ra chuyện gì không. Nhiễm Bình Dụ cười ha hả: "Thập ca người đúng là không uống công thương ngươi, Nhiễm Bình Dụ ta tuy chỉ là một thương nhân, nhưng con đâu ta đâu phải ai muốn làm là có thể làm? Chưa nói đến dòng dõi, ít nhất

cũng phải được Thập Lang thích mới được. Chỉ là gần đây định ra là ngày 20 tháng Tám sẽ về lại Trường An, bởi vậy có rất nhiều việc cần chuẩn bị, chuyện sinh ý ta đều ném cho Thập Lang, cho nên có bận rộn một ít."

Nhiễm Nhan lúc này mới yên lòng.

Ânh Mai am mắng ngày gần đây rất nhiều người ra vào vào, nhưng dù gì cũng là am ni cô, lại có người của quan phủ đóng giữ, có thể phủi sạch quan hệ liền muôn phủi đến không còn một mảnh, cho nên Nhiễm Nhan cũng không thính Nhiễm Bình Dụ đi vào, mà ngồi nói chuyện ở đình hóng gió trong rừng trúc.

Lời editor: cu cậu Lưu Thành Tùng này đặc biệt lắm nha, thân thế thì đặc biệt mà tính cách thì giống y như anh yêu Deadpool của lão, có cu cậu bót buồn đi nhiều...

Chương 122: Trường An quý kiến sâu

"Ta ở Trường An định cư nhiều năm, vẫn chưa đón người đến chơi, lần này khi ta cùng với huynh trưởng nói chuyện phiếm, có nhắc đến, hắn tựa hồ không phản đối." Nhiễm Bình Dụ mặt mày hiền lành, cười rộ lên trên cằm có ngân thịt, giống như phật Di Lặc, "Chỉ là sợ phải chờ đến khi hôn sự của người định ra, A Nhan nói xem, Tiêu lang quân và Tùy Viễn tiên sinh, người vừa ý ai hơn?"

Nhiễm Nhan không có kiên nhẫn nói đến những việc này, nhưng sự tình đã cấp bách đến chân mày, dù muôn dù không thì hai người kia nhất định phải chọn một người

"Ta cũng không biết, Tam thúc cảm thấy ai tốt hơn?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nhiễm Bình Dụ suy nghĩ một chút, phát tay lệnh cho sai vặt thị tỳ chung quanh cách xa ra, mới nói: "Tam thúc cảm thấy Tùy Viễn tiên sinh rất tốt, A Nhan không biết, các quý nữ ở Trường An đều mỏi mắt trông chờ Tùy Viễn tiên sinh trở về đó."

Chuyện này Nhiễm Nhan cũng đã nghe Nhiễm Vân Sinh nói qua, nàng thật sự không nghĩ ra, Tang Thần bốn lần đâu trạng nguyên không phải nhân loại kia, sao giá thị trường lại cao như vậy, "Vì sao?"

Nhiễm Bình Dụ một khi bát quái lên, thì giống như mấy phụ nhân nhàn rỗi trên phố, khép tay áo chồm lại gần Nhiễm Nhan, nửa điểm khí chất cũng không còn, "A Nhan có thể không biết, con trai Thôi thị Lục phòng không nhiều lăm, con vợ cả chỉ có một mình Tùy Viễn tiên sinh, Tùy Viễn tiên sinh tài học uyên bác, nhân phẩm cao khiết, tuy năm ba lần chọc tức bệ hạ, nhưng bệ hạ luôn luôn quý tài, triều đình cũng không thu hồi tước vị đã treo khá lâu. Càng quan trọng là Tùy Viễn tiên sinh bên trên không có cao đường, cũng không có thiếp thất"

Nhiễm Bình Dụ miêng không ngừng nghỉ mà kể một loạt chỗ tốt của Tang Thần, mà không nhắc một chữ tới Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan có chút kỳ quái, "Vậy Tiêu Tụng thì sao?"

"Tiêu Thị lang..." Nhiễm Bình Dụ chặc chật vài tiếng, chần chờ trong chốc lát mới nói: "Ngươi biết Tiêu Thị lang ở Trường An có biệt hiệu là gì không?"

Nhiễm Nhan lắc đầu.

Nhiễm Bình Dụ vỗ đùi, "Vậy trách không được ngươi sẽ do dự, Tiêu Thị lang chính là trên phố nhân xưng Trường An Quý kiến sâu a. Hình Bộ tuy

răng lớn nhất chính là Hình Bộ Thượng Thư, nhưng quản sự kỳ thật là hai vị Thị Lang phía dưới, Tiêu Thị lang hành sự sấm rền gió cuốn, không chút lưu tình, phàm là địa phương hắc xuất hiện, phần lớn đều là xét nhả, mẫn môn sao trá, hoặc là người chết, hơn nữa với tên tuổi khắc thê của hắc, Trường An bá tánh nói hắc thân mang sát khí, người gặp người trốn." Trường An Quỷ kiến sâu? Nhiễm Nhan thiếu chút nữa nhìn không được cười ra tiếng, "Ta thấy hắc xử sự khéo đưa đẩy, sao lại khiến người chán ghét như vậy?"

"Cũng không phải là ghét, mà là sợ. Hắc làm người thật ra thì tốt, cũng rất biết xử sự, chỉ là một khi đe dọa đến hình ngục thì rất vô tình." Nhiễm Bình Dụ cũng không phải không tiếc hận nói: "Nhà hắc cũng tốt, Tống Quốc Công đã ra ngoài tự lập môn hộ, không cùng ở một chỗ với Lan Lăng Tiêu thị tộc nhân, nhà Tiêu Thị lang tổng cộng có ba huynh đệ, hiện tại bôn gia là ở Kỳ Châu, tòa nhà ở Trường An chỉ có một mình Tiêu Thị lang cư trú...nghe nói là không có hơi người bao nhiêu, tòa nội viện to như vậy, tính cả chủ tớ còn không đến hai mươi người."

Thấy sao cũng thành gả cho Tiêu Tụng không bằng gả cho Tang Thần.

Nhiễm Nhan thật muốn thở một hơi thật dài, nàng có thể lựa chọn không gả không? Không có tình cảm gả qua cũng là tra tấn nhau, tuy nói thành thân rồi vẫn có thể hòa li, không nói đến hòa li có thể được hay không, sau khi hòa li là hàng secondhand, giá trị thị trường rõ ràng đã bị tuột xuống một nửa.

Quan trọng hơn là Nhiễm Nhan căn bản không muốn thương tổn hài tử có tâm tư đơn thuần như Tang Thần.

Nhiễm Bình Dụ nhìn thần sắc của Nhiễm Nhan, cũng đoán được nàng đối với hai mối hôn sự này đều không quá vừa lòng, tận tình khuyên bảo: "Điều kiện của Tùy Viễn tiên sinh như vậy là trăm năm khó gặp, A Nhan chó có để chính mình hối hận."

"Dạ." thanh âm Nhiễm Nhan bình bình, nàng nhàn nhạt nói: "Tam thúc nói những chuyện này với ta cũng không có tác dụng gì nhiều, người cuối cùng quyết định ta gả cho ai, còn không phải a gia sao?"

"Ngươi nếu nghĩ kỹ rồi, Tam thúc đương nhiên sẽ thay ngươi toàn lực chu toàn." Nhiễm Bình Dụ hôm nay lại đây chủ yếu cũng vì việc này. Hắc năm đó được Trịnh phu nhân quan tâm, nhờ quan hệ với Huỳnh Dương Trịnh thị mà lập nghiệp, mới có thể được đến địa vị nhà giàu số một ở Tô Châu ngày hôm nay, hiện tại Trịnh phu nhân đã mất, Nhiễm Nhan lại là chất nữ ruột của hắc, đương nhiên phải quan tâm hơn một ít.

"Tam thúc, cho ta suy nghĩ lại." Nhiễm Nhan trong lòng nghẹn đến lợi hại, Nhiễm Bình Dụ có thể có phần tâm ý đã là rất quý rồi, Tiêu, Thôi hai nhà

cũng không phải hắn có thể không chế. Nếu vạn bất đắc dĩ thế nào cũng phải gả, Nhiễm Nhan sẽ lựa chọn Tiêu Tụng, nàng đối với hắn không thể nói là có tình cảm đặc biệt gì, nhưng Tiêu Tụng là người trải qua thế sự, tâm trí tương đối thành thực, tuổi tâm lý gần nhau, cả hai đều là người trưởng thành, tình cảm dành cho nhau lại không có gì đáng kể, nếu bàn điều kiện thì cũng không có gì ghê gớm.

Mà Tang Thần rõ ràng thích nàng, Nhiễm Nhan lại không muốn quẹt một nét cứng rắn lên một trang giấy trắng, huỷ hoại khát khao tình yêu tốt đẹp của một thanh niên tốt.

Dù sao cũng là chuyện cả đời, Nhiễm Bình Dụ cũng không cố nài ép, chỉ cười nói: "Xuất giá là hỉ sự, A Nhan đừng có mang bộ dáng như hết đường xoay xở như vậy, tam thúc nhìn mà lo. Hôn sự ước chừng cũng sắp định trong mấy ngày tới, các tộc lão Nhiễm thị đều rất sốt ruột, chờ sau khi định ra, người liền cùng tam thúc đi Trường An chơi, trở về lại chuẩn bị hôn sự, có lẽ cũng có khả năng trực tiếp xuất giá từ Trường An."

Tương lai Nhiễm Bình Dụ vẽ ra thật sự rất tốt đẹp, nếu gả cho người mình thích, đây đúng là một mỹ sự.

Hai người lại nói chuyện thêm một chút, Nhiễm Bình Dụ sai người đưa hết lễ vật mang đến vào trong am xong rồi dẫn người rời đi.

Nhiễm Nhan ngồi trong đình hóng gió, nhìn bóng dáng một đám người càng lúc càng xa, thật lâu chưa phục hồi lại tinh thần.

Vân Lục muôn nhắc nhở Nhiễm Nhan, lại bị Ca Lam kéo lại, viết vào lòng bàn tay: Nương tử đang phiền lòng, đi lấy áo choàng.

Vân Lục nhìn thoáng qua đôi mày hơi nhăn lại của Nhiễm Nhan, liền nghe lời Ca Lam, chạy về lấy áo choàng.

Sắc trời càng lúc càng tối, nha dịch đã thắp đèn chõ gác đêm bên đại môn của Ánh Mai am, ánh sáng mỏng manh xuyên thấu qua rùng trúc lờ mờ mà chiếu vào trong đình. Nhiễm Nhan nhìn hơi thở đọng thành sương mù toát ra từ trong miệng mình mà xuất thân, cái lạnh bao quanh thân thể làm lòng nàng bình tĩnh lại một chút.

Nhiễm Nhan biết nếu có người muốn hại nàng, bức bách nàng, cùng lầm thì giết người diệt khẩu, nhưng hiện tại bức nàng là Nhiễm thị toàn tộc, nàng cũng không đến mức vì chuyện này, liền diệt hết cả Nhiễm thị, hoặc là giết quách Tang Thần và Tiêu Tụng.

Lúc này, Nhiễm Nhan cảm thấy mình quá vô năng. Bất quá sự thành do người, chuyện chưa đến hồi cuối, cũng quyết không từ bỏ, đây là nguyên tắc xử sự xưa nay của Nhiễm Nhan.

Nghĩ lại đã...

Vân Lục thở hổn hộc quay lại, đem đèn lồng đưa cho Ca Lam, giữ áo choàng ra khoác lên người Nhiễm Nhan.

Màu tím sẫm hoa nhỏ in chìm, ở cổ có một vòng lông chồn lớn màu đen, làm gương mặt lạnh diễm của Nhiễm Nhan nổi bật lên vẻ cao quý thanh lãnh.

Đêm tối trong rừng trúc, ánh sáng đèn lồng màu da cam chiếu sáng một vùng nhỏ, Nhiễm Nhan dựa vào bên lan can, thật lâu không có ý muốn đi về.

Vân Lục nghĩ đến trên người Nhiễm Nhan còn có thương tích, thật sự nhịn không được, vừa định mở miệng nhắc nhở, liền nghe một giọng nói từ tinh nhỏ nhẹ từ con đường mòn nhỏ bên cạnh truyền đến, "Đêm khuya sương lạnh, Thập Thát Nương sao còn ở nơi này?"

Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy Tiêu Tụng một thân thường phục màu tím tay áo rộng, tóc đen rối tung, khoanh tay đứng trên đường mòn lát đá hơi nhíu mày nhìn nàng, gương mặt tuấn mỹ nhìn hơi khác với vẻ nguy trang thường thấy.

"Tiêu lang quân." Nhiễm Nhan thấy hắn, chỉ bình đạm mà gọi một tiếng, cũng không có ý định muộn đứng dậy tiếp đón.

Tiêu Tụng nhìn dáng vẻ này của nàng, không khỏi cười nói: "Tại hạ gần đây hình như cũng không đắc tội Thập Thát Nương, sao vừa thấy tại hạ liền sinh khí?"

Nhiễm Nhan hơi sững sốt, bởi vì mới vừa cùng Nhiễm Bình Dụ nói chuyện hôn sự, giờ lại thấy Tiêu Tụng, trong lòng đúng là có chút không sảng khoái, nhưng chút khó chịu này nếu không có hắn nhắc nhở, nàng thật đúng là không tự nhận thấy được.

Nghĩ đến những giúp đỡ của Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan đứng dậy hướng hắn hành lễ: "Là nhi không đúng, thỉnh Tiêu lang quân thứ lỗi."

Tiêu Tụng thấy đầu mũi nàng hơi đỏ lên, nhanh chóng dời ánh mắt đi, nói: "Không có gì, là tại hạ đường đột, đêm càng khuya, trời giá rét sương lạnh, Thập Thát Nương cũng sớm trở về đi."

Hắn hơi cúi đầu hành lễ, thấy Nhiễm Nhan tựa hồ cũng không có gì muốn nói, liền xoay người bước theo thềm đá tiếp tục đi về phía trước.

Nhiễm Nhan nhìn bóng dáng đĩnh bạt của hắn, bỗng nhiên mở miệng gọi: "Tiêu lang quân."

Tiêu Tụng khụng lại, quay đầu chờ nàng nói tiếp. Nhiễm Nhan dừng một

chút, nói: "Đa tạ Tiêu lang quân trượng nghĩa tương trợ."

"Trượng nghĩa sao..." Tiêu Tụng lẩm bẩm lặp lại một lần, chợt nói: "Sự tình có thể có một mà không có hai, lại không thể có hai mà còn có ba, Thập Thất Nương hắn là minh bạch đi."

"Đa tạ Tiêu lang quân đê điếm." Nhiễm Nhan khom người.

Tiêu Tụng lại lân nữa gật đầu, xoay người đi lên núi, mấy nha dịch ở đại môn Ánh Mai am nhìn thấy Tiêu Tụng bước lại, lập tức chắp tay hành lễ, hắn nói nhỏ gì đó, liền có một nha dịch chạy nhanh xuống.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ đến Tiêu Tụng đã từng nói qua, nàng giúp Lưu Thủ Sử phá án này, thì sẽ đáp ứng nàng hai điều kiện, cứu Tô Phục coi như một cái, nhưng còn một cái nữa a!

"Tiêu lang quân." Nhiễm Nhan lại lân nữa gọi hắn lại.

Tiêu Tụng dừng chân, "Thập Thất Nương có việc thỉnh giảng."

"Ngươi nêu không vội, có thể nói chuyện hay không?" Nhiễm Nhan nói.

Khóe môi Tiêu Tụng hơi cong lên, "Vội, nhưng cũng có thể không vội."

Hắn vừa nói, vừa chậm rãi đi xuống cầu thang quẹo vào trong đình, một đôi mắt sáng ngời mang ý cười như có như không nhìn nàng.

Vân Lục cùng Ca Lam thoái lui mấy trượng. Trong đình chỉ còn lại hai người, Nhiễm Nhan suy nghĩ một chút, cảm thấy nói thẳng vào chủ đề có chút tồn thương thể diện, vì thế định theo tuần tự từng bước, "Ta vì án tử bị thương, có tính là tai nạn lao động không?"

Tiêu Tụng rũ mắt nhìn thần sắc bình tĩnh của nàng, trong lòng cảm thấy thú vị, mày kiếm hơi nhướng: "Tai nạn lao động?"

"Nhân viên làm công bị thương." Nhiễm Nhan qua loa giải thích một câu, tiếp tục nói: "Không biết Tiêu Thị lang còn nhớ rõ hay không, nói sau khi phá án sẽ đáp ứng ta hai việc, hiện tại tuy rằng án tử còn chưa phá, nhưng ta cũng rất tận tâm tận lực, giờ muốn thương lượng một yêu cầu trước với Tiêu lang quân, không quá phật đi?"

"Ừ, nói đi." Tiêu Tụng ung dung nhìn nàng.

Nhiễm Nhan nói: "Ta muốn thỉnh Tiêu lang quân cùng ta đính hôn trước, chờ sau khi mọi chuyện yên ổn rồi từ hôn." Nhiễm Nhan thấy biểu tình của hắn rõ ràng có chút kinh ngạc, vội vàng giải thích nói: "Ta biết hôn nhân đại sự không phải trò đùa, ta làm như vậy...đối với ngươi mà nói thì có chút không công bằng..."

"Ha ha!" Tiêu Tụng nhìn nàng tư thái thì thong dong trấn định nhưng giải thích thì lung tung, không khỏi cười thành tiếng.

Trong tiếng cười hàm chứa cảm xúc phức tạp, Nhiễm Nhan nhất thời vô pháp phân biệt.

"Té ra ngươi đang phiền não vì chuyện này." Tiêu Tụng đứng dậy, trầm ngâm nói: "Cùng ta đính hôn...xem ra Tang Tùy Viễn thực sự không đoạt được trái tim của ngươi a! Hay là, trong lòng ngươi kỳ thật đã có người

khác."

Tiêu Tụng hỏi như vậy, lại chưa chờ Nhiễm Nhan trả lời, đã cười cười nói: "An tâm đi, việc này sẽ có kết quả người muốn."

Nhiễm Nhan ngạc nhiên nhìn hắn, nghe ý tứ trong lời nói của hắn, là không cần cùng hắn đính hôn, cũng không cần cùng Tang Thần đính hôn, "Người đã giải quyết xong?"

"Hm, nghiêm khắc mà nói thì còn một nửa chưa giải quyết, ngày mai ta bớt thời giờ đi Nhiễm phủ bái phỏng một chút, đừng lo." Tiêu Tụng lời thì nói như vậy, trong thần sắc lại nhìn không ra cảm xúc quan tâm gì.

Nhiễm Nhan gật gật đầu, nghĩ đến hắn trước đó có nói qua, việc hôn nhân là lão thái thái Tiêu thị đề xuất, hắn có lẽ cũng không thích nàng. Thuận tay giúp nàng giải quyết chút khó khăn thôi, chỉ là hắn không phải vô duyên vô cớ mà hỗ trợ đi, "Người vì sao phải giúp ta như vậy?"

Chương 123: Bá phỏng Nhiễm phủ

Nhiễm Nhan cũng không muốn không lý do mà nhận ân huệ của người khác, nhất định phải hỏi rõ ràng Tiêu Tụng có yêu cầu gì mới có thể an tâm. Tiêu Tụng nhuốm mày, nghiêm nghị nói: "Cao tăng chùa Kiến Nghiệp nói ta cả người mang sát khí, cần phải ngày ngày làm việc thiện, về sau mới có thể cưới được phu nhân."

Nhiễm Nhan nhíu mày, cẩn bản nhìn không ra hắn nói có mấy phần thật mấy phần giả.

Khóe mắt Tiêu Tụng hàm chứa một tia ý cười, xoay người đi vào Ánh Mai am.

Mặc kệ Tiêu Tụng có mục đích gì, chuyện lửa sém lông mày đã tạm hoãn, đáy lòng Nhiễm Nhan nhẹ nhàng rất nhiều, đến biểu tình vẫn luôn lạnh như băng sương cũng nhu hòa xuống không ít.

Vân Lục và Ca Lam đều cảm thấy rõ biến hóa cảm xúc của nàng, đều không khỏi thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng lại bắt đầu lo lắng, nương từ sẽ không phải là coi trọng Tiêu Thị lang đi?

Theo đường mòn trong Ánh Mai am đi về hướng hậu viện, thời điểm đi ngang qua cửa hông, Nhiễm Nhan thấy bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, vì thế dừng bước nhìn thoáng qua. Qua khe cửa có thể nhìn thấy bóng dáng đĩnh bạt trong bộ thường phục màu tím đang khoanh tay đứng, ánh sáng đem bóng của hắn kéo dài ra sau, giống như một ngọn núi nga đứng sừng sững, không khí lạnh lẽo vờn quanh thân hắn, người bôn phía im re như ve sầu mùa đông, ngay cả nha dịch được lệnh kiểm man mối cũng tay chân nhẹ nhàng, không dám phát ra chút thanh âm nào.

Trường An quý kiêm sầu...khóe môi Nhiễm Nhan hơi cong lên, nhìn tình trạng kia, đúng là không thẹn với biệt danh này của hắn.

Trở về viện, Nhiễm Nhan đi đến nhà kè thăm Tô Phục, tình hình không thể lạc quan, nhưng cũng may không có e ngại đến sinh mệnh. Tổn thương nặng như vậy, đến tột cùng là sao mà có? hắn cùng với người vẫn luôn giữ thi cốt của mẫu thân hắn trở mặt thành thù?

Có thể trở thành người có sát khí lạnh lẽo như Tô Phục, trên lưng tất nhiên

đeo vô số mạng người, Nhiễm Nhan rũ mắt nhìn dung nhan như điêu khắc của hăn một lúc lâu, mới đứng dậy về phòng ngủ.

Sau khi nằm ở trên giường suy nghĩ rất nhiều chuyện mới dần dần đi vào giấc ngủ. Lại là mộng, giấc mộng lần này rất vụn vặt, các loại hình ảnh của thi thể xô đến như sóng biển, hình ảnh cuối cùng dừng trên một khói nữ thi có đường cong xinh đẹp.

Trong mộng, Nhiễm Nhan vẫn trấn định như thường mà kiểm tra khói nữ thi này, mỗi một chỗ vết thương lại giống như cắt vào lòng nàng, đau đén mức ngón chân nàng bất giác cuộn lên.

Một lần nghiêm thi hoàn mỹ, không ngừng lặp lại trong mộng mấy năm nay.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Nhan mệt mỏi mở mắt, nghe tiếng tụng kinh truyền đến từ chùa Vân Tòng, trong lòng dịu lại, duỗi tay cầm khăn đắp ở bên giường, lau mồ hôi đầy đầu, ôm chăn ngồi dậy. Một lát sau mới phủ thêm áo lụa, đứng dậy xuống giường đến bên kỷ rót cho mình chén nước. "Nương tử." Hình Nương vừa lúc tiến vào chuẩn bị gọi Nhiễm Nhan dậy, thấy nàng uống nước lạnh, vội vàng ngăn lại, "Cũng đã vào thu, nương tử sao lại không yêu quý bản thân như vậy, muốn uống nước mở miệng gọi lão nô một tiếng, còn không thì sai sứ mấy cái nha đầu."

Nhiễm Nhan mệt mỏi cười, nàng tới đây lâu như vậy, trong tiềm thức vẫn không có thói quen sai sứ người khác, chuyện nằm trong khả năng, thì liền thuận tay mà làm thôi.

Hình Nương từ bên ngoài xách vào một bình nước ấm, rót một ly cho Nhiễm Nhan, dò hỏi: "Hôm qua Tam Lang lại đây, có nhắc tới khi nào đón nương tử hồi phủ không?"

"A gia là người có thê có nhi nữ, đón ta trở về làm cái gì?" Nhiễm Nhan uống nước, nói không chút để ý.

Hình Nương cười nói: "Nương tử lại nói lẫy rồi."

Nói thì nói vậy, trong lòng Hình Nương cũng âm thầm thở dài, lang quân thật sự làm người quá thât vọng buồn lòng, nói như thế nào hăn cùng phu nhân cũng là thiếu niên phu thê, phu nhân tuy là nữ nhi của Huỳnh Dương Trịnh thị, lại luôn đối với hăn khiêm cung nhu thuận, làm bạn mấy năm, cũng để lại huyết mạch, nhưng tình cảm phu thê gì, cốt nhục quan hệ huyết thống gì, chung quy đều không so được với vài câu thổi gió bên gối của Cao thị, hiện tại đã không thèm quan tâm đến mức này.

"Cũng không hăn là nói lẫy, nhìn Ân Văn Thư làm cha như vậy, so ra thì a gia đối với ta coi như rất tốt, ít nhất còn có cái chỗ dung thân, có cơm ăn

vào miệng." Nhiễm Nhan không phải bực bội mà nói như vậy, nếu Nhiễm Văn có thể cùng nàng đoạn tuyệt quan hệ cha con luôn thì càng tốt.

Hình Nương không nói tiếp nữa.

Tiếng tụng kinh trong chùa Vân Tòng đã ngừng lại, sau khi Nhiễm Nhan dùng xong đồ ăn sáng, liền đứng dậy chuẩn bị đi bái phỏng Lưu Thủ Sử. Dù sao Tiêu Tụng đã giúp nàng, nàng cũng nên tận tâm tận lực hiệp trợ phá án mới được.

Mà ở Nhiễm phủ trong thành, lúc này toàn phủ trên dưới được Nhiễm Văn dẫn dắt, đang ở cửa nghênh đón một vị khách quý.

Bên trong cổng chen chúc bảy tám thiếu nữ, đứng đầu là một bộ hồng y, bám vào trên cửa nhìn qua khe cửa ra ngoài.

Một tiểu cô nương mười một mươi hai tuổi đãng sau vội vàng hỏi: "Thập Bát tỷ, có nhìn thấy không? Tuần hay không?"

"Gấp cái gì, xe ngựa mới dừng lại" Nhiễm Mỹ Ngọc không kiên nhẫn nói, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào xe ngựa vừa mới ngừng ở cửa phủ.

Cửa xe mở ra, một gã sai vặt nhảy xuống trước, rồi sau đó một nam tử mặc thường phục màu tím bước xuống sau.

Hình thể của hắn cao lớn đĩnh bat hơn so với nam tử bình thường ở Giang Nam, lúc hắn đứng thẳng trước mặt, mọi người mới phát giác hắn thế nhưng còn cao hơn Nhiễm Văn cả cái đầu, khí vữ hiên ngang, khuôn mặt tuấn mỹ đường cong cứng cáp, giống như dao khắc, mày kiềm mắt sáng, mũi cao thẳng, tuấn thi tuấn, còn cho người ta một loại cảm giác áp bách cực độ.

Mấy nương tử chen ở chỗ cổng bỗng nhiên ngừng thở, mắt cũng không nháy mắt mà nhìn chằm chằm người nọ, chỉ có nữ hài nhỏ tuổi đứng sau cùng vội vàng nhỏ giọng hỏi: "Sao không nói tiếng nào, rất tuấn sao, có phải rất tuấn hay không?"

Mặc kệ nàng ở đằng sau gấp đến độ xoay quanh, không ai trả lời nàng.

Nhiễm Văn thấy người tới, vội vàng tươi cười bước tới đón, "Tiêu Thị lang đại giá quang lâm hàn xá, thật là bồng tắt sinh huy a."

"Nhiễm bá phụ khách khí." trên mặt Tiêu Tụng tràn ra một nụ cười, nhẹ mà không nhạt, làm người cảm thấy cao quý mà không có lè, đặc biệt là một tiếng "Nhiễm bá phụ", quả thực gọi đến Nhiễm Văn tâm hoa nộ phóng.

Hai người chưa bao giờ gặp mặt, lại thân thiện như là cha con ruột cầm tay vào phủ.

Tiêu Tụng cười lạnh lùng, sau khi ngồi xuống trong phòng, hàn huyên trong chốc lát, mới dời đến chủ đề hôm nay, "Hôm nay đến đây, thật là muốn tạ

lỗi cùng Nhiễm bá phụ và Nhiễm thi."

"Ô? không biết là chuyện gì?" tim Nhiễm Văn hơi nhắc lên, chuyện có thể làm Tiêu Tụng tự mình tới cửa xin lỗi, chỉ sợ không phải là ngẫu nhiên a. "Là về hôn sự với Thập Thát Nương." Tiêu Tụng áy náy nói: "Lần trước khi Tiêu mỗ đi ngang qua Tô châu ngẫu nhiên gặp được Thập Thát Nương, Thập Thát Nương y thuật siêu quần, phẩm đức cao khiết, giúp ta một đại ân, xem như ân nhân của ta. Nói đến cũng rất là hoşn thiện, cao tăng nói ta trên người mang sát khí, mệnh ngạnh khắc thê, nên đã 26 rồi còn chưa có gia thất, cao đường trong nhà cũng rất là lo lắng, lúc này mới vừa nghe nói Thập Thát Nương tài đức vẹn toàn liền vội vàng cầu tới cửa, Tiêu mỗ kính nể nhân cách của Thập Thát Nương, cho nên không dám liên lụy, giờ nhận lệnh bệ hạ tới Tô Châu đốc tra hình ngục, nên tự mình đi riêng đến đây tạ lỗi."

Tiêu Tụng nói, trong giọng nói mang theo một chút ấm đậm. Bộ dáng hắn vốn dĩ khí vũ hiên ngang giờ nhuộm lên một vẻ cô đơn, thoát nhàn đặc biệt làm người đau lòng, cả Cao thị cũng có chút không đành lòng, Nhiễm Văn nhất thời phản ứng không kịp, Cao thị vội vàng tiếp lời nói: "Tiêu Thị lang nói vậy sao được, sứ giả do lệnh đường phái tới cũng chỉ là bí mật cùng chúng ta thương lượng việc này, còn chưa chính thức cầu hôn, cho nên từ bỏ cũng không sao. Thập Thát Nương có thể được ngài nhìn với con mắt khác, còn tự mình đến tạ lỗi, đây là may mắn của nàng."

"Bá mẫu rộng lượng như thế, thật là làm ta càng thêm hoşn thiện." Tiêu Tụng vội vàng đứng dậy chấp tay vái.

Cao thị tránh ra nửa thân mình, liên tục nói: "Đảm đương không nổi, đảm đương không nổi."

Nhiễm Văn trong lòng rất không sảng khoái, nhưng đường đường Hình Bộ thị lang cũng đã tự mình tới cửa tạ lỗi, lại thành tâm thành ý như thế, hạ thấp tư thái, không tiếp thu là không được.

Tiêu Tụng đương nhiên cũng nhìn ra hắn không cam nguyện, trong lòng đáng giá đối với Nhiễm Văn lại hạ xuống vài phần, cảm thấy hắn thậm chí còn không khéo léo bằng Cao thị. Nghĩ là nghĩ vậy, trên mặt một chút cũng không lộ, tiếp tục tung ra lợi ích, vuốt ve bất mãn trong lòng hắn, "Ta coi Thập Thát Nương là chí giao hảo hữu, sau này Thập Thát Nương chắc là phải gả đến Trường An đi, Tiêu mỗ bất tài nhưng ở trong triều cũng có thể nói được vài lời, sau này Thập Thát Nương nếu có chuyện gì, chỉ cần thông báo cho ta là được."

Mấy lời này đều là xã giao, cho dù Tiêu Tụng nói là thiệt tình thành ý, Nhiễm thị cũng không dám làm phiền hắn. Hơn nữa Tiêu Tụng cũng nói rất

rõ ràng, là Thập Thất Nương có chuyện gì, Nhiễm thị có thể cùng hắn không quan hệ.

Được Tiêu Tụng nhắc nhở, Nhiễm Văn nhớ tới còn có Thôi thị mà! Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng là bạn tốt, lại gả đến Thôi thị, vốn còn lo lắng cự tuyệt nhà nào cũng sẽ đắc tội với người ta, hiện tại kết quả lại là một mũi tên bắn ba con nhạn, tốt vô cùng a!

Trong lòng xoay chuyển, Nhiễm Văn tức khắc cao hứng trở lại, cùng Tiêu Tụng nhiệt tình nói chuyện.

Tiêu Tụng là người rất biết nói chuyện, tuy rằng toàn thân khí khái cao quý, nhưng khi cùng Nhiễm Văn nói chuyện một chút cũng không tỏ vẻ, không hiện sơn không lộ thủy mà đem Nhiễm Văn nâng lên trời, lâng lâng không biết hôm nay là hôm nào, ngay cả người khôn khéo như Cao thị, cũng được khen đến cả người khinh khinh phiêu phiêu.

"A, đúng rồi, ta lần này tới, còn mang đến cho Nhiễm bà phụ một cái tin tức tốt" Tiêu Tụng thấy thời cơ đã đến lúc chín mùi không sai biệt lắm, liền dời đè tài.

Nhiễm Văn đang cao hứng, tươi cười còn chưa thu lại hỏi: "Ta thì có cái chuyện tốt gì, có thể vào pháp nhẫn của Tiêu Thị lang?"

"Chính là một chuyện cực tốt." Tiêu Tụng cố ý nhá hàng, rồi sau đó nói: "Bệ hạ cho gọi Tùy Viễn về Trường An, tước vị của Thôi thị Lục phòng, lần này đã có thể dừng ở trên đầu của hắn."

Nhiễm Văn trong lòng mừng như điên, tước vị của Thôi thị Lục phòng là Tòng Nhị phẩm khai quốc Huyện công, tuy rằng so ra thì kém nhất phẩm quốc công nhà Tiêu Tụng, nhưng trên Tiêu Tụng còn có hai huynh trưởng, tước vị này tám phần cũng không tới phiên hắn, sau này Nhiễm Nhan gả cho Tang Thần, chính là Tòng Nhị phẩm mệnh phụ!

Trong lòng Cao thị hơi kinh hãi, cảm xúc cũng hoãn xuống không ít, đầu óc bắt đầu tinh tường trở lại, bị gọi về Trường An? Hôn sự này còn chưa nói xong đâu, đi rồi còn quay lại đây không? Tốt nhất là đừng quay lại, nếu không, Nhị phẩm cáo mệnh phu nhân a! Bà ta chẳng phải là cả đời đều bị Nhiễm Nhan đè trên đầu

Cao thị giống như vô tình mà thở dài: "Tang tiên sinh kế thừa tước vị, sợ là Thập Thất Nương nhà chúng ta liền không xứng với hắn a"

Nhiễm Văn nghe vậy cũng ngẩn ra, tim không khỏi nháy lên.

"Nói vậy hai vị cũng đều nghe qua cách hành sự của Tang Tùy Viễn đi, ta xuất thân cùng khoa với hắn, lại là đồng liêu một đoạn thời gian, nhân phẩm Tang Tùy Viễn thế nhân rõ như ban ngày, hơn nữa hắn phàm là chuyện đã

quyết định, tuyệt sỹ không sửa, Cao phu nhân nói ra lời này, chẳng lẽ là hoài nghi nhân phẩm Tang Tùy Viễn?" Tiêu Tụng ngôn ngữ cũng nghiêm túc lên.

Nhiễm Văn sắc mặt khẽ biến, lập tức nói: "Nữ tặc nhân gia không hiểu chuyện, hồ ngôn loạn ngữ, không thể xem là thật, không thể xem là thật." Thanh danh Tang Thần ở trong giới nho sĩ luôn luôn rất tốt, đã được các sĩ tử tôn sùng, đại nho tán thưởng, lời này hôm nay một khi truyền ra ngoài, chỉ cần mấy nhân vật đại nho ở Tô Châu công khai lên án cũng đủ Nhiễm thị bọn họ chịu không nổi.

Tiêu Tụng sắc mặt dịu xuống, nhàn nhạt cười nói: "Có loại lo lắng này cũng là nhân chi thường tình, nhưng phẩm cách của Tang Tùy Viễn Nhiễm bà phụ có thể tin tưởng, nếu hắn thật sự đùa giỡn như vậy, Tiêu mỗ là người đầu tiên công khai lên án hắn."

Mọi người liên tục phụ họa.

Chuyện này cứ vậy mà cho qua, Nhiễm Văn nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy Tiêu Tụng nói có đạo lý, liền không hề để trong lòng, ca vũ yến tiệc mà chiêu đãi Tiêu Tụng.

Mấy trường hợp này, Tiêu Tụng càng như cá gặp nước, đến cuối cùng còn dỗ ngọt đến mức Nhiễm Văn suýt chút nữa cùng hắn xưng huynh gọi đệ, bất quá Nhiễm Văn trong lòng còn có tính toán khác, cho nên vẫn đem khoảng cách bối phận kéo ra.

Chương 124: Thật nhiều thi thể

Mưa chiều rả rích trên sông, rửa qua bầu trời thu.

Sáng sớm ánh mặt trời còn chiếu khắp nơi, sau giờ trưa mây đen đã giăng đầy, đến lúc chạng vạng thì mưa rả rích. Chung quanh chùa Vân Tòng trông toàn là cây bạch quả trăm năm, còn có mảnh rừng phong lớn, trong mưa bụi mờ mịt, màu vàng như ánh nắng rực rỡ, màu đỏ như hỏa diêm rùng rực, đem Giang Nam ngày mưa như thơ như họa đốt ra vài phần nóng bỏng.

Nhiễm Nhan từ sớm đến chạng vạng, vẫn luôn ở trong chùa Vân Tòng cùng Lưu Phẩm Nhượng thảo luận vụ án, Tịnh Viên sư thái bị chết quá kỳ quặc, nàng ta tuy rằng sớm đã có âm mưu giết Nhiễm Nhan, nhưng vụ án từ đầu đến cuối trước sau đều không liên mạch, đến bây giờ cũng không có người tìm ra nàng ta vì cái gì muốn giết mấy lang quân trẻ tuổi, Dư Bác Hạo lớn mật nghĩ, nàng ta là vì thỏa mãn tư dục, xong rồi diệt khẩu.

Như vậy thì cũng miễn cưỡng có thể giải thích vì sao trên người mỗi lang quân đều dính tinh dịch.

"Ngươi nói cũng có đạo lý, nhưng vì sao cách chết của ba lang quân không giống nhau? Nàng ta giống như đặc biệt chiếu cố vị lang quân thứ ba.

Chẳng lẽ vị lang quân này có thể làm nàng thỏa mãn nhất?" Nhiễm Nhan nghi hoặc nói.

Lưu Phẩm Nhượng mặt già cứng đờ, Dư Bác Hạo cũng đầy mặt xấu hổ mà ho khan vài tiếng. Đối với sự táo bạo của Nhiễm Nhan, bọn họ đã hơi có chút miễn dịch, cho nên miễn cưỡng không có thất thoát.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt liếc bọn họ một cái, hồn nhiên như không có gì tiếp tục nói: "Máu rút ra từ cơ thể vị lang quân kia, xuất hiện ở trong mộ của mẫu thân Huyền Không, còn biến thành cái dạng kia, chỉ sợ không phải là trùng hợp, có biết giữa các nàng có liên quan gì không?"

"Thân phận mấy nữ ni trước khi xuất gia đều đang được điều tra, nhưng đến nay còn chưa có tin tức, bất quá hôm qua Án Sát Sử có phân phó cẩn thận điều tra cẩn miêu hoang cùng với đào vườn ngọc trâm lên, ở miêu hoang có phát hiện một ít đồ vật." Lưu Phẩm Nhượng ra hiệu cho Dư Bác Hạo lấy đồ ra.

Dư Bác Hạo từ trong cái rương bên cạnh lấy ra một cái túi, dùng khăn bao lấy tay, lấy đồ vật bên trong ra, "Là một kiện y phục dính máu, nhìn qua như là y phục nam tử, còn nữa"

Dư Bác Hạo có chút hưng phấn nói: "Căn cứ hình dạng hung khí nương từ

vẽ ra, ở miếu hoang tìm được vật tương xứng. Cái miếu hoang kia là miếu Quan Công, hung khí khả nghi là cán của trường đao trong tay tượng Quan Công, bởi vì niên đại đã lâu, lưỡi đao đã mất đi, chỉ còn lại có cái cán, có thể rút ra."

"Vườn ngọc trâm có kết quả gì không?" Nhiễm Nhan vừa xem xét bộ y phục dính máu, vừa hỏi.

Hôm qua lúc Tiêu Tụng kêu đao, Lưu Phẩm Nhượng tuy rằng ngoài miệng nói lập tức đi đao, lại cần thời gian điều phối nhân thủ, hắn cảm thấy lực soát cái miếu hoang kia tương đối quan trọng, liền ra lệnh mọi người đi lục soát miếu hoang trước, cho nên cũng chưa thật sự tức khắc đi đao vườn hoa, thẳng đến sau buổi trưa hôm nay mới rút nhân thủ ra đi đao vườn hoa.

Nhiễm Nhan cũng hoàn toàn không kỳ quái, người trên quan trường sao, bình thường đều là nói một đàng làm một néo.

Lúc lật xem đến trung y, Nhiễm Nhan bỗng nhiên dừng tay, nhìn trên y phục có cái lỗ bị cắt qua, vui vẻ nói: "Hung thủ bị thương"

"Vì sao nói như vậy?" Dư Bác Hạo đem Lưu Phẩm Nhượng nghi vấn cùng nhau hỏi ra.

"Ngươi xem trung y cùng áo ngoài này, chỗ này có cái lỗ, vết máu trên quần áo tuy nhiều, nhưng phần lớn đều tập trung trên áo ngoài, mà cái này, chỉ có trên trung y, áo ngoài lại rất ít..." Nhiễm Nhan nói.

Dư Bác Hạo đã hiểu, "Hung thủ bị thương, máu từ bên trong thấm ra!"

Lưu Phẩm Nhượng nói: "Nói có đạo lý, nhưng cái lỗ này rõ ràng là hình tròn, sao vết máu lại dài? Nhìn cũng không giống như là máu bị chảy ra rồi dính lên."

Nhiễm Nhan trầm ngâm một lát nói: "Nhìn lượng máu chảy ra đây, rõ ràng chỉ là da bị cắt qua một vết nhỏ, rất có khả năng là người chết dùng vật bén nhọn muốn đâm hung thủ, lại bị hung thủ chụp cổ tay, cho nên cũng không tạo thành vết thương sâu, mà là trong lúc giãy giụa mới vỡ ra một vết máu dài."

"Là cây trâm!" Lưu Phẩm Nhượng cùng Dư Bác Hạo đồng thanh nói.

Trong đầu Nhiễm Nhan hiện lên ba thi thể kia, không đúng, ba thi thể có hai cái là dùng phát quan, một cái dùng dây buộc, không ai dùng trâm cài tóc, hơn nữa giằng co như vậy là vì sống chết, sức lực tất nhiên rất lớn, mà ba thi thể kia không cái nào có vết bầm trên cổ tay

Người chết đều là tư bôn cùng với nữ tử...

"Nhất định không chỉ có ba thi thể này" Nhiễm Nhan chắc chắn nói, nàng

bỗng nhiên vô cùng bội phục Tiêu Tụng, bởi vì hắn đã sớm nghĩ đến vấn đề này, hơn nữa còn suy đoán chỗ hung thủ giấu xác, nếu không hắn sẽ không vô duyên vô cớ mà sai người đào vườn hoa ngọc trâm.

Có thể nghĩ đến mức này, có lẽ là bị mấy cọng hoa hải đường kia kích phát linh cảm đi.

Lưu Phẩm Nhuượng cùng Dư Bác Hạo lúc này cũng đã ý thức được vấn đề này.

Nhiễm Nhan nói: "Nghiệm thi đi."

"Nghiệm thi thể nào?" Dư Bác Hạo nghĩ thầm không phải tất cả thi thể đều đã nghiệm qua sao

"Đương nhiên là Tịnh Viên sư thái, muốn biết nàng ta có cùng ba lang quân kia phát sinh quá...ặc..." Nhiễm Nhan thiếu chút nữa buột miệng thốt ra ba chữ "tính hành vi*", nhưng tốt xấu gì cũng thu liêm một chút, "...chuyện hành phòng hay không, còn có trên người nàng đến tột cùng có vết thương hay không, không nghiệm thi sao biết?"

**hành vi t'nh dục*

"Nhưng nàng là người xuất gia..." Dư Bác Hạo lúng ta lúng túng nói.

"Người đã chết đều là một khói thi thể, không phân biệt phú quý nghèo hèn, càng không thể phân biệt xuất gia hay không xuất gia." Nhiễm Nhan quan niệm, toàn bộ thi thể đều là chứng cứ, sao có thể có chứng cứ mà lại làm như không thấy? Nhưng chợt nhớ, nơi này là cổ đại, quan niệm bất đồng, cho nên lại bổ sung một câu, "Nàng mang danh người xuất gia còn hành hung giết người, hành vi độc ác như vậy, vì cái gì chúng ta còn phải để ý nàng có phải người xuất gia hay không?"

Mặc kệ Tịnh Viên có phải hung thủ hay không, nàng muốn mưu sát Nhiễm Nhan đã là sự thật không thể tranh cãi.

"Thập Thất Nương nói không sai." Cửa bị đẩy ra, Tiêu Tụng từ bên ngoài đi vào, mùi rượu nhàn nhạt theo gió bay vào phòng.

Tiêu Tụng chống tay quỳ ngồi xuống, "Huống hồ bí mật nghiêm một cái, lại không mô thi, ai biết đâu?"

Hắn trong này vừa mới nói xong, liền nghe thấy trong viện một thanh âm quỷ khóc sói gào, "Thật nhiều thi thể! Thật nhiều thi thể! Trong vườn hoa..."

Mấy người trong phòng rùng mình, Tiêu Tụng cảm giác hơi say cũng bay mất, một đôi mắt mê mang tức khắc khôi phục sáng ngời như trước, đứng phắc dậy.

Chờ mọi người bước xuống dưới hành lanh, nha dịch chạy tới báo tin trong mưa kia, hai mắt đã trợn ngược hồn mê bất tỉnh.

Thật nhiều... có thể nhiều cõ nào?

"Đi!" Lưu Phẩm Nhượng quả thực muốn đậm chân, hắn còn không phải là chỉ thăng lêntú phẩm Thứ Sứ sao! Cả ông trời cũng không nhìn được như vậy? Án mạng một vụ tiépmột vụ không nói, mà vụ nào cũng là đại án. Chết ba người đã chịu không được, vây mà còn có "thật nhiều"!

Lưu Phẩm Nhượng cũng lập tức bỏ qua chuyện tiếp đón, nhanh chóng xuyên guốc giày, lao ra cửa, nha dịch bung dù cho hắn vội chạy theo đằng sau.

Dư Bác Hạo cũng nhanh chóng đi theo.

Nha dịch bên cạnh đưa qua hai cây dù, Tiêu Tụng liếc mắt nhìn cánh tay Nhiễm Nhan một cái, tiếp nhận một cây dù giấy lớn, quay đầu lại hỏi Nhiễm Nhan: "Muốn đi không?"

Nhiễm Nhan gật gật đầu, đến dưới hành lang mang guốc giày vào, guốc giày đặt trêntâm ngăn dưới hành lang, Nhiễm Nhan dùng chân câu lên, một chiếc giày lại bị rótxuống.

Nàng còn chưa khom xuông, liền thấy Tiêu Tụng khom người nhặt chiếc giày kia lên, lại đem chiếc còn lại cùng nhau thả tới trước chân nàng.

Nhiễm Nhan hơi ngẩn ra một chút, nhanh chóng mang vào, Tiêu Tụng đã đứng ở trongmưa bung dù ra, "Ngươi là chờ thị tỳ lại đây, hay là đi cùng ta?"

Đuối tới hiện trường trước rồi nói, Nhiễm Nhan nghĩ cũng không thèm nghĩ mà vọtvào bên dưới dù của hắn, "Đi nhanh thôi."

Chương 125: Mười khói nữ thi

Khi Tiêu Tụng cùng với Nhiễm Nhan đuổi lên núi, toàn bộ vườn ngọc trâm đã bị nhổ tận gốc, rất nhiều nha dịch sắc mặt trắng bệch, không nhịn được mà nôn mửa.

Dù cho Nhiễm Nhan đã gặp qua vô số thi thể, cũng vẫn bị cảnh tượng trước mắt chấn trụ.

Từng khói hủ thi được đào ra một nửa trên mặt đất, tản ra từng trận tanh tưởi, Nhiễm Nhan nhìn ra có ít nhất mười khói thi thể, thời gian bị vùi xuống khác nhau rõ ràng, có mấy khói đã thành xương trắng, có mấy khói đang thói rữa bị mấy khúc rẽ cây ngọc trâm đâm vào.

Nhiễm Nhan không khỏi bước về phía trước một bước, Tiêu Tụng một tay đem nàng kéo lại, "Trên người của ngươi có thương tích, không thể dính mấy thứ uế vật."

Nhiễm Nhan cũng khụng lại, chính xác, niên đại này không có thiết bị tiêu độc gì, hơn nữa những đồ phòng hộ như bao tay linh tinh kia cũng không có hữu hiệu mấy, nàng hiện giờ trên người có thương tích, vẫn là không nên dính vào mới là thỏa đáng.

Tiêu Tụng quay đầu nói với nha dịch bên cạnh: "Đi gọi Lưu Thanh Tùng lại đây."

Nha dịch ứng tiếng, nhanh chóng lao xuống núi.

Nhiễm Nhan nhíu mày nhìn mấy thi thể này, cùng với những thú y phục vật phẩm roi rót lung tung bên cạnh, "Xem ra đây là những nương tử mất tích kia, có nhiều thi thể như vậy, sao chỉ phát hiện có ba lang quân?"

Tiêu Tụng nói: "Những lang quân đó đều bị vứt bỏ ở vùng hoang vu, trong vòng ba ngày nếu không ai phát hiện, nói không chừng đã bị dã thú gặm sạch sẽ."

"Nhìn tình hình này, hung thủ đã hành hung không chỉ có năm nay, bất quá là giờ mới bại lộ mà thôi." Nhiễm Nhan thật không ngờ tới, nơi am ni cô cùng chùa chiền tụ tập như ở đây, không những không phải là một vùng đất thanh tĩnh, mà là địa ngục trần gian.

"Ta đưa ngươi trở về đi." Tiêu Tụng nhìn về phía dưới chân núi.

Nhiễm Nhan nhìn theo ánh mắt hắn, thấy ngay Văn Lực đang thở hồng hộc chạy lên, lại nghĩ đến cảnh tượng khủng bố ở đây, Nhiễm Nhan gật gật đầu,

dư quang thấy nửa người Tiêu Tụng lộ ra ở ngoài dù đã ướt.

Cây dù giấy này lớn hơn so với bình thường một chút, nhưng bởi vì thân hình Tiêu Tụng cao lớn, lại thêm Nhiễm Nhan, che hiền nhiên không đủ hai người, chưa kê dù bung ra cơ hồ đều che cho Nhiễm Nhan.

Hai người sóng vai xuống núi, Văn Lục còn cách hơn mười trượng liền bắt đầu ồn ào, "Nương tử ngài sao nói đi là đi, cũng không gọi nô tỳ một tiếng?"

Nhiễm Nhan nhìn bộ dáng nàng hấp tấp, không khỏi hơi mỉm cười. Tiêu Tụng vẫn luôn như có như không nhìn chăm chú vào nàng, thấy khuôn mặt luôn luôn trầm lãnh của nàng bỗng nhiên nở ra một nụ cười mỉm lặng lẽ, tựa như hoa sen yên lặng nở rộ trên nước, khoảnh khắc kinh diễm, làm Tiêu Tụng thật lâu không phục hồi lại tinh thần, thảng đến khi Nhiễm Nhan rời khỏi người hắn, đi đến dưới dù của Văn Lục rồi hướng hắn hơi khom người, "Đa tạ Tiêu lang quân."

Tiêu Tụng vội vàng thu hồi tinh thần, bất động thanh sắc mà hạ thấp dù cầm trong tay xuống, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt mình, thanh âm vũng vàng nói: "Thập Thát Nương khách khí."

Văn Lục thấy hai người nói cũng đã nói xong nhưng vẫn còn đứng ngẩn ra trong mưa, không khỏi lên tiếng nhắc nhở: "Nương tử, nên trở về thôi, bằng không Hình Nương lại bắt đầu nhắc."

Nhiễm Nhan vốn định nói vài câu cảm tạ, nhưng nghĩ tới nghĩ lui, trừ bỏ một tiếng "Cảm ơn", thật sự nghĩ không ra cái gì khác, sắc trời đã tối, nàng cảm thấy mình ở chỗ này cũng không giúp được cái gì to tát, liền theo Văn Lục quay về Ánh Mai am.

Tiêu Tụng giơ dù lên, nhìn theo nàng rời đi.

Thảng đến khi Nhiễm Nhan sắp vào trong Ánh Mai am, Lưu Thanh Tùng cõng cái hòm thuốc cực lớn không biết khi nào đã bò đến lưng chừng núi, quay đầu nhìn theo ánh mắt Tiêu Tụng một hồi lâu, đến khi bên tai truyền đến thanh âm trầm thấp của Tiêu Tụng, "Nhìn đủ chưa?"

Trên gương mặt gầy guộc của Lưu Thanh Tùng mang ý cười ngượng ngùng, giơ tay lên lau mồ hôi và nước mưa, vẻ mặt ái muội nói: "Ta cũng chỉ là tùy tiện nhìn coi, không giống Cửu Lang ngươi nhìn đến thâm tình nhìn đến si mê như vậy."

Tiêu Tụng ở trong tộc đứng hàng thứ chín, người quen thuộc đều gọi hắn là Tiêu Cửu Lang, hoặc Cửu Lang.

Lưu Thanh Tùng nói xong, đợi hồi lâu, phát giác Tiêu Tụng vẫn chưa tức giận giống như ngày thường, không khỏi lại duỗi đầu nhìn bóng dáng

Nhiễm Nhan vài lần, thuận miệng hỏi: "Đi tới Nhiễm gia rồi? Nhịn đau từ hôn rồi?"

"Ừ." Tiêu Tụng không phủ nhận, chỉ bình đạm lên tiếng.

Lưu Thanh Tùng càng thêm kinh ngạc, "Ngươi khó khăn lắm mới coi trọng một nương tử, liền từ bỏ như vậy? Đừng có nói với ta, ngươi cảm thấy mình mệnh ngạnh khắc thê, vì tốt cho nàng, nên mới nhịn đau từ bỏ người yêu dấu, ôm một trái tim đã tan nát thành từng mảnh nhỏ, đem tay nhỏ của Nhiễm nương tử đặt vào trong tay Tang Tùy Viễn, còn mình thì ở trong mưa bơ vơ không nơi nương tựa lặng lẽ liếm vết thương một mình." =]]] "Nàng là của ta." Tiêu Tụng thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt bỏ xuống một câu, xoay người đi về phía vườn ngọc trâm.

Lưu Thanh Tùng cõng cái hòm thuốc to bự, bước một bước run rẩy ba bước mà chạy chậm theo, bát quái nói: "Cửu Lang, Cửu Lang, ngươi nói một chút, ngươi là định khổ tình ngược luyến tàn tâm, kích thích niềm thương cảm của Nhiễm nương tử; hay là cường thủ hào đoạt, đem người đoạt về nhà rồi chậm rãi dạy dỗ; hay là bá đạo cùng nhu tình đều thi triển, để Nhiễm nương tử cảm thụ đây đủ mị lực nam nhân của ngươi..."

Tiêu Tụng xoay người lại, lãnh đạm nói: "Đi nghiệm thi đi."

Lưu Thanh Tùng trong chớp mắt nhìn thấy mấy thi thể trước mắt, bị hù đến nhảy dựng, tâm bất cam tình bất nguyện mà câm miệng, dùng vải trắng bao lên miệng mũi, nhắc chân rảo bước đến đồng thi thể, hắn thấy những nha dịch kia phun đến thật sự không còn sức lực, bất đắc dĩ đành phải tự kéo thi thể từ trong đất ra, nhanh nhẹn mà đem toàn bộ hài cốt hợp lại, dáng người nhìn như cây gậy lúc nào cũng có thể bị gió thổi bay, nhưng sức lực lại không nhỏ, động tác cũng rất nhanh.

Lưu Thanh Tùng là tôi tớ của Tiêu thị, cũng là thư đồng từ nhỏ đến lớn của Tiêu Tụng, lớn hơn hắn ba tuổi, vẫn luôn say mê y đạo. Sau khi Tiêu Tụng mười lăm tuổi vào Thái Học, Lưu Thanh Tùng liền chú tâm đầu nhập vào y đạo, đã bái một linh y làm sư phụ, thật sự học được một thân bản lĩnh.

Hai người trên danh nghĩa là chủ tớ, kỳ thật tình nghĩa như huynh đệ thủ túc, chỉ là Lưu Thanh Tùng có một tật xấu, đó là cực kỳ thích bát quái, còn đặc biệt dong dài, từ nhỏ đã như thế, nếu không phải Tiêu Tụng nhẫn nại cao, chắc hắn cũng không sống được đến hôm nay.

Trong đầu Tiêu Tụng hiện lên dung nhan trâm tĩnh của Nhiễm Nhan, tâm than cùng là người trong y đạo, cùng là cao thủ nghiệm thi, sao làm người lại chênh lệch lớn như vậy?

Dưới ánh mắt chăm chú của một đám người đầy mặt sợ hãi, Lưu Thanh Tùng đem thi thể xếp hết lên mấy tấm vải trắng đã trải tốt lên những tấm

ván gỗ, chờ sửa sang lại toàn bộ xong, ngay cả Tiêu Tụng nhìn quen đại án cũng không khỏi hút một ngụm khí lạnh.

Mười khói thi thể!

Nếu dựa theo suy đoán, các nàng đều là những nương tử cùng người khác tư bôn, như vậy tổng số người bị giết lên tới hai mươi!

"Từ bạch cốt đến thi thể mới nhất, khoảng cách thời gian ta suy đoán ít nhất cũng 6 năm." Lưu Thanh Tùng cởi bỏ vải trăng trên tay nói.

Ngày mưa trời tối rất sớm, lúc này sắc trời đã mờ mờ, dưới tình huống này kiểm tra cái gì cũng không ra. Mắt thấy mưa càng lúc càng lớn, Tiêu Tụng lập tức lệnh người bung dù đốt đuốc tiếp tục tìm kiếm vật chứng.

Lưu Thanh Tùng thốn thức, "Thật là ác độc a! Ta thấy thi thể mới nhất, miệng lưỡi bị bịt, cả người không có chỗ nào lành lặn, tuy đã hứa thối khá nhiều, nhưng có thể tưởng tượng nguyên bản đã chịu rất nhiều tổn thương, hình như là lúc sống bị người sờ sờ đánh chết."

"Hung thủ không phải Tịnh Viên." Tiêu Tụng nhìn mười khói nữ thi, rút ra một kết luận chắc chắn.

Lưu Thanh Tùng đối với chuyện ai là hung thủ cũng không cảm thấy hứng thú, chỉ tiếc hận nói: "Đáng tiếc là chưa có tận mắt nhìn thấy Nhiễm nương từ nghiệm thi, thật đúng là tiếc nuối, Cửu Lang phải mau mau đem nàng cưới về nhà, ta có thể học mổ thi với nàng, đến lúc đó người cần phải giúp ta nói tốt vài câu..."

Tiêu Tụng nghi hoặc mà nhìn hắn một cái, "Ngươi có cái gì tốt để nói?"

Chương 126: Vấn đề nhân phẩm

Lưu Thanh Tùng nghẹn một chút, chưa lên tiếng, liền nghe Lưu Phẩm Nhượng đứng một bên hỏi: "Án Sát Sử sao lại kết luận hung thủ không phải Tịnh Viên?"

Tiêu Tụng nói: "Lúc trước tra qua, Tịnh Viên luôn luôn ru rú trong nhà, phần lớn thời gian đều làm bạn bên người Am chủ. Địa điểm phát sinh án mạng là miếu Quan Công, không phải miếu Nguyệt Lão, nếu đã xác định thi thể không bị di chuyển, vì sao bọn họ đều chạy đến nơi đó? Khả năng lớn nhất là có người dụ dỗ, mê hoặc bọn họ, sau khi dẫn bọn họ vào trong miếu, mới tiến hành giết chết, cho nên mặc dù Tịnh Viên sư thái là hung thủ, cũng chỉ là một trong số đó."

Lưu Phẩm Nhượng gật gật đầu: "Án Sát Sử phân tích có lý, hung thủ có phải là Tịnh Huệ không?"

Tiêu Tụng cười không phủ nhận, hắng ngay từ lúc đầu đã hoài nghi Tịnh Huệ, đáng tiếc bởi vì nhân chứng vật chứng đều không đầy đủ, ngay cả động cơ giết người cũng chưa biết rõ, hiện tại lại có Tịnh Viên làm đệ nhất nghi phạm, căn bản không có biện pháp bắt giữ nàng.

Lưu Phẩm Nhượng thở dài: "Xem ra cần phải kiểm chứng thân phận của mấy nữ ni nhanh một chút, ta từng hỏi qua Am chủ, bà cũng không rõ ràng lắm, bối cảnh mấy người này đều thâm a!"

Trong đêm mưa sương mù nặng nề, làm cho không khí túc sát trong núi càng thêm dày đặc, mọi người trầm mặc, chỉ có tiếng đuốc cháy phùng phùng, ngẫu nhiên có nhá dịch bầm báu là lại tìm được mấy món đồ.

Tiêu Tụng cầm ô đứng thăng tấp như cây tùng ở cạnh vườn, lắng nghe một mảng vườn ngọc trâm rộng lớn hồn độn. Mấy người Lưu Phẩm Nhượng không biết là bởi vì lạnh hay là khẩn trương, thỉnh thoảng lại xoa tay đậm châm.

Phía sau có tiếng bước chân vội vàng truyền đến, Lưu Thanh Tùng quay đầu lại, trên mặt lập tức tràn ra một nụ cười tươi rói, vui mừng nói: "Cửu Lang, ngươi nhìn xem, thật nhiều tiểu sư phó xinh đẹp."

Tiêu Tụng vẫn đang lù lù bất động, không thèm để ý tới hắn. Thăng đến khi

thanh âm Văn Lục truyền đến, "Tiêu lang quân, Lưu Thủ Sử, nương tử nhà ta sai ta truyền tin lại đây."

Tiêu Tụng xoay người, Văn Lục vốn định giao tin cầm trong tay cho Lưu Phẩm Nhuượng, nhưng nhìn thấy Tiêu Tụng một thân khí thế bức nhân, lại nghĩ đến hắn là Án Sát Sử mà Hoàng Thượng đích thân phái đến, liền đem tin trình lên cho hắn.

Lưu Thanh Tùng lặng lẽ chồm qua, một đôi mắt vốn không lớn, giờ lại híp thành sợi chỉ, trên dưới đánh giá Văn Lục vài lần, ánh mắt lại chuyển qua Ca Lam, chép chép miệng nói: "Cửu Lang, hai vị này chính là thị tỳ của Thập Thất Nương? Chắc chắn, ngươi điểm phúc cũng thật không cạn a" Phong tục của Trường An, bình thường thị tỳ bên người cô dâu phần lớn sẽ trở thành thiếp thất, hai thiếp thất của Tiêu Tụng trước kia, cũng là thị tỳ bên người của Lư thị và Đỗ thị. Chức trách của các nàng là vào đêm trước thời điểm tân hôn, sẽ cùng phòng với tân lang, để cô dâu ở một bên học tập như thế nào hầu hạ phu quân.

Đương nhiên mấy chuyện này còn phải xem nhu cầu cá nhân, nếu tân lang kiên trì không cần, cũng không ai ép, tuy rằng Tiêu Tụng còn chưa động phòng thì tân nương đã chết, nhưng nếu là mang danh thị tỳ thí hôn, vẫn được cấp danh phận.

Tiêu Tụng sắc mặt hơi trầm xuống, Văn Lục thì ngay tức khắc đen mặt, hung hăng trừng Lưu Thanh Tùng nói: "Hôm nay Thập Lang nhà chúng ta nói, Tang tiên sinh mới là vị hôn phu của nương tử nhà ta, ngươi chớ có nói bậy làm tổn hại danh dự nương tử nhà ta."

Tiêu Tụng bịt tai như không nghe thấy mà giữ giấy viết thư ra, còn chưa cầm chắc, Lưu Thanh Tùng lại chồm qua, ái muội mà cảm thán nói: "Nguyễn lang mê đó! Đây là lời nhảm đi, ta nói nương tử nhà các ngươi vẫn là thích lang quân chúng ta, nếu không sao lại viết lá thư tình này? Chắc chắn, viết khúc ai oán như vậy, có phải oán hận lang quân không kiên trì đến cùng hay không?"

Tiêu Tụng không hề dự đoán mà phát lên áo choàng, nháy chân đem gia hỏa đang lải nhải bên cạnh này đá ra xa hai trượng. Một cước tàn nhẫn kia, nhìn đến nỗi đám người Lưu Phẩm Nhuượng cùng Dư Bác Hạo trên trán cũng đồ mồ hôi lạnh.

Văn Lục một bụng lửa giận cũng tiêu đi một nửa, lời tàn nhẫn đã tới bên miệng đều nuốt trở vào, chỉ hù hù nói: "Xứng đáng."

"Thay ta cùng Lưu Thủ Sử đa tạ Thập Thất Nương." Trên mặt Tiêu Tụng mang nụ cười đạm mặt trước sau như một, nói rồi đem tin trong tay đưa cho Lưu Thủ Sử.

Văn Lục cúi người chào, rồi cùng một đám nữ ni quay về. Hiện tại trên núi

không an toàn, tuy có người của quan phủ thủ vệ, các nàng cũng tuyệt đối không dám ban đêm một mình ra ngoài am, cho nên Nhiễm Nhan mới thỉnh mấy ni cô trong am đi cùng Văn Lục và Ca Lam lại đây.

"Lưu Thủ Sứ thấy thế nào?" Tiêu Tụng hỏi.

Lưu Phẩm Nhượng sau khi đọc tin xong, đưa cho Dư Bác Hạo, rồi suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Huyền Không nói mẫu thân nàng ta thích hát khúc này, chẳng lẽ là khúc này có quan hệ với hung thủ?"

"Nguyễn lang mê, kẻ chính là Lưu Thần và Nguyễn Triệu hai lang quân lạc vào tiên cảnh, trầm mê sắc đẹp mà quên về nhà, đợi cho tới lúc nhớ hết mọi thứ, sau khi bọn họ về quê, nhìn thấy thôn làng đã thưa thớt, mới biết được là đã qua mười đời. Sau đó, hai người Lưu, Nguyễn ấm đậm quay về lại dưới chân núi, Lưu Thần lại lần nữa hòa nhập nhân thế cưới vợ sinh con, sinh ra đời sau. Mà Nguyễn Triệu..." Tiêu Tụng dừng một chút tiếp tục nói: "...nhìn thấu hòng tràn, quyết định xuất gia."

Khúc này tên gọi là 'Nguyễn lang mê', hiển nhiên là chủ yếu kể về chuyện Nguyễn Triệu.

Nguyễn lang...nhìn thấu hòng tràn...giữa mày Tiêu Tụng nhíu lại, chẳng lẽ hắn nghĩ sai rồi?

Lưu Phẩm Nhượng ngữ khí cũng hết sức nghiêm túc, "Chẳng lẽ hung thủ là hòa thượng mà không phải ni cô?"

Tiêu Tụng nghĩ một lúc, nói: "Không, ngược lại với bài 'Nguyễn lang mê' này, ta càng tin tưởng chứng cứ chính minh chứng kiến. Bất quá nó có lẽ có quan hệ với khởi điểm của vụ án, chúng ta không ngại ngầm lại động cơ."

"Chuyện này vẫn nên là ta tới nghĩ cho." Lưu Thanh Tùng xoa eo, không biết lại xông ra lúc nào.

Lưu Thanh Tùng là điển hình nghe gió thành mưa, mỗi khi gió thổi cỏ lay, hắn đều có thể liên tưởng thành một câu chuyện mạch lạc từ đầu đến cuối, còn ché đến có rất có căn cứ, hợp tình hợp lý, khả năng này của hắn còn cao cấp hơn so với mấy phụ nhân trên phố, thật không biết là nên thường thức hay là nên khinh bỉ.

Tiêu Tụng nói: "Vậy ngươi tới nói một chút đi."

"Đây có quá nhiều khả năng a!" Lưu Thanh Tùng lẩm bẩm một câu, "Bì đẹp như vậy, không biết thận về sau còn dùng tốt không..." ngay sau đó liền nói: "Trước tiên là nói đến một chuyện trắc trở lại thập phần tàn tâm. Trước kia nha, có một lang quân thích một vị nương tử, cùng vị nương tử này tư dinh chung thân, hai người hoa tiền nguyệt hạ, tình chàng ý thiếp, kết tóc vì minh, làm chuyện phu thê, kết quả nương tử lại bị hứa cho người khác, lang

quân liền hẹn nương tử cùng tư bôn, nhưng tư bôn để về làm thiếp, nương tử không chịu, vì thế lang quân cảm thấy nương tử thay lòng đổi dạ, lại tức lại giận, cho nên xuất gia. Nương tử trong lòng kỳ thật vẫn còn luyến mộ hắn, nên suốt ngày hát Nguyễn lang mê, nhưng lang quân lại không biết, càng ngày càng khó bình tâm tĩnh ý, không thể chịu được người khác sống tốt hơn mình, thấy người ta tư dinh chung thân liền hành hạ đến chết."

Lưu Thanh Tùng nói đến hưng phấn, cuối cùng còn nói: "Nói không chừng, đến cuối cùng hung thủ phát hiện nguyên lai vị nương tử này căn bản không có gả chồng, sinh hạ Huyền Không, đúng là hắn nữ nhi! Lập tức khóc lóc thảm thiết, cha con nhận nhau, rồi sau đó lang quân tự cảm thấy quá có lỗi với mẫu thân của Huyền Không, vì thế rút kiếm tự vận! Câu chuyện làm người muốn rơi lệ đến cỡ nào...aizz..."

"Như vậy cũng có thể giải thích, y phục phát hiện ở miếu hoang cũng là nam trang." Dư Bác Hạo nói.

Tiêu Tụng nhìn Lưu Thanh Tùng nói: "Có quan hệ với vụ án, chớ có thiên mã hành không mà nói bậy. Một khi đã như vậy, Tịnh Viên sư thái như thế nào lại chủ động tìm chết?"

Lưu Thanh Tùng bĩu môi, ngạc nhiên nói: "Kia cũng dễ nói a, kỳ thật Tịnh Viên sư thái vẫn luôn luyến mộ lang quân kia, hiện tại sự việc đã bại lộ, nàng tự nhiên vì ái lang mà liều mình."

"Trong thư Thập Thất Nương có nhắc đến, Hoài Ân đại sư của chùa Vân Tòng đã từng lai đây bái tế thân mẫu của Huyền Không..." Tiêu Tụng lời nói vừa mới nói một nửa, liền bị Lưu Thanh Tùng ồn ào xen vào, "Xem đi xem đi, ta nói có phải có vài phần chính xác hay không?"

Tiêu Tụng uy hiếp mà liếc mắt ngó Lưu Thanh Tùng một cái, thấy hắn rụt lại một chút, mới lại tiếp tục nói: "Nhưng ta vẫn cảm thấy Tịnh Huệ hiềm nghi khá lớn, thứ nhất, Hoài Ân ra ngoài vân du vừa mới về chùa, không có thời gian gây án, cứ cho là hắn đang ẩn trong tối, còn có thứ hai, đem thi thể chôn dưới hoa ngọc trâm cũng không phải là một việc đơn giản, chúng ta vừa rồi cũng thấy, toàn bộ thi thể đều chôn ở vị trí chính giữa vườn hoa, khoảng thời gian trước đúng là mùa hoa, sao có thể bảo đảm lật vườn hoa lên lại không làm cho hoa ngọc trâm chết héo, đây không phải là chuyện ai cũng có thể làm được. Thứ ba, theo như ngươi nói, hắn không nhìn được người có tình sống tốt, vì sao phải tiêu phí nhiều sức lực như vậy ở trên thi thể thứ ba, rút máu rồi còn đút tro hương?"

Người này nhất định rất biết dưỡng hoa, ít nhất là biết dưỡng hoa ngọc trâm, còn có thể ở trong vườn hoa thời gian dài mà không khiến cho người khác hoài nghi, có thể phù hợp những điều kiện này, cũng chỉ có Tịnh Viên và Tịnh Huệ, hiềm nghi đối với Hoài Ân so ra lại ít hơn nhiều.

Hiện tại nếu kết án, đem toàn bộ tội đều quy lên người Tịnh Viên, cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng đối mặt với hơn mười cỗ thi thể này, lõi đời như Lưu Phẩm Nhượng và Tiêu Tụng, cũng không cam lòng kết án.

"Trước nghiệm một chút thi thể Tịnh Viên rồi nói tiếp." Tiêu Tụng liếc mắt nhìn Lưu Thanh Tùng một cái, đi xuống dưới chân núi.

Lưu Thanh Tùng trong lòng nhảy dựng, cả kinh nói: "Ta? Ta nghiệm?"

Tiêu Tụng quay đầu lại cười nói: "Như thế nào, quá hưng phấn?"

"Không phải, Cửu Lang." Lưu Thanh Tùng kéo cái thùng thuốc chạy xuống chân núi, eo hấn đau đến nhe răng nhéch miệng, "Cửu Lang, người nghe ta nói, lão thái thái thành kính tin phật, bà ấy nơi nơi đều có tai mắt a, nếu là bị bà ấy biết sẽ băm tay của ta, ta làm thư đồng chín năm, ăn đá ăn đánh hơn mười năm, không có công lao cũng có khổ lao, người cũng không thể tá ma giết lừa, qua cầu rút ván, vắt chanh bỏ vỏ, thỏ chết thì đem chó đi nấu..."

"Ăn đá ăn đánh là người tự tìm, tá ma giết lừa...nói đúng lắm, nhưng người mắng chính mình đừng vội đem gom cả ta vào, ai là thỏ ai là chó!?" Tiêu Tụng chân không ngừng nghỉ, cũng không quay đầu lại nói: "Chỉ có một điểm người nói đúng, ta chính là loại người thích tá ma giết lừa."

Tiêu Tụng bước đi như bay, Lưu Thanh Tùng xoa eo thở hồng hộc mà theo phía sau, ngày mưa đường trơn, đường núi khó đi, Lưu Thanh Tùng nhìn tướng đi có vẻ đặc biệt ra sức, nhưng Lưu Phẩm Nhượng vẫn luôn chậm rãi đi theo phía sau hắn.

"Lưu y sinh, Án Sát Sứ mới vừa rồi giống như đang nói, người nếu là không sợ hấn đem người tổng cổ về nhà, thì cứ việc nghỉ ngơi." Lưu Phẩm Nhượng đi đến bên cạnh Lưu Thanh Tùng, "hảo tâm" nhắc nhở.

Lưu Thanh Tùng khẽ cắn môi, nhìn một nha dịch thân thể khoẻ mạnh giúp Lưu Phẩm Nhượng cầm ô, hai người nghênh ngang đi xuống núi, không khỏi nhỏ giọng mắng: "Lão bất tử, tìm một nha dịch giúp ta mang thùng thuốc thì sẽ chết sao?"

Nhưng mắng xong, vẫn phải tự mình kéo cái thùng từng bước một xuống núi.

Mưa đêm rơi lát phất, bên này đang đau khổ đến lợi hại, trong Ảnh Mai am phòng Nhiễm Nhan lại đặt cái bếp nhỏ bằng đất nung, Ca Lam nấu canh gừng, cả gian phòng đều tràn ngập hương gừng nồng đậm.

Nhiễm Nhan vừa mới tắm gội xong, dựa vào ghế cong, đọc y thư, Văn Lục dùng khăn vải giúp nàng lau khô tóc.

Đều là y sinh, đều là cao thủ nghiệm thi, tình cảnh lại khác biệt một trời

một vực như vậy, không thể nói đồng nhân bất đồng mệnh, mà đây là vấn đề nhân phẩm.

Chương 127: Bí mật đi ra ngoài

Hình Nương cùng với Tiểu Mẫn đang bận rộn dùng bǎn tử che kín cửa sổ đằng sau, đóng bảy tám lớp rồi nhưng Hình Nương vẫn cảm thấy không an tâm, lại kiểm tra toàn bộ xó xinh trong nhà, cuối cùng cả cửa sổ phía trước cũng lắp kín.

Cho đến khi chỉ còn lại có cửa chính, Hình Nương mới hơi nhẹ nhàng thở ra, "Đêm nay để Ca Lam và Văn Lực cùng ngủ ở đây đi, nương tử cũng không thể tùy hứng, dĩ vãng không thích có người hầu hạ thì thôi, bây giờ nơi này nguy hiểm như vậy, cần phải cẩn thận."

Nhiễm Nhan giương mắt nhìn nàng, cười cười nói: "Được."

"Cũng không biết khi nào mới có thể về chủ trach, cứ bị ném ở vùng hoang vu dã ngoại như vậy sao sống tốt được" Văn Lực lẩm bẩm nói.

Hình Nương trưng mắt nhìn nàng một cái, ra hiệu nàng không cần gợi lên chuyện làm nương tử thương tâm.

Ca Lam nấu xong canh gừng bưng tới, bởi vì quá nóng, nên đặt trước trên bàn.

Nhiễm Nhan buông y thư, bỗng nhiên hỏi nàng: "Tiêu Tụng từ hôn, Tang Thần đột nhiên quay về Trường An, ngươi nghĩ về việc này như thế nào?"

Ca Lam sững sốt một chút, rồi lấy bút mực trên bàn mang tới, viết: Án Sát Sử là người giỏi về tâm kế, Tang tiên sinh mất tích rất có khả năng là hắn làm.

Nhiễm Nhan nhìn xong, gật đầu nói: "Ta biết, chỉ là nghĩ không ra, hắn nếu đã từ hôn, còn cố ý để ta cùng Tang Thần liên lụy không rõ, vì cái gì?"

Ca Lam mím môi cười, viết: Nương tử là người trong cuộc không nhìn ra, Án Sát Sử làm như vậy, lang quân liền không thể tùy tiện đem ngài hứa cho người khác, nếu không sẽ có thể đắc tội Thôi thị.

Tiêu Tụng làm như vậy, thứ nhất là để Nhiễm thị sẽ không bạc đãi Nhiễm Nhan; thứ hai là hiện tại tuy rằng chưa đính hôn, nhưng Tang Thần tự mình tới cửa đê qua, hắn chỉ là có chuyện phải rời đi, cũng chưa nói là ngưng hàn nghị thân, nếu Nhiễm thị đem Nhiễm Nhan hứa cho nhà khác, lúc sau Tang Thần tìm trở về, chẳng phải là đắc tội Thôi thị? Thứ ba, tộc lão Nhiễm thị tuyệt đối sẽ không buông tha việc hôn nhân này. Còn có thứ tư, thứ năm...hay không, thì chỉ có chính bản thân Tiêu Tụng mới rõ ràng.

"Biện pháp tốt như vậy, có điều hắn làm như vậy động cơ là cái gì?" điểm này Nhiễm Nhan nghĩ trăm lần cũng không ra, chỉ cảm thấy Tiêu Tụng

không có khả năng vô duyên cớ vô cớ giúp nàng như vậy. Ca Lam ẩn ẩn đoán được Tiêu Tụng có thể là coi trọng Nhiễm Nhan, chỉ là nàng nghĩ không rõ, vì cái gì không trực tiếp cầu thân, vốn dĩ hai nhà cùng nhau cầu thân, phần thắng của Tiêu Tụng vẫn lớn hơn.

"Nương tử, hôm nay Lưu thị lại đây thăm ngài, ngài không có mặt, lão nô liền để nàng về trước." Hình Nương lẩn lộn xong cửa sổ, quỳ ngồi xuống đệm trước mặt Nhiễm Nhan, "Nàng nghe nói bên này không yên ổn, lo lắng cho an toàn của nương tử, cho nên lại đây nhìn xem."

Lưu thị là mẫu thân Chu Tam lang. Nhiễm Nhan dừng một chút mới nhớ ra, "Nàng thật ra là người có tâm."

"Còn không phải sao." Hình Nương cười nói: "Phu quân nàng mất nhiều năm, nếu tái giá cũng không phải việc khó, nhưng nàng mang theo hài tử sống gian nan như vậy, cũng chưa từng vi phạm giao phó lúc lâm chung của phu quân, thật sự là người chí tình chí nghĩa."

"Đúng rồi, Chu Tam lang hiện giờ đang làm những gì?" Nhiễm Nhan còn nhớ rõ nam hài có đôi mắt quật cường kia.

"Nghe nói là chuẩn bị tham gia khảo thí hương công." Nhắc tới việc này, Hình Nương không khỏi thở dài, "Hương công lần này danh ngạch hữu hạn, hơn phân nửa cũng đều để cho những nhà có của cải chiếm, Chu Tam lang khảo hương công rất khó có ngày xuất đầu a!"

Con đường tham gia khoa cử chỉ có ba cái, một là "Sinh đồ" xuất thân từ trường học; hai là "Hương công" được tiến cử thông qua châuhuyện tuyển chọn khảo thí; ba là hoàng đế tự mình lựa chọn thí sinh "Chế cử". Trên thực tế nơi chủ yếu phát ra thí sinh chỉ có hai cái, là "sinh đồ" cùng "hương công".

Nhưng mà, châuhuyện "Hương công" mỗi năm một lần, nhân số chỉ có một định mức, thường thì những danh ngạch này hơn phân nửa đều bị quan hệ đi cửa sau nhờ vả chiếm mất, trừ phi cực kỳ tài hoa hơn người, nếu không thì khả năng bị mai một rất cao, hiện thực chính là tàn khốc như vậy.

"Hương công là khi nào?" Nhiễm Nhan suy nghĩ, nếu thỉnh Lưu Thủ Sử hỗ trợ, cầu một cái danh ngạch hương công chắc là cũng dễ dàng đi.

Hình Nương suy nghĩ một chút, nói: "Hương công là vào kỳ thi mùa thu, hẵn là nhanh, ước chừng cũng mấy ngày sắp tới thôi."

"Ừ." Nhiễm Nhan tay gác ở tay vịn của ghế cong, gõ vài cái, nếu Chu Tam lang thật sự là tài năng có thể đào tạo, nếu thành tích kỳ thi mùa thu không tồi, Nhiễm Nhan cũng không phải người cỏ hủ, không ngại đi cửa sau giúp hẵn một chút, chắc Lưu thị cũng nhìn rõ điều này, cho nên mới tận tâm đối với nàng như thế.

"Ngụy thị sao rồi?" Nhiễm Nhan vẫn không quên, Ngụy thị từng dặn dò

mình nhặt xác cho nàng, cho nên vẫn luôn nhờ Hình Nương lưu ý việc này. Ngụy thị tội danh nặng nhất bất quá là lưu đày, hiện tại công văn đưa đến Hình Bộ còn chưa phê xuống dưới, nhưng trong lòng nàng ta có lẽ là đã quyết tâm muốn chết, mới có thể phó thác Nhiễm Nhan như vậy.

Gặp thân sinh nữ nhi lại không thể nhận nhau, đến khi nhận được nhau đã thiên nhân vĩnh cách, Thúy Mi cũng là vì Ngụy nương mới có thể chịu bức ép, đi lên con đường không quay đầu lại được, trong lòng Ngụy nương chỉ sợ vĩnh viễn khó có thể nguôi ngoai.

"Bị phán lưu đày, hiện tại còn đang đợi Hình Bộ xét duyệt, hiện giờ Tiêu Thị lang đang ở Tô châu, chỉ sợ kết quả rất nhanh sẽ có." Hình Nương nói. Nhiễm Nhan gật đầu.

"Nương tử, Huyền Không lại đây." Tiêu Mẫn nói.

Nhiễm Nhan rất có hảo cảm với Huyền Không ngây thơ đáng yêu này, cũng rất đau lòng nàng, nghe nói nàng lại đây, không khỏi hơi hỉ mỉm cười, "Để nàng vào đi."

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Mẫn liền dẫn Huyền Không biểu tình hoảng loạn vào trong phòng.

"Sư phụ đuổi theo người xấu." Huyền Không bước nhanh vào, vừa nhìn thấy Nhiễm Nhan liền lập tức nói: "Ta sợ quá."

Nhiễm Nhan giật mình, cầm tay nàng, nhẹ giọng nói: "Nơi này có rất nhiều người, không phải sợ, nói với ta đến tột cùng là chuyện gì?"

Huyền Không mấy ngày nay vì nhìn thấy tình hình quý dị ở một phần của mẫu thân, có chút kinh hách, mỗi đêm ngủ rất nóng, rất dễ dàng bị bừng tỉnh, "Đêm nay ta nghe thấy tiếng bước chân, liền đem đầu che ở trong chăn, có người đứng bên giường ta rất lâu, ta sợ tới mức không dám thở, sau đó hắn bỏ đi, ta thấy sư phụ từ gian trong chạy ra, đuổi theo sau người nọ."

"Sư phụ có thể bị gì không? Ta có cần báo quan không?" Huyền Không nắm chặt tay Nhiễm Nhan, giống như đang bắt lấy cọng rơm cứu mạng.

Nhiễm Nhan nhíu mày, chuyện này cách xử lý tốt nhất là để Huyền Không quay về, làm bộ cái gì cũng không biết, trước tiên là không rút dây động rừng, ngày mai đem việc này nói cho Lưu Phẩm Nhượng và Tiêu Tụng,

nhưng trạng thái này của Huyền Không căn bản không thể giấu được gì.

"Không sao đâu, sư phụ ngươi có Phật Tổ phù hộ, người xấu sẽ không gây thương tổn cho nàng." Nhiễm Nhan tạm thời cũng chỉ có thể an ủi nàng ta như vậy.

Huyền Không hai mắt đẫm lệ gật đầu, "Ta ở chỗ này của ngươi ngủ một đêm có được hay không?"

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, song vẫn đáp ứng, nhưng nàng không thích nằm chung với ai, liền để Huyền Không ngủ cùng với Văn Lục Ca Lam.

Huyền Không bình thường đều ngủ một mình ở gian ngoài phòng ngủ của Tịnh Huệ, rất ít ở một chỗ với người khác, trong lòng cảm thấy rất mới mẻ, náo loạn với Văn Lục trong chốc lát, rất nhanh đã quên hết sợ hãi, nằm trong chăn của Văn Lục ngủ say.

Nhiễm Nhan nhìn các nàng, trên mặt không khỏi mỉm cười, Huyền Không luôn cự nự với Văn Lục, gặp mặt liền cãi nhau, có điều trong tiềm thức lại rất ý lại nàng.

Con người thật là một giống loài kỳ quái!

Nhiễm Nhan lật người, nằm thẳng ở trên giường, trong lòng cẩn thận mà chải vuốt lại vụ án này.

Trên phô có ba đôi tinh nhân tư bôn, lại đều tư bôn tới miếu Quan Công ở gần đây, sau đó nữ tử bị hung thủ giết chết, vùi vào vườn ngọc trâm, nam nhân thì bị vứt xác nơi hoang vu.

Nhiễm Nhan tạm thời còn không biết những nữ nhân đó là chết như thế nào, nhưng dựa trên thủ đoạn xử lý thi thể mà phán đoán, hung thủ có thể là nam, hơn nữa Nhiễm Nhan bỗng ý thức được, trên thi thể bị rút cạn máu kia có rất ít vết thương.

Đây là vì cái gì? Là nguyên nhân gì đã làm hung thủ "hậu dâi" hấn như vậy?

Chương 128: Rơi vào phàm trần, quá khứ của Hoài Ân

Bất tri bất giác đi vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Nhan tỉnh lại trong tiếng chuông buổi sáng và tiếng tụng kinh vọng lên từ chùa Vân Tòng dưới chân núi. Vừa mới ngồi dậy, Tịnh Huệ liền tìm lại đây.

Tôi hôm qua Nhiễm Nhan đã dặn dò, hôm nay nhất định phải giữ Huyền Không lại, chính là chờ Tịnh Huệ tìm tới.

Nhiễm Nhan còn nhớ rõ, ấn tượng lần đầu tiên nhìn thấy vị nữ ni này vào tháng trước, nàng ta khoảng hơn 30 tuổi, dáng người cao gầy, cổ cao dài, mặt trái xoan thon gầy, vì bộ truy y, ngũ quan có vẻ thập phần mờ nhạt, bình thường đến không thể bình thường hơn.

Lúc này đây, Nhiễm Nhan bất động thần sắc mà đánh giá Tịnh Huệ cẩn thận, vẫn là bộ dáng kia, ngũ quan cũng coi như doan chính, không tính là mỹ nhân, nhưng cũng không kém, toàn thân mang khí độ ôn hòa. Y phục trên người sạch sẽ, bùn đất dính trên giày cũng rất ít.

Nhiễm Nhan sai Ca Lam pha trà bưng lên, trong lúc chờ đợi nàng cùng Tịnh Huệ hàn huyên rất nhiều chuyện về Huyền Không.

Nhiễm Nhan ngạc nhiên phát hiện ra, nữ ni có dung mạo không sâu sắc này lại mang một khí chất cao quý, đặc biệt thời điểm đối diện với nàng, Nhiễm Nhan rõ ràng thấy, ánh mắt kia không kiêu ngạo không siểm nịnh, mang vẻ tự phụ nhàn nhạt, điều này không thường thấy ở cổ đại, mặc dù là ở Đại Đường văn hóa phát triển, nương tử gia đình bình thường cũng tuyệt đối không có khả năng có được khí chất như vậy.

Tịnh Huệ hoặc là dân xuyên qua giống như Nhiễm Nhan, hoặc là người nhà quan lại trước khi xuất gia. Nhiễm Nhan cảm thấy, khả năng thứ hai vẫn cao hơn.

"Huyền Không giống như rất nhát gan, có phải khi còn nhỏ chịu qua kinh hách hay không?" Nhiễm Nhan vuốt ve chén trà, lại không uống, Đường triều pha trà thích bỏ muối, vỏ quýt, thù du các loại, Nhiễm Nhan uống không quen loại hương vị lung tung rối loạn này.

Tịnh Huệ một tay nhẹ phẩy cổ tay áo, một tay khác nâng chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, buông chén trà xuống mới đáp: "Thời điểm ta tìm

thấy nàng, nàng đang lưu lạc đâu đường, nghĩ chắc trước đó đã chịu qua không ít kinh hách."

"Ờm, có thể là bị cảnh tượng trong mộ mẫu thân của nàng hai ngày trước dọa, nàng ở chung với Văn Lục rất tốt, không bằng để cho các nàng chơi với nhau mấy ngày, nói không chừng có thể giảm bớt sợ hãi trong lòng nàng." Nhiễm Nhan đưa mắt nhìn ra ngoài, Huyền Không đang xoa cái đầu tròn bóng, nhìn Văn Lục đang mặt ủ mày chau chép y thư, thỉnh thoảng ché nhạo vài câu, mắt thấy Văn Lục đã sắp tới giới hạn bạo tẩu.

Trong mắt Tịnh Huệ nhanh chóng hiện lên một tia không biết làm sao, sau đó tràn ngập vui vẻ cùng sảng nịch, "Như vậy cũng tốt, đứa nhỏ này rất ít gặp người, nàng ta có thể kết giao được bằng hữu, ta cũng thấy an tâm rồi." Chỉ ngồi trong chốc lát, Tịnh Huệ liền đứng dậy cáo từ, nàng đứng ở trong viện dặn dò Huyền Không dưới hành lang vài câu. Nhiễm Nhan tinh tế quan sát cách hai người giao tiếp, Huyền Không đối đãi Tịnh Huệ cực kỳ kính cẩn, như là rất tôn kính và sợ hãi, lại muốn cẩn thận lấy lòng.

Hiển nhiên, Tịnh Huệ nhìn như ôn hòa này chắc là ngày thường đối với Huyền Không cũng không ôn nhu.

Tịnh Huệ rời đi không lâu, sau khi Nhiễm Nhan dùng xong đồ ăn sáng, lập tức xuông núi tìm Lưu Phẩm Nhượng, một đồng thi cốt làm người sợ hãi hôm qua kia chắc là có thể cung cấp không ít manh mối.

Sương mù trong núi còn chưa tan đi, từ lưng chừng núi nhìn qua, chùa Vân Tòng được bao quanh trong một mảnh rừng màu hồng vàng, chỉ có thể ẩn ẩn thấy được gốc mái phi dương.

Đi vào trong rừng, guốc gỗ đạp lên trên lớp lá rụng thật dày, mềm như bông, có chút trơn, lá cây rừng bị nước mưa thấm lên tỏa sáng lấp lánh, một trận gió phất qua, rất nhiều giọt nước từ trên cây rơi xuống.

Văn Lục vội vàng căng dù giúp Nhiễm Nhan.

Rào rào một trận, nước theo mặt dù trắng chảy xuống.

Hai người vừa mới đứng lại trước cửa, nha dịch thủ vệ liền lên tiếng dò hỏi: "Nương tử chính là Nhiễm Thập Thất Nương?"

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan nói.

Nha dịch vừa mở cửa hông ra, vừa nói: "Án Sát Sứ nói ngài sáng nay sẽ tới, để ngài trực tiếp đi đến thiên phòng của Hoài Ân đại sư."

Nhiễm Nhan ngẩn ra một chút, mới nói: "Đa tạ."

"Không dám." Nha dịch lui qua một bên, để Nhiễm Nhan đi vào, bên trong cánh cửa có một tiểu sa di đang chờ, nghe thấy nha dịch nói, liền hướng Nhiễm Nhan xuống một tiếng Phật hiệu, "Nhiễm thí chủ mời đi theo tiểu tăng."

"Làm phiền." Nhiễm Nhan thầm nghĩ trong lòng, Tiêu Tụng này cũng

chuẩn bị quá đầy đủ đi, hắn sao có thể chắc chắn nàng nhất định sẽ đến? Có tiểu sa di dẫn đường, đi theo con đường nhỏ trong chùa, xuyên qua một mảnh rừng phong đỏ rực như lửa, rất nhanh liền thấy một căn phòng gỗ dựng lè loi trong rừng, trước phòng có một cây bạch quả to chừng hai người ôm, trước hành lang đặt một cái lu nước cao nửa người, nước từ mái hiên ào ạt đổ vào trong lu, tiếng nước vang lên thanh thúy, trên mặt nước nổi lên tầng tầng gợn sóng.

Phủ binh đứng một vòng chung quanh nhà gỗ, giáp sắt lóe hàn quang, che dù giấy, có một loại mỹ cảm quái dị.

Tiểu sa di dẫn Nhiễm Nhan tới trước nhà gỗ, hơi khom người nói: "Nhiễm thí chủ, là nơi này, buổi kinh sớm chưa xong Lưu Thủ Sử và Tiêu Án Sát Sử đã tới, thỉnh ngài một mình đi vào."

Nhiễm Nhan quay đầu lại dặn dò Văn Lục theo tiểu sa di đi nơi khác chờ, rồi tháo guốc giày trước hành lang, đến trước cửa định gio tay gỗ, liền nghe bên trong một giọng nói từ tính vang lên: "Vào đi."

Nhiễm Nhan tay khụng lại ở giữa không trung, rồi đẩy ra cửa gỗ bước vào, một mùi đan hương trộn lẫn với hương khí thanh đậm nào đó khá quen thuộc ập vào mặt.

Là mùi hoa ngọc trâm!

Trong phòng khá đơn giản, một giường trúc, một kỷ, một cái kệ sách lùn lùn, mặt trên đặt mấy chồng kinh thư thật dày nhìn như muôn ngã xuống. Mà toàn bộ mùi hương Nhiễm Nhan vừa ngửi được, đúng là từ lư hương trên bàn phiêu tán ra.

Hoài Ân quỳ ngồi trên đệm hương bồ trước kỷ, Lưu Phẩm Nhượng và Tiêu Tụng chia ra ngồi hai bên trái phải, Dư Bác Hạo ngồi gần Lưu Phẩm Nhượng, Lưu Thanh Tùng thì quỳ ngồi ở bên phải sau Tiêu Tụng, rõ ràng là cách ngồi chủ đãi khách, mà không giống với cảnh thẩm vấn trong tưởng tượng của Nhiễm Nhan, có điều bầu không khí nghiêm nghị, không có chủ khách vui vẻ.

"Thập Thất Nương, mời ngồi." Tiêu Tụng nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói. Hoài Ân chấp tay trước ngực hướng Nhiễm Nhan lảng lặng mà hành Phật lễ, đan hương vẫn vít tỏa ra từ lư hương khắc hoa bằng đồng thau trước mặt, bộ dạng thanh thiển xa cách của hắn qua màn khói mờ mịt nhìn như một pho tượng Phật.

Sau khi Nhiễm Nhan ngồi ổn ở bên cạnh Dư Bác Hạo, Tiêu Tụng nói: "Đại

sư thỉnh tiếp tục."

Hoài Ân hơi gật đầu, thanh âm réo rắt: "Mẫu thân của Huyền Không tên Dương Dụ, là nữ nhi của Dương đế, sau khi nhà Tùy diệt vong, ta mang theo nàng chạy ra khỏi thành Trường An, năm ấy ta mươi tuổi, nàng chín tuổi. Chúng ta một đường hướng về phía Đông Nam, rồi bắt đầu nương tựa lẫn nhau mà sống ẩn cư ở thành Giang Ninh."

Hắn nói, duỗi tay dùng que tre nhẹ nhàng khảy vài cái trong lư hương trước mặt, khói càng thêm dày đặc, che lại hơn phân nửa khuôn mặt hắn, Nhiễm Nhan lại rõ ràng thấy hàng chân mày dài của hắn hơi nhíu lại, phảng phát như bị khói hun, trong đôi mắt phượng lấp lánh ánh nước.

Nhiễm Nhan lúc này đã minh bạch, Hoài Ân đang kể lại chuyện năm đó, rất có khả năng đây là khởi đầu của vụ án này, mà vị Hoài Ân hòa thượng giống như thiên nhân này, có phải hung thủ hay không?

"Năm Võ Đức thứ Năm, chúng ta ở Giang Ninh ngẫu nhiên gặp được đường tỷ Dương Doanh của A Dụ, nàng lưu lạc phong trần, bán nghệ mà sống, sau đó tự chuộc thân, có chút của cải, khi đó ta cùng với A Dụ sống rất khổ, nàng đến, làm chúng ta đều thở phào nhẹ nhõm một hơi. Vì thế chúng ta ba người cùng nhau sinh hoạt. Dương Doanh lớn hơn A Dụ 6 tuổi, năm Võ Đức thứ Năm nàng đã là một nữ tử hai mươi tuổi, nồng lực mưu sinh của nàng thì ta và A Dụ không bằng, bởi vậy nàng rất nhanh đã trở thành trụ cột trong nhà chúng ta. Mà ta nhờ có trợ giúp của nàng, có được công việc chép sách giúp người khác ở thư xá, có chút thu nhập."

Ngoại trừ chuyện Dương Doanh đã là gái lỡ thì 20 tuổi, chuyện cho tới lúc này, rất viên mãn.

Nhưng nếu vẫn luôn viên mãn, cũng sẽ không xuất hiện chuyện hôm nay. Hoài Ân xoay Phật châu Tử đàm tiếu diệp trong tay, hạt châu mượt mà màu nâu tối làm nổi bật bàn tay trắng nõn thon dài của hắn, rất đẹp.

"Năm Võ Đức thứ Bảy A Dụ tròn mười sáu tuổi, ta chép sách và làm trợ giáo cho Châu học để dành được không ít, thầy của ta giúp ta giành được cơ hội nhập học trường Quốc Tử Giám, ta sung sướng vô cùng, cảm thấy đây là thời cơ tốt để cầu thân A Dụ. Chúng ta đều không cha không mẹ, nhưng A Dụ có đường tỷ, lại luôn chiếu cố tốt cho chúng ta, dựa theo tục lệ ta hắn là nên xin phép tỷ tỷ của nàng trước, ta bí mật nói với A Dụ chuyện này, A Dụ cũng đồng ý, chúng ta động tình hẹn dưới trăng, cắt tóc làm chứng, tư dinh chung thân."

Trong lòng Nhiễm Nhan nhảy dựng, thề hẹn dưới trăng, cắt tóc làm chứng... Tiêu Tụng tiếp lời: "Các ngươi dùng lụa cột hai nhúm tóc đã cắt xuống, tóc của ngươi cột bằng lụa màu lam, tóc của Dương Dụ cột bằng lụa hồng."

Mặt Hoài Ân thoảng kinh ngạc, môi mỏng hơi mím lại, xem như xác nhận

lời Tiêu Tụng nói.

Tinh thần mây người Nhiễm Nhan rung lên, cảm thấy vụ án mưu sát này sắp được bày ra hoàn chỉnh trước mặt họ, lập tức lưu tâm hơn với những gì Hoài Ân nói.

"Sáng sớm ngày 8 tháng Sáu năm Võ Đức thứ Bảy, khi A Dụ chải đầu cho ta, hỏi tại sao tóc ta lại bị mất đi một đoạn, ta tất nhiên là không biết. Hai ngày sau nàng lại ép hỏi ta vì sao sau khi cùng nàng tư dinh chung thân, còn lén dinh ước với Dương Doanh, còn cắt tóc thề hẹn. Lúc ấy ta nghĩ không cần phải giải thích, bởi vì ta không làm, cũng không biết chuyện này, chỉ cho rằng không thiện với lương tâm là được."

Từng chuyện từng chuyện, Hoài Ân nhớ vô cùng rõ ràng, dung nhan trước nay đậm đà rốt cuộc đã rơi vào hồng trần, dù biểu tình kia vô cùng nhỏ.

"Aizz...nữ nhân vẫn là phải dỗ." Lưu Thanh Tùng không khỏi thở dài, bàng vào tư lịch duyệt qua tình yêu nhân gian vô hạn của hắn, dự cảm đoạn ngược luyến tàn tâm sắp bắt đầu rồi, bèn thốn thức trước một chút.

Tay vê Phật châu của Hoài Ân hơi khụng lại, rồi tiếp tục động tác, "A Dụ vài lần ép hỏi không có kết quả, liền bắt đầu dần dần xa cách ta, ta cũng bởi vì vậy mới đi tìm Dương Doanh, hỏi nàng đến tột cùng là đã động tay động chân gì. Dương Doanh lại nói nàng trong lòng luyến mộ ta, vì thế cầu xin A Dụ, muốn cùng nàng chung chồng, có thể vì vậy nên A Dụ sinh ra hiếu làm. Ta tất nhiên là biết tính tình A Dụ, nàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng thỉnh cầu như vậy."

"Cứ giằng co như vậy mấy ngày, Dương Doanh lén nói với ta, sau khi nàng tỏ rõ lòng mình, nếu không có kết quả, lưu lại chỉ thêm phiền não, vì thế muốn tới Tô Châu nhờ cậy cô nhân, xin ta đưa nàng đi một đoạn đường. Ta nghĩ sau khi nàng đi, quan hệ của ta và A Dụ có thể sẽ khôi phục như trước, cho nên đáp ứng nàng, nhưng ta sợ để A Dụ một mình ở Giang Ninh không an toàn, liền quyết định mang nàng theo. Dương Doanh nói, việc này là nàng có lỗi với A Dụ trước, cho nên muốn tự mình chào từ biệt A Dụ, ta liền gác xuống nghi vấn về chuyện tóc kia, đồng ý với nàng."

Lưu Thanh Tùng vỗ đùi, tức giận nói: "Sau đó A Dụ nhất định là thương tâm muốn chết mà hỏi ngươi: Vì cái gì quyết định cùng Dương Doanh đi Tô Châu, lại không nói cho nàng có đúng hay không? Dương Doanh này, thật là giỏi về tâm kế!"

Hoài Ân nhàn nhạt mà nhìn hắn một cái, hắn vẫn không cảm thấy thân thiết mà gọi một người chưa từng gặp mặt là "A Dụ" thì có cái gì không ổn!

Lời của Lưu Thanh Tùng cũng không khó lý giải, Dương Doanh chỉ cần hàm hồ mà nói với Dương Dụ: Ta cùng hắn chuẩn bị đi Tô Châu, hắn

không yên lòng người, cho nên muốn mang người theo, người có nguyện ý đi hay không?

Dương Dụ vẫn luôn hoài nghi bọn họ có tư tình, tất nhiên sẽ hiểu lầm bọn họ đã đính ước, quyết định đi Tô Châu định cư, tiện thể mang nàng theo, trong lòng nhất định sẽ có cảm giác bị phản bội.

"A Dụ hỏi ta có phải sắp cùng Dương Doanh đi Tô Châu hay không, ta chỉ đáp một câu đúng vậy, nàng liền tông cửa xông ra." Lời của Hoài Ân cũng xác minh suy đoán của Lưu Thanh Tùng, Dương Doanh ở giữa làm khó dễ, châm ngòi ly gián tình cảm của bọn họ.

"Sau đó thì sao? Các ngươi cứ như vậy mà tan vỡ? Vậy Huyền Không là ở đâu ra?" Lời này của Lưu Thanh Tùng rõ ràng là hoài nghi, Huyền Không là nữ nhi của Hoài Ân và Dương Dụ.

Chương 129: Động cơ phạm tội

Hoài Ân vẫn luôn rũ mắt, nghe Lưu Thanh Tùng hỏi, chân mày gắt gao nhíu lại.

Đây là biểu tình sâu sắc nhất mà Nhiễm Nhan thấy ở hắn, so với khuôn mặt vẫn luôn đậm mặt trán thế nhìn càng thêm động lòng người, cũng khó trách Dương Doanh si mê hắn như thế. Nhiễm Nhan không cảm thấy vì bê ngoài mà thích một người là nông cạn, nhân loại đều là động vật có tính thị giác, đều sẽ bị cái đẹp hấp dẫn ở những trình độ khác nhau, mâu chốt là, sau khi mê luyến vẻ ngoài của người này, có thể thích toàn bộ con người hắn hay không, hơn nữa sẽ không vì sắc suy mà tình cảm mỏng đi. Nếu vĩnh viễn chỉ dừng lại ở vẻ ngoài, vậy mới gọi là nông cạn.

Dương Doanh là xuất phát từ tâm lý nào, Nhiễm Nhan không biết, chỉ là diện mạo của Hoài Ân đủ để làm rất nhiều nữ tử mê luyến.

"Dương Doanh đi Tô Châu một mình, ta cũng không tiễn nàng. Nhưng chung quy quan hệ của ta và A Dụ vẫn không khôi phục lại như trước, mà là càng thêm nghi kỵ, mùa đông năm Võ Đức thứ Bảy, giằng co giữa chúng ta kết thúc trong một lần tuyết lớn cuối năm."

"A Dụ té bị thương ở trong tuyết, có một vị lang quân đem nàng công trở về. Hai người đã quen biết nửa năm, vị lang quân kia cho rằng ta là huynh trưởng của A Dụ, liền hướng ta cầu cưới A Dụ. Ta cẩn thận điều tra nhân phẩm gia thế của vị lang quân kia, dò hỏi ý của A Dụ, nàng đồng ý, ta liền lấy vai vế huynh trưởng chấp nhận hôn sự."

"Chỉ là..." thanh âm Hoài Ân dừng một chút, khoảng 5 giây, mới bắt đầu kể tiếp, "Ta cuối cùng cũng vô pháp nguôi ngoai, không có cách nào tro mắt nhìn nàng mặc áo cưới, cùng vị lang quân kia nắm tay đến bạc đầu. Vì thế vào ngày nàng xuất giá đó, ta yếu đuối mà đi khỏi Giang Ninh."

Chân mày Hoài Ân buông lỏng ra, nói tới đây, hắn tựa hồ cũng có chút nguôi ngoai.

Lưu Thanh Tùng há miệng thở dốc, thấy hắn không có ý tứ nói tiếp, không khỏi hỏi: "Xong rồi? Chẳng lẽ không có gì như phu quân nàng đối với nàng không tốt, nhà chồng không thích nàng, hoặc là lang quân kia kỳ thật là Dương Doanh phái đến, căn bản không thích A Dụ, chỉ là để chia rẽ các ngươi?"

Vậy câu chuyện này cũng quá nhạt nhẽo đi! Lưu Thanh Tùng vẫn luôn hồi hộp treo tim trên cao, chuẩn bị nghe chuyện ngược luyến có một không hai, giờ có chút lên không được xuống cũng không xong, tim không biết nên để ở đâu.

"Bọn họ sau kết hôn thì cử án tề mi." lúc Hoài Ân nói ra những lời này, trong lòng có chút quặn đau.

Thẳng đến sau khi đã xuất gia rất lâu, hắn mới suy nghĩ cẩn thận, nữ nhân có đôi khi muốn cũng không phải tình yêu say đắm khắc cốt tâm gì, nàng chỉ cần một nam nhân đối với nàng ôn tồn, có thể hiểu cảm thụ của nàng, che mưa chắn gió cho nàng.

Vị lang quân kia, nếu bàn về diện mạo, không bằng một phần vạn Hoài Ân, nếu bàn về khí độ, càng không thể so với Hoài Ân, chỉ là hắn cho Dương Dụ cảm giác an tâm kiên định, mặc dù sau khi kết hôn, trong lòng Dương Dụ luôn có một nút thắt, nhưng không ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ.

Trên thế giới này, không có ai thiếu ai thì không thể sống, chỉ có tâm ý khó bình lặng.

Lưu Phẩm Nhượng nhoài người về phía trước một chút, hỏi: "Hoài Ân đại sư có biết Dương Dụ vì sao tạ thế không? Dương Doanh còn sống không?" Ngừng một lát, Hoài Ân liền nói hết mọi chuyện.

"Sau khi ta rời đi Giang Ninh mấy tháng, liền có tin về biến cố Huyền Vũ môn, biên cảnh cũng luôn binh hoang mã loạn, ta không biết nào động lần này sẽ kéo dài bao lâu, bởi vậy cũng không muốn cách A Dụ quá xa, liền ở lại Câu Dung. Sau đó thì Thái Tông đăng cơ, tháng Tám năm Võ Đức thứ Chín, cũng là năm đầu Trinh Quán, ta nghe được A Dụ sinh non một nữ nhi, may mà mẹ con bình an, quốc loạn cũng đã bình ổn, ta cảm thấy đây là thời điểm mình nên rời đi, ta là đời sau của thần tử Tùy triều, không muốn đi về hướng Trường An, chỉ có thể tiếp tục nam hạ, vân du khắp nơi. Ở vùng Hoài Nam và Giang Nam lưu lại một năm, mới hạ quyết tâm rời đi." Tiêu Tụng đối với thái độ xử sự này của Hoài Ân cũng không tán thưởng, nếu là lưỡng tình tương duyệt, thì phải kiên trì, làm sao có thể để Dương Dụ nói gả chồng thì gả chồng? Nếu nàng đã gả cho người khác, sao còn khố tâm thương nhớ?

Lưu Thanh Tùng lại thốn thúc không thôi, "Hoài Ân đại sư thời trẻ đúng là một hạt giống si tình a, đã thành ra tình trạng như vậy, còn không quên A Dụ."

Lưu Thanh Tùng cảm thán một chút cũng không hợp lẽ, nhưng Hoài Ân

làm như không nghe thấy, đôi mày cũng đã giãn ra, phảng phất như đang kể chuyện của người khác, "Sau khi ta đến Tô Châu, ngẫu nhiên gặp lại Dương Doanh, nàng nhiệt tình giữ lại nên ta lưu lại ở Tô Châu hai tháng. Lúc đó ta đã biết là Dương Doanh năm đó châm ngòi, nhưng ta cũng không oán hận nàng ta, là do ta không kiên trì mà đổi dãi A Dụ, cũng do ta không đứng ở trên lập trường của nàng mà suy nghĩ cho nàng."

"Nhưng lúc ta chuẩn bị rời đi Tô Châu, gặp Dương Dụ đi ngang qua Tô Châu, nàng mang theo nữ nhi vừa mới tập tành học đi, ta chỉ ở xa xa nhìn nàng. Rồi sau đó ta liền xếp bút nghiên theo việc binh đao, tham gia chiến tranh giữa Đại Đường cùng Đột Quyết ở phương bắc. Tòng quân hơn bốn năm, chờ đến khi ta trở về, mới biết được tin tức A Dụ chết vì bệnh. Lòng ta rất đau khổ, vội vàng hỏi thăm tin tức của nữ nhi nàng, mới biết được, nửa năm sau khi A Dụ chết vì bệnh, có một nữ ni mang đứa trẻ đi. Ta ở Hoài Nam và Giang Nam tìm hai năm, mới tìm được nàng ta ở Ánh Mai am. Thì ra nàng được Dương Doanh thu làm đồ đệ."

"Tịnh Huệ là Dương Doanh!" Lưu Phẩm Nhượng cả kinh nói.

Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan lại không có biểu hiện ra quá nhiều kinh ngạc.

Câu chuyện này nghe ra đều không phải là ngược luyến tàn tâm cõi nào, người chết ta sống cõi nào, mà là sau khi nghe xong, trong lòng Nhiễm Nhan cảm thấy nghẹn muôn chát.

Chuyện năm đó đến đây là hết, có lẽ khi Dương Dụ chết, tim Hoài Ân cũng đã chết, vì thế xuất gia ở chùa Vân Tòng gần Ánh Mai am yên lặng mà bảo hộ Huyền Không, cũng bảo hộ thi cốt của Dương Dụ.

Một đoạn quá khứ tự thuật này của Hoài Ân, để mọi người biết, Tịnh Huệ là Dương Doanh, nàng đã từng dùng hết tâm cơ mà phá hư cảm tình giữa Dương Dụ và Hoài Ân.

Nỗi khổ cầu mà không được, có lẽ đã làm nàng phát điên, bởi vậy một lần lại một lần đi dụ dỗ tình nhân tư bôn đến miếu Quan Công, dùng các loại thủ đoạn giết chết bọn họ.

"Ta muốn cùng Lưu Thủ Sử nói riêng vài lời." Hoài Ân bỗng nhiên nói.

Lưu Phẩm Nhượng gật đầu, những người còn lại đều tự động ra khỏi phòng.

Nhiễm Nhan mang guốc giày ở dưới hành lang, hỏi Tiêu Tụng: "Tiêu lang quân, không biết có nghiêm ra được gì từ thi thể phát hiện tối hôm qua không?"

Hiện tại toàn bộ hiềm nghi đều chỉ về hướng Tịnh Huệ, đã có thể đem nàng bắt giam, chỉ là nếu muốn trị tội, còn cần thêm càng nhiều chứng cứ mới

được, nhân chứng lời chứng hiện giờ cũng không đủ để trị tội nàng.

"Mười khói nữ thi, thời gian bị chôn xuống cách nhau ít nhất 6 năm, trên mỗi khói nữ thi đều có thương tổn do ngoại lực ở trình độ khác nhau, phần đầu bị thương tổn nghiêm trọng nhất, đặc biệt là thi thể mới nhất, sọ não hoàn toàn dập nát." Tiêu Tụng không hề giấu diếm gì, bung dù, tự nhiên sóng vai bước đi cùng Nhiễm Nhan.

"Thi thể cuối cùng? Xem ra hung thủ không chỉ đặc biệt chiêu có đối với khói nam thi cuối cùng, đối với khói nữ thi cuối cùng cũng vậy." Trong đầu Nhiễm Nhan khơi thông vụ án một chút, nói: "Khi ta nghiệm thi, phát hiện trên hai nam thi trước đều có nhiều vết thương hơn, sau khi thân thể nát ra, có một khói còn có xương cẳng chân bị gãy lìa, sức lực cõi đó, đại đa số nam tử đều có thể có, mà vài nữ tử nếu dùng hết toàn lực cũng có thể tạo thành tổn thương nặng như vậy. Bất quá căn cứ vào thái độ hung thủ xử lý thi thể, phỏng đoán tâm lý, hung thủ vô cùng có khả năng là nữ. Mà trước mắt tất cả mạnh mẽ đều chỉ hướng một người, chính là Tình Huệ, người chỉ sợ đã sớm để mắt tới nàng đi?"

Rất nhiều trinh sát có kinh nghiệm từng nói qua: Tìm được người có động cơ phạm tội, chính là tìm được tội phạm.

Nhiễm Nhan tuy rằng không phải trinh sát, nhưng thường xuyên cùng những người này tiếp xúc, mưa dầm thấm đất, nghe qua không ít tuyên bố kinh nghiệm của bọn họ.

Tiêu Tụng cười nói: "Thập Thất Nương thật đúng là hiểu biết ta."

"Ta nhớ rõ có người nói qua, trên đồi này, động lực chủ yếu của hành vi con người chính là tình cảm." Nhiễm Nhan dừng bước chân, hơi ngửa đầu, nói: "Tình Huệ có động cơ lớn nhất, Hoài Ân cũng không phải không có, trong mấy vụ án, ta không dễ dàng tin tưởng lời của người sống."

"Tình cảm" là thứ khó nắm bắt nhất, lại chỉ phôi hành vi con người, thường sẽ dệt ra một mớ những kết cục không thể tưởng tượng được. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân nghề nghiệp, Nhiễm Nhan càng tin tưởng những gì người chết nói cho nàng hơn.

"Ngươi là người cẩn thận, nhưng có đôi khi cần phải quyết đoán." Tiêu Tụng trong một tích tắc vừa rồi, có cảm giác chính mình sắp đột phá phòng tuyến của nàng, chạm đến nơi chân thật nhất của nàng, nhưng nháy mắt hết thảy lại khôi phục như thường, tuy rằng không phải không có tiếc nuối, nhưng không ảnh hưởng hân vui vẻ.

Nhiễm Nhan ngân ra một chút, có lẽ nàng sai lầm duy nhất một lần, rồi để cho mình toi mạng xong, đã mất đi một thứ gì đó, tỷ như quyết đoán như lời

Tiêu Tụng nói.

Lặng lặng suy nghĩ trong chốc lát, Nhiễm Nhan ngẩng đầu mỉm cười với hắn, "Cảm ơn."

Tiêu Tụng nhìn khuôn mặt luôn tử khí trầm trồ của nàng tràn ra sức sống, nháy mắt như thấy chồi non xuân vươn lên từ dưới đất, tuy không coi là sáng lạn, nhưng lại làm người vui vẻ.

Nhiễm Nhan dưới cái nhìn chăm chú của Tiêu Tụng, không được tự nhiên mà quay đầu đi.

Trong rừng tiếng gió rào rạt, trên dù giấy xôn xao rơi xuống một trận mưa, Tiêu Tụng bước nửa bước đến gần nàng, hai người đều che ở dưới dù. Chóp mũi của Nhiễm Nhan cơ hồ chạm đến ngực hắn, có thể tinh tường ngửi được hơi thở đặc trưng nam tính trộn lẫn với mùi hương tươi mát trên người hắn, tim đập bỗng cứng lại, bỗng nhiên nàng cảm thấy tay không biết nên để ở nơi nào mới tốt, không khỏi lặng lẽ nắm lại.

Động tác nhỏ này của nàng, đương nhiên không thoát khỏi mắt Tiêu Tụng, hắn rất muốn duỗi tay ra cầm lấy tay nàng, nhưng hắn biết, Nhiễm Nhan thời thời khắc khắc cả người đều đề phòng, không thể quá nóng vội, nếu không rất dễ dàng khiến cho nàng phản cảm, nên liền nhịn xuống.

"Thập Thất Nương..." không khí đang rất tốt, Tiêu Tụng vừa mới chuẩn bị tiến thêm một bước hàn huyên đề tài ngoài chuyện nghiệm thi, phía sau liền truyền đến thanh âm Lưu Thanh Tùng, "Cửu Lang!"

Hắn bước vội vàng tới gần, mới phát giác không khí có chút không quá đúng, dù giấy hơi giơ lên, Tiêu Tụng lạnh lùng mà quăng cho hắn một ánh mắt sắc như dao cạo.

Sóng lưng Lưu Thanh Tùng căng thẳng, hắn vội vàng đem đề tài dời đến việc công, một khi nói tới việc công, tỷ lệ sau đó Tiêu Tụng tìm hắn tính sổ sẽ bớt một chút, "Trên ngực và bụng của Tịnh Viên sư thái không có vết thương."

"Nếu ánh mắt ngươi không nhìn lung tung, ta có lẽ sẽ suy xét tin rằng ngươi thật sự là tới tìm ta vì việc công." Tiêu Tụng không mặn không ngọt nói.

Lưu Thanh Tùng vội vàng thu hồi mắt nhìn Nhiễm Nhan, nghiêm nghị nói: "Cửu Lang, chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, chẳng lẽ ngươi còn chưa tin tưởng nhân phẩm của ta sao?"

Tiêu Tụng hừ mũi một tiếng, nói với Nhiễm Nhan: "Hắn cũng là người ngành y, ngỗ tác, nhân phẩm tuy rằng xấu cực điểm, tâm địa lại không quá ác độc."

Trên thực tế, Nhiễm Nhan lại đối với tính tình này của Lưu Thanh Tùng có

cảm giác tương đối thân thiết, người làm nghề pháp y này, phần lớn sẽ có hai loại xu thế, một là giống như Nhiễm Nhan dần dần hình thành một bộ 'mặt người chết' nghiêm túc, một là giống như Lưu Thanh Tùng rất biết giải quyết cảm xúc của bản thân, thích đồ vật có sắc thái tươi đẹp, thích nói đùa, nghĩ mọi cách để xóa bỏ cảm giác phải chứng kiến thảm kịch nhân gian của mình. Trước kia lúc ở trường học, thầy của Nhiễm Nhan rất thích vừa giải phẫu, vừa kể chuyện cười pháp y.

"Lần trước còn muốn đa tạ Lưu y sinh khuynh lực tương trợ." Nhiễm Nhan hơi gật đầu nói.

Làm xong xã giao, cũng không đợi Lưu Thanh Tùng lại hàn huyên gì thêm, quay đầu nói với Tiêu Tụng: "Nếu điều kiện cho phép, có thể đổi với Tịnh Huệ sư thái tiến hành hoạt thê kiểm nghiệm."

"Hoạt thê kiểm nghiệm? Là chỉ nghiệm người sống sao?" Lưu Thanh Tùng chồm lại.

Chương 130: Cái chết của Hoài Ân

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan nói.

Lời này vừa nói ra, cả Tiêu Tụng cũng trầm mặc, trộm kiểm tra cái thi thể còn được, sao có thể thuyết phục Tịnh Huệ chịu cởi sạch y phục ra để kiểm tra?

Ở Đại Đường, địa vị của tăng ni tuy không cao gì, nhưng dù gì cũng là người tu hành, nếu xử lý không tốt, khả năng sẽ khiến cho toàn bộ Phật giáo phản kích.

Phật giáo là quốc giáo của Tùy triều, nhà Lý Đường từ khi thành lập tới nay, ủng hộ Đạo giáo o ép Phật giáo, Phật giáo khẳng định có chất chứa oán hận, nhưng lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa, Phật giáo ở dân gian có rất nhiều người thờ phụng, bao gồm vài người có bối phận cao thuộc các thế gia đại tộc cũng là tín đồ thành kính, hiện tại không có ai dám trắng trợn táo bạo mà giãm đạp tôn nghiêm của Phật giáo.

Nhiễm Nhan suy nghĩ một chút, cũng biết chỉ sợ không có khả năng dễ dàng tiến hành hoạt động kiểm nghiệm đối với Tịnh Huệ.

"Ta muốn đi nhìn hiện trường vụ án." Nhiễm Nhan nói.

Vụ án này, Nhiễm Nhan tham dự khá là đứt quãng, vẫn chưa tiến hành thăm dò hiện trường, một số tin tức đều là biết được thông qua Dư Bác Hạo và Lưu Phẩm Nhượng, bởi vậy có những việc thấy rất mơ hồ.

Tiêu Tụng gọi một nha dịch tới, sau khi dặn dò vài việc, nói với Nhiễm Nhan: "Đi thôi, ta đi cùng với ngươi."

"Gọi Tịnh Huệ đi cùng luôn đi." Nếu nàng ta là hung thủ, Nhiễm Nhan không tin nàng ta vẫn luôn có thể ngụy trang đến không chút sơ hở. Nếu hung thủ có tâm lý vặn vẹo, Nhiễm Nhan cảm thấy chỉ cần kích thích trùng điểm nào đó, nàng ta tuyệt đối không thể kiểm soát được, nếu không sẽ không một lần lại một lần mà không khống chế được đi giết người.

Tiêu Tụng cũng không phản đối, lệnh sáu gã phủ binh tới, hắn thì trước tiên cùng Nhiễm Nhan dẫn người đến miếu hoang.

Lưu Thanh Tùng bị hai người trực tiếp coi như không khí, trọn mắt há mồm mà nhìn Tiêu Tụng hạ xong một đống mệnh lệnh, sau đó cùng Nhiễm Nhan sóng vai rời đi.

Sau chùa Văn Tòng có mấy cái dốc núi, xe ngựa không thể đi, đành phải đi bộ qua.

Hai người che chung một cây dù, đạp lên lớp lá rụng thật dày trong rừng,

không nhanh không chậm mà bước đi. Nếu không có hai đội phủ binh mặc khôi giáp đi theo đằng sau, thì rất giống như đi tản bộ.

Sương mù trong rừng đã dần dần tản ra, ánh nắng mặt trời tùng chùm xuyên qua cánh rừng. Tiêu Tụng một thân thường phục màu tím đen, đĩnh bạt tuấn lẫng, Nhiễm Nhan cũng một thân áo lụa màu tím đen, thoát tha nhàn nhã, trong rừng phong lá đỏ, bên dưới cây dù giấy màu vàng nhạt, bóng dáng hai người tựa như một bức họa.

Xuyên qua khu rừng phong trải một nửa sườn núi, đi thêm chừng hai khắc mới thấy cái miếu hoang kia.

"Nơi này sao lại có miếu?" Nhiễm Nhan nhìn bốn phía chung quanh, trừ bỏ thủ vệ của quan phủ, không thấy bất luận thôn trang hay nông hộ gì, nhìn cái miếu này cũng không quá hoang phế, sao lại xây ở đây?

Tiêu Tụng xếp dù lại, nói: "Cách nơi này không đến một dặm, vốn có cả tộc Lâm thị hơn 20 hộ, sau này dòng chính Lâm thị có người thành đạt đi mua đất, 20 năm trước đưa cả tộc dời đi rồi."

Tòa miếu này chỉ có chính điện, cùng với hai gian trắc điện trái phải, bốn phía ngoại trừ rừng núi, không còn kiến trúc gì nữa. Nhiễm Nhan bước vào chính điện, phát hiện bên trong lại vô cùng sạch sẽ, kỹ, đệm hương bồ mọi thứ đều đầy đủ, cả trong góc cũng không có quá nhiều bụi đất. Chỉ là chính điện rất nhỏ hẹp, một pho tượng Quan Công đứng sừng sững gần vách tường đối diện với cửa chính, có chiều cao xấp xỉ Tiêu Tụng.

Hoa văn màu đắp trên thân tượng đã bong gân hết, tay phải giơ trên không, trong tay nắm một cây gậy gỗ, phần lưỡi dao phía trên đã mêt đi.

"Nghĩ chắc hung thủ rất thích sạch sẽ." Hiện trường này cho Nhiễm Nhan một cảm giác, hung thủ không chỉ thích sạch sẽ, thậm chí đã tới trình độ bị bệnh sạch sẽ.

Toàn bộ nơi này cũng không giống như là vì loại bỏ chứng cứ mới dọn dẹp tức thời, mà là luôn sạch như vậy, thậm chí còn có hơi người. Đây là một loại cảm giác khá vi diệu, đại đa số người đều có thể cảm giác được, nhà có người sinh sống và nhà không có ai, mặc dù đều được quét tước rất sạch sẽ, cũng có khác biệt rất nhỏ.

Nhiễm Nhan đầu tiên là đơn giản mà nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt nàng dừng lại ở trên cái lư hương ba chân khói mắt trên bàn.

"Tro hương trong dạ dày của thi thể thứ ba có phải là lấy từ trong cái lư hương này hay không đây?" Nhiễm Nhan lầm bẩm nói,

Tiêu Tụng khoanh tay đứng bên kỷ nhìn nàng, khóe mắt hàm chứa ý cười, tiếp lời nói: "Bên trong có thể đã từng đựng tro hương, nhưng hình như rất ít được sử dụng."

Nhiễm Nhan mở nắp lư hương ra, bốc một nhúm tro hương bên trong ra, đặt ở chót mũi ngửi thử, sắc mặt hơi đổi, nói: "Cái này có khác thường." "Lưu Thanh Tùng nói là mị hương, một loại thối tình hương." Tiêu Tụng nói.

Hai người đang nói chuyện, ánh sáng ở cửa tối sầm lại, là Tịnh Huệ tới. "Nam mô A di đà phật." Tịnh Huệ chấp tay trước ngực, hướng Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan hành lễ, "Không biết Án Sát Sử gọi bần ni tới có chuyện gì?"

Tiêu Tụng hơi gật đầu nói: "Sư thái không cần đa lễ, bần quan có chút chuyện về Tịnh Viên sư thái muốn thỉnh giáo."

Từ lúc Tịnh Huệ tiến vào trong, Nhiễm Nhan liền để ý phản ứng của nàng ta, gương mặt kia ôn hòa bình đạm, không có chút sơ hở nào, thoát nhìn chính là một nữ ni không hỏi đến hòng trân thế tục.

"Bần ni biết gì sẽ nói hết." Tịnh Huệ nói.

"Tiêu lang quân, ta muốn cùng Tịnh Huệ sư thái nói riêng mấy câu, không biết..." Nhiễm Nhan bỗng nhiên xen ngang đối thoại của hai người, ánh mắt trầm tĩnh nhìn thẳng Tiêu Tụng.

Trong lòng Tiêu Tụng có chút chần chờ, hắn vẫn luôn hoài nghi Tịnh Huệ chính là hung thủ, sao có thể đơn độc để nàng ta và Nhiễm Nhan với nhau? Nhưng tâm niệm vừa chuyển, đã có chút minh bạch ý tứ của Nhiễm Nhan, nhìn về phía Tịnh Huệ, trong mắt tựa hồ còn lưu lại chút ý cười ôn nhu đối với Nhiễm Nhan, còn có ý để Tịnh Huệ nhìn thấy rõ ràng, "Thỉnh sư thái chiết có nhiều hơn."

Sau khi Tiêu Tụng rời đi, Nhiễm Nhan ra vẻ co quắp mà túm túm óng tay áo, tận lực làm bộ nhu tình hơn một chút, "Chuyện này nói ra thì có chút khó mở miệng, thỉnh sư thái chớ trách..."

Tịnh Huệ nhớ tới biểu tình vừa rồi của Tiêu Tụng, lại thấy bộ dáng này của Nhiễm Nhan, tự cho là minh bạch quan hệ giữa bọn họ, bèn nói: "Nhiễm thí chủ có việc thỉnh giảng."

Nhiễm Nhan nhanh chóng tổ chức lại ngôn ngữ, nói: "Ngài ở Ânh Mai am nhiều năm, hẳn là có biết chuyện về Hoài Ân đại sư đi?"

Trong lòng Tịnh Huệ cả kinh, không nghĩ tới Nhiễm Nhan lại nhắc tới Hoài Ân, trong lòng không khỏi nhắc lên, trên mặt lại rất nhanh khôi phục như thường, ôn định thanh âm rồi nói: "Bần ni cùng Hoài Ân đại sư khi còn tục gia cũng từng quen biết, bất quá sau khi hắn xuất gia thì luôn ru rú trong nhà, không thi thường xuyên vân du, bần ni chỉ biết rất ít."

Lời này của nàng ta, rõ ràng có chứa ý tứ giải vây cho Hoài Ân, Nhiễm Nhan đề tài vừa chuyển, lại chưa hỏi đến vụ án, "Ngài có lẽ đã nghe nói qua, ta và Lục nương Tề gia giao tình cũng không tệ lắm, nàng chung tình

với Hoài Ân đại sư, nên nhờ ta lại đây hỏi thăm..."

Trước đó Nhiễm Nhan từng nghe nói qua, Tề Lục nương ngẫu nhiên sẽ đặc biệt tới tìm Hoài Ân, nói vậy chuyện này không thể gạt được Tịnh Huệ, mà Tề Lục nương năm nay cũng đã 17 tuổi, lại chưa từng định phu quân, đây không thể nghi ngờ càng làm gia tăng độ tin cậy cho lời vừa rồi của Nhiễm Nhan. Người quen biết Tề gia đều biết, bọn họ coi Tề Lục nương như trăng trên trời, tương lai phải hứa cho quyền quý nhà cao cửa rộng nào đó, hạng người tầm thường sao có thể lọt vào mắt họ?

Nhiễm Nhan để ý, nàng vừa nói ra lời này, tay vê Phật châu của Tịnh Huệ hơi run lên một chút, gân xanh trên trán hơi nổi lên, tuy chỉ là biến hóa rất nhỏ, nhưng đã làm biếu tình ôn hòa của nàng ta trở nên đông cứng, "Hoài Ân đại sư chính là cao tăng đặc đạo, chỉ sợ vô vọng hoàn tục."

"Phải không...ta trở về thật là phải đi một chuyến khuyên nhủ nàng, không chỉ có như thế, mấy ngày trước ta nghe Lưu Thủ Sử nói, ở miếu hoang này tìm được một bộ nam trang dính máu, nghe nói Hoài Ân đại sư từng đi té bái mẫu thân của Huyền Không, chỉ sợ...aizz, nếu đúng là như thế, thế đạo này thật đúng là làm người lạnh lòng." Nhiễm Nhan vừa nói, vừa như lơ đãng mà quan sát Tịnh Huệ, thấy nàng sắp mắt kiểm soát, cho nên định hạ đòn sát thủ, vừa mới chuẩn bị há miệng, tiếng chuông vang từ chùa Văn Tòng đã truyền đến.

Từng tiếng từng tiếng lộ rõ bi thương.

Lắc cắc! Phật châu trong tay Tịnh Huệ rơi đầy đất, nàng ta ngơ ngẩn nhìn Phật châu này lên trên nền đá xanh, sau một lúc lâu cũng không phục hồi lại tinh thần.

Nhiễm Nhan vẫn không quay rày, chỉ lặng lẽ nhìn nàng.

Rất nhanh liền có tiếng vó ngựa truyền đến, bên ngoài một thanh âm lanh lót nói: "Án Sát Sử, Hoài Ân đại sư viên tịch"

Trong lòng Nhiễm Nhan nhảy lên, chẳng lẽ là tự sát? Hay là bẫy rập để dẫn Tịnh Huệ mắc mưu?

"Bần ni còn có việc, cáo từ." Tịnh Huệ đứng phắc dậy, trên mặt đã không còn vẻ bình thản như khi tới đây nữa. Nàng ta nỗ lực kìm né, đáng tiếc ánh mắt hiện tại của nàng lại thành thật lộ ra vẻ hoảng loạn.

Tiêu Tụng vội vàng gõ gõ khung cửa, không đợi Nhiễm Nhan trả lời liền vọt vào, nôn nóng nói: "Thập Thất Nương, chúng ta mau trở về, Hoài Ân đại sư viên tịch"

Dứt lời, quay đầu lại phân phó phủ binh đưa Tịnh Huệ trở về, hắn qua loa tạ lỗi xong, liền kéo Nhiễm Nhan ra ngoài.

Nhiễm Nhan chưa từng lên tiếng, với hiểu biết của nàng về Tiêu Tụng mấy ngày nay, đừng nói Hoài Ân chết, dù có là hoàng đế chết sợ hắn cũng sẽ

không có nửa phần sôt ruột, nhưng nhìn hắn vậy mà đến mồ hôi trên trán cũng đã túa ra, tâm than, kỹ thuật diễn này thật sự đã lên đến mức tuyệt hảo. Nhiễm Nhan nào biết, mồ hôi trên trán của Tiêu Tụng là do mới vừa rồi nàng cùng Tịnh Huệ đơn độc ở bên trong, hắn bất giác lo lắng mà ra.

Ra cửa điện, Tiêu Tụng xoay người lên ngựa, duỗi tay nói: "Lên ngựa đi." Nhiễm Nhan lạnh lùng trùng mặt nhìn hắn, nghĩ đến Tịnh Huệ phía sau, vẫn yên lặng mà giơ tay trái không bị thương ra. Thân mình bỗng nhẹ hăng, cả người được kéo lên ngựa rất nhẹ nhàng.

Nàng ngồi nghiêng, đôi tay Tiêu Tụng nắm lấy cương ngựa, động tác này tựa như đem nàng ôm vào trong ngực.

Nhiễm Nhan đen mặt, thanh âm bình bình nói: "Đã có ngựa, ngươi mới rồi còn để ta cuộc bô?"

Đi bộ mới có thể bên nhau dài hơn, cười ngựa tuy rằng thân mật hơn một chút, nhưng chung quy thời gian ngắn a, Tiêu Tụng thật sự đã suy xét rất lâu, mới gian nan đưa ra cái lựa chọn này.

"..."Tiêu Tụng ngượng ngùng cười, "Ngươi quả nhiên cùng nương tử khác bất đồng."

Lúc này, mặc kệ có thích đối phương hay không, nương tử bình thường nhiều ít sẽ có chút ngượng ngùng đi, Nhiễm Nhan lại đi nghĩ đến chuyện này.

"Chuyện Hoài Ân là kế dụ địch của ngươi?" Nhiễm Nhan bất mãn hắn tránh nặng tim nhẹ.

Tiêu Tụng cảm giác người phía trước rất nhanh sẽ bạo phát, vội vàng nói: "Việc này ta không biết." Dứt lời rũ mắt, liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy nàng không tin, lại bổ sung một câu, "Thật mà."

"Ai biết được ngươi thật thật giả giả." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Tiêu Tụng giật mình, phát hiện ánh tượng về mình ở trong lòng Nhiễm Nhan hình như rất kém cỏi, có vẻ cũng không tốt hơn so với Tang Tùy Viễn bao nhiêu, lập tức cảm thấy, nhất định phải tận hết sức lực mà cứu vãn, nếu không ở sau lưng nàng có nỗ lực bao nhiêu cũng không đủ, "Con người của ta không tin quý thần, cho nên cũng sẽ không thè thốt với ngươi, nhưng có câu nói gọi là lâu ngày sẽ thấy chân tình."

Nhiễm Nhan đang xốc nảy trên ngựa, sưng sốt một chút, cúi đầu tỉ mỉ mà phân tích những lời này.

Nhiễm Nhan trầm mặc, làm cho Tiêu Tụng lòng luôn luôn bình tĩnh cũng thấy bất ổn, thẳng đến khi hắn sắp nhịn không nổi, thanh âm bình tĩnh mang theo nhàn nhạt lạnh lùng của nàng mới chậm rãi cất lên: "Nghe thấy...giống

như có vài phần chân thành."

Tiêu Tụng nuốt trớ về những lời định nói, chỉ nói: "Ngươi có thể nhận ra là tốt rồi."

Tiếng vó ngựa lộc cộc, tới khu đất bằng, Tiêu Tụng liền tăng tốc độ, phi như gió xuyên qua rừng phong thấp bé, cuốn lên mấy phiến lá rụng.

Tiếng chuông trong chùa Vân Tòng kéo dài một hồi, rồi nhanh chóng truyền ra tiếng tụng kinh Đại Bi Chú.

Chương 131: Tô Phục vs Tiêu Tụng

Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan xuống ngựa ở cổng chùa, Dư Bác Hạo đã dẫn người chờ ở cửa đại điện, thấy thân ảnh hai người ở xa xa, bước nhanh ra đón, "Án Sát Sử, Hoài Ân đại sư viên tịch."

"Buổi sáng không phải là còn rất tốt sao, sao bỗng dung viên tịch?" Tiêu Tụng vừa đi vào trong điện, vừa hỏi.

Nhiễm Nhan cũng nhìn về phía Dư Bác Hạo.

Dư Bác Hạo dựa sát vào Tiêu Tụng, nói nhỏ vài câu. Nhiễm Nhan không nghe thấy, nhưng nếu phải nói nhỏ, như vậy Hoài Ân chết khẳng định là có ân tình khác, còn chuyện chết thật hay là chết giả, thì không biết được rồi.

Mọi người cùng nhau đi vào chính điện, hơn trăm vị hòa thượng mặc truy y khoang chân ngồi trên đệm hương bồ, trong miệng tụng Đại Bi Chú, toàn bộ đại điện đều vang vọng tiếng tụng kinh, ở vị trí chính giữa nơi bọn họ ngồi vây quanh, Hoài Ân một thân áo cà sao màu đỏ mới tinh, hàng chân mày thon dài nghiêng nghiêng, mắt phượng khép kín, lông mi dài như lông vũ rợp thành cái bóng dưới mắt, mặt không có chút huyết sắc, đôi môi vốn hồng nhuận biến thành màu hoa hạnh nhàn nhạt, cổ thon dài, nơi cổ áo hơi lộ ra trung y trắng tinh bên trong, giống làn da như ngọc của hắn, sạch sẽ xinh đẹp không tả nổi.

Làm pháp y nhiều năm, Nhiễm Nhan chưa từng gặp qua thi thể nào xinh đẹp như thế, tựa như một bức tượng nghệ thuật hoàn mỹ, nhìn bộ dáng hiện tại của hắn, làm nàng không đành lòng tưởng tượng đến lúc thi biến.

Nhiễm Nhan cầm lòng không đậu mà muốn tới gần quan sát, lại bị Tiêu Tụng giữ chặt, hạ giọng ở bên tai nàng nói: "Trước tiên ngồi một lát đã." Nhiễm Nhan gật gật đầu, tìm cái đệm hương bồ trống rồi khoanh chân ngồi xuống.

Tiêu Tụng cũng tìm một chỗ, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe thấy, nói với Nhiễm Nhan: "Hoài Ân đại sư tự nguyện làm mồi nhử."

Quả nhiên, Nhiễm Nhan nhớ tới lần đầu khi nhìn thấy Hoài Ân, đôi mắt phượng kia của hắn mang vẻ đậm đặc trần thế, lúc này biết được tin hắn chỉ là làm mồi nhử, trong lòng nguôi ngoai đi nhiều.

Ngồi ở trong điện chừng một khắc, Nhiễm Nhan nghe kinh văn nghe đến mơ màng sắp ngủ, không khỏi kéo tay áo Tiêu Tụng, thấp giọng nói:

"Kinh văn này còn phải niệm bao nhiêu lần"

"Phải làm bảy ngày pháp sự, ước chừng mỗi ngày phải niệm một ngàn lần đi." Tiêu Tụng nói.

Tăng nhân sau khi viễn tịch, trong 12 canh giờ thân thể không được di chuyển, chờ làm xong bảy ngày pháp sự, mới tiến hành hỏa táng.

Tịnh Huệ nhất định sẽ đến, Nhiễm Nhan mặc kệ là từ lý trí phân tích, hay là cảm giác từ đáy lòng, nữ ni vì yêu mà tâm lý vẫn vẹo kia, sau khi nghe tin Hoài Ân chết, chỉ sợ là sẽ phát điên đi.

Phát điên...Nhiễm Nhan trong lòng bỗng dung cả kinh, quay đầu nói với Tiêu Tụng: "Tịnh Huệ rất có thể sẽ làm hại Huyền Không!"

Tiêu Tụng nhíu mày, lập tức đứng dậy đi ra khỏi đại điện, sai người đi thông báo canh phòng kỹ Ánh Mai am, chú ý chặt chẽ hành tung của Tịnh Huệ.

"Ta đưa ngươi trở về đi." Tiêu Tụng nhìn ra đáy lòng nàng bất an, liền nói. Kỳ thật dùng cái chết của Hoài Ân để kích thích Tịnh Huệ, cũng không phải là biện pháp quá sáng suốt, nếu không phải bị chuyện này chặn ngang, Tịnh Huệ hiện tại chỉ sợ đã bị Nhiễm Nhan kích thích mà lộ ra dấu vết, Nhiễm Nhan trong lòng thầm mắng, cũng không biết là ai nghĩ ra cái chủ ý ngốc nghếch này.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan sóng vai ra khỏi chùa Vân Tòng, gấp ngay Lưu Thanh Tùng tác giả của cái chủ ý ngu ngốc kia.

"Núi này có không ít thảo dược..." Lưu Thanh Tùng vui vẻ nhào tới, nghênh đón ngay ánh mắt lạnh lùng của Tiêu Tụng, "Ta cảm thấy Lưu Thủ Sử là người ôn trọng như vậy, hắn là không đến mức nghĩ ra cái chủ ý ngu ngốc này."

Lưu Thanh Tùng vô thức mà xoa eo, tự tin nói: "Đây tuyệt đối là liều thuốc mạnh nhất...máu chót là, lão thái thái lại gởi thư thúc giục..." thanh âm Lưu Thanh Tùng dần dần yếu xuống, nhanh chóng liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, ho khan hai tiếng lại nói: "Lão thái thái hỏi ngươi khi nào đem cháu dâu cưới về."

Lời này vừa nói ra, xung quanh tức khắc an tĩnh, cả phủ binh gác cổng chùa cũng cảm giác được sát khí trên người Tiêu Tụng, đều vội vàng nín thở hết. Tiêu Tụng cảm thấy hiện tại không phải thời điểm xử trí Lưu Thanh Tùng, có chút vô thô mà muốn giải thích một chút, rồi lại không biết phải bắt đầu từ đâu, "Thập Thất Nương..."

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nhìn hắn một cái, vô hỉ vô nộ, tiếp tục bước đi.

"Lưu Thanh Tùng, về sau ngươi đi hầu hạ lão thái thái đi." Tiêu Tụng bực bội ném xuống những lời này, nâng bước đuổi theo Nhiễm Nhan.

Lưu Thanh Tùng cười hì hì công cái hòm thuốc lớn, bám theo, "Có thể thấy

Cửu Lang thất thố, tiểu nhân nguyễn ý hẫu hạ lão thái thái cả đời. Bất quá, Cửu Lang, ngươi hiện tại càng ngày càng có phong tư của Phòng tướng! ha ha."

Thùa tướng Phòng Huyền Linh, có tiếng sơ vợ. Vô luận là lúc suy nghĩ chuyện quân quốc đại kế hay là chính vụ hằng ngày, Phòng Huyền Linh đều thần cõi diệu toán mưu trí chồng chất. Chỉ là nhân vật oai phong một cõi như vậy, lại bó tay không có cách nào với phu nhân nhà mình, sơ nàng như sơ cọp.

Bất quá sơ vợ cũng không chỉ có mình Phòng Huyền Linh, ở thành Trường An, phu nhân bùn hăn, lôi hết ra phỏng chừng có thể đứng đầy hết đường Chu Tước, 24 công thần của Lăng Yên Các có một nửa là sơ vợ, mấy phu nhân đó của bọn họ, cả Hoàng Thượng cũng cảm thấy đau đầu, chẳng qua chuyện của Phòng Huyền Linh lại nháo đến rùm beng.

Nghe nói có một ngày sau khi bãi triều, mọi người đều đã tản đi, chỉ còn Phòng Huyền Linh kia vẫn đứng yên bất động, Thái Tông thấy kỳ quái, mới hỏi lão Phòng, ngươi đây là sao hả? Phòng Huyền Linh quỳ thích xuống nói: Bệ hạ, ngài phải làm chủ cho lão thần a, lão thần bị phu nhân đánh, phu nhân không cho ta về nhà. Bệ hạ cầu ngài ban khẩu dụ, để phu nhân chấp thuận cho ta về nhà đi, bằng không lão thần vô pháp sống, lão thần này liền chết ở trước mặt ngài.

Thái Tông thật sự hạ chỉ cho Phòng Huyền Linh về nhà, xong việc ước chừng cũng thấy trong lòng không thoải mái, nghĩ thầm Thùa tướng của Đại Đường ta, sao lại sợ lão bà? vì thế liền chọn ra vài cung nữ có tư sắc xuất chúng ban cho Phòng Huyền Linh.

Chân trước thánh chỉ vừa mới hạ, chân sau chưa quá hai cái canh giờ, Lư thị liền dẫn mấy cung nữ này giết đến cửa cung.

Thái Tông cũng thận quá thành giận, ban một chén "độc dược", nói hoặc là chết, hoặc là liền ngoan ngoãn quay về đem mấy cung nữ này nâng thành thiếp thất. Lư thị lập tức bung "độc dược" lên uống một hơi cạn sạch.

May mắn Thái Tông có dự kiến trước, dùng dấm thay độc dược, nếu không thật sự sẽ chết người, Phòng Huyền Linh mà tìm tới, hắn lấy cái gì đèn? Dù vậy vẫn bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh, trong lòng không khỏi may mắn, may mắn Quan Âm Tì (Trưởng Tôn hoàng hậu) nhà ta ôn nhu hiền thực.

Câu chuyện này, trở thành chuyện cười lúc trà dư tửu hậu của bá tánh thành Trường An.

Tiêu Tụng đương nhiên biết Lưu Thanh Tùng đây là bắt ép hắn, nhàn nhạt tiếp một câu, "Lời lão thái thái nói thì chưa biết sắp tới như thế nào, nhưng ngươi nếu là vì bà ấy cho ngươi cái gì, mới dám bắt ép ta, vậy ngươi tốt nhất nên tự cầu nhiều phúc."

Lưu Thanh Tùng lảo đảo một cái, tâm tình mới vừa rồi đắc ý đến bay lên mây, đột ngột ngã mạnh xuống mặt đất, nhắc mới nhớ, hắn làm sao có thể không biết tính tình lão thái thái, vừa rồi cũng là nhất thời thấy Tiêu Tụng thất thố, trong lòng kinh ngạc lại tò mò, mới có thể quên mất món nợ này. Nghĩ xong rồi, Lưu Thanh Tùng vội vàng hô to với bóng lưng của Tiêu Tụng, "Cửu Lang, ta nói giỡn thôi, thật mà."

Tiêu Tụng chỉ cho hắn một cái ót, vội vã đuổi theo Nhiễm Nhan, cùng nàng đi lên núi.

"Rõ ràng chính là Phòng Huyền Linh thứ hai!" Lưu Thanh Tùng bĩu môi, bắt đầu cân nhắc làm sao để lung lạc Nhiễm Nhan một chút.

Trong Ánh Mai am, Nhiễm Nhan còn chưa vào tới trong viện, đã nghe thấy tiếng Huyền Không oa oa khóc lớn trung khí mười phần, cùng với tiếng rống tức muôn hộc máu của Văn Lực. Quả tim đang treo lên, không khỏi nhẹ nhàng thả xuống.

"Nếu không có việc gì, ta đây về chùa Vân Tòng trước." Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan căn bản không chú ý tới sự tồn tại của hắn, không khỏi có chút buồn bực, trong giọng nói biểu hiện nội tâm bất mãn rất rõ ràng.

Nhiễm Nhan khụng lại, quay người lại nhìn hắn, hơi nhíu mày nói: "Tôi cũng là chính ngươi muôn tới, đi vẫn là chính ngươi muôn đi, sao lại bức bộ với ta?"

Tiêu Tụng chán nản, hừ một tiếng, muốn phất tay áo bỏ đi, lại không biết làm sao mà hai chân giống như mọc rẽ cứ đứng tại chỗ, đành phải hất mặt qua chỗ khác.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dáng giận dỗi của hắn, trong lòng cảm thấy buồn cười, cũng cảm giác bộ dạng Tiêu Tụng như vậy so với lúc khí thế bức nhân ngày thường lại chân thật hơn nhiều, "Nếu không đi, vậy vào nhà uống ly trà đi." Tức giận cùng bất mãn trong lòng Tiêu Tụng tức khắc được vuốt phẳng một chút.

Hắn vốn dĩ hôm nay cố ý ở trước mặt Nhiễm Nhan không che lấp cảm xúc của mình, muốn cứu vãn ân tượng của Nhiễm Nhan đối với hắn, chỉ là bây giờ lại cảm thấy, ở chung với nhau như vậy có vẻ nhẹ nhàng hơn, cũng dễ dàng tiếp cận nàng hơn.

Muốn sinh khí liền sinh khí, muốn cười liền cười, hắn đã lâu chưa thử qua cùng người khác ở chung như vậy.

Vừa bước vào trong viện, thấy tình trạng bên trong quả thực gà bay chó sủa.

Vân Lục tóm đằng sau cổ áo Huyền Không, Hình Nương và Tiêu Mẫn đang lôi kéo Vân Lục, bốn người lăn trên mặt đất, làm cho đồng thảo dược cũng trở thành một mảnh hỗn độn.

Tiêu Tụng hiển nhiên cũng là bị hình ảnh trước mắt chấn trụ, rồi chuyển qua hứng thú dạt dào mà quan sát.

"Dừng tay!" thanh âm nghiêm nghị của Nhiễm Nhan vừa phát ra, tiếng khóc, tiếng thét chói tai, tiếng khuyên can đột nhiên im bặt.

Ca Lam cũng từ trong phòng bếp chạy ra.

Bốn người đang dính chùm ngơ ngác nhìn Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng trong chốc lát, rồi vội vàng tách ra đứng lên.

Hình Nương mặt già đỏ lên, ho khan vài tiếng, nhanh chóng sửa chữa lại y phục tóc tai, nhắc chân chuẩn bị đi vào phòng bếp.

"Hình Nương, chuyện gì đây?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Chuyện này...lão nô chỉ khuyên can, vô ý bị kéo vào, phát sinh chuyện gì, lão nô cũng không biết." Hình Nương luôn coi trọng lễ nghi, hiện tại còn đặc biệt bị Tiêu Tụng một người ngoài nhìn thấy, mặt mũi lần này coi như mất sạch sẽ.

Trong viện yên lặng mấy tức, cửa nhà kè kèo kẹt một tiếng mở ra, Tô Phục một thân trung y màu trắng cúi đầu từ trong cánh cửa lùn hơn thân người hắn rất nhiều bước ra, tóc đen xõa đằng sau tuấn nhan, sau khi đứng yên ở dưới hành lang, người mắt lén liền thấy Nhiễm Nhan đang đứng bên cạnh Tiêu Tụng.

Lập tức, sát khí hai bên tràn ra, đây là một loại phản xạ ăn ý giữa hai kẻ thù không đội trời chung.

Nhiễm Nhan tức khắc cảm thấy xong rồi, theo lý thuyết Tô Phục bị trọng thương như vậy, nói ít cũng phải hôn mê hai ba ngày, nàng trăm lần không nghĩ tới hắn cư nhiên sẽ tỉnh lại lúc này.

Nếu Tiêu Tụng không nhìn thấy Tô Phục, hắn có lẽ coi như không tồn tại, nhưng một khi đối mặt, chỉ sợ cũng là cục diện không chết không ngừng. Dưới tình hình lực lượng cách quá xa như lúc này, người chết là ai, vừa nhìn biết ngay.

Sát khí tràn lan, Huyền Không cả tiếng khụt khịt cũng không dám phát ra, liều mạng mà nép vào người Vân Lục, dáng vẻ như hận không thể biến Vân Lục thành lùm cây, để cho nàng ta có thể chui vào tị nạn.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu xoa xoa huyết Thái Dương, quyết định lại cầu Tiêu Tụng một lần, "Tiêu lang quân, lần này..."

"Không cần phải nói, ta đã nói chuyện này cũng chỉ có lần này thôi, ta thoát nhìn giống người không nguyên tắc như vậy sao?" ánh mắt sắc bén của Tiêu Tụng, không chút lưu tình mà nhìn chằm chằm Tô Phục.

Mà Tô Phục cũng không nhường một tấc, ánh mắt trầm lanh u ám kia,
mang theo khí thế ngọc nát đá tan.

Này hai người gặp mặt, lại không bình thản như khi Tiêu Tụng cùng Tang
Thần gặp mặt. Không khí chạm vào là nổ ngay, lòng bàn tay Nhiễm Nhan
có chút đốt mồ hôi.

*Lời editor: xong rồi! máu hủ của lão trào hé ra lỗ tai lỗ mũi rồi, muốn
chèo ghe Tiêu Tiêu công Tô Tô thụ qua!!!! kịch bản ngược luyến tàn tâm
vừa dữ dội vừa nóng bỏng...*

*phúc hắc ôn nhu tuấn mỹ cao phú soái hình bộ cường công x lạnh lẽo cô
độc đẹp lòi mắt được sư sát thủ cường thụ, lxl, HE nhaaa *ực ực! Nam
chính là của nam phụ A Nhan là của Lão lah!*

Chương 132: Hỏa táng

Cánh tay Tô Phục hơi động, một lưỡi đoản đao từ trong tay áo tuột xuống lòng bàn tay. Hắn mấy năm nay sống ở nơi đâu sóng ngọn gió, nếu không có dao kiếm đặt ở bên người, căn bản ngủ không được.

Giăng co thật lâu, sát khí trên người Tiêu Tụng bỗng nhiên tiêu tán, cút người ở bên tai Nhiễm Nhan nói: "Bất quá, nếu Thập Thát Nương đã muốn câu, ta có thể không có nguyên tắc, chỉ là..."

Khóe môi Tiêu Tụng hơi cong lên, liếc mắt nhìn Tô Phục một cái, vẫn không nói hết, xoay người bước ra khỏi viện.

Chỉ là cái gì? Nhiễm Nhan quay lại nhìn cánh cửa đong đưa, có chút xuất thần.

Tô Phục lặng lẽ thu lại đoản đao, chống lên vách tường, nói với Nhiễm Nhan: "Đa tạ."

Nhiễm Nhan thu hồi tinh thần, đi lên hành lang, duỗi tay nắm lấy cổ tay Tô Phục, xem xét mạch đập, "Cuối cùng cũng thoát ly nguy hiểm."

Hai người quỳ ngồi ở hành lang, người trong viện bị sát khí mới vừa rời hù sơ, yên lặng mà rút lui đi làm chuyện của mình.

"Về sau có tính toán gì không?" Nhiễm Nhan quay đầu nhìn sườn mặt tuấn dật hơi tái nhợt của hắn.

"Chuẩn bị đem thi cốt mẫu thân mang về quê nàng." Tô Phục nhìn khuôn mặt nghiêng của Nhiễm Nhan, dấu xuống cảm xúc khác thường dâng lên trong lòng mình.

Đối với Tô Phục mà nói, lưu tại Đại Đường có nghĩa là chỉ có thể trốn đông trốn tây qua ngày, đặc biệt là Tiêu Tụng kẻ thù không đội trời chung kia đã biết được thân phận và diện mạo của hắn, nếu muốn tóm hắn, thì dễ hơn gấp trăm lần so với trước kia. Tiêu Tụng chưa bao giờ làm chuyện vô nghĩa, cho nên mới dễ dàng chịu bán một cái ân tình cho Nhiễm Nhan như vậy.

"Thương thế của ngươi cần tĩnh tâm điều dưỡng, tìm một địa phương ẩn cư, đối với ngươi mà nói là một chuyện tốt." Nhiễm Nhan nói đúng trọng tâm. Tô Phục hơi gật đầu, đứng dậy vào trong phòng, "Cảm ơn, thiếu ngươi ân tình này, Tô Phục kiếp sau trả lại."

Đời này, những người cùng hắn dính dáng hơn phân nửa đều sẽ không có kết cục gì tốt.

Nhiễm Nhan một mình ngồi ở trên hành lang, nhìn cả viện tử hồn đ potrà, qua mấy giây, thanh âm Tô Phục lại vang lên, "Ngươi biết rõ ta là một người đầy người thị phi, vì sao còn muốn cứu ta?"

Nhiễm Nhan ngẩng đầu lên, cười nói: "Vậy khi ngươi tới tìm ta, vì cái gì lại cảm thấy ta sẽ cứu ngươi?"

Tô Phục cứng họng, đây thuần túy là một loại trực giác, Nhiễm Nhan và hắn giống nhau như vậy, bất đồng duy nhất chính là máu dính trên tay nàng đều là của người đã chết, mà hắn, chuyên môn thu hoạch tánh mạng người sống.

Sau bữa cơm chiều, Nhiễm Nhan nhận được thư Nhiễm phủ gởi, nói ngày mai sẽ đón nàng hồi phủ.

Tin tức này đối với Nhiễm Nhan mà nói tuyệt đối chỉ có kinh chó không có hổ, Văn Lực cùng Hình Nương cũng buồn vui đan xen, người duy nhất cao hứng chỉ có Ca Lam, bởi vì nàng muốn báo thù, chỉ có ở gần Cao thị, mới có thể thực thi kế hoạch trả thù nàng tính toán đã lâu.

Đánh giáp lá cà, khẳng định là vô cùng xuất sắc. Nhiễm Nhan đặc biệt ưa xem náo nhiệt kiểu này, bởi vậy cũng chỉ có thể đem tâm thái của bản thân điều chỉnh đến trạng thái bình thản nhất.

Màn đêm buông xuống, trên không trung cao xa, trăng sáng sao thưa, từ chùa Vân Tòng dưới chân núi truyền đến tiếng tụng kinh ầm ầm.

Thanh âm như vậy đối với Tịnh Huệ mà nói, chỉ sợ không những không thể tĩnh tâm, ngược lại giống như ma chú.

Nhiễm Nhan thở dài, nằm trên giường, chậm rãi nhắm mắt lại.

Ngày kế rạng sáng, trời còn chưa sáng, trong viện liền phát sinh một trận rối loạn nhỏ nhoi, Nhiễm Nhan lắng nghe xong trong chốc lát, không nghe ra manh mối gì, liền lên tiếng: "Hình Nương, phát sinh chuyện gì vậy?"

Ngung vài giây, trên hành lang mới vang lên tiếng bước chân vội vàng, Hình Nương vén màn tiến vào, "Nương tử, là vị lang quân ngoài cửa kia không thấy nữa, chỉ chừa lại một phong thơ."

"Ừ." Tô Phục sẽ rời đi cũng là trong dự kiến của Nhiễm Nhan, nàng ôm chăn ngồi dậy, chỉ là không biết vì sao trong lòng lại có chút cô đơn. Duỗi tay tiếp nhận thư, sau khi mở ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, chữ viết giống như con người hắn kia, lộ ra một cỗ lạnh lẽo, đầu bút lông sắc bén.

Đêm nay từ biệt, không hẹn tái kiến, chó quên nhau.

Lạc khoản là: *Tử Kỷ*.

Chút buồn ngủ còn sót lại của Nhiễm Nhan trong phút chốc biến mất hầu như không còn, trong đầu hiện ra hình ảnh hắn đứng dưới ánh trăng, nụ

cười mỉm tuyệt sắc khuynh thành.

Đây là cảm giác gì đây?

"Nương tử..." Hình Nương thấy bộ dáng nàng ngần ngơ, không khỏi lo lắng.

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Không có việc gì, người đi ra ngoài trước đi, ta muốn ngủ tiếp một chút."

Hình Nương nhìn nàng nằm trở về, liền lui ra ngoài, khép cửa lại.

Nhiễm Nhan duỗi tay cầm trướng tiêu bên giường lên, rút ra đoán kiếm bên trong, hàn quang chiếu trên mặt nàng, nàng không tự giác mà nheo mắt lại. Thẳng đến khi nắng sớm xuyên qua cánh cửa sổ đang đóng chiếu vào phòng, nàng mới thu hồi binh khí, nằm một lát, rồi gọi Văn Lục tiến vào hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Ăn sáng xong, Nhiễm Nhan lười nhác mà ngồi ở dưới hành lang điêu túc theo cuốn sách Tô Phục cho nàng, sau khi thu công liền kéo ghê cong tới ngồi xem y thư, đối với vụ án nam nữ tư bôn rồi bị mưu sát này, Nhiễm Nhan đã mắt hứng thú, kế tiếp muôn lần lộn ra sao đều là chuyện của quan phủ.

Văn Lục bị phạt chép kinh thư, Ca Lam ở bên cạnh lại dạy Huyền Không dùng nhánh cây luyện chữ trên mặt đất.

Một ngày trước khi hồi Nhiễm phủ, Nhiễm Nhan ăn không ngồi rồi như vậy mà qua.

Sáng sớm ngày thứ hai, liền có phủ binh đi lên thông tri cho Nhiễm Nhan, buổi hỏa táng Hoài Ân đại sư được cử hành trước, diễn ra vào chính ngọ hôm nay.

Nhiễm Nhan cho rằng đây là biện pháp bức Tịnh Huệ lộ ra dấu vết, nàng sợ Tịnh Huệ phát cuồng sẽ hại Huyền Không, liền mang theo Huyền Không cùng mọi người đi xem lễ ở chùa Vân Tòng.

Ở trong mắt người nhà Phật, tử vong cũng không phải là chung kết, mà là một sự khởi đầu mới, đặc biệt là cao tăng có linh ngộ cao như Hoài Ân, tử vong chính là công đức viên mãn.

Tiến vào chùa Vân Tòng, cây khô tháp cổ, người người nghiêm túc. Nhiễm Nhan nghĩ, mấy hòa thượng này đến tột cùng có biết sự thực hay không đây?

Thời tiết nắng đẹp, trên khoảng đất trống đã dựng lên giàn hỏa thiêu, Hoài

Ân an tọa trên giàn, hòa thượng ngồi tụng kinh chung quanh, Tiêu Tụng và đám người Lưu Phẩm Nhượng đứng thăng ở bên ngoài.

Nhiễm Nhan cũng tìm một chỗ hẻo lánh mà đứng.

"Hoài Ân sư phụ vẫn đẹp như vậy." ánh mắt Huyền Không dừng trên mặt Hoài Ân, vẻ mặt tràn đầy hâm mộ, "Hắn nhất định là đức phật chuyển thế." "Ngươi nói cái gì vậy? Nếu nói nhìn đẹp mắt, Tiêu Thị lang cũng rất đẹp, chẳng lẽ cũng là đức phật chuyển thế." Văn Lục nhỏ giọng nói thầm.

"Không giống nhau." Huyền Không cãi lại.

Là không giống nhau, Hoài Ân trên người mang khí chất đoạn tuyệt hồng trần, cùng tất cả mọi người trên thế gian này bất đồng.

Mặt trời lên cao, tiếng chuông chùa ngân dài, kinh văn không ngừng, bốn phía đã đốt lên bồn lửa.

Nhiễm Nhan cẩn thận quan sát Hoài Ân, hắn đích xác không chết, nếu không tuyệt đối không thể sau khi chết hai ngày mà dung mạo như còn sống.

Tiếng chuông vang chín chín tám mươi mốt lần, tiếng tụng kinh vẫn không ngừng lại, ngược lại càng lúc càng nhanh. Mắt thấy đã sắp đến giữa trưa, Nhiễm Nhan có chút sốt ruột, nếu Tịnh Huệ không tới, chẳng lẽ thật sự phải thiêu Hoài Ân?

"Nối lửa." Lão hòa thượng đứng ở đằng trước, thanh âm khàn khàn nói.

Tiêu hòa thượng đứng bốn phía đã đốt đuốc lên, tiếng tụng kinh cao vút, cùng với thanh âm gỗ bang bang, làm lòng người khẩn trương đến cực điểm.

Lưu Thanh Tùng gắt gao nhăn mày, Tiêu Tụng cùng Lưu Phẩm Nhượng thì bình tĩnh đến làm người giận sôi, phảng phát như có thật sự đem thiêu Hoài Ân thì cũng không có gì quan ngại.

"Châm lửa." Lão tăng giương giọng nói.

Bốn cái hòa thượng nghe tiếng, đem cây đuốc tới gần đống lửa, phịch một tiếng, cây đuốc trong tay hòa thượng đứng ở góc phía nam rơi trên mặt đất, đang lúc Nhiễm Nhan tưởng Tịnh Huệ dùng công phu gì đánh rớt cây đuốc, hòa thượng kia lại ngã xuống trên mặt đất.

Nhiễm Nhan nhíu mày, ngay sau đó là hòa thượng thứ hai, thứ ba... không ngừng có hòa thượng ngã xuống.

Lưu Thanh Tùng vội vàng tiến lên bắt mạch, phát hiện bọn họ chỉ là hôn mê, mới thoảng nhẹ nhàng thở ra.

Chương 133: Âm mưu

"Sao lại thế này?" Lưu Phẩm Nhượng hỏi.

Lưu Thanh Tùng ngược lại phun ra một hơi, "Là trúng mê dược."

Mê dược là ai hạ, không cần nói cũng biết.

Phủ binh chung quanh cũng không ngừng có người ngã xuống, Tiêu Tụng chân cẳng mềm nhũn, dựa vào vách tường chậm rãi tuột xuống dưới.

Lưu Phẩm Nhượng đại kinh thắt sắc, "Án Sát Sứ, ngươi làm sao vậy?"

Vừa dứt lời cũng ngã ngồi trên mặt đất. Lưu Thanh Tùng lảo đảo mà nằm lên trên cái rương của mình, đám người Dư Bác Hạo cũng lần lượt ngã xuống.

Không đến một khắc, cả viện tử hơn trăm người tất cả đều bất tỉnh nhân sự, Nhiễm Nhan gắt gao che lại miệng Huyền Không, mới miễn cưỡng làm nàng ta không bị dọa khóc thành tiếng, vì không muốn gây chú ý, Nhiễm Nhan cũng ngã xuống.

Mặt trời đang lên cao, trong viện nhiều người sống như vậy, lại một mảnh yên tĩnh.

Giữa ban ngày, yên lặng đến nỗi làm đáy lòng mỗi người rét run.

Hồi lâu sau, có tiếng bước chân vang lên.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên cả người căng thẳng, bởi vì nàng không biết Lưu Phẩm Nhượng cùng Tiêu Tụng bọn họ có thật sự trúng mê dược hay không. Các nàng không có việc gì, đủ để chứng minh hung thủ hạ dược trong nước uống hoặc là đồ ăn, mà tên Lưu Thanh Tùng kia có thể phát hiện ra hay không thì không biết.

Nhiễm Nhan lặng lẽ giương mắt, thấy một nữ ni mặc truy y chậm rãi đi đến chỗ Hoài Ân, nàng nhìn gương mặt vẫn tuấn dật như cũ của hắn, đôi mắt vẫn luôn bình đạm ôn hòa đột nhiên mờ sương, "Ngu Lang, ngươi không nghĩ tới đi, cuối cùng lại là ta tới tiễn ngươi."

"A di đà Phật." Hoài Ân bỗng nhiên niệm ra một tiếng Phật hiệu.

Tịnh Huệ trừng lớn mắt, nước mắt từ trong hốc mắt đột nhiên chảy xuống, nàng yên lặng nhìn Hoài Ân, "Ngươi gạt ta."

"Ngươi hắn là minh bạch, ta tại sao sẽ chịu tổn thương đi gạt ngươi." Thanh

âm réo rắt của Hoài Ân nghe như tiếng trời, ngôn ngữ phun ra lại từng chữ từng chữ như lưỡi dao sắc bén, vô tình lạnh nhạt, "Ta cho rằng ngươi xuất gia thì đã chặt đứt trần duyên, nhưng hiện giờ xem ra, ngươi hận A Dụ đúng là hận đến thấu xương."

"Ta không phải là hận nàng thấu xương, mà là yêu ngươi thấu xương." Tịnh Huệ có lẽ là bị vẻ lạnh nhạt vô tình kia của Hoài Ân kích thích, vẻ bình tĩnh nguy trang trong khoảnh khắc sắp hỏng mắt, chẳng qua nháy mắt lại chuyển thành ý cười nhàn nhạt, ôn hòa khéo léo lại không mất vẻ ưu nhã, "Ngươi nếu biết trong lòng A Dụ vẫn luôn có ngươi, không biết ngươi sẽ có cảm tưởng như thế nào? Nếu ngươi biết, năm đó sau khi ngươi rời khỏi, A Dụ không ngủ không nghỉ mà tìm ngươi suốt ba tháng, ngươi sẽ có cảm tưởng thế nào? Nếu ngươi biết, năm ấy phu quân nàng chết bệnh, nàng bệnh nguy kịch vẫn ôm nữ nhi tập tành học đi đặc biệt đến Tô Châu tìm ngươi, ngươi có thể vẫn mang bộ dáng cao tăng khám phá hòng trần hay không?"

Tịnh Huệ mỗi lần hỏi một câu, sắc mặt Hoài Ân liền trắng thêm một phần, cuối cùng tay cầm Phật châu từ đàm tiếu diệp cũng ngăn không được mà run rẩy, "Ngươi nói nàng không ngủ không nghỉ mà tìm ta ba tháng, năm đó tới Tô Châu là đặc biệt đến vậy nhỉ ta?"

"Không sai, chính là ta có ý giấu diếm tin tức của nàng, mà ở Tô Châu, ta đã gặp nàng trước một ngày, ta nói cho nàng, ta và ngươi đã kết làm vợ chồng. Ngươi biết tính tình kia của A Dụ, nàng không tận mắt nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ không tin tưởng, vì thế ta để cho nàng nhìn một chút..." trên mặt Tịnh Huệ đều là ý cười, như một đóa hoa nở trong sương mù, "Năm ấy Tô Châu một lần tuyết rơi lớn, nàng đã bệnh đến thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít, muốn đem nữ nhi phó thác cho ngươi, ha ha ha, ta nhìn bộ dáng nàng muốn khóc rồi lại liều mạng nhịn xuống, trong lòng rõ ràng cuộc sống khoái vô cùng, buồn cười là ngươi cái gì cũng không biết."

"Không chỉ có như thế, ngay cả Trương lang quân cũng là ta sai hắn đi dụ dỗ A Dụ, nhưng ai ngờ một cô nhi chỉ biết ăn chơi đàng điếm, tiêu xài sản nghiệp tổ tiên, cự nhiên thật sự coi trọng nàng, hồi tâm chuyển ý, nghiêm túc kinh doanh." Tịnh Huệ mắt cũng không nháy mắt mà nhìn chăm chăm Hoài Ân, không bỏ qua một phân biến hóa thần sắc nào của hắn, "Lúc trước ta tưởng đã như vậy thì tiện nghi cho A Dụ, chỉ là trời cũng không thương nàng, tên quỷ đoản mệnh kia sau khi kết hôn một năm ba tháng liền chết trong hò."

Tịnh Huệ mỗi một chữ đều kèm theo lưỡi dao sắc bén, hung hăng mà đâm vào thân thể Hoài Ân, so với mấy lời ít ỏi của hắn, càng thêm nát tâm.

"Mặc kệ là đem ngươi và A Dụ đùa giỡn trong lòng bàn tay, hay là giết những đôi cầu nam nữ đó, ta chưa từng thất thủ." Tịnh Huệ bình tĩnh nhìn

Hoài Ân, bỗng nhiên rất có hứng thú nói: "Ta ngày thường thura dịp hoá duyên nói cho bọn họ, trên núi phía sau chùa Vân Tòng có ngôi miếu hoang cầu nhân duyên rất linh nghiệm, trước miếu hoang có một khối đá nhân duyên, chỉ cần vào đêm trăng tròn, ở trước miếu hoang cắt tóc làm tin, tu đính chung thân, liền nhất định tâm tưởng sự thành. Người không biết, khi bọn hắn theo sông hẹn biển, sau khi hoan hảo, đổi mặt với lựa chọn sinh tử, lại luôn là đường ai nấy đi. Ta biết người không phải là người như vậy, người sẽ rời đi lúc A Dụ sống tốt, sẽ không bỏ nàng lúc nguy nan."

"Chỉ có một người nhất giống người, hắn chết cũng muốn che chở nương tử kia. Bộ dạng hắn nhíu mày, bộ dạng hắn chiến đấu quên mình, bộ dạng hắn thả chết chứ không chịu khuất phục, thật sự đều cực kỳ giống người. Ta đem máu của hắn đặt ở trong mộ A Dụ, A Dụ khẳng định muốn người bồi nàng." Tịnh Huệ vỗ vỗ thái dương, nhẹ nhàng cười khuyên hắn: "Nàng lại có người khác rồi, Ngu Lang, người hãy quên nàng đi."

Nghe đến đó, Lưu Thanh Tùng chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, Tiêu Tung cùng Lưu Phẩm Nhượng cũng đều đứng dậy.

Tịnh Huệ lại phảng phát giống như không thấy, vươn tay nhẹ vuốt qua mặt Hoài Ân, ôn nhu thở dài, "Ngu Lang, ta xuất gia là vì ngươi, giết người cũng là vì ngươi, ngươi nếu đối với ta không nhẫn tâm như vậy, ta làm sao sẽ đem những chuyện đó nói ra làm cho ngươi thương tâm?"

Hoài Ân gắt gao nhíu mày, hắn vẫn luôn cho rằng Tịnh Huệ mặc dù có âm hiểm cỡ nào, cũng bất quá là dùng một vài thủ đoạn, sau khi xuất gia cũng đam bạc rất nhiều, cho tới bây giờ hắn mới phát hiện, hắn thực sự đã xem thường nữ tử thoát nhìn thập phần bình đạm này.

Tịnh Huệ cười, khéo miệng tràn ra một tia máu tươi, thân thể theo đống củi tuột xuống, nàng ta nằm trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Hoài Ân mắt phượng hơi rũ, trên mặt hiện lên một nụ cười quý dị, "A Dụ nàng so ra kém ta, trừ bỏ sinh ra đẹp hơn ta, cái gì cũng đều kém ta. Ta sẽ chờ ngươi, vĩnh viễn chờ ngươi."

Lưu Thanh Tùng xông tới, bắt mạch Tịnh Huệ, sắc mặt không khỏi biến đổi, "Nàng uống thuốc độc tự sát."

Lưu Phẩm Nhượng tim đưa lên cao nhiều ngày, rốt cuộc cũng thả xuống dưới, mặc kệ Tịnh Huệ sống hay chết, mới vừa rồi nàng đã thừa nhận chính mình giết người, tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy được, cái đại án này rốt cuộc có thể chấm dứt, đây là kết quả tốt nhất, còn quá trình, với hắn mà nói đã không còn quan trọng.

"Sư phụ!" Huyền Không thoát khỏi Nhiễm Nhan, chạy đến bên Tịnh Huệ,

bắt lấy tay nàng khùng hoảng mà lay gọi, "Sư phụ!"

Nhiễm Nhan trong lòng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng nhất thời lại tìm không thấy nguyên do.

"Không nên nha!" Lưu Thanh Tùng nắm tóc thở dài: "Không phải hắn là sau khi nhớ lại, lại đem hành vi phạm tội điên cuồng của chính mình nhất nhát kể cho Hoài Ân nghe, cho hắn biết mình yêu hắn bao nhiêu, sau đó lôi kéo hắn cùng chết sao?"

Tiêu Tụng cau mày, trầm giọng nói: "Đi giúp những người khác giải độc!" Trên mặt đất, Huyền Không gắt gao bám trên người Tịnh Huệ, mặc cho nha dịch lôi kéo ra sao, cũng chỉ gào khóc. Nàng không biết sư phụ nàng coi như chỗ dựa này, là đầu sỏ làm thân sinh mẫu thân của nàng buồn bức mà chết.

"Người điên cuồng chấp nhất như vậy, thì cũng phải làm mấy chuyện điên cuồng mới được a!" Lưu Thanh Tùng vừa cho các hòa thượng uống giải được, vừa lâm bẩm nói.

Nhiễm Nhan lâm bẩm nói: "Đúng a..."

Chỉ sợ cho tới giờ này khắc này, Tịnh Huệ vẫn thích Hoài Ân, dù chết cũng không đành lòng thương tổn hắn. Chỉ là nàng không đành lòng thương tổn Hoài Ân, lại giết chết nhiều sinh mệnh trẻ vô tội như vậy.

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy mình cùng Tô Phục quen nhau cũng là một chuyện rất không có đạo lý, nàng không phải là người theo chính nghĩa gì, nhưng cũng tuyệt đối thông hận những hung thủ vì tư lợi bản thân mà tùy tiện đoạt đi tính mệnh người khác, Tô Phục là một sát thủ, mà không phải hiệp khách đầy lòng chính nghĩa, ai có thể bảo đảm người chết dưới kiềm của hắn là đều đáng chết?

Nhiễm Nhan thở dài một tiếng, đang chuẩn bị quay về Ánh Mai am thu thập hành lý, lại nghe phía sau một trận rối loạn, "Hoài Ân đại sư! Không thể phí hoài bản thân mình a!"

Nhiễm Nhan vừa quay đầu, đúng lúc nhìn thấy Hoài Ân cầm một thanh trường đao đâm vào ngực mình.

Máu tươi phun như suối bắn ra xa xa cả trượng, hắn gục đầu xuống, trên mặt tràn ra một nụ cười sáng sủa. Mặt trắng nõn như ngọc, máu đỏ tươi, một nửa yêu dị một nửa thuần túy, nụ cười này thật làm người hoa mắt.

Nhiễm Nhan rõ ràng thấy đôi môi mỏng của hắn khẽ nhúc nhích, thều thào mà phun ra một câu.

Hắn nói, đã trẽ mười ba năm, A Dụ, ngươi có chờ ta không...?

Nhiễm Nhan sững sót một lúc lâu, mới rũ mắt nhìn khuôn mặt mang theo ý cười của Tịnh Huệ trên mặt đất, bỗng nhiên cảm thấy không rét mà run, nữ nhân này dễ như trở bàn tay làm Hoài Ân cam tâm tình nguyện mà giao ra sinh mệnh, nàng hiểu biết Hoài Ân, những lời nói kia, cũng đủ để hắn sống không nổi.

Điên cuồng, không nhất định phải cuồng loạn.

Lúc đầu Tịnh Huệ cho rằng Hoài Ân thật sự đã chết, cho nên trước đó mới uống thuốc độc, định đến đây chết chung với hắn, nhưng mà không ngờ, Hoài Ân chỉ là giả chết, vì thế nàng liền thiết kế ván này.

Nàng nói: Ta sẽ chờ ngươi, vĩnh viễn chờ ngươi.

Thì ra là chờ hắn cùng nhau cộng phó hoàng tuyền

Đáng tiếc Hoài Ân đang đắm chìm trong bi thương cùng khiếp sợ quá lớn, căn bản chưa từng nghĩ xem đây có phải là một âm mưu hay không, có lẽ những lời kia của nàng ta là thật, cũng có khả năng là giả, không ai biết được nữa.

Trong viện imắng, tất cả mọi người bị cảnh tượng máu bắn xa cả trượng vừa rồi làm cho kinh sợ, nhất thời đều quên động đây, chỉ có lá thu phiêu phiêu dang dang mà rơi xuống.

Tịnh Huệ chưa từng tính sai, nhưng một cái kế hoạch trăm ngàn chofi hở như vậy, lại làm nàng ta hụt một bước, lập tức uống thuốc độc chạy đến đây chết cùng Hoài Ân. Nàng cuối cùng, thua liền thua, chưa bao giờ biết buông tay là gì.

"Viết hồ sơ vụ án đi." Tiêu Tụng nhàn nhạt nói.

Lưu Phẩm Nhượng mới hồi phục lại tinh thần, liên tục hạ mấy cái mệnh lệnh, sai nha dịch dọn thi thể, thu thập hiện trường.

Hoả táng không dừng lại, sau khi các hỏa thương tinh lại thấy cảnh tượng thảm thiết như vậy, đâu tiên là kinh hãi, rồi liền khoanh chân ngồi xuống trở lại, tụng kinh siêu độ cho Hoài Ân.

Liệt hỏa rừng rực, dung nhan xuất sắc kia bên môi mang theo vết máu, đầu hơi rũ, Nhiễm Nhan nhìn Hoài Ân, cảm thấy phảng phất khi gió thổi cành liễu đung đưa, hắn vẫn sẽ nâng lên đôi mắt phượng đậm mặc trán thế kia, thanh âm réo rất ngâm một tiếng phật hiệu.

Xuyên qua màn lửa, Nhiễm Nhan thấy Tiêu Tụng đi về phía nàng. Đồng thời phía sau cũng vang lên thanh âm của Nhiễm Vân Sinh, "A Nhan!"

Ánh mắt Nhiễm Nhan dời khỏi mặt Hoài Ân, hơi gật đầu với Tiêu Tụng, xoay người đón Nhiễm Vân Sinh.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Nhiễm Vân Sinh còn đứng ở dưới cầu thang ngoài cửa, nhìn không thấy chuyện phát sinh bên trong, chỉ thấy mấy người Nhiễm Nhan dính bùn đất đầy người, lại nghe bên trong từng đợt từng đợt Đại Bi Chú, trong lòng cảm thấy có chút lung lay.

Chương 134: Thí chủ, ngươi nghĩ nhiều rồi

"Thập ca." Nhiễm Nhan gọi.

Nhiễm Vân Sinh ở dưới cầu thang ngửa đầu nhìn biểu tình bình tĩnh không gợn sóng của Nhiễm Nhan, không biết vì sao, lại cảm thấy có một tia mắt mát, bèn thu lại nụ cười, vừa đi lên trên, vừa hỏi: "Làm sao vậy?"

"Hoài Ân đại sư viên tịch." Nhiễm Nhan đi xuống cầu thang, giữ chặt Nhiễm Vân Sinh lại kéo hắn đi xuống phía dưới. Thời điểm người đang được hoả táng, cũng không phải tình trạng tốt đẹp gì, đặc biệt là người vừa mới chết không lâu giống như Hoài Ân.

"Viên tịch? Hoài Ân đại sư đang lúc tráng niêng, như thế nào lại viên tịch?" Nhiễm Vân Sinh tuy lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng thấy Nhiễm Nhan cũng không có ý từ muốn giải thích, liền không hỏi thêm nhiều nữa.

Nhiễm Vân Sinh quay đầu lại nhìn thoáng qua đằng sau, lại thấy một nam tử mặc bộ thường phục viên mãn màu tím đứng ở trước cửa, không khỏi dừng bước, xoay người chấp tay chào hắn, "Gặp qua Tiêu Thị lang."

"Thập Lang không cần đa lễ." Tiêu Tụng cười nhẹ, ánh mắt phúc tạp mà liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, nhưng chỉ hơi gật đầu với nàng, xoay người trở vào trong chùa.

Nhiễm Vân Sinh nhìn thần sắc có chút buồn bực của Nhiễm Nhan, cười nói: "Nghe nói Nhiễm cư sĩ có danh hào là Tịnh Úc, sao ta lại thấy buồn bực giữa mày không tiêu tan, ngược lại càng sâu"

Tịnh Úc, là tục gia tu hành danh hào Am chủ lấy cho Nhiễm Nhan, Am chủ nói nàng giữa mày có úc sắc, hy vọng nàng tịnh tâm tu hành, xua tan phiền muộn trong lòng.

"Chớ có nhíu mày, Thập ca nói cho ngươi một cái tin tốt, đại bá đã đáp ứng rồi, qua trung thu để ngươi cùng ta đi Trường An. Ta lần này lại đây là để tiếp ngươi về chủ trách trụ lại hai ngày trước." Nhiễm Vân Sinh vui mừng nói. Hắn đau lòng muội muội này, vì thế bỏ ra không ít nỗ lực mới được Nhiễm Văn cùng Cao thị nhất trí đồng ý.

Nhiễm Nhan cũng có thể đoán được một chút, trong lòng cảm động đồng thời xác thật rất cao hứng, đi Trường An, cảm thụ một chút Đại Đường

thịnh thê, cũng không uổng công một lần xuyên qua, bèn cười nói: "Ta nghe xong một câu chuyện, sau khi nghe xong thì trong lòng buồn quá, không bằng ta kể cho Thập ca nghe một chút đi! Người ta nói, bi thương có thể bị người nghe chia sẻ."

"Được!" Nhiễm Vân Sinh vỗ vỗ bả vai, lúm đồng tiền như hoa, "Thập ca thân cường thể tráng, khiêng được bi thương của A Nhan."

Vốn dĩ Văn Lục các nàng còn đang kinh hách vì chuyện vừa rồi, nghe thấy Nhiễm Vân Sinh nói như vậy, không khỏi cười ra tiếng, Văn Lục nói: "Thập Lang, cánh tay có cường tráng hay không, cùng tâm tình không có quan hệ bao nhiêu."

Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua Huyền Không đang rút vào bên cạnh Văn Lục, bắt đầu đem chuyện Hoài Ân cùng A Dụ nhẹ nhàng kể ra.

Nhiễm Nhan từ trong tư thuật của Hoài Ân, có thể cảm giác được Dương Dụ là một người tính tình thẳng thắn, mỗi khi có nghi hoặc, đều sẽ chạy tới chỗ Hoài Ân chất vấn. Mà Hoài Ân cũng là người thành thật, có gì đáp nấy. Kỳ thật sự thật đều bày ra trước mặt hai người, bọn họ đều không ngu ngốc, đều ẩn ẩn đoán được chân tướng sự tình, nhưng mà, hoài nghi giống như là một hạt giống, bị vùi vào thổ nhưỡng thích hợp sẽ mọc rẽ nẩy mầm, mặc dù cố gắng xem nhẹ nó, nhưng nó vẫn luôn sẽ bắt tri bắt giác mà ảnh hưởng lựa chọn của người ta.

Thí dụ như Hoài Ân, cũng không phải là như lời của chính hắn, là người yếu đuối, hắn mang theo Dương Dụ thoát ra từ trong chiến hỏa tán loạn, chỉ lớn hơn nàng một tuổi, cũng đã có thể là một ngọn núi để nàng dựa vào.

Hắn lâm trận bỏ chạy, đơn giản là cho rằng Dương Dụ đã thay lòng đổi dạ, mà hắn thì không thể thừa nhận kết quả như vậy.

Thí dụ như A Dụ, cũng không giống như lời Tịnh Huệ, kiên định như một. Nguyên nhân gây ra bi kịch là bởi vì nàng ta hoài nghi cùng dao động, khi Hoài Ân nói cho nàng "Ta không biết tóc như thế nào lại mất đi một đoạn, nhưng ta không có cùng người khác tư đính chung thân", nàng trong tiềm thức đã không tin, cho nên hết thảy những giải thích sau đó đều là uông công.

Tình yêu giữa bọn họ quá thuần túy, cho nên không thăng nổi chút ngò vực nào.

Thế gian tình lữ mà cuối cùng có thể thành thân thuộc, thuần túy yêu nhau thường chỉ chiếm một bộ phận cực nhỏ, người cùng người bạch đầu偕 lão, thường không phải là người người yêu nhất, mà là người thích hợp nhất với người.

"Kỳ thật Dương Dụ là sợi hãi đi." Nhiễm Vân Sinh nghe hết câu chuyện, thở dài: "Dương Dụ là nữ nhi của Dương đế, công chúa mất nước, nghe nói Dương đế tuy rằng hoang đường, lại đối với từng nữ nhi đều rất sủng nịch. Dương Dụ từ địa vị cao cao tại thượng, vạn người chú mục, lại rơi xuống làm dân thường, còn trong một đêm mất đi toàn bộ thân nhân, loại khủng hoảng này không phải ai cũng hiểu được, có thể tinh cảm và ỷ lại nàng dành cho Tuyên Nghĩa lang, cũng vượt qua mức bình thường đi."

Ý tứ thông tục là Dương Dụ là nữ tử cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, cho nên nàng mẫn cảm lại đa nghi.

Nhiễm Nhan nói: "Tuyên Nghĩa lang?"

"Là chức Văn Tán quan, hai đứa con thứ của Tùy triều nội sử Thị Lang Ngu Thé Cơ đều là mang chức quan này, năm đó thành Đại Hưng đại loạn, Ngu Cáp khuyên hai đứa con thứ của Ngu Thé Cơ là Ngu Nhu, Ngu Hối cùng nhau đào tẩu, hai người lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt: Bỏ phụ bối quân, câu sinh chổ nào? Tâm lòng trung hiếu, quyết định từ lúc này. Nói xong, huynh đệ hai người tranh nhau chết trước, việc này đã từng truyền thành giai thoại. Không nghĩ tới Ngu Hối vậy mà chưa chết." Nhiễm Vân Sinh quay đầu lại nhìn nhìn khói mù bốc lên từ trong chùa Văn Tòng, lại nói: "Hắn mang theo Dương Dụ chạy ra khỏi thành Đại Hưng, vốn đã sớm không màng sinh tử, sống là vì Dương Dụ, hiện giờ nữ nhi của Dương Dụ cũng đã lớn, hắn đã không còn vướng bận."

"Ngu Thé Cơ chẳng ra gì, nhưng lại sinh được mấy nhi tử có cốt khí."

Nhiễm Vân Sinh cuối cùng thuận miệng đánh giá một câu.

"Thập ca đánh giá hắn như vậy, chỉ sợ không công bằng a!" Nhiễm Nhan đối với người tên Ngu Thé Cơ này cũng có biết một ít, thư pháp gia, văn học gia trứ danh của Tùy triều, là người rất có tài hoa có lòng dạ, tâm kế sâu không lường được, tinh thông đạo làm quan, lại có thủ đoạn của quyền thần.

Nhiễm Vân Sinh rất có hứng thú nói: "Hắn ở trước mặt Dương đế thì mang vẻ nịnh nọt, phù hoa thành tánh, hoàn toàn đánh mất khí khái của một danh sĩ cùng tông, không có khí tiết gì đáng nói."

"Thập ca nói cũng đúng, ta chỉ là xem trên một ít sách sử ghi lại về hắn, cảm thấy sử quan quá nặng nhân tình, sẽ ảnh hưởng phán đoán của hậu nhân về hắn. Ngu Thé Cơ người này có tài trí thế, chỉ tiếc không gặp đúng minh chủ, Tùy Dương Đế thích nghe lời nịnh nọt, hắn cũng bất quá là gai đúng chỗ ngứa, đây là đạo làm quan, với cá nhân mà nói, cũng không có gì là đúng hay sai. Với quốc với dân mà nói, đúng như lời Thập ca, hắn đích xác không phải quan tốt, đi ngược với lòng dân, không màng dân sinh. Còn

về khí khái..." Nhiễm Nhan chưa từng chân chính gặp qua tư thái như vậy, trong ấn tượng của nàng, chỉ có tiêu sai như Kê Khang, Nguyễn Tịch thời Ngụy Tân mới xem như có danh sĩ khí khái, có điều đến nay chưa từng gặp qua.

Nhiễm Vân Sinh ngạc nhiên nhìn Nhiễm Nhan, lặng im một lát, bỗng nhiên vỗ tay cười, "Lòng dạ của A Nhan, chỉ sợ có thể làm cho rất nhiều lang quân xấu hổ a!"

Nhiễm Nhan cười nói: "Chỉ là nói cái nhìn của ta thôi, nói gì đến trí tuệ" "Thiên hạ này có được mấy người có thể không nghiêng không lệch đánh giá một cái lồng thắn? Cho dù những bậc đại nho nổi tiếng kia, phàm là nhắc tới Ngu Thế Cơ, không người nào khen một chữ." Nhiễm Vân Sinh trong lòng cũng bắt đầu một lần nữa mà nhận thức Nhiễm Nhan. Muội muội mà trước kia chỉ biết ngâm mình trong khuê oán thi tập xót xa cho bản thân, thế nhưng lại có suy nghĩ sâu sắc rạch ròi, làm hắn vô cùng kinh ngạc. Ca Lam theo ở phía sau, cũng vẫn luôn nghe Nhiễm Nhan nói chuyện, không khỏi ngẩng đầu nhìn nàng, sờn mặt vẫn tú mỹ như lúc đầu, nhưng đã không còn vẻ mờ mịt của ngày xưa, cười rõ lên cũng không linh động như trước kia nữa, nhưng mang vẻ cứng cỏi, lại đúng là thứ mà nương tử thiếu trước kia.

Nhiễm Nhan không dám nói mình trí tuệ như thế nào, nàng có thể không nghiêng không lệch, chỉ có thể nói chuyện này cách nàng quá mức xa xôi, không quan hệ đau khổ, nếu nói đến quân Nhật xâm lấn Trung Hoa, Nhiễm Nhan hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút tức giận cùng hận ý.

Trở lại Ánh Mai am, Nhiễm Vân Sinh sai Nhĩ Đông và Thiển Tuyết cùng hỗ trợ thu thập đồ vật, chuẩn bị xuống núi.

Mà Nhiễm Nhan thì đi cùng Hình Nương, đến chỗ Am chủ bái biệt.

Am chủ là người hỉ tĩnh, xưa nay cũng chỉ có Tịnh Viên hầu hạ bên người, sau khi Tịnh Viên chết, đổi thành một tiểu ni cô văn tĩnh.

Nhiễm Nhan ở Ánh Mai am hơn một tháng, tính ra cũng chỉ gặp qua Am chủ bốn năm lần. Bà mỗi bốn năm ngày mới giảng một hồi kinh, có khi gặp phải trời mưa, buổi giảng kinh sẽ hủy bỏ.

"Cư sĩ tới vừa lúc, Am chủ vừa mới dùng xong cơm trưa, đang ở trong rừng cây ngắm cảnh." Tiểu ni cô dẫn Nhiễm Nhan đến một mảnh rừng phong sau viện.

Nhiễm Nhan từ xa đã nhìn thấy một bộ truy y khoanh chân ngồi trên một tảng đá bằng phẳng, tĩnh lặng như một gốc tùng cằn cỗi, nếu không có động tác thường xuyên về Phật châu trên tay, thoát nhìn căn bản không giống vật

còn sống.

Lá đỏ bay xuống đập trên vai bà, không trượt xuống dưới.

Nhiễm Nhan dừng lại ở cách bà không xa, lặng lẽ mà nhìn hình ảnh yên lặng này.

Ước chừng qua một khắc, Am chủ mới nói: "Nếu đã tới, sao không cùng nhau thưởng thức mảnh rừng phong này?"

"Con vẫn đang thưởng thức đó thôi, Am chủ ngồi ở chỗ này, rừng phong thêm vài phần thiền ý, hết sức tĩnh tâm." Nhiễm Nhan nói lời này, đích xác không phải khen tặng.

Am chủ cười một tiếng, "Thiền ý vẫn luôn tồn tại."

Nhiễm Nhan nói: "Nhưng vì con đôi mắt phàm tục, xưa nay rất khó nhìn thấy được."

Nàng từ trước đến nay là người rất cầu thị. Thí dụ như mảnh rừng phong này, nếu bình thường nhìn, Nhiễm Nhan cũng chỉ cảm thấy thực thanh tĩnh, căn bản sẽ không cảm thấy nó có thiền ý gì. Hôm nay nhìn thấy Am chủ tĩnh tọa như cây khô, u tĩnh hơn rất nhiều lại có thêm một loại cảm giác vi diệu, trực giác nói cho nàng, đây là thiền.

"Ngươi có biết...một đời người gặp phải vô số lần lựa chọn, ta đoán ngươi là một người phàm là phát hiện bản thân thật tình, liền sẽ không có chút nào do dự, như vậy, cũng tốt mà cũng không tốt..." am chủ hàm hồ mà nói một hồi.

Nhiễm Nhan nói: "Ngài là đang nói mệnh của ta có mấy cái phu quân?" Am chủ ngắn ra một chút, chợt quay lại cười với nàng: "Ngươi đứa nhỏ này, quá là tích cực, đoán thần cơ cho ngươi cũng không thể thoáng lộ ra, bất quá, đây là chính ngươi đoán được, không phải là lão ni tiết lộ thiên cơ." Nói xong lời cuối cùng, dường như là lầm bầm.

Đều nói lão nhân tựa hài đồng, mặc dù là lão ni thanh tu như vậy cũng không có ngoại lệ, nhiều lời vài câu liền lộ tẩy, Nhiễm Nhan không khỏi cười, "Am chủ nhưng không cần quá lo lắng, con tuy minh bạch ngài nói là về chuyện gì, lại hoàn toàn không rõ ngài muốn lộ ra cái gì."

Kia một câu: Cũng tốt mà cũng không tốt, ở Nhiễm Nhan xem ra là nói cũng như chưa nói.

Am chủ cười khẽ khóc, "Phật rằng: Không thể nói."

Nhiễm Nhan lý giải ý tứ của Am chủ là: Khả năng nàng sẽ gặp được mấy nam nhân không tồi, phải vừa nhanh vừa chuẩn mà chọn cho đúng người kia.

"Am chủ..." Nhiễm Nhan vừa mới há mồm chuẩn bị từ biệt, liền nghe thấy

tiếng sột soạt trong đám cây cối, chỉ chốc lát sau một bộ áo vải màu đất chui ra từ đống lá rụng thật dày, hung hăng thở ra một hơi, "Ta nói này sư thái, ta còn phải cảm thụ thế giới vô biên bao lâu nữa?"

Nhiễm Nhan hơi trợn mắt, nhìn chằm chằm vài lần gương mặt gầy guộc của Lưu Thanh Tùng.

"Ngươi cảm nhận được cái gì?" Am chủ rũ mắt, chậm rãi hỏi.

Lưu Thanh Tùng vừa thấy Nhiễm Nhan cũng hơi hết hồn, bởi vì Am chủ nói, người hắn chờ rất nhanh sẽ tới, lập tức hắn cực kỳ bi thương nắm tóc ngồi xổm trên mặt đất, "Chẳng lẽ ngươi nói Thập Thất Nương là ta mệnh trung chủ định nữ nhân, nhưng là huynh đệ ta coi trọng nàng trước, ta lại không thể hoành đạo đoạt ái, vì thế ta chỉ có thể tro mắt mà nhìn bọn họ bạch đầu giai lão, cả đời yêu mà không được, yên lặng bảo hộ lại quá tàn nhẫn, quá ngược tâm, quả thực là thảm kịch nhân gian."

Hắn bỗng chốc từ trên mặt đất đứng phắc dậy, chống nạnh chỉ lên trời chửi: "Tặc lão thiên! Tặc lão thiên!"

Am chủ vẫn luôn nhắm mắt, cũng không thể không mở mắt ra từ trên xuống dưới mà đánh giá Lưu Thanh Tùng, bà nếu không phải là người tu hành, khẳng định sẽ mắng một câu: Người có bệnh đi! Nhưng dù sao cũng là cao nhân Phật môn, Am chủ nhìn vài lần rồi chậm rãi nhắm mắt lại, hít một hơi nói: "Thí chủ ngươi nghĩ nhiều rồi".

Chương 135: Thân thế của Lưu Thanh Tùng

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy trán mình đỏ mồ hôi, ngón tay khẽ nhúc nhích, ngoại trừ Tang Thần, đây là người thứ hai gặp ở Đại Đường làm nàng muốn giải phẫu tìm tòi đến tận cùng. Nếu đem Lưu Thanh Tùng cùng Tang Thần đặt cạnh nhau, thật không biết sẽ xuất hiện tình trạng gì, không cùng loài? "Ách..." ánh mắt Lưu Thanh Tùng chuyển qua Hình Nương, căng da đầu nói: "Tuổi tuy rằng lớn một chút, nhưng... vận mệnh của ta vì cái gì lại bi thảm như thế."

Liên hệ tới mấy lời mở đầu vừa rồi, Hình Nương đương nhiên biết Lưu Thanh Tùng có ý gì, nàng một đồng tuổi vậy mà còn đê cho một tên mao đầu tiểu tử ngoài miệng chiếm tiện nghi, nhưng cũng không thể so đo, lập tức nhăn mặt, hừ một tiếng: "Điên điên khùng khùng."

"Lưu thí chủ...vì Nhiễm Thập Thất Nương này có lẽ là đồng hương của ngươi, chuyện khác các ngươi có thể nói riêng, lão ni muốn tĩnh tu tham thiền, hai vị mời đi đi." Lấy Am chủ trí tuệ rõ ràng có thể cảm giác được tính nguy hiểm của Lưu Thanh Tùng, để tránh tiếp theo phạm phải 'sân' giới, cũng bất chấp lộ thân cơ, lập tức hạ lệnh trực khách.

Đồng hương? hai người Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng đều ngơ ngẩn, trong lòng không tự giác mà hồi hộp.

Hình Nương cũng hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nói chính là nguyên quán?

Lặng lặng đứng hồi lâu, Lưu Thanh Tùng thử nói: "2010"

Nhiễm Nhan đáy lòng run lên, chậm rãi nói: "2011."

Lưu Thanh Tùng vội xông lên phía trước, hai mắt ửng hồng, nháy mắt đem những lời "Đồng hương thấy đồng hương, hai mắt nước mắt lung tròng" áp dụng đến vô cùng nhuần nhuyễn.

Nhiễm Nhan trong lòng cũng là chấn động long trời lở đất, chẳng qua nàng thoát nhìn bình tĩnh hơn nhiều so với Lưu Thanh Tùng, yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, cũng không để ý tới "Cầm tay nhìn nhau hai mắt đẫm lệ" gì đó, mà bình tĩnh quay lại nói với Hình Nương: "Ngài đi về trước đi, ta có vài lời muốn nói cùng Lưu lang quân."

"Chuyện này..." Hình Nương chần chờ một chút, nhưng nghĩ Nhiễm Nhan là người có chừng mực, cũng không ngăn trở nữa.

Lưu Thanh Tùng hận không thể nhảy tung tung lên, theo Nhiễm Nhan hành

lẽ với bóng lưng Am chủ, rồi sau đó rời đi.

Vừa mới ra khỏi rừng phong, Lưu Thanh Tùng liền nhịn không được mà kích động nói: "Nhiễm y sinh người tới đây khi nào?"

"Hai tháng trước." Nhiễm Nhan đáp, lại giới thiệu bản thân, "Nhiễm Nhan, nghề nghiệp pháp y, bị người giết chết khi đang giữ chức tổ trưởng tổ pháp y của đội trọng án quốc gia vào tháng 6 năm 2011."

"Oa, thật là sỉ nhục a" Lưu Thanh Tùng là chõ nào đau thì chọc chõ đó, thấy sắc mặt Nhiễm Nhan không tốt, vội vàng tự giới thiệu, "Lưu Thanh Tùng, tiểu lang trung nghiệp dư của Trung y quán tư nhân ở Lan Châu, nghề nghiệp trach nam. Lại nói tiếp...ta xuyên qua, quả thực là bất hạnh trong bất hạnh, bởi vì ta căn bản không biết chính mình vì cái gì sẽ xuyên qua, một là không có ngọc truy, vòng tay tổ truyền, hai là không có bị xe đâm bị sét đánh... ta chỉ là lướt mạng ăn mì gói, sau đó trước mắt tối sầm, liền xuyên luôn!"

"Vậy thì cùng ngọc truy, vòng tay có quan hệ gì?" Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

"Ngươi không biết? Cũng khó trách, nghề nghiệp của ngươi cool như vậy, khẳng định sẽ không đọc mấy cái sách đó." Lưu Thanh Tùng vung tay lên, chọt chõm lại, nhỏ giọng nói: "Ngươi có tổ truyền ngọc truy gì đó hay không? bình thường thì sẽ cho mở bàn tay vàng, có cái còn mang thêm không gian gì đó, bên trong có sơn có thủy có suối nước nóng, làm ruộng tu tiên, trong đó trồng tiên quả, ăn một quả vô dụng nhất cũng có thể cải thiện làn da mỹ dung dưỡng nhan, vận khí tốt còn có thể liên hệ được thế giới tương lai..."

"Có thứ đó sao?" Nhiễm Nhan cẩn thận suy nghĩ một chút, quay đầu lại nhìn bộ dáng Lưu Thanh Tùng duỗi dài cổ chờ mong, trầm ngâm một chút, nói: "Ta muôn, thỉnh cho phép ta tiến hành hoạt thể kiểm nghiệm cho ngươi, để coi ngươi có tổn thương về phương diện tinh thần hay không."

"Đừng nói giỡn!" Lưu Thanh Tùng vội la lên.

Nhiễm Nhan nhíu mày: "Ta giống người thích nói giỡn sao?"

"Ác, được rồi, ngươi không giống." Lưu Thanh Tùng nhụt chí mà ngồi xổm trên tảng đá, tư thái này, nếu kẹp thêm điều thuốc, thì đúng tiêu chuẩn nhị hồn, cái gọi là nhị hồn, đó là thanh niêm hồn ăn, hồn uống, sau đó mơ màng chờ chết.

"Có cái bạn, cũng khá tốt." Lưu Thanh Tùng chống cằm, đầy mặt chua xót mà oán giận, "Ngươi không biết đâu, thời điểm ta vừa mới xuyên qua đây, vẫn là một hài tử mười hai tuổi, vừa mở mắt liền nhìn thấy Tiêu Tụng đầy người khí phái, hắn gương mặt kia, khí thế kia, lấy kinh nghiệm của ta, hắn hoàn hoàn toàn toàn thể hiện hai chữ!"

Nhiễm Nhan hơi nhường mày dò hỏi.

"Nam chủ!" Lưu Thanh Tùng vò đầu tóc vốn đã rối mù, nhái lại biểu tình khiếp sợ lúc đó, "Ta việc đầu tiên chính là sờ sờ dưới háng mình, phát hiện mình cùi nhiên vẫn là nam, tâm tình này ngươi có thể lý giải sao?"

Nhiễm Nhan khẳng định không thể lý giải, "Ngươi là nam nhân, thì tiếp tục là nam nhân, rất kỳ quái sao?"

"Không kỳ quái, có điều nam chủ lại khí phái như vậy a! Ta lúc ấy nghĩ mình đang đóng đam mỹ, hơn nữa ta và Tiêu Tụng, ai công ai thụ vừa nhìn là biết ngay! Dương nhiên cũng không thiếu nhược công, có điều ngươi biết chuyện này tỷ lệ chỉ có 0 chấm mấy phần trăm không? Trong một khắc kia, đối với một nam thanh niên xu hướng giới tính hoàn toàn không có vấn đề mà nói, quả thực như sấm sét bỗng vào đỉnh đầu! Có hay không a!"

"Sau đó...từ đó về sau ngươi liền không bình thường?" Nhiễm Nhan căn cứ logic phân tích một chút, nếu không phải thần kinh não bộ lúc xuyên qua bị hao tổn, thì chính là gấp phải đả kích quá lớn, làm cho tinh thần thất thường.

Lưu Thanh Tùng mang biểu tình "Ngươi không hiểu ta", vô cùng đau đớn nói: "Sau đó, Tiêu Tụng lão bà cưới một cái thì chết một cái, tựa như đi từng bước một mà chứng thực suy đoán của ta, lấy tính tình âm hiếu đê tiện xảo trá của Tiêu Tụng, ta có lý do hoài nghi hắn thích nam nhân, sau đó ngầm giết chết tân hôn thê tử, để thoát thân trong sạch, loại dày vò này của ta...ngươi đã hiểu chưa hả?"

Lưu Thanh Tùng mãn nhãn chờ mong mà nhìn Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan thoáng suy nghĩ một chút, gật gật đầu, lúc Lưu Thanh Tùng bày ra biểu tình vừa lòng, chậm rãi nói: "Ừ, làm một nam nhân, một lần đả kích kia rất khó tạo thành tinh thần thất thường, hắn là áp lực sau này, mới làm ngươi từng bước từng bước lách khỏi quỹ đạo tư duy bình thường."

Lưu Thanh Tùng nhụt chí, đơn giản xui lơ mà ở trên tảng đá, "Vậy Nhiễm pháp y chẩn đoán là..."

"Ngươi mắc chứng vọng tưởng." Nhiễm Nhan lời ít mà ý nhiều.

Hai người mặt đối mặt trùng mắt nhìn nhau hồi lâu, hai bên đều cảm thấy, tuy rằng là đến từ cùng một thế giới, nhưng thật sự rất khó tìm được tiếng nói chung.

Một người là pháp y cả ngày đối mặt thi thể, dùng thái độ nghiêm túc viết báo cáo nghiệm thi, cẩn trọng mà làm hết phận sự, một người là tiểu lang trung gà mờ thủ tổ nghiệp sống không lý tưởng, cả ngày lên internet xem các loại tiểu thuyết bát quái, dùng thái độ bất cần đối với cuộc sống, rồi bị cuộc sống đùa giỡn, chỉ sợ là chỉ có xuyên về xã hội nguyên thuỷ, hai người mới có thể cảm giác được điểm giống nhau đi...

Bất quá Nhiễm Nhan xuất hiện, tốt xấu cũng làm cho Lưu Thanh Tùng như được giải thoát rồi, nếu Tiêu Tụng đúng là coi trọng Nhiễm Nhan, thì sẽ không xuất hiện tình trạng mà hắn lo sợ.

Lặng im trong chốc lát, Nhiễm Nhan mở miệng hỏi: "Tương lai có tính toán gì không?"

Lưu Thanh Tùng rồ răm, chông cẳng nói: "Vấn đề này, kỳ thật ta vẫn luôn luôn tự hỏi, ta là hắn là dùng một tư thái thiếu niên ngây thơ vào đời, hay là ôm tư tưởng tranh bá thiện hạ đi đấu tranh anh dũng càn quét ngàn quân.

Đây là một vấn đề sâu sắc ta đã dùng 13 năm qua mà tự vấn!"

Đuôi lông mày Nhiễm Nhan hơi run, trực tiếp hỏi, "Kết quả thì sao?"

"Kết quả ta còn chưa nghĩ đến." Lưu Thanh Tùng hạ tay xuống, vô tội mà nhìn nàng.

"Vậy chuyện chinh phục Đại Đường, vẫn là để ta tới làm đi, người cứ tiếp tục nghĩ." Nhiễm Nhan thanh âm bình bình mà ném xuống những lời này, xoay người bỏ đi.

"Aizz? Nhiễm nương tử, giá trị khí phách của ngươi tăng vọt eh!" Lưu Thanh Tùng hướng về bóng lưng Nhiễm Nhan rồng lên một câu, vò vò đầu tóc, tự mình lầm bầm: "Chẳng lẽ là nữ tôn?"

Mắt thấy bóng dáng Nhiễm Nhan sắp biến mất sau chỗ rẽ, Lưu Thanh Tùng thở hổn hển mà đuổi theo, "Nhiễm nương tử, tại hạ cũng là thanh niên có lý tưởng có khát vọng rất lớn, Nhiễm nương tử, tại hạ muốn đi theo ngươi cùng nhau trải nghiệm, cầu thu lưu."

Lời tác giả: không biết mọi người có cảm thấy tui đây là đang lừa đảo không, có điều bộ truyện này vốn dĩ là được thiết lập kiểu chỗ nào nên nghiêm túc thì phải nghiêm túc, chỗ nào nên vui vẻ thì phải vui vẻ. Nếu không chỉ có nghiêm thi nghiêm túc, thêm vài chuyện tình yêu bi đát, mọi người đọc mà không bị trầm cảm, Tự tử tui viết cũng bị thô huyết, cho nên thỉnh cầu mọi người hiểu cho tâm tình của người làm mẹ này...

Lưu Thanh Tùng là trợ thủ của Nhiễm Nhan trên phương diện công việc, không hề có cửa làm nam chủ. Tuy nhiên lúc Lưu Thanh Tùng và Tang Nhị Thố gặp nhau, sẽ vô cùng buồn cười ô hô...~ (ps đừng có nghĩ bậy ba, 2 em này không có JQ đâu)

Chương 136: Đệ nhất mỹ nhân

Đối với sự xuất hiện của Lưu Thanh Tùng, Nhiễm Nhan vui vẻ lại thất vọng, người này cùng nàng hoàn toàn không có bát luận đề tài chung gì, hơn nữa dựa theo kiểu hành sự của Lưu Thanh Tùng mà nói, chỉ có thể dùng ba chữ để miêu tả -- không đáng tin! Nếu lại đổi ba chữ khác, thì là "Bệnh tâm thần".

"Nương tử." Hình Nương ở giao lộ nhìn quanh, thấy Nhiễm Nhan bước lại, vội vàng đón, "Lang quân kia điên điên khùng khùng, cử chỉ không lễ phép, nương tử cách người như vậy xa một chút mới được."

"Đích xác." Nhiễm Nhan lần này hiềm hoi mà nhất trí với Hình Nương. Trong rừng loáng thoáng truyền đến tiếng gọi àm ĩ của Lưu Thanh Tùng, Hình Nương lập tức nói: "Nương tử, đồ vật đã dọn xong, chúng ta bây giờ xuống núi luôn đi."

"Tiêu và dù ta đặt ở bên giường có cầm theo không?" Nhiễm Nhan hỏi. Hình Nương nói: "Vân Lục sợ đánh mất, đều ôm vào trong ngực kia." Nhiễm Nhan gật gật đầu, cùng Hình Nương đi xuống chân núi, đi được vài bước, lại dừng chân, "Huyền Không hiện tại thế nào?"

"Aizz, đứa nhỏ này cũng khá đáng thương, mới vừa rồi vẫn luôn bám lấy Vân Lục, hiện tại được sư tỷ nàng ta dẫn qua chỗ Am chủ." Hình Nương thở dài nói.

"Đi thôi." trong lòng Nhiễm Nhan rất thích Huyền Không, nhưng nàng ta dù sao cũng là người xuất gia, Nhiễm Nhan có thể giúp nàng ta nhất thời, không thể giúp được một đời.

Theo đường mòn đá xanh xuống núi, ánh mặt trời xuyên qua rừng trúc tùng chùm tùng chùm phóng ra tiến vào, trên mặt đất ẩm ướt mọc ra rất nhiều măng, không khí tươi mát thẩm vào ruột gan.

Địa phương thanh tĩnh hợp ý, Nhiễm Nhan lại không lưu luyến lắm, bởi vì đối với nàng mà nói, nơi này chỉ là một cái chỗ ở thôi, không phải nhà.

Nghĩ như vậy, khi Nhiễm Nhan đi đến chân núi, bỗng nhiên minh bạch tâm tình của Lưu Thanh Tùng, phân tích tâm lý một cái trách nam cuộc sống mỗi ngày đều tràn ngập internet, hắn bỗng nhiên mất đi trụ cột tinh thần, mất đi cái ố áp, tất nhiên là muốn tìm rất nhiều chuyện tới để thay thế, nếu không sợ là sẽ nhảm chán đến chết, cũng không trách hắn có thể hình thành tính cách kỳ lạ như vậy.

Nhiễm Nhạn ngồi trên xe ngựa, nhắm mắt lại điều túc. Nhiễm phủ...là nơi mà so với Ánh Mai am còn lạnh lẽo, hung hiem hơn.

.....

Trên gác mái chùa Vân Tòng, một bộ áo tím dựa vào song cửa sổ, nhìn theo xe ngựa Nhiễm phủ đi dọc theo đường nhỏ bên ngoài rừng.

"Lang quân." Bạch Nghĩa chắp tay hành lễ, nói: "Bôn gia gởi thư, hỏi khi nào thì nghênh thú Nhiễm thị nương tử."

Tiêu Tụng khẽ nhíu mày, hờ lạnh nói: "Bạn họ vậy mà còn gấp hơn cả ta." Bạch Nghĩa không nói gì.

Yên lặng một lúc, Tiêu Tụng nói: "Ngươi kêu Bôn Tiêu tự mình truyền tin cho lão thái thái, nói ta không vừa ý Nhiễm Thập Thất Nương, mặt khác, ngươi tự mình đưa Thư nương về Kỳ Châu, nói là để nàng hầu hạ lão thái thái, không cần trở lại nữa."

Bạch Nghĩa phịch một tiếng quỳ xuống, "Thuộc hạ không dám"

Đùa sao? Thư nương chính là ngự tử song đao, nàng nếu không muốn đi, ai dám cứng rắn ép buộc, không nói đến chuyện ngự tử, chỉ bằng công phu, Bạch Nghĩa tự nhận cũng không phải là đối thủ của Thư nương.

"Ngươi nói với Thư nương, ta chỉ cho nàng một cơ hội lựa chọn, nếu nàng quyết định lưu lại, ta sẽ rất cao hứng." Tiêu Tụng nói như vậy, biểu tình trên mặt một chút cao hứng cũng không có.

Bạch Nghĩa có được những lời này của Tiêu Tụng, trong lòng thêm nắm chắc, đôi mắt với lửa giận của lang quân, người ở Tiêu phủ hơn phân nửa sẽ lựa chọn đi Kỳ Châu trốn một thời gian cái đã, hơn nữa Thư nương khẳng định là người chạy đầu tiên.

Tiêu Tụng cơ hồ có thể khẳng định, hung thủ làm hắn phải đội cái mũ "khắc thê" là xuất phát từ bốn gia, hắn trong lòng cũng đã liệt ra mấy người khả nghi, chỉ là vì chuyện đã qua rất nhiều năm, chứng cứ khó tìm.

Nếu lúc này hắn hồi âm cho bốn gia, nói mình không thích Nhiễm Nhạn, chỉ sợ hung thủ cũng sẽ không tin tưởng, chỉ có làm àm ī một trận với lão thái thái người chủ trì câu hôn lần này thì may ra.

Trước kia Tiêu Tụng đối với việc này cũng không quan tâm lắm, mang cái danh khắc thê này, giúp hắn thấy rõ bộ mặt thật xấu xí của nhiều nữ nhân, bởi vậy hắn đối với nữ nhân từ trước đến nay cũng không quá để bụng, nhưng lúc này đây, không thể kéo dài nữa! Hắn đem Tang Thần trói về Trường An, lâu nhất cũng chỉ có thể kéo thêm được một hai tháng. Để Nhiễm Nhạn treo tạm trên tên tuổi Tang Thần, cũng không phải là thượng sách, tuy rằng miễn trừ tai họa cho Nhiễm Nhạn, lại làm Nhiễm thị không thể tùy ý đem nàng hứa cho người khác, nhưng Tiêu Tụng sao có thể yên tâm? Phu nhân mình coi trọng, vẫn phải nhanh một chút mà cưới về nhà mình mới thỏa đáng.

Trải qua chuyện của Hoài Ân lần này, Tiêu Tụng sâu sắc cảm thấy, đời này hắn cưới Nhiễm Nhan là định rồi, thần chấn sát thần, Phật chấn sát Phật. Giống Hoài Ân buồn bực mà thủ cả đời như vậy, cuối cùng chết cũng chết không sáng khoái, nhìn thấy mà nghẹn khuất.

Có điều, Nhiễm Nhan hình như không động tâm với hắn, chuyện này mới là khó giải quyết nhất... Ngón tay thon dài của Tiêu Tụng gõ nhịp lên song cửa gỗ tùng.

Suy nghĩ một lúc lâu, giương giọng nói: "Người tới!"

"Lang quân" một hắc y nhân từ trên xà nhà hạ xuống.

"Đi tìm Lưu Thanh Tùng." Tiêu Tụng lời vừa ra khỏi miệng, lập tức lại hối hận, nói: "Thôi, lui ra đi."

Lưu Thanh Tùng ở trên phố được thiều nữ cùng với phụ nữ trung lão niên yêu thích, nhưng nghĩ tới hắn luôn được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, làm việc thì thích đi đánh lẻ, Tiêu Tụng kiềm chế xuống gấp gáp trong lòng, vẫn nên đi từng bước chắc chắn mới tốt, hắn từ trước đến nay thích nắm chắc thắng lợi, huống chi, Nhiễm Nhan chỉ có một, chuyện này hắn không dám đánh cuộc.

Ngoài cửa sổ mặt trời lên cao, nhưng mưa liên tiếp hai ngày, đường ruộng lầy lội khó đi, đoàn người của Nhiễm Nhan sau khi vào thành từ cửa Tây, đi gần tới chợ đông, Nhiễm Vân Sinh lệnh cho xe ngựa hồi phủ trước, hắn thì mang theo chủ tử Nhiễm Nhan tìm một túu lâu gần đó dùng cơm trưa.

"Quá ngọ đã lâu, nếu lại trễ nữa, đường vùng ngoại ô càng khó đi, ủy khuất A Nhan." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan nhìn túu lâu này, tuy không tinh xảo hoa lệ như Thiên Hương Lâu, cũng rất lịch sự tao nhã, vách tường bốn phía lâu một treo vài bức tranh chữ, cửa sổ phía nam bày các loại nhạc cụ, vừa trang nhã, cũng rất thú vị. Khách khứa trong túu lâu phần lớn cũng là học trò.

Thấy Nhiễm Vân Sinh bước vào, chưởng quầy vội vàng tự mình ra đón, chấp tay hàn huyên: "Nhiễm Thập Lang đại giá quang lâm, tiểu diêm thật là bồng tắt sinh huy a"

"Bành lão bản quá khách khí, xá muội thích thanh tĩnh, ta liền dẫn nàng tới nơi này, trong thành ngoại trừ nơi này của ngài, cũng không có chỗ tốt hơn." Nhiễm Vân Sinh cười sáng rõ, làm cho cả gian nhà sáng lên vài phần. Bành lão bản nói với Nhiễm Nhan đang mang mịch li: "Vị này e chính là Nhiễm Thập Thất Nương đi, cửu ngưỡng cửu ngưỡng!"

Nhiễm Nhan hơi khom người, thanh âm thanh lãnh từ phía sau tạo sa truyền ra, "Không dám nhận, Nhiễm thị Thập Thất Nương gấp qua Bành lão bản." Ba người đơn giản hàn huyên vài câu, Bành lão bản tự mình dẫn bọn họ lên một nhã gian ở lâu hai.

Người trong sảnh nghị luận sôi nổi, có người nhỏ giọng nói: "Đây là Tô Châu đệ nhất mỹ nhân Nhiễm Thập Thất Nương? Quả nhiên có phong phạm quý nữ."

"Nghe nói cực đẹp, nhưng nữ tử như thế, ta cũng không dám cưới về nhà đâu!" một người tiếp lời nói.

"Xuy! Với thanh danh nhà ngươi, sợ là cọng tóc của ngươi ta cũng không chạm được, ngươi không dám cưới, có người của Lan Lăng Tiêu thị, Bác Lăng Thôi thị dám cưới là được, nghèo còn lo lắng cái gì hả?"

Người nọ đỏ mặt lên liền nói: "Nữ tử này làm bạn với tử thi, sao có thể so được với Tề Lục nương cao khiết như nguyệt! Ta bất quá cũng là việc nào ra việc đó thôi."

"Đôi mắt của môn phiệt đại tộc nào không phải sáng như tuyết, Tề Lục nương đội danh Tô Châu đệ nhất mỹ nhân rất nhiều năm, cũng không được người của Ngũ tính Thất gia coi trọng. Nhiễm Thập Thất Nương cân quắc hông nhan, có mấy nam nhi còn không bằng nàng, nữ tử tầm thường có thể so sánh sao? Người bình thường có thể nhìn thấy chỗ tốt của nàng sao?"

Trong lúc nhất thời, học trò Châuhọc trong đại sảnh chia làm hai phe, bắt đầu tranh luận.

Lời tác giả: chương trước vừa mới up lên, Tụ tử đã biết sẽ có người thích người giận, có điều đó không phải là trọng điểm, ước chừng sẽ có người lo lắng Tụ tử càng viết càng lạc đà, đem "Mãn đường" viết thành một bộ lừa đảo phi lý.

Mọi người cứ yên tâm, Tụ tử không phải ko biết giới hạn, tinh thần của bộ này chủ yếu vẫn là nghiêm túc, nhưng Tụ tử vẫn có vài lời muốn nói với mọi người, tại sao lại có sự sắp xếp như vậy.

Thứ nhất – bộ này không phải chỉ có đấu đá bên trong mấy tiểu môn hộ, nữ chủ tương lai phải làm việc lớn. Đại Đường dùng võ lập quốc, tôn sùng vũ lực, hơn nữa đối với nữ tử lại không khắc nghiệt. Địa vị của chính thê khá cao, không giống như đa số người vẫn nghĩ, nam nhân muốn nạp thiếp thì nạp thiếp, mà không cần phải có sự đồng ý của chính thê (đây là có văn bản trích dẫn). Nhưng rõ cuộc đây vẫn là xã hội phong kiến, nữ tử cổ đại vì chữ đức, vì thanh danh gia tộc v.v. quá nửa đều phải chấp thuận cho nạp thiếp. Còn có nam nhân nuôi ngoại thất, cũng có nữ nhân cũng bao nam nhân bên ngoài, chuyện này ở Đường triều không coi là phạm tội, lại càng có nhiều sứ tử Hà Đông như lão bà của Thùa tướng Phòng Huyền Linh.

Đây là chi tiết phụ trợ cho việc đem kiến thức nghiệm thi phát triển rộng rãi, có rất nhiều chuyện nữ chủ không tiện làm hoặc không làm được. Với tính cách của Nhiễm Nhan, ko phải chuyện gì cũng đều dựa vào phu quân, lần này thì cần phải có trợ thủ, một người đồng bạn cùng mục tiêu.

Thứ hai – tính cách của nam chủ cũng không thể thiết lập một cách cứng nhắc, nếu khoát lên cho nam nhân này một tính cách mang khát vọng hùng tâm, điều đó đối với Nhiễm Nhan mà nói, chỉ tóm lại trong vài kết cục như sau: hoặc là cả đời ẩn giấu đi tài năng của bản thân (chuyện này không có khả năng), hoặc là bị chinh phục, hoặc là bị giết, hoặc là chia tay đối phương. Làm một người có lý tưởng có dã tâm, sẽ không chấp nhận có ai đó biết rõ mình chân tơ kẽ tóc, để cho mình từng bước đi đều nằm trong ý liệu của ai đó.

Nam hiện đại làm nam chủ? Đừng có ngây thơ, nhìn máy bộ ngựa gióng đi, tâm lý nam giới xuyên qua a! mông tưởng tam thê tứ thiếp, Nhiễm Nhan khẳng định sẽ không đồng ý, lúc này, cả hai bên vừa chung tay nỗ lực, lại vừa đề phòng nhau. Đừng quên Nhiễm Nhan là chết trong tay người trợ lý thông minh của cô, cô nhất định sẽ rất mệt mỏi, mà truyện cũng sẽ quá áp lực.

Trợ thủ có đại? Cũng được, nhưng nếu không có bác sĩ hiện đại câu thông được với Nhiễm Nhan, sau này xuất hiện từ ngữ chuyên ngành thì sao đây? Nhiễm Nhan cần có phiên dịch...

Nếu nam tử xuyên qua tính cách quá mềm yếu, chuyện này đối với Nhiễm Nhan là vô duyên vô cớ mà có thêm một cục nợ, nếu là một người qua đường giáp nào đó, thì sự tồn tại của một vai nam xuyên qua cũng quá mờ nhạt rồi.

Chương 137: Quay về Nhiễm phủ

Cái gọi là "Tô Châu đệ nhất mỹ nhân" cơ bản đều là mấy học trò của Châu học vì quá nhảm chán mà bày ra cho vui.

Điều kiện bình chọn cũng không phải chỉ nhìn diện mạo, tài học đức hạnh gia thế thiếu một thứ cũng không được, mặt khác còn muốn xem người đến cầu thân nhiều hay ít, mấy năm nay, thế gia có danh vọng ở hai vùng Giang Nam, Hoài Nam đến cầu thú Tề Lục nương nhiều không kể xiết, nhưng rốt cuộc chỉ là thị tộc địa phương, căn bản so ra kém Bác Lăng Thôi, Lan Lăng Tiêu một chút, khi hai nhà này đồng thời cầu thú Nhiễm Nhan, đã khiến cho vị trí "đệ nhất mỹ nhân" vốn gây tiếng vang lớn ở thành Tô Châu ở vào trạng thái khó quyết định.

Tất cả những chuyện này, Nhiễm Nhan vốn dĩ hoàn toàn không biết gì cả. Nhiễm Vân Sinh đứng trước cửa sổ ý cười doanh doanh mà đóng cửa sổ lại, "A Nhan, ngươi nghe thấy không?"

"Ừ." Nhiễm Nhan lên tiếng, kí ngồi ở trước kỷ, chống cằm ngược nhìn hắn, "Thoạt nhìn Thập ca quả nhiên thực không thích Tề Lục nương a! vui sướng khi người gặp họa như vậy."

Nhiễm Vân Sinh cũng không phủ nhận, phát tay áo ngồi xuống trước một cái kỷ khác, "Hôn sự của A Nhan ước chừng cũng đã định ra rồi, mấy cái hư danh này, cũng không có tác dụng gì mấy, Tang tiên sinh sẽ không để ý mấy cái này, còn về Tề Lục nương... Trường An bao nhiêu người lấy danh nghĩa ái mộ muốn ta làm tình nhân của các nàng, nàng ta cũng không có gì bất đồng, thậm chí càng có vẻ đối trả, trong lòng ta nàng ta cùng A Nhan nhà ta không thể đánh đồng."

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, những lời này nói ra thực nhẹ nhàng, nhưng Nhiễm Nhan biết, Nhiễm Vân Sinh tất nhiên cũng không dễ chịu, trên thế giới này loại người nào cũng có, sao có thể không có danh môn quý nữ nào dùng quyền lợi uy hiếp hắn? Tuy nói chuyện này không thể nói trắng ra ngoài, nhưng cũng sẽ khá là khó xử đi.

Hai người nói chuyện, đồ ăn rất nhanh đã được mang lên.

"Canh cá quê và kim tê ngọc quái* ở đây là ngon nhất đất Ngô, A Nhan cần

phải ném thử, sau này đến Trường An thì khó có dịp được ăn cá quế và cá lư tươi chân chính." Nhiễm Vân Sinh nói.

**trong link raw chữ này bị mã hóa rồi, ko đọc được nên lão để nguyên theo version của wikidich*

Tiểu nhị đưa đồ ăn nghe Nhiễm Vân Sinh khen, vui vẻ nói: "Đây là hai món canh đặc sản của bỉ điểm, đương nhiên là nhận được khen ngợi của Nhiễm lang quân, cá quế và cá lư này là đồ tươi mới đưa tới trưa hôm nay, các vị thong thả dùng."

Nhiễm Vân Sinh cười đùa vài câu với tiểu nhị, mới bắt đầu động đũa.

Tây tái son tiền bạch hạc phi, đào hoa lưu thủy quế ngư phì.

Cái gọi là canh cá quế, cũng chính là canh cá quế*, cá quế tươi ngon có thể so với cá nóc, đặc biệt thích ăn thân sau mây tảng đá dưới đáy nước, hoặc trong mây bụi rong rậm rạp, cho nên rất khó vớt, hiện tại lại là tiết thu đông, cá quế trốn dưới nước sâu qua mùa đông, so với ngày thường càng thêm khó bắt, một chén canh cá quế nhỏ này có lẽ có thể đổi được một cây lụa thượng đẳng.

**khổ quá chỗ này hai từ nó cùng nghĩa chỉ có cách viết khác nhau hay sao đó, mà một trong hai chữ không tìm được trên từ điển, quá nhiều nét dù không ra, mọi người chịu khó làm lơ đi nghe*

"Mùa xuân mới là thời tiết tốt để ăn cá quế, mùa thu giá cao cá lại không mập, nhưng so với Trường An, vẫn là thang ở chỗ mới mẻ mà thực tế." Nhiễm Vân Sinh ném mấy khẩu, liền buông muỗng canh, "Canh cá quế ở Trường An, giá một chén đủ để nhà người dân thường sống một năm." Cho dù ở Tô Châu cũng không rẻ gì, Nhiễm Vân Sinh rất biết kiêm tiềns cũng rất biết xài, nhưng hắn không phải đối với ai cũng chịu vung tiền như rác, Nhiễm Nhan biết được con người hắn, cho nên cũng không muôn trách cứ hắn phô trương lãng phí.

"Đây gọi là kim tê ngọc quái, là món hàng đầu chế biến từ cá lư, A Nhan ném thử, chỗ khác không tìm được tay nghề tốt như vậy đâu." Nhiễm Vân Sinh cực lực đề cử, "Tùy Dương Đế cả đời rất thích món này."

"Kim tê ngọc quái" cũng không phải là một món ăn đơn độc, mà là tổ hợp

của cá lư và canh. Nguyên liệu chính chế biến ra món này là thịt cá lư tươi cắt sợi cùng với nấm ướp tẩm gia vị rồi phơi khô chế thành, thịt cá lư cắt sợi trắng như ngọc, nấm ướp gia vị vàng nhạt như kim, cho nên mới có tên này.

Rau nhút làm canh có màu xanh tím trong vắt, phối với lư quái tuyết trắng, lại thêm với các món rau đủ màu, ngon miệng, màu sắc tươi sáng mỹ lệ, được văn nhân nhã sĩ yêu thích nhất.

Món này ở hiện đại đã thất truyền, Nhiễm Nhan rất hóng thú nhìn trong chốc lát, rồi sau đó mới kẹp lên một miếng nhấm nháp.

Quả nhiên danh bất hư truyền, Nhiễm Nhan có thể nói đã duyệt qua vô số món Trung Quốc và Phương Tây, cũng không thể không tán thưởng tự đáy lòng, "Thập ca, ta vốn cũng không biết món này mỹ vị như vậy, sau này đi Trường An, thèm lên đều là tại ngươi."

Vốn chỉ là một câu đùa, lại làm Nhiễm Vân Sinh xót xa, mấy thứ nữ của Nhiễm thị có ai mà chưa thử qua mỹ vị của món này? chỉ có Nhiễm Nhan lúc còn rất nhỏ đã ăn qua, nhiều năm trôi qua, sớm đã không nhớ rõ hương vị.

Hai người cười nói ồn ào, một bữa cơm ăn thật sự là vui vẻ.

Nhiễm Nhan vừa buông đũa, định nghỉ một lát rồi đi, lại nghe cửa phòng phanh một tiếng bị mở ra, mấy thanh âm thiều nữ ríu rít truyền đến, một thanh âm cao quãng tám tràn đầy kinh hỉ nói: "Thập ca, quả nhiên là ngươi!"

Đi đầu đúng là Nhiễm Mỹ Ngọc, phía sau còn đi theo sáu bảy thiếu nữ cùng tuổi, ngoài cửa còn có bốn lang quân trẻ tuổi. Mấy người kia vốn mang bộ dạng biếng nhác, vừa nhìn thấy bóng dáng Nhiễm Nhan, vẻ lười nhác bay mắt, lập tức duỗi cổ.

Nhiễm Nhan thần sắc nhàn nhạt mà để Văn Lục giúp nàng mang mịch li lên.

Nhiễm Vân Sinh cùng những người đó chào hỏi, phân tán bớt một ít lực chú ý.

Nhiễm Vân Sinh đối với hành động vô lễ như vậy của Nhiễm Mỹ Ngọc đã thấy nhiều không trách, nhưng vẫn không khỏi nhíu mày nói: "Hôm nay cũng may ta chỉ là cùng A Nhan dùng bữa, vạn nhất nếu là cùng người khác bàn sinh ý, ngươi lỗ mãng như vậy chẳng phải quá mất thể thống"

"Thập ca, ta chỉ là nghe thấy tiếng ngươi nên nhất thời cao hứng mà"

Nhiễm Mỹ Ngọc hiển nhiên không đem lời Nhiễm Vân Sinh nói để ở trong lòng, khoanh tay lắc lắc.

Ngoài cửa bỗng có một cái đầu nhỏ thò vào, khuôn mặt xinh xắn đầy vẻ bất mãn, bĩu môi nói: "Không được đoạt a huynh của ta!"

Nhiễm Nhan cảm thấy cũng không có gì liên quan đến mình, liền đứng trong một góc xem náo nhiệt, ai ngờ Nhiễm Mỹ Ngọc tức khắc đem đầu mâu nhảm ngay nàng, "Đoạt a huynh của ngươi chính là người khác!"

Ánh mắt một đám người đều thảng thompson về phía Nhiễm Nhan.

Nhiễm Vân Sinh mặt lạnh xuống, "Thập Bát muội tốt xấu gì cũng nữ nhi của đại bá, còn thỉnh cỗ ky thể diện của Nhiễm thị một chút."

Trước mặt nhiều người như vậy lại làm trò tỷ muội tranh chấp, để người ta chê giêu, cũng mệt Nhiễm Mỹ Ngọc cố gắng như vậy. Nhiễm Nhan thấy rất khó tin, Cao thị là người hiểu được tiến thoái đúng mực như vậy, sao có thể dạy ra một nữ nhi như Nhiễm Mỹ Ngọc... có lẽ, chỉ số thông minh của

Nhiễm Mỹ Ngọc là di truyền từ Nhiễm Văn đi.

Nhiễm Mỹ Ngọc sắc mặt cứng đờ, cũng biết là mình đã quá phận, cho nên không cãi lại, chỉ đầy mặt ủy khuất mà nhìn Nhiễm Vân Sinh.

Dù sao cũng là người trong nhà, Nhiễm Vân Sinh cũng đành phải cho nàng một cái bậc thang đi xuống, giận dữ nói: "Ngươi xem ngươi đi, suốt ngày ở bên ngoài chơi bời, thật là kỳ cục, sau này cũng không thể nghịch ngợm tùy hứng." Dứt lời thở dài, nói chậm rãi: "Ngươi đây là hẹn bằng hữu đi ăn đi? Lát nữa nói Bành lão bản đem chi phí ghi cho ta, ngày mai ta sẽ phái người tới kết toán. Trở về sớm đi, chớ có làm đại bá lo lắng"

Nhiễm Vân Sinh nói như vậy, những lời trước đó cũng chỉ xem như huynh trưởng đối với muội muội thuyết giáo, mặc dù người ngoài nghe được cũng không tính mất mặt, Nhiễm Mỹ Ngọc thu hồi vẻ ủy khuất, cười nói: "Biết rồi! Thập ca tốt nhất!"

Nhiễm Vận bĩu môi, nói: "Ta không chơi nữa, ta muốn cùng a huynh về nhà trước."

"Cũng được." Nhiễm Mỹ Ngọc cũng không thích đi đâu cũng mang theo một tiểu nha đầu, xoay người cùng một đám bằng hữu không biết ở đâu ra rồi đi. Trước khi đi còn lén lút hung hăng trừng mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái.

Ý tứ của cái liếc mắt kia rất rõ ràng: Nhiễm phủ chính là địa bàn của ta, xem ta như thế nào thu thập ngươi.

"Hừ, kiêu gì cũng là do nữ nhân gia đình bình dân giáo dưỡng ra, chơi toàn là mấy người gì đâu!" Nhiễm Vận hừ hừ, rồi nói với Nhiễm Vân Sinh: "Mấy người đó hơn phân nửa đều là thân thích của Cao thị, a huynh tiêu tiền trên người bọn họ thật là lâng phí."

Nhiễm Vân Sinh búng trán nàng một cái, sủng nịch nói: "Nhỏ mà lanh!" "Thập Thất tỷ." Nhiễm Vận hơi cúi người với Nhiễm Nhan.

Trước kia Nhiễm Vận không thích Nhiễm Nhan, thứ nhất là vì tính tình Nhiễm Nhan quá yếu đuối, cả ngày chỉ biết khóc suốt mướt, thứ hai là vì cảm thấy Nhiễm Nhan cũng như những người kia, bất quá là muôn chiếm tiện nghi. Hiện tại Nhiễm Nhan cùng Thôi thị có hôn sự, lại giao hảo với Tiêu thị lang quân, nhưng vẫn nguyện ý đi cùng với a huynh của nàng, điều này làm nàng thay đổi cái nhìn, nên cũng khách khí hơn trước một chút.

Nhiễm Vận từ khi còn nhỏ, đã nhiều lần nhìn thấy nhiều tộc nhân của Nhiễm thị chẳng biết xấu hổ mà duỗi tay hỏi tiền phụ thân nàng, những tộc ty, tộc muội kia, giao hảo với nàng, hơn phân nửa là vì vót vát chút chõ tốt, đôi khi chia chác không đồng đều còn gây chuyện, làm nhiều người khác không vui, lần này trở về, nàng hiểu chuyện hơn nhiều so với trước kia, lại càng không kiêng nhẫn giao thiệp với những tỷ muội đó, đơn giản bắt đầu làm một con bé vắt cổ chày ra nước, mặc kệ là ai cũng đều đừng hòng cạy được từ nàng nửa văn tiền.

Nhiễm Nhan hơi đáp lễ.

Nhiễm Vân Sinh nói: "Chúng ta về nhà đi, dưỡng đủ tinh thần, ngày mốt ăn xong bữa cơm đoàn viên trung thu, ta mang hai người các ngươi đi Bình Giang, lần này chuẩn bị rất tốt."

Bình Giang...Nhiễm Nhan đối với nơi đó một chút ấn tượng tốt cũng không có, bất quá cũng không muốn mất hứng, liền nói: "Được."

Mấy người ngồi trên xe ngựa, xuyên qua tuyến đường chính của chợ đông, hướng về phía Nhiễm phủ.

Trên đường không được phóng ngựa, xe lảo đảo lắc lư mà chạy qua đường phố, Nhiễm Nhan lại mơ mơ màng màng buồn ngủ, đầu dựa vào vách xe đong đưa lúc lắc, Nhiễm Vận nhìn thấy cười trộm, thường hay lấy ngọn tóc đi chọc ngứa mũi nàng.

Nhiễm Vân Sinh trùng mắt với Nhiễm Vận, đứng dậy chuyển chỗ, đem đầu Nhiễm Nhan nhẹ nhàng gác ở trên vai hắn.

Nhiễm Vận dùng chân đá đá đầu gói Nhiễm Vân Sinh, nhỏ giọng kể cả: "A huynh, các tỷ tỷ cũng sắp gả chồng, sau này nếu ngươi muốn cung chiêu ai, thì không bằng thương xót thân muội muội bị ngươi vứt như giày cũ này một chút, ta còn nhỏ, a huynh hoàn toàn không cần băn khoăn. Trước khi có bầu bầu, ta có thể cố mà chịu đựng một chút."

"Có như ngươi nói vậy hả!" Nhiễm Vân Sinh trùng mắt, hạ giọng nói: "Còn hồ ngôn loạn ngữ nữa, lúc ta đánh ngươi ngươi đừng kêu!"

Nhiễm Vận không sợ hãi, ca ca nhà mình là cái tính tình gì, nàng quá hiếu, mỗi lần đánh nàng, căn bản không thể hạ thủ nặng, nàng chỉ có thể cố mà phối hợp, gào lên hai câu thôi.

Không biết ngủ đã bao lâu, xe ngựa hơi nhoáng lên, Nhiễm Nhan mơ màng màng tỉnh lại, hàm hồ hỏi: "Tôi nơi rồi?"

Lúc Nhiễm Nhan mơ màng cảm thấy không khí trong xe có chút không quá thích hợp, dụi dụi mắt, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy phía đối diện một gương mặt tuấn tú ngạnh lẳng, lập tức bị hoảng sợ, lập tức nhìn trái nhìn phải, thấy Nhiễm Vân Sinh vẫn còn bên cạnh, không khỏi nghi hoặc nói: "Thập ca?"

Nhiễm Vân Sinh giải thích: "Là như thế này, đại bá biết được Tiêu Thị lang việc công đã xong còn muốn lưu lại ở Tô Châu hai ngày, liền thỉnh hắn đến phủ cùng nhau ăn trung thu, vừa mới gặp nhau trên đường."

"Tư thế ngủ của Thập Thất Nương không được tốt lắm." Tiêu Tụng mỉm cười, cũng không biết hắn nói là thật hay là giả.

Nhiễm Nhan thoáng sửa sang lại vẻ ngoài, cúi đầu nói: "Gặp qua Tiêu lang quân."

Chương 138: Lâm Thủy cư

Nhiễm phủ tọa lạc ở gần sông Bình Giang, rộng 17 mẫu, do nhiều tòa viện cầu thành.

Lúc này cánh cổng gỗ dày nặng của đại môn phía nam rộng mở, hai bên cửa đứng hai hàng sai vặt áo xám và thị tỳ áo xanh, ba thiếp thắt lộng lẫy hoa hòe, mười mấy tiểu cô nương cùng thiếu niên đủ các độ tuổi, đứng đầu là Nhiễm Văn và Cao thị. Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ không cho rằng cái trận hoành tráng này là để nghênh đón đích nữ minh đây, cho dù là vậy, cũng bất quá là diễn trò cho Tiêu Tụng nhìn thôi, bởi vậy nhìn bộ dáng Nhiễm Văn lèn nóng doanh tròng, trong lòng sinh ra vài phần không kiên nhẫn.

"A Nhan!" Nhiễm Văn tiến lên cầm tay Nhiễm Nhan, nức nở nói: "Cuối cùng cũng đã trở lại, A Nhan ở trong am thanh tu chịu khổ rồi."

"Phiền a gia quan tâm." Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà đầy về một câu, bất động thanh sắc đem tay mình rút về.

Nhiễm Văn cũng không quá để ý, tự nhiên chuyển qua hàn huyên với Tiêu Tụng, "Tiêu lang quân lần này chịu đến, Nhiễm mỗ vô cùng vinh hạnh."

"Nhiễm bá phụ nói như vậy thật đúng là chiết sát ta, vừa lúc ta đón trung thu một mình ở Tô Châu, được Nhiễm bá phụ không chê, cảm kích còn không kịp nữa kia." Tiêu Tụng nói đầy vẻ tình ý chân thành, như phát ra từ phế phủ, hoàn toàn không có bày chút kiểu cách nhà quan nào. Nhưng thái độ Nhiễm Văn đối đãi với Nhiễm Nhan hắn một chút cũng nhớ kỹ.

Nhiễm Văn càng thêm cao hứng, lôi kéo Tiêu Tụng thân thiện hàn huyên, vẫn là Cao thị bước lại cười khuyên nhủ: "Lão gia thật đúng là, Thập Thất Nương mới vừa quay về, Tiêu lang quân lại là khách nhân, sao có thể đứng ở cửa mà nói chuyện?"

"Ha ha, nhìn xem ta cái tính tình này, tới tối tới, chúng ta đi vào rồi nói."

Nhiễm Văn đi đến đại môn, cũng không quên Nhiễm Nhan, nói với một đám phó tì: "Thập Thất Nương rời phủ dưỡng bệnh hai năm, mới về trong phủ tất nhiên sẽ không quá thích ứng, các ngươi phải chiếu cố cho tốt."

"Dạ" mấy phó tì khom người cùng đáp.

Một đám thiếu nữ chau đầu ghé tai, ánh mắt thường xuyên đảo qua mịch li của Nhiễm Nhan. Nhiễm Nhan biết những người đó chính là tộc ty, tộc

muội của mình, nhưng chỉ làm như không phát hiện, Nhiễm phủ bất quá là để nàng ở vài ngày, nàng không có bất luận tâm tư gì mà đi xử lý quan hệ nhân tế ở Nhiễm phủ.

Tư thái làm lơ như vậy, trong mắt đám người này là cao ngạo, có điều dù sao cũng là đích nữ, lại có nhà chồng cường đại làm chỗ dựa, cũng không có ai dám chỉ trích nàng, ánh mắt các nàng nhanh chóng bị Tiêu Tụng tuẫn dật đĩnh bặt hấp dẫn, Nhiễm Nhan liếc mắt một cái, một đám mang bộ dáng e lệ ngượng ngùng, muốn nói lại thôi, thật sự là nhìn thấy mà thương.

Sau khi vòng qua môn bình, Nhiễm Văn cùng Tiêu Tụng đi đến chủ thính, Cao thị thì tự mình dẫn Nhiễm Nhan đi tới viện nàng ở trước kia.

"Ta tháng trước đã sai người thu thập tốt Lâm Thủy cư, bài trí bên trong vẫn giống như trước kia, chỉ là thay hết đồ mới." những lời này của Cao thị mang theo ý cười nhu hòa, giống như từ trước đến nay, mặc kệ sau lưng động tay động chân gì, ngoài mặt chưa bao nói lời lạnh nhạt.

"Làm phiền Nhị nương." ngũ khí của Nhiễm Nhan bình bình đậm đậm, không có cảm xúc gì, nhưng lại làm cho lòng Cao thị hơi lao đao.

Ý cười trên mặt Cao thị bất biến, khéo mắt dư quang lại dừng 2 giây trên người Ca Lam, sắc mặt có chút mất tự nhiên, nàng vĩnh viễn sẽ không quên, chính là tiểu nữ hài nhìn như không có tâm cơ này, đã từng đầy nàng vào góc chết một lần, suýt nữa bị lật thuyền.

Bất quá, xưa đâu bằng nay, Cao thị nhanh chóng điều chỉnh tốt tâm thái, dẫn Nhiễm Nhan đi Lâm Thủy cư.

Vừa bước vào cửa viện, ký ức trong đầu Nhiễm Nhan che trời lấp đất mà đánh úp tới, làm nàng choáng váng mất một lúc, thân mình lảo đảo, Văn Lục vội vàng vịn nàng lại, thấp giọng nói: "Nương tử cảm thấy trong người không khỏe?"

Nhiễm Nhan đơn giản cũng tiếp tục "không khoẻ" luôn, gõ mịch li xuống, khom người nói với Cao thị: "A Nhan bỗng nhiên có chút choáng váng, không thể tiếp đón Nhị nương, thỉnh Nhị nương thứ lỗi."

Nhiễm Nhan là người không quá giỏi về ngụy trang, nàng chỉ có thể dùng trầm mặc và bình tĩnh để che dấu suy nghĩ thật sự của mình, cho nên đối mặt với người như Cao thị, sẽ cảm thấy thật quá súc, mà nàng cũng không cần phải đi đối phó với Cao thị.

Lệnh đuổi khách vừa ra, Cao thị cũng rất thức thời, xoay người dặn dò thị tỳ trong viện vài chuyện liền rời đi.

Cỏ lau um um, sương sớm vừa lên, người luôn mong nhớ, ở bên kia bờ.

Đây là nguồn gốc tên gọi Lâm Thủy cư, do Trịnh phu nhân đặt, có thể thấy được nàng ký thác hy vọng gì trên người nữ nhi của mình.

Vân Lục một khi đã sửa tính tình hoạt bát của ngày xưa, không hề có vẻ kích động vui sướng khi được trở về chốn cũ, Nhiễm Nhan nhẹ nhàng cười, xem ra người trong lòng không thích cũng không chỉ có mình nàng.

Lâm Thủy cư xây bên cạnh hồ nước, có một cái nhà thủy tạ kéo dài đến giữa hồ, hoa sen trong hồ đã héo rũ, chỉ để lại những lá sen khô khốc gục trên mặt nước, cùng với những cành sen khô cao vút.

Nhiễm Nhan sai người chuyển Hồ sàng vào trong nhà thủy tạ, rồi ngồi xuống, thưởng thức bức 'tàn hè đồ' này. Những ngày gần đây quá mức thanh nhàn so với trước kia, làm Nhiễm Nhan đã bắt đầu học được cách sống hưởng thụ, có thêm một đôi mắt biết phát hiện cái đẹp.

Đám người Hình Nương đem đồ thả xuống, bắt đầu dọn dẹp phòng ở lầu nữa.

Vân Lục lấy áo khoác phủ thêm cho Nhiễm Nhan, quỳ ngồi ở bên cạnh nàng, bất mãn nói: "Nương tử, nô tỳ không phải muôn làm ngài tổn thương, nhưng không nói ra thì thật sự không vui."

Nhiễm Nhan tiếp nhận trà nóng nàng bung tới, để hơi nóng phả trên mặt, "Ngươi chừng nào thì học được kiểu áp a áp úng? Nói đi."

"Lang quân hắn căn bản không phải là thật tình yêu thương ngài, cánh tay này của ngài treo, rõ ràng là bị thương không nhẹ, nhưng hắn nửa câu cũng không hỏi, dù là Cao thị cũng còn dối trá hỏi một hai câu nữa kia" trong mắt Vân Lục đỏ hồng, có thể thấy được là thật sự rất tức giận.

Nhiễm Nhan nhấp miếng nước trà, nhíu mày nói: "Lần sau đừng bỏ vỏ quất."

"Dạ biết, nương tử không có suy nghĩ gì sao?" Vân Lục vốn là rất cao hứng khi có thể hỏi phủ, nhưng mới vừa rồi thấy thái độ của Nhiễm Văn, tâm lập tức lạnh lẽo, đã đoán trước được cuộc sống sau này sẽ không thuận lợi.

"Ta ở Nhiễm phủ cũng bất quá là khách qua đường, có gì đáng để ý? Sau trung thu ta sẽ theo Thập ca đi Trường An, thân khẽ của các ngươi đều ở trong tay ta, đương nhiên đều đi theo ta." Nhiễm Nhan nói.

"Thật sao?" đôi mắt Vân Lục lấp lánh mà nhìn Nhiễm Nhan, tràn đầy khát khao nói: "Trường An a! Nghe nói Trường An có nhiều Hồ cơ, đều là tóc vàng mắt xanh, da thịt như tuyết, nô tỳ còn chưa gặp qua đó."

Nhiễm Nhan phì cười, "Hoá ra ngươi muốn đi Trường An là vì muốn nhìn mỹ nhân?"

"Mới không phải, không có mỹ nhân nào mỹ hơn so với nương tử, nô tỳ là đi nhìn mấy thứ mới mẻ." Vân Lục mừng đênh không biết làm như thế nào cho phải, đứng dậy nói: "Nô tỳ đi nói cho Hình Nương và Ca Lam."

"Lát nữa gọi Ca Lam lại đây." Nhiễm Nhan phải hỏi thử Ca Lam có nguyện ý cùng nàng đi hay không mới được, dù sao tâm nguyện của Ca Lam là vì nguyên chủ báo thù.

Nhiễm Nhan ngồi một mình, móc ra trường tiêu từ trong tay áo, đặt ở bên môi thổi thử. Nàng muôn mang cây tiêu này theo làm vũ khí phòng thân, nhưng nếu không biết thổi, mà đi đến đâu cũng đều mang theo, chẳng phải là rất kỳ quái?

Nguyên chủ là người biết âm luật, Nhiễm Nhan lăn lộn một lát, cũng miễn cưỡng nghe ra vài điệu, chỉ là khó nghe thôi. Nhiễm Nhan tâm than một tiếng: Quả nhiên là không có tê bào nghệ thuật gì hết a!

Phía sau vang lên tiếng bước chân.

Nhiễm Nhan nghiêng đầu nhìn qua, đúng là Ca Lam đang ôm bút mực giấy đi lại đây.

"Đã nghe hết rồi?" Nhiễm Nhan hỏi.

Chương 139: Minh nguyệt xuất quan sơn

Ca Lam gật đầu, quỳ ngòi xuống bên người nàng, đem giấy trải trên mặt đất.

"Ngươi có nguyện ý theo ta đi Trường An hay không?" Nhiễm Nhan biết khuyết điểm của mình, nàng nói chuyện từ trước đến nay thẳng thắn, nếu có Ca Lam bên cạnh, nàng có thể giảm bớt khá nhiều lo lắng.

Bất quá, Nhiễm Nhan cũng sẽ không vì yêu cầu của bản thân mà khuyên Ca Lam từ bỏ cùu hận, đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, nếu chuyện này dừng ở trên người mình, nàng cũng tuyệt đối không thể thiện bối cam hưu.

Ca Lam đem giấy trải thẳng, đè bút viết: Nô tỳ nguyện ý.

Nhiễm Nhan thấy mấy chữ này, kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"

Ca Lam mím môi, viết: Có câu quân tử báo thù mười năm không muộn, nô tỳ tuy chỉ là một cái tiện tì, mí mắt cũng không tính quá cạn, nếu có thể đạt được càng nhiều quyền hạn, báo thù sẽ càng thêm dễ dàng, nô tỳ tin rằng nương tử ngài không phải nữ tử khuê trung tầm thường.

Nhiễm Nhan lại thật sự kinh ngạc, bởi vì trước đó xem ra, Ca Lam cũng bất quá là am hiểu chút tranh đấu ở nội trạch giữa các phụ nhân, tuy lòng dạ thâm sâu, tóm lại cũng chỉ là đấu trí đấu lui trong cái vòng nhỏ hẹp thôi. Hơn nữa, Ca Lam có thể đấu với Cao thị, hoàn toàn là bởi vì có Nhiễm Nhan đích nữ này tồn tại, nếu không có Nhiễm Nhan, nàng bất quá là một thị tỳ, mặc cho Cao thị dày xéo mà thôi, có thể lấy cái gì để đấu với bà ta? "Ta đúng là xem thường ngươi." Nhiễm Nhan cười cười nói.

Trên mặt Ca Lam cũng nở ra một nụ cười, tiếp tục viết: Ngày ấy nghe nương tử bình luận Ngu Thé Cơ, tầm mắt nô tỳ được mở rộng. Thân phận nô tỳ đê tiện, nhưng cũng không tình nguyện dừng lại, cũng muốn nhìn xem khi mình cố hết sức thì có thể đi đến đâu, dù có chết cũng không hối hận.

"Cao thị...đây là chọc tức một đối thủ cỡ nào a!" Nhiễm Nhan đuổi người dựa vào lưng Hồ sàng, khéo môi cong lên, ánh mắt nhìn Ca Lam có chút tỏa sáng, lại có chút hung phấn. Đây là biểu tình nàng mỗi lần gặp gỡ thi thể kỳ lạ, hưng thú bị kích thích mới có thể lộ ra.

Ca Lam một nữ tử cứng cỏi lại có tâm kế như vậy, đã khiến cho nàng cực kỳ tò mò, "Cùu hận của ngươi, không chỉ có một chuyện của nương tử nhà

ngươi đi?"

Ca Lam chần chờ một chút, vẫn gật đầu: Phụ thân nhiều lần thi rót, nhưng phẩm tính của hắn rất tốt, lại bị người dù dỗ nhiễm vào thói cờ bạc, rồi thiếu nợ cờ bạc, mẫu thân ta là bị kẻ xấu giết chết, ta biết người làm chủ sau màn kia chính là Cao thị, bà ta hại nhà ta tan cửa nát nhà, mối thù này, nếu không phá hủy Cao thị toàn tộc, Ca Lam chết không nhắm mắt.

Nhiễm Nhan suy đoán, đây hẳn là chuyện sau khi Cao thị gả vào Nhiễm gia, nghe Hình Nương nói, mẫu thân Ca Lam là người rất có tâm kế, Cao thị chắc là sợ Ngọc Nương can thiệp chuyện trong phủ, hoặc sẽ giúp Nhiễm Nhan bày mưu tính kế mà chống đối bà ta. Cao thị dùng có tâm để làm chuyện vô tâm, một cú mà đem Ngọc Nương đẩy vào chỗ chết.

Vì suy nghĩ của bản thân mà làm cho người khác cửa nát nhà tan, thật sự đáng giận.

Ca Lam nhìn thoáng qua Nhiễm Nhan, cúi đầu viết: Nương tử không cảm thấy nô tỳ cuồng vọng lại không biết tôn ti sao?

Nhiễm Nhan nhìn nội dung trên giấy, rồi quay đầu vừa nghiên cứu ống tiêu trong tay, vừa nói: "Con người của ta, chưa từng có quan niệm tôn ti gì, mặc dù một tên khát cái dám mộng tưởng mình tương lai làm bá chủ thiên hạ, ta cũng sẽ không cảm thấy kỳ quái. Có mộng tưởng là chuyện tốt, nhưng đầu tiên phải giữ được tánh mạng, giết địch 1000 lại tự tốn hại 800, là đại hả sách."

Yên lặng một lát.

"Bạch! bạch! bạch!" một tràng vỗ tay, Nhiễm Nhan khụng lại, quay đầu nhìn liền thấy ba người Nhiễm Văn, Nhiễm Văn Sinh cùng Tiêu Tụng đứng ở lối vào của nhà thuỷ tạ.

Vẻ mặt Nhiễm Văn kinh ngạc, Nhiễm Văn Sinh thì tràn đầy thường thức, mà Tiêu Tụng vẫn là bộ dáng cười cười, có điều đôi mắt còn sáng hơn so với lúc trước.

Ca Lam bất động thanh sắc đem tờ giấy thu vào trong tay áo, thuận tiện duỗi tay định nâng Nhiễm Nhan dậy.

Tiêu Tụng ngăn cản nói: "Trên người Thập Thất Nương có thương tích, không cần giữ lễ tiết."

Nhiễm Văn lúc này mới thu hồi tinh thần, vội vàng nói: "A Nhan bị thương? Có nghiêm trọng không?"

"Chỉ là gãy cánh tay mà thôi, không phải cái gì to tát." Nhiễm Nhan thật sự

ngồi trở lại trên Hồ sàng, nhàn nhạt đáp.

Mấy người túc khắc không nói được gì, gãy cánh tay còn không tính to tát, vậy cái gì mới tính là to tát? Nhiễm Văn cùng Nhiễm Vân Sinh đều cho rằng Nhiễm Nhan đây là nói lố, chỉ có Tiêu Tụng cảm thấy, Nhiễm Nhan thật sự cho rằng gãy cánh tay không phải đại sự.

"Cái này cũng chưa tính to tát?" Nhiễm Văn thực sự có chút nóng nảy, vạn nhất Nhiễm Nhan tàn tật một cánh tay, Thôi gia không cần nàng thì làm sao bây giờ?! Lập tức giương giọng nói: "Người tới, đi thỉnh y sinh tốt nhất trong toàn thành tới!"

"Đại bá, hiện tại nghe đồn y sinh tốt nhất trong toàn thành chính là A Nhan a" Nhiễm Vân Sinh thề, hắn thật sự không phải cố ý muốn phá đám, chỉ là ăn ngay nói thật.

Nhiễm Văn sắc mặt có chút không nhịn được, xu mặt nói: "Nàng mới học mấy ngày y thuật? Bất quá cơ duyên xảo hợp mới có được tên tuổi thần y, vẫn cần phải để cho lão y sinh có tư lịch vài thập niên lại đây nhìn một cái mới thỏa đáng."

"Không bằng như vậy đi, vẫn là để Lưu Thanh Tùng nhìn một chút đi, thương của Thập Thất Nương vốn chính là hắn chẩn trị, hắn đối với tình huống của nàng cũng tương đối hiểu biết." Tiêu Tụng nói.

Nếu Tiêu Tụng đã mở miệng, Nhiễm Văn cũng không phản đối được, Tiêu Tụng tuy rằng mang khẩu khí thương lượng, nhưng cảm giác cho người ta là không thể hoài nghi, Nhiễm Văn cảm thấy y thuật của y sinh Tiêu gia hắn là không kém hơn ngụ y, khách sáo hai câu, nói: "Vậy làm phiền Tiêu hiền chất."

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, mới vừa rồi bất quá trong vòng hai câu liền từ Tiêu Thị lang biến thành Tiêu lang quân, một lát không thấy đâu, đã lại từ Tiêu lang quân thăng cấp thành Tiêu hiền chất! Phỏng chừng ở xong hai ngày, cả cái chữ "Tiêu" kia cũng mất luôn!

"Đúng rồi, A Nhan mới vừa rồi đang nói cái gì? Giết địch 1000 tự tốn hại 800, là đại hạ sách, như vậy cái gì mới là thượng sách?" Nhiễm Vân Sinh vẫn tương đối hứng thú với đề tài này.

"Đi chuẩn bị đệm ngồi." Nhiễm Nhan phân phó Ca Lam, rồi đáp: "Bất quá là vài lời nói cho vui, Thập ca đừng quá tích cực."

Nhiễm Văn cười nói: "Đúng vậy, nương tử gia có thể có kiến thức gì, không biết là thấy trên cuốn sách nào, hò ngôn loạn ngữ thôi."

Trong lòng Nhiễm Vân Sinh thở dài, người không biết nhìn người, tầm mắt hạn hẹp giống đại bá như vậy, có thể ngồi trên vị trí gia chủ, bất quá là nhò vào một chữ "đích", nếu cứ như thế mãi, Nhiễm thị sớm muộn gì sẽ xuống dốc đến khi trượt khỏi hàng ngũ "Thế gia" thôi.

Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan không muốn trả lời, ánh mắt dừng trên ống tiêu trong tay nàng, "Mới vừa rồi nghe tiếng tiêu vắng vắng, khúc là người thổi?"

Khóe miệng Nhiễm Nhan run lên, kia có thể xem như một khúc sao? Vì thế liền nói: "Chỉ là gần đây cảm thấy hứng thú mà thôi, vẫn không biết thổi."

Tiêu Tụng nói: "Tấu tiêu, cần hô hấp đúng phương pháp, ngón tay linh hoạt, môi cần linh hoạt mà không chế, điêu tiết khẩu phong, mà lưỡi cũng cần phải có biến hóa mới được, chỉ đơn giản thổi hơi vào thôi thì đương nhiên sẽ thổi không hay."

Nhiễm Nhan cúi đầu nhìn nhìn ống tiêu trong tay, nàng chưa bao giờ cảm thấy học chơi nhạc cụ là chuyện dễ dàng, lại không nghĩ rằng nó phức tạp như vậy, nàng nâng tay, đem tiêu đưa cho hắn, "Ngươi thổi nghe thử một chút."

Sắc mặt Nhiễm Văn khẽ biến, nhẹ giọng quát lên: "A Nhan, sao có thể vô lễ như thế?"

Tiêu Tụng nhàn nhạt cười nhận lấy tiêu, "Nhiễm bá phụ chó có trách cứ Thập Thất Nương, Tang Tùy Viễn cùng ta đều rất thường thức sự thăng thắn này của Thập Thất Nương, Tùy Viễn còn vạn phần khuynh tâm đó" Hắn nói, không chờ Nhiễm Văn phản ứng, đã đem tiêu đặt ở bên môi thử tiếng, liền không hề báo trước mà thổi luôn một bài.

Nhiễm Văn mặc dù vẫn còn nhảm nuốt lời vừa rồi của Tiêu Tụng, cũng ném ra chút hương vị, ý tứ của câu nói kia đại thể chính là: Tang Tùy Viễn chính là thích tính cách thăng thắn này của khuê nữ ngươi, nếu thật sự sửa lại, Tang Tùy Viễn có lẽ sẽ không thích nữa.

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, nàng đương nhiên minh bạch, một câu này của hắn đã giúp mình giảm đi không ít phiền toái.

Tiếng tiêu vốn mang ý vị linh hoạt kỳ ảo thê lương, làn điệu của khúc này lại giãn ra, thăm thẳm tựa núi xa, ngẫu nhiên lại tăm tối tựa u cốc, lại có thêm một cảm giác hào phóng thê lương xa xưa.

Tiêu Tụng rũ mắt, ngũ quan sâu sắc có vẻ nhu hòa hơn, dù vậy khí thế vẫn không giảm, giống như làn điệu hắn đang thổi này, từ đầu đến cuối nghe nhu hòa, lại vô cùng trống trải. Tựa như trước mắt bày ra phong cảnh ngoài biên quan muôn hình vạn trạng, rộng rãi đồ sộ.

Người và khúc như hợp thành một, Tiêu Tụng như tan mây đủ loại ngũ trang, tĩnh kế, âm hiếm, mà giống như cây tùng sinh ra bên vách đá cheo leo, cổ xưa, kiên nghị đĩnh bat.

Cao lầu đương thử dạ, thán túc vị úng nhàn

(Lầu cao đêm này, cảm thán bản thân còn chưa đến lúc nhàn rỗi)

Tiếng tiêu đã ngưng, vẫn cứ xúc động lòng người thật lâu, dư vị không dứt....

"Minh nguyệt xuất thiên sơn

Thương mang vân hải gian

Trường phong kỷ vạn lý

Truy độ Ngọc Môn Quan

Hán hạ bạch đăng đạo

Hồ khuy Thanh Hải loan

Do lại chinh chiến địa

Bát kiến hữu nhân hoàn"

Trong đầu Nhiễm Nhan tự nhiên mà nghĩ tới bài thơ này, khúc tiêu hay như vậy, nàng không thể không tán thưởng.

Thanh âm lạnh lẽo mà nhẹ nhàng của Nhiễm Nhan niêm lên bài thơ cao tuyệt này, "Quan Sơn Nguyệt" hào khí mênh mang, càng tăng thêm sự chấn động cho khúc tiêu vừa rồi của Tiêu Tụng, làm mọi người lặng im một lát, Nhiễm Vân Sinh mới kích động vỗ tay nói: "Hảo khúc, hảo thơ."

Tiêu Tụng đưa tiêu trong tay cho Nhiễm Nhan, biểu tình suy tư.

"Tiêu Thị lang trước đây từng tòng quân biên quan, bởi vậy đối với bài "Quan sơn nguyệt" này có cảm xúc sâu sắc, đạt đến ý cảnh này thật đúng với tình lý, nhưng A Nhan chưa bao giờ đi ra biên quan, vậy mà cũng có thể làm ra bài thơ tuyệt diệu như vậy, A Nhan nhà ta thật sự là kỳ tài có một không hai." Nhiễm Vân Sinh hưng phấn mà kéo Nhiễm Nhan quỳ ngồi trên đệm vừa trải xong.

Tiêu Tụng thu hồi tinh thần, ánh mắt nhìn chằm chằm chỗ Nhiễm Vân Sinh nắm tay Nhiễm Nhan, trong lòng chua muối trào ra, còn có câu "A Nhan nhà ta" kia, trực tiếp làm khuôn mặt luôn mang nụ cười của hắn có chút cứng đờ.

"Thập ca chớ có khen, bài thơ này...là..." Nhiễm Nhan vừa ngẩng đầu đã thấy Lưu Thanh Tùng đang cõng cái rương bự chảng run run rẩy rẩy mà bước lại đây, nói tiếp: "...là nghe Lưu Thanh Tùng Lưu y sinh ngâm, hắn nói là một vị lang quân tên Lý Bạch làm."

Có câu gọi là họa thủy đồng dã, mấy lời của Nhiễm Nhan vừa nói ra, đã làm cho Lưu Thanh Tùng chân trước mới bước vào nhà thuỷ tạ, chân sau đã bị Nhiễm Vân Sinh truy vấn việc này, Tiêu Tụng cũng có hứng thú muốn biết, Lưu Thanh Tùng khi nào đã lén ngâm qua bài thơ này cho Nhiễm Nhan nghe.

"Quan Sơn Nguyệt? Lý Bạch?" Lưu Thanh Tùng không hiểu ra sao, nhưng nhìn thoáng qua Nhiễm Nhan, liền biết là nàng không cẩn thận gấp phải rắc rối, lập tức vỗ đùi, liền bắt đầu nước miếng bay tứ tung mà nói về sự tích Lý Bạch, "Phụ thân của Lý Bạch tên Lý Khách, là người Thành Ký Lũng Tây, phụ thân hắn làm kinh thương ở biên quan, ta cũng là ngẫu nhiên mới gặp được một lần, người này kinh tài tuyệt diêm"

Lưu Thanh Tùng lưỡi xán sinh hoa, hẽ nói là quên trời quên đất, lúc bắt đầu dính tới vương thất Lý Đường, Nhiễm Nhan nghe tới đây cảm thấy hắn mà cứ nói tiếp nữa chỉ sợ lời tẩy, lập tức ho khan một tiếng, chậm rãi lên tiếng: "Ca Lam, pha trà mang tới, ly của ta không cần thêm hương liệu."

Chương 140: Người đây là thổ lộ, hay là đứa giỗn?

Lưu Thanh Tùng cuối cùng cũng phanh lại, nhưng lời Lý Bạch cùng vương thất Lý Đường có quan hệ đã như bát nước hắt ra, thu lại không được, với sự nhạy bén của Tiêu Tụng, tất nhiên sẽ phát hiện trong đó có gì không đúng, Nhiễm Nhan sầu lo nhìn Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng chồm chồm đến bên Nhiễm Vân Sinh, cực kỳ mặt dày vô si nói: "Đây là thoại bản ta mới nghĩ ra, thế nào? Câu chuyện này có thể được hoan nghênh hay không?"

Nhiễm Vân Sinh sững sốt một chút, nói: "Lưu y sinh nói có căn có cứ, ta còn cho rằng đây là chuyện người thật việc thật, thì ra chỉ là thoại bản, câu chuyện này đúng là câu chuyện hay, chỉ riêng bài thơ này thôi, đã có thể làm chấn động văn đàn."

Trong lòng Tiêu Tụng tuy có nghi vấn, lại không thật sự để ý, bởi vì Lưu Thanh Tùng xưa nay cũng hay nói hươu nói vượn, thường xuyên nói ra vài câu chuyện, tho từ làm người kinh diễm, lần này chẳng qua là xuất sắc hơn thôi.

Chuyện hắn nghĩ tới nhiều hơn, đó là trở về phải tra khảo một chút, Lưu Thanh Tùng từ khi nào đã thân với Nhiễm Nhan như vậy!

Nhiễm Văn nhìn Nhiễm Nhan, trong lòng càng lúc càng bất ngờ, nữ hài trầm tĩnh lạnh lùng này thật sự là nữ nhi nhu nhu nhược nhược kia của mình?

Lưu Thanh Tùng sớm đã quên mất ý đồ đến, hưng phấn mà huyên thuyên với Nhiễm Vân Sinh về mấy thoại bản mới nổi, cùng với chuyện hắn ở trên phố Trường An có bao nhiêu người ái mộ vân vân...

Bên kia đang nói bừng bừng khí thế, bên này Tiêu Tụng mỉm cười nhìn Nhiễm Nhan nói: "Ta muốn đi qua chỗ Lưu Thủ Sử một chuyến, ngươi có muốn đi cùng không?"

Kỳ thi mùa thu đã yết bảng, Nhiễm Nhan cũng không biết thành tích của Chu Tam lang như thế nào, nàng suy nghĩ một chút, vẫn nói: "Vậy làm phiền Tiêu lang quân cho ta đi nhờ một đoạn đường."

Hai người vừa mới nói xong, liền nghe tiếng cười thanh thúy từ cách đó không xa truyền đến.

Bên kia bờ hồ một đám thiếu nữ hoa hòe lộng lẫy vẫy tay với nhà thủy tạ bên này, đứng đầu là Nhiễm Mỹ Ngọc, "Thập Thát, nghe nói ngươi đã trở lại, bọn ta muội đặc biệt tới thăm ngươi."

Nhiễm Nhan kinh ngạc, Nhiễm Mỹ Ngọc không phải đang ở tảo lâu sao? Cứ nhiên nhanh như vậy liền trở về đây tìm nàng tính sổ?

Nhiễm Văn vốn là không quá đồng ý chuyện Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đi ra ngoài, Nhiễm Nhan tuy rằng không có hồn ước, nhưng rốt cuộc đã treo lên Thôi thị, vạn nhất có lời ra tiếng vào nào gây ảnh hưởng tới hôn sự này, thật sự mất nhiều hơn được. Vừa lúc đám nương từ lại đây, Nhiễm Văn nói: "Tỷ muội các ngươi lâu rồi không gặp nhau, cũng nên hảo hảo tâm sự."

Nhiễm Nhan âm thầm bĩu môi, trước kia ở thôn trang, cách phủ tuy xa, nhưng cũng thuộc Tô Châu, hai năm cũng chưa có ai tới tìm nàng hảo hảo tâm sự, dựa vào cái gì các nàng muôn tâm sự thì nàng phải tâm sự, có điều tốt xấu gì cũng phải ở đây vài ngày, Nhiễm Nhan không muốn không lý do chọc thêm vài người ghen ghét, liền thuận tay đem vấn đề đây cho Tiêu Tụng, "Tiêu lang quân thấy sao?"

"Bá phụ nói có đạo lý." Tiêu Tụng cười mà nhìn vẻ thất vọng chợt lóe qua trong mắt Nhiễm Nhan, rồi bẻ lại: "Bất quá gặp Lưu Thủ Sử cũng là đại sự, nếu ngươi có việc, ta chờ một chút cũng không sao."

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, Nhiễm Văn khẳng định sẽ không để hắn chờ đến khôn cẩn.

Tiêu Tụng vừa dứt lời, hơn mười thiếu nữ đã vào nhà thủy tạ.

Nhiễm Mỹ Ngọc một thân hồng y, e lệ ngượng ngùng mà liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, hơi nhún gối hành lễ, thanh âm cao quãng tám rõ ràng được hạ xuống vài nấc, "Gặp qua Tiêu lang quân."

Mấy thiếu nữ còn lại cũng đều vội vàng nhún gối hành lễ.

"Chư vị không cần đa lễ." Tiêu Tụng nhàn nhạt nói.

Một đám nữ tử chậm rãi hành lễ, áo váy đủ các màu theo thân mình các nàng nhẹ nhàng chậm rãi xoay thành những vòng nhỏ, Nhiễm Nhan ngắm thấy thật là cảnh đẹp ý vui.

Nhiễm Mỹ Ngọc sửa lại hình tượng ương ngạnh trước đó, dịu dàng mà nói với Nhiễm Nhan: "Nghe nói Thập Thát tỷ trở về, muội muội liền vội vàng cùng các tỷ muội đến đây vấn an, Thập Thát tỷ sẽ không chê tỷ muội chúng ta đường đột đi!"

Nhiễm Nhan đối với trình độ diễn kịch của nàng ta có chút vừa lòng, không

giống Nhiễm Văn giả đến mức làm người nhìn phát ghét, nên cũng rất nể tình nói: "Khách khí rồi."

Sự tình vốn dĩ tiến triển rất tốt, cố tình phía sau đám người bỗng nhiên truyền đến một thanh âm vừa chua loét vừa lười biếng, "Thập Bát tỷ thật là trọng tình tỷ muội, mới vừa rồi lúc ở túru lâu gặp được Thập Thất tỷ, tiếp đón cũng không kịp làm, liền vội chạy về đây đón tiếp Thập Thất tỷ." Lời này nói ra nghe trước sau mâu thuẫn, vô cùng không có logic, nhưng thực sự có thể làm người khác nghĩ ra cái gì.

Một đám nương tử sợ Nhiễm Văn hiểu lầm lời này là mình nói, vội vàng tản ra, để cho "hung phạm" lộ ra.

Gương mặt nhỏ xinh xắn của Nhiễm Vận còn mang vẻ buồn ngủ nhập nhèm, ngược mắt thấy vẻ mặt căng thẳng của Nhiễm Văn, phảng phất như chấn kinh mà rụt rụt cổ, "Đại bá, thánh nhân nói đồng ngôn vô kỵ, người đừng nóng giận a."

Nhiễm Văn nỗ lực hòa hoãn sắc mặt, bắt đầu dạy dỗ, "Qua trung thu là tròn mười ba tuổi, đã là đại cô nương, a Vận về sau phải chú ý lời nói cử chỉ mới được."

Nhiễm Vận rũ đầu, thanh âm ôn ôn nói: "A vận đã biết, kỳ thật a Vận vốn dĩ có thể rất hiểu chuyện, nếu oán thì oán cái huynh trưởng thích sủng nịch muội muội kia, dù sao cũng tốt, hắn từ trước đến nay sủng nịch Thập Bát tỷ nhất, vừa mới ở túru lâu, Thập Bát tỷ mở tiệc chiêu đãi mây lang quân nương tử đó, hắn còn giúp đài thọ kìa! Hắn từ trước đến nay chưa cho ta được nửa văn tiền nữa."

Cái gì kêu nầm không cũng trúng đạn? Nhiễm Văn Sinh hiện tại chính là ví dụ sông sờ sờ, hắn biết rõ muội muội mình, tiểu nha đầu này trong xương cốt chính là một con bé vắt cổ chày ra nước, khẳng định là tính toán thấy khả năng tiêu phí tiền tài của Thập Bát nương, tâm can thịt đau, lúc này mới không có việc gì liền gây sự.

Lưu Thanh Tùng hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Nhiễm Vận, tán thưởng nói: "Ai nha, tiểu nương tử thật đúng là một diệu nhân." Tiểu cô nương này thật sự là quá hợp khẩu vị của Lưu Thanh Tùng, hắn cả hai đời cũng chưa gặp gỡ được người hợp ý như vậy.

Nhiễm Nhan thật sự rất muốn cười to ra tiếng, đáng tiếc một đám người kia đều sượng mặt, nàng cũng không thể quá làm càn.

Tiêu Tụng cúi đầu ở bên tai nàng, trêu ghẹo: "Muốn cười thì cười đi, không sợ nghẹn ra nội thương à?"

Nhiễm Nhan trầm trầm nhìn hắn một cái, lại không thể hiện cảm xúc gì rõ

ràng, chỉ một giây liền quay đầu đi, ném cho hắn một cái cái ót, Tiêu Tụng lại cười đến càng vui vẻ.

Bên này thì ngầm nhảy nhót, nhưng không khí trên mặt bàn thì không tốt lắm.

Tiêu Tụng nhìn Nhiễm Văn đã sắp bùng nổ, lại phảng phát như không nhìn ra, cười nói với hắn: "Thật sự là một tiểu nương tử thiên chân vô tà, bá phụ, nữ nhi gia các nàng tiểu đánh tiểu nháo, chúng ta đừng quá tích cực. Ta cùng với Thập Thất Nương đi gặp Lưu Thủ Sử trước, lần trước hành túu lệnh may mắn để bá phụ thắng, lúc này ta phải hòa một ván mới được."

Tỷ muội đùa giỡn cũng là chuyện bình thường, bị Tiêu Tụng nói thành như vậy, mặt mũi Nhiễm Văn cũng coi như ổn, không khỏi vuốt râu cười nói: "Lần đó cũng không phải là may mắn, lúc tiệc tối cứ việc phóng ngựa lại đây. Được rồi, các ngươi đi đi thôi, chuyện đứng đắn quan trọng, chớ có để mấy đứa nha đầu này chậm trễ."

Cứ tiếp tục nữa, phóng chừng sẽ thật sự có chuyện, thura dịp còn chưa quăng hết mặt mũi, Nhiễm Văn vội vàng thay đổi chủ ý.

Nhiễm Nhan nhanh chóng khom người, nói một tiếng "Xin lỗi không tiếp được" rồi dẫn Ca Lam vội vàng rời đi, vừa đi đến cửa, lén nhò Nhiễm Văn Sinh chiêu cõi Lâm Thủy cư bên kia một chút, miễn cho mấy người Hình Nương bị mấy nương tử đó khi dễ.

Trên thực tế nương tử chân chính có địa vị ở Nhiễm thị chỉ có năm người, Nhiễm thị có một chi không lò khác, thế lực không thua bốn gia, hai đích nữ nhà bọn họ đã xuất giá, bốn gia cũng chỉ còn dư lại Thập Tứ Nương Nhiễm Thiên, Thập Bát nương Nhiễm Mỹ Ngọc, và một người nữa là Nhiễm Vận.

Bản thân Nhiễm Bình Dụ là con vợ lẽ, nhưng hắn là túi tiền lớn của toàn bộ Nhiễm thị, địa vị đương nhiên không giống bình thường, trừ phi không cần tiền, nếu không sẽ không đem nữ nhi của hắn mà coi như thứ nữ.

Nhiễm Thiên đã từng thu chỗ tốt của Nhiễm Nhan, lại cùng Nhiễm Mỹ Ngọc sinh ra một chút khoảng cách, nàng ta cũng sẽ không đến mức gấp không chờ nổi mà chạy đến Lâm Thủy cư gây chuyện, cho nên người muốn phòng chỉ có một mình Nhiễm Mỹ Ngọc mà thôi.

Ngồi trên xe ngựa, Tiêu Tụng thấy rõ ràng Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Có phải cảm thấy phiền phức hay không?"

Nhiễm Nhan hung hăng gật đầu, nghĩ tới một đám nữ nhân ăn không ngồi rồi, cả ngày tụ tập lại thảo luận mấy chuyện nhỏ nhặt như lông gà vỏ tỏi, người chọt ta một chút, ta đâm ngươi một chút, cho dù trên mặt thân thiết,

nhưng vừa quay lưng đi, không biết khi nào sẽ thọc người một đao.

Nếu nói trên quan trường vì tranh quyền đoạt lợi mà miệng cười tàng đao, Nhiễm Nhan có thể lý giải, nhưng mấy chuyện nhỏ như hạt mè trong hậu viện, vậy mà cũng có thể hại ra mạng người, Nhiễm Nhan chưa trải qua, cho nên vô luận như thế nào cũng không hiểu nổi.

"Nhà ta đến cả một nữ nhân cũng không có." Tiêu Tụng bỗng nhiên phun ra một câu khó hiểu như vậy.

Nhiễm Nhan thu hồi tinh thần, nhìn hắn đầy nghi hoặc.

Tiêu Tụng không được tự nhiên mà quay mặt đi, ho khan một tiếng, "Trong tộc chúng ta phàm là nhậm chức quan cấp từ phẩm trở lên, đều có thể ra ngoài tự lập môn hộ, ta hiện tại sống một mình một phủ. Trong phủ chỉ có Thư nương, nàng xuất thân là thảo khấu, tính tình quang đãng, người có thể không cần coi nàng như nữ nhân cũng được."

"Hử?" Nhiễm Nhan không hiểu sao lại đột ngột nhảy đến đề tài này, thấy khuôn mặt tuấn tú của Tiêu Tụng đỏ ửng rất可疑, trong lòng càng thêm nghi hoặc.

Ca Lam mím môi cố nén cười, cúi đầu nhìn chằm chằm góc váy mình.

Tiêu Tụng nhìn biểu tình cái hiểu cái không của Nhiễm Nhan, hận không thể đem đâu vặt ra sau.

Một nam nhân xưa nay khí thế nghiêm nghị thành thực, bỗng nhiên xuất hiện loại biểu tình có thể được liệt vào dạng "ngây ngô" này, làm Nhiễm Nhan có chút ngạc nhiên.

Ngượng ngùng cũng bất quá chỉ trong một cái chớp mắt, tố chất tâm lý của Tiêu Tụng cực kỳ cường hẵn, trong thời gian vài cái hô hấp đã khôi phục như thường, duỗi tay rót hai chén nước, đầy một chén cho Nhiễm Nhan, rồi sau đó thản nhiên bung chén của mình lên uống.

"Ngươi đây là đang thô lộ với ta? Hay là đang đùa giỡn ta?" Nhiễm Nhan sau khi trải qua phân tích toàn diện, cuối cùng cho ra hai cái kết luận như vậy.

Cái ly trong tay Tiêu Tụng suýt trượt ra, vài giọt nước bắn ra ngoài, máu cá người dâng hết lên mặt, trong tức khắc cả khuôn mặt nóng đến đỏ bừng, trong lòng thấp thỏm bất an, cực kỳ hận chính mình nói chuyện này quá sớm, biết rõ nàng đây không phải là một nương tử biết ái muội thiện thùng gì, chưa nói đến hiện tại nàng cũng không có vẻ gì là khuynh mông mòng...

Nghe phải đề tài riêng tư như vậy, Ca Lam rất muốn tìm một chỗ mà tránh, đáng tiếc xe ngựa tuy lớn một chút, thời khắc máu chốt như vậy, nàng cùng không thể kêu ngừng xe, chỉ có thể đem bản thân biến thành không khí, cả

thở cưng nín xuồng.

Đối diện ánh mắt nhìn thẳng của Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng suy nghĩ một lúc, khẽ cắn môi nói: "Là...thở lộ."

Trả lời như vậy, cùng lấm là bị cự tuyệt, đã có lá gan nói ra mấy lời dụ hoặc kia, phải có gan phụ trách mới được, nếu nói là đùa giỡn, Tiêu Tụng cơ hồ có thể khẳng định, ấn tượng của mình trong lòng Nhiễm Nhan tuyệt đối sẽ xấu đến mức chưa không nổi nữa.

"Ừ...cách nói kia của người, là có chút uyển chuyển." Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, nghiêm túc tự hỏi một lúc lâu sau, thì duỗi tay ra chạm vào tay đang cầm chén nước của Tiêu Tụng, rồi giơ tay lên bắt mạch.

Loảng xoảng!!

Cái chén rơi xuống bàn, không vỡ vụn, chỉ là nước bị đổ tràn ra kỷ, theo xe ngựa rung lắc mà chảy về bốn phía kỷ.

Tiêu Tụng bình sinh đây là lần đầu tiên cảm thấy đầu óc mình không có biện pháp chuyển động, toàn thân cũng không còn cảm giác nào khác ngoại trừ cảm giác hơi lạnh truyền đến từ bàn tay nàng.

Ca Lam bị âm thanh kia kinh động, ngẩng đầu liền nhìn thấy ngay một màn nương tử của mình đang "khinh bạc" Tiêu Thị lang, không khỏi trợn mắt.

Trong xe lặng ngắt như tờ, chỉ có thanh âm bánh xe lăn trên đường đá xanh...

"Thập Thất Nương..." Tiêu Tụng nỗ lực kéo lý trí của mình về, trong tiếng tim đập bùm bùm đầy đầu đầy óc, gian nan hỏi: "Người đây là có ý gì?"

Nhiễm Nhan không trả lời, phảng phất như đang chuyên tâm mà cảm thụ cái gì đó.

Tiêu Tụng cảm giác được bàn tay nhỏ nhắn mềm mại nhắn mịn kia trượt vào trong lòng bàn tay hắn, lòng bàn tay mềm như bông nhẹ nhàng áp lên bàn tay hắn, một cảm giác tê dại từ trên tay chui sâu vào đáy lòng, toàn bộ xương cốt như mềm nhũn ra, hắn thật cẩn thận mà khép tay lại, nắm lấy.

Lời editor: mọi người thấy sao? Có thấy chương này cảm động không? Nếu không thì cứ công kích lão đi! Lão thất bại quá mà...thực sự là thương Ca Lam muôn chét luôn, lần đầu bị nương tử nhà mình cho ăn cầu lương mà như uống cà phê bỏ muối vậy...

Chương 141: Vân trâm

Bàn tay to ám áp hơi ấm ướt mồ hôi hoàn toàn bao lấy tay nàng, đáy lòng Nhiễm Nhan run lên, vội vàng rút tay về, cắn môi nhìn bàn tay thon dài hưu lực của Tiêu Tụng.

"Thập Thất Nương, hành động này của ngươi, là..." tim Tiêu Tụng như thắt lại, hắn cảm thấy cả đời này của mình sẽ không có lúc nào khẩn trương như hiện tại.

"Nhịp tim 140 lần." Nhiễm Nhan lẩm bẩm nói thầm, lại sờ sờ cổ tay mình, trong đầu đếm đếm thấy hình như tim của mình cũng đập gia tốc trong một lúc, cuối cùng tổng kết: "Hình như không thấy chán ghét, tuy rằng hơi có chút khẩn trương, nhưng ta không xác định có phải bởi vì đây là lần đầu tiên nắm tay nam nhân còn sống hay không."

Tiêu Tụng sững sốt, đây là kiểu nói gì đây?

Đối với đáp án này, Tiêu Tụng không chỉ không thấy thất vọng mà ngược lại còn có chút cao hứng, dù sao hắn cũng không ôm thái độ một lần là thành công đối với phần cảm tình này, Tiêu Tụng tuy rằng không dự đoán được quá trình này, nhưng kết quả vẫn nằm trong dự đoán của hắn, không chán ghét là khởi đầu tốt.

Có điều...sao lại có cảm giác như bị người trêu đùa?

"Về sau đừng có cầm thử tay người khác lung tung nữa." Tiêu Tụng móc khăn ra, đang muốn lau nước trên bàn đi, Ca Lam mới phản ứng lại, vội vàng tiếp nhận khăn, lau mặt bàn sạch sẽ.

"Ngươi yên tâm, ta là người có trách nhiệm." Nhiễm Nhan rũ mắt, phát hiện khăn của hắn không phải là khăn lụa, mà là vải bông trắng, hút nước rất tốt. Tiêu Tụng trên mặt quẫn bách, trong lòng lại suy nghĩ những lời này của nàng đến tột cùng là có ý tứ gì.

Không khí trong xe có chút quái dị, im lặng thật lâu.

Tiêu Tụng đem hết thảy cảm xúc che dấu xuống dưới đáy lòng, bắt đầu nói đến cảnh đẹp nơi quan ải, xóa sạch hết cảm xúc xấu hổ giữa hai người,

"Tuyệt ở quan ải là 'viễn tiếp thao tây thiên lý bạch'*, mặt trời mọc lên như rải kim quang, mưa thì như to như trúc, đầu tháng biển mây mênh mông, đều là cảnh tượng cực đẹp." Hắn quay đầu nhìn nàng cười, "Khi còn sống mà không ngắm một lần, quả thật là quá đáng tiếc."

**tuyết trăng trải ngàn dặm xa về phía tây*

Nhiễm Nhan nhíu mày, nàng thật ra rất thích ngắm cảnh, nhưng thời đại này không thể so với trước kia, đừng nói là tìm không ra đường, mỗi chuyện bị gia tộc trói buộc, nàng đi đâu cũng không được.

Tiêu Tụng nhìn thần sắc của Nhiễm Nhan, liền kể ra một vài tin đồn thú vị khi còn ở biên quan cho nàng nghe. Nhiễm Nhan đặc biệt thích nghe chuyện thần quái, hoặc là mấy chuyện có liên quan đến xác khô, xác ướt. Nàng vẫn luôn tiếc nuối, lúc xác ướp nữ ở đồi Mã Vương được khai quật, nàng vẫn còn đi học, lại càng không có cơ hội tham gia giải phẫu, sau này tuy cũng nghiêm qua không ít xác ướp cổ, lại chưa thấy qua cũng chưa gặp qua xác ướt có niên đại sâu xa lại được bảo tồn hoàn hảo như xác nữ đồi Mã Vương.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, tựa hồ đều không đem chuyện vừa rồi để ở trong lòng.

Ca Lam nhìn mà cảm thấy không thể hiểu được.

Sau khi tới phủ nha, Tiêu Tụng cùng Lưu Phẩm Nhượng trước tiên đem hồ sơ vụ án xử lý thật tốt, Nhiễm Nhan thì chờ ở trong sảnh.

Thẳng đến lúc gần chạng vạng, Nhiễm Nhan mới có thể cùng Lưu Phẩm Nhượng nói được mấy câu, nàng đầu tiên là hỏi thăm tình hình Ngụy thị ở trong ngực, rồi sau đó đem hai gian cửa hiệu mặt tiền giao cho Lưu Phẩm Nhượng, thỉnh hắn chiêu cố thay cho Ngụy nương, nếu người đã chết thì hỗ trợ nhặt xác, nếu bị lưu đày thì lệnh cho quan coi ngực tử tế một chút.

Trước khi đi, đề cập vài lời ngắn gọn về tình huống của Chu Tam lang ở Chu gia thôn.

Lưu Phẩm Nhượng là lão hò ly, nói chuyện với hắn đến chỗ nên dừng là được, nói rõ ra thì ngược lại dễ bị ghét bỏ.

Kỳ thật Nhiễm Nhan cảm thấy có chút mệt, quăng nhiều tiền tài như vậy lên người Lưu Phẩm Nhượng, kết quả lại chỉ nhò hắn làm mấy chuyện nhỏ nhặt, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đây coi như là mua cho mình một cửa lui.

Cũng như chuyện trợ giúp Chu Tam lang, đơn giản thấy hắn là người có tiềm năng, sau này có thể có chỗ hữu dụng.

Khi trở lại phủ, chiều hôm đã buông xuống, trước cửa Nhiễm phủ xe ngựa tấp nập, có thể thấy Nhiễm Văn mời không ít khách khứa.

Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng mỗi người về lại chỗ ở tắm gội thay quần áo, chuẩn bị dự tiệc.

"Hình Nương, loại yến hội này ta có thể không tham dự hay không?"

Nhiễm Nhan ngồi trong bồn tắm, gioi cánh tay bị thương lên, để nước khỏi dính vào.

Hình Nương giúp nàng chàng lung, nghe vậy cười nói: "Nương từ lại trẻ con rồi, yến tiệc này chủ yếu là đón gió cho ngài, ngài sao có thể không đi?" Không đợi Nhiễm Nhan nói tiếp, Hình Nương lại nói: "Mặc kệ lang quân trong lòng nghĩ như thế nào, ngoài mặt là ý tứ này, nương tử cũng phải làm đủ công phu ngoài mặt mới được. Đây là chuyện nhỏ, sau này về nhà chồng rồi, càng không chấp nhận ngài phát cáu."

"Đi thì đi thôi." Nhiễm Nhan chỉ là không kiên nhẫn cùng mấy người đó giao tiếp, cũng không phải không biết.

Chuyện không như ý trên đời đến tám chín phần mười, nhẫn nhịn một chút như này không coi là cái gì.

"Bất quá, trên người nương tử có thương tích, có thể rút lui sớm để về nghỉ ngơi, cũng không có ai nói gì." Hình Nương nói.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt đáp ứng, trong lòng lại nghĩ đến những chuyện cần làm trước khi rời Tô Châu, tính toán ngày mai ban ngày bót chút thời giờ đi làm. Đôi với nàng mà nói, những chuyện giao tế có cũng được không có cũng không sao này thì có lệ một lần cũng không phải đại sự gì.

Sau khi tắm xong, Ca Lam và Văn Lục đã chuẩn bị tốt y phục, áo sam tím nhạt vạt đối xứng, bên trên có thêu hoa thược dược bằng chỉ vàng và bạc, váy phoi mười hai màu thêu thược dược cẩm lì, là phục trang theo phong cách Tùy triều lưu lại.

Lau khô tóc, Tiêu Mẫn chải cho nàng một cái búi triều vân cận hương đơn giản hào phóng.

"Nương tử không cần trang điểm đi?" Văn Lục nhìn gương mặt không tì vết kia của Nhiễm Nhan, tâm cảm thấy trang điểm không có ý nghĩa gì, còn phải thời thời khắc khắc lo lắng trang dung bị phai rót, không bằng cứ như vậy cũng tốt.

Tiêu Mẫn uyển chuyển kiến nghị, "Sắc mặt nương tử quá trắng, thoa ít phấn má nhìn sẽ đẹp hơn."

Sự thật chính là: Nhiễm Nhan một gương "mặt người chết", bộ dáng không vui không giận sờ sê hù dọa người ta.

Văn Lục gật gật đầu nói: "Cũng đúng, hôm nay đến đây tham dự yến hội

khẳng định có rất nhiều quý nữ, các nàng nếu là trang điểm quá hoa hòe lộng lẫy, nương tử chúng ta lại quá thanh đạm cũng không tốt."

Nhiễm Nhan nửa câu cũng không chen được miệng, không phải thẩm mỹ của nàng có vấn đề, mà là nàng căn bản không hiểu trang phục thời Đường có cái gì, trong trí nhớ nguyên chủ cũng có rất ít nội dung về phuơng diện này. Cũng may mấy nha đầu này đều biết sở thích của nàng, sẽ không đến mức đi vẽ ra mấy kiểu trang điểm làm nàng không dám ra cửa.

"Nương tử, Nhị Thập nương tới." Thị tỳ ở cửa thông báo.

Nhiễm Nhan chuẩn bị cũng sấp xong, liền nói: "Thỉnh nàng tiến vào."

"Không cần thỉnh, ta đã vào rồi." Nhiễm Vận ôm hai cái hộp gỗ đan vọt vào, sắc mặt không quá đẹp, trên tay lại đem hai cái hộp cẩn thận mà đặt trên bàn, "Hai bộ trang sức này là a huynh đưa, nhưng ta là chân chạy, đến thu chút phí dụng, người chọn một cái, một cái khác coi như là phí chạy chân của ta."

Nhiễm Nhan không quá để ý thái độ của Nhiễm Vận, so với mấy nương tử khác trong phủ, nàng có vẻ đáng yêu hơn nhiều, "Thập ca lúc trước đã đưa ta không ít, có thể đủ dùng, muôn nhiêu như vậy làm cái gì, người giữ lại hết đi."

"Như vậy sao được?" Nhiễm Vận trùng mắt, chính khí lăng nhiên nói: "Ta cũng không phải là loại người thích chiếm tiện nghi."

Vân Lục cúi đầu, liều mạng nhịn cười.

"Nhạ, cái này cho ngươi." Nhiễm Vận đem cả hai cái hộp mở ra, một cái bên trong là nguyên bộ trang sức thuỷ ngọc nạm bạc, lấy hoa lan làm mẫu, bích thủy trong vắt, phiếm một tầng thủy quang, linh khí bức người; một cái hộp khác chứa hai cây trâm dương chi bạch ngọc, nhìn như nửa trong suốt, toàn bộ thân trâm đều được khắc hoa văn hình đám mây tản ra, tinh xảo, ôn hòa thanh nhã.

Nhiễm Vận đem bạch ngọc vân trâm đẩy đến trước mặt Nhiễm Nhan, "Ta lại không chiếm tiện nghi, chỗ này tuy chỉ có hai cây trâm bạch ngọc, lại quý hơn nhiều so với bộ này, loại ngọc mờ dê cực phẩm này khả ngô bất khả cầu, trên đời này cũng không có nhiều."

Nhiễm Vận đem hộp thuỷ ngọc khép lại, ôm vào trong ngực, từ trên xuống dưới đánh giá Nhiễm Nhan một lần, ra vẻ lão thành gật gật đầu nói: "Thật ra là dễ coi hơn Tề Lục nương một chút. Bất quá, kiểu trang điểm này của ngươi lại không thắng nổi một thân tuyêt trắng tuyêt trắng tuyêt trắng kia của nàng"

Nhiễm Vận nghiến răng nghiến lợi mà đem "tuyêt trắng" nhai đi nhai lại vài lần.

Rất nhiều nữ chính trong phim cổ trang hay có một thân tuyết trắng, phiêu phiêu như tiên, kỳ thật ở cổ đại chuyện này cũng không thường thây, mà cũng không được ưa thích, cổ nhân thích màu sắc nồng đậm, thậm chí một kiện y phục xuất hiện tầng tầng lớp lớp năm sáu màu sắc cũng là chuyện thường tình, mà người nghèo đi làm công, cơ bản đều mặc y phục tối màu, làm gì có ai không có việc gì lại đi mặc một thân tuyết trắng cho dính bùn đất? Căn bản là nếu chỉ mặc y phục trắng, không quá mấy ngày liền biến thành màu xám.

Tề Lục nương thật là một dị số, cũng có khả năng nàng thực sự có thể đem sự cao khiết của màu trắng thể hiện hết ra đi.

"Chớ có cô phụ hảo tâm của a huynh, nếu không hắn sẽ đánh ta." Nhiễm Vận ôm hộp, vội vàng chạy ra ngoài, không được một lát, lại thò đầu vào, "Ngàn vạn lần đừng nói cho a huynh là ta thu chõ tốt, ta tin tưởng nhân phẩm của ngươi."

Nói xong rút đầu ra, nhanh chóng chạy mất dạng.

"Nhi Thập nương làm vậy thật quá không phúc hậu." Văn Lục nhíu mày nói.

Nhiễm Nhan biết Văn Lục đã hiểu chuyện, nếu không lấy tính tình nàng ta, sao có thể chấp nhận người khác đem đồ trong túi mình móc ra, bèn cười nói: "Có cái gì mà không phúc hậu, đồ Thập ca đưa ra đều là của nhà bọn họ, Nhi Thập nương dù có lấy hết đi, cũng không có gì để nói. Người nếu hiểu đạo lý, thì đừng oán giận người ta."

"Đã biết, nô tỳ chỉ là quản không được miêng." Văn Lục cười đáp.

Nhiễm Nhan cầm lên một cây vân trâm, cẩn thận quan sát, lại càng nhìn càng thích, tính chất của ngọc cực tốt, cầm trong tay vô cùng thoải mái.

"Nương tử, không bằng dùng cây trâm này đi, Thập Lang đêm nay đã đưa tới, khẳng định là trang điểm thêm cho ngài đi tiệc tối." Văn Lục cẩn thận mà cầm cây còn lại từ trong hộp gỗ đón ra, găm vào trong tóc Nhiễm Nhan. Hai cây trâm này cực kỳ hợp ý Nhiễm Nhan, nên nàng cũng ngầm đồng ý.

Sau khi trang điểm xong, đã mất non nửa canh giờ, bên tiền viện đã có nha hoàn lại đây thúc giục.

Ca Lam liền cầm một dải sa trắng thêu thược dược bằng chỉ vàng choàng qua khuỷu tay Nhiễm Nhan, rồi cùng Văn Lục theo nàng ra yến thính.

Hai tiểu nha đầu đốt đèn lồng dẫn đường phía trước, đi xuyên qua đường mòn giữa viện. Các loại cúc tròn hai bên đường tản ra hương khí nhàn nhạt.

Thời điểm đi tới tiền viện, một người đang đi nhanh quẹo qua ngã rẽ, tầm mắt Nhiễm Nhan bị vướng hòn giả sơn, suýt nữa đụng vào người kia.

"Nương tử không có việc gì đi?" một cái âm thanh trong trẻo truyền đến. Nhiễm Nhan ngẩng đầu, thấy một thanh niên mặc một bộ hoa phục xanh nhạt, khuôn mặt thanh tuấn, thì ra là Tân Tú lang.

Hắn có chút gầy ốm, khi thấy mặt Nhiễm Nhan, nao nao, vội vàng lui về phía sau nửa bước, "Kinh ngạc Thập Thất Nương, tại hạ cáo tội."

Hắn chấp tay thi lễ.

"Cũng là ta đi gấp, không đáng ngại." Nhiễm Nhan hoàn lễ.

Dưới ánh trăng trong sáng, ánh mắt Tân Mộ Sinh sâu thẳm, trong cặp mắt màu đen đầy cảm xúc phức tạp, như khuynh mộ, như thống khổ, lại như hồi hận, môi hắn khẽ nhúc nhích, phảng phát như có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói, nhưng tới bên miệng lại chỉ hóa thành một câu nhẹ nhàng: "Nương tử đêm nay thật là đẹp."

Nhiễm Thập Thất Nương có khi nào khó coi đâu? Tân Mộ Sinh cảm thấy mình vừa nói một câu vô nghĩa, vội nói: "Tại hạ đang muốn rời đi, nương tử chắc là đang chạy đến yến thính đi, vậy không chậm trễ nương tử nữa, cáo từ."

Nhiễm Nhan nhìn thân ảnh như chạy trốn của hắn, thở dài cực nhỏ, tiếp tục đi ngược với hắn mà hướng tới yến thính.

Nếu nói trong cuộc đời Tân Mộ Sinh đã bỏ lỡ nữ tử nào, thì đó nhất định là Ân Văn Văn, mà không phải Nhiễm Nhan. Nữ hài xảo tiêu thiên hè kia, từ một bé gái thuần triệt như nước, biến thành ma quỷ tay nhuốm đầy máu, mặc kệ là trong bộ dáng nào, tình yêu nàng dành cho Tân Mộ Sinh chưa bao giờ thay đổi.

Chương 142: Phi lễ chờ nghe

Trong yến thính đèn đuốc sáng trưng, ánh sáng đủ màu đan xen, cái gọi là "Tiệc đón gió" hiển nhiên đã bắt đầu từ lâu.

Gần đây không khí Giang Nam cũng đang dần dần mờ mang, các nương từ ra cửa còn mang mịch li, nhưng lúc tham gia yến hội thì giống như ở Trường An. Cả sảnh hoa phục tay áo bay bay, nói cười rộn rã, trong đó thu hút nhất thì không ai hơn Tiêu Tụng, Nhiễm Vân Sinh và Tề Lục nương.

Tiêu Tụng một thân thường phục viên lanh màu tím sẫm, cổ tay áo dùng chỉ vàng bạc thêu hoa văn hình tròn, tóc đen cột lên, dung nhan tuấn lanh, tiếng cười có sự sáng khoái của người phuơng bắc, vẻ khí khái nam tử này lập tức đem một đám văn nhân lang quân đè bếp xuống.

Nhiễm Nhan đứng ở cửa thính nhìn một vòng xong mới nâng bước đi vào.

Lúc mọi người còn chưa chú ý tới, nàng bước nhanh đến bên cạnh Nhiễm Vân Sinh, cả phòng này, người có thể xác định gặp nàng mà không né thì chỉ có hai người này, Tiêu Tụng nơi đó vạn chúng chung mục, Nhiễm Nhan đương nhiên không nghĩ đi qua, Nhiễm Vân Sinh cũng vậy, cho nên nàng chỉ là tới gần chỗ của Nhiễm Vân Sinh tìm cái chỗ trống rồi quỳ ngồi xuống.

Tiêu Tụng lúc Nhiễm Nhan vào phòng đã thấy nàng, hàn huyên một vòng, hắn thấy Nhiễm Nhan vẫn một mình lăng lặng mà ngồi ở một bên, lúc này đã có không ít người thấy nàng có mặt, lại không bước đến chào hỏi, chỉ đứng ở xa chau đầu ghé tai, chỉ chỉ trỏ trỏ. Trên mặt Nhiễm Nhan vẫn trầm lãnh, một cánh tay bị thương đang treo, tay còn lại thì vuốt ve miệng ly. Tiêu Tụng trong lòng có chút gấp gáp, vội vàng lập tức kết thúc xã giao, đứng dậy đi về phía Nhiễm Nhan.

Theo bước chân hắn, có càng lúc càng nhiều người phát hiện Nhiễm Nhan có mặt, trong lúc nhất thời mọi người bày ra đủ loại thần sắc khác nhau. Nhiễm Nhan trong lòng đang nghẹn muôn chết, nàng rất ghét bị chỉ trỏ như khỉ trong sở thú, trong mắt những người đó hoặc là khinh thường, hoặc là

kinh diễm, hoặc là sợ hãi, đều làm toàn thân nàng khó chịu như nhau. Đừng nói là ở cổ đại, dù là ở hiện đại, rất nhiều người sau khi nghe về nghề nghiệp của nàng cũng đều lập tức bảo trì khoảng cách an toàn hai mét. Nhiễm Nhan trước kia lúc đi xem mắt còn tệ hơn, rất nhiều người vừa nghe nói về nghề nghiệp của nàng xong, liền nói qua loa vài câu rồi mượn cớ rời đi, có bao nhiêu nam nhân chịu sống cùng một nữ nhân thường xuyên mồ từ thiêu? May mắn đây là Đường triều, nếu không nữ nhân giống nàng như vậy, hơn phân nửa bị lời đồn đãi dìm cho chết đuối, hoặc là bị trói lại đem đi hoả thiêu, Nhiễm Nhan trấn an chính mình như vậy.

Nàng rũ mắt, ngón tay quấy vào trong chén rượu bên cạnh, rượu hơi nổi bọt lên. Bỗng nhiên một bàn tay thon dài bung chén rượu của nàng đi, Nhiễm Nhan ngẩng đầu, thấy đôi mắt Tiêu Tụng hàm chứa ý cười nhàn nhạt, đặt trước mặt nàng một ly nước quả mơ.

"Uống cái này đi." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan bởi vì gần đây vẫn đang uống thuốc, cho nên không thể uống trà uống rượu, với lại nàng cũng không định ở lâu trong tiệc, bởi vậy không gọi thị tỳ đưa nước tới.

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan mỉm cười.

Nụ cười này phát ra từ nội tâm, nhu hòa và ấm áp muôn tan băng, làm những người vẫn luôn trộm chú ý động tĩnh của bọn họ tức khắc chinh lăng, dung nhan vốn đã tinh xảo của Nhiễm Nhan, đột nhiên trở nên linh động, mỹ đến làm tim người ta tăng tốc.

Tâm của Tiêu Tụng đột nhiên bị hụt mất vài nhịp, hắn rốt cuộc đã hiểu vì cái gì Chu U Vương châm lửa đùa giỡn chư hầu, chỉ vì muốn mỹ nhân cười.

Lúc này, Nhiễm Văn cũng rốt cuộc phát hiện Nhiễm Nhan có mặt, mới chào hỏi mấy đại nho bên cạnh xong rồi bước qua.

"A Nhan tới rồi." Nhiễm Văn cười tủm tỉm mà nhìn nàng, vẻ mặt như từ phụ, "Theo a gia đi bái kiến mấy vị thúc bá."

Dứt lời chuyền qua Tiêu Tụng: "Tiêu hiền chất không bằng cũng cùng nhau qua ngôi đì"

Chức quan của mấy tộc huynh kia của Nhiễm Văn, cao nhất cũng bất quá là chính ngũ phẩm, còn là quan viên ngoại phóng*, cho dù là tú phẩm ngoại phóng, cũng không thắng nổi tú phẩm kinh quan của Tiêu Tụng, đây cũng là nguyên nhân mà Lưu Phẩm Nhuệ và Tiêu Tụng đều là quan tú phẩm, nhưng lại luôn cảm giác hắn so với Tiêu Tụng thấp hơn một đầu.

**là làm quan ở nơi khác, không được như kinh quan là làm quan ở kinh thành, thường có dịp diện kiến hoàng đế*

Tiêu Tụng cũng không thích liên quan đến những quan viên khác trong các buổi yến tiệc không phải là tiệc đồng liêu, nhưng dư quang của hắn như có như không đảo qua Nhiễm Nhan một cái, mới cười thân thiện nói: "Bá phụ có lời, vẫn bối đương nhiên tòng mệnh."

Một câu này của hắn lập tức biểu lộ lập trường của mình, bán cho Nhiễm Văn một cái ân tình, thuận tiện nói rõ luôn mình đây là dùng vẫn bối thân phận đi chuyện trò với trưởng bối, không có quan hệ với chuyện công.

Nhiễm Văn đương nhiên nghe hiểu, nhưng hắn hôm nay chủ yếu là để mọi người quen thuộc nhau, mặc kệ là thân phận gì đều được.

Nhiễm Văn nghĩ như vậy, là vì hắn thật không hiểu biết con người của Tiêu Tụng, Tiêu Tụng là loại người có thể đem chuyện công và chuyện tư phân biệt rạch ròi, chỉ có thời điểm mà chính hắn cho là tất yếu thì mới có thể châm chước. Nếu không, cho dù phụ thân hắn là Tống Quốc Công muốn nhúng tay, hắn cũng sẽ không có nửa phần thỏa hiệp.

"Dạ." Nhiễm Nhan ứng tiếng, thuận theo Nhiễm Văn đứng dậy cùng đi. Tiêu Tụng canh trúng thời cơ, nghiêm giọng nói nhỏ với Nhiễm Nhan: "Bái kiến xong, tìm thời cơ thỏa đáng cáo lui đi."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, lại không biết có thể chờ được đến thời cơ thỏa đáng hay không.

Ba người cùng nhau đi vào bên trong tiểu gian được ngăn bởi 12 tấm bình phong, Nhiễm Nhan thoáng giương mắt nhìn một vòng, phát hiện toàn bộ đều là nam nhân từ 30 tuổi đến 50,60 tuổi, ước chừng là tụ tập thảo luận với nhau về tình hình chính trị, văn chương đương thời.

Tiêu Tụng vừa tiến vào, mọi người liền đứng dậy đón.

"Chư vị trưởng bối trăm triệu lần không thể đa lễ như vậy, chiết sát Việt Chi, mau mau mời ngồi." Tiêu Tụng vội vàng chắp tay đáp lễ.

Dáng vẻ này của hắn, làm đông đảo cáo già quan trường ở đây cảm thấy thư thái lại thắt vọng, thư thái bởi vì nhân xưng "Trường An quý kiến sầu" Hình Bộ thị lang quan vị lớn, khí thế nghiêm nghị như vậy, nhưng đối bọn họ thủ lễ, ngôn ngữ hiền lành; mà thắt vọng lại là bởi vì một khi định bối phận rồi, cũng có nghĩa chủ đề đêm nay chỉ là nói chuyện phiếm, trăm triệu lần không thể đề cập tình hình quan trường, chính trị đương thời, đây là quy tắc bất thành văn giữa quan viên trong triều.

Chờ bọn họ hàn huyên một vòng xong, Nhiễm Văn lúc này mới giới thiệu hết tộc nhân Nhiễm thị ở đây cho Nhiễm Nhan.

Trong lúc này cơ hồ tất cả mọi người đều chú ý tới cánh tay bị thương của Nhiễm Nhan, trong lời nói đều biểu lộ quan tâm, mặc kệ bọn họ là xuất phát từ nguyên nhân gì, hoặc thật hoặc giả, nhưng có tâm cùng vô tâm khác nhau thấy rõ, Nhiễm Nhan không khỏi cảm thán, Nhiễm Văn đến tột cùng vì sao lại không thích Trịnh thị và nàng đến như vậy?

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Tụng liền khai mào đê tài, bắt đầu đàm luận những án văn chương hay xuất hiện gần đây ở Trường An, cùng với nhóm tài tử đại nho vùng Giang Nam, vì đây trở thành hội tụ đàm văn hóa của các vùng, Nhiễm Nhan có mặt có vẻ có chút dư thừa.

Nhiễm Nhan chọn thời cơ, hướng mọi người cáo từ, dẫn Văn Lục và Ca Lam đi vòng đường nhỏ nhanh chóng quay về Lâm Thủy cư, không cho những người hoặc là tò mò, hoặc là muốn gây sự một chút cơ hội nào.

Lúc đi qua đường mòn thông đến Lâm Thủy cư, bỗng nghe thấy trong đình có thanh âm của rất nhiều lang quân.

"Nhiễm Thập Thất Nương kia cười một cái thật sự là rung động lòng người, Tề Lục nương nếu cũng tươi cười một chút, chỉ sợ cũng không kém a!" lang quân kia thở dài.

Có người tiếp lời: "Lại nói tiếp thấy cũng đáng thương, nghe nói sau khi thân sinh mẫu thân của nàng qua đời, nàng liền không thể cười, tám năm chưa từng mặc y phục màu nào khác ngoài màu trắng... Người nói thân mẫu của Tề Lục nương có thể là chết thảm? Còn bị nàng chính mắt nhìn thấy hay không? Nếu không cũng không có khả năng bị đả kích to lớn như thế a."

Lại có người nói: "Vậy thật ra lại có chút đạo lý, Nhiễm Thập Thất Nương kia tang mẫu từ nhỏ, sau đó cũng không cười bao nhiêu, có phải cũng là do thấy tử trạng của mẫu thân hay không? Hoặc là... là mẹ kế..."

"Lời không thể nói bậy, không thể nói bậy!"

Những người còn lại vội vàng trầm im lặng một lời mà ngăn hẵn.

Nhiễm Nhan phảng phất như không nghe thấy, tinh bơ đi qua con đường nhỏ.

Mọi người trong đình nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng im lặng, có chút cảm giác xấu hổ do bị người bắt gặp, nhưng thấy bộ dáng Nhiễm Nhan như bình thường, không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm nàng có lẽ chỉ

vừa mới đi qua thôi.

Ca Lam và Văn Lục có chút xấu hổ, vào đến trong viện Lâm Thủy cư, Văn Lục cảm khái nói: "Nương tử nghe gốc tường nghe được thật là thản nhiên a, làm những người đó sợ tới mức giống như có tật giật mình."

"Bạn họ không nên chột dạ sao?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Chẳng lẽ bọn họ tụ tập nói chuyện bát quái, nàng còn phải trốn trốn tránh tránh mà né đường khác để đi?

"Chỉ là lúc niệm thư, thánh nhân kia không phải nói 'phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe' sao, còn nói mọi người đều nên tránh nghe lén." Văn Lục gãi đầu, suy nghĩ về hai câu của thánh nhân.

"Thánh nhân còn nói 'phi lễ chớ nói, phi lễ chớ làm' bọn họ nếu dám nghị luận ở nơi công cộng, ta vì cái gì không dám nghe?" Nhiễm Nhan không phải không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, trước kia cũng từng phát sinh chuyện bắt gặp người khác đang bát quái. Dương nhiên xấu hổ vẫn luôn là người khác, Nhiễm Nhan trước nay đều là đúng lý hợp tình.

"Nói là nói vậy..." Văn Lục tìm không ra lời phản bác, nhưng người bình thường đều không phải là né tránh một chút sao? Hoặc là bực mình quá sẽ xông tới lý luận với những người đó.

Làm người chỉ "đi ngang qua" như Nhiễm Nhan này, thật là khó có thể lý giải.

Bước vào phòng ngủ, Nhiễm Nhan vừa nháu mắt liền bị hình ảnh trước mắt chấn trụ: màn trướng màu hồng nhạt, lụa trắng mỏng, rèm chau không biết dùng cái gì cũng nhuộm thành màu đỏ, rèm chau thủy tinh dưới ánh đèn nhu hòa nhẹ nhàng đong đưa, chiết xạ ra quang mang lóa mắt.

Nhiễm Nhan từ lúc hồi phủ liền ngồi ở trong nhà thuỷ tạ ngắm cảnh, đây là lần đầu tiên đi vào phòng ngủ.

Những chỗ lọt vào trong tầm mắt cơ hồ tất cả đều là màu hồng nhạt, Nhiễm Nhan thật sự rất khó tưởng tượng bản thân sẽ có một ngày ngủ ở trong gian phòng mộng ảo như vậy, có điều trong lòng thật sự không thể cao hứng nổi! Một trời màu hồng phấn, làm nàng ngán đến cỗ họng!

"Nương tử, lần này Cao thị thật đúng là có tâm, đồ vật đều là đồ cực tốt, cũng đều là kiểu nương tử thích." Hình nương đem trong ngoài thu thập xong một lần, thấy Nhiễm gia không có chậm trễ Nhiễm Nhan, lúc này mới có chút cao hứng.

Nhiễm Nhan hòa hoãn tâm tình, nghĩ thầm dù sao cũng không phải địa phương thường trú, lại không phải dao để cắt thịt, không cần phải quá hợp tâm ý, nếu lúc này mà yêu cầu đem trường màn hồng nhạt thay đổi, nói không chừng Cao thị còn tưởng rằng mình đây là cỗ ý gây sự.

Nhiễm Nhan quỳ ngòi xuống trước trang kính, để Văn Lục hỗ trợ tháo trang sức.

Vừa mới chuẩn bị tốt, liền có thị tỳ tới thông báo, Thập Lang tới.

Văn Lục mếu máo nói: "Thập Lang mới vừa rồi cũng mặc kệ nương tử...cũng may là có Tiêu Thị lang đến giải vây."

Nhiễm Nhan không thể không nói vài câu, "Thân phận của Thập ca cùng Tiêu lang quân bất đồng, Tiêu lang quân nếu có chút chậm trễ những người khác, có lẽ sẽ không có ai để trong lòng, dù sao địa vị cũng cao, nhưng Thập ca thì không giống..."

"Làm khó A Nhan thông cảm cho ta như thế." thanh âm Nhiễm Vân Sinh từ ngoài trường màn truyền tới.

Nhiễm Nhan mặc áo lụa vào, đứng dậy đi ra ngoài đón. Thấy Nhiễm Vân Sinh một thân hoa phục gấm màu nâu nhạt, mặt như quan ngọc, tóc đen như lụa, đôi mắt hàm chứa ý cười cong lên, "A Vận có đem bộ trâm hoa thủy lan đưa tới không?"

Nhiễm Nhan ngân ra một chút, nghe ý tứ trong lời Nhiễm Vân Sinh, giống như chỉ sai người đưa tới một bộ trâm hoa thủy lan, còn hai cây vân trâm kia rõ ràng cũng có giá trị xa xỉ

"Có đưa tới." Nhiễm Nhan ứng một câu, xoay người nói với Văn Lục: "Đi đem vân trâm cầm ra đây."

Chương 143: Tranh chấp

Vân Lục đem hai cây vân trâm ra, Nhiễm Nhan đưa cho Nhiễm Vân Sinh, "Thập ca nhận ra hai cây trâm này không?"

Nhiễm Vân Sinh tràn đầy nghi hoặc duỗi tay tiếp nhận, nương theo ánh đèn dầu cẩn thận nhìn qua một lần, không khỏi kinh ngạc cảm thán nói: "Hảo một đôi trâm ngọc mỡ dê, chất ngọc bực này thật sự khó được!"

Nhiễm Nhan thấy bộ dạng này của Nhiễm Vân Sinh, liền biết đôi vân trâm này không phải là của hắn tặng, đương nhiên cũng tuyệt đối không phải là của tiểu keo kiệt Nhiễm Vận kia đưa.

"Chạm trổ như vậy, hắn là xuất phát từ Trường An Vĩnh Thọ phường."

Nhiễm Vân Sinh đưa lại hai cây vân trâm cho Nhiễm Nhan, giải thích: "Vĩnh Thọ phường chỉ làm sinh ý với giới quyền quý, ngoại trừ môn phiệt đại tộc trên "Thị tộc phố", không tiếp sinh ý với gia tộc bình thường."

Trường An, môn phiệt đại tộc, ngoại trừ Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan không nghĩ ra còn ai vào đây có thể tặng vân trâm cho nàng.

"Ta hiểu rồi, cảm ơn Thập ca." Nhiễm Nhan đem cây trâm đưa lại cho Vân Lục, cùng Nhiễm Vân Sinh đi đến nội đường.

"Ta chỉ là lại đây nhìn ngươi một cái, mới vừa rồi đi bái kiến thúc bá trong tộc, không có chuyện gì chứ?" Nhiễm Vân Sinh hỏi.

"Không có việc gì." Nhiễm Nhan chẳng qua là đi chào hỏi qua một lần, ngoài ra cơ hồ không có bất luận giao lưu gì, mấy tộc bá đó đều bị đe tài của Tiêu Tụng cuốn lấy, căn bản không rảnh mà bận tâm đến nàng.

"Đã không có việc gì, ta liền quay lại tiệc đây, ta đây là trộm chuồn ra đi nhà xí." Nhiễm Vân Sinh nháy mắt, đứng dậy đi ra ngoài.

Nhiễm Nhan cười nhìn theo hắn.

Lạnh nhạt trong Nhiễm phủ, bị sự quan tâm chăm sóc của Nhiễm Vân Sinh hòa tan đi rất nhiều. Nhiễm Nhan là người khát vọng một gia đình ấm áp, nhưng cho dù chỉ có một mình, nàng bình thường cũng có thể sống tốt.

Làm người thì phải ôm mong muốn hướng tới những gì tốt đẹp, nhưng không thể bởi vì không có được, mà cảm thấy hiện thực tàn khốc. Giữa hiện thực và lý tưởng, trong lòng nên bảo trì sự cân bằng, nếu không sẽ vĩnh viễn cảm thấy bản thân bất hạnh.

Trăng treo cao, tiệc ở Nhiễm phủ cũng dần tan đi, đại sảnh nơi yến tiệc chỉ

còn mấy thị tỳ đang bận rộn dọn dẹp cơm thửa canh cặn.
Một đêm trăng trọc.

Sáng sớm hôm sau, khách cuồn cuộn đến Lâm Thủy cư, một đám thím, tỡ muội mà Nhiễm Nhan chưa bao giờ gặp qua, cộng thêm phó tỳ các nàng mang theo, làm cái viện lớn như Lâm Thủy cư lại có vẻ khá chen chúc. Cũng may những người này đối diện với gương mặt băng sơn của Nhiễm Nhan, thì không có ý ở lâu, chỉ tự mình đưa lễ vật đến, hàn huyên vài câu liền rời đi.

Tối hôm qua vừa xong một lần yến tiệc, hôm nay Nhiễm phủ lại bắt đầu chuẩn bị gia yến trung thu, những người có liên quan trong phủ đều bận bịu đến chân không chạm đất, cả Nhiễm Mỹ Ngọc cũng không có thời gian lại đây tìm Nhiễm Nhan gây phiền toái, chỉ có Lâm Thủy cư thanh nhàn nhất. Nhiễm Nhan từ lúc thức dậy liền ngồi trong nhà thuỷ tạ ngắm cảnh, cũng cùng một cái hồ sen khô, nàng ngắm không phải để tìm kiếm cái đẹp gì, mà là đang quan sát hôm nay với hôm qua có gì bất đồng, mượn chuyện này để huấn luyện sức quan sát của mình.

Cứ ăn không ngồi rồi một ngày như vậy, thảng đến khi trăng tròn lên cao, mới có thị tỳ đèn thỉnh Nhiễm Nhan ra tiền viện tham dự gia yến.

Cái gọi là gia yến, cũng cùng yến hội hôm qua không có gì khác nhau, chỉ là người hơi ít đi một chút.

Nhiễm thị sinh nhiều nữ nhi hơn, nam định thì tương đối ít, giống như Nhiễm Bình Dụ, hài tử đầu tiên là nam hài lại là trưởng tử lại càng gần như không có.

"Vị trí này là của ta!" Nhiễm Mỹ Ngọc tới muộn đang đứng trước mặt Nhiễm Nhan ngạo nghễ nhìn nàng, nàng ta mặc một kiện cảm y màu cam sẫm tay lỡ, váy áo phối 12 màu thêu hoa, tóc mây mặt mũi trang điểm như hoa, cả người có vẻ kiều diễm. Mặc dù trên mặt nàng ta hiện tại mày liễu dựng ngược, cũng chỉ tăng thêm vẻ kiêu ngạo mà thôi.

"Mỹ Ngọc, lớn nhỏ có thứ tự, đích thứ rõ ràng, chó có hò nháo." Nhiễm Vân Sinh hạ giọng nói.

Trong tình huống gia yến như vậy, dù cho địa vị trong tộc của Nhiễm Vân Sinh không thấp, nhưng vì phụ thân là con vợ lẽ, hắn chỉ có thể ngồi ở hàng sau, cũng chính là phía sau Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan ở trong tộc tuy đứng hàng thứ 17, lại là đích trưởng nữ của gia chủ Nhiễm Văn, vốn hắn là ngồi ở nơi này, nhưng mà ngồi ở vị trí này hai

năm qua lại là Nhiễm Mỹ Ngọc.

"Thập ca, ngươi còn muôn thiên vị nàng, ai có thể nói mẫu thân ta không phải là đích phu nhân?" Nhiễm Mỹ Ngọc hồng hốc mắt, nhìn chằm chằm Nhiễm Vân Sinh.

Vợ kế cũng là đích phu nhân, chỉ là mẫu thân Nhiễm Nhan là đích phu nhân trước kia đã bái từ đường, bài vị cũng đã đặt ở trong từ đường Nhiễm thị, ở trước mặt linh vị của Trịnh thị, Cao thị chỉ có thể tự xưng "Tì thiếp".

Thanh âm tranh chấp rất nhỏ, nhưng Nhiễm Mỹ Ngọc mang vẻ mặt phẫn nộ mà đứng trước mặt Nhiễm Nhan, vì nguyên do gì, mọi người tất nhiên vừa nhìn là hiểu ngay, vì còn có người ngoài là Tiêu Tụng ở đây, bọn họ cũng không tiện chú ý quá nhiều, chỉ có thể sôi nổi vènh tai lên nghe.

"Vị trí này là của ngươi?" Nhiễm Nhan cúi đầu nhìn chỗ ngồi, "Chỗ này cũng không có viết tên của ngươi đi? Nếu ngươi không biết cái gì gọi là thứ tự trước sau, thỉnh ngươi hãy đi hỏi Nghị nương một câu trước đã, rồi lại tới tìm ta tính sổ."

"Ngươi..." Nhiễm Mỹ Ngọc cắn răng nói: "Ngươi đứng lên cho ta! Nhiễm thị chỉ có một đích phu nhân, chính là mẫu thân ta, mẫu thân ta chỉ có một nữ nhi là ta, ngươi là cái thứ gì!"

Thanh âm Nhiễm Mỹ Ngọc không lớn, nhưng người chung quanh đều có thể nghe được rõ ràng.

Cao thị cũng thấy hai người giằng co, hơi chau mày, lập tức đứng dậy đi tới, nữ nhi của bà ta là cái đức hạnh gì, trong lòng bà ta rất rõ ràng.

Nhiễm Mỹ Ngọc không ngu ngốc, nhưng rất dễ xúc động, nếu hôm nay Tiêu Tụng không ở đây, nàng ta có lẽ cũng sẽ tạm thời nhịn xuống lần này, nhưng nàng cần phải cho Tiêu Tụng biết, Nhiễm thị chỉ có nàng ta mới là đích nữ.

Cao thị vừa mới bước được hai bước, lại thấy Nhiễm Nhan đứng phắc lên, giơ tay quăng một cái tát lên gương mặt kiều nộn của Nhiễm Mỹ Ngọc, thanh âm bình bình nói: "Nhiễm Thập Bát nương, ngươi nếu tự nhận là đích nữ của Nhiễm thị, vậy thỉnh ngươi lấy ra đức hạnh một đích nữ nên có, hiện tại thôn phụ hương dã cũng sẽ không mở miệng do bẩn như ngươi!"

Những lời này, thêm cái tát kia, làm toàn bộ người trong đại sảnh đều đờ ra. Nhiễm Mỹ Ngọc không thể tin tưởng mà nhìn Nhiễm Nhan, nàng từ nhỏ đến lớn đều là minh châu được a gia và nương nâng trong lòng bàn tay, toàn thành Tô Châu có ai dám động đến một cọng tóc của nàng.

"A Nhan, ngươi là Nhiễm thị đích nữ, mặc dù lại không thích Mỹ Ngọc, cũng nên chiểu cố thể diện Nhiễm thị một chút." Cao thị bước nhanh tới,

thanh âm không lớn không nhỏ, chỉ vừa đủ cho một vòng người xung quanh nghe được rành mạch.

Nhiễm Nhan thật đúng là không để thèm diện của Nhiễm thị trong lòng, bất quá nàng lại không thể thật sự nói như vậy, nên mới dùng thanh âm cũng đủ cho mọi người nghe nói: "Không dám nhận, Thập Bát nương đang hỏi ta là cái thứ gì? Dựa vào cái gì mà ngồi ở vị trí này? Ta ở nông thôn đã quán, nhất thời cũng không biết rõ ràng, vừa lúc Nhị nương tới, vậy sẵn đây nói rõ cho ta luôn, miễn cho lần sau ta vẫn không biết tôn ti, ngồi sai vị trí." Nhiễm Nhan đem chữ "không biết tôn ti" gần từng tiếng, ánh mắt nghiêm túc không chút e sợ mà nhìn thẳng đôi mắt Cao thị.

Trong lòng Cao thị nhảy dựng, mấy ngày nay bà ta rất ít giao tiếp với Nhiễm Nhan, chỉ bằng ẩn tượng vài lần gặp mặt cảm thấy Nhiễm Nhan không giống như trước kia, nhưng tính tình một người như thế nào có thể phát sinh thay đổi long trời lở đất như vậy? Nếu là trước kia, Nhiễm Nhan hơn phân nửa là một sự nhin chín sự lành, nhưng hôm nay chẳng những dám phản bác, còn ẩn ẩn có ý tứ làm bà ta khó sống.

"Mỹ Ngọc cũng là bị ta nuông chiều đến hỏng rồi, không thể hiểu chuyện như A Nhan." Cao thị chinh lăng hai giây, liền trang bị lại vẻ tươi cười thân thiết trên mặt, còn trách cứ Nhiễm Mỹ Ngọc: "Đã bao lớn rồi còn làm àm ī với ty ty, mau ngồi xuống."

Nhiễm Mỹ Ngọc mím môi, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, bộ dáng quật cường rất có tư thế không bỏ qua, nhưng dưới ánh mắt áp bách của Cao thị, dần dần thất bại, ủy khuất lên tiếng, "Dạ."

Nhiễm Mỹ Ngọc gắt gao nắm chặt tay, vô cùng khuất nhục mà ngồi xuống phía dưới Nhiễm Nhan. Nàng ta không thể cam tâm, tuyệt đối không thể. Sự tồn tại của Nhiễm Nhan vốn là một trở ngại lớn trong nhân sinh của nàng ta, Nhiễm Nhan vừa xuất hiện, nàng ta liền thời khắc khắc đều phải chịu khuất nhục, chuyện này làm sao có thể để cho nàng ta tâm bình khí hòa được.

Người trong yến thính hận không thể cất tiếng cười to, Nhiễm Mỹ Ngọc luôn luôn ương ngạnh, huynh đệ tỷ muội trong tộc không ít người đã bị nàng chọc tức, giờ phút này được thấy một màn như vậy thật sự đại khoái nhân tâm.

Cao thị kéo Nhiễm Nhan, mềm giọng nhận lỗi một hồi, Nhiễm Nhan cũng không có sở thích diễn kịch cho người khác xem, nên cũng buông tha.

Ca Lam và Văn Lục cũng như thị tỳ bên người của mấy nương tử lang quân khác, đều đứng ở phía sau hoặc bên góc tường chờ tan tiệc, Ca Lam nhìn bộ

dáng không chút nào lùi bước của Nhiễm Nhan, hốc mắt hơi ướt, dù cho biết rõ Nhiễm Nhan này không phải Nhiễm Nhan kia, thế nhưng trong lòng vẫn có loại cảm giác vui sướng.

Vân Lục thì chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy trong lòng sảng khoái cực kỳ.

Bản thân yến tiệc cực kỳ buồn tẻ, nhưng tiệc trung thu ở Đường triều so với hiện đại có nhiều thứ rất đáng nghiên cứu, tỷ như món đặc thù "Ngoạn nguyệt canh" gì gì đó, đối với Nhiễm Nhan mà nói đều vô cùng mới mẻ. Ngoại trừ trận phong ba bé nhỏ lúc bắt đầu, buổi tiệc diễn ra yên ả.

Đợi cho xong gia yến, người trẻ tuổi đều có thể mời vài bằng hữu tốt nhất ra cửa du ngoạn, hôm nay không chỉ có chợ đêm trên sông Bình Giang, cả chợ đông cũng đặc biệt mở cửa, cơ hội như vậy trong một năm chỉ có hai lần, một lần là té Nguyên Tiêu, lần còn lại là hội Trung thu.

Nhiễm Vân Sinh sớm đã cùng Nhiễm Nhan hẹn đi du ngoạn gần Bình Giang, sau khi tiệc xong liền lập tức rời phủ.

Tiêu Tụng đứng ở cửa Nhiễm phủ, nhìn bóng dáng xe ngựa rời đi, đôi mắt hắc diệu có chút cô đơn.

Quả nhiên, đường dài lại gian nan a!

Mắt mát cũng chỉ một chút, Tiêu Tụng vẫn luôn là phái hành động, thay vì ở đây mà oán hận, không bằng đi làm chút gì đó.

"Tiêu lang quân." Nhiễm Mỹ Ngọc nhìn chăm chú Tiêu Tụng đã lâu, dáng người đĩnh đạc, dung nhan tuấn lẫng của hắn đều là cực phẩm, Tiêu Tụng lúc vô thức luôn tản mát ra một loại khí thế bức nhân, đây là cái mà Nhiễm Mỹ Ngọc vẫn luôn sinh trưởng ở Giang Nam chưa từng gặp qua.

Tiêu Tụng hơi gật đầu, "Nhiễm Thập Bát nương không cần đa lễ."

Sắc mặt Nhiễm Mỹ Ngọc ửng đỏ, muốn nhìn hắn lại không dám nhìn, "Lang quân muốn đi đến sông Bình Giang sao? ta đối với Tô Châu rất quen thuộc, không bằng để ta làm người dẫn đường cho lang quân như thế nào?" Khóe môi Tiêu Tụng hơi cong lên, nhìn qua tựa hồ rất vui vẻ, lời nói ra lại như lưỡi dao, "Nhiễm Thập Bát nương thân phận tôn quý, tại hạ không dám làm phiền, nghĩ trong thành Tô Châu người nguyện ý dẫn đường cho ta cũng không ít, thử cho tại hạ không thể phụng bồi."

Tiêu Tụng rất có lễ mà cúi đầu, xoay người đi về phía nam, chỉ trong chốc lát một cỗ xe ngựa nghênh diện chạy tới, Lưu Thanh Tùng ngồi ở bên cạnh xa phu, liếc mắt nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc đứng ở cửa chính bậc thang một cái,

tức khắc mang vẻ mặt ái muội mà cười, "Cửu Lang, hắc hắc hắc...khó được có mĩ nhân lao vào, như thế nào lại không quý trọng như vậy?"

Tiêu Tụng một tay đem hắn xách xuống xe, nhảy lên.

Màn trúc đong đưa, còn chưa chờ Lưu Thanh Tùng bò lên lại, Tiêu Tụng liền nói: "Đi thôi."

Xa phu là Tiêu gia xa phu, đối với tính tình của Tiêu Tụng có thể nói rất quen thuộc, không dám có chút chậm trễ, lập tức chuyển bánh.

Lưu Thanh Tùng chạy đuổi theo, thở hồng hộc nói: "Cửu Lang, lưu lại ta rất hữu dụng! Lưu Thanh Tùng ta là người bạn của chị em phụ nữ, chẳng lẽ ngươi không muốn biết về Quan Sơn Nguyệt sao? Chẳng lẽ ngươi không muốn biết về Lý Bạch sao..."

Lưu Thanh Tùng nhìn xe ngựa dần dần chậm lại, mặt mũi vui mừng mà chạy tới.

Bức màn xốc lên, lộ ra khuôn mặt tuấn tú cấp bậc họa thủy kia của Tiêu Tụng, hắn cười một nụ cười thản nhiên, lộ ra hàm răng trắng tinh, chờ cho Lưu Thanh Tùng chạy tới gần, nụ cười bỗng nhiên chợt tắt, hòa ái nói: "Ta sẽ có biện pháp làm ngươi phải ói ra. Xuyên bá, để Lưu ý sinh rèn luyện thân thể một chút, chúng ta đi trước."

Chương 144: Đỗ thạch (1)

Vầng trăng vành vạnh treo ở phía chân trời, trên mặt sông Bình Giang sương mù bay nhàn nhạt, phảng phát như phủ lên một tầng sa mỏng màu nguyệt bạch, hai bên bờ sông treo đầy đèn lồng bằng giấy có khung trúc mỏng bên trong, màu sắc đèn lồng khác nhau, hình vẽ trên mặt có hình sơn thủy, thị nữ...cũng có mấy chủ quán đang bán các đèn lồng đủ màu trơn, các văn nhân thi sĩ nếu có hứng thú, có thể tùy thời đề bút lưu lại mấy hình vẽ đẹp trên đèn lồng.

Giữa sông thuyền hoa trôi nổi, son phấn phiêu hương, tiếng người ôn ào, tiếng cười của kỹ nữ, thanh âm kiều nhuyễn tản ra từ trong đám sương. Hai bên bờ sông Bình Giang cửa hàng san sát nối tiếp nhau, mái che kề nhau, rèm trường pháp phơi, so với tết Thất Tịch càng thêm náo nhiệt.

Mấy người Nhiễm Nhan xuống xe ngựa ở trên phố, đi bộ vào trong bến đò, để tránh phát sinh chuyện như lần trước, mọi người vẫn chưa đi lên du thuyền, mà đặt trước một cái nhã gian ở tầu lâu gần đó.

Gian tầu lâu này có tên gọi vô cùng ý nghĩa, "Lâm Giang Tiên", đây là một khúc danh trong giáo phường, dùng ở chỗ này lại vô cùng phù hợp với hoàn cảnh. Nhã gian có vị trí rất tốt, quỳ ngồi ở bên cửa sổ quay mặt ra sông, có thể quan sát được đoạn phòn hoa nhất trên mặt sông, hơn nữa Lâm Giang Tiên có kiến trúc kéo dài đến trên mặt nước, gió sông phất qua, thì giống như đang ở trên thuyền, hơn nữa từ cửa sổ mở quay vào bên trong, thì có thể thấy tình hình bên trong đại sảnh của tầu lâu, gấp những ngày hội đặc biệt như hôm nay, tầu lâu sẽ thỉnh kỹ nữ nổi danh nhất đến đây hiến nghệ. Nhiễm Vân Sinh có thể đặt được vị trí này, không chỉ tốn rất nhiều tiền, còn phải tốn rất nhiều tâm tư.

"A Nhan nhìn xem tranh chữ trong phòng này." Nhiễm Vân Sinh chớp chớp mắt.

"Thấy rồi, của Tang Tùy Viễn." Nhiễm Nhan nhấp một ngụm nước, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bức tranh chữ lớn nhất treo ở chính giữa, thanh tún phiêu dật, cứng cáp mà không cứng nhắc, mang một trường phái riêng.

Nhiễm Nhan nói xong, bỗng nhiên cảm thấy mình có chút lạnh nhạt, dù sao

gian nhã gian này Nhiễm Vân Sinh cũng phí không ít công phu mới đặt được, vì thế tiếp lời: "Trong phòng treo tranh chữ của ai không quan trọng, quan trọng chính là phòng này Thập ca đã tồn nhiều tâm tư mà giành được." "A Nhan thật là biết nói chuyện." Nhiễm Vân Sinh cười nói, hắn dừng một chút lại nói: "Chữ của Tang tiên sinh thiên kim khó cầu, nghe nói lão bản của Lâm Giang Tiên hợp ý Tang tiên sinh, mới được đến bức tranh chữ này."

Nhiễm Vân Sinh thật tình cảm thấy Tang Thần là phu quân tốt, hắn nhìn ra được Nhiễm Nhan đối với việc hôn nhân này cũng không để bụng, lại không dám khuyên nhủ quá nhiều, cho nên chỉ có thể nắm lấy cơ hội liền nói vài câu tốt đẹp về Tang Thần, đều là trai tài gái sắc, mấy nương tử không phải đều thích lang quân tài hoa sao?

Nhiễm Nhan gật gật đầu, đảo mắt nhìn phố xá náo nhiệt, chậm rãi nói: "Từ sau khi ta biết thân thế của hắn, liền phân tích một chút tâm lý của hắn. Mẫu thân Tang Thần tự sát, phụ thân lại tuẫn tình, vị Hoài Tinh sư phụ kia cũng không để cho hắn bái sư, hắn trong lòng có khả năng sẽ cảm thấy bản thân phiêu bạc không nơi nương tựa, bởi vậy theo bản năng mà muốn tìm một chỗ dựa, mặc kệ là về mặt tâm lý, hay là trên thực tế, thứ hắn tìm kiếm trên người ta sợ chỉ là một chút cảm giác an toàn. Bởi vì hắn cảm thấy ta là một nữ nhân đến từ thi cung dám mồ, tất nhiên sẽ không mềm yếu như mẫu thân hắn."

Nhiễm Vân Sinh nghẹn họng nhìn Nhiễm Nhan trân trối, hắn cũng biết thân thế của Tang Thần, nhưng trước giờ lại không nghĩ tới phương diện này.

Ánh mắt Nhiễm Nhan dán trên người Nhiễm Vận đang nhảy đông nhảy tây trong đám đông, cười một chút, nói: "Sự đơn thuần và tài hoa của Tang Thần ta đều thường thức hết, ta nguyện ý dùng phương thức khác để bảo hộ hắn, trở thành trụ cột cho hắn, nhưng ta lại không muốn dùng hạnh phúc cả đời mình để đi thành toàn."

Nhiễm Nhan cảm thấy Nhiễm Vân Sinh đáng tin cậy, cũng là người mà nàng thân thiết, cho nên mới nói thẳng ra suy nghĩ chân thật của mình, miễn cho sau này hắn lại nỗ lực mà tác hợp, nàng biết bản thân mình cũng không phải lần nào cũng đều có kiên nhẫn nghe người khác nói mãi một chuyện mà nàng đã quyết định.

"Suy nghĩ của A Nhan khá giống với nhiều nương tử ở Trường An." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan ngồi thẳng dậy, nói với Nhiễm Vân Sinh: "Vô luận tương lai A Nhan như thế nào, Thập ca vĩnh viễn đều là Thập ca của A Nhan."

Trên mặt Nhiễm Vân Sinh nở ra nụ cười ôn hòa, "Đó là đương nhiên."

Nhiễm Vận không biết khi nào vọt lên, ừng ực ừng ực uống xong hai chén nước mới nói: "A huynh, Thập Thất tỷ, các ngươi ngồi ở chỗ này là sao? Phía dưới rất náo nhiệt, đi đi đi cùng đi chơi đi."

"A Vận, tướng mạo này của Thập Thất tỷ ngươi đi trên phố không tiện." Diện mạo của Nhiễm Vân Sinh, cũng rất hay bị người khác bu lại nhìn chăm chằm.

Nhiễm Vận trừng mắt, "Tiểu hài tử xinh đẹp như ta cũng không có bao nhiêu người chú ý, hai người các ngươi cũng chỉ đẹp hơn ta một chút, sẽ không có việc gì!"

Nhiễm Nhan khéo môi hơi cong lên, Nhiễm Vận thật đúng là một hài tử kỳ lạ, mặc dù là cách nói chuyện và suy nghĩ đều khác biệt so với người khác, nhưng nàng vẫn còn nằm trong phạm vi người bình thường, mà Tang Thần và Lưu Thanh Tùng thì là loại thuộc về thế giới bên ngoài nhân loại.

"Đi thôi, đi thôi! Không thì, sai Văn Lục đi xuống mua mặt nạ cho hai ngươi, vạn nhất đi tách ra, lại hội họp ở Lâm Giang Tiên không phải là được sao?" một mình Nhiễm Vận chơi tận hứng, nhưng đều là chỉ nhìn không mua, mang theo Nhiễm Nhan và Nhiễm Vân Sinh, nàng liền có thêm cái túi tiền.

Nhiễm Vân Sinh nhìn Nhiễm Vận cười khắc khắc, liền biết trong đầu nàng nghĩ cái gì.

"Văn Lục, đi xuống mua hai cái mặt nạ." Nhiễm Nhan phân phó xong, quay qua nói với Nhiễm Vân Sinh: "Thập ca, chúng ta đặt mình ngoài vòng náo nhiệt như vậy chẳng phải rất đáng tiếc, ngươi lần này rời Tô Châu còn không biết khi nào mới có thể quay lại, không bằng đi xuống chơi cho thõng khoái."

Trường An náo nhiệt hơn Tô Châu mấy chục lần, nhưng Giang Nam có phong vận của Giang Nam, rất nhiều món đồ nhỏ có ý nhị, sẽ không thấy bán ở Trường An.

Nhiễm Vân Sinh cũng động tâm, "Được"

Văn Lục xuống lầu trong chốc lát, liền mua về hai cái mặt nạ, "Hai cái mặt nạ này đều là xấu nhất, lão bản nói bán không được, nô tỳ nghĩ rẻ lên lấy." Nhiễm Vân Sinh tùy tay cầm một cái mang lên, Văn Lục lấy cái còn lại mang lên cho Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan nói: "Ta cho dù có không mang mặt nạ xấu như vậy, sợ cũng không nhận ra, nương từ cột cánh tay trên cổ ở trên phố sợ cũng không có mấy người."

Mấy người ra khỏi Lâm Giang Tiên, lập tức cảm nhận được tiếng người ồn

ào, không khí che trời lấp đất mà vây quanh bọn họ, nếu khi nói chuyện không kêu lớn bên tai, thì gần như không thể nghe được đối phương nói cái gì.

Chỉ có những chủ quán đang rao hàng kia, thanh âm đặc biệt có lực xuyên thấu.

Nhiễm Vận lôi kéo tay áo Nhiễm Nhan nói: "Thập Thất tỷ, tỷ muội chúng ta gặp nhau, ngươi không phải nên cho ta muội muội này cái lẽ gặp mặt sao?"

"Đúng thật là ta sơ sót, a Vận có thích cái gì không?" Nhiễm Nhan hỏi.
"Mới vừa rồi ta nhìn thấy có một chỗ bán ngọc chạm, ngọc tuy rằng chẳng ra gì, nhưng chạm trổ lại không tồi, nếu ngươi có tâm tặng, ta đây liền cố gắng mà muốn nó đi." Nhiễm Vận ra vẻ lão thành lại nghiêm túc nói ra mấy lời này.

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, "Được."

"Đây là vừa mới xuống lầu, đuôi cáo của ngươi liền lộ ra, a Vận, ngươi cũng quá là gấp đến không chờ nổi đi?" Nhiễm Vân Sinh vô cùng bất đắc dĩ, vừa giúp Nhiễm Nhan che chắn bót người xung quanh, vừa cúi đầu mắng Nhiễm Vận.

Nhiễm Vận mếu máo, "Có người khuỷu tay chia ra ngoài như ngươi sao? Toàn bộ muội muội trên thế gian đều là muội muội tốt, chỉ có A Vận đáng thương, rõ ràng là ruột thịt, lại bị coi như bùn đất!"

"Thôi được rồi, ngươi còn coi trọng thứ gì nữa?" Nhiễm Vân Sinh trực tiếp hỏi.

"Nguyên Phúc lâu có mấy bộ trang sức mới ra không tồi, ta có mà muốn mấy cái đó đi." Nhiễm Vận liếc mắt nhìn Nhiễm Vân Sinh một cái, thấy vẻ mặt hắn không tán đồng, lập tức nói: "Nguyên Phúc lâu tuy tốt, nhưng vẫn kém nhiều so với nhiều cửa hàng trang sức ở Trường An, có điều mấy loại ngọc kia đều có thể nói là cực phẩm, ta tính toán mua về rồi tìm sư phụ ở Trường An tân trang lại một chút, đặt bán ở cửa hàng trang sức nhà chúng ta, kiêm lời, phân cho ngươi hai thành, ngươi xem đi, ngươi tặng cho ta một cái ân tình, còn thu hồi không ít phí tổn, có phải thực có lợi hay không?"

Nhiễm Vân Sinh gật gật đầu, "Bút trường này tính rất xinh đẹp, chỉ là, vi huynh có chuyện nghĩ không rõ, ta bán cho ngươi ân tình này thì có chỗ tốt gì?"

"Cái gì mà chỗ tốt?" Nhiễm Vận vỗ về cái trán, thở dài: "Gia sản của A gia đem giao vào tay A huynh thật là đáng lo ngại a! Nhìn xem gương mặt này của muội muội đi."

Nhiễm Vận nâng khuôn mặt nhỏ của mình lên, "Hiện tại là một tiểu hài tử đều đã có vài phần nhan sắc, thường nói nữ tử lớn lột xác, nhìn diện

mạo của A huynh ngươi, liền có thể nghĩ diện mạo tương lai của ta sẽ không tồi, tuy rằng thân phận thương nhân hơi thấp, nhưng có thể cùng nhà cực giàu liên hôn, cũng có thể làm quý thiếp cho nhà quyền quý, ngươi nói bán cho ta một cái ân tình thì có chỗ tốt gì?"

Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn tiểu nữ hài chỉ mới đứng tới bả vai mình ở trước mặt, lúc nàng nói về diện mạo của nàng vẫn không có kiêu ngạo, mà là nghiêm túc cân nhắc giá trị của chuyện này, quả thực là con buôn già đời khoác vẻ ngoài hồn nhiên, làm chuyện gì cũng cân nhắc lợi và hại, so với Nhiễm Vân Sinh càng giống thương nhân hơn.

"A Vận!" Nhiễm Vân Sinh hình như thật sự có chút bức bối, "Ngươi về sau không được nói như vậy, cũng không cho nghĩ như vậy, đùa cũng không được. Cái gì liên hôn, quý thiếp? Ngươi nghĩ cũng đừng hòng nghĩ, hảo hảo mà chọn một người hợp tâm ý."

Nhiễm Vận gục đầu xuống, chậm rãi gật đầu.

Nhiễm Nhan túm túm tay áo Nhiễm Vân Sinh, ra hiệu hắn không cần quá nghiêm khắc. Nhiễm Vận có vẻ là thuộc về loại hài tử có chỉ số thông minh cao, phương diện EQ gì đó thì thấp, hiện tại còn chưa đến thời điểm thiếu nữ hoài xuân, một khi có suy nghĩ này, Nhiễm Nhan tin tưởng sẽ không có nữ tử nào tự nguyện lấy hạnh phúc bản thân đi làm trò đùa.

Nhiễm Vân Sinh cũng cảm thấy mình quá mức để ý, vừa muốn nói vài câu an ủi, lại thấy đường phía trước bị người ta ngăn chặn.

Con đường bị chen chúc đến chật như nêm cỗi, Nhiễm Vận cũng không rảnh giả vờ nữa, mà là người đầu tiên nhanh chóng chen vào đám người, chen một lúc lâu sau, lại chỉ đích được thêm hai ba bước, sốt ruột mà kéo một lang quân trung niên, "Xin hỏi, mọi người đang nhìn cái gì vậy?"

Người trung niên kia vốn dĩ bị đẩy bị chen đến mức trong lòng bức bối, nhưng khi cúi đầu nhìn lại thấy gương mặt nhỏ xinh kiều diễm của Nhiễm Vận, cùng với một đôi mắt ngập nước tràn đầy chờ mong, tức khắc hỏa khí gì cũng tắt ngúm, cười đáp: "Là đang đỗ thạch đó!"

Đỗ thạch, chính là đem rất nhiều mao thạch* đặt chung với nhau, có mấy viên chỉ là đá thường, nhưng có mấy viên khi cắt ra sẽ thấy ngọc, đá quý, phi thuy các loại, nếu vận khí mà tốt, có thể dùng giá cực thấp mua được mao thạch có chứa ngọc cực phẩm, vận khí tồi, cũng có khả năng tốn nhiều tiền chỉ mua một cục đá.

*có thể hiểu là đá thô chứa (hoặc không chứa) ngọc

Nhiễm Vận gật gật đầu, trong lòng càng thêm hưng phấn, nàng đặc biệt thích loại chuyên lấy nhỏ thăng lớn này, tuy rằng nàng không rành về mao thạch lăm, nhưng nhìn đõ ghiền cũng được.

Nhiễm Nhan cũng rất có hứng thú mà nhón mũi chân nhìn vào giữa đám người.

Hình như còn chưa bắt đầu, bên trên hơn 10 cái ghế cao đều đặt đồ vật, dùng lụa đỗ che kín, xem ra là mao thạch.

Nhiễm Vân Sinh ngó một chút, thấy những người này đều là bá tánh bình thường, phần lớn là bu lại đây xem náo nhiệt, có thể đánh cuộc được chỉ có vài người. Liền gọi gã sai vặt móc ra một quan tiền, dẫn đường phía trước, phàm là người nào hướng đường cho bọn họ đều được phát cho 10 tiền.

Mười tiền có thể mua không ít lương thực a! Bất quá là thoảng dịch cái chành hoi, hơn nữa đỗ thạch này cùng bọn họ cũng không có quan hệ gì, vì thế đám người Nhiễm Nhan một đường thuận mà ra được đằng trước.

Chương 145: Đỗ thạch (2)

Nhiễm Vận có chút xót của, nhưng nhìn mấy tảng đá được phủ vải đỏ trước mặt, trong chốc lát liền hưng phấn đến độ đem chuyện vừa tốn một quan tiền quăng ra sau đầu, mặt mũi kích động mà chờ quán chủ kia bắt đầu.

"Chư vị, toàn bộ mao thạch hôm nay đều có ngọc, chỉ có phân ra lớn nhỏ tốt xấu, bởi vậy giá quy định là hai quan tiền, mỗi khối đá ai ra giá cao thì mua được, hôm nay chỉ bán ra mười lăm khối, chúng ta bảo đảm bên trong tuyệt đối có ngọc cực phẩm, để đảm bảo uy tín, sau khi chấm dứt, chúng ta sẽ đem toàn bộ đá cắt ra cho mọi người nhìn. Nhưng nếu người mua không muốn cắt, chúng ta đây cũng không có biện pháp." Quán chủ cao giọng nói, hắn ngưng lại thở một chút, tiếp tục nói: "Tiếp theo thì xem nhẫn lực và vận khí của mọi người."

Đồng la 'quang lang' gõ vang một tiếng.

Nhiễm Nhan rất có hứng thú nhìn vị quán chủ còn khô gầy hơn cả Lưu Thanh Tùng kia, trí tuệ cổ nhân không thể khinh thường, Nhiễm Nhan không biết nghề đấu giá hình thành vào thời đại nào, nhưng thương nhân Đường triều vì kiêm tiền, đã sử dụng phương thức định giá.

Hơn 10 gã sai vặt cùng nhau kéo lụa đỏ xuống, lộ ra hình dạng mấy khối mao thạch. Nhìn bề ngoài không khác mấy với đá bình thường. Đại đa số người đều không nhìn ra, điều này làm những người nóng lòng muốn thử bỗng nhiên ngập ngừng.

"Mỗi lần sẽ định giá cho một nhóm gồm 5 viên mao thạch, nếu là không có ai ra giá cao hơn ngài, thì sẽ lấy giá ngài đoán mua lại khối mao thạch này. Chúng ta đây nói thẳng trước vài lời thô thiển, thỉnh các lang quân nương tử mà trên người không cầm đủ tiền, hay vô tâm mua thạch đừng ra giá, nếu không chúng ta đành phải đi gấp quan phủ." Quán chủ dứt lời, liền ra lệnh cho người đem nhóm đá đầu tiên bày lên mộc đài đã dựng tốt phia trước. Năm tảng đá chỉ khác nhau rất ít về màu sắc và hình dạng, ở đây có lẽ cũng không có bao nhiêu người biết nhìn, có mấy công tử cầm y hoa phục có vẻ nóng lòng muốn thử.

Ước chừng qua năm giây, một nam tử trẻ tuổi mặt hoa phúc xanh trong đó dùng quạt xếp chỉ vào viên đá ở ngoài cùng bên phải, "Ta ra hai quan, phải là cái kia."

Có người thấy bộ dáng hắn chắc chắn như vậy, lập tức định giá theo, "Ta ra hai quán 50 tiền"

Vị quán chủ kia cười khinh khinh về phía đám người, "Vị lang quân này ra giá hai quán 50 tiền, còn có ai ra cao hơn không?"

"Ta ra bốn quán." Lang quân áo xanh ra giá đầu tiên lại hung hăng tăng giá lần nữa.

Những lang quân mới vừa rồi nóng lòng muốn thử vừa thấy hắn tăng giá nhiều như thế, không khỏi cũng đều bắt đầu sôi nổi ra giá.

Cuối cùng tảng đá này được định giá 20 quán do vị lang quân áo xanh kia mua đi.

Quán chủ lập tức đi tới, chắp tay nói: "Vị lang quân này họ gì?"

"Kẻ hèn họ Dương." Lang quân áo xanh đáp lễ trả lời.

Chỉ có chức quan thất, bát phẩm mới có thể mặc màu xanh, mọi người vừa thấy phục sức của hắn, liền hiểu rõ trong lòng.

"Trước tiên chúc mừng Dương lang quân mua được khối mao thạch này..." quán chủ trên mặt tươi cười hiền lành, mới nói một nửa, lại bị Dương lang quân giơ tay kêu ngừng, "Đừng vội chúc mừng, ta tốn hai mươi quán này có đáng giá hay không còn không biết đâu!"

"Ý túc của Dương lang quân là...cắt ra?" quán chủ hỏi.

"Cắt ra đi." Dương lang quân nói.

Quán chủ xoay người, sai hai sư phó thiết thạch lấy ra dụng cụ làm việc, rồi cắt tảng đá ra ở ngay mộc đài bên cạnh.

Cắt mao thạch chứa ngọc cũng không thể tùy tiện một dao bổ xuống, hoặc là tùy tiện đập vỡ là xong, cho nên quá trình cắt cũng không nhanh, những người xúm lại chung quanh căn bản không có tâm tư đoán tiếp, mà sôi nổi duỗi dài cổ quan sát.

Quán chủ thấy một chốc một lát cũng không thể tiếp tục, liền cười nói: "Xem ra mọi người đối với mao thạch Dương lang quân mua được đều thực sự cảm thấy hứng thú, vậy trước tiên tạm dừng một lát, để mọi người nhìn cho tận hứng."

Vì đa số người đều đang nhìn đến chuyên chú, tiếng trầm trồ khen ngợi khá thưa thớt.

Ước chừng qua nửa khắc, tảng đá đã bị mài giữa đến chỉ còn lại cỡ nắm tay, trong viên đá được mài ra ngẫu nhiên có thể thấy màu xanh, cũng phát hiện một hai khối thủy ngọc to bằng móng tay ngón cái. Sư phó thiết thạch nói, hai viên ngọc này không lớn, nhưng tỉ lệ lại không tồi, ít nhất có giá trị năm sáu quán.

Chung quanh người rôm rả chúc mừng Dương lang quân.
Quán chủ thấy không khí sống lại, liền tiếp tục bắt đầu đỗ thạch.

Mọi người phát giác chỉ cần nắm chắc cho tốt một mức độ nào đó, có lẽ là sẽ có lợi, nên lúc này tranh nhau ra giá so với trước lại náo nhiệt hơn rất nhiều, có mấy lương dân già cảnh không tồi cũng bắt đầu sôi nổi ra giá, dù sao ra giá cũng không cần trả tiền. Nhưng giá một khi cao hơn năm quán, số người ra giá liền càng lúc càng ít.

Khối mao thạch thứ 2 rất nhanh cũng được một người lấy giá cả sáu quán mua được, ngay sau khối thứ 2 là khối thứ 3...

Nhiễm Vận nóng lòng muốn thử, kéo lấy cánh tay Nhiễm Vân Sinh, "Thập ca, không bằng chúng ta cũng mua một khối đi!"

Nhiễm Nhan giương mắt liếc nhìn trên đài một cái, vừa lúc bắt gặp ánh mắt quán chủ nhìn qua.

"Được, ngươi xem trọng khói nào thì mua đi." Nhiễm Vân Sinh hiểu rõ muội muội này của mình, nàng tuyệt đối sẽ không dùng nhiều tiền làm chuyện nàng không nắm chắc.

Lúc này, nhóm đá thứ nhất đã được bán hết, ước chừng bán được 70 quan tiền.

Ngay sau đó trên đài bày ra nhóm thứ hai.

"Chư vị..." quán chủ bước lên đài, vừa mới chuẩn bị nói, đột nhiên bị tiếng kêu sợ hãi của sư phó thiết thạch bên kia chặn lại.

"Chúc mừng Dương lang quân! Chúc mừng chúc mừng!" vị sư phó thiết thạch kia nâng một viên thủy ngọc to như cái trứng bồ câu đưa cho Dương lang quân, cảm thán: "Thủy ngọc lớn như vậy, tỉ lệ lại tốt như vậy, 20 quán này của Dương lang quân tiêu không uổng a! Ngài dù có cầm khối ngọc thô chura qua tạo hình này đi bán cho cửa hàng trang sức, ước chừng cũng có thể bán được 40 quán! Thêm hai khối nhỏ hơn đây nữa, thật đúng là kiếm bộn."

Trên mặt Dương lang quân lúc này vô cùng vui mừng, chắp tay cảm tạ đáp lễ những người xung quanh.

"Dương lang quân vận khí thật là không tồi" quán chủ tán thưởng một câu, rồi sau đó tuyên bố đợt thứ hai bắt đầu.

Nhiễm Vận cũng tham dự trong đó, cùng người tranh dành tảng đá mình nhìn trúng. Bắt đầu tranh dành cùng với nàng chính là vị Dương lang quân kia, có lẽ mọi người cảm thấy hắn là người thạo nghề, cho nên cũng liên

tranh nhau đẩy giá lên, trong nháy mắt, một khối đá không bắt mắt đã có giá trị lên tới hai mươi quán.

Không biết Nhiễm Vận nghĩ như thế nào, cùng người nọ tranh đến hăng hái, đang còn muốn tăng thêm giá, Nhiễm Nhan đã lặng lẽ giữ chặt nàng lại, cúi đầu nói: "Thêm nữa là có thể lỗ tiền."

Vừa nghe nói đến lỗ tiền, Nhiễm Vận tức khắc kìm lại, trừng mắt nhìn Dương lang quân áo xanh kia một cái, oán hận từ bỏ.

Nhóm mao thạch thứ 2, cũng rất nhanh được bán hết, Nhiễm Vận dùng giá sáu quán mua khối mao thạch cuối cùng trong nhóm này.

Không khí trong đám người tăng vọt, rất nhiều người đã không còn bao nhiêu lý trí nữa.

Đánh bạc làm cho người ta điên cuồng cũng không kỳ quái. Đoán thạch, kỳ thật cũng chính là đồ thạch, là một loại hoạt động mang tính đánh bạc, mặc dù là người thạo nghề cũng chỉ có thể suy đoán tảng đá nào sẽ có chứa ngọc, còn về phần lớn nhỏ, tính chất, thì rất khó nắm chắc, cho nên đối với người thạo nghề mà nói, hoạt động như vậy cũng có tính nguy hiểm nhất định.

Nhóm thứ 2 bán xong, trên đài lại có thêm 1 nhóm, mao thạch trong nhóm này so với hai nhóm trước to hơn ba bốn lần, nhìn như từng hòn giả sơn loại nhỏ. Năm khối mao thạch này là vừa mới từ bên trong nâng ra, không ở trong mấy nhóm vừa rồi mới được triển lãm.

Rất nhanh khối đá thứ 2 của Dương lang quân lại được mở ra, là một khối phác ngọc to như cái trứng bồ câu, khối này không có tỉ lệ tốt như lần trước, nhưng so với giá hắn mua được thì vẫn lời một ít.

Ngay sau đó, cũng có hai ba người bỏ ra phát ngọc các loại tỉ lệ khác nhau. "Xem ra mẻ mao thạch này hôm nay thật sự không tồi!" quán chủ giương giọng, thành công mà hấp dẫn đám người đang gần như mất khống chế, "Chư vị, chư vị, năm khối mao ngọc trên đài này, theo sư phó có kinh nghiệm trong cửa hàng của tại hạ phỏng đoán, khả năng là sẽ có Lam Điền ngọc cực phẩm."

Lời này vừa ra, hiện trường tức khắc lặng ngắt như tờ, người vây xem cũng càng lúc càng nhiều, thậm chí có rất nhiều tiểu thương bán hàng rong cũng đều chồm lại.

"Vốn dĩ, mấy khối ngọc thạch to lớn này là không tính toán lấy ra để định giá. Nhưng thấy hứng thú của mọi người tăng vọt, nên mới mang ra. Bất

quá, tiểu điểm cũng không thể quá lỗ vốn, quý khách muôn tranh ra giá cho tóm mao thạch này, cần phải giao nộp phí tranh giá hai mươi quán. Giá quy định của mao thạch vẫn như cũ là hai quán, có thể không ra giá cùng một khối mao thạch, nhưng như cũ vẫn là người ra giá cao nhất thì có tư cách mua được mao thạch mình muôn." Quán chủ tươi cười nói: "Bất quá, một đám mao thạch này chỉ bán ra hai khối! Thỉnh chư vị đừng bỏ qua cơ hội." Mọi người phía dưới ô lên, cực phẩm Lam Điền ngọc a! Khối mao thạch lớn như vậy, nếu có thể mở ra một khối Lam Điền ngọc to cỡ nắm tay, cũng có giá trị đến trăm quán.

Bất quá phải giao hai mươi quán tiền phí tranh giá, đây rõ ràng là nâng cao bậc cửa lén rất nhiều, chỉ cần có ba bốn người tham gia thôi, quán chủ cũng có thể thu hồi phí tổn. Nhưng với một người mà nói, có thể còn thu được không ít lợi nhuận.

Rất nhiều thương nhân đứng dưới đài liếc mắt một cái liền nhìn thấu ván này, bởi vậy tuyệt đối sẽ không lấy tiền mồ hôi nước mắt của chính mình ra làm đá ném trên sông.

Những người còn lại cũng đều đang do dự, dù gì cũng là hai mươi quán a! Nếu tranh không lại người ta, hai mươi quán này thành ra có đi mà không có về.

"Tại hạ cũng sẽ không để chư vị trả không hai mươi quán này, năm khối mao thạch này đặc biệt cho phép chư vị đền gần để quan sát." Quán chủ nhìn thấy quá lâu không có người phản ứng, có chút sốt ruột.

Đánh cuộc, loại hoạt động này kỳ nhất là không khí té nhạt, sự té nhạt sẽ làm cho đầu óc rất nhiều người bình tĩnh lại, nếu lại muốn đem không khí xào nóng lên thì khó hơn nhiều.

Quán chủ lời này vừa nói ra, vị Dương lang quân mở hai khối ngọc kia vội mà lại báo danh. Trong lúc nhất thời, trong đám người cũng có chút xôn xao, có mấy lang quân cầm y hoa phục cũng cùng lên báo danh.

Những người này vừa thấy liền biết là con cháu nhà có xuất thân cao quý, trong nhà tài sản phong phú, hơn phân nửa cũng đều là để chơi cho vui.

"Thập ca, thành Tô Châu có quan viên họ Dương, trong nhà rất có của cải sao?" Nhiễm Nhan hạ giọng hỏi.

Nhiễm Văn Sinh suy nghĩ trong chốc lát, lắc lắc đầu, "Họ Dương thật ra có hai cái, bất quá bọn họ hẳn là không có bối cảnh gia tộc thâm hậu."

Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng trên người vị Dương lang quân kia, cẩn thận đánh giá một lần, bỗng nhiên nói: "Thập ca, lát nữa giúp ta trả tiền đi."

Còn không đợi Nhiễm Văn Sinh phản ứng, Nhiễm Nhan đã bước lên đài. Nhiễm Vận trùng mắt, mặt mũi tức giận, cuối cùng chỉ hù hù nói: "Xem

nàng là có thân phận phu nhân tương lai của Thôi thị, lúc này tiện thể lây lòng đi."

Tính cả Nhiễm Nhan, tổng cộng có năm người tham gia.

Người còn lại trên đài thấy một nương tử mang mặt nạ đi lên, trong lòng đều không cho là đúng, nghĩ thầm hơn phân nửa đây là tiểu nương tử của thế gia nào chạy tới chơi đùa, bọn họ cũng rất có phong độ mà để Nhiễm Nhan nhìn trước.

Nhiễm Nhan từ trái qua phải, đem đám mao thạch cẩn thận sờ soạng qua hết một lần, dư quang lại như có như không lưu ý biểu tình của người chung quanh.

Chờ những người khác chọn xong, quán chủ tuyên bố bắt đầu ra giá, giá quy định là hai quán.

Dương lang quân rất nhanh đã chọn xong, mấy người còn lại cũng đương nhiên là chọn theo hắn.

Nhiễm Nhan bồi hồi ở giữa hai khói mao thạch, đi tới đi lui mấy lần, cuối cùng chọn khói mao thạch lớn nhất nằm ngay chính giữa.

"Vị nương tử này vừa thấy chính là không có kinh nghiệm gì a." Dương lang quân thấp giọng nói thầm.

Mấy người trên đài, bao gồm cả Nhiễm Nhan và quán chủ đều nghe rõ ràng. Mọi người dưới đài thấy vậy, đều dùng ánh mắt khác thường mà nhìn một thân áo tím đứng thẳng không rời nửa bước trước khói mao thạch kia. Rõ ràng Dương lang quân rất có kinh nghiệm đã chọn một khói, vì cái gì nàng còn có chấp mà chọn khói khác?

Chương 146: Lam điền nhật noãn ngọc sinh yên

"Nương tử xác định là chọn khói mao thạch này sao?" quán chủ hỏi.
Nhiễm Vận đứng ở dưới sôt ruột mà hô to: "Thập Thất tỷ, không bằng ra
giá cùng một khói với Dương lang quân đi! Mọi người đều ra giá cùng một
khói mà!"

Ánh mắt Nhiễm Nhan nhìn thẳng quán chủ, khẳng định: "Xác định."
Quán chủ dừng một chút, nói: "Như vậy thì bắt đầu ra giá, khói đá khác
nhau, người ra giá cao nhất thì có quyền mua."
Dựa theo ý của quán chủ, người tham dự có thể lựa chọn khói đá khác nhau,
nhưng là cùng nhau ra giá, ai ra giá cao hơn, thì người đó có thể mua được
mao thạch vừa ý.

"Hai quán 500 tiền." Bọn họ vẫn để nương tử bắt đầu trước.

"Ba quán." Dương lang quân tăng giá.

Mấy lang quân còn lại cứ đều đều tăng lên 500 tiền, chờ sau khi tất cả mọi
người chấm dứt, giá cả đã tới bốn quán 500 tiền. Ra giá như vậy không thể
so với bán đấu giá, bán đấu giá có thể tạm thời không ra giá, vẫn được giữ
lại tư cách đấu giá, mà ra giá ở đây không có quy tắc này, nếu không muốn
bị tước bỏ quyền lèn tiếng thì nhất định phải tham dự ra giá.

.....
"20 quán" Dương lang quân bỗng nhiên từ mười tám quán tăng lên hai
mươi quán.

Nhiễm Nhan thoảng nhúc nhích chân, thời điểm mọi người đều cho rằng
nàng muốn từ bỏ, không nghĩ tới nàng chỉ là hoạt động gân cốt một chút,
hơi nghiêng đầu về phía Dương lang quân, nhưng rất nhanh liền quay đầu
lại. Bởi vì cả khuôn mặt nàng đều che ở sau mặt nạ, không có ai phát giác
nàng nói gì với Dương lang quân.

"21 quán." Khóe môi Nhiễm Nhan dâng sau mặt nạ cong lên.

Lúc này đây Dương lang quân chần chờ một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "21
quán 500 tiền."

Những người còn lại cũng đều tăng giá lên theo, chỉ là người đê tâm sẽ phát
giác, Dương lang quân lần này tăng giá không còn mạnh mẽ giống như
trước nữa.

Lại qua một vòng, giá đã lên tới 40 quán.

Mà Dương lang quân thì đã bắt đầu đinh chỉ ra giá, chủ động từ bỏ lần này.

Mấy người còn lại đều cảm thấy Dương lang quân là người thạo nghề, cho nên mới đi theo ra giá khói mao thạch với hăn, vừa thấy Dương lang quân từ bỏ, thì đều hoài nghi có phải Dương lang quân phát hiện khói đá này có cái gì không đúng mới từ bỏ hay không?

Lần này ra giá sẽ bán ra hai khói mao thạch, lần này không được, còn có hai lần cơ hội a! Có hai người cũng lập tức từ bỏ ra giá lần đầu tiên.

Còn lại một vị lang quân mặc hoa phục chừng 27,28 tuổi vẫn cùng Nhiễm Nhan ra thêm vài lần giá, hăn mỗi lần tăng giá 500 tiền, Nhiễm Nhan cứ bình tĩnh mà thêm năm quán. Lặp lại 3 lần như thế, mọi người dưới đài một mảnh yên tĩnh mà nhìn nương tử dũ dàn này, còn đối thủ của nàng thì rốt cuộc mồ hôi ướt đẫm bại trận, bỏ quyền.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, nhìn về phía quán chủ đang toát ra một tầng mồ hôi mỏng bên tóc mai, nhẹ giọng nói: "Cuối thu mát mẻ, quán chủ như thế nào lại giống như rất nóng?"

Quán chủ cười hạ giọng nói: "Nương tử nói đùa, khói mao thạch này muốn cắt sao? Thật không dám đâu diếm, khói mao thạch này không tồi, vạn nhất cắt ra lại bị người khác theo dõi..."

"Ngài không cần lo lắng, ta có bốn năm mươi hộ vệ, nếu còn bảo hộ không được một khói ngọc thô, cần bọn họ làm gì? Ngược lại là khói mao thạch này, nếu không cắt ra, lúc sau ta sao còn nhận ra được nó?" Nhiễm Nhan không nhanh không chậm nói.

Trên đài này rất nhiều khói đá không khác gì nhau, nếu một khói mao thạch bị tráo đổi, đến lúc đó thật là người cầm ăn hoàng liên, có khô cũng nói không nên lời.

"Ngài nói xem?" Nhiễm Nhan thấy thần sắc quán chủ cứng đờ một chút, không khỏi hỏi ngược lại.

Quán chủ nghe Nhiễm Nhan nói như vậy, trong lòng đã biết nàng khắng định có giá trị hiển hách, hăn không chỉ có thu hồi phí tổn, cũng kiêm lời không ít tiền, nên thu hồi tâm tư khác, khuôn mặt thon gầy lập tức cười lên, "Ngài nói rất đúng! Sư phó thiết thạch ở ngay bên kia...tại hạ lập tức sai người nâng qua."

Quán chủ vung tay về phía sau, hai gã tráng hán lập tức bước lại, đem khói mao thạch này nâng qua chỗ sư phó thiết thạch.

Nhiễm Vận cùng Nhiễm Vân Sinh cũng đi theo qua, Nhiễm Vận lặng lẽ đi sát vào Nhiễm Nhan, "Ngươi xác định tảng đá này có ngọc tốt?"

"Đại khái đi." Nhiễm Nhan nói.

"Đại khái?" Nhiễm Vận cao giọng, "Không nắm chắc ngươi còn dám mạnh

mẽ như vậy! Người...tồn không phải tiền của người, người không đau lòng đúng không?"

"Nếu như năm tảng đá kia thực sự có ngọc, thì nhất định là khối này." Nhiễm Nhan bỗng dừng một chút lại nhàn nhạt nói: "Nếu có lời, ta liền phân cho Thập ca hai thành, nếu sự thật không như vậy, coi như đưa ta một cái ân tình, chuyện có lời như vậy, nghĩ Nhị Thập muội cũng có thể nghĩ đến rất rõ ràng rồi."

Lời nói lấp ló độc trị độc này làm Nhiễm Vận nghẹn họng, sau một lúc lâu vẫn không nhảy ra được một chữ, nhưng còn Nhiễm Vân Sinh thì cười đến ngừa tới ngừa lui, vỗ tay nói: "Cuối cùng cũng có người có thể trị được ngươi."

"Thật là không hiêu a huynh có cái gì đê đắc ý? Thập Thát tỷ có trị được ta hay không, có ảnh hưởng gì tới ta đâu, dù gì cũng là tiền từ trong túi ngươi." Nhiễm Vận hầm hừ.

Quy củ trong nhà của Nhiễm Bình Dụ cũng rất nghiêm, trừ bỏ tiêu dùng cho chuyện làm ăn, thường ngày tiêu tiền không thể tùy ý lấy từ quỹ công, chỉ có thể tiêu chính tiền tiêu vật của mình hoặc tiền riêng. Nhiễm Vận sốt ruột chỉ là do tính tình như vậy, nàng không nhìn được người khác tiêu tiền loạn xạ, đặc biệt là người nhà mình.

"Được rồi, đến nhìn khối mao thạch này đi." Nhiễm Vân Sinh nói.

Khối mao thạch này là Nhiễm Nhan dùng 56 quán để mua, cộng thêm 20 quán phí tổn tham gia ra giá, tổng cộng là 76 quán, chính là khối mao thạch cao giá nhất đêm nay.

76 quán, là con số mà đại đa số người cả đời đều kiếm không nổi, cơ hồ ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên dụng cụ của sư phó thiết thạch.

Mà trên đài lại bắt đầu vòng ra giá mới. Còn dư lại bốn khối mao thạch, Dương lang quân chần chờ một chút, lựa chọn một khối trong đó, những người còn lại phát hiện cảm xúc của hắn, trong lòng có chút nghi hoặc, có một người từ bỏ ra giá, chỉ còn lại hai người cùng cạnh tranh.

Bỗng nhiên, tiếng tán thưởng của ngọc công truyền đến.

"Ngọc tốt." Sư phó thiết thạch nhìn trong đá cứng lộ ra một khối ngọc bích ẩn ẩn phiếm lam, kích động đến thanh âm có chút phát run.

Khối đá này vừa mới bắt đầu cắt đã có thể thấy ngọc, bên trong rất có thể có rất nhiều khối nhỏ, hoặc là một khối ngọc lớn hoàn chỉnh, vô luận là loại nào, đều không ít hơn 76 quán.

Đương nhiên cũng không ngoại trừ cả khối đá chỉ có một khối ngọc nhỏ.

Ngọc thô bình thường khi vừa mổ ra, ngoại trừ màu sắc tinh chất, hơn phân nửa chẳng khác gì đá cứng, phải trải qua mài giũa đánh bóng mới có thể lộ ra vẻ rực rỡ, nhưng khối ngọc này chỉ lộ ra một góc đá cứng ở dưới ánh đèn, đã tràn đầy quang mang màu xanh lam ôn hòa, nhu mĩ như sóng nước xanh biếc dưới gió xuân.

Quán chủ nghe thấy tiếng tán thưởng của sư phó thiết thạch, liền không màng bản thân đang quản lý việc ra giá, bước nhanh qua. Những sư phó thiết thạch này đều đã thấy qua nhiều ngọc đẹp, ngọc có thể làm cho bọn họ kinh ngạc cảm thán như thế, tất nhiên bất phàm.

Mọi người vừa thấy quán chủ như vậy, thì cũng xúm lại.

Lam Điền ngọc từ thời Tân đã được dùng phổ biến, tương truyền Ngọc Tỷ của Đại Tân, còn có Hòa Thị Bích đại danh đỉnh đỉnh đều là Lam Điền ngọc. Nếu như thật sự có thể mổ ra một khối cực phẩm Lam Điền ngọc cỡ như Hoà Thị Bích, quán chủ chỉ sợ đâm đầu chết ngay trên đường.

Theo động tác cắt vào cẩn thận của sư phó thiết thạch, một khối Lam Điền ngọc dài ba tấc rộng một tấc bắt đầu lộ ra chân dung.

Lam Điền ngọc có thuý ngọc, mặc ngọc, thải ngọc, bạch ngọc, hoàng ngọc, có bao nhiêu màu thì phân rõ ra ngọc có bấy nhiêu sắc, nếu màu sắc, hoa văn đẹp có thể lưu danh hậu thế.

Mà khối Lam Điền ngọc này rõ ràng thuộc về thuý ngọc, trong màu xanh bích có phiếm lam, chỉ tiếc...

"Đáng tiếc, trong khối ngọc này có chút tạp chất, kích cỡ cũng không đủ lớn." Vị sư phụ già kia đem ngọc thạch thoảng mài giũa một chút, dùng vải bô trắng chà lau sạch sẽ rồi đặt ở trên khay, thở dài.

Điền ngọc lớn như vậy, mặc dù có chút tạp chất cũng đã có giá trị xa xỉ, nhưng xưa nay cắt ra được Lam Điền ngọc cỡ như vậy cũng là chuyện thường có.

Quán chủ lặng lẽ nhẹ nhàng thở ra. Người thạo nghề nói trong khối mao thạch này có khả năng chứa cực phẩm Lam Điền ngọc, nhưng tình huống cụ thể cũng không thể biết được, bất quá Lam Điền ngọc đều là dạng vần, dạng dải, dạng đốm hoa, hơn nữa lần này còn chưa đến thăng quặng ngọc lớn, cho nên hắn suy đoán khối cực phẩm Lam Điền ngọc này kích cỡ cũng sẽ không quá lớn.

Nhiễm Vận vui rạo rực mà cầm khối ngọc thô lên, cẩn thận thưởng thức định giá, tròng mắt chuyển động, nói với Nhiễm Nhan: "Ngọc này mà vào tay ta nói ít cũng có thể có giá trị lên tới 80 quán, không bằng ngươi giao cho ta xử trí, ta chỉ thu lời ba thành rưỡi, như thế nào?"

Mọi người nhìn nàng một cái tiếc cô nương nhỏ như vậy, đều cho rằng nàng

bất quá là nói đùa, không ngờ Nhiễm Nhan nghĩ cũng không thèm nghĩ đồng ý luôn: "Được."

Khối ngọc này nếu chỉ bán như vậy, ước chừng chỉ trị giá chừng 20 quán. Nhiễm Vận đã sớm xem trọng, trong khối ngọc thạch này tuy rằng có chút tạp chất, nhưng mài giũa thành những hạt châu lớn như móng tay, không chỉ có thể tránh đi tạp chất, hơn nữa tỉ lệ rất tốt, đến lúc đó cỗ hết sức mà loại bỏ tạp chất, đem hạt châu mài giữ ở cỡ lớn nhất có thể, rồi nghĩ cách làm thành vật phẩm trang sức, đảm bảo nhiều phu nhân ở Trường An tranh nhau mua.

Khối đá dần dần được cắt ra, trong mao thạch vây mà lại lộ ra thêm một khối Lam Điền thuỷ ngọc có kích cỡ không sai biệt lắm, đương nhiên lại bị Nhiễm Vận thu vào trong túi. Nhiễm Nhan cũng không thèm để ý, nàng không có bao nhiêu dục vọng tiền tài, tiền chỉ cần đủ tiêu xài là được, huống hồ tình huống hiện tại của nàng có bao nhiêu tiền tài cũng vô dụng. Hai khối Lam Điền ngọc này, thực giá cũng bất quá 30-40 quán, quán chủ lại lần nữa thả lỏng nắm tay đã mướt mồ hôi. Nhiễm Nhan dư quang nhìn thấy vị Dương lang quân áo xanh kia cũng thoáng nhẹ nhàng thở ra.

Mao thạch rất nhanh đã cắt được một nửa, kiên nhẫn của quân chúng cũng tới hạn độ nhất định, quán chủ quan sát một chút, cảm thấy là thời điểm nên tiếp tục ra giá, liền xoay người đi trở lại trên đài.

Bên này vừa bước một chân lên bậc, phía sau bỗng nhiên thành một mảnh rối loạn. Từ trong thanh âm loạn xạ có thể mơ hồ nghe ra, khối mao thạch mới vừa rời kia thế nhưng lại mở ra ngọc.

Thân hình giống như cây gậy trúc của quán chủ khẽ run lên, lại cất bước chạy trở về, ra sức rẽ đám người ra, chen đến hàng trước tiên, đập vào mắt là hình dạng một khối ngọc đã ẩn ẩn lộ ra từ trong khối đá, trong sắc xanh bích có mang ánh lam, khối Lam Điền ngọc này ước chừng dài hơn một thước, rộng nửa thước dạng sọc vần, có bề dày đã được mổ xuống nửa tát, nhìn dáng vẻ thì phía dưới tựa hồ vẫn còn.

Ngọc công tiếp tục mài giũa, sắc mặt quán chủ có chút trắng bệch, hai mắt thăng lăng lăng mà nhìn khối ngọc thạch kia, trước mắt từng đợt màu đen. Khối ngọc này so ra khẳng định kém Tần Quốc Ngọc Tỷ ngàn chọn vạn tuyển, càng kém Hòa Thị Bích, nhưng kích cỡ so với hai khối kia không chỉ lớn hơn một chút, giá trị của khối ngọc này cũng tạm thời khó có thể đánh giá.

Kinh hỉ nhất không ai hơn Nhiễm Vận và Nhiễm Vân Sinh, dù là Nhiễm Vân Sinh cũng chưa bao giờ gặp qua một khối Lam Điền ngọc lớn mà lại thuần tinh như vậy.

Tuy rằng hiện tại còn là ngọc thô, nhưng đã ẩn ẩn lưu quang di động. Nhiễm Nhan cũng rất kinh ngạc, nàng bất quá là suy đoán trong khối mao thạch này sẽ có ngọc, lại không nghĩ là nó sẽ lớn như vậy.

Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc sinh yên,
quả nhiên không phụ tên tuổi.

Toàn bộ khối ngọc được cắt ra, là một khối ngọc thô hoàn chỉnh ước chừng đến 50 cân. Trong tình huống bình thường, Lam Điền ngọc cực phẩm cũng không phải quá hi hữu, nhưng đại đa số Lam Điền ngọc đều là dạng sọc, dạng miếng, ngọc thô được khai thác ra hoặc là rất mỏng, hoặc là rất nhỏ, mặc dù có chạy đến quặng ngọc, cũng chưa chắc có thể tìm được một khối nguyên vẹn có tỉ lệ tốt như vậy.

Nhiễm Vân Sinh sai hai gã hộ vệ lại đây đem ngọc phác che dậy lại, rồi trước khi mọi người ở đây kịp phản ứng, ném xuống 76 quán, dẫn Nhiễm Nhan và Nhiễm Vận nhanh chóng rời khỏi đám người, đi nhanh về Lâm Giang Tiên.

Chương 147: Lang quân hoa phục

Vốn chỉ là chơi cho vui, giờ cư nhiên mổ ra một khối Lam Điền ngọc vừa lớn vừa cực phẩm như vậy, có câu "Thất phu vô tội, hoài bích có tội", Nhiễm thị ở Tô Châu đương nhiên không tính là thất phu, chỉ là người có quyền thế thì chỗ nào cũng có, là phúc hay họa còn chưa biết. Nhiễm Nhan và Nhiễm Vận cũng minh bạch đạo lý "Phúc kia biết đâu chính là mầm tai họa", yên lặng không lên tiếng đi theo Nhiễm Vân Sinh quay về Lâm Giang Tiên.

Nhiễm Vận một lần lại một lần mà vuốt ve khối Lam Điền ngọc to bự này, yêu thích không muốn buông tay.

"A Vận, đừng nhìn nữa, chờ tạo hình xong mới có thể hiện ra quang hoa của ngọc." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Vận quay lại, quỳ ngồi ở bên cạnh Nhiễm Nhan, hiếu kỳ nói: "Thập Thất tỷ, ngươi sao có thể nhìn ra khối đá kia có ngọc?"

Nhiễm Nhan đem mặt nạ đặt lên bàn, nhàn nhạt cười nói: "Là quán chủ nói cho ta."

"Quán chủ?" Nhiễm Vận càng thêm kỳ quái.

Mặt Nhiễm Vân Sinh cũng mang nghi hoặc, cười hỏi: "A Nhan là như thế nào làm cho quán chủ kia mở miệng nói ra?"

"Các ngươi có thử quan sát trình tự bọn họ nâng mao thạch ra không?"

Nhiễm Nhan hỏi.

Nhiễm Vận lắc đầu, Nhiễm Vân Sinh hồi tưởng một lát mới nói: "Tựa hồ là nâng hai bên trái phải ra trước, chính giữa ra cuối cùng."

Lúc ấy lực chú ý của mọi người đều đặt trên người sư phó thiết ngọc bên cạnh, còn trình tự mao thạch được nâng lên đài trước sau ra sao đều nhớ rất mơ hồ.

"Không sai! Đến cả chuyện này mà Thập ca cũng không quá xác định, nói vậy thì càng không có chú ý tới thái độ của quán chủ khi những người đó nâng mao thạch ra." Nhiễm Nhan hồi tưởng lại tình hình ngay lúc đó, tiếp tục nói: "Quán chủ vẫn luôn rất đậm nhiên, chỉ là thời điểm khôi mao thạch cuối cùng được nâng lên, hắn nói một câu: Cẩn thận một chút."

"Chỉ có như vậy?" Nhiễm Vận nhíu mày nói, chỉ dựa vào cái này thì cũng không tránh khỏi quá mạo hiểm.

"Đương nhiên không chỉ như vậy." Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Trước khi nhóm đá cỡ lớn kia được nâng lên, người từng nói muốn mua một khối đá, lúc ấy vị quán chủ kia liếc mắt nhìn người một cái, rồi sau đó tới lúc người vì xúc động mà tranh giá với Dương lang quân, Thập ca mạnh bạo mà dùng tiền mua đường vào đám đông, hơn nữa tuổi của chúng ta đều không lớn, tất nhiên sẽ có người cảm thấy đây là cơ hội."

Đại não con người rất thành thật, đại não vận động thông thường sẽ đúng sự thật mà truyền cho thân thể, mặc dù có ngụy trang cũng sẽ thông qua các động tác nhỏ biểu hiện ra ngoài. Tỷ như, khi đại não đang muốn hồi ức chuyện thật sự có tồn tại, đôi mắt sẽ nhìn về phía trước, lại hơi liếc về bên trái. Mà nếu như muốn hư cấu một hình ảnh nào đó, khi nói chuyện tròng mắt chuyển động lại hoàn toàn tương phản. Nhưng mà biên độ chuyển động tròng mắt của mỗi người không giống nhau, chuyện này phải khảo nghiệm nhãn lực quan sát người khác.

Rất nhiều chuyện thật sự đều là nhờ thông qua những quan sát chi tiết mà phỏng đoán ra kết quả, Nhiễm Nhan lại không thể nói hết, chỉ lừa mấy chỗ mâu chốt mà nói, "Lúc ta đang lớn vở thật lâu trước mỗi khói mao thạch, phản ứng của quán chủ cũng rất xuất sắc đó!"

"Xuất sắc như thế nào?" Nhiễm Vận vội vàng hỏi.

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, nhấp một ngụm nước nói: "Lúc một người đang khẩn trương sẽ có rất nhiều động tác nhỏ, thói quen của mỗi người bất đồng, sẽ có những động tác bất đồng, tỷ như một vài nương tử thích vặn khăn tay, nắm góc áo, một vài lang quân thích vò đầu, hoặc là không dám chú ý đến sự vật hoặc người nào đó... mà vị quán chủ kia thì thích lây khăn không ngừng mà chà lau tay."

Rất nhiều người lúc khẩn trương thì lòng bàn tay ra mồ hôi rất nhiều, có một số người sẽ lựa chọn lau đi. Quán chủ kia không chỉ chà lau lòng bàn tay hắn, hơn nữa ánh mắt hắn sẽ cố tình tránh nhìn đến khói mao thạch ở chính giữa, sợ người khác từ ánh mắt hắn mà phát hiện được gì đó.

Nhiễm Vận nghiêm túc nghĩ, nàng cũng thấy quán chủ chà tay, nhưng vẫn chưa nghĩ nhiều, hiện tại nhớ tới quả nhiên rất kỳ quặc, quán chủ kia rõ ràng không có chạm đến những vật khác, vì cái gì cứ phải liên tiếp chà lau lòng bàn tay?

"A Nhan lúc ở trên đài đã nói gì với Dương lang quân vậy?" Nhiễm Vân Sinh phát hiện sau khi Nhiễm Nhan tới gần Dương lang quân, hắn ra giá bắt đầu sợ đầu sợ đuôi, không thẳng tay như lúc đầu, tất nhiên là đã chịu ảnh hưởng gì đó.

"Thập ca cũng nói, Tô Châu không có quan viên thất, bát phẩm mà có gia thế không tồi, vị Dương lang quân kia có trung y lộ ra ngoài cổ áo là vải thô màu trắng, bên ngoài lại là áo gấm, xin hỏi Thập ca, quan viên bát phẩm lương tháng là bao nhiêu? Số tiền hắn mua mao thạch đối với một gia đình trung đẳng mà nói chỉ sợ cũng đủ để khuynh gia bại sản." Nhiễm Nhan nói. Nhiễm Vân Sinh cúi đầu nhìn nhìn y phục mình, trung y chỉ bị lộ ra một chút, mặc dù ở trong phòng đèn đuốc sáng trưng cũng nhìn không rõ lăm vật liệu may mặc, Nhiễm Nhan cư nhiên có thể ở điều kiện như vậy mà phân biệt ra được, thực sự rất không dễ dàng.

Nhiễm Nhan cười nói: "Vì thế ta chỉ nói với hắn, vật liệu trung y của Dương lang quân rất độc đáo, không biết tiêu phí bao nhiêu?"

"Ngươi là nói...trò ra giá này của bọn họ từ đâu tới đuôi đều là âm mưu?"
Nhiễm Vận kinh ngạc nói.

Nhiễm Nhan gật gật đầu, dựa theo phỏng đoán của nàng, quán chủ này được đến một đám mao thạch, để cho người thạo nghề nhìn qua xong, có một cái kết quả cũng không như ý, hai mươi khối mao thạch mà chỉ có mấy cái có khả năng sẽ có ngọc tốt...có lẽ thời điểm hắn mua mớ mao thạch này tiêu tốn không ít, hoặc có lẽ lòng tham của hắn quá lớn, muốn lợi dụng những khối mao thạch phế đi đó để kiếm thêm tiền tài, cho nên mới nghĩ ra biện pháp ra giá này.

Lúc vừa mới bắt đầu mọi người không biết thật giả, để kích động quần chúng, và lừa lọc ánh mắt mọi người, hắn an bài Dương lang quân, một thân thường phục màu xanh, y phục bất phàm, mọi người vừa thấy liền biết là quan viên, cho dù cầu kết với quan viên không phải là chuyện bình thường, nhưng mọi người vẫn bất giác mà bị dẫn dắt.

Sau khi kết thúc vòng thứ nhất, khối ngọc được Dương lang quân mua đầu tiên được mở ra, tức khắc làm cho đám người sôi trào lên. Cho nên mới nói, người là động vật cảm tính, rất dễ bị tình cảnh kích động, rồi xem nhẹ những thứ khác.

"Nương tử có một đôi mắt rất tốt!" Ngoài cửa đột nhiên truyền đến thanh âm của một thanh niên, làm người trong phòng giật nảy mình.

Phản phản một tiếng, cửa bị đẩy ra, một thanh niên mặc áo gấm hoa phục từ ngoài cửa bước vào, người nọ tóc đen không dùng phát luân, mặt gầy và dài, Thiên Đinh no đủ, chân mày dài đến chân tóc, nhưng không sắc bén như Tô Phục, đôi mắt hẹp dài, mũi cao hơi khoằm xuống, môi mỏng nhéch

lên, vẻ mặt mang nụ cười nhạt.

Nhiễm Vân Sinh ẩn ẩn cảm thấy người này có chút quen mắt, nhưng hắn ngày thường gặp nhiều người, nên trong chốc lát nhớ không ra.

Ánh mắt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan nhìn thẳng vào hắn, dư quang thoảng thấy hộ vệ đứng bên ngoài là người lạ mặt, trên mặt đất còn có thể nhìn thoảng thấy góc áo hộ vệ của mấy người nàng, dừng một chút mới nói: "Người tới là khách, lang quân có gì mời ngồi xuống rồi nói."

Người tới không có ý tốt, nàng không cho rằng người hưng sư động chúng mà tìm tới cửa như vậy chỉ để kết giao bằng hữu.

Thanh niên mặc hoa phục kia nao nao, trong tay phải không biết khi nào có thêm một cái quạt xếp, nhẹ nhàng vỗ nó lên lòng bàn tay, bước tới trước mặt Nhiễm Nhan, hơi hơi cúi người, tóc đen từ bả vai chảy xuống, đôi môi mỏng của hắn hé mở, nhẹ giọng nói: "Nương tử đâu trí gian thương, thật đúng là cực kỳ xuất sắc."

"Khách khí, bất quá là tâm tư của nương tử gia tinh tế chút thôi, đảm đương không nói một chữ trí." Nhiễm Nhan nâng chung trà lên, uống trà.

Nhiễm Nhan phản ứng như vậy, thanh niên hoa phục tuy rằng trước đó chưa từng xem thường Nhiễm Nhan, nhưng một nương tử cư nhiên gặp nguy không loạn đến trình độ này, cũng thực sự làm người ngạc nhiên.

Đôi mày đẹp của Nhiễm Vân Sinh nhăn lại, thanh âm lãnh đạm lại có vẻ vài phần khách khí, "Vị lang quân này không thỉnh tự đến, không biết có chuyện gì cần sao?"

"Nhiễm Thập Lang." Thanh niên hoa phục từ trên xuống dưới đánh giá Nhiễm Vân Sinh một lần, trực tiếp hô ra thân phận của hắn, nhàn nhạt cong môi, "Quả nhiên tuấn mỹ."

Chương 148: Ngô Vương

Thanh âm của thanh niên hoa phục Nhiễm Nhan xác định mình đã nghe qua ở đâu rồi, là ở nơi nào?

"Lang quân là..." Nhiễm Vân Sinh đã ẩn ẩn đoán ra thân phận của hắn. Thanh niên hoa phục dùng cây quạt đe lên trên vai hắn, đem hắn ẩn ngồi trở về, "Nhiễm Thập Lang yên tâm, ta tới tìm lệnh muội là có việc cần hỏi thăm, không có ác ý."

Hắn ho nhẹ một tiếng, bên ngoài lập tức có một gã đại hán tiến vào, đem Nhiễm Vân Sinh đe lại.

Nhiễm Vận mắt trợn trắng, thái độ cường ngạnh như vậy, nói không có ác ý ai có thể tin tưởng?

"Lang quân muốn hỏi cái gì?" Nhiễm Nhan thanh âm bình bình nói.

"Nghe nói nương tử biết nghiêm thi, còn có thể nghiêm ra thạch tín từ xương người chết...vừa vặn là ta nơi này còn có một bộ xương người chết, thỉnh nương tử bỏ công nghiêm cho một chút." Thanh âm của thanh niên hoa phục cũng không có gì đặc sắc, là nhẹ nhàng rõ ràng, mang theo hết thảy tự tin nắm giữ hết mọi thứ.

Nghiêm ra thạch tín từ xương người chết! Chẳng lẽ là kẻ thần bí yêu cầu nghiêm thi trên cánh đồng bát ngát lần trước?

Ngón tay Nhiễm Nhan vuốt ve miệng ly, giương mắt bình tĩnh nhìn hắn, "Lý lang quân, muốn thỉnh người khác hỗ trợ thì thỉnh cầu ngài khách khí một chút, ngươi ra lệnh cho người chế trụ Thập ca của ta, dù cho ta cố mà giúp ngươi nghiêm thi, kết quả ngươi có được cũng không nhất định là chân thật."

Thanh niên hoa phục sững sót một chút, bởi vì hắn từ đầu đến cuối đều không tiết lộ thân phận của mình, hắn tự nhận là cũng không có lộ ra chút sơ hở nào, như thế nào lại bị Nhiễm Nhan nhìn ra?

Nhiễm Nhan lời này vừa nói ra, Nhiễm Vân Sinh cũng xác định được thân phận của thanh niên hoa phục trước mắt này, Lý, là họ của hoàng tộc. Hắn chỉ thấy qua thanh niên hoa phục từ xa vài lần, vốn là nhìn đến không rõ ràng lắm, hơn nữa ngày hội trung thu, người này không nên ở trong cung ăn

tết sao?

"Nương tử từ chỗ nào biết được thân phận của bốn vương?" Thanh niên hoa phục thu hồi tinh thần, rất có hưng thú mà quỳ ngòi xuống bên cạnh Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan thu tay xuống, liếc mắt nhìn hộ vệ bên ngoài một cái, "Không phải người nói cho ta sao?"

Thanh niên hoa phục chỉnh lăng một chút, rồi vỗ tay cười to, "Ha ha ha, bốn vương vậy mà cũng làm một chuyện ngu xuẩn."

Nhiễm thị tuy không được xếp hạng ở trên "Thị tộc phô", nhưng không phải ai cũng có thể bắt nạt được, mặc dù là môn phiệt đại tộc cũng không dám làm như thế.

"Người nếu đã đoán ra bối cảnh của ta, có thể đoán ra luôn tên húy của ta hay không?" thanh niên hoa phục chồm người qua hỏi.

Trong đám con của Lý Thé Dân xuất chúng nhất không ai hơn Ngụy Vương Lý Thái và Ngô Vương Lý Khác, địa vị tối cao còn lại chính là Thái Tử Lý Thừa Càn. Thái Tử từ năm Trinh Quán thứ Bảy đã bị buộc tội "Ham chơi, vi phạm lề pháp" cho đến bây giờ, vẫn luôn bị Thái Tông quản gắt gao, đương nhiên không có khả năng đang Trung thu mà chạy được đến Tô Châu, mà Ngụy Vương Lý Thái, vốn có hiền danh, người ta là gương tốt của người đọc sách thánh hiền, nếu là thật sự muốn chơi xấu, cũng sẽ không trắng trợn táo bạo như thế.

"Lý Khác." Nhiễm Nhan phun ra hai chữ này, sắc mặt mọi người trong phòng lập tức đại biến, tên húy của hoàng tử hậu duệ quý tộc đâu phải là ai cũng gọi thẳng được? Mặc dù là những nhân vật đại nho nổi tiếng, hay nhân vật quyền cao chức trọng, ít nhất cũng chỉ dám gọi "Ngô Vương khác".

Lý Khác cười nói: "Quả nhiên là kỳ nữ tử. Nếu đoán được thân phận của bốn vương, chỉ sợ người muốn lui cũng không dễ dàng nữa."

"Vân Lục, rót nước cho Vương gia." Nhiễm Nhan cầm một cái ly không sạch sẽ đặt lên bàn.

Vân Lục vội vàng cầm bình rót nước. Nhiễm Nhan nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Lý Khác, "Chúng ta đều là ám sành thô thiển, so không được đồ sứ tôn quý, dù có tan nhà nát cửa, cũng không thắng nổi một mình Vương gia ngài."

Nhiễm Nhan chắc chắn Lý Khác không dám làm gì bọn họ, hành vi của Thái Tử không hợp lề pháp, không chỉ làm cả triều văn võ cùng bất mãn, cả Hoàng Thượng cũng thập phần thất vọng, mà huyết thống của Lý Khác trên thực tế so với Thái Tử càng thêm tôn quý, tầng tổ mẫu và bà cố ngoại

của hắn đều là con gái của Đại Tư Mã Độc Cô Tín một trong tám trụ cột của Tây Ngụy, ông cố cũng là trụ cột của Tây Ngụy quốc, tổ phụ là Dương Kiên hoàng đế khai quốc của Tùy triều, ông ngoại là Tùy Dương Đế Dương Quảng, tổ phụ là Lý Uyên hoàng đế khai quốc của Lý Đường, cha thì là Lý Thế Dân. Một mình Lý Khác đã mang huyết mạch của ba đại hào môn Dương thị Tùy triều, Lý Đường, cùng với Độc Cô thị, có thể nói là thiên hạ đệ nhất. Với tình huống như vậy, khôi sứ Lý Khác này, chỉ sợ so với Thái Tử còn quý giá hơn.

"Không phải sao?" Nhiễm Nhan cười nói.

"Không sai." Lý Khác ngồi thẳng chắp tay thi lễ nói: "Thỉnh Nhiễm Thập Thất Nương giúp ta."

Nếu là vào năm sáu năm trước, thái độ Lý Khác như vậy có thể là thật lòng, đáng tiếc nhiều năm trôi qua, hắn đã không còn là Thục Vương tính tình ngay thẳng kia nữa.

Sau khi hành lễ, bỗng nhiên giương giọng nói: "Người tới, thỉnh Nhiễm Thập Thất Nương!"

"Ngô Vương tới Tô Châu có công sự, Việt Chi tiếp đãi chậm trễ, kính thỉnh thứ lỗi." Thanh âm từ tính từ ngoài cửa truyền vào, rồi cửa bị đẩy ra, Tiêu Tụng một thân thường phục viên lanh màu đỏ đậm bước vào.

Nhiễm Nhan hơi nhẹ nhàng thở ra, tĩnh xem kỳ biến.

Lý Khác ánh mắt hơi lóe, chợt cười nói: "Tiêu Thị lang tới thật là đúng lúc."

"Ta nghe nói Vương gia tới Tô châu, liền lập tức cho người đi tìm, nhưng Vương gia cứ như đang cùng ta chơi trốn tìm, thật đúng là làm ta tìm đến lâu. Nếu để Dương phi nương nương biết ta chậm trễ Vương gia, chỉ sợ sẽ không cao hứng." Tiêu Tụng cười bước vào phòng, đứng ở chỗ cách Lý Khác khoảng ba bước, ánh mắt nhìn quanh phòng một vòng, làm như là mới phát hiện mấy người Nhiễm Nhan và Nhiễm Vân Sinh, hơi lấp bấp kinh hãi, nói: "Thì ra là lang quân, nương tử của Nhiễm thị, ta còn cho là Vương gia một mình tới ngắm cảnh, không ngờ là có hẹn người, là ta đường đột, ta đây bồi tội với Vương gia."

Lý Khác mặc dù cho trong lòng hận không thể đem Tiêu Tụng đi lăng trì cho hả giận, trên mặt lại kìm chế được, "Tiêu Thị lang khách khí, chuyện bốn vương muôn làm đã xong xuôi, tối nay liền quay về Trường An, không học Tiêu Thị lang chiêu đãi."

Dứt lời, nhìn về phía Nhiễm Nhan nói: "Chuyện bốn vương nói, thỉnh Nhiễm Thập Thất Nương cần thận suy xét, cáo từ."

Tiêu Tụng thở dài: "Trách không được bệ hạ luôn rất là vừa ý Vương gia, vất vả cần cù như vậy, thật sự là gương tốt cho đồng đảo vương tử."

"Tiêu Thị lang quá khen, bỗn vương không dám nhận." Lý Khác hơi cúi đầu thi lễ, bước ra ngoài.

Tiêu Tụng đi theo tiễn đến ra ngoài cửa, lại khách sáo vài câu mới quay vào.

Lý Khác bình tĩnh ngồi một lúc trong xe ngựa, bỗng nhiên cầm chén trà trên bàn lên, hung hăng ném xuống sàn xe.

'Xoảng' một tiếng, thanh âm đồ sộ vỡ vụn, làm người đi đường bên ngoài đều giật nảy mình.

"Vương gia." Một người thị vệ nhảy lên xe ngựa, vén lên màn xe, quỳ gối trên sàn xe nhặt mảnh sứ vỡ.

Bọn họ đều biết tính Vương gia nhà mình, vẫn luôn nóng nảy, mấy năm gần đây cho dù đã thu liêm rất nhiều, nhưng cơn giận này thì cần phải xả ra, nếu không nghẹn càng lâu thì thời điểm bùng nổ lại càng đáng sợ.

"Thùng cớm!" Lý Khác quát: "Bên ngoài có nhiều người như vậy, vậy mà có một người cũng không ngăn cản được! Không chỉ không ngăn lại được, cả một chút thanh âm cũng không phát ra, quả thực là sỉ nhục! Các người còn sống làm gì? Bỗn vương đều thấy mắt mặt."

"Thuộc hạ vô năng!" Thị vệ lời này là phát ra từ phế phủ, bọn họ không phải bị đánh bại, mà là bị Tiêu Tụng lừa, vậy mà thật sự tin là Vương gia nhà mình hẹn với hắn! Chuyện này làm cho trong lòng mấy hộ vệ vốn chỉ tin tưởng dao kiếm trong tay mình thật sự có cảm giác tức mà không làm gì được.

Lý Khác bỗng nhiên nhấc một chân đem thị vệ từ trên xe đạp ra ngoài, nghe thấy 'bịch' một tiếng, cùng với tiếng người kêu sọt hãi trên đường phố, trong lòng Lý Khác mới thoải mái hơn một chút.

Chưa được hai giây, thị vệ kia lại bò lên, ở ngoài mành nói: "Vương gia còn có phân phó gì không?"

"Lăn!!" Lý Khác cả giận nói.

"Dạ" thị vệ ứng tiếng, nhảy xuống xe.

Thu lại tức giận, Lý Khác vẫn hận đến ngứa răng, Tiêu Tụng người này có chút thủ đoạn, hắn biết, bởi vì duyên cớ từ Tông Quốc Công Tiêu Vũ, hắn luôn muốn mượn sức Tiêu Tụng, mà thái độ của Tiêu Tụng vẫn luôn không rõ, nhưng trước nay lại không có phản đối hắn, lần đầu tiên phản kích này đã làm hắn không xong việc còn bị ném mặt mũi...

Tức thì tức, trong lòng Lý Khác rất minh bạch, người như vậy tốt nhất là

nên đứng ở vị trí không nghiêng không lệch, nếu Tiêu Tụng muốn chọn hàng ngũ, thì cần phải đứng bên Lý Khắc hẵn mới được, nếu không thì cần phải sớm nghĩ biện pháp trừ bỏ.

Trong Lâm Giang Tiên, thức ăn đã được bung lên, Nhiễm Vân Sinh dùng tiệc rượu cảm tạ Tiêu Tụng đã trượng nghĩa tương trợ.

"Tiêu Thị lang lần này đắc tội Ngô Vương, có thể hay không..." Nhiễm Vân Sinh lo lắng nói. Tiêu Tụng tuy rằng nhìn qua giống như cái gì cũng không có làm, kỳ thật đã làm một chuyện cực kỳ mạo hiểm.

Tiêu Tụng cười, lại chưa trực tiếp trả lời, "Lý Khắc là người rõ ràng, hắn biết cái gì có thể làm, cái gì không thể làm."

"Cũng phải." Nhiễm Vân Sinh hơi buông tâm, nâng chén nói: "Tóm lại, hôm nay vẫn đa tạ Tiêu Thị lang ra tay tương trợ."

Nhiễm Vân Sinh đưa mắt ra hiệu cho Nhiễm Nhan cùng Nhiễm Vận, hai người cũng nâng chén nói: "Đa tạ Tiêu lang quân cứu giúp."

"Ta quấy rầy Nhiễm phủ, chỉ là chuyện nhỏ không tồn sức gì." Tiêu Tụng trả về một câu, ngửa đầu uống cạn rượu.

Bên bờ Bình Giang không thiếu nhất là thủy sản, Tiêu Tụng và Nhiễm Vân Sinh đều là người quen xã giao, một người không hợp kiểu cách nhà quan, một người cũng không cảm thấy mình hèn mọn, trong bữa tiệc hai người đều nói chuyện đến rôm rả.

Tiêu Tụng là người rất biết nói chuyện, kể toàn những chuyện thú vị, dù là Nhiễm Nhan người vốn không hay cười, cũng đều ngăn không được phải cong môi.

"Không biết Tiêu lang quân khi nào quay về Trường An? Nếu là thời gian không sai biệt lắm, không bằng đồng hành?" rượu đến thời điểm, Nhiễm Vân Sinh mới hỏi.

Tiêu Tụng như có như không mà liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, trong lòng hắn rất là muốn đồng hành, nhưng về mặt thời gian thì khẳng định không kịp, "Sáng sớm ngày mai, sau khi qua Giang Ninh liền đổi qua đường bộ, một đường đi gấp, nếu là đồng hành chỉ sợ cũng chỉ có thể đến Giang Ninh."

"Vừa lúc chúng ta cũng là sáng sớm ngày mai đi, sau khi tới Giang Ninh lại tách ra, như thế nào?" Nhiễm Vân Sinh nhiệt tình mời mọc.

"Nếu vậy...lại phải quấy rầy Thập Lang." Tiêu Tụng cười nói.

Trên sông Bình Giang trống đàm dập dịu, tiếng nhạc lả lướt được gió sông

đưa đến, Nhiễm Nhan bưng lên ly rượu mới vừa rồi rót cho Lý Khác chậm rãi đi đến bên cửa sổ, cả ly cả rượu cùng nhau ném xuống.

Tiêu Tụng cười bất đắc dĩ, hắn nếu lúc nãy đến chậm một bước, Lý Khác nói không chừng đã bị ly rượu này quật ngã.

Mọi người ngồi trong chốc lát, vì ngày mai còn phải dậy sớm lên đường, vì thế liền hồi phủ sớm nghỉ ngơi.

Đoàn người lên xe ngựa, vẫn chưa nhìn thấy trên sông Bình Giang, một thiếu nữ mặc y đứng trên một con thuyền hoa nhìn chằm chằm bóng dáng Nhiễm Nhan, lạnh lùng nói: "Nhiễm Thập Thất..."

Không làm cho người thân bại danh liệt, ta liền không phải Nhiễm Mỹ Ngọc.

Nhiễm Mỹ Ngọc đem những lời này nuốt vào trong bụng, nàng lúc trước dù cho hận Nhiễm Nhan chiếm vị trí đích nữ, lại không hận đến thấu xương giống như hiện tại, từ sau khi Nhiễm Nhan trở về, mọi chuyện đều thay đổi, Thập ca yêu thương nàng ta, lang quân nàng ta coi trọng... hết thảy đều bị Nhiễm Nhan chiếm đi.

"Hạ tiện phôi." Nhiễm Mỹ Ngọc oán hận nói.

Chương 149: Từ mẫu

"Nhiễm Thập Bát nương đây là đang nói ai vậy?" một thanh âm thanh lãnh từ phía sau Nhiễm Mỹ Ngọc truyền đến, dọa nàng ta nhảy dựng. Nhiễm Mỹ Ngọc đảo mắt thấy Tề Lục nương một thân đồ trắng, đôi mắt thu thủy trên gương mặt lạnh lùng kia nhìn theo ánh mắt Nhiễm Mỹ Ngọc về phía xe ngựa của Nhiễm phủ.

"Ta cũng không sợ người biết, ta nói chính là Nhiễm Thập Thất! Nàng cũng sắp là túc phụ của Thôi thị, còn chiếm lấy Tiêu lang quân, không phải hạ tiện thì là cái gì?" Nhiễm Mỹ Ngọc oán hận nói.

Tề Lục nương thu hồi ánh mắt nhàn nhạt mà nhìn nàng ta một cái, "Thập Bát nương ăn nói cẩn thận."

Nhiễm Mỹ Ngọc nghi hoặc nhìn nàng ta, không nghĩ ra tại sao Tề Lục nương lại bênh vực Nhiễm Nhan, "Như thế nào, cảm thấy nàng sắp làm Thôi thị phu nhân liền vội vàng muốn nịnh bợ? Đừng nói nàng hiện tại còn chưa phải, cho dù phải, người có giỏi thì đến trước mặt nàng mà diễn đi!"

"Lời cần nói đã nói, tùy người muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ." Tề Lục nương lạnh như băng mà thay lại một câu, xoay người bỏ đi. Nàng thật không hiểu, dù cho Nhiễm Mỹ Ngọc trời sinh không có đầu óc, nhưng Cao thị một người tâm cơ thâm trầm như vậy sao lại giáo dưỡng ra một nữ nhi nói chuyện không biết lựa lời như thế, lời nào nên nói, lời nào nên vĩnh viễn giấu trong bụng, chẳng lẽ trong đầu một chút cũng không nghĩ sao?

Nhiễm Mỹ Ngọc chó cùng rút giậu thật sự không có đạo lý, Nhiễm Nhan nếu thật sự thành Thôi thị phu nhân, Nhiễm Mỹ Ngọc mặc dù không phải đích nữ thực sự, khẳng định cũng sẽ có mối hôn nhân rất tốt. Tề Lục nương rũ mắt nhìn về phương hướng nơi Nhiễm phủ xe ngựa biến mất, hơi mím môi, người nàng vừa ý kia cùng nàng vĩnh viễn mỗi người mỗi ngả.

Trăng treo giữa trời, ồn ào náo động trên sông Bình Giang dần dần tan đi, khôi phục vẻ yên lặng như trước.

Nhiễm Nhan lặng lẽ nằm nghiêng ở trên giường, nhìn chằm chằm ánh trăng xuyên qua cửa sổ rơi trên mặt đất, yên lặng đến xuất thần. Nàng tuy rằng đối với Nhiễm phủ không có bất luận cảm tình gì đáng nói, nhưng rõ

cuộc cõng ở Tô Châu một đoạn thời gian, bỗng nhiên sắp rời khỏi, trong lòng hơi có chút thấp thỏm. Hôm nay là Lý Khác, ai biết ngày mai còn gặp chuyện gì nữa? Huống hồ Lý Khác chưa đạt được mục đích, tất nhiên sẽ không bỏ qua.

Nhưng bởi vậy mà lùi bước tuyệt đối không phải tính cách của Nhiễm Nhan, làm chuyện mình thích làm, chỉ cần có một sự kiên trì, mang khí thế đậm nồng dìm thuyền, cho dù là tương lai không thể thành công, cũng sẽ không hối hận.

Nghĩ thông suốt, Nhiễm Nhan phun ra một hơi, trở mình rồi dần dần bị cơn buồn ngủ bao phủ, tiếp tục vật lộn với cơn ác mộng đã quấy nhiễu nàng nhiều năm kia.

Có người nói qua với Nhiễm Nhan, nàng kỳ thật là một người bề ngoài kiên cường nội tâm yếu ớt, lý tính cường hẵn nhưng cảm tình thì mềm yếu, Nhiễm Nhan chưa bao giờ phủ nhận, nàng một mình một người trong đêm tối vật lộn với ác mộng, nhưng vẫn duy trì thái độ sống tốt đẹp, nàng cảm thấy mình tình cảm yếu ớt là không sai, lại không phải là một kẻ yếu.

Người có tính kiên trì, thái độ sống nghiêm túc, đều là kẻ mạnh, yếu đuối và yếu ớt không thể đặt cạnh nhau.

Thời điểm nửa đêm về sáng có mưa nhỏ, sáng sớm hôm sau trên mặt sông sương mù dày đặc, bởi vậy xuất phát hoãn lại một canh giờ.

Trong một canh giờ này Nhiễm Nhan mới biết được Nhiễm Mỹ Ngọc cũng muôn đi theo đến Trường An, Nhiễm Nhan trước nay chỉ coi Nhiễm Mỹ Ngọc là người trong suốt, chỉ cần Nhiễm Mỹ Ngọc không khiêu chiến điểm mấu chốt của Nhiễm Nhan...nói theo kiểu của Nhiễm Vận, thì sẽ cố mà chịu đựng.

Hành lý của Nhiễm Nhan đến đây đều chưa từng mở ra, thật sự rất tiện. Lúc trời chưa sáng liền có sai vặt tới mang đồ đon lên thuyền, đoàn người sau khi dùng xong đồ ăn sáng, đều ngồi ở đại đường uống trà nói lời tạm biệt.

Nhiễm Nhan nhìn Nhiễm Văn lôi kéo tay Nhiễm Mỹ Ngọc dặn dò kỹ càng rất nhiều chuyện trong sinh hoạt, mới phát hiện Nhiễm Văn cũng xem như là một phụ thân tốt, hẵn sinh trưởng ở Tô Châu, có loại tinh tế ôn hòa của nam nhân Tô Châu, chẳng qua mặc kệ đối với Nhiễm Nhan trước kia hay là Nhiễm Nhan hiện tại mà nói, đều là người xa lạ thôi.

Nhiễm Văn lải nhải một lúc lâu với Nhiễm Mỹ Ngọc, mắt thấy thời gian sắp tới, mới đi đến trước mặt Nhiễm Nhan, khụ một tiếng, nói: "A Nhan, sau khi đến Trường An phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, người ngày sau phải trở thành phu nhân của Thôi thị, cử chỉ không được tuỳ tiện! Chiếu

cô tốt cho bản thân."

"A gia yên tâm." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Nhiễm Văn cũng không biết nên nói tiếp cái gì, hắn cùng với nữ nhi này không gần gũi, hơn nữa thái độ của Nhiễm Nhan vẫn luôn xa cách, làm hắn dặn dò như làm với Nhiễm Mỹ Ngọc vậy không khỏi có chút giả tạo, nên cũng không nói gì nữa, chuyển qua nói lời tạm biệt với đám người Nhiễm Bình Dụ.

Cao thị bên kia vừa mới dặn dò Nhiễm Mỹ Ngọc mọi chuyện xong, liền dẫn nàng đi đến trước mặt Nhiễm Nhan, cười khanh khách nói: "Hai người các ngươi là thân tỷ muội một cha sinh ra, mẫu thân ta đây trước giờ cũng chưa từng chiều cô tốt cho Thập Thất Nương, thật sự không dám nhờ ngươi chăm sóc muội muội, chẳng qua giữa tỷ muội với nhau có cái gì không thoải mái, thì nhường nhịn nhau một chút là được, đừng giống như lần trước."

Ánh mắt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan quét qua mặt Cao thị, "Ta từ trước đến nay là người không phạm ta, ta không phạm người, dạy dỗ nữ nhi của ngài cho tốt là được."

"Nhiễm Thập Thất ngươi đây là cái thái độ gì?" Nhiễm Mỹ Ngọc mày liều dựng ngược, hung tợn nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan.

Cao thị cầm tay Nhiễm Mỹ Ngọc, nhẹ nhàng vỗ vỗ, lại hướng Nhiễm Nhan cười nói: "Thập Thất Nương nói có lý, trước đây đều là do ta quá chiều nàng."

Lời vừa dứt, bên ngoài liền có sai vặt nói: "Hồi bẩm lang quân, sương mù trên sông đã tan bớt, có thể xuất phát rồi"

Trong phòng nghe vậy, tất cả đều đứng dậy, tạm biệt thì tạm biệt, khóc lóc thì khóc lóc, nhất thời vô cùng náo nhiệt, chỉ có Nhiễm Nhan vẫn bình đạm giống như chỉ là tạm trú tại đây, rời đi mới là bình thường.

Trên mặt mấy người Văn Lục tràn đầy hưng phấn, Hình Nương có chút nhàn nhạt sâu bi, "Aizzz, cũng chưa kịp đi bái biệt phu nhân..."

Vừa mới ra khỏi phòng, bước chân Nhiễm Nhan dừng lại, nghiêng đầu hỏi: "Một mẫu thân là ở hướng nào?"

Hình Nương chỉ về phía đông nói: "Là ở bên kia."

Nhiễm Nhan đem áo choàng vén lên, hướng về phía đó quỳ xuống lạy.

Hành động không coi ai ra gì của nàng làm không ít người có chút kinh ngạc, người đứng ở mặt phía đông đều vội vã thối lui, Nhiễm Nhan lại như không cảm thấy, hướng về phía đó chấp tay hành đại lễ, "Mẫu thân, nữ nhi sắp phải rời Tô Châu, trước khi đi lại không thể bái biệt người, thật sự bất hiếu, nay nữ nhi muốn đi Trường An xa vạn dặm, đi thăm nơi mẫu thân sinh trưởng, thỉnh mẫu thân chờ trách nữ nhi bất hiếu!"

Một lạy này của nàng, làm mấy phó tì mới vào phủ không lâu không thể hiểu được, nhưng mà những lão nhân trong phủ lại đột nhiên nhớ tới nữ tử cao quý xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị đã qua đời nhiều năm kia.

Sắc mặt Nhiễm Văn có chút khó coi, cả Cao thị vẫn luôn nguy trang rất tốt cũng không khỏi biến sắc, có điều Nhiễm Nhan hành chính là lễ hiếu đạo, làm như vậy đều hợp tình hợp lý, ai cũng không thể ngăn cản.

Hình Nương cũng quỳ trên mặt đất hành đại lễ, mọi lời muốn nói đều yên lặng nói ở trong lòng. Văn Lục và Ca Lam cũng hành lễ theo.

Lễ xong, đoàn người mới lên xe ngựa rời Nhiễm phủ, ở bến thuyền trên sông Bình Giang bước lên thuyền đi về hướng Trường An.

Trên mặt sông nôi lên gợn sóng nho nhỏ, gió rất nhỏ.

Nhiễm Nhan đứng ở trên boong thuyền, nhìn người chèo thuyền thu hồi bàn đạp, thét to khâu hiệu xuất phát, cùng với những người đứng ở bờ sông vẫy tay, hốc mắt Nhiễm Nhan có chút ướt át.

"Không nỡ?" Nhiễm Văn Sinh đứng ở bên cạnh nàng hỏi.

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Là cao hứng." Đứng trong chòc lát, Nhiễm Nhan quay đầu hỏi: "Đúng rồi, Thập ca, sư phụ ta có lên thuyền chưa?"

Chương 150: Ý đồ đi theo của Thập Bát nương

"Sớm đã ở trên thuyền, chẳng qua tối hôm qua uống rượu hơi nhiều, hiện tại còn đang ngủ." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, thuyền rời bờ, thân mình Nhiễm Nhan hơi hơi lảo đảo, khuôn mặt vốn trầm tĩnh trở nên căng thẳng, "Ta về khoang thuyền trước."

Nhiễm Nhan được Văn Lục nâng bước nhanh chóng trở về khoang thuyền, Nhiễm Vân Sinh nhìn bóng dáng như chạy trốn của nàng, không khỏi nao nao, chẳng lẽ là sợ nước?

Mặt trời dần lên cao, sương mù trên mặt sông cũng dần tan đi, cảnh sắc hai bên bờ sông cũng lộ ra, Giang Nam giữa tháng Tám không tính quá lạnh, Văn Lục các nàng đều chạy lên trên boong thuyền ngắm phong cảnh, Nhiễm Nhan thì nằm bếp trên giường, thuyền pháp pháp phòng phòng, mới lên thuyền không bao lâu, đã say đến cả người không còn chút sức lực nào. Đần độn mà trôi qua nửa ngày, lúc Văn Lục vào gọi nàng dùng cơm trưa, nàng cũng lười trả lời.

Thẳng đến lúc chạng vạng, Hình Nương gọi mấy lần không thấy động tĩnh liền có chút hoảng sợ, Ngô Tu Hòa say rượu còn ngủ, Hình Nương vội vàng đi tìm Lưu Thanh Tùng.

Tiêu Tụng đang dựa ở trên giường xem công văn, nghe tiếng đập cửa bang bang ở cách vách, ngay sau đó là thanh âm vô cùng lo lắng của Hình Nương, "Lưu y sinh, thỉnh cầu ngài đi nhìn nương từ nhà ta một cái, như là ngất đi rồi..."

Trong lòng Tiêu Tụng căng thẳng, ném công văn xuống, mang guốc giày vào rồi lập tức đi qua bên Nhiễm Nhan.

Hắn tới cửa gỗ vào khung cửa, thấy không có người lên tiếng liền kéo cửa ra vọt vào, cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy Ca Lam hai tay dính đầy dầu, vừa mới chạy đến cửa, Nhiễm Nhan thì y phục nửa cởi đang nằm trên giường.

Màn trướng bằng lụa mỏng màu nguyệt bạch bị gió thổi bay lên, phần cổ thon dài và phần lưng với đường cong nhu mĩ như ẩn như hiện, trên gương

mặt có chút tái nhợt của Nhiễm Nhan, đôi mắt đẹp nhắm chặt, chân mày nhíu lại, ánh nắng xuyên qua cửa sổ đang đóng bên cạnh chiếu lên phần lưng trắng nõn dính đầy dầu của nàng.

Trên boong thuyền gió lạnh quét qua, nhưng Tiêu Tụng lại cảm thấy mình có chút nóng.

Ca Lam giờ mới kịp phản ứng, vội vàng buông màn trướng, đi vào bên trong, trong lòng lo sợ mà kéo trung y phủ lên lưng Nhiễm Nhan.

"Lưu y sinh, ngài mau chút...không bằng để ta giúp ngài cõng cái rương đi?"

Thanh âm vội vàng của Hình Nương từ phía sau truyền đến, Tiêu Tụng rẹt một tiếng kéo cửa đóng lại, đối diện với cánh cửa gỗ thử người một lúc lâu, thảng đến khi Lưu Thanh Tùng chạy đến trước cửa, hấn môi phản ứng lại, duỗi tay ngăn trở, "Nàng hiện tại không tiện, chờ một lát đi."

Hình Nương hờ nghi mà liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, đẩy cửa bước vào.

"Làm gì vậy?" Hình Nương nhìn dầu đầy trên tay Ca Lam hỏi.

Nhiễm Nhan lười nhác mà mở mắt, nói: "Ta sai nàng làm, tiếp tục đi."

Ca Lam gật gật đầu, duỗi tay kéo y phục Nhiễm Nhan ra, dùng lược sừng trâu cạo gió trên sống lưng, Nhiễm Nhan vừa chỉ cách làm, nàng vừa mày mò làm theo.

Cạo gió có thể trị say tàu, là bổ pháp thông dụng, cũng có người có thể trạng khác biệt thì yêu cầu dùng cách khác, Nhiễm Nhan căn cứ tình huống của bản thân mà lựa chọn bổ pháp.

Hình Nương nhìn tình huống trước mắt này, nghĩ đến biểu tình vừa rồi của Tiêu Tụng, không khỏi há miệng, thật lâu mới phát ra tiếng, "Này..."

Hình Nương nhìn thoáng ra cửa, hạ giọng hỏi: "Ca Lam, vừa rồi Tiêu Thị lang đã nhìn thấy?"

Ca Lam ngừng động tác trong tay, gật gật đầu.

Nhiễm Nhan hiện tại vẫn còn thanh tĩnh, nhưng gặp chuyện cỡ này nàng cũng chỉ còn nước giả bộ bất tỉnh. Bị người nhìn phản lưng một chút cũng không có gì quan trọng, trời không sập được, nhưng lời này khẳng định là không thể nói với Hình Nương.

"Đây phải sống sao mới tốt đây!" trong lòng Hình Nương đảo lộn.

Nhiễm Nhan tuy rằng nhìn không thấy, lại có thể cảm giác được động tĩnh

của nàng, thật sự giả bộ không nỗi nữa, "Hình Nương có chuyện gì to tát, chờ ta nghỉ ngơi một chút lại nói, người đi ra ngoài trước đi."

Hình Nương suy nghĩ một chút, cảm thấy chuyện này nương tử không thể ra mặt, vẫn phải cùng Tiêu Thị lang thương lượng một chút mới được, nên cũng dứt khoát mà rời khỏi phòng.

Thấy Tiêu Tụng còn đứng ở cửa, Hình Nương cẳng da đầu nói: "Tiêu lang quân, có thể qua bên kia nói vài lời được không?"

"Được." Tiêu Tụng liếc mắt qua Lưu Thanh Tùng còn đang cố nhìn nhìn bên trong một cái, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi đi về trước đi."

Lưu Thanh Tùng gãi gãi đầu, xách theo hòm thuốc cực đại đi một bước run ba bước mà trở về, vừa đi vừa lẩm bẩm nói: "Đến tột cùng chuyện gì a, một đám thần thần bí bí"

Nói tới đây, ánh mắt Lưu Thanh Tùng sáng lên, cảm thấy chuyện đi này của mình sẽ không nhảm chán, lạc thú của việc bát quái chính là ở chỗ không biết được đáp án, từ đó mới có thể phát huy đầy đủ sức tưởng tượng, mà chân tướng thì sớm muộn gì cũng sẽ bị bát quái bức cho lòi ra.

Bên kia, Hình Nương đem Tiêu Tụng thỉnh đến trên boong thuyền.

Nơi này rộng mở, bốn phía không có vật che đậy, phàm là có người tới gần liền có thể phát hiện, không cần lo lắng bị người nghe thấy.

"Tiêu lang quân, nương tử nhà ta cùng Tang tiên sinh sớm muộn gì cũng sẽ đính hôn, hôm nay ngài có thể coi như không nhìn thấy gì được không?"

Hình Nương khẩn thiết nói. Phục sức của Trường An hơn phân nửa đều rất khiêu khích, bị lang quân khác nhìn thấy phần lưng cũng không đến mức huỷ hoại danh tiết, nhưng mà từ khi cùng Thôi thị có liên quan, Hình Nương vẫn luôn nom nớp lo sợ. Nàng là người từ Huỳnh Dương Trịnh thị đi ra, đương nhiên minh bạch những môn phiệt đại tộc khác coi trọng không phải danh tiết mà là thể diện.

"Hôm nay là ta sai." Tiêu Tụng nhớ tới hình ảnh mới vừa rồi nhìn thấy, miệng lưỡi liền có chút khô khốc, vì thế vội vàng kéo lại thần hồn, "Ta minh bạch ý tứ của ngươi, cũng sẽ làm theo."

"Đa tạ Tiêu lang quân." Hình Nương hơi khom người, ở trong lòng thở dài, nàng có thể nhìn ra ánh mắt Tiêu Tụng nhìn nương tử nhà mình mang đầy tình ý, nàng vẫn luôn rất xem trọng Tiêu Tụng, chỉ tiếc hấn lại đội một cái danh khắc thê.

"Tiêu lang quân." Thanh âm thanh thủy của Nhiễm Mỹ Ngọc truyền đến.

Hình Nương nói một tiếng cáo từ, liền quay lại khoang thuyền đi hầu hạ Nhiễm Nhan.

"Tìm được gừng rồi, tìm được gừng rồi." Văn Lục từ khoang sau gấp gáp vừa la vừa xông ra, cũng không để ý Nhiễm Mỹ Ngọc, không cẩn thận đụng vào nàng ta.

Kỳ thật cú đụng này lực đạo không lớn, người bình thường đều có thể đứng vững, Nhiễm Mỹ Ngọc lại kêu lên một tiếng sợ hãi, thuận thế ngã nhào vào ngực Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng khẽ nhíu mày, bất động thanh sắc mà dịch vài bước về bên trái. Chỉ nghe trên boong thuyền rầm một tiếng, Nhiễm Mỹ Ngọc vô cùng ủy khuất mà ngẩng đầu lên, thấy Tiêu Tụng ngượng ngùng mà thu hồi tư thế chuẩn bị đỡ nàng, áy náy lại quan tâm nói: "Thập Bát nương bị ngã đau không? Động tác của tại hạ chậm một bước, lại làm nương tử ngã, thật là không nên."

Dứt lời, hướng Văn Lục trầm giọng nói: "Còn không mau tới nâng Thập Bát nương dậy."

Mới vừa rồi Nhiễm Mỹ Ngọc trong lúc nhào về phía trước bởi vì quá mức khẩn trương, nên theo bản năng mà nhắm mắt lại, không nhìn thấy động tác của Tiêu Tụng, nhưng Văn Lục ở bên cạnh thì nhìn thấy rõ ràng, bởi vậy dù cho Tiêu Tụng hiện tại tỏa ra khí thế bức người, Văn Lục cũng không thật sự sợ hãi.

"Thập Bát nương, nô tỳ đáng chết, nô tỳ chạy quá vội, không nhìn thấy Thập Bát nương." Văn Lục cất giọng vào trong tay áo, duỗi tay nâng Nhiễm Mỹ Ngọc dậy.

"Ngươi cái này..." Nhiễm Mỹ Ngọc mắng được một nửa, nghĩ đến Tiêu Tụng còn ở đây, cố gắng nuốt nửa câu còn lại xuống, thay đổi thành: "Ngươi cái nô tỳ này, hành sự lỗ mãng như thế, sao có thể hầu hạ chủ tử?" Nếu là ngày trước, Văn Lục đã sớm xắn tay áo cãi lộn, nhưng hiện giờ cũng không muốn để người khác cảm thấy nương tử nhà nàng không dạy dỗ tốt nô tỳ, vì thế rụt cổ nói: "Nô tỳ đáng chết."

"Thập Bát nương không bị thương chỗ nào đi?" Tiêu Tụng "quan tâm" hỏi. Nhiễm Mỹ Ngọc vội sửa sang lại vẻ ngoài, vươn tay ra, "Tay hình như bị ngã rách rồi."

"Lưu Thanh Tùng." Tiêu Tụng giương giọng kêu.

Lưu Thanh Tùng đang trốn ở một bên khoang thuyền lộp bộp trong lòng, không dám để hăn lại kêu lần thứ hai, công cái rương run rẩy mà bước lại.

"Giúp Thập Bát nương xử lý vết thương một chút." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Mỹ Ngọc thất vọng, đồng thời không khỏi tâm than, thật không hổ

là Lan Lăng Tiêu thị, người hầu vây mà đều ăn bên cạnh âm thầm chờ bị kêu đến bất cứ lúc nào.

Nhiễm Mỹ Ngọc làm sao biết được, ở đâu có bát quái ở đó có Lưu Thanh Tùng.

"Nương tử của Nhiễm thị thật là hết người này đến người khác đều kiều mĩ." Lưu Thanh Tùng tấm tắc nói.

Nhiễm Mỹ Ngọc lặng lẽ liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, ngượng ngùng cúi đầu.

"Tiểu nhân mạo phạm." Lưu Thanh Tùng lấy một lọ trung dược có tác dụng khử trùng từ trong hòm thuốc ra, đỗ một cái lên chỗ trầy da của Nhiễm Mỹ Ngọc.

"A!!!" thanh âm cao quãng támt của Nhiễm Mỹ Ngọc phát ra một tiếng bén nhọn, làm Lưu Thanh Tùng sợ tới mức tay run lên, cái chai chứa thuốc khử trùng àm một tiếng rơi xuống boong thuyền.

Nhiễm Mỹ Ngọc nước mắt lung tròng mà che tay lại. Lưu Thanh Tùng run run rẩy rẩy nói: "Thập Bát nương, tiểu nhân không có mưu hại ngươi a!" Nghe thanh âm này, người không biết còn tưởng rằng nàng ta sắp bị giết người diệt khẩu. Lưu Thanh Tùng tuy rằng không tính là thanh niên rất tốt, nhưng vẫn luôn tuân thủ theo pháp luật, trừ bỏ yêu thích có chút xấu xa, nhưng cho tới bây giờ không có làm qua chuyện xấu.

"Ngươi cứ như vậy mà trị liệu?" Nhiễm Mỹ Ngọc nói.

Lưu Thanh Tùng ho khan một tiếng, nói: "Tiểu nhân bình thường chỉ hầu hạ lang quân nhà chúng ta, xuống tay tuy rằng không ôn nhu, nhưng bảo đảm hữu hiệu."

Nhiễm Mỹ Ngọc nghe nói Lưu Thanh Tùng là y sinh chuyên dụng của Tiêu Tụng, trong lòng không khỏi bất đầu cao hứng, nhưng nàng bên này vừa mới cao hứng, lại nghe Lưu Thanh Tùng bên kia nhỏ giọng lầm bẩm nói: "Nhiễm Thập Thất Nương dù là bị gãy tay, thời điểm ta băng bó cho cũng không hé thành như vậy."

"Ngươi không phải nói chỉ hầu hạ lang quân nhà các ngươi sao?" Nhiễm Mỹ Ngọc có cảm giác bị chơi xỏ.

"Tiểu nhân là nói trong tình huống bình thường." Lưu Thanh Tùng vừa đáp, vừa nhanh chóng băng bó cho Nhiễm Mỹ Ngọc. Cuối cùng nhìn nhìn cái nơ buồm trên cánh tay thon thả của Nhiễm Mỹ Ngọc, đặc ý mà vỗ tay, "Bảo đảm sáng ngày mai là tốt."

Kỳ thật chút thương tích này mặc dù không bôi được sáu mai cũng có thể lành.

"Thập Bát nương bị thương, trở về nghỉ ngơi cho tốt đi." Tiêu Tụng nói.
Nhiễm Mỹ Ngọc cúi người, "Nhi cáo từ."
Nhiễm Mỹ Ngọc chân trước mới vừa đi, chân sau Văn Lục liền lập tức thi
lễ cáo từ, hấp tấp chạy về khoang thuyền.

Ca Lam vừa mới giúp Nhiễm Nhạn cạo gió xong, lau chùi sạch sẽ thân
mình rồi mặc trung y vào, đảo mắt thấy Văn Lục bẹp miệng, liền lộ ra ánh
mắt dò hỏi.

"Ta nói mà, lúc trước không thấy Thập Bát nương vội vã đòi tới Trường An
như vậy, sao hiện tại lại hấp tấp mà đi theo. Hôm nay coi như đã thấy rõ,
Thập Bát nương đây là nhầm vào Tiêu lang quân đó." Văn Lục căm giận
nói.

Hình Nương trùng mắt nhìn nàng một cái, "Gừng đâu?"

Văn Lục móc gừng từ trong tay áo ra đưa cho Hình Nương.

Hình Nương nhận lấy gừng, chỉ chỉ đầu nàng, "Người ta nam chưa cưới nữ
chưa gả, người có cái gì mà bất mãn? Đừng có vì mỗi một chuyện cỏn con
này liền kêu quát quát."

Văn Lục bĩu môi, "Ta cũng đâu có nói là không được, nhưng ngài không
nhìn thấy bộ dáng kia của Thập Bát nương, thực nữ chẳng phải nên biết xấu
hở sao, nhưng nàng ta có phải không? Còn cố ý nhào lên người Tiêu lang
quân..."

"Ngươi nha, chính là rảnh quá đi xen vào việc người khác." Hình Nương
đem lát gừng đặt vào miệng Nhiễm Nhan, rồi ngồi xuống án đầu cho nàng.
Văn Lục mím miệng, quỳ ngồi ở bên giường giúp Nhiễm Nhan bóp tay.

Cạo gió xong Nhiễm Nhan cảm thấy khá hơn, cảm giác choáng váng đã
biến mất rátnhiều, "Mở cửa sổ ra đi!"

Ca Lam đem cửa sổ đóng kín mở hé ra một chút, gió sông hơi lạnh mang
mùi rong thổi vào, Nhiễm Nhan thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Chương 151: Tạm biệt ở Giang Ninh

Màn đêm buông xuống, Giang Ninh đã gần ngay trước mắt.

Nhiễm Nhan dùng xong bữa tối không lâu, liền nghe bên ngoài có tiếng la hét ầm ĩ, loáng thoảng nghe thấy người chèo thuyền nói sǎp đến bến tàu Giang Ninh.

"Nương tử, cần phải đi cáo biệt cùng Tiêu lang quân... dù gì hắn cũng giúp nương tử rất nhiều." Hình Nương suy nghĩ cả một buổi trưa, mới hỏi ý kiến Nhiễm Nhan.

"Ừ." Nhiễm Nhan lên tiếng, "Giờ liền đi thôi."

Vân Lục phủ thêm áo choàng cho Nhiễm Nhan.

Ca Lam đẩy cửa phòng ra, liền nhìn thấy dáng người đĩnhBAT như tùng của Tiêu Tụng đứng ở cửa dưới ánh trăng, một thân thường phục viên lanh đỏ đậm, tóc đen quần lênh, thoát nhìn có tinh thần hơn nhiều so với lúc chiều. "Làm phiền thông báo một tiếng cho Thập Thất Nương..." Tiêu Tụng nói được một nửa, Nhiễm Nhan đã xuất hiện ở cửa.

Trên mặt Tiêu Tụng tự nhiên tràn ra ý cười, "Tới Giang Ninh rồi, ta tới từ biệt Thập Thất Nương."

"Ừm..." Nhiễm Nhan trầm ngâm một lúc lâu, không biết nên nói cái gì, đành phải nói: "Tiêu lang quân thuận buồm xuôi gió."

"Ngươi cũng vậy." Tiêu Tụng cười cười, nhưng nụ cười này rõ ràng so với vừa nãy thiêu đi vài phần vui vẻ, trước mặt mây phó tì, hắn cũng không dám nói lời thân mật gì, chỉ nói: "Thập Thất Nương nghỉ ngơi cho tốt, đến Trường An nếu có chuyện gì khó xử cứ việc tìm ta."

"Đa tạ Tiêu lang quân." Nhiễm Nhan cúi người.

"Không cần khách khí." Tay Tiêu Tụng giấu phía sau lưng nắm chặt đồ vật trong tay áo, hơi gật đầu với nàng, cuối cùng lại không lấy ra, xoay người nhanh chóng rời đi.

Mới đi được sáu bảy bước, phía sau lại truyền đến thanh âm thanh lãnh của Nhiễm Nhan, "Tiêu lang quân không có đồ gì muốn đưa cho ta sao?"

Tiêu Tụng dừng bước chân, xoay người lại, trên khuôn mặt tuấn lanh mang nụ cười trong veo, "Đi lên boong thuyền nhìn thử cảnh đêm của Giang Ninh đi."

Nhiễm Nhan gật đầu, để Vân Lục và Ca Lam đi cách xa ra phía sau.

Hai người sóng vai đi lên trên boong thuyền, gió sông bất chợt mạnh lên, thổi ào ào bên tai.

Tiêu Tụng duỗi tay giúp Nhiễm Nhan kéo kín lại áo choàng, người thì đứng ở đầu gió, thân hình cao lớn đem gió sông chấn đi hơn phân nửa. Hắn từ trong tay áo móc ra một quyển sách hơi mỏng và một bình sứ nhỏ màu trắng pha hồng, "Đây là khúc phổ của 'Quan Sơn Nguyệt', ngươi nếu muốn luyện tiêu, có thể luyện chung được. Trong bình này là được giảm bớt chứng say tàu, ta trước kia cũng bị say tàu, được này thật ra có chút tác dụng."

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan cũng không từ chối, đem hai món đồ khác nhau nhét hết vào túi mình.

"Ngươi như thế nào lại xác định ta có cái gì cho ngươi?" Tiêu Tụng hỏi. Nhiễm Nhan ngẩng đầu, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm hắn giây lát, "Ngươi mắt mát rõ ràng như vậy, còn gắt gao túm tay áo, rõ ràng là có ý...kỳ thật ngươi muốn hỏi chính là ta vì cái gì sẽ nhận đồ của ngươi đi?" Tiêu Tụng đúng là có ý, chuyện tối hôm qua Nhiễm Nhan phát hiện không đúng trong màn đấu giá mao thạch, hắn cũng có biết một chút, với sức quan sát của Nhiễm Nhan, nếu hắn làm được đến trình độ này, Nhiễm Nhan tất nhiên có thể phát hiện, hắn chỉ là muốn biết thái độ của Nhiễm Nhan đối với hắn mà thôi.

"Quanh co lòng vòng." Nhiễm Nhan cười nhẹ, như hoa quỳnh nở rộ giữa đêm khuya, "Ngươi tuy rằng thường xuyên mang một cái mặt nạ, làm ta nhìn không ra thật giả, nhưng thiện ác thì ta thấy rất rõ ràng, ngươi rất tốt với ta, ta đương nhiên sẽ không cự ra ngàn dặm."

"Cho dù biết rõ ta có ý đồ khác?" trong lòng Tiêu Tụng ẩn ẩn chờ mong. Từ sau chuyện lần trước ở trong xe ngựa, hắn đã trực tiếp hơn, trước mặt Nhiễm Nhan, cũng cực lực bỏ đi lớp ngụy trang của bản thân, tuy rằng có đôi khi vẫn giấu vể tâm kế, nhưng đều nằm trong giới hạn cho phép của người đã ngâm mình lâu năm trong quan trường, muốn hắn lập tức ôm một viên xích tử chi tâm giống như Tang Thần thì không có khả năng.

"Cho người khác cơ hội chính là cho chính mình cơ hội, đây không phải là chuyện gì xấu." Nhiễm Nhan chậm rãi nói.

Tiêu Tụng kìm chế không được vui mừng trong nội tâm, duỗi tay đem Nhiễm Nhan ôm vào trong lòng, hắn dùng sức cực nhẹ, cố tình tránh đi cánh tay bị thương của nàng.

Lấy hiểu biết sau khi quan sát của Tiêu Tụng đối với Nhiễm Nhan, nàng không phải là một người dễ xúc động, cũng không phải một người nơi nơi

lưu tình, nếu đã làm ra quyết định này, khẳng định là đã thông qua suy nghĩ cẩn kẽ.

Cái ôm này cũng không lâu, chỉ ngắn ngủn năm giây Tiêu Tụng liền lùi luyến buông ra.

"Bất quá chuyện này có kỳ hạn nửa năm thôi." Nhiễm Nhan lại bỏ sung một câu.

Theo Nhiễm Nhan phân tích, tình yêu, đơn giản chính là hai loại hormone bất đồng sau khi tiếp xúc phát sinh biến hóa, tựa như thực nghiệm hóa học, có hormone trời sinh liền hấp dẫn nhau, một khi có tiếp xúc lập tức phát sinh biến hóa, cũng có rất nhiều hormone phải thông qua thời gian dài tiếp xúc và dung hợp, mới sinh ra biến hóa. Nhưng lâu dài hay không lâu dài, cùng với quá trình biến hóa lại không có quan hệ gì nhiều.

Tiêu Tụng là người không tồi, Nhiễm Nhan đối với hắn dần dần đã không còn cảm giác bài xích lúc đầu, nàng muốn biết lại qua một thời gian nữa, giữa hai người có thể cũng phát sinh biến hóa như kỳ vọng hay không.

"Nửa năm cũng tốt." Chuyện này rất khó nói, Tiêu Tụng cho dù nắm chắc trong tay cũng không thể đảm bảo Nhiễm Nhan trong vòng nửa năm sẽ sinh tình với hắn. Nhưng có câu 'có chút ít còn hơn không', có vẫn luôn tốt hơn không có.

Hai người mới nói được vài câu, đã bị Nhiễm Mỹ Ngọc cắt ngang, "Tiêu lang quân, nghe nói ngươi phải rời thuyền ở Giang Ninh?"

"Đúng vậy." Tiêu Tụng hơi cúi đầu thi lễ.

Tiêu Tụng khách sáo vài câu với Nhiễm Mỹ Ngọc, thuyền đã cập bờ. Đồ vật của Tiêu Tụng rất ít, tổng cộng cũng chỉ có một bộ quan phục, hai bộ thường phục, còn lại tất cả đều là công văn.

Đúng lúc vừa mới sập tối, bên tàu Giang Ninh vẫn còn rộn ràng nhốn nháo, chủ yếu là thuyền ngừng để dỡ hàng, trên bến tàu cũng đều là lao công khuân vác.

Nhiễm Nhan và Nhiễm Mỹ Ngọc đứng bên rào chắn, nhìn theo Nhiễm Vân Sinh tiễn Tiêu Tụng và Lưu Thanh Tùng rời thuyền, thẳng đến khi người chèo thuyền lên tiếng ra hiệu xuất phát lần nữa, Nhiễm Mỹ Ngọc mới thu hồi ánh mắt, trùng mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, "Hồ mị tử!"

Cả kiếp trước lẫn kiếp này, Nhiễm Nhan chưa bao giờ dính đánh đến ba chữ này, đột nhiên bị đội lên cái danh hào như vậy, không khỏi nhàn nhạt mà phun ra hai chữ, "Mới nha!"

Những người bị mang là "Hồ mị tử" Nhiễm Mỹ Ngọc gặp qua đều có đủ loại phản ứng, lại chưa thấy qua phản ứng nào như của Nhiễm Nhan, ngo

ngác nhìn bóng dáng rời đi của Nhiễm Nhan mà nhất thời quên mất sau đó muôn nói cái gì.

Thuyền đã rời đi bến tàu Giang Ninh một lúc lâu, Tiêu Tụng vẫn đứng ở chỗ bóng tối nhìn theo.

Lưu Thanh Tùng từ phía sau hẩn ló đầu ra, duỗi cổ theo ánh mắt Tiêu Tụng nhìn về con thuyền trôi trên mặt sông, ho khan một tiếng, "Cửu Lang a! Ta không muốn giội nước lã, nhưng lấy kinh nghiệm trà trộn tình trường nhiều năm của ta, cùng với tổng kết phân tích sau khi duyệt qua vô số sách vở..." Khụng lại một chút, thấy Tiêu Tụng cũng không ngăn cản hẩn nói tiếp, liền yên tâm tiếp tục nói: "Trong vô số câu chuyện, nam chính bình thường đều mang khí phách toàn thân, có loại coi rẻ hết thảy, bao gồm khí thế của nữ nhân vật chính, bình thường mấy tuấn tiêu lang quân từ lúc bắt đầu liền si tình bất hối, không phải pháo hôi thì là nam phụ."

Lưu Thanh Tùng đã sớm cùng Tiêu Tụng giải thích qua mấy từ ngữ như "pháo hôi" linh tinh, bởi vậy để lý giải thì cũng không mất quá nhiều sức lực.

"Bót nói với ta mấy chuyện trong thoại bản đi." Tiêu Tụng phát tay áo bỏ đi, vừa đi vừa nói: "Trong lịch sử từ xưa đến nay, ta không gặp ví dụ nào như vậy, mấy thứ tào lao đó đều là bút tích của người đi."

"Hắc, ta thật đúng là không phải nói bừa, Cửu Lang có biết trên phố đều gọi ta là không?" Lưu Thanh Tùng hỏi.

Tiêu Tụng không mặn không nhạt mà đưa qua một ánh mắt miến cưỡng quan tâm, Lưu Thanh Tùng liền vui sướng nói: "Bấm tay tính toán, biết trước một ngàn năm sau, trên phố nhân xưng Lưu bán tiên."

"Nửa năm trước người nói danh hiệu trên phố của mình là Đại Đường tiểu lang trung, bốn tháng trước là ngọc diện thần y, ba tháng trước là người bạn của chị em phụ nữ, trong vòng mười mấy năm danh hiệu của người hầu như đổi mỗi tháng, có bao nhiêu cái có thể tin?" Tiêu Tụng tâm tình tốt, cũng không chấp nhặt cùng Lưu Thanh Tùng.

"Người trước khi gặp được Nhiễm Thập Thất Nương là mang khí thế cỡ nào a! Aizzz...! Mỹ nhân kiều diễm như vậy, làm cho vô số anh hùng phải khom lưng." Lưu Thanh Tùng hỏi một đằng trả lời một néo mà thở dài.

Dừng một chút, lại hỏi: "Sau khi tới Trường An, người không thể lại đem Tang Thần trói tiếp đi?"

Đối với kiểu Lưu Thanh Tùng nhảy từ chuyện này qua chuyện khác như vậy, Tiêu Tụng sớm đã thấy nhiều thành quen, nghe thấy vấn đề này, hẩn quyết định im miệng không nói: cho Lưu Thanh Tùng tò mò chết đi.

Dọc theo đường đi nhìn hắn cồn cào ruột gan khá lâu, Tiêu Tụng mới cười như không cười nói: "Muốn biết sao? Muốn biết liền thành thật khai ra ngươi khi nào đã cùng Thập Thát Nương ngâm 'Quan sơn nguyệt'?"

Lưu Thanh Tùng vỗ ót một cái, trong lòng vô cùng hận a! Đều là tai họa do Nhiễm Nhan chọc ra, ngươi nói ngươi không có việc gì lại đi ngâm thơ làm cái gì a! Ngâm rồi thì thôi đi, nói đại là mình làm không phải xong rồi sao? thế nào cũng phải đẩy cho hắn!

Nhiễm Nhan đẩy đến thuận tay, nhưng khổ lại là Lưu Thanh Tùng, tính tình Tiêu Tụng chính là không đạt tới mục đích thì thè không bỏ qua, hơn nữa còn không từ thủ đoạn, có thể dự kiến chuỗi ngày sau này của hắn có bao nhiêu gian nan.

Gió trên sông thổi đến sau nửa đêm liền dịu lại, ánh trăng 16 tháng Tám cực kỳ sáng, sương mù loãng bớt đi, tốc độ thuyền bắt đầu tăng lên.

Chứng say tàu của Nhiễm Nhan đã đỡ rất nhiều, nàng rất nhanh liền tiến vào cảnh trong mơ. Trong梦rất nhiều gương mặt quen thuộc biến hóa đong đưa trước mắt, Tiêu Tụng, Tô Phục, Tang Thần, Lý Khắc...còn có rất nhiều gương mặt khác chưa từng gặp qua, đến gần Trường An từng chút, khuôn mặt những người này lại quét đến.

Ngày kế tinh mộng, Nhiễm Nhan biết những gương mặt xa lạ đó, bất quá là những người nàng căn cứ từ ghi chép lịch sử mà tưởng tượng ra. Trường Tôn Vô Ky, Phòng Huyền Linh, Trình Giáo Kim v.v., Đường triều có quá nhiều nhân vật phong vân, nghĩ đến sắp có thể có cơ hội thấy được chân dung của những người này, trái tim luôn bình tĩnh của Nhiễm Nhan cũng nổi sóng lớn.

"Nương tử, có muốn rửa mặt không?" Văn Lục thấy Nhiễm Nhan tỉnh, liền hỏi.

Nước sạch có thể sử dụng ở trên thuyền rất ít, bởi vậy có thể bót được thì bót, không cần phải rửa mặt mấy lần một ngày.

"Đánh răng súc miệng đi, mặt thì không cần rửa." Nhiễm Nhan nói.

Văn Lục nghe lời, liền cùng Tiểu Mẫn đi xuống khoang dưới bụng nước. Tiểu Mẫn là người Cao thị đưa đến thôn trang, khé bán mình cũng nằm trong tay Cao thị, lại không biết là xuất phát từ ý tưởng gì, Cao thị thế mà lại đem khé bán mình của nàng ta giao cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nhất thời nghĩ chưa ra có nên tiếp tục tin tưởng Tiêu Mãn hay không, nên để nàng ta tạm thời không cần hùa hạ bên người.

Rửa mặt xong, Nhiễm Nhan liền lên boong thuyền ngắm cảnh.

Càng đi về hướng bắc, trời càng thêm rét lạnh, gió sông đã có chút mùi vị thấu xương, Nhiễm Nhan khép áo choàng, nhìn kiến trúc dần dần thay đổi ở hai bên bờ sông, Nhiễm Nhan cảm thấy, phảng phát như攫走 quán Hồ cơ, tiên y nộ mã, Trường An nồng nhiệt phóng khoáng kia đã dần dần kè bên cạnh nàng.

Sơn hà thiên lý quốc

Thành khuyết cửu trùng môn

Bát đồ hoàng cư tráng

An tri thiên tử tôn

...

Tam điều cửu mạch lệ thành ôi,

Vạn hộ thiên môn bình đán khai.

Phúc đạo tà thông Chi Thước quán

Giao cù trực chỉ Phượng Hoàng đài

...

(Đế Kinh Thiên – Lạc Tân Vương)
Quyển nhị - Đế kinh phú

Hoa lạc đạp tần du hà xú,

Tiêu nhập Hồ cơ tú trung.

Chương 152: Trên đường đi

Thuyền đi trên sông nước, không ngừng lay động, ở cổ đại đi đường xa thì mức độ vất vả thời hiện đại khó có thể tưởng tượng.

Nhiễm Nhan trước kia không thường đi thuyền, trải qua vài ngày, đã quen với cảm giác lắc lư trên thuyền, thỉnh thoảng còn có thể lên boong thuyền nhìn phong cảnh tú lệ hai bên bờ sông một chút. Tình huống của Nhiễm Mỹ Ngọc lại không lạc quan như vậy, nàng ta từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước, đi thuyền đương nhiên không thành vấn đề, lúc đầu còn tung tăng nhảy nhót, hay tìm Nhiễm Nhan gây sự coi như giải trí sau bữa ăn, chỉ là qua hơn 10 ngày, hơi thở đã trở nên thoi thóp.

Nhiễm Nhan cũng khó có được lúc thanh tịnh, ngồi ở trên boong thuyền ngắm phong cảnh.

Từ Tô Châu đến Trường An, mất ít nhất cũng hơn một tháng, mới lăn lộn qua được một nửa, dù là người có tính nhẫn耐 như Nhiễm Nhan cũng sắp hỏng mắt, cảm giác còn hơn 10 ngày mà dài như vô tận.

Nhiễm Nhan nheo mắt, nhìn nước sông cuồn cuộn, nhịn không được thở dài một hơi.

"A Nhan chịu không nổi hả?" Nhiễm Văn Sinh dù cho thường xuyên đi từ nam chí bắc, trải qua hơn 10 ngày tra tấn cũng có chút tiêu tụy, bất quá lại làm cho dung nhan vốn tuấn tú của hắn càng thêm vài phần xinh đẹp.

"Chỉ là có chút nhảm chán thôi." Ở thôn trang rảnh thì còn có thể phân loại chút thảo dược, nghiên cứu phối dược, nhưng ở trên thuyền chỗ đựng dược liệu khá hữu hạn, đường đi Trường An xa xôi, nói không chừng là có thể dùng tới, Nhiễm Nhan chỉ chọn một ít dược liệu không thường dùng để mang theo. Tỷ như câu vẫn, ô đầu, thiên tiên tử...

"Ngươi mấy ngày trước đây không phải vẫn hứng thú dạt dào mà phổi dược sao?" Nhiễm Văn Sinh quỳ ngồi xuống bên người nàng, "A Nhan phổi là dược gì vậy?"

Nhiễm Nhan dừng một chút, từ trong tay áo móc ra một cái bình nhỏ, "Cái này vô sắc vô vị, có thể hòa tan trong nước, quan trọng nhất chính là sau khi dùng, mặc dù giải phẫu thi thể cũng không dễ dàng phát hiện ra dị trạng."

Rất nhiều dược phẩm hóa học đều là vô sắc vô vị, độc tính rất lớn. Mà dược liệu đem chế thành độc dược, cái gọi là "vô sắc vô vị" cũng bất quá là đem mức độ "sắc" và "vị" hạ xuống, mỗi loại dược vật đều có mùi vị riêng biệt, bởi vì trong chúng có những chất hóa học đó, nếu như tìm cách loại bỏ hết mùi vị, rất có khả năng sẽ làm hỏng luôn tác dụng của chúng.

"A Nhan..." Nhiễm Vân Sinh nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan trong chốc lát, tổng kết: "Ngươi đúng là đã buồn chán đến hỏng rồi."

Nhiễm Nhan ước lượng bình sứ trong tay nói: "Đúng vậy, nếu không sao ta lại đi nghiên cứu loại đồ vật nhảm chán này."

Nếu muốn giết người, với trình độ nghiêm thi ở Đại Đường này, nàng ít nhất cũng có mấy trăm loại phương pháp làm người chết thần không biết quý không hay, cần gì phải dùng tới độc dược vô sắc vô vị? Quá là không có kỹ thuật!

"Ngươi nếu là nhàn rỗi không có việc gì làm, không bằng luyện tiêu đi, nếu là chịu khó luyện, một tháng sau mặc dù không thể sánh với Tiêu Thị lang, cũng rất không tồi." Nhiễm Vân Sinh tận tình mà khuyên Nhiễm Nhan làm chút việc nương tử gia nên làm.

Nhiễm Nhan dựa vào lưng ghé cong, dùng tay đỡ lấy đầu, chậm rãi nói: "Thập ca cũng quá đè cao ta, đừng nói một tháng mặc dù một năm ta cũng không thể đạt tới cái gọi là trình độ không tồi."

"A Nhan sao có thể tự coi nhẹ mình như thế?" Nhiễm Vân Sinh còn nhớ rõ Nhiễm Nhan đã từng học qua đàn cổ cùng đàn tranh, thông hiểu nhạc lý, học tiếp hắn là rất dễ dàng.

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ nói: "Không phải tự coi nhẹ mình, là thực sự cầu thị. Nói một cách khác thông tục hơn một chút, chính là giống như vũ phu cầm đao nắm kim thêu hoa, dù cho có thể thêu ra đồ vật, nhưng tư thế luôn không giống."

Vân Lục phút một tiếng bật cười, nói: "Nương tử ví dụ rất đúng, còn không phải là như vậy sao?"

"Ngươi thổi nghe thử một chút." Nhiễm Vân Sinh kiểu gì cũng không tin là sẽ xuất hiện loại hiệu quả như vậy.

Nhiễm Nhan cũng không nói nhiều, từ trong tay áo rút trường tiêu ra, quỳ ngồi dậy, bày xong tư thế, còn chưa bắt đầu thổi liền bị Nhiễm Vân Sinh ngăn lại, "Ngồi thẳng thân thật ra không sai, nhưng cánh tay này của ngươi không cần cứng còng như thế, cứ để tự nhiên là được."

Nhưng đây chính là tư thế tự nhiên nhất của Nhiễm Nhan. Trong 6 năm

không ngừng giải phẫu, trừ bỏ ngủ, ăn cơm, đi WC, thì là cầm dao mổ, hoặc là viết báo cáo nghiệm thi, mặc dù là ai cũng đều sẽ thành như thế.

"Thôi không thổi nữa." Nhiễm Nhan thu hồi trườn tiêu, ngược lại hỏi:
"Thập ca, còn bao lâu nữa mới tới Trường An?"

Nhiễm Văn Sinh thấy nàng thật sự không muốn tiếp tục, cũng không ép nàng, trả lời: "Ước chừng còn năm sáu ngày là có thể tới Lạc Dương, sau đó chúng ta liền đổi qua đường bộ, nếu là nhanh thì tám chín ngày liền có thể tới được Tân Phong, đến Tân Phong rồi thì cách Trường An không xa nữa."

Đoạn đường tiếp theo này nghe có vẻ không phúc tạp lắm, nhưng Nhiễm Nhan cũng không dám mù quáng lạc quan.

Lạc Dương thời cổ có tên là Dự Châu, nằm ở vùng bụng của Trung Nguyên, dựa núi gần sông, giao thông nhanh và tiện, từ xưa đã là vùng giao tranh của binh gia.

Từ khi nhà Đường thành lập đến nay, Lạc Dương mưa thuận gió hoà, thương nhán, kẻ sĩ tụ tập, sự phồn hoa này dù cho so không được với Trường An, nhưng cũng là trong số ít Châu lớn của Đại Đường.

Có điều đi theo thương thuyền, ở bến tàu trong thành Lạc Dương lại không tiện dỡ hàng, nên phải dừng lại ở một bến tàu tại một trấn nhỏ cách mười mấy dặm ngoài thành Lạc Dương để dỡ hàng.

Ở trên thuyền lắc lư qua lại đến quen, vừa đứng trên đất cứng, Nhiễm Nhan có chút lảo đảo.

Bởi vì thương thuyền phải dỡ hàng, Nhiễm Văn Sinh liền để Nhiễm Bình Dụ dẫn Nhiễm Nhan và Nhiễm Mỹ Ngọc đi đến túu lâu nghỉ tạm một lúc, còn mình thì cùng một chưởng quầy ở lại bến tàu xử lý mấy chuyện dỡ hàng.

Nhiễm Bình Dụ nói sẽ dừng lại một đêm ở nơi đây, nếu không thấy mệt, có thể ngồi xe ngựa vào trong thành Lạc Dương đi chơi hội, có điều cả người Nhiễm Mỹ Ngọc đều đã mềm như sợi mì, lập tức nói: "Ta không đi, nếu nói đến phồn hoa, Lạc Dương sao có thể so với Trường An, có cái gì đẹp."

Nhiễm Nhan đối với Lạc Dương nổi danh thiên cổ như vậy thì luôn có chút hứng thú, bất quá nghĩ đến kế tiếp còn hơn mười ngày xόc nảy ở trên xe ngựa, liền bỏ qua ý tưởng.

Dù sao Lạc Dương cũng ở chỗ đây, về sau nếu có cơ hội cũng có thể lại đến nhìn xem, không đáng phải ép buộc bản thân.

Sau khi quyết định, mấy người dùng cơm qua loa, rồi tìm khách sạn lớn

nhất trong trấn đế ngủ bù.

Nhiễm Nhan một khi đầu dính lên gối rất nhanh liền nặng nề ngủ, trước kia một tuần đuổi tới bảy tám địa phương để nghiệm thi cũng không mệt như bây giờ.

Hôn hòn trầm trầm mà ngủ đến giờ Ty, Nhiễm Nhan chưa dậy, Văn Lục liền ở bên tai nàng gọi khẽ, "Nương tử, nương tử!"

"Hảm?" Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, hàm hồ hỏi: "Chuyện gì?"

"Lưu y sinh tới gặp ngài." Văn Lục nhẹ giọng nói.

Nhiễm Nhan mở mắt, ôm chăn ngồi dậy, nghỉ một lúc mới hỏi: "Lưu y sinh? Lưu y sinh nào?"

Văn Lục thấy Nhiễm Nhan tỉnh, cũng không hạ thanh âm, cười đáp:

"Nương tử đây là ngủ đến hờ đồ đi, còn có thể có Lưu y sinh nào nữa?

Đương nhiên là vị kia của Tiêu gia, Lưu Thanh Tùng Lưu y sinh."

"Lưu Thanh Tùng? Hắn không phải cùng Tiêu Tụng chạy về Trường An sao?" Nhiễm Nhan đứng dậy từ trên giường bước xuống dưới, vóc nước từ bồn gỗ rửa sạch mặt.

Văn Lục nhanh chóng giúp nàng lau, Ca Lam tay chân lanh lẹ giúp nàng mặc y phục, chải một cái búi tóc đơn giản.

Văn Lục nói: "Nghe nói là Tiêu lang quân nhớ mãi vết thương trên cánh tay ngài còn chưa lành, lại say thuyền, đoán được chúng ta sẽ chuyển tuyến đường ở Lạc Dương, liền sai Lưu y sinh ở chỗ này chờ ngài."

Tiêu Tụng tuy rằng trong lòng đối với chuyện Lưu Thanh Tùng và Nhiễm Nhan đều biết bài thơ "Quan Sơn Nguyệt" cảm thấy chua chua, nhưng hắn vẫn rất tin nhiệm Lưu Thanh Tùng, cho nên mới không kiêng dè mà sai Lưu Thanh Tùng tới chiêu cố thương thế của Nhiễm Nhan.

Sau khi đơn giản sửa sang lại thật tốt, Văn Lục liền đi thỉnh Lưu Thanh Tùng đến.

Ca Lam đem mành trong phòng buông xuống, Nhiễm Nhan liền quỳ ngồi xuống tịch bên ngoài mành.

Chỉ một lúc sau, Lưu Thanh Tùng công cái rương to tướng run rẩy đi vào, dáng người vẫn như cây gậy trúc, nhưng trên mặt thoạt nhìn có thêm chút thịt, xem ra rời khỏi Tiêu Tụng, hắn sống rất dễ chịu.

"Cánh tay nương tử thế nào rồi?" Lưu Thanh Tùng buông cái rương xuống, từ bên trong móc ra một cái đệm, lót trên nắp rương, đặt mông ngồi lên.

"Khá tốt." Nhiễm Nhan vỗ vỗ cánh tay bao đến kín mít nói: "Để thêm

chừng hơn 10 ngày nữa là có thể tháo ra."

"Vậy xem ra là lành rất khá." Lưu Thanh Tùng vốn cảm thấy Tiêu Tụng phái hắn tới là làm điều thừa, nhưng nếu đã tới, thì không thể cái gì cũng không làm, "Cửu Lang vội vã hồi kinh báo cáo công tác, nếu không hôm nay người người gặp khắng định là hắn."

Nhiễm Nhan biểu tình cứng đơ gật đầu.

Lưu Thanh Tùng đỡ trán, nếu không bàn đến chuyện nam nữ, năng lực của Nhiễm Nhan không thể nghi ngờ là có thể làm người kính phục, nhưng nếu nói đến tình cảm nam nữ, hắn liền nghĩ không ra, Tiêu Tụng sao lại coi trọng loại nữ tử ít nói ít cười, không có chút phong tình này! Lưu Thanh Tùng thích tất cả mỹ nữ, nhưng kiểu người như Nhiễm Nhan, hắn nhìn tới nhìn lui chỉ cảm thấy được cái vẻ ngoài đẹp.

Chuyện chính sự Tiêu Tụng phái tới chỉ cần hai câu là nói xong, Lưu Thanh Tùng lại chồm chồm về phía trước, bắt đầu mở màn sự nghiệp bát quái mình ham thích nhất, "Ngươi cùng vị Tô được sư kia rất quen thuộc đúng không?"

Nhiễm Nhan trong lòng khụng lại, lia ánh mắt qua, nàng cảm thấy Tiêu Tụng không phải là loại người nhiều lời, nhưng Lưu Thanh Tùng vì cái gì lại biết được?

Lưu Thanh Tùng thấy nàng nghi hoặc, không khỏi nói: "Khoa môi múa mép loại thường gọi là 38, chỉ có vận dụng chỉ số thông minh cao để tự hỏi mới gọi là bát quái, ta với Cửu Lang chơi với nhau từ thời còn mặc quần thủng đáy cho tới lớn, tính tình hắn như thế nào ta đương nhiên đoán được, chuyện lần trước Tô được sư xuất hiện ở Ánh Mai am cũng không phải bí mật gì, Cửu Lang có thể đem chuyện này ép xuồng, có thể thấy được hắn chân chính đặt ngươi trong lòng a"

Lưu Thanh Tùng lại chồm chồm về phía trước, hạ giọng hỏi: "Kỳ thật người mà trong lòng ngươi vừa ý chính là Tô được sư đi?"

Lời này vừa nói ra, Nhiễm Nhan cùng Văn Lục Ca Lam ba người đều nhíu mày, Lưu Thanh Tùng ho khan vài tiếng nói: "Không nói thì thôi."

Nhiễm Nhan luôn luôn ít lời, Lưu Thanh Tùng này lại là người chỉ cần thấy hai con kiến một trước một sau bò ra khỏi tổ cũng có thể nghĩ tào lao, thế nhưng lại không moi được bất cứ chuyện có ý nghĩa gì từ nàng, hỏi một lúc lâu sau cũng dần cảm thấy mất mặt, liền cõng lên hòm thuốc bự kia của hắn, một bước ba run mà cáo từ.

Hắn chân trước mới bước ra khỏi cửa, Văn Lục liền nói: "Nương tử, Lưu y sinh này thần thầm thao thao, kiểu nói chuyện cũng xấu xa quá."

"Cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi." Thanh âm trầm tĩnh nhẹ nhàng của Nhiễm Nhan truyền ra khỏi phòng, Lưu Thanh Tùng nghe thấy những lời này, không tự chủ được mà dừng bước chân.

Chỉ nghe nàng nói tiếp: "Không muốn đối mặt với hiện thực, cho nên suốt ngày tưởng tượng ra những câu chuyện, cảm thấy bản thân mình bất quá là đang đóng một vai diễn, chờ đến khi hoặc là diễn xong rồi, hoặc là tinh mộng, liền có thể trở lại với hiện thực mà hắn mong nhớ kia!"

Kỳ thật đâu phải Nhiễm Nhan chưa từng nghĩ như vậy?

Vân Lục và Ca Lam không hiểu ra sao, bên ngoài phòng trên mặt Lưu Thanh Tùng lại có hai hàng lệ đột nhiên chảy xuống.

Một lời bùng tinh người trong mộng, mười mấy năm qua, Lưu Thanh Tùng từ cảm giác mờ mịt ban đầu, chuyển thành sau đó tự lừa gạt mình, hắn chưa từng thanh tịnh, đối với một Lưu Thanh Tùng lưu luyến gia đình, hơn nữa cũng từng có một gia đình ám áp mà nói, đến Đại Đường, là chuyện mà hắn vô pháp tiếp thu.

Thân ở dì thế, cô đơn bàng hoàng như vậy, đều không phải chuyện ai cũng có thể chịu nổi. Hắn mấy năm nay, vẫn luôn mang cảm giác như đang đắm chìm ở một câu chuyện nào đó mà không thể tự thoát ra được, đúng như lời Nhiễm Nhan vừa nói, hắn khát vọng rồi sẽ có một ngày có thể mở mắt ra, phát hiện bản thân vẫn còn nằm trên cái giường nệm cao su của mình.

Lưu Thanh Tùng ngoài này còn đang thê lương, ngoài tiền sảnh của khách điếm đột nhiên 'oanh' một tiếng lớn, làm hắn sợ đến mức giật bắn mình.

Đám người Nhiễm Nhan trong phòng cũng bị hoảng sợ, Vân Lục nói: "Nô tỳ đi xem."

Chương 153: Điêu thanh quý dị

Nhiễm Nhan nhó tới Nhiễm Bình Dụ cùng Nhiễm Vận còn ở ngoài tiền sảnh, cũng không chờ Văn Lục trở về bẩm báo, mà vội vàng mang theo Ca Lam cùng chạy ra.

Từ hậu viện khách điếm đến tiền sảnh bất quá chỉ mất mấy trăm bước, vừa mới ra hành lang đã có thể nghe thấy tiếng cãi cọ ầm ĩ trong đại sảnh, trong đó có lẵn tiếng thét, tiếng la khóc hỗn loạn của nữ tử.

Trước khi vào sảnh, Ca Lam túm chặt lấy Nhiễm Nhan, móc một tấm sa mỏng từ trong tay áo ra đeo lên mặt Nhiễm Nhan, dùng cây trâm ghim lại phía sau đầu.

Vết màn trúc lén, ánh mắt Nhiễm Nhan tìm kiếm trong đám người, thấy Nhiễm Vận đang nhào vào trong ngực Nhiễm Bình Dụ mà run rẩy, trái tim vẫn đang nhắc lên không khỏi thả xuống.

Nhiễm Bình Dụ thấy Nhiễm Nhan bước lại, vội vàng nói: "A Nhan mau trở về nghỉ ngơi đi, đừng để ý việc này."

Nhiễm Nhan dừng bước chân, đánh giá một vòng đại sảnh, thì ra tiếng động kia là do cầu thang gỗ đi lên lâu hai bị sập xuống, bên lan can lâu hai có nhiều khách đang vây lại, hiển nhiên đã bị nhốt ở trên lâu.

Trên mặt đất chõ cầu thang sập xuống có rất nhiều gỗ vụn, giữa đống gỗ vụn, có máu đỏ tươi đang chậm rãi chảy ra xung quanh, khách khứa đều đứng ở xa xa không ai dám tới gần.

Rối loạn trong sảnh dần dần ổn định, một nam nhân trung niên mặc áo gấm mới từ sau sảnh vọt vào như gió, thấy tình huống trong sảnh, lập tức chỉ vào tiểu nhị hét lên: "Các ngươi còn thất thần làm cái gì, còn không nhanh đi cứu người."

Lúc này mọi người mới bắt đầu phản ứng, có lẽ người còn chưa chết đâu. Bốn tiểu nhị vội vàng tiến lên, tay chân lạnh lẽo mà dời gỗ vụn bên trên đi, chỉ trong chốc lát, một nam nhân trung niên quần áo xộc xệch lộ ra, thân thể người nọ cuộn lại nằm nghiêng trên mặt đất, khuôn mặt hơi hướng ra phía ngoài, mặt hơi đen, ngũ quan vặn vẹo, mang biểu tình làm người sợ hãi, mà trên người từ cổ trở xuống lại trắng trẻo hơn rất nhiều, máu từ sau ót đang

chảy ra đầm đìa.

Thú làm cho người ta thấy không rét mà run nhất là trên phần lưng trần lộ ra một điêu thanh hình đầu Phật hơi mỉm cười. Màu xanh trắng đôi lập phản chiếu lên biểu tình đáng sợ của người nọ, hình Phật cười kia nhìn thế nào cũng cảm thấy quỷ dị.

Điêu thanh cũng chính là thích thanh, văn thân*, rất thịnh hành vào thời Đường Tống, đã sớm trở thành một loại thời thượng.

*cả ba từ này đều mang nghĩa là hình xăm

Một tiểu nhị hoi lón gan vội vàng dùng ngón tay thử hơi thở người này, giây lát, bỗng chốc rụt tay lại, run giọng nói: "Chết rồi, chết người rồi!"

Một tiểu nhị khác như nhớ tới cái gì, lập tức xoay người chỉ vào Nhiễm Vận nói: "Mới vừa rồi chính là tiểu nương tử này gấp gáp chạy lên lầu, cầu thang mới sập."

Một tiểu nương tử có thể dãm sập cả cầu thang? Nói ra người ta cũng chỉ cho rằng cầu thang trong tiệm bọn họ lâu năm không tu sửa thôi! Chưởng quầy kia tức muồn hộc máu mà đậm chân, "Lập tức đi báo quan!"

Rống xong, chưởng quầy mới hòa hoãn hỏa khí, chắp tay nói với mấy người xung quanh: "Hôm nay tiểu điểm bất hạnh xảy ra tai họa này, tiền ăn uống của các vị được miễn hết, còn thỉnh chư vị hãy lưu lại một lát, chờ người của quan phủ tới, hỗ trợ nói rõ tiền căn hậu quả của việc này, tiểu nhân ở đây bái tạ các vị trước."

Chưởng quầy nói xong, liền lạy hết bốn phía.

Mọi người thấy thái độ hắn khẩn thiết, thêm nữa cũng sợ lúc này mà bỏ đi, về sau quan phủ hoài nghi bọn họ cùng án kiện có can hệ gì đó thì sao, nên đều đồng ý lưu lại. Bây giờ Nhiễm Nhan có muồn chạy cũng không được. Bất quá đôi mắt một khói tử thi, mọi người rất khó ngồi yên, ai cũng đều có chút bất an mà đứng sát vào tường.

Nhiễm Nhan vì không muồn quá nổi bật, nên cũng theo đứng bên cạnh Nhiễm Bình Dụ. Ngay lúc nhìn thấy tình trạng thi thể này, Nhiễm Nhan đã có thể xác định người này đã chết trước khi cầu thang sập xuống, hơn nữa cũng không phải chỉ mới chết.

Nhưng hiện giờ Nhiễm Nhan gặp loại chuyện này lúc đang đi đường, nàng cũng không có ý định xen vào việc người khác. Còn về phần Nhiễm Vận, cũng bất quá là đang đi trên cầu thang, mặc dù là ai cũng biết rõ ràng một nương tử nhỏ xinh thì không có khả năng đè sập cầu thang

Thị trấn này cách huyện không xa, ước chừng qua thời gian một chén trà nhỏ, người của nha môn đã tới.

Người tới là một bộ đầu, cùng với hơn mười nha sai, bộ đầu kia một chân mới bước vào, thanh âm to lớn vang dội đã truyền đến, "Chưởng quầy ở đâu?"

Ánh sáng ở cửa tối sầm lại, một người vạm vỡ mặc công phục màu đen đi vào, mặt chữ điền, lông mày đen nhánh, một đôi mắt sáng ngời có thần. Chưởng quầy vội vàng ra đón, "Tần bộ đầu, ngài cần phải làm chủ cho tiểu điểm a."

Tần bộ đầu có bộ dáng thô lỗ, hành động uy vũ sinh phong, nhìn nhìn thang lâu kia nói: "Trong quán của ngươi sập chết người, nhà người chết còn không có ai kêu làm chủ, ngươi lại còn kêu gào trước."

"Tiểu nhân thật đúng là oan uổng a, quán này đầu năm mới tu sửa qua, không nói mấy cái khác, cầu thang này chính là gỗ mới, không có khả năng là lâu năm thiêu tu sửa." Chưởng quầy vừa nói, vừa theo Tần bộ đầu đi đến bên cạnh thi thể.

Tần bộ đầu lại không ngại tử thi, nhìn vài lần, còn thuận tay lật lật thi thể. Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, trong lòng đối với cách làm của Tần bộ rất bài xích, lúc này mà tùy ý di chuyển bất cứ thứ gì, đều có khả năng ảnh hưởng đến phán đoán của người nghiệm thi, bất quá nàng cũng không ngăn cản, bởi vì chỉ cần là ngỗ tác có chút kinh nghiệm, thì đều có thể nhìn ra nguyên nhân chết của thi thể này.

"Ngỗ tác đã đi huyền khác nghiệm thi rồi, chặng vạng mới trở về, trước hết đem thi thể nâng về đi. Còn lại nhân chứng, người bị tình nghi, toàn bộ đều ở chỗ này không được rời đi." Tần bộ đầu cao giọng nói.

Lời hắn vừa dứt, lập tức khiến cho mọi người bất mãn, quán này ở gần bến tàu, người ghé qua quán hơn phân nửa là khách đi từ nam chí bắc, ai có thời gian mà ở chỗ này chờ, nếu nửa tháng cũng phá không được án, bọn họ chẳng phải là nửa tháng cũng không được đi?

"Ai là tiểu nương tử đã dẫm sập cầu thang?" Tần bộ đầu quay đầu hỏi chưởng quầy.

Chưởng quầy duỗi tay về hướng Nhiễm Vận, "Chính là vị này."

Tần bộ đầu gật gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt lia qua mặt Nhiễm Vận, thuận miệng nói: "Mang về nha môn thẩm vấn."

Nhiễm Nhan mày nhăn đến càng sâu, vì Tần bộ đầu này căn bản biết Nhiễm Vận không phải là đầu sỏ gây tội, lại ấu như thế. Nàng bước về phía trước nửa bước, lại thấy Lưu Thanh Tùng đang ôm rương đứng ở cửa, lập tức

giương giọng nói: "Lưu ngỗ tác, ngươi chẳng lẽ định khoanh tay đứng nhìn sao?"

Mọi người đang muốn thoát khỏi hiềm nghi để còn rời đi, lời này Nhiễm Nhan vừa nói ra, Lưu Thanh Tùng lập tức trở thành tiêu điểm của cả sảnh, nhưng hắn vẫn làm bộ như không biết, xem náo nhiệt xem đến ngon lành. Thẳng đến khi Tân bộ đầu đi đến trước mặt hắn nói: "Ngươi là ngỗ tác?" Lưu Thanh Tùng nhìn trái lại nhìn phải, Tân bộ đầu không kiên nhẫn quát: "Nhìn cái gì mà nhìn! Nói chính là ngươi!"

Lưu Thanh Tùng bị chấn đến đầu kêu ơng ơng, sau một lúc lâu cũng không phản ứng lại, Tân bộ đầu liền túm cổ áo hắn kéo tới bên cạnh thi thể, tức giận nói: "Nghiêm thi."

"Ngươi rống cái gì? Tại hạ là y sinh, tâm tình tốt mới miễn cưỡng giúp Hình Bộ nghiệm thi thể một chút, tại hạ có quan nhân hộ tịch, ngươi khách khí một chút cho ta." Lưu Thanh Tùng đập rót tay Tân bộ đầu.

Tân bộ đầu có chút ngạc nhiên, vốn dĩ nghe thấy có người kêu Lưu Thanh Tùng là ngỗ tác, liền cho rằng hắn hơn phân nửa là tiện tịch, cho nên căn bản không có nửa điểm ý tứ tôn trọng, lại không ngờ người ta là quan tịch.

"Ta có mắt không thấy Thái Sơn...nhưng bây giờ...thi thể này..." sắc mặt Tân bộ đầu có chút đỏ lên.

Ngẫm lại đường đường một cái bộ đầu lại rót hết mặt mũi ở chỗ đông người, đặc biệt còn có thuộc hạ của hắn, lại thêm một chuyện mất mặt a. Đời sau rất nhiều câu chuyện đem bộ khoái Đường triều đắp nặn đến bát diện uy phong, Đường triều không có bộ khoái, chỉ có nha sai, mà mặc kệ là loại nào, khác với tướng tượng của mọi người chính là ở cổ đại những nghề đó đều thuộc về tiện nghiệp, nha sai hoặc nha dịch không chỉ chính mình không thể tham gia khoa cử, cả con cháu cũng phải thoát ly cái nghè này ba đời thì sau đó mới có thể tham gia khoa cử.

Cho nên thân phận của Tân bộ đầu so với Lưu Thanh Tùng muôn kém hơn mấy cấp, mặt mũi dù quan trọng cũng phải cúi đầu.

Lưu Thanh Tùng vênh váo tự đắc mà chỉnh chỉnh vạt áo, buông cái rương, dùng chân đá đá thi thể, "Thi thể cũng đã cứng thành như vậy, ít nhất đã chêt hơn hai canh giờ, hơn nữa ngươi nhìn cái cầu thang này, mặt bị gãy chỉnh tè như thế, rõ ràng là có người trăm phương ngàn kế mà cưa đứt, việc này nếu không có thời gian nhất định làm không xong, các ngươi tra thử những người đã ở trong quán hơn 2 canh giờ đi."

Bộ dáng ngạo mạn của Lưu Thanh Tùng, làm tất cả mọi người đều muốn tặng vài quyền lên mặt hắn, nhưng nể mặt hắn là quan tịch, nếu đánh thật

chỉ sợ ăn không hết gói đem đi.

"Cái khác..." Tân bộ đầu cũng làm nha sai rất nhiều năm, không nghiêm thi qua, nhưng lại xem qua không ít lần ngỗ tác nghiêm thi, bởi vậy cũng minh bạch người sau khi chết nửa canh giờ mới bắt đầu dần dần cứng đờ.

Lưu Thanh Tùng là đang trù hán ra và thêm vài người nữa mà thôi, nơi này là khách điểm, chỉ có vài vị khách nhân là mới đến, những người còn lại đều là khách trọ.

"Người này là bị đông lạnh mà chết." thanh âm trầm lanh của Nhiễm Nhan vang lên.

Lưu Thanh Tùng nhìn thần sắc lạnh băng của Nhiễm Nhan, không khỏi run lập cập, xem ra hán cố ý trừ mình ra, đã chọc giận vị tổ tông này, nghĩ đến nếu Nhiễm Nhan thật sự thành phu nhân của Tiêu Tụng...tim Lưu Thanh Tùng tức khắc lạnh lẽo, những ngày sau này của hán là nước sôi lửa bùng a. "Đông chết?" Tân bộ đầu thấy Nhiễm Nhan ăn mặc không tầm thường, nên cũng không dám cười nhạo, nhưng trong lòng hán thực sự không cho là đúng. Người này chảy nhiều máu như vậy, sao có thể là bị đông chết, hơn nữa lúc này mới tháng Tám, có thể đông chết người sao?

Nhiễm Nhan bước ra phía trước, tóm lấy tay áo của Lưu Thanh Tùng, cung rắn kéo hán tới gần thi thể.

Lúc những người ở đây còn chưa kịp phản ứng, Nhiễm Nhan đột nhiên dùng phần tay áo rộng của hán lau qua cái ót của thi thể, "Nhìn thấy không? Máu này căn bản chính là sau đó mới đổ lên."

"Thi thể bị đông chết thì có tình trạng cong người lại, làn da tái nhợt, làn da lộ ra trên tứ chi lỗ chân lông bị co rút lại, xuất hiện hiện tượng nổi da gà, nơi riêng tư của thân thể thu nhỏ lại. Người lúc bị rét lạnh, thân thể sẽ tự động tiến hành điều hòa độ ấm, những ai trải qua rét lạnh đều biết, có lúc thân thể bị lạnh đến mức chết lặng không còn cảm giác." Nhiễm Nhan nhìn chung quanh một vòng, thấy có người không ngừng gật đầu, cũng có người phụ họa, lại tiếp tục nói: "Một khi thân thể không thể tự điều tiết độ ấm được nữa mà vẫn luôn ở trạng thái nhiệt lượng bị xói mòn, sẽ gây ra ảo giác là người đang nóng lên, có khi nóng đến mức tự thoát y phục." Hiện tượng này, trong pháp y học gọi là "Phản thoát y".

Nhiễm Nhan cúi người dùng tay áo Lưu Thanh Tùng bao lại tay, kiểm tra thi thể một chút, "Mới vừa rồi sắc mặt héo vàng, bị thiếu hơi nóng thì hai má sẽ hồng, miệng và nước miếng, nước miếng này không dính, đây là dấu hiệu chết vì đông lạnh. Nhiệt độ thi thể...khá thấp, bình thường nhiệt độ thi thể nếu muốn hạ xuống cho bằng với nhiệt độ của môi trường xung quanh thì

cần thời gian khoảng một ngày một đêm, Tần bộ đâu nếu không ngại thì lại đây sờ thử xem, nhiệt độ của thi thể này thấp hơn nhiệt độ không khí hiện tại, nếu là đã chết hơn một ngày đêm, thi thể sẽ thối rữa nghiêm trọng hơn nhiều so với lúc này. Mà nếu thi thể đã bị đông cứng, thì sẽ ngưng hư thối, làm ảnh hưởng đến phán đoán của ngỗ tác về thời gian tử vong. Có điều muốn đông chết một người, hơn nữa thi thể này cũng đã rã đông, có thể có kế hoạch tẩm mỉ chặt chẽ như vậy, ít nhất cũng cần đến thời gian một đêm, Lưu ý sinh, ngài nói xem có đúng không?"

Chương 154: Sắc phù dung

Câu cuối cùng của Nhiễm Nhan, ngữ khí thong thả mà âm trầm, Lưu Thanh Tùng cười gượng nói: "Đúng vậy! Đúng vậy!"

Tần bộ đầu trầm ngâm một chút, hỏi: "Vết thương sau đầu của hắn, là sau khi chết bị đánh mà thành?"

"Có tóc che phủ, tạm thời không thể phán đoán. Nhưng trên người hắn đã xuất hiện thi đốm, chứng tỏ máu đã lăng đọng lại, nói cách khác mặc dù còn có thể chảy máu, máu chảy ra cũng khẳng định không thể có màu đỏ tươi, lại còn có số lượng nhiều như vậy," Nhiễm Nhan đúng sự thật đáp.

Có người nghi vấn nói: "Chỉ là mấy ngày này trời cũng không đến mức lạnh chết người a!"

Lưu Thanh Tùng vì để Nhiễm Nhan tiết bớt hỏa khí, vội vàng giành trả lời: "Nhà giàu có không phải có hầm băng sao? Có mấy tảng lâu khách điếm cũng có hầm băng, ai nói nhất định phải là trời lạnh mới có thể làm người bị đông lạnh đến chết?"

"Người tới" Tần bộ đầu hét lớn một tiếng.

Có một nha sai bước nhanh tới, chắp tay nói: "Có"

"Đem mấy... ách... kết quả nghiệm thi bọn họ vừa nói đi tìm giấy bút ghi xuống." Tần bộ đầu phân phó.

Nha dịch kia hơi khó xử một chút, chồm sát vào hắn hạ giọng nói: "Đầu nhe, bọn chúng ta đều không biết được mấy chữ a."

"Để tại hạ tới làm đi." Trong đám người có một lang quân trẻ tuổi có bộ dáng sỹ tử bước ra trước vài bước nói.

Tần bộ đầu đánh giá hắn một cái, chắp tay nói: "Làm phiền."

Chưởng quầy lập tức phân phó người chuẩn bị giấy bút, lang quân trẻ tuổi này quỳ ngay trước kệ múa bút thành văn, đem những gì mình vừa nghe được viết xuống không sót một chữ.

"Vị nương tử này, người chết sắc mặt ửng đỏ, chẳng lẽ không phải say rượu sao?" Tần bộ đầu vẫn có chút nghi hoặc, người bình thường sau khi chết không phải đều có sắc mặt xanh trắng đáng sợ sao? Còn có thể phiếm hồng?

Mọi người đều nghe Nhiễm Nhan giảng giải chuyện nghiệm thi nghe đến ngon lành, nhất thời cũng đều quên mất nàng chỉ là một nương tử trẻ tuổi,

nên cũng sôi nổi phụ họa theo hỏi.

"Sao có thể là say rượu được? Thứ nhất, trên người hắn căn bản không có mùi rượu, thứ hai, mặt người này không phải đỏ ửng, mà là thi đốm trên thi thể bị đông chết." Nhiễm Nhan cũng không thèm để ý vẻ kinh ngạc trên mặt mọi người, tiếp tục nói: "Loại thi đốm này gọi là sắc phù dung."

Lang quân trẻ tuổi đang ghi chú quá trình nghiệm thi, không khỏi ngưng bút, khó hiểu nói: "Sắc phù dung? Tình trạng đáng sợ như thế, vì sao lại có cái tên lịch sự tao nhã tú lệ như vậy?"

Nhiễm Nhan không nhanh không chậm giải thích: "Màu sắc của túy phù dung không cố định, buổi sáng sớm khi hoa nở có màu trắng tinh, sau đó dần dần chuyển thành hồng phấn, sau giờ ngọ hoặc lúc chạng vạng héo tàn lại thành đỏ thẫm, bởi vậy nên mới được gọi là 'tam túy phù dung'. Người bị đông chết lúc bắt đầu, sắc mặt héo vàng, đợi đến lúc hấp thu nhiệt độ, hai má hồng lên, mặt như phù dung, cái này cùng tam túy phù dung không phải giống nhau sao?"

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là còn có tên gọi.

Lưu Thanh Tùng lắng nghe thập phần nghiêm túc, hắn trước kia là trung y, chỉ biết một chút pháp y học thường thức, sau này mới ở Đại Đường học nghiệm thi, bởi vì hắn hiểu được kết cấu giải phẫu cơ thể người, cho nên kỹ thuật nghiệm thi của hắn ở Đại Đường cũng coi như số một, nhưng là kém xa so với Nhiễm Nhan một pháp y kinh nghiệm đã giải phẫu qua cả ngàn thi thể.

Học nghiệm thi, cũng là bị Tiêu Tụng bức bách, Lưu Thanh Tùng đối với công việc nghiệm thi gì đó cũng không cảm thấy quá hứng thú, thậm chí có chút chán ghét, nhưng hiện tại nghe thấy Nhiễm Nhan giảng giải những cái này, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình có chút hứng thú.

Nội đường lặng im thật lâu, trong chốc lát liền có người bắt đầu nhỏ giọng nghị luận. Dù sao cổ nhân cũng sợ quỷ thần, đối đãi người chết là kính nể, đối với người có hiểu biết về thi thể, kính nể thì kính nể, nhưng cũng không thể nào thích.

Tần bộ đầu cũng có chút phản ứng, "Nương tử là..."

"Ta cũng là một y sinh, chẳng qua là nhìn người bệnh, người chết nhiều, đối với con người tự nhiên có hiểu biết." Nhiễm Nhan cảm thấy chiêu dùng Lưu Thanh Tùng kia rất tốt, liền áp dụng luôn tại chỗ, thuận tiện bỏ đá xuống giếng, để báo thù chuyện Lưu Thanh Tùng bất nhân, "Lưu y sinh là không nhìn ra, hay là cố ý làm bộ?"

Mặc kệ là loại nào, cũng đủ mọi người khinh bỉ.

Lưu Thanh Tùng lập tức giở trò ôm đùi, cười tủm tỉm nói: "Đương nhiên là không nhìn ra, băng không sao có thể nhọc sư phụ ngài ra tay."

Nhiễm Nhan cảm thấy mình đã đánh giá thấp da mặt của Lưu Thanh Tùng, đây sao gọi là da mặt a! Có thể trực tiếp cạnh tranh với tường thành.

Lưu Thanh Tùng nói chuyện mơ hồ như vậy, mọi người hồn phân nửa chỉ kinh ngạc cảm thán Nhiễm Nhan tuổi còn trẻ, mà y thuật đã cao siêu cùng tri thức uyên bác.

Nhiễm Bình Dụ lại có chút ngơ ngẩn mà nhìn Nhiễm Nhan, tấu phu nhân xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị trong trí nhớ kia, cũng mang khí độ phi phàm như vậy, vô luận là gấp chuyện lớn cỡ nào, nàng vĩnh viễn đều nhàn nhã đoan trang, hiện tại Nhiễm Nhan tuy rằng trong ánh mắt còn thiếu vài phần linh động, nhưng phần khí phái này quả nhiên là cực kỳ giống mẫu thân nàng.

"Thật không hổ là huyết mạch Trịnh thị a." Nhiễm Bình Dụ lẩm bẩm nói.

Nhiễm Bình Dụ và Nhiễm Văn là huynh đệ cùng cha, thân phận so với Nhiễm Văn thấp hơn không chỉ một hai bậc. Nhưng thành thật mà nói, từ nhỏ đến lớn, Nhiễm Bình Dụ thật đúng là không coi vị huynh trưởng này ra gì. Chưa nói đến cách xử sự hay đức hạnh, chỉ là khí chất và ánh mắt nhìn người của hắn kia, đều làm người khác không dám khen tặng.

Nhiễm Vận cũng quên mất sợ hãi ban đầu, ánh mắt nhìn Nhiễm Nhan lại có chút bất đồng, nàng trầm triều lần không nghĩ tới, Nhiễm Thập Thất làm nàng luôn cảm thấy yếu đuối, đáng khinh nhất trước kia, cư nhiên hôm nay cứu nàng khỏi nguy nan. Lại nhớ đến mấy ngày trước Nhiễm Nhan đem mấy khối ngọc thạch kia sáng khoái mà giao cho nàng, Nhiễm Vận trong lòng đã bắt đầu thích Thập Thất tỷ này.

Tần bộ đầu làm chủ cho phép những khách nhân vào khách điếm trong vòng 2 canh giờ rời đi, những người còn lại thì chờ trong phòng mình. Hắn lệnh người đem kết quả nghiêm thi của Nhiễm Nhan đưa đến phủ nha, để huyện úy xem qua xong thì quyết định, còn mình thì dẫn sai nha đi từng phòng mà sưu tầm lời chứng, vật chứng.

"A Nhan thật là làm cho Tam thúc phải lau mắt mà nhìn." Nhiễm Bình Dụ thở dài.

Nhiễm Nhan nhìn ra hắn tuy than thở, trong mắt lại chỉ có vui mừng và vui mừng, nên cũng không nói gì.

Nhiễm Bình Dụ vuốt râu nói: "A Nhan tài sắc như thế, rất xứng đôi Thôi thị Lục phòng."

"Tam thúc nói đùa." Nhiễm Nhan không xem thường bản thân mình, nhưng cũng chưa bao giờ tự đề mình quá cao. Về hôn nhân, chỉ có hợp hay không hợp, không có chuyện xứng hay không xứng.

Mọi người nói chuyện một lát xong, Lưu Thanh Tùng còn da mặt dày mà muốn bái sư học nghệ, cuối cùng Nhiễm Nhan bất đắc dĩ, đành phải chấp nhận học hỏi lẫn nhau, nàng dạy hắn nghiệm thi, hắn dạy nàng trung y, Lưu Thanh Tùng mới cảm thấy mỹ mãn mà quay về phòng hắn.

Sau khi dùng xong cơm trưa, Nhiễm Nhan bắt đầu luyện tiêu.

Lúc chạng vạng, hàng hóa trên thuyền không sai biệt lắm đã được chuyển toàn bộ lên xe ngựa, Nhiễm Vân Sinh mới trở về nghỉ ngơi. Rửa mặt xong, nơi thứ nhất tới là phòng Nhiễm Nhan.

Nhiễm Vân Sinh dừng chân ở cửa lăng nghe trong chốc lát, chờ tiếng tiêu ngừng mói cửa bước vào.

"A Nhan đã thổi được cũng rất không tồi." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan buông tiêu, cười nhẹ nói: "Thật ra có thể tấu thành bài."

Chỉ là tư thế còn chưa đủ tự nhiên, Nhiễm Nhan cảm thấy cần phải tìm chút chuyện làm cho mớ thần kinh từ trước tới nay vẫn luôn căng cứng thả lỏng một chút mới được.

"Đây là..." Nhiễm Vân Sinh thấy quyển sách nhỏ viết khúc phổ trên bàn, mỗi một chỗ chuyển âm, lên xuống đều được đánh dấu rất rõ ràng, chữ viết hữu lực hồn hậu, khít như muốn xuyên qua giấy, hiển nhiên là bút tích của nam nhân.

"Là Tiêu lang quân cho ta." Nhiễm Nhan một chút cũng không giấu diếm.

Nhiễm Vân Sinh ngân ra một chút, khúc phổ kia rõ ràng là dụng tâm viết ra, bút tích vẫn còn mới, "Ngươi cùng Tiêu lang quân còn lén lui tới?"

Động tác Nhiễm Nhan rót nước cho hắn hơi khụng lại, "Hành vi của chúng ta quang minh lỗi lạc, sao lại nói là lén?"

Chương 155: Khất cái

Nhiễm Vân Sinh cũng không hỏi nhiều, chỉ nói một câu, "A Nhan vui vẻ là được."

Chính hắn cũng chờ đợi sẽ có một ngày có thể cưới được một nữ tử tâm ý tương thông, nên sao có thể cưỡng cầu Nhiễm Nhan nhất định phải gả cho Tang Thần?

"Thập ca!" trong lòng Nhiễm Nhan ám áp, những lời này của Nhiễm Vân Sinh nghe thì đơn giản, chỉ là ở Đại Đường, cũng sợ chỉ có hắn mới có thể sủng nịch dung túng nàng như thế.

"Nha đầu ngốc." Nhiễm Vân Sinh nhẹ nhàng xoa đầu Nhiễm Nhan, mềm giọng nói: "Nghỉ ngơi sớm một chút đi, trưa ngày mai xuất phát."

"Không phải còn chưa phá xong án sao?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nhiễm Vân Sinh cười nói: "Người chết vốn là một nha sai, thân phận không cao, nghĩ chắc cũng dễ châm chước."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, đứng dậy đưa Nhiễm Vân Sinh ra ngoài.

Năm Trinh Quán dưới sự cai trị của Thái Tông, quan trường tuy tương đối rõ ràng, nhưng làm gì có triều đại nào mà thiếu những quan viên muôn ăn tiền. Hàng hóa của Nhiễm Bình Dụ cần nhanh chóng đưa về Trường An, không thể chậm trễ, Nhiễm Nhan cũng không phải người không rành chuyện đối nhân xử thế.

Huống chi, Nhiễm Nhan cho rằng, vụ án hôm nay, hung thủ mặc dù không phải người địa phương cũng nhất định đã ở bản địa một đoạn thời gian rất dài. Bởi vì tình hình thi thể đã nói rõ toàn bộ, thứ nhất, nhiệt độ thi thể quá thấp, có vài chỗ tuyết còn chưa hoàn toàn tan hết, thời gian thi thể được dời khỏi chỗ đông lạnh có khả năng vượt qua ba canh giờ. Thứ hai, thi thể ngay từ đâu sắc mặt đã héo vàng, sau khi ở chỗ đám người tụ tập trong túu lâu một khoảng thời gian mới chậm rãi xuất hiện sắc phù dung, điều này chứng tỏ hung thủ trước đó vẫn chưa tiến hành sưởi nóng thi thể, tăng mạnh nhiệt độ để rã đông, hơn nữa, thời gian thi thể bị dời đến dưới thang lầu không lâu, nếu không đã sớm xuất hiện sắc phù dung. Thứ ba, hung thủ tạo ra một vũng máu lớn, Nhiễm Nhan cảm thấy có khả năng không phải là để giả thành trạng thái bị đập chết, mà chủ yếu là muốn che giấu dấu vết nước đá bị tan ra hoặc sương trắng trên thi thể.

Có thể trước đó đem cầu thang cưa đứt, lại nhầm chuẩn thời gian đem thi thể dời đến bên dưới cầu thang, còn có thể tìm được lượng lớn máu tươi của động vật, nếu nói là chuyện do khách trọ trong quán làm, Nhiễm Nhan thấy rất khó tin tưởng.

Mà một cái thị trấn nhỏ như vậy, chắc cũng không có nhiều hầm băng lăm. Nhiễm Nhan cảm thấy, hung thủ vì che dấu mà ngược lại để lộ rất nhiều sơ hở, từ góc độ tâm lý học tội phạm xem xét, đây là loại tâm lý ngụy trang, sau khi giết người, mới cố gắng bố trí hiện trường giả.

Có lẽ là nửa tháng này quá mệt mỏi, Nhiễm Nhan nghĩ một lúc, bất giác mà ngủ thiếp đi.

Ánh trăng sáng vằng vặc ngoài cửa sổ dần dần bị mây đen che đi, thị trấn bắt đầu chìm trong bóng tối, đường phố trong trán có tròng mây cây táo, gió đêm thổi qua, cuốn lên đám lá rụng đầy đất, rồi bay rào rạt trên đường phố lát đá phiến, tiếng sói tru văng văng nơi xa, làm đêm tối âm u tăng thêm vẻ đáng sợ.

Cách bến tàu không xa trong một con hẻm tối, một tên khát cái quần áo tả tơi quần trên người tám áo bông cũ nát, không ngừng thò đầu ra nhìn xung quanh, phảng phất như đang chờ ai đó, gương mặt khô gầy bị đầu tóc bù xù che đi một nửa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy vết thương đáng sợ ở mắt trái của hắn, hốc mắt trống trơn, tối om, so với bóng đêm còn làm cho người ta thấy sợ hãi hơn.

Khoảng sau hai khắc, một nam nhân trung niên mặt trăng mặc cảm y vội vàng đi tới, vừa thấy tên khát cái, lập tức đẩy hắn vào trong ngõ nhỏ, vào đến bên trong mới hạ giọng nói: "Trong cửa hàng của ta đã xảy ra chuyện, quan phủ canh giữ kín mít, ngươi lúc này còn kêu ta ra đây làm cái gì?"

Khát cái kia nhêch miệng cười, đôi môi hơi mỏng cong thành một độ cung xinh đẹp, lộ ra hàm răng trắng bóc, trong bóng tối nhìn có chút âm trầm, thêm khuôn mặt đáng sợ của hắn, thì nhìn càng giống lè quỷ, có điều thanh âm lại nho nhã ngoài dự đoán, "Ta bây giờ không gọi ngươi ra, sợ về sau không còn cơ hội, Trạch Tam, đừng cho là ta không biết Trương Huyễn là do ngươi giết."

Sắc mặt Trạch Tam lạnh lùng, "Ngươi nói bậy bạ gì đó, ta sao có thể giết người trong chính quán của mình, đừng có nói chuyện không đâu nữa, có chuyện gì thì mau nói đi."

"Một trăm quán." Khát cái dựng thẳng một ngón tay lên, thấy sắc mặt Trạch Tam đột nhiên thay đổi, nói tiếp: "Ta mặc kệ các ngươi dở trò đen ăn đen, năm đó ta bị bức móc một mắt để thề độc, thành người không ra người quý không ra quý, cả khoa cử cũng không thể tham gia, hiện giờ thành một tên phế nhân, các ngươi mấy năm nay trải qua cũng coi như không tồi, nhưng

ngươi giết Trương Huyễn, ta sau này sẽ bị hụt một phần tiền, ngươi không phải là nên thay thế hắn tiếp viện cho ta sao?"

Trạch Tam bỗng giơ tay bóp chặt cổ tên khất cái, âm ngoan nói: "Lưu Thập Tam, lòng người không đủ rắn nuốt voi, ngươi nếu không biết cái gì là một vừa hai phải, ta đành phải tự mình nói cho ngươi biết."

Tay Trạch Tam vừa mới dùng sức, lại cảm thấy đau ở dưới bụng, cúi đầu xuống liền nhìn thấy một thanh đoản kiếm phiếm hàn quang chôn vào bụng hắn.

Trên khuôn mặt vì bị thiêu Oxy mà đỏ lên của tên khất cái nở ra một nụ cười, gian nan nói: "Còn không buông tay, để xem là ngươi chết trước hay là ta chết trước?"

Sức lực trên tay Trạch Tam khẽ buông lỏng, chợt nhớ ra Lưu Thập Tam còn trông cậy vào tiền của hắn, chắc là sẽ không hạ sát thủ, lúc này mới thu tay lại.

"Khụ khụ..." Lưu Thập Tam dựa vào tường ho hai cái, vẫn cười nói: "Ngươi cho rằng ta vẫn còn là tên thư sinh Châu học tay trói gà không chặt của mười mấy năm trước kia sao? Đám các ngươi toàn là kẻ điên, ta sao có thể không nghĩ ra cách tự bảo vệ mình? Nếu không muốn cứ như vậy, thì ngoan ngoãn mà đem 100 quán giao ra đây, ta từ đây về sau sẽ không quay lại Đông Đô, nếu không, dù phải đồng quy vu tận, ta cũng phải kiêm mấy cái đệm lung."

Khụng lại một lúc, Trạch Tam hỏi: "Thật sao?"

"Lưu Ván ta là đọc sách thánh hiền mà lớn lên, đương nhiên sẽ không vọng ngôn." Con mắt còn lại của Lưu Thập Tam bị sự tối tăm của con bên kia làm nỗi bật lên, có vẻ sáng dị thường, quý dị mà kiên định.

"Được." Trạch Tam lập tức đáp ứng, còn hung hăng nói: "Nếu ngươi nuốt lời, ngươi cũng nói rồi đó, chúng ta đều là những kẻ điên."

Trạch Tam biết hắn chỉ cần một trăm quán, bởi vì hắn khẳng định sẽ còn đòi thêm từ bốn người khác, tổng cộng cũng thành 500 quán, là một số tiền không nhỏ.

Lưu Thập Tam cũng minh bạch đạo lý "Chó gấp sẽ nhảy tường", số tiền hắn đòi này, không nhiều cũng không ít, đúng là Trạch Tam dư sức lo được.

"Ta bây giờ không cầm nhiều tiền như vậy, chặng vạng ngày mai ta đem tiền đặt ở chỗ cũ, chính ngươi tự đi lấy." Trạch Tam cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Lưu Thập Tam hơi mỉm cười, "Một lời đã định."

Hiệp nghị đã thành, Trạch Tam hờn lạnh một tiếng, phất tay áo rời khỏi hẻm tối.

Gió đêm gào thét càng dữ dội hơn, chỉ chốc lát sau trên không trung bắt đầu có mưa đá, thưa thớt mà nện trên nóc nhà, phát ra thanh âm nhẹ nhàng, không lâu sau liền dần dần hòa tan.

Rạng sáng ngày hôm sau, mưa đá chuyển thành mưa thường, toàn bộ từ trấn nhỏ đến bến tàu, đường phố nhà ở đều bị bao trong sương mù, mưa dần dần lớn hơn, sương mù cũng càng thêm dày đặc, lại rất giống mưa bụi ở Giang Nam.

Trời mới tờ mờ sáng, một tiếng kêu sợ hãi bén nhọn đột nhiên cắt đứt giấc mộng của mọi người.

Ước chừng qua thời gian non nửa chén trà nhỏ, có người lục tục mở cửa viện, bung dù giấy dầu mà hoảng hốt chạy ra.

Nhiễm Nhan quần chăn run lẩy bẩy, phuong bắc ở cổ đại lạnh hơn ngàn năm sau đến mấy lần, thân thể đơn bạc này của nàng nếu không luyện tập theo phuong pháp hít thở Tô Phục đưa cho, chỉ sợ còn chưa đến Trường An đã bị đông chết.

"Bên ngoài có chuyện gì vậy?" Nhiễm Nhan nghe thấy có tiếng bước chân, liền hỏi.

Vân Lục mang theo một thân hơi nước đi vào, vốn tay chân nhẹ nhàng, nghe thấy Nhiễm Nhan đã tỉnh, lập tức thả lỏng lên tiếng, "Nương tử, cái trán Tụ Thủy này thật sự tà hồ, hôm qua vừa mới chết một người, hôm nay không ngờ lại chết thêm một người, nô tỳ mới vừa nghe Thập Lang nói mưa to khó đi, chúng ta chỉ sợ còn phải đợi mưa tạnh mới có thể đi."

Còn chưa kịp chờ Nhiễm Nhan hỏi cái gì, liền tiếp tục lầm bẩm: "Đây còn muộn mưa tới khi nào nữa, nếu mưa nửa tháng chẳng lẽ chúng ta phải ở lại chỗ này nửa tháng?"

Nhiễm Nhan bật cười nói: "Mưa ở phuong bắc không giống như phía nam, sao có thể kéo dài nửa tháng? Nhiều nhất là ba ngày thôi. Người chết kia, ngươi có đi nhìn thử không?"

"Nô tỳ không đi, chỉ là nghe người ta nói." Vân Lục vén màn lên tiến vào, Nhiễm Nhan ở trong chăn trở mình, liếc mắt qua liền nhìn thấy Vân Lục bọc như một cái bánh chưng, bước gian nan mà đi vào, miệng thở ra sương mù, không ngừng xoa xoa mấy ngón tay hồng lên vì lạnh.

"Phuong bắc này cũng thật là lạnh, chỗ nào cũng khô queo." Vân Lục mang hai mắt sũng nước quỳ ngồi trước giường Nhiễm Nhan, đem mặt đưa qua, "Ngài xem, mặt nô tỳ đều bị lột mây lớp da."

Nhiễm Nhan nói: "Lúc trước còn ở Ánh Mai am không phải ta có chế cao mõ trấn sao? Người bôi nó lên, uống nước ấm nhiều một chút."

"Nô tỳ không muốn uống nước." Vân Lục lập tức cự tuyệt kiến nghị.

Nhiễm Nhan nhìn biểu tình khó xử của nàng, liền đoán được, khẳng định là cảm thấy cởi quần quá lạnh, không khỏi bật cười.

Vân Lục quay mặt đi, "Nhìn nương tử vui vẻ như vậy, nô tỳ coi như kể chuyện cười cũng được."

"Thập Thất Nương có chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy?" Thanh âm một nữ tử trẻ tuổi ngoài cửa truyền vào.

Vân Lục ra ngoài nhìn, mới thấy là Nhĩ Đông thị tỳ bên người của Nhiễm Vân Sinh, cúi người nói: "Nhĩ Đông tỷ tỷ."

"Mau mau đứng lên, ta không thể nhận lễ của ngươi." Nhĩ Đông vội vàng duỗi tay đỡ nhẹ Vân Lục, thuận tay đem hai cái tay nải đang đeo ở khuỷu tay giao cho nàng, "Đây là áo bông cho Thập Thất Nương và các ngươi, đêm qua mưa, trời đột nhiên trở lạnh, nghĩ đến các ngươi vừa đến phương bắc có lẽ là chưa thích ứng, ta cùng Thiển Tuyết mới suốt đêm may gấp một bộ, đồ cho ngươi và Ca Lam thì là y phục của ta và Thiển Tuyết, muội đừng ghét bỏ."

"Tỷ tỷ cẩn thận như thế, sao có thể ghét bỏ được." Vân Lục cười nói.

Nhiễm Nhan ở trong phòng nghe bên ngoài nói chuyện, lên tiếng: "Nhĩ Đông tới à? Vào đi."

Dọc đường đi lần này, Nhiễm Nhan không ít lần được Nhĩ Đông và Thiển Tuyết chiếu cố, hai người từ nhỏ đã đi theo Nhiễm Vân Sinh, tính tình đều rất tốt, hiền thực đoan trang, không kém so với nương tử bình thường.

Vân Lục vén mành lên thỉnh Nhĩ Đông tiến vào, Nhĩ Đông khom người hành lễ, "Gặp qua Thập Thất Nương."

"Cũng đừng xa lạ như vậy, ngồi đi." Nhiễm Nhan ngồi dậy nửa dựa vào mép giường.

Vân Lục đem tay nải cất đi, cười nói: "Đúng vậy, Nhĩ Đông tỷ tỷ đừng thấy nương tử nhà ta ngày thường không yêu cười, trên thực tế là người mặt lạnh tâm nóng, nhất là không câu nệ mấy tiểu tiết gì đó đâu."

Nhiễm Nhan cũng không tiếp lời, ngược lại chỉ hỏi Nhĩ Đông: "Có biết sáng nay phát sinh chuyện gì không?"

Nhĩ Đông thở dài nói: "Cũng không có đại sự gì, chỉ là một tên khát cái chết ở đầu hẻm, nghe nói người nọ trước kia từng là học sinh của Châu học, tư chất xuất chúng, nhưng vì dung mạo bị hủy, vẻ ngoài trở nên đáng sợ mà không có ai tiến cử, sau đó nhân sinh thất bại, mới ra ngoài ăn xin. Nô tỳ cảm thấy có thể là bị lạnh quá mà chết."

"Đúng là đáng tiếc cho một nhân tài tốt đẹp." Vân Lục tiếc hận nói.

"Là ai phát hiện thi thể của hắn?" Nhiễm Nhan nhíu mày, trong lòng ẩn ẩn có một loại dự cảm, cảm thấy hai mạng người không có khả năng lẩn lướt

chết đi một cách trùng hợp như vậy.

Nhĩ Đông dừng một chút mới nói: "Nghe nói là một tú nương."

"Tú nương?" Nhiễm Nhan khó hiểu hỏi: "Ngày mưa như vậy, trời đất mờ
mịt, tú nương sao lại đi ngang qua đó?"

Chương 156: Huyện úy cực khổ

"Chuyện này thì nô tỳ cũng không biết." Nhĩ Đông cũng chỉ là mới vừa rồi lúc đi ngang qua mới hỏi thăm một chút, biết cũng hữu hạn. Thấy Nhiễm Nhan có vẻ đặc biệt hứng thú với chuyện này, liền khuyên nhủ: "Mưa này ước chừng chưa đến buổi trưa là tạnh rồi, đêm qua mưa cũng không lớn, đến sáng nay mưa một lúc rồi mà cũng chỉ hơi ướt đất, chờ trời sáng thêm một chút là có thể đi, những chuyện này a, đều không có quan hệ với chúng ta, nương tử cũng không nên lo lắng, chỉ mệt bản thân mình."

Nhiễm Nhan cũng cảm thấy Nhĩ Đông nói có lý, nhưng nàng đang rất nhảm chán, liền đổi đề tài, "Nhĩ Đông là người U Châu đi?"

"Sao nương tử biết?" Nhĩ Đông kinh ngạc hỏi lại, nàng nói chính là tiếng phổ thông a.

U Châu cũng chính là cùng một vùng với Bắc Kinh kia, tuy rằng cổ kim khác biệt, rất nhiều chất giọng cũng không giống nhau, nhưng vẫn có thể nghe ra được vài âm tiết.

"Đoán." Nhiễm Nhan cười nói.

Mắt Nhĩ Đông cong lên như trăng non, khéo môi nở ra cái lúm đồng tiền, "Thập Thất Nương thật là thần, bất quá tiếng phổ thông của nương tử nói rất tốt, một chút cũng nghe không ra giọng Giang Nam."

Tiếng phổ thông ở Đường Triều cũng không phải là tiếng phổ thông ở hiện đại, may mà nguyên chủ biết nói, nếu không Nhiễm Nhan chỉ sợ lại phải phí chút sức lực.

Nhĩ Đông sao có thể không biết Nhiễm Nhan khơi mào đề tài này là vì cái gì, nên cũng không để người khác thất vọng, "Nô tỳ cùng Thiển Tuyết đều là người U Châu, lang quân làm sinh ý ở U Châu, mua chúng ta cho Thập Lang làm nha đầu bên người. Lúc ấy ta là bị bán ở kỹ quán, tú bà của kỹ quán nói mười ba tuổi thì phải tiếp khách, ta mỗi ngày đều trôi qua trong nom nớp lo sợ, đếm từng ngày, nếu tròn mười ba tuổi mà vẫn chạy không thoát, liền dùng dây thừng treo cổ là xong, nô tỳ rất may mắn, mới bị mua vào không đến nửa năm, vừa lúc gặp lang quân được người ta thỉnh đến kỹ quán uống rượu, thấy nô tỳ hợp mắt, liền mua nô tỳ."

Lúc ấy Nhĩ Đông còn tưởng rằng mình phải làm thông phòng cho Nhiễm Bình Dụ, trong lòng tuy có chút không muốn, lại cảm thấy so với ở kỹ quán thì tốt hơn ngàn vạn lần, với lại Nhiễm Bình Dụ làm người không tồi, nên cũng ôm lòng cảm kích mà thành thành thật đi theo tới Trường An,

nhưng không nghĩ tới, Nhiễm Bình Dụ đem nàng cùng với Thiển Tuyết cũng được mua lúc đó đưa đến trước mặt một thiếu niên có vẻ ngoài như thiên nhân.

Trong nháy mắt kia, Nhĩ Đông cảm thấy toàn bộ thế giới đều trở nên tươi đẹp, thiếu niên lang nhát tần nhát tiểu, giống như mộng ảo, làm nàng sau một khoảng thời gian rất dài vẫn cảm thấy mình như đang nằm trong cơn mơ hão huyền.

Hàn huyên một hồi lâu, Ca Lam tiến vào, dùng tay dò hỏi Nhiễm Nhan muốn dùng bữa hay không.

Không đợi Nhiễm Nhan trả lời, Nhĩ Đông liền thức thời mà cáo từ, Nhiễm Nhan cũng không giữ nàng lại.

Ca Lam cùng Văn Lục liền hầu hạ Nhiễm Nhan rời giường.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong xuôi, Nhiễm Nhan dùng đồ ăn cho cả sáng và trưa, không lâu sau, mưa quả nhiên tạnh.

Đến lúc chạng vạng, cửa khách điếm bỗng nhiên có thêm rất nhiều nha dịch, một chiếc xe ngựa một đường chạy băng băng, ngừng vội ở cửa, một lão nhân râu tóc hoa râm mặc một bộ quan phục viên lãnh màu xanh từ trên xe bước xuống, đỡ đỡ khăn đội đầu, chỉnh chỉnh quan phục, rồi sau đó bước vội vàng vào trong khách điếm.

Lão nhân dưới sự dẫn dắt của nha dịch, đi thẳng đến cửa phòng của Lưu Thanh Tùng. Đứng trước cửa chính lại quan phục lần nữa, xác nhận không có chỗ nào thất lễ, mới giơ tay gõ cửa.

"Lưu y sinh, hạ quan Tống Giác huyền úy huyền Tụ Thuỷ, đến bái phỏng." Thanh âm của lão nhân vẫn còn vô cùng rõ ràng, có vẻ rất có tinh thần.

Bên trong một lúc lâu sau vẫn không có ai lên tiếng đáp lại, Tống Giác lại giơ tay gõ cửa lần nữa, "Lưu y sinh, hạ quan..."

Còn chưa nói xong, cánh cửa rẹt một tiếng bị kéo ra, Lưu Thanh Tùng đầu bù tóc rối xuất hiện trước mặt, khuôn mặt gầy gò còn đầy vẻ ngái ngủ, trên người còn bọc chăn bông dày nặng, cực kỳ bất nhã mà ngáp một cái, từ trên xuống dưới nhìn Tống Giác vài lần, "Huyền úy? Ah, người tìm ta có chuyện gì?"

Sắc mặt Tống Giác có chút khó coi, hắn đã một đồng tuổi, nghe bộ đầu lặp lại những lời Lưu Thanh Tùng nói hôm đó, suy đoán ra thân phận của Lưu Thanh Tùng, nên te te mà tới bái phỏng, mặc dù có chút đường đột, nhưng cũng không đến mức bị lạnh nhạt như vậy.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nghe đồn hành vi của người này thập phần quái dị, đây sợ cũng không phải là chỉ nhầm vào hắn, liên nuốt xuống khẩu khí này,

nhẹ nhàng nói: "Trong huyện có một vụ án khó giải quyết, hạ quan nghe nói Lưu y sinh đúng lúc đang ở đây, hạ quan nóng lòng muốn tìm hung thủ nên mới tùy tiện đến bái phòng, thỉnh Lưu y sinh chớ trách."

"Tìm ta nghiệm thi?" Lưu Thanh Tùng lập tức tỉnh táo, mở đôi mắt vốn đã không lớn, nhiệt tình nói: "Tôi tới tôi, Lưu huyện úy, ngài xem ngài làm hết phận sự như vậy, cúc cung tận tụy đến chết mới thôi, ta nếu là không giúp ngài, chẳng phải là quá bất nhân bất nghĩa? Vừa vặn là ta mấy ngày gần đây đối với nghiệm thi đặc biệt cảm thấy hứng thú, từ từ chờ ta thay quần áo." Dứt lời, liền chạy như bay ra sau bình phong.

Tống Giác vốn dĩ cũng chỉ là tới lượn qua một cái, để cho Hình Bộ thị lang biết một huyện úy hạ huyện nho nhỏ là hắn tận chức tận trách cõi nào, không nghĩ sẽ thật sự để cho Lưu Thanh Tùng nghiệm thi. Lưu Thanh Tùng đáp ứng đến thông khoái như vậy, Tống Giác lại ngày ngắn cả người, nghe đồn vị cao thủ nghiệm thi đại danh đĩnh đinh này chỉ thích giúp đỡ các tiểu nương tử, không có thiện tâm đi chăm sóc mấy lão nhân a! Còn nữa, "gần đây đối với nghiệm thi đặc biệt cảm thấy hứng thú" là sao?

Nghẹn một lúc lâu, Tống giác chỉ run rẩy chòm râu nói: "Lưu y sinh, hạ quan họ Tống, không phải họ Lưu."

Tống Giác thầm nghĩ, không thể có chuyện ngươi giúp ta một lần, ta liền không cần tới tông mà theo họ của ngươi a.

Lưu Thanh Tùng đang vội vàng thay quần áo ở sau bình phong, sớm đã không còn nhớ rõ chính mình mới vừa nói cái gì, đành cười gượng hai tiếng, "Ta đây tuổi lớn, chuyện hay quên này, ngài ngàn vạn lần thứ lỗi a." Lập tức, Tống Giác không chỉ có chòm râu run, hiện tại toàn thân đều run, nghĩ thầm số tuổi của ngươi có bấy nhiêu đã nói tuổi lớn, ta đây có phải nên được đem đi chôn luôn hay không? Nhục nhã! Trước giờ chưa từng phải chịu nhục nhã như vậy!

Tống Giác quắc mắt đứng dậy, vừa vặn Lưu Thanh Tùng cũng cõng cái rương lớn từ bên trong đi ra, còn không đợi hắn biểu hiện khí tiết không sợ cường quyền, ném mặt mà chạy lấy người, Lưu Thanh Tùng đã cười vui vẻ lượn qua, bắt lấy tay hắn nói: "Tống huyện úy quả nhiên là sấm rền gió cuốn, vội vã như vậy, đi đi đi, việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau mau đi nghiệm thi đi."

Duỗi tay không đánh người mặt cười, huống hồ hiện giờ ấn tượng của Lưu Thanh Tùng đối với hắn hình như không tồi, Tống Giác một bụng tức giận cũng chỉ còn nước mạnh mẽ mà đè ép xuống, cười gượng nói: "Chuyện

hình ngục đương nhiên là phải vậy, đi thôi."
Đoàn người tới hấp tấp, đi cũng hấp tấp.

Vân Lục bưng nước ấm vào nhà, nói thầm: "Vị Lưu y sinh này thật là, trước nay không bao giờ thấy chính chắn."

Ca Lam ngẩng đầu nhìn nàng một cái, Vân Lục liền nói: "Mới vừa rồi hắn lôi kéo một vị trưởng giả áo xanh chạy một đường ra khỏi khách điếm, cái rương lớn kia lắc tới lắc lui phía sau, cũng không sợ lỡ mà đụng trúng lão nhân gia kia thì lại có chuyện."

"Áo xanh?" Nhiễm Nhan buông quyển sách trên tay, ngẩng đầu dò hỏi.

"Là quan phục." Vân Lục đáp.

Cùng là quan huyện, phẩm cấp lại bất đồng, huyện ở Đường triều được chia làm thượng huyện, trung huyện, và hạ huyện.

Cái Tụ Thủy huyện này nhiều nhất chỉ có thể được tính là hạ huyện, quan phục màu xanh lá có thể là quan viên bát cửu phẩm, một cái huyện thì cần có một Huyện lệnh, dưới huyện lệnh còn có Huyện thừa, Huyện úy và Chủ bộ. Chức Huyện úy tương đương với Cục trưởng Cục Công An, cũng là bát cửu phẩm, Nhiễm Nhan đoán, trưởng giả tới tìm Lưu Thanh Tùng hơn phân nửa là huyện úy.

Chương 157: Nhị thố trở về

Nhiễm Nhan hẽ gấp phải vụ án là sẽ tìm hiểu, nhưng nay đã khác xưa, những vụ án này căn bản không tới phiên nàng khoa tay múa chân, nàng cũng chỉ có thể nghĩ thoáng, làm mấy chuyện tống cổ thời gian.

Sau khi dùng qua cơm tối, Nhiễm Nhan vừa mới lấy tiêu ra, chuẩn bị luyện tập thêm vài lần, lại nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập.

"Nhiễm Nhan! Nhiễm Nhan!" Thanh âm như gọi hồn của Lưu Thanh Tùng từ bên ngoài truyền vào.

Vân Lục cau mày, kéo cửa ra cái rẹt, "Lưu y sinh, khuê danh của nương tử gia không thể tùy tiện gọi"

Thời Đường xưng hô với nữ tử bình thường là dùng họ rồi đến thứ tự trong nhà, như Nhiễm Nhan thì là Nhiễm Thập Thất Nương, thân mật hơn một chút thì gọi Thập Thất Nương, hoặc nương tử, chỉ có chí thân mới có thể gọi thẳng khuê danh.

Lưu Thanh Tùng gọi như thế, lập tức liền bị Vân Lục gán cho hai chữ "tuỳ tiện", đối với nương tử mà tùy tiện, đó chính là không tôn trọng, cũng giống như đùa giỡn nương tử nhà lành.

"Chuyện này lúc sau chúng ta tìm một chỗ rồi chậm rãi nói, ta trước tiên muốn cùng nương tử nhà các ngươi nói vài chuyện quan trọng đã." Lưu Thanh Tùng nói xong định đẩy Vân Lục ra.

Vân Lục đâu phải người ăn chay, đột nhiên một tay đem hắn đẩy ra khỏi cửa, phanh một cái mà sập cửa lại, "Đừng tưởng rằng ngươi là y sinh của Tiêu gia thì ta sợ ngươi, ăn bao nhiêu gan báu, dám khinh bạc nương tử nhà chúng ta."

Lưu Thanh Tùng bị đẩy ra ngoài cửa, sững sốt một lúc lâu sau mới có phản ứng, hắn không ngờ một tiểu nha đầu cư nhiên lại có sức lực lớn như vậy, càng không suy nghĩ cẩn thận xem mình khinh bạc nương tử các nàng chỗ nào.

Vân Lục hừ một tiếng, vẫn quay vào trong thông báo cho Nhiễm Nhan, "Nương tử, Lưu y sinh muốn gặp ngài, ngài gặp hay không gặp?"

"La lối lớn tiếng như vậy, ta tất nhiên là nghe thấy, để hắn đèn gian ngoài đi." Nhiễm Nhan buông tiêu, đứng dậy bước ra ngoài.

Vân Lục nhăn nhó, tuy không tình nguyện, nhưng vẫn là giữ cửa kéo ra,

trọn mắt với Lưu Thanh Tùng: "Vào đi."

Lưu Thanh Tùng hiện tại cũng vô tâm so đo với nàng, cõng cái rương lớn lắc lư chạy chậm vào trong, nhìn thấy Nhiễm Nhan liền hưng phấn nói: "Vụ án lần này rất có ý tứ, có muốn cùng đi nghiệm thi hay không?"

Nhiễm Nhan nhìn về phía hắn, hơi hơi nhướng mày, ra hiệu cho hắn nói tiếp.

"Ta nói ngươi thân là một nữ nhân, hắn là có chút cảm xúc đi! Lạnh như băng còn chưa tính, còn nhạt nhẽo như vậy..." Lưu Thanh Tùng có chút bất mãn, lải nhải, ngược lên đối diện đôi mắt trầm lãnh tăm tối của Nhiễm Nhan, liền đem những lời còn lại nuốt trở vào, ngược lại nói: "Trước tiên nói một chút về tên khát cái chết hôm nay đi!"

Nhiễm Nhan gật đầu, Lưu Thanh Tùng liền bắt đầu nói: "Tên khát cái này tên là Lưu Văn, trong tộc đứng hàng thứ mười ba, là con vợ lẽ của Lưu thị rất có danh vọng ở huyện Tụ Thủy. Lưu Văn từ nhỏ thiên tư thông minh, mười ba tuổi đã khảo trúng tú tài, được một vị đại nho thu vào Châu học, nghe nói Lưu Văn ở Châu học thanh danh vẫn luôn rất tốt, thầy hắn tính toán chờ hắn mười sáu tuổi liền cho đi tham gia khảo thí khoa tiến sĩ, đáng tiếc tầm một tháng trước khi hắn tròn 16 tuổi, hắn cùng với mấy người bạn hẹn đi chơi ở ngoại ô, không biết chuyện gì xảy ra, bị người mòc đi một con mắt, dung mạo trở nên đáng sợ, bị Châu học loại bỏ, sau đó không lâu lại bị gia tộc Lưu thị trực xuất"

Lưu Thanh Tùng cười tủm tỉm mà nhận trà trong tay Văn Lục, ngừa đầu uống cạn.

"Bởi vì bị hủy dung, Châu học cùng gia tộc liền trực xuất hắn?" Nhiễm Nhan cảm thấy chuyện này căn bản khó trở thành lý do, Châu học và những gia tộc đó, đều coi trọng thanh danh, sao có thể trắng trợn táo bạo đi làm ra loại chuyện để cho người khác có cớ mà thọc cột sống như vậy.

"Nghe nói sau khi Lưu Văn bị hủy dung, tính cách trở nên rất bất thường, hành vi thô bạo, Châu học cho rằng tình trạng của hắn như vậy không thích hợp để tiếp tục việc học, liền cho hắn về nhà tĩnh dưỡng nửa năm, chỉ tiếc, Lưu Văn không những không bình tâm tĩnh khí, mà tính cách càng trở nên vẩn vẹo, nửa năm sau quay lại Châu học, phát sinh tranh chấp cùng với đồng học, làm trọng thương hai người, nên mới nhận lệnh cưỡng chế thôi học, về đến nhà không lâu, lại liên tục ấu đả với huynh đệ trong tộc, vì thế bị đưa đi giữ mộ tổ."

Có thể nói, tiền đồ tươi đẹp của Lưu Văn đã bị hủy sạch trong lần dạo chơi ngoại thành năm 15 tuổi đó, từ đó về sau bị cuộc đời loại trừ.

Từ thiêng chi kiêu tử rơi xuống đầm lầy không thấy mặt trời, dung mạo bị hủy hoại, rất ít ai có thể thản nhiên đối mặt, huống chi, hắn năm đó chỉ là một thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi.

"Kết quả nghiệm thi thì sao?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Là trúng độc, thạch tín." Lưu Thanh Tùng trả lời đến cực kỳ giản lược, nhưng ngay sau đó lại hiếu kỳ nói: "Thời gian tử vong không vượt qua sáu canh giờ, kỳ quái là, khuôn mặt hàn rất an tường, thậm chí giống như mang nụ cười nhàn nhạt. Có loại độc nào mà làm người sau khi chết còn cười được không? Tỷ như 'hàm tiếu bán bộ điên'* gì đó..."

*là mỉm cười đi được nửa bước là ngã sấp, 'điên' có nghĩa là ngã/đỗ, tiếu Lưu đây là đọc quá nhiều kiém hiệp

Nhiễm Nhan hơi nhíu mày, cũng không để ý tới chuyện hàn lại không tự giác mà bắt đầu phát tán tư duy, ngược lại hỏi: "Thời gian tử vong không thể thu ngắn lại sao? Đã đi thăm dò qua hiện trường tử vong chưa? Thân phận của tú nương phát hiện thi thể kia đã xác định được chưa?"

Lưu Thanh Tùng bĩu môi, "Nhiễm pháp y, ta chỉ là một lang trung, không phải quan nghiệm thi, có thể làm được tới cỡ này đã là tốt lắm rồi."

Nhiễm Nhan mím môi nhìn hàn chầm chằm, đây là cao thủ nghiệm thi của Đại Đường trong truyền thuyết?

Bị ánh mắt u lãnh của nàng nhìn đến cả người phát lạnh, Lưu Thanh Tùng xua xua tay nói: "Thật là sơ người, ta chiều hôm nay chỉ là đi nhìn thi thể, làm sơ kiểm, Tống huyện úy nói cần phải dò hỏi Lưu gia ý kiến một chút, dù sao cũng chỉ là bị trực xuất gia môn, không biết có bị trong tộc xoá tên hay không, không thể tùy tiện lộn xộn thi thể. Bất quá, ta cảm thấy hơn phân nửa là đã bị xoá tên, nếu không cũng không có khả năng mặc kệ hàn ở bên ngoài xin cơm, ném thi thể của gia tộc như vậy, nếu có thể giải phẫu, người muốn múa đao hay không?"

"Ngươi cảm thấy ta như vậy còn có thể múa đao hay sao?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Lưu Thanh Tùng nhìn thoáng qua cánh tay còn treo của Nhiễm Nhan, chưa từ bỏ ý định nói: "Không bằng ta tới giải phẫu, ngươi quan sát?"

Nhiễm Nhan có chút động tâm, Lưu Thanh Tùng thấy thế, vội tiếp tục kích động, "Ngươi chỉ cần nhìn là được, có nghi vấn gì thì trở về lại nghiên cứu tiếp, thế nào?"

"Ta sáng sớm ngày mai sẽ khởi hành rời khỏi nơi đây." Nhiễm Nhan nhìn ánh trăng bên ngoài chiếu vào, đoán ban đêm mà trăng sáng cũng có thể đi được, huống hồ đường lộ từ Lạc Dương tỏa ra bốn phía đều rất băng phẳng, có vài đoạn là đường lát đá, cũng không khó đi.

"Nhưng là hình xăm, vẻ mặt kỳ quái của tên khát cái, những chuyện này thật sự không phải dễ dàng gặp được." Lưu Thanh Tùng là phụng mệnh đến đây để một đường chăm sóc thương thế cho Nhiễm Nhan, nếu nói với Tiêu Tụng là hàn vì nghiệm thi mới bỏ mặc Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng có thể tin

không?

Căn cứ kinh nghiệm đã qua thì tuyệt đối sẽ không.

"Phải không?" loại chuyện này thật ra Nhiễm Nhan gặp khá thường xuyên, nàng chỉ đôi với những chuyện kỳ quái của cơ thể người mà cảm thấy hứng thú, còn vụ án phức tạp như thế nào, kinh tâm động phách như thế nào, nàng không để ý, bất quá đã nói là sẽ dạy Lưu Thanh Tùng nghiệm thi, nàng cũng sẽ không nuốt lời, "Trúng độc thạch tín rất thông khổ, khuôn mặt khát cái khi tử vong lại có vẻ rất an tường, thậm chí có ý cười, chính là như thế?"

"Đúng vậy." Lưu Thanh Tùng gật đầu.

"Vì sao nhất định sẽ nghĩ đến được vật? Có lẽ hắn trước khi chết đã trải qua chuyện gì đó, làm hắn quên đi thông khổ, bình yên rời đi. Nghe những gì người nói lúc trước, phương diện tinh thần của Lưu Văn đã chịu tổn thương nặng, có bị bệnh tâm thần hay không cũng còn chưa biết, có lẽ là đi uống thuốc độc tự mình hại mình? Hoặc là cảm thấy đây là một loại giải thoát? Cũng có khả năng là bị người khác dùng phương pháp nào đó giết chết xong rồi rót thuốc, nếu người cho rằng hắn là bị giết, người có tìm được chứng cứ hắn bị giết hay không?" Nhiễm Nhan nói.

Tinh thần con người rất yếu ớt, yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích, nhưng mà đôi khi lại rất cường đại, cường đại đến mức có thể làm cho người ta xem nhẹ hết thấy những khổ sở của thể xác.

Lưu Thanh Tùng cẩn thận nhón lại một chút, sắc mặt khó có được vẻ đứng đắn, "Nghe nói hiện trường không có dấu vết giãy giụa, trên thi thể Lưu Văn cũng không có dấu vết bị bạo lực tác động. Người hoài nghi hắn là tự sát?"

"Không." Nhiễm Nhan lập tức phủ định, nói: "Theo trình tự tư duy của một quan nghiệm thi thì trước tiên cứ cho là bị giết, sau đó mới tới giả thuyết tự sát, dùng thái độ hoài nghi mà tìm ra tất cả chứng cứ trên thi thể. Trên thi thể không có dấu vết bạo lực, hắn có thể bị người lừa gạt ăn hết đồ ăn có trộn lẫn thạch tín, muốn tìm bằng chứng cho việc này, biện pháp tốt nhất là giải phẫu dạ dày."

Phân biệt vật bên trong dạ dày của thi thể, là tố chất cần thiết của một pháp y đủ tư cách.

"Vật bên trong dạ dày là cái gì? Chính là thứ so với đồ người ta ăn xong lại nhổ ra còn muôn thối nát hơn mấy lần. Có đôi khi phải cần dùng dụng cụ

mới phân biệt được phần bên trong, ở Đại Đường, cũng chỉ có thể dựa vào vận khí. Nếu là chết trong vòng 4 tiếng đồng hồ sau khi ăn, còn có thể phân biệt được hình dáng chủng loại của đồ ăn." Nhiễm Nhan chậm rãi giải thích.

Lưu Thanh Tùng mấy lần muôn buồn nôn, hắt trước kia giải phẫu đều là nhờ vào hiểu biết đối với cơ thể người, phát hiện dị trạng của chúng, nhưng chưa bao giờ đem lục phủ ngũ tạng mổ ra coi.

"Ta cảm thấy...ngươi kỳ thật cũng không ít nói chút nào." Lưu Thanh Tùng cảm thấy Nhiễm Nhan cố ý nói những thứ này cho hắt ngột ngạt.

Nhiễm Nhan khi bắt đầu phân tích chuyên nghiệp, từ trước đến nay sẽ không tiếc rẻ lời nói, có thể nói kỹ càng tỉ mỉ bao nhiêu liền nói kỹ càng tỉ mỉ bấy nhiêu, có thể sắc bén bao nhiêu liền sắc bén bấy nhiêu, càng tráng trọng trực tiếp càng tốt.

Còn cách sống, Nhiễm Nhan cũng như thế, thời điểm thấy cần thiết cũng sẽ không đem lời nói giấu ở trong bụng, hoặc cũng không thích nói những lời dư thừa.

Văn Lục ở một bên nghe, lại chưa từng quá chú ý nội dung của những gì Nhiễm Nhan nói, nàng có khoảnh khắc thấy hoảng hốt, người trước mặt này cẩn bản không phải là nương tử nhà nàng.

Lưu Thanh Tùng run rẩy mà trở về phòng mình, cả bữa ăn khuya luôn ưa thích cũng dẹp qua một bên, hắt lần đầu tiên thấy thông hận súc tưởng tượng của mình sao lại quá phong phú như vậy!

"Tao nghiệt a! Đều tại cha mẹ sinh ra ta có đầu óc quá tốt!" Lưu Thanh Tùng nhìn đồ ăn trên bàn, áp xuống nước chua đang muôn trào lên từ trong dạ dày, dứt khoát đem đầu vùi vào trong chǎn.

Một đêm không có việc gì, sáng sớm hôm sau, đúng như Nhiễm Nhan sở liệu, xe ngựa chở hàng của Nhiễm thị đã ngừng ở gần quan đạo.

Sau khi Nhiễm Nhan dùng xong đồ ăn sáng, Nhĩ Đông liền lại đây thỉnh nàng lên xe ngựa.

Lưu Thanh Tùng đầy người tang thương mà kéo cái rương, cũng bò lên xe ngựa của mình, dặn dò xa phu: "Đi theo đoàn xe của Nhiễm thị đi, ta ngủ tiếp một lát."

Nhiễm Mỹ Ngọc ngủ suốt hai ngày, tinh thần khôi phục rất tốt, nét mặt toả sáng, đối với ánh mạng phát sinh trong trán nhỏ chỉ biết chút ít, bởi vậy một thân hồng y sáng ngời làm tôn lên lúm đồng tiền như hoa, trở thành màu sắc đẹp đẽ nhất trong thị trấn u ám.

Nhiễm Mỹ Ngọc nghĩ chỉ còn có hơn mười ngày nữa liền đến Trường An,

trong lòng vui sướng, nhịn không được thúc giục Nhiễm Vân Sinh, "Thập ca, mau xuất phát đi."

Tiếng cười như chuông bạc làm người đi đường quay lại nhìn.

Nhiễm Nhan được Văn Lực nâng, vừa mới chuẩn bị bước lên xe ngựa, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm thanh nhã đang lý luận với người khác ở đằng sau, "Chỗ này không phải ghi là khách điếm sao? Vì sao không cho người ta ở? Tại hạ không phải là người không trả nỗi tiền, ngươi...chớ có động tay động chân với tại hạ..."

Sống lưng Nhiễm Nhan cứng đờ, còn chưa kịp bước lên xe ngựa, liền nghe một thanh âm thanh thúy kêu: "Nhiễm nương tử?"

Là Huyền Không? Nhiễm Nhan xoay người lại, ngay ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy một lang quân thanh tuấn mặc bào phục viên mãn màu xám, sắc mặt hàn vón đỏ lên do đang gân cổ, ngay tích tắc nhìn thấy Nhiễm Nhan kia, hóa thành lúm đồng tiên kinh hỉ, một đôi mắt trong veo lại như gợn sóng, "Nương tử."

Chương 158: Không cần danh phận cũng được

"Nhiễm nương tử" Huyền Không oa một tiếng khóc lớn nhào về phía Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan chỉ nhìn thấy một cái trán tròn bóng chạy như bay đến, đâm vào cánh tay nàng một cái đau muôn xuyên tim, nàng cắn chặt khớp hàm lại để ngăn tiếng kêu đau đớn phát ra.

Thở dốc trong chốc lát, Nhiễm Nhan nâng tay lên nhẹ nhàng vỗ cái đầu tròn bóng của Huyền Không, nói chậm rãi: "Đừng khóc."

Huyền Không khụt khịt trong chốc lát, mới ngưng chảy nước mắt.

Vân Lục kinh hỉ nhìn Huyền Không, "Ngươi sao lại ở chỗ này?"

"Vân Lục." Huyền Không cũng rất vui, lông mi thật dài bị nước mắt dính ướt, nhìn như hai cây quạt nhỏ, mắt to ngập nước, mí mắt phiếm hồng, dưới ánh nắng nhìn rất đáng thương. "Am chủ thỉnh Lưu Thủ Sử đưa ta đi Trường An tìm sư tổ, vừa lúc gặp Tang tiên sinh, Lưu Thủ Sử nhờ Tang tiên sinh tiện thể mang ta theo."

"Chỉ có hai người các ngươi?" Nhiễm Nhan nhíu mày, Lưu Phẩm Nhượng này thật sự quá không đáng tin cậy, Tang Thần là loại người đi nửa dặm đường cũng bị lạc, vậy mà hắn có thể yên tâm đem Huyền Không giao cho Tang Thần.

"Ừm." Huyền Không gật gật đầu.

Nhiễm Nhan nhìn Tang Thần có chút gầy ốm, hơi gật đầu chào hỏi, hắn có thể đem Huyền Không bình an đưa tới nơi này, thật sự đã là chuyện rất không dễ dàng.

Nhiễm Vân Sinh sau khi chuẩn bị hết thảy, thấy Nhiễm Nhan còn chưa lên xe, liền lại đây nhìn xem, thấy Tang Thần, chinh lăng một lát, không dám tin tưởng nói: "Tùy Viễn tiên sinh?"

Tay ôm tay nải của Tang Thần thoảng khuỳnh khuỳnh, trên mặt nở nụ cười, "Đã lâu không thấy, Nhiễm Thập Lang gần đây mạnh khỏe không?"

Nhiễm Vân Sinh cũng tươi cười, "Vẫn tốt, Tang tiên sinh sao lại ở đây?"

Hai người đều là tuấn tú lang quân, một người thuần triệt trong sáng, một người ám áp nhu hòa, tướng mạo của Tang Thần tuy không làm người không rời được mắt như Nhiễm Vân Sinh, nhưng phong tư của hắn cũng không vì vậy mà bị áp xuồng nửa phần.

Nhiễm Vân Sinh nhắc tới việc này, Tang Thần liền lộ vẻ mặt căm giận, "Tại hạ bị người trói về Trường An, ở trên đường chạy thoát được mới quay về Tô Châu...không nghĩ tới nương tử thế nhưng lại đi Trường An, vì thế tại hạ đi theo lại đây, mới vừa rồi nhà đò nói không vào trong thành Lạc Dương, tại hạ liền dẫn tiểu sư phó Huyền Không lên bờ ở đây."

Tang Thần vốn định ở khách điểm nghỉ tạm một đêm, ngày mai lại tìm xe ngựa đi vào thành Lạc Dương, bình thường chỉ có ở trong thành mới có đoàn xe đi về hướng Trường An.

Tang Thần nói như thế nào thì cũng có khả năng trở thành phu quân của Nhiễm Nhan, Nhiễm Vân Sinh mặc dù biết Nhiễm Nhan đối với Tang Thần cũng không có tình cảm nam nữ, nhưng cũng không thể mặc kệ, mới cùng Nhiễm Bình Dụ thương lượng một chút, để hắn cùng chưởng quầy chờ hàng hóa đi trước, còn mình thì để lại một ít hộ vệ cùng tài vật, chờ Tang Thần nghỉ ngơi một đêm rồi đi sau.

Nhiễm Nhan cũng lưu lại.

"Tùy Viễn tiên sinh vì sao một hai phải trụ tại gian khách điểm này?"

Nhiễm Vân Sinh kỳ quái hỏi.

Tang Thần trả lời rất thản nhiên, "Tại hạ vào phố liền dễ dàng bị lạc đường, ở tại ven thị trấn thì an toàn hơn."

Kiến trúc phường thị của Đường triều đều thập phần hợp quy tắc, rất nhiều địa phương thoạt nhìn đều tương tự nhau, người không quen sẽ bị lạc đường cũng chẳng có gì lạ.

Nhiễm Nhan lúc này mới hiểu rõ, hèn chi Tang Thần ở trên phố trong vòng mấy trăm mét cũng bị lạc đường, lại có thể một thân một mình từ Chu gia thôn ở thành nam chạy đến chùa Vân Tòng ở thành tây.

Nhiễm Vân Sinh an bài tốt hết thảy, liền tìm một gian khách điểm khác dàn xếp, chờ sau khi Huyền Không cùng Tang Thần nghỉ ngơi một đêm, sáng mai lại xuất phát.

Nhiễm Nhan nhìn xe ngựa của Lưu Thanh Tùng đi theo đoàn xe của Nhiễm thị chậm rãi rời xa, khéo môi hơi cong, không biết vì sao, trong lòng thấy đặc biệt vui sướng, không biết Lưu Thanh Tùng khi tỉnh lại phát hiện nàng vậy mà còn ở lại trong trán, sẽ có biểu tình gì.

"Nương tử." Tang Thần bước lại, sắc mặt trắng nõn ửng đỏ.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dáng phong trần mệt mỏi của hắn, cũng không cự người ngàn dặm, nhàn nhạt gật đầu thi lễ, "Tang tiên sinh một đường mệt

nhọc, sóm nghỉ ngoi đi."

Lần trước sau khi cự tuyệt, Nhiễm Nhan thật ra không cảm thấy có gì xấu hổ, nếu Tang Thần thật sự có thể buông xuồng, coi như bằng hữu cũng tốt. Nhiễm Nhan bên này còn chưa nghĩ xong, Tang Thần liền nhỏ giọng nói: "Lần trước...ở trước chùa Vân Tòng, lời của nương tử, tại hạ đã suy nghĩ cẩn thận."

"Phải không? Người có thể suy nghĩ cẩn thận là tốt nhất." Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, trong lòng cũng nhẹ nhàng rất nhiều, vốn dĩ nàng đối với chuyện cự tuyệt hắn, vẫn luôn mang chút cảm giác hổ thẹn.

"Nương tử nói Hoài Ân sư thúc tuấn tú ý tứ là tại hạ không đủ tuấn tú, tại hạ tràn trọc hơn tháng, cảm thấy tại hạ chỉ sợ không thể trở nên tuấn tú hơn được nữa, bởi vì Hoài Tịnh sư phụ nói, tại hạ đã hơn xa phụ thân năm đó..." Tang Thần áp úng nói.

Nhiễm Nhan nhìn hắn, hít một hơi thật sâu, bình tĩnh hỏi: "Tang tiên sinh đến tốt cùng là muốn nói cái gì?"

Tang Thần sắc mặt đỏ lên, tay ôm tay nải siết thật chặt, "Tại hạ không đủ tuấn, không trở thành phu quân của nương tử được, không cần danh phận cũng được."

Câu này vừa ra đã làm kinh thiên địa khiếp quỷ thần, cả Nhiễm Vân Sinh cũng bị chấn trụ, một đám người dừng bước chân, nghẹn họng trán trối mà nhìn Tang Thần.

"Ta cũng không phải là nhìn diện mạo để tuyển phu quân..." Nhiễm Nhan cảm thấy Tang Thần một khi đã nhận định một chuyện gì đó, vô luận hiện thực bày ở trước mặt như thế nào, cũng không ảnh hưởng đến chuyện hắn tự lừa mình dối người.

Tang Thần nghe thấy nửa câu này, ánh mắt sáng lên, "Nương tử lời này là thật sự?"

Nhiễm Nhan trong lòng một nghẹn, quay mặt qua chỗ khác, không bao giờ muốn nói thêm nửa chữ nào nữa, dù sao sự thật là Tang Thần đã nhận định như vậy, nàng nói nhiều sai nhiều, chỉ có thể bức tức phát tay áo bỏ đi.

Nhiễm Nhan cả người phát lạnh, làm cho đại sảnh có hơn mười người ngồi nhưng không phát ra một tiếng động nào.

Nhiễm Vân Sinh kinh hãi, Nhiễm Nhan tuy đậm đặc hơn so với trước kia rất nhiều, nhưng cũng chỉ là cảm xúc thay đổi không nhiều mà thôi, mấy tháng gần đây chưa từng giận dữ đến mức như vậy. Nhiễm Vân Sinh ân ân cảm giác được, đây không chỉ đơn thuần là giận dỗi, mà là Tang Thần đã thực sự chạm vào nghịch lân của nàng.

Đúng như Nhiễm Vân Sinh suy đoán, Nhiễm Nhan thích giao tiếp với những người có thể hiểu rõ đạo lý, đối với những người nói kiểu gì cũng không thông, nàng thường thì sẽ bỏ qua không ngó tới, nhưng Tang Thân có thân thế đáng thương, trước kia cũng từng trợ giúp nàng không ít, hắn dây dưa như vậy làm nàng phảng phát như bị nghẹn một khối lớn trong ngực, không thể phun ra cũng không thể nuốt xuống, thật sự rất bức bối.

Vào phòng, Nhiễm Nhan mở cửa sổ ra, không nói một lời mà quỳ ngồi ở trước cửa sổ ngắm cảnh, chậm rãi điều hòa bực tức trong lòng mình. Nàng trước kia nghiên cứu là tâm lý học pháp y, đối với tâm lý học cũng coi như tương đối hiểu biết, bởi vậy biết cách làm sao để xả bớt áp lực cho bản thân.

Ngồi đến quá ngọ, dùng xong cơm trưa, Nhiễm Nhan rút ra ống tiêu giấu ở trong tay áo, đặt ở bên môi, một lúc lâu sau lại thả xuống dưới.

"Nương tử." Hình Nương quỳ ngài xuống bên người nàng, ánh mắt dừng trên ống tiêu, "Lão nô có thể biết được ống tiêu này là ai đưa không?"

Nhiễm Nhan khụng lại, không biết lời này của Hình Nương là có ý gì.

Vân Lục trong lòng than một tiếng, gừng càng già càng cay a! Nương tử giờ phút này lạnh như hàn băng ngàn năm, cũng chỉ có Hình Nương mới dám đi đầu mà kiêm chuyện thảo luận với nàng.

"Là Tô được sư đi!" Hình Nương nhớ rõ, khi còn ở Anh Mai am, Tiêu Tụng đã từng trêu chọc Nhiễm Nhan quý trọng cây dù trắng và ống tiêu này như thế, có phải là vật đính ước hay không, nhìn dáng vẻ hắn cũng không biết hai món đồ khác nhau này.

Nhin Nhiễm Nhan trầm mặc, Hình Nương không khỏi cầm lấy tay Nhiễm Nhan, từ ái vuốt ve, thở dài: "Nương tử lớn rồi, cũng có chủ ý, trải qua mấy ngày này, lão nô cũng coi như nhìn rõ vài chuyện."

Nhiễm Nhan lắng nghe.

"Trước kia lúc phu nhân còn chưa lấy chồng, nghe nói tộc trưởng đáp ứng Nhiễm thị cầu hôn, trong lòng rất là vui mừng. Nhiễm thị tuy rằng không ở trên "Thị tộc phò", nhưng cũng không phải gia đình bình dân, lại nghe nói lang quân trên không có cha mẹ, trái phải không có thiếp, chỉ cần sau khi gả về đối với lang quân tận tâm, đối với Nhiễm thị tận tâm, tất nhiên sẽ mạnh hơn so với việc bị đưa đi môn phiệt đại tộc làm thiếp, trong tộc lúc đó có rất nhiều nương tử con vợ lẽ hâm mộ phu nhân."

Hốc mắt Hình Nương có chút đỏ lên, thanh âm nghẹn ngào, "Phu nhân mong muốn chỉ là một đời bình an, phu thê hoà thuận, nhưng kết quả thì

sao? Cũng phải nhận hết ủy khuất, chua xót trong đó, so với đau đá đến người chết ta sống ở trong đại trạch thì còn làm người khó chịu hơn. Phu nhân nếu ở trên trời có linh, thì sẽ không đành lòng nhìn nương tử trái với lòng mình, đi lại con đường của nàng, cho nên nếu trong lòng nương tử có người khác, cũng không cần câu thúc bản thân."

"Hình Nương." Nhiễm Nhan động dung, ngồi thăng dậy nhẹ nhàng ôm lấy nàng, đem đầu dự vào chỗ cổ nàng, mùi bô kết nhàn nhạt kết hợp với hơi âm thân thể, ám áp như mùi vị của mẫu thân.

"Không bằng để nô tỳ bồi nương tử đi ra ngoài dạo một chút đi." Văn Lục thấy không khí có chút thương cảm, liền kién nghị.

Hình Nương nín khóc mỉm cười, cười mảng: "Là người bị nhốt lại mấy ngày liền hoảng hốt đi." Quay đầu dùng khăn lau khói mắt, lại nói với Nhiễm Nhan: "Nương tử nếu muốn đi, thì tìm Thập Lang mượn mấy hộ vệ, giải sâu cũng tốt."

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, vẫn gật gật đầu. Văn Lục liền đi dò hỏi ý kiến của Nhiễm Vân Sinh.

Trước khi ra cửa, nhìn ống tiêu đặt ở phía trước cửa sổ, Nhiễm Nhan vẫn quay lại cầm lấy nó bỏ vào tay áo.

Ca Lam và Hình Nương giúp nàng sửa sang lại y phục, đang chuẩn bị ra cửa, liền nhìn thấy Nhiễm Vân Sinh đã sớm đứng ở ngoài cửa, "Ta vừa lúc cũng không có chuyện gì, không bằng cùng nhau đi."

Hình Nương nói: "Thập Lang cùng đi, lão nô cũng yên tâm nhiều."

Nhiễm Vân Sinh thấy sắt mặt của Nhiễm Nhan bình thường, mới thoáng yên tâm một chút.

Bất quá là buồn bức một chút, đã được nhiều người an ủi như vậy, Nhiễm Nhan có chút ngượng ngùng.

"Ta thường xuyên đến trấn này để chuyển hành trình, bởi vậy cũng rất hiểu biết, phía đông của trấn Tụ Thủy có một chỗ rất đẹp, thời điểm tháng này vừa lúc có thể ngắm cảnh, chúng ta đi nhìn một cái đi" Nhiễm Vân Sinh luôn không thích tới mấy chỗ đông người.

Nhiễm Nhan cũng vậy, bèn nói: "Đều do Thập ca làm chủ."

Đoàn người lên xe ngựa, rồi đi dọc theo đường lát đá về hướng đông, nơi phồn hoa của huyện Tụ Thủy không lớn, phần lớn đều tập trung ở gần bến tàu, càng đi về hướng khác, càng thêm thanh tĩnh.

Thời điểm này của tháng Tám tháng là giữa thu, nhìn những cây táo điêu

tàn hai bên ven đường, ý thu đã nồng đậm, so với Tô Châu xanh um tươi tốt, mùa này ở phương bắc thoát nhìn hoang vắng hơn rất nhiều.

Xe ngựa một đường đi thẳng đến đích, bất quá chỉ tốn thời gian một chén trà nhỏ.

Nhiễm Vân Sinh tươi cười như xuân phong thổi vào mặt, thần bí nói: "A Nhan nhắm mắt lại."

Nhiễm Nhan bị nụ cười của hắn cảm nhiễm, rất hợp tác mà nhắm mắt lại, để Văn Lục và Ca Lam đỡ nàng xuống xe ngựa.

Sau khi đứng yên, bên tai truyền đến thanh âm cảm thán của Văn Lục, Nhiễm Nhan nhịn không được hỏi: "Thập ca, ta có thể mở mắt ra không?" "Có thể." Thanh âm chứa ý cười của Nhiễm Vân Sinh vang lên.

Nhiễm Nhan mở mắt, đập vào mắt là một biển hoa lớn, đều là những loài hoa đại không biết tên, đóa hoa nhỏ màu xanh tím treo trên cuống hoa mảnh khảnh, theo gió đưa đẩy mà lay động, mảnh mai và cứng cỏi cùng nhau tồn tại, những nơi có thể lọt vào tầm mắt đều phủ kín loại hoa này, trở thành một biển hoa hai màu lục và tím giao nhau.

"Thật là đẹp mắt." Nhiễm Nhan cảm thán, cầm lòng không đậu mà đi vào đám hoa, ánh mắt lại bị mấy chỗ đất ghép lại hấp dẫn, nhìn kỹ lại, vậy mà chỗ nào cũng có dấu vết ghép lại, mảng hoa rộng lớn này, là vừa mới được tạo ra!

Lời editor: haizz thiệt là iu chết Nhiễm Vân Sinh a!

Chương 159: Án mạng lại bắt đầu

"Thập ca? Thảm hoa này là người tìm người trải lê?" Nhiễm Nhan kinh ngạc nói.

Nhiễm Vân Sinh cười nói: "Quả thực không giấu được ngươi, kỳ thật cũng không có phí nhiều sức lực gì, nơi này vốn đã có từng bụi hoa riêng, chỉ là chưa liền thành dải, bởi vì vụ án này, rất nhiều thương gia đều bị giữ lại khách điếm kia, hàng hóa giải quyết không xong, mùa này cũng không phải cao điểm, rất nhiều công nhân, người chèo thuyền đều đang nhàn rỗi, ta liền dùng chút tiền, sai bọn hán đào lại đây trồng lên."

"Ta nhìn thấy rất vui vẻ, có điều Thập ca, tiền của ngươi vẫn nên tiết kiệm để dùng, đừng luôn tiêu phí vào những chuyện này, tiền cho dù có nhiều cũng sẽ có lúc thiếu." Nhiễm Nhan chưa từng nghĩ tới, sẽ có ngày một nam nhân tiêu phí nhiều tâm tư như vậy để tặng hoa cho nàng, dù cho người này là huynh trưởng, cũng là tam sinh hữu hạnh mới có thể gặp được một huynh trưởng như vậy.

"A Nhan cao hứng là tốt, tiền tài chỉ là chuyện nhỏ." Nhiễm Vân Sinh bận biu cả buổi sáng, đầu tiên là tìm người đào hoa trồng hoa, lại chạy tới an ủi Tang Thần, đến bây giờ thấy Nhiễm Nhan cười một cái, mới cảm thấy đáng giá.

Vân Lục biết Nhiễm Vân Sinh mười mấy năm, trong tất cả các nương tử của Nhiễm thị, hán thương nhất là nương tử nhà nàng, không khỏi thở dài: "Về sau phu quân của nương tử có thể thương nương tử được như một nửa Thập Lang là tốt rồi."

"Huynh trưởng thì nên sủng muội muội, nhưng giữa phu thê với nhau thì phải chiều cố lẫn nhau mới tốt." Nhiễm Vân Sinh cười, vỗ vỗ vai Nhiễm Nhan nói: "A Nhan, muốn đi nơi khác nhìn không?"

"Nơi này rất đẹp, ở chỗ này thêm một chút nữa đi." Chỗ đã tồn nhiều tâm tư như vậy, Nhiễm Nhan sao chịu cứ vậy mà rời đi. Đối với Nhiễm Vân Sinh mà nói, mục đích lớn nhất chính là làm cho tâm tình của Nhiễm Nhan thoái mái một chút, nếu nàng vui vẻ, dù chỉ nhìn một cái cũng đủ rồi, quý trọng hay không quý trọng cũng không sao cả.

Vân Lục nhanh chóng mang tới áo khoác tối phủ thêm cho Nhiễm Nhan, đoàn người bước chậm trong cánh đồng hoa.

Chỗ Nhiễm Vân Sinh chọn này rất tốt, có một sườn núi cao vừa vặn chắn gió, lại cũng không quá hẻo lánh, lác đác vài ngôi nhà, cũng không cần quá lo lắng sẽ gặp phải nguy hiểm gì. Cuối thu mát mẻ, bầu trời cao xa xanh thăm vạn dặm không mây, vừa mới quá ngọ không lâu, nhiệt độ thích hợp, đúng là thời tiết tốt để dạo chơi thưởng cảnh ở ngoại thành. Nhiễm Vân Sinh kể mấy chuyện thú vị ở Trường An, trong cánh đồng hoa thỉnh thoảng lại truyền ra từng trận tiếng cười.

Một chiếc xe ngựa chạy ngang qua hình như là nghe thấy tiếng cười, dần dần chậm lại, màn xe được vén lên một cái khe hở, bên trong một thanh âm kiều kiều kinh ngạc cảm thán: "Mẫu thân nơi này khi nào mọc lên nhiều hoa như vậy? Đẹp quá đi...mẫu thân..."

Chữ 'mẫu thân' kéo dài âm cuối, nhu nhu mềm mại, rõ ràng đang cầu xin. "Đi đi, không được đi xa. A Xuân đi theo hầu hạ." Một thanh âm ưu nhã có vẻ sủng nịch mà không mất uy nghiêm.

Chỉ một lát sau, từ trên xe một nữ hài chừng hơn 10 tuổi nhảy xuống, hai bím tóc rũ hai bên đầu, bên dưới tóc mái chỉnh tề là một khuôn mặt nhỏ tròn tròn, cũng không quá xinh đẹp, lại rất thảo hỉ, đôi mắt khi cười rộ lên cong cong híp lại nhìn không thấy con ngươi, lông mày hơi nhạt, môi nhỏ, mũi nhỏ, hai má phúng phính khi cười còn có hai lúm đồng tiền thật sâu. Nhiễm Nhan đã thấy bọn họ từ lúc xe ngựa vừa mới dừng lại, tiểu nữ hài giống như một chú chim nhỏ vỗ cánh phanh phạch, bay tới bay lui trong bụi hoa, một thiếu nữ ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, trang phục thị tỳ theo phía sau, thỉnh thoảng vội nói: "Nương tử ngại chậm một chút."

Nhiễm Nhan rất có hứng thú mà nhìn tiểu nữ hài trong chốc lát, thị tỳ kia hình như phát hiện ánh mắt của bọn họ, vội vàng kéo nữ hài lại ôn nhu nói: "Nương tử, hoa thì luôn ở chỗ này, hôm nay phu nhân mệt mỏi, không bằng nương tử bồi phu nhân trở về nghỉ ngơi trước, ngày mai lại trở ra chơi"

Nữ hài nhí nhết nhìn xe ngựa một cái, lập tức gật đầu: "Uhm...bất quá ngày mai không cần những hộ viện kia tới."

"Được, nô tỳ sẽ đi nói với phu nhân." Thị tỳ đáp ứng.

Nữ hài hứng thú bừng bừng hái rất nhiều hoa, rồi mới ngoan ngoãn mà rời đi cùng với thị tỳ.

Cánh đồng hoa này rất lớn, chỗ Nhiễm Nhan đứng cách bọn họ có hơn mươi trượng, nhưng vẫn có thể cảm nhận được thị tỳ kia cả người phỏng bì, dẫn nữ hài nhanh chóng trở về xe ngựa.

"Nhà đứa bé kia là Tô thị huyện Tụ Thủy." Nhiễm Vân Sinh thấy bộ dáng hưng thú của Nhiễm Nhan, liền nói.

Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, kỳ quái hỏi: "Thập ca như thế nào biết?"

"Gió lớn, lên xe thôi." Nhiễm Vân Sinh duỗi tay giúp nàng vén lại lông hồ ly trên mép áo khoác.

Hai người sóng vai lên xe, Nhiễm Vân Sinh nói: "Ta vì thường xuyên phải chuyển hành trình ở đây, ngẫu nhiên cũng sẽ gặp phải chút ít phiền toái, cần phải cầu người giúp đỡ, bởi vậy đối với một ít gia tộc có danh vọng ở huyện Tụ Thủy đều có chút hiểu biết. Bên tàu chúng ta dùng là thuộc Tô thị. Bất quá nguyên nhân làm ta nhớ kỹ Tô thị không chỉ có vậy, mà là nữ đương gia của Tô thị kia thật sự làm người ta có ấn tượng sâu sắc."

"Có thể làm Thập ca khen không dứt miệng, chắc là một nương tử lợi hại." Đường triều xưa nay không thiếu cân quắc hồng nhan, bất quá Nhiễm Nhan đối với chuyện gặp được nữ đương gia đầu tiên vẫn cảm thấy hưng thú.

"Toàn bộ gia tộc Tô thị đều là dựa vào một mình nàng chống đỡ" Nhiễm Vân Sinh ngược lại nói: "Vốn đã đồng ý đi bái phỏng nàng, nhưng nghe nói nàng sáng nay ra cửa, nếu đã trở về, không bằng A Nhan bồi ta cùng đến?" Tục ngữ nói nổi tiếng không bằng gặp mặt, Nhiễm Nhan cũng muôn kiêng thức một chút, nữ cường nhân Đường triều có khí độ thế nào.

Nhiễm Vân Sinh ở trên xe ngựa liền viết một tấm báithiép, sai người đưa đi Tô phủ.

Lúc trở lại khách điếm, vừa mới xuống xe ngựa, còn chưa vào cửa đã thấy nha sai chặn ở cửa.

Nha sai cầm cây đao cùn trong vỏ chặn ngang trước mặt đám người Nhiễm Nhan, nganh họ lại, lạnh lùng nói: "Các ngươi là người nào?"

Nhiễm Vân Sinh đáp: "Chúng ta là khách trọ trong khách điếm, không biết nơi này đã phát sinh chuyện gì?"

"Khách trọ?" nha sai kia nhìn bộ dáng đẹp mắt của Nhiễm Vân Sinh, lại thêm nụ cười ấm áp làm người rất khó phản cảm, ngũ khí hòa hoãn hơn, hơi có chút bất đắc dĩ nói: "Bên trong lại chết thêm một người, các ngươi đã là khách trọ, đương nhiên có thể đi vào, bất quá muốn đi ra thì sẽ khó khăn, các ngươi suy nghĩ kỹ đi."

Nhiễm Nhan dừng một chút, Hình Nương bọn họ còn ở bên trong, không đi

vào sao được? Nhưng cũng không thể bị giữ lại hết cả đám, vì thế quay đầu nói với Nhiễm Vân Sinh: "Thập ca, ngươi mang mấy hộ vệ, đi nơi khác khiếu nại đi, việc bái phỏng Tô thị tối nay lại chậm trễ thì không tốt"

Nha sai ngắt lời Nhiễm Nhan, "Các ngươi quen biết Tô thị?"

Nhiễm Vân Sinh lập tức hiểu rõ, ra hiệu cho gã sai vặt bên người, gã sai vặt liền khép tay lại đứng sát vào nha sai, cười tưng tưng nói: "Có quen biết, lang quân nhà ta là khách hàng quen của Tô thị, thường lui tới làm sinh ý, chặng vạng còn muôn bàn sinh ý, ngại xem..."

Nha dịch nhanh nhẹn đem tiền thu vào tay áo, nói chuyện càng thêm hòa khí, "Đã là quen biết với Tô thị, vậy hơn phân nửa không có vân đề gì, bất quá việc này ta cũng không thể làm chủ, buổi tối có thể đi ra ngoài hay không cũng phải nhìn vận may của chính các ngươi."

Trên mặt Nhiễm Vân Sinh mang nụ cười ôn hòa, chấp tay nói: "Đa tạ."

Nếu nha sai nhỏ cũng có thể nhả ra, có thể thấy được chuyện có ra vào tự do hay không vẫn có đường thương lượng, phải xem có bỏ tiền ra được hay không thôi. Vụ án lần này người chết bất quá là mấy tên râu ria, nếu huyền lệnh muộn, hoàn toàn có thể báo lên mấy người này là chết bất đắc kỳ tử, không lập án, dù sao trời cao hoàng đế xa, cũng sẽ không có ai quan tâm mấy đám dân đen đâu đá nhau đến tột cùng là chết như thế nào.

Không có chỗ nào mà không có đen tối hủ bại, Nhiễm Nhan lúc này cũng không có tâm tình so đo mấy chuyện này, huyền Tụ Thủy liên tục chết người, là trùng hợp hay là đều do một người làm? Nếu nói là trùng hợp, không khỏi cũng quá trùng hợp rồi!

Chương 160: Tô phu nhân

Chạng vạng.

Nhiễm Nhan vừa mới trang điểm xong, chuẩn bị theo Nhiễm Vân Sinh ra cửa, vừa ra khỏi cửa liền thấy Lưu Thanh Tùng toàn thân chật vật, hơi gật đầu nói: "Lưu y sinh đã trở lại"

Lưu Thanh Tùng đánh giá Nhiễm Nhan một lần từ trên xuống dưới, Nhiễm Nhan mặc một kiện cảm y giao lãnh tay áo rộng phết đất màu xanh ngọc và màu tím, bên trên có thêu từng cụm hoa quỳnh màu nguyệt bạch, dải lụa choàng ở khuỷu tay cũng cùng màu nguyệt bạch có hoa văn, trên tóc cài cây vân trâm bằng bạch ngọc, tóc đen như thác nước, phản chiếu gương mặt thanh lãnh, tạo cảm giác đặc biệt lãnh diễm.

"Thôi, xem ngươi là mỹ nhân nên ta liền không so đo." Lưu Thanh Tùng than một tiếng, ánh mắt dừng ở cây vân trâm trên tóc nàng, trên mặt bỗng hiện lên một nụ cười bát quát đầy ái muội, chòm sát vào nói: "Cửu Lang đem hai cây trâm này tặng cho ngươi?"

Nhiễm Nhan sớm đoán được là của Tiêu Tụng tặng, lúc này nghe Lưu Thanh Tùng nói toạc ra, cũng không quá kinh ngạc, chỉ gật đầu.

"Nhanh như vậy! Còn đi hỏi ta biện pháp lấy lòng nữ nhân, quả nhiên là con hổ ly!" Lưu Thanh Tùng lầm bẩm.

Nhiễm Nhan hơi nhíu mày, "Ý của ngươi là hay cây trâm này có ý nghĩa đặc biệt gì à?"

"Ngươi không biết?" lần này đến phiên Lưu Thanh Tùng giật mình, hoá ra Tiêu Tụng lại lén lút mà đem đồ quý trọng đưa cho người ta như vậy. Lưu Thanh Tùng hơi chột dạ, hắn nói toạc chuyện này ra, cũng không biết có gặp rắc rối hay không, nhưng nếu đã nói, hắn cũng không có thói quen nói một nửa lưu một nửa, "Đôi vân trâm kia là món đồ chỉ có phu nhân của con vợ cả Tiêu thị mới có thể có được, giống như Trịnh thị là một cái vòng tay...mỗi đại tộc đều có loại đồ vật tượng trưng thân phận này, ngươi không biết sao?". Những việc này, bên ngoài hoặc nhiều hoặc ít đều có lưu truyền, nhà bình thường có chút thân phận, đối với những chuyện này của các môn phiệt đại tộc đều biết.

Nhiễm Nhan không để ý tới Lưu Thanh Tùng đang lải nhải, xoay người về phòng, đem hai cây vân trâm tháo xuống dưới, cẩn thận cất đi, phụ tùng trên đầu thì đổi thành trâm ngọc mờ dê bình thường.

Một món đồ vật quý hay không quý trong mắt Nhiễm Nhan đều không phải quá quan trọng, nhưng nếu đồ vật có hàm nghĩa đặc thù như vậy, thì là chuyện khác.

Cắt gọn đồ xong, liền cùng Nhiễm Vân Sinh lên xe ngựa đi đến Tô phủ.

Phường thị trong trấn Tụ Thủy được phân chia cũng không rõ ràng, khu vực dân cư sinh sống cùng với cửa hàng phố xá cơ bản là lẫn lộn nhau, chỉ có một tuyến đường chính là tập trung nhiều cửa hàng, mà Tô phủ thì tọa lạc ngay trên chỗ đông đúc nhất của tuyến đường chính.

Nhiễm Vân Sinh hiển nhiên là khách quý của Tô thị, sớm đã có phó tì chờ ở cửa, đi đầu là một vị trưởng giả khoảng hơn 50 tuổi, một thân vải bô thô y, nhưng tinh thần quắc thước, một đôi mắt sáng ngời mà hép dài làm người khác tuyệt đối không dám khinh thị hắn.

"Mộc quán gia, đã lâu không thấy." Nhiễm Vân Sinh lên tiếng trước vị lão già kia.

Lão nhân cười cởi mở, có vẻ vô cùng quen thuộc, "Thập Lang lâu không tới thăm, sợ là đã sớm đem ông lão ta đây quên mất."

Hai người cười nói vài câu, Nhiễm Vân Sinh chỉ thuận miệng nói qua thân phận của Nhiễm Nhan.

Tới nội môn, sắc trời đã có chút tối, lồng đèn trên cửa chiếu lên mái khắc hoa, hai trụ cẩm thạch hoa văn hai bên, điệu thấp lại rất có phong cách riêng.

Vừa mới bước vào nội môn, Nhiễm Nhan liền nhìn thấy hơn mười nữ tử đứng yên trước hành lanh đối diện, đằng sau là mười hai thị tỳ mặc váy xanh bích đứng theo hình quạt, đứng đâu là một nữ tử trên dưới 28 tuổi, khuôn mặt trắng nõn, vàng trán no đủ, mắt phượng mày thanh, mũi cao thẳng, một thân hoa phục gấm màu lục đậm viền hoa mẫu đơn, đầu tóc đen dày búi thành một cái búi phi thiên đơn giản, trên tóc chỉ cắm hai cây ngọc trầm xanh biếc, trên cổ đeo một chuỗi ngọc màu đỏ sẫm, xuyến tuệ màu đỏ, hai tay nhẹ nhàng giao nhau trước bụng, tay áo theo tư thế của nàng lảng lặng rũ hai bên sườn.

Ánh tượng đầu tiên của Nhiễm Nhan đối với nữ tử này là cao quý, làn da nàng trắng nõn lại mặc y phục màu lục và đỏ, nhưng một chút cũng không làm người khác cảm thấy tục khí, ngược lại có vẻ trầm ổn ưu nhã, mà thanh lịch.

"Thiếp không thể nghênh đón từ xa, mong Thập Lang chớ trách tội." Tô thị chậm rãi khom người, đầu hơi rũ, có thể thấy được vàng trán no đủ và đôi mắt rũ xuống của nàng, tay áo hai bên khẽ lay động, ý nhị nói không nên

lời.

"Phu nhân nói quá lời, Nhiễm gia được Tô gia chiêu cỗ, một đường an ổn thuận lợi, mỗi lần đều có thể thuận lợi giao hàng, Ân Chi cùng phụ thân đều mang ơn đội nghĩa." Nhiễm Vân Sinh chắp tay nói.

Tô thị cười nhẹ, "Thập Lang vẫn là biết nói chuyện như vậy." Ánh mắt nàng chuyển qua Nhiễm Nhan đang mang mịch li, "Vị này chính là?"

"Đây là đường muội, trong tộc đứng thứ mười bảy, khuê danh chỉ một chữ Nhan." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan khom người hành lễ với Tô thị, "Nhi gặp qua Tô phu nhân."

"Không cần đa lễ." Tô thị tiến lên đỡ nhẹ nàng một chút, dẫn hai người vào trong sảnh.

Cách mịch li, Nhiễm Nhan có thể không kiêng nể gì mà đánh giá Tô thị. Nữ tử này cùng với tướng tượng của nàng hoàn toàn bất đồng, vừa không phải khôn khéo giỏi giang, cũng không phải đanh đá khéo đưa đẩy như Vương Hi Phượng, diện mạo cũng không quá minh diễm động lòng người, khi vừa nhìn thấy, sẽ có chút thất vọng, nhưng mà loại khí chất độc đáo trên người Tô thị, lại làm người khó có thể bỏ qua.

Vào tới trong sảnh, Nhiễm Nhan gõ mịch li xuống, lúc Tô thị quay lại, ánh mắt dừng ở trên mặt Nhiễm Nhan, "Lang quân nương tử của Nhiễm thị đều thật xinh đẹp."

Không khen ngợi quá mức, lại làm người khác cảm thấy vô cùng chân thành.

Tiệc cũng không có ca vũ trợ hứng như những nơi khác, chỉ là đơn giản ăn một bữa cơm, hàn huyên một chút về hợp tác sinh ý năm sau.

Nhiễm Nhan phát hiện, Tô thị này nói không nhiều lăm, nhưng mỗi câu nói ra đều rất có kiến giải.

Xong một bữa cơm, không thể nói là tận hứng, cũng không thể coi là nhảm chán.

"Chuỗi ngọc của phu nhân thật xinh đẹp." Vừa ra đến trước cửa, Nhiễm Nhan nói.

Tô thị cười nhẹ, lại không tiếp lời.

Chuỗi ngọc vốn là để trang trí phần cổ cho tượng Phật, sau này được Phật giáo truyền vào, đến thời Đường, được các nương tử yêu cái đẹp chiêu theo rồi thay đổi, chế thành dạng trang sức, mà chuỗi hồng ngọc trên cổ Tô thị này hiển nhiên không phải là đồ trang sức, hồng tuệ bên dưới tuy rằng được giữ rất sạch sẽ, nhưng lại không mới.

Tô thị tiễn Nhiễm Vân Sinh cùng Nhiễm Nhan đến ngoài cửa, nhìn bọn họ

lên xe.

Nhiễm Nhan quỳ ngồi ở bên cửa sổ, đem mành xe đẩy ra một chút, nhìn về Tô gia, lại thấy Tô thị đang xoay người định quay vào, lại bị người hầu gọi lại, thì thầm vài câu.

Tô thị quay đầu lại nhìn quanh về phía một cái ngõ nhỏ khác, Nhiễm Nhan theo ánh mắt nàng, lại thấy một nam nhân trung niên đứng dựa ở ven đường. "A Nhan đối với Tô thị cảm thấy hứng thú như vậy à?" Nhiễm Vân Sinh cười nói.

Nhiễm Nhan nói: "Ngươi mau nhìn xem, có lang quân trung niên tới tìm Tô thị."

"Ngươi chừng nào thì cũng học theo sở thích của Lưu y sinh?" Nhiễm Vân Sinh tuy nói như vậy, vẫn chồm qua, nhìn theo khe hở ra ngoài, "Lang quân kia thoạt nhìn lén lút lút."

Nhiễm Nhan quan sát thử, thấy Tô thị đã vào phủ, người trung niên kia còn canh giữ ở ngoài cửa, tựa hồ không định rời đi, cũng không có ý gọi cửa.

"Thật là kỳ quái." Nhiễm Nhan lẩm bẩm nói.

Nhiễm Vân Sinh không để trong lòng, chỉ nói: "Phu quân của Tô thị đã mất từ mười năm trước, từ đó vẫn luôn có lang quân dây dưa không dứt. Tô thị vốn dĩ đã thoát ly bốn gia không sai biệt lắm, sau khi Mộc lang quân qua đời, Tô thị không có chỗ dựa, cho nên đi tìm bốn gia nhận thân, những năm gần đây, Tô thị lập nên một gia nghiệp lớn như vậy, mới được bốn gia thừa nhận, nếu không một nữ tử yếu ớt, chỉ sợ có kiếm được gian sản cũng không giữ được."

"Nhà của Mộc lang quân mặc kệ sao?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Mộc lang quân là ở rể Tô gia, hai nhà là thế giao, nghe nói là có chút quan hệ huyết thống từ thời ông cố." Nhiễm Vân Sinh nói.

Chương 161: Có thi thể mới rồi!

Tô thị tuy rằng không được tính là mỹ lệ động lòng người, nhưng nàng một thân khí độ cùng với gia tài bạc triệu kia, có mấy lang quân xum xoe cũng hoàn toàn không kỳ quái.

Có điều...

Nhiễm Nhan trong lòng ẩn ẩn cảm thấy không ổn, lại lần nữa nhìn nhìn về phía Tô phủ đã mơ hồ, tựa hồ vẫn có thể lờ mờ thấy có người đứng trước cửa. Có người xum xoe như vậy sao? Hay là có tình dây dưa...

Xe ngựa đi tới tuyến đường chính, thời điểm sắp đến khách điếm, xa phu lại đột nhiên dừng xe lại bên đường. Ngưng một lát, chỉ nghe bên ngoài có tiếng bước chân chỉnh tề chạy qua. Nhiễm Nhan từ khe hở màn xe nhìn ra thấy là một đội nha dịch đang đi qua, hướng về Tô gia ở phía đông.

Ngay sau đó, là người cưỡi ngựa đi theo, trong đó có một nam tử gầy như cái gậy trúc, ở trên lưng ngựa vừa sấp ngửa vừa run rẩy, bộ dáng thật sự không khôn nhận ra.

Nhiễm Nhan nghĩ sơ qua một chút, vẫn mở miệng gọi: "Lưu ý sinh!"

Lưu Thanh Tùng thu cương ngựa, ngựa xoay nửa vòng tại chỗ, mới đi lại chỗ xe ngựa, Lưu Thanh Tùng cười tủm tỉm nói: "Thập Thất Nương a! Tại hạ đi bắt nghi phạm, ngươi muốn đi cùng hay không?"

Nhiễm Nhan đem màn vén lên, nghi hoặc nói: "Nghi phạm? Nhanh như vậy đã có nghi phạm?"

"Theo phân tích của riêng ta, người này hơn phân nửa không phải hung thủ giết người, bắt quá huyễn úy muốn bắt người, ta liền đi theo xem nào nhiệt...mấu chốt là ta nghe nói Tô gia có một nữ đương gia xinh đẹp." Lưu Thanh Tùng cười đến thấy rằng không thấy mắt, người không rõ chân tướng, chắc còn cho rằng vị Tô phu nhân kia là nương tử hàn ái mộ đã lâu. "Ngươi nói Tô phu nhân là nghi phạm?" Nhiễm Vân Sinh không dám tin tưởng hỏi.

"Tô phu nhân làm buôn bán có thể đã đắc tội không ít người, đây chắc là muốn trả thù nàng đi, có người lảng vảng ở cửa Tô phủ nhiều ngày rồi." Lưu Thanh Tùng nói.

Nghe ý tứ của mấy lời này, hoá ra là cùng vụ án mạng kia không có quan hệ gì. Nhiễm Nhan trong lòng nghẹn muôn chết, cả hai vụ án đều chết hai người còn không đến mức bày trận lớn như vậy, Tô phủ chỉ sợ còn chưa báo án, huyễn úy cũng đã gấp không chờ nổi mà xum xoe.

Mạng người có đắt rẻ sang hèn, trước nay luôn như thế.

"Ở cửa bắt một người mà thôi, chẳng lẽ người thật sự cho rằng Tô phu nhân sẽ tự mình ra ngoài hoan nghênh người?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà bỏ xuống một câu, rồi buông mành.

Lưu Thanh Tùng sững sót một chút, huyền úy lần này không tự thân xuất mã, chỉ là sai một bộ đầu đi bắt người, hắn cứ như vậy đi theo, cũng chỉ có thể bu xem nào nhiệt mà thôi. Nghĩ như vậy, hắn hơi tuột hưng, bèn đi vòng cùng với Nhiễm Nhan về khách điểm, hắn cảm thấy tìm hiểu chuyện đôi vân trâm kia được đưa đến tay Nhiễm Nhan như thế nào thú vị hơn.

Màn đêm bao phủ, cửa hàng bên đường đã lần lượt đóng cửa, chỉ có trên khung cửa của y quán còn treo một ngọn đèn.

Trở lại khách điểm, sau khi Nhiễm Nhan rửa mặt chải đầu xong, đang chuẩn bị luyện tiêu, lại nghe thấy hậu viện truyền đến tiếng đàn. Không cần nhìn cũng biết tiếng đàn lưu sướng réo rắt như vậy là xuất phát từ tay Tang Thần.

Tang Thần là một khối ngọc mờ dê thuần trắng, Nhiễm Nhan vừa không nguyện ý thương tổn hắn, cũng không muốn tiếp cận, nàng không phải là loại người vì để ý tâm tình người khác mà ản nhẫn.

Nghe trong chốc lát, Nhiễm Nhan đem cửa sổ đẩy ra một cái khe hở, ánh trăng như nước cùng với gió đêm lạnh lẽo tràn vào nhà, trong viện dưới một gốc cây bạch mai, một thân áo bào tro khoanh chân ngồi, vạt áo tản ra quanh thân, bàn tay thon dài khảy trên đàn, ngón tay giơ lên đều có vẻ tiêu sái tự tại.

Khuôn mặt trắng nõn sạch sẽ đã có góc cạnh rõ ràng hơn so với hơn một tháng trước, thoát nhìn có chút hương vị nam nhân thành thực.

Bộ dáng không nói, không cười của hắn, trong lúc cô độc lại mang một phong tư hấp dẫn khác biệt.

Nhiễm Nhan nao nao, cỗ nhân trưởng thành sớm, nàng thật sự quên mất Tang Thần chẳng qua chỉ là một nam hài mới 19 tuổi thôi.

Nhin trong chốc lát, Nhiễm Nhan cầm lấy áo khoác, đẩy cửa đi ra ngoài. Ánh trăng rất đẹp, tiếng đàn mát lạnh mang theo nhàn nhạt âm sắt cùng gió thu và trăng thu tôn nhau lên, mạ lên thân áo xám kia một vầng sáng trắng mờ ảo, Nhiễm Nhan dừng chân ở trước mặt hắn.

Tiếng đàn đột nhiên im bặt.

"Phủ thêm đi." Nhiễm Nhan đưa áo khoác trong tay cho hắn.

"Nương tử..." Tang Thần co quắp lại, tay không biết nên bỏ ở đâu, chần chờ trong chốc lát, lại vội vã duỗi tay nhận lấy áo khoác, nhưng không khoác

lên người, mà ôm vào trong ngực.

Nhiễm Nhan nhìn động tác hắn ôm áo khoác, "Ngươi một đường dẫn theo Huyền Không đến đây, vất vả rồi."

"Không...không vất vả." Tang Thần rũ mắt, hắn không biết mình nên nói cái gì, sờ lại nói sai, chọc giận Nhiễm Nhan. Hôm nay hắn tuy không biết Nhiễm Nhan vì cái gì mà sinh khí, nhưng vẻ tức giận kia hắn có thể cảm nhận được.

"Ngươi thích ta sao?" Nhiễm Nhan đột nhiên hỏi.

Huyết sắc của Tang Thần bỗng nhiên dâng lên, cả vành tai cũng sấp nhớt ra máu, vẫn lấy hết can đảm gật đầu.

"Thích ta ở chỗ nào?" Nhiễm Nhan tiếp tục kiên nhẫn mà dẫn đường tư duy cho Tang Thần, hy vọng hắn có thể nói chuyện cùng kênh với nàng, như vậy mới có thể nói thông được đạo lý.

Làn da trắng nõn của Tang Thần cơ hồ có thể rỉ ra máu, trong đầu chỉ kêu ong ong, "Ta không biết."

"Bởi vì ngươi cảm thấy ta dũng cảm đi!" Nhiễm Nhan thay hắn trả lời, thấy Tang Thần sững sốt một chút, ngẩng đầu lên, nhìn nàng một cái lại vội cúi xuống, Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Bởi vì ta đến cả tử thi đều dám đụng vào, ngươi cảm thấy ở bên cạnh ta sẽ càng an tâm, là như vậy sao?"

Tang Thần không nói.

Nhiễm Nhan cũng hồi hộp, từng câu nói ra nàng đều phải châm chước, sợ sẽ làm Tang Thần sinh ra thêm hiểu lầm gì nữa, suy nghĩ một lúc lâu sau, thở dài nói: "Ngươi biết không, ta có đôi khi cũng sẽ sợ hãi, thường xuyên sẽ bị ác mộng làm bùng tỉnh, cũng hy vọng sẽ có một ngày, có người có thể khi đó hiểu được ta, làm ta an tâm."

Tang Thần chậm rãi ngẩng đầu lên, biểu tình bình tĩnh hơn một chút, lại nhịn không được có chút kinh ngạc, trong mắt hắn, Nhiễm Nhan là người mà tử thi cũng dám mồ a! Nàng sẽ sợ hãi cái gì?

"Ngươi đang thắc mắc là ta sẽ sợ cái gì đi!" Nhiễm Nhan vén áo khoác, tìm chỗ ngồi xổm xuống dưới gốc mai, "Nhìn thấy nhiều sinh ly tử biệt, trong đầu tràn ngập các loại âm mưu giết người, các loại tử vong, sẽ chỉ cảm thấy thế giới này là một mảnh u ám, cho nên tận lực đi tìm những gì tốt đẹp tồn tại trên thế giới này, thích màu sắc rực rỡ, thích những người từ trong xương cốt lộ ra sức sống mạnh mẽ."

Tang Thần dù thuần khiết, nhưng lại yếu ớt mê mang, quá khứ của hắn cũng là một mảnh u ám, Nhiễm Nhan thông cảm, nhưng không thích.

"Tang Thần, ngươi quá cố chấp, bài xích hết thảy những chuyện làm ngươi thương tâm, chỉ là ta không có trí tuệ rộng lớn, chịu đựng phu quân của ta vĩnh viễn đều nghe không hiểu lời ta nói." Nhiễm Nhan cẩn thận quan sát

biểu tình của Tang Thần, thấy bộ dáng hắn mê mang, không khỏi thở dài, "Ta đã nói hết tại đây, nếu ngươi chỉ coi ta như bằng hữu, chúng ta có thể làm bằng hữu tốt, nhưng ngươi nếu vẫn không nghĩ ra, chúng ta coi như người lạ."

Đây là lần cự tuyệt kiên nhẫn nhất trong đời Nhiễm Nhan, chỉ vì muốn đem tồn thương hạ đến mức thấp nhất.

Nhiễm Nhan nói xong, liền đứng dậy chuẩn bị trở về phòng. Thời điểm đi đến dưới hành lang, thanh âm trong trèo kia vang lên ở phía sau: "Tại hạ minh bạch."

Nhiễm Nhan dừng bước chân, quay đầu hơi kinh ngạc mà nhìn hắn, phảng phát như đang nhìn người khác.

"Nương tử..." Tang Thần bị ánh mắt trực tiếp của Nhiễm Nhan làm cho có chút bất an, rũ mắt nói: "Tại hạ muốn cùng nương tử làm bằng hữu."

Nhiễm Nhan đột nhiên cười, bỗng nhiên cảm thấy nếu kiên nhẫn một chút, con thỏ này cũng không đến mức không có tâm nhẫn lại quá khó câu thông. Tang Thần nghe thấy tiếng bước chân rời đi, mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn theo bóng dáng Nhiễm Nhan, môi hơi hơi mím lại.

Màn đêm càng lúc càng sâu, ngay lúc mọi người sắp nghỉ ngơi, phía thành tây bỗng nhiên vang lên từng tiếng gầm rú thê lương, nghe thanh âm kia phảng phát như đang bị người dùng dao lăng trì từng mảnh thịt, thống khổ tuyệt vọng, cắt qua trời đêm.

Chim trong rừng phành phạch bay lên, trong lúc nhất thời tiếng chó sủa trên trán, tiếng hãi tử khóc nỉ non đột nhiên vang lên, huyện Tụ Thủy sắp lâm vào yên tĩnh bỗng nhiên lại ôn ào náo động hắn lên.

Không đến nửa khắc, trên đường phố thị trấn có ánh lửa, một đội nha dịch giơ đuốc nhanh chóng chạy về hướng thành đông, rất nhiều nhà, nam nhân mở cửa ra để nhìn thử, lại bị nha dịch rống trở về, "Nhìn cái gì mà nhìn, đóng cửa lại trở về ngủ."

Trên phố xôn xao trong chốc lát liền khôi phục lại bình lặng, nhưng đèn trong các gia đình đều sáng lên, rất lâu không tắt.

"Thật là đáng sợ." Hình Nương run giọng nói.

"Nương tử, nghỉ ngơi đi, sớm ngày mai chúng ta liền rời khỏi đây." Sắc mặt Võ Lực nhìn cũng không tốt, nghe nói người từ quý môn quan trở về dễ dàng thu hút sát khí, xem ra lời này là thật, nếu không nàng cùng nương tử sao đi đến chỗ nào cũng có thể gặp được những chuyện đáng sợ như vậy? Trong lòng Võ Lực cân nhắc, hôm nào đó nhất định phải hỏi Thập Lang một chút, xem có thể làm một tràng pháp sự hay không.

"Ta đọc sách thêm một lát."

Nhiễm Nhan vừa dứt lời, trong viện đột nhiên sáng ngời, cửa phòng đối diện bị gõ vang, "Lưu y sinh! Lưu y sinh."

Tay cầm sách của Nhiễm Nhan căng thẳng, không tự chủ mà đứng lên, đi đến bên cửa sổ.

Lưu Thanh Tùng còn chưa ngủ, nghe thấy tiếng đập cửa, liền kéo cửa ra, thanh âm vội vàng cõi nén kích động, "Có phải lại có người bị giết hay không?"

Bộ đầu kia sưng sốt một chút, chắp tay nói: "Đúng vậy! Huyện úy nghe nói ngài còn chưa rời đi, liền sai tiểu nhân tới thỉnh ngài qua hỗ trợ nghiệm thi, lão nhân gia hắn đã đến hiện trường."

"Đi! Đi!" Lưu Thanh Tùng kéo cái rương lớn của hắn từ phía sau cửa ra, đeo ở trên người, chạy vài bước theo bộ đầu, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lại quay người, chạy tới gõ cửa phòng Nhiễm Nhan, "Nhiễm Nhan! Nhiễm Nhan! Có thi thể mới a!"

Giọng nói của hắn không giấu được kích động, làm nha dịch đứng đầy viện từ không rét mà run...mấy người này là sao đây a

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, rồi nhanh chóng thay một thân Hồ phục tay áo bó, mang khẩu trang lên, không màng đến đám người Văn Lục cùng Hình Nương khuyên can, mở cửa phòng nói: "Đi thôi."

Lưu Thanh Tùng đánh giá nàng một cái, "Quả nhiên rất nhanh."

Hai người một trước một sau chạy ra khách điểm, Văn Lục gấp đến độ đậm chân, cất bước đuổi theo.

Hình Nương thì chạy đi tìm Nhiễm Văn Sinh để mượn mấy hộ vệ.

Ngoài cửa sớm đã chuẩn bị xong xe ngựa, mấy người bước lên xe xong, vội vàng đuổi về phía hiện trường.

"Có biết tình huống là như thế nào hay không?" Nhiễm Nhan hỏi Lưu Thanh Tùng, hắn trước đó đã đi chung với huyện úy, hắn là đối với vụ án hiểu biết nhiều hơn so với nàng.

"Những gì lần trước biết được đều đã nói hết, chỉ là điều tra rõ thân phận người chết mà thôi. Khát cái Lưu Văn trước kia là học sinh Châu học, người chết ở khách điểm kia trước kia là ngục tốt. Nha môn vốn dĩ đối với vụ này cũng không quá để bụng, bởi vậy tiến độ rất chậm. Lúc này vội vàng như vậy, có thể là bởi vì ảnh hưởng quá lớn, nguyên nhân quan trọng hơn chỉ sợ là người chết lần này không phải là tép riu." Lưu Thanh Tùng tỏ vẻ thấy nhiều không trách mà nói.

Văn Lục mắng: "Mấy cái quan coi mạng người như cỏ rác!"

Lưu Thanh Tùng như không có xương cốt mà dựa lên cái rương lớn, cười nhạo: "Bọn họ bất quá là tiêu cực lơ là việc công, đối đãi khác biệt mà thôi,

không tính là coi mạng người như cỏ rác, người tàn nhẫn hơn bọn họ còn rất nhiều!"

Chương 162: Trùng hợp hay là có mưu đồ

Xe ngựa chạy được chừng khoảng thời gian một chén trà nhỏ, liền bắt đầu xốc nảy.

Xe nha môn phái tới đón Lưu Thanh Tùng đương nhiên không kém, nhưng ở trong xe bị quăng tới quăng lui một hồi, chờ đến lúc xe dừng, ba người vẫn choáng váng.

"Lưu y sinh, ngài mau đến nhìn xem." Tống huyện úy ở ngoài xe gấp gáp nói, thanh âm như lập tức già đi vài tuổi.

Nhiễm Nhan nghỉ một chút, rồi liền xuống xe, Lưu Thanh Tùng sau đó mới kéo cái rương bước xuống.

Tống huyện úy ngay lúc nhìn thấy Nhiễm Nhan không khỏi mở to mắt, tuy rằng nàng mặc Hỗ phục, mang khẩu trang, nhưng vẫn có thể nhìn rõ là một nữ nhân.

"Nàng là..." Tống huyện úy thấy Nhiễm Nhan đi cùng xe với Lưu Thanh Tùng, tuy rằng trong lòng tức giận Lưu Thanh Tùng đem việc phá án coi như trò đùa, nhưng cũng không phát tác.

"Đây là sư phó của ta." Lưu Thanh Tùng khinh khinh phiêu phiêu thả một câu neden lên đỉnh đầu mọi người, tức khắc ai cũng có chút choáng váng.

Nhưng Lưu Thanh Tùng vẫn không cho bọn họ thời gian tiêu hóa, vừa đi về phía thi thể, vừa hỏi: "Tình huống là như thế nào?"

Tống huyện úy lặng lẽ liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, nghĩ thầm, Lưu Thanh Tùng người này luôn không đàng hoàng, chỉ sợ nói là sư phó cũng bất quá là nói đùa, nên cũng không để ở trong lòng, dù sao lát nữa bị sợ hãi cũng không phải chuyện của hắn, "Người chết là người dòng bên của Lạc Dương Phùng thị, tên là Phùng Triệu, từng làm ngực tốt ở trong nhà lao của huyện Tụ Thủy, mấy năm trước có thể là buôn bán phát tài, nên thoát ly tiệm nghiệp, nhận tổ quy tông, ở Lạc Dương làm một thị lệnh, ngẫu nhiên sẽ trở về đây tế tổ."

Thị lệnh, là chức quan quản hạt thị trường giao dịch, chức quan này không lớn, nhưng nước luộc lại không ít, là một công việc béo bở.

"Tế tổ? Hơn nữa đêm đi tế tổ?" Lưu Thanh Tùng lười nhác hờ hờ, ý châm chọc như có như không.

Đi đến chỗ thi thể, một mảnh hồn độn lọt vào trong tầm mắt, chỗ nào có thể nhìn được đều là tạng phủ và máu tươi, đáng sợ đến mức tiếng thét của Văn Lục bị nghẹn ở trong cổ họng, nhin trong chốc lát, rốt cuộc xoay người chạy qua một bên nôn mửa, Nhiễm Nhan thấy nàng không đi xa, cũng không quản nhiều.

Lưu Thanh Tùng buông cái rương xuống, sau khi mang bao tay lên liền bắt đầu nghiệm thi.

Đây là án phanh thây, xương đùi và cánh tay đều bị cưa đứt theo mức độ khác nhau, phần ngực bụng có không dưới hơn mười vết thương, ruột và nội tạng từ trong bụng trào ra bên ngoài cơ thể, máu tươi vẫn khắp nơi, vẩy lên toàn bộ đám cây cối bên cạnh, trên mấy bụi cây khô thấp bé bốn phía đều là máu, mặt người chết bị nhuộm đậm máu tươi, hai mắt mở to, miệng há ra, biểu tình cực độ hoảng sợ, bên dưới bóng cây dày đặc, mang vẻ cực kỳ khủng bố.

Lưu Thanh Tùng vẫn chưa vội vã nghiệm thi, mà thọc thọc Nhiễm Nhan, dò hỏi ý kiến của nàng, "Thấy sao?"

Ánh mắt mọi người xet một cái nhìn về phía Nhiễm Nhan, nàng vẫn luôn yên lặng không nói gì, không có cảm giác tồn tại, nên làm cho người khác không để ý đến sự có mặt của nàng, hiện giờ mọi người thấy một nương tử đối mặt thi thể bị băm nát đáng sợ như vậy mà không có chút sợ hãi nào, không khỏi âm thầm ngạc nhiên, sôi nổi hướng ánh mắt tới.

"Tình trạng đường máu phun trên thân cây khác nhau, trên mặt đất cũng có dấu vết quay cuồng lôi kéo, có thể thấy được lúc đó hung thủ không phải dùng một kích sát, mà là..." Nhiễm Nhan lần theo dấu vết cỏ khô bị dày xéo trên mặt đất đi về phía trước, đi tới một chỗ cách đó chừng 6-7 trượng thì dừng lại, "...đại khái là ở chỗ này đi, hung thủ một kích làm người bị hại vô lực đánh trả, nhưng lúc ấy người chết còn có thể hoạt động được, cho nên không ngừng bò về phía trước, hung thủ còn mang tâm lý muốn được hả giận, chậm rãi đem người này hành hạ đến chết."

Trước khi chết lại ở trong trạng thái hoảng sợ cực độ, cách chết tàn khốc được phát họa ra chỉ qua vài câu nói ít ỏi của Nhiễm Nhan, đáy lòng mọi người phát lạnh.

"Uhm." Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan quay lại chỗ thi thể, xoay người nói: "Ta động thủ đi, ngươi tới chỉ đạo một chút."

Nhiễm Nhan gật đầu.

Lưu Thanh Tùng nhanh chóng mang lên bao tay, đại thể nhìn qua một lần,

bắt đầu kiểm nghiệm từ chỗ có dấu vết thương trí mạng ở phần đầu bầy nhầy của thi thể.

Nhiễm Nhan thấy hắn kiểm nghiệm tình huống cơ bản đã không sai biệt lắm, liền mở miệng nói: "Ngươi phán đoán trình tự bị thương trước sau của mỗi vết thương một chút."

Như vậy mới có thể suy đoán hình dạng hung khí chuẩn xác hơn.

"Ngươi không phải đang nói giỡn đi?" Lưu Thanh Tùng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt trầm tĩnh của nàng.

Tất cả mọi người cơ hồ cảm thấy là Nhiễm Nhan đang chỉ huy lung tung, muốn nghiệm ra trình tự trước sau của từng vết thương, căn bản là ý nghĩ quái lạ.

Nhưng mà Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan nhìn nhau một lát, rồi hắn yên lặng cúi đầu nhìn mấy vết thương vài lần, nói: "Được thôi, ngươi nói, ta tới nghiệm."

"Sao có thể!" Tống huyên úy không thể tin tưởng, nhưng Lưu Thanh Tùng đã đồng ý, hắn cũng không nhiễu loạn. Dù sao Lưu Thanh Tùng tuy rằng làm người không đáng tin cậy, nhưng kỹ thuật nghiệm thi lại là tiếng lành đồn xa.

Nhiễm Nhan tự động xem nhẹ nghi ngờ của Tống huyên úy, tiếp tục nói: "Cơ thịt bị cắt đứt lúc còn sống, thì sẽ có sự co rút lại, làn da xung quanh miệng vết thương sẽ cuộn lại, nên miệng vết thương sẽ hơi banh ra. Sau khi chết không lâu miệng vết thương cũng banh ra, nhưng bởi vì cơ thịt co rút không rõ rệt, miệng vết thương sẽ banh không quá rộng. Tổn thương hình thành sau khi chết lâu hơn, đặc biệt là hình thành sau khi xác cương cứng, hiện tượng vết thương co lại sẽ rất nhỏ, xung quanh lại không có hiện tượng cuốn da. Người dựa vào đó phán đoán một chút đi."

Lão sư trước kia của Nhiễm Nhan không chỉ yêu cầu nàng phán đoán ra trình tự tổn thương trước sau của mỗi vết thương, còn yêu cầu nàng căn cứ tình huống cơ rút của cơ bắp, phán đoán trạng thái tinh thần cụ thể của người chết sau khi chịu từng thương tổn. Đây là một yêu cầu rất biến thái, phán đoán trình tự trước sau không khó, nhưng mặc kệ trạng thái tinh thần người chết như thế nào, chỉ cần còn sống, cơ thịt đã chịu thương tổn đều sẽ tự động co rút lại, loại khác biệt rất nhỏ này phải dùng tới dụng cụ khoa học, còn cần đến các loại chứng cứ pháp y khác, kết hợp với kiến thức tâm lý học để phỏng đoán.

Phỏng đoán tình trạng tinh thần của người chết không thể làm chứng cứ để xử án, nhưng đối với quá trình phá án thường có trợ giúp rất lớn.

"Nghiệm, người chết là nam, thân cao sáu thước một tấc, tuổi từ 35 tuổi đến 40 tuổi, phát dục hoàn chỉnh, nửa người dưới có nước tiểu bài tiết. Nhiệt độ thi thể trên dưới 35 độ, tử vong trong khoảng nửa canh giờ, tình trạng thi đốm phân bố ở lưng. Sau gáy có dấu vết bị hung khí tập kích, toàn thân có 27 vết chém, chủ yếu tập trung ở thân trên, phần ngực bụng và chi dưới, trước mắt nguyên nhân tử vong được phán đoán là mất máu quá nhiều."

Lưu Thanh Tùng dùng một chút, thấy Nhiễm Nhan không ý muốn lên tiếng, liền tiếp tục nói: "Mặt ngoài miệng vết thương chính tề, dài bốn tấc rộng một tấc rưỡi, sâu đến xương, mặt cắt có hình tam giác ngược, hung khí giống như rìu đốn cùi."

"Người chết ruột đều lòi ra, vì sao lại là mất máu quá nhiều mà chết?" Tống huyện úy khó hiểu hỏi.

Lưu Thanh Tùng liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, "Đây phải cảm ơn sự phụ ta a! Căn cứ thông tin nàng nói mà phán đoán, miệng vết thương chính tề, hiện tượng co lại không rõ ràng, mà miệng vết thương ở cổ và ngực lộ rõ là bị banh ra, hơn nữa cũng sâu đến động mạch chủ, nói cách khác, trước khi bụng bị thương, người chết đã đến trạng thái sắp chết."

Tống huyện úy còn muốn dò hỏi thêm một chút, một bộ đầu voi vàng chạy tới, nói: "Huyện úy, không phát hiện nhân vật khả nghi."

Từ lúc tiếng gào rồng kia vang lên đến giờ, nhiều nhất cũng chỉ hơn nửa canh giờ, nha dịch tới cực nhanh, hung thủ vậy mà không thấy tung tích.

"Ngươi nói hung thủ có thể là cùng một người hay không? Là trùng hợp hay là có mưu tính trước?" Lưu Thanh Tùng đứng sát vào Nhiễm Nhan hỏi. Từ thủ pháp giết người xem ra, cách chết của mấy người này hoàn toàn bất đồng, người trong khách điểm nọ là bị đâm chết lại có thêm ý tứ giá họa nhất định, khắt cái chết do độc sát, mà người này là bị chém chết.

"Nghe nói phát hiện thi thể Lưu Vấn là một tú nương?" Nhiễm Nhan không trực tiếp trả lời vấn đề của Lưu Thanh Tùng, ngược lại hỏi Tống huyện úy. Đối với thi thể này, lại có dấu hiệu là mưu sát, Nhiễm Nhan hiển nhiên sẽ hoài nghi đây là án giết người liên hoàn.

Tác giả ps: Thời Đường một thước ước tương đương với 30.7 centimet, một thước là mười tấc, trong truyện sáu thước một tấc, ước chừng khoảng 1 mét 8. Các triều đại kích cỡ chiều dài có chút xê dịch.

Chương 163: Bẫy rập

"Không sai, chuyện này có quan hệ gì sao?" Tống huyen úy mặc dù mới vừa rồi nghe không hiểu những thuật ngữ nghiệm thi Nhiễm Nhan nói, nhưng nhìn thái độ của Lưu Thanh Tùng, hắn cũng không dám trì hoãn.

"Trên người người chết có hình xăm không?" Nhiễm Nhan cẩn thận đánh giá toàn bộ thi thể, ánh mắt lưu luyến ở chỗ dính rất nhiều máu.

Lưu Thanh Tùng liếc mắt nhìn thi thể phanh bụng kia một cái rồi nói: "Phần lưng ít vết thương, không có phát hiện hình xăm, từ chi và bụng bị tổn thương nghiêm trọng, lượng máu quá nhiều, phải rửa sạch rồi mới có thể thấy rõ, đặc biệt là bụng và cánh tay"

Người lúc bị tập kích, nếu thật sự không thể tránh né, thì sẽ theo bản năng dùng tay để ngăn cản công kích, cánh tay của thi thể này cả xương cốt cũng đã vỡ vụn, căn bản nhìn không thấy có hình xăm hay không.

Nhiễm Nhan châm chước một chút, hỏi Tống huyen úy: "Nghe nói khất cái kia là chết ở một cái hẻm sâu, sắc trời tù mù, mưa tầm tã, vị tú nương kia là như thế nào lại phát hiện ra thi thể khất cái?"

Tống huyen úy đáp: "Vị tú nương này có tâm địa thiện lương, vẫn luôn tiếp tế Lưu Vấn, nàng hôm ấy thấy trời mưa lớn, sợ Lưu Vấn không có chỗ trú mưa, liền mang dù cho hắn, không ngờ lại chỉ nhìn thấy một khối thi thể chết đi đã lâu."

Lưu Thanh Tùng vẫn không tham gia vào cuộc đối thoại của hai người, mà sai người dùng vải trắng ngăn xung quanh thi thể, bắt đầu rửa sạch thi thể.

Chuyện về tú nương kia, nói như thế xem ra không có gì khả nghi, Nhiễm Nhan hơi nhường mày, "Tú nương bao nhiêu tuổi? Tướng mạo như thế nào? Có gia thất hay không? Có quan hệ gì với Lưu Vấn?"

Trong mắt Tống huyen úy hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng vì mặt mũi Lưu Thanh Tùng vẫn đáp: "Tú nương kia tên là La Linh, ước chừng 24-25 tuổi, đến nay chưa có hôn phối, tướng mạo năm 18 tuổi cũng không kém, bất quá hiện giờ đã là gái lõi thì. Trong nhà có tổ mẫu hơn 80 tuổi, tổ tôn hai người sống nương tựa lẫn nhau, theo lời hàng xóm, Linh nương cũng không quen biết Lưu Vấn, bố thí đồ ăn chỉ là xuất phát từ hảo tâm."

Nhiễm Nhan gật đầu, không tiếp tục hỏi nữa, chỉ nhàn nhạt mà nói một câu, "Ba người chết, trong đó có hai người đã từng là ngục tốt."

Thoát khỏi tiệm nghiệp lại không có tiệm tịch, cho nên cũng không khó khăn, nhưng cũng không phải là một việc dễ dàng, hai người chết đã từng là ngục tốt xấp xỉ tuổi nhau, có thể cũng thoát khỏi tiệm tịch cùng năm hay không?

Lặng im một lúc lâu sau, Nhiễm Nhan bỗng nhiên hỏi: "Ngươi nói người chết tên Phùng Triệu này đã phát chút tài nhỏ, mới có thể thoát khỏi tiệm tịch, như vậy người chết ở khách điếm kia, có phải cũng bởi vì phát tài mới thoát khỏi tiệm nghiệp hay không?"

"Đúng thì sao? Người kết phường buôn bán kiếm tiền thoát khỏi tiệm tịch chỗ nào cũng có, chuyện này rất kỳ quái sao?" Vẻ không kiên nhẫn của Tống Huyện úy đã lộ ra, mặc dù biểu hiện của Nhiễm Nhan khác với nương tử bình thường, hắn cũng không cảm thấy nàng có thể giải thích được gì về vụ án này.

Nhiễm Nhan thấy biểu tình của hắn, cảm thấy mình có nói cái gì nữa cũng chỉ phí công, nên cũng không tự tìm mặt mũi, lặng lẽ mà bắt đầu quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Văn Lục ở một bên đã ói cả mật ra, nhưng vẫn không ngừng nôn khan. Ánh trăng rất đẹp, bầu trời đầy sao, nếu không có vị tanh tưởi nồng nặc trong gió, thật ra là chỗ thường cảnh đêm không tồi.

Tiếng cây đưọc bập bùng, thỉnh thoảng còn có thanh âm buồn nôn của Văn Lục.

"Nhiễm Nhan, mau tới đây xem." Lưu Thanh Tùng đột nhiên rống to một tiếng, làm nha dịch chung quanh hoảng sợ giật bắn mình.

Nhiễm Nhan bước nhanh qua, Lưu Thanh Tùng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, cầm cánh tay nát bét của thi thể lên, dùng cái nhíp nhẹ nhàng đẩy đẩy lớp da giàn như bị phá hủy, "Nhìn thấy gì không?"

Trên da thịt bị tàn phá dính trên xương, đã được Lưu Thanh Tùng rửa ráy sạch sẽ, có thể thấy rõ hoa văn màu lục lam, "Là hình xăm. Có thể nhìn ra là hình gì không?"

Lưu Thanh Tùng lắc đầu, "Khuỷu tay bị chém ít nhất bảy tám lần, hình xăm lại không lớn, có thể tìm ra mảng da này đã rất không dễ dàng."

Tống Huyện úy cũng theo tới, nghe nói trên thi thể này cũng có hình xăm, bỗng nhiên nhớ tới lời Nhiễm Nhan nói vừa rồi: Ba người chết, trong đó có hai người đã từng là ngục tốt.

Lập tức Tống Huyện úy vội vàng gọi: "Người đâu?"

"Có" một bộ đầu theo tiếng.

"Đi huyen nha tra danh sach mot chut, Phung Trieu va Truong Huyen khi

nào thì rời nha môn? Sau khi tra được, lại tra lúc hai người bọn họ còn ở nha môn, có những vụ án nào, trong phòng giam đang nhốt người nào."

Hiện tại có thể tra được cũng chỉ có bấy nhiêu, Tống huyện úy có chút sốt ruột, Phùng Triệu chính là người của Lạc Dương Phùng thị, cho dù không phải trực hệ, nhưng nghe nói hắn ở Lạc Dương sống thật sự không tệ, được Phùng lang quân nhìn với con mắt khác...

Nhiễm Nhan lại có vài phần xem trọng Tống huyện úy, thì ra hắn cũng không hờn, còn biết có thể là oan án của rất nhiều năm trước tạo thành màn trả thù ngày hôm nay.

Nghiệm thi xong, Lưu Thanh Tùng nhanh chóng viết xuống nghiệm trạng, giao cho Tống huyện úy, rồi cùng Nhiễm Nhan lên xe rời đi.

Vân Lục đã phun đến kiệt sức, lên xe ngựa liền hôn mê luôn, Nhiễm Nhan bắt mạch cho nàng, thấy không có gì trở ngại, mới hỏi: "Ngươi có giải phẫu không?"

"Ta sao có thể tự động làm loại chuyện này!" Lưu Thanh Tùng lập tức thè thót phủ nhận, bất quá lại nói: "Dạ dày hắn đều röt đầy đất, ta bất quá là lúc nhét trở về giúp hắn, thuận tiện mở ra nhìn xem."

Lưu Thanh Tùng nói, sắc mặt cũng có chút khó coi, hôm qua Nhiễm Nhan nói với hắn thông qua vật bên trong dạ dày để tìm kiếm manh mối, hắn hôm nay liền gấp không chờ nổi mà thực nghiệm, kết quả sau khi cắt ra dạ dày của thi thể, hắn quả thực cả ý nghĩ muốn chết cũng có. Lúc ấy hắn liền đổi với Nhiễm Nhan bắt đầu cảm thấy kính nể tự đáy lòng, cái chức nghiệp pháp y này thật không phải là để thường nhân làm.

"Có phát hiện gì?" Nhiễm Nhan rất có hứng thú hỏi.

Lưu Thanh Tùng cưỡng chế cảm giác không khoẻ, nói: "Không nhìn thì không biết, vừa nhìn thấy bị dọa cho nhảy dựng, Phùng Triệu này cũng rất biết ăn! Hơn nữa đồ tốt đầy người, đồ ăn phần lớn đều còn nguyên, lại nồng nặc mùi rượu. Vật trong dạ dày có thể nhận ra là một món chim cút nướng sống, tên là "Trợ đầu xuân", đây là một trong những món ăn có quy cách cao nhất trong các yến hội."

Ánh mắt Nhiễm Nhan sáng lên, đôi mắt luôn trầm tĩnh ẩn ẩn kích động và hưng phấn, "Nói như vậy, hắn là ở trán trên dùng xong cơm, sau đó liền đến nơi này, không đến nửa canh giờ liền ngộ hại?"

Gần đây không có huyện nào lớn hơn, nửa canh giờ, cho dù ngay sau ăn xong cơm chiều từ Lạc Dương một đường giục ngựa phi nhanh đến đây, cũng không kịp, chỉ có thể là dùng cơm ở trong trấn, nhưng huyện Tụ Thủy cũng không lớn, bữa tiệc lớn này, Phùng Triệu nếu không phải ăn ở tửu lâu nào đó thì cũng là làm khách ở một nhà giàu có, tra cũng không khó.

Đây đúng là một manh mối đủ để gây phản chấn.

"Có muốn nói việc này cho Tống huyện úy không?" Lưu Thanh Tùng nói. Nhiễm Nhan lùi về vách xe, hờ hững nói: "Tùy ngươi."

Nàng hiện tại đã càng ngày càng khuyết thiếu tinh thần trọng nghĩa, chẳng qua là đem chuyện này coi như một câu đố để tống cổ thời gian, ở Đại Đường, không có mục tiêu để nỗ lực cho tương lai cùng với cảm xúc phiêu bạc này, đã làm nàng cảm thấy càng ngày càng mê mang, bản thân dần dần bị lạc đường.

Ngay cả Lưu Thanh Tùng cũng nhìn ra cảm xúc của nàng, "Ngươi không nói muốn chinh phục Đại Đường sao, sao nhanh như vậy đã hành quân lặng lẽ rồi?"

Nhiễm Nhan nhường mắt liếc hắn một cái, "Lúc ngươi bình thường, cũng không khó ưa lăm."

Vân Lục mơ mơ màng màng tỉnh lại, ở trên xe lắc lư, lại muốn bắt đầu phun, lập tức vội vàng kéo một cái bát không biết dùng làm gì trong xe, ôm ở trước mặt mà phun mãnh liệt.

"Uy, ta khi nào không bình thường hả?" Lưu Thanh Tùng chống tay trên cái rương, ra vẻ nhu nhược, "Ngươi là trụ cột chống đỡ tinh thần cho ta sống sót, cũng không thể nhanh như vậy liền đó a! Cho dù sông cạn đá mòn, thương hải tang điền, Nhiễm pháp y ngươi nhất định phải sừng sững không ngã như trụ chống trời! Ta đây toàn phải dựa vào ngươi."

Vân Lục nôn nả càng thêm lợi hại, hữu khí vô lực mà ngẩng đầu nói: "Lưu y sinh, nương tử nhà ta chống không được trời của ngài, ngài vẫn nên bỏ tâm tư đó đi! Ưa..."

Lúc xe ngựa sắp đến khách điếm, phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng vó ngựa.

Một lát sau, ngoài xe có người nói: "Lưu y sinh, huyện lệnh cho mời Lưu y sinh cùng với lệnh sư."

Chức Huyện lệnh ở trên Huyện úy, đây còn chưa được bao lâu, cái chết của Phùng Triệu đã kinh động đến huyện lệnh? Lưu Thanh Tùng vén màn lên, thấy là một bộ đầu quen mắt, liền nói: "Là việc công hay là việc tư?"

"Vụ án mấy ngày gần đây liên lụy rộng, huyện lệnh muốn thỉnh giáo nhị vị, tất nhiên là việc công, chỉ là huyện lệnh có công vụ quẩn thân, không thể tự mình đi thỉnh nhị vị, mong thứ lỗi." Bộ đầu chấp tay nói.

Lưu Thanh Tùng liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy nàng không phản đối, liền nói: "Dẫn đường đi."

"Dạ."

Xe ngựa quẹo lại, đi về hướng thành đông.

"Xem ra Phùng Triệu này bối cảnh rất thâm a!" Lưu Thanh Tùng chặc lưỡi nói.

Nhiễm Nhan dựa vào vách xe híp mắt dưỡng thần, chậm rãi nói: "Phùng Triệu bối cảnh có thâm nữa cũng có thể thâm bằng ngươi sao?"

Đây là ngụ ý, huyền lệnh thỉnh Lưu Thanh Tùng qua chắc không chỉ về vụ án, chẳng qua là nương theo vụ án để lấy quan hệ với Lưu Thanh Tùng thôi.

"Bên dưới đại thụ quả thật rất mát mẻ a!" Lưu Thanh Tùng mang vẻ mặt ái muội cười nói: "Kỳ thật gốc đại thụ này đặc biệt nguyệt ý để ngươi dựa vào, chỉ cần ngươi gật đầu một cái, ngươi muốn dựa vào chỗ nào cũng được."

"Phải không?" Nhiễm Nhan không để tâm, nàng biết Tiêu Tụng có ý với nàng, nhưng nàng cũng chưa bao giờ quá tự tin, gấp gõ vài lần mà thôi, có thể sinh ra cảm tình sâu nặng gì? Hoàn toàn không có đạo lý.

Ở cổ đại, nam nhân thích một nữ nhân, đương nhiên sẽ che chở nàng, nhưng nếu phải làm một món đồ phụ thuộc, Nhiễm Nhan tình nguyện ở vậy.

"Ta thấy Cửu Lang đối với ngươi rất để bụng, ta biết xưa đâu bằng nay, nhưng hoàn cảnh cũng không giống nhau, ngươi không phải nói ta nhận không rõ sao, ngươi kiên trì như vậy, có phải cũng coi như là nhận không rõ hiện thực hay không? Nhập gia tùy tục mà..." Lưu Thanh Tùng mang bộ dáng người từng trải.

Nhiễm Nhan mở mắt, nhìn hắn nói: "Nhập gia tùy tục? Người định tam thê tú thiếp là chuyện của ngươi, muốn ta cùng với nữ nhân khác chung chồng, tuyệt đối không thể."

"Ta mới không cần." Lưu Thanh Tùng rống như quỷ rống, sau đó nghiêm túc nói: "Ngươi chẳng lẽ không biết cung tâm kế gì đó sao? Nữ nhân lúc cơ khát mãnh liệt như sài lang hỏ báo, ta thứ nhất không muốn hậu trạch cháy, thứ hai không muốn tinh tảo nhân vong, quan trọng nhất là người bình thường cũng không thể tam thê tú thiếp a."

Nhiễm Nhan tu dưỡng cho dù có tốt đẹp nữa, cũng nhịn không được mà trợn tròng mắt với hắn, khinh thường nói: "Chủ yếu là lý do cuối cùng đi."

Lưu Thanh Tùng âm thầm cảm thấy năng lực bát quái của mình bị thuyên giảm, đụng tới Nhiễm Nhan, vẫn luôn bị nàng dẫn trước đề tài.

Xe ngựa dần dần chậm lại, bên ngoài xe truyền vào thanh âm của bộ đầu, "Lưu y sinh, đã tới huyền nha."

Lưu Thanh Tùng thuận tay đẩy ra màn hình thoáng qua, phát hiện xe ngựa đã vào trong một cái nhà, bố trí tuyệt đối không phải là huyền nha. Hai bên xe ngựa đứng hai hàng đại hán mặc hắc y, người nào cũng uy vũ bất phàm,

không phải nha dịch bình thường có thể so sánh.

Nhiễm Nhan phát hiện sắc mặt Lưu Thanh Tùng khẽ biến, không khỏi đưa mắt dò hỏi.

Lưu Thanh Tùng dùng khẩu hình nói: Có thể là bẫy rập.

Chương 164: Ném vào hầm băng

Nhiễm Nhan rùng mình, đánh giá chút độc dược mình giấu trên người, hạ giọng nói: "Bao nhiêu?"

Lưu Thanh Tùng biết nàng hỏi có thể là có bao nhiêu người, "Bình thường." Vừa nói vừa hơi đẩy cửa sổ cho lộ ra một cái khe hở, Nhiễm Nhan nhanh chóng nhìn lướt qua bên ngoài.

Người không quá nhiều, nhưng hơn 10 đại hán mặc hắc y, bất luận là ai trong số họ cũng đều có thể lấy một đòn mìn, Nhiễm Nhan thì có chút năng lực tự bảo vệ mình, nhưng tố chất thân thể của Lưu Thanh Tùng còn không bằng Văn Lục, chạy trốn là chuyện tuyệt đối không thể thực hiện được.

"Xuống xe đi." Nhiễm Nhan bình tĩnh nói. Nếu những người này muốn giết bọn họ, không cần phải phí nhiều sức để đưa bọn họ tới nơi này như vậy, dù sao cũng phải biết rõ ràng mục đích của những người này trước, cứ ở luôn trên xe cũng không phải là biện pháp.

Nhiễm Nhan mang khẩu trang lên, dẫn đầu nhảy xuống xe trước, Văn Lục còn có chút mơ hồ, không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì, cũng xuống theo.

Xuống khỏi xe ngựa, Nhiễm Nhan mới thấy rõ ràng, trên hành lang phía cuối hai hàng đại hán, một nam nhân trung niên mặc hoa phục đang ngồi, khoảng trên dưới 40 tuổi, làn da ngăm đen, mặt đầy râu quai nón khiến cho người nhìn không rõ diện mạo, tay phải thô ráp, trên ngón cái mang một cái nhẫn ngọc ban chỉ màu trắng tráng túng, trên mặt nhẫn ban chỉ khắc một con Nhai Tí tinh xảo.

Nhai Tí là con thứ hai của Rồng, hình dáng giống như sài lang mọc sừng rồng, đôi mắt giận dữ, hai sừng mọc hướng ngược về phía sau sát với lưng. Nhai Tí hiếu chiến thích giết chóc, cho nên thường được khắc trên binh khí như chuôi đao, chuôi kiếm... hoặc dùng như một loại hình tượng có tính uy hiếp, rất ít người đơn thuần coi nó như đồ trang sức.

Nhiễm Nhan đánh giá người này xong, như vô tình mà xoay người chờ Lưu Thanh Tùng, không dấu vết quan sát rõ hoàn cảnh bốn phía.

Viện tử bình thường, kết cấu như là tứ hợp viện, trừ bỏ trống tron, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Các hạ là người phuơng nào? Vì sao đưa chúng ta đến đây?" Lưu Thanh Tùng ở cùng Tiêu Tụng lâu rồi, nên vẫn có chút ồn trọng.

Người trên hành lang nhìn bọn họ chầm chầm thật lâu, mới đứng dậy, thanh âm thô ách, "Các ngươi biết nghiệm thi?"

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng dùng im lặng để ứng đối.

Người nọ lại không tức giận, ngược lại bước xuống bậc thang, khách khí chấp tay nói: "Mỗ là Trang Doãn, lần này thỉnh nhị vị lại đây, không có ác ý, chỉ là hy vọng nhị vị không nhúng tay vào án mạng lần này."

Có hay không ác ý còn chưa bàn đến, nhưng trong lời nói cùi chỉ của hắn đều để lộ ra một loại tự tin cùng bá đạo, khác xa với thủ pháp cẩn thận trong vụ án, có thể cơ bản khẳng định, hung thủ cũng không phải người này. Vậy hắn vì cái gì lại muốn xen vào chuyện này?

"Hai người chúng ta cũng chỉ là hùng thú, muốn cho chúng ta không nhúng tay cũng đơn giản, nhưng phải cho cái lý do đi!" Lưu Thanh Tùng đúng lúc mà xen móm. Hắn luôn đặc biệt biết bo bo giữ mình, trước tiên giữ được mạng đă, sau đó lại suy xét lật lọng, dù sao hắn cũng chưa bao giờ để ý tới thanh danh.

Khuôn mặt râu quai nón của Trang Doãn có nụ cười khẽ, lời nói ra lại lạnh người, "Lý do đó là, nếu các ngươi tiếp tục nhúng tay, người chết bị băm thây ngày mai quan phủ phát hiện có thể chính là ba vị."

Nhiễm Nhan nhíu mày, "Từ bỏ không khó, khó chính là, ngươi muốn như thế nào mới có thể tin tưởng chúng ta."

Trang Doãn chinh lăng một chút, hắn không nghĩ tới tiểu nương tử che lại dung nhan này nói chuyện lại sắc bén như vậy, không nói thì thôi, đã nói ra thì đúng ngay trọng tâm.

"Không khó, ba vị móc một con mắt minh ước, chứng minh quyết tâm."

Trang Doãn rất nhanh đã che dấu được kinh ngạc trên mặt.

Vân Lục và Lưu Thanh Tùng đều hút một ngụm khí lạnh, đau đớn khi bị móc một mắt, còn không bằng một dao châm dứt cho xong! Trong lòng Nhiễm Nhan lại động, móc một con mắt...

Nhiễm Nhan thông qua hình dáng gương mặt, có thể ẩn ẩn nhìn ra, Trang Doãn nuôi râu quai nón, thoát nhìn tuy rằng có vẻ thô kệch, nhưng nếu hắn cạo râu đi, hình ảnh tất nhiên kém xa hiện tại.

"Móc mắt cũng được." Nhiễm Nhan âm thầm nắm chặt tiêu trong tay áo, vuốt ve thân tiêu lạnh băng, khẩn trương trong lòng nàng dịu xuống không ít, "Nhưng chúng ta sao xác định được, sau khi móc mắt ngươi sẽ thả chúng ta rời đi?"

"Chúng ta..." Trang Doãn nói một nửa, đột nhiên dừng lại, đôi mắt ưng nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, trong viện yên tĩnh như chết.

Sau một lát, Trang Doãn chậm rãi nói: "Ngươi cho rằng ta sẽ mắc mưu?"

"Ta còn không xem thường ngươi như vậy." Nhiễm Nhan bình tĩnh nói: "Ta thật ra có một biện pháp đẹp cả đôi đàng, không biết trang lang quân có hửng thú nghe một chút hay không?"

Trang Doãn đối với sự bình tĩnh và lớn mật của Nhiễm Nhan vô cùng đề phòng, lo lắng nàng dùng quỷ kế gì đó, thanh âm trở nên hơi căng thẳng, "Thỉnh giảng."

"Thả hai người bọn họ trở về, ta lưu lại, chờ sau khi bọn họ rời khỏi huyện Tụ Thủy, ngươi lại thả ta đi." Nhiễm Nhan vẫn luôn quan sát sắc mặt của Trang Doãn, thấy hắn vẫn chưa bài xích, liền tiếp tục nói: "Dù gì hiện tại chúng ta cũng không biết thân phận của các hạ, mục đích của ngươi là muốn chúng ta không nhúng tay vào vụ án, đặc tội Tiêu Tụng, thật sự không có lời, không phải sao?"

Tiêu Tụng tên này vừa ra khỏi miệng, đám hắc y nhân vẫn đứng như cây cọc chung quanh sắc mặt đều đại biến, vì Hình Bộ Thị lang trẻ tuổi, hành sự như sấm rền gió cuốn, thủ đoạn tàn nhẫn kia thật sự không phải là nhân vật dễ chọc.

Trang Doãn lạnh lùng nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan, "Ngươi uy hiếp ta?"

"Chưa hẳn. Mạng của chúng ta hiện tại đều ở trong tay ngươi, ta chẳng qua là nghĩ hết mọi biện pháp bảo mệnh mà thôi." Nhiễm Nhan trong lòng thực sự khẩn trương. Nàng không phải chuyên gia đàm phán, cũng không có nhiều kinh nghiệm về phương diện này, nàng chỉ là căn cứ quan sát của mình để hành động.

Hơn nữa, nếu chỉ còn lại một mình nàng, nói không chừng cơ hội chạy thoát có thể lớn hơn một chút.

Trang Doãn bước về phía trước vài bước, tới gần Nhiễm Nhan, chậm rãi nâng tay lên, người bốn phía đều ngừng thở, tim Lưu Thanh Tùng cũng sấp nhảy ra khỏi cổ họng, hắn ở trong lòng thoi miên chính mình: Sẽ không, Nhiễm Nhan là vai chính, không chết được, không chết được...

Nhưng sát khí phát ra trên người Trang Doãn, lạnh lẽo đến mức ăn sạch hi vọng của hắn như tăm ăn rỗi.

Bàn tay nâng lên của Trang Doãn lại không đánh vào người Nhiễm Nhan như trong tưởng tượng, mà là nhẹ nhàng sờ mặt nàng, hắn cười nhạt vạch ra khăn che trên mặt Nhiễm Nhan.

Ngoài ý muốn đổi diện ngay một gương mặt lãnh diễm, Trang Doãn sững sốt một chút, trong mắt nhanh chóng vọt qua một tia kinh diễm.

"Ta thường thức ngươi." Trang Doãn thản nhiên nói. Từ trí tuệ đến ngoại

hình, đều làm người khác ngạc nhiên, hắn nói: "Được, ta tiếp thu đề nghị của ngươi." Dứt lời, chuyển qua Lưu Thanh Tùng và Văn Lục: "Các ngươi tối hôm nay liền rời khỏi đây, ngày mốt ta sẽ thả nàng."

"Không được!"

"Không được!"

Văn Lục cùng Lưu Thanh Tùng đồng thanh.

Văn Lục vội vàng nói: "Nương tử không thể lưu lại...bằng không...bằng không..." Văn Lục quay phắt qua nhìn Lưu Thanh Tùng, "Bằng không để Lưu y sinh lưu lại đi."

"Ngươi sao không lưu lại?" Lưu Thanh Tùng kêu lên quái dị, bất quá trong lòng lại suy nghĩ, có phải hay không ông trời đã an bài như vậy, hắn ở chỗ này vì cứu Nhiễm Nhan mà chết, sau khi hoàn thành sứ mệnh là có thể trở về nhà?

"Ta chỉ là một nô tỳ, ta nguyện ý lưu lại, nhưng vị hảo hán này không thấy nguyện ý. Lưu y sinh không phải cũng phản đối nương tử lưu lại sao?"

Không bằng ngươi dũng cảm một lần, ngươi nếu chết thật, ta cùng nương tử nhà ta cả đời đều sẽ nhớ kỹ ngươi." Văn Lục cũng gấp đến độ nhất thời tâm loạn, nói chuyện căn bản không suy nghĩ kỹ.

Trang Doãn nhẹ nhàng cười, "Có ý tú, các ngươi chậm rãi nghị luận cũng không muộn, còn có rất nhiều thời gian."

Dứt lời, hắn lại thật sự bung lênh một chén trà nhỏ, ngồi ở trên hành lang nhẹ nhàng khảy nắp ly, thỉnh thoảng lại có nhiệt khí từ bên trong phiêu tán ra.

"Các ngươi lập tức đi đi." Nhiễm Nhan thúc giục nói. Trang Doãn tuy rằng chưa có sát tâm, nhưng nàng kết luận người này có tính cách thô bạo, nếu là thật sự dám khiêu chiến đến cực hạn của hắn, rất có khả năng kết quả sẽ là bị giết người diệt khẩu.

"Nô tỳ không đi." Văn Lục cố chấp nói.

Nhiễm Nhan nhíu mày, hạ giọng, "Nếu không muốn thấy ta chết, thì nhanh đi với Lưu y sinh đi."

"Ta không đi, muốn chết thì nô tỳ chết trước nương tử." Cho tới giờ, tính tình Văn Lục đều như thế, nàng chưa từng có trí tuệ đi thay đổi chuyện gì, nhưng thời khắc máu chót thì tuyệt đối không sợ chết.

Lưu Thanh Tùng thở dài, hai nữ nhân đều không đi, hắn nếu một mình rời đi, còn xem là nam nhân sao.

Nhiễm Nhan vỗ trán, nếu đi cùng nàng chính là Ca Lam, giờ phút này khẳng định sẽ làm ra lựa chọn sáng suốt, nhưng hiện tại nàng nếu muốn dùng thời gian ngắn ngủi mà thuyết phục Văn Lục, hiển nhiên là không có khả năng.

"Còn chưa có thương lượng xong sao?" Trang Doãn 'cách' một tiếng buông xuống nắp ly trà, biểu tình lạnh đi vài phần, "Mỗi không có thời gian ở chỗ này bồi các ngươi đứa giỡn. Người tới."

Ra lệnh một tiếng, hơn mười tráng hán hắc y cùng đáp: "Có."

"Ta lưu lại thả các nàng đi." Lưu Thanh Tùng vội la lên.

"Chậm rồi." Trang Doãn chơi đùa ngọc ban chỉ trên ngón cái, thanh âm chậm rãi: "Đều ném đến hầm băng đi! Đừng trách mỗi không cho các ngươi cơ hội, đây chính là các ngươi tự lựa chọn... hm, mỗi làm người tốt thì làm tới cùng, lại cho các ngươi một lần cơ hội nữa, nếu các ngươi có thể ở dưới hầm băng chịu đựng nửa tháng, ta sẽ tha cho các ngươi."

Hung đồ không có khả năng lặp đi lặp lại mà cho người khác cơ hội cai cọ tự vệ nhiều lần. Lúc này đây, Nhiễm Nhan không lên tiếng, bởi vì cơ hội duy nhất đã mất, nếu hiện tại lại lên tiếng, không bảo đảm có thể lập tức bị diệt khẩu hay không.

Sắc mặt Lưu Thanh Tùng có chút phát xanh, vì giữ cho khí lạnh không tiêu tan, hầm băng ở Đường triều đều phong kín, không chỉ có rét lạnh, còn bị thiếu Oxy, đừng nói là nửa tháng, chỉ một ngày một đêm cũng khó mà chịu nổi. Nhưng hắn cũng biết hiện tại không phải là thời cơ tốt để nói chuyện.

Ba người bị áp giải đi vòng tới vòng lui trên đường mòn như mê cung trong một cái hoa viên, cây cối bốn phía phần lớn đều đã khô héo, nhưng đêm khuya bóng cây rậm rạp, căn bản nhìn không ra hoàn cảnh cụ thể.

Đến một cái tiêu các, hắc y nhân dịch mở một cái án kỷ, lộ ra một khối bẩn tủ, 'kẽo kẹt' một tiếng kéo ra, quay đầu lạnh nhạt nói với ba người: "Các ngươi muốn tự mình đi vào hay là ta hỗ trợ?"

Đứng từ xa đã có thể cảm giác hàn khí lạnh thấu xương đang phả vào mặt. Lưu Thanh Tùng quay đầu liếc mắt nhìn bên ngoài một cái, hơn mười hắc y tráng hán cầm kiếm đứng yên 1 hàng, đem tiêu các bao vây kín mít, chỉ sợ một con ruồi cũng khó bay ra, vì thế liền đi đầu vào hầm băng.

Nhưng hắn vừa đi vào liền hối hận, trong hầm băng duỗi tay không thấy được năm ngón tay, chỉ có lạnh.

"Uy, có thể cho chúng ta một chiếc đèn hay không?" Lưu Thanh Tùng lại nhanh chóng quay ngược lại thò đầu ra.

Hắc y nhân sau khi chần chờ, phất tay ra lệnh cho người lấy đến một cái đèn lồng, "Đèn lồng này chỉ có thể đốt một canh giờ, các ngươi tự cầu nhiều phúc đi."

Lưu Thanh Tùng tiếp nhận đèn lồng, sững sốt nửa ngày, lại bò ngược lên,

"Các ngươi đi vào trước đi."

Nhiễm Nhan đương nhiên biết Lưu Thanh Tùng đây là đang kéo dài thời gian, hầm băng có khả năng là dường khí rất loãng, cửa mở ra như vậy, có thể thêm một ngụm dường khí, liền thêm một phần hy vọng sống, cho nên cũng duỗi tay kéo Văn Lực lại, phảng phất như đang sợ hãi, nhìn chằm chằm cửa vào, thật lâu không dám đi xuống.

"Nhanh lên! Đừng có cọ xát nữa." Ước chừng qua năm tức, hắc y nhân liền có chút kiên nhẫn.

Lưu Thanh Tùng từ trong tay áo móc ra một khối ôn ngọc, lặng lẽ đưa cho người nọ, hạ giọng nói: "Chúng ta cũng không phải là không đi vào, nhưng đi vào lần này sinh tử khó liệu, thỉnh cầu châm chước một chút, để cho chúng ta ở mặt trên chờ nửa khắc, non nửa khắc cũng được."

Nhiễm Nhan áp bức bối bất an xuống đáy lòng, quay nhìn bốn phía, tình hình này, có thể phá vây sao?

Chương 165: Làm sao để phá vây

Hiển nhiên không có khả năng! Dù có thể hạ gục hết hắc y nhân trong phòng này, còn mười mấy người bên ngoài kia thì sao? Nhìn thân hình ẩn chứa sức bật của bọn họ, Nhiễm Nhan cảm thấy hy vọng phá vây thấp hơn 1%.

Nhưng mà tỷ lệ khi tiến vào hầm băng có thể lớn hơn một chút hay không? Hắc y nhân liếc mắt nhìn bên ngoài một cái, bất động thanh sắc mà thu lây ngọc bội, không tiếp tục giục nữa.

Ước chừng chỉ có hai ba phút, hắc y nhân lại lần nữa xô đẩy Lưu Thanh Tùng, "Mau đi xuống, đừng để lão tử động thủ."

Biết là đã kéo dài không nổi nữa, Lưu Thanh Tùng cũng dứt khoát, chỉ là lúc hành động lại cọ tới cọ lui, tới lối vào vừa mới ngồi xổm xuống, liền nghe thấy tiếng trống canh hai.

Tiếng trống báo canh phảng phất như cho hắn ăn một viên thuốc an thần, thông khoái mà xách đèn lồng đi xuống, còn không sợ chết hỏi xin hắc y nhân thêm cái đèn thứ hai.

Nhiễm Nhan cùng Văn Lực cũng theo thứ tự tiến vào hầm băng.

Mới vừa rồi đứng ở lối vào cảm giác còn có thể chịu đựng, chỉ là chân chính vào tới bên trong rồi, mới cảm nhận được hàn khí âm lãnh trong hầm băng xông thẳng vào cốt tủy.

Ánh sáng đèn lồng ở trong hầm băng có vẻ vô cùng mỏng manh, chỉ có thể chiếu sáng không đến mười bước chung quanh, thấy không được rõ kết cấu của cái hầm băng này.

"Aizz! Giãy dụa tượng trưng một chút, kết quả vẫn là bị quăng hết cả lũ vào." Lưu Thanh Tùng lẩm bẩm nói.

Nhiễm Nhan không đáp lời, người có tính nét giống như Trang Doãn này, chỉ sợ cũng chỉ có thể giãy dụa cho có một chút, nếu thật sự phản kháng kịch liệt, cuối cùng nhất định chết cũng rất thảm.

"Nơi này là chỗ Trương Huyền bị đông chết sao?" Lưu Thanh Tùng cầm đèn lồng, vừa đánh giá hoàn cảnh trong hầm băng, vừa hỏi.

"Không biết, nhưng theo kinh nghiệm của ta, Trang Doãn này không quá giống với hung thủ giết chết Trương Huyền." Nhiễm Nhan cởi áo khoác trên người xuống, phủ lên cho Văn Lực.

Vân Lục kinh ngạc một chút, vội vàng từ chối, "Nương tử! Vân là ngài khoác đi, nô tỳ chịu lạnh được."

"Ngươi vừa mới ói hết đồ ăn ra, cố sức được bao lâu! Chớ có cứng với ta." Nhiễm Nhan đem áo khoác cài lại cho Vân Lục, ngũ khí cùng động tác đều không có chút ôn nhu nào.

Vân Lục ở trong khí lạnh hối hả thấy trên tóc mai của Nhiễm Nhan sấp kết một tầng sương mỏng, không khỏi đỏ hốc mắt.

Nhiễm Nhan liếc nàng một cái, nói: "Ở mấy chỗ này thì đừng khóc, bót vài giọt nước mắt nói không chừng có thể cứu ngươi một mạng."

Khóc thút thít, bụng rỗng đều sẽ khiến cho năng lực chống đỡ hàn khí của thân thể giảm xuống, ở những chỗ này, dù chỉ một chút nhiệt lượng bị xói mòn đều có thể thành lý do đói mệnh.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dáng khoác áo khoác bát an của Vân Lục, không khỏi nói: "Nơi này có hai cái y sinh, biết làm sao để sống sót, không cần nghĩ nhiều."

Vân Lục gật gật đầu, trong lòng lại bắt đầu có chút hối hận, nếu lúc ấy nàng lựa chọn lập tức rời đi cùng Lưu y sinh, cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh hiện tại. Nhưng nếu lại có thêm một lần cơ hội, nàng vẫn sẽ lựa chọn như vậy, bởi vì để một mình nương tử lại chỗ này, nàng lại càng không yên tâm. Ánh mắt Trang Doãn kia nhìn nương tử, tuyệt đối không có hảo ý.

"Ngươi vừa mới nghe thấy tiếng trống canh hai sao?" Lưu Thanh Tùng tặc bớt đi một cái đèn lồng, chỉ chừa một cái.

Nhiễm Nhan khẽ gật đầu, chà xát tay, "Ta ở trong xe ngựa cảm giác đường xá vẫn luôn bằng phẳng, cũng đều là đi trên đường đá phiến, mới vừa rồi còn có thể nghe thấy tiếng trống canh, nơi này tuyệt đối cách khu phường thị của huyện Tụ Thủy không xa, có lẽ còn ở ngay bên trong phường thị. Thập ca nhất định sẽ nghĩ cách tìm chúng ta, ta vừa nãy để lại ký hiệu ở trong viện, đọc theo đường đi cũng lưu lại không ít đồ vật, hy vọng hắn có thể mau chóng tìm tới nơi này đi."

Nhiễm Nhan nói thì nhẹ nhàng, nhưng người ở bên ngoài, có năng lực phá án hay không, nàng tỏ vẻ hoài nghi. Bất quá có Lưu Thanh Tùng là người mang bối cảnh thâm hậu ở đây, quan phủ cũng sẽ tận hết sức lực, đem huyện Tụ Thủy đào lên ba thước đất, còn có thể tìm không thấy bọn họ sao? Đây chỉ là vấn đề thời gian...chuyện quan trọng nhất bọn họ phải làm ngay lúc này, là nghĩ biện pháp mà sống sót ở đây.

"Ngươi khi nào thì để lại ký hiệu?" Lưu Thanh Tùng kinh ngạc hỏi. Dưới sự trông coi của hơn 10 đại hán, mà nàng có thể để lại dấu vết.

Nhiễm Nhan chậm rãi nói: "Có thể vứt ta đều vứt, hơn nữa đoạn thời gian trước ta có chút nhảm chán, nghiên cứu chế tạo ra vài thứ thuốc có tác dụng không nhiều cũng không ít. Trong đó có loại bình thường có thể làm người khi tiếp xúc bị thối rữa từ ngoài da, nếu không có giải được, cuối cùng sẽ chỉ dư lại một bộ bạch cốt...ta đem nó tắm trên khâu trang."

Lưu Thanh Tùng hít hà một hơi, ngây người một lát, chậc lưỡi nói: "Đủ tàn nhẫn! Nhưng người làm sao xác định hắn sẽ lột khâu trang của người ra?"

Nhiễm Nhan không trả lời, kỳ thật nàng phản kháng cũng không phải chỉ đơn thuần phản kháng, cũng có nguyên nhân nhất định là kéo dài thời gian để lưu lại ký hiệu, nàng không giấu diếm, cố ý biểu hiện bình tĩnh lớn mật, cũng bất quá là vì hấp dẫn lực chú ý của Trang Doãn.

Có một câu nói: Lòng hiếu kỳ hại chết mèo. Người tự tin tràn trề như Trang Doãn, tâm đắc phòng chung quy lại không thắng nổi lòng hiếu kỳ.

Lưu Thanh Tùng thấy nàng không có ý tứ trả lời, ngược lại hỏi: "Như vậy thì hữu dụng sao, bao lâu mới có thể độc phát? Hắn sẽ nghĩ đến tìm chúng ta để giải độc sao?"

"Khoảng một canh giờ sẽ phát độc, nhưng tốc độ thối rữa cũng không mau, bắt đầu tính thời gian, đối với tình huống hiện tại của chúng ta cũng không có bao nhiêu trợ giúp." Nhiễm Nhan tới gần vách tường gỗ gõ, bình đạm nói: "Bất quá, ta ở chỗ này chịu tội, hắn không có lý do gì lại được thoái mái."

Lưu Thanh Tùng rụt rụt cổ, "Ta thè, đời này tuyệt đối sẽ không đắc tội người."

Người bên ngoài nghĩ cách cứu viện bọn họ cần thời gian nhất định, Nhiễm Nhan đương nhiên là sẽ không ngồi chờ chết, vì thế ba người bắt đầu sờ soạng gian hầm băng này.

Không gian này ước chừng dài rộng ba trượng, là cái hầm băng rất lớn. Vì tiêu trừ sợ hãi trong lòng, đời đi lực chú ý, Lưu Thanh Tùng vẫn luôn cùng Nhiễm Nhan phân tích vụ án.

Vụ án này, hiện tại thoạt nhìn đã có một ít manh mối, nhưng vẫn không mạch lạc. Trương Huyền bị đong chết rồi dời xác vào trong khách điếm và Phùng Triệu bị băm chết, đều đã từng là ngục tốt của huyện Tụ Thủy, trên người đều có hình xăm, những cái khác có vẻ không có liên hệ.

"Mới vừa rồi Trang Doãn kia muốn chúng ta móc mắt thè, ta còn nhớ khắt cái Lưu Vấn cũng thiếu một con mắt. Ta suy đoán, mặc dù Trang Doãn không phải hung phạm, hắn cũng cùng án này có liên hệ rất lớn." Nhiễm Nhan nói. Nghĩ đến tú nương phát hiện tử thi của khắt cái, nàng lại nói: "Ta

vẫn cho rằng tú nương kia cùng này án có quan hệ."

Lưu Thanh Tùng kỳ quái nói: "Vì sao? Nếu đúng như lời Tống huyệ úy, thì không có điểm đáng ngờ gì a!"

"Trực giác." Nhiễm Nhan đúng sự thật đáp.

Ba người rất nhanh mà đem hamm băng cẩn thận sờ qua một lần, ngoại trừ khói băng, vách tường bốn phía đều kín kẽ, hoàn toàn tìm không thấy một khe hở nào, hơn nữa chung quanh đều dùng đá tảng lớn xây nên, có độ dày ít nhất cũng hai thước trở lên.

"Thuốc nổ có thể dùng được không?" Lưu Thanh Tùng hỏi.

Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn hắn một cái, "Ngươi có thuốc nổ?"

Lưu Thanh Tùng phát áo choàng lên, từ trên đùi cởi xuống đồ vật nhìn như bó pháo trúc, "Vừa rồi không có lửa, nếu không đã sớm ném vào mặt tên Trang Doãn kia rồi"

Nhiễm Nhan ước lượng khói thuốc nổ một chút, dán vách tường nghe một lát, "Bên ngoài rất có khả năng là đáy hồ, nếu là nổ tung, nước sẽ lập tức tràn vào, xung lượng lớn như vậy, còn không đợi ba người chúng ta chạy đi, người bên trên đã vào được. Hơn nữa lượng thuốc nổ này cũng không thấy có thể nổ tung vách tường, nếu nổ không ra, chúng ta ở bên trong rất có thể sẽ banh xác."

"Vậy bây giờ phải làm sao?" Lưu Thanh Tùng móc từ trong tay áo ra một cái búa nhỏ, "Nếu không chúng ta học tập 'Cứu rỗi ở Tiếu Thần Khắc'*", dùng búa nhỏ đào cái đường hầm rồi vượt ngục"

*Phim *The Shawshank redemption* năm 1994 của đạo diễn Stephen King

Lưu Thanh Tùng nhìn khói băng chung quanh, vô lực mà ném cây búa nhỏ đi, hiển nhiên là không thể thực hiện được

Đây nhìn như là cây búa dùng để đập lò thường ngày, Nhiễm Nhan nhặt lên, từ thang lâu bò ra chỗ lối vào, ở lối vào cầm cây búa dùng sức gõ gõ.

Bên ngoài lập tức truyền vào một thanh âm lạnh lùng, "Thành thành thật thật mà ở bên trong đợi đi."

Chương 166: Đồng đội như heo cùng đồng đội không đáng tin, cái nào đáng giận hơn

Khóe môi Nhiễm Nhan cong lên thành một nụ cười nhạt, quay đầu lại nói: "Nơi này ấm áp hơn một chút, các ngươi lên đây đi."

Lưu Thanh Tùng cùng Văn Lục không hiểu, nhưng vẫn theo lời đi lên.
"Quá lạnh, nói cái gì đi." Nhiễm Nhan nói.

"Nói cái gì?" Lưu Thanh Tùng thấy Nhiễm Nhan nhìn hắn đầy ẩn ý, tuy rằng vẫn không minh bạch mục đích của nàng, nhưng vẫn nói chuyện, "Ta kể chuyện cho các ngươi đi."

"Được." Nhiễm Nhan vừa ứng tiếng, vừa dùng đầu nhọn của cây búa nhỏ bắt đầu cạy tấm cửa gỗ của lối vào.

Lưu Thanh Tùng biết được động cơ của nàng, liền bắt đầu hứng thú bừng bừng mà kể chuyện, dùng cách thuyết thư, lúc thì bắt chước tiếng vó ngựa, lúc thì bắt chước tiếng đọc sách, tận lực đem thanh âm làm lớn lên, để át đi tiếng vang nhỏ do Nhiễm Nhan cạy tấm cửa gỗ tạo ra. Mà người ở bên ngoài, như thế nào cũng không nghĩ đến có người sẽ mang thuốc nổ và cây búa tùy thân.

Văn Lục ở một bên phòi hợp hỏi: "Sau đó thì sao?"

Nhiễm Nhan trên mặt hơi cười, Lưu Thanh Tùng phản ứng cực nhanh, trong thời gian ngắn như vậy, hắn lại có thể nghĩ ra chuyện để kể mấy ngày liền, cả những lần bắt chước đủ loại thanh âm cũng không hề ngưng nghỉ. Làm việc chung với một cộng sự như vậy, nếu không chạy được, cho dù chết cũng cam tâm. Nếu đúng phải đồng đội ngu như heo, kết cục khẳng định là bôn chử 'chết không nhắm mắt'.

Ước chừng qua nửa canh giờ, Lưu Thanh Tùng đã nói đến khô cả miệng, Nhiễm Nhan mới khó khăn lắm mà cạy được một khe hở cực nhỏ bên mép tấm gỗ.

"Muốn biết sau đó như thế nào, thì lần tới đến nghe tiếp." Lưu Thanh Tùng oán hận mà nói câu kết thúc.

Nhiễm Nhan cũng dừng tay, hướng Lưu Thanh Tùng cùng Văn Lục ra hiệu bằng miệng: Chờ.

Chờ cái gì, bọn họ không biết, nhưng hai người đối với Nhiễm Nhan đều mang một cảm giác tín nhiệm không thể giải thích được, có lẽ là thái độ luôn chắc chắn tự tin trên người nàng làm cho người khác an tâm đi.

Không lâu sau, có thể ăn ăn nghe thấy tiếng trống canh ba, Nhiễm Nhan biết, thời gian có ý nghĩa khảo nghiệm người ta nhất đã sắp tới. Nhiệt độ cơ thể người ở canh bốn (2:00 am) hạ xuống rất lợi hại, lúc này cảm giác buồn ngủ sẽ đánh úp lại, nếu chịu không nổi, rất có khả năng lâm vào trạng thái thoát nhiệt, một khi như thế, chuyện bọn họ chạy trốn được chỉ sợ vô vọng. Dần dần, trên lông mày, tóc mai của ba người bắt đầu két sương, môi phát tím, khớp xương ngón tay cũng bắt đầu không nghe sao sút.

"Mau đổi đèn lồng." Nhiễm Nhan nhắc nhở.

Lưu Thanh Tùng phản ứng, run run rẩy rẩy mà thấp sáng một cái đèn lồng khác, có lẽ là do nhiệt độ không khí quá thấp, cây đèn kia như thế nào cũng không thể thấp sáng, Nhiễm Nhan sốt ruột, nhanh chóng xé rách giấy bao ngoài đèn, từ trong tay áo móc ra một cái bình sứ nhỏ, dùng giấy bao đèn gói thứ thuốc bên trong lại, rồi đặt ở bắc đèn đốt lên, sau đó nhét vào khe hở vừa mới cạy ra trên cửa gỗ.

Lúc này, Lưu Thanh Tùng vừa vặn cũng thấp được đèn lên.

Đồ vật trong tay Nhiễm Nhan cháy một lát, thì nghe bên ngoài 'bịch' một tiếng, thanh âm không phải quá lớn, nhưng tuyệt đối có thể nghe thấy.

Ngồi yên chờ một lát, lại thêm một tiếng 'bịch' vang lên, thật lâu sau đó không có thêm thanh âm gì nữa, Nhiễm Nhan mới vội vàng bỏ trí phương án chạy trốn một chút, "Đợi lát nữa đi ra ngoài, Lưu y sinh nhất định phải giữ lửa thật tốt, nếu bên ngoài quá nhiều người, liền ném thuốc nổ. Thời khắc nguy cấp, không cần quản ai với ai, có thể chạy trốn một người thì được một người, sau đó lại tìm người đến tiếp ứng, nghe hiểu không?"

"Được" Lưu Thanh Tùng nghe theo.

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Văn Lục một cái, "Đây là thời khắc nguy cấp, mỗi một câu của ta đều không phải là nói giỡn, hy vọng ngươi có thể nghe hiểu, đừng để cho ta thất vọng."

Văn Lục chần chờ một chút, gật đầu nói: "Nô tỳ đã hiểu."

Từ lúc đi vào hầm băng đến giờ, mỗi một hành động của Nhiễm Nhan Văn Lục đều nhìn trong mắt, Văn Lục nghĩ, nếu nương tử thật sự xảy ra chuyện gì không hay, cùng lâm thì nàng cũng đi theo thôi.

Nhiễm Nhan gật đầu, dùng cây búa đập rộng khe hở trên tấm cửa gỗ ra. Lưu Thanh Tùng đem đèn lồng giao cho Văn Lục, đi tới hỗ trợ, dù gì Nhiễm Nhan hiện tại còn có một cánh tay chưa có khôi phục hoàn toàn. Hai người nhanh tay nhanh chân mà đem cửa gỗ dịch mở ra, Lưu Thanh Tùng nhìn ra ngoài thăm dò, trong các chỉ có hai hắc y nhân đang ngã vào góc tường.

Nhiễm Nhan nhìn lướt qua, hạ giọng nói: "Hai người các ngươi lập tức thay hắc y, đem bọn họ ném vào hầm băng."

Vân Lục không màng nam nữ khác biệt, nhanh nhẹn mà cởi y phục trên người hắc y nhân, "Nương tử, ngươi mặc đi."

"Ngươi mặc, tay ta treo không tiện lắm." Chờ nàng cởi bỏ băng vải, thay y phục xong lại treo lên, chỉ sợ đã sớm bị người phát hiện.

Lần này Vân Lục không cố chấp nữa, nhanh chóng mà cởi váy mình xuống, mặc hắc y vào, y phục lớn hơn nàng rất nhiều, nhưng dưới ánh sáng không đủ thoát nhìn cũng không có vấn đề gì lớn. Lưu Thanh Tùng mặc vào lại vừa vặn.

Lưu Thanh Tùng và Vân Lục đem hai tên hắc y nhân ném vào hầm băng, sau đó đậy kín cửa gỗ lại. Thừa dịp này, Nhiễm Nhan đi ra trước cửa, quan sát bên ngoài.

Ánh trăng như nước, tầm nhìn rất cao, có thể thấy rõ vây mà không có ai trông coi! Nhiễm Nhan không khỏi nghĩ, đến tột cùng là Trang Doãn quá không đem ba người bọn họ để vào mắt, hay là có mưu đồ khác

Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mục đích Trang Doãn tóm gọn họ chính là không để cho chân tướng án mạng bị bại lộ, một khi đã như vậy, hắn chỉ cần nhốt trụ bọn họ là được, không cần phải làm chuyện khác.

Sau khi bên trong khôi phục như thường, hai người che mặt lại, Lưu Thanh Tùng ôm thuốc nổ cầm đèn lồng dẫn đầu đi ra ngoài.

Hết thấy yên ổn, Vân Lục cùng Nhiễm Nhan mới nối tiếp nhau đi ra ngoài.

Mới đi ra được không đến mười trượng, liền thấy từ xa có hai hắc y nhân đứng yên ở giao lộ, Nhiễm Nhan lại quan sát bốn phía, phát hiện nhân số thủ viện có vẻ cũng không ít, trách không được Trang Doãn chỉ phái hai người canh giữ tiêu các bởi vì bọn họ cho dù có chạy ra khỏi hầm băng, cũng không nhất định có thể chạy ra khỏi viện.

Lưu Thanh Tùng lôi các nàng trốn vào sau một tòa giả sơn, hạ giọng nói: "Bọn họ đứng quá phân tán, thuốc nổ chỉ có một bao, hơn nữa uy lực không lớn, làm sao bây giờ?"

Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, lại lần nữa quan sát bốn phía, "Thuốc nổ đưa cho ta, ta đi dụ bọn họ rời đi, các ngươi nhân cơ hội đào tẩu."

Lưu Thanh Tùng lập tức phủ định, "Không được, Trang Doãn kia mà thấy là tiêu đòn, vạn nhất..."

Nhiễm Nhan ngắt lời hắn, "Đừng quên, Trang Doãn hiện tại chỉ sợ đã phát độc rồi, ta có lợi thế bảo mệnh. Huyện Tụ Thủy cũng chỉ lớn bấy nhiêu, ta miễn là kéo thêm được một chút thời gian, các ngươi liền có thể chạy tới."

Mâu chốt là, Nhiễm Nhan hiện tại một tay bị thương, lại mặc y phục nguyên bản, muốn đào tẩu là khó nhất.

"Vì sao cứ phải ra ngoài? Chúng ta cũng không bị đong chép, tìm một chỗ trốn chờ người tới cứu không phải được rồi sao?" Văn Lục nhỏ giọng nói. Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng im lặng, đây cũng có thể xem là một cái biện pháp, nhưng nếu để Trang Doãn biết bọn họ có bản lĩnh chạy trốn, có thể sẽ cảm thấy không chắc ăn, rồi lập tức giết người diệt khẩu hay không thì rất khó nói. Nếu đến lúc đó Trang Doãn dùng tánh mạng của Văn Lục và Lưu Thanh Tùng uy hiếp bắt nàng giải độc, nàng không có khả năng phản kháng, nếu đều phải đánh cuộc, Nhiễm Nhan càng muốn nắm giữ quyền chủ động.

"Nghe ta." Nhiễm Nhan nói, vừa nói nàng vừa tiếp nhận thuốc nổ và đèn lồng từ tay Lưu Thanh Tùng, "Bên kia hồ nước là nước chảy, các ngươi đi theo dòng nước, nhất định có thể tìm được cửa ra."

Hồ nước trong viện kỳ thật là có tác dụng trữ nước, một đầu có nước chảy vào, sau khi chảy vào hồ, lại theo dòng suối chảy ra.

Nhiễm Nhan có thể nhận ra, hạ du là ở phía đông, huyên nha là nằm ở hướng đó.

Lưu Thanh Tùng bắt lấy cổ tay Văn Lục rồi quay về hướng hạ du, khom lưng lặng lẽ đi trước.

Nhiễm Nhan liền lập tức đứng dậy đi về hướng ngược lại, đi cực kỳ thong thả, cực kỳ nhẹ nhàng, tựa như một người đi dạo ngắm cảnh đêm, nhưng vì như vậy nên đã đi khoảng nửa khắc cũng chưa bị ai phát hiện, mà hướng bên kia cũng không có truyền ra thanh âm.

Nếu mọi chuyện cứ diễn ra như vậy, thì đúng là kinh hỉ ngoài ý muốn, bất quá...Nhiễm Nhan dừng chân, nhìn đường lát đá đột nhiên bị gián đoạn trước mặt, cùng với đám lá rụng đầy đất, chỉ cần nàng giẫm lên một cái, thanh âm lạo xao sẽ lập tức làm người phát hiện.

Ý nghĩa của việc dương đông kích tây là ở đâu? Chính là muốn cho mục tiêu giả bại lộ trước mắt đám người, dời đi toàn bộ lực chú ý, nàng một khắc chưa bị phát hiện, Lưu Thanh Tùng bên kia liền thêm vài phần nguy hiểm.

Nhiễm Nhan điều chỉnh vị trí thuốc nổ dưới nách một chút, còn có ánh lửa đèn lồng, cẩn răng một cái, bước một chân lên đám lá rụng.

Không ngoài sở liệu, thanh âm 'lắc rắc' lập tức khiến cho người gác đêm

chú ý.

Hầu như cùng lúc, cả ba mặt đều có tiếng người, "Ai?"

Nhiễm Nhan xách đèn lồng cất bước chạy, trong khoảng thời gian này thể chất của nàng đã tốt hơn rất nhiều, nhưng muốn giữ cho thuốc nổ không bị rơi xuống, lại muốn giữ cho đèn lồng không bị tắt, thật là vất vả.

"Đứng lại!"

Nhiễm Nhan trong lúc vội vàng thấy hắc y nhân phía sau càng ngày càng nhiều, nàng càng ra sức chạy, hơn nữa cứ hướng dưới bóng cây mà chạy. Gió đêm gào thét bên tai, cái lạnh như muôn cát qua da.

Đợi đến lúc một đám hắc y nhân phát hiện nàng chỉ có một mình, Nhiễm Nhan đã dừng chân.

Bên dưới ánh trăng, khoe môi nàng tràn ra một nụ cười nhẹ, gió đêm thổi lên mớ tóc hỗn độn, nàng chật vật không ngừng thở dốc, nhưng lại mang biểu tình đạm nhiên mà đem ngòi thuốc nổ thò vào đèn lồng.

Một đám hắc y nhân còn đang kinh diễm bởi vẻ tuyệt đại phong hoa của nàng, thì thấy mỹ nhân ném một vật về phía bọn họ. Thời này còn chưa có khái niệm thuốc nổ pháo trúc, bọn họ chỉ cho đó là ám khí, nên chỉ tránh đi món đồ kia, cũng không bỏ chạy ra xa.

Trong tiếng ngòi nổ đang cháy lách tách, Nhiễm Nhan lùi về phía sau hai ba步. Hắc y nhân cho rằng nàng muốn chạy trốn, liền vội vàng đuổi theo. 'Oanh'

Một tiếng nổ kinh thiên vang lên, đất đá trộn lẫn máu tươi văng khắp nơi, lá rụng trong phạm vi mười trượng tức khắc bốc lửa lớn hùng hục.

Nhiễm Nhan cũng bị chấn đến huyết khí dâng lên, 'phut' một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Tên hỗn đản Lưu Thanh Tùng kia trước đó nói cái gì! Nhiễm Nhan còn nhớ rõ ràng, hắn nói: Thuốc nổ chỉ có một bao, hơn nữa uy lực không lớn.

Nhiễm Nhan xanh cả mặt, cái này mà gọi là uy lực không lớn? Nếu vừa mới ở hàm băng bậc lửa bó thuốc nổ này, ba người bọn họ tuyệt đối, không hề nghi ngờ, thật sự tin rằng không bị nổ chết thì cũng bị đá đè chết.

Đến lúc đó không phải là đào vong, mà là tự sát.

"Thật con mẹ nó hỗn đản!" Nhiễm Nhan nghiên răng nghiến lợi, nàng đòi này cũng chưa gặp qua gia hỏa nào không đáng tin cậy như vậy. Lúc ấy nếu nàng ném gần một chút, ước chừng hiện tại nàng cũng đã huyết nhục mồ hôi.

Tiếng nổ lớn này không chỉ hấp dẫn toàn bộ lực chú ý trong viện, cũng khiến cho nha dịch đang lục soát từng nhà bên ngoài chú ý.

Nhiễm Nhan thừa dịp khói thuốc tràn ngập, bất chấp máu vẫn dâng lên trong cổ họng, bước nhanh theo dòng suối hướng về thượng du chạy đi. "Mau đuổi theo." Hắc y nhân lục tục chạy tới, bảy tám người vội đuổi về hướng Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan mặc kệ đằng sau có bao nhiêu người, chỉ liều mạng mà chạy, thanh âm ù tai tràn ngập trong đầu, làm nàng vô pháp tự hỏi.

Không biết chạy được bao lâu, thì ẩn ẩn thấy được một bức tường, còn có hàng rào quanh dòng suối.

Nhiễm Nhan thở hồng hộc dừng bước chân, mây đại hán hắc y phía sau, cũng có chút hồn hển, không khỏi mắng: "Mẹ ơi, một cái tiểu nương tử cư nhiên chạy trốn đến nhanh như vậy!"

Chương 167: Người sao bảy giờ mới đến

Hắc y nhân vung tay lên, sáu bảy tráng hán liền vọt lại, không cho một cơ hội thở dốc nào.

Lưỡi dao lóe hàn quang vút qua tóc mai của Nhiễm Nhan, trong lòng Nhiễm Nhan biết bọn họ đã hạ sát tâm, lập tức vừa tránh né đao kiếm vừa giương giọng nói: "Trang Doãn bị ta hạ độc, người dám giết ta, vừa lúc kéo hắn chôn cùng."

Lời này vừa ra khỏi miệng, Nhiễm Nhan rõ ràng cảm giác được công kích của hắc y nhân chậm lại, người cầm đầu nọ đứng yên bên cạnh một lúc lâu. Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn đứng đây cho bọn hắn bắt lấy, nàng đã sớm phát hiện những khe hở của hàng rào trong suối nước không nhỏ, một tráng hán có thể không chui lọt, nhưng nàng có thể chui qua.

Đúng lúc này, giữa trời đêm vang lên tiếng huýt gió bén nhọn, thanh âm lúc dài lúc ngắn, như là loại tín hiệu nào đó.

Hắc y nhân đều khụng người lại, Nhiễm Nhan nhân lúc này, chạy đến bên dòng suối. Mới vừa rồi cách khá xa, trên dòng suối phản xạ ánh trăng, thoát nhìn tưởng cạn, hiện tại tới gần mới phát giác vậy mà nhìn không thấy đáy. Hắc y nhân cầm đầu phản ứng trước tiên, giương giọng nói: "Có người vào trang không cần cọ xát, cứ diệt khẩu."

Hắn vừa nói xong những lời này, Nhiễm Nhan căn răng một cái từ trên bờ cao một trượng nhảy thẳng vào trong nước.

'Um' một tiếng, bọt nước bắn lên, dưới nước tràn ra một đóa hoa máu, rồi nhanh chóng khôi phục tĩnh lặng.

"Thủ lĩnh?" mấy người đứng trên bờ chần chờ không biết có cần nhảy vào nước truy bắt người hay không.

Người cầm đầu quay đầu nhìn thoáng qua ánh lửa càng lúc càng gần, quyết đoán nói: "Không kịp rồi, rút lui."

Những người còn lại nghe được mệnh lệnh, nhanh chóng trèo tường nhảy ra ngoài viện.

Nhiễm Nhan rơi vào dòng nước lạnh băng thấu xương, ngực vô cùng đau đớn, máu tanh ngọt không chịu khống chế mà phun thẳng ra ngoài, những chỗ bị cào rách dưới chân cũng đau, Nhiễm Nhan trong lúc còn ý thức, biết

có thể là bị cú nỗ mạnh vừa rồi gây tổn thương rồi.

Bóng tối cứ một đợt một đợt mà quét tới, ở trong nước không ngừng chìm nổi, Nhiễm Nhan muốn chụp lấy hàng rào để ổn định thân mình, đáng tiếc lúc này sức lực cả người nàng cũng không thăng nổi dòng nước chảy xiết, chỉ có thể thả trôi theo dòng nước về phía hạ du.

Hiện tại Nhiễm Nhan chỉ có thể kiệt lực mà bảo trì tĩnh táo, nàng nhớ rõ phía trước không xa có một cái hồ nước.

Nhiễm Nhan nín thở, thường xuyên dùng sức nỗi lên mặt nước để hô hấp, động tác cứ quán tính mà lặp lại như vậy, nàng trong mơ mờ hồ hở liền nghĩ, nếu nàng ngất xỉu bây giờ, sáng sớm ngày mai có thể có ai phát hiện một khối nữ thi ở hồ nước hay không, nếu có khả năng đó, vẫn là nhanh chóng vớt lên hoả táng, đừng chờ đến nhiều ngày sau mới phát hiện một người cực kỳ mập mạp màu xanh đen...

Còn có dòi bọ gì đó nữa...vô cùng đáng ghét...

Cả người đau đớn, Nhiễm Nhan dùng chút ý thức còn sót lại cố chống chọi với cảm giác choáng váng của thân thể. Ở trong nước, nàng đã mất đi khái niệm thời gian, phảng phát như chỉ mất một lúc, lại như đã qua nửa ngày, mới cảm thấy dòng nước quanh thân dần dần chậm lại.

Nhiễm Nhan sắc nước, phát hiện mình có thể đã uống phải không ít nước, nàng giãy giụa dùng hết sức lực toàn thân, một tay bơi về hướng bờ. Nhiễm Nhan không thích ngồi thuyền, không phải là sợ nước, mà ngược lại nàng bơi rất tốt, môn thể thao yêu thích nhất trước kia chính là bơi lội.

Không biết dùng bao nhiêu sức lực, đầu ngón tay mới chạm được lá cỏ, Nhiễm Nhan vội vàng duỗi tay bắt lấy.

Cỏ khô héo yếu ớt, vừa tóm lấy liền đứt ra, Nhiễm Nhan không chút nào nhụt chí, chịu đựng không khỏe trong thân thể, cùng trước mắt từng đợt biến đen, cắn răng từng chút một mà bơi về phía trước, rốt cuộc cũng bắt được một đám lá cỏ được coi là cứng cáp.

Nhiễm Nhan thoảng nhẹ nhàng thở ra, lại phát giác nhiệt lượng trong thân thể đang dần xói mòn, đầu cũng vô pháp ngăn chặn từng cơn choáng váng, Nhiễm Nhan suy đoán bản thân có thể là mất máu quá nhiều.

Hiện tại cách sáng suốt nhất là leo lên bờ rồi lập tức cầm máu, nhưng nhìn cái bờ cao ba thước, nàng cảm thấy xa xôi như không thể với tới.

Trên thực tế, không phải chỉ là cảm giác của Nhiễm Nhan, dù là một người thân thể bình thường, dưới tình hình không có sự giúp đỡ của ngoại lực cũng rất khó bò lên trên cái bờ bị gọt thằng tắp này, đừng nói là Nhiễm Nhan hiện giờ chỉ có một tay có thể dùng lực, lại còn đang trong tình trạng

hư thoát.

Nhiễm Nhan ngửa đầu nhìn lan can bên trên, bỗng nhiên tâm niệm vừa động, vội vàng cởi xuống đai lưng của mình.

Dai lưng băng lụa hơi mỏng quấn mấy vòng trên người, kéo hết ra ước chừng dài hơn một mét, cùng dây váy nối lại được chừng hai mét. Nhiễm Nhan nhanh chóng buộc một đầu bên dưới nách mình, đầu còn lại thì cột vào một cái bình sứ, sau đó dùng sức ném qua lan can, để nó rơi xuống dưới. Nhiễm Nhan giữ chặt một đầu, nâng thử thân mình lên, xác nhận cho dù nàng có hôn mê đi, phần đầu cũng sẽ không bị chìm vào trong nước, mới cột chắc phần đầu dây còn lại trên eo mình.

Làm xong hết thảy, Nhiễm Nhan đã hoàn toàn không còn một tia sức lực nào.

Nàng có thể làm, chính là tận lực tăng khả năng sống sót cho bản thân, còn có sống được hay không, phải xem Văn Lực bọn họ có kịp thời lại đây hay không.

Gió xuyên qua y phục ướt, đâm vào làn da, đau đén có chút chết lặng, Nhiễm Nhan cuối cùng cũng không chống đỡ được sự mỏi mệt và trọng thương cùng nhau công kích, hôn mê bất tỉnh.

Trong thiêng địa mệnh mang, một mảnh trăng xoá, Nhiễm Nhan chân trần đứng trên nền tuyết dày trời, phảng phất như đã đứng cả một năm, cả người lạnh cứng, giống như một khối bia đá đứng sừng sững. Tầm mắt Nhiễm Nhan như đang ở phía chân trời, nhìn lại chính mình, lại rõ ràng cảm nhận được rét lạnh cô độc.

Có một nam nhân thân hình cao lớn từ phía sau đem nàng ôm vào trong ngực, áp nhát mắt bao bọc lấy nàng, hai chân nàng xoa vào nhau, muốn quay đầu lại nhìn hắn, nam nhân lại một tay đem nàng ôm ngang vào ngực, khoanh chân ngồi trên mặt tuyết, bàn tay to áp bao bọc lấy chân nàng. Trong nháy mắt, toàn bộ ủy khuất của Nhiễm Nhan đều tràn lên trong lòng, thanh âm nghẹn ngào trách cứ hắn: "Ngươi sao bây giờ mới đến!"

Động tác của nam nhân dừng một chút, thanh âm khàn khàn khô khốc, lại mang theo nhàn nhạt ý cười, "Ừ, ta đã tới chậm, về sau ta đem ngươi buộc ở trên đai lưng, đi chỗ nào cũng mang theo."

"Vì sao không phải là ôm trong ngực?" Nhiễm Nhan nhíu mày ép hỏi.

Nam nhân cười ra tiếng, "Được, ôm trong ngực."

Nhiễm Nhan mày nhíu chặt, nàng đã bình tĩnh lại, cho nên không khỏi nghĩ, mình vì cái gì sẽ hỏi mấy câu kỳ quái này, thầm nghĩ chẳng lẽ đúng là tịch mịch lâu rồi, lại mơ mộng hão huyền như vậy. Nàng tuy nghĩ vậy, người lại

chui rút vào lồng ngực âm áp kia, lầm bẩm hỏi: "Ngươi là ai?"

Động tác của nam nhân lại dừng một chút, thanh âm khàn khàn cười nói: "Nằm mơ còn cảnh giác như vậy."

"Đúng vậy, ta cũng biết là mình đang nằm mơ..." Nhiễm Nhan dán vào lồng ngực to lớn âm áp của hắn, nghe từng tiếng từng tiếng tim đập trầm ổn hưu lực, lầm bẩm vài câu, không ngờ lại ngủ mắt.

Giác ngủ này ngủ đến âm áp thơm ngọt, không có nằm mơ.

Cũng không biết ngủ bao lâu mới tỉnh lại, Nhiễm Nhan mở mắt, trong mông lung thấy một gương mặt tuấn lăng như điêu khắc, nàng ngắn ra một chút, chợt nghĩ đến cảnh trong mơ kia. Lại tập trung nhìn kỹ, nam tử kia dựa vào mép giường, một tay chống đầu, tóc đen hỗn độn búi thành một búi trên đỉnh đầu, vài sợi tóc thưa thớt rơi trên trán và gò má, sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, trên hàm dưới còn lún phún râu.

Nhiễm Nhan ngạc nhiên ra người này vậy mà lại là Tiêu Tụng. Hắn hiện giờ không còn hình tượng ngay ngắn giỏi giang như xưa nay, mà bộ dáng lôi thôi gầy ốm cơ hồ nhìn không ra bản tôn. Tiêu Tụng tựa hồ cảm giác được động tĩnh, chậm rãi mở mắt, cặp mắt kia đen láy phảng phất như trời sinh đã mang nhuệ khí bức nhân, lúc đối diện ánh mắt của Nhiễm Nhan tức khắc nhu hòa xuông rất nhiều, thanh âm khàn khàn, "Tỉnh rồi?"

"Ngươi..." Nhiễm Nhan muốn nói cái gì đó, nhưng mở miệng ra lại không biết nói như thế nào, chỉ hỏi: "Ngươi như thế nào đã trở lại?"

Chương 168: Cầu xin

Tiêu Tụng lúc này hắn là đang vội vàng hồi kinh báo cáo công tác, hơn nữa tính theo thời gian, hắn đã sắp đến Trường An, nhưng hiện tại lại xuất hiện ở trước mặt Nhiễm Nhan, nàng mới hỏi như vậy.

"Ta sôt ruột phá án, ngày đêm không nghỉ, cho nên bị bệnh ở trên đường." Tiêu Tụng cười sáng rõ, tựa như nháy mắt đã khôi phục lại tinh lực. Hắn vẫn như vậy, nói xạo chưa bao giờ phải nghĩ sẵn trong đầu, nhưng ở trước mặt Nhiễm Nhan lại chưa từng có tình che láp.

"Ngươi có thể sống đến bây giờ thật sự rất không dễ dàng." Nhiễm Nhan không đầu không đuôi mà nói một câu.

Tiêu Tụng chỉ nghe qua đã hiểu, "Đúng là không dễ dàng, nhà của ta bị Lưu Thanh Tùng cho nổ đến chỉ còn vài gian là có thể cho người ở."

Lưu Thanh Tùng đặc biệt yêu phá phách mấy đồ vật cổ quái hiếm lạ, còn về mấy thứ thuốc nổ linh tinh, bởi vì có Tiêu Vũ ứng hộ, Lưu Thanh Tùng càng thêm không kiêng nể gì, cuối cùng Tiêu Tụng không thể nhịn được nữa, đem hắn ném tới một đạo quán nổi danh.

Sau khi Lưu Thanh Tùng nổ đến biến dạng toàn bộ phòng ở của đạo quán, ở trước mặt Tiêu Tụng cho nổ thử một cây pháo trúc uy lực chỉ có thể gãy ngửa xong, Tiêu Tụng đã cho rằng hắn rốt cuộc xuất sư, mới miễn cưỡng đồng ý cho hắn quay về Tiêu phủ.

Kết quả...khi Tiêu Tụng nhìn thấy Nhiễm Nhan nằm ở trên giường, sắc mặt dần dần trầm xuống.

Nhiễm Nhan hết sức vừa lòng, nàng hiện tại phải nằm bếp, không thể làm gì Lưu Thanh Tùng, nhưng cũng không thể luôn để hắn quá thoải mái, nếu không nàng sẽ không an tâm.

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng dừng một chút, rũ mắt nói: "Không cần nói cảm ơn, là Tang Thần tìm được ngươi."

Nhiễm Nhan nhìn hắn, lặng lẽ mà đối diện nhau một lát, mới thu hồi ánh mắt. Tang Thần tuy là sống ở một thế giới khác, lại có một bộ cái đầu thông minh tuyệt đỉnh, hắn dựa vào mạnh mẽ tìm được nàng cũng không kỳ quái. Lặng im một lúc lâu sau, Nhiễm Nhan hỏi: "Hắn đâu rồi?"

"Nghe nói sau khi hắn dẫn người tìm được ngươi liền hôn mê bất tỉnh."

Tiêu Tụng nhẹ nhàng cười, "Tật xấu sợ máu của hắn kia sợ là sửa không xong."

Tang Thần có chứng sợ máu rất nghiêm trọng, đã từng một lần trở thành trò cười trong đám quan viên trong triều, cũng không phải bí mật gì.

"Vậy..." Nhiễm Nhan muốn hỏi, người giúp nàng làm ấm chân kia có phải là Tiêu Tụng hay không? Người cùng nàng nói chuyện trong mộng có phải cũng là hắn hay không? Nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, chuyện trong mộng sao có thể là thật!

"Uống nước đi." Tiêu Tụng đem cái muỗng đưa tới bên miệng nàng.

"Ta tự làm, cảm ơn." Nhiễm Nhan muốn ngồi dậy, lại phát hiện bản thân cẩn thận không thể động đậy, toàn thân bị băng đên kín mít, lúc này đây hai tay đều bị thương không nhẹ.

"Đừng cố chấp, há miệng ra." Tiêu Tụng nhíu mày, thúc giục.

Nhiễm Nhan nghe lời hé miệng, vì nàng thật sự rất khát, sức quan sát của Tiêu Tụng luôn cực kỳ nhạy bén, bởi vậy tựa hồ luôn biết nàng muốn cái gì, sau đó vô thanh vô tức mà đưa đến trước mặt nàng.

"Ngươi hôn mê đã sáu ngày, y sinh nói, ngươi tạm thời chỉ có thể ăn đồ ăn thanh đạm, muốn ăn cái gì?" Tiêu Tụng uy nước xong, hỏi tiếp.

"Sáu ngày?" Nhiễm Nhan kinh ngạc, nàng phát hiện bản thân rất suy yếu, còn tưởng rằng là do mất máu quá nhiều mà ra, không nghĩ tới vậy mà đã nằm sáu ngày.

Bất quá sau lại nghĩ, Tiêu Tụng ra roi thúc ngựa mà chạy đi Trường An, tất nhiên nhanh hơn nhiều so với bọn họ, gấp gáp quay lại cũng yêu cầu thời gian dài.

Nhiễm Nhan nghĩ xong, cũng không khách khí với hắn, "Có thể ăn là được."

Tiêu Tụng đứng dậy cầm chén đặt trên bàn, vươn bàn tay thon dài, khom người giúp nàng đem tóc rời trên má vén ra, "Nếu ngươi yêu cầu thấp như vậy, ta đây tự mình đi làm đi."

Nhiễm Nhan nhìn hắn đi ra ngoài, vội vàng bỏ sung một câu, "Nếu có thể ăn ngon một chút là tốt nhất."

"Ta tận lực." đôi mắt đen bóng của Tiêu Tụng có ý cười, trên mặt dù chưa lộ ra nụ cười, cũng đã đủ để thấy hắn đang rất vui vẻ.

Tiêu Tụng đi ra ngoài không đến hai giây, Văn Lục, Hình Nương và Ca Lam cùng nhau vọt vào.

Vân Lục so với sáu ngày trước gầy sọp đi hai vòng, không có ai chất vấn nàng vì cái gì không ở bên người Nhiễm Nhan, nhưng nàng đã tự trách ngàn vạn lần, giờ đây vừa thấy Nhiễm Nhan liền oa một tiếng khóc lên, nước mắt khô cạn lại lần nữa tuôn ra mãnh liệt như vỡ đê.

Vân Lục nằm ở bên giường nghẹn ngào nói: "Nương tử, đều là nô tỳ sai." Nhiễm Nhan nhàn nhạt cười nói: "Cũng may người chịu nghe ta nói, nếu không, chỉ sợ hiện tại nằm ở trên giường chính là hai khói nữ thi."

Nhớ tới già hỏa Lưu Thanh Tùng không đáng tin cậy kia, Nhiễm Nhan đúng là nghĩ lại mà sợ, nếu lúc ấy lựa chọn là Lưu Thanh Tùng chạy đi một mình, kết quả là gì thì thật sự rất khó đoán trước.

"Thật đúng là hung hiểm." Hình Nương mấy ngày nay sốt ruột đến bốc hỏa, thấy Nhiễm Nhan tĩnh, vừa vui vừa giận, nhịn không được oán trách nói: "Nương tử trước nay giữ lời, sao riêng chuyện này lại không để trong lòng? Lúc trước khi ở Ánh Mai am, ngài nói không bao giờ quản những việc này, nhưng hôm nay suýt nữa lại mất đi tính mạng!"

"Ta..." Nhiễm Nhan trong lòng hổ thẹn, nàng là đã hạ quyết tâm, nhưng một khi gặp được thi thể liền nhịn không được mà nhào tới, sau khi nhào tới xong phát hiện có kỳ quặc, lại muốn tìm kiếm đáp án. Giống như hút ma túy, vừa mới bắt đầu là nghiện, nhưng khi tới một giai đoạn nhất định, nó liền trở thành một phần của sinh mệnh.

"Những việc này sau này rồi nói sau, nương tử dưỡng thương cho tốt." Hình Nương nhìn mặt Nhiễm Nhan thật vật và mới nuôi cho có chút thịt, lại gầy trở về, cũng không问责 nàng nữa, ngược lại nói: "Nương tử mỗi ngày chỉ uống chút canh sâm, chắc là giờ đã đói bụng, lão nô đi làm chút đồ ăn cho nương tử."

"Tiêu Tụng đi làm rồi." Nhiễm Nhan nói.

Sắc mặt Hình Nương khẽ biến, lại nhanh chóng giấu đi, "Hắn một lang quân kiều quý của môn phiệt đại tộc, sao biết làm mấy chuyện này, lão nô đi qua nhìn xem."

Ca Lam minh bạch ý tứ của Hình Nương, trong lòng thở dài, có nên khuyên nǚ nương tử hay không đây?

Hình Nương bước nhanh đến nhà bếp, thấy Tiêu Tụng thật đúng là đang tự mình nấu cháo, liền đứng ở cửa trong chốc lát. Ánh nắng xuyên thấu qua lớp giấy Cao Ly trên cửa sổ đóng kín chiếu vào, mạ một tầng sáng nhàn nhạt lên trên thân hắn, bộ dạng không chỉnh tề không chỉ không có vẻ gì là chất vật, ngược lại còn mang một chút lười biếng thong dong, so với vẻ sạch sẽ sắc bén xưa nay lại làm cho người ta thấy dễ gần hơn.

Hình Nương làm sao không rõ tâm tư của Tiêu Tụng, một nam nhân cực kỳ giỏi xoay trở trong quan trường, nghe nói Nhiễm Nhan gặp phải nguy hiểm, liền ngày đêm kiêm trình gấp gáp quay lại, nhìn thấy Nhiễm Nhan sinh tử chưa biết, không hề nghỉ ngơi, một tấc cũng không rời mà thủ bên cạnh nàng hai ngày ba đêm...dù cho hàn thoại nhìn vẫn luôn đậm nhiên như vậy, nhưng mặt mũi dần dần tiêu tụy, giấu không được bát luận kẽ nào.

"Tiêu Thị lang." Hình Nương lựa chọn dùng xung hô xa cách này, nàng bước về phía trước, khách khí nói: "Việc như vậy sao có thể làm phiền Tiêu Thị lang tự mình động thủ, để cho lão nô đến làm đi."

Tiêu Tụng xoay người lại, hơi gật đầu, trên mặt mang nụ cười nhẹ bất biến, "Không sao, ngươi đi chiếu cố Thập Thất Nương đi."

"Tiêu Thị lang, lão nô..." Hình Nương cũng không đành lòng nói ra lời gì tàn nhẫn, nhưng lang quân đĩnh bạt tuấn lăng, lại vị cự quan lớn giống như hắn, chỉ cần lộ ra một chút ôn nhu, liền không biết có bao nhiêu nương tử nguyện ý gả cho hắn, chết cũng không hối hận, cho dù hiện giờ nương tử đổi với hắn còn chưa có tình yêu nam nữ, nhưng cứ như thế mãi, có tâm săt đá cũng có thể bị hắn làm mềm đi.

"Hình Nương có việc mời nói." Tiêu Tụng ngừng động tác trong tay, lắng lặng nhìn Hình Nương.

Dưới sự uy áp tự nhiên đó, Hình Nương bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt hắn, nằm ở trên mặt đất nói: "Nương tử nhà ta từ nhỏ tang mẫu, những năm gần đây trôi qua cực kỳ không dễ dàng, thật vất vả mới gượng dậy được, chỉ cầu tương lai gả cho một lang quân thật lòng yêu thương nàng, bình bình an an mà vượt qua một đời, không hy vọng xa vời leo lên nhà cao cửa rộng, Tiêu Thị lang nếu thật là vì tốt cho nương tử nhà ta, xin ngài chớ nê..."

...chớ nê biểu hiện ân cần quan tâm đến như thế...

Tiêu Tụng đã khắc chết hai vị phu nhân, hai người thị thiếp, đã sớm chứng thực cái danh "khắc thê", Hình Nương là người tin quý thần, kiên quyết sẽ không nhìn Nhiễm Nhan gả cho Tiêu Tụng để chịu chết.

Tiêu Tụng dùng cái muỗng khuấy khuấy cháo trong nồi sành, híp mắt để cho hơi nóng hối hả vào mặt, nhàn nhạt nói: "Ngài xin đứng lên đi." Hình Nương nằm bất động ở trên mặt đất.

Thật lâu sau Tiêu Tụng mới rũ mắt nhìn nàng một cái, khẽ cười nói: "Chẳng lẽ ta thoát nhìn là loại người dễ dàng nóng đâu như vậy?"

Chuyện này...Hình Nương cảm giác được sự giận dữ như có như không,

sống lưng phát run, chỉ cần là người nghe đến tên Tiêu Tụng, tuyệt đối không có ai dám tin tưởng hắn có lúc nóng đâu, hắn lý trí đến không thể lý trí hơn, trừ bỏ hắn cố ý, ngày thường cười rộ lên tuy có vẻ hiền lành lễ giáo, nhưng vẫn làm người cảm thấy vô cảm, nếu không có mấy thứ bát quái ngẫu nhiên truyền ra về chuyện hắn ở nhà bạo tẩu rút kiếm đánh lộn với cha hắn, làm cho người ta còn thấy hắn vẫn là đứa con trai có máu có thịt có trái tim, thì danh hiệu không phải chỉ là "Trường An quý kiến sầu", mà là "Trường An quý kiến đào*".

*thấy là bỏ chạy

"Ta có vẻ sẽ bỏ mặc tánh mạng của Thập Thất Nương sao?" Tiêu Tụng đầy đầy than củi dưới bếp lò, ánh lửa đỏ ửng trên khuôn mặt nghiêm túc, thanh âm bằng phẳng hỏi.

Hình Nương lại lần nữa câm lặng, có thể vì nương tử làm được đến như thế, ước chừng cũng sẽ không đến mức không màng tính mạng của nàng, nhưng một người có mệnh khắc thê, làm như vậy có ý nghĩa gì?

Lần này, Hình Nương tuy rằng không quá hiểu rõ, vẫn nghe lời đứng dậy.

"Tiêu Thị lang đã thủ nhiều ngày như vậy, có cần phải trở về rửa mặt chải đầu?" Hình Nương hỏi.

"Không cần." Tiêu Tụng quả quyết cự tuyệt, bởi vì hắn ngoại trừ nấu được cháo trắng, cái gì khác cũng không biết, nếu không thừa dịp này biểu hiện một chút, về sau sợ sẽ không có cơ hội biểu hiện.

Hình Nương cũng không dám kiên trì nữa, trong lòng nàng lại thêm một lần tiếc nuối thật sâu, nếu Tiêu Tụng không có mệnh cách khắc thê thì tốt rồi. Nhưng nếu không có cái tên tuổi này, với tuổi của hắn, chỉ sợ cả nhà tử cũng đã biết chũ.

Cá và tay gấu, không thể có cả hai.

Chò cháo được nấu đến không sai biệt lắm, Tiêu Tụng tắt lò, đậy nắp lên hầm một lát, tranh thủ thời gian này, nhanh chóng quay về tắm gội, quay lại cháo đã vừa vặn.

Lúc Tiêu Tụng bưng cháo vào phòng, Nhiễm Nhan đã có chút mơ màng sắp ngủ.

"Dậy ăn một chút." Tiêu Tụng đem cháo đặt ở trên bàn, Văn Lục vội vàng múc ra một chén. Cháo hầm đến vừa vặn, nước cháo đặc sệt, Nhiễm Nhan nhiều ngày nay chưa ăn cơm, hiện giờ chỉ có thể tạm thời uống thử này, rồi

tù từ bắt đầu ăn cơm.

Tiêu Tụng ngồi ở bên giường, tự nhiên duỗi tay tiếp nhận nước cháo Văn Lục bưngtới, dùng tay thử thử độ ấm, cảm giác vừa vặn, liền múc một muỗng đưa tới bênmìệng Nhiễm Nhan.

Trong phòng thoảng chốc im lặng.

Văn Lục cũng có chút không hiểu, nàng vốn định đi qua đút cho nương tử, nhưng chéntrong tay cứ tự nhiên mà bị người tiếp đi như vậy.

Nhiễm Nhan dư quang thoảng nhìn thấy biểu tình của Văn Lục cùng Ca Lam, hậnkhông thể dúi đầu vào trong chǎn.

Xấu hổ như vậy một lúc, Ca Lam lôi Văn Lục lén lút lui ra ngoài.

Tiêu Tụng lại hồn nhiên như không thấy gì mà thu tay về, lại múc một muỗng đúqua.

Nhiễm Nhan ngậm vào miệng, nuốt xuống rồi hỏi: "Ngươi vẫn luôn...lấy bất biến ưngvạn biến như vậy sao?" Nhiễm Nhan vốn định nói là mặt dày. "Ừm." Tiêu Tụng lại gật gật đầu, "Ngươi có thể nói là mặt dày cũng được, khôngsao."

Chương 169: Đã chết từ mười năm trước

Sau khi ăn xong, Nhiễm Nhan có chút rã rời, Tiêu Tụng liền sai người mang án tông* tới, quỳ ngay ở bên kín đọc.

*hồ sơ vụ án

Án tông chất tràn đầy trên bàn, Nhiễm Nhan nửa híp mắt, ánh mắt nàng dừng trên người hắn.

Tiêu Tụng vừa mới tắm gội xong, một thân bào phục tay áo rộng màu nguyệt bạch, trong án tượng hắn luôn mặc thường phục viên lanh màu tím đậm, rất ít mặc bào phục giao lanh tay rộng, cũng hoàn toàn không thường mặc màu sáng như thế. Tóc đen ẩm ướt thả tán loạn sau người, vài sợi buông xuống, phản chiếu khuôn mặt ngạnh lẳng đang chuyên chú của hắn, khuôn mặt có đường nét rõ ràng, mũi cao thẳng, đặc biệt là đôi mắt xuất sắc kia, lúc không cười tựa như dao kiếm lạnh lẽo, lúc mỉm cười lại như ánh mặt trời hoà thuận vui vẻ ấm áp.

Tiêu Tụng rũ mắt, ngón tay thon dài lật trang giấy cũ vàng, trong miệng lại hỏi: "Không buồn ngủ?"

Nhiễm Nhan quyết tâm giả làm thi thể, sau một lúc lâu vẫn không trả lời, buồn ngủ lại bị xua tan đi không ít, nằm một lúc liền có chút nhảm chán.

"Nếu không ngủ, không bằng chúng ta thảo luận vụ án một chút." Tiêu Tụng ngẩng đầu nhìn nàng cười, hắn biết làm thế nào để tạo hứng thú cho nàng.

Quả nhiên, Nhiễm Nhan trầm mặc trong chốc lát, rốt cuộc mở mắt nói: "Ngươi tiếp nhận vụ này?"

Khóe môi Tiêu Tụng cong lên, gật đầu nói: "Hung thủ cho ta một cái lý do nguyên vẹn như vậy, ta sao có thể không biết xấu hổ mà không nhận."

Nhiễm Nhan ngẩn người, nhất thời không nghĩ ra thâm ý trong lời nói của hắn.

Nhin biếu tình có chút mê mang của Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng hơi nhíu mày, ý hắn là có người tổn thương ý trung nhân của hắn, là nam nhân không nên ngồi yên không nhìn đến, chẳng lẽ hắn thô lộ kiểu này quá uyển chuyển?

Thôi, sau này có rất nhiều cơ hội, Tiêu Tụng không dây dưa với vấn đề này nữa, ngược lại nói: "Ta tra xét án tông từ mười năm trước, cũng chính là toàn bộ những vụ án phát sinh và toàn bộ phạm nhân bị giam giữ trong ngục trong khoảng thời gian hai người chết Trương Huyền và Phùng Triệu còn làm ngục tốt ở huyện nha."

Nhanh như vậy? Nhiễm Nhan hơi nhướng mày, hỏi: "Có phát hiện gì?" "Ta từ trong đám phạm nhân bị giam giữ tìm ra mấy người khả nghi, nhưng cần xác nhận một chút, bắt cóc người là người nào?" Tiêu Tụng nói.

"Hắn tự xưng là Trang Doãn, nhưng ta nghi đây không phải tên thật." Nhiễm Nhan nhớ lại một chút, miêu tả hết đặc điểm của hắn ra, "Người này nuôi râu quai nón, tuổi trên dưới 40, thân cao khoảng sáu thước, bàn tay phải thô ráp, trên ngón tay cái mang một cái nhẫn ban chỉ màu lòng trăng trắng, trên mặt nhẫn ban chỉ có khắc hình thần thú Nhai Tí."

Tiêu Tụng rùng mình, "Trang Doãn?"

"Có vấn đề gì sao? Chẳng lẽ đây là tên thật?" Nhiễm Nhan thấy vẻ mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc của hắn, bất thốt lên.

Tiêu Tụng lắc đầu, nói: "Xem ra sự tình vô cùng phức tạp, ta đã nhìn thấy tên Trang Doãn trong án tông, hắn là đầu lĩnh sơn phi, mười năm trước bị bắt, nhưng trên án tông ghi lại Trang Doãn bị phán vẫn trá, đã chết từ mười năm trước."

Mười năm trước, cũng chính là lúc loạn Huyền Vũ môn vừa được bình ổn, Thái Tông mới đăng cơ không lâu. Lúc ấy loạn trong giặc ngoài, rung chuyển đến không chịu nổi, cũng bởi vậy mà phủ binh đóng giữ các địa phương đều là mãnh tướng kiêu dũng thiện chiến, có thể bắt được đầu mục của đám cướp cỏn con cũng không kỳ quái, nhưng một người đã chết, sao có thể lại xuất hiện lần nữa, còn bắt cóc Nhiễm Nhan?

Chỉ có hai lý do có thể giải thích, hoặc là vì nguyên nhân nào đó Trang Doãn không chết, hoặc là Trang Doãn đã chết, người xuất hiện lần này là giả mạo hắn.

Hai cái lý do này có thể đem vụ án dẫn theo hai phương hướng hoàn toàn bất đồng, cần phải thận trọng.

Nhiễm Nhan cũng nhíu mày, "Trang Doãn kia một thân phi khí, bên người còn có mấy chục tráng hán hắc y được huấn luyện bài bản đi theo...nếu nói là giả mạo, đây tất nhiên cũng là một thồ phi đi."

Tiêu Tụng buông án tông trong tay xuống, đứng dậy đi đến bên giường, "Ngươi hiện tại còn bệnh, những việc này ngươi biết là được rồi, không cần quá hao tâm tổn sức, giao cho ta đi."

Giao cho ta đi...

Một câu đơn giản cỡ nào, Nhiễm Nhan trước kia không biết đã nói qua bao nhiêu lần, lại chưa bao giờ có ai nói với nàng như vậy, chỉ có thường xuyên nghe có người nói: Nhiễm pháp y, chuyện này phải nhờ ngươi rồi.

Nhiễm Nhan nhìn ánh mặt trời chiếu trên hành lang sáng ngời, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tiêu Tụng nói: "Ta muốn ra ngoài phơi nắng một chút." "Được." Tiêu Tụng khom lưng vạch chăn của nàng ra, duỗi tay bế ngang nàng lên xong mới nói: "Đắc tội."

Nhiễm Nhan lại không để ý chuyện đó, đầu để gần sát vào hắn, dựa lên lồng ngực to lớn gần trong gang tấc. Cảm giác ấm áp xuyên qua y phục truyền đến, từng tiếng từng tiếng tim đập trầm ổn mà hữu lực, tựa như trong giấc mộng kia.

Nhiễm Nhan vẫn còn đang cảm thụ, lại không phát hiện cả người Tiêu Tụng đã căng chặt, cùng với tiếng hít thở càng lúc càng nặng nề.

Vân Lục và Ca Lam vẫn luôn đứng ở cửa nghe ngóng, thình lình nhìn thấy Tiêu Tụng ôm Nhiễm Nhan ra, không khỏi đại kinh thất sắc.

Bởi vì, bên trong cái tú hợp viện này, một thân áo bào tro đang ở trên hành lang phía bắc tĩnh tọa. Hắn nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, đối diện ngay Tiêu Tụng đang ôm Nhiễm Nhan ra.

Hai bên nhìn nhau, không khí thoáng chốc có chút căng thẳng.

Chỉ có Nhiễm Nhan vẫn cứ thong dong nói: "Tiêu lang quân, đem ta đặt ở bên lan can là được, cảm ơn."

Tiêu Tụng ứng tiếng, lại chưa thật sự buông Nhiễm Nhan xuống, mà siết chặt tay ôm nàng lại, sau khi đứng yên một lát, mới quay đầu lại nói với Vân Lục vẫn còn đang kinh ngạc: "Đi lấy đệm chăn ra đây."

"A? A." Vân Lục hồi hồn, vội vàng chạy vào trong nhà lấy chăn ra trải trên sàn gỗ.

Tiêu Tụng cười nhẹ nhàng thả Nhiễm Nhan xuống.

Tang Thần mím môi đứng trong chốc lát, rồi xoay người chuẩn bị rời đi. Tiêu Tụng gọi hắn lại, "Tang Tùy Viễn, đánh một ván cờ như thế nào?"

Tang Thần dừng bước chân, quay đầu nhìn hắn đầy nghi hoặc. Tang Thần được công nhận là danh thủ quốc gia, người có thể thắng hắn khẳng định phải có cả thực lực cùng vận khí tồn tại với nhau.

Tiêu Tụng và Tang Thần chỉ từng đánh cờ với nhau một lần, chấm dứt bằng

màn thua của Tiêu Tụng.

"Vui vẻ phụng bồi." thanh âm thanh nhã của Tang Thần đối lập với thanh âm từ tính của Tiêu Tụng.

Ca Lam tìm một bộ cờ vây, bày một cái bàn con ở bên cạnh Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng cùng Tang Thần đối diện mà ngồi, Tiêu Tụng cầm cờ đen, Tang Thần dùng cờ trắng.

Nhiễm Nhan vừa lúc đang nhảm chán, nên bắt đầu ngồi coi ngon lành.

Vừa mới bắt đầu không lâu, nước đi của hai người liên ẩn ẩn hiển lộ, ngoài dự đoán chính là, Tiêu Tụng cư nhiên cũng có nước cờ chậm rãi chắc chắn, Nhiễm Nhan không khỏi nhìn hán một cái.

Tiêu Tụng nhận thấy ánh mắt của nàng, không khỏi cười với nàng, "Như thế nào, Thập Thất Nương bỗng nhiên phát hiện tại hạ là quân tử?"

Tang Thần vẫn còn đắm chìm trong ván cờ, hán từ trước đến nay không có thói quen một lòng lưỡng dụng.

Nhiễm Nhan trùng hán một cái, dựa vào trên lan can, chậm rãi nói: "Ngụy quân tử!"

Tiêu Tụng cười càng thêm sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng tinh như vỏ sò, vẻ mặt sáng khoái, "Nhận được lời khen, thỉnh Thập Thất Nương rửa mắt mong chờ."

Hán vừa dứt lời, liền thuận lợi mà chặt đứt khí của quân mình. Tang Thần mang vẻ thanh thản mà xuống tay đè tử.

Một quân cờ ở trên bàn cờ, là "khí" của quân cờ sát bên nó. Trong cờ vây, quân cờ có khí mới có thể tồn tại trên bàn cờ, mà thủ đoạn diệt khí của đối phương loại quân ra khỏi bàn cờ gọi là "đè tử".

"Ta rửa mắt mong chờ." Nhiễm Nhan vui sướng khi người gặp họa mà cười một tiếng.

Tiêu Tụng trùng mắt nhìn nàng, bắt đầu trở nên nghiêm túc.

Phong cách chơi cờ của Tang Thần cũng không phải thoát nhìn ôn hòa như người khác, ngược lại vừa tàn nhẫn vừa chuẩn, một khi thời cơ chín mùi, tuyệt đối sẽ không có nửa phân do dự. Dùng kế bối cục một chút cũng không hàm hồ, về điểm này hán thật sự làm Nhiễm Nhan lau mắt mà nhìn. Mà thủ pháp của Tiêu Tụng cũng làm người cảm thán, không phải vì thủ đoạn của hán cao siêu hơn so với Tang Thần, mà hán một người đầy bụng quý kế như vậy, nhưng phong cách chơi cờ lại rất trầm ổn quy củ, từng bước thận trọng.

Nhiễm Nhan nhìn sùn mặt hai người, hoài nghi bọn họ tại đây lúc này có phải đã trao đổi linh hồn hay không!

*Lời editor: Tiêu Tiêu rải thính Nhan Nhan không đớp, lão đây phải đi nhặt
nhạnh từng chút một, thính hiém hoi lắm mới có chút mà...quá khổ!*

Chương 170: Bệ hạ đừng tùy hứng

Dần dần Tiêu Tụng bắt đầu lộ ra bản chất - từ trong ván cờ - ngay từ đầu đã lặng yên không một tiếng động bày hết thiên la địa võng, rồi thình lình ra tay tàn nhẫn, dẫn dụ một cách âm hiểm đê tiện, không một nước đi nào không làm người ta nghẹn họng nhìn trân trối.

Mà Tang Thần cũng không rời xuống thế hạ phong, công thủ thoả đáng, bàn cờ trở thành một trận chém giết, náo nhiệt đến cực điểm.

Ván cờ này kéo dài rất lâu, từ sáng sớm cho đến quá ngọ, trong thời gian đó Nhiễm Nhan đã ăn hai lần cháo trắng, mà chiến cuộc khi thì dữ dội khi thì bình lặng, vẫn không định ra được kết quả.

"Ngươi có thể không biết." Tiêu Tụng bỗng nhiên quay đầu nói chuyện với Nhiễm Nhan, trong mắt tràn ra ý cười nhàn nhạt, "Ta cùng với Tang Tùy Viễn đều đã từng làm hầu cờ."

Hầu cờ cũng giống như kỳ thi chiếu, nói kiểu thông tục thì chính là kỳ thủ bồi hoàng đế đánh cờ khi nhàn hạ. Nghe nói Thái Tông mê cờ, mỗi khi thua cờ, không những không mất hứng, ngược lại càng thua càng đánh, càng cản càng hăng, cho nên sẽ luôn lôi kéo kỳ thủ tiếp tục đánh, thắng đến khi thắng được đối phương mới thôi.

"Tang Tùy Viễn là người duy nhất làm bệ hạ không dám tìm hăn chơi cờ" Tiêu Tụng nhìn thoáng qua Tang Thần vẫn đang "không để ý đến chuyện bên ngoài", ngũ khí phức tạp, vừa nhu hâm mộ lại vừa như mỉa mai.

Lý Thế Dân không dám tìm Tang Thần chơi cờ, không phải bởi vì hăn kỳ nghệ cao siêu, mà bởi vì Tang Thần một khi đắm chìm trong thế giới cờ vây, sẽ tuyệt đối không phân tâm, hăn không chỉ dám thắng hoàng đế, hơn nữa một lần thắng chính là một đêm, nhiều lần không thua, cũng không cảm thấy mệt, Thái Tông muốn chơi bao lâu hăn đều vui vẻ phụng bồi.

Chuyện này không chỉ làm cho lòng tự trọng của Thái Tông bị sụt giảm nghiêm trọng, mà còn thập phần khảo nghiệm sức nhẫn nại. Thái Tông trăm công ngàn việc, chơi cờ vốn là để giải trí, chơi cờ cùng Tang Thần ngược lại giống như nghẹn một hơi trong lòng, phát tiết ra, thì có vẻ không độ lượng, không phát tiết ra, thì nghẹn đến khó chịu.

Cho nên trong một đêm đánh cờ, đến ván thứ ba, Thái Tông rốt cuộc nhịn không được ném xuống quân cờ, giận đến không lựa lời nói: Khanh không

thể thua một lần để dỗ dành trãm được à?!

Tang Thần lúc ấy còn đăm chìm trong ván cờ, chưa bứt ra được, vội vàng dựa vào ký ức đem bàn cờ xếp lại nguyên trạng, ngơ ngác mà nói một câu: Bệ hạ đừng tùy hứng, chúng ta đánh cho xong ván này.

Kết quả có thể nghĩ, Thái Tông giận dữ rống lên một câu, người còn biết ta là bệ hạ! Sau đó phất tay áo bỏ đi, túm lấy Phòng Huyền Linh đốt lửa tố khổ: Tùy hứng? Ta tùy hứng? Mấy chục năm nay không có người nào nói qua là ta tùy hứng!

Tiêu Tụng kể sinh động như thật, làm người nghe như được chứng kiến tận mắt, Nhiễm Nhan nghe xong cười đến thở hổn hển. Năm đó Tang Thần bất quá mới mười lăm mươi sáu tuổi, ngẫm lại một thiếu niên đối với một người hơn 40 tuổi nói câu "Đừng tùy hứng" là tình huống gì? Hơn nữa đối phương còn là một thế hệ thánh chủ tọa ủng thiên hạ.

Kỳ thật lần đó nếu không có Phòng Huyền Linh ở giữa chu toàn, Tang Thần sợ cũng đã đầu mình hai nơi.

Lúc Thái Tông tố khổ xả giận với Phòng Huyền Linh, đã tức muộn hộc máu mà nói: Huyền Linh, ngươi đi đem hắn kéo ra ngoài chém cho trãm.

Phòng Huyền Linh bình tĩnh hỏi: Bệ hạ muốn định cái tội danh gì? Chuyện hắn đánh cờ toàn thắng bệ hạ nếu truyền ra thì lại tổn hại uy danh của bệ hạ, chuyện hắn nói bệ hạ "tùy hứng" thì càng phải che lại, Tang Tùy Viễn thiếu niên thiên tài, kinh tài tuyệt diêm làm tức giận thánh nhan, việc này một khi truyền ra, những đại nho như Ngu Thé Nam khẳng định sẽ trãm phương nghìn kế cầu tình, đến lúc đó bệ hạ cũng không thể thật sự giết hắn, không bằng cứ định cho hắn cái tội thông đồng với địch phản quốc?

Thái Tông ngẫu nhiên sẽ giận chó đánh mèo, lại không phải hôn quân, nghe xong những lời này mới hơi bình tĩnh lại: Thôi, ta cũng không phải người thua thì không chịu được!

Phòng Huyền Linh lật đật tâng bốc: Bệ hạ trí tuệ rộng lớn, hạ thần theo không kịp...

Sau khi ca ngợi một phen, miễn được một lần tai hoạ, nhưng từ đó về sau Thái Tông không bao giờ cùng Tang Thần đánh cờ nữa.

"Ngươi thì sao?" Nhiễm Nhan cơ hồ quên mất Tiêu Tụng vẫn còn đang chơi cờ.

Tiêu Tụng nhìn như tùy ý mà hạ xuống một quân cờ, tiếp tục nói: "Tang Tùy Viễn thắng được dễ dàng, ta lại thua gian nan. Bệ hạ kỳ nghệ cực tốt, muốn thua mà không lộ dấu vết, phải phí không ít đầu óc. Quan viên trong triều hoặc vì danh lợi, hoặc vì gánh nặng trên vai, không ai có thể giống như Tang Thần cứ ngây ngô xông về phía trước như vậy, ta cũng không phải người xuất sắc nhất trong số bọn họ."

Lời này thì Nhiễm Nhan tin, Đại Đường có quá nhiều danh thần, Tiêu Tụng dù cho xuất sắc, ở trong đó cũng không phải dạng lúa mót nhất.

Nhiễm Nhan có thể nhìn ra, kỳ thật lúc Tiêu Tụng đang kể chuyện về Tang Thần, cũng ngẫu nhiên toát ra thần sắc hâm mộ.

"Vì sao?" Nhiễm Nhan muốn biết nếu hắn muốn sống tiêu sai không kìm né, vì sao lại lựa chọn vây khốn chính mình.

Tiêu Tụng nhìn cục diện trên ván cờ, vừa chờ Tang Thần hạ quân cờ, vừa nói: "Nếu trong nhà Tang Tùy Viễn không phát sinh biến cố, hắn vẫn luôn là con vợ cả của Thôi thị Lục phòng, hiện tại hắn cũng sẽ giống như ta."

Vinh quang của một gia tộc, là từ bao nhiêu bạch cốt chồng chất mà thành, thế nhân đều biết Tiêu thị nhất tộc vào thời kỳ Nam triều đã từng sinh ra 30 vị Tể tướng, nhưng bọn họ là ai với ai, chỉ sơ cũng chỉ có trên gia phả mới có ký lục rõ ràng nhất.

Kỳ thật Tang Thần từ nhỏ tang phụ tang mẫu, đối với tình cảnh của hắn mà nói, là chuyện bất hạnh cũng là chuyện may mắn.

Tới khoảng cuối giờ Mùi, Tiêu Tụng mới buông cờ, thở dài: "Ta thua rồi." Tang Thần thắng cũng không vui vẻ, "Ngươi chưa dùng hết toàn lực."

"Ta đã tận lực." ngón tay thon dài của Tiêu Tụng gõ lên bàn cờ, nói: "Kỳ thật ta cũng không tính là thảm bại, ta biết chính mình khi nào sẽ thua, ngươi lại không biết chính mình khi nào sẽ thắng."

Hắn vừa dứt lời, ngoài cửa viện liền truyền đến một thanh âm xa lạ, "Tiêu Thị lang."

Trong lòng Nhiễm Nhan hơi giật mình, tính kế đến trình độ này, quá biến thái đi! Hay chỉ là trùng hợp? Nàng chưa kịp nghĩ nhiều, đã theo thanh âm nhìn ra, đứng bên trong cửa là một nam nhân trung niên hơn 40 tuổi, thân hình cao lớn vạm vỡ, nếu không có một thân quan phục viên lãnh màu xanh lục kia, thoát nhìn còn tưởng là một người làm nghề giết heo. Người nọ lông mày đen thui, so với đôi mắt bên dưới còn rộng hơn vài lần, nhìn từ xa chỉ thấy lông mày không thấy mắt, môi cũng phong phú hơn so với người bình thường, trên khuôn mặt chỉ có mỗi cái mũi kia là cao thẳng đĩnh bat, cùu vân được vài phần nhan sắc.

"Hạ quan không có nhục sứ mệnh..." người nọ thấy rõ tình hình trên hành lang, ánh mắt phân vân giữa Tiêu Tụng và Tang Thần khoảng 2 giây, cuối cùng hướng về phía Tiêu Tụng chắp tay nói: "Tiêu Thị lang, sự tình ngài ra lệnh cho hạ quan tra đã tra được."

Nhiễm Nhan nếu không đoán sai, Tiêu Tụng trước đó có thể chỉ là sai cấp dưới đem sự tình phân phó xuống, căn bản chưa gặp mặt người này, Tang Thần và Tiêu Tụng đều có bộ dáng xuất sắc, hắn lại chỉ cần hai cái thở dốc đã nhận ra chính chủ, tính ra cũng là người có nhãn lực tốt.

"Phùng huyền lệnh không cần đa lễ, mời ngồi." Tiêu Tụng ngồi thăng dậy, nháy mắt bộ dáng lười nhác trước đó biến mất, tự nhiên mà chuyển qua khí thế bức nhân.

Phùng huyền lệnh vội vàng cúi đầu, ở dưới hành lang cởi guốc giày, bước lên hành lang, quỳ ngồi xuống cách đó không xa.

Ca Lam và Văn Lục lui xuống đi pha trà, Tang Thần vẫn chưa rời đi, Tiêu Tụng lại không thèm để ý, nói với Phùng huyền lệnh: "Nói qua một chút đi."

"Dạ, hạ quan điều tra rõ, năm đó ngoài hai người Trương Huyễn, Phùng Triệu cùng nhau thoát khỏi tiệm nghiệp còn có năm người khác, nghe nói là cùng nhau làm buôn bán rồi phát tài, liền đổi nghề. Tháng trước đã chết một người, kêu Truyền Đức, người này thích đánh bạc, thiếu sòng bạc một món nợ lớn, sợ bị chộp tới làm lao dịch, nên uống thuốc độc tự sát." Phùng huyền lệnh có chút kinh hãi với vẻ trầm ổn và khí thế của Tiêu Tụng, trước khi hắn đến đây, cũng nghe nói một chút về Tiêu Tụng, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất quá là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, chỉ sợ là đòn đai thổi phồng.

Nhưng nghe danh không bằng gặp mặt, hôm nay vừa thấy, Phùng huyền lệnh cơ hồ cả đầu cũng không dám ngẩng lên, sợ phải nhìn vào cặp mắt sắc bén có thể moi phá nhân tâm kia.

"Nói tiếp đi." Tiêu Tụng tiếp nhận nước trà Ca Lam đưa tới, liếc liếc bợt bên trên mặt, khẽ nhíu mày, không uống đã thả xuống.

Nhiễm Nhan gọi Ca Lam lên, thì thầm vài câu với nàng.

Phùng huyền lệnh vội vàng nói: "Dạ, tám ngày trước, Trương Huyễn chết ở trong đại sảnh của khách điếm Duyệt Lai, Lưu y sinh có nghiệm thi qua...đây là nghiệm trạng..."

Phùng huyền lệnh móc từ trong tay áo ra một tờ giấy hơi mỏng, đưa tới, tiếp tục nói: "Một người khác tên Phùng Triệu, vào đêm sáu ngày trước bị người chém chết ở rừng cây ngoài thành tây...những người còn lại là Vu Chấp, Vương Tú, Lưu Phòng, Trạch Bình Trị, trong mấy người này, chỉ có Trạch Bình Trị là ở tại bốn huyện, ba người còn lại hiện giờ đều định cư ở Lạc Dương."

Ca Lam lại bưng đến một ly trà khác đặt ở trước mặt Tiêu Tụng, hắn rũ mắt liếc nhìn nước trà một cái, không khỏi hơi giật mình, chợt nhìn về phía Nhiễm Nhan, trong đôi mắt đen một tia ôn nhu như ân như hiền.

Tiêu Tụng không thích uống trà có thêm hương liệu, Nhiễm Nhan liền sai Ca Lam đi đổi ly khác.

Đây vốn là một chuyện rất nhỏ, trong lòng Tiêu Tụng lại hạnh phúc đến sấp

trào ra ngoài, bung ly trà nhấp một ngụm, toàn bộ khí tràng đều ôn hòa thêm vài phần, "Trước tiên nói kỹ hơn về Trạch Bình Trị này đi."

"Trạch Bình Trị, thường gọi là Trạch Tam, chính là lão bản của khách điếm Duyệt Lai." Phùng huyền lệnh nói.

Tay bung trà của Tiêu Tụng hơi khụng lại, không tiếp tục truy vấn, chỉ dặn dò: "Ngươi đem tư liệu tra được viết xuống hết kỹ càng cho ta. Còn nữa, thân thể của khát cái Lưu Vân kia cùng những chuyện hắn gặp phải và án tông của đầu lĩnh thổ phỉ Trang Doãn năm đó bị nhốt trong ngực, cũng đưa đến hết cho ta."

"Vâng hạ quan liền đi làm ngay." Phùng huyền lệnh cả trà cũng không kịp uống, đã vội vàng rời đi.

"Trạch Tam..." Tiêu Tụng trầm ngâm một câu, rồi bắt đầu nhâm nhi ly trà. Tang Thần nghe xong những gì Phùng huyền lệnh nói, lại rơi vào thế giới của chính mình, đứng dậy, giống như u hồn mà bay về phòng mình.

"Nương tử có cần vào phòng?" Tiêu Tụng quay đầu cười hỏi.
Trái tim Nhiễm Nhan run rẩy, bình thường nàng nghe hai chữ "nương tử" đều nghe đến tro ra rồi, không biết sao, khi giọng nói từ tính của Tiêu Tụng phát âm từ này, lại làm nàng không khỏi nhớ tới xung hô giữa phu thê với nhau của triều đại nào đó không biết.

Có lẽ là giọng nói của hắn trời sinh có chút mị hoặc nên quá dễ dàng làm người ta suy nghĩ lệch lạc? Nhiễm Nhan nghĩ vậy.

Nàng miên man suy nghĩ, lại phát hiện Tiêu Tụng còn đang nhìn nàng, gò má nóng lên, rũ mắt nói: "Vào..." chợt nghĩ đến chắc lại là hắn ôm vào, lập tức lại nói: "Không vào."

Tiêu Tụng không nhịn được mà bật cười, phân phó Văn Lục: "Đi lấy áo choàng tới cho nương tử nhà các ngươi."

"Ngươi không phải muốn phá án sao?" Nhiễm Nhan uyển chuyển ngầm ra lệnh đuổi khách.

Tiêu Tụng nhìn ra nàng đang quẫn bách, trong lòng hơi vui vẻ, liền theo ý nàng, "Üm, là có một số việc phải xử lý, Nhiễm Thập Lang đi Lạc Dương bốc thuốc, ước chừng qua hai khắc nữa là đến đây."

Nhiễm Nhan nhìn bóng dáng đĩnhBAT của hắn, bỗng nhiên giương giọng nói: "Cảm ơn."

Tiêu Tụng dừng bước, quay đầu, bên môi mang một nụ cười nhạt, ôn thanh nói: "Nếu có nhảm chán, thì trên bàn có án tông."

Nhiễm Nhan giật mình, ẩn ẩn minh bạch, toàn bộ những chuyện hôm nay Tiêu Tụng làm chắc là vì giúp nàng tiêu khiển, nếu hắn bí mật đi xử lý vụ án, sợ sẽ còn nhanh hơn. Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan không khỏi ở nụ cười,

người ta đều làm việc tốt không để tên, hắn thì ngược lại, sợ người quá trì độn không phát hiện ra, còn nhắc riêng một chút.

Lời editor: cuộc đời của hai ông già Thái Tông và Phòng tướng nhở có nhau nên chắc không quá nhảm chán =))

Chương 171: Đào chi yêu yêu, chước chước kỳ hoa

Nhiễm Nhan và Văn Lục ở dưới hành lang nói chuyện phiếm trong chốc lát, mới biết được cái viện này là Lưu Thanh Tùng tìm để bọn hắn ở tạm, nằm ngay bên cạnh huyện nha. Nhắc tới Lưu Thanh Tùng, Nhiễm Nhan nhịn không được nghiến răng, hắn tốt nhất đừng xuất hiện ở trước mặt nàng nữa.

Sắc trời dần ngả về chiều.

Tiêu Tụng suy đoán Nhiễm Vân Sinh sau hai khắc sẽ về, chỉ là lần này hiển nhiên đã tính sai, Nhiễm Vân Sinh tới gần chạng vạng mới về đến.

Nhiễm Nhan sớm đã được Ca Lam và Văn Lục dìu vào phòng, miệng vết thương ở chân hơi nứt ra, so với lúc mới bị thương còn đau hơn vài phần. Vừa mới xử lý tốt miệng vết thương, Nhiễm Vân Sinh đã xách theo một bao dược lớn lại đây.

"A Nhan tỉnh rồi?" Nhiễm Vân Sinh có vẻ rất cao hứng, tươi cười sáng rõ, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, trong ánh mắt cũng có ưu phiền.

"Làm Thập ca lo lắng." Nhiễm Nhan áy náy nói.

Nhiễm Vân Sinh đưa đồ vật trong tay cho Văn Lục, quỳ ngồi ở trước giường, "Ngươi không có việc gì là tốt rồi."

Nhiễm Nhan nhún ra hắn có chút tâm thần không yên, "Thập ca có tâm sự?"

"Không phải đại sự gì." Nhiễm Vân Sinh vốn định nói gì đó, nhưng đối diện ánh mắt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan, liền đứng dậy nói: "Một đùòng xóc này, ta có chút mệt mỏi, A Nhan cũng sớm nghỉ ngơi một chút đi."

Nhiễm Vân Sinh dứt lời không chờ Nhiễm Nhan đáp lại, đã bước nhanh rời đi.

Nhiễm Nhan nhíu mày, Nhiễm Vân Sinh không phải là người giàu không được tâm tư, chuyện bình thường căn bản không có khả năng nhiều đến hắn tâm thần không yên như vậy. Nàng hiện tại hành động không tiện, không thể chủ động đi tìm Nhiễm Vân Sinh để tìm hiểu tình huống, huống hò hắn hiện tại không muốn nói, hỏi cũng không nhất định sẽ nói.

"Văn Lục, ngươi đi hỏi thử sai vặt của Thập ca, hôm nay đi Lạc Dương đã xảy ra đại sự gì?" Nhiễm Nhan nói.

Vân Lục ứng tiếng, liền đi ra ngoài.

Sau khi Ca Lam giúp Nhiễm Nhan rửa mặt xong, đi ra ngoài đổ nước, Nhiễm Nhan nghe thấy tiếng bước chân người đi vào, tưởng Vân Lục đã trở lại, "Đã hồi được chưa?"

"Muốn hỏi cái gì?" một giọng nam tử có mang ý cười.

Nhiễm Nhan nằm trên giường, gian nan mà vặn đầu qua, thấy sau màn trúc, một thân hình lờ mờ, mơ hồ có thể thấy được Tiêu Tụng một thân thường phục viên lãnh tím đậm, tóc đen cột lên, tuy thoát nhìn so với khoảng thời gian trước kia gầy ốm đi không ít, nhưng lại có bộ dáng tinh thần sáng láng, đã không còn thấy vẻ lười nhác cùng mệt mỏi lúc sáng sớm nay.

"Vào đi." Nhiễm Nhan lời vừa ra khỏi miệng liền hối hận, ở trong tiềm thức thì nàng không cảm thấy ở một mình cùng với một nam tử không có gì không ổn, nhưng đây là Đại Đường, nàng nói lời này có thể làm Tiêu Tụng hiểu lầm cái gì hay không?

Tiêu Tụng vén màn trúc ra, đi đến, đứng ở bên giường nhìn bộ dáng không chỉnh tề của nàng, nhíu mày nói: "Có phải là miệng vết thương lại nứt ra rồi không?"

"Ừm, chỉ là miệng vết thương nhỏ, không đáng ngại." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói: "Mời ngồi."

Tiêu Tụng cũng không vạch trần nàng, nằm sáu ngày, những vết thương nhỏ cũng đều khép lại không sai biệt lắm, hiện tại còn có thể vỡ ra, làm sao có thể là vết thương nhỏ.

"Lại chết một người nữa, là Vu Cháp." Tiêu Tụng bỗng nhiên nói.

Nhiễm Nhan sững sốt, sau một lúc lâu mới nói: "Chuyện người đến huyễn Tụ Thủy đã không còn là bí mật! Hung thủ vậy mà còn dám ngược gió gây án, vì cái gì? Tự tin? Hay là điên cuồng..."

Nhiễm Nhan trong lòng càng thiên về khả năng đằng sau, người ở ngay dưới mũi của Hình Bộ thị lang còn dám tự tin đến trình độ như thế, chỉ sợ cũng đã gần đến điên cuồng rồi.

Tiêu Tụng ngồi xuống mép giường, nói: "Mười năm trước đúng là sau khi Trang Doãn chết không lâu, mấy tên ngục tốt kia mới thoát khỏi tội nghiệp. Mà trang Doãn tuy rằng bị phán vẫn trảm, lại trước khi vẫn trảm đâm tường tự sát, bởi vì thời gian quá lâu, huyễn lệnh cũng đã thay đổi qua mấy nhiệm kỳ, tình hình ngay lúc đó đã không thể kiểm chứng, nhưng có lý do để hoài nghi, có thể là bảy tên ngục tốt này bị Trang Doãn thu mua, làm ra màn xiếc giấu trời qua biển."

"Có nghi hung sao?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Trước mắt chỉ có hai người, Trang Doãn và Trạch Bình Trị." Tiêu Tụng nói.

Trang Doãn là thủ lĩnh thô phi, nhìn tác phong hành sự của hắn, tự tin kiêu ngạo, bất quá Nhiễm Nhan cũng không thể chỉ bằng vào một việc này mà mù quáng đi xác định tính cách của một người.

"Trạch Bình Trị kia..." Nhiễm Nhan suy nghĩ một lúc lâu, ánh tượng đối với người này ngoại trừ bình thường cũng chỉ có bình thường, diện mạo doan chính không có gì đặc sắc, làn da vừa không ngăm đen cũng không trắng nõn, khí chất cũng vô cùng bình thường, là cái loại nếu lẩn ở trong đám người, tuyệt đối sẽ chỉ là một nam nhân trung niên bình thường không bị người khác nhìn tới lần thứ hai.

"Hắn là lão bản của khách điếm Duyệt Lai, so với Trang Doãn, hắn có hiềm nghi hơn." Kỳ thật trong lòng Tiêu Tụng cảm thấy, chỉ là nói tương đối mà thôi, nếu cẩn thận ngẫm lại, còn có rất nhiều manh mối quá khó để có thể nói liền.

Nhiễm Nhan hỏi: "Động cơ giết người thì sao?"

"Có lẽ có nguyên nhân gì đó phá hủy quan hệ quản chế lẫn nhau giữa bọn họ" Tiêu Tụng suy đoán, ngoại trừ cái này, cũng không có lý do nào khác có thể giải thích.

Nhiễm Nhan lầm bẩm nói: "Khát cái Lưu Vấn là trong lúc vô tình biết được việc này, sau đó bị vạ lây?"

Tiêu Tụng thấy bộ dạng nghiêm túc suy tư của nàng, chõ nào đó dưới đáy lòng bỗng nhiên mềm mại hơn, làm ngữ khí cũng trở nên nhu hòa, "Được rồi, có điểm đáng ngờ gì ngày mai lại nghĩ, người nghỉ ngơi dưỡng thương cho tốt, ta ngày mai lại đến xem ngươi."

Hắn duỗi tay giúp Nhiễm Nhan đắp tốt chăn, liền đứng dậy đi ra ngoài.

"Từ từ" Nhiễm Nhan gọi hắn lại.

Tiêu Tụng dừng chân ở trước màn trúc, quay đầu hỏi: "Có việc?"

"Úm." Nhiễm Nhan nghe thấy hắn quay lại, dùng đôi tay đang băng bó vải trắng dày cộp, đem hộp gấm bên cạnh gói đầu đáy đến mép giường, "Hai cây vân trâm này trả lại cho ngươi. Ta tuy sớm đã đoán được là ngươi tặng, lại là gân nhất mới biết được hàm nghĩa của nó, xin lỗi, ta không thể tiếp thu đồ vật quan trọng như vậy."

Tiêu Tụng khom lưng cầm hộp gấm lên, mở nắp hộp ra, hai cây trâm ngọc mờ dê không hề rực rỡ lóa mắt, lại mang ánh sáng ôn nhuận như nước lăng lặng nằm trên lớp gấm màu đỏ.

Nhiễm Nhan nhìn tuấn nhan không có biểu tình gì của hắn, không hiểu sao lại có chút lo lắng, còn lo lắng cái gì, bản thân nàng cũng không rõ ràng lắm.

Tiêu Tụng lấy hai cây vân trâm ra, nhét vào tay áo, lại từ trong ngực móc ra một cây mộc trâm bỏ vào hộp gấm, "Đây là trâm gỗ đào ta tự khắc, có thể quan trọng, cũng có thể không quan trọng."

Bởi vì không đáng giá tiền, không có ý nghĩ đặc biệt, cho nên có thể không quan trọng, bởi vì là một mảnh tâm ý, người tiếp nhận cũng có thể đem nó coi là quan trọng. Luôn luôn là phong cách nói chuyện của Tiêu Tụng, nghe hàm súc, nghĩ lại mới phát hiện là nói thăng trọng tâm.

Nhiễm Nhan thường xuyên tiếp xúc thi thể, truyền thuyết nói gỗ đào có thể tránh ma quỷ, Tiêu Tụng tuy rằng không mấy tin vào chuyện quỷ thần, nhưng đáng trân trọng là ý trong lòng.

Dào chi yêu yêu, chước chước kì hoa, chi tử vu quy, nghi ký thất gia. Đây mới là ý của hắn.

Thời điểm Tiêu Tụng đưa vân trâm tới, liền biết sẽ có một ngày bị cự tuyệt, vốn tưởng rằng mình có thể bình tĩnh thản nhiên mà tiếp thu, nhưng hắn hiện tại tâm tình lại phức tạp khó chịu.

"Rất đẹp." Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm cây trâm gỗ đào trong hộp gấm nói. Nàng lời này không phải an ủi cũng không phải khen tặng, đây thật sự là một cây trâm rất xinh đẹp, lịch sự tao nhã, thân trâm có vân như mây trời, phần đầu là một cành hoa đào nhỏ, hai đóa hoa đào gần nhau đã nở bung ra, bên cạnh còn có một đóa đang chớm nở, phần cao nhất vươn ra mấy nụ hoa, biểu hiện sức sống mãnh liệt. Không chỉ có tạo hình tuyệt đẹp, điêu khắc cũng vô cùng tinh xảo, cả nhụy hoa cũng có thể nhìn ra, mấy đóa hoa đào phảng phát như có thể tản mát ra hương hoa.

"Thích là tốt." Tiêu Tụng nhẹ nhàng thở ra.

Nhiễm Nhan nói: "Ngày sau ngươi nếu có nghèo túng, vẫn còn có một tay nghề có thể kiếm tiền sống tạm."

Tiêu Tụng cười vui vẻ, "Nếu thật là như thế, thợ thủ công như ta đây hơn một tháng mới ra được một cái thành phẩm sóm muộn gì cũng sẽ đòi chết." Không lâu sau lần rời khỏi Tô Châu đó, Tiêu Tụng liền bắt đầu khắc cây trâm này, lúc mới đầu hắn cũng không biết chính mình vì sao sẽ làm một chuyện nhảm chán như vậy, ngay khi nghe nói Tô Châu có hung án phát sinh, hắn nghĩ cũng chưa thèm nghĩ đã chủ động xin ra trận.

Lên đường ngày đêm kiêm trình, lúc hắn đặt chân lên đất Tô Châu, trong đầu nghĩ đến thế nhưng không phải là hung án, mà là một gương mặt tuy mỹ lệ lại không hề sinh động.

Chương 172: Đã lâu không tiếp thi khí

Ca Lam cúi đầu đứng ở gian ngoài, chờ sau khi Tiêu Tụng đi ra, chần chờ một chút, vẫn cầm lấy giấy và bút đi vào nội thất.

Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua giấy bút trong tay nàng, nói: "Chuyện gì?"

Ca Lam quỳ ngòi trước giường, nhìn cây trâm trong hộp gấm, viết xuống: Nương tử có biết ý nghĩa của việc tặng trâm cài không?

Nhiễm Nhan nhìn chữ trên giấy, sững sốt một chút, chợt cười nói: "Ngươi không nói ta đúng là không có đê ý, oán thanh ty, vẫn tình ý*, là vật đê đính ước đi?"

*hai cụm từ này đọc lên hơi đồng âm, oán thanh ty = vẫn lên những sợi tóc xanh mượt, vẫn tình ý = buộc lại tình ý, từ 'oán' và 'vẫn' đều có nghĩa là [quấn lên, buộc lại], đều có thể dùng cho tóc...

Lần này đến phiên Ca Lam chinh lăng, nàng còn tưởng rằng nương tử nhà mình đối với tình yêu nam nữ quá mức ngây thơ, cho nên cũng không rõ ràng thâm ý trong việc tặng trâm cài, nhưng xem ra cũng không phải như thế. Nàng nâng bút viết: Nô tỳ cả gan, xin hỏi nương tử vừa ý Tiêu lang quân hay không?

"Vừa ý sao?" Nhiễm Nhan nhìn về phía cây trâm gỗ đào đặt ở bên gối, hơi căm môi, "Hắn không tồi."

Nhung mà, thích hắn sao?

"Tặng trâm chỉ là một con đường biểu đạt cảm tình, không chỉ là đính ước."

Nhiễm Nhan thấy Ca Lam tựa hồ không tán đồng, tiếp tục nói: "Tiêu Tụng nếu không nghĩ vậy, hắn sẽ không lừa gạt a Vận trộm đưa một vật quan trọng như vậy tới."

Tiêu Tụng chỉ là muốn nói cho nàng, hắn là tính toán tam mồi lục sính mà cưới nàng về. Lấy phong cách xử sự của Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan đưa ra kết luận như vậy.

"Đem nó thu hồi đi." Nhiễm Nhan nói.

Ca Lam không hiểu suy nghĩ của Nhiễm Nhan, lại không hỏi nhiều nữa, đem cây trâm gỗ đào tinh điêu tế trác kia cẩn thận cất giữ.

Chưa được một lúc, Văn Lục đã trở lại, vừa vào phòng liền hét lên: "Tên tiểu hoạt đầu kia, miệng đúng là kín, không đánh hắn không chịu nói thật." Ca Lam trách cứ mà trừng mắt nhìn nàng một cái.

Văn Lục thè lưỡi, chạy vào nội thất, quỳ ngồi trước giường Nhiễm Nhan.

"Ngươi đánh tên sai vật của Thập ca?" Nhiễm Nhan nhíu mày hỏi.

Văn Lục vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Không đánh không đánh, chỉ là bức cung một chút."

Nhiễm Nhan cũng không trách cứ gì thêm, trước mắt nàng quan tâm Nhiễm Vân Sinh đã gấp phải chuyện gì hơn, "Hỏi được cái gì?"

"Nghe Lộc Nhạc nói, thật ra không phát sinh đại sự gì, chỉ là lúc ở Lạc Dương cứu một nương tử ngã từ trên ngựa xuống, sau đó Thập Lang có cùng nương tử kia nói mấy câu, liền vội vàng thoát đi." Văn Lục đến bây giờ còn hoài nghi là Lộc Nhạc lừa nàng, nương tử gì mà như hổng thủy mãnh thú có thể làm Thập Lang sợ tới mức chạy trối chết, Văn Lục nói: "Nô tỳ cảm thấy, hoặc là Lộc Nhạc lừa nô tỳ, hoặc là nương tử kia có bộ dạng xấu đến không nỡ nhìn."

"Chỉ có vậy thôi?" Nhiễm Nhan kinh ngạc nói.

Văn Lục gật đầu, "Đúng vậy, chỉ có chuyện như vậy thôi."

Tựa hồ cũng không có chuyện gì lớn đến không chịu nổi, Nhiễm Nhan quyết định chờ Nhiễm Vân Sinh bình tĩnh lại một chút, hôm nào lại hỏi lại hắn.

Đêm đã khuya.

Nhiễm Nhan nằm ở trên giường suy nghĩ rất nhiều chuyện, rốt cuộc mới có chút buồn ngủ, liền xê dịch thành một tư thế ồn thoả, chuẩn bị đi vào giấc ngủ.

Thời điểm ý thức mơ màng lại nghe thấy thanh âm ồn ào văng vẳng bên ngoài, Nhiễm Nhan mở mắt, phát hiện bên ngoài ẩn ẩn có ánh lửa. "Văn Lục." Nhiễm Nhan lên tiếng gọi Văn Lục ngủ bên giường nhỏ.

Văn Lục còn đang ngái ngủ vẫn mơ màng màng, liền vội vàng bò dậy, nói: "Nương tử muôn đi tiêu đêm sao"

"Không phải, ngươi nhìn xem bên ngoài phát sinh chuyện gì" Nhiễm Nhan nói.

"A." Văn Lục ngáp dài, phủ thêm y phục, mở cửa ló đầu ra nhìn, sau một lúc lâu mới lùi về, đáp lời: "Nương tử, không phải chúng ta bên này, là nha môn bên kia."

Nhiễm Nhan suy đoán, có thể là Tiêu Tụng thiết kế bẫy rập dụ địch, cũng không hỏi nhiều nữa, gọi Văn Lục trở về ngủ tiếp.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiêu Tụng sai người lại đây nói cho Nhiễm Nhan, đã bắt được Trang Doãn.

Chờ dùng xong đồ ăn sáng, Nhiễm Nhan bắt đầu đối diện với nóc nhà phát ngốc. Ước chừng non nửa canh giờ sau, uống một lần được, lại tiếp tục đối diện với nóc nhà phát ngốc.

Sau buổi trưa, sắc trời dần dần âm u xuống. Lưu Thanh Tùng hiện tại đang làm rùa đen rút đầu, Nhiễm Văn Sinh phảng phát cảm xúc không tốt, cả buổi sáng cũng không thấy bóng người. Các chủ tử tâm tình không tốt, phó tì cũng không dám lớn tiếng ồn ào. Vì thế trong tiểu viện rõ ràng tràn đầy người, lại có vẻ hết sức an tĩnh.

Cho đến hết buổi trưa, Tang Thần mới từ trong phòng ra ngoài, đứng ở trước cửa phòng Nhiễm Nhan ngượng ngùng xoán xít một lúc lâu, vừa mới giơ tay chuẩn bị gõ cửa, liền nghe thấy trong phòng Nhiễm Nhan sâu kín thở dài: "Aizz, đã lâu không có tiếp thi khí..."

Huyết sắc trên mặt Tang Thần rút lui từng chút một.

Tiêu Tụng xong xuôi công sự, vừa mới đi vào nội môn, liền nhìn thấy một cái bóng xám giống như gắp quỷ, như con thỏ mà lùi từ cửa phòng Nhiễm Nhan lùi thẳng về phòng mình, tốc độ cực nhanh, thật là làm người líu lưỡi.

Tiêu Tụng khụng lại một lúc, mới gõ vang cửa phòng Nhiễm Nhan, bên trong truyền ra một thanh âm hữu khí vô lực, "Cửa không có khóa."

"Như thế nào, mới tĩnh một ngày liền cảm thấy nhảm chán?" Tiêu Tụng vào nhà liền hỏi.

Nhiễm Nhan lười nhác mà liếc mắt nhìn hắn một cái, giật giật môi, không đáp mà hỏi ngược lại: "Ngươi tặng ta cây trâm là muôn cùng ta đính ước à?"

Ca Lam cùng Văn Lục vừa mới chịu đựng nỗi kinh hoàng tên "tiếp thi khí", hồn còn chưa ổn định, Nhiễm Nhan lại làm tiếp một vố.

Câu hỏi trực tiếp đánh phủ đầu như vậy, đem Tiêu Tụng hỏi đến có chút ngốc, hắn chinh lăng một lát mới trả lời: "Chỉ là muốn tặng mà thôi."

Nhiễm Nhan không chịu nhận vân trâm, Tiêu Tụng liền biết nàng đối với mình còn chưa tới mức đính ước, cho nên đương nhiên sẽ không tự mình đâm đầu vào tường.

"Ô, ta cũng cảm thấy như vậy, bất quá vẫn nên hỏi rõ ràng mới tốt, miễn cho ngày sau nói không rõ." Nhiễm Nhan chậm rãi nói.

Tiêu Tụng vén lên áo choàng, râu rí mà ngồi ở trước giường, "Tại sao cứ phải đem chuyện nói rõ ràng ra như vậy? Quá mất hứng."

Nhin bộ dáng hắn bức mình, tinh thần Nhiễm Nhan tức khắc tốt lên rất nhiều, hưng thú bùng bùng bắt đầu hỏi về vụ án, "Trang Doãn bị bắt rồi? Vụ án đã phá rồi?"

Tiêu Tụng bất đắc dĩ mà thở dài trong lòng, theo đề tài của nàng: "Üm ta lập mưu, vốn định là nghiệm chứng coi Thạch Bình Trị lão bản của khách điểm Duyệt Lai có động cơ giết người hay không, không ngờ, lại có thu hoạch ngoài ý muốn. Còn nữa, trong phòng của khát cái Lưu Văn tìm được một tờ giấy."

Tiêu Tụng đem giấy mở ra trước mặt Nhiễm Nhan, mặt trên viết mấy chữ to mơ hồ không rõ: Các ngươi đáng chết.

"Ở trong phòng hắn còn tìm được bức họa của một nữ tử, sau khi nhận diện, là một tú nương tên La Linh." Tiêu Tụng đem trang giấy xếp gọn, dùng vải trắng bao lại, nhét trở lại tay áo, đây chính là vật chứng quan trọng.

"Linh nương?" Nhiễm Nhan vẫn luôn ẩn cảm thấy, La Linh này cùng Lưu Văn không có khả năng là xưa nay không quen biết, "Nói như vậy, bọn họ là người yêu? Nếu là vậy, nàng chẳng phải là có hiềm nghi cực lớn?"

Nếu năm đó Lưu Văn bắt gặp chuyện xấu xa của đám người Trang Doãn, bị bọn họ hãm hại, vì báo thù cho Lưu Văn, Linh Nương cũng không phải không có khả năng điên cuồng.

Tiêu Tụng gật đầu.

Nhớ tới Linh nương kia nhút nhát sợ sệt, nhưng có ánh mắt kiên nghị đã từng nói: Hắn cảm thấy chính mình đã thành phế nhân, không muôn liên lụy ta, hắn chung thân không cưới, ta liền chung thân không gả, như vậy chúng ta cũng coi như bên nhau.

"Ta muôn gặp Linh nương kia." Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm Tiêu Tụng. Nàng biết mình yêu cầu như vậy có chút quá phận, nếu là bình thường, nàng quả quyết sẽ không làm ra chuyện không đúng mực như thế, nhưng nàng cũng biết Tiêu Tụng sẽ đáp ứng.

"Được." Tiêu Tụng nghĩ cũng không nghĩ đáp ứng luôn.

Nhiễm Nhan không phải người rộng lượng vô biên, nàng bị thương thành như vậy, ngoại trừ Trang Doãn, còn có hung thủ gian ác kia, nàng một người cũng sẽ không bỏ qua. Mặt khác, nàng là muôn tự mình kiêm tra.

Nửa khắc sau, hai nha dịch áp giải một nữ tử đi vào.

Cách màn trúc, có thể mơ hồ thấy nàng ta có vóc người cao gầy, gương mặt dài ống, dưới đôi máy lá liễu cong cong là cặp mắp hồ thu, phần mũi hơi

dài, môi có chút mỏng. Búi tóc đơn giản, toàn thân không có một món trang sức nào.

La Linh vừa ngược mắt lên liền thấy Tiêu Tụng đang ngồi dựa vào kỵ, tưởng là sắp thẩm vấn, liền quỳ xuống ngoài mành.

"Đứng lên đi, có người muốn giải oan cho ngươi, đi vào trả lời." Tiêu Tụng nói.

La Linh ngân ra một chút, mới xác định mình không nghe lầm, đứng dậy cúi đầu cẩn thận vén mành ra, đi vào, đứng trong cái góc cách xa Tiêu Tụng nhất, bả vai ngăn không được run rẩy.

Nhiễm Nhan không khỏi liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái: Người sao lại hù dọa cô nương nhà người ta

Tiêu Tụng đưa qua một ánh mắt vô tội.

"Linh nương, mời ngồi." Nhiễm Nhan tận lực làm thanh âm của mình nhu hòa xuống, nàng tự thấy là đã rất ôn hòa, không nghĩ là người ngoài nghe vào tai, vẫn còn khá lạnh nhạt.

La Linh đối mặt một tôn sát thần, một tòa băng sơn, nào dám nói một chữ 'không'. Nhiễm Nhan nói nàng ta ngồi, nàng ta liền thành thật thật mà quỳ ngồi xuống tịch ở chỗ xa nhất.

"Có thể nói với ta, ngươi và Lưu Vấn là quan hệ gì không?" Nhiễm Nhan hỏi.

La Linh rũ mắt, thanh âm nhỏ mà run rẩy, "Ta không biết. Thời điểm hắn vẫn là học sinh Châu học, từng nói sau khi khảo xong khoa cử liền đến nhà ta hạ sinh, nhưng trải qua một lần biến cố, hắn chỉ làm bộ như không quen biết ta."

Nhiễm Nhan tiếp tục đặt câu hỏi: "Ngươi cảm thấy Lưu Vấn là dạng người gì? Nghe nói hắn tài hoa hơn người, ngươi cảm thấy hắn nếu là khảo trúng khoa cử, sẽ thực hiện lời hứa sao?"

"Hắn trước nay nói chuyện luôn giữ lời." trong thanh âm của La Linh mang theo nghẹn ngào, nói đến Lưu Vấn, trong lòng nàng ta lại tràn ngập bi thương, quên cả sợ hãi, "Mười ba năm trước ta quen biết hắn, hắn là người tốt, thường xuyên tới giúp ta chiều cố tổ mẫu, bao nhiêu việc nặng trong nhà đều ôm..."

Nhiễm Nhan ngắt lời nàng ta, "Một khi đã như vậy, vì sao hàng xóm của ngươi đều không biết hắn?"

"Hắn...hắn sợ bị trong nhà trách phạt, chỉ lén đến." La Linh một lời nói ra đều mang vô tận chua xót. Trước kia Lưu Vấn tuy là con vợ lẽ Lưu thị, nhờ có tài hoa hơn người mà được thị tộc coi trọng, so với thân phận của nàng ta đương nhiên là khác nhau như trời với đất, sau đó hắn gặp biến cố, nàng ta cho rằng vậy có thể kết làm vợ chồng, nhưng hắn lại lâm vào tuyệt vọng, "Ngươi biết hắn tao ngộ cái gì không?" đây mới là vấn đề quan trọng nhất.

La Linh lắc đầu, nước mắt từng giọt từng rơi trên sàn nhà, tràn thành

từng đóa hoa nhỏ ở trước mặt nàng ta.

Bên ngoài cũng không biết khi nào trời lại mưa, phảng phất như muôn làm nổi bật tâm tình hiện tại của La Linh, trong phòng dần dần tối xuống, thấy không rõ bóng người, chỉ nghe tiếng khóc kìm nép của La Linh.

"Người tới, thả nàng đi." Thật lâu sau, Tiêu Tụng lén tiếng đánh vỡ trầm mặc.

Nhiễm Nhan có chút kinh ngạc nhìn về phía hắn, Tiêu Tụng cũng không giống một người làm việc theo cảm tính, không có khả năng nghe xong một đoạn chuyện xua bi đát thì lòng thông cảm tràn lan. Nhưng nghĩ lại, nàng liền minh bạch. La Linh tình ý chân thực như thế, không hề có sơ hở, nếu là nàng ta chắc chắn không biết chuyện gì đã xảy ra với Lưu Vấn, nàng ta liền không có động cơ giết người.

Tiêu Tụng đứng ở cửa sổ, nhìn bóng dáng nha dịch mang theo La Linh đi ra ngoài, nhẹ giọng nói: "Bạch Nghĩa, đi theo nàng ta."

Trên hành lang phát ra một thanh âm: "Dạ."

Nhiễm Nhan nói: "Ngươi cảm thấy nàng là hung thủ?"

"Không biết, trước khi chưa tra được manh mối gì, bất luận người nào có liên quan đều có khả năng là hung thủ. Ta chỉ là cảm thấy hôm nay cảm xúc vừa rồi của nàng ta rõ ràng kích động hơn so với lúc huyền nha." Tiêu Tụng quay đầu lại nói.

Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, nói: "Có phải là ngươi quá dọa người hay không? Nàng ta ở nơi này của ta thả lỏng hơn?"

"Ngươi?" Tiêu Tụng nhìn biểu tình nghiêm túc của nàng, phát hiện nàng cẩn bản không phải đang nói đùa, không khỏi nói: "Ngươi như thế nào lại không biết xấu hổ còn chó chê mèo lấm lông, mới vừa rồi Tang Tùy Viễn còn bị ngươi hù sợ tới mức hồn phi phách tán."

Chương 173: Lòng Tư Mã Chiêu

Nhiễm Nhan hờ hững hai tiếng, nhắm mắt lại không để ý tới hắn, trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, nàng thật sự dọa người như vậy sao? Nhớ lại, trước kia người dám đứng gần nàng ngoại trừ đồng sự thì chính là hình cảnh, hình như là rất kỳ quái...

Sấm sét nhoáng lên, chiếu sáng trong phòng. Văn Lục và Ca Lam đi thắp đèn trong nội thất.

Một lúc lâu sau, Nhiễm Nhan mới trợn mắt nhìn Tiêu Tụng, "Ta thật sự rất đáng sợ sao?"

Tiêu Tụng cong môi lên, hỏi một đằng trả lời một néo: "Như vậy rất tốt." Nhiễm Nhan tuy rằng lãnh đạm, nhưng trước nay luôn thật tình, người hiểu được nàng thì sẽ biết nàng tốt, người không hiểu, rất có khả năng sẽ bị sự thành thật của nàng làm tổn thương.

Ánh đèn ấm áp chậm rãi sáng lên, Tiêu Tụng nhìn thoáng qua khúc phô "Quan sơn nguyệt" trên bàn, duỗi tay cầm lên, cười nói: "*Lũng Bản mãn mục giai thiên nhận, duy hữu Quan sơn dĩ tú mi.*" Từ phía tây của Trường An một đường đi đến quan ải, rùng rảm mènh mang xanh ngút mắt, khi mặt trời mọc trên biển mây mènh mông, tuyết trắng trải ngàn dặm về phía tây, đại khí hào hùng, nhìn thấy trong lòng trống trải. Khi mưa nhỏ li ti, dòng suối róc rách, càng thêm vẻ tú lệ."

Tiêu Tụng nhìn thấy Nhiễm Nhan có chút hứng thú, đáy mắt hắc ám cười cợt, "Càng đặc biệt hơn, bên trong dãy núi còn có thảo nguyên, có thể cưỡi ngựa chạy băng băng, dạo chơi trên đồng cỏ, tuyệt không thể tả." "Thật sao?" Nhiễm Nhan dĩ vãng rất ít chú ý đến các loại tin tức, mà cũng mơ hồ biết được "Quan sơn nguyệt, Nhĩ Hải tuyết" rất nổi danh.

Tiêu Tụng gật đầu, nghiêm túc nói: "Thập Thất Nương có thể suy xét cùng tại hạ đi thưởng cảnh hay không?"

"Có thể chứ?" Nhiễm Nhan là Nhiễm thị đích nữ, hiện giờ lại sắp sống nhờ ở trong nhà Tam thúc, đương nhiên không có khả năng muôn đi đâu liên lạc. Nếu có thêm mấy lang quân nương tử của các môn phiệt đại tộc kết bạn cùng đi, có lẽ có khả năng, "Nhưng ngươi là Hình Bộ thị lang, không phải rất bận sao?"

"Đúng vậy, rất bận." Tiêu Tụng trầm ngâm một lúc lâu sau mới nói: "Bất

quá, quan viên triều đình đều có thời gian một tháng nghỉ kết hôn..." Nhiễm Nhan sững sốt một chút, chợt chụp một kiện y phục bên cạnh giường ném hắn, "Âm hiểm!"

Tiêu Tụng cười sang sảng, hắn kéo y phục xuống, vội vàng đi qua kiểm tra vết thương trên tay nàng, nhìn thấy không có trở ngại gì mới nhẹ nhàng thở ra nói: "Có câu quân tử báo thù mười năm không muộn, sao một chút cũng không xem xét tình huống như vậy."

Nhiễm Nhan trừng mắt với hắn, lập tức học đi đôi với hành, nhàn nhạt nói: "Được, lời xóc hông này ta ghi sổ trước."

"Thêm lợi tức cũng có thể." Tiêu Tụng từ trên bàn rút ra một tờ giấy, đè bút viết lên một cái án tông đúng tiêu chuẩn, đại khái là vào ngày nọ tháng nọ ở trong tình huống nào đó Tiêu Việt Chi nói một câu xóc hông chọc giận Nhiễm Thập Thất Nương, có hai nhân chứng, một món vật chứng, cuối cùng là "Hung thủ" nhận tội ký tên.

Nhiễm Nhan nhìn tờ giấy này, nhin không được nở nụ cười.

Ánh đèn màu cam trong phòng hắt ra ngoài cửa sổ, ở trong màn mưa kín trời đất lại mang vẻ âm áp nhu hòa.

Trên đường phố trong huyện Tụ Thủy đã không còn người đi đường, rõ ràng có tiếng mưa rơi ào ào, lại cho người ta cảm giác yên lặng đến hít thở không thông.

Trước lối vào của một con hẻm chết, một bộ tố y cầm cây dù giấy cũ nát lảng lặng đứng, nữ tử dáng người cao gầy, khuôn mặt gầy ốm. Mưa to rơi trên dù, trên mặt nàng đẫm nước, vạt áo cũng ướt sũng một mảng.

"Thập tam lang..." nàng lẩm bẩm, trên mặt hiện lên một nụ cười, "Còn ba người thôi..."

Không trung đột nhiên lóe sáng, màu trắng chiếu sáng khuôn mặt La Linh, ngay sau đó là tiếng sấm ầm vang, nàng hơi giật mình, phảng phất như mới hồi phục lại tinh thần, nhưng vẫn đứng ở đó một lúc lâu, mới giống như du hồn mà hướng về nhà ở thành tây bước đi.

Mưa to tầm tã, thời gian buổi chiều có vẻ rất ngắn ngủi, rất nhanh trời đã tối.

Tiêu Tụng bồi Nhiễm Nhan nói chuyện cả buổi trưa, phần lớn thời gian đều là Tiêu Tụng nói, Nhiễm Nhan thì mang biểu tình miễn cưỡng lắng nghe một chút.

Đến lúc cơm chiều, ngoài viện bỗng nhiên xôn xao, ngay sau đó Phùng huyện lệnh vội vã vọt vào, "Tiêu Thị lang! Tiêu Thị lang!"

Tiêu Tụng hơi giật mình, đứng dậy đi ra ngoài.

Phùng huyền lệnh tuy có bung dù, nhưng cả người đều đã ướt đẫm, bộc đầu cũng nhổ nước, nhìn thấy Tiêu Tụng vội vàng nói: "Hạ quan vô lễ, xông vào viện..."

"Nói chính sự." Tiêu Tụng nhàn nhạt ngắt lời hắn.

"Dạ, dạ" trong tiếng mưa lớn Phùng huyền lệnh hầu như phải gào lên, "Hồi bẩm Tiêu Thị lang, lại chết thêm một người! Qua nhận dạng, là Vương Tứ ở Lạc Dương, chết ở trên đê mười dặm ngoài thành, bị người chém chết."

Tiêu Tụng may kiềm nhẫn lại, tia chớp sáng người, chiếu sáng thiên địa.

Phùng huyền lệnh đang ngửa đầu chờ chỉ thị, trong tích tắc hắn thấy khuôn mặt lạnh lùng Tiêu Tụng, phảng phất như mang khí thế vạn quân lôi đình, so với tiếng sấm àm àm bên tai càng đáng sợ. Lập tức nín thở, không dám nói thêm một chữ nào nữa.

"Đi tới hiện trường." Tiêu Tụng lời còn chưa dứt, người đã vào trong mưa. Phùng huyền lệnh vội vàng bung dù, đáng tiếc Tiêu Tụng cao hơn hắn một cái đầu, người cao chân dài, vài bước liền đem hắn ném ở phía sau.

Rất nhanh ngoài cửa đã vang lên tiếng vó ngựa, dần dần đi xa.

Vân Lục đứng bên ngoài phòng, trong tay nâng một cây dù, sững sốt một lúc lâu, nàng thật sự không thể tin được, người toàn thân mang sát khí kia là lang quân thoái mái hài hước mới vừa rồi còn cười nói trêu chọc nương tử nhà mình.

Gió lạnh thổi vào phòng, Vân Lục run lập cập, vội vàng chạy vào nội thất, "Nương tử, Tiêu lang quân đi quá gấp, nô tỳ không kịp đưa dù."

"Vậy quên đi." Nhiễm Nhan có chút buồn ngủ, Ca Lam thấy thế liền đứng dậy đi xem Hình Nương nấu xong được hay chưa.

Vân Lục gác dù qua, mới thở ra một hơi, "Nương tử, ngài không thấy đâu, mới vừa rồi Tiêu lang quân rất đáng sợ. Biệt hiệu gì kia của hắn..., đúng rồi, 'Trường An quý kiến sâu', nô tỳ cảm thấy danh xưng này vẫn còn khách khí."

Nhiễm Nhan không để bụng nói: "Hung thủ này quá kiêu ngạo, duỗi tay bút râu của lão hổ, hắn có thể không nỗi bão sao?"

Vân Lục gật đầu, lúc dọn dẹp án kỷ, cầm tờ 'án tông' kia hỏi: "Nương tử thứ này cất ở đâu?"

Bên môi Nhiễm Nhan nổi lên ý cười nhàn nhạt, "Để ta nhìn xem."

Mới vừa rồi nàng chỉ thoáng nhìn qua vài lần, vẫn chưa nhìn kỹ, trước mắt thoạt nhìn, án tông này viết thực sự chuyên nghiệp, trật tự rõ ràng, nhân

chứng vật chứng đều đầy đủ hết, chỉ là ở chỗ động cơ phạm tội còn chưa trống.

"Ồ, xem ra còn phải thẩm vấn một chút về động cơ phạm tội." Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt.

Vân Lục lẩm bẩm: "Nương tử ngày thường rất thông thấu, có chút cái này lại hờ hững, động cơ phạm tội này còn phải thẩm vấn sao? Rõ ràng là lòng Tư Mã Chiêu người qua đường đều biết, động cơ chính là: Tính toán đem nương tử lừa về nhà làm phun hân."

Nhiễm Nhan đột nhiên cảm thấy máu dâng lên, thảng tấp vọt lên mặt, nàng ho Khan vài tiếng, "Vân Lục, ngươi về sau hàm súc chút đi."

"Nô tỳ trước kia rất hàm súc, nhưng lần trước Ca Lam kể cho nô tỳ, ngài bắt lấy tay Tiêu lang quân hỏi là thô lộ hay là đùa giỡn, nô tỳ cho rằng nương tử thích như vậy mà." Vân Lục vừa trêu ghẹo Nhiễm Nhan, vừa đem "án tông" cẩn thận cất đi, đặt chung chỗ với cây trâm hoa đào.

Nhiễm Nhan nhìn nóc nhà giả làm thi thể, thầm nghĩ Ca Lam ngày thường thoát nhìn nghiêm trang, sao cũng bát quái như vậy?

"Nương tử..." cảm xúc của Vân Lục bỗng nhiên hạ xuống, "Ca Lam còn có thể nói chuyện không?"

Nhiễm Nhan thu hồi tinh thần, "Dây thanh của nàng đã khôi phục đến không sai biệt lắm, hẳn là có thể phát ra âm thanh, có thể là do nàng lâu quá không nói ra, quên nên mắt phát ra tiếng như thế nào, ngày thường để nàng luyện tập thêm vớingươi...lại đây, ta dạy cho ngươi..."

Chương 174: Bọn đê tiện

Nhiễm Nhan dùng hết biện pháp để khôi phục dây thanh bị hao tổn, tuy rằng không có khả năng hồi phục như cũ, nhưng để nói chuyện được hắn là không có vấn đề, Ca Lam không thể phát ra tiếng chắc là vì chướng ngại tâm lý.

Chỉ có thể kích thích nàng vô ý phát ra tiếng. Bất quá Nhiễm Nhan cũng có chút đau đầu, Ca Lam bình tĩnh đến đáng giận, vô luận Văn Lục dọa nàng như thế nào, kết quả đạt được chỉ là một cái nhìn nhàn nhạt.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể tạm thời đem việc này gác xuống.

Nhiễm Nhan uống được xong liền nằm ở trên giường suy nghĩ về vụ án. Trang Doãn đã bị bắt, không ngờ lại chết thêm một người, là đồng lõa của hắn gây án? Hung thủ còn có kẻ khác? La Linh đến tận cùng có động cơ giết người hay không?

Theo lời Tiêu Tụng, thời điểm mấy nghi phạm chết, hành tung của nàng ta đều không được chứng minh, nếu có thể tìm ra động cơ giết người của nàng ta, như vậy liền rất có khả năng nàng ta là hung thủ...

Chuyện này để nói sau, điều làm Nhiễm Nhan khó hiểu nhất hiện giờ là Vương Tú ở Lạc Dương, sao lại xuất hiện ở đây? Còn Phùng Triệu cũng vậy, vô duyên vô cớ nghĩ đến cái gì cũng sẽ không đến mức hơn nửa đêm còn chạy ra rừng cây ngoài thành tây.

Mưa đêm ngoài cửa sổ càng lúc càng lớn, thanh âm giữa trời và đất đều bị tiếng mưa rơi bao phủ.

Cuối giờ Tuất, trong huyên nha đèn đuốc sáng trưng.

Tiêu Tụng đã từ hiện trường vụ án trở lại trong huyên nha, thay y phục, ngồi ở phòng nhỏ phía đông uống trà, tóc đen được cột lại bằng lụa trắng xõa lòa xòa sau lưng, ngọn tóc còn nhỏ nước không ngừng.

Nhiệt khí mờ mịt bao phủ khuôn mặt hắn, nhìn không ra biểu tình.

Trang Doãn quỳ ngồi ở đối diện hắn rỉ mồ hôi đầy trán, âm thầm kinh hãi, nếu không phải biết rõ người này thật sự chỉ mới 26 tuổi, Trang Doãn chỉ sợ

sẽ cho rằng tên này là tay già đòn trong quan trường, bất quá là bão dưỡng thích đáng mà thôi. Mới vừa rồi tùy tiện hỏi vài câu, không nghĩ sâu thì thấy cũng chỉ là vấn đề tầm thường, có điều hiện tại nghĩ lại thì toàn những câu đánh thăng vào chỗ hiểm.

Trang Doãn khẩn trương không phải do sợ Tiêu Tụng, mà thời thời khắc khắc cứ phải đề phòng đối phương hỏi những câu nghe như vô tình, thật sự rất mệt.

Tiêu Tụng uống xong trà, đem cái ly nhẹ nhàng đặt ở trên bàn, lại lần nữa giương mắt nhìn về phía Trang Doãn, trên mặt mang ý cười ôn hòa, phảng phát như đang đàm luận cơm chiều ăn món gì, "[Đường luật] có lệnh, người giết chết trên ba người không mang tử tội, trảm không cần luận tội. Ta nhớ rõ Hình Bộ có mấy cái hồ sơ, cuối ngày 4 tháng 11 mùa đông năm Võ Đức thứ Bảy, tuyết lớn, Truong trang ở Dĩnh Châu; tháng 2 mùa xuân năm Võ Đức thứ Tám, , huyện Dĩnh Thượng ở Dĩnh Châu..."

Tiêu Tụng vẫn chưa nói cụ thể là vụ án nào, chỉ nói cụ thể thời gian. Trang Doãn kinh ngạc nhìn hắn chầm chằm, mấy vụ án vừa nghe thấy đó, hắn thuộc như lòng bàn tay, một chút cũng không sai. Lúc trước nghe nói Tiêu Tụng xuôi xuống Giang Nam phá án, Trang Doãn đã hỏi thăm riêng về hành trình của hắn, tuy không biết hắn tại sao lại chạy đến huyện Tụ Thủy, nhưng Trang Doãn có thể khẳng định, hắn không có thời gian đi Hình Bộ tìm đọc tư liệu.

Tiêu Tụng không có cho hắn thời gian nghĩ nhiều, "Mấy vụ án này cộng lại, chết trong tay Trang lang quân ước chừng cũng phải 27 mạng người." Tiêu Tụng nhàn nhạt cười nói: "Tôi mà ngươi phạm phải,天堂 nào cũng chết, bất quá...chết cũng có rất nhiều cách chết, anh hùng hảo hán rơi đầu chảy máu, đầu rót thì bất quá là bị cái sẹo to như miệng bát thôi, Tiêu mỗ thật sự không nghĩ thấy Trang lang quân chịu đủ mọi thông khổ cùng khuất nhục." "Đơn giản chính là hình phạt treo cổ cùng trảm hình." Tay đặt trên đùi của Trang Doãn bắt đầu nắm chặt lại, nhẫn ban chỉ khắc hình Nhai Tí ép đến phân da xung quanh biến trắng.

Không giống với trước kia, phương pháp xử tử hình được quy định trong "Đường luật" chỉ có treo, trảm.

Tiêu Tụng tiếp nhận trà nóng vừa được châm, gạt lá trà trôi nổi bên trên, nghe lời này của Trang Doãn, ngừng động tác, hảo tâm mà giải thích: "Trang lang quân thật ra rất hiểu biết Hình luật, bất quá Tiêu mỗ làm Hình Bộ thị lang mấy năm gần đây, cũng tìm ra không ít cách. Tỷ như trảm hình này, lại không có văn bản nào quy định rõ ràng là phải một dao mất mạng..."

"Bọn đê tiện!" Trang Doãn sắc mặt xanh mét ngắt lời hắn, "Ngươi đến tột

cùng là muốn làm gì?"

Tiêu Tụng nhấp ngụm trà, "Nghe nói Trang lang quân không chịu phổi hợp tra án, nói vậy ngươi cũng đã nghe qua, thanh danh của Tiêu mỗ lại không được tốt lắm."

Ngụ ý chính là, rơi vào tay Tiêu Tụng hắn thì tuyệt đối không thể có đường sống, nhưng nếu chịu phổi hợp, sẽ suy xét cho chết thủng khoái.

Kỳ thật tin đồn về Tiêu Tụng cũng không phải rất kém cỏi, chỉ là nói hắn sấm rền gió cuốn, thủ đoạn tàn nhẫn, thân mang sát khí, những điều này đối với người vi phạm pháp luật đương nhiên không phải tin gì tốt, nhưng tiếng gió về hắn trong triều khá tốt, ít nhất cũng nói hắn cương trực công chính.

"Ngươi muốn biết cái gì?" Trang Doãn tuy rằng rất không muốn thừa nhận là mình sợ cái tên nhỏ hơn mình đến 20 tuổi này, nhưng việc đã đến nước này, hắn không thể không chịu thua.

Tiêu Tụng dựa vào ghế cong, tươi cười không giảm, Trang Doãn dám làm tổn thương Thập Thất Nương, mặc kệ phổi hợp khai báo cỡ nào, đã vào tay hắn đều không thể có kết cục tốt, nhưng từ trong thần sắc bình tĩnh của hắn, lại nhìn không ra nửa điểm manh mối, "Nghe nói mấy ngày trước ngươi lảng vảng ở cửa Tô gia, vì cái gì?"

Mấy ngày trước Tông huyền úy xum xoe, phái người đi Tô phủ bắt nghi phạm, tuy rằng không bắt được người, nhưng có bộ đầu đối mặt với Trang Doãn, cũng coi như là mèo mù vớ phải chuột chết.

Trang Doãn nhéch mép cười, thân mình hơi chồm về phía trước, trên khuôn mặt đầy râu hiện lên một nụ cười dâm tà, "Tiếu quả phụ của Tô gia thanh danh lan xa, nếu có thể đoạt được nàng, không phải ngon hơn so với làm sơn tặc sao?"

Đôi mắt đen nhánh của Tiêu Tụng nhìn chằm chằm Trang Doãn, nhìn đến khi nụ cười trên mặt hắn cương cứng, rồi đột nhiên cười sang sảng, "Ha ha, có thể lý giải."

Ngay lúc Trang Doãn cho rằng đã có thể lừa dối qua cửa, tiếng cười của Tiêu Tụng đột nhiên im bặt, nhàn nhạt nói: "Trang lang quân, Tiêu mỗ thật sự không muốn mạnh mẽ bức cung, nhưng lòng nhân từ của ta, bị người khác coi là ngu ngốc, hay là ngươi hoài nghi thủ đoạn của Tiêu mỗ? Muốn tự mình trải nghiệm một lần?"

Áp lực trong phòng làm người thở không nổi, khí thế uy áp của Tiêu Tụng tựa như thủy triều kéo dài không dứt, cả nhà dịch đứng hai bên cũng toát mồ hôi.

"Thả cho huynh đệ ta một con đường sống, ngươi muốn biết cái gì đều

được." Trang Doãn rốt cuộc tước vũ khí đầu hàng, trận giằng co này hắn không có chút lợi thế nào.

"Chuyện này có thể thương lượng, nhưng trước khi kiên nhẫn của ta bị cạn kiệt, thỉnh người trả lời vấn đề của ta." Ngón tay thon dài của Tiêu Tụng búng văng bọt nước vô ý dính lên, hắn buông cái ly, ung dung nhìn Trang Doãn, "Nếu không, vạn nhất những huynh đệ đó của người chết bất đắc kỳ tử trong ngục thì sẽ không đẹp lăm, người nói có phải không?"

Trang Doãn mở lớn mắt, hắn không thể tin những gì vừa nghe được từ trong miệng vị Hình Bộ thị lang chính nghĩa này, đồng thời cũng sâu sắc hối hận vì đã đưa ra yêu cầu kia, bởi vì hắn vừa hoàn toàn bại lộ nhược điểm của mình trước mặt con hồ ly giáo hoạt này.

"Tiêu gia mỗi người đều ngay thẳng chính trực, Tiêu Thị lang lại thật sự rất nổi bật" Trang Doãn châm chọc nói.

Tiêu Tụng cười tò vò thừa nhận, một chút tức giận cũng không có.

Khụng lại trong giây lát, Trang Doãn rốt cuộc bắt đầu thẳng thắn, "Mười năm trước, ta ở trong ngục huyện Tụ Thủy bỏ ra một ngàn lượng hoàng kim mua được mấy tên ngục tốt khi đó, sai bọn chúng tìm một phạm nhân phạm vào tử tội để tráo đổi, vì để giấu diếm ngỗ tác nghiêm thi, bọn họ tận lực tìm kiếm lang quân có hình thể xấp xỉ, tuổi, tướng mạo tương tự như ta, hôm đó, bọn họ mang đến một lang quân say mèm, tướng mạo vậy mà lại tương tự ta đến ba bốn phần..."

Không biết vì sao, Trang Doãn lại kể lại quá trình hắn giấu trót qua biển 10 năm trước.

Tiêu Tụng mãn cảm nhận ra được vấn đề trong đó, "Vị lang quân say mèm kia có quan hệ với Tô phu nhân?"

Trang Doãn thán phục mà liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, gục đầu xuống nói: "Không sai, lang quân kia đúng là phu quân của nàng. Lúc ấy Tô gia là nhà giàu ở huyện Tụ Thủy, ta không biết một ngàn lượng hoàng kim lại làm cho mấy tên ngục tốt kia bắt chấp mọi thứ, cả con rể của Tô gia cũng dám giết. Thanh toán trước một nửa số hoàng kim, sau khi xong việc lại hẹn đến chỗ chôn xác giao tiếp một nửa còn lại, lúc ấy bọn chúng có ba người, một tên kêu Trạch Tam, một tên kêu Phùng Triệu, một tên kêu Vương Tú..."

Mười năm trước, thành tây huyện Tụ Thủy.

Màn đêm vừa buông xuống, Trạch Bình Trị và Phùng Triệu khiêng một cái bao tải vào trong rừng cây, đợi một lúc lâu sau, trong rừng bỗng nhiên xuất hiện mười mấy hắc y nhân cầm kiếm.

Trạch Bình Trị mẫn cảm nhận ra sát ý của đối phuơng, lập tức nói: "Hôm nay bọn ta chỉ mang đến một nửa thi thể, nếu chúng ta hùng đông còn chưa về, liền có người mang một nửa còn lại đi nha môn báo án, muốn chết mọi người cùng chết."

Động tác của hắc y nhân quả nhiên khụng lại, Trang Doãn bước ra từ một sau một gốc cây to, ha ha cười nói: "Bọn họ không có ác ý, cường đạo sao, phi khí hơi nặng chút." Hắn liếc mắt nhìn cái bao tải một cái, "Mở ra nhìn xem."

Trạch Bình Trị nhanh chóng mở bao, từ trong trút ra nửa khói thi thể. Nhìn thấy một nửa thân dưới của thi thể này, đến Trang Doãn vốn giết người không chớp mắt cũng ngăn không được da đầu tê dại, vì mạng sống, bọn chúng thật sự cái gì cũng dám làm.

"Đem vàng nâng ra đây!" Trang Doãn phân phó.

Đúng lúc này, bụi cây bên cạnh hơi động đậy.

Trang Doãn đưa ánh mắt ra hiệu cho hắc y nhân đứng gần nhất, người nọ phi thân vào bụi cây.

"A! Cứu..." trong bụi cây truyền ra tiếng kêu cứu thê lương, chỉ kêu được một nửa liền bị bụt lại.

Chỉ trong giây lát, hắc y nhân lôi từ trong bụi cây ra một thiếu niên mặc y phục màu than chì, thiếu niên kia vừa thấy mặt ba người Trạch Bình Trị, sắc mặt trắng bệch.

"Tiểu tử này biết chuyện của chúng ta, phải giết để diệt khẩu." Trạch Bình Trị lập tức nói.

Trang Doãn tuy là thô phỉ, lại có suy nghĩ hành hiệp trượng nghĩa, bình thường chỉ xuống tay với những quan viên cướp đoạt mồ hôi nước mắt của nhân dân và đâm gian thương, khinh thường việc làm hại lương dân vô tội. Trong lòng hắn lúc này đối với cách làm của đám người Trạch Bình Trị thật sự chán ghét, liền phản đối: "Không thể lạm sát kẻ vô tội."

Dứt lời chuyển qua thiếu niên nói: "Ngươi móc mắt thè, không được đem việc hôm nay tiết lộ ra ngoài, ta liền làm chủ tha tánh mạng cho ngươi."

Huyện Tụ Thủy vốn không lớn, ít nhiều cũng quen mặt nhau, đám người Trạch Bình Trị đương nhiên không yên tâm để thiếu niên kia tồn tại, bất quá thiếu niên này là Lưu Vấn, tài tử nổi danh của huyện Tụ Thủy, bọn họ làm ngục tốt, ngày thường đều có tiếp xúc với đám tam giáo cửu lưu, luôn có cách để trị Lưu Vấn.

"Sau này, ta mới biết được người chết thay cho ta vậy mà là con rể của Tô gia, lúc ấy liền dựng chuyện, làm người Tô gia nghĩ lầm Mộc lang quân tư bôn cùng nữ tử khác." Trang Doãn hiện giờ cảm thấy hổ thẹn.

Tô gia là gia đình giàu có, việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, không quá một đoạn thời gian, liền có tin Mộc lang quân chết bệnh. Bởi vì Mộc lang quân là người từ bên ngoài đến huyện Tụ Thủy ở rể, xưa nay cũng rất ít ra cửa, tình huống cụ thể như thế nào, người khác cũng không thể hiểu hết.

Tiêu Tụng nghe xong lời khai của Trang Doãn, tạm dừng một giây, giương giọng nói: "Người tới!"

Chạy vào là Phùng huyện lệnh và Tống huyện úy, còn có hai gã bộ đầu, Tiêu Tụng liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói: "Bắt giữ Thạch Bình Trị lão bản khách điếm Duyệt Lai, cùng với những người có liên quan đến bồn án." "Dạ" Phùng huyện lệnh ân cần đáp, rồi sau đó vội vàng sai Tống huyện úy đi bố trí.

Trang Doãn thấy bộ dáng bọn họ bối rối chật vật, bỗng nhiên cười ra tiếng, hắn nhìn Tiêu Tụng nói: "Mõ cho rằng mình cúi đầu chịu thua trước mặt một lang quân trẻ tuổi đã đủ nhục nhã, bây giờ mới thấy một đám thật sự bất lực."

Phùng huyện lệnh thật muốn chỉ vào mũi Trang Doãn mà mắng to: Người con mẹ nó bất quá là bị ép cung một chút, chúng ta một nhà già trẻ đều phải ăn cơm nữa. Đi trên quan trường như đi trên băng mỏng, người một cái thổi phỉ thì biết cái gì.

Trong lòng âm thầm mắng đến sảng khoái, Phùng huyện lệnh cũng lười so đo với hắn, làm tốt việc thượng cấp công đạo vẫn quan trọng hơn.

Tiêu Tụng không nói tiếp, chỉ cười nhạt, ngón tay thon dài có quy luật mà gõ trên bàn, qua một hồi lâu, mới đứng lên đi ra ngoài, lúc đi ngang qua người Trang Doãn, cười nói: "Tiêu mõ cũng đi bái kiến tiểu quả phụ Tô gia một chút."

"Nàng không phải hung thủ." Trang Doãn có chút sốt ruột, ngôn ngữ chắc chắn nói: "Ta sợ những người đó làm hại nàng, đã sớm sắp xếp nhân thủ ở chung quanh Tô phủ, nàng không có khả năng đi ra ngoài giết người."

"Ta có nói qua nàng là hung thủ sao?" Tiêu Tụng lười nhác mà ném xuống những lời này, phân phó nha dịch: "Dẫn hắn quay lại nhà lao"

Lời tác giả:

Haizz...không có ai quan tâm tới vụ án...đau lòng quá...aiizzz!!?

Dạo gần đây đảng của Tô Phục sắp dìm chết Tụ tử rồi, không thể không nói cho mọi người, Tô Phục vài ngày nữa là xuất hiện rồi, Tụ tử vốn sắp xếp để 14/2 mới tung ra, có điều kế hoạch của Tụ tử chưa chắc chắn lắm, nên mới không dám nói với mọi người, vạn nhất nói ra rồi rút lui, bảo đảm sẽ thu khá nhiều gạch đá...

Những vấn đề khác có liên quan tới nam chủ, bốn văn là tập trung cho những câu chuyện tình ái và nghiêm thi tra án, còn đời sống hôn nhân sẽ không có nhiều. Có nữ nhân nào trước khi kết hôn mà không có quá khứ đau...

Đương nhiên ai là quá khứ thì không nói trước được rồi!

Chương 175: Huyết đâm tố y

Tiêu Tụng phủ thêm áotoi, lại không đi bái phỏng Tô phủ như lời hắn nói, mà giục ngựa đi khách điếm Duyệt Lai.

Trong giông tố, tiếng vó ngựa cũng không rõ ràng, chỉ ngẫu nhiên nghe thấy thanh âm vang lên trong nước.

"Tiêu Thị lang!"

Tiêu Tụng vừa mới xuống ngựa, Phùng huyện úy liền mặt mũi kinh hồn chưa định mà bước ra đón.

Tiêu Tụng liếc mắt nhìn hắn, cũng không có quá kinh ngạc, tùy tay đem đầu lạp ném cho người bên cạnh, tiếp nhận dù giấy nha dịch đưa qua, vừa đi vào trong khách điếm, vừa hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

"Là..." Phùng huyện úy cảm thấy mình nói hai ba câu cũng nói không rõ được, dứt khoát nói: "Ngài vào viện nhìn là hiểu ngay."

Tiêu Tụng đi nhanh vào đại sảnh của khách điếm, một mùi máu nồng nặc tức khắc ập vào mặt.

Trong phòng thấp hơn mười trản đèn lồng, có thể nhìn rõ tình hình không sót chút gì: Trên bàn ghế, vách tường nhuộm đầy máu tươi, trên mặt đất là tay chân đứt và thịt vụn trộn lẫn máu tươi vẫn tú tung, một đống bầy nhầy, cơ hồ nhận không ra là bộ phận nào của thân thể.

Việc này vẫn chưa ra ngoài dự kiến của Tiêu Tụng, hắn thậm chí đã sớm bố trí tốt chung quanh, chỉ chờ hung thủ đến giết người.

Trước khi Trang Doãn khai ra chân tướng, hắn đã bố trí xong. Hành vi của hung thủ mang rõ tính chất báo thù, nếu không có thâm cùu đại hận, không có khả năng điên cuồng hung tàn đến thế. Trong những vụ án như thế này, hắn chưa bao giờ tiếc rẻ tính mạng của đám người đáng chết đó. Đã có thâm cùu đại hận như vậy, hắn rất vui lòng tạo cơ hội cho hung thủ, xong rồi thuận tiện thu lưới đem họ tróc nã quy án, sự tình đẹp cả đôi đường, còn đỡ phải phiền toái một mớ nguồn lực của Hình Bộ và sức lực của đao phủ. Tất cả chuyện này chỉ là do hắn cẩn thận, chưa nghĩ tới hung thủ thật đúng là giết người giết đỏ cả mắt rồi, vậy mà còn dám xông tới.

Tiêu Tụng nhìn chung quanh một vòng, dặn dò người canh giữ kỹ hiện

trường, rồi theo vết máu kéo dài trên mặt đất đi xuyên qua đại sảnh, bước nhanh vào trong viện.

Đi ra khỏi cửa khắc hoa, ánh sáng đèn lồng âm u chiếu bốn phía hành lang của viện tử, miễn cưỡng chiếu sáng một cái viện khá rộng, nha dịch cầm đao đứng đầy trên hành lang, bao vây một thân ảnh cao gầy mảnh khảnh trong mưa to, thi thể dưới chân nàng ta đã bị băm đến nhìn không ra hình người.

Nàng ta lặng lẽ đứng, một thân tố y, tóc đen cột thành đuôi ngựa buông dang sau, rũ từ trên lưng xuống dưới mông như một thác nước, trong tay nắm một cái rìu đón cùi to bản, bả vai run rẩy rất nhỏ. Tà vẩy màu trắng đã bị máu loãng nhuộm thành một mảnh màu đỏ, được nước mưa cọ rửa, tạo thành những chỗ hoặc đậm hoặc nhạt, quyến rũ như màu mực loang. "Ngươi không màng tất cả mà giết hắn, còn có hai người vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, làm sao bây giờ?" Tiêu Tụng cầm ô, dạo bước vào trong viện.

Phùng huyện úy vừa mới há mồm, lại bị Tiêu Tụng giơ tay ngăn trở, chỉ có thể bất đắc dĩ mà ra lệnh cho mấy bộ đầu vũ công cao cường đi theo bảo hộ.

Bộ tố y nghe thấy tiếng Tiêu Tụng, hơi nhích chân, nước mưa và máu nhỏ giọt xuống bên cạnh tà vẩy, giọt nước rơi xuống tạo thành những gợn sóng lăn tăn trên mặt đất dầm nước.

Nàng xoay người lại, dưới đầu tóc hỗn độn, lộ ra một gương mặt trắng bệch gầy còm, vết máu đỏ thẫm trên má, đôi mắt đen nhánh phảng phất như ánh sáng không thể chiếu đến, đôi môi không huyết sắc run nhè nhẹ, thở ra từng đóa sương mù trong đêm đen lạnh lẽo.

"Linh nương?" Tiêu Tụng ngữ khí nhẹ nhàng, ôn hòa nhắc nàng trả lời. La Linh nhìn hắn, cười sâu thẳm, thanh âm như theo đôi môi mà run rẩy, "Ngươi vì cái gì...không sớm tới huyện Tụ Thủy, ngươi vì cái gì lại không chờ muộn một chút hãy tới?"

Thanh âm lúc đầu còn mang tiếng thở hổn hộc, hầu như nghe không thấy chữ gì, đến cuối cùng bỗng nhiên thành bạo rống, làm mấy bộ đầu sợ tới mức lập tức rút đao che ở trước Tiêu Tụng.

Nếu Tiêu Tụng sớm nhúng tay vào vụ án này, có lẽ sẽ không cần nàng một nữ tử phải dùng hết toàn lực mà đi giết người như vậy, nếu hắn tới trễ hơn, nàng đã có thể đem tất cả những kẻ đáng chết giết sạch sẽ.

Sớm không tới muộn không tới, cố tình ở ngay lúc này lại chặt đứt kế hoạch của nàng! Tất cả mọi người đã minh bạch ý của La Linh.

Chỉ cần Tiêu Tụng không tới nàng sẽ có thể không kiêng nể gì mà gây án sao? Sắc mặt Phùng huyện úy có chút nan kham, lời này rõ ràng là đang nói quan viên ở nhà môn huyện Tụ Thủy bọn họ đều là bao cát.

Phùng huyện úy trộm giương mắt liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, thấy hắn có vẻ không để ý, mới nhẹ nhàng thở ra.

"Hai tên còn lại, ta sẽ giúp người giải quyết." Tiêu Tụng không phải vọng ngôn, tuy rằng trong "Đường luật" quy định ai giết chết ba người không phải tử tội mới bị phán tử hình, có điều tách rời thi thể cũng là tử tội, trước đó Trang Doãn khai bọn chúng đem thi thể chém thành hai nửa.

La Linh lẳng lặng nhìn chằm chằm gương mặt cương nghị của Tiêu Tụng, thật lâu, thật lâu sau, trên mặt nàng ta lảng lặng nở ra một nụ cười, nhuộm huyết, giống như đóa Mạn châu sa nở trong rừng rậm sâu không ánh sáng. 'Thích' một tiếng trầm vang, lưỡi rìu to bản nặng nề bị quăng trên nền đá phiến trong viện.

"Mang nàng đi." Tiêu Tụng chậm rãi nói.

Hai bộ đầu áp giải La Linh đã không còn tức giận ra khỏi khách điếm, Tiêu Tụng cầm thận quan sát tình huống trong viện, phát tay ra lệnh cho ngõ tác tiến vào nghiệm thi.

Tiêu Tụng cầm ô cầm thận thăm dò hiện trường, ước chừng qua nửa khắc, dư quang thoáng nhìn qua lão ngõ tác đang vùi đầu nghiệm thi kia, trong lòng khụng lại, không khỏi quát khẽ một tiếng, "Bạch Nghĩa!"

Ngung một lát, Phùng huyện úy chạy chậm lại hỏi: "Tiêu Thị lang, ngoài có chuyện gì thì giao cho hạ quan đi làm đi!"

Tiêu Tụng nhíu mày, trầm giọng phân phó: "Ra lệnh cho người cầm thận bài tra trong viện xem hung thủ có lưu lại manh mối gì hay không, trông coi đại sảnh, tất cả bên trong đều không được lộn xộn."

Mặt già của Phùng huyện úy cứng đờ, trong khoảng thời gian này một đồng xương già của hắn bị mệt đến sắp rời ra từng đoạn. Từ sau khi Tiêu Tụng tiếp thu vụ án này, hắn suốt ngày bận đến xoay vòng, không có một khắc nhàn rỗi, vốn cho rằng bắt được hung thủ rồi là xong, không nghĩ tới còn muốn tra thêm vật chứng gì đó, nhiều đôi mắt nhìn thấy như vậy để làm gì? Tuy trong lòng có ý kiến, Phùng huyện úy cũng không dám chọc giận vị Trưởng An quý kiêm sầu này, liên tục đáp lời, ra lệnh cho người đi bài tra.

Tiêu Tụng mang đầu lạp lên, xoay người lên ngựa, định sau khi quay về

huyện nha sē thẩm án suốt đêm.

Một thân áo tím một con hắc mã, ở trong đêm đen giống như tia chớp cắt qua màn mưa, xẹt qua cửa tiểu viện Nhiễm Nhan đang ở tạm, thăng về hướng huyện nha.

Nhưng bất quá trong chớp mắt, một người một ngựa lại quay ngược trở về, giở đầu lạp lên, nhìn ánh đèn còn sáng trong tiểu viện, nhảy xuống ngựa, duỗi tay gõ vang cánh cửa.

"Ai?" bên trong cánh cửa truyền ra một thanh âm yếu ớt.

"Tiêu Tụng." Tiêu Tụng nghe tiếng liền biết đó là Tang Thần, hắn ở trong cái phòng gần chỗ người gác cổng nhất.

Tang Thần hô nhỏ một tiếng, không những không mở cửa, ngược lại nhanh như chớp mà chạy mất.

Tiêu Tụng nghe tiếng bước chân đi xa, đoán ra hành động của Tang Thần, không khỏi nhăn mày, tên Tang Thần này vẫn bụng dạ hẹp hòi như vậy.

Tiêu Tụng lùi về phía sau, nhìn tường viện cũng không quá cao, dẫm lên lưng ngựa nhẹ nhàng nhảy lên, lưu loát xoay người vào viện.

Tiến vào viện, liền nghe thấy tiếng la àm ī trong phòng Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng cũng không dùng đến hành lang, lập tức đi nhanh xuyên qua viện.

"Nhiễm Nhan! Ta chịu đòn nhận tội! Thỉnh tha thứ cho ta đi." Trong phòng truyền ra thanh âm của Lưu Thanh Tùng.

Tiêu Tụng yên lòng, xem ra là Lưu Thanh Tùng làm rùa rùa đen rút đầu vài ngày, rõ cuộc biết trốn tránh như vậy cũng không thể giải quyết được vấn đề gì, cho nên chọn thời điểm tốt mà tới xin lỗi.

Mà cái "thời điểm tốt" này, chính là lúc hắn không có mặt.

Tiêu Tụng gõ đầu lạp xuống, mang toàn thân hơi nước bước vào trong phòng.

Vừa vào phòng liền thấy Lưu Thanh Tùng ở trần nửa thân trên, sau lưng quần mây cành mận gai. Sắc mặt Tiêu Tụng đột nhiên lạnh xuống.

"Tang tiên sinh nói, biết sai cũng gần như dũng cảm, ngươi liền xem ta còn đang chịu đòn nhận tội, tha thứ cho ta lần này. Nói thuốc nổ kia cũng chỉ là uy lực hơi lớn một chút, ngẫm lại ta là một cái tiểu lang trung, có thể dựa vào chút ẩn tượng trong trí nhớ mà làm ra nó, đã không uổng công..." Lưu Thanh Tùng đang ba hoa, bỗng nhiên cảm giác được một trận lạnh buốt sau lưng, da đầu tê dại, không khỏi thật cẩn thận từng chút một mà quay đầu lại, đối diện ngay mùa đông khắc nghiệt từ Tiêu Tụng, khô khan nuốt nuốt nước miếng, "Cửu...cửu lang, ngươi đã về rồi!"

"Lưu Thanh Tùng!" Tiêu Tụng từ kẽ răng nhảy ra ba chữ, ánh mắt như dao bén ngót gắt gao nhìn chằm chằm hắn, "Ngươi nói là Tang Thần dạy ngươi chịu đòn nhận tội?"

Lưu Thanh Tùng vội vàng gật đầu, "Tang tiên sinh là nhân vật đại nho nổi tiếng..."

Hắn nói một nửa bị Tiêu Tụng rống át, "Hắn cũng dạy ngươi hơn nửa đêm ở trán chạy đến phòng một nương tử chưa lập gia đình? Muốn giờ trò lưu manh thì cút đến nơi khác cho ta!"

Nội thất, Văn Lục vén màn lên bước ra, hạ giọng nói: "Tiêu lang quân, nương tử nhà ta vừa mới ngủ..."

Những lời này giống như một cây chùy nện trên đầu Lưu Thanh Tùng, so với bị Tiêu Tụng rống còn muôn đả kích người hơn, hoá ra hắn xoạch xoạch sám hối nửa ngày đều là vô ích sao?

Tâm tình Tiêu Tụng tốt hơn một chút, trùng mắt nhìn Lưu Thanh Tùng một cái, hạ giọng nói: "Còn không mặc y phục đàng hoàng vào!"

Lưu Thanh Tùng kéo một cái rót cành mận gai, cắt trên lưng hắn một đường máu, tức khắc làm hắn đau đớn nhe răng trợn mắt, khóc không ra nước mắt.

Từ sau khi Nhiễm Nhan tỉnh lại, không phải ngủ thì là dính một chỗ với Tiêu Tụng, hắn thừa dịp này suy đi nghĩ lại coi như thế nào thu thập đồng rắc rối mình chọc ra.

Là người ra đời và lớn lên trong cùng một thế giới với Nhiễm Nhan, Lưu Thanh Tùng vẫn chưa nghĩ đến biện pháp cổ xưa như là "chịu đòn nhận tội". Vốn dĩ hắn chỉ muốn lén lút tìm Nhiễm Nhan tâm sự, chia sẻ tâm tư một lần, thân thiết biểu đạt mình đã hối lỗi, nhưng mỗi tội con người hắn đây tám đời cũng không được một lần đứng đắn, lén lút luyện tập rất nhiều ngày, thấy thế nào cũng cảm thấy không thành khẩn...

Vừa lúc buổi trưa hôm nay Tang Thần bị một câu "tiếp thi khí" của Nhiễm Nhan dọa sợ, bản thân làm ô trong chăn nửa ngày, sắc trời bắt đầu tối, tiếng sấm vang vọng, hắn thật sự không dám ở một mình, nghĩ đến Nhiễm Văn Sinh gần đây tâm tình không tốt, liền lấy hết can đảm gõ cửa Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng mang cặp mắt gấu trúc, đầu bù tóc rối bọc chăn ra mở cửa, thấy là Tang Thần, liền để hắn vào trong.

Hai người cà kê một buổi, Lưu Thanh Tùng vỗ đùi, tức khắc cảm thấy như anh em cùng cảnh ngộ. Sau khi ôm đầu khóc rống một lúc lâu, được lời lẽ chính nghĩa của Tang Thần kích động, Lưu Thanh Tùng định ra đại kế xin lỗi.

Vì thế mới xuất hiện một màn vừa rồi.

Văn Lục nom nớp lo sợ mà liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, cả người hắn

vẫn còn nhỏ nước, vài sợi tóc đen tán loạn trên sườn mặt, giọt nước ở ngọn tóc dưới ánh đèn lóe lên ánh sáng lấp lánh, làm cho gương mặt đã đẹp của hắn càng đẹp hơn.

Tiêu Tụng đứng ở ngoài màn trúc vẫn chưa đi vào, ngón tay thon dài đẩy ra lớp mành tinh mịn, đứng lặng tại chỗ nhìn trong chốc lát, thần sắc lạnh ngạnh như băng dần dần nhu hòa xuống, đến lúc buông mành xuống khéo môi lại có ý cười như có như không.

"Về sau không được để Lưu Thanh Tùng và Tang Thần tiến vào" Tiêu Tụng quay lại nói với Văn Lực.

Nếu không được Nhiễm Nhan cho phép, nàng cũng không dám để Lưu Thanh Tùng vào nhà buổi tối a.

"Dạ" Văn Lực có chút ủy khuất, hơn nữa rõ ràng không phải chủ tử của nàng, mà nàng không dám không đáp ứng.

Tiêu Tụng hơi gật đầu, đi ra ngoài.

Văn Lực cúi đầu cung tiễn, chờ người đi rồi, không khỏi hò nghi mà đi đến chỗ Tiêu Tụng vừa đứng, bắt chước hắn vén mành ra, lại không khỏi lầm bầm: "Không phải chỉ có thể thấy cái ót thôi sao..."

Cũng không phải thấy cảnh xuân ướt át gì, có gì mà đáng để vui vẻ như vậy?

Ca Lam ở bên trong cũng có thể thấy rõ nhất cử nhất động bên ngoài, nhìn thoáng qua Nhiễm Nhan rõ ràng không ngủ lại giả vờ nằm ngay đó, khéo môi cong cong.

Chương 176: Đau lòng

"Tiêu lang quân tuy rằng có đôi khi dọa người một chút, nhưng làm người lại rất là thủ lẽ nha!" Văn Lục vén màn hành tiến vào.

Nhiễm Nhan nghe thấy lời này của Văn Lục, cẩn thận ngẫm lại, Tiêu Tụng ngoại trừ rối loạn quy củ tự vào khuê phòng nữ tử, thật ra thì chưa từng làm chuyện gì vượt rào. Có lẽ là do xuất thân môn phiệt đại tộc, khá là có hàm dưỡng đi.

"Nương tử, việc Lưu y sinh làm hôm nay thật là quá đáng." Văn Lục nhíu chặt hàng lông mày, đúng như Tiêu Thị lang nói, hắn tuy là chịu đòn nhận tội, nhưng hơn nửa đêm, ở tràn nửa người chạy đến phòng nương tử gia, làm chuyện không đâu!

"Thôi, hắn có chuyện nào mà không quá đáng" Nhiễm Nhan lười nhác nói.

Qua đêm nay, Nhiễm Nhan cũng không dám ôm hy vọng gì với Lưu Thanh Tùng nữa, nàng hơi xê dịch thân mình, "Bản thân Tang Thần cũng là người không thể nào tin cậy, còn đi dạy người khác cách xử thế, vậy mà vẫn có người không đáng tin cậy hơn đi tin."

Trước khi gặp được Lưu Thanh Tùng và Tang Thần, Nhiễm Nhan vẫn luôn cảm thấy thế giới này vận hành dựa theo quy luật nhất định, hết thảy sự vật phát triển đều có tính logic, chính hai người này đã hoàn toàn đánh vỡ thế giới quan của nàng.

Bởi vậy Nhiễm Nhan không khỏi than một câu từ tận đáy lòng: Quả nhiên là rừng lớn, chim gì cũng có a!

Nghĩ như vậy, Nhiễm Nhan mơ mơ màng màng mà ngủ.

Nhà xuống trống trải, ánh trăng từ cửa kính vỡ nát rơi vào trong, chiếu lên khoán tường loang lổ đã lộ ra lớp gạch đen đúa bên trong, trong không khí

tràn ngập mùi mộc meo hủ bại.

"Cứu ta! Nhan, cứu ta!"

Trong nhà xưởng chợt vang lên giọng nữ thê lương, nàng chỉ kêu một tiếng, nhưng tiếng vang cứ lặp lại vang vọng, giống như chú ngữ xoay quanh trong đầu nàng.

Cả người Nhiễm Nhan đỗ mồ hôi, dính nhớp vào trên người, khó chịu đến muôn mệnh, nhưng nàng bất chấp, thanh âm run rẩy mà gọi, "Vân Lâm! Vân Lâm!"

Lúc này, nàng không mơ thấy hình ảnh dơ bẩn kia nữa, chỉ là nhà xưởng trống trải cũ nát, thanh âm thê lương, làm nàng bỗng nhớ tới những tiếng cười đáng khinh cùng ngôn ngữ dâm uế đó, còn có từng đôi tay dơ bẩn không kiêng nể gì mà dâm loạn trên thân thể bất lực của Tân Vân Lâm.

Nhiễm Nhan thường xuyên tiếp xúc với thi thể, thấy nhiều đồ vật dơ bẩn, nhưng người nhận thức nàng đều biết, nàng có thói ở sạch về tinh thần, so với người bình thường nàng càng không chịu đựng được chuyện như vậy phát sinh, đặc biệt người kia còn là nữ hài nhi vẫn cùng nàng sờm chiều ở chung.

"Nhan, ta lần này rốt cuộc được như ý nguyện mà vào đội hình cảnh thành phố S, hò hò, khoảng cách đến mục tiêu cua đồ đội trưởng anh tuấn sai kia lại tiến thêm được một bước."

Nhiễm Nhan tinh thần hoảng hốt, khi phục hồi tinh thần lại, phát hiện mình đang ngồi ở quán cà phê, đối diện là nữ hài nhi tú lệ hoạt bát đang nhường mày trình báo chiến tích với nàng, trước mặt là một ly Mạn đặc ninh* nhiệt khí vẫn còn lượn lờ.

*cà phê Sumatran Mandeling

"Anh tuấn sai?" Nhiễm Nhan cho nàng một ánh mắt vẻ 'không dám gật bùa'.

Lại một lần được nhìn thấy Tân Vân Lâm tươi cười xinh đẹp như vậy, trong lòng kích động đến tột đỉnh, nhưng nàng luôn luôn có thể không chế tốt cảm xúc bản thân.

"Đừng nghi ngờ mắt thẩm mỹ của ta!" Tân Vân Lâm xúc một muỗng to Tiramisu trước mặt nhét vào miệng, quai hàm phồng lên hàm hồ nói: "Đặc biệt là ánh mắt mê người khi hắn nện người khác kia!"

Nhiễm Nhan tĩnh bơ bụng cà phê lên, nhẹ nhấp một ngụm, không mặn không ngọt nói: "Vậy ngươi vì cái gì không dứt khoát đi thích luôn mấy con sói đói?"

Nhiễm Nhan đã từng nhìn thấy đại đội trưởng Đội hình cảnh kia vật lộn, ánh mắt kia của hắn tàn nhẫn đến làm người khác kinh hồn táng đảm. Hòn nữa hắn cũng thật sự không hề anh tuấn tiêu sai giống như Tân Vân Lâm nói, tuổi sắp 30, mặt mũi ngay ngắn, ngũ quan cương nghị, đôi môi vốn không dày, lúc không nói chuyện lại luôn mím chặt, hắn nghiêm khắc với người khác, càng nghiêm khắc hơn với bản thân.

"Sói có bụng sáu múi sao?" Tân Vân Lâm trùng mắt, há rộng miệng uống lên mấy ngụm cà phê, dựa thẳng vào lưng dựa mềm mại phía sau, thỏa mãn thở dài, "Dù sao từ nay về sau ta sẽ phải đấu tranh anh dũng, bắt được trái tim tuấn nam...vạn nhất ta hy sinh... dù sao thúc thúc a di hàng năm cũng không ở nhà, ngươi liền đem ba mẹ ta lanh về nhà ngươi đi."

Muốn được một người nam nhân công nhận đến như vậy, Tân Vân Lâm đã chuẩn bị tốt việc làm người đầu tiên xông vào chỗ nguy hiểm.

Hôm đó đã sau giờ ngọ, tia nắng ấm áp dừng trên gương mặt xinh đẹp của Tân Vân Lâm, nàng như một con mèo đã ăn no, lười biếng mà nói ra câu đùa cợt này.

"Ngươi đã chịu hy sinh dưới nanh vuốt của sói, một khi đã như vậy, người phụ trách phải là hắn, dựa vào cái gì ta phải đem thúc thúc a di lanh về nhà." Nhiễm Nhan nói nhàn nhạt, ánh mắt lại tràn đầy vẻ trêu ghẹo.

Tân Vân Lâm lăn lộn trên ghế sofa, sờ đến di động đang nhét trong túi quần, liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, làm bộ như muốn gọi điện thoại, "Ta sẽ nói cho mẹ ta, ngươi ghét bỏ bà ấy, món gà hầm nấm của bà ấy toàn cho bạch nhãn lang ăn."

Nhiễm Nhan rốt cuộc ép không được cảm giác quặn đau trong lòng, tay cầm nắp ly run nhẹ nhẹ.

Tần Văn Lâm, ngươi đã nói ngươi dù có hy sinh cũng sẽ lùng lẫy tiêu sai, vĩnh viễn sẽ không nằm trên bàn giải phẫu của ta, ngươi sao có thể nuốt lời...

Sao có thể nuốt lời...

Cá người Nhiễm Nhan đã ngăn không được mà run rẩy, ly cà phê tràn ra một vệt màu đen trên váy, làn da truyền đến cảm giác đau đớn.

Đột nhiên, trên trán có cảm giác ám áp, ngay sau đó là một thanh âm trầm thấp từ tính vang lên, "Tôi hôm qua bị cảm lạnh sao?"

Bên cạnh thanh âm nôn nóng của Văn Lục đáp: "Không có, chỉ là không biết sao, giờ Tý liền phát sốt, nô tỳ gọi như thế nào nương tử cũng không tính."

Bàn tay đặt trên trán kia hình như sắp thu lại, Nhiễm Nhan cũng không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên duỗi tay bắt lấy nó. Tay Nhiễm Nhan bị băng đến kín mít chỉ có mấy ngón tay lộ ra ngoài, nàng cảm giác mình không hấp thu đủ ám áp từ lòng bàn tay kia, không khỏi có chút nôn nóng.

Cái tay kia trở nắm ngược lại, cầm lấy bàn tay không an phận của nàng, một tiếng gọi khàn khàn, "Thập Thất Nương?"

Ngay sau đó, là thanh âm nôn nóng của Nhiễm Vân Sinh, "A Nhan, A Nhan!"

Nhiễm Nhan chậm rãi mở mắt mí mắt nặng nề, đập vào mắt là ánh mắt trầm ỗn của Tiêu Tụng.

Phảng phất như chim bay đã lâu trên biển rót cuộc tìm được chỗ đậu, Nhiễm Nhan nhởn nhơ thở ra một hơi, ánh mắt dừng trên tay Tiêu Tụng đang nắm tay nàng, hơi cắn môi.

"Tỉnh là tốt rồi." Nhiễm Vân Sinh nhẹ nhàng thở ra, xoay người sai Ca Lam bụng được tối.

Tiêu Tụng nhìn đôi môi khô nứt của nàng, nói: "Trước tiên rót một chén nước tối."

Vân Lục nhìn tôn thần đang tỏa sát khí này, vội vàng chạy đi rót trà đưa tới tay hắn.

Tiêu Tụng đang chuẩn bị duỗi tay đỡ Nhiễm Nhan lên uống nước, lại bị Nhiễm Vân Sinh tiếp đi, "Loại chuyện này không tiện làm phiền Tiêu lang quân, vẫn nên là ta đến làm đi."

Động tác Tiêu Tụng khụng lại, mặt vô biểu tình liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan, vẫn đem chung trà giao cho Nhiễm Vân Sinh.

Rốt cuộc nam nữ khác biệt, Nhiễm Vân Sinh ở chỗ này, kiểu gì cũng không tới phiên hắn chiếu cố Nhiễm Nhan. Kỳ thật nếu không có việc Tiêu Tụng trước đó hai ngày ba đêm không ngủ không nghỉ mà chiếu cố Nhiễm Nhan, cho dù hắn có là Hình Bộ thị lang, con cháu dòng chính Tiêu thi, Nhiễm Vân Sinh cũng tuyệt đối không để hắn bước vào phòng Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan đầu óc hôn mê trầm trồ, nhẹ nhàng nhấp nước.

"Nương tử!" Vân Lục thấy trong cái ly có máu chậm rãi tản ra, không khỏi kinh hô.

Biểu tình vẫn luôn bình tĩnh của Tiêu Tụng cũng đổi sắc, lập tức đi ra ngoài gọi Lưu Thanh Tùng vào.

Lưu Thanh Tùng dù không đáng tin cậy trong nhiều chuyện, nhưng y thuật của hắn vẫn rất đáng tin cậy.

Hai người Hình Nương và Ca Lam đang bưng nước ám và dược lại đây, thấy phòng trong ngoài đều hoảng loạn, tâm cũng trầm xuống, bước nhanh vào phòng.

"Nương tử làm sao vậy?" Hình Nương vội vàng buông khay, nhìn sắc mặt tái nhợt của Nhiễm Nhan khẩn trương nói.

Lúc này, Lưu Thanh Tùng cõng cái hòm thuốc lớn vội vàng chạy vào, thấy tình huống của Nhiễm Nhan, không nói một lời mà duỗi tay bắt mạch.

"Tình hình như thế nào?" Hình Nương thấy hắn thu tay, lập tức hỏi.

Lưu Thanh Tùng chần chờ một chút, vẫn đúng sự thật nói: "Lần trước nàng bị thuốc nổ chấn thương tim phổi, vốn dĩ tình huống đã khá ổn định, lại điều dưỡng năm sáu ngày thì có thể khôi phục như cũ, nhưng không biết sao, hôm nay đột nhiên chuyển biến xấu..." Lưu Thanh Tùng liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, hỏi: "Ngươi có phải động đến chuyện gì đau lòng hay không?"

Lời này làm tất cả mọi người trong phòng ngạc nhiên, trầm mặc một lát, Hình Nương ngồi vào mép giường, nước mắt như vỡ đê cầm tay Nhiễm Nhan nói: "Nương tử, chuyện qua rồi thì đừng suy nghĩ nữa!"

Mọi người đều cho rằng Nhiễm Nhan vì Trịnh phu nhân đau khổ khi còn sống mà đau lòng.

Tuy rằng biết rõ chuyện Hình Nương nói và suy nghĩ của mình là không phải cùng một chuyện, Nhiễm Nhan trong lòng vẫn ám áp, giọng nói khàn khàn: "Ta không có việc gì."

"Không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt!" Hình Nương hiển nhiên là không quá tin tưởng lời nàng nói, thở dài: "Sớm biết như vậy thì không nên để Ngô thần y theo Tam Lang đi trước."

Tiêu Tụng khoanh tay đứng ở đuôi giường, ngược sáng, Nhiễm Nhan nhìn không được vẻ mặt của hắn, nhưng có thể cảm giác được ánh mắt âm trầm của hắn.

"Chỉ là nằm mơ thấy ác mộng, động đến tâm thần thôi." Nhiễm Nhan giải thích một câu.

"Ừm." thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng như lông chim quét qua đáy tim, dặn dò: "Uống được rồi nghỉ một lát, chờ bớt sốt rồi lại lau mình."

Nhiễm Nhan gật đầu, "Thập ca, các ngươi đều trở về nghỉ ngơi đi, ta không có trở ngại gì."

Thanh âm Nhiễm Nhan nhẹ nhàng nhợt nhạt, trong cơn mê, hình ảnh Tần Vân Lâm nhất tần nhất tiểu thường xuyên hiện ra, làm nàng trong lòng quặn đau.

Tiêu Tụng khẽ nhíu mày, trầm mặc trong chốc lát, bỗng nhiên nói: "Tôi hôm qua bắt được hung thủ, khi La Linh đang dùng rìu to bản chém Trạch

Bình Trị, nha dịch vừa lúc đuổi tới. Nàng cũng thú nhận thăng thắn, nói là mấy người khác đều do nàng giết chết."

Nhiễm Nhan ngạc nhiên, động cơ đâu? Động cơ cũng không khó nghĩ, những tên ngục tốt đó đem người trong lòng nàng hâm hại đến chết, làm cho bọn họ gần nhau trong gang tấc mà cách xa như biển trời, nàng muốn báo thù cũng không phải là một chuyện kỳ quái. Nhưng một nữ tử nhìn qua yếu đuối mong manh như vậy, thật sự đã khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng, cũng làm người đau lòng.

"Nàng có lẽ sẽ không bị phán tử tội, dù gì mỗi người nàng giết chết đều đủ tội để tử hình. Nhưng còn Trang Doãn thì tay trái đã bắt đầu thối rữa, nửa ngón tay đã lòi xương trắng." Tiêu Tụng hơi mỉm cười với nàng, "Là người hạ độc đi?"

Hiệu quả của dược kia tới rất chậm, lúc mới bắt đầu chỉ giống như rách da một chút, Trang Doãn mũi đao liếm huyết đương nhiên sẽ không để ý, sáu bảy ngày sau, miệng vết thương thối rữa cũng chỉ lớn bằng hạt đậu phộng, nhưng đến sáng sớm hôm nay, toàn bộ bàn tay của hắn đều mọc đầy mụn mủ, chỗ năm đầu ngón tay hơi động liền thấy xương trắng, hơn nữa tốc độ thối rữa đáng sợ đang phát triển nhanh chóng đến mức thường có thể thấy được.

"Hắn vậy mà đáng mặt đàn ông, đoạt đao nha dịch tự chặt luôn cánh tay." Tiêu Tụng nói.

Bên môi Nhiễm Nhan hiện lên ý cười nhàn nhạt, "Vô dụng thôi. Một khi bắt đầu bùng phát, độc liền theo máu chảy khắp toàn thân, hắn chung quy vẫn sẽ tận mắt thấy bản thân bị thối rữa."

Vẫn còn ý thức, nhìn thân thể của mình hư thối ngay trước mắt, lại vô pháp ngăn cản, không đến một khắc cuối cùng thì tuyệt đối vô pháp giải thoát.

Lời editor: muốn xin vài ký thuốc của chị Nhan về xài dần...

Chương 177: Da trắng như tuyết

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người run rẩy nghe nội dung đối thoại đáng sợ của hai người này. Lòng bàn tay Lưu Thanh Tùng đốt mồ hôi, nghĩ cảnh mận gai tối hôm qua còn chưa ném, hôm nay có cần lại chịu đòn nhận tội một lần nữa hay không.

Nhiễm Nhan không phát hiện, nàng đã không còn nghĩ về chuyện của Tân Vân Lâm nữa.

"Đừng suy nghĩ lung tung nữa, chờ người dưỡng thân mình khỏe lại, thì có thể khởi hành đi Trường An." Tiêu Tụng dứt lời, gật đầu thi lễ với Nhiễm Vân Sinh, "Ta còn có việc, cáo từ trước."

"Làm phiền Tiêu lang quân." Nhiễm Vân Sinh chắp tay đáp lễ. Hắn biết hôm qua Tiêu Tụng phá án trắng đêm, có thể vừa nầm xuống không bao lâu đã bị đánh thức.

Nhiễm Vân Sinh đứng dậy chuẩn bị tiễn hắn ra, bên ngoài lại vang lên thanh âm của gã sai vặt Lộc Nhạc, "Lang quân, Tô phu nhân tới chơi."

Nhiễm Vân Sinh khụng lại một chút, nói: "Mau mời Tô phu nhân vào."

"Dạ" Lộc Nhạc chạy chậm đi.

Tiêu Tụng thấy Nhiễm Vân Sinh có khách, liền nói: "Thập Lang cứ bận việc đi, không cần tiễn xa."

Nhiễm Vân Sinh làm cái lễ xin lỗi, Tiêu Tụng cười khách khí một hơi câu, liền ra khỏi phòng Nhiễm Nhan.

Vừa mới ra cửa, dư quang liền thoáng nhìn thấy một thân áo bào tro đứng ở chỗ ngoặt của hành lang, một khắc trước còn mang vẻ lan chi ngọc thụ, ánh mắt Tiêu Tụng vừa đảo qua, bóng xám kia đã chạy vụt vào trong phòng mình, nếu không có tiếng cửa phòng 'phịch' một cái, còn tưởng là xuất hiện ảo giác.

Tiêu Tụng biết Tang Thần đương nhiên không phải là sợ hãi, trong lòng cười thầm, cũng không biết Nhiễm Nhan nói gì đó, thế nhưng lại làm Tang Tùy Viễn Tang tiên sinh nhúng bùn cũng không bẩn sơ tới mức tam hồn xuất khiếu, giống một con thỏ bị kinh hách, gặp người liền nhảy múa.

Chỉ dừng một chút, Tiêu Tụng liền chuyển hướng qua hành lang bên phải, lúc sắp đến nội môn, thì nhìn thấy một nữ tử mặc một thân hoa phục màu xanh ngọc cảm tú đang được gã sai vặt dẫn đi vòng qua tường, bước xuống cầu thang.

Nữ tử thoạt nhìn ước chừng 24-25 tuổi, trên áo lụa xanh ngọc thêu hình khổng tước vờn mẫu đơn, hoa văn uốn lượn trên thân áo, càng xuống đèn tà vẩy và tay áo rộng càng dày lên, từng khóm hoa mẫu đơn lớn và khổng tước trắng đuôi dài theo từng động tác của nàng mà trở nên sống động, mỹ lệ không gì sánh được. Trên cổ nàng đeo một chuỗi ngọc màu đỏ, sắc màu trên người vừa không phức tạp cũng không nhạt nhẽo, phản chiếu lên khuôn mặt nhàn nhã trắng như tuyết kia, tạo nên một loại khí độ ung dung khó tả.

Bốn thị tỳ mặc áo xanh bích đi theo sau nàng, đằng sau còn có mười mấy gã sai vặt tay nâng lǚ vật, thoạt nhìn ra tay lại vô cùng hào phóng.

Ánh mắt của Tiêu Tụng giống như thực thể, rất khó bị xem nhẹ, Tô phu nhân đương nhiên cũng đã nhận ra. Nàng dừng bước chân, chuyển hướng Tiêu Tụng, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua bộ thường phục viên lanh màu tím của hãi, ngay sau đó hướng hãi khom người hành lễ.

Tiêu Tụng gật đầu đáp lễ, vẫn chưa tiến lên bắt chuyện, mà trực tiếp vòng qua bức tường đi ra cửa. Hãi nghe thấy đối thoại giữa Nhiễm Vân Sinh cùng Tô phu nhân truyền ra từ sau bức tường, thoáng thả chậm bước chân.

Sau vài câu hàn huyên đơn giản, thanh âm mềm mà không yếu của Tô phu nhân phát ra không nhanh không chậm: "Nói đến thật là tội lỗi, ta ở goá trong nhà, cũng không thường ra cửa, hai ngày trước mới nghe hạ nhân nói lệnh muội bị bệnh, hôm nay mới đến thăm bệnh, còn thỉnh Thập Lang chờ trách."

"Đâu có, Tô phu nhân nghiêm trọng quá rồi..." Nhiễm Vân Sinh khéo léo ứng đối, dẫn nàng vào sảnh.

Thương gia ở huyện Tụ Thủy có làm ăn với Nhiễm thị đều đưa lễ vật tới, nhưng Nhiễm Nhan dù sao cũng là nữ quyền, lại đóng cửa dưỡng bệnh không gặp khách, bọn họ cũng không thể mạo muội để gia quyền đến quấy rầy, nên đều lễ đến người không đến, mà sinh ý giữa Tô thị và Nhiễm thị khá lớn, trước giờ cũng quen thuộc nhau nhiều hơn, đúng lúc lại là nữ đương gia, tự mình mang lễ vật đến thăm là hợp tình hợp lý.

Tiêu Tụng bước nhanh rời đi.

Nhiễm Vân Sinh cùng Tô phu nhân ngồi ở trong sảnh trong chốc lát. Tô phu nhân hỏi mấy vấn đề như có đi Lạc Dương thỉnh y sinh hay không, rồi cũng chỉ xoay quanh đề tài này.

Đợi Nhiễm Nhan uống thuốc xong, đơn giản lau sơ thân mình, Nhiễm Vân Sinh liền dẫn Tô phu nhân đến phòng ngủ của nàng.

Nói là thăm, cũng bất quá là chào hỏi một cái mà thôi, Tô thị cũng không phải người nói nhiều, sau khi vào trong quỳ ngồi lên chiếu cách đó không xa, thoáng chào hỏi, cũng không nói đông nói tây, chỉ nói: "Nghe nói Thập Thất Nương bị bệnh, ta cũng giúp không được chuyện gì khác, nhưng nếu yêu cầu được liệu gì thì cứ việc sai người đi Tô phủ nói một tiếng."

"Đa tạ Tô phu nhân." Nhiễm Nhan dựa lên chỗ tựa lưng, nhìn Tô phu nhân nhẹ giọng đáp.

Tô thị hôm nay mặc lụa y màu xanh ngọc, làm làn da vốn trắng nõn như tuyết của nàng ta càng thêm sáng lóa, thoát nhìn so với ngày hôm đó lại như trẻ ra thêm hai ba tuổi. Nàng cười nhẹ nói: "Thập Thất Nương hiện tại cảm giác như thế nào?"

"Tạ phu nhân quan tâm, đã khá hơn nhiều." Nhiễm Nhan không muốn nhiều lời, chỉ có thể trợn mắt nói dối, dù sao cũng không viết hết trên mặt, nàng hỏi là khách khí, Nhiễm Nhan cũng trả lời có lệ.

"Ta thấy khí sắc thật ra không được tốt, bất quá dù sao ngươi cũng còn trẻ, sẽ nhanh tốt lên thôi." Thanh âm Tô thị ôn nhu.

Nhiễm Nhan ngân ra một chút, bởi vì tuy rằng Tô phu nhân lời này nhàn nhạt, nhưng lại lộ rõ quan tâm, nhìn dáng vẻ cũng không phải chỉ làm bộ.

"Ta đoán các ngươi đang đi đường, dược liều mang theo không nhiều lăm, liền sai người lấy ra một gốc nhân sâm trăm năm cát trong phủ." Tô phu nhân thấy Nhiễm Vân Sinh đanh định há mồm cự tuyệt, liền cười ngắt lời hắn: "Thập Lang chớ nên cùng ta khách khí, đường từ Lạc Dương đến Trường An còn không ngăn đâu, Thập Thất Nương phải đem thân thể dưỡng đến chắc chắn mới đi đường được, nếu không tàu xe mệt nhọc, chưa chắc có thể chịu nổi."

Nhiễm Vân Sinh cảm thấy lời này có lý, nên cũng không chối từ, vội vàng chấp tay nói lời cảm tạ.

Tô phu nhân thấy Nhiễm Nhan chỉ chốc lát đã lộ vẻ mệt mỏi, liền chuẩn bị cáo từ, nói: "Sáu ngày nữa là sinh thần 10 tuổi của Mẫn nhi, đã thỉnh gánh hát nổi danh ở Lạc Dương, đến lúc đó nếu thương thế của Thập Thất Nương tốt hơn, không ngại thì qua chơi một chút."

"Được, cảm ơn Tô phu nhân." Nhiễm Nhan cảm thấy Tô thị trong ôn hòa lại lộ ra vẻ lanh lẹ, là người hành sự không ướt át bẩn thỉu, nên cũng dứt khoát đồng ý.

"Vậy không quấy rầy Thập Thất Nương nghỉ ngơi nữa, cáo từ." Tô thị mau chóng đứng dậy, lại nói hai ba câu hảo hảo tĩnh dưỡng, rồi cùng với Nhiễm Vân Sinh rời khỏi phòng Nhiễm Nhan.

Vân Lục nhìn theo hai người rời đi, xoay người hỏi Nhiễm Nhan: "Nương tử có mệt mỏi không? Có muốn nằm không?"

"Không mệt, mở cửa sổ ra để hít thở không khí đi." Nhiễm Nhan cảm thấy mình mà còn tiếp tục nằm liền thật sự thành thi thể.

"Chỉ mở ra một chút thôi, nương tử vừa mới uống được xong, sợ là còn chưa hạ sốt đâu." Vân Lục thật sự chỉ đem cánh cửa sổ mở ra một cái khe hở nhỏ nhở, nhỏ đến độ một ngón tay cùng không thò qua được.

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ, mở ra như vậy với không mở ra cũng không khác nhau bao nhiêu.

"Tô phu nhân thật là hảo khí độ! Nhìn nửa điểm cũng không giống thương phụ." Hình Nương cảm thán.

Khí độ của Tô thị dù là ở môn phiệt đại tộc cũng không kém một chút nào, vừa nhìn thấy nàng, cũng sẽ không chú ý tới ngũ quan diện mạo của nàng, mà cảm nhận được khí chất của nàng trước.

Ân tượng của Văn Lục hiển nhiên đối với nàng ta cũng rất tốt, hỏi: "Tô phu nhân chắc là 23-24 tuổi đi?"

"Nàng năm nay không nhiều không ít vừa tròn 28 tuổi." sau khi Nhiễm Nhan uống thuốc xong, cảm giác cồn cào cũng giảm đi rất nhiều, tinh thần đã tốt hơn một chút.

"A!" Văn Lục trùng lớn đôi mắt phượng, chậc một tiếng nói: "Đều nói một trăng che ba xấu, Tô phu nhân da trắng hơn tuyết, nên thoát nhìn mới tưởng tuổi còn nhỏ."

"Nàng là một nửa người Hò, đương nhiên là trắng nõn." Nhiễm Vân Sinh đã quay lại.

Người Hò, họ Tô? Nhiễm Nhan không khỏi nghĩ đến một người.

Chương 178: Tang thố tử và Lưu bào thiên*

*lệch lạc

Nhiễm Vân Sinh thấy ánh mắt dò hỏi của Nhiễm Nhan, quỳ ngài xuống bên kỵ, cười nói: "Tô gia ở huyện Tụ Thủy và Dược Vương Tô gia là nhất mạch, năm đó Tô Thịn Bạch ở Thái y thự làm Thái y lệnh, vào năm thứ ba vì cần phải tiếp quản Tô gia, mới từ quan về quê, lúc lên đường, Dương phi tặng cho hắn một đôi tỳ muội Hồ cơ. Nghe nói hai Hồ cơ này sắc đẹp bức người, người nào nhìn thấy cũng đều bị làm cho thần hồn điên đảo."

Trong đầu Nhiễm Nhan hiện lên bộ dáng Tô Phục, từ bộ dạng của hắn thì có thể thấy dung mạo mẫu thân hắn tất nhiên là phi phàm.

"Không lâu sau, Tô Thịn Bạch đem một trong hai nữ tử tặng cho đường huynh hắn là Tô Lệnh, Tô Lệnh cũng chính là phụ thân của Tô phu nhân." Nhiễm Vân Sinh than một tiếng, trong ánh mắt xinh đẹp ẩn hiện vẻ thương hại, "Tô Lệnh đối với vị Hồ cơ này có thể nói là nhất vãng tình thâm, từ sau khi nàng vào cửa, Tô Lệnh liền không nạp thiếp nữa, những thiếp thất khác cũng đều tống cổ ra khỏi phủ, Tô Lệnh tuổi xuân chét sóm, nguyên phổi vẫn không có con cái, cho nên mạch này sau Tô Lệnh cũng chỉ có một nương tử là Tô phu nhân."

"Tô phu nhân khuê danh là..." Nhiễm Nhan hỏi.

Nhiễm Vân Sinh hồi úc một chút, không xác định nói: "Hình như tên gọi Tô Loan, tiểu tự là Tử Quy."

Nhiễm Nhan đã minh bạch, Tô phu nhân có tiểu tự là Tử Quy, mà Tô Phục có tự là Tử Kỳ, có lẽ là hai chị em nhó nhà, mới có thể lấy tên "Quy Kỳ" như vậy.

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan liền không có hứng thú biết thêm nữa, chỉ cần từ hai chữ "Quy Kỳ" này đã nhìn ra quá trình kia cũng không phải là chuyện vui vẻ gì, ngoại trừ vụ án, Nhiễm Nhan bình thường rất ít cảm thấy hứng thú với bi kịch nhân gian.

Nhiễm Vân Sinh thấy thần sắc nàng uể oải, liền nói: "A Nhan nghỉ ngơi cho tốt, ta đi xử lý vài việc, buổi tối lại đến xem ngươi."

"Thập ca bận đi thôi, ta sẽ chiêu cố tốt bản thân." Gương mặt tú khí tái nhợt của Nhiễm Nhan hiện lên một nụ cười nhẹ, nhìn theo Nhiễm Vân Sinh rời đi.

Nhiễm Nhan tuy rằng có chút choáng váng, nhưng nàng cũng không muốn ngủ, nếu là ban ngày ngủ quá nhiều, ban đêm sẽ rất nhảm chán.

Trong viện, Lưu Thanh Tùng đảo tới đảo lui, Tang Thần ngồi xổm ngoài ở trên cầu thang.

Lưu Thanh Tùng sau khi xoay mấy chục vòng bỗng quay đầu lại, bức thiết mà nhìn chằm chằm Tang Thần, "Tang tiên sinh, ngươi còn có biện pháp gì không?"

Tang Thần ngược đầu lên thần sắc nghiêm nghị nhìn hắn nói: "Nếu chịu đòn nhận tội mà Nhiễm nương tử vẫn không tha thứ cho ngươi, vậy đành phải dùng tới biện pháp cuối cùng."

Lưu Thanh Tùng chụp tay hắn, cảm động đến rơi nước mắt lại chờ mong đầy cõi lòng nói: "Tang tiên sinh mòi nói."

"Lưu y sinh không bằng tự vận ở trước mặt Nhiễm nương tử, cầu tha thứ!" Tang Thần nói.

Sắc mặt Lưu Thanh Tùng cứng đờ, lặng im hồi lâu, ánh mắt dần dần trở nên kiên nghị, gió thu ào ào thổi qua, tóc len y phục, lúc không khí có vẻ chuyên chú, hắn bỗng khô cằn nói: "Còn có biện pháp khác hay không?"

Tang Thần kiên trì nói: "Nhiễm nương tử thấy ngươi chân thành như thế, tất nhiên sẽ tha thứ cho ngươi, đây là biện pháp tốt nhất."

Lưu Thanh Tùng nhìn chằm chằm Tang Thần, muốn từ trong thần sắc của hắn tìm ra một chút ý tứ giỡn, nhưng một đôi mắt trong veo kia, trừ bỏ nghiêm túc cũng chỉ có nghiêm túc. Lưu Thanh Tùng không chút nghi ngờ, nếu hôm nay là Tang Thần đứng ở tình cảnh này của hắn, thật sự sẽ đi lấy cái chết để tạ tội.

"Hay Lưu y sinh là hạng người tham sống sợ chết?" Tang Thần hờnghi nói.

Lưu Thanh Tùng xoay người đi, vỗ vào thái dương, nghĩ thầm con thỏ nhưngười dũng cảm hơn so với ta sao? Hiển nhiên là không! Nhưng so về độ bướng bỉnh, Lưu Thanh Tùng cam bái hạ phong, ngay lập tức điều chỉnhđến trạng thái tốt nhất, thay một biểu tình khảng khái nghĩa hiệp, xoayngười lại, "Tang tiên sinh! Tại hạ tuy rằng không đọc sách nhiều, nhưng cũng đọc qua không ít sách, người không thể vữ nhục nhân cách tại hạ nhuvậy. Tại hạ không phải tham sống sợ chết, tự vận tạ tội thì là dũng cảm sao? Không, đây là chuyện mà người nhu nhược mới làm, tại hạ đường đường là nam nhi, dám làm dám chịu, sao có thể không nỗ lực gánh vác, mà chỉ nghĩchết cho xong việc chứ. Thân thể tóc da đến từ cha mẹ, đây là đại bất hiếu!"

Lưu Thanh Tùng thở hòng hộc cảm miệng, nhìn Tang Thần mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng không khỏi đặc ý.

Tang Thần thu hồi linh hồn nhỏ bé, mè mang nói: "Lưu y sinh, chưa đọc nhiều sách rồi lại đọc qua không ít sách, đến tận cùng là đọc hay không đọc sách vậy?"

Lưu Thanh Tùng tức khắc nhụt chí, hắn không biết điểm chú ý của con thỏ này trước nay không giống thường nhân, nhưng trong đầu linh quang chọtlóe, vỗ tay một cái nói: "Đi! Chúng ta đi ra ngoài."

Dứt lời, lôi tay áo Tang Thần ra ngoài, vừa đi vừa lải nhải, hiển nhiên đã đem Tang Thần tính thành người đứng cùng chiến tuyến với mình, "Ta quyết định đi mua lễ vật tặng cho Nhiễm Nhan, sau đó lại thành khẩn mà xin lỗi."

Biện pháp này là biện pháp đáng tin cậy nhất mà Lưu Thanh Tùng có khả năng nghĩ đến. Mà trên thực tế, Nhiễm Nhan là người khá trực tiếp, chỉ cần thành tâm thành ý mà xin lỗi, khả năng nàng chấp nhận rất lớn.

Biện pháp thì thật ra đáng tin cậy, máu chót là người làm việc này không đáng tin cậy.

.....
Nửa canh giờ sau.

Trà lâu lớn nhất huyện Tụ Thủy, Lưu Thanh Tùng và Tang Thần nước mắt lưng tròng ngồi dưới đài diễn hoạt thuyết, sư phụ trên đài đang diễn đến chỗ xuất sắc.

"Hoạt thuyết" cũng chính là Bình thư, trà lâu bình thường bình thư không ngoài những chuyện về Phật giáo, mà trà lâu ở huyện Tụ Thủy này lại có chút mới mẻ, nói về "Ngọc tao đâu*", là chuyện về Hán Vũ Đế và Lý phu nhân.

*trâm ngọc

Trong thoại bản cũng có xen kẽ chiến sự, triều đình phong vân, nhu tình khắc cốt, vô cùng động lòng người. Cả Lưu Thanh Tùng người duyệt qua bao nhiêu sách cũng có chút bối phục với người đã viết ra cuốn thoại bản này, thật sự là tuyệt diệu a!

Lưu Thanh Tùng thích bát quái hơn, tỷ như những chuyện lịch sử tân bí, tình cảm lén lút, mà Tang Thần lại rất tập trung tinh thần.

Vừa lúc gặp trùng đoạn kể đến trận chiến với Hung nô ở Nhạn Môn Quan này, một lang quân trẻ tên Tề Lương khoe cô dâu của hắn với các tướng sĩ. Lưu Thanh Tùng sai tiểu nhị thêm nước trà, vừa bỏ điểm tâm vào miệng, vừa đánh giá nội dung câu chuyện, "Tề Lương này nhất định sẽ chết."

"Vì sao?" Tang Thần có chút không vui, bởi vì Tề Lương là một lang quân trẻ có dũng có mưu, mắt thấy tiền đồ rất tốt, như thế nào sẽ chết?

Lưu Thanh Tùng không để bụng nói: "Ngươi không bao giờ xem thoại bản sao? Trong những câu chuyện tự cổ chí kim, phàm là có vẻ anh tuấn tiêu sái, tình thâm ý trọng, trên đường đi luôn nhớ thê tử, hoặc là có tâm nguyện chưa hoàn thành, cuối cùng đều sẽ chết."

Hắn bên này vừa dứt lời, sư phụ Bình thư trên đài liền ai ai thê thê mà kể về cái chết của Tề Lương, khách uống trà dưới đài tức khắc thốn thức tiếc hận, thậm chí có người còn đổ một trận nước mắt thương tâm.

Một ngũ thành sấm, Tang Thần ngẩn người, một lúc lâu sau vẫn chưa phản ứng.

Rất nhanh, câu chuyện lại vòng về Hán Vũ Đế Lý phu nhân, hai người lại lần nữa tập trung tinh thần. Trên đài đang kể tới đoạn Lý phu nhân bệnh

nặng, Hán Vũ Đế nhiều lần cầu kién lại bị Lý phu nhân uyển cự.

Ánh sáng trong trà lâu dần thay đổi, ánh mặt trời trăng lóá dần dần biến thành màu kim hồng, trong suốt thời gian này sư phụ bình thư đã nghỉ vài lần.

Cuối cùng là sau khi Lý phu nhân chikt, Võ Đé đưa phuơng sī tới bày trận để triệu hồi hồn phách phu nhân, hắn si ngốc mà nhìn thân ảnh giống Lý phu nhân kia, buồn bã viết xuống: "Là tà? Không phải là tà? Đứng lên trông ngóng, cớ sao đi đến khoan thai."

Là người sao? Không phải là người sao? Ta đứng lên nhìn, trong lòng nôn nóng, vì sao còn chưa tới nữa! Một lời cắt đứt đi tràng tưởng niệm.

Lưu Thanh Tùng và Tang Thần đã rời lêđày mặt.

Tang Thần có chút thẹn thùng mà lau mặt, Lưu Thanh Tùng ha ha cười nói: "Tùy Viễn huynh, chúng ta đều là người có cá tính, người có cá tính."

Từ trà lâu đi ra, khắp nơi đã lên đèn, hai người nguyên bản là muôn mua lẽ vật lại uống một bụng nước trà, rót vài giọt nước mắt, ý định về tương lai đã vứt ra sau đầu.

Tang Thần còn đắm chìm trong chuyện kể, thốn thức không thôi, "Thế gian khoảng cách xa nhất không gì hơn cách biệt âm dương."

"Cũng không phải." Lưu Thanh Tùng tiếp lời.

Tang Thần đưa qua một ánh mắt dò hỏi, Lưu Thanh Tùng ái muội cười nói: "Khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian không phải sống hay chết, mà là người đứng ở trước mặt nàng, nàng lại không biết người yêu nàng."

Lưu Thanh Tùng nói đầy thâm ý làm gò má Tang Thần đỏ lên, nhỏ giọng nói: "Nhiễm nương tử biết, tại hạ đã rõ tâm ý đối với nàng."

Lưu Thanh Tùng thanh âm lười nhác mà tiếp tục nói: "Khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian, không phải là người đứng ở trước mặt nàng, nàng lại không biết người yêu nàng..."

"Lưu huynh, người vì sao luôn trước sau mâu thuẫn?" Tang Thần nhíu mày nói.

"...mà là người yêu nàng, nàng lại không yêu người." Lưu Thanh Tùng không để ý tới hắn, tiếp tục nói: "Khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian, không phải người yêu nàng, nàng lại không yêu người, mà là người yêu nàng rồi lại sợ nàng."

Tang Thần dừng bước chân, bởi vì sợ hãi, cho nên không dám tiếp cận, vì thế hắn vĩnh viễn chỉ có thể từ xa mà nhìn nàng.

Lưu Thanh Tùng thầm trầm mà vỗ vỗ bả vai Tang Thần, "Huynh đệ à, ta học vấn tuy không bằng người, nhưng phương diện cảm tình, vi huynh lại là người từng trải..."

"Người cũng vậy sao?" đôi mắt Tang Thần lấp lánh nhìn chằm chằm Lưu Thanh Tùng, phảng phất như đã tìm được đồng minh.

"Ta không giống như người." Lưu Thanh Tùng ngửa đầu nhìn ánh trăng nhàn nhạt trên trời, thê thảm nói: "Ta sinh quân chưa sinh, quân sinh ta đã lão...aizz, nữ nhân ta thích, ta vĩnh viễn chỉ có thể mang nàng đi xem cá vàng."

Tang Thần mặt mũi mê mang. Lời này hắn tuy nghe không hiểu, nhưng câu thơ ở nửa đầu hắn lại minh bạch, đại khái ý tứ chính là: Vẫn luôn không gặp được nương tử mình thích, chờ đến khi người đó xuất hiện, hắn đã già rồi.

Nghe rất thê lương, nhưng Lưu Thanh Tùng hiện giờ cũng bất quá 25-26, sao có thể là lão! Bèn an ủi: "Lưu huynh đang lúc tráng niên, dù có chờ đến mươi năm cũng không tính lão, vị nương tử kia sẽ lớn lên."

Lưu Thanh Tùng chua xót mà lắc đầu, thở dài: "Loli, là vĩnh viễn sẽ không lớn lên." Mặc dù một mẻ trưởng thành, sẽ có một mẻ mới.

"Thì ra nương tử Lưu huynh ái mộ tên La Lợi à?" Tang Thần hoàn toàn không để ý đến ý tứ trong lời Lưu Thanh Tùng, còn ngượng ngập nói: "Vẫn là tên Nhiễm nương tử dễ nghe hơn..."

Lưu Thanh Tùng há miệng, một mặt là bị tức, một mặt khác lại cảm thấy hình như đã quên chuyện gì đó...có liên quan đến Nhiễm Nhan

"Aaa!" Lưu Thanh Tùng kêu lên quái dị, bắt lấy tay áo Tang Thần nói: "Mau, mau nhìn xem còn có cửa hàng nào chưa đóng hay không! Chúng ta

quên mua lẽ vật rồi!"

Tang Thần còn chưa kịp trả lời, liền bị lôi chạy ngược trở về.

Tiếng trống cấm đi lại ban đêm đã bắt đầu gõ vang, chờ gõ xong 500 lần, người nào còn du đãng trên phố sẽ bị ăn gậy.

Bên kia đang vội vàng hoảng sợ, bên này Nhiễm Nhan vừa dùng xong bữa tối, Tiêu Tụng đang cùng nàng nói chuyện.

"Vụ án kết thúc rồi?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tiêu Tụng cười nhẹ nói: "Chưa kết, La Linh tuy rằng thú nhận chuyện nàng giết người, lại cự tuyệt cung cấp chi tiết quá trình gây án, từ lúc bị bắt đến bây giờ cũng không chịu phối hợp, bởi vậy còn đang tìm chứng cứ."

Chương 179: Tâm sự

Nhiễm Nhan liếc nhìn Tiêu Tụng khí định thần nhàn một cái, nói: "Ngươi hoài nghi vụ án có dị?"

"Không phải là hoài nghi, là xác định." Tiêu Tụng nói.

Thấy bộ dáng Nhiễm Nhan chăm chú lắng nghe, ánh mắt Tiêu Tụng nhu hòa, cũng không dấu diếm, "Vào đêm La Linh giết Trạch Bình Trị đó, ta đã sớm bố trí nhân thủ ở gần khách điếm, Trạch Bình Trị bị chém chết, bọn họ vậy mà không nghe được bất cứ động tĩnh gì"

"Kết quả nghiệm thi thì sao?" Nhiễm Nhan vẫn thấy hứng thú với thi thể hơn.

"Ngõ tac từ Lạc Dương điều về đây và Lưu Thanh Tùng đều đã nghiệm qua thi thể, có điều tang phủ bị chém đến nát bấy, không thể xác định hắn có trúng mê dược hay không. Chỉ là..." Tiêu Tụng nhớ lại tình cảnh trong đại sảnh của khách điếm khi đó, "...trên mặt đất từ đại sảnh hướng về nội viện có vết máu bị lôi kéo, căn cứ dấu vết bàn tay bên cạnh, có thể suy đoán là người chết từ đại sảnh bò vào viện. Việc này tạm thời không nói tới, ta trước đó có ra lệnh cho Bạch Nghĩa đi theo La Linh, nhưng hắn lại bị tập kích."

Nhiễm Nhan kinh ngạc, nàng không biết võ công của Bạch Nghĩa ra sao, nhưng làm hộ vệ của Tiêu Tụng, hắn là không quá kém đi! Không có khả năng dễ dàng bị người khác tập kích như vậy, chuyện này chỉ có thể chứng tỏ võ công của hung thủ không thấp.

Mà La Linh, có võ công hay không cũng còn chưa biết.

Tiêu Tụng tiếp tục nói: "Trang Doãn khai ra một chuyện từ mười năm trước. Đúng như sở liệu trước đó, hắn ở trong ngục mua được mấy tên ngục tốt, làm ra trò giấu trời qua biển, nhưng làm người khó tưởng tượng chính là kẻ chết thay cho hắn lại là con rể đang ở rể trong Tô gia."

"Còn có chuyện này?" khuôn mặt luôn bình tĩnh của Nhiễm Nhan cũng ngăn không được lộ ra vẻ kinh ngạc, những kẻ này vì tiền thật đúng là chuyện gì cũng có thể làm ra được

"Tô phu nhân..." Nhiễm Nhan chậm rãi nhắm mắt lại, nàng thật tình không hy vọng Tô Loan là hung thủ giết người, nhưng...

"Thế gian chuyện không thể như ý rất nhiều, chuyện không liên quan đến mình, thì không cần dùng quá nhiều cảm tình." Thanh âm trầm ổn của Tiêu Tụng nghe ưu nhã từ tính như tiếng đàn Cello.

Đôi mắt Nhiễm Nhan mở ra một cái khe hở, nàng nhìn Tiêu Tụng: "Nếu là liên quan đến mình thì sao? Có chuyện gì ngươi muốn quên lại không muốn quên hay không?"

Trong đôi mắt đen của Tiêu Tụng mang ý cười nhàn nhạt, "Không có, bởi vì ta mà đã nhớ kỹ, thì sẽ không quên."

"Bao gồm hai vị phu nhân trước kia?" Nhiễm Nhan tích tụ trong lòng đã lâu, nàng rất muốn cùng ai đó nói hết ra, hỏi Tiêu Tụng lời này có vẻ hơi đùa đât, nhưng cũng là một cách thử, để xem đối phương có ý muốn nói sâu hơn hay không. Dù sao thì nàng muốn nói, người ta cũng không nhất định muốn nghe a!

Tiêu Tụng rũ mắt nhìn Nhiễm Nhan, trầm mặc hai giây, rồi chậm rãi nói: "Đỗ thị trước khi bái đường thì đã qua đời. Khi ta gặp nàng lần đầu tiên, nàng đã là một khói thi thể. Lư thị, là cưới ở Lan Lăng bốn gia, khi đó ta đang bận tra án, chỉ vội vàng nhìn thoáng qua, ta chân trước vừa mới đến Trường An, chân sau đã nghe tin Lư thị chết. Cũng từng cảm thấy áy náy thậm chí bi phẫn, bất quá với ta mà nói, các nàng rốt cuộc cũng chỉ là người xa lạ chưa có tình cảm gì, cho đến bây giờ, cũng chỉ dư lại một bụng lừa giận mà thôi."

"Ngươi hoài nghi là có người giết các nàng?" Nhiễm Nhan không thoái mái động đậy đâu.

Tiêu Tụng duỗi tay giúp nàng sửa chỗ dựa lưng cho ngay thẳng, "Ta cơ hồ có thể xác định hung thủ, cho tới nay vẫn chưa tìm đủ chứng cứ mà thôi."

Bất quá là tranh quyền đoạt lợi, Tiêu Tụng không phải là người đam bạc, quyền lợi hắn muốn, chính hắn sẽ nỗ lực đi tranh thủ, chưa từng đem sức

mạnh gia tộc coi quá quan trọng, nhưng hắn mặc dù đối với Lư thị và Đỗ thị không có bất luận cảm tình gì, họ dù sao cũng là thê tử trên danh nghĩa, cũng không thể để mặc cho các nàng bị chết không minh bạch.

"Đến cả ngươi cũng tìm không được chứng cứ, nói vậy đối thủ là nhân vật rất lợi hại." Chuyện bí mật cõi này Nhiễm Nhan không muốn tìm tòi nghiên cứu quá sâu, người giống như Tiêu Tụng, sẽ không bảo thủ không chịu thay đổi, thế nào cũng phải chờ đến chứng cứ đầy đủ mới sửa trị đối thủ như vậy, đây có lẽ là có ẩn tình khác, hoặc là tính toán khác.

Nàng trong đầu nhanh chóng vẹt qua ý nghĩ này, ngoài miệng liền chuyền đề tài, nàng hiểu rõ bản thân hiện tại nên giải tỏa đi một chút áp lực, "Ta có một bằng hữu...Không, là một nữ hài ta thường xuyên mơ thấy."

Tiêu Tụng không lên tiếng, chỉ có biểu tình là chuyên chú nghe.

"Trong xương cốt nàng mang một loại khí phách hào hiệp, sức lực giống như vĩnh viễn đều không dùng hết..." Nhiễm Nhan nói, ánh mắt đen kịt dần dần trở nên nhu hòa, bên môi mang ý cười như có như không.

Nhiễm Nhan lớn hơn Tân Văn Lâm bốn tuổi, nàng còn nhớ rõ đó là năm công tác đầu tiên của mình, vì nguyên nhân công việc nên mỗi Pháp y chủ nhiệm sẽ có một bộ đội bí mật đi theo, thời điểm đi ngang qua sân tập bắn, nàng nhìn thấy một nữ hài tóc ngắn cao gầy, từ bên ngoài cửa kính có thể nhìn thấy tư thế nâng súng của nàng, thật sự cực kỳ tiêu sái.

Tân Văn Lâm là bộ đội đặc chủng, thành tích cũng không xuất sắc, chỉ chấp hành qua hai lần nhiệm vụ đặc thù, khi chấp hành nhiệm vụ lần thứ hai thì bị thương ở tay phải, cả lúc bình thường cầm cái ly cũng hơi run. Nhưng nàng lại dùng nghị lực ngoan cường, cứng rắn ép mình thành một người thuận tay trái.

Nhưng chuyện tay phải trong lúc chiến đấu không thể sử dụng bình thường là sự thật không thể tranh cãi, thêm việc nàng vốn không phải là đội viên nổi bật, bởi vậy đã sớm bị quân đội loại bỏ.

Dù vậy, Tân Văn Lâm cũng chưa từng loại bỏ chính bản thân mình, mỗi ngày đều kiên trì huấn luyện, tính tình vẫn rộng rãi, đối với cuộc sống luôn tràn ngập hy vọng.

Nhiễm Nhan thích người như vậy, cho nên chủ động tìm nàng nói chuyện, sau lại dần dần thành bạn thân nhất.

Nhiễm Nhan là một người nhìn quen sinh tử, nàng không phải không thể chịu được chuyện thân nhân qua đời, nếu Tần Vân Lâm là hy sinh quang vinh trong lúc đang chấp hành nhiệm vụ, Nhiễm Nhan cũng sẽ không tích tụ trong lòng, nhưng một nữ hài như vậy, không nên bị chết khuất nhục như thế.

Mỗi khi nhớ tới, lòng Nhiễm Nhan đau như dao cắt, dù có đem những kẻ bắt cóc đó nghiền xương thành tro, cũng khó tiêu trừ đi nỗi hận trong lòng nàng.

Nhiễm Nhan cảm xúc bất ổn, đến thở cũng có chút dồn dập, nàng duỗi tay đè lại ngực mình, một lát sau, lại khôi phục như thường.

"Có phải rất kỳ quái hay không? Rõ ràng là giấc mộng, ta lại nghiêm trọng như vậy?" Nhiễm Nhan xả ra một nụ cười, hỏi Tiêu Tụng.

Hận ý cùng bi thống trong mắt nàng, che dấu không được. Tiêu Tụng đương nhiên sẽ không cho rằng đây chỉ là một giấc mộng, nhưng biểu tình của hắn vẫn như thường, "Ngươi nhất định chưa thử qua gào khóc, nếu đã khóc xong, có lẽ ánh mắt nhìn mọi chuyện sẽ thay đổi."

Chính xác, Nhiễm Nhan giống như trời sinh tuyển lệ không quá hoàn thiện, dù cho vô cùng bi thương, cũng rất khó đi khóc lóc thảm thiết. Nụ cười gượng gạo của nàng cũng hòa hoãn xuống, nhường mày hỏi: "Ô? Tiêu Thị lang có kinh nghiệm như vậy, chẳng lẽ thời điểm không hài lòng đã thử gào khóc qua?"

Tiêu Tụng cười ra tiếng, "Không có, bất quá thấy qua không ít nương tử một khóc hai nháo ba thắt cổ, nhị tấu của ta chính là một trong số đó, một khắc trước còn cùng nhị huynh ta khóc đến chết đi sống lại, một khắc sau là có thể cùng đại tấu đi dạo vô cùng cao hứng. Ta thường nghĩ, thời điểm thương tâm, có phải khóc xong thì cái gì cũng quên mất hay không. Ta là một nam nhân, nên cũng ngượng đi làm thử, không bằng người khóc xong rồi nói cho ta?"

"Ngươi sao không đi hỏi nhị tẩu ngươi? Nàng càng có kinh nghiệm." Nhiễm Nhan phản bác.

Hai người đang nói chuyện, Văn Lục thông báo: "Nương tử, người của nha môn tới, nói là bắt được hai nhân vật khả nghi, bọn họ tự xưng là Lưu y sinh và Tang tiên sinh, hiện tại đang bị nhốt trong nhà lao, người gặp qua Lưu y sinh đều bận công vụ không ở nha môn, cho nên muôn thỉnh một người qua nhận mặt."

Người trong nha môn không biết Tang Thần rất bình thường, mà Lưu Thanh Tùng từ sau khi thuốc nổ của hắn làm Nhiễm Nhan bị thương, liền đóng cửa không ra, sơ đụng phải Tiêu Tụng, cho nên người ở nha môn nhận ra hắn cũng ít.

Nhiễm Nhan nói: "Bọn họ không ở trong phòng sao?"

"Nô tỳ đi nhìn qua, không có." Văn Lục đáp.

Nhiễm Nhan thở dài nói: "Ngươi đi đem hai người bọn họ lãnh ra đi."

Chương 180: Khoảng cách xa xôi nhất

Sắc trời đã tối mịt, Tiêu Tụng mà còn ngồi tiếp, chỉ sợ Hình Nương sẽ qua đuổi người, nên cũng cùng Văn Lục rời đi.

Ra khỏi nội môn, Tiêu Tụng bỗng nhiên nói với Văn Lục: "Trời tối rồi, ngươi một mình ra ngoài cũng không an toàn, vừa lúc ta định đi nha môn, thuận tiện sai người đem bọn họ thả ra."

Huyện nha cách nhà tù cũng khá xa, cùng Tiêu Tụng cũng không tiện đường.

Văn Lục không nghi ngờ hắn, nghĩ đến nhân thủ trong viện cũng không đủ dùng, huống hồ nàng cực kỳ sợ Tiêu Tụng, nào dám cự tuyệt, vì thế vội vàng khom người nói lời cảm tạ, "Đa tạ Tiêu lang quân."

"Không có gì." Tiêu Tụng nhàn nhạt trả về một câu, rồi nhắc chân ra cửa.

Văn Lục nhẹ nhàng thở ra, rồi quay vào trong.

Tiêu Tụng thấy nha dịch đang chờ ở cửa, vẫy tay gọi hắn.

Nha dịch kia thân phận thấp kém, căn bản chưa gặp qua Tiêu Tụng, nhưng thấy bào phục màu tím trên người hắn, cũng đoán ra thân phận người này, nơm nớp lo sợ mà bước lại, "Tiêu Thị lang."

"Ta hiện tại không rảnh đi nhận người, tạm thời đem bọn họ nhốt lại một đêm." Tiêu Tụng dừng một chút, lại nói: "Ta nhớ rõ gian nhà tù đối diện Trang Doãn kia rộng rãi sạch sẽ, ngươi đem hai người bọn họ chuyển tới gian đó đi."

"Tiêu Thị lang, ngài có nhớ làm không? Nơi đó là nhà tù cho trọng phạm, cực kỳ dơ bẩn." Nha dịch nhỏ giọng vừa lấy lòng vừa nhắc nhở.

Tiêu Tụng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, "Ta còn chưa già, trí nhớ vẫn tốt."

Ngữ điệu bình đạm không biết vì sao lại nghe ra âm trầm, trán nha dịch kia úa ra mồ hôi lạnh, trong lòng tuy không rõ ý tứ của Tiêu Tụng, nhưng cũng không dám hỏi lại, nghĩ thầm ngài nói cái gì thì là cái đó, cùng lăm thì đổi một gian sạch sẽ là được.

Tiêu Tụng nhìn tên nha dịch một cái, sao có thể không rõ suy nghĩ của hắn, mới nói: "Ta nói chính là gian đổi diện Trang Doãn kia, nếu ngày mai ta thấy không phải hậu quả người tự hiểu."

Hắn nhàn nhạt bỏ xuống những lời này, khoanh tay đi về phía nha môn.

Nha dịch nhìn theo bóng dáng Tiêu Tụng, nhỏ giọng nói thầm: "Trang Doãn kia toàn thân đã sấp nát ra rồi, cả ta cũng không dám nhìn, vì cái gì lại muốn đem người nhốt ở đổi diện hắn chớ!"

Chẳng lẽ là hai người này đã đắc tội Tiêu Thị lang? Nha dịch mang vẻ mặt khó hiểu mà chạy chậm quay lại nhà tù, cho bọn họ chuyển chỗ.

Vân Lục trở về viện, liền nhìn thấy dưới ánh sáng đèn lồng lay động, có người làm ố ở dưới hành lang, thân mình nhỏ cuộn thành một đoàn, đầu vùi giữa hai chân, chỉ có thể thấy đỉnh đầu tròn bóng.

"Huyền Không?" Vân Lục nhẹ giọng gọi.

Huyền Không ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ tràn đầy nước mắt, đôi mắt to cũng sưng như hạch đào, sau khi thấy Vân Lục, bỗng nhiên khóc nức nở ra tiếng, "Ta tìm không thấy sư huynh, ô ô ô"

Vân Lục nghĩ một lúc mới nhớ ra, Tang Thần gọi Hoài Ân là sư thúc, Hoài Ân cùng Tịnh Huệ là tăng ni cùng thế hệ, sư huynh mà Huyền Không nói nhất định là chỉ Tang Thần.

Từ khi Nhiễm Nhan bị trọng thương, nàng suốt ngày bận tối mày tối mặt, mấy ngày nay cũng chưa gặp Huyền Không, vậy mà quên mất Huyền Không, "Tang tiên sinh một lát sẽ về, nương tử vẫn chưa ngủ đâu, ngươi có muốn đi tìm nàng trò chuyện hay không?"

Huyền Không từ nhỏ lớn lên trong chùa, lại thêm Tịnh Huệ chưa bao giờ dạy dỗ, khiến cho nàng đối với chuyện đối nhân xử thế dốt đặc cán mai, căn bản không biết những chuyện như là nên đi thăm người bệnh.

Huyễn Không dùng tay áo lau mắt, nức nở nói: "Có thể chứ?"

"Đương nhiên có thể, ta biết nương tử rất thích ngươi." Vãn Lục đi qua nắm tay nàng, dẫn nàng cùng trở về phòng Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan vừa mới rửa mặt xong, thấy Huyễn Không lại, không khỏi mỉm cười, thanh âm bởi vì suy yếu mà cho người ta cảm giác ôn nhu, "Lâu rồi không thấy ngươi, sao không tới tìm ta?"

Huyễn Không thấy Nhiễm Nhan có vẻ ôn hòa, bót khiếp đảm, nhỏ giọng nói: "Sư huynh nói bên ngoài không an toàn, nói ta không được chạy lung tung."

Mấy ngày nay huyện Tụ Thủy bị án mạng nháo đến mù mịt, Tang Thần nói như vậy cũng không kỳ quái, có điều Huyễn Không lại thật sự nghe lời mà ngoan ngoãn trốn ở trong phòng, hiển nhiên là ý lại và tin tưởng quá mức đối với Tang Thần.

Nhiễm Nhan không khỏi tự hỏi, hai con người cực kỳ thiếu cảm giác an toàn, sao có thể dựa vào nhau, cho nhau dũng khí?

Từ lúc Huyễn Không tận mắt nhìn thấy Tịnh Huệ chết trước mặt nàng, thì càng thêm nhát gan, có lẽ là ở trước mặt người nhỏ yếu hơn mình, Tang Thần cũng có thể dang rộng cánh tay mà che chở đi!

"Nhiễm nương tử, sư huynh khi nào trở về?" Huyễn Không ngồi xuống bên giường, nắm lấy góc áo bất an hỏi.

Nhiễm Nhan cười nhẹ nói: "Tang tiên sinh và Lưu bác sĩ cùng đi ra ngoài làm việc, trễ chút là về, ngươi nếu sợ, thì ở chỗ này của ta, hoặc là ngủ cùng Vãn Lục."

"Ừm" Huyễn Không vui mừng đồng ý, chợt chú ý tới tay Nhiễm Nhan bị băng bó đến kín mít, lại lo lắng nói: "Nhiễm nương tử, ngươi bị thương, còn đau hay không?"

Nhiễm Nhan nghe nàng quan tâm kiểu trẻ con, nụ cười trên mặt càng tăng lên, "Không đau, qua vài ngày nữa là có thể đi lại bình thường. Người cùng Tang tiên sinh đi chung đến đây, có chịu khổ hay không?"

"Không có, sư huynh rất tốt, hắn còn dạy ta đọc sách viết chữ, còn dạy ta đánh đàn." Huyền Không cười khanh khách đáp, nói đến đánh đàn, Huyền Không kiêu ngạo nói: "Sư huynh nói ta học đàn rất nhanh, sẽ mau chóng đuổi kịp hắn."

"Vậy nữa hả, vậy Huyền Không so với ta còn thông minh hơn." Nhiễm Nhan cũng theo nàng khích lệ tiếp một câu.

"Nhiễm nương tử không cần thương tâm, sư huynh nói ai cũng có sở trường và sở đoản riêng, Nhiễm nương tử rất dũng cảm." Huyền Không chân thành an ủi.

Nhiễm Nhan nghe phong cách nói chuyện "Tang thức" của Huyền Không, tức khắc hoài nghi, để Huyền Không đi theo Tang Thần học hỏi có ổn hay không đây?

"Còn học gì nữa?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Đánh cờ, trà đạo, bất quá sư huynh ngày thường vẫn là giảng kinh Phật cho ta nhiều hơn, sư huynh xem qua thật là nhiều kinh Phật đó." Đôi mắt Huyền Không sáng lấp lánh, tràn đầy hưng phấn và sùng bái.

Có lẽ ở trong lòng Huyền Không, Tang Thần cũng là một ngọn núi kiên cố. Nhiễm Nhan nói: "Ngươi cảm thấy Tang tiên sinh giảng kinh ra sao?"

Huyền Không thành thật trả lời, "Sư huynh nói hắn không có tuệ căn, không hiểu ý tứ của kinh Phật, chỉ giải thích cho ta ý nghĩa từ mới, để ta tự mình tìm hiểu."

Một hồi hỏi chuyện, Nhiễm Nhan cảm thấy Tang Thần trời sinh nên trở thành nhân vật đại nho nổi tiếng, lấy dạy học và giáo dục làm mục tiêu phấn đấu.

Lại hàn huyên thêm chốc lát, Nhiễm Nhan thấy Huyền Không có chút buồn ngủ, liền để Văn Lục mang nàng đi nghỉ ngơi, buổi tối để Ca Lam trực đêm.

Nhiễm Nhan nằm trên giường, tuy rằng uể oải, lại ngủ không yên, lăn qua lộn lại trong đầu đều là vụ án ban ngày Tiêu Tụng nói với nàng.

Tô Phục đã từng nói qua, mẫu thân hắn là sát thủ, Dương phi năm đó đem đôi tý muội Hồ cơ này tặng cho Tô Thịnh Bạch, tất nhiên là có mục đích,

một khi đã như vậy, vậy mẫu thân của Tô Loan có khả năng cũng là sát thủ hay không? Từ đó suy đoán, Tô Loan có khả năng cũng giống Tô Phục có võ công cao cường hay không?

Nàng ta đã có động cơ giết người, lại có điều kiện giết người... hơn nữa chuỗi ngọc kia...chuỗi ngọc kia...Nhiễm Nhan nhìn đăm đăm ánh trăng xuyên thấu qua cánh cửa sổ đâm vào bóng đêm, nghĩ đi nghĩ lại, có nên báo việc này cho Tiêu Tụng hay không.

Tô Phục là xuất từ tín nhiệm mới nói với nàng việc này, mà nàng nếu lại đem nói cho Tiêu Tụng, có tính là bán đứng không? Vấn đề này vẫn luôn dằn vặt Nhiễm Nhan, thảng đến khi quá buồn ngủ, mới chậm rãi thiếp đi.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tang Thần và Lưu Thanh Tùng mặt mũi xanh lè được thả ra.

Tro mắt nhìn thân mình thôi rửa của Trang Doãn, bộ dáng kia đáng sợ đến mức cả Lưu Thanh Tùng cũng có chút kinh hoàng, khỏi nói đến Tang thần vốn mang một bộ gan thỏ.

Tang Thần từ trong lời lải nhải của Lưu Thanh Tùng biết được đó là độc do Nhiễm Nhan hạ, trong lòng càng kinh hãi, ra khỏi nhà tù hít vào không khí trong lành, trong đầu lại nhớ tới lời Lưu Thanh Tùng nói tối qua: khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian, không phải người yêu nàng, nàng không yêu người, mà là người yêu nàng nhưng lại sợ nàng.

Cho tới giờ, Tang Thần chỉ biết là mình muốn cùng Nhiễm Nhan ở bên nhau, còn yêu là gì, mình có yêu Nhiễm Nhan hay không, hắn cũng không xác định, nhưng hiện giờ hắn có thể rành mạch xác định, hắn sợ nàng.

Đêm qua tiết sương giáng, trên cỏ khô ven đường dính một tầng sương trắng trăng, dưới ánh mặt trời tỏa sáng lấp lánh, không khí lạnh thấu tim phổi.

Tiêu Tụng đứng trong gác mái bên cạnh nhà tù, vẫn một thân áo tím, lười biếng dựa bên cửa sổ, chung trà trong tay bốc lên nhiệt khí hôi hổi, lượn lờ trước mắt, nhưng không ảnh hưởng đến việc hắn có thể quan sát rõ thần sắc của Tang Thần. Nhìn trong chốc lát, hắn nhàn nhã mà nhấp ngụm trà, khéo môi tràn ra ý cười không rõ nghĩa, đem ly gác trên bàn, xoay người đi xuống lầu.

Mấy ngày kế tiếp, cũng không xảy ra chuyện gì nữa, trôi qua vô cùng an bình.

Nhiễm Nhan lại không còn thấy ác mộng, ngẫu nhiên sẽ mơ thấy những thi thể đặc thù mình từng giải phẫu qua, với nàng mà nói vậy cũng không tính là gì.

Tiêu Tụng thường xuyên tới bồi nàng trò chuyện, mang nàng ra ngoài phơi nắng. Nàng cũng từng nhắc nhở Tiêu Tụng, Tô Loan có thể là biết võ công, lại không giải thích nguyên nhân, Tiêu Tụng cũng không truy vấn.

Mà Tang Thần từ sau khi trở về thì trực tiếp chui đầu vào trong phòng mình, cả ngày xuất quỷ nhập thần, hễ gặp người là lủi.

Tháng đến sáng sớm ngày thứ sáu, Tô phủ phái người lại thỉnh Nhiễm Vân Sinh và Nhiễm Nhan qua xem kịch. Lần này Tô phủ không mời tiệc lớn, chỉ mời vài nhà hàng thường kết giao chật chẽ qua gò vui.

"Nương tử, trên người ngài có mấy miệng vết thương còn chưa tróc vảy, phải cẩn thận một chút." Hình Nương vừa sửa y phục trên người Nhiễm Nhan, vừa không ngừng dong dài.

Vân Lục cũng gật đầu nói: "Thập Lang nói, mấy ngày nữa sẽ đi Lạc Dương, ở Lạc Dương dưỡng thương có thể tốt hơn so với ở huyện Tụ Thủy, chúng ta còn có thể đi ra ngoài chơi."

Hình Nương cười trách mắng: "Chỉ biết chơi!"

"Chứ sao, ta cũng muốn đi Lạc Dương nhìn xem mà." Nhiễm Nhan vốn cũng có ý định kiến thức một chút tòa thành cổ lớn lưu danh kim cổ này, "Chỉ là, ta bị thương lần này, cũng không biết đã chậm trễ bao nhiêu việc của Thập ca."

Hình Nương cùng Vân Lục còn chưa kịp tiếp lời, đã nghe thanh âm mang theo ý cười của Nhiễm Vân Sinh ngoài cửa, "Ta đây còn chưa vào cửa mà đã nghe A Nhan nói lời ấm áp như vậy."

Từ hôm Nhiễm Vân Sinh trở về từ Lạc Dương đến nay tâm thần luôn không yên, tháng đến hôm nay Nhiễm Nhan mới lần đầu cảm giác hắn đã khôi phục như thường, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra, "Thập ca vào đi."

Nhiễm Vân Sinh đi vào trong, hắn mặc một thân hồ phục viên lãnh màu trắng, mang bộc đầu màu đen, mặt như trăng sáng, tóc mai như đao, dù Nhiễm Nhan đã nhìn quen dung mạo của hắn, vẫn cảm thấy trước mắt sáng ngời.

"Những sinh ý đó trước kia đều là a Gia xử lý, dù ta không có mặt cũng không có trở ngại, A Nhan không cần lo lắng." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan gật gật đầu, lại nhìn Nhiễm Vân Sinh một cái, bình luận: "Thập ca mặc càng thuần tịnh, thì phong tư càng tự nhiên."

Nhiễm Vân Sinh kinh ngạc nói: "Phải không?"

Vân Lục và Hình Nương cũng phụ họa theo, sắc mặt Nhiễm Vân Sinh thay đổi không chừng, không phải không cao hứng cũng không phải cao hứng, mà là có chút lo lắng.

Nhiễm Vân Sinh luôn không hài lòng với dung mạo của mình, nhưng trước nay lại không có vẻ khác thường như vậy, Nhiễm Nhan âm thầm để tâm, lại không dò hỏi.

Chờ Nhiễm Nhan trang điểm xong, hai người mang theo lễ vật, bước lên xe ngựa, đến Tô phủ ở thành đông.

Xe ngựa một đường vững vàng, ước chừng qua nửa khắc đã tới nơi.

So với vẻ quạnh quẽ thường ngày, hôm nay hiển nhiên là náo nhiệt hơn, ở cửa có bốn chiếc xe ngựa ngừng, Mộc quản gia đã sớm chờ cổng lớn, thấy Nhiễm Vân Sinh xuống xe, đi nhanh tới đón.

Chương 181: Chuỗi ngọc (1)

Nhiễm Vân Sinh cùng Mộc quản gia vừa hàn huyên, vừa đi vào trong viện, Văn Lục và Ca Lam dùi Nhiễm Nhan theo sau. Theo lời Mộc quản gia, Nhiễm Nhan biết được Tô phu nhân rất thích xem kịch, tiền viện Tô phủ còn có một cái sân khấu kịch, được xây dựng vô cùng tinh xảo.

Kiến trúc Tô phủ mang phong vận của vùng sông nước Giang Nam, hai bên có hành lang quanh co, quẹo bảy tám chỗ ngoặc mới ẩn ẩn nghe thấy thanh âm đàn sáo. Đường triều còn chưa xuất hiện hí khúc, kịch mà Tô phu nhân nói, bất quá là biểu diễn vũ đạo có kèm cốt truyện, cũng không có đối bạch*.

*Theo baidu thì hình như đây là một dạng của hát hí khúc, hai người trên sân khấu ta một câu người một câu

Thời này vũ đạo âm nhạc là thứ chỉ có quý tộc mới có thể hưởng thụ, trừ phi chính mình dưỡng vũ cơ, nếu không thì rất khó mòi nhạc cơ từ bên ngoài. Chỉ bằng điểm này, Tô phu nhân vì nữ nhi thật sự đã phí không ít tâm tư.

Theo Mộc quản gia vào tiếu các xem kịch, thấy bên trong đã sớm ngồi đầy người. Nhiễm Vân Sinh vừa bước vào, mọi người liền sôi nổi đứng dậy, Tô phu nhân là người đầu tiên bước ra đón, trên mặt mang nụ cười khéo léo, "Khách quý lâm môn, thiếp không tiếp đón từ xa, thỉnh Thập Lang chớ trách tội."

Vẫn cùng một lý do như lần đầu gặp mặt, nhưng mỗi một lần nghe, đều cảm thấy thành khẩn.

Ánh mắt Nhiễm Nhan xẹt qua chuỗi hồng ngọc trên cổ nàng, rồi rũ mắt, chậm rãi khom người hành lễ, "Gặp qua Tô phu nhân." Tô phu nhân vội vàng duỗi tay đỡ nàng.

Trong các vì có Nhiễm Vân Sinh và Nhiễm Nhan đến mà trở nên rạng rỡ, có hai thiếu niên chừng 18 tuổi sau khi nhìn thấy Nhiễm Nhan thì không

khỏi chinh lăng. Dù cho gương mặt mỹ lệ kia không có biểu tình gì, chỉ mang vẻ người sống chớ gần, nhưng nhìn vẫn thấy cảnh đẹp ý vui. Bất quá, vì cô kỹ mặt mũi Tô phủ, bọn họ không có hành động sờ sopath.

Nhiễm Vân Sinh thành thạo hàn huyên với mọi người, mặc kệ là quen biết hay không, đều có thể trò chuyện được vài câu.

"Hôm nay tiểu nữ muôn hiến vũ, mọi người đừng chỉ lo nói chuyện chú." Tô phu nhân đúng lúc mà chen lời vào.

Người ở đây phần lớn đều là trưởng bối, có quan hệ mật thiết với Tô phủ, nghe Tô phu nhân nói như thế, liền có người tiếp lời: "Nghe nói Mẫn nhi bây giờ múa rất đẹp, hôm nay chúng ta sắp được mở rộng tầm mắt."

Nữ tử quý tộc chân chính sẽ không cho nữ nhi học vũ đạo, cũng có người vì yêu thích mà học, có câu nghệ nhiều không áp thân, nhưng không có mấy ai dùng nó để đánh giá tài năng của nữ tử.

Một đám người ngồi ở trong các nói chuyện, giữa nữ và nam ngăn cách nhau bằng một cái bình phong tám tấm, Tô phu nhân thì qua lại xã giao giữa hai bên.

"Trước đây chưa thấy qua Nhiễm nương tử, không biết..." một phụ nhân trung niên mặc váy hoa văn xanh lục bảo dò hỏi.

Nhiễm Nhan hơi cúi đầu nói: "Nhi là Nhiễm thị Thập Thất Nương, cùng Thập ca là đường huynh muội."

"Ô?" trong mắt phụ nhân kia lóe lên vui mừng, trên mặt vẫn bình tĩnh, không nhanh không chậm hỏi: "Lệnh tôn chính là Nhiễm Văn Nhiễm lang quân?"

Tuy Nhiễm Nhan rất không muốn thừa nhận, lại chỉ có thể nói: "Đúng vậy."

Tức khắc, trên mặt mấy phụ nhân khác cũng có thần sắc khác nhau. Nhiễm thị ở Giang Nam xem như danh môn, nhưng mỗi người ngồi ở đây cũng có gia thế bất phàm, muốn liên hôn với Nhiễm thị tuy có chút trèo cao, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có hy vọng.

"Xưa nay nghe nói lang quân nương tử của Nhiễm thị đều rất xinh đẹp, ta còn không tin, hôm nay vừa thấy, mới biết lời này không phải giả." Một phụ

nhân khác mặc áo lụa màu cam viền hoa văn dây đắt cười khanh khách nói.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, "Phu nhân quá khen."

Phu nhân mặc áo lụa cam cũng không để người khác chen vào, lập tức nói: "Nhà mẹ đẻ ta họ Thịnh, nhà chồng họ Đinh."

"Thịnh phu nhân." Nhiễm Nhan quy quy củ củ mà gật đầu, xem như chính thức chào hỏi.

Những người khác cũng không cam lòng ngồi yên, phu nhân hoa phục xanh nhạt nói ngay sau đó: "Ta nhà chồng họ Từ, nhà mẹ đẻ họ Phòng." Nhắc tới nhà mẹ đẻ, Phòng phu nhân cười nói: "Lại nói, sau khi từ Trường An gả đến đây, thì rất ít quay về, nghĩ nếu lại thêm vài năm, ta lớn tuổi, càng chịu không nổi đường xa lặn lội, nên định tháng Mười về thăm người thân. Đến lúc đó nếu có đến quấy rầy ngươi, Thập Thất Nương đừng có ghét bỏ nha."

Nhiễm Nhan cũng chỉ cho rằng nàng ta đây là khách khí vài câu thôi, liền trả lời: "Thập Thất chắc chắn cung nghênh." Trong lòng lại nghĩ, nhà mẹ đẻ nàng ta họ Phòng, sẽ không trùng hợp là đồng tông với Phòng Huyền Linh đi.

Những người còn lại cũng đều tự báo gia môn, sau khi Nhiễm Nhan chào hỏi xong, thì coi như quen biết, Thịnh phu nhân và Phòng phu nhân hết sức nhiệt tình, từ ăn, mặc, ở, đi lại không một câu không hỏi, làm nàng có chút ăn không tiêu. Căng da đầu nhìn trong chốc lát, thảng đến khi Thịnh phu nhân bắt đầu dò hỏi: "Thập Thất Nương ngày thường tiêu khiển bằng cái gì?"

Những người khác cũng đều mang bộ dáng vô cùng hứng thú, Nhiễm Nhan nhấp ngụm nước trà, nhàn nhạt cười nói: "Cầm kỳ thư họa ta đều không quá tinh thông, ngày thường chỉ thích đùa nghịch chút được liệu, phổi chút độc được để chơi cho vui."

Mọi người đều ngạc nhiên, Phòng phu nhân cười nói: "Thập Thất Nương nói đùa, các ngươi lại tưởng thật." Những người còn lại đều cười phụ họa, trong lòng lại thật sự cảm thấy Nhiễm Nhan không có chút ý tứ đùa giỡn nào.

Nhiễm Nhan giương mắt nhìn nhìn sân khấu kịch đối diện, thấy có vẻ những vũ công kia đều chuẩn bị đến không sai biệt lắm, liền không nói thêm

cái gì đáng sợ nữa, nói sang chuyện khác: "Nhìn như sắp bắt đầu rồi."

Nhưng khi mọi người quay đầu nhìn, vẫn thấy một đám tán loạn, nên cảm thấy Nhiễm Nhan đây là cố ý nói sang chuyện khác, đang muốn mở miệng, lại nghe thanh âm ôn hòa của Tô phu nhân vang lên: "Đều là bạn bè thân thích, chuẩn bị hơi tùy ý một chút, chư vị đừng chê ta chậm chạp a."

Nhiễm Nhan nhìn nàng ta một cái, cảm thấy hôm nay Tô phu nhân ngoại trừ nhàn nhã còn có vẻ linh động hơn. Thị tỳ dưới đài vỗ tay, tiếng đàn lưu sướng như nước chảy vang lên. Trong các treo rèm châu thủy tinh, chỉ có thể nhìn xuyên qua rèm để xem kịch, phản quang lấp lấp lóa lóa rất đẹp, nhưng luôn có chút xúc động muôn thò tay vén ra.

Kịch này là truyền kỳ, tên là 'Trung cổ kính ký uy', cùng loại với truyện Liêu Trai Chí Dị, dùng vũ đạo biểu hiện ra có thể nói là sang hèn cùng hướng, nhưng Nhiễm Nhan thực sự không có chút tế bào nghệ thuật nào, lại chưa nghe qua 'Trung cổ kính ký uy', cho nên cốt truyện đã tiến triển đến một nửa, mà nàng cái gì cũng không hiểu.

Ước chừng qua một khắc, vở diễn này rốt cuộc hạ màn, Nhiễm Nhan thở ra một cái nhỏ đến khó có thể phát hiện, so ra thì nàng tình nguyện xem mấy tiểu cô nương xoắn đến xoắn đi hơn.

Ước chừng nghỉ non nửa chén trà nhỏ, giai điệu nhẹ nhàng vang lên, màn trúc đối diện cuốn lên, Nhiễm Nhan nhìn thấy một nữ hài hồng y nhỏ xinh, tay áo phiêu động, vòng eo như liễu. Nhiễm Nhan hơi giật mình, lần đầu tiên nhìn thấy Tô Mẫn Nhi, chỉ cảm thấy nàng là một tiểu cô nương hoạt bát đáng yêu, lúc này thoát nhìn lại có vẻ thành thực không phù hợp tuổi.

Nhiễm Nhan bất giác liếc mắt nhìn Tô phu nhân một cái, nàng ta hôm nay vẫn là một thân hoa phục màu xanh ngọc, chỉ là hoa văn trên quần áo là vân mây và bạch hạc, môi đỏ hơi cong lên, trong mắt toàn là sủng ái. Tương mạo của Tô Loan so với Tô Phục thì có vẻ quá bình thường, ngũ quan cũng rất khác nhau, thứ giống nhau nhất là đôi mày thon dài.

Tô phu nhân hình như cảm nhận được ánh mắt của Nhiễm Nhan, hơi nghiêng đầu, cười nhẹ với nàng, rồi tiếp tục chăm chú nhìn Tô Mẫn Nhi múa.

Lực chú ý của Nhiễm Nhan trở lại trên đài, rèm châú nhẹ nhàng lay động, ống tay áo dài nhẹ nhàng hạ xuống, nhóm lang quân bên kia bình phong hô vang.

Tô phu nhân vẫy tay với Tô Mẫn Nhi ở đối diện, tiểu cô nương tươi cười lộng lẫy như sương sớm trong veo, mắt cong như trăng non, nhảy nhót đi xuống sân khấu kịch, chạy qua bên này.

Nhiễm Nhan hôm nay vốn là đến đây vì Tô phu nhân, ngày ấy thoảng nhìn qua, nàng nhận thấy chuỗi hòn ngọc đeo trên cổ Tô phu nhân có chút khác thường, nên muôn đến xác nhận một chút. Đã có được đáp án, Nhiễm Nhan đổi với mấy chuyện còn lại không có hứng thú gì nữa, nên nhất thời có chút nhảm chán.

Cầu thang gỗ lên gác truyền đến thanh âm "Đặng đặng đặng", rất nhanh Tô Mẫn Nhi mang khuôn mặt nhỏ đỏ bừng xuất hiện, nàng giống một con chim nhỏ vui sướng nhào vào lòng Tô phu nhân, "Mẫu thân, ta múa có đẹp không?"

"Đẹp, đẹp!" Tô phu nhân liền nói hai tiếng, rồi để Tô Mẫn Nhi chào hỏi mọi người.

Tô Mẫn Nhi cú thúc thúc bá bá mà gọi, cho thấy ở đây đều là người quen, chờ đến lúc hành lễ trước mặt Nhiễm Vân Sinh, không khỏi ngơ ngẩn, ngơ ngác nhìn Nhiễm Vân Sinh một lúc lâu, mới lầm bẩm nói: "Lang quân giống như tiên nhân."

Trong các tĩnh lặng 1 giây, rồi tiếng cười nổ ra, có người trêu ghẹo nàng: "Mẫn Nhi lớn lên gả cho Nhiễm lang quân được không?"

Tô Mẫn Nhi lập tức đỏ mặt, lại nhịn không được nhìn trộm Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên minh bạch Tô phu nhân vì cái gì sẽ thỉnh bọn họ tham gia buổi tiệc riêng tư như vậy, thì ra là có chủ ý này, chỉ là Nhiễm Vân Sinh cũng sắp hai mươi, Tô Mẫn Nhi có thể hơi nhỏ hay không?

Đối với lời nói nửa đùa nửa thật như vậy, Nhiễm Vân Sinh cũng nói đùa mà trả về, "Ta mà chờ thêm sáu bảy năm, đã có thể thành lão lang quân."

Ánh mắt Tô phu nhân buồn bã, nhưng rất mau đã che giấu đi.

Xem xong kịch, đã đến buổi trưa, Tô phủ chuẩn bị tiệc, thỉnh mọi người qua dùng bữa.

Bình thường tiệc ca vũ phần lớn đều tổ chức vào ban đêm, nhưng vì Tô phủ không có nam chủ nhân, không tiện lưu khách, cho nên mới đem thời gian chuyên thành ban ngày, cũng bởi vậy nên thiêu đi nhiều thứ thú vị.

Bất quá Nhiễm Nhan biết, lễ vật đẹp nhất mà Tô Mẫn Nhi có được trong ngày sinh thần này, đó là Nhiễm Vân Sinh. Dù cho hắn không thuộc về nàng, hôm nay gặp mặt tại đây, cũng coi như là một chuyện tốt đẹp.

"Thập ca, chúng ta về đi." Lúc yến hội sắp kết thúc, Nhiễm Nhan nhỏ giọng nói với Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Vân Sinh cũng đang có ý này, liền sửa lại vạt áo, thảng người ngồi dậy, hướng Tô phu nhân nói: "Tô phu nhân, tại hạ còn có chút chuyện, không tiện ở lâu, nên giờ cáo từ trước."

"Hôm nay đa tạ Thập Lang tới chúc mừng sinh thần của tiểu nữ, thiếp thân vô cùng cảm kích." Tô phu nhân hơi khom người.

Nhiễm Vân Sinh vội vàng ngăn cản: "Hai nhà Tô, Nhiễm luôn luôn giao hảo, tới chúc mừng sinh thần Tô nương tử là điều nên làm, Tô phu nhân ngàn vạn lần không cần khách khí như thế."

Tô phu nhân cười nói vài câu khách khí, rồi sai Mộc quản gia tiễn khách. Nhiễm Vân Sinh đứng dậy cáo từ hết tất cả mọi người, Nhiễm Nhan cũng đi theo sau hắn hành lễ với từng người.

Sau khi ra khỏi Tô phủ, Nhiễm Nhan nhìn biểu tình buồn bực của Nhiễm Vân Sinh, không khỏi hỏi: "Thập ca, cự tuyệt thì cự tuyệt, vì sao thần sắc không vui?"

Nhiễm Vân Sinh dựa vào xe ngựa, cười khổ nói: "Không có gì, chỉ là cảm thấy có chút hoang đường, lại có chút thương hại."

Nhiễm Vân Sinh dựa vào thành xe ngựa chậm rãi nhắm mắt, giữa mày bất giác hơi nhăn lại. Hắn mấy ngày gần đây vẫn luôn tâm thần không yên, Nhiễm Nhan cũng không quay rầy hắn nữa.

Đến cửa viện nơi bọn họ ở tạm, hai người lần lượt xuống xe, thấy Huyền Không chờ ở cửa.

"Nhiễm lang quân, có một nương tử tới tìm người." Huyền Không nhìn thấy Nhiễm Vân Sinh, vội vàng nói. Nhiễm Vân Sinh đầu tiên là ngắn ra, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

Nhiễm Nhan không khỏi kỳ quái, hỏi Huyền Không: "Có biết thân phận hay không?"

Huyền Không ngửa đầu suy nghĩ trong chốc lát, "Nàng biết Hình Nương, thấy Hình Nương thì liền ngất đi rồi."

Chương 182: Chuỗi ngọc (2)

Nghe nói vị nương tử kia biết Hình Nương, không phải là người hắn nghĩ tới kia, sắc mặt Nhiễm Vân Sinh dần dần dịu xuống, hơi nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng mỗi động tác đều rất nhỏ, lại không lọt khỏi mắt Nhiễm Nhan, nàng nửa đùa nửa thật: "Thập ca không phải đã chọc phải nợ đào hoa ở đâu đi?"

"Ngươi còn không hiểu ta sao" Nhiễm Vân Sinh trừng mắt với nàng, nâng bước đi vào viện.

Nhiễm Vân Sinh ngoại hình xuất sắc, làm người lại thập phần ôn hòa hữu lễ, bởi vậy rất nhiều nương tử có ý với hắn, nhưng hắn từ trước đến nay luôn giữ mình trong sạch, cũng không quan hệ không rõ ràng với ai, dù cho thường xuyên đi kỹ quán xã giao, nhưng đến nay chưa bao giờ loạn giao. Theo Nhiễm Nhan phân tích, Nhiễm Vân Sinh hắn là loại người theo đuổi sự phù hợp về mặt tinh thần hơn là nhục dục.

Bước qua nội môn, trước mặt rộng mở thông suốt.

Trong viện một nữ tử áo lục đứng dưới mấy cây bạch quả cao vút, nàng cúi đầu, tóc đen xõa như thác nước được cột sơ lại sau lưng, ngọn tóc còn nhỏ nước, tựa hồ vừa mới tắm gội xong, ánh mặt trời xuyên qua lớp lá màu vàng chiếu loang lổ trên người nàng, làm da thịt oánh bạch như ngọc càng thêm loá mắt.

Nữ tử nghe thấy thanh âm, ngẩng đầu lên, ánh mắt mát lạnh dừng ở trên người Nhiễm Vân Sinh, nàng há miệng, thanh âm lại nghẹn trong cổ họng.

Nhiễm Nhan rõ ràng thấy được khâu hình của nàng là: Thập Lang.

Nhiễm Nhan nhận ra người này, hơi gật đầu chào hỏi nàng ta, "Tè Lục nương." Tè Lục nương mang biểu tình hoảng hốt mà hoàn lễ. Nhiễm Nhan liền thúc thời mà dẫn Huyền Không và Văn Lục, Ca Lam rời đi.

Nhiễm Vân Sinh nhìn gương mặt hơi tái nhợt của Tề Lục nương, trong lòng hơi thắt lại, nhưng lời đến bên miệng lại lạnh nhạt thành, "Sao ngươi lại tới đây?"

"Ta...ta tới nhìn ngươi một cái!" thanh âm luôn vô cảm của Tề Lục nương, giờ phút này lại mang đủ loại cảm xúc, phúc tạp đến khó nhận ra. "A gia đã định cho ta một mối hôn sự."

Lặng im hồi lâu, Nhiễm Vân Sinh mới nói: "Vậy sao, chúc mừng ngươi."

"Ta không muốn." Tề Lục nương bắt lấy ánh mắt Nhiễm Vân Sinh, gắt gao nhìn chằm chằm hắn, trên mặt hiện lên một mạt đỏ ứng, nói như trút được gánh nặng: "Ta trước đây cảm thấy thân bất do kỷ, mới nói với ngươi những lời hồn trướng, chỉ là sau khi hôn sự được định ra, ta cảm thấy kỳ thật cái gọi là giam cầm cũng chỉ đến như vậy, mà ta thì không dám vứt bỏ tất cả mà thôi, Thập Lang...ta chỉ còn có cơ hội này."

Nói xong lời cuối cùng, trong thanh âm của nàng mang theo cầu xin.

Tề Lục nương là kiêu ngạo của Tề thị, bị phung ở trên vị trí như mây như nguyệt, nàng khuynh mộ Nhiễm Vân Sinh, rồi khi biết rõ không chiếm được, cho nên mới nói với Nhiễm Vân Sinh những lời kia, muôn tìm chút an ủi nhất thời.

Nhiễm Vân Sinh bước xuống bậc thang, nhìn bộ dạng đã tan mát lớp nguy trang băng giá của nàng, thở dài: "Ngươi đã hỏi qua, là ta có từng thích ngươi hay không?" Thanh âm luôn ôn nhuận như ngọc, lại như lưỡi dao sắc bén nhẹ nhàng cắt qua tim Tề Lục nương, nhất thời chưa cảm giác được đau đớn, chỉ cảm thấy độ ám đang chậm rãi xói mòn.

Nhiễm Nhan đứng ở trên hành lang xa xa, nhìn đôi bích nhân đang gần trong gang tát kia, động tác của Tề Lục nương cứng đờ, Nhiễm Vân Sinh rũ mắt nhìn đinh đầu nàng ta.

"Ngươi đây là đang rình coi?" bên tai bỗng nhiên vang lên thanh âm của Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan xoay người, hơi khom người với hắn, "Tiêu lang quân!"

Trong mắt Tiêu Tụng hiện lên một tia thất vọng, "Ngươi từ trên giường đứng lên, liền bắt đầu kéo ra khoảng cách với ta?"

"Đa tạ Tiêu lang quân mây ngày nay đối với ta tận tâm chiểu cố, ngày sau Thập Thất chắc chắn báo đáp." Nhiễm Nhan thanh âm vẫn bình bình. Tuy rằng Nhiễm Nhan vẫn lạnh nhạt như bình thường, Tiêu Tụng lại mẫn cảm mà nhận thấy được, nàng hình như đang sinh khí.

"Ngươi đây là trách ta có ý khó xử Tang Tùy Viễn?" nghĩ tới nghĩ lui, mây ngày nay cũng chỉ có chuyện này là có khả năng chọc giận nàng nhất. Nhiễm Nhan không lên tiếng, lại ngược đôi mắt tối tăm lên, nhìn chằm chằm Tiêu Tụng.

Cho cơ hội để giải thích là được, Tiêu Tụng trong lòng cao hứng, trên mặt lại mang vẻ hối lỗi, "Ta thừa nhận việc có ý nhốt bọn họ một đêm là ta không đúng, cũng không nên nhốt bọn họ ở đối diện Trang Doãn, nhưng ta làm như vậy, tuyệt đối không có ý đối phó Tang Tùy Viễn."

"Ngươi đừng có nói với ta đó là tốt cho hắn, giúp hắn rèn luyện can đảm?" Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

"Ta chỉ là muốn cho hắn minh bạch, hắn không thích hợp với ngươi." Tiêu Tụng nghiêm túc nói.

Nhiễm Nhan nhìn thẳng vào đôi mắt hắn một lúc lâu, mới gật gật đầu.

Cái lý do này của Tiêu Tụng, nàng rất tán đồng, nhưng đối xử với Tang Thần như vậy, nàng cũng không tiện mở miệng nói lời cảm tạ, chỉ có thể cắn đầu về phỏng.

Tiêu Tụng khoanh tay đứng tại chỗ, thấy nàng đi sắp đến chỗ ngoặt, bỗng nhiên cất cao giọng nói: "Ta phải chạy về Trường An, ngày mai khởi hành."

Nhiễm Nhan khụng lại, quay đầu nhìn hắn, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Vụ án ở huyện Tụ Thủy cứ như vậy mà kết thúc?"

"Không có, đêm nay chấm dứt." Tiêu Tụng có chút bất đắc dĩ, không nghĩ tới Nhiễm Nhan nghe nói hắn phải đi, lại nghĩ đến vấn đề này trước tiên.

Nhiễm Nhan thấy bộ dáng đã tính toán hết của hắn, cũng không hỏi nhiều, chuyện nên nhắc nhở, nàng đã nhắc qua. Nghĩ xong, nàng không hề hỏi thêm về vụ án nữa, mà chỉ nói một câu chân thành, "Cảm ơn ngươi."

Tiêu Tụng rũ mắt, đáy lòng có chút thất vọng, hắn chưa bao giờ để bụng bất cứ ai, chỉ có lần này. Hắn khuynh tần toàn lực mà đối tốt với nàng, đèn bây giờ, chỉ đổi lấy một câu "Cảm ơn", nàng ở trước mặt hắn, thậm chí không có lấy một lần الثن thùng hay là để cho hắn có thể nhận thấy được chút cảm xúc khác biệt.

Thôi vậy, đường dài lại gian nan, phải có kiên nhẫn cùng nghị lực mới được.

Tiêu Tụng ngẩng đầu, lại thấy Nhiễm Nhan cũng chưa rời đi.

Nàng đứng ở chỗ ngoặt, góc vách khẽ nhêch lên, thanh âm thanh lãnh hỏi: "Uống rượu không?"

Tiêu Tụng kinh ngạc nhìn Nhiễm Nhan một cái, một lúc lâu sau, đột nhiên cười nói: "Được."

Thời gian vừa mới quá trưa, không nóng không lạnh, Nhiễm Nhan sai Văn Lực và Ca Lam bày tịch và kỷ ở dưới mấy cây bạch quả trong góc viện. Rượu được làm ám trên một cái bếp lò nhỏ, chỉ chốc lát sau hương rượu đã tỏa ra bốn phía.

"Nghĩ như thế nào lại nỗi hứng uống rượu?" Tiêu Tụng nhận chén rượu Nhiễm Nhan đưa qua, khó hiểu nói.

Nương tử gia không phải đều yêu thích uống trà ngắm hoa đánh đòn sao? Sao cô tình nàng nghĩ lại không giống người khác?

"Ta không uống rượu, bất quá, hâm rượu thì lại hâm rất tốt." Nhiễm Nhan dựa vào bên kỷ, chỉ cách Tiêu Tụng có hai thước.

Ánh nắng loang lổ rơi trên người hắn, khuôn mặt hắn ẩn trong bóng cây, nhìn không rõ biểu tình, nhưng một thân áo tím dáng người đĩnh đạc, vẻ ưu nhã từ bàn tay thon dài hữu lực bung chén rượu đáy cạn, không thể không làm người động tâm.

Chớp mũi Nhiễm Nhan tràn ngập hương rượu, còn chưa uống cạn, thì đã hơi say.

"Tửu lượng của ngươi như thế nào?" Nhiễm Nhan cứ một chén một chén mà rót đầy cho hắn, mắt thấy trong hũ rượu đã voi đi một nửa, hắn vẫn

không có chút say.

Tiêu Tụng ngửa đầu đem rượu trong chén uống một hơi cạn sạch, cười rạng rỡ nhìn nàng, thanh âm hơi khàn khàn, làm cho giọng nói vốn từ tính của hắn càng thêm mị hoặc, "Ta đã say rồi, ngươi tin không?"

Nhiễm Nhan giật mình, cảm thấy Tiêu Tụng có thể đã uống đến hai cân, dù cho rượu Đường triều khá nhẹ, nhưng như vậy cũng thật sự không ít.

"Ngươi biết rõ là ta muốn chuốc say ngươi, vì cái gì lại không cự tuyệt?"
Nhiễm Nhan có chút áy náy.

Tiêu Tụng hơi nhướng mày, sau khi uống rượu xong, đôi mắt kia càng thêm sáng ngời, nhìn chằm chằm làm người có chút tim đập nhanh, "Những gì ngươi cho ta, ta đều sẽ không cự tuyệt..."

Vẫn luôn là phương thức nói chuyện uyển chuyển, nghe giống mà không giống lời âu yếm, tim Nhiễm Nhan đập bỗng nhiên mất quy luật, động tác hâm rượu cũng cứng đờ.

"...cũng không ngại vì ngươi mà làm rối kỉ cương một lần." Tiêu Tụng chậm rãi đứng dậy, đem chén rượu đặt ở trên bàn.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy hổ thẹn đến khó chịu, nàng đoán được Tô phu nhân có quan hệ với vụ án này, lại sinh lòng thương hại, dùng phương thức vụng về này để làm chậm cục diện, sau khi bị Tiêu Tụng liếc mắt một cái đã nhìn thấu, không khỏi bắt đầu ghét bỏ bản thân mình.

"Tiêu lang quân." Nhiễm Nhan gọi hắn lại.

Tiêu Tụng vũng vàng đứng lặng dưới ánh mặt trời, quay đầu, lại thấy Nhiễm Nhan thẳng người ngồi dậy, trịnh trọng mà hành một cái đại lễ với hắn, "Tiêu lang quân là Hình Bộ thị lang, ở vị trí này làm chức vụ này, trăm triệu lần không thể vì ta nhất thời sinh lòng dạ đàn bà mà tự hủy tiền đồ, việc hôm nay, là ta hò đồ..."

Trước kia, Nhiễm Nhan cũng gặp qua không ít vụ án, kẻ giết người về tình cảm có thể tha thứ, người bị giết đã từng phạm những tội nghiệt làm người khác giận sôi, nhưng mà về mặt pháp luật, cố ý giết người chính là hành vi phạm tội không thể tha thứ, nàng cũng từng nghĩ như vậy thật không công bằng, suy nghĩ hôm nay cũng vậy.

Không nghe thấy Tiêu Tụng đáp lời, Nhiễm Nhan hơi ngẩng đầu, đập vào mắt là một đôi quan ủng màu đen.

Tiêu Tụng duỗi tay nâng nàng dậy, cười nói: "Nương tử giống như người, thật chưa từng gặp qua."

"Ở trước mặt người lại tính kế vụng về, mới là nguyên nhân làm ta xấu hổ nhất." Nhiễm Nhan thở dài.

"Không phải là vụng, mà là trong lòng người căn bản không hạ quyết tâm." Tiêu Tụng biết nàng vẫn luôn giãy giụa giữa luật pháp và cảm tình, nếu nàng thật sự quyết đoán, cũng chưa chắc là không thể lừa hắn.

Tiêu Tụng rất cao hứng, chuyện hôm nay tuy rằng Nhiễm Nhan đã làm sai, nhưng là lần đầu tiên cho hắn cảm giác, nàng là người sống sờ sờ, có tình cảm, có nhược điểm, có giãy giụa, không phải là một khối đá lạnh cứng, làm người vĩnh viễn cảm thấy không đả động được.

Hương rượu nhàn nhạt trên người Tiêu Tụng tỏa ra, nhiệt độ nóng bỏng trên tay hắn xuyên thấu qua lớp vải truyền đến, làm Nhiễm Nhan run rẩy, muốn thoát ra, lại muôn tiếp cận.

"A Nhan!" Tiêu Tụng gọi nhỏ.

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng, thanh âm từ tính hơi khàn khàn, nhẹ nhàng chậm rãi, khiến người nhịn không được mà run rẩy nơi đầu quả tim. Chút lý trí còn sót lại của Nhiễm Nhan đầy hắn ra, nàng vội vàng lui lại vài bước, "Tiêu lang quân, chúc ngươi ngày mai thuận buồm xuôi gió."

"Ừm." Tiêu Tụngừ một tiếng, mỉm cười đứng dậy, rời khỏi viện. Nhiễm Nhan nhìn bước chân một chút cũng không loạn kia, lại không biết hắn đã say tới trình độ nào rồi.

Ban đêm, bên trong Tô phủ thấp đèn lồng khắp nơi, nhưng lại vô cùng yên tĩnh. Ngọn đèn dầu le lói trong tiểu các đối diện với sân khấu kịch, rèm châu thủy tinh phản xạ ra quang mang lấp lánh, gió nhẹ hơi phất qua, phảng phất như ngân hà đổ xuống từ bầu trời đêm.

Kỷ dùng cho tiệc chiêu đãi khách ban ngày đã được dọn đi, giữa tiểu các trông không chỉ bày một cái kỷ ba chân, Tô Loan một thân xanh ngọc vân

văn bạch hạc dựa ở bên kỷ, biểu tình mờ mịt nhìn sân khấu kịch đối diện.

Thật lâu sau, trong mắt nổi lên một tầng sương mù hơi mỏng.

Trên thang gỗ truyền đến tiếng "đăng đăng", Tô Loan đem nước mắt sấp chảy ra ép ngược vào trong. Rất nhanh đã nghe tiếng Mộc quản gia đăng sau, "Phu nhân, Tiêu Thị lang đến bái phỏng."

"Thỉnh Tiêu Thị lang lên." Tô Loan không hề quay đầu lại.

Mộc quản gia hơi chần chờ, vốn dĩ khách có thân phận tôn quý như Tiêu Thị lang, phu nhân đều sẽ tự mình đến cửa hành lang nghênh đón, hôm nay...Mộc quản gia thở dài dưới đáy lòng, phu nhân sợ là lại nghĩ tới những chuyện đau lòng. Thôi vậy, phu nhân quanh năm suốt tháng đều trôi qua thật vất vả, có tùy hứng lần này thì có sao đâu?

Mộc quản gia nghĩ như vậy, liền vội vàng đi xuống lầu thỉnh Tiêu Tụng đi đến tiêu các.

Sân khấu kịch ở ngay tiền viện, không đến một lát, đã nghe thấy tiếng bước chân trầm ổn truyền đến. Tô Loan đứng dậy đi đến đón ở cửa thang lầu, thấy Tiêu Tụng đến một mình, không khỏi liếc nhìn ra phía sau Mộc quản gia một cái, rồi khom người nói: "Chậm trễ Tiêu Thị lang, thiếp thân có tội."

"Người như ta từ trước đến nay là không có việc gì thì không đăng tam bảo điện, người tới không có ý tốt, Tô phu nhân cứ tự nhiên, không cần giữ lễ tiết." Tiêu Tụng nói không chút đê ý.

Chương 183: Chuỗi ngọc (3)

"Tiêu Thị lang mời ngồi." Tô Loan sai người bày tịch và ký ở bên trái cái ký ba chân.

Tiêu Tụng quỳ ngồi xuống tịch, tùy ý đánh giá hoàn cảnh chung quanh vài lần, bình luận: "Chỗ này rất lịch sự tao nhã."

Không chỉ có lịch sự tao nhã, trong nhà thương nhân bình thường căn bản sẽ không dựng sân khấu kịch như vậy.

Chờ Tiêu Tụng ngồi xuống, Tô Loan mới nhẹ nhàng phất tay áo rộng, quỳ ngồi ở đối diện, khẽ thở dài: "Tiểu các và sân khấu kịch này đều là do a gia ta dựng cho nương ta, đáng tiếc hiện giờ đã cảnh còn người mất."

Đuôi lông mày của Tiêu Tụng hơi nhướng lên, nếu không cần thiết, hắn sẽ không có kiên nhẫn nghe người khác kể chuyện cũ, cảm thán xưa với nay, nhưng trước mắt hắn lại không lập tức nói rõ ý đồ hắn đến, "Nói vậy lệnh từ rất thiện vů."

Mẫu thân của Tô Loan là Hồ cơ, cái sân khấu này hắn là dùng cho nàng biểu diễn.

"Đúng vậy." Gương mặt ưu nhã của Tô Loan nở ra một nụ cười tươi đẹp hoàn toàn không giống thường ngày, nhìn chằm chằm cái đài đối diện, nói: "Khi ta còn bé từng cùng a gia ngồi ở tiểu các, xem mẫu thân múa. Nàng là người cực kỳ đẹp, da trắng vayah đỏ, khi bắt đầu múa, làng vayah cực rộng xỏa ra như một đóa Phù Tang đang nở rộ, vũ điệu nóng bỏng như vậy, ta bình sinh không thấy qua nữa."

Tiêu Tụng nâng chung trà lên, nhẹ nhàng gạt lá trà, lại không uống, chỉ là kiêm chút chuyện làm, chờ nàng nói cho hết lời.

"Ta cho rằng Hồ vũ cùng vũ đạo của Trung Nguyên bất đồng, cũng từng đi Trường An chỉ để xem qua, nhưng...lại không đẹp được như vậy." Tô Loan chậm rãi nói.

Tiêu Tụng buông chén trà, đạm nhiên nói: "Có lẽ là bởi vì, múa cho người mình ái mộ xem mới là điệu múa động lòng người nhất."

Tô Loan sững sót một lúc lâu, nhìn đối diện sân khấu kịch nước mắt đột nhiên rót xuống. Phụ thân nàng vì mẫu thân mà không tiếc gì cả, thậm chí cả sinh mệnh cũng đều có thể giao ra bất cứ lúc nào, nhưng cuối cùng lại không thể có được một chút ôn nhu nào từ mẫu thân, thì ra, trong lòng mẫu thân đối với phụ thân cũng có tình.

Tô Loan móc khăn ra lau nước mắt, áy náy nói: "Thật là thất lễ."

"Không sao." Tiêu Tụng nhìn nàng một cái, cũng không nói gì nhiều, từ trong tay áo móc ra một mảnh khăn trắng đặt ở trên bàn, nhẹ nhàng mở ra.

Theo động tác bàn tay thon dài của Tiêu Tụng, mảnh khăn mở ra, lộ ra thứ bên trong - một viên châu đỏ thẫm. Đỏ như một giọt máu nhuộm trên tấm khăn trắng tinh.

"Viên châu san hô này không phô biến lắm, Tô phu nhân, ngươi nói có phải không?" Tiêu Tụng bỗng nhiên nhìn về phía Tô Loan, trên gương mặt tuấn lãng mang nụ cười hiểu rõ hết tất cả.

Ánh mắt Tô Loan khẽ biến, nhưng chỉ một tích tắc lại khôi phục như thường, "Đích xác, châu đỏ như san hô thâm máu như vậy đúng là không thấy nhiều."

"Tô phu nhân đoán xem, ta nhặt được hạt châu này từ nơi nào?" Tiêu Tụng cười hỏi, nhìn Tô Loan thản sắc như thường, không đợi nàng trả lời, tiếp tục nói: "Thời điểm hạt châu này được phát hiện, bên trên còn dính vài sợi tơ đứt, là tơ băng tăm màu đỏ..."

Dưới ánh mắt sắc bén chăm chú của Tiêu Tụng sắc mặt Tô Loan khẽ biến, nàng đã sớm nghe qua danh tiếng của Tiêu Tụng, vụ án mỗi năm ở Hình Bộ có sáu thành trở lên đều là qua tay hắn, nếu không có đủ chứng cứ, chỉ sợ sẽ không tùy tiện tìm tới cửa.

Trong truyền thuyết, băng tăm sinh sản ở vùng hoang man tăm tối nơi phương Bắc, lấy lá làm thức ăn, tơ cực kỳ dai, dao kiếm không thể chặt đứt, làm dây đan, hơn xa tơ bình thường, gấp lửa sẽ biến chất. Trong thực tế tơ băng tăm đương nhiên là không thán kỳ như vậy, nhưng vì rất dai, lại mềm

mại thoái mái, là một loại công phẩm, sản lượng hàng năm rất ít, nhà bình thường tất nhiên sẽ không có.

Trong toàn bộ huyện Tụ Thủy, chỉ sợ cũng chỉ có dây xâu chuỗi ngọc trên cổ của Tô Loan là dùng tơ băng tằm se thành.

"Tiêu Thị lang quả nhiên danh bất hư truyền, ta sớm đoán được ngươi sẽ đến, lại không nghĩ nhanh như vậy." Tô Loan thở dài. Cũng không biết kết cục của nàng sẽ như thế nào, nàng còn chưa kịp dặn dò Mẫn Nhi chuyện hậu sự, còn chưa kịp tìm cho Mẫn Nhi một lang quân như ý...

Nghĩ đến cuối cùng, Tô Loan nhin không được nhắm mắt lại.

"Người tới!" Tiêu Tụng cao giọng nói.

Rất nhanh, Tống huyện úy đã dẫn người vọt lên.

Tiêu Tụng liếc mắt nhìn thư lại bên cạnh hắn một cái, nói: "Chuẩn bị ký lục đi." Dứt lời chuyển qua Tô Loan nói: "Có người cầu tình cho ngươi, ta tuy không tiện làm chuyện thiên tư*, nhưng có thể cho ngươi một ít thể diện. Nếu tội của ngươi không đáng chết, ta sẽ lệnh cho Tống huyện úy tạm thời không đem ngươi bỏ tù, để ở nhà chờ Hình Bộ thẩm tra vụ án."

*để việc tư ảnh hưởng đến việc công, thiên về tư tình

Biểu tình Tô Loan hơi giật mình, mặt mũi người kia thật lớn, thế nhưng có thể làm Tiêu Thị lang luôn luôn pháp lệnh như thiết lại tử tế với nàng như vậy.

"Đa tạ Tiêu Thị lang, cũng đa tạ vị quý nhân kia." Tô Loan chắp tay làm cái đại lễ, trong lòng lại âm thầm quyết định.

"Không cần đa lễ, khai đi." Tiêu Tụng rất vừa lòng với sự phối hợp của Tô Loan, nhìn bộ dáng hơi thả lỏng của nàng ta, cũng đoán được việc giết người hủy thi có khả năng cũng không phải một mình nàng làm.

"Mười năm trước, Mộc gia Thát Lang đến ở rể Tô phủ ta." Tô Loan thấy không có người ngăn cản nàng nhắc tới chuyện cũ, liền tiếp tục nói: "Phu quân ở Mộc gia là con vợ cả, sau khi hắn tới ở rể, rất bài xích việc người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, nói ra nói vào, ta bận việc sinh ý, cũng rất ít bận tâm

cảm thụ của hắn, nên mới dẫn đến việc hắn sau này suốt ngày say xưa qua ngày."

Tô Loan hơi nghe ngào, tiếp tục nói: "Có một ngày, hắn nói muốn về nhà một chuyến, ta không sắp xếp được để đi với hắn, nên chuẩn bị lễ vật hồi môn, sai người bồi hắn về nhà. Có lẽ là về nhà nghe được nhàn ngôn toái ngữ gì đó, sau khi quay lại thì uống rượu càng thêm lợi hại, trước đó chỉ ở trong phủ, sau lại thích một mình đến tửu lâu, buổi tối được tiểu nhị nâng về phủ. Mới đầu, ta còn lo lắng, sau thì thành thói quen, cũng rất ít hỏi đến hắn, rồi có một đêm, hắn cả đêm không về, đợi hai ngày, vẫn không thấy bóng dáng."

Đường đường là lang quân con vợ cả của Mộc gia đến ở rể Tô phủ, tuy là vì hai nhà thế giao, nhưng với cá nhân Mộc Thất Lang nói, là một đả kích không nhỏ. Có lẽ hắn trước khi đến ở rể cũng từng có một chút ảo tưởng tốt đẹp, nhưng đối mặt với Tô Loan một nương tử cái gì cũng mạnh hơn hắn, càng có vẻ hắn là kẻ ăn cơm trắng, suốt ngày chơi bời lêu lổng, đối với một lang quân trong lòng còn có khát vọng mà nói, chẳng khác gì một loại tra tấn.

"Ta vốn tính toán sau một năm sẽ để Thất Lang dần dần tiếp xúc với sinh ý của Tô gia, không ngờ lại tạo thành hậu quả không thể vẫn hồi như vậy."

Nói đến việc này, Tô Loan cũng không quá hối hận. Nàng hơn mười tuổi đã một mình chống đỡ Tô gia, khuynh tần tâm huyết mới đưa được Tô gia đến chỗ ra dáng ra hình, lúc ấy Mộc Thất Lang với nàng căn bản chỉ là một người xa lạ, là người có đầu óc làm ăn, nàng tuyệt đối không có khả năng để cho một ngoại nhân đột nhiên nhúng tay vào sinh ý của Tô gia. Cho dù có tuyển chưởng quày, cũng còn phải quan sát một thời gian, huống chi đây còn là người tương lai sẽ cùng sở hữu Tô gia với nàng.

Hiện giờ Tô Loan cũng chỉ là áy náy lúc ấy không đủ quan tâm Mộc Thất Lang mà thôi.

Có điều, cho dù có cho thêm một cơ hội nữa, Tô Loan cũng không bảo đảm là có thể cứu vãn được. Nàng mỗi việc xử lý sinh ý của Tô gia đã mệt mỏi cả tinh thần và thể xác, lấy không ra tinh lực đi chú ý chuyện khác, bản thân nàng, cũng có nhiều chỗ khó xử a!

"Sau khi Thất Lang mất tích ba ngày, người ta phái đi nơi nơi đều tìm không được, liền báo quan. Nhưng khi đó quan phủ tra xét cả nửa tháng,

vậy mà không có manh mối gì." Tô Loan nói tới đây, thanh âm bỗng nhiên bén nhọn, hoàn toàn khác biệt với vẻ ưu nhã xưa nay của nàng.

Tống huyền úy vội vàng nói với Tiêu Tụng: "Hạ quan chỉ mới đến hai năm."

Ngụ ý là: Năm đó nha môn làm việc không đàng hoàng, cùng ta một chút quan hệ cũng không có.

Tống huyền úy nói xong, lại cảm thấy mình làm điều thừa, Tiêu Tụng tuy không nhậm chức ở Lại Bộ, nhưng hắn đối với quan viên các nơi có thể nói rõ như lòng bàn tay, dù hiện tại có túm một quan viên của Lại Bộ đến đây, cũng chưa chắc là biết nhiều hơn hắn.

Tô Loan uống ngum trà, nói tiếp: "Ta bí mật thông báo cho Mộc gia, tự mình tới cửa thỉnh tội. Bởi vì lúc ấy không biết Thất Lang đã đi đâu, Mộc gia cũng không tiện trách tội ta, lại tìm thêm nửa tháng, vẫn sống không thấy người chết không thấy xác, ta liền thương lượng với Mộc gia, lấy lý do chết bệnh, làm tang sự cho Thất Lang."

Mộc Thất Lang ở huyện Tụ Thủy luôn luôn chui rúc trốn tránh, cũng chưa bao giờ đắc tội ai, huyện Tụ Thủy cũng rất ít có án mạng, bởi vậy một đại nam nhân bỗng nhiên mất tích, đa số người đều cảm thấy hắn có lẽ là đã cùng nương tử nào đó tu bôn rồi. Lại thêm thái độ âm chết dương sống lúc về nhà của Mộc Thất Lang, nên cả Mộc gia cũng nghĩ như vậy. Nếu đúng như thế, thì đó chẳng khác nào một cái tát vang dội lên mặt Tô Loan, bọn họ cảm thấy có lỗi với Tô Loan, liền chấp nhận thỉnh cầu của nàng.

"Ba tháng sau khi lập xong mộ chôn quần áo di vật cho Thất lang, một học sinh Châu học, tên Lưu Vân, bỗng nhiên bí mật tới tìm ta, nói với ta hắn đã tận mắt nhìn thấy mấy quan coi ngục dùng thi thể phu quân ta để giao dịch với thổ phi." Tô Loan hít sâu một hơi, ổn định thanh âm run rẩy: "Hắn nói đã tìm được địa điểm chôn xác. Vì thế nửa đêm mang theo ta và Mộc quản gia tới rừng cây ở thành tây, từ bên dưới một bụi rậm, đào ra...nửa cổ thi thể."

Một khắc kia, Tô Loan cho dù đã nhìn quen nhiều tình huống, cũng hỏng mắt.

"Vì thế ngươi lập mưu trong mười năm, mấy ngày gần đây mới đem bọn họ bầm thây báo thù" Tống huyền úy nhịn không được xen mồm.

"Ta không có." Vẻ mặt Tô Loan nghiêm khắc phủ nhận.

Tống huyền úy thấy Tô Loan tới lúc này còn dám tranh cãi, mặt già túc khắc không nhịn được, ép hỏi: "Vậy ngươi dám nói viên châm san hô này không phải rơi ra từ chuỗi ngọc trên cổ của ngươi?"

"Đúng thì đã sao! Ta hận những tên ngục tốt không có nhân tính đó, nhưng có người so với ta càng hận. Ta còn có Mẫn Nhi, còn có Tô gia, ta sao lại đi giết người?" Tô Loan lạnh lùng nói. Nàng là một người làm ăn, mỗi một chuyện luôn tính toán kĩ càng, cơ hội rất tốt không dùng, nàng vì cái gì phải đích thân đi giết người?

"Cho nên, ngươi liền tận tâm tận lực bồi dưỡng người kia, dạy hắn võ công, làm hắn tinh thần sa sút, kích phát cho cùu hận của hắn lớn hơn, giúp hắn tạo ra toàn bộ cơ hội giết người" Tiêu Tụng chậm rãi nói.

Tô Loan nỗ lực duy trì vẻ ưu nhã đoan trang ngày thường, mím môi liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, nói: "Không sai. Bởi vì quan phủ tựa hồ đối với án này đặc biệt để bụng, Lưu Vấn tuy rằng đã sớm sống đủ rồi, nhưng hắn không muốn trước khi giết chết người cuối cùng thì bị bắt, cho nên ta liền giúp hắn tạo ra cái chết giả."

Tô Loan biết rõ Tiêu Tụng lợi hại, càng nghĩ càng cảm thấy việc này nguy hiểm, liền vội vàng mạo hiểm đi ngăn cản, vì không muốn để người nghi ngờ, nàng không thay y phục dạ hành, mà mặc y phục ngày thường đi, dù có bị người phát hiện, cũng dễ tìm có lấp liếm.

Nhưng không nghĩ tới vẫn là chậm một bước, Lưu Vấn đã tiến vào bẫy của Tiêu Tụng.

Sau khi Tô Loan phát hiện, nghĩ ra một kế, lập tức đi tìm La Linh, lại thấy có một hộ vệ đi theo La Linh, liền âm thầm đi theo, tìm thời cơ đánh lén Bạch Nghĩa, không ngờ trong tích tắc Bạch Nghĩa trúng mông hòn dược té xỉu, còn giãy giụa hướng về chỗ nàng trốn chém một đao, Tô Loan né không kịp, chuỗi ngọc trên cổ bị chém đứt đoạn.

Kể từ đó, mọi chuyện đã có thể giải thích.

Chương 184: Dẫn hỏa thiêu thân

La Linh một mình phung dưỡng tổ mẫu, đương nhiên thường xuyên làm lụng vất vả, trên tay có vết chai cũng không bị coi là kỳ quái, nhưng cho dù sức lực của nàng lớn hơn nhiều so với nữ tử bình thường, cũng không có khả năng dễ như trở bàn tay mà giết được mấy nam nhân thành niên.

Nếu La Linh không phải hung thủ, như vậy người có thể làm cho nàng cam tâm gánh tội thay không thể là Tô Loan, chỉ có Lưu Thập tam lang mà nàng khắc vào cốt nhục kia mới có thể làm nàng không tiếc hết thảy như thế.

"Ngươi nói Lưu Vấn không chết?" Tống huyện úy đại kinh thất sắc, hắn rõ ràng tận mắt nhìn thấy khát cái kia cả người lạnh băng, da dẻ phát xanh, sớm đã đứt hơi, sau khi tra xét không có dị trạng, mới sai người ném tới đình thi quán.

Tiêu Tụng không chút biểu tình mà nhìn hắn, "Tô gia cùng Dược Vương Tô gia là đồng tộc, có thể phổi ra được cho người giả chết thì có gì kỳ quái?"

Loại ánh mắt nhìn không ra một chút cảm xúc này, làm da đầu Tống huyện úy tê liệt từng đợt.

Tiêu Tụng nhìn thoáng qua thư lại đã ngừng bút, nói tiếp: "Viết xong liền để Tô phu nhân ký tên đi."

Đối với chân tướng Tô Loan khai ra, Tiêu Tụng cũng không hoài nghi, bởi vì hắn căn bản không cảm giác được là tình cảm mà Tô Loan dành cho Mộc Thất Lang sâu sắc như La Linh dành cho Lưu Vấn, cho nên mặc dù Mộc Thất Lang thật sự chết thảm, nàng cũng thật sự đau lòng, nhưng không đến mức làm nàng mất lý trí mà đích thân đi giết người.

Trước khi đến Tô phủ, suy nghĩ của Tiêu Tụng cũng giống như Nhiễm Nhan, cảm thấy mặc dù Tô Loan thật sự là hung thủ giết người, vì phu quân báo thù rửa hận thì về tình cảm có thể tha thứ. Nhưng mà hiện giờ biết được chân tướng sự thật, Tiêu Tụng không ngờ lại cảm thấy nếu phán tội quá nhẹ, thật sự là làm nhục thủ đoạn giết người không thấy máu của nàng ta!

Chân tướng quy về chân tướng, Tiêu Tụng cũng hoàn toàn không tin tưởng lời Tô Loan nói đều là thật, nàng ta tất nhiên vì giảm bớt tội danh cho bản thân, đã ẩn đi nhiều chuyện không nói. Tỷ như, ảnh hưởng của nàng ta đối với Lưu Văn lớn cỡ nào? Chuyện Lưu thị đem Lưu Văn trực xuất khỏi gia tộc có vết tích của nàng ta trong đó hay không? hắn đã bước một bước lên tuyệt lộ như thế nào... Những việc này, Tiêu Tụng mặc dù không hỏi cũng có thể đoán ra vài phần, hắn đã hạ quyết tâm việc công xử theo phép công, chỉ là do dự làm sao nói cho Nhiễm Nhan chuyện này, chân tướng thường là làm người cảm thấy tâm lạnh như vậy.

Dù vậy, Tiêu Tụng vẫn thực hiện lời hứa, để Tô Loan ở nhà chờ xét xử.

Gió đêm lạnh lẽo, ngọn đèn dầu chiếu lên rèm châu phản xạ ra ánh sáng lấp lánh như nước, lay động trên tường, giống như từng vòng gợn sóng.

Trong tiếu các, Tô Loan thoát lực nằm ở trên bàn, thật lâu mới nức nở ra tiếng, như khóc lại như cười, thanh âm như được giải thoát vui sướng, ước chừng qua một khắc mới dần dần bình tĩnh lại.

Nàng móc khăn ra lau sạch mặt, ánh mắt dừng trên xuyến tuệ của chuỗi ngọc trên ngực. Nhìn trong chốc lát, duỗi tay tháo nó xuống, đặt trên bàn, không biết xuất phát từ suy nghĩ gì, nàng bắt đầu đếm kỹ lại từng hạt ngọc san hô.

Mẫu thân nói tay mình nhuộm quá nhiều máu tươi, nghiệp chướng nặng nề, vì để không liên lụy người nhà cho nên mang tóc tu hành, ở am ni cô nơi Trường An có được xâu chuỗi ngọc này, từ đó về sau không rời người, chỉ khi mang nó mới ngủ được. Trước kia Tô Loan chỉ coi nó như di vật của mẫu thân mà đặt trong hộp trang sức, sau này bởi vì nàng đem Lưu Văn bức lên tuyệt lộ, thấy thận trong lòng, đêm không thể ngủ, mới lấy nó ra. Có lẽ được an ủi tâm lý, nên an tâm rất nhiều.

Xâu chuỗi ngọc này là kết hợp từ ngọc san hô, mã não, lưu li, tất cả đều đỏ như thấm máu, trong đó loại ngọc san hô nhỏ này chiếm số lượng nhiều nhất, nàng chưa cẩn thận đếm thử, nhưng vật của nhà Phật luôn có những số lượng nhất định, tỷ như 49, 81, 99...

"99 viên!" Tô Loan nắm viên ngọc san hô cuối cùng, trên trán bỗng nhiên rỉ mồ hôi.

Sơ suất quá! Vậy mà cứ ngoan ngoãn khai hết ra.

Nhưng như thế cũng tốt, Tô Loan thở dài, cầm chuỗi ngọc gắt gao ôm vào lòng.

Đoàn người Tiêu Tụng quay về huyên nha, sai người đi bắt giữ Lưu Văn, rồi sửa sang lại án tông. Làm xong những việc này, đêm đã khuya.

"Tiêu Thị lang." Tống huyên úy cẩn thận đuổi theo Tiêu Tụng đang định ra ngoài, "Kia...viên ngọc san hô là vật chứng, ngài xem..."

Tiêu Tụng đã nói qua hành trình của hắn, trời chưa sáng sẽ khởi hành quay về Trường An, bởi vậy Tống huyên úy mới vội vã đuổi theo, hắn cho rằng Tiêu Tụng quên mất, viên ngọc san hô kia tuy rằng hiếm có, nhưng chỉ có một viên nhỏ, cũng không đáng bao nhiêu tiền.

"Ai nói đó là vật chứng?" Tiêu Tụng dừng bước chân, quay đầu lại nhìn hắn nói.

"Viên châu Tô phu nhân làm mất kia..." mặt Tống huyên úy mê mang, nhất thời không hiểu Tiêu Tụng đến tột cùng là có ý tứ gì, chẳng lẽ thật sự cả một viên ngọc san hô cũng tham?

"Bất quá là đồ vật ta dùng để lừa Tô phu nhân thôi, bởi vì mấy ngày trước đây ta có gặp qua Tô phu nhân vài lần, chú ý tới chuỗi ngọc trên cổ nàng ta, xuyến tuệ đã cũ, dây xâu lại mới, hơn nữa nhìn có vẻ chỉ mới được thay không quá 2-3 ngày. Vừa lúc ta nghe Bạch Nghĩa kể lại tình hình bị tập kích đêm đó, nên thử một lần, không nghĩ tới nàng quả nhiên chịu khai, ha..."
Tiêu Tụng cười bước ra huyên nha.

Bạch Nghĩa lúc ấy té xỉu trên mặt đất, nhưng vẫn còn một tia ý thức, hắn nói hắn nghe thấy thanh âm như là có rất nhiều hạt đậu rơi trên mặt đất.

Tống huyên úy trong lòng hoảng sợ, hắn đương nhiên sẽ không cho rằng Tiêu Tụng thật sự chỉ tùy tiện thử một lần, quá trình này nhìn như đơn giản, nhưng cần phải nơi nấm chắc là sẽ gãi đúng chỗ ngứa mới được.

Tiêu Tụng lựa chọn loại hạt ngọc có số lượng chiếm đa số trên chuỗi ngọc, dù Tô Loan có tự mình đếm qua số lượng hạt, nhưng nếu thấy Tiêu Tụng lấy ra một viên giống như đúc, cũng vẫn sẽ có chút chột dạ, bắt đầu hoang mang. Dùng đòn tâm lý, khi Tô Loan còn chưa quyết định, lại đúng lúc

tung ra điều kiện dụ hoặc, Tô Loan là một thương nhân, phản ứng đầu tiên là sẽ cân nhắc lợi và hại, những người đó không phải nàng giết chết, Tiêu Tụng lại cho một cơ hội, nàng tất nhiên sẽ đúng thời cơ mà cầm chắc, nắm giữ quyền chủ động, đem toàn bộ tội trạng đẩy lên người Lưu Văn.

Có điều khi Tô Loan bị Tiêu Tụng từng bước ép sát, dần dắt vài lần, sớm đã quên mất, chỉ cần nàng thừa nhận, đến cuối cùng quyền chủ động vẫn là ở trong tay một người, đó chính là Tiêu Tụng.

Giao phong ngắn ngủn không đến một chén trà nhỏ, chấm dứt bằng màn bại trận hoàn toàn của Tô Loan.

"Thật là đáng sợ." Tông huyên úy làm bầm lầu bầu, nhìn thân ảnh áo tím đã cơ hồ hòa vào trong bóng đêm, hạ quyết tâm tráng đêm phá án.

Tiêu Tụng một mình dừng chân ở trước viện môn nơi Nhiễm Nhan cư trú, đêm đã khuya, nàng chắc đã ngủ sớm rồi.

Nghĩ đến có lẽ phải nửa tháng tới không thể nhìn thấy Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng vén áo lên, xoay người nhảy qua tường viện. Ngay khi hắn vừa tiếp đất, phía sau, ám vệ của hắn đã giao thủ cùng với ám vệ của Nhiễm thị.

Tiêu Tụng phủi phủi y phục, đầu cũng không quay lại mà đi thẳng vào nội môn.

Trên hành lang trong viện thấp mây cái đèn lồng, các phòng đều đã tối đen. Tiêu Tụng đứng dưới cửa sổ phòng Nhiễm Nhan trong chốc lát, rồi xoay người quay ra, nhưng đi được vài bước, lại quẹo trở về.

Móc ra đoạn dao chuẩn bị cạy cửa, do dự một lát lại thu vào, giơ tay nhẹ nhàng gõ gõ lên cửa phòng.

"Ai?" trong phòng truyền ra thanh âm của Văn Lục.

"Tiêu Tụng." Tiêu Tụng nói.

Trong phòng có tiếng bước chân, trong chốc lát ánh đèn mỏng manh sáng lên. Văn Lục xách một cái đèn lồng tròn ra mở cửa, duỗi đầu nhìn nhìn trong viện, nghi hoặc nói: "Tiêu lang quân muộn như vậy..."

'bụp' một tiếng trầm đục.

Văn Lục lời còn chưa dứt, đã bị Tiêu Tụng dùng tay chém một cái lưu loát làm cho hôn mê bất tỉnh. Hắn một tay đỡ lấy Văn Lục, một cái tay khác nhanh chóng chụp lấy đèn lồng, lại không phát ra một tiếng động nào. Thời gian bất quá là hai giây, Tiêu Tụng thổi tắt đèn lồng, đem Văn Lục đặt trên giường ở gian ngoài, mò mẫm đi vào phòng trong.

Hắn đây là lần đầu tiên phải lén lúc như vậy, tâm tư vốn luôn không gợn sóng như giếng cổ lúc này lại không khỏi hồi hộp. Vén màn trúc trên, nương theo ánh trăng, có thể thấy dung nhan ngủ không phòng bị của Nhiễm Nhan trên giường, khoe môi Tiêu Tụng không khỏi cong lên, đứng lặng yên một chút, thấy Nhiễm Nhan ngủ rất trầm, mới thoảng yên tâm.

Ánh trăng di chuyển, nhưng Tiêu Tụng vẫn luôn duy trì một tư thế, đứng nhìn ước chừng một canh giờ.

Dần dần, Nhiễm Nhan ngủ có vẻ bất an, đôi mày gắt gao nhăn lại, bên tóc mai chảy ra những giọt mồ hôi li ti, theo ánh sáng mỏng manh, Tiêu Tụng thấy dung nhan tái nhợt kia mang vẻ ẩn nhẫn, không khỏi cảm thấy hơi đau lòng, duỗi tay ra cầm lấy bàn tay hắn vẫn luôn nhớ nhung kia xoa nhẹ nhẹ.

Bàn tay mạnh mẽ hữu lực phảng phất như cho Nhiễm Nhan thêm dũng khí, cảm xúc của nàng chậm rãi dịu lại.

Nhung cái chết người là lúc Tiêu Tụng không để ý, Nhiễm Nhan đem tay hắn ôm luôn vào ngực. Xúc cảm mềm mại ôn nhu, từ trong tay truyền đến, tim Tiêu Tụng đập bùm bùm như muôn nhảy ra khỏi cổ họng.

Lửa, đốt lên từ làn da trên tay, rồi lan tràn ra khắp toàn thân.

Cỗ họng Tiêu Tụng khẽ nhúc nhích, nam nhân vẫn luôn nắm vững lý trí, giờ này khắc này trong đầu lại trống rỗng, không biết nên làm thế nào cho phải. Tay bị ôm chặt, vô pháp cứng rắn rút về, nếu lúc này mà đi chiếm tiện nghi, đối với Nhiễm Nhan lại quá không tôn trọng, nhưng nếu bất động...

Tiêu Tụng cực lực bỏ qua lửa nóng đốt trên người đang vụn vụt dồn về bụng dưới, giống như sức mạnh kìm nép đã lâu lại không tìm được chỗ phát tiết, làm đáy lòng hắn có chút nôn nóng bất an.

"A Nhan?" thanh âm Tiêu Tụng đã khàn khàn, hơi run rẩy, hy vọng Nhiễm Nhan hơi thả lỏng, hắn mới có thể rút tay ra, dù cho nàng có tỉnh lại rồi phát

hiện hắn đang chiếm tiện nghi, quăng cho hắn một cái tát cũng được.

Đáng tiếc chuyện không như mong muốn, Nhiễm Nhan hơi động thân mình, ngược lại còn làm cho chõ mềm mại kia càng dán sát lên tay hắn, thanh âm hảm hồ kiều kiều nhu nhu của nàng vang lên một tiếng "Ùm?".

Tiêu Tụng cảm thấy chõ kia của mình đã nóng cứng như sắt, nhẫn đến hơi trướng đau.

"A Nhan..." thanh tuyén vốn từ tính của Tiêu Tụng lại càng thêm khàn khàn mị hoặc, phảng phát như dỗ ngọt, nhẹ giọng nói: "Ta đi ra ngoài một lát được không?"

Nhiễm Nhan lảng lặng phảng phát như nghe không thấy hắn nói gì, thật lâu sau, mới "Ùm" một tiếng, hơi buông tay hắn ra.

"Quay về..." Nhiễm Nhan lầm bầm nói.

Tiêu Tụng đoán nàng đây là dặn dò hắn đi rồi phải quay về, liền nói: "Được."

Rút tay từ trong ngực Nhiễm Nhan ra, Tiêu Tụng tém kín chăn cho nàng, rồi như chạy trốn mà lao ra khỏi phòng.

Không khí đêm thu lạnh lẽo, ép cho dục hỏa trong thân thể hắn hạ xuống một chút, nhưng còn chưa đủ, Tiêu Tụng hiện tại hận không thể ôm một khói băng tới đê hạ nhiệt, hắn chạy như bay ra khỏi viện, về đích quán hắn ở.

Về tới hậu viện, bứt rút tới lui một hồi, thấy giếng trong hậu viện, liền nhắc lên một thùng xối thẳng từ đỉnh đầu xuống, Trong phút chốc, cả người hơi đau đớn, cảm giác khô nóng lại giảm bớt rất nhiều, hắn liền không ngừng cố gắng mà xối thêm vài thùng.

Chờ cảm giác khô nóng toàn thân đã nguội xuống, Tiêu Tụng như thoát lực mà ngồi trên miệng giếng, nước nhỏ tích táp từ trên người xuống, y phục bị xối ướt dán lên người, lộ ra dáng người vạm vỡ cao lớn.

Tiêu Tụng cười nhạo một tiếng, bên môi tràn ra khói sương nhàn nhạt. Tiêu Việt Chi a Tiêu Việt Chi! Người thật là quá không có tiền đồ! Mới bắt quả chỉ là sò soạng một chút...nhớ đến xúc cảm mềm mại ấm áp kia, cách lớp y

phục đã phảng phất có thể cảm giác được da thịt non mềm như nước của nàng...ngọn lửa Tiêu Tụng vừa mới cố sức dập tắt lại ngoe ngoe rực rịch ngoi lên.

Chương 185: Đông Đô Lạc Dương

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Nhiễm Nhan rửa mặt xong, mới biết được Tiêu Tụng trời chưa sáng đã rời đi.

Dưới sự an bài của Nhiễm Vân Sinh, Nhiễm Nhan ngồi xe ngựa đi Lạc Dương, đồng hành có Tề Lục nương ngồi chung xe với nàng. Nhiễm Nhan tuy rằng hơi lãnh đạm, lại không quá cô quái, cũng không để ý việc ngồi chung với người khác, nàng chỉ dựa vào cửa sổ xe, cầm cuốn y thư rồi không để ý đến ai nữa chỉ cẩn thận nghiên cứu.

Tề Lục nương quỳ ngồi ở cửa sổ phía bên kia nhìn ra phong cảnh đang dần dần lùi về sau. Trong xe một mảnh lặng im, ngẫu nhiên có thanh âm Nhiễm Nhan lật sách.

Nhiễm Nhan ánh mắt thì ở trên sách, tinh thần lại dần dần bay đến nơi khác. Gần đây nàng đã hai lần mơ thấy một nam nhân, một lần là nàng được hắn ôm vào trong ngực, một lần khác là nàng ôm người ta không bỏ... Nhiễm Nhan nhíu mày, nghĩ đến Văn Lục sáng nay vừa thức dậy liền kéo nàng hỏi đông hỏi tây, bộ dáng thần thao thao, chẳng lẽ tối hôm qua đúng là có người tiến vào?

"Thập Thất Nương." Thanh âm thanh thanh đạm đạm của Tề Lục nương xen ngang suy nghĩ của Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan quay đầu, đưa ánh mắt dò hỏi nhìn nàng.

"Nghe nói ngươi bị mất trí nhớ, chắc cũng không nhớ rõ ta đi." Tề Lục nương chủ động nói chuyện với nàng, "Ta gọi là Tề Ninh Quân."

Có lẽ xưa nay đều là người khác chủ động tìm nàng nói chuyện, nàng cũng không am hiểu chuyện đi làm quen với người khác, mà đối với lời nói trực trắc như vậy, Nhiễm Nhan nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào, chỉ khách khí một câu: "Chào*"

*thật sự chõ này bên bản tiếng Trung là 'nị hảo' – (+.+)

Tình huống có chút xấu hổ, yên tĩnh trong chốc lát, Tè Ninh Quân mới hỏi: "Ta ngàn dặm xa xôi mà chạy tới như vậy, có phải rất đường đột hay không?"

Nhiễm Nhan từ biểu hiện trấn định của nàng nhìn ra một tia bất an, nhưng đối với việc này, Nhiễm Nhan cũng không có đánh giá gì, "Mỗi người đều có quyền làm chuyện mình muốn làm."

"Ừm." khuôn mặt như nguyệt của Tè Ninh Quân bỗng nở rộ ra cái lúm đồng tiền nho nhỏ, làm cho phần lạnh lùng cao ngạo kia được hòa tan đi rất nhiều. Khách quan mà nói, bộ dạng của Tè Ninh Quân này lúc lạnh như băng sương thì càng mỹ lệ, nàng cười rộ lên rất đẹp, nhưng thiếu đi vài phần đặc sắc, hàng mày cong cong, mắt sáng ngời, giống như mấy cô nương bình thường.

Nụ cười của Tè Ninh Quân nhạt dần, có vẻ như nhớ tới chuyện quan trọng gì đó, lại hỏi Nhiễm Nhan: "Thập Lang hắn có ái mộ người nào không?"

"Ta cũng không biết." Nhiễm Nhan đúng sự thật trả lời.

Tè Ninh Quân rũ mắt nói một tiếng tạ, hơi gật đầu hành lễ, rồi tiếp tục nhìn ra phong cảnh ngoài xe.

Xe ngựa hơi ngừng lại, Văn Lục tiến vào đưa trà, "Tè nương tử, nương tử nhà ta uống trà không thích thả hương liệu, bởi vậy, cũng không bỏ những thứ đó vào, nước trà có chút thanh đậm, ngài nếu không quen thì nô tỳ sẽ đi qua chỗ Thập Lang lấy một ít lại đây."

"Không ngại." Tè Ninh Quân tiếp nhận chung trà, "Làm phiền Văn Lục cô nương."

"Không dám nhận, đang trên đường đi, còn nhiều thứ bất tiện, thỉnh Tè nương tử chịu đựng một chút." Văn Lục cười nói.

Tè Ninh Quân có chút ngượng ngùng, rõ ràng là chính nàng đi làm phiền người khác, "Văn Lục cô nương quá khách khí."

Văn Lục cười cười, xoay người lại đưa nước trà cho Nhiễm Nhan, thuận tiện dịch qua gần nàng, nói: "Nương tử, ta sáng sớm hôm nay nói vụ

án ở huyện Tụ Thủy đã phá, hung thủ vậy mà là khát cái đã chết tên Lưu Văn kia! Người cũng đã bắt được."

Trước kia mọi người đều cho rằng Lưu Văn đã chết, đương nhiên sẽ không chú ý tới hắn, nhưng hiện giờ chân tướng đã rõ ràng, việc hắn chưa chết đã bại lộ, bắt giữ cũng là chuyện rất nhẹ nhàng.

Nhiễm Nhan thở dài, chỉ cần câu này của Văn Lục nhắc nhở, nàng đã có thể lập tức đem sự tình từ đầu đến cuối xâu chuỗi lại rồi, chiêu thức mượn dao giết người đó của Tô Loan thật sự được dùng quá đẹp! Nghĩ theo hướng tốt, thì có lẽ Tô Loan chỉ thuận tay lợi dụng Lưu Văn, nghĩ theo hướng xấu, có lẽ đúng là Tô Loan vì muốn thoát tội giết người, mới dùng hết biện pháp đem Lưu Văn từ một thanh niên rất tốt đẩy vào vực sâu tuyệt vọng.

Nhiễm Nhan thậm chí đã phát hiện dây xâu chuỗi ngọc trên cổ Tô Loan được thay mới còn sớm hơn Tiêu Tụng, chỉ là nàng không thể xác định chuyện rất nhỏ như vậy lại có quan hệ nhất định với vụ án, nên nàng vẫn luôn do dự có cần phải nói ra hay không...Quả nhiên, làm một người chấp pháp, nhất định phải công chính, cần phải vứt hết cảm tình riêng tư, những cái gọi là lòng thông cảm, đều có khả năng khiến cho một vụ án lâm vào khốn cảnh.

Bên tai Nhiễm Nhan văng vẳng lời người hướng dẫn lúc nàng còn là nghiên cứu sinh tiến sĩ: Làm một nghiệm thi quan, dù khuyết thiếu nhiệt tình phá án, cũng không thể có bất luận cảm xúc riêng tư gì. Người chỉ cần đúng sự thật mà truyền đạt ngôn ngữ từ trên thi thể mà người khác vô pháp hiểu được, đây là trách nhiệm của nghiệm thi quan.

Dùng sự thật nói chuyện, đây là chuẩn tắc cơ bản nhất mà mỗi một nhân viên chấp pháp phải tuân thủ.

Chuyện này Nhiễm Nhan vẫn luôn tuân thủ nghiêm ngặt, từ sau cái chết của Tân Văn Lâm, nàng không ngừng nghiệm thi, sau này cảm xúc của nàng càng ngày càng ít, tính cách càng ngày càng cứng nhắc. Mà từ khi đến Đại Đường, nàng tựa hồ tươi sống lên rất nhiều, những tình cảm bình thường của một con người cũng vì vậy mà nảy mầm.

Cứ dung túng cho bản thân tiếp tục như vậy, hay là...Nhiễm Nhan nhìn ra cảnh vật đang dần mất đi màu xanh lục bên ngoài, bỗng nhiên phát hiện nàng bức thiết cần một mục tiêu, có mục tiêu, mới có thể cân bằng hai điểm này lại.

Mà lần đi Trường An này, là một cơ hội rất tốt.

Tề Ninh Quân nhìn đôi mắt tối tăm của Nhiễm Nhan bỗng nhiên sáng lên, hơi ngắn người, khi phục hồi lại tinh thần, Nhiễm Nhan đã sớm trở lại thần sắc như thường.

Bởi vì có kỵ những vết thương trên người Nhiễm Nhan vừa mới khép miệng, nên đi đường khá chậm, đến gần trưa mới tới Lạc Dương.

Trường An trọng du hiệp, Lạc Dương phú tài hùng.

Có thể thấy được thời Đường Lạc Dương là một thành thị có văn hóa cỡ nào. Mà thiên cổ danh đô này cũng không làm Nhiễm Nhan thất vọng, vừa vào cửa thành, tiếng ồn ào náo động bên tai tức thì bao lấy nàng, đủ loại rao hàng kiều cổ xưa, cùng với tiếng mọi người mặc cả, tiếng nói chuyện nhiều lần không dứt.

Nhiễm Nhan từ sau khi đến Đại Đường tới giờ, vẫn là lần đầu nhận thức rõ là mình còn sống. Nàng đem màn xe đẩy ra một cái khe hở nhìn ra phía ngoài, người trên đường muôn hình muôn vẻ, có thương khách và nương tử y phục gọn gàng hoa lệ, cũng có bá tánh bình thường áo thô vải gai, phục sức kiều dáng ăn mặc cũng khác biệt, có Hồ phục viên lanh tay áo bó, cũng có khoan bào tay áo rộng, hình thức váy áo nữ tử thì còn phức tạp hơn.

Nếu Tô Châu là hoa lan lịch sự tao nhã đậm nhiên, Lạc Dương lại là mẫu đơn minh diễm phú quý, ăn cháo trắng rau xào lâu rồi, bỗng nhiên đưa tới Mãn Hán toàn tịch*, thực sự làm người vô cùng vui vẻ, khoe môi Nhiễm Nhan cũng úc chế không được cong lên.

*một dạng tiệc thịnh soạn của TQ

Tề Ninh Quân đã tới Lạc Dương một lần khi còn rất nhỏ, án tượng đã sớm mơ hồ, giờ bỗng nhiên đặt mình trong phố xá náo nhiệt như vậy, cũng quên mất không ít phiền não, hứng thú bùng bùng mà bắt đầu quan sát.

Văn Lục còn trực tiếp chui ra ngoài xe, ngồi cùng xa phu, nhìn đến tận hứng.

Xe ngựa đi xuyên qua phố xá, nhanh chóng tiến vào nơi yên tĩnh, đi thêm khoảng nửa khắc, liền tới một khu nhà ở.

"Nương tử, Tề nương tử, tới rồi." Văn Lục thò vào nói.

Nhiễm Nhan được Văn Lục đỡ xuống xe trước, Ca Lam sau đó lại lên thỉnh Tề Ninh Quân.

"Nương tử." Hình Nương và Huyền Không đã sớm chờ ở cửa viện.

Nhiễm Nhan đánh giá tiểu viện này vài lần, Hình Nương không đợi nàng hỏi, liền nói: "Nghe Thập Lang nói, Lạc Dương cũng có không ít hiệu buôn của Tam lão gia, mỗi năm đều có quản sự đến đây kiểm toán, viện này là xây cho các quản sự ở, hiện tại cách cửa ải cuối năm còn đến hai tháng, bởi vậy có nhiều phòng trống."

"Ừm." Nhiễm Nhan khẽ gật đầu, vừa định vào cửa, lại ngừng bước chân, quay lại đầu nói với Tề Ninh Quân: "Tề Lục nương, mời vào."

"Đa tạ." Tề Ninh Quân hơi khom người, lại hơi quay đầu, ánh mắt xẹt qua xe ngựa của Nhiễm Vân Sinh, mới ứng Nhiễm Nhan mời bước vào viện.

Chương 186: Người trong bức họa

Vừa dàn xếp xong, Văn Lục liền lập tức lôi kéo Nhiễm Nhan hỏi: "Nương tử, nô tỳ tối hôm qua giống như bị Tiêu lang quân đánh hôn mê, hắn không có làm gì ngài đi?"

Hình như vì tối hôm qua sau khi Tiêu Tụng rời đi, ám vệ của hắn liền nghĩ biện pháp không dấu vết đóng lại cửa từ bên trong, nên Văn Lục không xác định là mình nằm mơ hay là chuyện đã thật sự xảy ra, hay là nương tử vốn đã biết chuyện này.

Sáng sớm hôm nay liền vội vội vàng vàng khởi hành đi Lạc Dương, trước mặt Hình Nương Văn Lục cũng không thể hỏi kỹ, đành phải kéo Nhiễm Nhan hỏi đông hỏi tây mấy câu như "Tối hôm qua ngủ ngon không?", "Có tỉnh hay không?", "Có nằm mơ hay không?", sau đó Nhiễm Nhan lại ngồi xe ngựa với Tề Lục nương, lại càng không tiện hỏi.

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, lúng ta lúng túng nói: "Ngươi nói tối hôm qua Tiêu Tụng tới?"

Văn Lục nhìn vẻ mặt này của nàng, trong lòng chợt lạnh, khuôn mặt nhỏ cũng trắng bệch đi vài phần, vội vàng nói: "Nương tử, hắn...hắn..."

Nếu Nhiễm Nhan thật sự thất thân lúc nàng đang trông coi, Văn Lục thật sự chỉ còn nước đâm đầu chết để tạ tội.

Nhiễm Nhan không chú ý tới thần sắc của Văn Lục, vì còn mãi nghĩ tới giấc mộng đêm qua, nàng ôm người ta cứng ngắc không chịu buông tay...còn có thanh âm khàn khàn ôn nhu của người kia, huyết khí của Nhiễm Nhan dâng lên, vừa tức Tiêu Tụng lén chui vào phòng ngủ của nàng, lại xấu hổ vì hành động của mình ở trong mộng. Nhiễm Nhan biết mình có tật xấu thích nói梦, hơn nữa lúc nói梦 còn có thể cùng người khác nói chuyện phiếm, nếu vậy, những chuyện tối hôm qua nàng làm, theo những gì diễn ra, có phải cũng đã thực sự xảy ra?

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan nhất thời nghẹn đến mức đỏ bừng mặt.

Vân Lục thấy thế, sắc mặt càng tái, run giọng nói: "Nương tử, ngươi đã thất thân với hắn rồi?"

Nhiễm Nhan phục hồi lại tinh thần, thấy Vân Lục sắp khóc, giải thích: "Không có, ta chỉ là buồn bực, không nghĩ tới Tiêu Tụng ngày thường trọng lễ tiết, thế nhưng sẽ làm ra loại chuyện này."

Vân Lục thở ra một hơi, đặt mông nằm liệt trên tịch, thả lỏng như vừa được sống lại sau đại nạn, "Không xảy ra việc gì là tốt rồi, Không xảy ra việc gì là tốt rồi, nếu không nô tỳ chết bao nhiêu lần cũng không rửa sạch tội của mình."

Nhiễm Nhan không nói tiếp, vì còn đang bí mật rói rắm, đến tột cùng là ôm hay là không ôm? Nàng thì khẳng định là đã ôm, bởi vì cảm giác ám áp trong mộng quá chân thật, chẳng qua không nghĩ tới eo của Tiêu Tụng lại gầy như vậy. Cảm giác trong mộng vốn là mơ mơ hồ hồ, Nhiễm Nhan cẩn bản không biết thứ mình ôm là cánh tay hắn, nàng mơ thấy mình ôm lấy eo nam nhân kia, chỉ cảm thấy ôm vào trong ngực lại không quá chắc nịch, rất không giống vẻ đĩnh bat cao lớn như thường ngày của hắn.

Biết là không xảy ra chuyện gì, trái tim vẫn luôn căng thẳng của Vân Lục bình ổn xuống, cảm giác mới mẻ khi đến Lạc Dương bắt đầu dậy lên, vội khuyến khích Nhiễm Nhan ra ngoài đi dạo hoạt động một chút. Bất quá Nhiễm Nhan bị thương nặng mới khỏi, thể lực có chút vô dụng, ngồi xe ngựa cả buổi đã hơi mệt mỏi. Vân Lục thấy thế liền không tiếp tục kích động nữa, đỡ nàng lên giường nằm.

Trong phòng nhỏ phía đông, Nhiễm Văn Sinh đang gấp mấy chưởng quây của những hiệu buôn ở Lạc Dương, hỏi sơ qua vài chuyện sinh ý.

Mọi chuyện vừa nói xong, chưởng quây đứng đầu nói: "Lang quân, có chuyện này không biết có nên nói hay không?"

"Liên chưởng quây mời nói." Nhiễm Văn Sinh tâm tình hơi buồn bực, nhưng vẫn khách khí nói.

Vị Liên chưởng quây đang nói chuyện này năm nay hơn 40 tuổi, là lão nhân của Nhiễm thị, cũng là tổng quản của các hiệu buôn của Nhiễm thị ở Lạc Dương.

Liên chưởng quầy biết Nhiễm Vân Sinh làm người hiền hòa, nên cũng không do dự, nói thảng: "Gần đây quan phủ Lạc Dương đang bí mật tìm một người, còn đưa ra bức họa, mời chúng ta phối hợp tìm kiếm, ta cảm thấy người trong bức họa cực kỳ giống lang quân."

Người làm ăn thường ngày tiếp xúc với nhiều người nhất, thỉnh bợn họ hỗ trợ thì làm ít nhưng công to, có điều nếu là truy nã tội phạm thì đã sớm dán bối cáo, lần này vì cái gì sẽ bí mật tìm người? Huống hồ người trên bức họa này cùng thiếu đương gia của bọn họ lại giống nhau bốn năm phần, người của quan phủ cũng đặc biệt nhấn mạnh là phong thái của người này còn hơn cả trong bức họa, việc này thật sự kỳ quặc.

Mấy người còn lại liên tục gật đầu phụ họa: "Đúng vậy."

Liên chưởng quầy lấy bức họa từ trong tay áo ra, đưa cho Nhiễm Vân Sinh.

Sắc mặt Nhiễm Vân Sinh trắng bệch, nhưng vẫn cố trấn định mở bức họa ra.

Người trong bức họa, trong sáng như xuân liễu dưới trăng, bộ dạng cực đẹp, có vài phần giống hắn, xuất sắc nhất chính là cặp mắt xinh đẹp và đôi môi duyên dáng kia, mà cô tình hai chỗ này lại giống Nhiễm Vân Sinh như đúc.

"Thật ra khá giống ta." Nhiễm Vân Sinh ổn định cảm xúc, nói với mấy vị chưởng quầy: "Ta một năm mới đến Lạc Dương một lần, lại không vi phạm pháp luật, nghĩ người quan phủ muốn tìm cũng không phải là ta, bất quá ta lần này vội vàng lên đường, dặn dò người phía dưới không được nói lung tung, miễn chọc phải thị phi, làm chậm trễ hành trình."

Lời Nhiễm Vân Sinh nói cũng đúng là những gì mà các chưởng quầy nghi hoặc, có mấy người trong bọn họ là nhìn Nhiễm Vân Sinh lớn lên, tất nhiên biết phẩm hạnh của hắn, chắc chắn sẽ không phạm pháp. Nếu chính chủ cũng không quá để ý, bọn họ chỉ cần dặn dò những người khác không được nhiêu chuyện là được.

Các chưởng quầy đều rất bận, đương nhiên không có thời gian nói chuyện phiếm, cho nên bàn xong công việc liền lập tức rời đi.

Nhiễm Vân Sinh chống cự tiễn bọn họ đi, huyết sắc trên mặt cũng biến mất từng chút từng chút một, hắn đứng ở gần nội môn, gắt gao mím môi, suy

nghĩ về sau phải làm sao bây giờ. Gió nhẹ thổi qua, sống lưng lạnh ngắt, Nhiễm Vân Sinh mới phát hiện mồ hôi đã ướt đầm trung y.

"Thập Lang." thanh âm Tè Ninh Quân từ phía sau truyền đến.

Nhiễm Vân Sinh hít sâu, đè xuống nỗi lòng, xoay người hơi gật đầu với Tè Ninh Quân, thanh âm vẫn ôn hòa, "Ngươi tạm thời ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai có thuyền về Tô Châu. Là thương thuyền nhà ta, ta sẽ sai mấy hộ vệ đáng tin cậy hộ tống ngươi trở về"

"Được." Tè Ninh Quân đáp.

Tè Ninh Quân đồng ý quay về dễ dàng như thế, trong lòng Nhiễm Vân Sinh nhất thời nói không rõ là tư vị gì. Đối với Tè Ninh Quân, Nhiễm Vân Sinh trước kia vô cùng chán ghét, chỉ coi nàng giống như mấy phu nhân ở Trường An, thích dây dưa với vài mỹ lang quân, căn bản không có tình ý gì, nhưng bây giờ nàng lại không màng tất cả mà chạy đi tìm hắn. Đường xá xa xôi, một nương tử một mình đến đây, chắc là chịu không ít đau khổ.

"Vân Sinh..." Tè Ninh Quân bỗng nhiên gọi tên húy Nhiễm Vân Sinh, rồi nhanh chóng rũ mắt không dám nhìn phản ứng của hắn, thanh âm nhẹ mà nghiêm túc hỏi: "Ta có thể ôm ngươi một chút hay không?"

Gió thu lạnh lẽo, Nhiễm Vân Sinh nhíu mày đứng yên lặng, một lúc lâu cũng không có hành động gì.

"Có được không?" Tè Ninh Quân ngẩng đầu lên, trên mặt lại không có bao nhiêu ngượng ngùng, mà là chờ mong và cố chấp.

Nhiễm Vân Sinh chần chờ một chút, bước về phía trước vài bước, giang tay ôm nàng vào lòng, trong giây lát, thanh âm có chút căng chặt: "Được chưa?"

Không nghe câu trả lời của Tè Ninh Quân, Nhiễm Vân Sinh cho là nàng đã đồng ý, vừa mới buông tay, Tè Ninh Quân bỗng nhiên duỗi tay ôm lấy cõi thon dài của hắn.

Nhiễm Vân Sinh còn chưa kịp phản ứng, môi đã bị hai cánh môi mềm mại áp áp kia phủ lên.

Một nụ hôn day dứt, nụ hôn đầu tiên của cả hai người. Trước khi Nhiễm Vân Sinh còn chưa làm ra hành động chán ghét nào, Tè Ninh Quân đã nhanh chóng rời ra. Nhiễm Vân Sinh đứng bất động, trong đầu trống rỗng, trong mắt lại thấy nụ cười đẹp như hoa dưới trăng của nàng, Tè Ninh Quân không biết, đây là thời khắc bình sinh đẹp nhất của nàng.

Chờ đến khi Nhiễm Vân Sinh có phản ứng, Tè Ninh Quân đã sớm rời đi. Hắn ngoan ngắt mà xoa đôi môi còn tàn lưu mùi hương của mình, cảm xúc phức tạp, rõ ràng nhất là một loại phẫn nộ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đây cũng không phải là hành vi tội ác không thể tha thứ gì đó, cũng không thể vì thế mà đi tìm nàng hung sư vấn tội, bởi vậy liền cố tình mà xem nhẹ bỏ qua.

Sau khi dùng xong cơm trưa, Nhiễm Nhan chuẩn bị ra ngoài đi dạo một chút, Nhiễm Vân Sinh bởi vì hai chuyện xảy ra hôm nay nên có chút tâm thần không yên, không muốn ra ngoài, liền phái sáu hộ vệ xuất sắc nhất đi theo bảo hộ.

Vừa mới ngồi trên xe ngựa, Văn Lục liền mang vẻ mặt bát quái nói: "Nương tử, vừa lúc ngài mới nghỉ trưa, nô tỳ thấy Thập Lang ôm Tè Lục nương, Tè Lục nương còn hôn Thập Lang."

Nhiễm Nhan, Hình Nương và Ca Lam đều là bộ dáng không thể tin tưởng, Văn Lục sốt ruột mà thọc thọc Huyền Không: "Ngươi cũng thấy, ngươi nói đi."

"Ôm rồi, cũng hôn rồi." Huyền Không lời ít mà ý nhiều, nói xong nghi hoặc nói: "Có cái gì không ổn sao?"

Văn Lục nhìn Huyền Không như nhìn quái vật, "Không ai nói cho ngươi nam nữ thụ thụ bất thân sao?"

Huyền Không điểm điểm đầu nói: "Có, am chủ có nói người xuất gia nam nữ thụ thụ bất thân, có điều Nhiễm Thập Lang lại không phải người xuất gia." Nói xong nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu, "Tè Lục nương cũng không phải."

Văn Lục đỡ trán, cũng không cùng nàng ta tranh luận chuyện này nữa, lại lần nữa khôi phục nhiệt tình bát quái, "Các ngươi xem, ta không có nói xạo đi."

Mấy người đều có chút kinh ngạc, hai người kia mới buổi sáng còn tránh né nhau, vậy mà đến giữa trưa đã ôm lại còn hôn?

"Nương tử, ngươi nói xem Tề Lục nương sẽ thành phu nhân của Thập Lang sao?" Văn Lục hỏi. Sau khi tiếp xúc với Tề Ninh Quân, Văn Lục cảm thấy nàng ta cũng không đáng ghét như trong lời đồn, tuy rằng có đôi khi hơi lạnh lùng, nhưng đối với người khác vô cùng hữu lễ. Chỉ là nếu làm phu nhân của Nhiễm Vân Sinh, Văn Lục vẫn cảm thấy bất công thay cho Nhiễm Vân Sinh. Tề Lục nương xinh đẹp, cũng tri thư đạt lý, rất có tài danh ở Giang Nam, nhưng tại sao lại có cảm giác này? Văn Lục cũng không thể nghĩ ra.

"Không biết." Nhiễm Nhan đúng sự thật trả lời.

Hình Nương nhíu mày nói: "Nghe nói Tề Lục nương là đào hôn rồi chạy đến đây, Thập Lang là người thông thấu, chuyện này hẳn là sẽ không dây dưa mà đối tốt với nàng, rồi làm ra chuyện gì đánh vào thể diện của hai nhà."

Đây không chỉ là vấn đề hai người có tình hay không, không cần nghĩ cũng biết, Tề gia khẳng định là muôn leo lên môn phiệt đại tộc, nên mới bằng lòng đem Tề Lục nương gả đi, nếu Nhiễm Vân Sinh thật sự tiếp nhận Tề Lục nương, là tổn thương thể diện của cả ba nhà. Choc giận Tề gia không đáng sợ, nhưng nhà chồng tương lai của Tề Lục nương là nhà ai còn không biết, vạn nhất nhỏ phải râu lão hổ thì không phải chuyện đùa.

Nhiễm Nhan đương nhiên biết những quan hệ lợi hại trong đó, nên cũng có chút lo lắng. Bởi vậy chỉ đi dạo loanh quanh trên đường phố Lạc Dương chừng một canh giờ, rồi vội vàng quay về. Về tới nơi ở, nghe được Nhiễm Vân Sinh đã ra bên tàu an bài thương thuyền, nghe nói là thuyền về Tô Châu để thu mua trà xuân sang năm, Nhiễm Nhan mới nhẹ nhàng thở ra.

Ngoại trừ đám người Hình Nương, người thân cận nhất với Nhiễm Nhan ở đây là Nhiễm Vân Sinh, nếu hắn động tâm với Tề Lục nương, đây tất nhiên là một đoạn tình đau khổ, nàng không muốn thấy hắn lâm vào hoang mang hay thống khổ.

Nhẹ nhõm rồi, Nhiễm Nhan liền nghe Hình Nương lải nhải vài chuyện vụn vặt. Mới nói chưa được vài câu, bên ngoài liền truyền đến thanh âm Huyền Không gào khóc.

Nhiễm Nhan hỏi: "Làm sao vậy?"

Ca Lam trên giấy viết xuống: Tang tiên sinh đi rồi.

"Tang Thần đi rồi?" Nhiễm Nhan nhíu mày, hắn biết rõ Huyền Không ỷ lại hắn như vậy, sao có thể không nói tiếng nào mà đi là đi?

Hình Nương thấy thế, vội vàng thay hắn giải thích: "Chạng vạng hôm qua Lưu y sinh bị hai đại hán trói đi, nghe nói là chọc giận Tiêu Thị lang, nên đem hắn đưa về Tiêu thị bốn gia đê hầu hạ lão phu nhân, Tang tiên sinh có giao tình với Lưu y sinh, nói không chừng là đi tiễn hắn một đoạn, rất mau sẽ về."

"Ta đi xem nàng." Nhiễm Nhan không cảm thấy Tang Thần và Lưu Thanh Tùng giao hảo đến trình độ sẽ đưa tiễn nhau ngàn dặm, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, người ta có lẽ là có ẩn tình gì khác, nên cũng không quá đê ý.

Lời editor: bắt đầu thấy nhớ Tô Tô rồi (T.T)

Chương 187: Không hẹn mà gặp

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Vân Sinh tự mình đưa Tề Ninh Quân lên thuyền, một đoạn chuyện tình cảm nhìn có vẻ nồng nàn này vây mà đã hạ màn, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Thời gian ở Lạc Dương tu dưỡng này, Nhiễm Vân Sinh cả ngày đóng cửa không ra ngoài, ngẫu nhiên có cùng Nhiễm Nhan đánh cờ tống cổ thời gian, Nhiễm Nhan biết được hắn có việc đâu diếm, hỏi một lần, hắn lại nói không có việc gì. Trong vấn đề sinh hoạt, Nhiễm Nhan không có kiểu "Đánh võ lầu niêu hỏi đến đế", tâm cảm thấy Nhiễm Vân Sinh nếu đã không nói, tất nhiên là có suy nghĩ của hắn, vì thế liền không truy vấn nữa.

Nhiễm Nhan hầu như mỗi ngày đều phải đi ra ngoài dạo trong chốc lát, cũng không nhất định là đến chỗ nào nhiệt, chỉ là tản bộ thường cảnh bình thường.

Lạc Dương nổi tiếng nhất cũng không phải là phố xá phồn hoa, mà là nơi tài tuấn tụ tập, Nhiễm Nhan ngẫu nhiên đi qua túu lầu quán trà đều có thể nghe thấy có người ngâm thơ làm phú, đàm luận thế sự, Lạc Dương cho nàng cảm giác là nội tình thâm hậu, cơ trí nội liễm. Nhưng thường thì những chỗ như vậy, không thể chịu nổi mấy chuyện trái với quan niệm thông thường, Nhiễm Nhan muốn ở chỗ này phát triển nghề nghiệp thi, tất nhiên phải chịu khó khăn trở ngại hơn nhiều lần, cho nên nhìn nhìn mấy ngày, liền mất hứng thú.

Nghỉ ngơi bảy ngày, Nhiễm Nhan liền kiến nghị khởi hành đi Trường An.

Nhiễm Vân Sinh cũng chán chết suốt bảy ngày trong tiều viện, thấy thương thế của Nhiễm Nhan đã không có gì đáng ngại, đương nhiên lập tức đáp ứng.

Trải qua thêm một khoảng thời gian nghỉ ngơi chỉnh đốn, lại lần nữa lên đường, mỗi người đều mang tinh thần phấn chấn. Hơn nữa sau khi có mấy ngày rét lạnh khô khốc ở huyện Tụ Thủy, nhiệt độ không khí lại dần dần tăng trở lại, Văn Lục đã trở nên hoạt bát hơn nhiều, hứng thú bừng bừng mà

lôi kéo tên sai vặt của Nhiễm Vân Sinh hỏi đông hỏi tây, biết được khí hậu Trường An cũng không sai biệt lắm với Giang Nam, Văn Lục lập tức hưng phấn mà chạy tới nói cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan không nhớ rõ đã xem qua ở đâu, thời Đường Tống cũng là vào nửa sau của thời kỳ băng tan, có một giai đoạn mấy trăm năm nhiệt độ không khí tăng cao* khá ám áp, cho nên lúc này khí hậu vùng Trường An, Lạc Dương có thể so với Giang Nam, chỉ là mùa đông hơi lạnh hơn một chút.

*chỗ này chịu thua không hiểu lắm cũng chưa tìm ra tin gì đọc hiểu dc, chắc phải chờ A Nhan nhớ lại ;p

Nhiễm Nhan và Nhiễm Vân Sinh nhìn bộ dạng vui vẻ của nàng ta, cũng không khỏi mỉm cười.

Lúc đầu Văn Lục còn tinh thần phấn chấn, sau một ngày liền héo héo, đến ngày thứ ba đã muộn nầm bẹp không dậy nổi. Cũng may vì cần phải chiêu cõi Nhiễm Nhan, trên đường còn nghỉ ngoi nhiều lần, nếu không chỉ sợ cái mạng nhỏ của Văn Lục cũng bị hành chết.

Lần đầu tiên ngồi xe ngựa lâu như vậy, Nhiễm Nhan cũng có chút ăn không tiêu, nàng hiện tại mới biết được đi đường mà ngồi thuyền là chuyện hạnh phúc cỡ nào, xe ngựa xóc nẩy, suýt nữa đem xương cốt toàn thân xóc cho rơi rớt hết.

"Chịu khó một chút, phía trước chính là Tân Phong, chúng ta tới đó thì nghỉ một chút." Nhiễm Vân Sinh rót cho Nhiễm Nhan chén nước, trấn an nàng.

Nhiễm Nhan suy yếu mà nâng nâng mắt, tiếp nhận chung trà, nhẹ nhấp một ngụm, hỏi: "Tân Phong cách Trường An còn xa lắm không"

"Không, ước chừng đi hai ba canh giờ." Nhiễm Vân Sinh thấy nàng không uống hết, liền nhận lại chung trà.

Hai ba canh giờ...cũng chính là bốn đến sáu tiếng đồng hồ, có nhanh nữa cũng mất hơn nửa ngày a! Nhưng nghĩ đến có thể được nghỉ ngoi một lần ở Tân Phong, trong lòng Nhiễm Nhan cũng có chút an ủi.

Kiên trì khoảng hai khắc, xe ngựa vào đến Tân Phong.

Tuy là Nhiễm Nhan người này không nhớ nhiều thơ từ, cũng nghe qua câu thơ "*Tân Phong mỹ túu đâu thập thiêng, Hàm Dương du hiệp đa thiêng niêng*", câu thơ này vậy mà không hề khoa trương, ở Tân Phong cứ vài bước là một quán rượu, nhìn ra từ cửa sổ, chỉ thấy hai bên đường phố túu kỳ* tung bay khắp nơi, thường xuyên có thiếu niên phóng ngựa vọt qua, thiếu niên khí phách hăng hái, tinh thần phấn chấn nồng nỗi.

*cờ có chữ 'túu' cắm trên mây quán rượu

Nhiễm Nhan bất giác nhéch khóe môi, cả một đường mỏi mệt cũng tiêu tán bớt đi, không khỏi thở dài: "Đây mới là bộ dáng một thiếu niên nên có."

Xe ngựa chậm rãi ngừng lại, Nhiễm Vân Sinh cười nói: "A Nhan tuổi xuân bích ngọc, sao lời nói lại tang thương như thế? Hay là đi đường quá nhiều ngày, làm người sống một ngày mà như một năm!"

"Đâu chỉ như một năm, quả thực là như mười năm." Thanh âm ai oán của Văn Lục từ ngoài xe truyền vào, nàng dò hỏi Lộc Nhạc biết đã sắp đến nơi, liền gấp không chờ nổi nhảy luôn xuống xe.

Nhiễm Vân Sinh cười vui vẻ, "Đây là túu lâu của nhà chúng ta ở Tân Phong, chưởng quầy là một diệu nhân, có lẽ người sẽ thích nói chuyện với nàng."

Nhiễm Nhan cũng có vài phần hứng thú, cách nói chuyện của Nhiễm Vân Sinh cũng ôn hòa như cách làm người của hắn, sẽ không hung hăng mà chửi bới người khác, cũng sẽ không khen ngợi khoa trương, người có thể được hắn đánh giá như vậy, chắc chắn là có chỗ thú vị.

Xuống xe ngựa, Nhiễm Nhan liền nhìn thấy có mấy tiểu nhị chờ ở cửa, Nhiễm Vân Sinh vừa đi vào vừa nói: "Chưởng quầy của các người đâu?"

Một tiểu nhị nhìn có vẻ khá cơ linh lanh lẹ đáp: "Hồi lang quân, Chung lang quân thiếu nửa quan tiền, nói muốn dùng thơ văn gán nợ, chưởng quầy không chịu, Chung lang quân sau đó không tới nữa, chưởng quầy sau bữa cơm trưa liền đến cửa đòi nợ."

"Ừm." Nhiễm Vân Sinh gật gật đầu, rồi chuyển qua nói với Nhiễm Nhan: "Dung chưởng quầy trước kia là thị tỳ bên người mẫu thân, sau này có

chăm sóc A Vận một thời gian, A Vận mấy cái khác không học được, nhưng lại đem tính cách vất cổ chày ra nước học hết toàn bộ."

Nhiễm Nhan mím môi cười, nguyên lai tính tình của Nhiễm Vận còn có xuất xứ.

Đoàn người đi xuyên qua đại sảnh, khi sắp vào đến hậu viện, trong đại sảnh đột nhiên yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng bước chân "Đăng", "Đăng", "Đăng" từng bước một không nhanh không chậm đi xuống lầu, yên lặng hồi lâu, mới có tiểu nhị phản ứng, thanh âm có chút câu nệ: "Lang quân ngài đi mạnh khỏe"

Mấy người Nhiễm Nhan không khỏi ngưng tiếng nói cười, nhìn vào sảnh.

Khi nhìn thấy người xuống lầu, Nhiễm Nhan không khỏi ngạc nhiên, người nọ một thân bào phục viên lãnh màu đen, tóc đen như lụa, da trắng như ngọc, mũi cao thẳng, môi mỏng, mày dài nghiêng nghiêng kéo đến tóc mai, ngũ quan rõ như điêu khắc, trong cặp mắt đen nhánh kia ân ản lộ ra ánh sáng xanh, nhưng hàn đàm ngàn năm.

Hắn hình như cảm giác được ánh mắt quá mức trực tiếp của Nhiễm Nhan, nhàn nhạt thoáng nhìn về bên này, vừa nhìn qua, cũng thấy nao nao.

"Lại gặp mặt rồi." trên mặt Nhiễm Nhan mang theo ý cười nhẹ nhàng, phảng phát như mới gặp hôm qua.

Đôi môi mỏng của Tô Phục hơi cong lên, nhan sắc vốn đã khuynh thành, càng thêm rực rỡ.

Mấy người Hình Nương há miệng thở dốc, trong mắt toàn là kinh diễm, Nhiễm Vân Sinh cùng Nhiễm Nhan sóng vai, không nhìn thấy thần sắc biến hóa của các nàng, chỉ là không biết Nhiễm Nhan khi nào lại kết bạn với nhân vật xuất sắc như vậy.

"Tại hạ Tô Tử Kỳ." Hắn đây là nói cho nàng, hắn còn dùng tên thật.

Nhiễm Vân Sinh nghe có chút không hiểu, không khỏi muốn lựa lời dò hỏi, lại không ngờ Tô Phục như là biết thuật đọc tâm, hướng Nhiễm Vân Sinh chấp tay nói: "Tại hạ Tô Phục, tự Tử Kỳ, là người Tô châu."

Tô Phục luôn luôn ít lời, có thể một lúc mà nói nhiều như vậy đã rất nể tình.

"Tô lang quân đang đi Trường An sao?" Nhiễm Vân Sinh hỏi. Nhiễm Vân Sinh luôn luôn nhìn người rất chuẩn, ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy Tô Phục, đã cảm nhận được sự lạnh lẽo không giống người thường của hắn, làm người ta theo bản năng mà cảm giác được nguy hiểm.

"Đúng vậy, tại hạ định cư Trường An." Tô Phục lời ít ý nhiều mà đáp lại một câu, chợt chuyển qua Nhiễm Nhan nói: "Ta còn có việc, cáo từ trước."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, bỗng nhiên nhớ tới mình vẫn luôn không biết làm sao để tìm hắn, "Ngươi ở đâu?"

"Mới tới Trường An, còn chưa biết, nhưng Nhiễm thị dòng dõi không nhỏ." Nhiễm thị dòng dõi không nhỏ, hắn có thể tìm thấy rất dễ dàng, Tô Phục dứt lời rồi hướng Nhiễm Vân Sinh và Nhiễm Nhan thi lễ cáo từ.

Nhiễm Vân Sinh nhìn chằm chằm Tô Phục bước đi không dính một hạt bụi, hơi nhíu mày, hỏi Nhiễm Nhan: "Tô thị, chính là Dược Vương Tô thị?"

"Đúng." Nhiễm Nhan nói.

Chuyện Tô Loan vừa mới qua, lại gặp được Tô Phục, Nhiễm Vân Sinh vẫn luôn cảm thấy Dược Vương Tô gia là gia tộc có nhiều thị phi, người nhà đó không thể thâm giao, nhưng lại cảm thấy can thiệp quan hệ cá nhân của Nhiễm Nhan cũng không tốt.

Nghĩ đi nghĩ lại, Nhiễm Vân Sinh vẫn khuyên Nhiễm Nhan một câu, "Tô gia hành sự quái dị, A Nhan phải để tâm một chút mới được."

Editor: Awe, Tô Tô <3 <3 <3 aweeeee! *nhào tới*

Chương 188: Trường An, ta tới đây!

Ở Tân Phong nghỉ ngơi hai canh giờ, thì sắc trời đã không còn sớm, vì thế Nhiễm Vân Sinh quyết định nghỉ ngơi luôn một đêm, sáng mai lại đi Trường An.

Dùng xong bữa tối, vị nữ chưởng quầy vắt cổ chày ra nước kia rót cuộc cũng trở về. Người chưa vào cửa, đã nghe tiếng, "Thập Lang tới rồi?" Thanh âm của Dung chưởng quầy rõ ràng lảnh lót, tuy rằng giọng rất lớn, lại không khiến người phiền chán.

Nhiễm Nhan và Nhiễm Vân Sinh đang ở trong phòng uống trà nói chuyện, thì thấy một nữ tử áo vải nhẹ nhàng đang nhanh nhẹn cởi guốc giày ở dưới hành lang, vài bước đã vào trong phòng. Động tác của nàng rất gấp gáp, bộ sinh phong, lại không có chút rối loạn nào.

Chờ Dung chưởng quầy đứng yên trong phòng, Nhiễm Nhan mới nhìn rõ ràng, bộ dáng nữ tử này nhìn qua thế nhưng không đến 30 tuổi, trẻ hơn rất nhiều so với tuổi trung niên trong tưởng tượng, trên người tuy là áo vải thô giặt đến bạc thêch, lại rất sạch sẽ chỉnh tề, mặt hình quả bí đỏ, một đôi mắt thời thời khắc khắc đều mang ba phần ý cười, bộ dáng đoan chính, rất có lực tương tác.

Nhiễm Nhan đoán tuổi của nàng hơn xa so với vẻ ngoài của nàng, chỉ là có một gương mặt baby mà thôi.

"Thập Lang sao giờ mới đến? Lang quân nửa tháng trước đã đến Trường An." thanh âm Dung chưởng quầy lưu loát trong trẻo, dứt lời, ánh mắt lại dừng trên người Nhiễm Nhan, không chút nào che giấu biểu cảm kinh diễm của mình, "Vị này chính là..."

"Là bốn gia Thập Thất muội, đích nữ của đại bá, tên một chữ Nhan." Nhiễm Vân Sinh cười khanh khách giới thiệu, hiển nhiên đã quen với kiểu tùy tính của nàng.

Dung chưởng quầy túc khắc nhiệt tình gấp ba, trực tiếp quỳ ngồi xuống bên tay phải của Nhiễm Nhan, khen: "Nhiễm thị của chúng ta toàn sinh ra mỹ nhân, chặc chẽ, nhìn bộ dáng này của Thập Thát Nương, toàn bộ Trường An, sơ là ngoại trừ Thập Lang cũng chưa có ai vượt được."

Lời này đương nhiên là có sự khoa trương, Nhiễm Nhan còn chưa kịp tỏ thái độ, Nhiễm Vân Sinh lại không vui, "Dung di, ta đường đường là một lang quân, không phải mỹ nhân."

"Đúng đúng đúng, Thập lang của chúng ta có trái ót, Dung di làm chứng." Dung chưởng quầy cười ha hả nói.

Khi Nhiễm Vân Sinh còn nhỏ, mỗi lần đều là Dung chưởng quầy hầu hạ hắn tắm gội, tuy rằng là thời điểm còn chưa hiểu chuyện, nhưng mỗi lần bị Dung chưởng quầy trêu chọc, hắn đều thập phần quẫn bách.

Cả khuôn mặt của Nhiễm Vân Sinh muốn nhổ máu, dung sắc mỹ lệ có thể so với mây tía mười dặm, quay mặt đi nói: "Trách không được mẫu thân muốn sớm đem người thả ra, để ở trong phủ, người sớm muộn gì cũng sẽ đem toàn bộ nha đầu trong phủ dạy hư."

Nhiễm Nhan mím môi nén cười, lại thấy Nhiễm Vân Sinh cùng Dung chưởng quầy quen thuộc mà tôn kính như thế, liền chào hỏi nàng, "A Nhan gặp qua Dung di."

"Không hổ là Nhiễm thị đích nữ, thật sự hữu lễ, Thập Thát Nương gọi ta Dung Thiên là được." Dung Thiên vội vàng duỗi tay nâng Nhiễm Nhan dậy.

Dung Thiên có chút kỳ quái, nửa tháng trước, Nhiễm Bình Dụ quay về cũng ở Tân Phong nghỉ ngơi một đêm, lúc ấy Nhiễm Thập Bát nương cũng nói nàng ta là Nhiễm thị đích nữ. Dung Thiên chưa bao giờ đi Tô Châu, Nhiễm Bình Dụ là con vợ lẽ, bình thường ở nhà cũng không nhắc tới bốn gia, cho nên Dung Thiên chỉ biết Nhiễm Văn chỉ có một đích nữ, nhưng Dung Thiên nàng 17 tuổi đã xuất phủ làm chưởng quầy quán rượu ở Tân Phong, nhớ không rõ đích nữ là Thập Thát Nương hay là Thập Bát nương.

Trong lòng Dung Thiên nghĩ như vậy, ánh mắt nhìn Nhiễm Nhan không khỏi càng thêm hiền lành, so với Nhiễm Mỹ Ngọc vênh mặt hất hàm sai khiến trước đó, nương tử thoát nhìn lạnh nhạt này ngược lại càng thảo hỉ, liền uyển chuyển mà dò hỏi: "Êh? Thập Bát nương đồng hành với lang quân nửa tháng trước khuê danh là gì?"

Mỗi thế gia đại tộc khi đặt tên đều theo một quy luật nhất định, tỷ như tên của Nhiễm thị đích nữ đều chỉ có một chữ độc nhất.

"Kêu Mỹ Ngọc." Nhiễm Vân Sinh đáp.

Dung Thiên hiểu rõ gật gật đầu, liền thân thiện mà kéo Nhiễm Nhan hỏi han ân cần. Lần đầu gặp mặt, nàng đã nhiệt tình giống như bạn cũ mấy chục năm không gặp, lại hoàn toàn không làm người cảm thấy đường đột hoặc có chút không tự nhiên nào. Cho dù Nhiễm Nhan biết sự nhiệt tình này cũng không có khả năng hoàn toàn là thật, nhưng hảo cảm đối với Dung Thiên không giảm.

Đang nói chuyện, bên ngoài có tiểu nhị nói: "Chưởng quầy, lang quân gởi thư"

"Lấy vào đây." Dung Thiên lúc này mới ngâm miêng, xoay người chờ tiểu nhị đem thư tín đưa vào.

Dung thiên tiếp nhận thư, xé mở bao thư, giũ ra trang giấy bên trong, hàng loạt động tác nước chảy mây trôi.

"Lang quân muốn ta hồi phủ, nói là thị tỳ không đủ dùng, muốn ta đi dạy dỗ vài người..." Dung Thiên xoa xoa đầu, hết sức đau đầu nói: "Ta chính mình còn quản không nổi, sao dạy dỗ được người khác!"

Người có cử chỉ tản漫 tùy hứng này có thể dạy thị tỳ quy củ? Nhiễm Nhan cũng có chút không tin.

Nhiễm Vân Sinh như nhìn ra suy nghĩ của Nhiễm Nhan, cười nói: "Đừng nhìn bộ dáng này của Dung di, bắt đầu dạy dỗ người khác lại cực kỳ mát tay."

"Tiểu tử thúi, ngươi đây là khen ta hay là hại ta?" Dung Thiên đem phong thư vo lại, chuẩn xác mà nẹn trên đầu hắn.

Nhiễm Vân Sinh thè lưỡi, cười vui vẻ, bộ dáng như một thiếu niên bướng bỉnh, thoạt nhìn thật sự cảnh đẹp ý vui.

Dung Thiên định đi cùng bọn họ về Trường An luôn, liền sai người chuẩn bị tốt phòng tắm, dặn dò bọn họ nghỉ ngơi cho tốt, còn mình thì đi vào viện

sắp xếp công việc. Nhưng không đến một lát, trong viện liền gà bay chó sửa, Nhiễm Nhan đi ngang qua hành lang, thì nhìn thấy Dung Thiến đang giơ chổi dí một thiếu niên mười bốn mươi lăm tuổi. Thiếu niên chạy vắt giờ lên cổ, động tác linh hoạt, nhưng so với Dung Thiến vẫn là kém một chút, không được một lúc đã bị cái chổi quăng gục trên mặt đất.

"Tiểu tử thúi, đừng cho là ta rời đi mấy ngày thì ngươi có thể ở Tân Phong muôn làm gì thì làm, lại còn đi chung với đám ăn chơi trác táng kia, coi chừng ta dắt người bán vào kyll quán cho đi bán sặc" Dung Thiến lửa giận hừng hực, không có nửa phần ý tứ nói giỡn.

"Cái gì dắt với không dắt? Ta lại không phải lừa." Thiếu niên kia ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất, lúc ngẩng đầu tranh luận, thấy Nhiễm Nhan đứng ở trên hành lang, sắc mặt phùng một cái đỏ bừng, ngơ ngác mà nhìn một lúc, mới nhanh nhẹn bò dậy, lôi tay áo Dung Thiến kéo đi nơi khác, nhỏ giọng cầu xin nói: "Dung di, chúng ta đổi chỗ khác để thuyết giáo được không?"

Nhiễm Nhan mỉm cười, đi về hướng phòng tắm.

Sau khi tắm gội, Nhiễm Nhan nằm trên giường, làm ỏ trong cái chăn mới, cả người được hương bội lan nhàn nhạt bao bọc, vô cùng thoải mái.

Bội lan, còn có tên khác là Phong lan, Trạch lan, Hương thủy lan..., hương thơm nhẹ nhàng, ngừa mốc meo, tránh dơ bẩn, Nhiễm Nhan dùng nó làm chủ dược, phối một phương thuốc, mỗi lần sau khi nghiệm thi xong thả vào bồn tắm, để loại đi thi khí cùng những thứ dơ bẩn khác.

Trước đó bởi vì vết thương trên người đang khép miệng, chỉ có thể dùng vải ướt lau người, lại thêm đang đi đường, không được tiện, đã thấy khó chịu cực kỳ, giờ được tắm gội, toàn thân tự nhiên thoải mái.

Đêm đen mộng ngọt, một đêm này vây mà cũng không mơ thấy thi thể...

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Nhan thần thanh khí sảng rửa mặt xong, không lâu sau khi dùng xong đồ ăn sáng, liền cáo biệt Tân Phong tràn ngập sức sống cùng hiệp khí, đi Trường An.

Đường đi giữa Tân Phong và Trường An rộng rãi bằng phẳng, không xóc nảy như muốn tháo rời xương cốt, dọc theo đường đi có Dung Thiến nói nói cười cười, nên cũng không quá gian nan.

Thành Trường An, nơi mà bao đời Đế vương trong lịch sử đã lập đô. Từ thời Chu, Tần, Hán tới nay, *Tam châu hoa tựa cẩm, bát thủy nhiều thành lưu. Tam thập tứ điệu hoa liễu hém, thất thập nhị tòa quan huyền lâu*. Đây là đánh giá của đời sau về thành Trường An.

Nhiễm Nhan từ cửa sổ xe nhìn lên tường thành nguy nga, mang biểu tình hâm mộ, trong thành phường thị san sát, kiến trúc cung điện đang xen, hào môn dinh thự trải dài theo các phố, Hồ cơ đương lư*, các loại văn hóa giao thoa rực rỡ... Nhiễm Nhan bỗng nhiên úa nước mắt. Tâm tình của nàng không phải đơn thuần là kích động mới lạ như Văn Lục các nàng, mà là bị thời đại muôn hình vạn trạng, đại khí hào hùng nhất của lịch sử Trung Quốc này làm cho kích động, hơn nữa nàng tin tưởng vững chắc, nơi có bao hàm toàn diện khí phách Đại Đường, cũng nhất định có thể dùng trí tuệ rộng lớn của nó mà bao dung chúc nghiệp của nàng.

*chữ 'đương lư' này ko hiểu lắm, hình như có liên quan đến tích Trác Văn Quân bán rượu

Xe ngựa xếp hàng chậm rãi đi vào cổng Duyên Hưng, Nhiễm Nhan nghĩ sau này còn rất nhiều thời gian ở Trường An, nên không có nhìn ngang nhìn ngửa giống như Lưu bà ngoại vào Đại Quan Viên.

Dung Thiến nhìn bộ dạng đậm đàm của nàng, trong lòng âm thầm gật đầu, chủ động giải thích: "Phủ đệ của chúng ta ở phường An Thiện, rất dễ tìm, đi vào từ Duyên Hưng môn, thẳng đến giao lộ lớn thứ ba giữa phường Tĩnh An và phường Vĩnh Sùng, quẹo vào, qua khỏi phường Tĩnh An, phường An Thiện nằm bên tay phải."

Nhiễm Nhan cười nhẹ, gật gật đầu. Trong lòng biết, đây chỉ mới là mấy con đường lớn, trong phường khẳng định còn có mấy đường nhỏ ngang dọc đan xen.

Dung Thiến tiếp tục nói: "Phường An Thiện cách hoàng thành hơi xa, nhưng vì ở thành đông, nên rất an toàn, thành tây ngư long hồn tạp, Thập Thất Nương sau này nếu muốn đi chợ phía tây, phải tìm người đi cùng mới được."

Tới phường An Thiện, Dung Thiến đã giảng giải qua đại thể bố cục của Trường An cho Nhiễm Nhan một lần. Địa thế của thành đông cao hơn, tránh được thủy tai, bởi vậy nơi đây nhà quyền quý tập trung, hơn nữa có thể nói là tấc đất tấc vàng, đặc biệt là khu vực thành đông gần với hoàng

thành, giá nhà cực cao, dù là ở đời sau vào thời đại mà giá nhà hàng ngàn hàng vạn kia cũng vô pháp tưởng tượng.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại, Nhiễm Vân Sinh dẫn đầu xuống xe, Dung Thiến nắm tay Nhiễm Nhan bước xuống theo.

Những chỗ lọt vào tầm mắt, đường phố vuông góc nhau, thăng bằng đoan chính, bên đường có mương nước nhỏ, trồng cây du, vì vào đông đã lâu, cành cây đều trùi lá. Đứng trước cửa Nhiễm phủ, vô luận là nhìn về bên phải hay là bên trái, đều chẳng thấy khác nhau bao nhiêu.

Nhiễm Nhan không khỏi cảm thán, trách không được Tang Thần có thể lạc đường ở Trường An nửa tháng!

Chuyện này, vẫn là tên đại bát quái Lưu Thanh Tùng kia kể cho Nhiễm Nhan nghe, nghe nói năm đó khi Tang Thần khảo trúng Trạng Nguyên lần thứ ba, thân thế của hắn cũng bị công bố ra, lúc mấy quý nữ đang đên cuồng ái mộ hắn, người lại chẳng thấy đâu. Sau này mới nghe nói, té ra không phải vì tránh né nổi bật, mà là đi trên phố bị lạc đường, mà một lần lạc này mất nửa tháng. Cũng may trên người mang theo không ít tiền tài, nếu không hắn sợ là sẽ trở thành Trạng Nguyên đầu tiên bị lạc đường đói chết trên phố trong lịch sử.

Nhiễm Nhan thì cho rằng, Tang Thần tất nhiên là đã thường xuyên bị lạc đường kiểu này, nếu không cũng sẽ không trùng hợp mà chuẩn bị đầy đủ như vậy.

"Thập Lang về nhà." Người gác cổng sau khi thấy rõ người tới, vội vàng hô một tiếng với bên trong.

Ngay sau đó liền nghe thấy thanh âm trong viện hét đợt này đến đợt khác, "Thập Lang về nhà", "Thập Lang về nhà".

Nhiễm Vân Sinh và đám người Nhiễm Nhan sau khi bước lên bậc thềm, liền thấy một lão giả hơn 50 tuổi dẫn mười mấy thị sai vặt ra đón, tốc độ cực nhanh, hiệu suất cực cao, thật sự làm người líu luối.

"Thập Lang!" lão giả chắp tay chào hỏi.

Nhiễm Vân Sinh vội vàng bước tới đỡ hắn, "Phạm bá ngài làm gì vậy, ta mới rời nhà mấy tháng ngài liền khách sáo như vậy, nếu là ba bốn năm, ngài

chẳng phải là không biết ta!"

Phạm bá bị câu này của Nhiễm Vân Sinh chọc cười, chòm râu hoa râm run rẩy cười ha ha, cũng thân thiết tùy tính hơn, "Thập Lang lại trêu ghẹo lão nô."

Nhiễm Nhan thoảng đánh giá Phạm bá vài lần, rồi rũ mắt.

"Vị này chính là Thập Thất Nương đi?" Phạm bá lập tức chú ý tới nàng, vội vàng chắp tay hành lễ.

Nhiễm Nhan bước tới đỡ nhẹ hắn, nói: "Ngài mau đứng đừng đa lẽ."

Phạm bá tươi cười càng thân thiết, theo nàng đỡ mà đứng thẳng dậy. Không phải làm bộ làm tịch không muốn hành lễ, về mặt quy củ hắn hẵn là nên hành lễ với Nhiễm Nhan, nhưng hắn dù sao cũng ở trong Nhiễm phủ làm quản gia mười mấy năm, chủ tử cho thể diện, hắn đương nhiên cao hứng.

"Phạm bá, ta một người to như vậy đứng ngay đây, ngài chẳng lẽ cũng chưa nhìn thấy?" Dung Thiến lớn giọng nói.

Phạm bá liếc nàng một cái, nhàn nhạt phát tay nói: "Giọng vẫn lớn như vậy, ngươi vừa verra liền gà chó không yên, tha cho ta lần này, chúng ta già rồi, có một số việc có một vài người cần phải nhắm mắt làm."

Chương 189: Ở Trường An, thật không dễ

"Phạm bá càng già càng độc miệng." Dung Thiến hù hù.

Nhiễm Nhan nhìn bọn họ tùy tính đối đáp nhau, khéo miệng cũng hơi giương lên, có thể dự kiến, cuộc sống ở Trường An về sau sẽ không buồn tẻ.

So với vài tòa nhà toàn chiếm mấy chục mẫu đến cả trăm mẫu đất, chỗ của Nhiễm Bình Dụ cũng không lớn, tổng cộng bất quá mười một mươi hai mẫu đất, khu nhà kích cỡ cũng xem như trên trung đẳng ở phường An Thiện, nhưng bên trong xây dựng rất tinh xảo, thoát nhìn có vẻ điệu thấp, nhưng nơi chốn đều lộ ra vẻ phú quý.

Cả Bạch Cư Dị cũng từng nói qua, ở Trường An, thật không dễ. Có thể thấy được vật giá nơi đây khẳng định cao đến dọa người, hơn nữa ở loại địa phương như Trường An này, đặc biệt là khu vực thành đông, cũng không phải có tiền là có thể mua được dinh thự, Nhiễm Bình Dụ dùng thân phận thương nhân mà mua được tòa nhà này, đã trả một cái giá không nhỏ.

Không biết là Nhiễm Vân Sinh cố ý chiêu cǒ, hay là Phạm bá có hảo cảm đối với Nhiễm Nhan, chỗ ở của Nhiễm Nhan được an bài ở Hòa Nhã cư. Vì Nhiễm phủ không lớn, cho nên toàn bộ viện được bố trí theo hình thức lâm viên, mượn cảnh giàu vật, Hòa Nhã các không chỉ được xây dựng khá tinh xảo, mà cả bốn phía đều còn có cây trường thanh bao quanh, thanh u mà tao nhã.

"Nương tử, Phạm bá đối với ngài thật tốt đó, vừa nãy nô tỳ đi ngang qua có nhìn chỗ Thập Bát nương ở, không lịch sự tao nhã như nơi này của chúng ta." Văn Lục biết được từ trong miệng hạ nhân của Nhiễm phủ, phân chỗ ở là một tay Phạm bá xử lý.

Nhiễm Nhan kéo y phục hơi thùng thình, lười nhác mà dựa vào ghế cong phía trước cửa sổ nhìn phong cảnh tinh xảo bên ngoài, nghe thấy lời Văn Lục, quay đầu nói: "Chúng ta ở phần chúng ta, so sánh với người khác làm gì!"

Hình Nương vừa mới trải xong giường, đứng dậy, tiếp lời: "Đúng vậy, ngươi nha đầu này cũng tém bót oán giận lại, bây giờ Thập Bát nương lại không trêu chọc ngươi, không đáng vì nàng ta mà mất đi khí độ."

Vân Lục cũng không phải người mang lòng dạ hẹp hòi, ngày thường rất tùy tiện, lòng dạ lại rất rộng rãi, chỉ là mỗi lần nghĩ đến nương tử nhà mình chịu khổ từ nhỏ đến lớn, đều có phần của Nhiễm Mỹ Ngọc khi dễ các nàng khi dễ từ nhà đến thôn trang, liền giận sôi máu, lập tức ủy khuất nói: "Nô tỳ không phải cùng người khác so, nô tỳ chỉ là không thể nhìn Thập Bát nương sống tốt."

Nhiễm Nhan cảm giác được oán hận trong lời nàng, quay đầu nhìn thấy một đôi mắt phượng mờ hơi nước, trong lòng cũng thở dài, dù gì bản thân mình cũng không phải là người ăn mệt từ Thập Bát nương, đương nhiên không có cách nào đồng cảm, nhưng cũng không thể trách cứ, nên mới khuyên răn: "Vân Lục, người thì phải nhìn về phía trước, đừng có luôn nhìn chằm chằm quá khứ. Chúng ta mới tới Trường An, về sau trời đất rộng lớn mà, còn về Thập Bát nương, nàng ta nếu chịu an phận một chút, thì đường ai nấy đi, nhưng nếu nàng ta chọc đến cửa, không cần ngươi nói ta cũng sẽ thu thập nàng ta. Còn nữa, nếu muốn đối phó nàng ta, những việc tranh đấu công khai ngoài mặt, cũng không có ích lợi thực tế gì."

Nhiễm Nhan cảm thấy, bi kịch của nguyên chủ có một phần là do bản thân nàng ta quá mức nhu nhược mà ra, nếu nàng ta mạnh mẽ hơn, sau lưng có khối kim tự chiêu bài lúa mắt là Trịnh thị, lại còn có người thông tuệ như Ca Lam bày mưu tính kế, làm một đích nữ Nhiễm thị đường đường chính chính, đã có bản lĩnh lại có quân sự, thì làm thế nào cũng không rơi xuống hoàn cảnh thê thảm kia.

"Aizz... vẫn là nương tử nhìn thông thấu." Hình Nương thở dài. Nàng thuyết giáo Vân Lục, cũng hoàn toàn là bởi vì thân đi ra từ trong môn phiệt thế gia, coi trọng khí độ và mặt mũi hơn so với người bình thường mà thôi, nàng trong lòng sao có thể không hận Cao thị? Không hận Nhiễm Thập Bát nương?

Thông thấu sao? Trong lòng Nhiễm Nhan tự giễu, nếu thật sự thông thấu, thì con ác mộng kia của nàng sẽ không luôn lặp lại tuần hoàn. Có một số việc, đứng ở góc độ người nhìn, có thể nói ra đạo lý rõ ràng, giúp người suy nghĩ sâu xa, nhưng mà, đến lúc bản thân trong lòng có gút mắc, mặc dù minh bạch như vậy là không đúng, nhưng vẫn không thể tự thoát ra được.

Phải làm sao mới có thể phá tan cái bóng tối này? Nếu trời cao đã ban cho nàng sinh mệnh mới, vì cái gì không gột rửa luôn hết thảy đi...Nhiễm Nhan còn trầm tư, ngoài cửa đã có thị tỳ đến truyền lời, nói là đang chuẩn bị tiệc đón gió tây trấn, buổi tối lại đến thỉnh nàng qua bên yến thính.

Đây là thông báo trước, cho nàng thời gian chuẩn bị.

Hình Nương vừa lúc đang xếp quần áo, sau khi nghe được Văn Lục báo tin này, liền nhìn nhìn trong rương, nhíu mày nói: "Nương tử, mấy y phục này chỉ sợ hơn phân nửa là không thể mặc tiếp được."

"Sao vậy?" Nhiễm Nhan nghi hoặc hỏi.

Hình Nương nhìn hơn phân nửa váy áo đều là màu tím, nói: "Tuy nói trên luật pháp vẫn chưa có quy định màu sắc thường phục của nữ tử, nhưng xuất giá tòng phu, cáo mệnh phu nhân ngũ phẩm trở lên thì mặc định y màu xanh lá, màu của y phục còn lại đều là theo chức quan của phu quân, người bình thường vì tránh va chạm với họ, cũng sẽ không lựa chọn mặc mấy màu này."

Hơn nữa, dù có mặc màu tím, cũng chỉ có thể mặc ở nhà hoặc trong tình huống bình thường, nếu trong tình huống long trọng một chút, lựa chọn mặc hoa phục màu tím lại không có thân phận tương xứng, tất nhiên sẽ bị người khác hiểu lầm là tâm cao khí ngạo, có tâm trèo cao.

Ở Tô Châu, trời cao hoàng đế xa, muốn mặc cái gì thì mặc cái đó, mà ở nơi như Trường An này quor một cái cũng có thể đụng phải cả đám vương tôn quý tộc, cần phải chú ý quy củ. Nói cách khác, chức quan của phu quân nếu ở tam phẩm trở lên, nếu bản thân còn có cáo mệnh, mới có thể ngoại trừ màu vàng và đỏ, tùy ý quyết định màu sắc y phục của mình.

"Vậy cất hết đi!" Nhiễm Nhan trong miệng đáp lời, lại nghĩ đến một vấn đề, "Thị Lang không phải tú phẩm sao? Tiêu Tụng vì sao có thể mặc màu tím?"

Hình Nương đối với những việc này biết được vô cùng kỹ càng tỉ mỉ, nghĩ đến phải ở lại Trường An một thời gian, liền giải thích cẩn thận: "Chức quan của Tiêu Thị lang là tú phẩm Thị Lang không sai, nhưng mệnh quan triều đình ngoại trừ bản chức, còn được gia phong Văn tán quan và Võ tán quan, chức Văn tán quan của Tiêu Thị lang là Chính nghị đại phu, trên chính tú phẩm, mặt khác hắn còn chức Võ tán quan, là Văn Huy tướng quân

tòng tam phẩm. Hơn nữa, Tống Quốc Công là tước vị nhất phẩm, mặc dù hắn không có chức quan, thường phục màu tím cũng có thể mặc."

Chức quan bản chúc, cũng chính là công tác cụ thể của quan viên ở trong triều, tựa như một cái công ty, khẳng định là có phân cấp bậc, mà tán quan, lại đại biểu thân phận cấp bậc cùng với đai ngộ được hưởng thụ cụ thể hơn, mà không có công tác thực tế. Cho đến thời Minh Thanh, cấp bậc quan viên và đai ngộ mới chiểu đúng theo phẩm cấp chúc quan đang làm, danh hào tán quan khi đó mới hoàn toàn mất đi ý nghĩa và tồn tại.

"Bình thường chúc tán quan đều cao hơn so với chức vị chính thức nửa bậc hoặc một bậc. Nhiều hơn cũng có, đều là được Hoàng thượng đặc biệt gia phong." Hình Nương nói.

"Vậy xem ra Tiêu Tụng còn rất được thánh tâm." Nhiễm Nhan bình luận. Nghĩ thầm, ngày thường bồi hoàng đế chơi cờ còn phải vẩn óc nghĩ cách thua không để dấu vết, xem ra thật đúng là có chút tác dụng.

Hình Nương cười nói: "Còn không phải sao, Tiêu Thị lang hành sự sấm rền gió cuốn, mà năng lực lại mạnh" vừa nói xong, Hình Nương bỗng nhiên xoay chuyện, "Bất quá đại bộ phận vẫn là nhờ có Tống Quốc Công, vào năm Trinh Quán thứ Chín, Tống Quốc Công ở trên triều đình nổi lên tranh chấp với đồng liêu, đánh nhau tại chỗ, lần thứ tư bị bãi tướng, điều về nhà tư quá, còn bị trực xuất kinh thành. Nhưng bệ hạ đối với Tống Quốc Công vẫn rất yêu quý, năm thứ hai liền gia phong Tiêu Thị lang chức tán quan."

Nhiễm Nhan cười cười, nàng sao không hiểu ý Hình Nương, Tiêu Tụng khắc thê, Hình Nương đây là sợ nàng có hảo cảm với hắn. Gia phong tất nhiên là có một phần nguyên nhân là Tống Quốc Công, nhưng trên Tiêu Tụng còn có hai huynh trưởng, nếu không phải thập phần xuất sắc, chuyện gia phong như thế nào cũng không đến lượt hắn.

Nhiễm Nhan có chút đau đầu mà xoa xoa huyệt thái dương, thật là địa phương lớn, quy củ cũng nhiều. Chuyện này quá phức tạp, không riêng gì chúc quan, nhiều quy củ, trong đó nội tình cũng hết sứ rắc rối, buộc người ta phải bát quái, nhưng lại không thể không biết, nàng sau này còn phải thích nghi cuộc sống ở Trường An a! Vạn nhất bởi vì không biết mà đắc tội với người khác, chẳng phải quá oan uổng.

Chương 190: Nghề y ở Đại Đường

Nhiễm Nhan đã hạ quyết tâm muốn nắm chắc cơ hội đi Trường An lần này cho thật tốt. Nàng một khi đã quyết định, liền gạt bỏ đi bát an cùng nóng nảy trong lòng, nỗ lực dốc sức ở Đại Đường gây dựng cho mình một cơ nghiệp.

Ngày đó ở trong Ánh Mai am, sau cuộc đối thoại với Lưu Thanh Tùng, Nhiễm Nhan đã minh bạch rất nhiều chuyện. Nàng không thích cứ đàm độn mà tồn tại, nếu đã để nàng mang theo ký ức sống lại một lần, nàng cần phải đem sở trường của mình phát huy đến mức tận cùng mới không uổng công sống thêm cuộc đời này. Nhiễm Nhan bình tâm lại, đương nhiên sẽ không buông thả bản thân như khi còn ở Tô Châu, ít nhất nàng sẽ không lại xúc động mà đi nghiệm thi khi căn cơ ở đây còn chưa ổn.

Nhiễm Nhan không tính toán thay đổi toàn bộ cái nhìn của Đại Đường về nghề ngỗ tác, mà là chọn chiến thuật vu hồi, trước hết dùng bản lĩnh khác để khởi động bản thân, đạt được sự tôn trọng của mọi người, sau đó thì chậm rãi cho mưa dầm thấm đất.

Có điều, địa vị xã hội của y giả ở thời Đường cũng không cao. Được Vương Tôn Tư Mạc vốn nổi danh nhờ văn, cực kỳ có tài học, Ngụy Chinh phụng chiêu biên soạn lịch sử năm đời Tề, Lương, Trần, Chu, Tùy, vì sợ bỏ sót, nên thường xuyên ghé thăm Tôn Tư Mạc. Đám người Mạnh Tiên, Lư Chiếu Lân cũng thường xuyên học hỏi ông, nhưng bởi vì ông giỏi về y thuật, mà bị xếp vào hàng "kỹ lulu", đại khái là người cực giỏi về một kỹ nghệ nào đó, mà phương kĩ vào thời điểm này là ít được coi trọng nhất

"Triều đã chi sĩ hàm sĩ y thuật chi danh, đa giáo tử đệ tụng đoán văn, cầu tiểu sách, dĩ cầu xuất thân chi đạo, trị liệu chi thuật, khuyết mà phát luận." Những lời này mang ý tứ là vô luận ở triều nào, tất cả kẻ sĩ đều lấy việc học y thuật làm hô thẹn, phần lớn là dạy dỗ lớp hậu bối học văn chương, đâu sách luận, để tìm kiếm con đường xuất thân, còn về y thuật, không đáng để bàn tới. Mà đây là ở không khí Đường triều, Tôn Tư Mạc còn lâm vào hoàn cảnh như thế, sức lực một người nhỏ bé như Nhiễm Nhan, không cần phải nói.

Vậy nàng phải dùng cái gì để tạo nên thanh danh của mình?

Đường triều coi trọng Nho học, tôn trọng những người có một tay văn chương cầm tú, hoặc làm được những bài thơ hay, mà cả hai dạng này đều là nhược điểm của Nhiễm Nhan, căn bản không đủ ứng phó ở trường thi.

Suy xét suốt hai ba canh giờ, cũng không có được chút manh mối gì.

Bất tri bất giác sắc trời đã tối, Văn Lục, Ca Lam cùng Hình Nương bắt đầu trang điểm cho Nhiễm Nhan, vì là gia yến, nên không cần trang điểm quá mức long trọng, một búi tóc triều vân cận hương, cài hai cây trâm thủy ngọc, vì Nhiễm Nhan thích màu tím, cho nên y phục màu tím là tinh xảo nhất, mấy bộ còn lại vô luận là chất liệu vải hay kỹ thuật may vá đều hơi kém hơn một chút.

"Lần trước Thập Lang không phải cho nương tử một rương quần áo lớn sao, chọn thử trong đó xem?" Văn Lục hỏi ý kiến Hình Nương.

Hình Nương nghĩ một chút, nhưng lại thôi, lại chọn một kiện áo ngắn màu thủy lam có thêu cây kim ngân được may ở Tô Châu, một dải lụa choàng vai bằng sa la thêu hoa bằng chỉ bạc, "Bộ váy áo này chất liệu không tồi, hình thức hoa văn cũng độc đáo, nương tử mặc cái này đi!"

Hai kiện y phục Hình Nương chọn này có vẻ hơi đơn giản, thật ra lại hợp ý Nhiễm Nhan, nhưng Văn Lục thì không rõ, "Không phải nói trang điểm càng long trọng, thì biểu hiện càng tôn trọng đối với người khác sao? Sao nương tử lại mặc bộ này?"

Văn Lục nghĩ sao nói vậy, đây cũng là ưu điểm của nàng, không hiểu thì sẽ lập tức hỏi, tuyệt đối không câu nệ.

Hình Nương liếc ra gian ngoài một cái, hạ giọng nói: "Nói một câu không dễ nghe, người của Nhiễm thị hơn phân nửa đều là dựa vào Tam Lang nuôi sống, La thị tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng nàng cũng đã rất nhiều năm không về Tô châu lần nào, hiển nhiên là đối với chuyện này khá bất mãn. Lần này chỉ là gia yến mà thôi, không nói đến mặt mũi, nương tử nếu ăn mặc quá mức rêu rao xa hoa, La thị có thể cao hứng sao?"

Xa hoa thì cũng là bạc của nhà nàng ta a! Ai mà cao hứng cho được.

Vân Lục bừng tỉnh đại ngộ, thẹn thùng nói: "Thì ra là thế, nô tỳ phải học quy củ nhiều hơn mới được."

Hình Nương gật gật đầu tán đồng, "Biết nhiều quy củ hơn thì ăn mệt ít hơn."

Ca Lam vẫn luôn nghiêm túc lắng nghe, Hình Nương vốn chính là a mô dạy quy củ bên người Trịnh thị, ở Tô Châu, Nhiễm Nhan căn bản không ra khỏi cửa, nên tồn tại của Hình Nương không có mấy tác dụng, sau khi tới Trường An, mới nhờ Hình Nương mà biết được, cái gì gọi là xuất thân đại tộc.

Mấy người hầu hạ Nhiễm Nhan ăn mặt trang điểm xong, nhìn tới nhìn lui vài lần mới yên tâm.

Không thể xa hoa, thì nhất định phải cố gắng mà tinh tế, để người khác liếc mắt một cái là nhìn ra được trang điểm trên mặt đã tôn rất nhiều công phu, lúc này mới coi là ổn.

Vừa mới sửa soạn xong không đến một khắc, tiền viện liền có người tới thỉnh.

Thị tỳ tới mời người mặc một thân váy màu xanh bích, vô cùng thon gầy, búi tóc nha hoàn hai bên, mặt dài ốm, tóc mái cũng gần như che khuất đôi mắt hẹp dài kia, bộ dáng nhìn qua ước chừng mười sáu mười bảy tuổi. Thị tỳ này tạo cho người ta cảm giác đầu tiên là "tế", dáng người thon gầy, mặt cũng thon gầy, mặt mũi tinh tế, không tính là xinh đẹp, nhưng chỉnh thể lại hòa hợp, cử chỉ đoan trang, cũng không phải loại tầm thường.

"Nô tỳ là Nghênh Hương, được phu nhân sai phái, đến thỉnh Thập Thất Nương đi dự tiệc đón gió." Nghênh Hương chậm rãi nhún người.

"Không cần đa lễ." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Nghênh Hương không dấu vết mà đánh giá Nhiễm Nhan một cái, lui sang một bên, duỗi tay nói: "Thập Thất Nương thỉnh."

Nhiễm Nhan hơi gật đầu, rồi đi theo đường nhỏ về phía trước, Nghênh Hương vẫn đi phía sau một chút, nhưng luôn có thể báo trước nơi cần thay đổi phương hướng. Rất nhanh đã đến nơi, Nhiễm Nhan tới không sớm cũng

không muộn, vừa lúc cùng Nhiễm Vân Sinh đến cửa yến thính, Nhiễm Nhan liền đi chậm lại nửa bước để hàn qua trước.

Trong phòng, Nhiễm Bình Dụ mặc một thân áo vải màu xám, sớm đã quỳ ngồi ở trên chủ vị, trên tịch bên cạnh hàn ngồi một vị mỹ phụ mang vẻ ý nhị, vừa thấy bà, tuy Nhiễm Nhan không thường xuyên quá chú ý đến tướng mạo người khác, cũng không khỏi khụng lại một giây. Chỉ thấy mái tóc đen dày của bà được búi thành một búi tóc hoa lệ ung dung hơi lệch, bên trên gắn một chùm hoa mẫu đơn màu hoàng kim, cánh hoa mỏng manh, nhưng đóa hoa rất lớn, dẫu vậy cũng không tinh xảo bằng khuôn mặt xinh đẹp kia, làm người vừa gặp liền biết dựa vào dung mạo của Nhiễm Bình Dụ thì vì cái gì sẽ sinh được nhí tử như Nhiễm Vân Sinh.

"Thập Thát Nương A Nhan, gặp qua Tam thúc bá, Tam bá mẫu." Nhiễm Nhan khom người chào hỏi.

"Thương tích trên người A Nhan đã lành chưa?" Nhiễm Bình Dụ quan tâm hỏi.

Nhiễm Nhan nói: "Tạ Tam thúc bá quan tâm, đã khỏi hàn."

Trên đôi môi đỏ của La thị mang ý cười xa cách, không thân thiện, cũng không thất lễ mà tham gia đối thoại với bọn họ, "Thập Thát Nương không cần đa lễ, mời ngồi đi."

Nhiễm Nhan liền nói tiếng tạ, rồi ngồi vào vị trí thứ hai bên tay trái.

"Thập Lang, mau tới cho mẫu thân nhìn một cái, sao lại gầy ôm đến lợi hại như vậy?" La thị thấy Nhiễm Vân Sinh gầy ôm, không khỏi bắt đầu đau lòng nhí tử, thanh âm tức khắc trở nên ôn hòa gấp trăm lần.

"Đi đường xưa nay đã như vậy, phụ thân không phải cũng gầy một vòng sao?" Nhiễm Vân Sinh cười nói.

La thị cũng không thèm liếc mắt tới Nhiễm Bình Dụ, hờ hờ nói: "Hắn cả người toàn mỡ, lại gầy thêm năm ba vòng cũng không khác gì mấy."

Nhiễm Bình Dụ nhẹ nhàng mà khụ một tiếng, nói sang chuyện khác: "A Vận đâu? Sao lúc này còn chưa về?"

Nhắc tới Nhiễm Vận, ánh mắt La thị mới luyến tiếc mà dời khỏi người Nhiễm Vân Sinh, có chút phẫn nộ nói: "Nha đầu này chỉ biết suốt ngày chạy bên ngoài! Mới sáng sớm tinh mơ đã đi Lâm Lãng* trai, đến bây giờ còn chưa về nữa!"

*Hán Việt có thể là 'lãng' hoặc là 'lang', truyện đây nhiều 'lang' (quân) quá rồi nên Lão ném thêm chút muối...

Lâm Lãng trai là cửa hàng đồ ngọc của Nhiễm Bình Dụ. Lâm lăng, là chỉ ngọc thạch tinh mỹ, từng có người dùng "Lâm lăng mãn mục" để hình dung Lang Gia Vương thị sinh ra nhiều mỹ nam, mỹ nữ như ngọc, mỹ ngọc xứng với mỹ nhân, cái tên này thật ra vô cùng thảo hỉ.

Khi đang nói chuyện, Nhiễm Mỹ Ngọc mặc một thân y phục thêu đói điếu lăng văn ý thừa vân* màu vàng nhạt, dẫn mấy thị tỳ tiến vào, lưu loát vái chào thượng tịch, "Thập Bát gấp qua thúc bá, bá mẫu."

*đây là mô tả hoa văn trên váy chị Mỹ Ngọc, kiểu hình chim đói mặt nhau bay trên mây

Nhiễm Mỹ Ngọc không mặc màu đỏ, thiếu đi vài phần trương dương, thêm một ít dịu dàng, đặt ở bên trong một đám nữ tử phương bắc, thật sự rất có bộ dáng Giang Nam bích ngọc.

"Mỹ Ngọc tới rồi, không cần đa lẽ, ngồi đi." Nhiễm Bình Dụ nói.

La thị vẫn không mặn không nhạt mà khách sáo một câu.

Lúc này, ngoài trừ Nhiễm Vận, người nén đến đều đến đông đủ, Nhiễm Bình Dụ liền nói: "Chúng ta dùng cơm trước đi, không đợi a Vận nữa."

Mọi người đương nhiên không có ý kiến. Nhiễm Mỹ Ngọc liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy bộ dạng nàng tiều tụy, hờ một tiếng nhỏ đến khó phát hiện, vùi đầu ăn cơm.

Ăn không nói, hơn nữa là phân bàn mà ăn, trong yến thính nhất thời lặng im, chỉ ngẫu nhiên có thanh âm chén đũa chạm nhau rất nhỏ.

Sau khi dùng cơm chiều xong, thị tỳ bung nước trà lên để súc miệng, La thị liền bắt đầu nhỏ giọng hỏi thăm chuyện đi đường của Nhiễm Vân Sinh. Qua vài lời, Nhiễm Nhan đã nghe ra ẩn tượng của La thị đối với nàng tựa hồ

không tốt, nên cũng thức thời mà không tham gia vào, chỉ rũ mắt uống trà. Nhưng Nhiễm Mỹ Ngọc lại như cá gặp nước, La thị tuy cũng chưa biếu hiện có hảo cảm gì đối với Nhiễm Mỹ Ngọc, nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ đối đáp mấy câu.

Hình Nương trong lòng biết nương tử luôn không biết cách ăn nói, nhưng cũng chỉ có thể âm thầm sot ruột.

Ca Lam trong lòng hơi động, nhanh tay hất cái ly ở góc bàn xuống.

Âm thanh sứ vỡ thanh thủy làm tắt cả ánh mắt mọi người đều tập trung qua đây, Ca Lam lặng lẽ kéo tay áo Hình Nương, ra hiệu cho nàng.

Nhiều năm hợp tác, Hình Nương đương nhiên nháy mắt liền minh bạch ý tứ của Ca Lam, vội vàng đứng dậy hành lễ nói: "Lão nô vô ý chạm rót chén sứ, thỉnh lang quân cùng phu nhân trách phạt."

Nhiễm Bình Dụ cười ha hả nói: "Hình Nương không cần như thế, bất quá là chỉ là cái ly thôi, mau mau ngồi đi."

Thấy Nhiễm Bình Dụ khách khí như vậy, La thị không khỏi đánh giá Hình Nương vài lần, thấy nàng trên dưới 50 tuổi, một thân áo ngoài màu lục đậm đơn giản sạch sẽ, tóc mai có chút hoa râm được chải chuốt đến không chút cẩu thả, dáng vẻ cử chỉ tự nhiên mà mang theo một cỗ đại khí, dù là thỉnh tội cũng không mất khí độ, không có vẻ sợ hãi rụt rè như hạ nhân bình thường.

"Ngài là...Hình Nương đi?" La thị căn bản nhận không ra, mấy năm nay Hình Nương lại già đi nhiều như vậy.

Hình Nương hơi động dung, nhồm dậy nói: "Hồi phu nhân, đúng là nô tỳ."

La thị biểu tình kích động, vội vàng tự mình tiến lên nâng nàng dậy, còn không quên oán trách Nhiễm Bình Dụ: "Như thế nào lại có thể lơ là người bên người tấu tú như vậy chứ?"

Nói xong liền sai người bày tịch, lại bị Hình Nương ngăn cản, "Phu nhân chiết sát lão nô! Lão nô dù gì cũng là nô tỳ, sao dám ngồi cùng tịch với chủ tử? Chuyện này không hợp quy củ."

La thị tất nhiên là biết, mới vừa rồi cái chung trà kia rơi khá kỳ quặc, lúc ấy bà chỉ cho rằng Hình Nương bởi vì bà lơ là Thập Thất Nương, mà tâm sinh bất mãn, bởi vì đại ân của Trịnh thi, bà đương nhiên phải cho vài phần mặt mũi, trước mắt xem ra, Hình Nương rất nặng quy củ, hơn nữa cũng rất hiếu quy củ, biết tiến thoái, mặc dù vẻ bất mãn, cũng đáng được bà tôn trọng.

Nhiễm Mỹ Ngọc hận đến ngứa răng, lúc trùng Nhiễm Nhan, lại rõ ràng thấy Ca Lam bí ẩn cười khiêu khích với nàng.

Mà từ đầu đến cuối, Nhiễm Nhan đều uống trà bình thường như không có chuyện liên quan đến mình, chỉ có vừa rồi khi Hình Nương bước ra thỉnh tội, mới ngồi thẳng dậy, định mở miệng cầu tình, lại bị Ca Lam nhẹ nhàng túm một cái.

Chương 191: Hiểu cỗ*

*tiếng trong báo bình minh - cái này ai coi phim **Trường An 12 canh giờ** có hai anh đại Lôi Giai Âm, Chu Nhất Vĩ với bạn nhỏ Dịch Dương Thiên Ti đóng chắc là biết, Lão chỉ mới lướt sơ thấy có đề cập về trong ở Trường An

Ngày đầu tiên ở Trường An, hạ màn bằng đám khói thuốc súng mù mịt vô hình giữa Ca Lam và Nhiễm Mỹ Ngọc.

Về chuyện đấu đá nội trạch này, Nhiễm Nhan căn bản không có lo lắng gì, mặc dù Ca Lam bị ngăn cách với thế giới bên ngoài hai năm, Nhiễm Mỹ Ngọc một khi rời khỏi Cao thị thì cũng không phải đối thủ của Ca Lam.

Mẹ con Cao thị làm Ca Lam cửa nát nhà tan, mặc dù Ca Lam có thật sự chỉnh chết bọn họ, Nhiễm Nhan cũng sẽ không có một chút mềm lòng. Đây là một xã hội pháp trị còn chưa hoàn thiện, nếu tràn ngập tinh thần trọng nghĩa, chỉ biết mong chờ quan phủ trùng phạt người xấu, vậy thì chỉ có thể bị người khác úc hiếp cả đời, Nhiễm Nhan sớm đã qua cái tuổi ngây thơ.

Ca Lam quỳ ngoài ở gian ngoài, xuyên qua màn trúc tinh mịn nhìn Nhiễm Nhan đang nằm trên giường nương theo ánh đèn mà xem y thư, đáy lòng dần dần mềm mại.

Tuy rằng Nhiễm Nhan cái gì cũng không nói, nhưng Ca Lam biết, nàng vẫn luôn thực hiện lời hứa hẹn, giống như nàng lúc trước đã nói: Người đồi phó với Cao thị như thế nào, ta không ngại, thời điểm tất yếu cũng sẽ trợ giúp, đây là hồi báo mà ta nên đưa ra vì đã mượn nàng thân thể, nhưng cũng xin người nhớ kỹ, cái chết của nương tử nhà các ngươi cùng với ta nửa điểm quan hệ cũng không có, nếu một ngày nào đó để cho ta phát hiện ngươi gây bất lợi cho ta, đừng trách ta xuống tay không lưu tình...

Hiện giờ Nhiễm Nhan vẫn yên lặng thực hiện nửa đầu, còn nửa sau, Ca Lam nhất định sẽ không để cho nó phát sinh.

.....

Hôm sau, canh năm nhị điểm, dưới ánh trăng mông lung, một mảnh u tĩnh, tiếng "hiêu cổ" bắt đầu vang lên trong cung. Những con đường xung quanh cũng theo trình tự giống trống, bên trong thành từng trận tiếng trống bắt đầu vang lên, các phường môn lục tục mở ra. Tiếng trống này phải gõ 3000 lần, thẳng đến lúc hùng đông mới thôi.

Bá tánh thành Trường An hoặc trùm áo thúc dậy, hoặc nhờ tiếng trống có quy luật đều đều mà ngủ ngon hơn.

Nhiễm Nhan là lần đầu tiên nghe tiếng hiêu cổ, tiếng trống ở phường An Thiện ước chừng vang lên đến lần thứ mười, nàng đã tỉnh, trời còn chưa sáng, nên mới năm lại trên giường thêm một lát. Thẳng đến khi tiếng trống thứ 3000 điểm xong, Nhiễm Nhan mới được Văn Lực cùng Ca Lam hầu hạ thức dậy rửa mặt chải đầu.

Sau đó đi sảnh ngoài dùng đồ ăn sáng với vợ chồng Nhiễm Bình Dụ xong, La thị liền giữ Nhiễm Nhan cùng Hình Nương lại nói chuyện với nhau một lát.

Trải qua chuyện tối hôm qua, thái độ của La thị đối với Nhiễm Nhan rõ ràng đã có chút biến hóa, ngôn ngữ cũng trở nên ôn hòa vài phần.

"Thập Thất Nương đang tuổi xuân bích ngọc, xiêm y phái tươi tắn một chút, sao lại luôn ăn mặc thuần tịnh như thế kia?" La thị cười nói.

Nhiễm Nhan cúi đầu đáp: "Nhi luôn thích thuần tịnh một chút, cảm thấy xiêm y vẫn là thoải mái thì hơn."

La thị gật gật đầu tán đồng, "Lời này lại đúng."

Vì mấy ngày trước đó Nhiễm Mỹ Ngọc vẫn luôn tìm La thị nói chuyện, bà tuy rằng không thích gặp người bốn già, lại không chịu được việc Nhiễm Mỹ Ngọc cứ luôn nhắc chuyện của Nhiễm Vân Sinh, La thị nhớ con đến sốt ruột, nên đương nhiên không có cự tuyệt.

Nhiễm Mỹ Ngọc nói đến chuyện Thập Lang đặc biệt chiếu cố Nhiễm Nhan, thậm chí vì nàng mà vung tiền như rác, trọng lòng La thị có chút không vui. Tuy rằng Trịnh thị lúc trước trợ giúp nhiều cho nhà bà, có thể nói là ân cùng tái tạo, cho dù có tốn nhiều tiền trên người Nhiễm Nhan đi nữa, bà cũng không cho là gì, nhưng hành vi của Nhiễm Vân Sinh luôn luôn có chừng

mực, bỗng nhiên lại làm ra chuyện như vậy, La thị khẳng định là không vui nổi.

Bất quá, giờ đây nhìn Nhiễm Nhan cũng không giống loại người có tính tình ham phù hoa hư vinh, đáy lòng thoái mái hơn một chút, nên chỉ cho rằng Nhiễm Vân Sinh là báo ân.

Đang nghĩ ngợi, ánh sáng ở cửa tối sầm lại, hai người một cao một thấp tiến vào, đúng là Nhiễm Vân Sinh cùng Nhiễm Vận.

"Mẫu thân." Hai người hướng La thị trên chủ tọa hành lễ.

La thị nhìn đôi nhan sắc dung mạo xuất chúng của mình, đáy mắt tràn đầy ý cười, vội gọi hai người ngồi xuống.

"Thập Thất tỷ, bệnh tình của ngươi sao rồi?" Nhiễm Vận đặt mông ngồi xuống bên cạnh Nhiễm Nhan, quay đầu hỏi thăm.

Nhiễm Nhan trả lời: "Đã sớm khỏi hẳn."

"Vậy vừa đẹp, hôm nay ta định đi Lâm Lăng trai, ngươi đi với ta đi." Nhiễm Vận hứng thú dạt dào nói: "Lúc trước ở Tô Châu, mấy khối ngọc ngươi thắng được kia, ta đưa đến Lâm Lăng Trai, mấy khối nhỏ đã làm ra thành phẩm, còn khối lớn kia khắc thành vật trang trí, ước chừng phải bảy tám ngày nữa là có thể hoàn công."

Nhiễm Vận nghĩ mao thạch là Nhiễm Nhan thắng được, nên không vội vã đem thành phẩm bày ra, để chờ Nhiễm Nhan đến Trường An nhìn trước một cái.

"Ngươi nhìn xem ngươi, còn có chút bộ dáng nương tử gia sao? Suốt ngày chạy rông bên ngoài, mắt thấy đã sắp mười lăm, để coi có nhà ai muốn ngươi!" La thị đối với Nhiễm Vận vô cùng đau đớn, bọn họ vốn là nhà thương nhân, thân phận không cao, nếu như Nhiễm Vận có thể tri thư đạt lý, dịu dàng hiền thực, với căn cơ cùng tiền tài trong nhà, căn bản không sợ không gả được, nhưng Nhiễm Vận hiện tại đã nghiêm túc trở thành một cái tiêu thương nhân, mấy gia tộc nhà cao cửa rộng khẳng định sẽ chướng mắt.

Nhiễm Vận lại không cho là đúng, thậm chí lẩm bẩm: "A huynh tri thư đạt lý, học phú ngũ xa, lớn lên lại mỹ mạo, khẳng định không sợ không ai

muốn, không bằng mẫu thân để a huynh gả đi ra ngoài đi, ta lưu tại trong nhà hiếu kính ngài."

"Ngươi? Hiếu kính?" không bị tức chết đã là vạn hạnh. La thị lúc này đã thật sự nỗi giận, bất quá ngại có người ngoài ở đây, cố gắng nhịn xuống.

Hình Nương ôn thanh an ủi nói: "Phu nhân bớt giận, lão nô nhìn Vận nương hoạt bát linh động, tướng mạo xuất chúng, sao lại lo không gả được? Chẳng qua tuổi còn nhỏ, dạy dỗ nhiều hơn là được."

La thị động lòng, liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, tuy rằng nhìn quá mức lạnh nhạt, không làm cho người ta ưa thích, nghĩ nguyên nhân chắc là trời sinh tính tình như vậy, phương diện lễ tiết lại không có bất luận thiếu sót gì, vì thế liền cẩn nhắc đem Nhiễm Vận phó thác cho Hình Nương dạy dỗ.

Hình Nương dù gì cũng từ Huỳnh Dương Trịnh thị đi ra, có nàng chỉ điểm, tất nhiên sẽ không kém. Bất quá, trước mắt cũng không phải thời cơ tốt. Ý nghĩ vừa hiện lên trong đầu, La thị dặn dò vài câu, liền để Nhiễm Vân Sinh bọn họ đi ra ngoài chơi, chỉ chừa Hình Nương lại nói chuyện.

Mùa đông ở Trường An lạnh hơn so với Tô Châu một chút, trên nhánh cây trụi lủi kết một tầng sương hơi mỏng, đón ánh nắng chói lọi trong suốt đến tỏa sáng. Lúc mở miệng nói chuyện, hơi thở tạo thành đám khói mỏng trắng mờ bên miệng.

Vân Lục lại chơi vô cùng vui vẻ.

Khi tới nội môn, Nhiễm Mỹ Ngọc lại không biết từ nơi nào xông ra, "Thập ca, Mỹ Vận, các ngươi muốn đi ra ngoài?"

Nhiễm Vân Sinh khụng bước, "Đi chợ phía đông, ngươi có muốn cùng đi?"

"Được" Nhiễm Mỹ Ngọc vui vẻ ra mặt.

Nhiễm Vận ở bốn gia tên gọi là "Nhiễm Mỹ Vận", La thị cảm thấy tên này quá tục khí, liền bỏ chữ "Mỹ" ở giữa đại biểu cho thân phận thứ nữ đi, trừ bỏ mấy trưởng bối ở Tô Châu, rất ít người biết tên này.

Nhiễm Mỹ Ngọc có lẽ cảm thấy gọi như vậy có thể kéo gần quan hệ của hai người, không nghĩ tới lại phạm vào kiêng kị của Nhiễm Vận, "Đã nói qua bao nhiêu lần, không được gọi ta Mỹ Vận, ta là Nhiễm Vận, không phải

Nhiễm Mỹ Vận! Người nêu lại gọi sai một lần nữa, về sau ta đi nơi nào
người cũng đừng nghĩ đến chuyện đi theo."

Nhiễm Vận vốn không quá để ý đích thứ, chỉ đơn thuần cảm thấy cái tên tục
khí này sẽ làm cho nàng không dám ngẩng đầu trong giới quý nữ.

Nhiễm Mỹ Ngọc tức không chịu nổi, tức khắc xụ mặt, quay đầu nói với
Nhiễm Vân Sinh: "Thập ca, ta muốn ngồi cùng xe ngựa với ngươi."

Nhiễm Vận hừ lạnh một tiếng, nhắc chân lên xe ngựa chờ ở nội môn, còn
không quên quay đầu lại kéo thêm cái đồng minh, "Thập Thất tỷ, chúng ta
đi!"

Nhiễm Nhan nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nhiễm Vân Sinh một cái, nàng xác
định, Nhiễm Vân Sinh đối đãi bạn bè thân thích luôn luôn mềm lòng, tất
nhiên sẽ đáp ứng yêu cầu của Nhiễm Mỹ Ngọc, nên lên xe cùng với Nhiễm
Vận.

Quả nhiên, sau khi lên xe, Nhiễm Vân vén mành nhìn thoáng ra ngoài, gầm
gừ: "Thập ca thật là...thế nào cũng phải có một ngày nào đó để cho răng noc
của Nhiễm Thập Bát cắn cho một phát, hắn mới biết được khi nào thì không
nên mềm lòng! Tức chết ta mất thôi!"

Lời editor: A Vận sweetie à miệng cưng ăn mắm ăn muối lấm nh�aa, hic!

Chương 192: Các vị thân thích cường đại bên họ mẹ

Vừa tiến vào chợ đông, thanh âm ồn ào từ bốn phương tám hướng truyền đến, tiếng cãi cọ, la hét vô cùng náo nhiệt.

Vân Lục ngồi ở bên cạnh xa phu, không quên lúc nào cũng nói với Nhiễm Nhan những gì nàng nhìn thấy, "Nương tử, các nương tử ở Trường An quả thực đều không mang mịch li!"

"Thế gia quý nữ vẫn muốn mang mũ có rèm hoặc khăn che mặt, người khó coi thì che lại, người đẹp thì muốn giữ cảm giác mới mẻ, một đám cả ngày không có chuyện gì ra hồn để làm, nhưng chuyện chơi thì cực kỳ đa dạng." Nhiễm Vận nói với vẻ khinh thường.

Nhiễm Vận là người cái gì cũng phải cụ thể, ở trong mắt nàng, thế gia quý nữ so ra còn kém hơn hoa khôi bán đậu hủ bên đường dùng sắc đẹp hấp dẫn người tới mua hàng. Khóe môi Nhiễm Nhan giương lên, tiêu nha đầu Nhiễm Vận này, ở đời sau nên bị gọi là "Phẫn thanh". Đối với những chuyện bất mãn, rất hay trào phúng nói móc.

Xe ngựa ngừng ở trước Lâm Lãng trai, Nhiễm Vận và Nhiễm Nhan người trước người sau bước xuống xe.

Đứng trên đường lớn, nhìn ra xa, đường phố thẳng băng, cửa hàng san sát nối tiếp nhau, có thể từ nơi này nhìn được đến bức tường vây cao ngất của chợ đông.

Cũng giống như phường, hai bên đường có mương nước, bên cạnh mương có lối đi bộ rộng khoảng 7 thước, tiện lợi cho khách đi đường. Đám người lui tới trên đường thường xuyên quay đầu nhìn Nhiễm Vận và Nhiễm Nhan vài lần.

"Chúng ta đi trước xem ngọc thành phẩm, rồi lát nữa lại đi dạo." Nhiễm Vận vừa nói vừa đi vào trong, "Kỳ thật chợ đông cũng không có gì để dạo,

vẫn là chợ tây có nhiều thứ hơn, nơi đó thương nhân các quốc gia tụ tập, thường xuyên có thể tìm được vài thứ tốt."

Nói theo kiểu thông tục, chợ tây là trung tâm mậu dịch quốc tế và hàng hóa bình dân, còn chợ đông là nơi bán hàng cao cấp, xa xỉ. Nhiễm Nhan nhàn nhạt cười, tính toán tỉ mỉ giống như Nhiễm Vận, tất nhiên không chịu dễ dàng mua đồ ở chợ đông.

Hai người dẫn thị tỳ của mình vào cửa, liền có gã sai vặt ra đón, thấy Nhiễm Vận, vội vàng hành lễ: "Nương tử tới rồi, chưởng quầy đi ra ngoài làm việc, sai tiểu nhân chờ ở đây."

"Üm, đến xuống đi." Nhiễm Vận nói.

Cửa hàng có mặt tiền ước chừng cả trăm mét, bên tường phía bắc có cầu thang đi lên tầng hai, Lâm Lãng trai nghiêm nhiên là một cửa hàng ngọc không nhỏ. Tầng dưới đã có không ít khách đang lựa chọn ngọc khí, trước mặt mỗi nhóm hai ba khách đều có sai vặt chuyên giới thiệu những trang sức mới ra.

Gã sai vặt trộm nhìn Nhiễm Nhan một cái, đầu tiên là sững sốt, ngay sau đó hơi rụt cổ, cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng dẫn đường đi ra xuống ở sau cửa hàng.

"Không có sự đồng ý của ta, không ai được phép tiến vào xuống riêng của ta...a huynh cũng không được." Nhiễm Vận quay đầu lại dặn dò gã sai vặt phía sau.

Gã sai vặt vội vàng đáp: "Thập Lang tất nhiên là biết quy tắc của nương tử."

Vào bên trong, liền nghe thấy thanh âm leng keng leng keng.

Tổng cộng có bốn gian nhà dùng để xử lý ngọc khí, Nhiễm Vận dẫn Nhiễm Nhan đi đến gian trong cùng.

Bên trong sạch sẽ ngoài dự đoán, chỉ có vụn ngọc thạch đang được đục khắc rơi vãi. Trong một gian phòng không lớn, có hai ngọc công trên dưới 40 tuổi đang tạo hình, trong đó có một khối Lam Điền ngọc cực lớn, là khối mà Nhiễm Nhan đánh cuộc được.

Hai người thấy Nhiễm Vận tiến vào, liền buông dụng cụ xuống, đứng dậy, "Nương tử!"

"Đây là bốn gia Thập Thất Nương." Nhiễm Vận giới thiệu sơ một câu.

Ngọc công vừa chào hỏi Nhiễm Nhan, Nhiễm Vận đã gấp không chờ nói mà khoe khoang kiệt tác làm trong nửa tháng này của nàng.

Khối Lam Điền ngọc nguyên bản hơn hai thước, được đẽo thành một cái bể cá hình trứng, còn chưa hoàn thành, nhưng đã có thể nhìn ra hình dạng, bể cá điêu khắc thêm hình hoa mẫu đơn, từng đóa hoa no đủ sống động, hình thái bất đồng, có chỗ điểm xuyết những hạt châu mượt mà lóe quang hoa. Hoa mẫu đơn chủ yếu tập trung ở một bên, càng về bên kia thì càng ít.

Nhiễm Vận đặc ý thò tay vào trong bể, ra hiệu Nhiễm Nhan nhìn bên ngoài nói: "Thấy gì không?"

Nhiễm Nhan hơi khom người, cù nhiên có thể thấy rõ tay Nhiễm Vận!

"Khối ngọc này có chỗ này là cực phẩm nhất, nhưng vì nó có dạng hơi uốn lượn, ta liền nghĩ ra biện pháp này." Nhiễm Vận thu hồi tay, chỉ vào một khối ngọc Lam Điền cao khoảng 1 thước trên giá, đã được đẽo thành tùng hạc, "Khối ngọc khoét ra từ trong bể cá, đẽo thành tùng hạc duyên niên."

Còn mấy khối Lam Điền ngọc nhỏ nhở, khối thì được đẽo thành thành đồ trang sức tinh mỹ, khối thì được đẽo thành đào mừng thọ no đủ, thủ công cực kỳ tinh xảo, đến mức đa số thợ thủ công chạm ngọc đời sau cũng không theo kịp.

Một ngọc công lấy một cái hộp nhỏ từ trên giá bên cạnh xuống, "Nương tử, mấy món đồ nhỏ ngài muốn làm đã xong."

Nhiễm Vận nhận lấy, mở ra nhìn thoáng qua xong liền không khỏi vui vẻ nói: "Tay nghề của Trần sư phó thật là lợi hại" dứt lời chuyển qua Nhiễm Nhan: "Đây là mấy món nhỏ từ ngọc vụn, ngươi chọn vài món đi"

Khó có được lúc vắt cổ chày ra nước nhịn đau rút lông, Nhiễm Nhan tuyệt đối sẽ không khách khí, nhìn vào trong hộp, tức khắc tâm than, mấy khối ngọc đó giao vào tay Nhiễm Vận, đúng là một chút cũng không lãng phí a!

Bên trong đều là ngọc vụn gọt ra từ khối Lam Điền ngọc cực phẩm kia, được tận dụng chế tác thành rất nhiều món đồ nho nhỏ, có đồ treo cán quạt, có trâm cài, khuyên tai cùng với các loại ngọc truy nhỉn rất vui mắt. Ánh mắt Nhiễm Nhan bị một cái vòng tay nhỏ mượt mà gần như trong suốt hấp dẫn, nó được xâu thành từ những viên ngọc châu nhỏ như hạt đậu xanh, tựa như từng giọt từng giọt sương, gút lại bằng một cái tua ngắn ngắn màu xanh lục, rất là đáng yêu.

"Lấy cái này đi." Nhiễm Nhan chỉ vào vòng tay nói.

Nhiễm Vận lấy nó ra, đưa cho Nhiễm Nhan, nói: "Đây là chuỗi hạt có ngọc chất tốt nhất, có điều quá nhỏ, cái này cũng cho ngươi. Ngươi lấy hai món tốt nhất, còn lại là của ta. Món lớn khi bán được thì tiền thì chúng ta phân ba bảy, ta phí không ít công phu, ta lấy bảy thành, thế nào?"

Vừa nói nàng vừa đem một con ve màu xanh trong veo đặt vào tay Nhiễm Nhan.

"Không cần, ta chỉ lấy hai món này là được rồi." Nhiễm Nhan cự tuyệt, nàng kỳ thật cái gì cũng không có chi ra, cả tiền vốn cũng là của Nhiễm Vân Sinh, nàng chỉ tốn chút công phu thắng được mấy khối mao thạch này, có được hai món đồ này coi như thù lao cũng không tính là ít. Nhiễm Vận tức khắc cười đến xuân hoa sáng lạn, "Ta đây liền không khách khí, chờ lúc ngươi xuất giá, ta nói a gia cho ngươi một phần đại lễ."

Nhiễm Nhan nhoẻn miệng cười, thật đúng là một con bé vắt cổ chày ra nước, hoàn trả nhân tình là chuyện của người khác, chiếm tiện nghi đều là mình.

Trên thực tế, Nhiễm Nhan có lấy ba thành kia cũng không quá, nhưng trước mắt ở nhà người ta, ăn nhà người ta, Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ không quá tính toán mấy chuyện này, thêm nữa số tiền đó ở Trường An chỉ là râu ria, nói nhiều cũng không nhiều, muốn mua một chỗ bằng bàn tay cũng không mua được, nói ít thì cũng không ít, có thể đủ ăn uống cả một hai năm.

Nhiễm Nhan mang vòng ngọc lên cổ tay, con ve thì tiện tay đưa cho Văn Lục cất đi, nói với Nhiễm Vận: "Đi thôi."

Nhiễm Vận cũng ẩn ẩn nghe thấy tiếng Nhiễm Vân Sinh, nên cũng không ở trong xưởng nữa, buông cái hộp trong tay xuống, đi cùng Nhiễm Nhan ra

ngoài.

"Thập ca...phường Bình Khang Tiêu lang quân ở cách đây có xa không?"

Vừa ra khỏi cửa, đã nghe thấy Nhiễm Mỹ Ngọc nhẹ giọng dò hỏi.

"Không xa, ra khỏi cửa tây của chợ đông chính là phường Bình Khang." Nhiễm Vân Sinh ôn hòa đáp.

Nhiễm Vận hờ lạnh một tiếng, nói móc: "Tiêu Thị lang canh năm nhị điểm đi thương triều, buổi chiều đi công sở trông coi công việc, thăng đến chặng vạng mới hồi phủ, muôn bái phỏng hắn, chỉ sợ đến đêm khuya đi mới gặp."

Sắc mặt Nhiễm Mỹ Ngọc nhất thời vừa hồng vừa đen, nhìn rất xuất sắc, "Ngươi nha đầu này miệng lưỡi sắc bén, không ai cầu hôn là xứng đáng!"

Không khí lập tức giương cung bạt kiếm, thấy tư thế Nhiễm Vận, có vẻ như muôn lao vào đánh nhau, nhưng Nhiễm Vân Sinh một chút cũng không lo lắng, hắn quá hiểu biết muội muội này của mình.

"Nhiễm Mỹ Ngọc, ngươi nhớ kỹ cho ta!" Nhiễm Vận trong lòng hãy còn cân nhắc lợi và hại, mới hung hăng quăng xuống những lời này.

Nhiễm Vận suy nghĩ: nếu làm bản thân mình bị thương, lại chịu khổ, lại tốn tiền thuốc, nếu làm Nhiễm Mỹ Ngọc bị thương, vốn vẫn là tiền của nhà nàng, sau đó còn phải bị a Gia giáo huấn... không bằng trước cứ nhịn xuống, tìm thời cơ thích hợp để báo thù, quan trọng nhất chính là không phải tốn tiền.

Nhiễm Vân Sinh nhìn Nhiễm Nhan nói: "Khu vực phía trước là tiệm vải và tú trang, mấy ngày nữa là mừng thọ lão phu nhân Trịnh gia, mẫu thân nói không chừng sẽ mang mấy người các ngươi qua đó, may mắn bộ đồ mới!"

"Trịnh gia nào?" Nhiễm Vận kinh ngạc hỏi.

Nhiễm Vân Sinh nói: "Hữu võ vệ Đại tướng quân Trịnh Nhân Thái." Hắn nhìn Nhiễm Nhan: "Đây là cữu cữu của ngươi đó!"

Trịnh Nhân Thái nguyên là người trong phủ Tân Vương, là một trong các tiên phong trong trận chính biến Huyền Vũ môn. Hiện giờ là công tước, có thể nói là trọng thần tâm phúc của Lý Thế Dân! Nhiễm Nhan biết người

này, lại chưa từng nghĩ tới, thế nhưng là cữu cữu của nàng. Bất quá, ngẫm lại cũng biết, Trịnh Nhân Thái là con vợ cả, mẫu thân nàng là con vợ lẽ, chỉ sợ quan hệ cũng không hoàn toàn coi là thân thiết.

Đè tài của Nhiễm Vân Sinh đã nhanh chóng dời đi lực chú ý của mọi người, Nhiễm Nhan trong lòng vừa động, Huỳnh Dương Trịnh thị là đại tộc, khẳng định có rất nhiều người làm quan ở Trường An, nàng nhớ rõ còn có một người là Trịnh Nhân Cơ...không đúng, tên của Trịnh Nhân Cơ và Trịnh Nhân Thái tuy nghe giống huynh đệ, nhưng trên thực tế là chi hệ khác biệt trong Huỳnh Dương Trịnh thị, có điều nói đông nói tây cũng có thể nhắc lên một chút quan hệ, còn nữa...Trịnh Hiền phi!

Lịch sử ghi lại, Trịnh thị là vào năm Trinh Quán thứ Mười Tám mới được phong làm Hiền phi, trước đó còn là Trịnh tài tử. Hiện tại chỉ mới là năm Trinh Quán thứ Mười Một mà thôi a...

Chuyện này, phảng phất như đem tình trạng khó khăn hiện tại của Nhiễm Nhan mở ra một cái khe hở, rất có cảm giác thấy được ánh sáng cuối đường hầm.

Trịnh thị, đây là di sản lớn nhất mà mẫu thân kia của nàng để lại cho nàng a! Muốn dùng một chút cũng được!

Nhiễm Mỹ Ngọc nửa hỉ nửa ưu, nhưng cuối cùng vẫn bị cảm giác hưng phấn không thể ngăn chặn thay thế hết toàn bộ, Hữu võ vê Đại tướng quân, nghe giống như là chức quan rất cao, sinh thần của mẫu thân hắn, Tiêu Tụng nhất định sẽ đi mừng thọ!

Nhiễm Vận cũng có chút cao hứng, làm buôn bán có nhiều nhân mạch hơn thì cũng tương đương với có thêm một đường kiềm tiền a.

Mỗi người ôm tâm tư khác nhau, trên mặt lại đều mang vẻ vô cùng cao hứng mà đi tới tiệm vải.

Ra khỏi Lâm Lăng trai, Nhiễm Vân Sinh lại lên xe ngựa. Đứng ở chỗ này là có thể nhìn thấy cờ hiệu của tiệm vải, đi bộ vài bước cũng được, Nhiễm Nhan thấy kỳ quái, Nhiễm Vân Sinh vì sao lại phiền toái mà lên xuống xe ngựa như vậy?

Tuy nghi hoặc, Nhiễm Nhan vẫn đi theo lên xe. Xe ngựa chỉ đi giây lát liền tới cửa tiệm vải, đến cùng bọn họ còn có một chiếc khác bôi dầu thơm lên

vách xe, xung quanh có màn rũ, làn gió thơm phiêu tán, Nhiễm Nhan chưa xuống xe thì đã ngửi thấy được hương khí.

Lão bản của tiệm vải vừa thấy mấy chiếc xe ngựa đẹp đẽ quý giá trước cửa, trong lòng tức khắc vui đến nở hoa, vội vàng ra cửa đón chào.

Nhiễm Nhan bước xuống đứng yên, thấy từ trên chiếc xe ngựa thơm phức kia một thiếu nữ mười sáu mười bảy tuổi nhảy xuống, một thân áo váy lụa giáng sắc thêu hoa văn thù du, tóc đen búi lên một búi đơn giản, dùng sa lụa màu vàng nhạt làm trang sức, lúc cử động tạo nên vẻ phiêu dật.

"Ý, mấy tháng ta không ở Trường An, thế nhưng có lưu hành loại thời trang này sao?" Nhiễm Vận nói thầm.

Không ngờ thiếu nữ kia lại nghe được, ngừng bước chân, cười khinh khách nhìn Nhiễm Vận nói: "Đây là ta tự nghĩ ra, ý..."

Ánh mắt thiếu nữ dừng trên mặt Nhiễm Vân Sinh, cảm thán: "Lang quân đẹp quá!"

Có người cảm thán trăng trọn trực tiếp không coi ai ra gì như vậy, Nhiễm Vân Sinh tức khắc đỏ mặt, xấu hổ mà ho nhẹ một tiếng, rũ mắt nói với mấy người Nhiễm Nhan: "Vào trong đi thôi."

"Ta là Độc Cô Lan Yên, các ngươi là lang quân nương tử nhà ai?" thiếu nữ không chút nào để ý hành động lảng tránh của Nhiễm Vân Sinh, lập tức truy vấn.

Chương 193: Độc Cô Lang Yên

Nhiễm Nhan tâm than, thật là quơ một cái có thể quơ ra một nhà quyền quý a! Họ Độc Cô xuất thân từ họ Lưu, khởi nguyên từ bộ lạc Tiên Ti phương bắc thời Bắc Ngụy, hoàng hậu của Hán Quang Võ Đế Lưu Tú lấy Độc Cô làm họ. Độc Cô thị có thể ở Trường An lại phú quý như thế, tất nhiên là thân phận hiển hách.

"Thì ra là Độc Cô Nhị nương, tại hạ chỉ là một thương nhân, thân phận thấp kém, không dám làm bẩn lỗ tai của Độc Cô nương tử." Nhiễm Vân Sinh khách khí chấp tay hành lễ, rồi sau đó vội vàng lôi kéo ba tỷ muội Nhiễm Nhan vào tiệm vải.

"Ý?" Độc Cô Lan Yên giờ mới chú ý tới Nhiễm Nhan đi phía sau Nhiễm Vân Sinh, thảng đến khi mấy người đi hết vào trong mới nói với thị tỳ đằng sau: "Nương tử kia nhìn lạ quá!"

"Nương tử cảm thấy có gì không ổn sao?" thị tỳ vẫn luôn rũ đầu, nên vẫn chưa nhìn thấy Nhiễm Nhan.

"Cũng không phải là không ổn, chỉ là lúc đầu không chú ý đến nàng, nhìn cẩn thận mới phát hiện là rất đẹp." Độc Cô Lan Yên cũng nói không rõ cảm giác là gì, chỉ cảm thấy nữ tử kia có đôi mắt sâu thẳm đến mức làm người khác muốn tìm tòi nghiên cứu. Hơn nữa còn ẩn ẩn cảm thấy, hình như là vì khí chất của nàng quá mức lạnh ngạnh lại mặc váy áo thuần túy, làm dung sắc bị giảm đi đên bốn năm phần.

Chưởng quầy gần 50 tuổi, thân hình khô gầy hơi câu lũ, chòm râu thưa thớt được tỉa tót khéo léo dưới cằm, một đôi mắt hình tam giác khôn khéo, gấp người liền mang ba phần ý cười, thoạt nhìn có chút buồn cười nhưng cũng rất có lực tương tác.

Lâm Lãng trai cách nơi này không xa, Nhiễm Vân Sinh cũng là khách hàng quen thuộc, chưởng quầy đương nhiên là nhận ra, liền phát tay lệnh cho một tiểu nhị khôn khéo ra tiếp đãi, còn mình thì đích thân đi đón Độc Cô Lan Yên, "Nương tử cần vải như thế nào?"

"A tỷ ta hôm trước có con, ta muốn một ít vải may xiêm y cho trẻ mới sinh." Độc Cô Lan Yên vào trong tiệm, ánh mắt đánh giá khắp nơi, thất thần mà trả lời.

"Vậy thật đúng là đại hỉ a, chúc mừng! Chúc mừng!" chưởng quầy vui vẻ như chính nhà mình có hỉ sự, bắt đầu ân cần giới thiệu vải vóc, "Trong tiệm tiểu nhân thật sự có hàng tốt, bạch điệp bồ nhập từ Tây Vực lần này có chất lượng cực phẩm, trộn với tơ tằm rồi dệt thành, mềm mại thoái mái, nhiều màu sắc, tiểu nhân vẫn luôn không nỡ bán, không nghĩ đây là ý trời muốn tiểu nhân để lại cho Độc Cô nương tử."

Độc Cô Lan yên thu hồi ánh mắt, bị loại vải hắn nói hấp dẫn, "Mang tới ta xem xem."

"Ngài theo ta đến nhã gian chờ một chút, ta lập tức cho người mang tới." Nói rồi sai tiểu nhị đi lấy vải, sau đó tự mình dẫn Độc Cô Lan Yên lên lầu hai.

Chưởng quầy thấy ánh mắt Độc Cô Lan Yên cứ luôn tìm kiếm, đoán là nàng còn nhớ thương Nhiễm Vân Sinh, liền có vẻ như thuận miệng nói: "Vì Nhiễm lang quân mới gặp vừa rồi kia thật sự có bộ dạng như thiên nhân xuống phàm trần, tiểu nhân đã nhìn qua nhiều lần, mà mỗi lần gặp lại đều vẫn không rời được mắt."

"Nhiễm lang quân?" Độc Cô Lan Yên cảm thấy hứng thú liền hỏi.

Chưởng quầy cười tủm tỉm nói: "Phía tây đường này có Lâm Lãng trai, Nhiễm lang quân là thiếu đương gia nhà họ, năm nay vừa mới mười chín, còn chưa đón dâu đâu."

Chưởng quầy cảm thấy mình đây là làm chuyện tốt, mắt thấy Độc Cô Lan Yên đối với Nhiễm Vân Sinh rất đẻ bụng, mặc dù người như Nhiễm Vân Sinh có vào Độc Cô thị ở rể, thì cũng là chuyện cực kỳ tốt.

Trong lòng Độc Cô Lan Yên vui vẻ, "Hắn tên gọi là gì?"

"Nhiễm lang quân ở trong tộc đứng hàng thứ mười, tên gọi Vân Sinh. Nghe nói chi tộc của bọn họ là đời sau của Nhiễm Mẫn, ở Giang Nam rất có thanh danh." Chưởng quầy nói.

"Rất tốt!" Độc Cô Lan Yên vỗ tay một cái, vẻ mặt tràn đầy vui sướng, nhưng lại không có một tia luyến mộ nào. Bình chưởng quầy bởi vì vẫn đang cúi đầu dần đùòng, nên cũng không chú ý.

Lên tới lâu hai, nước trà vừa mới vào miệng, mấy tiểu nhị liền đem vải dệt tới, ước chừng có mươi sáu mươi bảy cây, màu sắc phong phú, lại không có bất luận hoa văn gì.

Chưởng quầy thấy Độc Cô Lan Yên có vẻ bất mãn, vội vàng nói: "Nương tử, trẻ mới sinh da non nót, vải vóc càng mềm mại thì càng tốt, hơn nữa đùòng may trên áo cũng không nên quá kín, đồ mặc bên trong không nên có hoa văn, để không làm trầy da. Loại bạch diệp bô này là hàng độc trong tiệm của tiểu nhân, hàng chỗ khác vừa thô ráp vừa không có màu sắc gì!"

Hắn vừa nói vừa tiện tay lấy lại một cây, "Ngài sờ thử xem, so với tơ lụa còn thích hơn."

Độc Cô Lan Yên duỗi tay sờ thử, quả nhiên cảm giác vào tay mềm mại trơn trượt, còn co dãn, hơn nữa tâm tình nàng không tồi, liền nói: "Mấy cái này ta đều muốn, đưa đến phủ đi!"

Dứt lời, sai thị tỳ trả tiền, rồi sau đó liền vội vàng đi xuống lầu.

"Vân Chi, ngươi có cảm thấy hắn giống với người trên bức họa kia hay không?" Độc Cô Lan Yên tuy là hỏi, giọng nói lại thập phần xác định.

Thị tỳ cũng phụ họa nói: "Có năm sáu phần giống, hơn nữa so với bức họa càng có phong thái hơn!"

Độc Cô Lan Yên vọt nhanh lên xe, thúc giục xa phu: "Đi"

Trên một nhã gian khác ở lâu hai, Nhiễm Vân Sinh đứng bên cửa sổ nhìn Độc Cô Lan Yên vội vàng rời đi, sắc mặt có chút tái nhợt, thái dương thậm chí chảy ra chút mồ hôi.

Nhiễm Nhan vẫn chưa cảm cúi chọn vải như Nhiễm Vận và Nhiễm Mỹ Ngọc, mà luôn chú ý thần sắc biến hóa của Nhiễm Vân Sinh, trong lòng không khỏi âm thầm ngạc nhiên, cũng loáng thoáng đoán được vài phần.

"Thập ca..." Nhiễm Nhan ôm một cây vải lụa màu băng bích đi đến gần hắn, ra vẻ như nhò hắn nhận xét, nhỏ giọng nói: "Nếu gấp khó khăn gì,

không ngại nói ra, để sớm có cách ứng đối...ba anh thợ già còn hơn một Gia Cát Lượng, người đông đê thương lượng."

Ánh mắt xinh đẹp của Nhiễm Vân Sinh lộ ra vài phần cảm kích, thở dài: "Cũng đúng, chờ hồi phủ rồi nói sau." Mắt hàn dừng trên cây vải trong tay Nhiễm Nhan, bình luận: "Màu sắc không tồi, nhưng hiện giờ là mùa đông, mặc cái màu này có phải nhìn thanh lãnh quá mức hay không?"

"A huynh, ngươi cũng tới giúp ta nhìn xem, màu này như thế nào?" Nhiễm Vận kéo ra một cây vải gấm màu vàng nhạt, hỏi Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Vân Sinh đang định trả lời, chưởng quầy lại vén mành bước vào, tươi cười đầy mặt nói: "Thập Lang đã lâu không lại đây, mới vừa rồi tiếp đón chậm trễ."

"Bình chưởng quầy nói quá lời, mỗ cũng là người làm ăn, đương nhiên minh bạch." Nhiễm Vân Sinh cười nhẹ đáp lời, nhìn không ra chút lo lắng nào như mới vừa rồi.

Chưởng quầy mang thần sắc ái muội nói: "Mới vừa rồi Độc Cô Nhị nương dò hỏi ta về Thập Lang, ta thấy Thập Lang sắp có chuyện tốt."

Hắn lời này vừa nói ra, người đang chọn lựa vải trong phòng đều ngừng tay, Nhiễm Mỹ Ngọc hỏi: "Độc Cô Nhị nương, là nữ nhi của Đại tướng quân Độc Cô Ngạn Vân?"

"Đúng vậy." Chưởng quầy đáp.

Độc Cô Ngạn Vân trước đây thuộc phủ Tân Vương, kiêu dũng thiện chiến, là hán tướng hiếu có, đáng tiếc là vào năm đầu Trinh Quán đã hy sinh trong cuộc giằng co với Hiệt Lợi Khả Hãn. Con trai ông là Độc Cô Muru cũng là một mãnh tướng, bất quá so với cha lại hơi kém một chút. Bên dưới còn có hai nữ nhi, trưởng nữ là Độc Cô Lan Ninh, nhị nữ là Độc Cô Lan Yên. Bởi vì Độc Cô Ngạn Vân, thánh thượng đón với Độc Cô thị cũng rất quan tâm.

"Độc Cô thị cũng là môn phiệt đại tộc đó!" Nhiễm Mỹ Ngọc cảm thán. Nhiễm Vân Sinh nếu thật sự có thể cưới Độc Cô Lan Yên, hoặc là ở rể Độc Cô gia, đối với Nhiễm thị mà nói đều là có trợ giúp to lớn.

Nhiễm Vận oán hận mà trùng mắt nhìn nàng một cái, "Ngươi thì biết cái gì? Ta tuy không quen biết Độc Cô Nhị nương, nhưng cũng có nghe sơ qua về

nàng ta, Độc Cô Lan Yên không thích dạng mỹ thiều niênh như a huynh này, nhưng nghe nói nàng ta vẫn luôn vô cùng hâm mộ Tiêu Thị lang."

Nhiễm Mỹ Ngọc trong lòng không cho là đúng, mới vừa nãy nàng rõ ràng nhìn thấy thần sắc si mê của Độc Cô Lan Yên, chỉ cho rằng Nhiễm Vận bất quá là cô ý chọc giận nàng mà thôi. Có điều, Nhiễm Mỹ Ngọc lại quên mất người bình thường thấy người hoặc vật đẹp thì sẽ có tâm tình vui vẻ, lưu ý nhiều hơn thôi.

"Có chuyện này sao?" Bình chưởng quầy cũng rất nghi hoặc, bất quá cửa hàng nhỏ này của hắn, cũng không có tham gia hội họp của đám thượng lưu, những lời đồn đó đương nhiên không phải đều là thật, nhưng Nhiễm Vận kết giao với rất nhiều quý nữ, nếu trong đám quý nữ cũng đều truyền miệng như vậy, chỉ sợ hơn phân nửa là sự thật, có điều..., "Tiêu Thị lang khắc thê, hay là nàng ta thay đổi tâm ý?"

"Không nói chuyện này nữa, Bình chưởng quầy có vải gì độc đáo, đừng có giấu riêng a!" Nhiễm Vân Sinh cười nói sang chuyện khác.

Bình chưởng quầy cười ha hả: "Nhất định rồi, gần đây ta mới có được mấy cây lụa yên la, nguyệt quang, đều là cực phẩm, bất quá nguồn cung hữu hạn, chỉ có năm thát thôi."

Hắn xoay người đi ra cửa, ló đầu ra, nhỏ giọng phân phó tiểu nhị vài câu.

Chỉ trong chốc lát, tiểu nhị đã ôm một cái bao dài dài cực lớn đi vào. Nhiễm Nhan chỉ nhìn thoáng qua, bao bên ngoài còn dùng tơ lụa tốt nhất, có thể thấy được đồ vật bên trong có bao nhiêu quý giá.

Bình chưởng quầy thả mành trúc xuống, đích thân bước lại tháo nút buộc ra.

Trong phút chốc, trước mắt mọi người như có ánh nước chảy, trên khúclụa màu nguyệt bạch có ánh sáng ẩn ẩn lưu động, vừa như ánh trăng, lại vừa như nước gọn, mặc dù không có bất luận hoa văn trang trí gì, cũng đẹp đến làm người lóa mắt.

Nhiễm Nhan lại bị một khúc yên la bên cạnh hấp dẫn, yên tĩnh như nước lặng, lại có màu khói nhàn nhạt, phản chiếu một khúclụa nguyệt quang màu xanh lá bên cạnh, tựa như mưa bụi tháng ba của Giang Nam.

Bình chưởng quầy vừa lòng mà nhìn biểu tình khiếp sợ của mọi người, lại nhìn Nhiễm Nhan mang bộ dáng như giếng cổ không gợn sóng, liền cảm thấy có chút không vừa mắt.

Sau một lúc lâu, Nhiễm Vận vẫn là người đầu tiên lên tiếng tán thưởng, "Đây chắc là không ít tiền a!"

Nhiễm Mỹ Ngọc phút cười, vươn tay ngọc nhỏ dài xoa lên tấm lụa nguyệt quang màu cam nhạt kia, "Ngươi nhiều tiền như vậy không xài, để làm cái gì?"

Lời này rất có ý khoe giàu sang trước mặt Bình chưởng quầy.

Chỉ ở chợ đồng này thôi đã có bốn cửa hàng của Nhiễm gia, hơn nữa là đều dùng cho những ngành nghề bất đồng, chỉ có thương nhân làm ăn cực lớn mới có thể có cơ hội thử qua nhiều loại hình kinh doanh, Nhiễm thị có bao nhiêu tiền, bình chưởng quầy mặc dù không quá rõ ràng những cũng có thể đoán ra một chút, cần gì phải phô ra.

"Cửa hàng chúng ta cách nhau không xa, Nhiễm phủ lại là khách hàng quen, không dối gạt mấy vị, yên la này một trọng lượng 30 quán, lụa nguyệt quang một trọng lượng 60 quán." Bình chưởng quầy nói vô cùng thành khẩn.

Vừa báo giá ra, cả Nhiễm Nhan cũng có chút hãi hùng, một trọng lượng yên la này cũng đủ để mua vài khúc lụa thượng phẩm, như vậy tính ra một cây có giá ít nhất 150 quán. Giá gạo ở Trường An bất quá năm sáu văn, một cây vải này đủ cho một nhà bốn người ăn trong mười năm.

Dứt lời lại bổ sung: "Trường An quý nhân nhiều, thứ này không lo không có nguồn tiêu thụ, ta đây là nhìn ba vị nương tử thiên tư quốc sắc, Thập Lang lại là khách hàng quen, nên mới lấy ra."

Bình chưởng quầy khen nghe rất thành khẩn, trong lòng Nhiễm Mỹ Ngọc và Nhiễm Vận đều vui rạo rực, thiếu nữ nào chả thích đẹp. Tâm lý Nhiễm Nhan dù đã qua tuổi thiếu nữ, nhưng đã là nữ tử thì đều sẽ để ý dáng vẻ của mình, tuy không phản ứng quá lớn với lời khen của Bình chưởng quầy, nhưng trong lòng cũng rất yêu thích khúc yên la này.

"Các ngươi đều chọn một cây đi." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Văn cười còn khó coi hơn khóc, vốn dĩ định nói không cần, nhưng thấy Nhiễm Mỹ Ngọc chọn đến hăng say, trong lòng bức xúc, dựa vào cái gì mà tiền của nhà mình, mình thì thắt lưng buộc bụng, lại để cho người khác xài? Nên cũng cắn răng một cái, bắt đầu chọn.

Chương 194: Mẫu thêu

Nhiễm Nhan chậm chạp không động đậy, bởi vì nàng chắc chắn cây vải mình nhìn trúng kia sẽ không bị hai nàng chọn đi. Quả nhiên, chỉ trong chốc lát Nhiễm Mỹ Ngọc đã chọn hai cây lụa nguyệt quang, Nhiễm Vận cũng chọn một cây nguyệt quang, một cây yên la.

Tổng cộng chỉ có năm cây, cây còn lại trong bao vải là màu khói, màu sắc này quá giản dị, rất ít thiếu nữ sê thích.

"Lấy cái này đi." Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vân Sinh khụng lại, cảm thấy Nhiễm Nhan chỉ chọn một cây, mà màu sắc cũng không tươi tắn lắm, đang muốn lên tiếng, Bình chưởng quầy đã rất có nhãn lực mà đề xuất: "Trong tiệm còn có mấy cây sa tanh màu ngà, phối với yên la rất đẹp, yên la may thành áo khoác, bên trong mặc sa tanh màu ngà thêu hình hoa sen, nhìn rất tươi tắn, vị nương tử này có cần lấy một khúc không?"

Nhiễm Nhan chưa trả lời, Nhiễm Vân Sinh đã nói: "Mang tới nhìn thử đi."

Trước kia chỉ cần là đồ mình thích, Nhiễm Nhan cũng sẽ không để ý đó có phải hàng xa xỉ hay không, từ sau khi Tần Vân Lâm ra đi, thì không có ai dạo phố với nàng nữa, bởi vậy mỗi lần mua sắm đồ đặc đều là đi tới mấy cửa hàng đồ xa xỉ quen thuộc, nhưng giờ này khắc này xài tiền người khác, lại có cảm giác bất đồng. Từ một nữ cường nhân không phải lo đèn chuyện tiềng nong, trở thành một khuê nữ yếu đuối cần người khác nuôi, Nhiễm Nhan vui vì mình có một huynh trưởng rất tốt, nhưng đồng thời cũng có chút chua xót.

Sa tanh màu ngà là thượng phẩm, giá cả cũng thích hợp, Nhiễm Nhan nhìn màu sắc thấy cũng không tồi, nên cũng quyết định chọn luôn.

Mấy người ra khỏi tiệm vải, lại đi đến tú trang. Vải vóc các nàng mua đều không có hoa văn gì, nếu muốn thêu cái gì, thì đến tú trang chọn mẫu vẽ.

Lão bản của tú trang tên Từ Văn Xương, là một nam nhân trung niên trên dưới 35 tuổi, mặt như cái hình thang, trên hẹp dưới rộng, mày rậm mắt to, bộ dạng tuy có chút khó coi, nhưng cử chỉ lại tao nhã hữu lễ. Hắn đối với Nhiễm Vân Sinh tuy không có vẻ nhiệt tình như Bình chưởng quầy, nhưng hai người xưng huynh gọi đệ, hiển nhiên quan hệ thân thiết hơn một chút.

Từ Văn Xương nhìn mấy khúc lụa nguyệt quang trước mắt cũng không khỏi tán thưởng, "Quả thật là rất đẹp, Bình chưởng quầy xưa nay mà có được vải hiếm thì thích bán giá cao đến tàn nhẫn, cái giá bán cho các ngươi lại khá hợp lý."

Thường thức trong chốc lát, Từ Văn Xương lại nghĩ đến một vấn đề, "Tú trang này của ta thật ra có mấy tú nương tay nghệ nổi bật, đáng tiếc là không có mẫu thêu vừa ý, sợ là sẽ bôi nhọ mấy khúc vải lụa hiếm có này."

"Cũng phải." Nhiễm Vân Sinh cũng không khách sáo với hắn.

"Gần đây thật ra có lưu hành việc dùng kiệt tác của các danh gia thêu lên y phục, có bài thơ, cũng có tranh sơn thủy hoa cỏ chim chóc..." Từ Văn Xương gãi đầu, nhưng sau đó lại phủ định, "Bất quá loại này qua thêm một thời gian nữa có lẽ sẽ không còn thịnh hành."

Vừa muốn không tùy tiện, vừa muốn mới mẻ đa dạng, nhất thời cũng khó phôi. Hoa văn thêu ở trên y phục bình thường đều yêu cầu vẽ lên, khác rất nhiều với vẽ tranh thủy mặc, cần phải có cách vẽ đặc biệt mới được.

"Ta thử vẽ mấy mẫu như thế nào?" Nhiễm Nhan trước kia vì phải học chương trình điêu khắc phục hồi tướng mạo, cũng đặc biệt đi tìm bài học vẽ, té bào nghệ thuật của nàng hữu hạn, để nàng đi sáng tác nghệ thuật thì khẳng định là không xong, nhưng khả năng vẽ lại tỉ mỉ thì không tệ, học vẽ khi đó vì phải luyện tập đường cong, cũng phải vẽ lại rất nhiều hoa văn.

Nhiễm Mỹ Ngọc liếc mắt nhìn nàng một cái nói, hừ hừ: "Sao ta không nhớ rõ ngươi còn biết vẽ tranh? Đừng có làm hỏng mấy khúc lụa này."

"Ngươi không nói lời nào sẽ chết đúng không? Vẽ tranh thôi, lại không thêu lên lụa, đợi lát nữa nếu là đẹp ngươi cũng đừng thêu." Nguyên nhân Nhiễm Vận nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc rất không vừa mắt chủ yếu là nàng ta cũng chẳng khác gì mấy tộc nhân kia của Nhiễm thị, tiêu tiền của nhà nàng mà cứ tỏ vẻ bình thường như là chuyện đương nhiên.

Chữ 'chết' sao có thể nói ra miệng dễ dàng? Nhiễm Vân Sinh cảm thấy lời này của Nhiễm Vận có chút nặng, nhưng hắn cũng biết với tính tình Nhiễm Vận nàng khẳng định sẽ không xin lỗi, không khỏi nháo đến tan rã trong không vui, chỉ trách cứ nói: "A vận, có người nói chuyện với tỷ tỷ như vậy sao?"

Nhiễm Vận mếu máo, quay đầu đi chỗ khác.

Nhiễm Mỹ Ngọc hờn một tiếng, cũng không để ý đến nàng.

Đối với việc nhà người khác này, Từ Văn Xương đương nhiên sẽ làm bộ như không thấy, chỉ hướng Nhiễm Nhan chấp tay nói: "Vậy làm phiền nương tử, tại hạ tất nhiên sẽ bảo mật."

Hoạ sĩ cũng như y giả, đều là kỹ lưỡng, người đem nó coi như nghề chính thì địa vị cũng không cao, cái gọi là danh gia, là bởi vì những người này có phuơng diện văn học xuất sắc, có tác phẩm hội họa ngẫu nhiên chỉ dùng để biểu đạt tình cảm, mới là nguyên nhân chủ yếu mà bọn họ được tôn sùng.

Từ Văn Xương tự mình mang giấy bút tới, trải ở trên bàn.

Nhiễm Nhan thì chọn lọc ra mấy mẩu vẽ trong đầu, rồi nhanh chóng vẽ lên giấy, tốc độ vẽ làm mấy người vây xem trợn mắt há mồm.

Để vẽ được chân dung tội phạm, hoặc phục hồi tướng mạo, đương nhiên là càng nhanh càng chính xác thì càng tốt, tuy rằng sau này việc phục hồi diện mạo đều dùng máy tính để làm, nhưng học hội họa vẫn giúp nàng nắm giữ được đặc điểm con người tinh chuẩn hơn những pháp y khác.

Chỉ ngắn ngủn một khắc, Nhiễm Nhan đã vẽ ra năm mẩu, có hoa văn vòng tròn xoắn, có hoa văn đám mây, còn có hoa cỏ chim chóc các loại. Nhiễm Nhan chỉ vào hình hoa đình hương vẽ xong cuối cùng nói: "Trên khúc sa tanh màu ngà voi thì thêu mẩu này, màu tím nhạt."

Vốn định vẽ hoa sen, nhưng trong đầu Nhiễm Nhan bỗng nhiên hiện lên một bài thơ hiện đại, nội dung cụ thể là gì nàng không nhớ rõ, đại khái là mưa trên hẻm nhỏ ở Giang Nam, cầm dù giấy, gấp được cô nương giống như hoa đình hương, nghe có vẻ rất có ý thơ.

"Nhiễm nương tử... có thể... vẽ thêm vài bức nữa được không?" đôi mắt Từ Văn Xương tỏa sáng, thảng thompson mà nhìn Nhiễm Nhan, nội tâm kích động

đến nỗi dù hắn biết rõ đây là một thỉnh cầu không lẽ nghĩa nhưng vẫn nói ra.

Nhiễm Nhan dừng một chút, lại vung bút vẽ thêm ba mẩu nữa, "Cứ như vậy đi."

Từ Văn Xương đã lâu lăm chưa thấy được mẩu nào mới mẻ tinh xảo, quanh năm suốt tháng lặp đi lặp lại chỉ có mấy bức kia. Tiếp nhận mấy bản phác thảo, ánh mắt Từ Văn Xương nhìn Nhiễm Nhan đã cuồng nhiệt thêm vài phần, một khuôn mặt trên rộng dưới hẹp kích động đến đốt bùng, "Đồ thêu lần này nhất định sẽ làm thành cực phẩm, không cần trả tiền, quan hệ của hai nhà chúng ta mà nói tiền nghe ảnh hưởng cảm tình."

Dứt lời xong thì thật cẩn thận mà đem mấy bản phác thảo thối khô, xếp lại đàng hoàng rồi cất vào ngực.

"Lại nói, vẫn là ta chiếm tiện nghi, Nhiễm huynh đệ ngươi đừng trách lão huynh có lòng tham a" Từ Văn Xương không giữ vẻ ôn hòa như trước nữa mà cười rộ lên một cách hào sảng.

"Vậy ngươi ngày khác cần phải mời ta uống mấy chén mới được." Nhiễm Vân Sinh cười nói. Hắn biết giá trị của bản phác thảo, nhưng nếu sản phẩm thêu ra tinh xảo, cũng đã là khá xa xỉ, tuy rằng khả năng so ra thì không phát tài nhiều như có bản phác thảo, nhưng Nhiễm thị và Từ gia thường có sinh ý lui tới, để Từ Văn Xương thiếu chút nhân tình cũng không có hại gì.

Mặc dù là vẽ lại đồ của người khác, hiện giờ cũng coi như là năng lực của Nhiễm Nhan, có thể hữu dụng, trong lòng nàng liên thoái mái hơn rất nhiều. Nhưng vẽ lại dù sao cũng hữu hạn, không giống những người thực sự có óc sáng tạo ở phương diện này, có thể không ngừng sáng tác ra mẩu mới, cho nên đây cũng không phải kê lâu dài.

Bởi vậy nên mới nói, nếu không thể làm nghiệm thi quan hoặc là y sinh, nàng trên cơ bản chẳng khác nào một kẻ vô dụng, trừ bỏ gương mặt này, cái gì cũng không có. Lấy sắc thò người, là điều mà nàng chưa bao giờ nghĩ tới, Nhiễm Nhan trong lòng thở dài, đáy lòng lại âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải ở Đại Đường gầy dựng nên một cơ nghiệp!

Ngành y này không được, vậy nếu là y sinh nắm giữ sống chết của người khác thì sao? Mấy người quyền quý kia ai không sợ chết? Ai cả đời không bệnh tật? Sẽ luôn có lúc cần đến y sinh.

Dược Vương Tôn Tư Mạc tuy rằng bị xếp vào hàng ngũ kỹ lưỡng, nhưng chẳng phải hiện tại lúc bình thường cũng có người ca ngợi ông đó sao... có điều, có vẻ phương diện văn học của ông cũng rất tài giỏi, mình có phải cũng nên nghiêm túc học tập một chút không đây...

Đưa mấy cây lụa cho phuờng thêu, sau khi bước ra ngoài, Nhiễm Mỹ Ngọc muốn đi dạo ở phố tây, Nhiễm Nhan lại thấy Nhiễm Vân Sinh có chút do dự.

Nhiễm Nhan tâm than một tiếng, hắn như vậy cũng đích xác không thích hợp rêu rao khắp nơi như sợ người ta tìm không thấy, liền mở miệng nói: "Để hộ vệ và gã sai vặt bồi Thập Bát nương đi dạo đi, thành đồng rất an toàn, lại gần phuờng thị có quan lớn ở tập trung, nghĩ chắc cũng sẽ không có chuyện gì."

Nhiễm Nhan có ý đem mấy chữ "Quan lớn ở tập trung" cẩn hời mạnh một chút, quả nhiên Nhiễm Mỹ Ngọc vội nói: "Thập ca có việc liền đi đi, không cần phải quản ta."

Nàng cũng đã hơn một tháng không gặp Tiêu Tụng, vốn đang muốn đến gần phủ đệ của hắn nhìn xem có gặp được không, không có người đi theo càng tiện.

Nhiễm Vân Sinh hiện giờ cũng không có tâm tư đi quản nàng, chỉ ra lệnh cho mấy hộ vệ đi theo.

Lời editor: thực sự cô Nhan xuyên về chắc là bị Tiêu Tiêu gọi hồn, chứ ở hiện đại làm đại mỹ nhân độc thân giàu có mua đồ không cần nhìn giá học thức cao ngất nghệ nghiệp cool ngầu như vậy, bị lôi về đúng là có tí nghẹn a...

Chương 195: Mặt hắc ám của Nhiễm Nhan

Ngồi trên xe ngựa về phủ, Nhiễm Vận vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn hỏi: "A huynh, ngươi có phải có tâm sự gì hay không?"

Nhiễm Vân Sinh than một tiếng, hắn quả nhiên ngụy trang còn chưa đủ tốt, "Ừm, khi còn ở Lạc Dương chọc phải chút phiền toái."

Nhiễm Nhan cũng ngồi thẳng dậy, nàng nhớ rất rõ ràng, khi còn ở huyện Tụ Thủy, Nhiễm Vân Sinh đi Lạc Dương bốc thuốc trở về, thân xác đã có chút không đúng, không khỏi bật thốt lên: "Có kẻ quyền quý nào nhìn trúng Thập ca rồi sao? Là lang quân hay là nương tử?"

Nhiễm Vận trong lòng sốt ruột, không chú ý cách dùng từ của Nhiễm Nhan, thấy Nhiễm Vân Sinh cứ áp a áp úng, liền vội nàng lên tiếng: "A huynh ngươi nói đi a, lang quân hay là nương tử nhà ai?"

Hỏi xong, Nhiễm Vận cũng chợt sững sốt, sắc mặt Nhiễm Vân Sinh đỏ bừng, xâu hổ buồn bực nói: "Ta là lang quân, đối phương đương nhiên là một nương tử."

Nhiễm Nhan không có nửa điểm ngượng ngùng, bởi vì diện mạo của Nhiễm Vân Sinh thật sự làm người ta quá dễ dàng nghĩ lệch lạc, lại nói bị một nương tử nhìn trúng thì có gì phải trốn? Hay là vị nương tử kia quyền cao chức trọng nhưng bộ dạng quá xấu xí hay là tính tình quá kém?

Nhiễm Nhan cảm thấy Nhiễm Vân Sinh đến cả tính cách lãnh ngạnh như mình đây mà còn chịu đựng được, còn có cái gì chịu không được?

"Là...Ba Lăng công chúa." Nhiễm Vân Sinh suy sụp nói.

Nhiễm Vận há miệng thở dốc, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt.

"Ba Lăng công chúa? Nàng ta..." Nhiễm Nhan cẩn thận nhớ lại, Ba Lăng công chúa là phong hào lúc đầu, phong hào sau này là Bắc Cảnh công chúa, trong lịch sử vị công chúa này được gả thấp cho Sài Lệnh Võ, sau này vì

dính dáng vào án mưu phản của Cao Dương công chúa mà bị ban chết, phu quân nàng ta thì sau khi tự sát còn bị phanh thây, mà Bắc Cảnh công chúa cũng mất đi tư cách được táng nhập hoàng lăng.

Nhiễm Vận hòa hoãn cảm xúc nói: "Ba Lăng công chúa có một đam mê đặc thù, chính là thích sưu tập mỹ thiều niên, nghe nói nàng ta xây riêng một tòa biệt viện bên ngoài cung, bên trong dưỡng cả trăm lang quân dung nhan tuấn mỹ."

Nhiễm Nhan càng nghe càng nhíu mày, "Nàng ta vì sao dám làm càn như vậy?"

Thái Tông ngoại trừ sủng ái nhất là Tân Dương tiểu công chúa, thì tiếp theo là Trường Nhạc công chúa, Thành Dương công chúa, Cao Dương công chúa, Tân Thành công chúa, nhưng chưa từng nghe nói còn có Ba Lăng công chúa, cả cái phong hào này, "Ba Lăng" nghe giống như tên địa phương, hiển nhiên địa vị cũng không tôn quý lắm.

Lại nói, trong những năm Trinh Quán thần tử có lá gan can gián thắng thắn như Ngụy Chinh cũng không phải chỉ có một người, ngay cả Cao Dương công chúa tai tiếng nhiều nhất lúc đầu cũng không dám manh động như vậy.

Nhiễm Vân Sinh nói: "Mẫu thân của Ba Lăng công chúa là Thôi tài tử, xuất thân từ Thanh Hà Thôi Thị, sau lưng có gia tộc không lồ hậu thuẫn. Thôi tài tử vào năm Trinh Quán đầu tiên đã qua đời, nghe nói là bị độc hại, bởi vì vô pháp công đạo với Thôi thị, nên đối với hành động của Ba Lăng công chúa bê hạ cũng đều mở một mắt nhăm một mắt."

"Cầm tù nam tử, hành vi phóng đãng như thế, cả triều trên dưới sao có thể chịu đựng?" Nhiễm Nhan lạnh lùng hỏi.

"Cũng có quan viên triều đình thượng tú, nhưng nghe nói mấy lang quân đó đều là tự nguyện tiến vào hầu hạ trong biệt viện, hơn nữa Ba Lăng công chúa vẫn là thân hoàn bích, cho nên cả triều trên dưới cũng chỉ coi như nàng thu mỹ thiều niên về làm sai vật mà thôi, không coi là ghê gớm, nhưng ta nghe nói nội tình lại không phải như thế." Nhiễm Vân Sinh nhăn mày. Hắn lăn lộn trong giới làm ăn cũng một thời gian, đương nhiên nghe nói đủ loại tân bí, tỷ như Ba Lăng công chúa, nàng ta cũng không giao h.o.a.n cùng các lang quân, nhưng lại đam mê chơi đùa thân thể họ, còn thích xem những lang quân đó và các thị tỳ tằng tü với nhau, mức độ d*m loạn trong

đó một lời khó mà nói hết, nên không dám nói cho Nhiễm Vận và Nhiễm Nhan nghe.

Nhiễm Nhan từ thẳn sắc của Nhiễm Vân Sinh cũng nhìn ra một chút manh mối, hơn nữa nàng suy đoán, mấy mĩ nam tử Ba Lăng công chúa bắt được đó, cũng không phải như mặt ngoài nói là tự nguyện phụng dưỡng nàng ta, nếu không, Nhiễm Vân Sinh cũng không có khả năng lo lăng sốt ruột đến thế.

"Thập ca chớ có lo lăng, theo như lời ngươi nói, Ba Lăng công chúa này thật ra có thủ đoạn có đầu óc, tam thúc ở Trường An cũng không phải là một hai ngày, sao có thể tùy ý để người ta tính toán! Việc này phải thương lượng với tam thúc sớm một chút." Nhiễm Nhan khuyên giải.

Nhiễm Vận liên thanh phụ họa: "Đúng đó, đúng đó!"

Nói thì nói vậy, nhưng tình hình thực tế lại không quá lạc quan, Ba Lăng công chúa sao có thể ngu ngốc đến mức công khai động thủ? Hơn phân nửa là sẽ lặng lẽ bắt người đi, rồi mang đi cầm tù. Nhiễm Nhan bổ sung: "Thập ca sắp tới đừng ra cửa, chuyện làm ăn cứ để Tam thúc quyết định."

Nhiễm Vân Sinh gật gật đầu, trong lòng lại cười khổ, ở nhà cũng không thấy an toàn. Số lượng hộ viện và phó tì đều phải theo quy định giai cấp khá nghiêm khắc, dù cho Nhiễm phủ đã đem số hộ viện đưa vào thân phận phó tì, nhưng cũng không thể chống đỡ được nếu gấp phải cao thủ chân chính đánh lén.

Không khí trong xe nặng nề, cả người thích nói móc như Nhiễm Vận cũng cảm giác được tính nghiêm trọng của chuyện này, không đùa giỡn như thường ngày nữa.

Trở lại trong phủ, Nhiễm Vân Sinh nghe nói Nhiễm Bình Dụ không ở trong phủ, liền trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhiễm Nhan và Nhiễm Vận cũng ai về phòng người đó.

"Nương tử đã về rồi." Hình Nương cùng Huyền Không ra đón.

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, thấy Huyền Không, mới nhớ tới là phải tìm một ngày đưa nàng ta đến Thanh Âm am, bất quá nàng hiện giờ không có tâm

tình đi lên kế hoạch cho chuyện này, liền để Văn Lục mang nàng ta đi chơi trước, đi dạo chợ đông cũng được.

"Trường An chơi vui không?" Huyền Không lén đến bên cạnh Văn Lục, nhỏ giọng hỏi.

"Cũng bất quá là náo nhiệt hơn chút so với Lạc Dương thôi." Văn Lục còn chưa thấy được Hồ cơ, trong lòng có chút tiếc nuối.

"Sư phụ ta đi đâu rồi?" Nhiễm Nhan nhớ là vẫn chưa thấy Ngô Tu Hòa.

Hình Nương duỗi tay đỡ nàng đi vào phòng, "Nghe tam phu nhân nói, sau khi hắn đến Trường An, chân còn chưa chạm đất, đã đi đến chùa Từ Ân, nói là đi bái kiến bạn cũ."

Bái kiến bạn cũ là thứ yếu, chỉ sợ mục đích chính vẫn là vì cọ ăn cọ uống cọ chồ ở.

"Thanh Âm am cách chùa Từ Ân bất quá vài dặm đường, hôm nào đưa Huyền Không trở về, nương tử có thể thuận đường đi thăm hắn." Hình Nương kiến nghị.

Nhiễm Nhan gật đầu, lại nói, Ngô Tu Hòa đối với đồ đệ là nàng đây thật ra rất tận tâm tận lực, hơn nữa còn giúp nàng giấu diếm nhiều việc, đáy lòng Nhiễm Nhan rất cảm kích lão, cũng chân chính coi lão như sư phụ, tuy rằng môn phái của Ngô Tu Hòa cứ một chốc một lát lại biến hóa.

Thời gian còn lâu mới đến tối, Nhiễm Nhan tìm Dung Thiến, nhờ nàng lúc rảnh thì sai phó tì giúp bắt vài con chuột, hơn nữa nếu bắt được thì nhốt vào lồng sắt, đưa đến nơi này cho nàng. Dung thiến sảng khoái đáp ứng.

Vì thế toàn bộ Nhiễm phủ cả buổi chiều liền oanh oanh liệt liệt mà tiến hành một trận bắt chuột. Có lẽ là Nhiễm phủ làm vệ sinh quá tốt, đến lúc chạng vạng mới bắt được ba con. Như vậy đối với Nhiễm Nhan mà nói cũng đã đủ rồi.

Bữa tối qua đi, Nhiễm Nhan giam mình trong một gian nhà kề nhỏ, gian nhà này nguyên bản là dùng để chứa tạp vật, hiện tại bỏ không, dài rộng chỉ khoảng một trượng, lại vừa đủ để Nhiễm Nhan lấy làm phòng thí nghiệm lâm thời.

Trong nhà chỉ có một cái bàn bày đầy chai lọ vại bình.

Nhiễm Nhan mang khẩu trang và bao tay lên, từ trong lồng sắt bắt ra một con chuột béo múp, rút một ít chất kịch độc nàng mới nghiên cứu chế tạo ra gần đây vào trong ống tiêm, cứng rắn rót vào miệng con chuột, sau đó bỏ nó vào hộp, ngồi xóm dưới đèn nhìn quá trình nó tử vong.

Chờ đến lúc con chuột bắt đầu co giật, Nhiễm Nhan liền xách nó ra đặc lên trên một tấm ván gỗ, rồi cầm dao phẫu thuật lên, nhanh chóng mở ra, quan sát trình độ thương tổn trong nội tạng của con vật.

Đối với chuyện rót độc cho chuột này, Nhiễm Nhan đã cảm thấy thư thái hơn nhiều so với trước kia, ít nhất con chuột xám xịt này nhìn một chút cũng không đáng yêu, trước kia lúc học khóa lý thuyết độc tố trong pháp y, lúc mới bắt đầu là rót axit vào miệng chuột bạch, sau đó quan sát quá trình tử vong của nó, rồi giải phẫu, quan sát trạng thái thương tổn trong nội tạng.

Trước kia Nhiễm Nhan còn cảm thấy, sinh viên y học người ta lấy chuột bạch làm thí nghiệm sinh lý hay được lý, dù gì cũng là xử tử nhân đạo, còn dân pháp y thì biến thái như vậy, nếu thật sự có thế giới bình đẳng, vậy lũ chuột bạch có oán niệm hay không? Có điều làm nhiều lần rồi cũng không còn cảm giác nữa.

Sau khi giải phẫu xong, Nhiễm Nhan lại tóm lấy một con nữa. Có lẽ là thấy tử trạng của đồng bạn, con chuột này giãy giụa còn dữ hơn, nhưng vẫn không thăng nổi đôi tay đã giết qua vô số chuột bạch của Nhiễm Nhan, cuối cùng vẫn bị tưới độc dược.

Lần này, nàng chờ đến khi xác con chuột bắt đầu hơi cứng đờ, mới bắt đầu giải phẫu.

Người bên ngoài cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng là đưa vào trong phòng chỉ có ba con chuột, hiện giờ nghe tiếng chuột kêu khóc như là mấy chục con. Nhưng Nhiễm Nhan đã dặn dò qua là không ai được phép tiến vào, nên mọi người chỉ còn nước nhìn nhau.

"Không được a..." Nhiễm Nhan lẩm bẩm nói với cái xác chuột bị mổ banh bụng. Loại độc nàng nghiên cứu chế ra này, lúc thi thể còn chưa xuất hiện thi cương, thì cũng không có dấu vết gì, nhưng sau đó thi tạng phủ sẽ nhanh chóng xuất hiện hiện tượng thối rữa.

Còn cần phải tiếp tục cải tiến.

Bất quá, Ba Lăng công chúa luôn ở trong cung, phải như thế nào mới có thể nghĩ ra cách để hạ độc chư!

Nhiễm Nhan hôm nay sau khi nghe nói đến việc này, lập tức cảm thấy, cánh tay vươn không qua khỏi đùi, nếu là công khai đoạt người, Nhiễm phủ có chứng có cứ, hiện giờ triều đình chủ lưu thanh liêm, không lo ko lật được Ba Lăng công chúa! Nhưng nếu nàng ta trầm ổn, phái người âm thầm bắt đi Nhiễm Vân Sinh bất cứ lúc nào thì sao? Có thể phòng được nhất thời, cũng không thể phòng cả đời. Biện pháp tốt nhất chính là cho nàng sớm xuống mồ an nghỉ, như vậy mọi người đều an tâm.

Loại độc Nhiễm Nhan nghiên cứu chế tạo ra này có thể thẩm vào bất cứ loại vật chất gì, qua 20 canh giờ thì sẽ tự động tiêu tán, với kỹ thuật hiện giờ, căn bản nghiệm không ra dấu vết lưu lại.

Nhiễm Nhan nghĩ, túm lấy con chuột cuối cùng, cột móng nó lại, rồi dùng tơ lụa ngâm qua độc dược trước đó bao quanh nó, sau đó đặt lên tấm ván giải phẫu chăm chú quan sát.

Con vật dần dần trở nên uể oải, đến khi không hề giãy giụa, cả quá trình chậm hơn so với uống thuốc, thời gian ước chừng hai khắc, con vật mới hoàn toàn tử vong.

"Nhưng với cơ thể người thì sẽ có cảm giác gì?" Nhiễm Nhan ngửa đầu suy nghĩ một lúc lâu, rồi đem thành phần lọc ra từng cái từng cái một, suy đoán cảm giác của người chết trước khi chết vì trúng độc này là gì.

Chuyện này rất quan trọng, trong cung có ngự y, một khi Ba Lăng công chúa có cảm giác không khoẻ, thì có thể sẽ lập tức gọi ngự y chẩn trị, nếu quá trình độc phát này bị ngăn chặn, có khả năng sẽ xuất hiện một vài sơ hở khó lường!

Trong lòng Nhiễm Nhan đã đem vị Ba Lăng công chúa chưa từng gặp mặt này coi như chuột bạch, cứ lần lượt làm thí nghiệm, bắn thân lại không cảm thấy giết một công chúa là chuyện khó tưởng tượng cỡ nào, bởi vì ngay khi biết nàng ta đánh chủ ý lên Nhiễm Vân Sinh, trong lòng Nhiễm Nhan nàng ta đã không khác gì chuột bạch.

Lửa giận của Nhiễm Nhan, vô thanh vô túc mà bùng lên như thế, lan tràn lặng lẽ như bóng tối. Chuyện của Tân Vân Lâm, đã trở thành mảnh nghịch lân không được chạm vào cửa nàng, vì bảo vệ thân nhân bằng hữu, nàng chuyện gì cũng có thể làm ra, chuyện gì cũng dám làm.

Chương 196: Nhật trình

Đặc biệt là Ba Lăng công chúa cư nhiên lại đánh chủ ý ở phương diện này.

"Nương tử? Muộn rồi, có cần phải rửa mặt đi ngủ không?" thanh âm Văn Lục vang lên ngoài cửa.

Nhiễm Nhan vừa giải phẫu con chuột cuối cùng, vừa trả lời với giọng bình bình: "Hai khắc nữa đi."

Văn Lục nghe thanh âm như vọng ra từ địa ngục ở trong phòng, không khỏi rụt rụt cổ, hướng Hình Nương đang đứng ở tiền thính lắc lắc đầu, chạy chậm qua thì thầm với nàng: "Nương tử nói là hai khắc nữa đi."

Hình Nương thở dài, nói: "Vậy đi nấu nước đi, lát nữa đưa vào phòng tắm."

Hai khắc sau, Nhiễm Nhan xử lý xong xác chuột, cởi bao tay và khẩu trang, kéo cửa phòng ra. Sắc trời bên ngoài đã đen kịt, trên hành lang đã thấp đèn lồng.

Nhiễm Nhan duỗi eo, vừa mới chuẩn bị mang guốc giày vào, lại đột nhiên bị bịt miệng từ phía sau, còn chưa kịp giãy giụa, đã bị người bế ngang lên, nhanh chóng đưa đến chỗ tối. Lòng ngực rắn chắc phía sau, cùng với hơi thở lạnh lẽo quanh thân, làm Nhiễm Nhan chỉ nghĩ đến một người, Tô Phục.

Đến một chỗ yên tĩnh, khó khăn lắm mới đứng vững, Tô Phục lại không buông nàng ra ngay lập tức.

Nhiễm Nhan tức giận dùng một tay đẩy hắn ra, quay đầu lại lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt tuân mỹ cực phẩm kia.

"Ta..." Tô Phục thấy nàng tức giận, muốn giải thích vài câu, lại nhất thời không biết bắt đầu từ đâu, việc này thật sự là hắn sai trước.

Tô Phục vốn là thích khách, hành sự như thế cũng không có gì kỳ quái, Nhiễm Nhan cảm thấy mình phản ứng có chút quá đáng, hòa hoãn ngữ khí

hỏi: "Đêm hôm lại đến, có chuyện gì?"

"Chỉ là đến xem ngươi." Trong đôi mắt sâu thẳm của Tô Phục hiện lên một tia thất vọng. Hắn rời Tô Châu hơn một tháng, mỗi khi một mình cô tịch, đều sẽ tự động nhớ tới gương mặt tú mỹ mà không chút linh động này, chưa từng có ai cho hắn cảm giác an tâm như vậy. Hắn hy vọng Nhiễm Nhan cũng có thể có chút bất đồng đối với hắn, nhưng trước mắt xem ra, là hắn kỳ vọng quá nhiều.

"Thân phận của ngươi... làm sao có thể định cư ở Trường An?" Nhiễm Nhan hỏi.

Bất quá chỉ một chút, tâm thái của Tô Phục đã khôi phục như thường, "Ta nhậm chức ở Thái y thự, là người của Ngụy Vương Lý Thái, cũng ở tại phường An Thiện."

Đối với chuyện cơ mật cỡ này, Tô Phục cũng không dấu diếm gì.

Nhiễm Nhan hơi sững sốt, trong tình huống này, nàng cũng không biết kế tiếp nên nói cái gì, nếu lại tiếp tục kéo dài đề tài này, Tô Phục tám phần sẽ không dấu diếm, nhưng Nhiễm Nhan hiện tại cũng không muốn biết. Nói chuyện phong cảnh sao? Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời đêm đen nhánh, cả một câu "Hôm nay ánh trăng không tồi" cũng không nói ra nổi.

Khi Tô Phục ở một mình, một tháng không nói một lời nào cũng là chuyện bình thường, hắn đi chuyến này chỉ là muốn nhìn nàng một cái, chưa nghĩ ra là muốn đàm luận cái đề tài gì.

"Nương tử?" "Nương tử?"

Đang trầm mặc, ở nơi xa vắng vắng truyền đến thanh âm Văn Lực gọi nàng.

"Vậy...ta về đây." Nhiễm Nhan nói.

"Ừm." Tô Phục nói.

Nhiễm Nhan lầm lũi đi dọc theo đường nhỏ, thầm nghĩ quan hệ của mình và Tô Phục có chút chuyển biến làm người khó hiểu. Nguyên bản, hắn hắn là giết nàng diệt khẩu, mà nàng thì hắn là nơi nơi phải đề phòng hắn, thấy thế nào cũng là cục diện ngươi chết ta sống, sao bây giờ lại thành cái dạng này?

Không phải bằng hữu, cũng không phải địch nhân, càng không phải tình nhân...

Nhiễm Nhan dừng bước chân, quay đầu lại nhìn thoáng qua chỗ vừa rồi mới đứng, lại thấy bộ hắc y kia, vẫn còn đứng lặng ở dưới bóng cây, như đã hòa thành một thể với bóng tối.

Đi gần đến Hòa Nhã cư, Văn Lục thấy nàng, nhẹ nhàng thở ra, bước nhanh đến đón, "Mới nháy mắt mà nương tử chạy đi đâu vậy?"

"Ta đi dạo dạo ở gần đây." Nhiễm Nhan nói.

Vì còn ở trong phủ, Văn Lục cũng không nghĩ nhiều, chỉ là khom lưng đem guốc giày trong tay thả xuống trước chân Nhiễm Nhan, lải nhải: "Nương tử lớn như vậy rồi, sao lại không chịu mang giày? Vạn nhất bị thương đến chân thì làm sao bây giờ?"

Nhiễm Nhan im re không lên tiếng mà mang giày vào, đi theo Văn Lục vào phòng tắm, nếu không phải nàng vẫn mang thân thái tự nhiên, thì nhìn rất giống hai tử đang bị giáo huấn.

Tắm gội tẩy đi mệt mèt của một ngày, Nhiễm Nhan thoát lực nằm ở trên giường, nghỉ tiếp theo thật sự phải hảo hảo mà hoàn thiện bản thân, hòa nhập vào cuộc sống ở cổ đại thật đúng là không dễ dàng a! Trước kia môn ngữ văn của nàng mỗi lần đều lảng vảng ở mức tiêu chuẩn, cuối cùng chỉ có thể dựa vào kỹ thuật nghiệm thi để hô mưa gọi gió, ở cổ đại mà muốn trở nên nổi bật, phải gắng sức mà phát triển toàn diện đức trí thể mỹ.

Nhiễm Nhan mơ mơ màng màng ngủ, một khắc trước khi ngủ còn đang nghỉ, sáng mai chắc phải tìm một cuốn "Kinh Thi" gì đó để nhìn một cái.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Nhan vẫn ngủ ngon lành trong tiếng hiểu cổ. Bởi vì thương tích trên người nàng vừa mới khỏi hàn, lại thêm bôn ba trên đường, nên Hình Nương không có gọi nàng dậy.

Ngủ thảng đến khi mặt trời đã lên ba sào, Nhiễm Nhan mới tỉnh lại. Nhìn ánh nắng chói lọi trên mặt đất, nàng ngồi bật dậy, đến nỗi cơn buồn bực khi mới thức dậy cũng nháy mắt tiêu tán đến sạch sẽ.

Thời gian Nhiễm Nhan làm việc và nghỉ ngơi luôn luôn rất có quy luật, từ lần hôn mê đó về sau, đồng hồ sinh học hình như bị rối loạn, nhưng nàng tối hôm qua còn lên kế hoạch là muôn đọc sách buổi sáng...

Nhiễm Nhan kế thừa tài năng và kỹ ức của nguyên chủ, nhưng theo thời gian dần trôi, những thứ không thường dùng kia đều đang chậm rãi phai nhạt đi, hiện tại nhớ lại Kinh thi, chỉ có thể là mấy đoạn ngắn linh tinh vụn vặt. Xem ra trời cao cũng không khơi khơi mà đem những thứ này đưa cho nàng, đã cho cơ hội thì phải nắm lấy, nếu không để mất đi chính là tổn thất nặng.

Nghĩ đến đây, nàng nhảy ra khỏi giường, tùy tiện kéo một kiện áo lụa khoác thêm.

"Nương tử." Văn Lục bung nước tiến vào, thấy Nhiễm Nhan đã nhanh tay lẹ chân mặc xong y phục, kỳ quái hỏi: "Nương tử hôm nay có việc sao?"

"Ừm." Nhiễm Nhan gật gật đầu, nói ra một câu làm Văn Lục trợn mắt há mồm, "Ta muôn đọc sách, còn muôn thêu hoa."

"Thêu...thêu hoa?" Văn Lục nhất thời không kịp bέ lái, khi còn ở Tô Châu, Hình Nương có dạy Nhiễm Nhan thêu hoa, kết quả tuy rằng bởi vì có chút cẩn bản, thêu ra nhìn thật sự không tồi, nhưng tư thế kia khiến cho người khác có chút không dám khen tặng.

Mắt phản ứng một lát, Văn Lục mới nói: "Nương tử không phải mỗi ngày đều đọc sách sao?"

"Ta đọc đều là sách y thuật, hôm nay muôn xem một chút mấy thứ như thơ từ ca phú..." Nhiễm Nhan nói rất nghiêm túc.

Đây là hai dạng tài hoa của nguyên chủ mà có thể xem là tương đối có thành tựu, Nhiễm Nhan đã nói cái gì cũng phải giữ lại, nên học thức là đương nhiên phải có, còn chuyện thêu hoa...Nhiễm Nhan khi nghiệm thi giải phẫu yêu cầu thị lực tốt, thêu hoa dễ tốn thương măt, nàng định mỗi ngày dành ra nửa canh giờ để luyện tập là đủ rồi.

Sau khi dùng xong đồ ăn sáng, Nhiễm Nhan đến tiều thư phòng của Hòa Nhã cư, sắp xếp cho mình một cái nhật trình*.

*có thể hiểu là thời khóa biểu/thời gian biểu cho một ngày

Nhiễm Nhan vừa mới buông bút, đã nghe có người gõ cửa.

Thanh âm Hình Nương vọng vào: "Nương tử, Tiêu Thị lang tới chơi, ngài có muốn gặp không?"

Nhiễm Nhan dùng cái chặc giấy đè lên tờ nhật trình vừa viết xong, mở cửa nói: "Hắn không phải thượng triều sao, sao lại rảnh rỗi mà đến đây?"

"Nương tử, hôm nay là ngày Tiêu Thị lang nghỉ tắm gội." Hình Nương đáp.

Nghỉ tắm gội, ý như mặt chữ, chính là ngày nghỉ cho quan viên ở nhà tắm rửa. Đại khái cũng là ý nghỉ ngơi cho bớt mệt. Thời gian là ngày thượng tuần, trung tuần và hạ tuần của mỗi tháng, bởi vậy còn gọi là tuần hưu.

Lời editor: ai nha, Tô Tô a, đúng là vừa thương vừa buồn cười mà... T.T, lần sau cưng có ba lựa chọn, một là chờ sép mang xong dép, hai là xách người thì xách luôn dép, còn ba là xách đi thì phải xách trả về, ai lại để vậy hả?

Chương 197: Tạ ơn

Bởi vì Tiêu Tụng lén vào phòng ngủ của Nhiễm Nhan lần đó, trong lòng nàng đến nay vẫn còn bức bối, vốn định nói không gấp, nhưng trước đó hắn vì nàng mà chạy đến huyện Tụ Thủy, còn không ngủ không nghỉ mà thủ liên tục mấy ngày bên giường nàng...

"Hắn tới làm cái gì?" Nhiễm Nhan hỏi Hình Nương.

"Lão nô cũng không biết, bất quá Tam Lang nghe nói Tiêu Thị lang có ân cứu mạng nương tử, cho nên sai người đến đây thỉnh riêng nương tử đến bái tạ." Hình Nương đáp.

Chuyện này cũng nên như vậy.

"Vậy thì đi thôi." Nhiễm Nhan ra khỏi thư phòng, thuận tay đóng cửa lại.

Hình Nương ánh mắt hơi động, nghĩ thầm nương tử nhà mình có lẽ cũng không quá để ý Tiêu Thị lang, nếu không "nữ tử vì người mình thích mà trang điểm", nương tử sao có thể cả chuyện chải chuốt trang điểm cũng không nghĩ tới như vậy, Hình Nương cảm thấy trước đó bản thân có chút lo xa, liếc mắt đánh giá vẻ ngoài của Nhiễm Nhan một cái, khá tùy tiện, nhưng cũng không coi là quá thất lễ, nên không mở miệng nhắc nhở, chỉ gọi Văn Lục và Ca Lam cùng đi theo hầu hạ.

Trong sảnh, Tiêu Tụng một thân thường phục viên lanh màu tím sẫm quỳ ngồi ở vị trí bên trái của chủ tọa, tóc đen được cột lên khá tùy ý, bộ dạng lười nhác, hoàn toàn khác với vẻ khôn khéo giang thường thấy hàng ngày.

Bàn tay thon dài bưng chén trà có bộ dáng vô cùng đẹp, hắn từng chút từng chút một mà gạt bọt trà trôi nổi trong chén, trò chuyện với Nhiễm Bình Dụ, Nhiễm Vân Sinh thì đang ngồi đối diện hắn.

"Tại hạ nghe nói Thập Lang gấp phải chút chuyện phiền toái." Tiêu Tụng nhìn về phía Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Vân Sinh đáy lòng khiếp sợ, chuyện này hắn chỉ mới nói ra hôm qua, hơn nữa người biết chỉ có ba người, chính là Nhiễm Bình Dụ, Nhiễm Nhan, Nhiễm Vận... Tiêu Tụng từ nơi nào có được tin tức? Đồng thời cũng có vài phần xấu hổ, dù gì một lang quân lại bởi vì loại chuyện này mà nơm nớp lo sợ, thật sự là chuyện không có mấy thể diện.

Tiêu Tụng cười nhìn Nhiễm Vân Sinh, "Thập Lang đừng cảm thấy kinh ngạc, người làm quan, ai không mọc thêm mấy đôi mắt? Tại hạ tuyệt đối không có ý nhìn trộm việc riêng tư của quý phủ, chỉ là ngẫu nhiên mà biết được."

Nhiễm Bình Dụ giờ mới phản ứng, vội vàng chắp tay nói: "Thỉnh Tiêu Thị lang cứu con ta!"

"Nhiễm bá phụ không cần đa lễ." Tiêu Tụng buông chung trà, nói tiếp: "Ta luôn không thích xen vào việc người khác, nhưng lúc này chuyện lại như vậy...bất quá..."

Lời Tiêu Tụng vừa chuyển, lại khẽ cười nói: "Thập Lang nếu muốn đi Tiêu phủ trụ vài ngày, ta đương nhiên hoan nghênh."

Để Nhiễm Vân Sinh đến Tiêu phủ trụ mấy ngày, Ba Lăng công chúa dù có mọc thêm vài cái lá gan cũng không dám chạy tới Tiêu phủ đoạt người, hơn nữa sau khi trải qua việc này, nàng sẽ biết Nhiễm Vân Sinh cùng Tiêu Tụng có giao tình không cạn, trước khi động thủ cũng phải cân nhắc một chút.

"Đa tạ Tiêu Thị lang." Nhiễm Bình Dụ chắp tay nói.

Nhiễm Vân Sinh cũng hành lễ tri tạ.

"Ta đã gọi ngài một tiếng bá phụ, ngài nếu lại đa lễ như vậy, trong lòng ta cũng thấy thật bất an." Tiêu Tụng nửa đùa nửa thật.

Nhiễm Bình Dụ cũng phổi hợp cười ha ha.

Tiêu Tụng tuy rằng trên mặt vẫn luôn vui vẻ trò chuyện, đáy lòng lại âm thầm sốt ruột, Thập Thất Nương lâu như vậy còn chưa lộ diện, có phải còn giận hắn chuyện lần trước hay không? Tiêu Tụng đã nhiều ngày nay vẫn luôn tự trách bản thân quá mức lỗ mãng, nhịn mắng ngày, rốt cuộc cũng chọn một ngày thích hợp chạy tới đây.

"Chỉ là, ta hay gặp chuyện thị phi, bá phụ cùng Thập Lang không ngại suy xét một chút rồi hãy quyết định." Tiêu Tụng lời lẽ và biểu tình đều vạn phần thành khẩn, làm người cảm thấy hắn rất thật lòng suy nghĩ cho Nhiễm phủ và Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Bình Dụ cũng biết, hiện giờ triều đình tuy ngoài mặt thoạt nhìn rất yên ả, nhưng phe cánh đã ngầm ngâm thành lập, đặc biệt là trong đám hoàng tử có mấy người thập phần xuất sắc, khó bảo đảm sê không có đối thủ mượn chuyện này để bịa đặt, đả kích Tiêu Tụng.

Nhiễm Bình Dụ cũng phải thận trọng, "Đa tạ Tiêu Thị lang chỉ điểm."

Ngay lúc này, ánh sáng ở cửa tối lại, trong lòng Tiêu Tụng nhảy lên một cái, miễn cưỡng bảo trì trán định mà quay đầu lại.

Hai nữ tử sóng vai đi vào, một người mặc áo váy ngắn tay màu hồng nhạt, trang dung tinh xảo; một người mặc áo lụa màu lam nhạt, để mặt mộc.

Mắt Tiêu Tụng chợt sáng rực lên, đến nỗi Nhiễm Bình Dụ nhìn không thăng mặt hắn cũng cảm giác được, nhưng chỉ là một cái chớp mắt, lúc Nhiễm Bình Dụ lại nhìn hắn, trên tuẫn nhan kia vẫn là ý cười khách khí xa cách, phảng phất như biểu tình lóe mắt vừa rồi chỉ là ảo giác.

"A Nhan, Mỹ Ngọc, mau đến chào Hình Bộ Tiêu Thị lang." Nhiễm Bình Dụ cười ha hả.

Nhiễm Nhan và Nhiễm Mỹ Ngọc đi đến trước mặt Tiêu Tụng, đồng loạt nhún gối hành lễ.

"Nhi Nhiễm thị Mỹ Ngọc, gặp qua Tiêu Thị lang." Nhiễm Mỹ Ngọc nói trước.

Nhiễm Nhan nói: "Nhi Nhiễm thị Nhan, gặp qua Tiêu Thị lang."

"Nhị vị nương tử xin đứng lên." Thanh âm Tiêu Tụng trầm thấp từ tính, mỗi một chữ đều như có như không cọ qua đáy tim người ta.

Nhiễm Mỹ Ngọc như vừa được hưởng lộc, sắc mặt ửng đỏ. Nhiễm Nhan thì mặt vô biểu tình chậm rãi đứng dậy, rũ mắt, chờ Nhiễm Bình Dụ lên tiếng.

"Các ngươi ngồi đi." Nhiễm Bình Dụ nói, lại chuyển qua Tiêu Tụng: "Thời gian đã trưa, Tiêu Thị lang có vui lòng nhận lời ở lại Nhiễm phủ dùng cơm trưa không?"

Tiêu Tụng ánh mắt như có như không xẹt qua người Nhiễm Nhan, cười nói: "Vậy làm phiền."

Nhiễm Bình Dụ âm thầm giật mình, hắn cùng Tiêu Tụng cũng không phải là rất quen thuộc, những cũng nghe nói Tiêu Tụng bình thường sẽ không lưu lại ăn cơm ở phủ của ai, hôm nay lại đáp ứng thông khoái như thế...Nhiễm Bình Dụ nhìn thoảng qua Nhiễm Nhan ngồi rũ mắt như lão tăng nhập định, rồi dời mắt đến Nhiễm Mỹ Ngọc trong mắt long lanh, mắt phiếm đào hoa, vuốt lưỡng tâm nói, vẫn là Nhiễm Mỹ Ngọc động lòng người hơn chút, nhưng thành Trường An không thiếu nhất là chính là mấy nữ tử minh diễm động lòng người.

Nhất thời, Nhiễm Bình Dụ cũng không thể khẳng định, vì Tiêu Tụng nguy trang quá tốt, thậm chí còn không liếc mắt nhìn ai nhiều hơn.

Nhưng Tiêu Tụng thì lại có chút hối hận, quang minh chính đại đến bá phỏng như vậy, hắn căn bản không thể nói câu nào với Nhiễm Nhan, thậm chí nhìn nàng nhiều hơn một chút cũng không thể.

Mới vừa rồi vội nhìn thoáng qua, còn chưa kịp thấy rõ mấy ngày nay nàng giày hơn hay béo hơn...cảm giác như vậy, làm cả người Tiêu Tụng khó chịu. Aizzz! Còn không bằng không nhìn!

"A Nhan, lúc ngươi gặp nguy, Tiêu Thị lang đã ra tay cứu giúp, còn không mau tiến lên bái tạ" Nhiễm Bình Dụ nhắc nhở.

Tiêu Tụng tức khắc cảm thấy Nhiễm Bình Dụ này thật sự là quá thông tình đạt lý, thiện giải nhân ý, bèn ngồi thẳng dậy.

Nhiễm Nhan từ trên tịch đối diện đứng dậy, đi đến trước mặt Tiêu Tụng, trong lòng suy nghĩ, loại ân cứu mạng này, hắn là phải chấp tay hành đại lễ, cũng có nghĩa là phải nghiêm túc trình trọng mà dập đầu, Nhiễm Nhan sống nhiều năm như vậy, có không ít người dập đầu với nàng, cảm tạ nàng vì người chết mà tẩy oan, nàng ngoại trừ khi còn nhỏ chúc Tết trưởng bối, thật đúng là chưa từng dập đầu với ai.

Đứng yên trước mặt Tiêu Tụng, ánh mắt nặng nề liếc nhìn đỉnh đầu hắn một cái, vốn tưởng hắn sẽ không ngông đầu, ai ngờ lại đối diện ngay một đôi mắt đen láy sáng như sao trời, đáy mắt mang ý cười nồng đậm.

Nhiễm Nhan trùng mắt nhìn hắn một cái, cắn răng, lập tức quỳ xuống trước mặt hắn.

Nhưng đâu gói còn chưa chấm đất, hai tay lại được một đôi tay hữu lực nâng lên, trên đỉnh đầu truyền đến thanh âm vô cùng dễ nghe của Tiêu Tụng, "Thập Thất Nương mỹ nhân như thế, phàm là nam nhân nhìn thấy, đều sẽ không bằng quan đứng nhìn, Tiêu mỗ cũng chỉ là tục nhân mà thôi."

Trong lời nói của Tiêu Tụng rõ ràng mang ý đùa giỡn.

Nhiễm Bình Dụ sững sót một chút, rồi cười nói: "Đã là như thế, lại đa lẽ thì sẽ hỏng mất sự tiêu sai của Tiêu Thị lang, A Nhan, ngươi trở về chỗ ngồi đi, sau đó phải kính Tiêu Thị lang thêm vài chén rượu mới được."

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy hai bàn tay đang nắm cánh tay mình nóng đến dọa người, không khỏi có chút câu nệ, nên nhỏ tiếng nói "dạ", rồi thối lui vài bước, trở về chỗ ngồi.

Nhiễm Mỹ Ngọc hung hăng liếc Nhiễm Nhan như muốn cắt xéo nàng ra, đáy lòng lại có vài phần kinh ngạc, bất cứ lúc nào nàng ta nhìn thấy Tiêu Tụng cũng đều thấy hắn vững chãi như một ngọn núi, đây là lần đầu tiên thấy bộ dáng tùy tiện này của hắn! Bởi vậy liền cảm thấy là vừa rồi Nhiễm Thập Thất đã vứt mi nhẫn cho Tiêu Tụng, nếu không làm sao chỉ vừa đối diện một cái mà lời nói việc làm của hắn lại trở nên ái muội như vậy. Còn nữa, Tiêu Tụng cứu Nhiễm Thập Thất khi nào? Càng nghĩ, Nhiễm Mỹ Ngọc nhìn gương mặt vô biểu tình kia của Nhiễm Nhan càng không vừa mắt.

Trước bữa cơm trưa, Tiêu Tụng đề xuất cho người dẫn hắn vào trong phủ một chút.

Nhiễm Bình Dụ đương nhiên sẽ không cự tuyệt, liền để Nhiễm Vân Sinh chiêu đãi, dẫn đi tiền viện, hoa viên, thư phòng mỗi nơi nhìn một cái, Nhiễm Vân Sinh và Tiêu Tụng đều là người có học thức, cũng đều rất am hiểu ứng đối quan hệ nhân tế, cho nên không cảm thấy nhảm chán.

Chỉ là Nhiễm Vân Sinh rốt cuộc vẫn không nhiều thủ đoạn bằng Tiêu Tụng, cũng không có lòng dạ âm hiểm bằng hắn, cho nên không đến hai khắc, bô trí và canh phòng trong phủ ra sao cũng đều bị Tiêu Tụng nắm rõ không sai biệt lắm.

Chuyện này cũng không thể trách Nhiễm Vân Sinh lơ là, bởi vì Tiêu Tụng người này, cho người ta cảm giác quá chân thành! Không hề có một chút giả mù sa mưa ra vẻ ta đây, từng câu từng chữ từng hành động của hắn đều phảng phát như xuất phát từ nội tâm, giống như mọi cảm xúc đều viết ở trên mặt, dù cho trước đó có biết hắn là người không đơn giản đi nữa, nhưng vẫn bất tri bất giác mà bị mất cảnh giác.

"Chỗ kia nhìn rất thú vị!" Tiêu Tụng đứng ở nóc các trên gác mái, có thể thấy đối diện là một khối kiến trúc lá lướt tinh xảo, thấp thoáng ở trong đám cây xanh, góc mái phi dương, điêu khắc tinh tế. Quan trọng nhất là ở cửa sổ nhỏ lâu hai có thể thấy màu sắc của màn che là màu xanh cây đậu ám áp, màu sắc này, nam nhân bình thường sẽ không sử dụng, hơn nữa còn có thể loáng thoáng thấy sau lớp màn lụa là lớp mành hạt châu màu ngọc bích nhạt.

Nhiễm Vân Sinh căn bản không chú ý tới chuyện màn che, nên cũng không nghĩ gì nhiều, chỉ cho là Tiêu Tụng cảm thấy hứng thú đối với mảnh vườn trường thanh đã vào đông kia, dù gì nơi đó cũng tồn không ít công phu kiến tạo, "Đó là Hòa Nhã cư, trước kia là chỗ ở dùng để tiếp đãi khách quý, bây giờ là nơi A Nhan cư trú."

"Đám cây trường thanh kia đúng là giá trị xa xỉ a." trên mặt Tiêu Tụng mang nụ cười sung sướng, nhận lấy một ly trà nóng còn bốc hơi Nhiễm Vân Sinh đưa qua.

Hai người mỗi người ngồi một tịch, Nhiễm Vân Sinh khói mào, bắt đầu đàm luận những chuyện thú vị phát sinh ở Trường An gần đây.

Tiêu Tụng xưa nay cũng không thích nghe mấy chuyện này, nhưng khó nỗi hắn hiện tại tâm tình vô cùng tốt, nghe rất vui vẻ, còn thường xuyên bát quái thêm vào một hai câu.

"Tùy Viễn tiên sinh có thể quay về Trường An, chỉ sợ lại bắt đầu tạo nên một trận sóng gió trên văn đàn, yên lặng cũng lâu rồi, thật đáng để chờ mong a." Nhiễm Vân Sinh thở dài nói.

Tiêu Tụng dựa vào bên cửa sổ phía trước, thỉnh thoảng liếc liếc qua Hòa Nhã lâu vài cái, tựa hồ có thể thấy có bóng người qua lại, tuy rằng không nhận ra là ai, nhưng hắn tinh nguyễn coi đó như là Nhiễm Nhan, lời Nhiễm Vân Sinh nói kéo tinh thần hắn lại, "Đích xác, trong đám thanh niên tài tuấn đã thật lâu không xuất hiện người có thể gây kinh ngạc."

Nhiễm Vân Sinh hơi giật mình, khi còn ở huyện Tụ Thủy, hắn rõ ràng cảm thấy là Tiêu Tụng rất thích A Nhan...nghĩ như vậy, hắn cũng không cố kị mà hỏi thẳng ra, "Tiêu lang quân có cảm thấy Tùy Viễn tiên sinh uyên bác đa tài như thế, người lại thanh tuấn xuất trần, khả năng không được nương tử yêu thích là rât ít hay không?"

Tiêu Tụng tất nhiên nghe hiểu trong lời hắn có ý khác, mà kiêm hơi nhường, "Luận về bộ dáng, hắn cũng không tính là cực phẩm xuất sắc, ít nhất, người còn đẹp hơn hắn mấy lần, còn chuyện uyên bác..." Tiêu Tụng híp mắt nhấp một ngụm trà nóng, sau đó nói: "Đầy bụng tài học có thể kiêm cơm ăn được hay không, còn phải xem thủ đoạn từng người."

Lời editor: Thập lang quá là cháp nhất với Tùy Viễn tiên sinh nha! Phải như con bé Vân chắc nó sẽ nhảy choi choi lên kêu ahuy nh nguo i gả vào Thôi thị đi, ta dùng chiêu bài Thôi thị kinh doanh, ta bẩy thành nguo i ba thành...

Chương 198: Huynh đệ tới canh chừng cho người

Nhiễm Vân Sinh sững sốt một lát, mới nói: "Tiêu lang quân nói có lý."

Không lâu sau, trên thang lầu truyền đến tiếng bước chân, có thị tỳ đến thông tin: "Lang quân, cơm trưa đã chuẩn bị xong, A Lang thỉnh lang quân cùng Tiêu Thị lang đi đến yến thính."

"Được." Nhiễm Vân Sinh đáp, chuyển qua nói với Tiêu Tụng: "Tiêu lang quân, hôm nay không say không về a."

Tiêu Tụng cười vui vẻ, đứng dậy theo Nhiễm Vân Sinh, "Vật trong ly Tiêu mỗ cũng rất thích, tất nhiên là không cần mời mọc."

Hai người cười to, nhường nhau xuống lầu, cùng đi đến yến thính.

Trong thính, Nhiễm Bình Dụ, La thị, Nhiễm Nhan, Nhiễm Mỹ Ngọc và Nhiễm Vận đã đến, cũng đều đứng chờ ở cửa thính.

Chỗ cơm này ăn không phải là không vất vả, Tiêu Tụng biết rõ Nhiễm Nhan cách hắn không xa, lại không thể nhìn nhiều, không thể nói với nhau nhiều, thật sự làm hắn nghẹn đến mức cả người chồ nào cũng không thoải mái.

"Tiêu Thị lang, đa tạ ân cứu mạng của ngài, nhi kính ngài một ly." Nhiễm Nhan bị ánh mắt của Nhiễm Bình Dụ ra hiệu, đứng dậy kính rượu.

Nghe lời nói xa cách khách sáo kia, đáy lòng Tiêu Tụng vừa chua vừa xót, trên mặt vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt xa cách, bưng chén rượu lên, để Nhiễm Nhan rót đầy rượu cho hắn.

Phảng phất như muôn tìm được một chút quan hệ gì đó với nàng, Tiêu Tụng nhịn không được thấp giọng nói một câu, "Đừng uống rượu."

Hắn cầm một ly nước váng sữa đưa tới trước mặt Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nhìn đáy mắt hắt lộ ra một tia quan tâm, tức giận bị đè ép xuống lập tức có dấu hiệu bùng nổ, ánh mắt đen kịt nặng nề nhìn hắt một cái, cũng không cầm lấy ly vắng sůa, mà tiếp tục rót đầy rượu, rồi ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, "Tiêu Thị lang không uống rượu nhi kính, có phải vì kính không đủ thành tâm hay không?"

Tiêu Tụng nhìn cặp môi hồng dính rượu của nàng đóng đóng mở mở, đầu óc có chút phát ngốc, cũng ngửa đầu uống sạch sẽ chén rượu.

Những người khác đều mang bộ dạng không hiểu gì mà nhìn một màn này, tịch được bày cách nhau hơi xa, bọn họ không biết Tiêu Tụng nói câu gì, nhưng cũng cảm giác được lời Nhiễm Nhan nói, rõ ràng mang chút lạnh lẽo tức giận.

Nhiễm Nhan lại tiếp tục rót đầy cho hắt, "Chén thứ hai, lại lần nữa đa tạ ân cứu mạng của Tiêu Thị lang."

Tiêu Tụng nghĩ những thương tích trên người Nhiễm Nhan phần lớn đều đã khỏi hắt, cũng không ngăn cản nữa, khách khách khí khí mà tiếp hai lần kính rượu còn lại.

Nhiễm Nhan quỳ ngồi lại chỗ của mình xong, Nhiễm Bình Dụ mới hơi nhẹ nhàng thở ra, chuẩn bị bớt chút thời gian đi hỏi Nhiễm Nhan một chút đến tột cùng là có chuyện gì.

Không khí bắt đầu vui vẻ, nhưng tâm tư từng người thì khá vi diệu, đây là bữa cơm mà Tiêu Tụng ăn cực khổ nhất, Nhiễm Nhan ở cách đó không xa, hắt muôn không lộ manh mối, yêu cầu tiêu phí tinh lực rất lớn.

Sau khi xong tiệc, Nhiễm Bình Dụ tự mình tiễn Tiêu Tụng ra ngoài cửa lớn, nhìn xe ngựa rời đi, rồi mới vội vàng quay vào, đi thương lượng với Nhiễm Vân Sinh.

Ở trong mắt Nhiễm Bình Dụ, đây là kỳ ngộ rất tốt, Tiêu Tụng ngày thường quan hệ với nhà nào cũng đều là hời hợt, lần này phá lệ cho bọn họ một cái cơ hội, đúng như lời Tiêu Tụng, con người hắt mang nhiều thị phi, dính dáng với hắt có tốt cũng có xấu. Nhưng mà mặc kệ nói như thế nào, Tiêu Tụng, Tiêu gia, chỗ dựa lớn này rất đáng giá mạo hiểm.

Ở Trường An lập nghiệp, đặc biệt là cơ nghiệp không coi là nhỏ này của Nhiễm gia, bình thường đều là không tiến thì phải lui, thân phận thương

nhân hèn mọn, không có chỗ dựa kiên cố, dù núi vàng núi bạc có lớn cỡ nào thì sớm muộn gì muôn sụp cũng sẽ sụp. Nhiễm Bình Dụ vẫn luôn nhờ vào quan hệ cực kỳ bé nhỏ với Huỳnh Dương Trịnh thị, gian nan dốc sức làm việc, hiện giờ căn cơ đã vững, nhưng Trịnh phu nhân lại tạ thế đã nhiều năm, không có sợi dây trung gian này, nếu không nhanh chóng tìm chỗ dựa vững chắc khác, thực sự chỉ sợ kết quả là tiền mô hôi nước mắt đều phải hiếu kính hết vào túi của đám quyền quý.

Trong thư phòng ở tiền viện, Nhiễm Bình Dụ và Nhiễm Vân Sinh quỳ ngồi trên tịch cách nhau không đến bốn thước.

Nhiễm Bình Dụ sau khi nói ra suy nghĩ của mình, dò hỏi Nhiễm Vân Sinh: "Ngươi nghĩ thế nào?"

Nhiễm Vân Sinh suy nghĩ một chút, nói: "Ta cũng cảm thấy đây là thời cơ tốt, Tống Quốc Công nhiều lần bị bái tướng, lại nhiều lần được dùng lại, có thể thấy được thánh thượng đối với ông ấy vẫn thập phần tín nhiệm, thương ý khó dò, nói không chừng ngày nào đó lại sẽ phục nguyên chức quan. Mặc dù không thể, nhưng bằng năng lực của Tiêu Thị lang, cùng với Tiêu thị nhất tộc, cũng đáng giá để chúng ta mạo hiểm một lần."

Cơ hội như vậy cũng không nhiều lăm.

"Đúng là vậy..." Nhiễm Bình Dụ tạm thời áp vấn đề này xuống, ngược lại hỏi: "Ta thấy Tiêu Thị lang đối với Thập Thất Nương...hoặc là Thập Bát nương, có chút bất đồng..."

"A gia, Tiêu Thị lang đến cả báo cáo công tác cũng không màng, suốt đêm chạy ngược về huyện Tụ Thủy, thủ mẩy ngày không ngủ không nghỉ ở bên giường A Nhan." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Bình Dụ kinh ngạc, sau một lúc lâu, mới lầm bẩm: "Thật không ngờ..."

Đêm không trăng.

Máy ngọn đèn dầu trên phố lèn lượt tắt, ồn ào náo động liên tục của thành Trường An dần dần lắng đọng lại, quy về vẻ yên tĩnh, ngẫu nhiên sẽ có tiếng chó sủa hay tiếng trẻ nhỏ khóc đêm văng vẳng từ xa truyền đến.

Phường môn vừa đóng cửa, bên ngoài một chiếc xe ngựa đậu trong một góc của phường An Thiện, gã sai vặt hạ giọng, có chút sốt ruột nói: "Lang quân, phường môn đóng rồi, chúng ta tối hôm nay có thể phải ăn ngủ ngoài đầu đường!"

Một nam nhân cao lớn mặc bào phục viên lanh màu tím sẫm nhảy ra khỏi xe, liếc mắt nhìn gã sai vặt một cái, "Ta còn không gấp, ngươi gấp cái gì, dưới thùng xe có đệm chăn, ngươi nếu lạnh, thì lấy ra dùng."

Dứt lời, cũng không quay đầu lại mà đi về phía cửa hông của Nhiễm phủ, phía sau có mấy chục ám vệ lặng yên không một tiếng động mà đuổi theo. May mắn là hôm nay có chuẩn bị hậu chiêu, nếu không hắn một nam nhi bảy thước thật sự có thể sẽ bị nhi nữ tình trường nghẹn chết.

Vừa mới tới gần cửa hông, Tiêu Tụng vén áo bào lên, đang muốn trèo qua tường, dư quang lại thoáng thấy trong đám ám vệ hắc y có một thân ảnh đặc biệt không thích hợp.

Người kia vừa ôm vừa cao, giống như cây gậy trúc, đứng trong một đám ám vệ vừa cao đồng đều vừa cường tráng, rất có cảm giác cổ đại mộc trong đám cỏ cài.

"Ngươi đi ra cho ta!" Tiêu Tụng thấp giọng quát.

Cây gậy trúc quơ quơ, uể oải mà gục đầu xuống chen lên, kéo xuống mặt nạ bảo hộ màu đen, lộ ra một gương mặt vừa好看 đẹp vừa gầy gò, có một chút khí chất cũng bị vẻ ái muội đáng khinh lúc nào cũng treo trên mặt phá hư hồn như không còn một mảnh, "Cửu Lang chuẩn bị đi hái hoa, huynh đệ tới canh chừng cho ngươi."

"Lưu Thanh Tùng, ta nói cho ngươi biết, chuyện đêm nay nếu lộ ra ngoài, việc đầu tiên ta làm là đem ngươi đi thiến!" Tiêu Tụng lạnh lùng ném xuống một câu, xoay người bay lên tường.

Mấy chục ám vệ cũng nhanh nhẹn căn cứ theo bố trí của Tiêu Tụng mà lén vào Nhiễm phủ, đi trước dọn đường.

Đây không trách Tiêu Tụng tàn nhẫn được, bởi vì bất cứ chỗ nào có Lưu Thanh Tùng, liền xảy ra phiền toái rất khó đoán trước, ngay cả khi hắn luôn nắm chắc thắng lợi, trước mặt Lưu Thanh Tùng đều có thể bị bẻ ngoặc sang hướng khác.

Ngõ nhỏ gió lạnh vù vù, chỉ còn lại một mình Lưu Thanh Tùng.

Hắn nhìn hai đầu, đèn thui không thấy một tia sáng, không khỏi cào cào tường, hạ giọng nói: "Ta nói này, các ngươi ai mang ta qua đi a"

Nhưng mặc kệ hắn cào bao lâu, cũng không có được nửa người để ý tới hắn. Lưu Thanh Tùng kéo tay áo, quẹt nước mũi sấp chảy ra, mếu máo mắng: "Biến thái, ai quy định ám vệ phải mặc đơn bạc như vậy?"

Lưu Thanh Tùng nghe thấy tiếng gió gào rú ở trong con ngõ nhỏ hẹp, phảng phất như một con thú bị nhốt tù không thấy đường ra, lại thêm cả người bị đông lạnh đến cứng đờ, hắn không khỏi bắt đầu hoài niệm những ngày ngồi thêu hoa ở chỗ lão phu nhân nơi đó...mặc kệ ra sao, cũng sẽ không phải chịu lạnh, không có việc gì sao phải chạy về chịu tội chứ.

Lưu Thanh Tùng ngửa đầu, một thứ lạnh băng khinh khinh phiêu phiêu dừng trên mặt hắn. Sững sốt một lúc lâu, thật nhanh, trong không trung tuyệt bay như bông trắng càng lúc càng nhiều.

Trời đã vào tháng 11, trận tuyết đầu tiên của Trường An...

"Lão tặc thiên!" hắn nhờ sự trợ giúp của Tang Thần, thật vất vả mới có lần đầu tiên thành công thoát khỏi ma trảo, dễ dàng sao, dễ dàng sao, dễ dàng sao!!!!

Bên trong Nhiễm phủ, thân ảnh Tiêu Tụng nhanh nhẹn lướt về phía Hòa Nhã cư, hắn ban ngày tuy chỉ nhìn qua một lần, nhưng dựa vào sức quan sát và phân tích siêu quần của hắn, đến được nơi đó cũng không tốn chút sức nào.

ĐỌC TIẾP PART 2 TẠI ĐÂY: <https://truyenfull.vn/dai-duong-nu-phap-y-part-2/>

Chương 199: Lang quân bò tường

Trước Hòa Nhã cư có một ngọn đèn, ánh sáng le lói trong bóng đêm vô định.

Tiêu Tụng đứng ở trên hành lang, có chút do dự, Hòa Nhã cư lớn hơn so với tưởng tượng của hắn, nơi có thể làm phòng ngủ có đến ba bốn gian, hắn cũng không thể đi tìm từng gian một đi!

Kẽo kẹt một tiếng.

Tiêu Tụng thất kinh, còn không kịp trốn, đã thấy Nhiễm Nhan một thân áo lụa màu lam nhạt, trên người khoác áo lông chồn màu đen, bước ra từ một gian nhà kề, đứng lặng dưới trán đèn lồng kia, lông chồn màu đen làm tôn lên khuôn mặt mộc mạc trắng trẻo, dưới ánh đèn âm áp tăng thêm vẻ đẹp linh hoạt kỳ ảo.

"Tiêu Thị lang tới rồi?" Nhiễm Nhan hạ tay xuống, ung dung mà nhìn hắn.

Tiêu Tụng bình sinh đây là lần đầu tiên cảm giác được một tia quẫn bách, nhưng rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, "Ngươi biết ta sẽ tới."

"Có một thì sẽ có hai." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Đối với chuyện Tiêu Tụng đột nhập phòng ngủ của nàng, Nhiễm Nhan cũng không phải ghi hận gì, dù sao hắn vẫn chưa làm ra chuyện gì bất lợi với nàng, nhưng cảm giác bị người nhìn trộm riêng tư bất cứ lúc nào, là chuyện làm Nhiễm Nhan rất không vui, đây cũng là nguyên nhân mà nàng tức giận.

"Ta ban đêm tới đây, cũng bất quá là muốn nói vài lời với ngươi." Tiêu Tụng đứng cách Nhiễm Nhan khoảng ba bốn bước, ác nhân cáo trạng trước: "Ngươi đã nói là cho ta thời gian nửa năm, ta sợ ban ngày tiếp cận ngươi, sẽ có người gây bất lợi cho ngươi, nhưng lại không muốn lãng phí thời gian nửa năm này, nên chỉ có thể tới buổi tối."

"Tiêu lang quân coi lẽ giáo không quan trọng, lời nói ra tất nhiên là tiêu sai, nhưng ngươi đem ta đê ở đâu?" Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình hỏi.

Ngũ quan vốn lập thể của Tiêu Tụng ở dưới ánh đèn hơi tăm tối có vẻ càng thêm thâm thúy, đôi môi mỏng của hắn hơi mím lại, lảng lặng nhìn nàng. Tuyết bay lát phất bên ngoài hành lang, Hòa Nhã các có kiến trúc hình lõm, trong viện không có gió, nên tuyết rơi rất thong thả, cả thời gian cũng như chậm lại.

"Xin lỗi." Thật lâu sau, từ đôi môi mỏng của Tiêu Tụng, hai chữ khàn khàn phiêu dật tràn ra theo hơi thở đọng thành sương mù.

Nhiễm Nhan thở dài, nàng biết Tiêu Tụng không có ác ý, nhưng loại hành vi này dù có đặt ở đời sau cũng là đột nhập nhà dân bất hợp pháp, bất quá biết nhận sai thì vẫn còn tốt.

Nàng chậm rãi đi đến trước mặt Tiêu Tụng, đưa cho hắn đá hùng hoàng trong tay.

Đá hùng hoàng có thể nóng lên, bao ở trong tay giống như ôm một cái túi chườm nóng, tỏa ra nhiệt độ cuồn cuộn không ngừng.

Dòng nhiệt ám áp từ lòng bàn tay tỏa ra khắp tứ chi, khéo mô Tiêu Tụng không tự giác mà giương lên, "Thì ra Thập Thất Nương vẫn còn quan tâm đến ta."

Nhiễm Nhan hờ nhẹ một tiếng, cũng không để ý tới hắn, mà quỳ ngồi xuống dưới hành lang.

Trong lòng Tiêu Tụng ngọt ngào, Nhiễm Nhan đoán được hắn sẽ đến, cho nên vẫn chưa nghỉ ngơi, mà chờ ở nhà kề để bắt quả tang, tuy trách cứ hành vi của hắn, nhưng lại quan tâm mà đưa đá hùng hoàng sưởi tay. Hơn nữa xung quanh cũng không có thị tỳ đi theo, với y thuật của Nhiễm Nhan, có thể là đã hạ cho các nàng một loại được làm yên giấc, đây cũng coi như bảo toàn danh cho hắn.

Tiêu Tụng quỳ ngồi xuống bên cạnh nàng, nhìn tuyết càng lúc càng tích dày trên mặt đất, cười nói: "Trận tuyết đầu đông này lớn như vậy, ta tới đây lại trùng hợp có thể cùng ngắm tuyết với Thập Thất Nương, có tính là duyên phận hay không?"

Nhiễm Nhan nghiêng đầu liếc nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói: "Nếu ta là ngươi, bây giờ nên nghĩ xem trước tiên là phải trải qua đêm nay như thế nào, nơi này của ta sẽ không thu lưu nam nhân lai lịch bất chính."

"Ta đường đường chính chính là Hình Bộ thị lang, lai lịch bất chính chỗ nào?" Tiêu Tụng nhíu mày nói.

Đuôi lông mày Nhiễm Nhan nhướn lên: "Phải không? Leo qua tường được coi là đi đường chính?"

Tiếng cười của Tiêu Tụng nén trong cổ họng, hắn lại phát hiện thêm một ưu điểm của Nhiễm Nhan, vốn tưởng rằng bộ dáng lạnh như băng này sẽ không biết hài hước là gì, lại không nghĩ tới nàng cư nhiên còn rất thú vị.

"Không sợ ngươi chê cười, ta khi còn nhỏ luôn là người cầm đầu mấy nhóm ăn chơi trác táng, trên dưới một trăm cái phường ở Trường An này, có cái tường vây nào không bị chúng ta leo qua?" nhắc tới những hành vi hoang đường năm đó, trong giọng nói của Tiêu Tụng mang chút cảm thán, mới qua có bảy tám năm mà thôi, mà thời kỳ hắn phóng túng đó như cách bảy giờ cả một thế hệ.

Trên mặt Nhiễm Nhan cũng có hai phần ý cười, "Ta thấy ngoại trừ tên tuổi Trường An quý kiến sầu này, ngươi sau này còn có thể được gọi là lang quân bò tường."

Danh hiệu "Trường An quý kiến sầu" cũng không phải đợi đến sau khi Tiêu Tụng làm quan mới có, trước kia hắn là tên xuất sắc nhất trong đám ăn chơi trác táng, chơi bời lêu lổng, dắt ngựa đi rong, đánh nhau...nơi nào hắn đi qua nơi đó chim thú chạy tứ tán, nên hắn khi đó đã ẩn ẩn mang cái danh hiệu này, sau này bị Tống Quốc Công xách về bốn gia quản giáo hai năm, thành thật hơn một chút, mới dần dần ít có người gọi.

Từ sau khi nhậm chức Hình Bộ Thị Lang, danh hiệu thời thiều niên này vội mà bị người cố ý moi ra, lại coi như là vinh danh.

"Ta tuy rằng trèo qua không ít tường, nhưng đây là lần đầu trèo tường vì một nương tử." Tiêu Tụng sờ Nhiễm Nhan hiếu làm, liền giải thích.

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan đột nhiên nói.

Tiêu Tụng sững sốt một chút, mới kịp phản ứng, "Ngươi là nói chuyện của Nhiễm Thập Lang?"

Nhiễm Nhan gật gật đầu, bởi vì việc này, nàng thật sự cảm kích hắn từ đáy lòng.

"Chỉ là chuyện nhỏ không tồn sức gì thôi." Tiêu Tụng nắm chặt đá lưu huỳnh trong tay, ôn nhu nói: "Đừng quá xúc động, A Nhan, bả vai của ta có thể gánh được trọng lượng bao nhiêu, trong lòng ta rất rõ ràng, ít nhất... có thể không để ngươi phải trải qua giac mộng như vậy lần nữa."

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, quay đầu đi... nhìn mặt đất phủ tuyêt càng lúc càng trắng, hốc mắt hơi chua xót.

Từ trời cao vô biên vô hạn, màn tuyêt màu trắng càng lúc càng dày, không biết là vì tuyêt phản quang, hay là đôi mắt đã dần dần thích ứng với bóng tối, nên cảm thấy đêm tối sáng sủa hơn trước rất nhiều.

"Lần sau đừng trèo tường vào phủ nữa, ban ngày tới tìm ta là được." Nhiễm Nhan nhanh chóng vuốt phẳng cảm xúc, quay đầu lại cười với hắn: "Trên vai ta đây có thể thừa nhận bao nhiêu trọng lượng, ta cũng hiểu rõ, ít nhất, ta đã nói cho nhau thời gian nửa năm, thì có thể thực hiện lời hứa này. Những người nào muốn gây bất lợi cho ta, chưa chắc có thể làm gì được ta, kết quả tệ nhất cũng bất quá là một cái mệnh mà thôi."

Tiêu Tụng nhìn Nhiễm Nhan như vậy, chỉ cảm thấy nàng ngồi trong bóng đêm, lại có vẻ chói mắt, tiêu sai không để ý sinh tử, chuyện đó cả hắn cũng không làm nổi.

Vừa mới nghĩ xong, lại thấy Nhiễm Nhan phun ra một đám sương mù, chậm rì rì nói: "Nhưng đến lúc đó nếu ta chết thật, ngươi chỉ có một lựa chọn."

Tiêu Tụng rất có hứng thú nói: "Cái nào?"

"Ngươi đùòng đùòng là Hình Bộ thị lang, dưới tình huống có phòng bị mà còn để cho ta bị người khác giết, còn có mặt mũi sống tạm bợ trên đời sao? Dù có đi báo thù, cũng không thể xóa đi thất bại của ngươi." Nhiễm Nhan dừng một chút, nhìn hắn rồi nói tiếp: "Ngươi nếu thật sự tình thâm ý trọng, không bằng liền tuẫn tình đi."

Tiêu Tụng nhìn chăm chăm đôi mắt Nhiễm Nhan, phát hiện trong đôi mắt nàng có một tia ý cười, biết lời này của nàng là nói đùa, nhưng hẵn lại cố ý nghiêm túc, "Nếu ngươi chết, ta có thể theo lời ngươi, nhưng nếu ngươi bình an thì sao?"

Nếu là bình an thì có phải sẽ tu thành chính quả, người có tình có thể về chung một nhà hay không?

Nhiễm Nhan ngạc nhiên, vốn định chọt hắn một lần, nhưng trái lại còn bị người ăn mất một nước cờ, thiếu tự tin nói: "Chuyện này vốn không có công bằng."

Tiêu Tụng cúi đầu cười. Nếu luận đến đấu đá, cả triều trên dưới trừ bỏ con cáo già Phòng Huyền Linh kia và đương kim Thánh thượng, hắn thật đúng là không ăn mệt trong tay ai.

"Cười đủ chưa?" Nhiễm Nhan thẹn quá hóa giận, quét cho hắn ánh mắt sắc lém.

Tiêu Tụng vội vàng trấn an: "Đừng bức, đừng bức, ta không cười nữa."

Nhiễm Nhan oán hận trùng mắt nhìn hắn, "Không cười nữa thì đi nhanh đi."

"Ừm." Tiêu Tụng đứng dậy, cúi xuống nhét đá hùng hoàng vào tay nàng, thuận tiện nắm tay nàng bóp nhẹ một cái, động tác vô cùng trôi chảy, cũng không gây ngò lìa cố tình đi sờ tay người ta, nhưng có tật giật mình, nên ho khan một tiếng để che dấu, rồi nói: "Ngươi vào nhà đi."

Nhiễm Nhan hờ nghi mà nhìn hắn, cũng không muốn đẩy tới đẩy đi, liền gật nhẹ đầu thi lễ, đứng dậy đi vào phòng.

Tiêu Tụng nhìn cửa phòng đóng lại, đứng yên trong chốc lát, rồi một mình quay người biến mất hoàn toàn vào trong đêm tuyệt lớn tán loạn mênh mông.

Sáng sớm ngày hôm sau, canh năm nhị điểm tiếng hiếu cổ lại đúng giờ gõ vang, trên thị cũng bắt đầu lục tục mà gõ theo.

Trong bóng đêm mông lung, trên đường Chu Tước đã có không ít cổ kiệu đi về hướng cửa cung, 3000 tiếng trống chấm dứt, văn võ bá quan đã ở trước điện chờ thượng triều.

Giây lát sau, chỉ nghe chuông 'đương' một tiếng vang lên, quan viên sắp hàng thành đội, phân ban mà đi vào.

Cảnh tượng trong điện kim bích huy hoàng, kim sơn ngự tòa chạm rỗng được thiết lập trên đài cao ba tầng có bậc thang, chung quanh mấy cây cột Bàn Long sơn màu hoàng kim, bốn góc điện đều có quân tư vệ giáp cường tráng lặng lẽ đứng.

Rèm châu bên trái lay động, bốn thị tỳ tuổi thanh xuân đi trước mở đường, vén màn lên, Lý Thê Dân sải bước đi vào trong điện, sau khi ngồi yên ổn trên ngự tòa, dựa theo trình tự, nhận lễ của văn võ bá quan.

Lý Thê Dân nhẹ nhàng phẩy tay ra hiệu, chúng thần chỉnh tề tự tản ra, đôi tay chấp hốt*, trở lại quỳ ngòi trên tịch trước án, trong đại điện to lớn như vậy, nhất thời chỉ có âm thanh vải vóc cọ vào nhau loạt xoạt.

**hốt là thanh ngà voi màu trắng mây ông quan cầm bằng hai tay nâng trước mặt*

Chờ mọi người quỳ ngòi trở lại trước án, một hoạn quan y theo lệ thường tiến lên hô: "Có việc khởi tấu, không việc bãi triều!"

"Thần, môn hạ Thị trung Ngụy Chinh, có việc muốn tấu." Một người đứng dậy từ tịch bên trái, đứng ở giữa đại điện, hắn nhìn qua chừng hơn 40 tuổi, gương mặt gầy ốm, mũi thẳng, dưới cằm nuôi một bộ râu rất đẹp, mặt mũi lại rất hòa khí.

Ngụy Chinh ở trên triều cũng không thường xuyên lên tiếng, hắn tuy thích can gián trực tiếp, nhưng cũng tuyệt đối không vì một chuyện cỏn con mà chọc Thánh thượng không vui. Bởi vậy, hắn vừa ra khỏi hàng, văn võ cả triều tuy đều mang bộ dáng mắt nhìn mũi mũi nhìn tim mà tĩnh tọa, nhưng lỗ tai cả đám đều đã dựng thẳng lên.

"Chuyện gì?" Lý Thê Dân ngồi thẳng dậy, tập trung tinh thần ứng đối.

"Thần muốn tham tấu buộc Hình Bộ Thượng Thư Trương Lượng, Hình Bộ Thị lang Tiêu Tụng, tội không làm tròn trách nhiệm." Ngụy Chinh từng chửi nói ra vô cùng khí phách.

Lý Thê Dân khụng lại, sớm biết rằng Ngụy Chinh một khi mở miệng thì tất nhiên không phải việc nhỏ, nhưng lập tức đã đem lanh đạo lẩn phó lanh đạo của Hình Bộ ra buộc tội hết một lúc, vẫn làm cho ông hơi kinh hãi.

"Nói rõ từ đầu." Lý Thê Dân nhích ra sau, giọng điệu phảng phát như không quá để ý.

Ngụy Chinh nói: "Tháng Ba ở thành đông của Trường An phát sinh đại án mạng, Hình Bộ hiện giờ lại bỗn mặc, trong tháng Tám, Hình Bộ thị lang Tiêu Tụng lại tự xin đi đến vùng Giang Nam hiệp trợ tra án, Hình Bộ Thượng Thư Trương Lượng hết sức ủng hộ, lại chưa báo cáo cho bệ hạ chuyện này, Hình Bộ phá án lại chẳng phân biệt nặng nhẹ nhanh chậm, chẳng phân biệt trình tự trước sau, đem mây đại án kéo dài đến hôm nay, thân là Hình Bộ Thượng Thư cùng Hình Bộ thị lang, không thể thoái thác tội của mình."

Từ tháng Ba đến giờ, đã hơn tám tháng, gần một năm! Lý Thê Dân hơi nhăn mày, quét mắt về phía Trương Lượng và Tiêu Tụng một cái, thanh âm uy nghiêm to lớn vang dội, "Có việc này sao?"

Hình Bộ Thượng Thư Trương Lượng không nhanh không chậm đứng lên từ trên tịch, bước đến đứng sóng vai với Ngụy Chinh ở giữa đại điện. Mà Tiêu Tụng cũng đứng dậy theo, lùi lại phía sau một bước, vững vàng đứng giữa điện.

Trương Lượng đôi tay chấp hốt, hơi khom người nói: "Khởi bẩm thánh thượng, không có việc này."

Lời này vừa nói ra, trong đại điện một mảnh yên lặng.

Lời editor: nói Tiêu Tiêu hiền nên bị ăn hiếp thì thấy quá ngượng mięng, nhưng mà nhìn Tô Tô đi, treo tòn teng trên nóc phòng boss, ngủ chung phòng, thậm chí chiếm luôn cái giường mà còn ko bị mắng câu nào, đây là do ăn ở à?

Chương 200: Long nhan đại nộ

Võn vỡ cả triều đối với tính nét của Ngụy Chinh đều rất hiểu biết, hắn khẳng định sẽ không có chuyện không nói thành có, mà Trương Lượng năng lực làm người lại rất minh bạch, không sợ cường hào, lại biết thương xót người cùng khổ, thanh danh rất chính trực.

Hai người thanh danh chính trực đang giằng co...

Võ tướng đứng bên phải người nào người nấy như pho tượng, rũ mắt ngưng thần, mang bộ dáng chuyện không liên quan đến mình, dù sao vẫn thần cầu véo nhau đến muôn chêt muôn sống, đối với võ tướng bọn họ nửa điểm quan hệ cũng không có.

Dáng người Tiêu Tụng cường tráng hơn nhiều so với Trương Lượng và Ngụy Chinh, hắn rũ mắt đứng sau bọn họ một bước, đem sự tồn tại của chính mình hạ xuống đến mức thấp nhất, đây là phúc lợi của việc thân là phó chúc, ngày thường làm trâu làm ngựa, ở trên điện có cái gì thì để thủ trưởng gánh.

Ngụy Chinh lạnh lùng trừng mắt, "Ngươi dám nói không có việc này?!" hắn cũng không muốn cùng Trương Lượng cãi cọ, chuyển qua Lý Thế Dân: "Thánh thượng, gia đình người bị hại đều đã tìm đến phủ của thần để cầu thần làm chủ."

Trương Lượng vô cùng ủy khuất khom người nói với Lý Thế Dân: "Thánh thượng, mọi người đều biết, trọng án ở kinh đô và các vùng lân cận từ trước đến nay đều do Đại Lý Tự phụ trách, Hình Bộ bình thường chỉ lo những vụ án ở xa hoặc án cũ, nếu những vụ án này phát sinh ở kinh đô hay các vùng lân cận, lại là đại án mạng, đương nhiên là do Đại Lý Tự phụ trách, Ngụy Thị trung buộc tội thần không làm tròn trách nhiệm, thần không phục!"

Buồn cười, Ngụy Chinh sao có thể đến chuyện ai chịu trách nhiệm án nào cũng chưa làm rõ đã đi buộc tội? Vừa nghe Trương Lượng nói như thế, lập tức lấy một tập hồ sơ từ trong tay áo ra, hai tay đệ trình, "Trên tay thần đây là án tông, vụ án này lúc đầu là do Hình Bộ thẩm tra xử lí, về sau giao qua

cho Đại Lý Tự thẩm, bởi vì bốn án vẫn chưa có người tử vong, nên Đại Lý Tự lại đem vụ án đưa trở về Hình Bộ."

Hoạn quan nhanh nhẹn cầm án tông từ tay Ngụy Chinh, đệ trình lên trước mặt Lý Thế Dân.

Ngay sau đó Ngụy Chinh lại nói: "Thần cho rằng, không chỉ có Hình Bộ, Đại Lý Tự cũng có trách nhiệm, mà Ngự Sứ Đài giám sát bất lợi, cũng là không làm tròn trách nhiệm."

Cái này càng không xong, tam tư* đều bị lôi vào. Khí tràng quanh thân Lý Thế Dân đều hạ xuống vài phần, duỗi tay cầm lấy án tông, mở ra nhìn lướt qua một lần.

*là ba tư (hoặc ty) Hình Bộ, Đại Lý Tự và Ngự Sứ Đài

Cả vụ án này, một tiện tạ thị tợ chết, một người trọng thương, bốn người mất tích, đến nay vẫn chưa xác định được hung thủ, chỉ hoài nghi là dụng phải đạo tặc bị cướp bóc, đang trong quá trình truy bắt. Lại nói tiếp án này cũng không tính là quá trọng đại, chỉ là bị tập kích bình thường mà thôi, nhưng Hình Bộ cùng Đại Lý Tự đem vụ án đẩy qua đẩy lại cho nhau, mà Ngự Sứ Đài lại làm như không thấy, chuyện này rất đáng giá để tìm tòi nghiên cứu.

Lý Thế Dân đem án tông ném ở trên bàn, trầm giọng nói: "Hình Bộ, Đại Lý Tự, Ngự Sứ Đài Tam Tư lơ là nhiệm vụ, dùn đây trách nhiệm cho nhau, phạt nửa năm lương bổng, dùng mười ngày làm hạn định, tam tư toàn lực tra rõ án này, không được có sai sót."

Đại Lý Tự Khanh và Ngự Sứ Đài Phu vẫn luôn như lão tăng nhập định vội vàng đứng dậy, đi đến giữa điện lãnh phạt.

Thấy Ngụy Chinh còn muốn can gián, Lý Thế Dân lập tức nói: "Ngụy Thị trung, chi tiết cụ thể chờ sau khi án phá lại bàn cũng không muộn."

Mặc kệ thế nào, vụ án bị đá tới đá lui, chật chạp không ai xử lý, tội danh đều trốn không thoát, còn chi tiết hơn, thì phải đợi ông sau khi tìm hiểu kỹ càng mới có thể định đoạt. Bây giờ mà đem bọn họ đi xử trí hết, thì ai đi tra án?

Ngụy Chinh cũng hiểu lợi hại bên trong, úng thanh "là", rồi lui về trên tịch.

Có chuyện này phát sinh, nếu truy cứu nguyên nhân vẫn là vì "Đường luật" không đủ rõ ràng, giữa các Tư không thể phân rõ vụ án nào thuộc quyền xử lý của ai, Lý Thê Dân trong lòng nhớ kỹ, xem ra cần phải trùng tu "Đường luật".

Trên đại điện im lặng một lát, bên trái lại có một người bước ra khỏi hàng, "Thần, Thị Ngự sứ Liễu Phạm tham tâu đô đốc An Châu Ngô Vương Khác."

Lập tức cả võ tướng bên kia cũng hơi xôn xao, nghĩ thầm phái văn thần này hôm nay làm sao vậy? Một đám đều giống như uống máu gà, người sau dũng dội hơn so với người trước, lúc này cả hoàng tử cũng đem ra buộc tội.

Trưởng Tôn Vô Kỵ vẫn như đang ngủ thoảng giương mắt, nhưng chỉ một cái chớp mắt, lại tiếp tục rũ mắt. Phòng Huyền Linh thì từ đầu đến cuối cả mí mắt càng không buồn nháy lên.

Lý Thê Dân nhăn mày, trầm giọng hỏi: "Chuyện gì?"

"Đô đốc An Châu Ngô Vương Khác mấy lần săn bắn, làm tổn hại đến người dân." Liễu Phạm đem tâu chươn đã viết tốt hai tay trình lên.

Trước mặt vẫn vỗ toàn triều tham tấu con hắn, cũng tương đương với việc bối lén việc xấu trong nhà Lý thị trước mặt bàn dân thiên hạ, ánh mắt Lý Thê Dân trầm xuống, tức khắc cảm thấy mặt mũi mắt sạch, uy áp khí tràng đột nhiên bao trùm toàn đại điện, quan viên đạo hạnh hơi thấp một chút, không khỏi hai đùi run rẩy.

Lý Thê Dân tiếp nhận tâu chươn, nhìn kỹ một lần, trên tâu chươn viết chính là việc Lý Khác nhiều lần đi săn, gây tổn hại tới cư dân địa phương, tội trạng này được liệt kê ra từng cái một vô cùng kĩ càng tỉ mỉ.

Trong điện tiếng kim rơi có thể nghe, sau một lúc lâu, Lý Thê Dân đột nhiên quăng tâu chươn lên bàn, chỉ nghe "Bang" một tiếng, "Trường sứ Quyền Vạn Kỷ, người hầu bên cạnh con ta, không thể tu chỉnh, tội này đáng chết!"

Quyền Vạn Kỷ thân là trưởng sứ trong phủ Lý Khác, theo lý nên tu chỉnh lời nói và việc làm của Lý Khác, để đức hạnh của Lý Khác có sai lầm, tội này đáng chết! Lý Thê Dân nói lời này, hơn phân nửa cũng là tìm lại chút

mặt mũi cho bản thân – con ta phạm sai lầm, không phải hắn không tốt, là do người hầu của hắn không chịu khuyên can.

Tính tình Liễu Phạm cương trực không thua gì Ngụy Chinh, lập tức phản bác: "Phòng Huyền Linh đối với Bệ hạ, còn không thể ngăn việc săn bắn, sao có thể chỉ trị tội một mình Vạn Kỷ?"

Hắn ý tứ là Phòng Huyền Linh là Thị thần của Thiên tử, mà còn không thể ngăn cản ngài săn thú, như thế nào có thể trị tội một mình Quyền Vạn Kỷ!

Phòng Huyền Linh bị điểm tên chỉ họ vẫn mang bộ dáng nhàn nhạt đạm nhiên, sét đánh cũng bất động.

Lý Thé Dân vốn định tìm lại chút mặt mũi, không nghĩ tới còn bị mất thêm, lập tức quắc mắt đứng dậy, nhắc chân hung hăng đá văng ký trước mặt, 'rầm' một tiếng, lửa giận ngập trời rong phút chốc thổi quét toàn bộ đại điện, cả đại điện chỉ nghe thanh âm sứ vỡ cùng với tầu sờ chất đầy trên kỷ bị đẩy rơi toàn bộ xuống đất, nô tỳ trong điện cũng bị dọa đến dồn lại một chỗ.

Lý Thé Dân hờ lạnh một tiếng, phát tay áo bỏ đi. Sai bước đi ở phía trước, thị nữ chạy chậm theo cũng theo không kịp, rèm châu kia bị ông gạt cho rung rào rạt.

Trong đại điện một mảnh trầm mặc, hoan quan nằm trên mặt đất một lúc lâu sau, mới có phản ứng, hòa hoãn cảm xúc, dùng thanh âm the thé hô: "Bãi triều"

Rồi sau đó cả đám người bắt đầu từ Trưởng Tôn Vô Ky theo thứ tự rời khỏi đại điện.

Một đám quan viên tụ lại thành tốp năm tốp ba, vừa nghị luận sôi nổi, vừa bước xuống cầu thang trước cửa điện. Hôm nay lâm triều thật sự có thể nói là đủ thứ bất ngờ, chân động nhân tâm...

Mấy nhân vật cấp bậc các lão như Trưởng Tôn Vô Ky và Phòng Huyền Linh, xuống cầu thang, liền không hẹn mà cùng nhau chuyển hướng qua Tử Thần Điện. Hai bên Tử Thần Điện có xây gác mái, là nơi hoàng đế cùng trọng thần nghị sự, cho nên ở Đường triều nếu chức vị thăng lên quan lớn thì gọi là "Nhập các", mà những người này cũng được tôn xưng là các lão.

"Ngụy Thị trung không hổ là Ngụy Thị trung, tháng Năm mới viết lưu loát một bản tấu cả chục trang khuyên nhủ can gián Thái Tông, hôm nay lại nhất cử đắc tội cả tam tư*..."

*nhúc nhích một cái đắc tội cả ba departments =))

Mấy quan viên đang tụ tập thảm thì, thấy người của tam tư đầu đầy mây đen, hùng hổ mà đi qua bên cạnh, lập tức im miệng.

Tam tư có cái nào dễ chọc? Hình Bộ với Đại Lý Tự tạm thời không nói đến, nếu là bị người của Ngự Sử Đài tóm lấy nhược điểm tham tấu lên trên một quyền, cũng không phải là chuyện đùa.

Ra bên ngoài, các quan viên lại lần lượt nén lòng bát quái của mình lại, ai này vội vàng đi về công sở của mình.

Tiêu Tụng nhìn thấy Trương Lượng, hơi gật đầu hành lễ, hai người cái gì cũng không có nói, cùng nhau đạp tuyệt, theo đường nhỏ đi về hướng Hình Bộ.

Thẳng đến một chỗ bốn bề vắng lặng trống trải, Trương Lượng mới mở miệng nói: "Chuyện lần này làm được quá đẹp."

"Trương Thượng thư quá khen." Tiêu Tụng cười nói.

Trương Lượng nhìn hắn một cái, biểu tình cũng dịu lại, vỗ vỗ vai hắn, cười nói: "Ngươi cùng Tống Quốc Công tính tình thật đúng là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược."

Tiêu Vũ xử sự rất bản khắc, cương trực không nói hai lời, lời lẽ trên triều ngắn gọn thẳng thắn, liên tiếp ngỗ nghịch thánh ý, mà Tiêu Tụng thì hoàn toàn tương phản.

Đối với chuyện này, Tiêu Tụng chỉ cười mà không nói.

Vụ án này, Hình Bộ đã sớm tiếp nhận, người nhận đúng là Tiêu Tụng. Nhưng khi điều tra sâu hơn, Tiêu Tụng mới phát hiện án này liên lụy cực rộng, liền đơn giản đem vụ án đá qua cho Đại Lý Tự, lại "vô ý" lộ ra với Ngự Sử Đài bên kia về quan hệ lợi hại bên trong đó. Đúng nhìn mấy người Ngự Sử Đài đó suốt ngày tham cái này một quyền tham cái kia một quyền, khi chân chính đề cập đến quan hệ lợi hại, cũng có lúc rất biết co dãn.

Cứ như vậy, đây tới đây đi giữa hai tư, nhưng vụ án không thể treo mãi, nếu tìm không thấy người mất tích, người nhà của người bị hại sớm muộn gì cũng sẽ kiện lên cấp trên lần nữa, Tiêu Tụng liền đơn giản dùng chút mưu mẹo, bức cho có người đem chuyện nháo đến chỗ Ngụy Chinh.

Việc này để Ngụy Chinh thọc ra là tốt nhất, vừa lúc nhân cơ hội này kéo thêm vài người xuống nước, đến lúc đó vụ án kết thúc, khi có người muốn trả thù, thì cũng không chỉ có một mình Hình Bộ gánh.

Toàn bộ kế hoạch do một tay Tiêu Tụng thực thi, mà Trương Lượng thì đúng lúc ở trên điện đem Đại Lý Tự và Ngự Sứ Đài kéo hết xuống nước.

Qua buổi trưa, tuyêt lại bắt đầu rơi.

Trong Nhiễm phủ, mọi người đang giúp Nhiễm Vân Sinh thu thập hành lý, bọn họ đã quyết định để hắn đi đến phủ Tiêu Tụng ở nhò hai ngày. Buổi sáng đưa tin, vừa mới quá trưa, Lưu Thanh Tùng đã đến đón người.

"Hắt xì!" Lưu Thanh Tùng dùng khăn che lại miệng mũi, bộ dáng như trái cà tím ngấm sương, héo úa ngồi trong sảnh.

Nhiễm Bình Dụ lo lắng nói: "Thật là làm phiền Lưu y sinh, thân thể ôm bệnh còn phải tự mình đón con ta, Lưu y sinh ngài không có trở ngại gì đi?"

Nhiễm Vân Sinh đương nhiên là tìm được phủ đệ của Tiêu Tụng, nhưng tự nhiên mang hành lý tới cửa, lại có chút xấu hổ, cho nên Lưu Thanh Tùng liền tự mình lại đây đón người.

"Tôi hôm qua bị chút phong hàn... tuy rằng nói như vậy hơi thất lễ..." Lưu Thanh Tùng hít nước mũi nói: "Tại hạ chính là Lưu thần y mà người trên phố tôn xưng là Dược thánh, phong hàn nhỏ nhoi thôi, không có gì."

Quả nhiên rất thất lễ! Từ bộ dạng của hắn Nhiễm Bình Dụ nhìn không ra một chút khí phách nào phù hợp với lời nói kia, nhưng vẫn chắp tay phụ họa: "Mỗi kiến thức nông cạn, thỉnh Lưu y sinh thứ lỗi."

Lưu Thanh Tùng lười nhác mà xua tay ý là không ngại, ngược lại nói: "Còn có một câu, tuy rằng có chút thất lễ..."

Nhiễm Bình Dụ nheo mắt, nhìn bộ dáng tùy ý lười nhác của hắn, nghĩ thầm, ngươi chưa từng hữu lễ a, "Lưu y sinh không cần khách khí, thỉnh giảng."

"Thập Lang một mình đến Tiêu phủ có thể hơi cô đơn hay không? Nghe nói trong nhà ngài còn có ba vị nương tử, không bằng cùng đi tránh đi!" Lưu Thanh Tùng nói với vẻ đứng đắn.

Nhiễm Bình Dụ song quyền nắm chặt, cố đè xuống xúc động muôn lột giày ra ném hắn, nghiêm nghị nói: "Nữ nhi gia nhiều thứ bất tiện, Lưu y sinh cứ nói đùa."

Lưu Thanh Tùng hào phóng cười nói: "Không sao! Không sao!"

Hắn ý tứ là, mặc dù hảo ý của hắn bị cự tuyệt, hắn cũng sẽ rộng lượng cười cho qua chuyện.

Nhiễm Bình Dụ đương nhiên là hiểu, sức nhẫn耐 dù có tốt hơn nữa, cũng có chút không chịu nổi, nụ cười trên mặt cũng bắt đầu cứng đờ.

"A gia, đã thu thập xong." Nhiễm Vân Sinh vào cửa, phá tan không khí tẻ ngắt.

Theo sau có Nhiễm Nhan, Nhiễm Mỹ Ngọc và Nhiễm Vận, tuy cùng sống trong thành Trường An, nhưng cũng có mấy ngày không gặp.

Nhiễm Mỹ Ngọc tuy hâm mộ Nhiễm Vân Sinh có thể đếnở trong phủ đệ của Tiêu Tụng, nhưng cũng biết rụt rè là thứ gì, đương nhiên không dám làm càn, nên cũng như Nhiễm Nhan các nàng, đều nói vài lời cáo biệt.

Chương 201: Chuyện sắp xảy ra

"Nghe nói sáng hôm nay Cửu Lang bị Ngụy Thị trung tham tấu." Lưu Thanh Tùng bỗng nhiên cười tủm tỉm nói.

Động tác mọi người đều ngưng lại, nhìn về phía hắn. Chuyện lâm triều sáng nay, Nhiễm Bình Dụ cho dù có tin tức linh thông đi nữa, cũng không có khả năng hiện tại đã biết, nên không khỏi hỏi: "Là vì chuyện gì?"

Tình huống thật sự thì đương nhiên Lưu Thanh Tùng sẽ không nói, chỉ nói: "Nghe nói hắn chậm trễ việc hồi kinh báo cáo công tác..."

Nhiễm Mỹ Ngọc khẩn trương hỏi: "Tôi danh này có nặng hay không? Sẽ bị xử trí ra sao?"

"Đây chính là trọng tội!" biểu tình Lưu Thanh Tùng nghiêm túc, đang muốn tiếp tục thổi phồng, lại bị Nhiễm Nhan ngăn lại.

Nhiễm Nhan nhường mày, "Ta lại không biết, Ngụy Thị trung khi nào thì quản đến cả loại chuyện này."

Ngụy Chinh luôn luôn nhìn việc không nhìn người, mấy chuyện quan viên hành sự hơi lơ là gì đó, hắn hơn phân nửa sẽ không dính vào, không thì khác nào đi đoạt bát cơm của đám người bên Ngự Sử Đài.

Bị vạch trần, Lưu Thanh Tùng không hề có cảm giác xấu hổ, ngược lại nói tiếp: "Đây chỉ là một chuyện, Hình Bộ Thượng Thư, Hình Bộ thị lang, Đại Lý Tự Khanh, Ngự Sử đại phu, đều bị buộc tội. Bất quá chỉ là một việc nhỏ, gây ảnh hưởng lớn một chút, thì tội danh phải chịu cũng không nặng lắm."

Nhiễm Nhan bỗng nhiên minh bạch ý tứ của Lưu Thanh Tùng, Trường An có vụ án, nếu muốn làm đại sự, có phải nên hướng lên trên kiêm một chỗ dựa hay không?

Lần này tiếng sấm lớn, nhưng thực tế thương tổn lại rất nhỏ, là thời cơ cực tốt, chỉ là còn phải xem là dành cho ai, Lưu Thanh Tùng còn có thể dựa vào

quan hệ với Tiêu Tụng mà chen một chân, nàng dựa vào cái gì? Một không có thanh danh hiền hách, hai lại không có chỗ dựa cường ngạnh.

Cơ hội sẽ luôn có...Nhiễm Nhan an ủi chính mình như vậy.

Lưu Thanh Tùng thấy thần sắc Nhiễm Nhan cũng không mấy sáng sủa, liền nói sang chuyện khác: "Trận tuyệt đấu đông này đúng là oanh oanh liệt liệt, nghe nói Ngô Vương Lý Khác cũng bị buộc tội, chọc Thánh thượng tức giận đến một chân đá ngã lăn án kỉ."

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của mọi người, Lưu Thanh Tùng đặc ý nói: "Tin tức độc nhất vô nhị nha!"

Lưu Thanh Tùng tuy coi Tiêu phủ là chủ tử, nhưng Tiêu phủ lại chưa bao giờ coi hắn như hạ nhân mà nuôi, lão phu nhân của Tiêu phủ còn coi hắn như con cháu trong nhà, bởi vậy Lưu Thanh Tùng có không ít bằng hữu trong quan trường, tin tức đương nhiên có được rất nhanh.

"Ai u, thánh thượng thật không hổ là một thế hệ anh chủ, thật là anh minh a!" Lưu Thanh Tùng vui rạo rực mà cảm thán, trong giọng nói đầy hương vị vui sướng khi người gặp họa. Tiêu Tụng hôm qua còn hành hạ hắn, hôm nay đã bị buộc tội, nhìn đi, báo ứng rồi đó! Nhưng những người khác lại cho rằng hắn đang nói Ngô Vương.

Nhiễm Bình Dụ bị những lời hắn vừa nói ra làm cho có chút choáng váng, nhưng vẫn hơi minh bạch, chính là Ngô Vương Lý Khác sắp thất thế! Tuy rằng có thể chỉ là nhất thời, nhưng nói không chừng sẽ không gượng dậy nổi, tin tức này đối với hắn mà nói thì có tác dụng rất lớn, vì thế chân thành cảm ơn.

Mọi người còn bị mấy chuyện không thể tưởng tượng này chấn động tinh thần chưa phục hồi lại, La thị thì lôi kéo Nhiễm Vân Sinh lại bắt đầu dặn dò.

Lưu Thanh Tùng thừa dịp này chồm sát vào Nhiễm Nhan nói: "Nếu mọi chuyện phát triển theo đúng quỹ đạo lịch sử, chuyện tháng Mười một sẽ xảy ra, quan trọng nhất chính là...Võ thị có một nữ nhi, sắp đến rồi."

Nữ nhi của Võ Sĩ Hoạch Đô Đốc quá cố của Kinh Châu, năm nay vừa mới mười bốn tuổi, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, tên gọi là Chiếu.

Nữ hoàng tương lai sẽ làm mưa làm gió trong cả một giai đoạn lịch sử.

"Có biện pháp tiếp cận không?" Nhiễm Nhan hơi nhíu mày, chuyện này thực sự không dễ dàng.

"Ngươi nghĩ biện pháp, xem có cách gì để thu hút sự chú ý của nàng, ta sẽ nghĩ cách đưa đến trước mặt nàng." Lưu Thanh Tùng nhỏ giọng nói.

Trên sử sách tính tình của Võ Tắc Thiên sau mười tám tuổi được ghi chép rất rõ ràng, còn khi tuổi nhỏ là người như thế nào, Nhiễm Nhan chỉ có thể suy đoán được một chút từ tư liệu lịch sử, thật sự không nắm chắc được bao nhiêu, "Ngươi không phải nói ngươi là người bạn của chị em phụ nữ sao?"

Lưu Thanh Tùng thoáng nhìn thấy Nhiễm Mỹ Ngọc chú ý tới bọn họ, cười ha ha nói: "Ta sợ nàng không thể kèm chế mà mê luyến ta mắt."

Nhiễm Nhan xuy một tiếng, rũ mắt.

Nhiễm Mỹ Ngọc thấy Lưu Thanh Tùng cười tưng tửng mà nhìn mình khi nói ra những lời này, còn tưởng rằng Lưu Thanh Tùng đang nói mình, không khỏi hừ mũi, liếc mắt khinh thường, nghĩ thầm, cũng không xem ngươi là cái đúc hạnh gì.

Ở huyện Tụ Thủy, sau khi bị lời của Nhiễm Nhan giống như nước đá dội tỉnh, Lưu Thanh Tùng cũng nghĩ có nên làm chút sự tình gì đó để chứng minh tồn tại của bản thân hay không, cuối năm Trinh Quán thứ Mười một, bởi vì một thế hệ nữ hoàng tương lai sắp xuất hiện, hắn vỗ đùi, liền lấy vai trò quản gia, vội vàng chạy tới tìm Nhiễm Nhan thương lượng đối sách. Dù sao cơ hội không có khả năng sẽ luôn luôn bày ra trước mặt bọn họ, đã đưa tới trước mắt thì nhất định phải bắt lấy mới được.

Nhiễm Nhan hơi cắn môi, nàng mong chờ thời đại của Võ hậu, khi nữ quyền đạt mức cường đại chưa từng có, nàng làm việc sẽ bớt đi được rất nhiều chướng ngại, nhưng từ giờ cho đến lúc đó thời gian còn quá dài...

Phải lên kế hoạch thật tốt mới được.

Tiễn Nhiễm Vân Sinh đi, Nhiễm Nhan tiếp tục dựa theo nhật trình mình vừa lập ra bắt đầu học tập, sáng sớm đọc Kinh Thi, bởi vì nguyên chủ đã có vốn liêng văn học nhất định, cho nên việc nàng có thể đọc hiểu cổ văn cũng không coi là quá khó khăn.

Trong nhà đốt mấy cái lò sưởi, chân Nhiễm Nhan mang vớ lông dê, ngồi xếp bằng trên lớp chăn lông dê thật dày, đang nghiêm trang thêu hoa trên giá thêu.

Hình Nương nhìn dáng ngồi này của nàng, tư thế dùng kim này của nàng, chỉ biết lắc đầu.

Nhiễm Nhan cũng làm như không thấy, nàng đến giờ này còn không biết mình học thêu hoa thì có ích lợi gì, nhưng Tô tú* của nguyên chủ thập phần xuất sắc, nàng không muốn cứ như vậy mà lãng phí đi.

*là kỹ năng thêu hoặc sản phẩm thêu theo phong cách Tô Châu

"Nương tử, sao lại thêu trên bạch điệp bố? Chúng ta còn không ít vải đâu." Vãn Lục cùng Huyền Không cuốn trong chăn, chui rúc gần bên bếp lò, run rẩy hỏi.

Nhiễm Nhan cũng không ngẩng đầu lên: "Luyện tập thôi, không cần thiết dùng đến tơ lụa."

Vãn Lục mếu máo, "Bạch điệp bố cũng không thấy rẻ hơn tơ lụa chõ nào, mà tơ lụa lại đẹp hơn một chút."

Đợi một lúc, thấy Nhiễm Nhan không để ý tới nàng, liền túm Huyền Không nhích tới cửa, từ khe cửa nhìn ra đại tuyết đang rào rạt bên ngoài, vừa thích vừa phiền não, "Thập Lang gạt người, Trường An rõ ràng so với Tô Châu lạnh hơn gấp mấy lần."

Nàng bên này vừa dứt lời, cửa liền bị gõ vang, Vãn Lục và Huyền Không còn chưa kịp thối lui, người bên ngoài đã xoạt một tiếng đầy cửa ra vọt vào, không nghĩ tới trước mặt lại có người, dưới chân vấp một cái, ba người ngã dính chùm.

Ba tiếng kêu thảm thiết vang vọng đến tận mây xanh.

Phó tì cả viện hốt hoảng chạy đến.

Nhiễm Vận vừa từ trên mặt đất bò dậy vừa xoa đầu nói: "Hai người các ngươi chặn ở cửa làm cái gì hả?"

Phía dưới có hai cái đệm thịt, nàng ngã cũng không đau, chỉ mắng một câu, rồi không so đo thêm nữa, nhanh như chớp chạy đến trước mặt Nhiễm Nhan, "Thập Thất tỷ, mau mau trang điểm, chúng ta đi ra ngoài đi! Hàn nương tử hẹn ta đi thành đồng chơi ném tuyết, chúng ta đi chung đi."

Nhiễm Vận ngày thường cũng không ham tham gia mấy chuyện tụ tập này của các quý nữ, nhưng lại không thể không đi, nàng cảm thấy gương mặt lạnh của Nhiễm Nhan đặc biệt có thể trán được phiền phức, mà mình thì đối với Nhiễm Nhan có ánh tượng không tồi, cho nên mới tới rủ nàng cùng nhau ra ngoài.

"Nương tử, đi đi." Hình Nương thấy Nhiễm Nhan do dự, liền cỗ vũ.

Nhiễm Nhan cảm thấy ở Trường An nhận thức thêm vài người nữa cũng tốt, liền sáng khoái đáp ứng, đứng dậy ngồi vào trước kỷ, để Ca Lam hầu hạ trang điểm.

Vân Lục cũng cảm thấy bản thân như vậy thật quá kiều khí, bèn cắn răng, chui từ trong chăn ấm áp ra, lập tức cái lạnh từ mọi phía đánh úp lại, lạnh đến mức nàng run lẩy bẩy.

Mấy người hầu hạ nhanh tay lẹ chân chải đầu rửa mặt cho Nhiễm Nhan, chuẩn bị y phục.

Nhiễm Vận ngồi ở trước giá thêu, nhìn một bụi Kiếm lan nhỏ nằm ở góc trên bên phải, không khóc khen: "Thật là đẹp mắt."

Bụi lan này không phân biệt đâu là hoa đâu là lá, đều dùng chỉ màu tím, nhưng hình thái phóng khoáng, hoa lá chen nhau nhìn rất thú vị, mang một chút anh khí khác với hoa lan bình thường, lại không thiếu thanh nhã.

Chương 202: Bị lừa

"Đáng tiếc, Tô tú đẹp như vậy lại đi thêu trên bạch điệp bồ." Nhiễm Vận cảm thán. Bạch điệp bồ cũng chính là vải bông, được dệt khá đẹp, bởi vì hiếm có, cho nên giá cả hầu như ngang ngửa với tơ lụa thượng đẳng, nhưng trong mắt đám quý tộc quen dùng lăng la tơ lụa, thứ này không được xếp vào loại thanh nhã.

Nhiễm Nhan trang điểm đơn giản xong, mặc một kiện áo ngắn xanh lá thêu hoa cỏ, bên dưới là váy lụa màu khói, bởi vì đi chơi ném tuyêt, cũng không phải tham gia yên hội, cho nên ăn mặc chủ yếu là nhẹ nhàng mà ám áp.

Lúc ra cửa, Hình Nương lại khoác cho nàng một cái áo choàng lông chồn màu đen.

Lên xe ngựa bên trong nội môn, Nhiễm Vận liền nói: "Ta nói trước với ngươi, nơi lần này đến là tư viễn của Trình phủ, người mòi ta là nữ nhi của Hàn Khang Thị lệnh Kinh đô và các vùng lân cận, tên là Hàn Tầm, là trưởng nữ của Hàn gia. Thị lệnh Kinh đô và các vùng lân cận là trên tòng lục phẩm, chưởng quản chợ đông, kết giao chặt chẽ với nhà ta. Hàn Tầm được nuông chiều đến lợi hại, nhưng cũng không phải là người có lòng dạ hẹp hòi thích ghi thù, nàng ta có nói cái gì, ngươi đừng để trong lòng là được."

"Được." Bên trong xe đốt lò sưởi, Nhiễm Nhan đang hơ tay, nghiêm túc đồng ý.

Nhiễm Vận thấy nàng lắng nghe, liền tiếp tục nói: "Lần này người có thân phận cao nhất, chính là đích nữ của Trình phủ, tên là Tình Nhi. Nghe nói tính tình nàng ta dữ dằn, cha của nàng ta, là người không dễ dàng đặc tội. Bất quá...thân phận bình thường như chúng ta, muốn đặc tội cũng đặc tội không đến."

Nói là chơi cùng nhau, kỳ thật cơ hội chân chính để kéo gần quan hệ cũng không nhiều lắm, nói trắng ra, mấy nương tử đều chơi theo nhóm, nếu không có người giới thiệu, tùy tiện tiếp cận là một chuyện rất thất lễ.

Nhiễm Nhan gật gật đầu, chợt hỏi: "Trình phủ? Là Lư quốc công Trình Tri Tiết sao?"

Trình Tri Tiết nguyên danh là Trình Giáo Kim, cuối thời Tùy vì sinh kế mà đầu nhập vào Ngõa Cương trại làm cướp đường, sau đó quy hàng nhà Đường, là một trong những khai quốc công thần của Đường triều. Trong ấn tượng của đa số người, Trình Giáo Kim là một gia hỏa chỉ biết múa may Tam bản phủ*, giống như không có văn hóa gì, nhưng người ta là hậu nhân của một trong tám thế gia đại tộc, tổ phụ và phụ thân của ông, đều là quan lớn của Bắc Tề.

*là một loại búa lớn, theo giai thoại dân gian, Trình Giáo Kim người thô kệch to béo, dùng búa lớn rất lợi hại, nhưng theo sử sách thì ông xuất thân nhà võ, thể trạng trung bình, mà vũ khí ông dùng giỏi nhất là giáo dài.

Nhiễm Nhan rất muốn chính mắt trông thấy nhân vật tiếng tăm lừng lẫy này, xem thử thật sự tính tình của ông như thế nào.

Xe ngựa vững vàng chạy về hướng thành đông, dọc theo đường đi Nhiễm Vận liệt kê kỹ càng tỉ mỉ cho Nhiễm Nhan biết thân thế, phẩm tính của mấy quý nữ tham gia tụ hội lần này, rất nhanh đã đến nơi.

Chưa xuống xe, đã nghe thấy có người hưng phấn gọi từ bên ngoài, "A Vận! a Vận! Là người sao?"

Nhiễm Vận vén lớp màn thật dày lên, nhìn ra ngoài xe, chỉ thấy ở cửa tư viễn của Trình phủ có một chiếc xe ngựa bằng gỗ hoa lê dừng song song với xe nàng, màn xe màu lam nhạt được vén lên, lộ ra một gương mặt đỏ ửng, chừng mười lăm mười sáu tuổi, mặt tròn trịa, mắt tròn xoe, mũi cũng tròn tròn, bộ dáng không tính là đẹp, nhưng khi cười rộ lên lại sáng sủa trưng dương, rất có sức sống, nhìn là biết tính tình hoạt bát.

"A Tầm!" Nhiễm Vận cười tersedim nói.

Nụ cười của Hàn Tầm càng thêm sáng ngời, trong nháy mắt lại nhìn thấy Nhiễm Nhan ở sau Nhiễm Vận, nàng ta chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt, vô cùng tinh xảo, lại không có chút biểu tình, đôi mắt đen kịt, hơn nữa bên trong xe không đủ ánh sáng, thật sự có chút dọa người, trùng hợp, lúc này Nhiễm Nhan phát hiện ánh mắt nàng ta, cứng nhắc mà kéo kéo khóe miệng lên, hơi gật đầu với nàng ta.

Sắc mặt tiếu cô nương đột nhiên trắng bệch, giọng nói trở nên run rẩy, lẩy bẩy duỗi tay ra chỉ vào phía sau Nhiễm Vận, "A...A Vận...ngươi...có phải trúng tà rồi hay không?"

Không phải trúng tà, như thế nào sẽ có nữ quý quán thân!

Nhiễm Vận quay đầu nhìn lại, chỉ có Nhiễm Nhan, Văn Lục và Tam Bảo thị tỳ của nàng, quay ra nói: "Đừng có nói bậy, sao có chuyện này được?"

Hàn Tầm nhìn kỹ lại, mới phát hiện phía sau Nhiễm Vận xác thật là một nữ tử, không khỏi có chút xấu hổ, vội vàng lắp liếm nói: "Là ta hoa mắt, mau xuống xe đi, chúng ta tới đã không còn sớm."

Đợi cho xuống xe rồi đứng yên, Hàn Tầm mới giả vờ như mới vừa thấy Nhiễm Nhan, ánh mắt đặt ở trên người nàng, vừa nhìn thấy không khỏi lại lắp bắp kinh hãi, thì ra lúc nãy chỉ nhìn thấy nửa khuôn mặt, bây giờ dưới ánh tuyêt chói lợi, gương mặt trái xoan tinh xảo kia trắng mịn như bạch ngọc, đôi mày cong dài thanh tú, cái mũi cao nhỏ mà tinh tế, cả gương mặt đẹp nhất là đôi môi, nhu thuận no đủ, hồng mà không chói, phảng phất như mọng nước, ngọt ngào xinh đẹp như mật như hoa làm cho người ta muôn cắn một cái. Có điều dưới đôi hàng mi vừa dài vừa rậm, lại thấp thoáng một đôi mắt tối tăm như hồ sâu không đáy, phá hủy hết toàn bộ mỹ cảm, làm người nhìn thêm một lần thì sẽ thấy cả người lạnh buốt.

"Đây là Thập Thất tỷ ở bốn gia chúng ta, tên chỉ một chữ Nhan." Nhiễm Vận giới thiệu.

"A! Gặp qua Thập Thất Nương!" Hàn Tầm phục hồi lại tinh thần, vội vàng khom người chào hỏi.

Nhiễm Nhan cũng khom người đáp lễ, Nhiễm Vận giới thiệu với nàng: "Vì này chính là nữ nhi của Thị lệnh chợ đông, Hàn đại nương."

Nhiễm Nhan nhịn không được giật giật khóe miệng, Hàn đại nương, ba chữ này nàng vô luận như thế nào cũng khó có thể liên hệ với một thiếu nữ mới mười lăm mười sáu tuổi, bởi vậy không khỏi cảm thấy may mắn là thứ tự trong tộc của mình còn không tính là quá xấu hổ, cuối cùng không có bị người khác gọi là "Nhiễm đại nương".

Thăm hỏi nhau vài câu, ba người cùng nhau vào viện. Ở cửa đã sớm có sai vặt chờ, thu thiếp mời của Nhiễm Vận và Hàn Tâm, rồi cung kính đưa dù giấy cho thị tỳ của từng người, lại để cho một thị tỳ dẫn đường.

Nhiễm Nhan nhìn tư thế của Nhiễm Vận và Hàn Tâm, bước đi tuy rắn cũng coi là thong dong, nhưng từ sống lưng thẳng đỡ và phần cổ cứng đờ, có thể nhìn ra được trong lòng các nàng kỳ thật rất khâm trương.

Nhiễm Nhan đánh giá cái viện này, phát hiện tòa tư viện này tựa hồ vây quanh hai đỉnh núi, tuyết trên núi trắng xóa. Tuyết vẫn còn đang rơi, nhưng đã dần dần yếu đi, trên mặt đất đã đọng một tầng tuyết thật dày, có thể đủ cho một trận ném tuyết thống khoái. Nghĩ đến đây, khóc mồi Nhiễm Nhan hơi giương lên, trong ánh mắt lại có chút bi thương.

"Ba vị nương tử, xin hãy vào trong noãn các chờ một chút, nương tử nhà ta rất nhanh sẽ đến." Thị tỳ hơi khom người nói.

Ba người nói một câu "Làm phiền", thị tỳ liền mở cửa noãn các ra, thỉnh các nàng vào trong.

Nhiễm Nhan trước khi bước vào thoảng liếc mắt đánh giá xung quanh một chút, kiến trúc này có cùng dạng với tú hợp viện, trong viện ba mặt đều là một gian tiểu các, mặt phía bắc là một hành lang kéo dài nối liền hai bên, trong viện trồng vài cây hồng mai, được tôn lên bởi đống quái thạch giả sơn. Mà trong các gian noãn các đã có không ít người ngồi, có vài người thấy trong viện lại có người tới, liền thò đầu ra nhìn, nhưng thấy không quen biết, lại đóng cửa lại.

Vào trong phòng, Hàn Tâm thở phào nhẹ nhõm một hơi, đặt mông ngồi lên chăn lông dê, có chút phiền não nói: "Hôm nay vậy mà toàn là nam nữ thế gia, may mắn có người cùng đến đây, bằng không chỉ có mình ta thì không biết phải làm sao nữa!"

"Nam nữ?" Nhiễm Vận vốn đang tùy ý dựa trên bàn, nghe thấy lời này, ngồi bật dậy hỏi, "Ngươi đây là nói không chỉ có mình quý nữ, còn có con cháu thế gia?"

Hàn Tâm gật đầu, giả ngu nói: "Ý, ta chẳng lẽ không có nói với ngươi sao? Bất quá mặc dù không nói, ngươi ngẫm lại cũng nên minh bạch..." nàng hạ giọng chồm sát vào Nhiễm Vận: "Nếu không như thế, a gia của ta mới không phí sức chín trâu hai hổ mà xoay cho được cái thiếp mời này."

Nhiễm Vận hô to mắng mưu rồi, vốn dĩ nàng rất không thích tham gia tụ tập với đám quý nữ, luôn cảm thấy những nương tử đó đôi mắt đều mọc ở trên đỉnh đầu, vô cùng cao ngạo, cho nên mới kéo Nhiễm Nhan tới trấn trạch, không ngờ tới lại là như thế này...

"Nghe nói lần này là Bùi phu nhân thỉnh rất nhiều con cháu thế gia chưa thành thân ở Trường An, dùng danh nghĩa xem tuyết ngắm hoa, chủ yếu là cho Trình nương tử tìm một phu quân, chúng ta đều là để làm nền, nhưng được cái có cơ hội nhận thức mấy người quyền quý..." thiếu nữ nào mà không hoài xuân? Nghĩ đến sẽ có rất nhiều lang quân trẻ tuổi, đôi mắt Hàn Tầm dần dần sáng lên.

Bùi thị là phu nhân của Trình Giáo Kim, xuất thân từ gia tộc Bùi thị ở Văn Hỉ, Hà Đông, chính là một gia tộc công hầu, chỉ là đến đời sau thì thanh danh đã dần đi xuống.

"Xem tuyết ngắm hoa?" thanh âm Nhiễm Vận cất cao, nhưng chợt nhớ tới trong viện còn có rất nhiều người, mới hạ giọng nói: "Ngươi không phải nói cho ta là ném tuyết sao?"

Thiép mời là Hàn Tầm đưa, bên trên chỉ viết rõ địa chỉ, nói cầm thiép có thể mang thêm một người làm bạn, không viết tên người mời và người được mời, cũng không viết là mời đến làm gì, cho nên Hàn Tầm vừa nói là chơi ném tuyết, Nhiễm Vận liền hưng phấn, còn thầm nghĩ, đám quý nữ này rốt cuộc cũng nặn ra được một chuyện có ý tứ, kết quả cư nhiên càng tệ hơn.

"Đây là chuyện tốt, đừng có mang bộ dáng không tình nguyện như vậy, người khác tranh nhau vỡ đầu muốn đi đó!" Hàn Tầm hừ hừ nói.

Kỳ thật quan hệ của Nhiễm Vận và Hàn Tầm cũng không tính là quá tốt, nhưng Nhiễm Bình Dụ là tòa kim sơn, hơn nữa lại rất chịu chi, Thị lệnh mỗi năm thu không ít chỗ tốt từ tay hắn, nên quan hệ lẫn nhau cũng không tồi, bởi vậy mới muốn bán cho Nhiễm Bình Dụ một cái ân tình, để Hàn Tầm mời Nhiễm Vận đi cùng.

Mà bộ dáng của Nhiễm Vận khá xinh xắn, vạn nhất được quý nhân nhà nào coi trọng, Nhiễm thị coi như đã thiếu Hàn gia hắn một cái đại ân tình.

Nhiễm Vận tức nghẹn một bụng, bực bội rũ mắt, không để ý tới Hàn Tầm.

Còn Nhiễm Nhan thì vốn là ôm thái độ đến xem thử, bởi vậy đối với chuyện mục đích của buổi tụ họp bị thay đổi, nàng cũng không có cảm giác gì nhiều.

Giây lát sau, có thị tỳ gõ cửa, bung nước trà điểm tâm đưa vào. Nhiễm Vận ôm thái độ không thể tới uống công, ăn hết hơn phân nửa mâm điểm tâm, sau đó đem một nửa điểm tâm trong mâm của Hàn Tâm qua mâm của mình.

Ăn uống no đủ, Nhiễm Vận mới cảm thấy đi lần này không quá uống công.

"Ba vị nương tử, nương tử nhà ta đang chờ ở mai viêng." Ngoài cửa thanh âm của thị tỳ vọng vào.

Ba người sửa sang lại bộ dáng một chút, mới mở cửa đi ra ngoài.

Vẫn là thị tỳ mới vừa rồi dẫn các nàng đến đây, "Thỉnh ba vị đi theo nô tỳ."

Lúc này các cửa phòng đều đã mở ra, Nhiễm Nhan không chút để ý nhìn lướt qua, phát hiện những người này bộ dáng y phục đều rất bình thường, hiển nhiên đều minh bạch vai trò làm nền của bản thân, cũng có vài người có chút tâm cơ nhỏ, tôn công sức khá nhiều vào các chi tiết nhỏ. Theo đạo lý mà nói, dù cho làm nền, cũng không nên lấy lòng rõ ràng như vậy, Nhiễm Nhan suy đoán, những người này phần lớn thân phận không coi là quá cao.

Rất nhanh suy đoán của Nhiễm Nhan đã được chứng thực, bước vào rừng mai, liền nhìn thấy có vài tòa gác mái liền nhau, bốn phía có rất nhiều thị tỳ tói túy, còn có hộ vệ mang bội kiếm. Trên gác mái thỉnh thoảng truyền ra từng trận cười đùa. Thị tỳ dẫn đám người các nàng tới một gian các còn trống khác, Nhiễm Nhan cảm thấy, đây có thể là dựa theo thân phận mà phân chia, bởi vì Nhiễm Vận cùng Hàn Tâm mỗi người đều gặp được một vài người quen.

Nhất thời, trò ném tuyết vón được mong đợi, bỗng nhiên trở nên đần độn vô vị. Các nàng vừa mới tìm được một vị trí gần cửa sổ ở lầu hai ngồi xuống, trong mai viêng phía dưới đã xuất hiện thanh âm nam nhân.

Nghĩ cũng biết, không có chuyện cả trai lẫn gái trộn lẫn với nhau để xem tuyết ngắm hoa, vì vậy các nàng chắc cũng chỉ có thể chờ ở trên gác mái.

Nhiễm Nhan cảm thấy với cái đà này, có thể là đám nương tử kia quan sát tướng mạo cử chỉ của mấy lang quân từ xa, cũng có khả năng sẽ gặp mặt hoặc truyền nhau thư từ gì đó...

Lời editor: à thực ra cũng tính trước rồi hay giờ đó, thêu lên bạch điệp bô cho tiện vì có người da mặt quá dày xài khăn tay bằng lụa không lau nổi nên xài bạch điệp bô mà...chỉ khác là sắp được nâng cấp cho thêm cái bông trên gốc thôi

Chương 203: Lang quân đi lạc vào rừng mai

Vào cùng gác mái với Nhiễm Nhan các nàng, còn có mười vị nương tử, mỗi người đều được an bài một vị trí ở kẽ cửa sổ, chẳng qua gác mái có kiến trúc hình bát giác, hơn nữa trong phòng còn có rất nhiều thị tỳ của Trình phủ, cũng không thể đứng dậy đi nơi khác xem nào nhiệt, chuyện này cũng có nghĩa là các nàng ngồi ở những mặt khác nhau, thì người hoặc vật nhìn thấy được có lẽ cũng không giống nhau.

Tiếng cười nói ở mấy căn gác bên cạnh dần dần nhỏ lại.

Nhiễm Nhan từ khe hở của màn trúc che cửa sổ nhìn xuống lầu, chỉ thấy trong tuyết ba lang quân mặc hoa phục đang chập rã đi đến, tuyết không tinh lớn, bọn họ cũng không bung dù, ba người vừa cười nói, vừa dừng chân bên dưới gác mái, ngang đầu nhìn ba căn gác mái, tựa hồ như đang do dự, muốn đi qua bên kia.

Tuy rằng không có ai nói rõ nội tình của lần tụ hội này, nhưng mấy lang quân đó cũng đều ẩn ẩn minh bạch, hơn nữa nghe nói hôm nay có không ít nương tử thân phận không coi là cao...đối với bọn họ, ngoại trừ vị trí phu nhân, còn có thể cưới hai trắc phu nhân, bên dưới có dăng thiếp, dưới đó nữa là thiếp, mấy lang quân không định cưới phu nhân, đương nhiên sẽ đem lực chú ý đặt ở tòa gác mái nơi Nhiễm Nhan các nàng ngồi.

Nhiễm Nhan thoáng nhìn lượt qua, trong phòng hơn mươi người đều là thiếu nữ ngây ngô, có lẽ là lần đầu tiên tham gia loại hoạt động như vậy, không ít người mặt hồng hồng trộm nhìn xuống dưới.

"Nương tử trên lầu."

Phía dưới bỗng nhiên có người cao giọng gọi.

Nhiễm Nhan nghe thấy thanh âm này là từ dưới cửa sổ của mình truyền lên, nhưng nàng không định dính vào mấy chuyện này, nên chỉ làm bộ như không nghe thấy.

"Cỏ lau um um, sương sớm vừa lên, người luôn mong nhớ, ở bên kia bờ. Ngược dòng mà theo, đường hiềm lại dài. Xuôi dòng mà theo, người ở giữa sông." Lang quân dưới lầu bắt đầu chậm rãi ngâm "Kiêm Gia" trong Kinh Thi.

Bờ sông Kiêm Gia cỏ lau bích sắc bạc phơ, sương trắng cuối thu ngưng kết thành giọt, ta ngày nhớ đêm mong nàng, liền ở lại bờ bên kia. Ngược dòng mà lên để truy tìm nàng, con đường hiềm trở lại dài lâu. Xuôi dòng mà xuống để theo đuổi nàng, phảng phát đã ở giữa dòng sông.

Nhiễm Nhan cảm thấy, những lời này dùng trong tình trạng hiện tại, rõ ràng là đùa cợt. Cả mặt cũng chưa thấy, mà ngày đêm tơ tưởng cái gì?

Thị tỳ Trình phủ đứng bên cạnh, hơi khom người nói: "Vị nương tử này, trên bàn có giấy và bút mực, ngài nếu có gì muốn nói, không ngại viết xuống rồi ném cho vị lang quân kia."

Tất cả ánh mắt đều ào ạt dồn lên người Nhiễm Nhan, các nàng cũng đều thấy một vài lang quân, nhưng những người kia không có ai càn rỡ như vậy.

"Không cần." Nhiễm Nhan thong thả ung dung nâng chung trà lên nhấp một ngụm, đối với thanh âm kia bịt tai như không nghe thấy. Qua nửa khắc, người nọ hình như cũng cảm thấy không thú vị, nên không lên tiếng nữa.

Lúc này thị tỳ đứng bên cạnh Nhiễm Nhan xoay người đi xuống lầu.

Bên ngoài tuyết rơi đã bắt đầu lớn, mấy lang quân đứng ở ngoài đình, đều được thỉnh tới gác mái lầu một.

Nhiễm Nhan vốn nghĩ là khi tham gia loại tụ hội này, tốt xấu gì cũng có thể nhận thức thêm một hai người, nhưng xem tình hình hiện tại, chẳng khác gì ở vào thế hoàn toàn bị động, đừng nói là thế gia quý nữ, mà cơ hội để nói chuyện với mấy nương tử ở cùng một gác cũng không có bao nhiêu, lúc này muôn cáo từ trước hiên nhiên cũng không có khả năng.

Trên thang lầu truyền đến tiếng bước chân cộp cộp cộp, mọi người sôi nổi nhìn qua, chỉ thấy một thị tỳ nâng mấy tờ giấy đi lên, đưa cho từng nương tử ngồi ở vị trí khác nhau, trong đó惟y mà lại có một tờ cho Nhiễm Nhan!

Nhiễm Nhan nhìn cũng không thèm nhìn, quay đầu ngắm cảnh tuyết bên ngoài. Nhiễm Vận thúc giục nàng: "Thập Thất tỳ, nhìn xem là viết cái gì?"

"Ngươi muốn nhìn thì nhìn đi." Nhiễm Nhan nói.

Nàng lời còn chưa nói xong, đột nhiên nhóm quý nữ ở căn gác bên kia náo động lên, trong đám hỗn loạn vang lên một thanh âm trong trẻo, "Lang quân! Xin chờ một chút! Vị lang quân kia!"

"Phát sinh chuyện gì vậy?" Nhiễm Vận mò ló đầu ra từ cửa sổ, chỉ nhìn thấy được một đỉnh dù màu trắng, còn có một bộ bào phục viên lãnh màu đen, một thị tỳ mặc áo váy màu vàng hơi đỏ đang chạy theo sau gọi hắn.

Trong mưa tuyết dày trời, bước chân người nọ nhìn như rất chậm, lại dễ như trở bàn tay mà vượt rất xa thị tỳ kia, căn bản không có chút ý tứ dừng lại.

Mai viễn này có dạng nửa mờ, người bên ngoài nếu không biết đường rất dễ đi lạc vào, Nhiễm Vận giảo hoạt lại ái muội nói: "Chắc là bị lạc đường."

Người đi lạc đường mà còn bị quý nữ sai thị tỳ giữ lại, tất nhiên là rất xuất sắc.

Nhiễm Vận chưa dứt tiếng, đã nghe trong lâu các bên cạnh ồn àn truyền đến thanh âm một nữ tử đang phân phó hộ vệ, "Bắt lấy hắn!"

Bốn phía rừng mai không biết từ đâu nhảy ra rất nhiều hộ vệ, vun vút xông lên, chuẩn bị đi lùng bắt người đi lạc vào rừng mai kia.

Sau một lúc không có động tĩnh, rất nhanh, mấy quý nữ bên kia hình như đã không kìm né được, liền chạy từ trên lâu xuống, nhất thời thanh âm ồn ào nổ lên. Vốn dĩ nương tử ở Trường An không phải ai cũng dường ở trong khuê phòng, chỉ là Nhiễm Nhan cảm thấy kỳ quái, chuyện gì mà làm cho các nàng cả kiêu ngạo cũng bỏ qua?

"Ta muốn ra ngoài nhìn xem!" Nhiễm Vận gấp đến độ vò đầu bứt tai, với nàng chuyện xem mắt phu quân gì gì đó không thú vị, bây giờ có chuyện hay ho để xem, kiểu gì cũng không thể bỏ qua.

Lập tức cũng không màng ánh mắt người khác, túm lấy Nhiễm Nhan và Hàn Tầm kéo luôn xuống lâu, mà đám lang quân ở lâu một cũng đã sớm ra cửa nhìn theo.

Nơi xa xa đã có không ít người vây quanh, chờ Nhiễm Nhan các nàng đuổi tới, chỉ nhìn thấy hộ vệ năm rạp đầy đất, có một nương tử mặc áo váy màu quá hạnh tay cầm roi, đang giằng co với một nam tử mặc huyền bào.

Nhiễm Nhan trong lòng khụng lại, nhìn về phía nam nhân mặc bào phục viên lanh màu đen cầm cây dù trăng thuần kia, không khỏi kinh ngạc – là Tô Phục??

"Chúng ta bất quá là giữ người lại nói mấy câu, người lang quân này, sao có thể ra tay đả thương người!" trong đám người vây xem, một nương tử mặc áo váy tay lửng màu thủy lục lạnh giọng chỉ trích.

Tô Phục không động, nhưng sát khí tựa như sóng gợn thành vòng lan ra trên nền tuyêt, có điều chỉ trong phút chốc, đã biến mất tăm. Tô Phục móc từ trong tay áo ra một bình sứ màu xanh nhạt, ném cho nương tử cầm roi, "Đây là giải dược, nếu chư vị lại muôn ép buộc, tại hạ cũng không ngại làm thêm vài người bị thương."

Hắn xoay người, hơi cúi đầu, "Tiêu Thị lang!"

Mọi người hơi kinh hãi, nhìn theo mắt hắn, mới phát hiện ở lối vào rừng mai không biết khi nào đã có một đám người đứng đó, người cầm đầu cao lớn đĩnh bat, mặc một bộ quan phục viên lanh màu đỏ, bọc đầu màu đen, áo khoác lông chồn cũng màu đen, nhìn từ xa đã thấy khí độ xuất sắc hơn người.

"Thật là vô xảo bất thành thư a! Tiêu mỗ phá án ở đây, lại trùng hợp gặp được Tô được sư..." Tiêu Tụng hơi mỉm cười, phảng phất chỉ như đang chào hỏi.

Nhưng mà Nhiễm Nhan biết, hắn đang hoài nghi Tô Phục.

Tô Phục tay nắm cán dù hơi siết lại, bàn tay khớp xương rõ ràng thon dài trắng nõn trên nền cán dù màu tối, đẹp hết sức, "Cáo từ."

Một lúc lâu sau, thanh âm lạnh nhạt của Tô Phục mới truyền ra từ dưới tán dù, rồi hắn xoay người rời đi.

Tiêu Tụng vẫn không gây khó dễ gì, ánh mắt lạnh nhạt lướt qua đám người, dừng trên người nương tử cầm roi, hơi cúi đầu thi lễ, rồi cũng dẫn người rời đi.

"Lang quân mặc quan phục màu đỏ là ai vậy?" có người nhỏ giọng hỏi.

Hàn Tầm liếc mắt nhìn nương tử kia một cái, thấy nàng y phục bình thường, đoán chắc thân phận cũng không cao, liền khinh thường nói: "Đến cả 'Trường An quý kiến sầu' cũng không biết?"

Nàng kia đỏ mặt, oán hận trùng mắt nhìn Hàn Tầm một cái, rồi quay phắt đi không để ý đến nàng.

"Đó là Trình nương tử à?" Nhiễm Nhan thấp giọng hỏi Nhiễm Vận.

Nhiễm Vận gật gật đầu, nghĩ thầm, Trình nương tử sơ là đã coi trọng lang quân mặc huyền y kia.

Mấy thiếu niên ở đây tuy rằng không thiếu người xuất sắc, nhưng so với Tô Phục và Tiêu Tụng thành thực tuấn mỹ, thì có vẻ yếu ớt hơn một chút. Đại đa số nữ nhân đều dễ dàng bị nam nhân có kinh nghiệm hấp dẫn, đây là quy luật từ cổ chí kim.

Có lẽ là những quý nữ kia đã từng nhìn qua những lang quân xuất sắc hơn, giờ thấy những người này liền mắt híng, cho nên cũng sớm tan hàng.

Trên gác mái, Trình Tình Nhi xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài biển tuyệt mịch mông trời đất nối liền kia, nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, ngữ khí bất thiện nói: "Đừng tới làm phiền ta!"

"Lang quân mặt lạnh kia tốn thương trái tim ngươi, cũng không thể đỡ cho ta nha!" một thanh âm bất cần đòi vang lên.

"Biểu huynh?" Trình Tình Nhi xoay người lại, đôi mày anh khí, khéo mắt hơi xéch, mũi thẳng, hai cánh môi đỏ hơi mỏng, tóc đen rũ bên mai.

Người mới lên lầu dựa vào lan can, trườn bào châm đất, quạt xếp trong tay đóng đóng mở mở, ngón tay dài mảnh lúc có lúc không khảy khảy phiên truy bằng bạch ngọc, "Người kia là thái y vừa mới vào Thái y thư, Tô Phục, tự Tử Kỳ."

Nói xong hắn dùng cán quạt chống lên hàm dưới, cảm thán: "Đáng tiếc hắn vậy mà còn mạnh mẽ hơn so với ta, nếu không...còn không tới phiên ngươi."

Nam tử cười ngả ngớn, mặt hắn thon dài, đuôi mắt hơi xêch giống như Trình Tình Nhi, nhất tần nhất tiêu, giơ tay nhắc chân đều mang tư thái phong lưu khó tả.

Trình Tình Nhi hiển nhiên cực kỳ không ưa cái tư thái này của hắn, khinh miệt nhìn hắn một cái, hừ hừ nói: "Chỉ bằng người? Người vừa rồi cũng thấy thân thủ của hắn, tuy chỉ là dùng mê dược, nhưng không ai kịp nhìn động tác của hắn, ta dám khẳng định, cả huynh trưởng của ta cũng chưa chắc là đối thủ của hắn."

Nam tử cũng không giận, cười tinh bờ: "Bùi Cảnh ta có khi nào cùng người khác động tay động chân?"

Trình Tình Nhi bĩu môi, nàng thích những lang quân biết đánh người, vậy thì đã sao?

Bên ngoài tuyết vẫn đang rơi, xe ngựa của Nhiễm phủ và xe ngựa của Hàn Tầm cùng nhau về thành. Trong thùng xe, Nhiễm Vận bĩu môi, vẻ mặt mệt hức, "Thật là vì hức mà tới mệt hức mà về!"

Bên trong xe có thắp đèn, Nhiễm Nhan tìm được mấy quyển thơ trên bàn, đang nương vào ánh sáng bắt đầu xem.

"A Vận, Thập Thất Nương!" thanh âm của Hàn Tầm từ xe bên cạnh lọt vào bên trong.

Nhiễm Vận vén màn, hỏi: "Chuyện gì?"

"Ta gặp vài vị nương tử, cùng các nàng bàn bạc một chút, chuẩn bị ở bên kia chơi ném tuyết, các ngươi muốn chơi cùng không?" Hàn Tầm hức thú bùng bùng hỏi.

Nhiễm Vận vui vẻ nói: "Được a! Có bao nhiêu người?"

"Mười hai người, thêm ngươi cùng Thập Thất Nương, tổng cộng là mười bốn người, còn nữa, các nàng ít nhất cũng đều mang theo một thị tỳ, nhân số cũng không ít đâu! Ở đây gần đường, còn có rất nhiều nương tử đang đi ở phía sau, nói không chừng lát nữa cũng muốn tham gia!" Hàn Tầm nói.

Nhiễm Vận dứt khoát đồng ý, buông mành, lôi Nhiễm Nhan: "Đi thôi, Thập Thất tỷ, chúng ta không thể tới không một chuyến được a! Ta cũng vì đi chơi ném tuyêt mà ăn mặc giản tiện, nếu không chơi thoái mái một trận, trong lòng sẽ luôn úc chế!"

Nhiễm Nhan buông quyển thơ xuống, xoa xoa huyệt Thái Dương, gật đầu nói: "Được."

Đối với nàng, đọc thơ còn không bằng đi ném tuyêt, mấy bài thơ đó, nàng có thể đọc hiểu là một chuyện, nhưng để hiểu ý cảnh trong đó là chuyện khác, hơn phân nửa chỉ cảm thấy đần độn vô vị.

Nhiễm Vận phân phó xa phu dừng xe bên đường theo máy nương tử, rồi lưu loát nhảy khỏi xe, Tam Bảo vội vàng cầm áo choàng đi theo phía sau.

Chương 204: Xương cẳng chân trong tuyết

Bên ngoài tuyết to gió lại nhỏ, Nhiễm Vận hưng phấn mà ở trên nền tuyết lượn vài vòng như chú chim nhỏ.

Trên mặt Nhiễm Nhan cũng mang ý cười. Bộ dáng nàng khi không lãnh ngạnh làm mấy nương tử vừa mới bước xuống xe kia nhìn đến ngân ngo.

'Bang' một trái cầu tuyết chuẩn xác nẹn lên đùi Hàn Tầm đang phát ngốc, ngay sau đó mấy nương tử khác cũng lần lược gánh họa.

"Nhiễm Vận! Ngươi đánh lén ta!" Hàn Tầm giận dữ, vừa bắt đầu ngồi xuống vo tuyết, vừa căm tức chỉ trích.

Nhiễm Vận đắc ý dào dạt nói: "Ai mượn các ngươi phát ngốc? Bình bất yếm trú, chúng ta cái này gọi là mỹ nhân kế!"

Nàng miệng thì nói, động tác trên tay một chút cũng không chậm lại, Tam Bảo ở bên cạnh vo cho nàng mười mấy trái cầu tuyết, lập tức một đám nương tử không nói hai lời liền dùng hỏa lực hung mãnh mà khai chiến.

Vì có Nhiễm Vận khởi đầu, lại nói "Mỹ nhân kế" gì đó, mấy nương tử bị trúng chiêu, đều xem Nhiễm Nhan là một đội với Nhiễm Vận, nên rào rạt công kích nàng.

Nhiễm Nhan trước tiên cũng né được vài cái, mới vo được một trái cầu tuyết, bắt đầu ra sức phản kích.

Bởi vì rất nhiều năm không chơi ném tuyết, Nhiễm Nhan toàn thân chật vật, nhưng tâm tình lại càng lúc càng tốt, cũng chơi đến quên trời quên đất, cởi luôn áo choàng, nghiêm túc mà ngồi xuống vo tuyết, thỉnh thoảng lại tránh né mấy trái cầu thình lình đánh lén.

Lúc vừa bắt đầu, đa số các nàng đều tập trung ném Nhiễm Vận cùng Nhiễm Nhan, mà Nhiễm Vận biết rõ không thể ném hết bọn họ, nên chỉ chuyên môn đập Hàn Tầm.

"A Tầm ngươi chơi xấu, sao có thể cho thị tỳ chăn phía trước?" Nhiễm Vận hét lớn.

Hàn Tầm từ đằng sau thị tỳ đang chật vật thò đầu ra, phản bác: "Chẳng lẽ ngươi được dùng mỹ nhân kế, còn ta thì không được bảo tồn chủ lực sao?" vừa nói, nàng vừa nhén cơ hội ném một trái cầu tuyết ra.

"Hàn Tầm gian lận, mau mau đập nàng!" Nhiễm Vận hướng về Nhiễm Nhan hô to một tiếng, kết quả là mấy nương tử khác cũng bị điều động, trận doanh túc khắc xoay chuyển, cả đám bắt đầu rào rạt quăng cầu tuyết vào Hàn Tầm.

Bị mọi người bao vây, thị tỳ của Hàn Tầm cũng chỉ có thể ngăn được một mặt mà thôi, Nhiễm Nhan thấy nàng làm rùa đen rút đầu, liền ném thẳng cầu tuyết vào mông nàng, mọi người thấy có lý, liền làm theo.

"Ai u! Trương Tú Nương, ngươi sao lại ném ta?" ngay lúc đang náo nhiệt, lòng dân bắt đầu xuất hiện mâu thuẫn.

Ngay sau đó lại có người thét to: "Ai vừa ném ta?"

Liên minh thống nhất chỉ thoảng chốc đã tan vỡ, trên nền tuyết đã loạn thành một nồi cháo, mấy nương tử vo cầu tuyết bắt đầu ném nhau, đến lúc này, người cần phòng bị cũng nhiều, mà mục tiêu cũng nhiều, chơi càng thêm vui vẻ. Nhát thời trên cánh đồng bát ngát vang lên tiếng la hét, cười đùa, còn có người hét lớn "Mõ mõ, ngươi chờ đó cho ta!", vô cùng náo nhiệt. Mấy nương tử đi đến từ Trình gia tư viễn bên kia cũng thấy thú vị, nên đều dừng xe ngựa, mang theo thị tỳ đến gia nhập.

Trên cơ bản đều là thị tỳ vo cầu tuyết, các nương tử ném nhau, Nhiễm Nhan cảm thấy không thú vị, nếu nàng ném cầu tuyết vào thị tỳ của người khác, những thị tỳ đó thấy nàng là chủ tử khẳng định là không dám phản kích, nhiễu loạn không được tình huống hiện tại.

Vì thế Nhiễm Nhan đổi với Văn Lục, nàng tới vo cầu tuyết, để Văn Lục đi công kích "kho lương thực vũ khí" của người khác, người bị Văn Lục ném trúng, vừa nhìn thấy đối phương cũng là thị tỳ, liền không khách khí ném cầu tuyết qua.

Chỉ trong mấy giây, mấy thị tỳ đã nổ tung, phải biết là cứ vo cầu tuyết mà không được ném thì cảm giác rất là bức bối, các nàng vừa bắt đầu bùng nổ, trận chiến cầu tuyết này đánh càng thêm mãnh liệt. Mấy nương tử trong tay thiêu cầu tuyết, tình thế vốn đã loạn, lại càng loạn.

Lúc này mọi người đều đang chơi đến cao hứng, các nàng cũng không ai trách thị tỳ của mình.

Nhiễm Nhan đang hưng phấn, cầm cầu tuyết ném lung tung một trận, sau đó còn bị truy đuổi đến tán loạn, nên cũng không phát hiện trên đường có thêm mấy chiếc xe ngựa. Càng có mấy người ánh mắt cũng không nháy mà đuổi theo thân ảnh của nàng, một trong số đó, chính là Tiêu Tụng.

Hắn chưa từng thấy qua một Nhiễm Nhan như vậy, lúm đồng tiền như hoa, ở trên nền tuyết nhìn giống như nai con, cả người dính đầy tuyết, bộ dáng chật vật, khuôn mặt vì vận động mà ửng hồng, đẹp đến không gì sánh được.

Tiêu Tụng chỉ cảm thấy tim mình cứ liên tục gia tốc, hình bóng Nhiễm Nhan phảng phất như nai con chui vào lòng hắn, đến cuối cùng chỉ còn có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, thình thịch thình thịch như tiếng sấm, làm hại hắn muôn dời tầm mắt đi, nhưng lại luyến tiếc phải dời đi.

Sắc trời dần vắng, cả đám nương tử chơi ném tuyết đều kiệt sức, liền bàn nhau lần sau tuyết rơi, lại hẹn nhau chơi ném tuyết. Sau khi khoác lại áo choàng, chào hỏi nhau một lần, rồi ai nấy về lại xe ngựa của mình.

"Á!" không biết vị nương tử nào đãng sau bị vấp ngã, kêu một tiếng sơ hãi.

Mọi người "không đánh không quen nhau", bởi vậy đều cảm thấy thêm vài phần thân thiết với nhau hơn, nên đều dùng chân, quay lại hỏi thăm xem nàng có bị thương hay không.

"Không bị thương, chỉ là bị thứ gì đó vướng chân một chút, đa tạ mấy tỳ muội quan tâm." Lưu Tú nương rảy rảy tuyết trên chân, cúi người cảm tạ mọi người.

Ánh mắt Nhiễm Nhan chuyển xuống dưới chân nàng ta, thấy một thứ dài dài màu trắng lẩn trong tuyết hơi lộ ra, tuyết trên mặt đất đã bị giảm đến hỗn độn, đoạn xương kia nằm lẩn trong tuyết, nếu không nhìn kỹ, thì căn bản là nhìn không ra.

Với kinh nghiệm của Nhiễm Nhan, đương nhiên liếc mắt một cái đã nhìn ra đó là một đoạn xương, còn là một đoạn xương cẳng chân người!

Xương cẳng chân của người khác với động vật, được tạo thành từ xương ống chân và xương mác. Xương ống chân nằm phía bên trong cẳng chân, đầu trên thô to, phân nhô ra hướng vào bên trong và bên ngoài, được gọi là khớp bên trong và khớp bên ngoài. Mặt trên của hai khớp này nối tiếp với xương đùi. Nhìn từ bên ngoài, giống như một đoạn xương chia làm hai nhánh, ở giữa khoét rỗng.

Suy xét đến việc ở đây đều là nương tử, có thể lá gan đều không lớn, Nhiễm Nhan cũng không để lộ ra, ngược lại thúc giục: "Trời tuyết tối sớm, mà trên người mọi người đều ướt đẫm, vẫn nên nhanh chóng về xe hong khô, sinh bệnh là một chuyện, nếu để bị mắng thì không ổn!"

Nhiễm Nhan nghiêm túc nói ra những lời này, chọc mọi người cười không ngừng, nhưng cũng đều cảm giác như bản thân mình cũng sắp bị mắng, nên vội vàng chạy về xe ngựa. Các thiếu nữ thấy trên đường lại thêm mấy chiếc xe ngựa, còn có mấy lang quân đang tráng trộn mà nhìn chằm chằm vào các nàng, tức khắc đỏ bừng mặt, vội vàng bước lên xe ngựa, nhanh chóng rời đi.

Nhiễm Nhan do dự mà nghĩ nên làm cái gì bây giờ, với thận phận hiện tại của nàng cũng không tiện trực tiếp kéo thi thể ra mà kiểm nghiệm, hay là đi báo quan? Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy không bằng đi nói cho Tiêu Tụng...

Nhiễm Nhan đang chuẩn bị lên xe, liền nghe thấy một thanh âm trầm ấm từ tính gọi nàng, "Thập Thất Nương!"

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến! Nhiễm Nhan quay đầu lại nhìn nam nhân đĩnh bat như tùng trong tuyết, khi ánh mắt nàng chạm vào ánh mắt hắn, không khỏi có chút hoảng hốt, ánh mắt của hắn quá mức nóng bỏng, làm người ta không dám nhìn thẳng.

"Ngươi hôm nay đi...dự hội ở Trình phủ..." trong lòng Tiêu Tụng có chút khâm trương, sợ nàng nói với hắn, là nàng đi xem mắt phu quân.

Nhiễm Nhan nghĩ đến chuyện khúc xương kia, liền nhắc chân bước về phía hắn.

Lúc này xe ngựa đã tản đi bớt không sai biệt lắm, mấy chiếc còn lại cũng sắp rời đi.

"Trên nền tuyết có thi thể." Nhiễm Nhan trực tiếp nói.

Tiêu Tụng ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện Nhiễm Nhan vừa bắt đầu đã nói ra câu này. Thoáng sững sốt một chút, liền hỏi: "Ở nơi nào?"

Nhiễm Nhan dẫn Tiêu Tụng đi tới chỗ vừa rồi, nàng đang cúi đầu cẩn thận phân biệt phương hướng, chợt cảm giác trên vai trâm xuông, nàng ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy Tiêu Tụng cởi áo choàng của hắn xuông, khoác lên người nàng.

Một mùi hương nam tính thanh nhã trong phút chốc bao trùm lấy nàng.

Tiêu Tụng làm như không thấy là Nhiễm Nhan đang ngượng ngùng, duỗi tay kéo mõm áo choàng ở đằng sau ra, đội lên đầu cho nàng, "Mô hôi đầy đầu, gấp gió sẽ dễ bị cảm lạnh."

Giọng nói tuyệt diệu kia, rót vào tai rồi như dòng điện xet vào đáy lòng, lan ra tứ chi, làm cả người có chút bần rủn.

"Ta không cần." Nhiễm Nhan vội vàng định cởi áo choàng ra.

Tiêu Tụng bật cười: "Đừng tùy hứng!"

Nhiễm Nhan ngạc nhiên, đã bao nhiêu năm rồi không ai nói với nàng như vậy? Không, hình như chưa bao giờ, nàng từ nhỏ vẫn luôn là một hài tử ngoan ngoãn theo khuôn phép.

"Đi thôi, làm chính sự quan trọng hơn." Tiêu Tụng ngăn suy nghĩ của nàng lại, thúc giục.

Nhiễm Nhan gật gật đầu, tiếp tục cúi đầu phân biệt, cuối cùng cũng tìm thấy đoạn xương cẳng chân đang lẩn trong tuyết kia, nàng theo phản xạ mà dùng tay phủi đi tuyết bên trên, Tiêu Tụng cũng không ngăn cản. Văn Lực cũng ngồi xóm xuông hỗ trợ, một mảng tuyết chung quanh nhanh chóng bị gạt ra, lúc này mới phát hiện, ở đây chỉ có một đoạn xương cẳng chân thôi.

"Hình dạng xương nhỏ mà yếu, cốt chất lại nhẹ, đại khái là nữ." Nhiễm Nhan thuận miệng nói.

Tiêu Tụng giương mắt quan sát bốn phía, phát hiện ở nơi cách đó khoảng mấy trăm trượng có một cánh rừng, liền nói: "Đoạn xương này có thể là bị dã thú tha từ nơi khác đến đây."

Nhiễm Nhan tán đồng, bởi vì nơi đây bằng phẳng, cũng không phải là địa phương tốt để giết người chôn xác. Hơn nữa nơi này rất gần đường lớn, nếu nói có người té xỉu hoặc là sắp chết, nằm ở chỗ này cũng rất dễ bị người khác phát hiện.

"Còn có thể nhìn ra cái gì không?" Tiêu Tụng hỏi.

Nhiễm Nhan cẩn thận quan sát đoạn xương này, phát hiện bên trên có một vài vết thương, "Mấy dấu vết trên mặt này, có thể là bị dã thú găm ra, mà riêng cái này..."

Nhiễm Nhan chỉ vào một dấu vết hơi cạn nhưng chỉnh tề, "Xung quanh vết thương này không có dấu tích xương vỡ, có thể là do vũ khí sắc bén tạo thành, đồ vật này vừa nhẹ vừa vô cùng sắc bén. Còn nữa, căn cứ vào chiều dài đoạn xương này, có thể phỏng đoán, nữ tử này cao khoảng năm thước năm. Tuổi thì không đoán được, nhưng căn cứ vào tình trạng chỗ hai đầu xương khép lại với nhau, thì có thể nằm trong khoảng 17 đến 40 tuổi. Xương hầu như chưa bị phong hóa, thời gian tử vong hẳn là không quá lâu."

Một thước của Đường triều tương đương 30.7 centimet, năm thước năm, đại khái là 1.68m đến 1.69m, dáng người tương đối cao ráo.

"Ừm." Tiêu Tụng gật đầu, đáy mắt mang một tia ý cười như có như không. Hắn thích nhìn vẻ tự tin khi nàng nghiệm thi, tự tin mà không tự phụ, thái độ đối xử với thi thể không có chút cảm thán lại rất nghiêm túc, làm cho người khác chỉ cảm thấy tin tưởng nàng. "Sắc trời không còn sớm, ngươi về phủ trước đi, ta trước tiên sai người đi tìm thi thể, đến lúc đó lại thỉnh ngươi đến nghiệm thi."

Nhiễm Nhan ngẩn ra một chút, rồi gật gật đầu.

Trở lại trên xe ngựa, Nhiễm Vận mang vẻ mặt cổ quái mà nhìn nàng chằm chằm, Nhiễm Nhan lúc này mới nhớ ra, trên người nàng còn khoác áo của Tiêu Tụng.

"Thập Thất tỷ, ngươi cùng Tiêu Thị lang..." Nhiễm Vận nói với vẻ mặt bát quái.

Nhiễm Nhan nghe lời, cân nhắc một lúc lâu, mới chậm rãi nói: "...có một số việc cần nói."

Nhiễm Vận xì một cái, "Lời này của ngươi, cả trình độ có lệ cũng không đủ!"

Xe ngựa chậm rãi chạy đi, trên một cái gò đất ở xa xa, một thân huyền y đang đứng, ánh mắt u lãnh nhìn theo xe ngựa của Nhiễm Nhan, không biết suy nghĩ cái gì.

Chương 205: Cơ hội tới

Gió bỗng nhiên nổi lên, cuốn lên lớp tuyết trên mặt đất, trộn lẫn vào những bông tuyết đang bay xuống từ trên không trung, tựa như bọt sóng, che hết tầm mắt.

Tô Phục nhẹ nhàng xếp dù lại, đứng cô độc trên gò đất.

Giữa trời đầy gió tuyết, vẫn có thể thấy Tiêu Tụng một thân quan phục màu đỏ, đang lưu loát chỉ huy cấp dưới đi tìm kiếm cái gì đó.

Mới vừa rồi, trong khoảnh khắc Tiêu Tụng đem áo choàng của hắn khoác lên người Nhiễm Nhan, cho dù cảm xúc của Tô Phục luôn không dao động lớn, nhưng cũng tinh tường cảm nhận được bản thân mình vừa cao hứng vừa bi ai.

Cao hứng cái gì? Mà bi ai cái gì? Tô Phục cũng không quá rõ ràng.

Nhiễm Nhan ở trong lòng hắn, chiếm một vị trí rất đặc biệt. Nàng ở phương diện nào đó cùng hắn rất giống nhau, lại là người duy nhất đáng giá để hắn tin nhiệm. Có lẽ, là cao hứng cho nàng, rốt cuộc đã có được một chốn về tốt đẹp, mà không cần cô độc lưu lạc trên đời như hắn, mà bi ai, là chốn về của nàng chung quy cùng hắn không có quan hệ.

Vành tai Tô Phục khẽ nhúc nhích, nghe thấy trong gió tuyết đang gào thét có tiếng bước chân vội vã đi về phía hắn, liền xoay người lại nhìn thoáng qua, rồi đứng yên chờ.

"Tô thái y, điện hạ thỉnh ngài đến tư viễn nghị sự." Người tới đứng ở dưới gò đất chắp tay nói.

Cuồng phong đem thanh âm của hắn thổi tan đi, Tô Phục vẫn dễ dàng nghe ra ý trong lời nói, hơi gật đầu, từ trên gò bước xuống, thanh âm băng lạnh hòa vào cùng gió tuyết, "Dẫn đường."

Người nọ cung kính lén tiếng, chạy chậm ở phía trước dẫn đường.

Xe ngựa của Nhiễm phủ vừa mới dừng trước nội môn, Nhiễm Vận sợ bị mǎu thân tóm được, lòng bàn chân như bôi dầu, nhanh như chớp nhảy khỏi xe mà chạy biến về viện của mình.

Trở lại Hòa Nhã cư, tắm rửa bằng nước ấm, Hình Nương đốt mấy chậu than ở trong phòng ngủ, Nhiễm Nhan làm ồ trên giường xong không khỏi thở ra. Nhìn chung, tâm tình nàng hôm nay rất tốt, tuy rằng lúc mới bắt đầu không như mong muốn, nhưng cuối cùng vẫn quen biết được không ít người, cho dù thân phận của những nương tử kia cũng không tính là cao, nhưng có một ít nhân cách, vẫn tốt hơn là không có.

Huống hồ, trò ném tuyết hôm nay thật sự chơi đến vô cùng vui vẻ.

"Nương tử, giờ cũng coi như dàn xếp ổn, nha đầu Tiêu Mẫn kia..." Hình Nương cho rằng Nhiễm Nhan đã quên mất, liền mở miệng nhắc nhở.

Nhiễm Nhan từ bên giường cầm lên một quyển y thư gần đây đang nghiên cứu, mở ra đến trang được đánh dấu, hỏi: "Nàng ta gần đây làm những gì?"

"Ở trong viện vẩy nước quét nhà." Hình Nương tức khắc minh bạch Nhiễm Nhan là đang thử Tiêu Mẫn, nghĩ lại nói: "Nàng ta vẫn luôn chưa từng rời viện, nhưng chuyện ở trên đường thì lão nô không biết được... nương tử lúc trước cố ý để nàng ta đi cùng với Thập Bát nương, có phải cũng là vì thử nàng ta hay không?"

Nhiễm Nhan gật đầu, "Ta lệnh cho nàng ta đi hầu hạ sư phụ, cũng thỉnh sư phụ hỗ trợ chú ý nhất cử nhất động của nàng ta, ngày mai khi ta đưa Huyền Không đi Thanh Âm am, sẽ đi vân an sư phụ."

Hình Nương gật đầu tán đồng, rồi sau đó chần chờ một chút, mới hỏi: "Nương tử, cái áo choàng kia là của Tiêu Thị lang đi."

"Ừm." Nhiễm Nhan lên tiếng, chợt nhớ tới mình rõ ràng đã dặn Văn Lực đừng nói ra việc này, liền hỏi: "Ngươi như thế nào biết được?"

Hình Nương thở dài, thuận tay đem áo choàng trên bàn xốc lên, lộ ra hình thù ở cổ áo, "Loại hoa văn thù có đường kính một tấc này, chỉ có mệnh quan triều đình từ tú phẩm đến thất phẩm mới có thể dùng."

Nhiễm Nhan gật đầu, tiếp tục lật xem y thư.

Hình Nương thấy bộ dáng không đέ bụng của nàng, không khỏi nói: "Nương tử không muốn gả cho Tang tiên sinh, lão nô sẽ không vì thanh danh phú quý mà đi khuyên nương tử một câu nào, nhưng lão nô muốn khuyên nương tử, chớ nên đối với Tiêu Thị lang sinh tình, vạn nhất nương tử bởi vì vậy mà có chuyện gì, lão nô làm sao công đạo với phu nhân nơi chín suối?"

Nói xong, trong mắt Hình Nương đã ngắn lê, phu nhân trước lúc lâm chung đã kéo tay nàng, chỉ kịp nói ra một câu "A Nhan..." liền tắt thở, phu nhân không lưu luyến gì Nhiễm gia, chỉ không yên lòng nữ nhi duy nhất này.

"Hình Nương, không bằng ngày nào đó đi hỏi thăm một chút, vị cao nhân nào giỏi xem mệnh lý, giúp ta nhìn xem đi." Nhiễm Nhan biết cùng Hình Nương nói đạo lý là nói mãi không thông, Hình Nương tin quý thần, một khi đã như vậy thì cũng chỉ có thể xuống tay từ nơi này, "Mỗi người đều có mệnh số của họ, nếu ta đời này chủ định là phải gả cho Tiêu Tụng, bị hắc khát chết, vậy cũng là chuyện không tránh khỏi."

"Phi phi phi!" Hình Nương giận dữ nhìn Nhiễm Nhan nói: "Nương tử những lời này cũng không thể nói bậy, trên đầu ba thước có thần minh, không thể hồ ngôn loạn ngữ."

Nhiễm Nhan cười nói sang chuyện khác, nhờ Hình Nương báo trước với quản gia một tiếng, ngày mai mượn phòng bếp một chút, làm vài món đồ ăn đưa qua cho sư phụ.

Chờ Hình Nương rời đi, Nhiễm Nhan liền bắt đầu cân nhắc xem có nên nghĩ biện pháp đi mượn sức Võ Tắc Thiên hay không, từ xưa đến nay gần vua như gần cọp, nếu là từ bây giờ đã đứng cùng một phía, mọi chuyện từ đầu đến cuối đều tham dự, đều cuối cùng không chừng sẽ phải nhận kết cục qua câu rút ván.

Hơn nữa thời khắc gian nan nhất của Võ Tắc Thiên, là đoạn thời gian những năm cuối Trinh Quán đến năm Vĩnh Huy thứ Hai. Trinh Quán chi trị còn còn đến mười mấy năm, hiện tại đã đầu nhập vào nàng ta có phải hơi sóm một chút hay không? Nếu đã vậy, còn không bằng nghĩ biện pháp khiến cho Lý Thế Dân chú ý, trong mười mấy năm này vẫn còn có chút tương lai.

Suy nghĩ cẩn thận rất nhiều chuyện như vậy, trong lòng Nhiễm Nhan cũng đã có một hướng đi đại khái, định ngày mốt sẽ đi tìm Lưu Thanh Tùng bàn bạc một phương án cụ thể.

Sáng sớm hôm sau, tiếng hiếu cổ vừa vang lên, Nhiễm Nhan đã rời giường.

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, liền đi tới phòng bếp.

Mấy nữ đầu bếp đã bắt đầu chuẩn bị đồ ăn sáng, phòng bếp của Nhiễm phủ rất lớn, bởi vì tối hôm qua đã dặn trước, cho nên có một kệ bếp được để riêng riêng ra cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan rửa tay trong bồn, rồi bắt đầu thuần thực xắt rau. Nàng vừa hạ dao, đã khiến cho nương tử quản sự chú ý, nhưng vì Nhiễm Nhan mang vẻ mặt người sống chớ già, nàng ta không dám đi qua quấy rầy.

Thẳng đến khi mùi thơm của thịt Đông Pha trong nồi tràn ra, toàn bộ phòng bếp đều tràn ngập mùi thơm ngào ngạt mà không ngán, mấy nữ đầu bếp mới sôi nồi đuổi đầu nhìn xung quanh, nương tử quản sự cũng nhịn không được mò qua lôi kéo làm quen, "Nương tử thật đúng là hiền huệ, tay nghề nấu ăn này sợ là cả ngự trù trong cung cũng cam bái hạ phong đi!"

Nhiễm Nhan bót thời giờ quay đầu liếc mắt nhìn nương tử quản sự một cái, ánh tượng từ ánh mắt đầu tiên là "béo", thân hình kia, dù có ba Nhiễm Nhan cột lại cũng không thảng nổi nàng ta, bởi vì mập mạp, ngũ quan thoạt nhìn cũng không quá rõ ràng, đặc biệt một đôi mắt đã trực tiếp bị thịt ép thành hai đường thẳng, nhưng làn da rất đẹp, cười rộ lên hai má có lúm đồng tiền rất sâu, nhìn lại khá thảo hỉ.

"Lát nữa ta sai người đem công thức chép xuống cho ngươi." Nhiễm Nhan nói xong, trong lòng hơi khụng lại, cảm thấy mình có phải đã quá trực tiếp hay không?

Nương tử quản sự kia lại không thèm để ý, vui mừng quá đỗi, cười đến không khép miệng được, "Nương tử thật thật là sáng khoái, tay nghề tuyệt diệu cỡ này cũng không giấu diếm, nô tỳ gọi là Phúc Đoàn, sau này nương tử nếu muốn dùng phòng bếp, chỉ cần nói cho nô tỳ một tiếng là được, không cần phải thông qua quản gia."

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan cảm thấy tên "Phúc Đoàn" này thật sự quá hợp với nàng ta, liền mỉm cười với nàng ta, coi như tạo quan hệ hữu nghị.

Phúc Đoàn gắng sức mở to hai mắt, 'chậc' một tiếng nói: "Nương tử thật đúng là mỹ nhân, nô tỳ từ nhỏ đã sống ở Trường An, cũng gặp qua không ít nương tử của gia đình giàu có, nhưng thật sự là lần đầu tiên thấy một người lung linh như nương tử!"

Nhiễm Nhan cũng không tiếp lời, đối với suy nghĩ của Phúc Đoàn nàng cũng có thể đoán ra một phần. Cũng giống như đời sau, đi đâu cũng kêu "mỹ nữ", hỏi đường trên phố, nếu tình cờ gặp nữ tử trẻ tuổi, cũng gọi "Mỹ nữ, chỗ nào chỗ nào đi như thế nào", người ta cũng vui vẻ trả lời, đây bất quá là một kiểu lịch sự, trong miệng nói như vậy, cũng không thấy được trong lòng có thật sự là nghĩ như vậy hay không.

Phúc Đoàn trong chốc lát đã đem Nhiễm Nhan khen đến trời không có, trên mặt đất khó tìm, giống như lang quân toàn Trường An cưới không được nàng, là tiếc nuối cả đời. Nhiễm Nhan chỉ nghe như gió thoảng bên tai, thỉnh thoảng xen mòm hỏi nàng một tí phong tục nhân tình của Trường An, vậy mà cũng nói được vài câu.

Nhiễm Nhan làm món thịt Đông Pha mà Ngô Tu Hòa yêu nhất, một món canh gà nấu sâm, một món lòng chiên xù, còn thêm vài món xào nhỏ, ngoài ra còn nấu cho Nhiễm Bình Dụ và La thị một nồi cháo gừng băm thịt heo.

Buổi sáng ăn gừng tươi, tốt hơn uống canh sâm. Vào mua đông ăn gừng tươi buổi sáng, là phương pháp dưỡng sinh rất tốt. Ở nhò nhà người khác, Nhiễm Nhan luôn có chút băn khoăn, Nhiễm Bình Dụ cùng La thị cũng không thiếu gì tiền tài, nàng cũng chỉ có thể cảm tạ bằng những chuyện nhỏ như vậy.

Chuẩn bị xong hết thảy, Nhiễm Nhan lên xe ngựa ở nội môn.

Xe ngựa vừa ra đại môn, đang sắp quẹo ra cửa, đi về hướng nam, lại bị một chiếc xe ngựa vừa dừng ở cửa Nhiễm phủ chặn lại đường đi.

"Đừng nóng vội đừng nóng vội, chờ ta xuống xe." Bên ngoài truyền đến một thanh âm nam nhân đang gấp gáp.

Nhiễm Nhan hơi nhướng mày, vén rèm lên, vừa kịp thấy thân ảnh gầy còm kia chuẩn bị đi gõ cửa Nhiễm phủ, liền lên tiếng gọi: "Lưu Thanh Tùng!"

Lưu Thanh Tùng xoay người, thấy Nhiễm Nhan, vui vẻ nói: "Ta đang muốn tìm người!"

"Lên xe rồi nói sau." Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng vội vàng leo lên xe ngựa của Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan lệnh cho xa phu tiếp tục đi về hướng thành nam, Lưu Thanh Tùng rãnh rãnh nói: "Ngươi biết trị suyễn không?"

Nhiễm Nhan trầm mặc một lát, trong ánh mắt mong đợi của Lưu Thanh Tùng, chậm rãi lắc đầu nói: "Trị thì thật ra không biết, bất quá lại hiểu rất rõ biểu hiện của bệnh suyễn trên thi thể sau khi chết."

"Thật là thua ngươi luôn! Ta muốn biết mấy cái đó làm gì!" Lưu Thanh Tùng xì hơi như trái bóng cao su, thở dài, "Hôm qua ta nghe Cửu Lang nói, Tấn Dương tiểu công chúa bị bệnh, bệ hạ nguyên bản chuẩn bị hôm nay khởi hành đi Hoài Châu giờ cũng hủy bỏ, hiện tại đang gấp đến xoay vòng đó! Ta nghe Cửu Lang miêu tả bệnh trạng rất giống suyễn, hơn nữa Trưởng Tôn Hoàng Hậu là hoảng vì bệnh suyễn, khẳng định là di truyền a!"

Lưu Thanh Tùng dùng ánh mắt "ngươi biết mà" lăng lăng mà nhìn Nhiễm Nhan.

"Không cần nhìn ta như vậy, có nhìn nữa ta cũng không thể lập tức biết trị bệnh suyễn." Nhiễm Nhan cũng không đến mức không biết trị, đối với cơ chế phát bệnh suyễn, cách trị, cách điều dưỡng, nàng đều hiểu rất rõ, nhưng chữa bệnh mà lý luận suông cũng vô dụng, phải có kinh nghiệm lâm sàng phong phú mới đủ để xung là biết trị!

Nhiễm Nhan biết Tấn Dương công chúa, nhũ danh của nàng là Hỷ Tử, là công chúa mà Lý Thế Dân yêu thương nhất, từ khi Trưởng Tôn Hoàng Hậu qua đời, Lý Thế Dân liền đem Hỷ Tử cùng với Lý Trị mang bên người tự mình giáo dưỡng, nghe nói cả thời điểm phê số con, cũng sẽ để Hỷ Tử ngồi trên đùi.

Hỷ Tử ngoan ngoãn lanh lợi, lớn một chút đã biết nhìn mặt đoán ý, rất biết đỡ người vui vẻ. Nhìn thấy phụ hoàng tức giận, biết xem xét thời thế mà nói vài câu giúp người bị mắng, chậm rãi tiêu bớt cơn giận của Thái Tông.

Văn võ cả triều có không ít người nhận qua ân huệ của tiễn công chúa, bởi vậy đều coi nàng như bảo bối mà cung phụng, rất được yêu thích.

Có thể nói, nếu có thể có được quyền lợi trị liệu cho Tân Dương công chúa, muôn làm cái gì đều dễ hơn nhiều.

Con ngươi Nhiễm Nhan dần hiện ra ánh sáng xưa nay chưa từng có, trầm ngâm nói: "Cái này, cũng có thể biết."

Nàng tin tưởng sự thành là do người, Tân Dương công chúa chết vào năm Trinh Quán thứ Mười tám, còn thời gian bảy năm, nếu trong khoảng thời gian này tập trung vào bệnh suyễn, ở trên phố trị liệu miễn phí cho những người có bệnh, tích lũy kinh nghiệm, cố gắng tranh thủ thời gian thì chắc chắn có thể thành. Hơn nữa, so với y sinh cổ đại, ưu thế của nàng chính là có hiểu biết nhiều hơn về bệnh này, còn biết rất nhiều dược vật và phương pháp điều dưỡng mà bọn họ còn chưa từng nghe đến.

Lời editor: Tô Tô à, sao lại nói 'chốn vè' của A Nhan cùng cung không có quan hệ? Người ta đã có thời gian đeo bám cung ráo riết, ai kêu cung chạy giỏi quá làm chi? Bây giờ than thân trách phận cái gì hả?

Chương 206: Lời gièm pha

Từ thành nam trở về, Nhiễm Nhan liền bắt đầu cẩn thận nhớ lại tất cả thông tin có liên quan tới bệnh suyễn, còn kỹ càng tỉ mỉ ghi chép lại. Riêng Lưu Thanh Tùng thì chủ yếu phụ trách tìm kiếm người bệnh suyễn ở trên phố.

Độc dược mà Nhiễm Nhan nghiên cứu chế thành, sau khi không ngừng được cải tiến hoàn thiện, cùng với thí nghiệm nhiều lần trên chuột sống, rốt cuộc cũng đạt tới một hiệu quả tương đối lý tưởng. Đem quá trình phát bệnh và dấu vết trên thi thể giảm đến mức tối thiểu, nếu dùng kỹ thuật hiện đại như cắt lát tế bào ra quan sát, khẳng định có thể phát hiện được mạnh mẽ, còn ở Đại Đường này, ngay cả chính Nhiễm Nhan cũng không có phương pháp nghiệm chứng nào tốt hơn.

Còn con đường để hạ độc...Nhiễm Nhan cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Nhiễm Bình Dụ lúc bắt đầu là làm giàu nhờ muối thương, sau này triều đình không chế tiêu thụ muối, không cho phép tư nhân tôn muối, mới đổi nghề qua buôn bán gạo thóc, sau nữa thì mở rộng qua các loại ngành nghề khác. Nhiễm thị tuy không phải hoàng thương, nhưng có rất nhiều con đường có thể thầm thấu, giành được quyền lợi sản xuất công phẩm, tỷ như Nhiễm thị vẫn luôn phụ trách thu mua tơ sống dệt ra từ Giang Nam, đây cũng không phải là mối kiềm nhiều tiền nhất, nhưng có lợi cho việc cung cấp địa vị của Nhiễm thị ở Trường An.

Nói theo cách khác, nếu Nhiễm Nhan muốn hạ độc, có rất nhiều biện pháp có thể lựa chọn, chỉ cần làm mà không lưu lại dấu vết là được. Nhưng hiện tại Tiêu Tụng đã nhúng tay vào việc này, cũng dặn dò nàng không cần xúc động, cho nên độc dược Nhiễm Nhan chuẩn bị cũng chỉ là để đề phòng cho bất cứ tình huống nào.

Nhiễm Nhan ngồi trong "Phòng thí nghiệm", yên lặng đem dược cất đi.

"Nương tử, Thập Lang tới." Ngoài cửa, thanh âm Văn Lực truyền vào.

Động tác của Nhiễm Nhan khụng lại, ngay sau đó tăng tốc, đem vật dụng dọn dẹp cất đi, đẩy cửa đi ra ngoài, vừa lúc thấy Nhiễm Vân Sinh cởi guốc giày, bước lên hành lang gấp khúc.

"Thập ca?" Nhiễm Nhan thấy kỳ quái, hắn vì sao nhanh như vậy đã trở lại.

Gương mặt xinh đẹp của Nhiễm Vân Sinh mang một tia u sầu, nhìn thấy Nhiễm Nhan mới miễn cưỡng cười cười.

"Phát sinh chuyện gì vậy?" Nhiễm Nhan thấy bộ dạng hắn như vậy, không khỏi có chút lo lắng.

Nhiễm Vân Sinh thở dài, vừa đi vào phòng, vừa nói: "Lần này thật sự là đã hại Tiêu lang quân rồi."

"Sao vậy?" Nhiễm Nhan đi theo vào phòng.

"Trên phô đòn àm ĩ, lời đòn đều rất bất lợi cho Tiêu lang quân, hiện tại quan hệ giữa Hình Bộ và Ngự Sử Đài khá vi diệu, bọn họ đang lo là chưa tóm được đuôi của Hình Bộ, việc này vừa ra, sớm buộc tội sơ cũng đã trình lên đến ngự án của Thánh thượng rồi." Lúc Nhiễm Vân Sinh và Nhiễm Bình Dụ quyết định phải dựa vào cây đại thụ Tiêu Tụng này, cũng không phải không nghĩ tới các loại tình huống, nhưng hoàn toàn không ngờ được cư nhiên lại xuất hiện lời đòn đãi làm người khó chấp nhận như vậy.

"Đến tột cùng là chuyện gì?" Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày.

Nhiễm Vân Sinh bất đắc dĩ nói: "Hiện tại trên phô đòn, nói Tiêu lang quân bởi vì mang mệnh khắc thê...cưới không được phu nhân, cho nên bắt đầu hảo nam phong, còn ẩn dấu một người ở trong phủ."

Người được dấu kia, đương nhiên chỉ Nhiễm Vân Sinh.

Xuất hiện lời gièm pha này, Ngự Sử Đài không tránh được sẽ tham hắn một quyền là sinh hoạt cá nhân không biết kiềm chế, không có đức hạnh gì gì đó, ảnh hưởng của việc này tới con đường làm quan không thể nói là nhỏ.

"Vậy...Thập ca trở về, hắn có biết không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nhiễm Vân Sinh gật đầu, "Biết, vẫn là Tiêu Thị lang phái người bí mật hộ tống ta hồi phủ. Trên phô tuy rằng đã truyền đến ồn ào huyên náo, nhưng

thân phận của ta lại không có bại lộ..."

Có thể thấy được việc bảo mật Tiêu Tụng làm được rất tốt, nửa điểm cũng không có làm hỏng thanh danh của Nhiễm Vân Sinh, nhưng bản thân hắn lại gặp rắc rối. Cũng chính bởi vì vậy, Nhiễm Vân Sinh mới cảm thấy vô cùng áy náy, dù gì lúc đầu bọn họ chỉ mang tâm tư lợi dụng.

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, khuyên nhủ: "Thập ca chớ có lo lắng, Tiêu lang quân trà trộn trong quan trường nhiều năm, sao lại không biết lợi hại trong đó. Theo ta thấy, hành động này của hắn tất nhiên là có thâm ý."

Người trên phô không biết thân phận của Nhiễm Vân Sinh, cũng không có nghĩa là tất cả mọi người đều không biết, ít nhất Ba Lăng công chúa kia khẳng định là đã nghe được tiếng gió, mục đích đã đạt được, cho nên Tiêu Tụng cũng không ngăn cản Nhiễm Vân Sinh hồi phủ.

"Cho dù Ngự Sứ Đài không làm gì được hắn, nhưng tộc quy và gia pháp của Tiêu thị vô cùng nghiêm khắc, truyền ra lời đồn như vậy, nhục nhã danh dự gia đình..." thanh âm Nhiễm Vân Sinh dần nhỏ xuống. Chưa nói đến tộc quy gia pháp, chỉ riêng tính tình khắc nghiệt cũ kỹ của Tống Quốc Công, nếu biết được việc này, cũng đủ cho Tiêu Tụng ăn mệt một thời gian.

"Hắn nếu đã ôm vào thân, tất nhiên là có tính toán, Thập ca không cần quá lo lắng." Nhiễm Nhan thập phần khẳng định.

Ánh mắt Nhiễm Vân Sinh hơi chớp động, nhìn Nhiễm Nhan một lúc lâu, mới nhịn không được nói: "Ta cũng thoáng biết con người Tiêu Thị lang, hắn làm việc từ trước đến nay luôn ổn trọng, nhưng chuyện nhí nữ tình trường, dễ dàng làm cho người ta choáng váng đầu óc, cứ nhìn lần trước hắn tình nguyện chậm trễ việc báo cáo công tác, cũng phải chạy về trán Tụ Thủy...nếu không, ta cũng sẽ không nghĩ nhiều."

Hơn nữa, lần này Tiêu Tụng ra tay tương trợ, Nhiễm Vân Sinh cũng không thể nghĩ ra được nguyên nhân gì khác.

Nói xong những lời này, Nhiễm Vân Sinh không khỏi có chút hối hận, nói như vậy chẳng phải là để Nhiễm Nhan đi nhận cái ân tình này? Nên vội vàng chữa lời: "Cũng là ta mấy ngày nay tâm thần không yên, buồn lo vô cớ thôi, A Nhan ngàn vạn lần chớ có đem những gì ta nói đê ở trong lòng."

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, "Thập ca cũng không phải là xem thường ta sao? Những lời này ngươi dù không nói, ta chẳng lẽ không nghĩ ra? Yên tâm đi, ta sẽ chú ý đúng mực."

Nhiễm Vân Sinh trên mặt cũng cười, đáy lòng cũng nhẹ nhõm một chút.

Hắn mấy ngày này thật sự là sống trong lo lắng hãi hùng, cũng không phải là lá gan nhỏ, mà bởi vì đã nghe quá nhiều lời đồn về cái tư viễn kia của Ba Lăng công chúa. Nghe nói Ba Lăng công chúa dùng "A phù dung" để không chế những lang quân trẻ bị cầm tù, khi cơn nghiện tái phát, tôn nghiêm lý trí gì đó đều không màng đến, mặc kệ để nàng ta tùy ý dâm loạn.

A phù dung, cũng chính là càn sa và nha phiến, đã sớm được truyền vào Trung Quốc từ đầu đời nhà Hán khi Trương Khiên đi sứ Tây Vực, mà vào thời Đường, đặc biệt là bao gồm toàn bộ Đại Đường, trong đám thế gia ăn chơi trác táng đó, không thiếu mấy kẻ nghiện.

Nhiễm Vân Sinh không phải là chưa tiếp xúc qua loại người này, thậm chí còn có một lần từng đi qua một nơi tụ tập bí mật của đám nghiện, những tên đó khi hung phấn lên rồi thì căn bản là mây kẽ điên, tình huống muôn thối nát bao nhiêu thì sẽ thối nát bấy nhiêu, hắn đời này không muốn dính tới thứ đồ kia. Bởi vậy ở trong tình hình không có bất luận sự bảo đảm an toàn gì, Nhiễm Vân Sinh thậm chí đã có thể tưởng tượng đến tương lai đen tối của mình, làm một người bình thường, sao có thể không sợ?

"Thập ca, ngươi chờ một chút." Nhiễm Nhan đứng dậy, bước nhanh vào trong nhà kẽ nhỏ nàng thường ngày vẫn dùng để phổi được, lấy ra một lọ độc dược rồi quay lại phòng.

Nhiễm Nhan dút một bình sứ nhỏ màu đỏ sậm hơi lạnh lẽo vào tay Nhiễm Vân Sinh, "Đây là độc dược ta tự mình phổi."

"A Nhan, ngươi..." trên mặt Nhiễm Vân Sinh tràn đầy kinh ngạc, nhưng chợt trở nên thoái mái, hắn cho rằng đây bất quá là độc bình thường, cũng nửa đùa nửa thật: "Biện pháp này của ngươi rất tốt, hôm nào ta pha thành một ít rượu độc giấu ở trên người, mặc dù không thể giết người, để tự sát cũng được."

Nhiễm Nhan biết hắn không để tâm, cho nên mới trịnh trọng nói: "Độc này vô sắc vô vị, có thể hòa tan vào đại đa số vật chất, hơn nữa sau khi tiếp xúc

với không khí hai ngày đêm sẽ tự động biến mất, người sau khi chết cũng sẽ không có dấu hiệu trúng độc."

Nhiễm Vân Sinh trợn mắt cứng lưỡi, nhìn bộ dạng nghiêm túc của Nhiễm Nhan, hắn thật sự không dám cho rằng nàng nói đùa.

Lần trước ở trên thuyền Nhiễm Vân Sinh đã nghe Nhiễm Nhan nói qua chuyện phổi độc dược, lúc ấy hắn bất quá cho rằng Nhiễm Nhan là đối với phương diện này tương đối cảm thấy hứng thú mà thôi, vẫn chưa để tâm, nhưng hiện tại xem ra, tài nghệ của Nhiễm Nhan ở phương diện này thật sự không thấp.

"Thập ca!" Nhiễm Nhan cầm lấy tay Nhiễm Vân Sinh, nói: "Đáp ứng ta nhất định phải bảo vệ tốt bản thân, vạn nhất Ba Lăng công chúa kia vẫn không chịu dừng tay, ngươi ngàn vạn lần đừng nương tay."

"Nàng ta là công chúa, làm như vậy bất quá là ngọc nát đá tan, Nhiễm gia ta..."

Nhiễm Vân Sinh lời còn chưa dứt, liền bị Nhiễm Nhan ngăn lại, "Chỉ cần ngươi dùng thỏa đáng, độc này sẽ không có ai có thể phát hiện, ta dám thề với trời. Ta chỉ cần ngươi an toàn, dù toàn bộ công chúa trên đời này có chết sạch, thì có quan hệ gì với ta đâu?"

Trong lòng Nhiễm Vân Sinh cảm động, không trách nàng nói lời đại nghịch bất đạo, duỗi tay xoa xoa đầu Nhiễm Nhan, trong mắt có sương mù, cười nói: "A Nhan của chúng ta đã trưởng thành, cũng có thể bảo hộ Thập ca rồi."

Bộ dáng đôi mắt thủy quang liễm diễm, môi đỏ ngậm cười của hắn như vậy, tựa như mưa bụi mông lung ở Giang Nam, hoa nở trên đường ruộng, khoảnh khắc vô cùng mỹ lệ, kinh diễm làm người ta hít thở không thông.

Nhiễm Nhan trong lòng thở dài, cái bộ dáng này, cả nàng cũng nhịn không được mà thất thần, dừng nói đến vị Ba Lăng công chúa vốn yêu thích mấy mỹ thiều niên kia!

Nói chuyện với Nhiễm Vân Sinh một lát, sắc trời đã tối mịt.

Nhiễm Nhan rửa mặt xong, nằm ở trên giường nhưng rất lâu không thể đi vào giấc ngủ. Tiêu Tụng vì nàng mà làm quá nhiều, nói không cảm động là

gạt người, nhưng mà, chuyện tương lai ai có thể nói được rõ ràng? Hắn hiện tại bên người không có nữ nhân, là bởi vì không thể, một khi hắn mất cái danh khắc thê kia đi thì sao?

Cảm động là một chuyện, nhưng mình đến tột cùng có động tâm với hắn không? Nhiễm Nhan trở mình, lấy một ống tiêu dài từ bên giường ra, cảm giác băng lạnh từ dây tua, làm tim nàng bình tĩnh lại rất nhiều, đồng thời trong đầu cũng hiện lên gương mặt tuấn mỹ gần như yêu nghiệt kia.

Không biết ngủ lúc nào, khi tỉnh lại vào ngày hôm sau, Nhiễm Nhan phát hiện ống tiêu nằm trong ố chăn, đã bị ủ đèn ấm áp.

Sắc trời vừa mới tảng sáng, trong phòng có đốt chậu than, không chút lạnh lẽo, Nhiễm Nhan khoác áo lụa bước xuống giường, thấy giá thêu đặt ở bên cửa sổ, đứng lặng yên trong chốc lát, rồi cầm lấy kéo cắt bạch đệp bối ra thành từng tấm, sau đó ngồi cạnh chậu than, cầm kim chỉ, tỉ mỉ khâu lại mép vải.

Thẳng đến khi sắc trời sáng rõ, Văn Lục vén màn bước vào, thấy Nhiễm Nhan hơi cong người, tư thái rất là thả lỏng mà khâu đồ, vật áo lụa thật dài trải ra trên tịch tĩnh sau lưng, phần chân đê tràn lộ ra ngoài bị lạnh đến đỏ ửng lên, lại thêm làn da trắng nõn, trông rất đẹp mắt.

"Nương tử như vậy có phải là được rồi không!" Văn Lục cười nói. Tư thế này tuy có chút tản mạn, nhưng tốt xấu gì vẫn đẹp hơn rất nhiều so với bộ dáng dĩ vãng cứ cầm kim chỉ lên là cả người nghiêm nghị.

Lúc này Nhiễm Nhan đã khâu xong một tấm khăn, quay đầu nói với Văn Lục: "Ta hôm nay muốn đi Tiêu phủ, ngươi giúp ta chải đầu đi."

Văn Lục ứng tiếng, rồi định ra ngoài múa nước, lại bị Nhiễm Nhan gọi lại, "Không được nói cho Hình Nương."

"Aizzz, biết rồi." Văn Lục chớp chớp mắt, nhưng chợt thấy tấm khăn thêu kia, nói: "Nương tử, ngươi định dùng cái này làm tá lễ cho Tiêu lang quân? Có phải hơi khó coi hay không?"

Mặt Nhiễm Nhan đen lại, cầm khăn lên ngắm nghía, "Thêu rất khá mà?"

Đời trước nàng có nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến mình có thể thêu ra được sản phẩm thêu cao cấp như vậy.

"Tiêu lang quân quyền cao chức trọng, lại xuất thân từ môn phiệt thế gia, nô tỳ cảm thấy, cái lễ này hơi nhẹ, nương tử không bằng nghĩ lại xem?" Văn Lục nói xong đi ra cửa mực nước.

Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng không có gì tốt để tặng, đúng như lời Văn Lục, Tiêu Tụng xuất thân từ môn phiệt thế gia, có thứ gì tốt mà chưa thấy qua? Cái này tốt xấu gì cũng là chính mình tự tay làm, tuy rằng không đáng tiền, nhưng tương đối có thành ý.

Nghĩ xong, Nhiễm Nhan lôi một tấm lụa từ trong rương ra, định bọc tấm khăn lại.

Vừa lúc Văn Lục tiến vào, thấy hành động của Nhiễm Nhan, phì cười, "Thật là chưa thấy qua ai như nương tử, dùng tơ lụa cực phẩm đi gói bạch diệp bồ."

*Lời editor: haizz, *ôm ngực lép* lão phải đi làm một ly trà đen đậm đặc rồi quay đường đỏ vô để cảm nhận vừa đắng vừa chát vừa ngọt, nói nghe, ông tiêu là của Tô Tô gửi nuôi, mà chữ TIÊU trong 'trường tiêu' và họ của ai kia là cùng một chữ nghe, rồi đó, tự cảm nhận đi...thêm cái màn tặng quà từ đầu đến cuối không phải cute bình thường đâu...*

Chương 207: Tình cảm của bản thân thì khó mà nhận rõ (1)

Nhiễm Nhan trừng mắt với Văn Lục, ngồi thăng dây cho nàng chải đầu, còn mình thì tiếp tục gói khăn.

Chờ nàng thập phần nghiêm túc mà buộc một cái nơ bướm ở trên xong, bỗng nhiên cảm thấy, mình trịnh trọng như vậy có phải là quá coi trọng hay không, nên lại nhanh nhanh tháo ra.

Nhiễm Nhan rũ mắt nhìn tấm khăn bạch điệp bố đơn bạc trên bàn, tâm lại cảm thấy, quả thực đúng như lời Văn Lục, lễ này quá nhẹ rồi, nghĩ như vậy xong, lại cẩn thận gói ghém lại.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, Văn Lục rốt cuộc nhịn không được, "Nương tử của ta, ngài nói ngài gói hay là không gói, nói một lời thông khoái đi, nô tỳ nhìn mà mệt."

Động tác Nhiễm Nhan khụng lại, ý thức được trong chuyện này mình quá do dự không quyết đoán, lập tức đem tấm khăn đã được gói xong thả qua một bên.

Tóc vừa mới búi xong, Ca Lam và Hình Nương đã ôm y phục và mấy vật dụng khác đi vào. Hình Nương mới vừa hỏi Văn Lục nương tử định đi đâu, thấy Văn Lục ấp úng, đã đoán được hai phần, bất quá nàng cũng chưa nói gì, chỉ giúp Nhiễm Nhan tìm một bộ y phục thích hợp, thay cho nàng.

Dùng xong đồ ăn sáng, Nhiễm Nhan đi ra tiền viện nói cho Nhiễm Bình Dụ là mình đi đâu, rồi dẫn Văn Lục và Ca Lam lên xe ngựa tại nội môn.

Thời điểm sắp ra cửa Hình Nương mới dặn dò: "Nương tử tới phường Bình Khang, thì nên từ cửa bắc có mặt hướng ra đường Chu Tước mà vào, ở góc đông nam gần chợ đông, là nơi nhiều kỹ nữ tập trung, nương tử gia vẫn chớ nên lảng vảng thì tốt hơn."

Trong lòng Nhiễm Nhan rất là cảm động, Hình Nương giống như mẫu thân, ngoài miệng thì lại nhại phản đối, chẳng qua là vì quan tâm, đến lúc biết là không thể phản đối được nữa, vẫn sẽ nhắc nhở những thứ cần thiết.

Phường Bình Khang chỉ cách Hoàng thành một cái đại lộ Chu Tước, được tách ra với phường Sùng Nhân bởi một con đường đi về hai hướng nam bắc.

Nơi để cho người từ khắp nơi vào kinh trú ngụ tạm thời được gọi là Tiên tầu viện, trong phường Sùng nhân có 25 cái Tiên tầu viện, mà trong phường Bình Khang có 15 cái.

Hàng năm số thí sinh và người vào kinh ứng tuyển có ít thì cũng mấy ngàn, nhiều thì có thể lên đến mấy vạn, tụ tập ở kinh thành dự tuyển hay thi cử, hai phường kề trên là "chỉ tụ tập trên một con đường, mà làm nghiêng ngả cả hai thị, náo nhiệt cả ngày lẫn đêm, đèn không bao giờ tắt, các phường ở trong kinh, không thể so được", bởi vậy góc đông nam của phường Bình Khang chỗ gần chợ đông, kỹ nữ tụ tập nhiều cũng không có gì kỳ quái.

Mà khu phía bắc gần Hoàng thành, lại là đại trach san sát, Bí Thư Giám Chủ Toại Lương cũng ở tại phường Bình Khang, chỉ cách phủ đệ của Tiêu Tụng mấy căn.

"Tiêu lang quân sao lại chọn ở cái phường này." Vãn Lục vừa nghe nói ở phường Bình Khang tập trung nhiều kỹ quán, không khỏi có chút nghi hoặc, bởi vì với gia thế và quan chức của Tiêu Tụng, chọn một chỗ khác là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chẳng lẽ là để cho tiện phiêu kỵ? Nhiễm Nhan nghĩ xong lại tự động bác bỏ, Chủ Toại Lương cũng không thể là vì cho dễ hành sự đi?

Phủ đệ của Tiêu Tụng rất dễ tìm, xe ngựa tiến vào từ cửa bắc của phường Bình Khang, đi thẳng theo đường lớn đến cuối phía tây là tới.

Nhiễm Nhan vừa xuống xe ở cửa, liền nhìn thấy người gác cổng đang bước ra đột nhiên mở to hai mắt, không thể tin tưởng nói: "Là cái tiểu nương tử!!!"

Dứt lời hắn lại thọc thọc gia đình bên cạnh, dồn dập nói: "Mau nhìn a! Vậy mà là một tiểu nương tử xinh đẹp!"

Mây gia đình quay đầu nhìn qua, rồi cũng nghẹn họng nhìn trân trối, nhưng không phải là kinh diễm vì mỹ mạo của Nhiễm Nhan, mà đa phần là kinh ngạc vì giới tính của nàng. Trong ngàn áy năm, bên ngoài đem cái danh 'khắc thế' của lang quân nhà bọn họ truyền đến ly kỳ, nói là trong phủ của Tiêu Thị lang cả một con muỗi cái cũng có thể bị khắc chết, chuyện vô nghĩa như vậy, không phải ai cũng tin! Nhưng phàm là nương tử, đến chỗ này đều né xa ba thước.

Người gác cổng thật cẩn thận mà đi ra, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu nương tử, nơi này là phủ đệ của Tiêu Việt Chi Tiêu Thị lang, ngài không có đi nhầm chỗ đi?"

"Đúng là tìm Tiêu Thị lang, không có đi nhầm chỗ." Vãn Lục tiếp lời.

Người gác cổng nói vừa nhẹ vừa chậm, sợ hơi lớn giọng một chút thì dọa người ta chạy mất, "Ngài trước tiên vào trong ngồi chờ một chút."

Nhiễm Nhan gật đầu nói lời cảm tạ, theo hắn đi đến một căn trà thất bên cạnh cổng.

Đây là trình tự đón khách bình thường, thường thì đều là trước tiên đưa khách vào trong cổng ngồi chờ, phó tì đi thông tri cho chủ nhân, nếu khách có thân phận tương đương hoặc là người được hoan nghênh, chủ nhân sẽ tự mình ra đón.

Nhiễm Nhan vào trà thất ngồi xuống, một gã sai vặt mang trà lại, dâng trà xong, mới khom người nói: "Vị nương tử này, lang quân nhà ta hôm nay lên triều, có thể đến tối mới trở về, ngài nếu có chuyện gì, không ngại nói cho Lưu y sinh, hoặc là lưu lại thư từ, tiểu nhân sẽ thay ngài chuyển giao."

"Làm phiền thông báo cho Lưu y sinh." Nhiễm Nhan nói.

Chờ gã sai vặt kia lui ra ngoài, Vãn Lục nhỏ giọng nói: "Nương tử, nô tỳ cảm thấy ánh mắt của mấy người trong phủ đều quái quái."

Không phải quái, mà là bọn họ kinh ngạc đến mức vô pháp che giấu mà lộ ra hết ngoài mặt.

Chờ khá lâu, lúc đầu Nhiễm Nhan còn cho rằng Tiêu phủ quá lớn, đi lại cần chút thời gian, nhưng lúc gần đến hai khắc, Nhiễm Nhan đã có chút không

kiên nhẫn, đang muôn sai Văn Lục đi gọi gã sai vặt lại đây, nàng lưu lại thư từ rồi đi, thì nghe thấy tiếng bước chân vội vã bên ngoài.

Tiếng bước chân kia ở bên ngoài tạm dừng một chút, gõ vài cái lên cửa, rồi mới đẩy cửa tiến vào.

Gió lỗn tuyết tràn vào trong phòng, làm Nhiễm Nhan không khỏi nheo mắt, đợi cho thích ứng một lúc, mở mắt ra, lại thấy Tiêu Tụng người đầy tuyết đứng trong cửa, trong mắt giấu không được vui mừng, "A Nhan!"

"Ngươi như thế nào đã trở lại rồi?" Nhiễm Nhan kỳ quái hỏi.

Tiêu Tụng vỗ vỗ tuyết trên người, thuận miệng nói: "Ta vừa mới ra khỏi công sở, chuẩn bị đi thành đông phá án, vì tuyết rơi lớn quá, ta trở về mặc thêm y phục, không nghĩ là ngươi lại tới."

Cái cớ này thật là lấy đẹp đến không chê vào đâu được, tìm không ra sơ hở, nhưng không biết vì cái gì, Nhiễm Nhan vẫn có thể cảm giác được hắn đang nói dối, nhưng cũng không vạch trần hắn, chỉ nói: "Ta chỉ là lại đây trả áo choàng, sẵn tiện cảm tạ ngươi."

"Vào trong nhà ngồi đi." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, gật gật đầu.

Tiêu Tụng nhìn thoảng qua chậu than có vẻ mới đưa vào trà thất không lâu, hỏi: "Lạnh không?"

"Không sao." Nhiễm Nhan đúng sự thật trả lời. Lúc đầu hơi lạnh, sau đó lửa trong chậu than dần dần lớn lên, nên đã ấm hơn một chút.

"Bởi vì trong phủ bình thường không có ai đến, lại mới vừa vào đông không lâu, nên cũng chưa chuẩn bị gì nhiều." Tiêu Tụng vừa nói vừa tiếp lấy cây dù gã sai vặt đưa qua, thuận tay bung ra cho Nhiễm Nhan.

"Ngươi chậm trễ thời gian như vậy, sẽ không có người tố giác ngươi đi?"
Nhiễm Nhan hỏi.

Dưới tán dù, hai người chỉ cách nhau một cánh tay, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm tình đang rất tốt của Tiêu Tụng, hắn cười nói: "Sắp trưa rồi, có mấy quan viên cũng hồi phủ dùng bữa, không sao đâu."

Tiêu phủ cũng không lớn như trong tưởng tượng, so với phủ của Nhiễm Bình Dụ thì cũng không sai biệt lắm, bên trong phủ bị tuyết bao trùm, chỉ quét ra một tuyến đường chính, hai bên đều là tuyết thật dày trắng xóa, không có người xử lý. Càng đi, càng thấy nhiều cỏ dại mọc thành cụm trong góc.

Hơn nữa dọc theo đường đi thế nhưng chỉ thấy được đúng một gã sai vặt, phòng trong phủ không ít, nhưng đại đa số đều đóng kín cửa, dáng vẻ như đã rất lâu không có ai ở.

Tiêu Tụng nhận thấy ánh mắt nàng, liền giải thích: "Phụ thân khi còn ở Trường An thì ở phường Vĩnh Hưng, hiện giờ là nơi đại huynh cùng đạiẫu ở, ta ở bên đó không tiện, nên mới dọn ra đây."

Huynh đệ ở cùng một chỗ, viện của ai người này ở, có thể có cái gì không tiện? Có lẽ là do lời đồn sát khí quá nặng, bị người ghét bỏ, đặc biệt là đại huynh của Tiêu Tụng lại cưới Tương Thành công chúa.

Nghe nói tính tình của Tương Thành công chúa rất tốt, vốn hẳn là cùng phò mã ở trong phủ Công chúa, nhưng nàng cảm thấy xuất giá tòng phu, cho nên mới cải tiến nhà cũ vốn đã có nền móng sẵn. Công chúa có tính tình tốt là một chuyện, nhưng làm một người có mệnh cách không tốt, cũng nên có tính tự giác một chút mới được.

"Thư nương đâu?" Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ tới nữ nhân duy nhất của Tiêu phủ.

"Ồ..." Tiêu Tụng trầm ngâm một chút, mới nhớ ra: "Nghe người nhắc, ta mới nhớ ra, cũng có hai ba tháng rồi không gặp nàng."

Kỳ thật, hai ba tháng trước đã bị sung quân đi "ôn chuyện" với lão phu nhân ở Kỳ Châu rồi.

Vào đến một cái viện hình lõm, góc viện có một căn gác hai tầng, căn gác này lớn hơn rất nhiều so với những căn gác bình thường, nếu bước lên gác mái, sẽ phát hiện, nơi này chỉ cách con đường bên ngoài phủ một bức tường.

Đây là thư phòng của Tiêu Tụng. Thư phòng của quan viên bình thường đều chứa văn kiện trọng yếu, sợ là ai cũng không ngờ được, Tiêu Tụng lại đem

một nơi quan trọng như vậy đặt ngay gần bên đường cái lớn.

Tiêu Tụng tùy ý chuyện trò với Nhiễm Nhan, dẫn nàng vào trong.

Vừa vào cửa, Nhiễm Nhan liền phát hiện trong phòng rất ấm áp, sáu bảy cái chậu than đã được đốt lên, rõ ràng là vừa được đốt trong chốc lát.

Nhiễm Nhan sai Văn Lục đem áo choàng hôm qua hong khô đặt ở trên bàn, lại thò tay vào tay áo, muốn lấy khăn ra, nhưng chần chờ một hồi lâu, vẫn không có mặt mũi lấy ra.

Tiêu Tụng lệnh cho người đưa trà cụ và bếp lò vào, vén tay áo lên pha trà. Động tác pha trà của hắn tiêu sai lưu loát mang vẻ ưu nhã bẩm sinh, bất đồng với vẻ lịch sự tao nhã của những nho sĩ bình thường.

Ánh lửa đỏ rực chiếu rọi lên hình dáng hoàn mỹ của hắn, bộc đầu lúc vừa mới vào nhà đã gỡ xuồng, lộ ra tóc đen hơi ướt, có vài sợi rơi rụng xuống dưới, rũ trên cái trán trơn bóng, hơi动荡 đưa theo động tác của hắn, trên một lọn tóc có một giọt nước đọng, muốn rơi lại không rơi.

Ca Lam cùng Văn Lục đều cảm thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ Tiêu phủ không có sai vật nào biết pha trà? Ca Lam thật ra biết pha trà, nhưng đây là ở trong phủ người khác, nàng cũng không tiện ra mặt, cho nên chỉ cùng Văn Lục liếc nhau, rồi rũ mắt.

"Lần trước gặp ngươi cũng không thích thêm hương liệu." Tiêu Tụng đưa cho Nhiễm Nhan một chén trà nhỏ, bàn tay với những ngón thon dài mà ẩn chứa sức mạnh được chung trà màu nâu nhạt tôn lên, mang vẻ ý nhị cổ xưa. Hắn nói tiếp: "Ta cũng không thích bỏ mấy thứ linh tinh vào trong trà, cho nên trong phủ cũng không có sẵn."

Nhiễm Nhan cười nhẹ, nhấp một ngụm trà, tức khắc kinh ngạc, công phu pha trà của Tiêu Tụng vậy mà không kém chút nào so với mấy sư phụ chuyên về trà đạo ở kiếp trước! Phải biết là trà đạo ở Đường triều và hậu thế có nhiều thứ bất đồng, bình thường đều thêm vào hương liệu khi nấu trà, người biết pha trà thuần vốn rất ít, mà người có thể pha đến không tồi lại càng ít.

"Như thế nào?" Tiêu Tụng cười rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tề, cả người thoát nhìn rất là sạch sẽ thoái mái thanh tân.

"Rất ngon." Nhiễm Nhan cũng bị nụ cười của hắn ảnh hưởng, hơi mỉm cười.

Lúc này ngoài cửa có thanh âm của gã sai vặt vọng vào, "Lang quân, Lưu y sinh hỏi ngài, có cần chuẩn bị cơm trưa hay không?"

Kỳ thật nguyên câu của Lưu Thanh Tùng là: Hỏi hắn có muốn thỉnh người ta ăn cơm hay không, muốn thỉnh thì nói một tiếng, kêu hắn đưa tiền.

Bởi vì Tiêu Tụng bình thường đều ăn ở công sở, trong phủ chỉ phát lương tháng cho hạ nhân, nếu muốn hưởng thụ một chút, thì Lưu Thanh Tùng phải tự bỏ tiền riêng, theo lời của hắn, thì kia đều thật sự là tiền mồ hôi nước mắt.

"Đi chuẩn bị đi." Tiêu Tụng nói.

Có mặt khách ở đây, hơn nữa còn là nữ nhân vốn đã rất khó gặp, gã sai vặt đương nhiên không dám nói đến chuyện tiền bạc, liền ứng tiếng, đi xuống phân phó phòng bếp nấu cơm, còn chuyện tiền nong gì đó, để xong việc rồi lại nhắc tới đi.

"Đa tạ ngươi đã quan tâm Thập ca của ta, ta đây không châm trẽ thời gian của ngươi nữa." Nhiễm Nhan ngồi thẳng dậy, thi lễ với Tiêu Tụng.

Lời editor: ngoài vô cùng đẹp trai và tài giỏi ra, Tiêu Tiêu chỉ là một con muỗi đực bị ghét bỏ thôi! Ra đường thì bị người người xa lánh, về nhà thì bị ông già vác gậy rượt...

Chương 208: Tình cảm của bản thân thì khó mà nhận rõ (2)

Tiêu Tụng từ lúc bắt đầu đã biết, Nhiễm Nhan không phải là một người dễ thay đổi quyết định, cho nên khi nàng nói muốn cáo từ, hắn cũng chỉ lảng lặng nhìn nàng hai giây, rồi nói: "Ta đưa ngươi đi, vừa lúc có thể ra khỏi thành từ Duyên Hưng môn."

"Ngươi không cần ăn cơm sao?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tiêu Tụng cười nói: "Ta bình thường đều dùng cơm ở công sở."

Nhiễm Nhan nhìn hắn một chút, gật gật đầu, trong lòng cảm thấy hơi thất bại, rõ ràng là lại đây để trí ta, nhưng sự thật là làm người ta thêm phiền toái, hơn nữa món 'lễ mọn' đã chuẩn bị, đến bây giờ còn chưa đưa đến tay.

Nàng từ trước đến nay làm việc quyết đoán, lại không biết vì sao trong chuyện này cứ dong dong dài dài như thế, có lẽ bởi vì đây là lần đầu tiên tặng quà cho nam nhân? Nhiễm Nhan nghĩ tới lui, cẩn răng, đào cái khăn ra, đột ngột duỗi tay ra đưa thẳng tới trước mặt Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng đang muốn đứng dậy, bị động tác thình lình của Nhiễm Nhan hù cho nhảy dựng.

Vân Lục ở đằng sau không khỏi toát mồ hôi, có kiểu tặng lễ vật cho người ta như vậy sao?

"Cái này...là cho ngươi." Nhiễm Nhan trong lòng hơi hoảng, lại cưỡng bách bản thân ngẩng đầu nhìn Tiêu Tụng, cố ra vẻ trấn định.

Tiêu Tụng nhìn vừa buồn cười vừa cao hứng, duỗi tay nhận lấy.

Tháo ra lớp tơ lụa màu tím nhạt, một góc bạch điệp bô lộ ra, lớp lụa gói xung quanh theo bàn tay tản ra, một tấm khăn được xếp gọn gàng thành hình vuông, hoa lan màu tím thêu ở một góc phảng phất như tản mát ra mùi thơm nhẹ nhàng.

Nhiễm Nhan nhìn hắn hớp đến mức cả bao lụa cũng gom cất luôn vào ngực, không được tự nhiên mà ho khan hai tiếng nói: "Ta cũng không phải là cô ý thêu."

Vân Lục nghe xong, mồ hôi càng toát dữ dội, vốn đã là món lễ vật rất khó coi, kết quả còn để thêm câu này, càng thêm cái vẻ không đáng một đồng. Bất quá...Vân Lục trộm liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, thấy hắn vẫn mang bộ dáng vô cùng vui vẻ, mới thoáng yên tâm.

"Ta ngày thường chỉ thích dùng bạch điệp bồ, có điều Thư nương sinh ở loạn thế, nên chưa từng học qua nữ hồng, ta trước giờ còn chưa bao giờ dùng qua cái khăn nào đẹp như vậy." Tiêu Tụng cười nói.

Hắn vừa nói, vừa đứng dậy phân phó người đem xe ngựa vào nội môn, rồi cùng Nhiễm Nhan đi qua.

Bên ngoài gió tuyết đã dần lớn lên, Tiêu Tụng hai ngày nay đang tìm thi thể, nhưng trận gió tuyết này quá hung mãnh, vùng ngoại ô nghiêm nhiên đã bị tuyết đọng thật dày bao trùm, làm tâm tình hắn vô cùng âm u, hôm nay khói mù như được quét sạch, cảm thấy mặc dù không ăn cơm trưa còn phải mạo hiểm gió tuyết đi ra ngoại ô tìm thi cốt cũng thấy rất hăng hái.

Xe ngựa ngừng ở đường nhỏ bên trong nội môn, Nhiễm Nhan được Vân Lục giúp lên xe ngựa trước, ló đầu ra, "Tiêu lang quân, bên ngoài gió tuyết lớn, ngươi không bằng cũng ngồi vào đây đi."

Tiêu Tụng lè mè không chịu lên ngựa, chính là chờ những lời này, nên lập tức nửa câu cũng không khách khí, nhanh chóng leo vào xe.

Trong thùng xe lò sưởi vẫn chưa từng tắt, ấm áp như xuân, bông tuyết rơi trên người Tiêu Tụng tức khắc tan thành nước, dáng người hắn vốn đã cường tráng, vừa tiến vào trong xe, mang theo gió tuyết, cứng rắn mà hạ nhiệt độ trong xe xuống hơn phân nửa.

Vân Lục và Ca Lam rất thức thời mà khoác thêm áo choàng, ngồi xuống hai bên xa phu.

"Thi cốt kia, có quan hệ tới vụ án ngươi đang điều tra sao?" Nhiễm Nhan thấy hắn không nói gì, ánh mắt mang ý cười cứ nhìn nàng, nên không được tự nhiên mà gợi chuyện.

"Úm, trung tuần tháng hai, ở vùng ngoại ô đã xảy ra một vụ án mạng phức tạp, chết một tiện tạ thị tợ, trọng thương một người, bốn người khác cùng tài vật đều mất tích, nhìn bề ngoài, có vẻ là đã gặp nạn. Bất quá, nội tình thì không chỉ đơn giản như vậy." Tiêu Tụng thấy nàng có hứng thú, cười cười, tiếp tục nói: "Lần này người bị thương tên là Sài Huyền Ý."

Nhiễm Nhan trong lòng hơi động, nhẹ giọng hỏi: "Chính là Tiếu quốc công Sài Thiệu, Sài gia?"

Tiêu Tụng gật đầu, "Sài Huyền Ý này là cháu đồng tông của Tiếu quốc công Sài Thiệu, cưới Văn Hỉ Huyện chủ."

Thấy Nhiễm Nhan có vẻ khó hiểu, Tiêu Tụng chồm sát vào nàng, nhỏ giọng nói: "Văn Hỉ Huyện chủ Lý Uyển Thuận chính là nữ nhi duy nhất còn sống của ẩn Thái Tử Lý Kiến Thành, hai tuổi được nuôi ở trong cung với thân phận thứ dân, Trinh Quán nguyên niên ẩn Thái Tử được truy phong là Túc Vương, mà Lý Uyển Thuận thăng đến khi 17 tuổi mới được phong là Huyện chủ, đồng thời được gả cho một thất phẩm Thông sự xá nhân nho nhỏ là Lưu Ứng Đao. Không quá hai năm, Lưu Ứng Đao chết bệnh, Lý Uyển Thuận mới tái giá với Sài Huyền Ý..."

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Tiêu Tụng có thể tinh tường người được hương bội lan thoang thoảng trên người Nhiễm Nhan, mùi hương kia cùng bội lan có một chút khác biệt rất nhỏ, lẫn với mùi trung được nhàn nhạt, rồi hòa cùng mùi thơm ám áp của thân thể, dễ như trở bàn tay mà lay động tiếng lòng.

Nhiễm Nhan nghe hắn nói một hồi lại không nghe thấy gì nữa, mới ngẩng đầu hỏi: "Sài Huyền Ý không phải là cháu của Sài Thiệu sao, Thánh thượng sẽ cho phép..."

Bốn mắt nhìn nhau, mũi cách mũi chỉ một đoạn rất nhỏ, có thể nghe được hô hấp, Nhiễm Nhan theo phản xạ lui về phía sau một chút, toàn bộ phần lưng đều dán lên vách xe.

Tiêu Tụng phát hiện bản thân thất thố, vội quay đầu qua chỗ khác, nhanh chóng sửa sang lại cảm xúc, "Sài Huyền Ý không có quan chức, nhưng nghe nói chữ viết cực đẹp, làm thơ cũng rất hay. Người bị tập kích lần này là hắn, bất quá hắn lẩn từ trên sườn núi lăn thẳng xuống dưới, gãy đụng vào

đá núi, bị thương khá nặng, hôn mê bốn ngày mới được cứu tỉnh, nhưng điều bất hạnh chính là thái y chẩn đoán chính xác hắn đã mất trí nhớ."

Rời xa hơi thở của Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở phào, gật đầu tỏ vẻ đang nghe hắn nói.

Tiêu Tụng cũng quỳ ngòi thăng lại, không hề nói gì. Hắn luôn cảm thấy giữa hai người rõ ràng đã có chút cảm xúc, nhưng Nhiễm Nhan cứ luôn tránh trán.

Với tính cách thăng thắn của Nhiễm Nhan, hắn là không phải kiểu người cứ thích như gần như xa, Tiêu Tụng có thể cảm nhận rất rõ, nàng có hảo cảm với hắn, mà loại hảo cảm này lại không đủ để cho nàng cam tâm phó thác chung thân, phảng phát như luôn thiếu thứ gì đó, nhưng...tột cùng là thiếu cái gì mới được chú?

Trong thùng xe một mảnh yên lặng, xe ngựa vừa qua khỏi chợ đông không lâu, Tiêu Tụng đã nghe thấy một chuỗi tiếng vó ngựa dồn dập bên ngoài, hắn đem mành đẩy ra một cái khe hở, nhìn thấy một người một ngựa đang đội gió tuyêt đuổi theo xe ngựa hắn ngồi.

Cưỡi ngựa đương nhiên nhanh hơn ngồi xe, không quá một cái chớp mắt, người nọ đã cách xe ngựa không đến hai trượng, "Tiêu Thị lang!"

"Dừng xe." Tiêu Tụng nói.

Xe ngựa chậm rãi dừng lại bên đường, người tới ruồi ngựa tiến lên, ở bên cửa sổ xe xoay người xuống ngựa, chấp tay nói: "Tiêu Thị lang, Sài lang quân vừa nhó ra một chút sự tình!"

Tiêu Tụng cầm áo choàng lên, nói với Nhiễm Nhan: "Ta có công sự phải làm, có hộ vệ đưa ngươi trở về."

Nhiễm Nhan gật đầu nói: "Ngươi mau đi đi."

Tiêu Tụng phủ thêm áo choàng, ở bên ngoài xoay người lên ngựa, cùng người đến báo tin nọ giục ngựa quay về.

Nhiễm Nhan đẩy mành ra, chỉ nhìn thấy áo choàng lông chồn màu đen dần mờ đi trong tuyêt lớn, như vết mực tùy ý vẩy trên bức họa.

"Nương tử." Văn Lục bò vào trong thùng xe, thấy Nhiễm Nhan như đang suy tư gì đó, liền nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Ca Lam cũng tiến vào theo.

Các nàng ở ngoài xe chỉ cách có một cánh cửa, đương nhiên là đã nghe hết toàn bộ. Đây lòng hai người không khỏi có chút sợ hãi, án này có dính dáng đến nữ nhi duy nhất của ẩn Thái Tử, tam tư phải cực kỳ dè dặt. Trong biến cố Huyền Vũ môn năm đó, chuyện Thái Tông thí huynh sát đệ, đã trở thành vết sẹo vĩnh viễn không thể lành trong lòng ông, ngay cả mấy vị các lão kia cũng không dám phỏng đoán thánh ý trong chuyện này.

Vạn nhất việc này có dính dáng không rõ ràng với Văn Hỉ Huyện chủ, mà lại không biết tâm ý của Thánh thượng, vậy thì đến tột cùng là làm hay là không làm?

Nhiễm Nhan cũng ẩn ẩn minh bạch Tiêu Tụng vì cái gì lại bị buộc tội, vụ án này nếu cứng rắn đá qua cho Đại Lý Tự không thành, cũng chỉ có thể một mình Hình Bộ gánh, nên nếu không mượn chuyện lần này kéo Đại Lý Tự cùng Ngự Sử Đài xuống nước, đến lúc đó án được phá, gánh trách nhiệm tất nhiên chỉ có một mình Hình Bộ. Mà hắn thân là phó lãnh đạo của Hình Bộ, không tránh được chuyện bị liên lụy. Nàng đồng thời cũng hiểu là Ngự Sử Đài hiện tại trăm triệu lần cũng không dám buộc tội Tiêu Tụng, thủ đoạn phá án của Tiêu Tụng trú danh triều dã, lúc này mà buộc tội hắn đối với Ngự Sử Đài chỉ có hại không có lợi.

Được đến kết luận như vậy, trong lòng Nhiễm Nhan đã nhẹ nhàng thở ra.

Trở lại phủ, Nhiễm Nhan đơn giản dùng qua cơm trưa, rồi bắt đầu tiếp tục xem Kinh Thi.

"Đào chi yêu yêu, churóc churóc kì hoa, chi tử vu quy, nghi kỳ thất gia..."

Nhiễm Nhan nhíu mày nhìn chầm chằm những câu này, nhớ tới cây trâm lân trước Tiêu Tụng đưa cho nàng còn không phải là gỗ đào khắc hoa đào sao?

Cây đào xanh biệt sum xuê a, hoa nở đỏ hồng rực rỡ, cô nương này gả vào cửa a, đã định gia đình hoà thuận lại mỹ mãn.

"Cái này nô tỳ có đọc qua." Văn Lục đang khâu áo ở một bên chen vào, nàng thấy Nhiễm Nhan cũng không có gì không vui, liền tiếp tục nói: "Tiên

sinh nói, đây là đem cô dâu mới so sánh với cây đào, ngụ ý là con cháu sum xuê."

Nhiễm Nhan đem bài thơ "Đào yêu" lăn qua lộn lại nhìn vài lần, "Còn có ý này à?"

Nàng nhớ rõ bài "Đào yêu" này, cũng mơ hồ mà nhớ ý tú của nó, lại không nghĩ sâu thêm là còn có ngụ ý này.

Hình Nương từ bên ngoài bước vào, vén lên trướng màn, quỳ ngồi xuống bên cạnh Nhiễm Nhan, "Nương tử, lão nô sáng nay có nghe nói, Thánh thượng triều kiến Tang tiên sinh."

Nhiễm Nhan buông sách, quay đầu hỏi: "Hắn đến Trường An rồi sao?"

"Đúng vậy." Hình Nương thấy thần sắc Nhiễm Nhan cũng không có vẻ quan tâm cho lắm, không khỏi thở dài, vẫn tiếp tục nói cho xong, "Nghe nói thánh thượng ban cho hắn làm Quốc Tử Giám Thái Học tiền sĩ."

Đây cũng không phải là chức quan rất cao, nhưng từ xưa đến nay đều tôn sùng "Tôn sư trọng đạo", thân là Quốc Tử Giám tiền sĩ, tương lai tất nhiên là đào lý* khắp thiên hạ. Còn là do thánh thượng khâm thưởng, mặc dù Tang Thần cả đời có không thừa nhận mình là con cháu Thôi thị đi nữa, thì tiền đồ cũng không kém.

*cây đào và cây mận, thường được trồng trong sân nhà quyền quý, ý là sau này có học trò thành đạt ở khắp nơi, thành tựu vừa lớn vừa có ý nghĩa

Nhiễm Nhan cảm thấy Lý Thế Dân quả nhiên là một minh quân, liếc mắt một cái liền nhìn ra con thỏ kia trừ bỏ dạy học và giáo dục, căn bản không thích hợp làm chuyện gì khác nữa.

Ngày mùa đông ngắn, trời rất nhanh đã sụp tối.

Nhiễm Nhan sau khi dùng xong bữa tối, đọc sách một chút, thì leo lên giường.

Nghĩ lung tung vài chuyện hồi lâu mới bắt đầu hơi buồn ngủ.

Lúc đầu óc hơi mông lung, Nhiễm Nhan ẩn ẩn nghe thấy gian ngoài có tiếng động rất nhỏ, mới đâu tưởng là Văn Lục, nên không để ý, chỉ trở

mình, chuẩn bị tiếp tục ru mình ngủ.

Vì nàng không quen dùng gối cao, nên đã sai Văn Lục khâu cho một cái gối mỏng dồn bằng vỏ kiều mạch, hơn nữa từ lúc luyện tập điều túc theo phương pháp Tô Phục đưa, giác quan nhạy hơn nhiều so với trước kia, lúc này lỗ tai nàng áp sát đất, ẩn ẩn nghe được tiếng chân người đang cố gắng nhẹ nhàng chậm chạp bên ngoài, thanh âm này lần vào tiếng gió tuyết gào thét bên ngoài, nếu không phải Nhiễm Nhan vẫn luôn luôn cảnh giác, cẩn bản sẽ không nhận thấy được.

Nhiễm Nhan trong lòng cả kinh, Văn Lục tuyệt đối sẽ không lén lén lút lút mà tới gần nội thất như vậy!

Còn Tô Phục thì trước nay đều là lặng yên không tiếng động mà xuất hiện ở trước mắt hoặc sau lưng, riêng Tiêu Tụng tuy không tính là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng là người sáng khoái, Nhiễm Nhan cũng không tin sau khi hắn bị bắt quả tang một lần, mà vẫn còn mò đến.

Chương 209: Bị tập kích trong đêm gió tuyết

Suy nghĩ nhanh chóng hiện lên trong đầu, nàng lặng lẽ duỗi tay cầm trường tiêu bên giường lên, nhẹ nhàng đẩy đoán dao bên trong ra, cẩn thận dịch ra khỏi chăn, ghé vào mép sau của giường, duỗi tay móc lên một cái bình nhỏ màu lam đế trên hòm thuốc.

Nhiễm Nhan dán lỗ tai sát xuống đất, phân biệt tiếng bước chân kia, lại kinh ngạc phát hiện, có vẻ như không chỉ có một người!

Từ màn che đến nội thất, tổng cộng bát quá hai ba trượng, nếu hiện giờ hô to cứu mạng, chỉ sợ cứu viện còn chưa kịp tới thì đã bị bắt, hoặc là bị diệt khẩu, hơn nữa Văn Lục còn ngủ ở gian ngoài...

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan không khỏi hơi lạnh tâm, chỉ mong Văn Lục không xảy ra chuyện...

Nhiễm Nhan giương mắt nhìn một chút, nếu bây giờ liền tránh ở sau màn, giết bọn hắn một cái trở tay không kịp là biện pháp tốt nhất, có điều phòng chừng những người đó đã sắp vào được nội thất, nàng căn bản không kịp ra đến nơi.

Nàng nhẹ nhàng mở nút cái bình nhỏ màu lam, rải thứ thuốc như bột phấn đó ra đầy phòng, đặc biệt là hất vào trong chậu than cách đó không xa, thuốc bột bị đổ vào không ít, mùi hoa nồng đậm lập tức tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Nhanh chóng làm xong chuyện này, Nhiễm Nhan dùng tay áo che lại miệng mũi, đem lỗ tai dán trên mặt đất, cố gắng phân biệt xem bọn họ đã đến đâu, lại mẫn cảm nhận thấy thanh âm loạt xoạt rất nhỏ.

Nhiễm Nhan có thể cảm giác được phần đầu có gió nhẹ lùa qua, hiển nhiên những người đó đã tiến vào trong nhà.

Nàng gắt gao cầm chặt cán của thanh đoán dao trong tay, xúc cảm lạnh lẽo cứng rắn làm nàng bình tĩnh lại.

Tiếng bước chân dần dần đến gần, người tới tựa hồ vẫn chưa để ý đến hương khí quá mức nồng đậm trong không khí, chắc là cảm thấy đại đa số hương khuê của nương tử đều là như thế.

Những người đó chậm rãi đi tới gần giường, có người nhanh như chớp thò tay kéo đệm chăn ra, lại phát hiện trên giường trống rỗng, vội vàng đặt tay lên chăn xem xét, hạ giọng nói: "Vẫn còn ám!"

Giường rất rộng, bên trên chồng chất chăn đệm, đứng ở bên này hầu như nhìn không thấy được phía sau, hơn nữa người tới cũng căn bản không nghĩ đến một cái tiểu nương tử lại lớn mật như thế, sau khi phát hiện có người xâm nhập mà đã lập tức nằm xuống bên cạnh giường.

Nhiễm Nhan biết, tuy tạm thời là nàng sẽ không bị phát hiện, nhưng cũng không thể kéo dài, có điều nàng cần chính là đoạn thời gian này. Thuốc bột nàng mới rải vừa rồi cần một lúc mới có phản ứng, trong khoảng thời gian này, Nhiễm Nhan có thể nắm chắc hơn một chút việc phải chế phục nhiều người như vậy, chỉ là không biết đối phương có còn người tiếp ứng bên ngoài hay không.

Những người đó dựa theo ánh sáng mỏng manh từ tuyết ngoài cửa sổ hắt vào phòng mà bắt đầu tìm người, đầu tiên bọn họ tập trung vào các loại rương lớn hoặc tủ mà người có thể chui vào, gia cụ thời Đường đa số đều rất thấp, chẳng hạn như giường, chỉ là một cái dài gỗ nhô lên từ mặt đất, mà những thứ đó căn bản không có khả năng cho một người trốn vào, ngoại trừ mấy chỗ có màn trướng, bình phong, phòng ngủ hầu như không có góc khuất.

Rất nhanh bọn họ đã tìm đến phía bên trong giường, Nhiễm Nhan cảm thấy vạn nhất mà bị phát hiện, tư thế quỳ rạp hiện tại của mình rất bất tiện, vì thế quyết định chủ động xuất kích. Nàng nhìn thấy ngay lúc bên ngoài mành chỉ có một bóng đen, thì đứng vụt dậy phóng ra.

Người đứng ở ngoài mành thấy Nhiễm Nhan đang chạy nhanh về bên này, cho rằng nàng muốn chạy đi, không chỉ không tránh ra, còn tiến lên ngăn lại.

Khóe môi Nhiễm Nhan hơi nhéch lên, nàng chờ chính là lúc này! Nàng đột nhiên cong eo, hàn quang trong tay lóe lên, đoán dao chuẩn xác cắm vào dây chằng của xương bánh chè khớp gối, Nhiễm Nhan xác định lực đạo của

mình cũng không hoàn toàn tổn thương được xương bánh chè, chỉ cắt đứt được một nửa dây chằng.

Người nọ đột nhiên phải chịu một nhát như vậy, nhịn không được kêu thảm một tiếng, thịch một tiếng quỳ rạp xuống đất, chân bị thương càng bị kéo căng, làm hắn đau đớn muôn bát tinh.

Những người đang sau ngắn ra, chợt lẹt rẹt rút trường kiếm ra chạy lại, muốn tóm lấy Nhiễm Nhan.

"Các ngươi tốt nhất đừng có cử động, nếu không cái chân này sẽ bị phế ngay lập tức!" Nhiễm Nhan lạnh lẽo xuất hiện, vẻ âm trầm làm người không rét mà run.

Nhiễm Nhan đoán bọn họ chỉ là đến để bắt cóc nàng, không phải hạ sát, nếu không cũng sẽ không chờ đến lúc bị công kích xong mới nghĩ tới chuyện rút vũ khí.

"Nhiễm Thập Thất Nương, chủ tử của chúng ta chỉ là muôn thỉnh ngươi qua nói vài lời, không có ác ý, ngươi không cần phải hạ thủ nhẫn tâm như vậy." Một hắc y nhân mở miệng nói.

Nhiễm Nhan tin lời này, nhưng không hề thả lỏng phòng bị, "Chủ tử các ngươi là ai?"

Thấy đối phương chần chờ, Nhiễm Nhan hừ lạnh nói: "Hành sự lén lút, dấu đầu lộ đuôi, ta dựa vào cái gì mà tin tưởng các ngươi?"

Những người đó không ngờ Nhiễm Nhan khó chơi như vậy, tuy rằng trước khi tới đã tìm hiểu, nghe nói vị nương tử này biết y thuật, có khả năng cũng biết dùng độc, bởi vậy bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều giải dược, nhưng không nghĩ tới, nàng cư nhiên còn biết võ công!

Trên thực tế, Nhiễm Nhan dựa vào bản lĩnh trực lợi này mới lên được đai đen Tae Kwon Do, nếu chính diện giao thủ, thì không phải là đối thủ của bất cứ ai trong số bọn họ, phòng chừng đánh không tới hai chiêu đã bị chế ngự, nhưng Nhiễm Nhan âm thầm đánh lén, xuống tay vừa nhanh vừa chuẩn vừa tàn nhẫn, là điều mà bọn họ không thể đoán trước.

"Không xong!" hắc y nhân có vẻ là người cầm đầu kia hô nhỏ một tiếng, nàng biết dùng độc, hơn nữa giọng nói mới vừa rồi của nàng hình như hơi

khác thường.

Vừa dứt lời, vài người đã cảm thấy choáng váng. Mà Nhiễm Nhan nín thở cũng đến cực hạn rồi, nàng cầm đoán dao lên, nhanh chóng thối lui ra bên ngoài.

Tâm mành vừa dày vừa nặng, cũng không có nhiều khí độc bị tràn ra ngoài, Nhiễm Nhan yên tâm mà hít thở vài hơi, đang chuẩn bị đi nhìn thử Văn Lục, phía sau lại truyền đến một thanh âm lạnh như băng, "Mỗ thật là đã xem thường ngươi!"

Nhiễm Nhan quay phắt lại, thấy một hắc y nhân đang kéo một người trong tay, đi ra từ bóng tối.

Nhiễm Nhan thấy người hắn kéo trong tay, đồng tử đột nhiên co rút lại, "Văn Lục!"

"Yên tâm, nàng không có chuyện gì, nhưng nếu ngươi không chịu hợp tác, mỗ cũng không dám đảm nàng có thể có chuyện hay không!" thanh âm trầm trầm lạnh lùng của người kia vang lên, "Ném đoán dao xuống."

Nhiễm Nhan hơi mím môi, đứng yên một lát, đoán dao trong tay loảng xoảng tuột xuống đất.

Có lẽ là đã thấy thủ đoạn của Nhiễm Nhan, tâm đề phòng của người nọ đã cao hơn mấy người kia, hắn cũng không tới gần Nhiễm Nhan, mà đặt kiềm lên cổ Văn Lục, đứng xa xa ra lệnh cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nhìn kỹ Văn Lục, thấy nàng có thể là đã trúng mê dược hoặc là bị đánh ngất xỉu, trong lòng mới thoáng nhẹ nhàng thở ra.

"Đưa giải dược cho bọn hắn." Hắc y nhân có vẻ không tin nàng, nên bỏ sung một câu, "Đừng giở trò! Tính mạng của thị tỳ này nằm trong tay ngươi đó!"

Nhiễm Nhan khinh bỉ cười một tiếng, xoay người vào trong nhà, nàng lai nín thở, không nhanh không chậm mà mặc áo ngoài vào, dùng dây lụa trăng cột tóc đăng sau lên, mới khom người lấy ra một cái bình nhỏ màu vàng đất từ hòm thuốc ra, uống vào một viên, mới ném cái chai ra xa cho bọn họ.

Thuốc bột mà Nhiễm Nhan rải vừa rồi là được điều chế từ mạn đà la và linh lan, phối với một ít độc dược, chế thành một loại độc có hiệu quả mê huyễn. Sau khi hít mùi hương này vào, trong thời gian non nửa chén trà nhỏ sẽ bắt đầu cảm thấy choáng váng buồn nôn, tứ chi vô lực, đồng tử nở to, xuất hiện ảo giác..., người bị nặng sẽ hôn mê thậm chí tử vong.

Những người đó uống xong giải được, đỡ người bị thương ra khỏi nội thất.

Người bên ngoài nói: "Nhiễm Thập Thất Nương, mời đi theo mõi một chuyến."

Nhiễm Nhan lấy khăn tay, lụa trắng tẩm độc được cất vào người, trước khi đi nhìn thấy cây dù trắng trơn được đặt dựa vào tường,nghĩ rằng bên ngoài tuyết đang rơi, liền cầm lên.

Chương 210: Cắn chết người

Nhiễm Nhan biết hộ vệ trong viện có thể đã bị hạ gục, nếu không lúc ấy khi nàng đâm bị thương người nọ, tiếng hét thảm kia khẳng định là không ai mà không nghe thấy.

Trước mắt, cũng chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Những người đó thấy cây dù giấy Nhiễm Nhan cầm trong tay, cảnh giác nhìn vài lần, nhưng lại nghĩ, chỉ là cây dù thôi, cẩn bản giấu không được thứ gì, nên cũng không ngăn cản.

Nhiễm Nhan cầm một kiện áo choàng đưa qua, một đám hắc y nhân theo bản năng mà rào rào lui lại phía sau.

Những người này lúc đầu vì coi khinh đối thủ mà ăn mệt, lúc này lại có vẻ cẩn thận quá đáng.

Nhiễm Nhan xuy một tiếng, đứng dưới hành lang bung dù, thấy hắc y nhân còn có ý định dùng Văn Lục uy hiếp nàng, liền lạnh lùng nói: "Tìm đồ bọc nàng lại." Chỉ mặc một kiện trung y còn bị xách túi xách đi trong băng thiên tuyệt địa, cho dù chưa có gì nguy hiểm, lúc trở về cũng chỉ còn lại nửa cái mạng.

Trong ánh sáng tuyết chói lọi, một đám người đã thấy rõ khuôn mặt của Nhiễm Nhan, sôi nổi chửi thầm, có câu nữ nhân càng đẹp càng độc, quả nhiên là vậy!

Nhiễm Nhan vẫn luôn âm thầm chú ý đến phản ứng của những người này, bọn họ tuy thoát nhìn có vẻ như được huấn luyện, nhưng một vài phản ứng theo bản năng vẫn không lừa được người, rõ ràng đây là mấy tên lưu manh.

Trường An dân cư có đến trăm vạn, phường thị san sát, mấy gia hỏa chơi bời lêu lổng không ít. Nhưng nếu là không có người chống lưng, bọn họ tuyệt đối không dám càn rỡ mà xông vào nhà dân trói người như vậy. Chỉ là, ai đã chống lưng cho bọn họ?

Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy mình tới Trường An chỉ mới có mấy ngày, lại rất ít khi lộ diện ở mấy phường thị, thanh danh cũng không nổi, không có khả năng là đã đắc tội người nào.

Nghĩ không ra, Nhiễm Nhan liền tạm thời không nghĩ nữa, chú ý tình hình chung quanh.

Những người này đã mở cửa hông ra, bên ngoài có một chiếc xe ngựa đang ngừng, trong bóng tối có thể mơ hồ thấy hai ba chục cái bóng người.

Vừa lên xe, liền có người dùng lụa đen bịt mắt Nhiễm Nhan lại, tay chân cũng bị trói lại. Nhiễm Nhan sờ lên dây thừng trên chân, trong lòng kinh ngạc, với loại trình độ này mà cũng muốn vây khốn người khác? Dù nàng không thể lập tức thoát dây trói, nhưng cúi đầu dùng tay kéo lụa đen che mắt ra là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhiễm Nhan thử dùng tay kéo lụa đen, bên cạnh liền lập tức truyền đến một thanh âm, "Nhiễm Thập Thất Nương, người tốt nhất đừng có nhúc nhích." Nhiễm Nhan hợp tác buông tay, cẩn thận cảm nhận phương hướng, cố gắng bắt lấy hết thảy tiếng động xung quanh để làm thông tin tham khảo.

Xe ngựa vừa mới đi không đến trăm mét, thì bỗng nhiên dừng lại, trong bóng đêm truyền ra thanh âm binh khí giao nhau, tiếng gió trong ngõ nhỏ như đang gào rú, những âm thanh này căn bản không thể nghe rõ ràng. Nhiễm Nhan nhìn không thấy được bất cứ thứ gì, chỉ có thể dựa vào thính lực mà phán đoán. Nàng nghe thấy tiếng đánh nhau càng lúc càng tới gần xe ngựa, đồng thời có một giọng thô lỗ quát lên: "Các ngươi là người nào, dám nửa đêm xông vào nhà dân?"

Người canh giữ trong xe vẫn im lặng, Nhiễm Nhan cũng không dám vọng động.

Chờ đến khi thanh âm binh khí giao nhau đã ép tới cửa xe, người đang trông coi Nhiễm Nhan cũng kìm nép không được, đột ngột chui ra khỏi xe, rút kiếm đối kháng.

"Mỗ là thị vệ của Tiêu phủ, thức thời thì mau cút đi!" giọng nói thô lỗ kia vang lên.

Nhiễm Nhan lập tức cuộn người lại, duỗi tay kéo lụa đen trên mặt ra, dùng trường kiếm giấu bên trong cán dù cắt đứt dây thừng trên tay, lúc đang định cắt dây trói trên chân, thì nghe ngựa hí vang một tiếng, rồi như phát điên mà phóng đi.

Thân mình Nhiễm Nhan nhoáng lên, ngả ngửa ra sau.

'Phịch' một cái, ót của nàng đập lên người Văn Lục. Nàng thở phào, may mắn không bị nện vào mép giường, nếu không lại ngất xỉu đi thì phiền toái.

Nhiễm Nhan vội vàng cắt đứt dây thừng trói trên chân mình, trong lòng cảm thấy kỳ quái, con ngựa này vẫn luôn yên ổn, ngay cả lúc hai bên đang chém giết nhau trước đó, nó cũng không có chút dấu hiệu phát cuồng nào, rõ ràng là đã được huấn luyện, sao đột nhiên lại lòng lên? Hay là binh khí không cẩn thận làm nó bị thương?

Nhiễm Nhan đang muốn bò ra ngoài xe nhìn, xe ngựa lại dần chậm lại.

Trong thùng xe không biết từ chỗ nào xì ra một đám khói đặc, chờ đến khi Nhiễm Nhan phát hiện thì đã muộn. Nàng túi chí nhũn ra, ý thức bắt đầu mơ hồ, dùng ý chí giãy giụa một lúc, ẩn ẩn thấy có một bóng người đi vào trong xe, nhặt tấm lụa đen rơi trên mặt đất lênh che mắt nàng lại.

Nhiễm Nhan cuối cùng cũng không thăng nổi được lực, mắt đi ý thức.

Không biết hôn mê bao lâu, trong bóng đêm, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy trên người rất lạnh, cổ như đang bị thứ gì đó gặm cắn, có chút đau đớn, có lại có chút trơn trượt rất ghê tởm.

Nàng mở bừng mắt, trước mắt vẫn là một mảnh hắc ám, có thể cảm giác được lụa đen vẫn còn che trên mắt, có một bàn tay nóng bỏng đang vuốt ve trên vùng eo bụng của nàng.

"Tỉnh rồi?" trong thanh âm người nọ mang theo ý cười, lại có vẻ lạnh lẽo.

Một bàn tay đẩy ra lụa đen phủ trên mắt nàng, Nhiễm Nhan mở to mắt, thấy rõ mặt người kia, cũng thấy rõ tình trạng hiện tại của mình.

Y phục trên người nàng đều bị rút đi, chỉ còn lại có một cái hạ tử* màu xanh lá cây, làm tôn làn da oánh bạch thêm phần kiều nộn, mà nam nhân đang nằm trên người nàng, trên người chỉ khoát một kiện trung y màu trắng,

phần ngực rắn chắc lộ ra, tóc đen rối tung, mặt hép dài, Thiên Đình nở đú, mày dài ra hai bên thái dương, lại không sắc bén như Tô Phục, đôi mắt hép dài, mũi cao thẳng hơi khoằm xuống, môi mỏng hơi nhéch lên, trên mặt mang nụ cười nhạt.

*cái này mấy chương đâu là kha tử, 'Tang style bra' đó các vị

Khuất nhục! Trong đầu Nhiễm Nhan xẹt qua từ này trước tiên, nhưng đối diện với ý cười có vẻ nghiền ngẫm trong mắt hắn, nàng tuyệt đối không cho phép chính mình thất thoát.

Ánh mắt nàng u tối nặng nề, thanh âm lạnh lùng nhàn nhạt: "Lý Khác."

Nữ tử nào không coi trọng trinh tiết của bản thân? Lý Khác vốn muôn nhìn bộ dáng kinh hoảng thất thoát của nàng, thấy Nhiễm Nhan như vậy, đáy lòng hắn hơi kinh ngạc, nhưng ngón tay lại chợt nhẹ nhàng xẹt qua gưong mặt nàng, cười nói: "Ngươi hiện tại là người của bốn vương, cao hứng không?"

"Ngủ một giấc thì là người của ngươi?" Nhiễm Nhan khinh miệt nhìn hắn, "Không nghĩ tới đường đường là Ngôi Vương Lý Khác mà thiên chán như thế!"

"Ha! Có ý tú." Lý Khác không giận mà cười, buông nàng ra, từ trên giường đi xuống, đến trước kệ rót cho mình chén nước.

Nhiễm Nhan hơi cựa quậy, cảm thấy hạ thân cũng không có gì khác thường, lại nhìn y phục trên người mình và Lý Khác, kết luận là hắn cũng không làm chuyện này với nàng, mà chỉ cố ý trêu đùa nàng. Trong lòng lập tức cảm thấy nhẹ nhàng hơn, liền bắt đầu xem xét hoàn cảnh xung quanh.

Gian phòng ngủ to như vậy, chỉ có một cái giường và hai cái trường kỉ, bốn góc phòng có đốt than, chung quanh giường trải thảm mỏng theo phong cách Tây Vực, bốn phía giăng màn trướng bằng lụa mỏng màu nguyệt bạch, thoát nhìn rất không may mắn.

Sắc trời bên ngoài vẫn còn đèn, Nhiễm Nhan suy đoán thời gian mình bất tỉnh cũng không quá lâu.

"Ngươi bắt ta tới có mục đích gì?" Nhiễm Nhan không coi ai ra gì mà từ trên giường đứng lên, lấy y phục rơi rớt chung quanh giường mặc vào.

Trên mặt Lý Khác thoảng kinh ngạc, nhưng hắn nhanh chóng khôi phục như thường, lấy cây dù trắng từ dưới kỷ ra, rút ra thanh kiếm bên trong cán dù, hàn quang chiếu lên đôi mắt hắn, lạnh lẽo sâu kín, "Thứ này được làm rất tinh xảo..."

Xoẹt! Lý Khác đột nhiên rút trường kiếm ra, mũi kiếm trong chớp mắt liền chỉ lên chóp mũi Nhiễm Nhan.

Hắn nhìn bộ dáng tĩnh bơ của Nhiễm Nhan, cười càng thêm sáng lạn, híp mắt nhìn dọc theo chuôi kiếm, phảng phát như đang kiểm tra thanh kiếm này có thăng hay không, "Là của Tô Phục tặng cho người đi? Xuy, hắn lại yêu cái vẻ đẹp như mặc đồ tang này à."

Đây lòng Nhiễm Nhan căng thẳng, bỗng nhớ ra, Tô Phục trước kia có thể là làm việc cho Lý Khác. Mà sau khi Tô Phục thu hồi được di cốt của mẫu thân mình, thì liền thoát khỏi khống chế của hắn, về dưới trướng Lý Thái.

Trong tay Tô Phục nắm không ít bí mật của Lý Khác, hắn khẳng định không có khả năng mặc kệ cho Tô Phục tự do.

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, chỉ có thanh âm loạt xoạt từ y phục của Lý Khác khi hắn đang ngâm nghía trường kiếm.

Nhiễm Nhan ngồi xuống một tấm thảm mỏng cách Lý Khác xa nhất, nhớ tới quá trình bị tập kích, đám người đầu tiên tới trói nàng, giống như không phải là người của Lý Khác, khi ám vệ Tiêu Tụng phái tới đánh nhau với họ, ngựa mới bị chấn kinh rồi phát cuồng.

Chẳng lẽ, Lý Khác vẫn luôn theo dõi nàng để tìm cơ hội xuống tay? Nhưng có lẽ sợ ám vệ của Tiêu Tụng, mới chậm chạp chưa ra tay được, vừa vặn đêm nay có người đi trước để trói người, quần chân mây ám vệ của Tiêu Tụng, cho nên mới có màn bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau.

Như vậy đám người tới đầu tiên rốt cuộc là ai?

Nhiễm Nhan nhíu mày, không nghĩ tiền căn hậu quả gì nữa. Vừa rồi lúc nàng mặc lại y phục, đã phát hiện được bình giấu trên người đều bị lấy đi, chỉ còn dư lại một tấm khăn tay, và dải lụa trắng cột trên tóc nàng...

Phải nghĩ biện pháp đào tẩu mới được!

Còn chưa chờ Nhiễm Nhan nghĩ ra đói sách, đã nghe thấy bên ngoài có người nói: "Chủ tử, người đã tới."

Lý Khác cười nhìn về phía Nhiễm Nhan, trong miệng lại hỏi: "Tới một mình?"

"Phải!" người nọ đáp.

"Thu hết toàn bộ dao kiếm độc vật trên người hắn, cẩn thận một chút, đại danh đỉnh đỉnh Tô được sử dụng độc cũng như giết người vô hình đó!" Lý Khác nhường mày nói.

"Dạ."

Tiếng bước chân đi xa, tay Nhiễm Nhan giấu trong tay áo hơi nắm lại, rũ mắt, trong đầu vội vàng nghĩ đói sách.

Trong tầm mắt nàng lúc này lại xuất hiện một đôi chân, Nhiễm Nhan ngẩng đầu lên, phát hiện Lý Khác không biết khi nào đã đến trước mặt nàng, duỗi tay ra đem nàng ôm vào lòng.

"Cút ngay!" Nhiễm Nhan không hề che giấu sự chán ghét trong lòng.

Sắc mặt Lý Khác khẽ biến, nhưng chợt đem nàng ép vào trong lòng ngực, ái muội lại lạnh lẽo nói bên tai nàng: "Như thế nào, người trong lòng vừa tới, thì liền có dũng khí? Bốn vương nói cho ngươi biết, bốn vương nếu đã dụ được hắn tới, thì sẽ nắm chắc cho hắn chết không toàn thây, ngươi không muốn để cho khuôn mặt tuấn tú của hắn trở nên thảm không nỡ nhìn đúng không?" hắn hung hăng siết chặt tay ôm Nhiễm Nhan, ngũ khí đột nhiên trở nên cay đắng, "Vậy thì thành thật một chút cho bốn vương!"

Vừa nói hắn vừa duỗi tay cởi y phục trên người Nhiễm Nhan, tay Nhiễm Nhan bị giữ chặt, toàn thân không thể nhúc nhích, nàng nhìn Lý Khác bởi vì dùng sức mà trên cổ nỗi lén gân xanh và động mạch, liền đột nhiên dùng hết sức lực toàn thân nhón chân lên, há miệng cắn thật mạnh lên động mạch chủ trên cổ hắn, một ngum này cắn đến cực kỳ chuẩn xác, lại hạ thủ tàn nhẫn, gần như nghiến đứt động mạch của hắn, máu tươi tung tóe phun ra như suối.

Mùi máu tràn ngập trong miệng Nhiễm Nhan, một dòng máu đỏ tươi theo khói miệng nàng chảy xuống.

Lý Khác tuy rằng chưa bao giờ đánh nữ nhân, nhưng hắn vẫn sẽ giết nữ nhân.

Nhiễm Nhan cảm giác được sát khí đột nhiên bạo trướng, vội vàng nhả ra, dùng sức lực toàn thân, một tay đem hắn đẩy ra, nhưng không nhanh bằng kiềm trên tay hắn, sau cỗ đã bị cắt ra một cái miệng máu, chỉ trong một thoáng, dòng máu ầm áp theo cổ chảy xuống y phục, trước sau đều thấm đẫm.

Có vẻ Lý Khác đã muôn trực tiếp cắt đứt cổ nàng.

Nhiễm Nhan che sau cổ lại, lui nhanh đến bên cạnh cửa sổ, thở hổn hển, lạnh lùng nói: "Lý Khác, đừng tưởng rằng dùng thủ đoạn bừa bãi này là có thể uy hiếp được ta, cùng lắm thì đồng quy vu tận, ai sợ ai, để xem là mệnh ta đáng giá, hay là cái mệnh này của ngươi đáng giá!"

Chương 211: Tử thần chuyên thu hoạch sinh mệnh

Lý Khác không biết bởi vì là mất máu quá nhiều, hay là bị biểu tình dữ dội của Nhiễm Nhan làm cho kinh hãi, sắc mặt hơi trắng bệch, một đôi mắt dữ tợn nhìn chằm chằm nàng, lại không nói gì, chỉ cố gắng bit miệng vết thương lại.

Máu tươi không ngừng tràn ra qua khe hở ngón tay hắn, nếu quá hai khắc, nói không chừng sẽ vì mất máu mà chết.

Lý Khác hét lớn một tiếng, "Người đâu!"

Cửa bị đẩy ra, bốn thị vệ đeo đao chạy vào, thấy máu đầy nhà, không khỏi kinh hãi, "Điện hạ!"

"Đi truyền y sinh." Lý Khác lại không dám lớn tiếng, mới vừa rồi khi hắn nổ giận gầm lên, đã kích thích cho máu trào ra nhanh hơn, trước mắt đã dần dần biến thành màu đen.

Mấy tên thị vệ đều đã từng lên chiến trường, đối với loại ngoại thương này có thể xử lý tương đối thuần thục, hiện giờ trước khi y sinh tới, thì vẫn có thể xử lý sơ qua miệng vết thương một chút.

Đúng lúc này, có hai hàng thị vệ áp giải Tô Phục đi vào.

Tô Phục một thân Hò phục viên lanh màu đen, tóc đen búi thành một cái búi tóc, trên người không có thứ gì trói buộc. Hắn nhìn mặt đất hồn hập, thấy Nhiễm Nhan cả người đẫm máu đang dựa vào góc tường, biểu tình vốn đã lạnh lùng càng giống huyền băng ngàn năm.

"Để ta nhìn xem." Tô Phục không biết đã dùng sức như thế nào, lại tránh thoát được hai tên thị vệ đang áp giải hắn, đi đến bên cạnh Nhiễm Nhan.

Toàn bộ những thị vệ phía sau đều mang biểu tình căng thẳng, lại không có một ai dám bước ra ngăn cản hắn.

Nhiễm Nhan buông lỏng tay ra, máu tươi lại lần nữa ọc ra, miệng vết thương rất sâu, nhưng may là không có bị thương đến động mạch như Lý Khác.

Tô Phục móc khăn ra nhẹ nhàng lau đi máu tươi chung quanh vết thương, tay vừa chuyên, trong tay lại mọc ra một cây kim đã xỏ chỉ.

Sắc mặt những thị vệ phía sau đại biến, mới vừa rồi rõ ràng đã lục soát đến sạch sẽ, chỉ thiếu nước bắt hắn cởi sạch ra để kiểm tra nữa mà thôi, cây kim lúc này là hô biến từ đâu ra a!

"Có thể nhịn đau không?" Tô Phục hoàn toàn không cảm thấy mình hỏi một nương tử câu hỏi như vậy kỳ cục cỡ nào, ở trong lòng hắn, Nhiễm Nhan không giống nữ tử bình thường.

Nhiễm Nhan chưa từng thử qua chuyện được khâu miệng vết thương mà không có thuốc gây tê, nàng cười khổ, với tình trạng hiện tại, thì cần phải nhịn a! Nếu không cứ để vết thương hở rộng như vậy, lát nữa mà có cơ hội chạy thoát, cũng chạy không nổi, lập tức căng da đầu "ùm" một tiếng.

Kim xuyên qua làn da, Nhiễm Nhan hơi run rẩy, rất đau, nhưng kỳ thật cũng không đến mức không chịu đựng được như tưởng tượng, bởi vì bản thân vết thương này đã làm nàng đau đến chết lặng, có đau thêm chút nữa cũng không tính là gì, chỉ là cảm giác kim xuyên qua da thịt quá rõ rệt này, làm cả người khó chịu.

Bởi vì thương thế của Lý Khác khá nghiêm trọng, hắn cũng không còn sức đếm xỉa tới bọn họ, Tô Phục mới có thời gian xử lý thỏa đáng miệng vết thương cho Nhiễm Nhan.

Chờ đến lúc miệng vết thương rộng ba tấc được khâu lại, Nhiễm Nhan cả người đã hụt hơi, ướt đẫm toàn thân, từng giọt nhỏ từ trên mặt xuống sàn nhà, nhưng từ đầu đến cuối, nàng đều không rên một tiếng.

"Còn chịu được chứ?" Tô Phục băng bó tốt cho nàng, thanh âm luôn lạnh lẽo cũng trở nên nhu hòa.

"Ừm." Nhiễm Nhan đáp.

Những thị vệ kia nhìn mà trợn mắt há mồm – mấy người này là loại gì vậy? Tô Phục là sát thủ thì cũng thôi đi, nhưng một cái tiểu nương tử sống sờ sờ bị khâu lại da thịt lại không kêu không la gì, chuyện này quá kỳ quái đi!

Có điều bọn họ sực nhớ ra đến chủ tử nhà mình cũng đã bị thương thành như vậy, tiểu nương tử này không chừng cũng là một sát thủ. Lý Khác không phải là một hoàng tử được nuôi theo kiểu yếu ớt trong kinh đô, luận mưu lược gan dạ sáng suốt cùng kiêu dũng, cả đương kim Thánh thượng cũng rất thường thức hắn. Nghĩ đến đây đám thị vệ lập tức liệt Nhiễm Nhan vào cùng một cấp bậc nguy hiểm với Tô Phục.

Tô Phục cùng Nhiễm Nhan liếc nhìn nhau, ý tưởng không mưu mà hợp, hiện tại Lý Khác không rảnh để chỉ huy đám thị vệ, đúng là thời cơ chạy thoát rất tốt, với võ công của Tô Phục, ít nhất phá vây cũng không thành vấn đề.

Tô Phục đang lo lắng Nhiễm Nhan bị thương quá nặng, kiên trì không nỡ, nhưng thấy sự kiên định trong mắt nàng, hơi mím môi, duỗi tay cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, ôn nhu nói: "Ở phía sau ta."

"Được." Nhiễm Nhan không thể hỗ trợ, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không để chính mình trở thành vướng bận.

Tô Phục trước tiên buông tay Nhiễm Nhan ra, như một con báo săn nhanh chóng phóng ra, tóm đầu một thị vệ, giật ngược hắn ra sau, trong nháy mắt rời khỏi nhóm thị vệ, tay trái Tô Phục đã giữ chặt đầu người nọ, tay phải lượn qua, chỉ nghe rắc một tiếng, đầu tên thị vệ kia đã rũ xuống một cái góc độ không bình thường.

Một loạt động tác này bất quá chỉ trong một giây, thị vệ bị giết kia nửa cơ hội giãy dụa cũng không có.

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy trong đầu oanh một tiếng, phảng phất như cảm nhận lại một lần nữa thanh âm khủng khiếp phát ra khi tay của Trương trợ lý kia cứng rắn vặn gãy cổ nàng.

"Đi!" Tô Phục không biết đã cầm đao quay lại khi nào, bắt lấy tay nàng.

Nhiễm Nhan vội vàng thu hồi lại tinh thần, theo sát phía sau hắn.

Lưỡi đao bình thường trong tay thị vệ kia, vào tay Tô Phục, lại như lưỡi hái dùng để thu hoạch sinh mệnh trong tay Tử Thần, đi qua nơi nào, nơi đó gió tanh mưa máu. Nhiễm Nhan gặp qua rất nhiều người chết, có điều thấy một đám sinh mệnh tươi sống cứ từng cái một biến mất trước mắt nàng thì đây là lần đầu tiên, nàng ổn định tâm thần, cực lực thuyết phục bản thân, trong tình huống hiện tại không phải bọn họ chết thì là mình chết, tuyệt đối không thể mềm lòng! Nàng cứ như vậy vừa an ủi chính mình, vừa cố gắng bám sát sau lưng Tô Phục, bảo đảm mình không kéo chân sau của hắn.

Chỉ trong chớp mắt công phu, Tô Phục đã mang nàng chạy ra khỏi phòng.

Trong viện tuyết lớn vẫn rơi tán loạn, chỉ có mấy cái đèn lồng tản ra ánh sáng mỏng manh.

Tô Phục ôm Nhiễm Nhan lên, né chính viện, dán sát chân tường lách qua thiên viện, thời điểm thân ảnh bọn họ vừa lướt qua, mưa tên bay tới rào rào, ở trong gió tuyết mang theo tiếng xé gió mà nhào tới.

Vị trí Tô Phục lựa chọn có rất ít mũi tên có thể bắn tới, ngẫu nhiên có mấy mũi, cũng đều bị đao trong tay hắn chặn lại. Tới một cái hẻm cùt, Tô Phục ôm Nhiễm Nhan, chân mượn lực từ bức tường gạch xanh nhấp nhô, dễ dàng vọt qua bên kia tường.

Ra khỏi viện, đập vào mắt là một cảnh đồng bát ngát.

Nhiễm Nhan lúc này mới phát hiện, thì ra bọn họ không phải ở bên trong thành Trường An.

Tô Phục có cảm giác phương hướng rất chuẩn, chân như bay trên nền tuyết, những binh lính bình thường đó căn bản không có khả năng đuổi kịp hắn, nhưng rất nhanh tiếng vó ngựa lại truyền đến.

Hắn chuyển hướng, chạy vào cánh rừng gần đó.

Nơi đó không phải là nơi chạy thoát tốt, nhưng là chỗ phục kích giết người rất tốt.

"Đừng sợ, chỉ có vài người như vậy không làm gì được chúng ta đâu." Tô Phục nhẹ giọng nói.

Tô Phục âm thầm tính toán, Lý Khác nhậm chức đô đốc An Châu, chủ lực của hắn đều ở An Châu, nếu di dời với qui mô lớn, khẳng định sẽ làm người khác hoài nghi, mà nhân thủ hắn sắp xếp ở Trường An, không có khả năng để hắn dễ dàng sử dụng, bởi vậy chỉ bằng vào những người này cũng không đáng ngại.

Vốn dĩ, nếu hết thảy đều bị nắm trong tay Lý Khác, Tô Phục hiện tại có thể đã chết dưới mưa tên, nhưng ai ngờ Lý Khác đã coi nhẹ Nhiễm Nhan, còn bởi vậy mà suýt nữa bỏ mạng. Đã không còn chủ soái, lại bị khí thế của Tô Phục chấn nhiếp, binh lính bên dưới đương nhiên đã loạn thành một nùi, đối với một sát thủ kì cựu như Tô Phục, không thể nối kết thành một đội ngũ rắn chắc, thì chẳng khác gì một khối đậu hủ to, muốn cắt muôn xéo ra sao, là do hắn quyết định.

Tô Phục trước giờ đều không sợ vũ lực, chỉ sợ trí tuệ. Lý Khác đã bẫy hắn như thế nào, hắn nhớ rõ ràng.

Đi sâu vào trong rừng, Nhiễm Nhan mới nhớ ra cổ mình hình như còn đang chảy máu, nàng sợ vết máu của chính mình nhỏ trên mặt đất sẽ bị người phát hiện, liền duỗi tay che lại miệng vết thương.

Hai người ở trong rừng tìm một hồi lâu, mới tìm được một chỗ trú ẩn thích hợp.

"Nơi này hắn là khá an toàn, ngươi trước tiên chờ ở đây đừng đi đâu hết, ta đi giải quyết bọn họ." Tô Phục buông Nhiễm Nhan xuống, chỉ vào một cái hốc cây.

Đây là một gốc cây già lớn cỡ ba người ôm, bởi vì sắc trời quá tối, thấy không rõ là cây gì, dưới tàng cây có cái hốc cao đến đùi, lối vào rất hẹp, còn bị tuyêt lấp mít một nửa, nhưng với dáng người của Nhiễm Nhan vẫn có thể chui lọt vào dễ dàng.

Chương 212: Cục lông xù xù

Nhiễm Nhan minh bạch tình trạng hiện tại của mình không thích hợp chạy tới chạy lui, bên trong hốc cây tương đối ẩm áp, mặc dù thể lực chống đỡ hết nỗi mà ngất xỉu, cũng sẽ không bị lạnh chết.

Nhiễm Nhan đang định chui vào, đột nhiên nhớ ra một chuyện, đứng phắt lên, "Tiêu rồi!"

"Sao vậy?" Tô Phục quay đầu nhìn nàng.

Thanh âm Nhiễm Nhan có chút dồn dập, "Khi ta bị một nhóm người khác trói mang ra khỏi phủ, Văn Lục còn ở cùng với ta, không biết có bị Lý Khác bắt lại đây luôn hay không!"

Từ lúc Nhiễm Nhan tỉnh lại đến bây giờ, thần kinh vẫn luôn trong trạng thái căng thẳng, căn bản không có quá nhiều thời gian đi suy xét cái gì khác, hiện tại hơi thả lỏng một chút mới sực nhớ ra là Văn Lục vẫn luôn không ở bên người.

"Nàng không có việc gì." Ngũ khí của Tô Phục lại rất khẳng định, thấy biểu tình của Nhiễm Nhan vẫn lo lắng, mới giải thích: "Ta trước khi tới đây đã ghé qua Nhiễm phủ xác nhận xem ngươi có phải thật sự bị Lý Khác bắt đi hay không, nên tận mắt nhìn thấy thị vệ Tiêu phủ đưa nàng về."

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, nói cảm ơn, rồi khom người chui vào hốc cây.

Tô Phục ở bên ngoài dùng tuyết ngụy trang, đem hốc cây che chắn kín mít, cuối cùng xóa đi dấu chân chung quanh. Ánh sáng rất mờ, hắn xác định không có bất luận sơ hở gì xong mới xoay người chuẩn bị rời đi.

"Chính ngươi cũng phải cẩn thận, nếu tình huống không xong, liền nghĩ cách đào tẩu, ta ở chỗ này sẽ không có việc gì." Nhiễm Nhan nói, sợ hắn còn cố kỵ, lại bổ sung một câu, "Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, giữ được tánh mạng mới là quan trọng nhất."

Tô Phục đứng trên cành cây cách đó không xa, nhìn gốc cây khô kia, trong đáy mắt có một loại cảm xúc trào dâng khó hiểu, bóng đêm u ám, chỉ có ánh sáng mỏng manh phản xạ từ tuyết, cho nên hắn có thể phóng túng cảm xúc bản thân một cách chân thật nhất.

"Được." Hắn đồng ý.

Sau khi Tô Phục rời đi, bốn phía trở nên yên tĩnh, có lẽ là cánh rừng quá dày, gió vào đến trong rừng liền nhỏ lại.

Nhiễm Nhan cảm nhận chung quanh không còn ai, thì nhẹ nhàng thở ra, thân mình nhích về phía sau dựa vào thân cây nghỉ ngơi.

Có khả năng là vận động quá độ, hoặc là mất máu quá nhiều, hay là cả hai, vừa thả lỏng, chân căng Nhiễm Nhan mềm nhũn, ngăn không được mà run rẩy. Nàng dựa vào thân cây chậm rãi trượt xuống dưới, vào mùa đông kiến trùng không nhiều lắm, nên nàng cũng không băn khoăn gì nhiều, đặt mông ngồi luôn trên mặt đất.

Nghỉ ngơi một lát, cảm giác tốt hơn chút, Nhiễm Nhan mới hơi động đong tay, muôn xoa bóp chân, ngón tay phải đột nhiên chạm phải một thứ tròn tròn xù xù.

Nhiễm Nhan rùng mình, cái cảm xúc này...

Tim nàng vọt tới cổ họng, thử kéo một cái, phát hiện không có động tĩnh gì, liền dứt khoát dùng sức tóm lấy thứ lông lá xù xù kia xách lên trước mắt, nương theo ánh sáng mỏng manh, một cái đầu người hư thối héo rút đập vào mắt. Da thịt bị hong gió khô lại bám chặt vào xương đầu, nhiều chỗ đã lộ ra xương trắng, lông tóc lỏng lẻo rất dễ tróc ra, nhìn tình hình này, người này có lẽ đã chết hơn nửa năm.

Thì ra chỉ là bộ xương khô! Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra.

Với tình trạng hiện tại của nàng, việc gấp phải một khối thi thể so với gấp phải động vật nguy hiểm như sài lang hô báo gì gì đó thì tốt hơn gấp mấy lần.

Không có nguồn sáng, chỉ có thể ẩn ẩn nhận được bộ xương khô này có thể là của một nữ nhân, mặc dù có nhìn nữa cũng không nhìn được cái gì khác,

cho nên Nhiễm Nhan dứt khoát gác nó qua một bên, tiếp tục nghỉ ngơi.

Sau khi nghỉ được một lúc, Nhiễm Nhan liền bắt đầu tỉ mỉ quan sát tình hình trong hốc cây.

Cái cây này bên trong hầu như rỗng tuếch, rỗng thảng đến cạnh cây, Nhiễm Nhan ngửa đầu, thoáng có thể thấy ánh sáng mỏng manh chiếu xuông từ đỉnh chóp. Không gian bên trong rất rộng, cử động khá thoải mái.

Một cái hốc cây như vậy, sao lại có người chết ở bên trong? Nhiễm Nhan dùng chân dò xét sơ phẩn đất dưới chân một chút, hình như không còn bộ phận thân thể nào khác, nói cách khác, trong cái hốc này có thể chỉ có cái đầu.

Ước chừng qua một khắc, trên ngọn vang lên tiếng tuyết rơi loạt xoạt, ngay sau đó cửa hốc bị người đào ra.

"Thập Thất Nương!" thanh âm hơi thở dốc của Tô Phục truyền đến.

Nhiễm Nhan khụng lại, từ hốc cây chui ra, lập tức ngửi thấy mùi máu tươi nồng đậm, "Có bị thương hay không?"

"Không có." Tô Phục dựa vào trên cây hơi thở dốc, "Bạn họ hắn là tạm thời sẽ không đuổi đến đây."

Không phải máu của mình, thì là máu của địch nhân! Mùi máu nồng nặc như vậy, Nhiễm Nhan đoán không nỗi hắn tột cùng đã giết bao nhiêu người, nhưng nàng biết, lần này sẽ không bị quan phủ truy bắt.

Lý Khác là Đô đốc An Châu, bây giờ lại âm thầm xuất hiện gần Trường An, nếu bị người có tâm biết được, nguy hiểm chính là hắn mà không phải là Tô Phục, cho nên hắn không những sẽ không tố giác, ngược lại còn phải che dấu hết toàn bộ dấu vết.

Chỉ là Nhiễm Nhan lần này xem như triệt triệt để để mà đắc tội Lý Khác. Nàng trong lòng thở dài, ngồi xổm xuống dùng tuyết che chắn lại hốc cây lần nữa, nàng là một nữ tử, cũng không thể xách một cái đầu người đi quanh nhà báo án đi? Như vậy cũng quá kinh dị rồi. Trước hết cứ để ở đây đã, về rồi nói cho Tiêu Tụng.

Nhớ tới Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan đột nhiên hỏi: "Nơi này không phải là thành đông sao?"

"Ừm." Tô Phục phảng phất như biết nàng muốn hỏi cái gì, bổ sung một câu: "Qua khỏi cánh rừng này, đi về hướng nam khoảng 2-3 dặm, sẽ thấy nhiều tư viễn của đám quyền quý."

Những tư viễn này chỉ sợ cũng bao gồm luôn cả Trình phủ, nói cách khác, cánh rừng này đúng là ở gần nơi các nàng chơi ném tuyết ngày đó.

"Chúng ta cần phải đi ngay, những người này không nhận được lệnh của Lý Khác, lại tử thương không ít, mới không dám hành động thiêu suy nghĩ, nhưng ta biết rõ Lý Khác người này, tính tình dữ dằn, có thù tất báo, tất nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua." Tô Phục nói.

Mỗi người đều có một tấm mặt nạ, đặc biệt là người như Lý Khác từ khi sinh ra đã ở ngôi cao, ngôn hành cử chỉ đều bị nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm.

Trên sử sách ghi lại Lý Khác mang huyết thống cao quý, lại quả cảm anh dũng, biết chiêu hiền đai sĩ, không chỉ có văn võ quân thần tôn trọng hắn, đến Thái Tông cũng cảm thấy hắn là "đồng loại", nhưng người quá cao quý thường thì sẽ khó thoát khỏi khí thế cao ngạo, mà không có bao nhiêu độ lượng, đi đâu cũng phải tranh cường háo thang, từ cách hành sự của Lý Khác thì cũng thấy hắn vô cùng mạnh bạo, mũi nhọn quá lộ liễu.

Mà Tô Phục thì như bóng đêm, cho nên có thể tiếp cận được phần đèn tối hoặc khiếp nhược nhất của nhân tâm. Nhiễm Nhan không chút do dự mà tin tưởng những gì hắn miêu tả về Lý Khác, yên lặng theo hắn ra khỏi rừng cây.

Động tác của Tô Phục rất nhanh, không lâu sau đã thấy một vùng đồng tuyêt băng phảng trống trải.

Lúc này cửa thành đều đã đóng, bốn phía tường thành cao lớn cùng với thủ vệ, cũng không phải dạng tường bao của phường thị bên trong có thể so sánh, một mình Tô Phục có lẽ có khả năng mạo hiểm mà lén vào, nhưng mang theo Nhiễm Nhan còn đang bị thương, muốn không bị phát hiện là rất khó.

"Căn bản là không qua được, chúng ta vẫn nên tìm một chỗ tránh gió chờ hùng đông đi!" phân lung Nhiễm Nhan dán lên tường thành lạnh băng, nhỏ giọng nói với Tô Phục.

Tô Phục gắt gao nhìn lên Duyên Hưng môn, ra hiệu đừng lên tiếng. Thần kinh của Nhiễm Nhan cũng bắt đầu căng thẳng, theo ánh mắt hắn nhìn về phía cửa thành.

Tô Phục đứng ở sau lưng Nhiễm Nhan, ánh mắt phức tạp nhìn nàng một cái, một cảm giác đau đớn không rõ ràng lẽ tràn ra dưới đáy lòng. Hắn giơ tay lên, tháo ra dây lụa trắng trơn tuột sau tóc nàng, giúp nàng cột lại tóc.

"Có độc." Nhiễm Nhan nhắc nhở một câu, lại không ngăn cản, bởi vì nàng tin tưởng Tô Phục có thể giải quyết loại độc này.

Sợi tóc trơn mịn mát lạnh như sợi tơ luồn qua ngón tay, xúc cảm rất là thoải mái, Tô Phục vụng vè mà giúp nàng cột tóc lại, buông ra tay mới nói: "Hắn tới rồi."

Dứt lời, giống như cái bóng hòa tan vào trong màn đêm.

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, còn đang nghĩ câu "Hắn tới rồi" kia là có ý tú gì, thì nghe cửa thành kẽm mở ra.

Lời editor: Cảm xúc chia làm ba đường, một rát là muộn bát tỉnh thay phản của Nhiễm Conan; hai thấy rát rát là tiếc cho Lý Khắc luôn, dòng dõi cao quý đến tận bực, lại rát có tài có mạo, chưa kể tính tình lúc đầu vốn không xấu...; ba Tô Tô à sao không giữ luôn cái đoạn lụa trắng mang về cho mối tình đầu sâu nặng để nó có thứ mà treo cổ...?

Chương 213: Mối thù không đội trời chung

Cửa thành kẽm kẹt một tiếng mở ra, có năm người cưỡi ngựa từ khe cửa hẹp phóng vút ra. Trong lòng Nhiễm Nhan hơi hoảng, nửa đêm tự mình mở cửa thành chính là tử tội a! Nhưng sự nhớ tới lời vừa rồi của Tô Phục, Nhiễm Nhan đột nhiên minh bạch, "hắn" đây rất có thể là chỉ Tiêu Tụng.

Quả nhiên, người cầm đầu mặc một thân thường phục tím đậm, trong gió tuyêt, đau lạp che lại chỉ lộ ra hàm dưới căng thẳng cùng đôi môi mím chặt.

Nhiễm Nhan cách cửa thành rất gần, mắt thấy bọn họ sắp vọt qua người nàng, liền vội vàng gọi một tiếng, "Tiêu lang quân!"

Một tiếng hí vang, con ngựa đang lao như mũi tên đột nhiên nhắc hai vỏ trước lên, đá tung một mảnh tuyêt dày, ngựa xoay một vòng trên nền tuyêt, dừng lại.

Tiêu Tụng nhìn bộ dạng có chút nhêch nhác của Nhiễm Nhan, xoay người xuống ngựa, chỉ vài bước đã vọt đến trước mặt nàng, một câu cũng không nói, mà vươn một tay ra vót nàng vào lòng ngực.

Âm áp kiên cố, nháy mắt bao bọc lấy Nhiễm Nhan, làm cho cảm giác đau đớn toàn thân vốn bị bỏ qua giờ lại có thể cảm nhận được rất rõ ràng.

"Có bị thương ở đâu không?" dây thanh của Tiêu Tụng đã bị đè nén quá lâu, giọng nói thuần hậu đã trở nên khàn khàn.

Nhiễm Nhan rúc đầu vào ngực hắn, trong hơi thở chỉ có mùi hương nam tính ấm áp mà thoái mái thanh tân tỏa ra từ trên người hắn: "Chỉ là vết thương nhỏ, không có trở ngại."

Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan cũng không kháng cự cái ôm của hắn, nên không buông tay, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về tóc đen nhu thuận của nàng, nói: "Vào thành trước rồi nói sau."

Dứt lời liền cởi áo choàng trên người xuống, bọc lấy Nhiễm Nhan, khi buộc dây ở cổ cho nàng, vô tình nhìn thấy tùng dâu hồng ấn trên cổ Nhiễm Nhan, tích tắc trong đầu chỉ còn tiếng gào rú, gân xanh trên trán cùng trên tay đột nhiên bạo khởi.

Sát khí giống như được châm ngòi, tức khắc nổ tung.

Nhiễm Nhan nhận thấy được cảm xúc của hắn không đúng, khi ngẩng đầu lên, lại chỉ thấy Tiêu Tụng ôn nhu cười với nàng, "Đi thôi."

"Ừm." Nhiễm Nhan nghi hoặc, nàng dám khẳng định, cảm giác mới vừa rồi cũng không phải là ảo giác.

Nhớ tới lúc hôn mê sắp tỉnh, cảm thấy trên cổ hơi đau đớn, Nhiễm Nhan bỗng nhiên minh bạch Tiêu Tụng vì cái gì đột nhiên xù lông, mặc dù nàng trước kia chưa cảm thụ qua, nhưng không ảnh hưởng đến khả năng lý giải, khẳng định là đã bị lưu lại "án dâu tây".

Nhin sống lưng cứng đờ của Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan há miệng thở dốc, định nói gì đó, nhưng nói cái gì đây? Mình bị cởi thành như vậy, hôn cũng là thật sự bị hôn rồi, đây chính là thát tiết, cũng không có gì để giải thích. Nhiễm Nhan thở dài, hắn có thể tiếp thu thì tiếp thu, nếu không thể tiếp thu, nữ tử trên đời này còn rất nhiều, nữ tử trinh tiết cũng nhiều không kém, thiếu một mình nàng cũng không là gì.

Nhiễm Nhan đang nghĩ ngợi, dưới chân đột nhiên hẳng lên, là được Tiêu Tụng bê lên ngựa, bên tai truyền đến giọng nói từ tính của hắn, "Đắc tội rồi, tình trạng hiện tại của ngươi không thích hợp cưỡi ngựa một mình."

"Không có việc gì." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Tay Tiêu Tụng ôm nàng hơi siết lại, ngựa đi rất chậm, có hộ vệ chào hỏi phủ binh canh cửa thành, cửa hông nhỏ hai bên cánh cổng lớn dày nặng hé ra một cái khe hẹp, chỉ đủ cho một con ngựa đi qua.

Qua khỏi cửa thành, Nhiễm Nhan nhỏ giọng hỏi: "Ban đêm mở cửa thành sẽ không có việc gì chứ?"

"Không có việc gì, tướng lãnh thủ thành là bạn ăn chơi trèo tường với ta từ nhỏ, hắn nếu dám tố giác ta, ta sẽ đem chuyện hắn khi còn nhỏ trèo tường đi trộm hương phơi hết ra." Tiêu Tụng cười nói.

Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ không cho rằng sự tình chỉ đơn giản như vậy, nhưng Tiêu Tụng không muốn nói kỹ hơn, nàng cũng sẽ không dò hỏi tới cùng.

Tiêu Tụng trong lòng một mảnh lãnh lệ, trong mắt xẹt qua vẻ cùu hận thấu xương. Hắn cẩn thận tuân thủ quy củ, không dám vượt qua một phân mảnh nào, thậm chí cả việc trèo tường vào trò chuyện với nàng cũng cảm thấy là không tôn trọng nàng, lại bị tên hồn đản kia hạ thủ trước, người Tiêu gia bọn họ, từ trước đến nay đều sẽ không để người khác khi dễ, sỉ nhục như vậy, nếu không thể báo thù rửa hận, hắn liền đứng trước từ đường Tiêu thị dùng cái chết mà tạ tội!

Bàn tay nắm cương ngựa của Tiêu Tụng nổi gân xanh, như muốn nắm đứt luôn dây cương.

Nhiễm Nhan vẫn luôn cảm thấy cảm xúc Tiêu Tụng có chút không đúng, có điều mặt hắn xưa nay vẫn cứ nhàn nhạt như vậy, còn mang hai phân ý cười, nói chuyện cũng không có gì khác thường, làm nàng không khỏi cho rằng mình quá đa tâm.

"Người bắt người là Ngô Vương Khác đi?" Tiêu Tụng thuận miệng hỏi.

Nhiễm Nhan khụng lại, rồi vẫn đúng sự thật đáp: "Đúng." Sau đó chờ hắn nói tiếp.

Chỉ là Tiêu Tụng lại không tiếp tục đề tài này, ngược lại nói: "Lần này là ta sơ sót, nên phái thêm nhiều ám vệ để bảo hộ ngươi...ngươi sẽ không trách ta âm thầm phái ngươi..."

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan ngắt lời hắn, nếu không có mấy ám vệ của Tiêu Tụng, tình huống của nàng có thể còn tồi tệ hơn, huống hồ hắn có ý tốt, nàng sao có thể trách cứ?

Tiêu Tụng duỗi tay giúp nàng kéo kín áo choàng, nhìn bộ dáng nàng mơ màng màng muôn ngủ, ôn nhu nói: "Đừng ngủ, ngủ ngoài băng thiên tuyết địa này, rất dễ bị phong hàn."

"ùm..." Nhiễm Nhan cố gắng chống chọi.

Tiêu Tụng thấy dáng vẻ cố súc chống chọi của nàng, đầu cú gật gà gật gù mà đánh vào ngực hắn, mặt mũi mơ màng lại cố gắng tỉnh táo, dáng vẻ hoàn toàn bất đồng với vẻ lãnh ngạnh ngày thường, lại lộ ra vài phần đáng yêu, trong lòng cũng mềm mại xuông, liên kẽ chuyện cười cho nàng, kể những chuyện quậy phá hắn làm khi còn nhỏ, hoặc lúc đầu trí đầu dũng trên triều đình.

Giọng Tiêu Tụng vốn đã dễ nghe, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy thanh âm khàn khàn ôn nhu của hắn càng nghe càng giống hát ru, vội vàng nói: "Thôi đừng nói nữa, giọng của ngươi nghe như muốn ru ta ngủ."

Tiêu Tụng không nhịn được bật cười.

Biển tuyết mênh mông.

Một bóng huyền y trên nóc nhà lần theo bọn họ một lúc lâu, cuối cùng ngừng lại trên nóc một căn gác mái không đi tiếp nữa, nhìn thân ảnh kia dần dần biến mất ở trong đêm gió tuyết. Hắn có thể nghe thấy bọn họ đối thoại, cũng có thể cảm giác được Nhiễm Nhan ở trước mặt Tiêu Tụng lại bất tri bất giác mà thả lỏng.

Tô Phục tựa như một khối bia đá, cuồng phong bạo tuyết không thể thổi lên một chút gợn sóng nào trong đôi mắt đen thăm thẳm như hàn đàm của hắn.

Tinh ý hắn dành cho Nhiễm Nhan, muốn nói là mê luyến thì cũng chưa tới, chỉ là ở thời điểm vô cùng mệt mỏi cô độc, lại luôn nhớ đến đôi mắt đen không quá linh động của nàng, có sự trầm tĩnh làm người ta cảm thấy an tâm, nếu nàng không có lựa chọn tốt hơn, có lẽ hắn cũng sẽ dốc hết toàn lực.

.....

Trong chính sảnh ở Nhiễm phủ, Nhiễm Bình Dụ, La thị cùng Nhiễm Vân Sinh mặt mũi nôn nóng chờ tin tức, trà trước mặt lạnh được đổi đi, lại lạnh, lại đổi tiếp, đã qua sáu bảy lần như vậy.

"Phu quân..." La thị nhìn Nhiễm Bình Dụ, trong lòng phúc tạp, bà một mặt không khỏi có chút oán trách Nhiễm Nhan không biết nơi nào đã chọc phải phiền toái không nên dây vào, một mặt lại rất lo lắng, dù gì đó là cốt nhục duy nhất của Trịnh phu nhân, bà cũng không phải là người vong ân phụ nghĩa.

"Đừng gấp, đừng gấp, chờ một chút thử xem, Tiêu Thị lang làm việc luôn luôn vạn vô nhất thát, không cần lo lắng." Nhiễm Bình Dụ an ủi thê tử, lòng bàn tay lại không ngừng đỗ mồ hôi.

Nếu là Nhiễm Nhan thật sự có chuyện, chưa nói đến chỗ thân tình, hôn sự với Thôi thị bên kia còn đang treo, vạn nhất bởi vì vậy mà không thể thành thân, Nhiễm Bình Dụ hắn chính là tội nhân của Nhiễm thị a!

"A gia, mẫu thân, A Nhan sẽ không có việc gì đâu." Nhiễm Vân Sinh nói chắc chắn. Nhiễm Nhan xử sự bình tĩnh, cũng có năng lực tự vệ nhất định, những người đó nếu bắt nàng đi, một chốc một lát hắn là sẽ không khởi sát tâm, khẳng định sẽ không có việc gì.

La thị thở dài nói: "Chỉ mong Phật Tổ phù hộ."

"A Lang, phu nhân, lang quân" một thi tỳ chạy nhanh vào bẩm báo: "Tiêu Thị lang sai nô tỳ tới truyền lời, nói Thập Thất Nương bình an không có việc gì, chỉ là bây giờ mệt mỏi đến mức hôn mê bất tỉnh, Tiêu Thị lang đã đem người đưa đi Hòa Nhã cư."

Nhiễm Bình Dụ vỗ tay đứng lên, vui vẻ nói: "Ta nói mà, Tiêu Thị lang sẽ không làm người thất vọng đi! Đi, đi nhìn một cái."

La thị vội túm hắn lại nói: "Giờ này đã quá nửa đêm, đám nam nhân cái ngươi đi nhìn thì ra thể thống gì? Vẫn là để ta với Thiên nương đi qua nhìn đi."

"Ta nhát thời cao hứng quên mất, làm phiền phu nhân, làm phiền phu nhân" Nhiễm Bình Dụ cười rõ lên như phật Di Lặc, đối với chuyện La thị giận dữ cũng không để bụng.

Nhiễm Vân Sinh chần chờ một chút, vẫn đứng lên nói: "Mẫu thân, ta cùng với a gia cũng thấy lo lắng, chúng ta cũng theo qua đi, chờ ở gian bên ngoài, ngài vào xem, nếu là thật sự không có việc gì chúng ta cũng an tâm hơn."

La thị gật gật đầu nói: "Vẫn là con ta nghĩ đến chu đáo, đi thôi."

Nhiễm Bình Dụ nhỏ giọng lầm bẩm: "Đây cũng là nhi tử của ta..."

La thị trừng hắn một cái, kéo tay Nhiễm Vân Sinh đi ra ngoài.

Hòa Nhã cư đang loạn, đám người Hình Nương vội vội vàng vàng đi nấu nước nóng mang vào tịnh phòng, Tiêu Tụng ôm Nhiễm Nhan vào tịnh phòng xong liền bị mòi ra đại sảnh uống trà.

Đám người Nhiễm Bình Dụ vừa vào cửa liền nhìn thấy Tiêu Tụng toàn thân bao trùm sát khí, khoanh tay mà ngồi, trong lòng cả kinh, hắn một thân áo tím sũng nước dán sát vào người, phác hoạ ra dáng người cao lớn thon dài, nước trên tóc không ngừng nhỏ giọt, trong tay cầm một cái khăn khô, lại rũ mắt không nhúc nhích.

"Người đâu! Mau hầu hạ Tiêu Thị lang tắm gội thay quần áo." Nhiễm Bình Dụ còn cho rằng là do thị tỳ trong phủ chậm trễ, vội vàng phân phó.

Thị tỳ ở cửa khom người nhỏ giọng nói: "Tiêu Thị lang nói không cần, chờ Thập Thất Nương ra hắn liền trở về."

Nhiễm Bình Dụ đã nghe Nhiễm Vân Sinh nói chuyện ở huyện Tụ Thủy, trong lòng hơi hãi hùng với thái độ của Tiêu Tụng đối với Nhiễm Nhan.

La thị thì không biết gì, chỉ thấy nơi này đều là chuyện của nam nhân, liền nói: "Ta đi nhìn Thập Thất Nương trước..."

Nàng còn chưa nói xong, đã nghe tiếng Tiêu Tụng: "Ba vị nếu đã tới, sao không vào?"

Tiêu Tụng nói "ba vị", đương nhiên cũng bao gồm luôn La thị, bà cũng chỉ còn nước đi cùng Nhiễm Bình Dụ vào phòng. Nói thật, La thị có chút sợ Tiêu Tụng, mặc dù bộ dáng hắn khi cười cũng làm cho người ta cảm giác được một loại áp bách của kẻ thượng vị.

La thị trong lòng thầm mắng mình không tiền đồ, đây chỉ là một Hình Bộ Thị lang trẻ tuổi, nếu gặp phải thiên tử chẳng phải là sẽ bị dọa ngất luôn hay sao? Vì thế đành căng da đầu ngồi ở một bên, nghe bọn hắn trò chuyện.

Ước chừng hai khắc, Ca Lam cùng Văn Lực đỡ Nhiễm Nhan đi ra, Hình Nương nghe Tiêu Tụng phân phó, tìm một kiện áo lụa giao lanh cổ cao, bên ngoài còn khoát thêm một cái áo choàng lông chồn.

Nhiễm Vân Sinh thấy Nhiễm Nhan không có việc gì, chỉ là sắc mặt hơi tái nhợt, lúc này mới thật sự yên lòng.

"Nhi làm thúc bá, thím lo lắng." Nhiễm Nhan khom người nói.

La thị duỗi tay nâng nàng dậy, từ trên xuống dưới đánh giá vài lần, một bụng lời muôn hỏi, nhưng ngại Tiêu Tụng đang ở đây, cũng không thể mở miệng, chỉ nói: "Ngươi không có việc gì là tốt rồi, ta thấy sắc mặt ngươi không tốt, vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi, có chuyện gì thì chúng ta ngày mai lại nói."

Nhiễm Nhan ứng tiếng, liếc nhìn qua Tiêu Tụng một cái, đi qua chỗ hàn nhún người hành lễ: "An cứu mạng của Tiêu lang quân, A Nhan suốt đời khó quên."

Ánh mắt Tiêu Tụng nhu hòa hơn lúc nãy rất nhiều, "An tâm nghỉ ngơi đi."

Nhiễm Nhan nhìn bộ dạng hắn ướt sũng, nói: "Lang quân vẫn nên thay y phục trước rồi hắn về."

Rót đi một chữ "Tiêu", thêm vài phần thân thiết, Tiêu Tụng tức khắc tâm hoa nộ phόng, tươi cười rạng rỡ, cảm xúc thay đổi toàn bộ, đến nỗi mỗi người trong phòng đều cảm nhận được.

Nhiễm Bình Dụ nói: "Tiêu Thị lang nếu không chê, không bằng ở lại hàn xá chịu thiệt một đêm được không? Sáng mai thương triều đi đường tuy xa một chút, nhưng vẫn tốt hơn để y phục ướt dễ nhiễm phong hàn."

"Vậy làm phiền rồi." Tiêu Tụng thảng người chắp tay nói.

Chương 214: Hoàng gia bí sự (1)

Cảm tạ xong, Tiêu Tụng nhìn về phía Nhiễm Bình Dụ, lại nói: "Ta cùng Thập Thất Nương có vài lời muôn nói, không biết..."

Nhiễm Bình Dụ chần chờ một chút, lại thấy Nhiễm Nhan không có ý phản đối, liền nói: "Xin cứ tự nhiên."

Ngoại trừ thị tỳ bên người Nhiễm Nhan, tất cả mọi người trong phòng đều lui ra ngoài.

Tiêu Tụng hơi đắn đo một chút, nói: "Ta không biết người cùng với Tô Phục là quan hệ gì, cũng không phải là muôn xen vào chuyện của người, nhưng con người hắn từ khi sinh ra đã chủ định là phải sống trên mũi đao liếm huyết, nếu đã bị cuốn vào, muôn toàn thân lui ra là chuyện không thể, vì suy nghĩ cho chính người và những người bên cạnh người, đừng có cùng hắn dính dáng quá sâu. Hôm nay là Lý Khác, ngày mai có khả năng là Lý Thái."

Tiêu Tụng hơi nhíu mày, hắn thân hầm trong sóng ngầm mãnh liệt ở triều đình, đối với những chuyện như vậy đương nhiên hiểu biết rất rõ.

"Ta hiểu được." Nhiễm Nhan hiện tại rất bình tĩnh, biết những lời này của Tiêu Tụng cũng không phải là mắng Tô Phục, chỉ là ăn ngay nói thật thôi.

Tiêu Tụng hơi gật đầu, "Nghỉ ngơi cho tốt."

"Đúng rồi..." Nhiễm Nhan thấy Tiêu Tụng đang muốn đứng dậy, liền ngăn hắn lại, nói: "Ta lúc trốn trong một cánh rừng ở thành đông, đã chui vào cái hốc của một cái cây lớn cỡ ba người ôm, cái cây kia rỗng ruột, ta ở đó phát hiện một cái đầu người, có lẽ là một trong các phần thi thể mà người vẫn luôn tìm kiếm."

"Ồ?" Tiêu Tụng cũng hơi giật mình, hắn sai người tìm trong rừng hai ngày, không có thu hoạch gì, té ra là bị giấu vào trong hốc cây, "Là cánh rừng gần Trình phủ kia?"

"Trời quá tối, ta nhận không ra phuong hướng, nhưng nghe ý tú trong lời Tô Phục, hình như là nơi đó." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng bĩu môi một cái nhỏ đến khó phát hiện, vân đạm phong khinh nói: "Ngày mai ta sai người qua đó nhìn một cái."

Dứt lời liền đứng dậy tiêu sai rời đi.

Nhiễm Nhan không hiểu gì hết, không biết hắn vì sao lại đột nhiên chuyền biến thái độ, nhìn thân ảnh thon dài kia, đợi cho thấy rõ ràng xong, không khỏi há miệng thở dốc.

Vân Lục cùng Ca Lam cũng đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác.

Thì ra cả người Tiêu Tụng đều ướt sũng, lại quỳ ngồi khá lâu không nhúc nhích, y phục ướt nhẹp dính sát vào người, làm lộ ra toàn bộ phần eo hẹp mông cong.

Chờ đến khi người nọ đã biến mất ở cửa, Nhiễm Nhan không khỏi bật cười, nàng còn nhớ rõ Tiêu Tụng kể những trò hề của hắn khi còn nhỏ, lúc ấy tâm chỉ cảm thấy là hắn bịa ra để chọc nàng vui, hiện tại mới biết được, những chuyện đó hơn phân nửa là sự thật, không nghĩ tới Trường An quý kiến sâu Tiêu Thị lang lại có một mặt hỉ cảm như vậy.

Cười xong, trong lòng Nhiễm Nhan chỗ nào cũng ám lên, càng quen biết Tiêu Tụng lâu, thì càng cảm thấy con người thật của hắn cùng vẻ ngoài hắn luôn cố tỏ ra hoàn toàn bất đồng.

Đêm đã khuya

Phòng ngủ của Nhiễm Nhan còn một vũng máu, Hình Nương cảm thấy không may mắn, liền dọn dẹp một gian phòng ngủ khác cho Nhiễm Nhan ở tạm.

Tiêu Tụng rửa mặt xong, mới ngủ không đến nửa canh giờ, đã là canh ba. Vì thế liền nhanh gọn thu thập một chút, rồi quay về phủ thay triều phục.

Canh năm phuòng môn mới mở, cho nên không tránh khỏi lại phải bò tường.

Canh năm nhị điểm, Tiêu Tụng đã một thân triều phục màu đỏ, thần thanh khí sáng mà đứng ở trên ngự điện, cẩn bản nhìn không ra là hẵn chỉ nghỉ ngơi có nửa canh giờ, còn bò qua hai cái tường vây cao.

Hôm nay lâm triều chỉ nghị luận vài việc vặt, Lý Thế Dân ban bố hai thánh chỉ. Chuyện thứ nhất, Ngô Vương Khác săn thú quá độ, gây ảnh hưởng ác liệt, bãi miễn chức Đô đốc An Châu. Chuyện thứ hai, Phòng Huyền Linh cùng với Trưởng Tôn Vô Ky trùng tu Đường Luật.

Lý Khác săn thú quá độ, bị bãi miễn chức quan? Chẳng lẽ thật sự là không có ai quản liền chơi bời phóng túng? Chuyện này là không có khả năng! Lý Khác oai hùng, thuở thiêu thời đã từng vì Đại Đường mở đường chở lương thực, vì quốc phân ưu, được cả triều khen ngợi. Văn võ cả triều, phàm là người có chút tâm cơ, đối với việc này trong lòng đều mang thái độ hoài nghi.

Như vậy hắn nào loạn lần này, đến tột cùng là vì cái gì? Là muốn quay về? Là vì yêu thế? Hay là muốn tỏ vẻ với thánh thượng là mình cũng không có tâm đoạt ngôi? Hay là lấy lùi làm tiên?

Tiêu Tụng càng nghiên về khả năng phía sau.

Trước cung một mảng tuyết trắng xóa, Tiêu Tụng nheo mắt, trong đôi mắt đen có một tia sát khí.

Phường An Thiện.

Nhiễm phủ Hòa Nhã cư, Văn Lục rúc trong phòng, cả người phát run, "Ô....mặt trời lớn như vậy, mà so với tuyết rơi còn lạnh hơn!"

Hình Nương cười nói: "Tuyết tan trời mới lạnh dữ."

"Thập Thất tỷ." Nhiễm Vận vọt vào phòng, thấy Nhiễm Nhan sắc mặt tái nhợt nằm ở trên giường, kinh ngạc nói: "Khí sắc của ngươi không được tốt a!"

Vì thanh danh của Nhiễm Nhan, cho nên vợ chồng Nhiễm Bình Dụ giàu Nhiễm Vận và Nhiễm Mỹ Ngọc việc này, toàn phủ trên dưới chỉ vận dụng người cũ đáng tin cậy. Nhưng trên đời này không bức tường nào không lọt gió, Nhiễm Vận không biết, nhưng Nhiễm Mỹ Ngọc vẫn luôn một lòng muốn nắm sai lầm của Nhiễm Nhan đã ẩn ẩn nghe được nội tình.

Bởi vậy thấy Nhiễm Vận lại đây, liền theo đuôi tới, nắm lấy cơ hội tận hết sức lực mà đả kích, "Ta thấy là phong lưu qua đầu đi."

Nhiễm Vận tức khắc xù lênh, "Ta nói ngươi nói một câu làm cho người ta thích thì sẽ bị mất một miếng thịt có phải không?"

"Vậy cũng phải xem là nói với ai." Nhiễm Mỹ Ngọc không cho là đúng, còn xuy một tiếng, nói: "Ta cho tới bây giờ cũng chưa chọc qua ngươi, chính chủ còn chưa nói câu nào, ngươi đã đậm chân, cũng không thể trách Thập Bát tỷ ta xem thường ngươi."

"Ngươi..." Nhiễm Vận nhất thời bị nghẹn đến nói không ra lời, liền không cùng nàng ta chấp nhặt nữa, quay qua Nhiễm Nhan nói: "Vốn định rủ ngươi cùng đi Tú phường xem đồ thêu ra như thế nào, nhưng thấy bộ dạng này của ngươi chắc cũng không ra cửa được, vậy ta đi Lâm Lãng trai một chuyến."

"Được, trên đường cẩn thận." Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vận oán hận trùng mắt nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc một cái, xoay người bỏ đi.

Kỳ thật Nhiễm Mỹ Ngọc cũng không nhất thiết một hai phải tìm Nhiễm Nhan gây chuyện, nhưng nàng ta suốt ngày ru rú ở trong phủ cũng rất buồn bực, từ sau lần Nhiễm Vận chỉ mang theo Nhiễm Nhan đi tham gia quý nữ tụ hội kia, nàng ta đã biết là đang ở địa bàn của người nào thì cần phải làm người đó vui vẻ.

Lần này thấy Nhiễm Vận đi mất, nàng ta cũng liền bắt cháp Nhiễm Nhan, cẳng da đầu đuổi theo.

Hai người này tới nhanh, đi cũng nhanh. Nhiễm Nhan thở ra, buông y thư, cân nhắc phương án trị bệnh suyễn.

"Nương tử, Thiến nương tới." Văn Lục thông báo.

Nhiễm Nhan ra gian ngoài nghênh đón, lại bị Dung Thiến giữ lấy, "Ngươi còn đang bệnh, không cần ra đón."

Hai người nắm tay đi vào lại nội thất, Dung Thiến tươi cười thân thiết nói: "Phu nhân để cho ta tới chiếu cố ngươi một đoạn thời gian, ta lúc gặp nương từ thấy tướng mạo khí độ trong lòng đã thích, lần này không phải là tâm tưởng sự thành sao?"

"Dung di quá khách khí." Nhiễm Nhan hơi khom người.

Dung Thiến nâng nàng dậy, tùy ý nhìn nhìn trên giường, trên bàn, quay đầu lại hỏi: "Nương tử đang làm gì vậy?"

"Ta nhàn rỗi nhảm chán, tìm mấy cuốn y thư tới xem." Nhiễm Nhan biết Dung Thiến đối với mấy chuyện lớn nhỏ ở Trường An đều rất là rõ ràng, liền nói: "Vừa lúc ngài lại đây, không bằng bồi ta trò chuyện đi, kể cho ta vài chuyện thú vị của Trường An."

"Chuyện này ngươi hỏi đúng người rồi, triều chính đại sự, thế gia tân bí, ta tuy không dám nói là biết hết, nhưng cũng bảo đảm tám chín phần mười." Dung Thiến cười ha hả nói.

Nhiễm Nhan để nàng ngồi lên tịch, nói: "Triều chính đại sự có nói ta cũng không hiểu."

Ngu ý là muốn Dung Thiến kể vài chuyện bí mật trong các thế gia. Còn về phần triều chính đại sự, Nhiễm Nhan từ trên sử sách của hậu thế cũng có thể thăm dò ra một ít, hơn nữa Nhiễm Vân Sinh cũng có thể kể cho nàng những việc này, nhưng hắn lại không thể bát quái với nàng.

"Ta đây liền trước tiên kể cho ngươi nghe vài chuyện về Thái Tử đi." Dung Thiến vừa mở miệng đã nói đến hoàng gia bí văn, nhìn biểu tình có chút khiếp sợ của Nhiễm Nhan, trong lòng thập phần vừa lòng.

Chương 215: Hoàng gia bí sự (2)

"Thái Tử?" Nhiễm Nhan tỏ vẻ nghi vấn.

Lý Thừa Càn lúc còn thiếu niên vẫn khá xuất sắc, những năm đầu Trinh Quán, Lý Thé Dân thường xuyên tự mình mặc giáp ra trận, mỗi khi hắn lên chiến trường, đều là để cho Lý Thừa Càn giám quốc, hơn nữa làm cũng không tồi, nếu cứ luôn như vậy, cũng chưa chắc là không trở thành một vị quốc quân tốt. Đáng tiếc sau khi tuổi lớn hơn chút liền thanh sắc khuyển mã*, đôi với sự trưởng bằng mặt không bằng lòng.

*sóng xa hoa d^m dục

"Nghe nói hắn có tật ở chân?" Nhiễm Nhan không nhớ rõ là đã đọc trên cuốn sách sử nào, Lý Thừa Càn bởi vì có tật ở chân, đi đứng hơi bất tiện, hắn cảm thấy hình tượng bị ảnh hưởng, sinh ra tâm lý tự ti, cho nên mới dùng chuyện thanh sắc để hòa tan cảm giác tự ti.

Không phải là không có khả năng này, nhưng nếu nói Lý Thừa Càn sa đọa hoàn toàn là vì "chân hơi có tật", Nhiễm Nhan tuyệt đối không tin.

"Bên cạnh Thái Tử có một nội thị tên là An Cẩn, nghe nói hắn có tướng mạo tú mỹ tuyệt luân, làm người ta vừa thấy thì quên trời đất, người nào đã gặp qua hắn đều bị thất hồn lạc phách, không thể quên..." Dung Thiến cũng là gần đây mới nghe nói việc này, trong lòng cũng ngứa ngáy, rất muốn tận mắt nhìn thấy An Cẩn như thiên nhân trong truyền thuyết kia, "Ta cảm thấy Thập Lang nhà chúng ta đã là cực hạn, nhưng cũng không bị truyền đến mức huyền hoặc như vậy, thực sự có người như vậy sao?"

"Dung di là nhìn quen rồi, nghĩ chắc An Cẩn này và Thập ca so ra cũng là không sai biệt lắm đi." Có đẹp nữa, cũng bất quá là cõi như Tô Phục, chẳng lẽ còn có thể thật sự nghiệp hôn người ta sao?

Dung thiến gật gật đầu, "Cũng phải."

Nhiễm Nhan biết trọng điểm nàng muốn nói không phải là dung mạo của nội thị này, liền lảng lặng chờ phần tiếp theo.

"Nghe nói, Thái Tử vô cùng sủng ái An Cản, một ngày không thấy hắn liền ăn không thể nuốt trôi, ngồi không thể yên ổn." Dung Thiến nói vẻ ái muội.

Nhiễm Nhan ngân ra một chút, nói: "Ngài là nói, hắn là nam sủng của Thái Tử?"

Dung Thiến tái mặt, vội vàng chụp tay nàng nói: "Tổ tông của ta ơi, lời này có thể tùy tiện nói bậy sao? Cẩn thận họa là từ miệng mà ra."

Ở đây tuy rằng không có người ngoài, nhưng lời đồn đãi vốn không để ý đến điều kiện và logic, trong lòng Nhiễm Nhan âm thầm kiềm điểm một chút, nói: "Đa tạ Dung di nhắc nhở."

"Người biết chuyện này thật đúng là không nhiều lắm, ta có cái thanh mai trúc mã, khi còn nhỏ cùng nhau bị bán ra khỏi thôn, ta may mắn được vào Nhiễm phủ hầu hạ, còn có thể thoát khỏi tiện tạ, hắn thì thảm hơn chút, ở Đông Cung làm hoạn quan." Dung Thiến nói như đang nói đùa.

Làm hoạn quan mà vẫn còn giữ liên lạc với thanh mai trúc mã, có thể thấy được quan hệ rất không bình thường. Nàng tuy rằng dùng thái độ như kể chuyện cười nói ra việc này, nhưng đến nay vẫn không có hôn phối, mấy ngày nay Nhiễm Nhan vào Nhiễm phủ, có hỏi qua vài thị tỳ, các nàng ấy đối với chuyện này đều kín miệng, thì ra là một chuyện đau lòng.

Ở Đường triều nữ tử quá 17 tuổi mà chưa gả, cha mẹ sẽ bị phạt, nữ tử cũng phải nghe quan phủ chủ trì "hội hôn", cúng rắn phổi cho một nhà chồng. Mà Dung Thiến...

Nhiễm Nhan vốn có chút đề phòng với chuyện nàng ta nhiệt tình quá mức và ca ngợi khoa trương, giờ đây xem ra, có lẽ cũng chỉ là mượn chuyện này để giải sầu thôi.

"Trong triều không có ai biết việc này sao?" Nhiễm Nhan kỳ quái nói.

Dung Thiến hạ giọng nói: "Ngoại trừ Ngự Sử Đài, trong triều có ai sẽ suốt ngày ăn không ngồi rồi mà nhìn chằm chằm Đông Cung? Thái Tử mà là nhân vật đơn giản sao? Ba cái chuyện nhỏ nhặt này vẫn có thể giấu được. Bất quá..."

Cái này thì Nhiễm Nhan tin, Lý Thừa Càn mỗi khi phạm sai lầm, đều có bắn lịnh nói có sách, mách có chứng làm cho toàn bộ thái phó nghẹn đến á khẩu không trả lời được, nếu như cho rằng đây chỉ là khôn vặt, hắn mỗi lần giám quốc đều phải xử lý chính vụ phức tạp khó khăn, hơn nữa còn xử lý rất khá, không phải chỉ nhờ vào khôn vặt mà làm được.

Dung Thiến dừng một chút, thanh âm lại thấp vài phần, "Trên đời không có tường nào không lọt gió, có thể lừa gạt được nhất thời còn có thể giấu diếm cả đời sao? Huống chi ta còn nghe nói, Thái Tử gần đây có hành vi còn hoang đường hơn, mỗi đêm đều phải có An Cảnh làm bạn, chuyện này, sợ là sắp bại lộ rồi."

Nhiễm Nhan trong lòng hơi kinh ngạc, không nghĩ ra Dung Thiến vì cái gì lại đột nhiên đi nói mấy chuyện này với nàng. Hơn nữa trọng thần trong triều thật sự là không biết gì về việc này sao? Tỷ như Trưởng Tôn Vô Kỵ, trên người Lý Thừa Càn có chảy dòng máu nhà Trưởng Tôn bọn họ, Lý Khắc lại xuất sắc như vậy, vì giữ cho được trữ vị, cho dù hắn có biết được việc này, chỉ sợ không chỉ không vạch trần, mà còn phải nghĩ biện pháp che giấu hết.

"Ha ha, những việc này nghe một chút rồi thôi, cùng chúng ta cũng không có quan hệ gì." Dung Thiến thấy biểu tình Nhiễm Nhan có vẻ suy tư, liền mượn cơ hội dời đi đề tài, "Kỳ thật phu nhân sai ta tới, chủ yếu cũng là để ta nói với nương tử vài lời về Trịnh thị. Dù gì mấy ngày nữa sẽ đến lễ mừng thọ của lão phu nhân Trịnh gia, mẫu thân nương tử xuất thân từ Trịnh thị, cần phải biết rành mạch mới không làm người ta cảm thấy thất lễ."

Chỗ dựa lớn đương nhiên cần phải hiểu rõ! Nhiễm Nhan thi lễ trí tạ, thái độ vô cùng thành khẩn.

Dung Thiến vội vàng nâng nàng dậy nói: "Tình huống của Trịnh thị Hình Nương so với ta còn rõ ràng hơn nhiều, ta nói đây chỉ là tình huống nhà Trịnh tướng quân, dù gì ta vẫn luôn ở Trường An, mấy chuyện ngoài mặt này, cũng có thể biết được chút da lông."

Nhiễm Nhan nghĩ thầm, ngài mà biết da lông gì, sợ là cả áo lót ra sao cũng biết rõ ràng.

"Trịnh tướng quân bốn gia không ở Trường An, cho nên chúng ta chỉ nói về gia quyến của hắn. Chính phu nhân của hắn là Đỗ thị, là đích nữ đại phòng

của Kinh Triệu Đỗ thi, trên nàng ta còn có một đích tỷ, gả cho Anh Quốc Công Lý Tích làm vợ. Đỗ phu nhân tính tình ôn hòa, nhưng quá chú trọng lễ tiết, cho nên ở trước mặt nàng ta trăm triệu lần không thể thất lễ. Trịnh tướng quân còn có hai trắc phu nhân, một là Giả thị, cũng có xuất thân thế gia, một người khác là Công Tôn thị. Ngoài ra còn có thiếp thất sinh được nhi tử..." Dung Thiến như đang nói chuyện nhà mình, đem hết tất cả bẩn tính, sở thích của mấy vị phu nhân nói ra hết một lần.

Nhiễm Nhan nghe đến choáng váng, may mà chỉ mới nói một nhà của Trịnh Nhân Thái này, nếu đem toàn bộ Huỳnh Dương Trịnh thị nói hết một lần, phỏng chừng ba ngày ba đêm cũng nói không xong.

Chờ đến khi Dung Thiến hạ màn, Nhiễm Nhan tự rót cho nàng ta chén nước, "Ta buổi tối đều viết hết xuống, cô gắng nhớ rõ ràng."

Dung Thiến nói lời cảm tạ, nhấp ngụm nước, gật gật đầu, "Nương tử nghiêm túc như vậy, ta cũng an tâm rồi, hôm nay nói đến đây thôi, ngày mai ta lại đến nói cho nương tử về 27 vị tỷ muội tương đối quan trọng của lệnh tử* Trịnh phu nhân, mừng thọ lão phu nhân, các nàng có thể sẽ đến."

*là kính ngữ dùng khi đe cắp đến mẹ của ngôi thứ 2

Tay Nhiễm Nhan đang bưng cái ly run lên, "27 vị?"

Này cũng quá là mẫn đẻ đi! Nhiễm Nhan cảm thấy Nhiễm thị nhiều con cái như vậy, xếp thứ tự đến số hai mươi mấy là đã khó lường lắm rồi, mà 27 vị của Trịnh thị này còn là tương đối quan trọng.

"Nương tử!"

Dung Thiến đang định nói tiếp, Văn Lục ở bên ngoài bẩm báo: "Chu Y lệnh bên Thái y thự tới xem bệnh cho ngài."

"Chu Y lệnh?" Dung Thiến kinh ngạc nói. Thái y thự có hai vị Trưởng quan, được gọi là Y lệnh, Nhiễm gia sao có mặt mũi lớn như vậy, có thể mời được đến Y lệnh của Thái y thự?

"Đúng vậy, nói là Tiêu Thị lang nhờ ông ấy đến." Văn Lục đáp.

Dung Thiến trong lòng đã hiểu rõ, lại cười nói: "Chu Y lệnh cùng Tiêu gia quan hệ không cạn, bất quá Tiêu gia trừ phi Thái phu nhân có bệnh, còn

bình thường cũng không mời đến ông ấy, xem ra nương từ mặt mũi cũng không nhỏ!"

Nhiễm Nhan sờ sờ lên cổ, chút thương tích này nàng đương nhiên sẽ không để trong lòng, nhưng khi biết trong lòng Tiêu Tụng cứ nhớ thương, đáy lòng nàng lại có chút cảm xúc không hiểu được.

Hắn không phải là đã thấy dấu hôn trên cổ nàng rồi sao? Thật sự không thèm để ý?

Chương 216: Thơ Nhiễm pháp y làm có một không hai

Chẩn trị ngoại thương không giống với những bệnh khác, chỉ dựa vào bắt mạch hỏi bệnh tình là không được, Nhiễm Nhan không sợ bị người nhìn cỗ, chỉ là cỗ nàng bây giờ toàn mấy cái dấu kia, rất khó làm người không nghĩ nhiều.

Nhưng ngay lúc nhìn thấy Chu Y lệnh, Nhiễm Nhan liền mắt sạch bần khoăn. Ông là một lão già đã trên dưới 50 tuổi, phần lưng hơi khòm, một thân quan phục viên lãnh màu xanh nhạt, đầu đội bộc đầu màu đen, khuôn mặt trắng nõn, da thịt lỏng lẻo, đã có những nếp nhăn sâu, mí mắt hơi rũ, khiến cho người khác không thấy rõ ánh mắt ông, thái độ không ngạo mạn, cũng không khiêm tốn, vừa nhìn đã biết là loại người trừ bỏ bệnh tình, những chuyện còn lại thì sẽ làm như không thấy.

Bảo hộ riêng tư của người bệnh, cũng là một trong những yêu cầu thường ngày của y sinh, đặc biệt là ngự y.

"Thập Thất Nương, mau tới gấp qua Chu y lệnh." Nhiễm Bình Dụ nói.

Nhiễm Nhan cùng Dung Thiến đều đứng dậy, nhún người hành lễ với Chu y lệnh, "Nhi Nhiễm thị Thập Thất gấp qua Chu Y lệnh."

"Thập Thất Nương chiết sát lão phu." Chu Y lệnh duỗi tay nhẹ nâng nàng dậy, "Không cần đa lễ, không cần đa lễ."

Chu Y lệnh cũng đã lăn lộn ở trong quan trường vài thập niên, tuy là làm y giả, đến Thất phẩm Thái y lệnh đã là cực hạn, ông căn bản không tham dự đến xá tắc đại sự gì, nhưng làm Thái y lệnh nên thường xuyên có giao tiếp với trọng thần của triều đình, giúp ông am hiểu sâu sắc đạo làm quan. Ngay lúc Tiêu Tụng thỉnh ông lại đây, ông cũng đã mơ hồ biết được phân lượng của Nhiễm Nhan, bởi vậy cũng không dám chậm trễ.

"Nguyên bản Tiêu Thị lang sáng sớm đã nhờ lão phu qua đây, chỉ vì thánh thượng cho truyền lão phu để hỏi thăm bệnh tình của tiểu công chúa, nên

mới trì hoãn mất một lúc, Thập Thát Nương thứ lỗi." Chu Y lệnh biết Nhiễm Nhan không biết chuyện Tiêu Tụng ủy thác, nên giải thích qua một lần.

Chiếu có công chúa là chuyện thuộc bốn phận của người ta, mà đến nhìn vết thương cho nàng bất quá là vì nhân tình, Nhiễm Nhan không biết nên đáp lại như thế nào, nói nhiều sai nhiều, vì thế chỉ thành khẩn nói: "Chu y lệnh nói quá lời."

Trị liệu vết thương hở, đương nhiên không thể để mọi người vây xem, Chu y lệnh yêu cầu ngoại trừ thị tỳ bên người, những người khác nên ra ngoài chờ. Đây cũng là ý của Tiêu Tụng.

Đây là việc nhỏ, đám người Nhiễm Bình Dụ đương nhiên làm theo.

Chờ đến khi cởi bỏ lớp băng bó, Chu Y lệnh quả nhiên đối với những cái dấu loang lổ kia làm như không thấy, chỉ là khi nhìn thấy vết khâu trên miệng vết thương, không khỏi kinh ngạc hỏi: "Kỹ thuật khâu lại như thế này...không biết là tay nghề của vị cao nhân nào?"

Có y thuật cao siêu như vậy, căn bản không cần ông đến chẩn trị. Chu Y lệnh am hiểu nhất cũng không phải là trị ngoại thương, tuy là biết khá rõ, nhưng không thể cùng Tô Phục đánh đồng. Chủ yếu là, người ta là sát thủ, ba ngày hai bữa đều phải chịu tổn thương da thịt, thường xuyên lấy bắn thân "thực tập", quen tay hay việc mà!

"Lưu Thanh Tùng." Nếu bắn thân Tô Phục không thể hiện bản lĩnh y thuật của hắn ra, Nhiễm Nhan cũng không thể chọc phá, nhưng cũng không thể nói là tự mình khâu, đành phải kéo Lưu Thanh Tùng tới làm khiên chắn.

Chu y lệnh quen biết Lưu Thanh Tùng, cũng biết y thuật của hắn siêu quần, bởi vậy không hề hoài nghi, chỉ là trong lòng thầm giật mình, Tiêu Thị lang cũng quá lo lắng cho vị Nhiễm Thập Thát Nương này rồi! Vậy mà không yên tâm một y sinh chẩn trị, còn nhò rieng ông đến một lần.

Mà Tiêu Tụng không cho Lưu Thanh Tùng tới, chủ yếu là suy xét đến tính tình không bát quái thì không sống nổi kia của hắn, để hắn nhìn thấy mấy cái dấu trên cổ Nhiễm Nhan, sợ là sẽ có chuyện không hay.

"Dược Lưu y sinh dùng cũng rất tốt, miệng vết thương khép lại không tồi, không cần phải phổi dược khác, chỉ là xem sắc mặt của Thập Thát Nương,

ước chừng là mất máu quá nhiều, phải hão hảo bỗ huyết mới được, lão phu viết cho cái phương thuốc." Chu Y lệnh nói.

Ca Lam nghe vậy, lập tức chuẩn bị tốt giấy bút trên cái bàn bên ngoài.

Nhiễm Nhan thi lẽ: "Làm phiền Chu Y lệnh."

Chu y lệnh khách khí một câu, liền đứng dậy đi ra bên ngoài. Sau khi viết xong phương thuốc, ông liền nói ở công sở còn bận việc, từ chối lời mời ở lại dùng cơm của Nhiễm Bình Dụ.

Nhiễm Bình Dụ tất nhiên là tự mình đưa Chu Y lệnh ra cửa, nắm lấy cơ hội để tạo dựng quan hệ.

La thị trong lòng nhất thời có chút mâu thuẫn, từ đêm qua, bà đã cảm giác được tình ý của Tiêu Tụng dành cho Nhiễm Nhan, trong lòng vừa hưng phấn vừa lo lắng. Đối với nhà bà, Nhiễm Nhan gả cho Tiêu Tụng so với gả cho Thôi thị Lục phòng thì có nhiều trợ lực hơn, Thôi thị Lục phòng, nói ra thì dễ nghe, nhưng một mạch kia đã rất đơn bạc, trừ bỏ Tang Tùy Viễn, không có một ai ra hồn. Huống hồ, tính cách Tang Tùy Viễn tản漫, cẩn bản không làm quan được, người như vậy dù có tài học, đối với sinh ý của Nhiễm Bình Dụ cũng không có bao nhiêu ích lợi.

Mà Tiêu Thị lang thì muốn người có người, muốn gia thế có gia thế, tướng mạo cũng xuất sắc, chỉ là vương phái cái mệnh cách khắc thê...nhưng nếu không khắc thê, cũng không tới phiên Nhiễm Nhan...

Không bằng đi gặp Xuất Vân đạo trưởng lăng lẽ tính bát tự cho hai đứa bạn hắn, vạn nhất có duyên thì sao? Xuất Vân đạo trưởng là người đã tính qua mệnh cho Tiêu Tụng, tất nhiên là đã biết sinh thần bát tự của hắn.

La thị nghĩ đến đây, liền sai người chuẩn bị lễ vật, việc này không nên chậm trễ, bà hôm nay phải lập tức đi bái phỏng Xuất Vân đạo trưởng.

.....

Nhiễm Nhan dùng xong cơm trưa, nằm trong chốc lát, rồi ngồi trên gác mái tây uyển gần hoa viên ngắm hoa mai.

Ánh mặt trời rất đẹp, mai hồng diễm diễm, trong nền tuyêt trắng xóa nhìn có vẻ đặc biệt loá mắt. Hương lạnh bốn phía, thời điểm gió thổi qua, cả ở

trên gác mái cũng có thể ngửi được.

"Nương tử, ngươi trước kia đặc biệt thích làm thơ, hiện tại cảnh tuyết đẹp như vậy, không bằng làm một bài cho vui đi!" Văn Lục thấy Nhiễm Nhan đang chán đến chết, liền nhắc nhở.

Nhiễm Nhan đơ một lúc mới nói: "Ý kién hay."

Tu dưỡng văn học ở cổ đại thật sự rất quan trọng, vì thế Nhiễm Nhan liền thử một chút.

A, động mạch chủ của ai bị đao cắt qua...

Hồng mai rơi rụng đầy đất...

Nhiễm Nhan lắc đầu, hình như đây không đúng với phong cách thơ Đường luật, ngày thường xem trong Kinh Thi cũng đều là hê cái gì cái gì*.

*chữ 'hè' này là trợ từ, thường thấy trong mấy bài thơ cổ, giống chữ 'a' hay 'i a' trong mấy bài dân ca dân mình

Thứ lại lần nữa...

Đại động mạch bị cắt phá hè hồng mai lạc

Hồng mai mẫn địa hè nhân hưu khắc

Nhân hưu khắc hè nan cung khí

Nan cung khí hè não tử vong...

*Động mạch chủ bị cắt đứt a hồng mai rụng, hồng mai đầy đất a người bị sốc, người bị sốc a khó cung cấp Oxy, khó cung cấp Oxy a chết não, 'hưu khắc' là từ tượng thanh của 'shock'

Nghe có vẻ khá thuận miệng? Nhiễm Nhan vẻ mặt nghiêm nghị nhìn cảnh sắc bên ngoài, nàng cứ cảm thấy, một đám hồng mai tinh tế chằng chịt trên tuyết kia, như là một bãi máu bắn tung tóe trên vải trắng.

Nhiễm Nhan cũng không biết bài này có được tính là thơ không, suy nghĩ một lúc lâu, tâm cảm thấy nhất định phải khiêm tốn tiếp thu phê bình, huống hồ trình độ Văn Lục cũng có vẻ không cao, chắc là sẽ không chê cười nàng, liền nhỏ giọng đọc cho Văn Lục nghe bài 'thơ' mình vừa làm.

Văn Lục sau khi nghe xong, một lúc lâu sau mới nói: "Nương tử, bài thơ này chỉ có mỗi hồng mai, cũng không có tuyết à? Có phải không quá hợp với tình cảnh hay không? Còn động mạch chủ, sôc gì đó đúng là quá cao thâm, chắc là thơ hay, có điều cảnh đẹp như vậy, sao lại lôi tử với vong vào làm gì?"

Nhiễm Nhan lần đầu tiên làm thơ, Văn Lục nói cao thâm, đã là một đánh giá rất cao, trong lòng nàng vẫn tượng đối vừa lòng, nhưng lại lo lắng là Văn Lục nghe không hiểu danh từ y học, cho nên mới viết bài thơ này xuống, chuẩn bị mang đi hỏi ý Ca Lam.

Nghe nói Ca Lam rất tài hoa.

Vừa mới viết xong, thì nghe bên ngoài thông truyền, Tiêu Thị lang và Lưu y sinh tới thăm bệnh.

Nhiễm Nhan liền đem tờ giấy nhét xuống dưới ch่อง sách trên kệ sách bên cạnh, để người thỉnh bọn họ lên gác mái.

Một lúc sau, Nhiễm Văn Sinh cùng Tiêu Tụng, Lưu Thanh Tùng bước vào tiều các.

Tiêu Tụng một thân quan phục màu đỏ, đầu đội bộc đầu màu đen, bộ dáng tinh thần sáng láng, hắn thấy sắc mặt Nhiễm Nhan tốt hơn một chút, mới yên lòng.

Nhiễm Văn Sinh thấy Văn Lục đang định bung nghiên mực xuống lầu, liền cười hỏi: "Các ngươi đang làm cái gì vậy?"

Văn Lục cảm thấy Nhiễm Nhan từ khi khỏi bệnh hôm tháng Năm đến bây giờ khó có được lúc làm chuyện phong nhã, liền kiêu ngạo nói: "Nương tử làm thơ đó!"

"Ô?" người lên tiếng chính là Tiêu Tụng, một đôi mắt đen láy hàm chứa ý cười nhìn về phía Nhiễm Nhan nói: "Có câu nào hay không?"

Lưu Thanh Tùng còn cho là nàng viết thơ của tiền nhân, cực kỳ muốn giúp Nhiễm Nhan biểu hiện một chút, làm cho mấy kẻ cứ hay xuất khẩu thành thơ phải chấn động, bình thường không phải hay có tình tiết này sao, bèn chắp tay cười túm tim nói: "Thập Thất Nương chính là tài hoa bức người, người ở đây tuy hơi ít chút, tuy rằng không đủ trình độ, nhưng lấy giao mỗ trâu giết gà cũng có thể, tới tối, đọc lên nghe một chút."

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Lưu Thanh Tùng một cái, hai ngày không thấy, khí chất của hắn càng thêm đáng khinh, nhất cử nhất động đều mang vẻ cẩn bã.

"Làm gì có câu nào, ta không biết làm thơ, không bằng các ngươi đều làm vài bài, để ta học hỏi một chút." Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng trợn mắt, nói vẻ khó tin: "Sao có thể không có?"

Nhiễm Nhan lạnh lùng nhìn hắn, cũng có chút chột dạ, trên thực tế đích xác là có, nàng cũng rất muốn tìm một người hiểu thơ nhìn thử, nhưng lần đầu làm thơ, nàng ngại quá không lấy ra được...dù sao nàng cũng đã rất nhiều năm không có ném mặt mũi đi.

Nhiễm Vân Sinh mở miệng gọi mấy người ngồi xuống, hắn vốn định đè xuất chơi trò hành thi lệnh, nhưng nghĩ chắc là Tiêu Tụng rất bận, liền không nói ra.

Lưu Thanh Tùng ngó dáo dát khắp nơi, không gian trong tiều các không lớn, chỉ có hai cái kệ sách, bên trên xếp cũng không nhiều thư tịch, nhìn vài cái là xong, hắn liếc mắt một cái liền thấy có một góc giấy khác màu với màu giấy của thư tịch.

Tiêu Tụng đương nhiên là đã thấy từ sớm, nhưng nếu Nhiễm Nhan không muốn nói, hắn cũng không ép hỏi.

Nhiễm Nhan phát hiện động tác của Lưu Thanh Tùng, còn chưa kịp ngăn cản, đã thấy hắn thò móng vuốt qua vót quyển sách kia lên, chạc một tiếng: "Quyển sách này không tôi a!"

Rồi cô tình ra vẻ ngẫu nhiên phát hiện bên trong có kẹp một tờ giấy, "Ai u! Còn có chữ viết đó."

Nói xong, liền nhặt tờ giấy rơi trên đất mờ ra, vì trong lòng hắn chắc mẩm Nhiễm Nhan viết ra hình ra dạng, chỉ là ngượng ngùng khoe ra nên mới giấu đi, cho nên miệng không thèm thông qua đại não mà đã lầm nhầm đọc luôn: "Đại động mạch bị cắt phá hè hồng mai lạc, hồng mai lạc..."

Ac...

Lưu Thanh Tùng nghẹn họng nhìn trán trối bài thơ trên giấy, đến khi có phản ứng, thì phá lên cười.

Hắn quả thực buồn cười không chịu nổi, vừa cười vừa vỗ đùi, cười không ngừng đến nỗi nước mắt giàn giụa, đầu óc phát ngốc, lát sau mới phát giác không khí không đúng.

Bình tĩnh lại, vừa quay đầu liền thấy Nhiễm Nhan mang vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm hắn, đôi mắt đen tinh lặng, không có cảm xúc, lại làm người cảm thấy tai hoa sẽ lập tức ập xuống, mà vẻ mặt Nhiễm Vân Sinh mờ mịt, Tiêu Tụng thì đang nắm tờ giấy kia xem đến nghiêm túc.

Lập tức, Lưu Thanh Tùng vỗ bàn đứng phắt dậy, khí thế nghiêm nghị nói: "Tại hạ mười mấy năm chưa thấy qua bài thơ nào tuyệt diệu như vậy! Thật là mừng rỡ như điên! Mừng rỡ như điên! Cửu Lang, ngươi nhìn xem ý cảnh của bài thơ này, dù là Ngu công đọc được cũng khó có thể úc chế vui sướng trong lòng!"

Dứt lời khoanh tay ngẩng đầu, bày ra khí chất cô độc không ai hiểu hắn, sâu kín thở dài: "Các ngươi sẽ không hiểu nỗi lòng của người yêu thơ như ta đâu!"

Lưu Thanh Tùng cứng rắn nén cười, trong lòng cảm thán, thơ do Thủ tịch Pháp y Nhiễm nữ sĩ làm thật không phải là để cho người bình thường tiêu thụ a!

Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan muôn bùng nổ, liền chồm qua, nhỏ giọng nói vài câu với nàng.

Nhiễm Nhan ngắn ra một chút, đem một bụng tức giận vứt ra sau đầu, hỏi: "Thật à?"

Chương 217: Ta muốn nhìn người cười

"Đương nhiên là thật." Tiêu Tụng cười đem tờ giấy kia gấp lại, đặt ở trên bàn rồi nói, "Đi thôi."

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, vẫn đứng dậy theo hắn.

Tiêu Tụng nói với Nhiễm Vân Sinh: "Ta có chuyện quan trọng muốn thỉnh lệnh muội cùng ta đi ra ngoài một chuyến, hai canh giờ sau liền đưa nàng trở về. Được không?"

Nhiễm Vân Sinh hơi nhíu mày nói: "Tiêu lang quân, việc này chỉ sợ không ổn, A Nhan cùng Tùy Viễn tiên sinh đã có hôn ước miệng, hiện tại tuy Tùy Viễn tiên sinh chưa chính thức đến cầu hôn, nhưng làm như vậy chung quy cũng không thỏa đáng."

Thời buổi này, lang quân nương tử tự hẹn ước nhau cũng là chuyện bình thường không bị trói buộc gì, hiện tại không khí đã trở nên cởi mở hơn, lang quân nương tử chơi đùa cùng một chỗ với nhau cũng khá nhiều, nếu là bình thường, yêu cầu này của Tiêu Tụng tuy rằng hơi đường đột, nhưng không coi là quá khác người, dù sao cũng đã nói là có "chuyện quan trọng".

Tiêu Tụng vạn phần thành khẩn: "Thật ra là như thế này, đã bắt được hai nghi phạm trong đám người bắt cóc Thập Thất Nương, định thỉnh Thập Thất Nương qua để nhận dạng một chút, vì sợ người lo lắng, cho nên mới không nói rõ."

Tiêu Tụng mà đã nói xạo thì muốn chân thành tha thiết bao nhiêu sẽ chân thành tha thiết bấy nhiêu, xưa nay luôn mặt không đổi tâm không nhảy, còn làm Nhiễm Vân Sinh cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá nhiều.

"Thì ra là thế, là ta đa tâm." Nhiễm Vân Sinh thẹn thùng nói.

Lưu Thanh Tùng bây giờ đang hạ sự tồn tại của mình xuống đến mức thấp nhất, nhớ tới bộ dáng âm trầm của Nhiễm Nhan vừa rồi, không chút hoài nghi là nếu mình lại chọc giận nàng, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

"Ta cũng đi cùng đi." Nhiễm Vân Sinh nói.

Tiêu Tụng nghiêm túc gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt."

Nhiễm Nhan hơi bất ngờ, người này diễn trò cũng quá là có khả năng diễn đến cùng đi!

Vừa rồi Tiêu Tụng nói là đã tìm được thi cốt, thời gian phá án cấp bách, thỉnh nàng đi hỗ trợ nghiệm thi, cũng nói tuyệt đối sẽ không có hậu họa gì. Nhiễm Nhan vốn tính toán trước khi cẩn cơ vững chắc thì sẽ không nghiệm thi, nhưng đã có Tiêu Tụng bảo đảm, nàng cứ coi như là đi tống cổ thời gian.

Trong khoảng thời gian này, nàng sống thật sự không được tự nhiên, đòi trước, nàng từ nhà trẻ đến đại học, đến viện y học, liên tục bảy năm làm nghiên cứu, bởi vì người được tuyển vào bộ phận pháp y thường là nam, nữ cũng không thích hợp với nghề này, cơ cấu giám định tư pháp đối với bằng cấp và kinh nghiệm yêu cầu rất cao, vì thế lại khổ công đi lấy tiếp hai học vị tiến sĩ, sau khi tốt nghiệp không lâu, thì gấp phải chuyện của Tân Vân Lâm, sau đó thì nàng không ngừng cắm đầu vào công việc.

Những năm gần đây, cuộc sống của nàng không phải học tập thì là công việc, dựa vào một thân kỹ thuật nghiệm thi mà tạo dựng được tên tuổi, cũng dần dần tìm thấy được lạc thú và một loại cảm giác sứ mệnh thiêng liêng trong công việc. Vứt bỏ sự nghiệp này, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy phượng diện nhân tế của bản thân đúng là ở mức độ tệ hại cao nhất, căn bản không thể tự gánh vác.

Bởi vậy, ở Đại Đường nàng thà làm một ngỗ tác thân phận đê tiện, cũng sẽ không muốn cùng với một đám nữ nhân đông đảo trong hậu viện nội trạch đi tranh nhau trái tim cùng thân thể của một nam nhân.

Hiện tại Nhiễm Nhan tuổi mới mười lăm mười sáu, nếu lại phán đấu vào một ngành nghề khác, nàng tin tưởng chính mình cũng có thể nỗ lực để có tiền đồ tốt đẹp, nhưng toàn bộ những năm tháng đẹp nhất của nàng đều đã trút hết vào nghiệm thi, hơn nữa còn có chút thành tựu, nói phải từ bỏ...thật sự có thể sao?

Nhiễm Nhan trước nay đều không phải là loại người vân đạm phong khinh, chuyện gì cũng xem nhẹ.

"Vết thương đau sao?" Tiêu Tụng thấy nàng nhíu mày dựa vào vách xe, không khỏi lo lắng hỏi.

Nhiễm Nhan phục hồi lại tinh thần, có chút mệt mỏi mở mắt ra, thấy ánh mắt ôn hòa của Tiêu Tụng, không đáp mà hỏi lại: "Ta làm thơ có phải thật sự rất kém cỏi hay không?"

"Muốn nghe lời nói thật?" Tiêu Tụng nhướng mày hỏi.

"Đương nhiên." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng nhìn bộ dáng nàng nghiêm túc, cười nói: "Lời nói thật là...ta xem không hiểu lắm."

Tiêu Tụng nhòe có sự hun đúc của Lưu Thanh Tùng, cũng biết không ít danh từ hoặc thuật ngữ y học hiện đại, nhưng dù sao tinh lực của hắn cũng không nằm ở đây, cho nên không thể hiểu hết.

"Cho dù không hiểu mấy, cũng có thể đoán ra ý tứ đại khái trong đó. Bài thơ này tuy rằng không có ý cảnh gì, nhưng lại có kiến thức." Tiêu Tụng hảo tâm an ủi nàng.

Hắn vừa nói, vừa vuơn hai ngón tay nhẹ nhàng xoa lên những nếp gấp giữa hai hàng lông mày của nàng, nhẹ giọng nói: "Làm chuyện mình muốn làm, thư thái là tốt rồi, chỉ cần người không buông tay, ta vẫn sẽ luôn giúp người."

Ta muốn nhìn người cười, cười như lúc người chơi ném tuyết ngày đó...

Nhiễm Nhan giật mình, vừa vì động tác của hắn vừa vì lời của hắn.

Sững sốt một lát, cảm nhận được nóng bỏng từ ngón tay giữa chân mày, Nhiễm Nhan mới vỗ lên tay hắn, hù hù: "Người nếu là muốn cười thì cứ cười đi, nghẹn ra nội thương, xui xẻo chính là người thôi!"

Tiêu Tụng thu hồi tay, biết những lời kia làm nàng không được tự nhiên, cười hắc hắc nói: "Còn muốn nghe lời càng thật hơn không? Phát ra từ phế phủ luôn."

"Cái gì?" Nhiễm Nhan đầy vẻ phòng bị mà nhìn hắn, không cảm thấy có thể nghe được cái gì hay ho từ miệng hắn.

Tiêu Tụng thành khẩn mà khuyên nhủ: "Nhiễm y sinh sau này ngàn vạn lần đừng làm thơ nữa, trong nhà lão thái thái chính là đem Lưu Thanh Tùng coi như cháu gái ruột mà nuôi, yẹn nhất thật sự làm hắn chết vì cười, tìm ta đòi bồi thường, thì đành phải bắt người bồi vào thôi."

"Cháu gái ruột?" Nhiễm Nhan không còn gì để nói, nhưng nội dung còn lại sợ là so với thơ nàng làm còn buồn cười hơn.

"Chuyện này nói ra thì rất dài, sau này ta sẽ từ từ kể cho ngươi nghe." Tiêu Tụng nhắc tới việc này liền vui sướng khi người gặp họa.

Thấy hắn cứ úp úp mở mở, Nhiễm Nhan chỉ khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi không thèm nhìn hắn. Trong lòng lại vô cùng cảm kích, hắn an ủi cô vũ cùng hứa hẹn, giống như đưa than sưởi ấm trong ngày tuyêt rơi, làm "hành trình" của nàng ấm áp hơn.

"A Nhan." Tiêu Tụng kéo ống tay áo của nàng, biết nàng không sinh khí, nhưng vẫn dỗ dành: "Đừng bức, ta có đồ cho ngươi."

Nhiễm Nhan không giận dỗi lặt vặt, nghe hắn nói như vậy, liền quay mặt lại chờ đáp án.

"Đợi lát nữa nghiêm thi xong sẽ biết." Tiêu Tụng cười ha ha nói.

Nhiễm Nhan trừng mắt nhìn hắn một cái, tâm lại cảm thấy có chút kỳ quái.

Tiêu Tụng đối với nàng vẫn cẩn thận tỉ mỉ, bộ dáng thoạt nhìn không giống từ bỏ. Nam nhân bình thường đều rất để ý vấn đề trinh tiết, cả đời sau cũng không hoàn toàn có thể tháo gỡ được cái nút thắt này, đối với một nam nhân cổ đại mà nói, hắn là càng để ý hơn đi? Cho dù còn chưa hoàn toàn thắt thân, nhưng tình trạng như nàng ở Đại Đường có tính là mất trinh hay không?

Những vấn đề này, cho dù Nhiễm Nhan là người thăng thắn cũng không biết làm sao hỏi ra miệng. Hỏi: Tiêu Thị lang, chúng ta dùng lý trí mà tán gẫu một chút, ngươi đối với chuyện ta bị cưỡng hôn này có ý kiến gì không? Có phải thấy ta quá phóng đãng hay không? Hay là nói: Ta bây giờ

đã không còn thuần khiết, người như thế nào còn không chịu vứt bỏ như vứt giày cũ?

Hỏi kiểu gì cũng thấy không thích hợp.

Đã tới nơi, Nhiễm Nhan liền bỏ qua vấn đề này, đi xuống xe.

Lúc lên xe Nhiễm Nhan như đi vào cõi thần tiên, nên cũng không để ý Tiêu Tụng dùng biện pháp gì, thế nhưng lại có thể thuyết phục Nhiễm Vân Sinh ngồi cùng một chiếc xe ngựa với Lưu Thanh Tùng, nhưng nghĩ đến lại có thể tham dự vào vụ án, nàng liền không thèm suy xét vấn đề khác nữa, cả người bất giác lại có thêm vẻ tự tin cùng sáng rỡ kia.

Tiêu Tụng nhìn sườn mặt của nàng, cười cười, "Đi thôi."

"Ừm." Nhiễm Nhan lên tiếng, đánh giá chung quanh. Thì ra xe ngựa dừng trong một cái viện, đi theo một hành lang gấp khúc hướng ra sau hậu viện, tốn thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, mới đến một cái viện hình chữ 'hòi'*.

**chữ này là một hình vuông lớn (bộ 'vi') bao bên ngoài một hình vuông nhỏ (bộ 'khâu')*

Đọc theo đường đi này vậy mà không gặp một người nào.

"Nơi này là công sở của Hình Bộ, hôm nay đa số người đều bị ta sai ra ngoài làm việc." Tiêu Tụng hất hất cầm về phía góc mái phi dương thấp thoáng trong một đám cây cối gần đó, "Đó là nơi quan văn của Hình Bộ làm việc, chỗ vừa rồi đi ngang qua là nơi nghỉ ngơi."

Thời Đường đãi ngộ dành cho quan viên thật sự không tồi, trong mỗi công sở đều có một tòa kiến trúc tinh mỹ, vườn cây có phong cảnh lịch sự tao nhã như vậy, thời điểm rảnh rỗi có thể thưởng cảnh uống trà nói chuyện phiếm chơi cờ.

"Ngươi mang Thập Lang đến thiên thính nghỉ ngơi một lát trước đi." Tiêu Tụng nói với Lưu Thanh Tùng.

Nhiễm Vân Sinh có chút nghi hoặc, phạm nhân bị bắt, không phải là nhốt ở đại lao của Hình Bộ sao? Sao lại tới công sở?

Chương 218: Anh hùng khí đoán

Tuy rằng có chút nghi hoặc, nhưng ở Hình Bộ công sở hắn là sẽ không có việc gì, Nhiễm Vân Sinh liền dặn dò Nhiễm Nhan hai câu, rồi theo Lưu Thanh Tùng đi thiên thính nghỉ ngơi.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan thì đi đến một gian phòng nhỏ ở góc đông nam của viện. Cửa vừa mở ra, Nhiễm Nhan đã lập tức ngửi thấy mùi bạch thuật và bồ kết được đốt lên nồng nặc, cả gian phòng mù mịt khói.

Trong phòng sáng sủa, có hai bóng người chạy chậm từ trong đám khói ra, đứng trước mặt Tiêu Tụng, khom người nói: "Tiêu Thị lang, đã đốt bạch thuật và bồ kết, chuẩn bị lát gừng sống theo ý ngài."

Nhiễm Nhan lúc này mới thấy rõ, hai người đều là nam nhân khoảng trên dưới 35 tuổi, làn da xanh trắng tự nhiên, đây là biểu hiện của việc tiếp xúc với thi thể trong thời gian dài mà không có phương pháp bảo hộ thỏa đáng.

Ngỗ tác là tiện nghiệp, người làm ngỗ tác phần lớn của là tiện tạ, bọn họ biết được một chút kiến thức y học, nhưng không có đủ ý thức tự bảo vệ mình, thường là chỉ dùng một lớp vải che lại khi tiếp xúc với thi thể ở khoảng cách gần, thậm chí có lúc còn không có được một lớp vải mỏng, trực tiếp đối mặt với thi thể. Thời gian dài sẽ bị hủ khí trong thi thể ăn mòn cơ thể, vì vậy mới có bộ dạng rất bệnh hoạn.

Tiêu Tụng duỗi tay quạt quạt lớp khói, nói: "Đồ vật chuẩn bị xong chưa?"

"Chuẩn bị xong rồi." Hai người cùng đáp, đôi mắt lại trộm liếc Nhiễm Nhan một cái, nghĩ thầm Tiêu Tụng đường đường là Hình Bộ thị lang mà còn tự mình quan sát quá trình nghiệm thi cũng đã đủ kỳ quái, còn mang theo nữ quyền, không sợ bị dọa xảy ra chuyện gì sao?

Hai người vừa nghĩ, tay cũng vừa kéo cái rương đã chuẩn bị tốt lại, mở ra trước mặt Tiêu Tụng.

"Trên người của ngươi có thương tích, tiếp xúc uế vật có gì không ổn hay không?" Tiêu Tụng quay đầu nhìn về phía Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Chỉ còn lại có hài cốt, không còn bao nhiêu hủ khí, không quá đáng ngại."

Ngỗ tác nghe đói thoại của hai người, đáy lòng âm thầm ngạc nhiên, nhịn không được lại lần nữa nhìn trộm Nhiễm Nhan.

Tiêu Tụng từ trong cái rương lấy ra khẩu trang, áo khoác, bao tay, cầm bao tay và khẩu trang đưa qua cho Nhiễm Nhan, còn mình thì giũ áo khoác ra giúp Nhiễm Nhan mặc vào. Nhiễm Nhan cũng không quá để ý, bởi vì dây cột của áo khoác là ở sau lưng, trước kia trước khi nghiệm thi, đều là trợ lý giúp nhau cột dây áo, sau khi đến đây, mấy lần cũng đều là Văn Lục hầu hạ mặc vào, sớm đã thành thói quen. Nhưng kia hai ngỗ tác lại mở to hai mắt nhìn, cả lễ tiết cũng quên mất, không thể tin tưởng mà nhìn chằm chằm động tác của Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng sắc bén liếc bọn họ một cái, hai người rùng mình, vội rút đầu lại.

Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan giúp nhau mặc xong áo khoác, ngậm lát gừng, mang khẩu trang lên rồi cùng bước vào bên trong phòng.

Lúc này Nhiễm Nhan mới thấy rõ tình hình trong phòng, địa phương cũng không lớn, hai bên có hai kệ đựng đồ, trên kệ xếp một mớ rương nhỏ, ánh sáng trong phòng rất tốt, bức tường phía nam không phải xây bằng gạch, mà là dùng giấy Cao Ly dán lên khung gỗ nên cho ánh sáng có cường độ cực tốt.

Đài gỗ thấp đặt thi thể nằm ngay dưới cửa sổ, Nhiễm Nhan ngồi xổm xuống, xốc lên lớp vải bô trắng.

Bộ hài cốt trên đài này, đúng như suy đoán của Nhiễm Nhan khi vừa mới nhìn thấy khúc xương cẳng chân kia, thân cao khoảng 5.5 thước, là nữ, xương mu không có dấu vết sinh nở.

Thi cốt thoạt nhìn khá hoàn chỉnh, đầu đúng là cái mà Nhiễm Nhan ngày ấy phát hiện trong hốc cây kia. Nhưng khúc xương cẳng chân phát hiện được trên nền tuyết kia đã không còn da thịt gì bên trên, cốt chất trở nên trắng, đặt ở giữa một đống xương cốt đen thuỷ, có vẻ đặc biệt chói mắt. Đây là bởi

vì địa phương bất đồng, cho nên trình độ thối rữa và bị phong hóa cũng bất đồng? Hay là thuộc về hai bộ thi cốt riêng biệt?

Nhiễm Nhan nói ra nghi vấn này cho Tiêu Tụng nghe, rồi bắt đầu tiến hành kiểm nghiệm.

Bởi vì có mặt Tiêu Tụng, ngỗ tác đương nhiên không dám ngăn động tác của nàng, nhưng khi thấy Nhiễm Nhan vạch ra vải phủ trên thi cốt xong mà khuôn mặt vẫn trán định như lúc ban đầu, bọn họ phần nào đoán được nghề nghiệp của Nhiễm Nhan, trong lòng không khỏi càng thêm ngạc nhiên, bởi vì chưa từng thấy qua nương tử làm ngỗ tác, càng kỳ quái hơn là, Tiêu Thị lang đối với nữ ngỗ tác này có vẻ rất không bình thường!

Cẩn thận kiểm tra qua toàn bộ trạng huống, Nhiễm Nhan liền bắt đầu tiến thêm một bước kiểm nghiệm.

"Mỗi xương trên tứ chi đã cơ bản tiến vào thời kỳ hai đầu xương khép lại, bước đầu phán đoán tuổi là trên 16." Nhiễm Nhan vừa nói, vừa rút một con dao vừa tay từ trong thùng dụng cụ bên cạnh, lưu loát cao đi tóc ở phần xương đầu, vạch ra da thịt bị hong gió còn sót lại, làm đầu lâu hoàn toàn lộ ra, dùng mũi dao chỉ vào tình trạng của khe hở của hai mép xương trên đỉnh đầu, nói: "Mép còn chưa bắt đầu khép lại, hẳn là sẽ không vượt qua 22, 23 tuổi."

Trải qua một loạt kiểm tra, Nhiễm Nhan cho ra kết luận cuối cùng, "Người chết là nữ, tuổi nằm trong khoảng 17 đến 22, chưa từng sinh nở, nhìn từ mức độ hủ hóa và phong hóa, thời gian tử vong khoảng trong vòng một năm."

Nhiễm Nhan trong lòng vừa động, nhìn nhìn mức độ khép lại cẳng chân hai bên trái phải, tuy rằng có khác biệt rất nhỏ, nhưng những thứ còn lại cũng coi như là phù hợp với cả bộ thi thể.

"Ở bên cạnh đầu còn phát hiện thứ này, có vẻ là nguyên nhân gây ra tử vong cho nàng ta không phải bị đánh cướp tiền tài." Tiêu Tụng rút ra một cây thoa từ trong cái rương trên cái kệ bên cạnh.

Là một cây thoa bạc, đường cong nhu mĩ uốn lượn toàn thân, phần thân trâm giống như cây gậy như ý, bên trên được khảm một viên đá quý màu đỏ, xung quanh được khảm hơn 10 viên bích ngọc nhỏ theo nếp uốn của

hoa văn, có thể là bị dịch thi thể khi rửa nát dính vào, thân trâm bị nhuộm thành màu vàng đen.

"Cây thoa này giống như cho phụ nhân dùng." Nhiễm Nhan nói.

Loại thoa có hình dáng và màu sắc này, nương tử chưa lập gia đình thường sẽ không sử dụng.

"Ta đoán đại khái giá tiền, cây trâm này chắc khoảng 30 quán, là hàng của Bình An lâu làm ra, giá cả bán ra tất nhiên sẽ không thấp hơn 50 quán."

Tiêu Tụng trên mặt mang khẩu trang, chỉ lộ ra một đôi mắt đen láy mang ý cười.

Nhiễm Nhan tiếp lời hắn: "Trên xương người chết có dấu vết mờ mờ do lưỡi dao sắc bén gây ra, ta vừa mới đêm thử, có sáu chỗ, những tổn thương này là sâu đến xương, chỉ sợ tổn thương thực tế còn nhiều hơn."

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ đến một việc, Sài Huyền Ý bị đánh cướp, bọn cướp lại không phải vì giật tiền, chẳng lẽ là vì cướp sắc? Hay là có nội tình khác? Cùng Tiêu Tụng nhìn nhau, thấy vẻ khẳng định trong mắt hắn, trong lòng minh bạch, hắn đã biết kết quả này. Dù sao vụ án là chuyện từ 8 tháng trước, không có khả năng tra không ra manh mối gì.

"Muốn đi gặp Sài Huyền Ý và Văn Hỉ Huyện chủ hay không?" Tiêu Tụng cúi đầu ghé vào bên tai nàng nhỏ giọng hỏi.

Nhiễm Nhan động tâm, nhưng chần chờ nói: "Thập ca..."

"Yên tâm đi, hắn sẽ không phát hiện." Tiêu Tụng dùng một tấm vải trắng bao lại cây thoa, đặt vào trong một cái hộp nhỏ, "Đi thôi."

Nhiễm Nhan cũng không băn khoăn nữa, cởi áo khoác cùng mấy thứ linh tinh trên người ra, rồi theo hắn ra khỏi phòng. Vừa ra cửa, Tiêu Tụng giữ nàng lại, dẫn nàng vào một căn phòng bên cạnh. Thì ra gian phòng này hai mặt đều có cửa, thông ra một con đường nhỏ khác.

Bước lên con đường kia, Tiêu Tụng hỏi: "Miệng vết thương có quá đáng ngại hay không?"

"Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ không cần phải khẩn trương như vậy." Nhiễm Nhan vừa nói vừa rút tay khỏi tay Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng trong lòng hơi mệt mát, trên mặt vẫn hưng thú bừng bừng nói: "Đi thôi, ta đã chuẩn bị xe ngựa ở cửa hông phía đông."

Nhiễm Nhan ứng tiếng, đi theo hắn xuyên qua con đường mòn, ra cửa hông phía đông, quả nhiên thấy một chiếc xe ngựa đã sớm chờ ở đó. Tiêu Tụng đã bố trí thỏa đáng hết thảy như thế, làm Nhiễm Nhan không khỏi bất đầu hoài nghi hắn kỳ thật cũng không cần nàng nghiêm thi, làm như vậy chỉ là cho nàng tống cổ thời gian.

Hoài nghi này làm cho lòng Nhiễm Nhan thập phần không thoải mái, nàng làm việc với thái độ nghiêm túc, mà không phải là vì tiêu khiển.

"Ngươi nếu đã sớm biết những thứ này, hôm nay vì sao còn làm điều thừa mà tìm ta tới nghiêm thi?" Nhiễm Nhan dừng chân trước xe ngựa, chuyện này nàng không hỏi cho rõ ràng, trong lòng rất khó chịu.

Tiêu Tụng đã cảm giác được cảm xúc của Nhiễm Nhan, cũng khụng lại, nhất thời không biết giải thích như thế nào.

"Nếu là vì giúp ta tống cổ thời gian, vậy hoàn toàn không cần thiết." Nhiễm Nhan nói xong, hình như cảm thấy khâu khí của mình quá lạnh lùng, dù gì hắn cũng là vì nàng mà suy nghĩ, nên bổ sung một câu, "Tuy rằng ta rất cảm kích tâm ý của ngươi, nhưng ta không thích như vậy."

"Không phải." Tiêu Tụng vốn cũng không phải là vì giúp nàng tống cổ thời gian, hắn chỉ là nghĩ đến bộ dạng tự tin của nàng khi nghiêm thi, lóe mắt như vậy, mới muôn lúc phá án thì mang nàng đi cùng.

Đối với việc này, hắn không muốn giải thích thêm.

"Đi thôi." Nhiễm Nhan bước lên xe ngựa trước. Nàng không phải loại người không biết tốt xấu, Tiêu Tụng cái gì cũng đã chuẩn bị thỏa đáng, cho dù chỉ là vì giúp nàng tống cổ thời gian, cũng đã dùng tâm tư, nếu hỏi đến cùng, cũng chỉ kết thúc trong không vui mà thôi.

Biết đáp án xong để lần sau còn có cách tiến thoái.

Tiêu Tụng trong lòng cũng hơi bức, hắn vắt óc tìm cách đối tốt với nàng, kết quả lại thành người có lỗi! Việc này ai gấp phải cũng sẽ không dễ chịu, huống chi, Tiêu Tụng không phải là người không biết nóng nảy.

Vì thế sau khi lên xe ngựa, hai người liền bắt đầu chiến tranh lạnh, một thì tĩnh mịch nặng nề, một thì như núi lửa phun trào, ở trong xe dung hợp lại thành một bầu không khí đáng sợ, đến cả xa phu đánh xe bên ngoài cũng cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Phường Vĩnh Hưng cách công sở rất gần, nhưng nơi ở của Sài Huyền Ý lại ở nơi rất hẻo lánh trong phường, xe ngựa quẹo qua quẹo lại vài con ngõ nhỏ, đi cực kỳ vũng vàng.

Bình tĩnh lại, Tiêu Tụng phát giác cơn giận của mình đã sớm tiêu tán, đặc biệt là Nhiễm Nhan vẫn còn ở bên người, hắn ngoại trừ muôn ở gần nàng, thì không còn muôn gì khác.

Tiêu Tụng nhính trong chốc lát, dư quang như có như không liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, nàng đưa lưng về phía hắn dựa vào vách xe, từ một bên mặt nhìn không ra là có cơn giận hay không.

Lúc đầu vẫn còn ngại ngùng, nhưng khi ánh mắt hắn dừng trên lớp vải trắng ở cổ nàng, thấy có máu rỉ ra, tức khắc không thèm để ý thê diện gì nữa, vội vàng nói: "A Nhan, miệng vết thương nứt ra rồi."

Nhiễm Nhan rầu rĩ nói: "Biết rồi."

"Biết rồi là xong sao?!" Tiêu Tụng tức giận nói, vừa nói, vừa nhích đến bên cạnh nàng, dùng giọng điệu thương lượng nói: "Không đi gặp Sài Huyền Ý nữa, để ta đưa ngươi hồi phủ?"

"Cũng sắp tới rồi, sao lại không đi?" Nhiễm Nhan xoay người lại, nhìn hắn khẳng định: "Chỉ là hơi nứt ra một chút thôi, không đáng ngại."

Ý của Nhiễm Nhan là nếu Tiêu Tụng đã hảo tâm mang nàng tới, mặc dù không có tác dụng gì, cũng không thể kéo chân sau, nàng bình sinh hận nhất loại người kéo chân sau được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều này. Đối mặt với Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng cảm thấy sức lực cả người không biết phải sử dụng vào chỗ gì, luôn luôn không đoán được tâm tư của nàng, rất có loại cảm giác anh hùng khí đoản.

Chương 219: Sài Huyền Ý

Nói vài câu, không khí giữa hai người đã hòa hoãn một chút. Cảm xúc của hai người lúc tới thì sóng ngầm mãnh liệt, lúc đi lại vân đậm phong khinh, không quá thời gian nửa chén trà nhỏ, lại trở về một mảnh trời trong nắng ấm.

Tiêu Tụng một thân quan phục màu đỏ, rõ ràng là mang tư thái làm việc công, bởi vậy chỉ báo thân phận, người gác cổng kia để một gã sai vặt dẫn bọn họ đi thẳng vào trong viện, mà không theo trình tự đãi khách bình thường.

Cùng lúc đó, có một gã sai vặt khác đi trước để thông tri cho chủ nhân bọn họ.

Xuyên qua một cái tiểu viện, còn chưa bước lên con đường mòn, đã ngửi thấy mùi hương hoa mai thanh đậm.

Càng đi về phía trước, hương khí càng nồng đậm. Thẳng đến khi trước mắt xuất hiện một vùng hoa hồng mai lúa mắt, Tiêu Tụng không khỏi nhìn Nhiễm Nhan cười đầy ý vị.

Mặt Nhiễm Nhan nóng lên, oán hận trùng hăn một cái. Người này thật sự là quá xấu xa rồi, làm bộ nghiêm trang an ủi nàng, nhưng lại không buông tha bất cứ cơ hội nào có thể trêu chọc nàng, biểu tình ý vị kia của hăn, có thể so với nói ra vài câu châm chọc còn muốn làm người ta nghẹn họng!

Nhiễm Nhan mang một bụng hờn dỗi, đi theo gã sai vặt xuyên qua rừng hoa mai.

Vừa mới thấy một góc đình nửa ẩn nửa hiện ở trong rừng mai, liền nghe được tiếng đàn thanh nhã, làn điệu tràn đầy vẻ thanh thản đậm nhiên, mang theo tiêu sai tùy ý như mây cuộn mây tan, nghe tiếng đàn mà biết nhã ý, tính tình người đánh đàn như hiện ra trước mắt.

Nhiễm Nhan tuy không hiểu âm luật lăm, nhưng cảm giác vui vẻ tự do này, vẫn có thể cảm thụ một chút.

Vòng qua một cái chõ ngoặc, thì nhìn thấy một cái đình lục giác có màn trúc buông xung quanh, bên trong ngoại trừ một tịch mịch cắm đặt ở giữa đình, không có bất luận bài trí gì khác.

Người đánh đàn mặc một bộ thanh y tay rộng, dáng người cao gầy, màn trúc nửa rũ che khuất khuôn mặt hắn, Nhiễm Nhan chỉ có thể thấy dáng người mảnh khảnh của hắn cùng với những ngón tay trắng trêo thon dài.

"Lang quân, Tiêu Thị lang tới chơi." Gã sai vặt đứng dưới hành lang lên tiếng đánh gãy tiếng đàn.

Ngón tay đẹp đẽ nhẹ nhàng ấn trên dây đàn, người lại không đứng dậy đón, chỉ có thanh âm ôn nhã hữu lễ vang lên, "Tiêu Thị lang mời vào."

Tiêu Tụng không hề biểu hiện ra một chút gì không vui, duỗi tay vén màn lên, để Nhiễm Nhan cùng hắn bước vào trong đình.

Vừa bước vào trong đình, ánh mắt Nhiễm Nhan trước tiên dừng trên dung mạo người này. Có lẽ là hình ảnh mới vừa rồi quá mức tốt đẹp, nên Nhiễm Nhan kỳ vọng hơi cao, giờ nhìn thấy cũng không cảm thấy kinh diễm. Diện mạo của Sài Huyền Ý chỉ có thể xem như trung đẳng, gương mặt hơi gầy, hẹp dài, ánh mắt đầu tiên khi thấy hắn, chỉ cảm thấy người này bộ dáng cũng không tồi, nhưng khí chất toàn thân phong độ trí thức cùng ẩn sĩ tiêu dao tự tại kết hợp đến quá tốt, nên có sức hấp dẫn khó tả.

Trước kia Nhiễm Nhan thấy trên sách sử tả Ngụy Tấn phong lưu, còn không hiểu lăm, nhưng thấy Sài Huyền Ý xong thì đã nghĩ, phong thái Ngụy Tấn, nên là như thế.

Sài Huyền Ý cũng đã nhận thấy ánh mắt Nhiễm Nhan, trên mặt mang ý cười âm áp ngẩng đầu lên, lúc vừa thấy dung mạo của Nhiễm Nhan, trên mặt có chớp mắt kinh ngạc, nhưng chợt tiêu tán trong nụ cười, gật đầu thi lễ với nàng.

Nhiễm Nhan cũng hơi khom người.

Gã sai vặt nhanh nhẹn trải hai tấm chiếu trên đất, Sài Huyền Ý nói: "Hai vị, mời ngồi."

"Sài lang quân thật là tao nhã." Tiêu Tụng vén áo choàng choàng lên ngồi xuống tịch.

Sài Huyền Ý mỉm cười, liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, ánh mắt mới chuyển qua mặt Tiêu Tụng, "So với Tiêu Thị lang, hành vi cỡ này của tại hạ có thể đã lỗi thời rồi."

Giọng điệu mang ý trêu chọc rất rõ ràng.

Bất quá người ta nói cũng là sự thật, phá án còn mang theo một tiếu nương tử, cũng không phải là quá phong lưu tao nhã sao? Tiêu Tụng không thừa nhận cũng không phủ nhận, mà trực tiếp tiến vào chính đề, "Lần trước Sài lang quân nhớ ra chút chuyện, hôm nay bản quan cũng mang theo một món đồ lại đây, thỉnh Sài lang quân nhìn một cái xem có nhận ra không."

Nói xong, hắn liền lấy cái hộp nhỏ ra, mở nắp hộp ra, từ bên trong lấy ra cây thoa được bọc kín mít kia, mở ra trước mặt Sài Huyền Ý.

Sài Huyền Ý nhìn cây thoa kia, khẽ cau mày, biểu tình trên mặt cứng lại một hồi, phảng phát như nhớ tới cái gì đó, cuối cùng lại đầy mặt thất vọng, thở dài nói: "Chỉ cảm thấy vật này vô cùng quen mắt, như là một món đồ rất quen thuộc, lại nghĩ không ra đến tận cùng là thấy qua ở đâu."

"Một khi đã như vậy, chắc đây là đồ tùy thân của người bên cạnh Sài lang quân, nghĩ Văn Hỉ Huyện chủ chắc cũng có thể biết, có thể thỉnh nàng lại đây nhận dạng được không?" Tiêu Tụng thuận thế đưa ra yêu cầu.

Thân phận của Lý Uyển Thuận rất đặc thù, chính là huyết mạch duy nhất còn lại của ẩn Thái Tử Lý Kiến Thành. Nghe nói năm đó cùng chạy thoát với nàng còn có một tỷ tỷ, tên Lý Uyển Bình, nhưng sau khi thất lạc, đã không biết sống chết ra sao.

Lý Thế Dân ở Huyền Vũ môn sát huynh thí đệ, dùng lý do mưu phản để trù di đem nhi tử của Lý Kiến Thành giết sạch không còn một mảnh, sau đó lại không biết xuất phát từ tâm tư gì, đem nhi tử thứ 13 của mình đưa đi làm con nuôi của Lý Kiến Thành, xem như có người nhang khói cho hắn. Làm như vậy đến tận cùng là xuất phát từ tâm lý áy náy, hay chỉ là công phu ngoài mặt để biểu hiện ra vẻ nhân đức trước mặt người trong thiên hạ, thì không ai biết được.

Thánh ý khó dò, cho nên thân phận của Lý Uyển Thuận cũng xấu hổ, không ai dám cùng nàng ta quá thân cận, mà cũng không dám quá lơ là.

"Đương nhiên có thể." Sài Huyền Ý sảng khoái đáp ứng, lệnh cho gã sai vặt đi thỉnh phu nhân lại đây.

Trong khoảng thời gian này, Tiêu Tụng quan tâm mà hỏi thăm hắn bệnh tình như thế nào, còn hàn huyên vài chuyện râu ria.

Nhiễm Nhan nhìn ra được, Sài Huyền Ý là người lối lạc, vừa gặp thì thấy hắn có chút phong độ trí thức, nhưng nói chuyện làm việc đều đặc biệt sảng khoái, tính cách cũng rất lạc quan, mặc dù mắt trí nhớ gây nhiều bất tiện, nhưng hắn vẫn cười vui vẻ.

Hàn huyên một lát, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

Theo khe hở dưới màn nhìn ra, Nhiễm Nhan có thể thấy một tà váy màu đỏ, theo gót sen nhẹ nhàng đong đưa, tựa như cánh hoa dâm bụt tầng tầng lớp lớp bị gió thổi bay lên, phía sau nàng còn hai thị tỳ váy màu bích nhạt đi theo.

Nàng dừng lại ở trước cửa, hai thị tỳ tiến lên vén màn.

Lãnh hương theo gió thổi vào, ngay khi khuôn mặt Lý Uyển Thuận lộ ra, trên mặt Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan đều tràn đầy kinh ngạc.

Ánh mắt Lý Uyển Thuận bình đạm, nửa cái chân đã bước vào trong đình, nhưng khi vừa thấy Nhiễm Nhan, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Đôi mắt Lý Uyển Thuận như sương khói, con ngươi như thu thủy, mặt trái xoan, giống Nhiễm Nhan đến sáu phần!

"Ngươi..." trên mặt Lý Uyển Thuận tích tắc có một chút kích động, rồi lại dần dần khôi phục bình tĩnh. Thân nhân mà nàng còn mong nhớ duy nhất trên đời này chính là người tỷ tỷ đã nhiều năm thất lạc kia. Lúc nhìn thấy Nhiễm Nhan tinh thần không khỏi rối loạn, nhưng tuổi của Nhiễm Nhan so với nàng nhỏ hơn rất nhiều, đương nhiên không có khả năng là Lý Uyển Bình.

Nhiễm Nhan nhìn gương mặt rất giống mình kia, có chút nghi hoặc, chẳng lẽ có quan hệ huyết thống? Nhưng xuất thân của Lý Uyển Thuận, cũng xem

như hậu duệ của hoàng tộc! Nếu không phải phụ thân bị binh bại, hiện tại nàng ta chính là đích công chúa danh chính ngôn thuận.

Nghĩ đến thị tộc mẫu hê, Nhiễm Nhan liền hiểu rõ, có thể chính phi của Lý Kiến Thành xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị.

"Tiêu Thị lang mạnh khỏe." Tâm tình của Lý Uyển Thuận đã khôi phục bình tĩnh, nhẹ nhàng khom người thi lễ.

Hàn huyên một hai câu, chờ đến khi nàng quỳ ngòi xuống, Tiêu Tụng cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đem cây thoa đưa ra trước mặt nàng, hỏi: "Văn Hỉ Huyện chủ có nhận ra vật này không?"

Lý Uyển Thuận chỉ rũ mắt nhìn thoáng qua, liền nói: "Chưa từng thấy qua."

"Thỉnh cầu Huyện chủ nhìn kỹ lần nữa rồi nghĩ lại xem." Tiêu Tụng nghiêm mặt nói.

Có lẽ là ngày thường phải ra uy với tội phạm hoặc cấp dưới, thời điểm Tiêu Tụng nghiêm túc không tự giác mà tản mát ra một loại uy thế khiếp người.

Chương 220: Hiện tại liền đi bắt lấy Nhiễm Vận

Lý Uyển Thuận cho dù xuất thân cao quý đi nữa, cũng đã bị coi như thứ dân mà nuôi lớn, cuộc sống nhấp nhô trong cung đã dạy dỗ nàng ta làm sao để ăn nhẫn cứng cỏi, nhưng không thể làm nội tâm nàng ta trở nên cường đại. Đối mặt với khí thế của Tiêu Tụng, nàng hơi mím môi, rũ mắt nhìn chằm chằm cây thoa bạc kia, nói chắc chắn: "Chưa từng thấy qua."

"Một khi đã như vậy...đa tạ huyện chủ." Tiêu Tụng thu món đồ lại, gói kỹ rồi thả vào hộp.

Lý Uyển Thuận gật đầu, ánh mắt lại như có như không nhìn về phía Nhiễm Nhan. Các nàng thật sự rất giống nhau, đặc biệt là đôi mắt, nếu không phải đôi mắt của Nhiễm Nhan quá là không có sức sống của thiếu nữ, có lẽ còn giống hơn nữa.

"Vị nương tử này là..." Lý Uyển Thuận chung quy không nhịn được, vẫn mở miệng hỏi.

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, mới đáp: "Hồi Huyện chủ, nhi là Nhiễm thị Thập Thất Nương ở Tô Châu."

"Nhiễm thị a." Lý Uyển Thuận buồn bã, thời điểm nhà tan cửa nát nàng còn rất nhỏ, đối với thân thích của gia tộc mẫu hệ căn bản không nhớ rõ, huống chi hiện giờ nàng cùng Trịnh thị sớm đã thành người lạ. Huỳnh Dương Trịnh thị tuy là đại tộc nhà cao cửa rộng, thì cũng không đáng vì một cái bé gái mồ côi mà đối lập với hoàng tộc.

"Chuyện bản quan muốn thỉnh giáo đã hỏi xong, hôm nay nếu có quấy rầy, còn thỉnh hai vị thứ lỗi." Tiêu Tụng thăng người chắp tay nói.

Sài Huyền Ý thấy hắn có ý cáo từ, liền nói: "Tiêu Thị lang khách khí, nếu vụ án có tiến triển, cũng thỉnh cầu báo cho tại hạ một tiếng."

"Đây là đương nhiên." Tiêu Tụng cười đứng dậy, "Cáo từ."

Lý Uyển Thuận cùng Sài Huyền Ý đứng dậy đưa tiễn.

Nhiễm Nhan lúc này mới phát hiện, Sài Huyền Ý cư nhiên cao ngang ngửa Tiêu Tụng, thân người mảnh khảnh cao dài, thanh y tay rộng, tóc đen tùy ý buộc lên, càng mang vẻ phong vân tảo mạn, siêu nhiên tuyệt túc.

Ra khỏi Sài phủ, lên xe ngựa quay về, Tiêu Tụng mới nói: "Ngươi xem đi, để ngươi tới nghiệm thi cực kỳ hữu dụng, có thể nhìn ra được nhiều tin tức hơn, giúp ta dễ xác định thân phận người chết."

"Quá muộn rồi." Nhiễm Nhan hừ hừ.

Tiêu Tụng cười cười, thấy tâm tình Nhiễm Nhan đã tốt hơn, liền hỏi: "Ngươi có nhìn ra Sài Huyền Ý là thật sự mất trí nhớ hay không?"

"Ngươi hoài nghi hắn giết người, sau đó làm bộ mất trí nhớ?" Nhiễm Nhan hỏi lại.

"Ta thật ra hy vọng sự thật chính là như thế!" Tiêu Tụng thở dài dựa lên sập, nếu thật sự là Sài Huyền Ý giết người, việc công xử theo phép công là được, Sài Huyền Ý có chết cũng không gây sóng gió gì nhiều, Văn Hỉ Huyện chủ có thể tái giá một lần, thì cũng có thể tái giá hai lần, không đáng làm hắn phải cong cong quẹo quẹo mà đi phá án như vậy.

Nhiễm Nhan hồi tưởng lại từng chi tiết nhỏ vừa rồi, nói: "Sài Huyền Ý có mất trí nhớ thật sự hay không thì ta không biết, nhưng quan hệ phu thê giữa hắn cùng Văn Hỉ Huyện chủ chỉ sợ cũng rất đạm mạc."

Hai người kia cứ như hai người xa lạ, không quá để ý nhau, nếu nói Sài Huyền Ý sau khi mất trí nhớ thì đối với Lý Uyển Thuận sinh ra cảm giác xa cách, thì cũng nói được đi, nhưng thái độ xa cách của Lý Uyển Thuận lại làm người ta không thể không nghĩ nhiều.

Bình thường phu thê trước mặt người khác thì đều sẽ không quá mức thân mật, nhưng sự ăn ý khi ở chung với nhau lâu dài sẽ tạo cảm giác nhất cử nhất động của bọn họ có điểm gì đó tương thông, mặc dù quan hệ có chẳng ra gì đi nữa, cũng không đến mức cả nhìn cũng không nhìn một cái.

Tiêu Tụng nhắm mắt trầm tư, ngón tay xoa xoa huyệt Thái Dương, lời Nhiễm Nhan nói cũng không biết có nghe vào hay không. Hắn mây ngày

nay tôi nào cũng chỉ có thể nghỉ ngơi được hai canh giờ, tối hôm qua ngủ còn chỉ có nửa canh giờ, đến chiều liền bắt đầu mỏi mệt.

Đột nhiên, Tiêu Tụng cảm thấy tay mình bị kéo ra, ngay sau đó trên huyệt Thái Dương có thêm hai bàn tay mềm mại ấm áp. Chỉ một thoáng tinh thần đã rung lên, toàn bộ mỏi mệt đều tiêu tán, thân thể khẩn trương đến mức hơi căng thẳng.

Nhiễm Nhan đương nhiên cảm giác được ngay biến hóa của hắn, "Ngươi göng làm cái gì? Thả lỏng."

Thả lỏng...nói thì dễ.

Vừa mới bắt đầu, Tiêu Tụng kiểu gì cũng không thể xem nhẹ cảm giác da thịt tiếp xúc, nhưng trình độ xoa bóp chữa bệnh của Nhiễm Nhan đạt chuẩn bậc thầy, rất nhanh đã làm cho hắn cảm thấy thoải mái, dần dần mà thích ứng.

"A Nhan..." giọng Tiêu Tụng hơi khàn khàn.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt ngắt lời hắn: "Không cần cảm tạ, ta bất quá là có qua có lại."

...

Trầm mặc một lát, Tiêu Tụng mới nói: "Không phải nên là tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo sao?"

Động tác của Nhiễm Nhan dừng một chút, "Ngươi muốn ta dũng kiểu gì?"

"Ha ha!" Tiêu Tụng bị lời của nàng chọc cười, "Thật không hổ là trình độ có thể viết ra thiên cổ tuyệt cú, cả cách dùng từ cũng có phong cách độc đáo như vậy."

Nhiễm Nhan hung hăng ấn mấy cái, rồi buông tay ngồi lại chỗ của mình, hàn khí đầy mặt nhìn chằm chằm hắn.

Tiêu Tụng xuống giường, tới ngồi gần nàng, từ trong lòng ngực móc ra một tấm khăn, nói: "A Nhan, chỉ có một tấm, cũng không đủ ta dùng, không bằng ngươi lại thêu thêm một tấm?"

"Dùng bạch điệp bồ của ngươi đi!" Nhiễm Nhan nói giọng lạnh buốt.

"Tù nghèo thành giàu dẽ, từ giàu về nghèo khó. Ngươi cũng không có hại gì, coi như là làm lấy lòng đi." Thủ qua một hai lần, Tiêu Tụng cũng đã dần dần hiểu một chút tính tình của Nhiễm Nhan. Đơn giản mà nói thì là một chữ "hoàn", người khác đối với nàng như thế nào, nàng sẽ không kém một chút mà hoàn trở về.

Quả nhiên, Nhiễm Nhan dừng một chút, mới hỏi: "Thêu cái gì?"

Tiêu Tụng chân thành tha thiết: "Hoa mai đi."

Nhiễm Nhan hung hăng đấm hắn một quyền, nghiến răng nghiến lợi nói: "Mắc dịch! Đê tiện!"

Săn sóc tỉ mỉ cái gì, chu đáo mọi mặt cái gì, trầm ổn như núi cái gì, tất cả đều là gạt người, tên mắc dịch! Nhiễm Nhan chửi thầm.

Bình thường thì phản ứng trực tiếp nhất chân thật nhất mới làm người ta ngại ngùng, còn thực tế, khi Tiêu Tụng dùng giọng điệu trêu chọc đi đùa nàng, nàng ngược lại cảm thấy không quá mất mặt, tự ti về phương diện văn học của nàng cũng bị thổi tan không ít.

Tiêu Tụng lại kể vài chuyện xấu của Lưu Thanh Tùng chọc cười Nhiễm Nhan.

Lúc bắt đầu, Nhiễm Nhan còn miễn cưỡng nghe một chút, càng nghe lại càng cảm thấy Lưu Thanh Tùng là dị loại, cách hành xử của hắn thật sự khó có thể dùng tư duy của người bình thường để phân tích, ngay cả mấy trò hề cũng đặc biệt làm người ta không còn lời gì để nói.

Trở lại trong công sở, Nhiễm Vân Sinh cùng Lưu Thanh Tùng đã uống đầy một bụng nước trà.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan vào nhà, phát hiện không khí có chút không đúng, Lưu Thanh Tùng nằm hình chữ X trên tịch, mà Nhiễm Vân Sinh thì đang sâu kín thở dài.

"Phát sinh chuyện gì vậy?" Nhiễm Nhan vừa đi về phía Nhiễm Vân Sinh, vừa lạnh lùng nhìn chằm chằm Lưu Thanh Tùng nằm ở bên cạnh.

"Ô, nói ra thật xấu hổ, Lưu y sinh kể cho ta chuyện một con khỉ đi tây du..."

Nhiễm Vân Sinh nói được một nửa, bị Lưu Thanh Tùng chen ngang, "Là 'Đại thoại tây du'."

Nhiễm Vân Sinh gật gật đầu, "Trong đó đủ loại chuyện, thật sự làm người ta thở dài bóp cổ tay a!"

Nhiễm Nhan chỉ biết Tây Du Ký, chưa xem qua Đại Thoại Tây Du, liền hỏi: "Đại Thoại Tây Du là cái nào?"

Lưu Thanh Tùng mở to hai mắt, như xem quái vật mà nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan một lúc lâu, "Không thể nào! Người cũng quá không có văn học tu dưỡng rồi đi! Đại Thoại Tây Du là phiên ngoại của Tây Du Ký a!"

"Vậy còn ta cả Tây Du Ký cũng không biết, thì coi là gì?" Tiêu Tụng ngồi xuống tịch ở đối diện, ngũ khí lạnh lẽo.

Lưu Thanh Tùng vội vã bò dậy, thấy Tiêu Tụng cười như không cười mà nhìn hắn, nên cười gượng hai tiếng, "Cửu Lang, ngươi còn không hiểu biết huynh đệ ta sao? Từ trước đến nay vốn không câu nệ tiểu tiết, nghĩ gì nói này."

"Ta biết." Tiêu Tụng nhếch mép, rót cho mình chén nước, "Cho nên ta vừa rồi cũng nghĩ đến lão thái thái đặc biệt yêu quý ngươi, thuận miệng cùng A Nhan nói vài câu."

Lưu Thanh Tùng há miệng, nhìn nhìn khuôn mặt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan, lại nói với Tiêu Tụng: "Cửu Lang, không thể chơi như vậy a!"

Tống Quốc Công trong nhà cũng thê thiếp thành đàn, hắn chỉ có một chính thê, không có trắc phu nhân, những người khác đều là tiểu thiếp, hơn nữa Tống Quốc Công đặc biệt chú ý đến những chuyện này, sẽ không cho phép thiếp thất mang thai, vô ý có một lần cá lợt lưới sinh ra cũng là con trai. Nối dõi tông đường đương nhiên là quan trọng, nhưng lão thái thái lại rất thích nữ hài, mà trong nhà không có, cũng không muốn thân thiết với nương tử dòng bên, cho nên liền đem Lưu Thanh Tùng coi như cháu gái ruột mà nuôi lớn.

Cũng may Lưu Thanh Tùng đời trước đã làm nam nhân chân chính hai mươi mấy năm, nếu không chỉ sợ thật sự có thể bị lão thái thái dưỡng thành

cô nương.

Kỳ thật chuyện này cũng chẳng thể trách lão thái thái, muôn trách thì trách Lưu Thanh Tùng quá chán chó, biết lão thái thái thích nữ hài nhi, liền cảm thấy đây là cái cơ hội tốt, muôn chen lên trên, nên học đánh đòn ngâm thơ, có đôi khi còn học cách nói chuyện của nương tử chọc cho lão thái thái vui vẻ, dần dà, lão thái thái thật sự coi hắn như cháu gái.

Cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống? Cái gì gọi là tự lấy dây buộc mình? Chính là Lưu Thanh Tùng.

"A Nhan có nhận ra những người đó không?" Nhiễm Vân Sinh đổi đề tài, hỏi chuyện lúc trước.

Tiêu Tụng biết Nhiễm Nhan không biết nói dối, liền tiếp lời: "Ngày ấy buổi tối đến bắt cóc A Nhan, có hai đám người, lần này bắt được là thuộc đám đầu tiên xâm nhập Nhiễm phủ, bị A Nhan nhận ra, bắt quá thủ phạm phía sau màn tạm thời còn chưa biết, phải đợi thẩm vấn xong mới có kết quả."

Nhiễm Nhan vô cùng kinh ngạc mà nhìn hắn, mấy lời này, phân tích từ phương diện nào cũng không giống như là nói dối, chẳng lẽ đã thật sự bắt được người?

"Thì ra là thế." Nhiễm Vân Sinh gật gật đầu, nghĩ tới nghĩ lui, cũng nghĩ không ra Nhiễm Nhan đã đắc tội người nào.

Nếu mọi chuyện đã xong, Nhiễm Vân Sinh cảm thấy cũng không nên ở công sở lâu, liền đề nghị cáo từ.

Tiêu Tụng thì tự mình đưa bọn họ ra khỏi công sở.

Lưu Thanh Tùng lén đến bên cạnh Tiêu Tụng, hạ giọng hỏi: "Cửu Lang, ngươi thật sự nói ra?"

"Ta giống như đang nói giỡn sao?" Tiêu Tụng không mặn không nhạt nói.

Lưu Thanh Tùng gầm gừ: "Ngươi như vậy không được a! Ta bảy mươi tám kế cho ngươi truy thê, ngươi liền chơi trò qua cầu rút ván với ta, ngươi nói xem, vạn nhất Nhiễm Vận nếu vì biết chuyện này, mà không thích ta, nửa đời sau của ta đây phải làm sao bây giờ?"

"Vậy tìm một người khác." Tiêu Tụng không đau không ngứa.

Lưu Thanh Tùng phát điên, "Lại tìm người khác? Nhiễm Nhan khó thu phục như vậy, người sao không đi tìm người khác đi?"

"Sao giống nhau được, trên đời này không có nương tử thứ hai thấy người chét thì hai mắt sẽ sáng lên." Tiêu Tụng chỉ là đưa ra một cái ví dụ để chặn họng Lưu Thanh Tùng, hắn thích Nhiễm Nhan, đương nhiên không chỉ vì một lý do này.

Lưu Thanh Tùng mỉm cười, "Chỉ có Nhiễm Nhan nhà các ngươi là độc nhất? Người có thể tìm cho ta một người nhỏ tuổi như Nhiễm Vận lại xinh đẹp còn biết kiêm tièn hay không? Nửa đời sau của ta là nhờ nàng nuôi sống, lấy một phú bà, khỏi phải phân đấu nửa đời người! Loại con cháu thế gia không phải lo chuyện ăn mặc như ngươi sẽ không hiểu được đâu!"

Mấy chữ "Nhiễm Nhan nhà các ngươi" hiển nhiên đã lấy lòng Tiêu Tụng, cho nên hắn cũng không so đo thêm, chỉ hỏi một câu không đau không ngứa, "Ý của ngươi là, Tiêu gia không cho ngươi ăn mặc?"

"Nói ngươi cũng không hiểu, tiên hạ thủ vi cường, hiện tại ta phải lập tức đi bắt lấy Nhiễm Vận!" Lưu Thanh Tùng quăng lại một câu, nhanh như chớp mà chạy ra đại môn.

Nhiễm Nhan cùng Nhiễm Vân Sinh đi phía trước không hiểu gì hết, chỉ nghe Lưu Thanh Tùng đi dồn sau rống lên vài câu, trong đó câu "hiện tại ta phải lập tức đi bắt lấy Nhiễm Vận" kia là vang dội nhất. Hắn quá tích cực, lại quên mất thân huynh trưởng của người ta còn đang đứng ở đây.

Chương 221: Dạy dỗ nhau

Sắc mặt Nhiễm Vân Sinh nhìn không được tốt, Tiêu Tụng hảo tâm an ủi: "Thập Lang yên tâm, hắn trước kia mỗi lần coi trọng nương tử nào đều là như thế, nhắc lệnh muội chú ý một chút, qua một thời gian nhiệt tình của hắn lui bớt đi là được."

Những gì Lưu Thanh Tùng nói ở đời sau nghe là biết nói đùa, nhưng ở Đường triều mặc dù không khí đã mỏ mang, nghe thấy những lời như vậy cũng không khỏi cảm thấy quá mức phóng đãng.

Vừa rồi Lưu Thanh Tùng kể chuyện kể đến miệng khô lưỡi khô, thật vất vả tạo chút ấn tượng tài hoa hơn người trong cảm nhận của Nhiễm Vân Sinh, lại bị một câu vô cùng đơn giản của Tiêu Tụng công phá. Nhiễm Vân Sinh chính tai nghe thấy những lời "Bất kham" này của hắn, hơn nữa ấn tượng đối với Tiêu Tụng vẫn luôn là trầm tĩnh ổn trọng, lập tức ấn tượng đối với Lưu Thanh Tùng đã hạ xuống điểm thấp nhất.

Hơn nữa Lưu Thanh Tùng lưỡi xán sinh hoa, không chừng thật sự có thể lừa gạt được Nhiễm Vận.

Tiêu Tụng thấy vẻ mặt Nhiễm Vân Sinh có chút nôn nóng, hơi cong cong khóe môi, mặt đầy thành khẩn nói: "Thập Thất Nương trên người có thương tích không nên đi quá nhanh. Như vậy đi, Thập Lang, ngươi chạy nhanh về nói cho lệnh muội việc này, vừa lúc ta cũng định ra khỏi thành làm việc, thuận đường đem Thập Thất Nương đưa đến cửa nhà, ngươi có thể yên tâm."

Nhiễm Vân Sinh nghĩ là còn có thị tỳ chờ bên ngoài công sở, lại cho rằng Tiêu Tụng là quân tử, nên cảm kích chấp tay nói: "Đa tạ Tiêu lang quân! A Nhan liền phiền toái ngươi."

"Thập Lang không cần khách khí, ta cũng chỉ là thuận đường." Tiêu Tụng chấp tay đáp lễ.

Nhiễm Vân Sinh dặn dò Nhiễm Nhan vài câu, liền vội vàng rời đi.

"Âm hiết!" Nhiễm Nhan cứ trơ mắt mà nhìn Thập ca của mình bị lừa đì như vậy, tách NhiỄm Vân Sinh ra, thật ra nàng có thể lý giải, nhưng, "Lưu Thanh Tùng đắc tội ngươi à?"

"Không có. Nhưng không phải hắn đắc tội ngươi sao?" Tiêu Tụng chỉ chính là chuyện Lưu Thanh Tùng cười cợt thơ của NhiỄm Nhan làm, vừa mới nãy lại còn nói nàng không có tu duõng văn học.

Kỳ thật mấy chuyện này đều không phải trọng điểm, trọng điểm là Lưu Thanh Tùng chết sống cũng không chịu thành thật khai báo là khi nào đã ngâm "Quan Sơn Nguyệt" cho NhiỄm Nhan nghe, còn nữa, con đường hắn đi này quá nhấp nhô, nên không cam lòng để Lưu Thanh Tùng quá xuôi gió xuôi nước.

Nói theo kiều của Lưu Thanh Tùng là: Trên con đường tình yêu chua xót một chút, sau khi kết hôn mới có thể ngọt ngào.

Nếu không phải chính miệng Lưu Thanh Tùng gào lên câu "Bắt lấy NhiỄm Vận" càn rỡ kia, NhiỄm Vân Sinh cũng sẽ không dễ dàng tin tưởng như thế.

NhiỄm Nhan liếc Tiêu Tụng một cái, ai biết những lời này có phải là hắn cố ý kích thích cho Lưu Thanh Tùng la lên hay không! Nếu nói như vậy, vây hắn từ lúc vào phòng cũng đã bắt đầu gài Lưu Thanh Tùng...

"Ta tuyệt đối sẽ không lừa ngươi như vậy." Tiêu Tụng thấy ánh mắt NhiỄm Nhan, quyết đoán tử thái độ.

"Ai mà biết được!" NhiỄm Nhan nói là nói vậy, trong lòng lại tin hắn, người chơi quyền mưu thành thực như hắn, muốn lừa nàng những việc nhỏ như vậy cũng không khó, nhưng hắn rốt cuộc lại không làm vậy.

Hai người vừa nói chuyện, vừa lần lượt bước lên xe ngựa.

Tuyết rơi liên tục hai ngày, thời tiết bắt đầu trong trẻo hơn.

Tuyết tan rất nhanh, nước nhỏ tích tích tấp tấp từ khắp mái hiên, trong vòng một ngày hầu như đã tan sạch sẽ, không khí lạnh lẽo hơi ẩm ướt, cực kỳ giống mùa đông Tô Châu.

Nhiễm Nhan dựa vào bên cửa sổ xe nhìn người đi đường lui tới bên ngoài, Tiêu Tụng thật vất vả mới tách người khác ra được, đương nhiên phải nắm chắc cơ hội, bắt đầu giới thiệu cho nàng các phường dọc theo đường đi.

Khi đi ngang qua chợ động đối diện cửa động của phường Bình Khang, nơi nơi đều là oanh thanh yên ngũ, tiếng cười nữ tử như chuông bạc, trên gác mái có nữ tử ăn mặc hoắc hoa lệ hoặc hở hang đang chào mời khách, có người trong tay cầm quạt, che miệng cười, có người cài trâm, có người vẫy khăn dùng lời khiêu khích khiến cho mấy lang quân đi qua chú ý...

Son phấn phiêu hương, trǎm hoa khoe sắc, chỉ một thoáng làm người ta cảm thấy như xuân về hoa nở.

Nhiễm Nhan nhìn chăm chú, gần như là nhìn không chớp mắt.

"A Nhan..." Tiêu Tụng thấy nàng nhìn hăng say như vậy, còn tưởng là nàng ở khuê phòng, không biết đây là nơi nào, "Chỗ này không phải là nơi nương tử có thể tới, đừng nhìn."

Nhiễm Nhan quay đầu lại nói: "Ừm...ta chỉ là đang nghĩ, những người này loạn giao như vậy, khẳng định là sẽ bị bệnh lây qua đường sinh dục quấy phá đi!"

Nhiễm Nhan đích xác là đang nghĩ, nàng có thể chiết xuất ra Penicillin, thành Trường An kỹ quán nhiều như vậy, thị trường rất lớn. Hơn nữa công dụng của Penicillin rất đa dạng, không nhất định chỉ dùng để trị liệu bệnh lây qua đường sinh dục, không bằng trước dùng cái này làm nghề y kiếm ít tiền tài?

Tiêu Tụng ngạc nhiên, nhưng chợt bật cười sang sảng, dẫn tới ánh mắt của rất nhiều kỹ nữ bên ngoài. Thanh âm của Tiêu Tụng rất êm tai, vô luận là tiếng cười lạnh lùng, hay là khàn khàn trầm thấp, đều có sức làm lòng người nhộn nhạo, mấy kỹ nữ nghe tiếng, đương nhiên là muôn được nhìn mặt một lần.

"Không biết thu liễm." Tiêu Tụng cười mắng.

Nhiễm Nhan liếc nhìn bên ngoài một cái, "Có mấy mỹ nhân đang kiêng chân nhìn xung quanh, Tiêu lang quân có phải là khách quen hay không?"

Tiêu Tụng cười nói: "Ngươi có biết nếu ta hiện tại mà bước ra, thì sẽ có chuyện gì không?"

Tuyệt đối là cảnh chim thú tú tán.

Tiêu Tụng không phải chưa dạo qua kỹ quán, có đôi khi xã giao quan trường, cũng khó tránh khỏi sẽ đến những chỗ như vậy, lúc đầu mấy kỹ nữ thấy Tiêu Tụng tuấn mỹ đĩnhBAT, đương nhiên vui sướng, lớp sau tiếp lớp trước mà dán lên, nhưng sau khi biết được thân phận thật sự của hắn, liền bắt đầu không dấu vết mà né xa, nếu dứt khoát rời xa thì thôi đi, các nàng vừa hồn hạ người khác, vừa thường xuyên liếc trộm hắn, khiến người ta vừa chán vừa phiền.

Đương nhiên, cũng có người yêu thích hắn đến mức dù chịu nguy hiểm bị "khắc chết", cũng nguyện ý hồn hạ hắn.

"Đã tới vài lần, bất quá chỉ là uống chút rượu mà thôi." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan nhíu nhíu mày, "Vậy chúng tôi là người thông minh."

"Hảm?" Tiêu Tụng nhuróng mày.

Đối với sinh hoạt cá nhân của người khác, Nhiễm Nhan luôn không có hứng thú quan tâm, nhưng không biết như thế nào, nàng lại muốn "giáo dục" Tiêu Tụng một chút về quan niệm ở phương diện này, "Thông minh cũng không quyết định bởi chỉ số thông minh, cũng chính là trí tuệ. Thông thường người có chỉ số thông minh càng cao, yêu cầu đối với phương diện quan hệ nam nữ sẽ càng cao, bọn họ chú trọng phù hợp về mặc tình thần hơn, chỉ có cảm thấy trên cơ sở tâm linh tương thông, mới có thể đạt tới thỏa mãn nhục dục, loạn giao thì chính là cầm thú."

Nhục dục...loạn giao... Nhiễm Nhan dùng từ ngữ dũng mãnh, làm Tiêu Tụng đơ một chút, mới vỗ tay cười nói: "Nói như vậy, hiện giờ chỗ này nơi nào đều nuôi nhốt cầm thú?"

"Lang quân dạo kỹ quán đều là cầm thú, kỹ nữ thì không nhất định." Nhiễm Nhan nghiêm túc giải thích: "Người đi dạo kỹ quán là chủ động đi tầm hoan mua vui, nhưng kỹ nữ hơn phân nửa là bị bắt bán mình."

Tiêu Tụng gật đầu, "Có đạo lý, bất quá A Nhan, những lời này ngươi chỉ nói với ta thôi, trước mặt những lang quân khác thì chó có như thế."

Nhiễm Nhan hù hù một tiếng, bất quá là thấy hắn có tiềm lực mới nhiều lời vài câu thôi, nàng không ăn no đến mức đi khắp nơi dạy dỗ người khác.

"Có nghe thấy không?" Tiêu Tụng thấy biểu tình không cho là đúng của nàng, liền xu mặt giáo huấn.

Nhiễm Nhan đánh giá hắn một cái, nói: "Ngươi đây là đang dạy dỗ ta à?"

Đối diện nhau một lúc lâu, Tiêu Tụng xì hơi, thoi vây, hắn không phải cũng chính là vì thích tính thẳng thắn trực tiếp này của nàng sao, nếu cứ kiểu muốn nói lại thôi giống như mấy nương tử khác, thích muốn chết còn làm bộ, hắn cũng thấy phiền, nên nói sang chuyện khác: "Ta nhớ rõ trước kia Sài Huyền Y cũng thường hay dạo kỵ quán...nếu trong phủ hắn không có cơ thiếp nào mảnh tích, có phải sẽ là kỵ nữ hay chơi cùng hắn hay không?"

Nhiễm Nhan nhìn kỹ khu tàn lâu sở quán càng lúc càng xa, trầm ngâm nói: "Cũng rất có khả năng a! Hắn nói hắn nhớ lại là có người bức bách hắn cùng thị tỳ nhảy xuống từ trên sườn núi, vậy có nhớ lại diện mạo người nọ hay không? Bọn cướp hiển nhiên là muốn bức tử hắn, lại còn giết nữ tử này, mà không phải là vì giựt tiền? Chẳng lẽ là báo thù?"

Nghe nói mảnh tích bốn người, hiện tại chỉ tìm được một khối thi thể, vậy vẫn còn ba người sinh tử chưa biết a!

"Ngươi hoài nghi Văn Hỉ Huyện chủ, có chứng cứ không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Chương 222: Nhân cách phân liệt

Tiêu Tụng nói: "Đúng như lời ngươi nói, quan hệ phu thê bọn họ có thể rất đậm đặc, lúc trước ta đã tra qua Sài Huyền Ý, người này phong lưu không kèm chế được, giỏi về thi thư, bởi vậy rất được mấy kỹ nữ đầu bài của kỹ quán hoan nghênh, nghe nói từng có hai kỹ quán bởi vì tranh đoạt một đầu thơ do hắn làm mà đánh nhau, nháo đến vô cùng nghiêm trọng, có lẽ Văn Hỉ Huyền chủ vì hành vi của hắn mà sinh ra bất mãn chăng?"

"Ngươi nói hắn giỏi về thi thư, lại am hiểu thư pháp, nghe ra có vẻ là người rất tài hoa..." vì sao lại không nhập sĩ? Nhiễm Nhan nghĩ thêm một chút thì liền minh bạch. Thân phận Lý Uyên Thuận xấu hổ, mặc dù Sài Huyền Ý có nhập sĩ, cũng chỉ có thể giống như phu nhân đầu tiên của nàng ta, làm một quan thất phẩm nho nhỏ.

Có thể nói, cưới Văn Hỉ Huyền chủ, cũng tương đương với chặt đứt một mảnh tiền đồ tươi đẹp.

Sài Huyền Ý thoạt nhìn cũng không giống như người không có tâm huyết, với tình cảnh như vậy, quan hệ phu thê sao có thể tốt được?

"Như vậy tính ra, cũng nên là Sài Huyền Ý oán hận Văn Hỉ Huyền chủ mới đúng." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng xoa xoa cổ, đáp: "Theo điều tra của ta, Sài Huyền Ý là người rộng rãi, sinh hoạt khá tùy ý bừa bãi, trước khi lập gia đình thì thường xuyên lưu luyến kỹ quán, cùng mấy hoa khôi kỹ quán đều có dính dáng, hắn từng tuyên bố không thích tranh đấu chốn quan trường, không bằng ẩn nấp nơi hương dã mà sung sướng. Có thể nghĩ là chí hướng của hắn không ở triều đình."

Dừng một chút, Tiêu Tụng nói tiếp: "Ta hoài nghi Văn Hỉ Huyền chủ, chủ yếu còn là vì một chuyện khác, cũng là nguyên nhân nàng vì cái gì sẽ gả cho Sài Huyền Ý."

Thì ra còn có nội tình, Nhiễm Nhan lắng nghe tiếp.

"Nghe nói, lúc ấy Văn Hỉ Huyện chủ và phu quân Lưu Ứng Đạo gặp phải đạo tặc ở Tứ Châu, vào thời khắc sinh tử thì gặp được Sài Huyền Ý, nhưng Lưu Ứng Đạo thương thế trở nặng, sau đó không lâu thì ly thể. Tang kỳ mới vừa mãn, Văn Hỉ Huyện chủ liên được Trưởng Tôn Hoàng Hậu an bài, gả cho Sài Huyền Ý." Tiêu Tụng có lý do hoài nghi, năm đó có phải có nội tình gì hay không, khiến Văn Hỉ Huyện chủ ghi hận trong lòng, vì lần này cũng là gặp phải đạo tặc, giống đến làm người ta không thể không nghĩ nhiều.

"Ngươi có biết tính cách của Văn Hỉ Huyện chủ không? Tình cảm của nàng cùng chồng trước Lưu Ứng Đạo ra sao?" Nhiễm Nhan cảm thấy một cái bé gái mồ côi, sống 15 năm trong vai trò thứ dân mà còn đeo danh tội nhân từ Lý Kiến Thành trên lưng, ở trong thâm cung từng bước bị theo dõi, rất khó hình thành nên tính cách hung tàn dứt khoát, mà hôm nay nhìn thấy nàng ta, cũng thấy rõ nàng ta rất rụt rè, hơn nữa còn bài xích chuyện phải tiếp xúc nhiều với người khác.

Tiêu Tụng hầu như không cần nghĩ lại, nói luôn: "Văn Hỉ Huyện chủ luôn ru rú trong nhà rất ít ra cửa, cũng không ra ngoài gặp bạn, đừng nói là ở Trường An không có mấy người gặp qua Văn Hỉ Huyện chủ, ngay cả người hầu trong nhà, có vài người cũng chưa từng gặp qua nàng ta. Ta hôm nay cũng là lần đầu tiên thấy nàng ta, nên không biết tính tình nàng ta, càng không biết quan hệ của nàng ta cùng chồng trước ra sao."

Tiêu Tụng xoa xoa đầu, đây là lần đầu tiên hắn lộ ra vẻ mệt mỏi trước mặt người khác.

Nhiễm Nhan nhìn hắn, cũng có thể cảm nhận một chút áp lực đang đặt trên vai hắn. Hiện giờ tam tư cùng làm một án, nhưng mà trên thực tế người chân chính phá án cũng chỉ có một mình Tiêu Tụng, bên trên cũng chỉ có thúc giục và thúc giục, chờ cấp dưới báo cáo kết quả, người bên dưới thì chỉ ngược mắt mong chờ phía trên hạ mệnh lệnh. Tiêu Tụng bị kẹp ở giữa hai bên, áp lực này có thể thấy rõ ràng.

Tam tư đương nhiên cũng có người chung cảnh ngộ với hắn, nhưng năng lực phá án của Tiêu Tụng đã sớm nổi tiếng triều dã, nếu vụ án phá không được, dù cùng cấp bậc, trách nhiệm mà Tiêu Tụng phải gánh lại nhiều hơn, ở đây không có cái gì gọi là công bằng.

Nhiễm Nhan duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đỉnh đầu hắn.

Tiêu Tụng hoang mang, nghi hoặc mà nhìn nàng, không rõ nàng đây là có ý gì.

Nhiễm Nhan thấy hắn không hiểu, lại giơ tay vỗ nhẹ, nói: "Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thăng, không cần quá mức lo lắng."

"Ngươi...đây là đang an ủi ta à?" Tiêu Tụng kinh ngạc hỏi. Hắn gấp qua đủ loại hình thức an ủi, lại chưa từng thấy kiểu an ủi nào kỳ quái như vậy, huống hồ vỗ đinh đầu, rõ ràng là cách đối đãi con nít.

"Chứ sao nữa!" Nhiễm Nhan rất ít khi an ủi người khác, bình thường nàng đều thích dùng cái ôm để cho người ta một loại cảm giác an tâm áp, nàng đã ôm Tân Vân Lâm, ôm Hình Nương, nhưng các nàng đều là nữ nhân, cũng không thể cứ tùy tiện mà ôm Tiêu Tụng đi, nên nàng đã rất bức xúc mới nghĩ đến biện pháp này.

Nhiễm Nhan thấy hình như hiệu quả an ủi không đạt tới, ho khan hai tiếng rồi nói: "Ngươi có thể tiếp tục đi tra thân phận của chủ nhân cây thoa bạc, nữ nhân trẻ tuổi từ 16 đến 22, còn có thân phận ba người mắt tích kia, đây không phải manh mối rất nhiều sao? Còn nữa...nếu như hung thủ thật sự là Văn Hỉ Huyện chủ, ta hoài nghi nàng có thể là đa nhân cách."

"Đa nhân cách?" Tiêu Tụng nhấm nuốt cái từ ngữ này, dễ dàng hiểu ra ý trên mặt chũ.

"Một người có thể có trên hai nhân cách, chúng có thể độc lập tồn tại hoặc là hỗ trợ nhau, ngươi có thể hiểu là trong thân thể nàng có hai cái hoặc hơn hai cái linh hồn." Nhiễm Nhan dựa theo quan sát điều kiện sinh hoạt của Lý Uyển Thuận và bản thân nàng ta, cho rằng nàng ta hắn là một người cẩn thận quá mức đến sợ sệt, huống hồ, nàng ta 15 năm trước luôn sống dưới sự theo dõi của Lý Thế Dân, có thể không có thể lực riêng nào, mấy năm sau kết hôn lại ít ra ngoài, cả người hầu trong phủ cũng có mấy người chưa từng gặp nàng ta, nếu không phải nàng ta vì bị cô lập cùng áp bách lâu dài mà sinh ra nhân cách phân liệt, Nhiễm Nhan rất khó tin tưởng một người cẩn thận quá mức như nàng ta vậy, sẽ ở gần hoàng thành, ngay dưới mí mắt Lý Thế Dân mà giết người, hoặc sai sứ người khác giết người.

"Có khả năng này sao?" Tiêu Tụng không quá tin quý thần.

Nhiễm Nhan gật đầu, "Tỷ lệ phát sinh loại chuyện này không lớn, nhưng cũng không thể bài trừ khả năng này, kỳ thật chuyện này không liên quan gì đến quý thần, cũng giống như mỗi người đều có những bộ mặt khác nhau, một bộ bình thường, một bộ bí mật, loại này cũng bất quá là một loại bệnh phân liệt."

Tinh huống sinh hoạt của Lý Uyển Thuận, rất có khả năng đã thúc đẩy nhân cách của nàng ta phân liệt.

Ở đời sau, "Hai nhân cách" khá quen thuộc, hầu như đa số những người có giáo dục đều biết cụm từ này, cũng có không ít người lúc đang hình dung tính cách bản thân, cũng nói là mình có hai nhân cách. Nhưng mà trên thực tế, số người được xác định là hai nhân cách trên toàn thế giới không vượt quá một ngàn, số đa nhân cách càng không vượt quá 50.

Người có hai nhân cách, có tính cách, tư tưởng, thậm chí ký ức cũng đều bất đồng, tỷ như chuyện mà một nhân cách biết đến, nhân cách còn lại cũng không nhất định sẽ biết.

Nhiễm Nhan trước kia không có tham dự qua vụ án tội phạm đa nhân cách nào, nhưng căn cứ theo tư liệu, thì đây là chuyện vô cùng khó giải quyết. Nhiễm Nhan cũng hy vọng hoài nghi của mình đừng trở thành sự thật.

"Ngươi suy nghĩ quá nhiều chuyện, đương nhiên rất áp lực. Cho dù hung thủ thật sự là Văn Hỉ Huyện chủ thì đã sao? Ngươi chỉ cần bí mật điều tra rõ vụ án, đem chân tướng bày ra trước mặt thánh thượng, rồi để ông ấy quyết định là xong." Nhiễm Nhan biết rất nhiều chuyện nói thì dễ, lúc làm thì rất khó khăn, nhưng đây cũng không còn cách nào khác.

Nụ cười của Tiêu Tụng dần trở nên trong sáng, "Ngươi nói rất đúng."

Số việc hắn ngày thường phải suy xét quá nhiều, mà việc nào cũng phải bảo đảm vạn vô nhất thất, bởi vậy cho tới nay hắn luôn đạt chiến tích nổi bật, nhưng là người thì sẽ luôn có chuyện giải quyết không được. Lời của Nhiễm Nhan, có thể nói một lời làm bừng tỉnh người trong mộng.

Tiêu Tụng tâm tình rất tốt, đưa Nhiễm Nhan trở về phủ, liền lập tức mã bất định để tiếp tục đi tra án.

Đã đến thời gian dùng bữa tối.

Nhiễm Nhan dùng cờm xong, tẩm gội xong, trong viện đã thắp đèn lồng, mà sau khi hỏi thăm, phát hiện Nhiễm Vân Sinh vậy mà còn chưa trở về, không khỏi hỏi Hình Nương, "Xảy ra chuyện gì sao?"

"Không có đại sự gì, khi sắp ăn tối, Thập Lang vội vội vàng hồi phủ, nói là có việc tìm Nhị Thập nương, nghe nói Nhị Thập nương không ở trong phủ lại vội vàng đi ra ngoài tìm." Hình Nương nói.

"Không ở trong phủ?" Nhiễm Nhan nghĩ thầm, Lưu Thanh Tùng sẽ không hành động nhanh như vậy đi!

Hình Nương gật đầu nói: "Đúng vậy, sinh thần của Trịnh phủ lão phu nhân không phải chỉ còn 4 ngày nữa là đến rồi sao, Nhị Thập nương chắc là vội vàng đi chuẩn bị lễ vật, mấy ngày nay đều không ở trong phủ."

La thị thường xuyên tìm Hình Nương nói chuyện phiếm, lời trong lời ngoài đều có ý muốn đem Nhiễm Vận giao cho nàng dạy dỗ, bởi vậy nói rất nhiều chuyện về Nhiễm Vận.

"Vậy là tốt rồi." Nhiễm Nhan nhẹ nhõm, lại hỏi thăm về thân thế của Văn Hỉ Huyện chủ.

Hình Nương là từ Trịnh thị ra, đương nhiên đối với toàn bộ thị tộc đều vô cùng hiểu rõ, nghe Nhiễm Nhan dò hỏi, liền nhỏ giọng nói: "Nương tử, chuyện này vốn không đáng nói, nhưng nếu ngài đã hỏi, lão nô nói sơ cho ngài nghe, ngài cũng đừng để trong lòng, nó không có quan hệ gì với hiện tại."

Thấy Nhiễm Nhan gật đầu đáp ứng, Hình Nương mới tiếp tục nói: "Thân mẫu của Văn Hỉ Huyện chủ xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị, hơn nữa là từ một chi rất gần với phu nhân, Vương phi chính là đường tỷ của phu nhân, trong tộc đứng hàng thứ ba. Năm đó khi Tam nương còn chưa xuất giá, người trong tộc đã nói, tuy hai người không phải thân tỷ muội, nhưng bộ dạng so với thân tỷ muội còn giống nhau đến mấy phần, bởi vậy khi rảnh rỗi cũng có lui tới, nhưng sau khi Tam nương gả cho ẩn Thái Tử thì đã không còn liên hệ nữa."

Vương phi ở Huỳnh Dương Trịnh thị là nữ nhi con vợ cả, mà mẫu thân của Nhiễm Nhan chỉ là con vợ lẽ, lại không giống cha, cho nên có thể dính dáng thì chỉ có diện mạo là tương tự mà thôi. Muốn nói quan hệ, còn không bằng Trịnh Nhân Thái.

Nhưng Trịnh Nhân Thái đã đầu nhập Tân Vương phủ từ lâu, đứng ở mặt đối lập với ẩn Thái Tử, bởi vậy hai bên cũng không lui tới.

"Nương tử biết là được rồi, vị huyen chủ kia không phải là người chúng ta có thể dính dáng đến!" Hình Nương không yên tâm dặn dò.

Nhiễm Nhan nói: "Ta bất quá là tò mò thôi, với tình hình hiện giờ, dù nàng ta có là thân tỷ tỷ của ta, ta cũng chưa chắc sẽ đi nhận."

Nhiễm Mỹ Ngọc còn không phải là thân muội muội sao? Có thể thấy được quan hệ huyết thống cũng không đại biểu là có thân tình.

Hình Nương thấy thần sắc nàng nàng nghiêm túc, lúc này mới yên lòng.

"Nương tử, tam phu nhân tới gấp ngài." Văn Lục ở ngoài mành nói.

"Thỉnh phu nhân vào trong sảnh ngồi." Nhiễm Nhan đứng dậy. Hình Nương và Ca Lam nhanh nhẹn hầu hạ nàng mặc tốt y phục, đi vào phòng.

La thị một thân màu đỏ váy lụa, áo ngoài cũng bằng lụa màu xanh ngọc viền hoa mẫu đơn, trên búi tóc cao cài một cây kim thoa hình mẫu đơn, đang đưa lưng ra cửa, đứng ở trong phòng nhìn hình thêu trên bình phong, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, có vẻ xuất thần.

"Thím." Nhiễm Nhan khom người chào.

La thị phục hồi lại tinh thần, xoay người nâng Nhiễm Nhan dậy, cười khanh khách đánh giá nàng một lượt, nói: "Bộ dạng của A Nhan rất đẹp, cực kỳ giống tẩu tẩu."

Nhiễm Nhan không biết bà vì cái gì bỗng nhiên nói chuyện này, nên cũng không tiện tiếp lời, chỉ cười đáp lại.

La thị cầm tay Nhiễm Nhan, ngồi trên tịch ở chủ tọa, hỏi một ít vấn đề sinh hoạt hàng ngày của Nhiễm Nhan, thí dụ như ở Trường An đã quen chưa, có thiếu gì không, thương thế như thế nào v.v.

Nhiễm Nhan đều kiên nhẫn trả lời toàn bộ.

Hàn huyên trong chốc lát, La thị mới chuyển đề tài nói: "Hôm nay ta đến chỗ Xuất Vân đạo trưởng, thuận tiện giúp người tính thử mệnh cách."

Đuôi lông mày Nhiễm Nhan hơi nhướn, biết đây là đã nói đến chính đề, nàng biết vô luận mình có hỏi hoặc không hỏi La thị đều sẽ nói tiếp, nên chỉ nói: "Làm phiền thím rồi."

Chương 223: Quẻ bói

La thị cười nói: "Xuất Vân đạo trưởng nói mệnh cách của ngươi trung thượng, xem như không tồi, dụng tâm kinh doanh, cả đời không có đại tai."

Vân Lục bụng nước ép lên, Nhiễm Nhan phảng phát như không nghe thấy, tự mình bụng ly váng sữa đặt ở trước mặt La thị. La thị trong lòng kinh ngạc, không nghĩ tới Nhiễm Nhan lại trầm ổn như vậy, nhập một ngụm váng sữa, thấy Nhiễm Nhan không hề có ý muốn hỏi gì thêm, nên nhịn không được buông ly nói tiếp: "Lúc ta tính nhân duyên cho a Vận, cũng thuận tiện tính thử cho ngươi."

Động tác của Nhiễm Nhan khựng lại, thăng người thi lễ, "Đa tạ thím quan tâm."

La thị thấy Nhiễm Nhan không có gì không vui, cũng không có thần sắc tò mò, cảm thấy không hiểu lăm ý của nàng, liền nói ra quẻ tượng, "*Nhất lộc bạn dương nhật, gia trung đặc an bài, trân châu mạc hạ lập, thanh tịnh đặc quang huy!*"

Nhiễm Nhan hơi nhíu mày, đây không phải là làm khó nàng sao? Tuy rằng nàng hưng được trình độ cổ văn của nguyên chủ, có thể miễn cưỡng hiểu chút ý tú trong mấy bài thơ, nhưng câu này cũng quá tối nghĩa đi.

"Đạo trưởng nói đó là thượng cát." La thị thấy Nhiễm Nhan nhíu mày, trong lòng liền kiên định hơn, nghĩ thầm ngươi có phản ứng mà được rồi, "Quẻ nhân duyên giải là, *luong mưu tương đối thuyết tri âm, mạc giáo quá hựu lai xuân, từ tế hảo điều cầm sắt vận, chân thị phong thanh nguyệt bạch nhân.*"

Vẫn là thể loại thơ không thể hiểu được, giải với không giải thì có gì khác nhau? Mày Nhiễm Nhan nhăn càng sâu, mấy cái này có thể thâm ảo ngang ngửa với lời nói lúc tĩnh tọa của Am chủ Ánh Mai am, nàng trầm ngâm nói: "Xem ý trên mặt chữ...*mạc giá quá hựu lai xuân,* lẽ nào ý tú là nên quý trọng luong duyên?"

"Không, Lương duyên xảo hợp này thể thành, thì cần phải gấp gáp hạ sính, không thể tiếp tục trì hoãn, nếu muộn thì sợ sẽ sinh biến." La thị nói, lại có chút thất thần.

La thị hôm nay đi tìm Xuất Vân đạo trưởng để đoán mệnh cách bất quá là ngụy trang, kỳ thật là cầu ông phổi bát tự cho Nhiễm Nhan với Tiêu Tụng, nhìn xem là hung hay là cát, trùng hợp Xuất Vân đạo trưởng cũng nhắc tới ông đã từng coi qua mệnh cách cho Tang Thần, La thị trong lòng vừa động, liền hạ tiền vốn cực lớn, cầu hán phổi cho Nhiễm Nhan với Tang Thần và Nhiễm Nhan với Tiêu Tụng để xem thử.

Kết quả, cả Tiêu Tụng và Tang Thần đều cho ra cùng kết quả: *lương muru tương đối thuyết tri âm, mạc giáo quá hưu lai xuân, từ té hảo điều cầm sắt vận, chân thi phong thanh nguyệt bạch nhân.*

Ý tú thông tục chính là, đây đều là kim ngọc lương duyên, nhưng nhất định phải mau mau hạ sính đính hôn, nếu để muộn, rất có thể sẽ sinh ra nhiều biến cố, hỏng mất mối lương duyên này.

Chuyện này đến tột cùng là có duyên cớ gì? La thị cũng rất khó hiểu, cầu Xuất Vân đạo trưởng giải thích, nhưng ông chỉ nói là mỗi người mỗi mệnh, thiên cơ không thể tiết lộ, giải thích rất là qua loa lây lê.

Chẳng lẽ là nói, hai người đều là lương xứng, ai cầu hôn trước thì gả cho người đó sao? Nói như vậy, thì thật ra Tang Thần đã đi trước một bước, nhưng dù gì hán vẫn chưa hạ sính...

Nếu không có gì xấu, La thị liền quyết định lén bàn bạc với Nhiễm Bình Dụ về việc này một chút, cho hán ám chỉ Tiêu Tụng nhanh nhanh tới cầu hôn.

"Thím? Thím?" Nhiễm Nhan gọi vài tiếng, mới làm La thị phục hồi lại tinh thần. Nàng thấy biểu tình của La thị, biết là tuyệt đối không chỉ có mấy chuyện này, liền hỏi: "Có cái gì không ổn sao?"

"Không có, ta chỉ là nghĩ đến vài chuyện." La thị cười nói.

La thị cũng không phải cha mẹ Nhiễm Nhan, cũng không phải trưởng bối có thể làm chủ hôn sự của nàng, bí mật phổi xứng bát tự coi như là làm chuyện bao đồng, bà đương nhiên không thể đem chân tướng nói hết cho Nhiễm Nhan, ngược lại cảm thán: "Tính tình Thập Thất Nương nhã nhặn dịu dàng, bộ dáng lại đẹp, chuyện nhân duyên tất nhiên là không cần lo nghĩ

nhiều, nhưng a Vận đâu xuân là đã mười lăm, suốt ngày còn chạy rông bên ngoài, không ra cái thẻ thống gì, hiện giờ cũng không có người tới cửa cầu hôn, thật là rầu chết ta rồi!"

"A Vận thông tuệ hoạt bát, tuổi cũng còn nhỏ, thím không nên quá sầu lo." Nhiễm Nhan đáp.

La thị bất đắc dĩ lắc đầu, nói: "Ta hôm nay tới, còn có chuyện cần người giúp đỡ."

"Thím nghiêm trọng rồi, có chuyện gì, nhi đương nhiên tận lực." Nhiễm Nhan đối với thái độ chuyển biến của La thị có chút kỳ quái, trước ngày hôm qua vẫn còn nhàn nhạt, không thân cận cũng không quá xa cách, hôm nay lại hỏi han ân cần, nói chuyện lại khách khí như vậy, đến tột cùng là tại sao?

La thị hỏi thăm: "Hình Nương chính là a mỗ giáo dưỡng của tẩu tẩu, cũng là a mỗ giáo dưỡng của ngươi, phụ dung phụ đức không có ai rõ ràng hơn nàng, ta muốn đem a Vận giao cho nàng dạy quy củ, miễn cho tương lai gả đến nhà chồng bị người ta ghét bỏ, không biết ý của ngươi như thế nào?"

"Nhi cũng cảm thấy ý tưởng của thím rất tốt, việc này chỉ cần Hình Nương đồng ý, nhi đương nhiên không có ý kiến." Lời Nhiễm Nhan nói không phải là khách sáo, Hình Nương tuy là người hầu của nàng, nhưng nàng từ trước đến nay không thích nhúng tay vào cuộc sống của người khác, chỉ cần làm tốt bốn phận, không ăn cây táo, rào cây sung, những chuyện khác nàng sẽ không hỏi đến.

La thị đã sớm đem việc này thương lượng với Hình Nương, nhưng Hình Nương vô cùng quy củ, nói là phải chờ Nhiễm Nhan đồng ý nàng mới bằng lòng nhận, La thị lúc này mới tự mình tới hỏi.

"Vì đã gần đến cửa ải cuối năm, ta mấy ngày nay bận đến lợi hại, cũng không quan tâm ngươi nhiều, Thập Thất Nương đừng trách thím lơ là." La thị kéo Nhiễm Nhan tay nói.

"Thím đã đối với nhi vô cùng chiểu cố." Nhiễm Nhan đáp. Trong lòng lại động, La thị khẳng định không có khả năng thay đổi thái độ chỉ vì Hình Nương, vậy hơn phân nửa vẫn là vì Tiêu Tụng.

Lại liên hệ đến chuyện hôm nay La thị đi tính nhân duyên, Nhiễm Nhan nói: "Có chuyện này, nhì rất là khó hiểu, muốn thỉnh giáo thím."

"Chuyện gì vậy?" La thị lên tinh thần, Nhiễm Nhan vẫn luôn đậm mạc bỗng nhiên chủ động, chỉ sợ không phải việc nhỏ.

"Tiêu lang quân tuy có danh khắc thê, nhưng với địa vị của hắn, vẫn sẽ có không ít gia tộc nguyện ý đưa nương tử gả qua đó đi?" Nhiễm Nhan hỏi thử.

La thị nghe thấy Nhiễm Nhan hỏi là việc này, không khỏi yên lòng, thậm chí còn có chút cao hứng nói: "Thật ra có không ít gia tộc có ý tứ này, đặc biệt mấy thị tộc nhỏ, nhưng bản thân Tiêu Thị lang không muốn cưới nữa!"

Cưới một người chết một người, Tiêu Tụng sao có thể tồn hại tánh mạng người khác.

"Có lời đồn đai là long phượng chi khí có thể hóa giải. Bất quá, khả năng Tiêu Thị lang cưới công chúa rất nhỏ." La thị càng nghĩ càng cảm thấy hôn sự của Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng là chắc chắn, nên nhiệt tình tung hô hắn đến tận trời, "Tiêu Thị lang quan vị cao, tiền đồ rất tốt, ta nghe Tam Lang nói Hình Bộ Trưởng Thượng thư rất có khả năng sẽ dời chức, nếu hắn đi, Tiêu Thị lang rất có thể sẽ thế chỗ, sao có thể chịu cưới công chúa? Hơn nữa Tiêu gia trưởng tử Tiêu Duệ Chi đã cưới một vị công chúa rồi."

Đường triều phàm là cưới công chúa, đều sẽ được một cái chức quan cố định, gọi là "Phò mã đô úy", là chức viên ngoại tam phẩm, tam phẩm ở thời Đường là địa vị rất cao, Tể tướng bình thường đều là tam phẩm, nhưng chức quan này là quan nằm ngoài biên chế chính thức, chỉ là chức suông, cho nên mới gọi là "Viên ngoại quan", kỳ thật chỉ có chức không có vi, không có thực quyền, không có lương bổng. Người càng có bối cảnh tốt lại đặc biệt tài hoa, thì đa phần đều muôn có quan vị. Cho nên người bình thường có chí làm quan, nếu không vì bất đắc dĩ thì sẽ không cưới công chúa.

Nhiễm Nhan nghe La thị nói, không khỏi tâm than, vẫn là Đường triều không khí mở mang hơn, cả thương phụ cũng có thể nói chuyện chính sự, tuy rằng chỉ là tâm sự kín, nhưng so với triều đại khác lại tốt hơn nhiều.

Thứ qua lần này, Nhiễm Nhan cũng đã minh bạch ý tứ của La thị.

Chương 224: Chợt cảm thấy đã hâm sâu vào tương tư

Sắc trời dần tối, La thị cùng Nhiễm Nhan nói chuyện thêm một lúc rồi bà mới rời đi.

Vì mấy ngày nay phải tham gia tiệc mừng thọ của lão phu nhân Trịnh thị, Nhiễm Nhan liền ngoan ngoãn ở trong nhà dưỡng thương. Vết thương kia tuy bị cắt khá sâu, nhưng xử lý kịp thời, máu tuần hoàn đến cổ được cung cấp tốt, bình thường ba bốn ngày thì có thể cắt chỉ, nhưng miệng vết thương lại ở sau cổ, bản thân Nhiễm Nhan cũng không tự cắt được, nên hoãn lại một ngày, chuẩn bị cho tiệc mừng thọ xong, rồi đi tìm Lưu Thanh Tùng nhờ hỗ trợ.

"Nương tử, đồ đặt bên Tú phường đã giao tới." Văn Lục vui sướng ôm một cái tay nải từ bên ngoài đi vào.

Nhiễm Nhan còn đang căm cúi thêu cái hoa mai chét tiệt kia, nghe tiếng Văn Lục, liền ngẩng đầu lên, gác kim chỉ xuống.

Hình Nương cũng lại đây nói: "Là mẫu thêu mà nương tử vẽ kia sao?"

"Đúng vậy." Văn Lục đưa bao đồ cho Nhiễm Nhan.

Cả Ca Lam luôn lặng lẽ cũng nhịn không được chòm qua, Nhiễm Nhan liền nhanh tay mở ra.

Đồ trong tưởng tượng chân chính xuất hiện ở trước mắt, là một chuyện làm người vui vẻ, huống chi y phục này có một phần đóng góp của Nhiễm Nhan.

Văn Lục và Ca Lam đứng hai bên mở váy áo ra, cánh hoa màu tím nhạt thoáng qua, một bức tranh hoa đình hương trong mưa xuân hoàn toàn được phô bày ra.

Đặc biệt là lúc mọi người nhìn thấy hình vẽ tinh xảo ý nhị bên trong, ai cũng không khỏi ngây người, cả Nhiễm Nhan cũng không nghĩ tới những nét vẽ nàng đơn giản phác ra lại có thể trở nên mỹ lệ như vậy.

Bắt đầu từ góc váy, cành hoa mảnh khảnh màu nâu, lá như bích ngọc. Ở bên trong khóm lá xanh từng cụm hoa đình hương xinh xắn hé nở, cuồng hoa non mịn nâng niu cánh hoa màu tím nhạt, từng cánh từng cánh tinh tế, mảnh mai lại mướt mát, đang tận lực vươn ra ngoài, hé lộ ra điểm điểm nhụy hoa tinh xảo bên trong. Từng khóm từng khóm nở đến vô cùng náo nhiệt. Càng hướng lên trên thân áo, hoa càng ít, đến thân trên phảng phát chỉ còn vài đóa như bị gió thổi lên, không biết dùng cách gì, trên mặt lụa màu trắng ngà như lập loè tinh quang, thoát nhìn một chút cũng không hề kém hơn so với lụa nguyệt quang.

Mép y phục đều được dùng chỉ bạc viền lại, không thua không dày, cùng ánh sáng của vải tôn nhau lên, vừa lịch sự tao nhã lại không mất vẻ hoa lệ.

Vân Lục nghẹn họng nhìn trán trối một lúc lâu, thật sự nghĩ không ra từ gì để miêu tả, chỉ có thể cảm thán một tiếng, "Thật là đẹp mắt quá!"

"Đây là mẫu thêu do nương tử vẽ? Lão nô đã chừng này tuổi, còn chưa thấy qua cái nào đẹp như vậy." Hình Nương ngó trái ngó phải, khen không dứt miệng.

Nhiễm Nhan tự hỏi cũng đã gặp qua việc đời, nhưng cũng thật sự bị bộ y phục này chấn trụ. May cái mẫu nàng vẽ kia tuy là hoa văn kinh điển, tuyệt đối là đẹp, nhưng có thể đẹp đến mức tận cùng như thế này, Tú phuòng hiển nhiên là đã bỏ tâm huyết rất lớn.

Đúng theo phỏng đoán của Nhiễm Nhan, lão bản Tú phuòng vì cảm tạ Nhiễm Nhan đã cung cấp miễn phí mẫu thêu mới, quả thực là dốc hết khả năng, điều động hết toàn bộ 15 vị Tú nương có kỹ năng Tô tú hàng đầu trong Tú phuòng tới chỉ để thêu một kiện y phục này, cho nên mới có thể trong thời gian ngắn ngủn, hoàn thành một bộ váy đình hương trong mưa xuân làm người kinh diễm như vậy.

Tử Văn Xương là người cuồng đồ thêu, hắn có sức tưởng tượng phong phú, biết làm thế nào để một cái mẫu thêu ở trên y phục mới thể hiện được trạng thái đẹp nhất, hơn nữa sẽ không giới hạn trong một phương thức, một khi đã định dạng trong đầu, hắn liền không tiếc sức người sức của mà đẩy đến cực hạn.

"Ý, đây là yên la làm áo khoác, là để mặc vào bên ngoài y phục này sao?"
Vân Lục thấy trong gói đồ bên dưới còn một kiện y phục hơi mỏng, liền hỏi.

Hình Nương đem y phục giữ ra, xếp lên thành một bộ.

Bộ y phục vốn rực rỡ, túc khắc trở nên dịu dàng nhu mĩ, trên mặt lụa lập loè tinh quang như ẩn như hiện, phảng phất như mưa phùn Giang Nam, đúng là cảnh trí Giang Nam mà Nhiễm Nhan tưởng tượng trong đầu khi ấy.

"Từ Văn Xương này thật sự là nhân tài!" Nhiễm Nhan cảm thán. Nàng trước kia cũng gặp qua rất sản phẩm thêu đẹp đến mức như có linh hồn, có thể gây chấn động nhân tâm. Mà Từ Văn Xương có thể đem một kiện thương phẩm làm thành tác phẩm nghệ thuật như thế, quả thực là khó tưởng tượng.

"Nương tử, mặc vào thử xem đi!" Vân Lục xúi giục.

Hình Nương cũng phụ họa, "Mặc vào nhìn một cái, xem còn có chỗ nào phải sửa không."

Đối mặt với một kiện y phục mỹ lệ như vậy, không thử xem thì thật sự là phí phạm của trời.

Nhiễm Nhan đang muôn đứng dậy, liền nhìn thấy một thân ảnh màu xanh non lượn vào, xoay một vòng trước mặt Nhiễm Nhan, vô cùng vui vẻ nói: "Thập Thất tỷ, thấy thế nào?"

Màu sắc xanh mướt làm làn da kiều nộn của Nhiễm Vận càng thêm trắng nõn đến trong suốt, màu lụa nguyệt quang hoa lệ, hoa văn không tước vòn hoa có sắc thái rực rỡ, nhìn rất tiểu lệ hoạt bát.

Người đẹp nhờ lụa, Nhiễm Vận vốn đã có năm sáu phần tư sắc, mặc lên kiện y phục như vậy, dung mạo túc khắc trở nên rực rỡ, sáng rọi bức người.

"Kiện y phục này của Thập Thất tỷ cũng thật đẹp!" Nhiễm Vận nhìn y phục trong tay Ca Lam cùng Vân Lục tấm tắc tán thưởng, có điều nàng từ trước đến nay không quá thích màu nhã nhặn, nên thấy kiện trên người của mình vẫn hợp ý hơn.

"Nhị Thập nương thật sự là làm người ta không rời được mắt!" Văn Lục than thở.

Nhiễm Vận hớn hở ngồi lên tịch, nói: "Thập Thất tỷ, mẫu thân đã giúp ngươi chuẩn bị lễ vật mừng thọ cho lão phu nhân Trịnh gia, ta đã thấy rồi, là "Khoái tuyết thời tình thiếp"*, tuy là bản gốc của Phùng Thùa Tố*, nhưng cũng là đồ tốt thiên kim khó cầu. Lão phu nhân thích văn nhã, cực kỳ yêu thích chữ của Vương Hữu Quân, tấm thiếp này tất nhiên sẽ hợp ý bà ấy."

*Là một trong những tác phẩm thư pháp trứ danh của Vương Hi Chi, dạng tranh chữ, có thể hiểu là 'ánh nắng sau tuyết'

*là bản mô phỏng theo bút tích thật của Vương Hi Chi, nhưng là bản gốc của Phùng Thùa Tố, vì chữ của Vương Hi Chi quá quý, cho nên những người mô phỏng đòi F1 hoặc theo trường phái của ông mà có thành tựu thì giá cũng rất cao

Vương Hi Chi tự Hữu Quân, được Lý Thê Dân cực kỳ tôn sùng, thường bí mật sai người sưu tầm bút tích thật của Vương Hi Chi, cũng thường xuyên tập viết theo mẫu chữ, chịu ảnh hưởng lớn từ ông, Vương Hi Chi rất được người thời Đường yêu thích, những bản thiếp nổi tiếng nhất của ông không có cái nào qua nổi "Lan Đinh Tập Tự", "Nhạc Nghi Luận", "Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp" v.v., chữ của ông quá nổi danh, luôn có người mô phỏng theo, trong đó "Lan Đinh Thần Long Bản" của Phùng Thùa Tố là tinh tế nhất, bút pháp, nét mực, kiểu trình bày, thần vận đều thể hiện rất tốt. Cho nên "Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp" do ông vẽ, nghĩ chắc hẳn cũng không tồi, dù gì bản thân người ta cũng là đại sư.

"Lẽ vật quý trọng như vậy..." lời Nhiễm Nhan vừa mới nói được một nửa, đã bị Nhiễm Vận ngăn lại.

Nàng xua xua tay nói: "Thập Thất tỷ đừng để ý, thứ này được đưa ra từ tay ngươi là tốt nhất, a gia cùng mẫu thân ta đây là đang giúp ngươi nhận thân, có được chỗ dựa này, thân phận trong kinh cũng sẽ bắt đồng. đương nhiên, nhà của chúng ta cũng sẽ có lợi, đây là chuyện đẹp cả đôi đàng."

Nhiễm Vận nói toẹt ra như vậy, lại làm người cảm thấy vô cùng sảng khoái, đúng là hợp tâm ý Nhiễm Nhan, "Còn ngươi định tặng cái gì?"

"Ta thì tặng một quả đào mừng thọ bằng ngọc, ta tuổi còn nhỏ, không có tiền, ba cái chuyện phô bày giàu sang này để a gia ta làm là được rồi." Nhiễm Vận nói rất đương nhiên.

Nhiễm Nhan không nhịn được bật cười, quả nhiên bản tính khó sửa, bắt quá nàng lại rất đúng mực, vốn dĩ mấy tiểu nương tử chưa lấy chồng khi tranh nhau tặng lễ vật đều dụng tâm kín đáo, giá trị chỉ là thứ yếu, mà Nhiễm Nhan lại còn thay mẫu thân nàng đưa lễ, mang theo ý khác.

Nhiễm Vận dùng cơm ở chỗ Nhiễm Nhan xong mới đi, khi đến giữa trưa, Lưu Thanh Tùng sai người tới thông tri cho nàng, ở phường Vĩnh Sùng tìm được một người có bệnh suyễn, thỉnh nàng đến hội chẩn.

Phường Vĩnh Sùng ở ngay gần phường An Thiện, thời gian lui tới bất quá hai chén trà, mà Nhiễm Nhan vừa lúc muôn tìm Lưu Thanh Tùng giúp cắt chỉ, liền xuất môn.

Hương hoa mai lạnh lẽo, trong viện tuyết đã tan hết, chỉ có chút băng ít ỏi còn sót lại trên mái hiên, dưới ánh mặt trời ban trưa, đầu nhũ băng treo một giọt nước, ánh sáng lóng lánh, chiếu ra quang mang trong suốt rực rỡ.

Nhiễm Mỹ Ngọc đứng trên tiếu các ở tây uyển, nhìn Nhiễm Nhan từ trong nội môn bước lên xe ngựa, siết chặt nắm tay làm cho móng tay đâm vào da thịt, đau đớn làm nàng ta thanh tịnh một chút.

Mấy ngày nay, Tiêu Tụng tuy không có tự mình đến, lại ngày ngày sai người tới đưa dược cho Nhiễm Nhan, còn có mấy món ăn tinh xảo, đồ chơi thú vị, hai ngày trước còn thỉnh Chu Y lệnh đích thân đến khám bệnh. Nhìn bè ngoài khí thế bức nhân, cao cao tại thượng của Tiêu Tụng, không thể ngờ hắn lại là một lang quân rất biết săn sóc, Nhiễm Mỹ Ngọc hận không phải là mình bị thương, dựa vào cái gì Nhiễm Nhan kia một bộ dáng nửa chết nửa sống lại có thể được Tiêu Tụng nhìn với con mắt khác?

Nhiễm Mỹ Ngọc âm thầm tính toán, tiệc mừng thọ ngày mai, nhất định phải nghĩ biện pháp làm Tiêu Tụng đem ánh mắt hắn dời đến trên người mình...nếu không chuyền đi Trường An lần này coi như công cốc.

Nhiễm Mỹ Ngọc biết, trừ phi Tiêu Tụng nguyện ý, nếu không thì không phải ai muốn gặp hắn là gặp được, lần này là cơ hội tốt hiếm có!

Sắc trời bắt đầu tối, Nhiễm Nhan cũng quay về phủ. Chỉ khâu trên cổ đã gỡ xuống, nhưng vẫn không dám có động tác quá lớn. Nàng đang ngồi bên giá thêu, cắt tấm khăn đã thêu hoàn tất xuống.

Nhin đóa hoa hồng mai bên trên, nàng bất đắc dĩ bật cười.

"Nương tử, Tiêu Thị lang tới." Văn Lục ở bên ngoài nói.

Nhiễm Nhan khụng lại, "Trời đã tối mịt, hắn tới làm gì?"

Văn Lục từ gian ngoài đi vào, "Nô tỳ không biết, nghe nói Tiêu lang quân đang ở trong chính sảnh của chủ viện nói chuyện phiếm với Lang quân và Thập Lang, lang quân thỉnh ngài qua đó bái tạ Tiêu Thị lang đã chiểu có mấy ngày nay."

"Được." vừa lúc Nhiễm Nhan còn chưa rửa mặt, liền trực tiếp ra ngoài.

Tiền viện có sai thị tỳ lại đây đón người, Nhiễm Nhan chỉ dẫn một mình Văn Lục đi ra sảnh ngoài.

Trong sảnh đèn đuốc sáng trưng, còn chưa vào trong, đã có thể nghe thấy giọng nói đặc trưng của Tiêu Tụng, tiếng cười lanh lảnh, có vẻ đang rất vui vẻ.

Nhiễm Nhan dừng ở cửa, chờ thị tỳ vào báo một tiếng, rồi nàng mới vào.

Vừa mới vào cửa, Nhiễm Nhan đã cảm nhận được một ánh mắt nóng bỏng, không khỏi giương mắt nhìn qua, đối diện ngay nụ cười nhu hòa của Tiêu Tụng. Nhiễm Nhan không tỏ vẻ gì chỉ thu hồi ánh mắt, hướng qua Nhiễm Bình Dụ thi lễ, rồi chào hỏi Tiêu Tụng, "Gặp qua Tiêu lang quân."

"Thập Thất Nương không cần đa lễ." Tiêu Tụng rất muốn kiềm chế một chút, nhưng giống như ma xui quỷ khiến, ánh mắt hắn cứ dính lên người Nhiễm Nhan, hắn đã bận rộn công vụ nhiều ngày nay, mỗi lần nghỉ ngơi một chút đều nghĩ không biết thương thế của Nhiễm Nhan như thế nào, cũng không cảm thấy quá mức canh cánh trong lòng, nhưng hôm nay vừa gặp được nàng, mới chợt cảm thấy đã hâm tương tư.

Nhiễm Bình Dụ đã sớm nghe thê tử nói về chuyện quẻ tượng, nếu lúc trước là Xuất Vân đạo trưởng nói Tiêu Tụng khắc thê, hiện giờ lại là Xuất Vân đạo trưởng nói Tiêu Tụng cùng với A Nhan chính là kim ngọc lương duyên,

tất nhiên là không có sai. Trong lời nói của hắn đã ám chỉ Tiêu Tụng nên sớm tới cầu hôn, lúc này đương nhiên sẽ không bùn xỉn chuyện cho bọn họ thời gian ở riêng với nhau.

Nhiễm Bình Dụ cảm thấy, thứ nhất là Tiêu Tụng coi trọng A Nhan; thứ hai là tuổi tác của Tiêu Tụng càng lớn, Tiêu gia cũng càng sốt ruột, sớm đã nghe đồn, phu nhân Tiêu gia gần đây đã bắt đầu tiếp thiếp bái phỏng của mấy thị tộc vừa và nhỏ, có lẽ có ý muốn tìm một người trong đám đó có bát tự tương thích với Tiêu Tụng. Với bộ dáng và xuất thân của Nhiễm Nhan, hắn là không có vấn đề gì.

Chờ Nhiễm Bình Dụ cùng Nhiễm Vân Sinh lui qua phòng bên, Tiêu Tụng liền đến bên cạnh Nhiễm Nhan nói: "Thương thế của ngươi đã tốt hơn chưa?"

"Tốt rồi." Nhiễm Nhan nói.

"Hôm đó ra khỏi công sở, vốn là có thứ muôn đưa cho người, nhưng mãi lo chuyện khác, lại quên mất, hôm nay ta liền mang đến."Tiêu Tụng cười đứng dậy, "Đi với ta."

Chương 225: Lễ vật của Tiêu Tụng

Nhiễm Bình Dụ cùng Nhiễm Vân Sinh tránh đi, kỳ thật cũng chỉ là tránh ra một gian cách đó vài tấm bình phong. Nhiễm Nhan liếc qua đó một cái, thấy không có ai ngăn cản, mới đứng dậy theo Tiêu Tụng ra khỏi thính đường, theo đường nhỏ ra nội môn.

Chưa ra khỏi nội môn, Nhiễm Nhan đã thấy hai hộ vệ ở ngoài cửa đang canh giữ thứ gì đó, chờ đến gần, Nhiễm Nhan mới kinh ngạc thấy nằm trên mặt đất vây mà là một khúc cây khô!

"Cây này tên gọi là kiến huyết phong hầu, nghe tên thì biết so với rượu độc còn muôn dữ dội hơn mấy lần." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan đã nghe về loại cây này, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy, chỉ là nàng không rõ, "Ngươi tặng cho ta cái này làm gì?"

Tiêu Tụng ngân ra một chút, mới nói: "Ta nghe Thập Lang nói, ngươi thích tự mình phổi được, ta liền đem nó lại cho ngươi nhìn một cái, xem có dùng được không."

Kỳ thật, tình huống thực tế là như vậy, Lưu Thanh Tùng nói, lúc biểu đạt tình ý với nương tử thì nên hái hoa tươi bó thành bó, tặng cho nương tử, có thể giúp đầy mạnh xác xuất thành công của chuyện tỏ tình. Đường triều lại không có kiểu này, mà Tiêu Tụng còn cho rằng Lưu Thanh Tùng vốn không đáng tin cậy, hơn nữa mấy cái bông đó quá vô dụng, Nhiễm Nhan lại là người thực dụng, cách này chắc là không áp dụng được. Nghĩ tới nghĩ lui, mới nhớ tới đồng liêu đã từng nói hắn mấy năm trước tìm được hạt giống của một loại cây cực độc, trồng thành cây ở thôn trang, đã độc chết rất nhiều gia cầm, cho nên Tiêu Tụng liền phóng đến thôn trang nhà người ta, đào gốc cây này ra.

Nhiễm Nhan nói: "Thật ra có thể thử xem, nhưng đem thứ này trồng ở trong phủ thì quá nguy hiểm đi!"

Đặc biệt đây còn là phủ đệ của người khác.

"Không bằng tròng trong phủ ta, người nếu muốn dùng cũng rất tiện." Tiêu Tụng kiến nghị.

"Được." Nhiễm Nhan không nghi ngờ gì hắn, liền đáp ứng, "Cảm ơn."

Dù cho Nhiễm Nhan đói với món lẽ vật độc đáo này cũng không tỏ ra kinh hỉ bao nhiêu, nhưng vẫn vô cùng cảm kích hắn đã dụng tâm.

Tiêu Tụng cẩn thận nhìn hàng mi dài rậm của nàng, cảm thấy môi mệt mẩy ngày qua đã trở thành hư không, tâm cũng trở nên mềm mại, đây là một cảm giác vô cùng thoái mái an nhiên.

Nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Nhiễm Nhan, cảm thấy nương tử này thời thời khắc khắc chỉ mang một vẻ mặt, bộ dáng chỉ có nghiêm túc và nghiêm túc, cùng người khác rất bất đồng. Lúc ấy hắn đang lùng bắt Tô Phục, vì nàng che chở Tô Phục hai lần, hắn mới bắt đầu tiếp cận nàng, mỗi lần nhìn thấy nàng xụ mặt, đều nhịn không được muốn trêu chọc một chút, mà phản ứng của nàng lần nào cũng rất ngộ nghĩnh, không hơn. Nhưng từ sau khi quay lại Trường An, vì kéo Lưu Phẩm Nhượng vào trận doanh, cho nên lúc nào hắn cũng chú ý đến tình hình Tô Châu, mỗi khi có tin tức nào mang bóng dáng của nàng truyền đến, tinh thần hắn đều vỡ rung lên.

Trong lòng Tiêu Tụng thở dài, từ khi nào, hắn đã hâm sâm...

"A Nhan, ta muốn..." Tiêu Tụng vươn tay, nửa câu sau còn chưa kịp nói, liền bị một thanh âm chát chúa vang dội cắt ngang.

"Tiêu lang quân." Nhiễm Mỹ Ngọc đứng bên trong cánh cửa, ngọt ngào thi lễ với hắn.

Trong lòng Tiêu Tụng có chút tức giận, ánh mắt có tia lãnh lệ, nhưng trong nháy mắt trên mặt lại trở lại như thường nói: "Nhiễm Thập Bát nương đã lê."

Nói xong, liền chuyển qua Nhiễm Nhan: "Bên ngoài lạnh lẽo, vào nhà đi."

Nhiễm Mỹ Ngọc cũng hơi hối hận, vốn định nhịn xuống không nói, chờ ngày mai trang điểm tỉ mỉ một chút làm lóa mắt hắn, nhưng vừa biết được tin hắn tới, liền quản không được chính mình.

Hiện tại thấy cũng đã thấy, để tránh lưu lại ấn tượng tùy tiện trong lòng Tiêu Tụng, Nhiễm Mỹ Ngọc đành phải làm bộ là đi ngang qua, cúi chào Tiêu Tụng, rồi xoay người rời đi.

Ngay sau đó liền có thị tỳ đến thỉnh Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan hồi thính.

Nhiễm Bình Dụ có thể ở trong phủ mình mở một mắt nháy một mắt, nhưng dù gì Tiêu Tụng còn chưa cầu hôn, đương nhiên không thể quá châm chước cho hắn, nếu không chuyện không minh bạch này phải tính sao?

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan trở lại thính đường, Nhiễm Bình Dụ liền nói trên người Nhiễm Nhan có thương tích, để nàng về sớm nghỉ ngơi.

Lần gặp này cũng chỉ có thể như vậy thôi.

Tiêu Tụng cự tuyệt lời mời lưu lại của Nhiễm Bình Dụ, dẫn người nhân lúc nguyệt hắc phong cao trèo tường quay về phường Bình Khang. Hắn cảm thấy ở lại đây cũng không gặp được nhau, chỉ làm đáy lòng ngứa ngáy nhột nhạt, cả đêm ngủ không yên, còn không bằng trở về trần troc trong cái phủ quanh quẽ kia của hắn, sáng mai lúc thượng triều đi còn gần một chút.

Đêm trăng như nước, mỗi người ôm một tâm tư.

Ngày kế khi tiếng trống canh vừa mới vang lên mấy chục lần, Nhiễm Nhan đã bị Hình Nương đào ra từ trong ô chăn âm áp. Rửa mặt xong, nàng liền ngồi ở trước bàn trang điểm gà gật, Ca Lam cùng Văn Lực thì đang giúp nàng chải đầu.

"Nương tử trước kia có dậy sớm cũng không buồn ngủ đến như vậy, tối hôm qua không ngủ ngon sao?" Hình Nương hỏi.

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, nói: "Tối hôm qua nghĩ vài chuyện nghĩ đến hơi muộn."

Tóc chải xong, liền thay kiện áo váy định hương kia vào, do được may đo, chỗ nào cũng vừa vặn. Nhiễm Nhan mặc vào bộ áo này, ngũ quan nghiêm túc có vẻ nhu hòa hơn, ngũ quan vốn đã tinh xảo, càng thêm vài phần ý nhị.

Hình Nương chải một búi tóc thấp cho Nhiễm Nhan, búi tóc cao dù phổ biến, cũng rất xinh đẹp, nhưng luôn thiếu cảm giác thân thiện, cũng không

thích hợp với một nương tử tuổi còn trẻ mà lại tinh thần không phơi phới như Nhiễm Nhan.

"Kỳ quá!" Vân Lục trên dưới đánh giá Nhiễm Nhan sau khi đã trang điểm xong, "Rõ ràng không có vấn đề gì, nhưng nhìn qua một lần, cũng không thấy kinh diễm như Nhị Thập nương!"

Vậy thì lại rất hợp ý Nhiễm Nhan, trong mắt nàng, nếu không có thực lực để bảo hộ vẻ đẹp của mình, thì ngàn vạn lần không nên làm nổi, Nhiễm Vân Sinh chính là một ví dụ sống sờ sờ, cho dù bây giờ Ba Lăng công chúa kiêng kị Tiêu Tụng, cũng không có hành động gì, nhưng cũng không có nghĩa là nguy hiểm đã qua. Nhiễm Nhan không muốn đưa mình vào vị trí như vậy.

"Cũng không hẳn, tuy vừa nhìn thì không quá xuất sắc, nhưng càng nhìn thì càng cảm thấy đẹp." Hình Nương đối với lân trang điểm này rất vừa lòng.

Vẻ hoa lệ ý nhị mà duyên dáng.

Sau khi dùng xong đồ ăn sáng không lâu, Nhiễm Bình Dụ liền sai người tới thỉnh.

Tham gia yến hội cũng là một chuyện cực khổ, không thể đi quá sớm, với thân phận của Nhiễm Bình Dụ như vậy là không thể phiền chủ nhân tự mình tiệp, đi sớm lại phải chờ một bên, sẽ khá xấu hổ; càng không thể đi muộn, vốn dĩ thân phận đã thấp, còn đi muộn, nếu gặp phải người không rộng lượng, có lẽ sẽ không cho vào. Lễ vật không thể quá nhẹ, cũng không thể quá nặng...

Nhiều vô số, những chuyện muôn bắt chẹt nhiều không kể xiết.

Nhiễm Bình Dụ ở Trường An dốc sức làm ăn nhiều năm như vậy, đối với loại yến tiệc này đương nhiên rất quen thuộc, thời gian cũng bấm đốt ngón tay đến vừa vặn, lúc đoàn người bọn họ tới Trịnh phủ, trước cửa đã rộn ràng nhốn nháo, vô cùng náo nhiệt, có rất nhiều người còn đang lục tục tới.

Ở cổng chính của Trịnh phủ, một lang quân trẻ tuổi mặc thường phục đỏ, đang cùng quản gia chấp tay cảm tạ khách đến dự lễ.

"Đó là đích trưởng tử của Trịnh tướng quân." Lúc Nhiễm Bình Dụ nói lời này, liếc mắt nhìn ba người Nhiễm Nhan, Nhiễm Vận cùng Nhiễm Mỹ

Ngọc môt cái, rồi thở dài, cũng không biết lại nghĩ gì.

Xe ngựa dừng trước cửa, Nhiễm Bình Dụ cùng Nhiễm Vân Sinh xuống xe trước, đem thiệp trình lên, cùng Trịnh lang quân đơn giản hàn huyên hai câu, La thị mới mang theo ba người Nhiễm Nhan xuống xe, thi lễ với Trịnh lang quân, rồi theo Nhiễm Bình Dụ vào phủ.

Chương 226: Bùi Cảnh

Trịnh phủ tọa lạc ở góc tây bắc của phường An Hưng, chiếm hơn hai mươi mẫu đất, cửa mở về phía nam, bên trong phủ được phân ra bốn viện tiền, hậu, đông, tây, hậu viện là chỗ nữ quyền ở, Đông viện là nơi ở của mấy lang quân trưởng thành của Trịnh phủ, tiền viện thì có thư phòng, chính sảnh linh tinh, mà Nhiễm Nhan bọn họ cần phải đến là nơi còn lại, Tây viện.

Toàn bộ Tây viện được dùng để đai khách, yến thính, phòng cho khách ở mọi thứ đều có đầy đủ.

Gã sai vặt dẫn Nhiễm Bình Dụ vào trong Tây viện, rồi sau đó nam khách và nữ quyền phải tách nhau ra.

Tới một lối rẽ trái phải, thì có thị tỳ đón đám người La thị đi đến Tập Phương các nơi mấy nữ quyền tụ tập.

Nhiễm Nhan lúc đầu còn thấy các nàng ăn mặc quá xa hoa, nhưng chờ đến lúc đứng ở ngoài Tập Phương các, mới thấy như lạc vào biển hoa, trong đại đường chủ tử rồi thị tỳ cũng đến hơn trăm người, mỗi người đều vắt óc tìm cách trang điểm cho mình, cho dù có ăn mặc xa hoa đi nữa cũng không ăn thua gì.

Tập Phương các được chia ra làm nhiều tiểu các, giống như tảo lâu, có nhã gian có đại đường, ngoại trừ vài vị phu nhân thân phận đặc biệt cao quý thu hút chú ý ra, những người còn lại phần lớn cũng không biết thân phận nhau, nhưng vì thường xuyên tham gia yến hội với nhau, ít nhất vẫn sẽ quen mặt, bởi vậy dọc theo đường đi trên mặt La thị đều mang nụ cười mỉm khéo léo hào phóng, nhìn thấy ai quen mặt đều cười rồi gật đầu thi lễ.

Một đường này đi hết, gặp qua 23 người quen.

La thị mang theo ba tỳ muội Nhiễm Nhan đi vào trong, chuẩn bị tìm một gian nhỏ ngồi xuống, lại nghe thấy một thanh âm nhu mĩ gọi bà: "La phu nhân!"

La thị dừng bước chân, nhìn theo hướng thanh âm, chỉ thấy một phụ nhân trẻ khoảng 24-25 tuổi, một thân váy lụa màu đỏ quả hạnh, áo ngoài màu vàng trà thêu văn kỳ, dài lụa choàng mỏng màu lục lam, búi tóc cao, trên mặt một mảnh trăng bêch, trên má hơi đỏ ửng, miệng anh đào nhỏ, hai bên má chõ lúm đồng tiền chấm hai cái điểm màu đỏ.

Phong cách trang điểm geisha Nhật Bản có khả năng bắt đầu từ đây, Nhiễm Nhan lúc vừa nhìn thấy thì cảm thấy hơi khó tiếp thu, đặc biệt là khi nhìn quanh bốn phía, mới phát hiện có nhiều người đều vẽ mặt trăng loá. Trong phòng người đến người đi, có thể là xuất phát từ lễ tiết, thanh âm lại không quá lớn, làm cho Nhiễm Nhan có ảo giác đang đứng giữa đám xác chết thoát ra từ nhà xác.

"Thượng quan phu nhân." La thị cười bước tới, đầy mặt kinh diễm mà tán thường: "Phu nhân trang điểm phần má này thật là tinh xảo, không biết là đôi tay khéo léo nào vẽ đây?"

Thượng quan thị cười nói: "Còn không phải vẫn là kiểu cũ sao, lăn qua lộn lại luôn là mấy loại đó thôi, chỉ cố bỏ công phu làm tinh xảo hơn một chút, nhưng kiểu trang điểm hoa đào của La phu nhân nhìn lại có vẻ thân thiết hơn."

Nghe hai người nói chuyện, Nhiễm Nhan nhanh chóng quét mắt lên mặt La thị một cái, vừa rồi ở trên xe nàng vẫn luôn nghe Nhiễm Vận trò chuyện, chưa chú ý tới La thị, có nhìn thoáng qua thì chỉ cảm thấy khí sắc bà hôm nay rất tốt. Nghĩ lại, kiểu trang điểm hoa đào này so với chấm hai cái chấm đỏ kia thì dễ tiếp thu hơn chút.

"Ai nha, ba vị nương tử này là?" Thượng quan thị cùng La thị hàn huyên xong, mới chuyển ánh mắt qua ba người Nhiễm Nhan, vừa nhìn thấy, không khỏi có chút kinh ngạc, thì ra là ba mỹ nhân có khí chất khác biệt nhau!

La thị cười giới thiệu Nhiễm Nhan trước, "Vị này chính là đích nữ bốn gia Nhiễm thị chúng ta, Thập Thất Nương."

Nhiễm Nhan nhích lên trước khom người hành lễ với Thượng quan thị, "Gặp qua Thượng quan phu nhân."

"Thật sự là thiên sinh lệ chất!" Thượng quan thị đánh giá Nhiễm Nhan một chút, ánh mắt lại bị kiện váy áo hoa đình hương trong mưa xuân trên người nàng hấp dẫn, "Mẫu này chưa bao giờ gặp qua, xiêm y này thêu ở đâu?"

Đối với một nữ nhân, giữa mỹ nữ và một kiện y phục xinh đẹp, hiển nhiên là cái phía sau thu hút sự chú ý của người khác hơn.

Nhiễm Nhan chưa trả lời, La thị đã tiếp lời nói: "Thập Thất Nương ngày thường đọc sách rất nhiều, nên thích nghĩ ra mấy thứ mới mẻ, mẫu thêu này là nàng vẽ, thỉnh Từ lão bản của Ỷ La Ký làm, mẫu thêu trên người Thập Bát nương và a Vận cũng là do nàng vẽ ra đó!"

Ánh mắt Thượng quan thị lúc này mới chuyển qua người Nhiễm Mỹ Ngọc và Nhiễm Vận, thấy áo thêu tinh xảo trên người các nàng, mới khen: "Thập Thất Nương thật sự là tài hoa, cự nhiên có thể vẽ ra được mẫu thêu độc đáo xinh đẹp như vậy!"

Nhiễm Nhan cũng không dám tranh công, "Thượng quan phu nhân tán thưởng, vẽ mẫu thêu bắt quá là tốn chút tâm tư, vẫn là Ỷ La Ký thêu quá đẹp."

Thượng quan thị nghe Nhiễm Nhan khiêm tốn như vậy, càng có hảo cảm, chào hỏi sơ với Nhiễm Mỹ Ngọc và Nhiễm Vận xong, liền lôi kéo La thị và Nhiễm Nhan thảo luận về mẫu thêu mới, chỉ trong chốc lát đã kéo thêm nhiều phu nhân đến.

Sắc mặt Nhiễm Mỹ Ngọc có chút khó coi, có không ít phu nhân nương tử ngẫu nhiên sẽ đánh giá mẫu hoa thêu trên áo váy của các nàng, Nhiễm Mỹ Ngọc thấy Nhiễm Vận cũng bị cho ra rìa ở bên cạnh, liền nói: "A Vận, chúng ta đi nơi khác dạo đi, dù sao yến hội cũng còn lâu mới bắt đầu."

Nhiễm Vận cũng đang cảm thấy chán, "Ta biết gần đây có một cái tiểu noãn các, có lẽ sẽ có nhiều nương tử trẻ tuổi, đi qua đó đi."

Hai người nói với La thị một tiếng, rồi đứng dậy đi qua tiểu noãn các.

Noãn các kia nằm gần Tập Phương các, ra cửa quẹo trái không đến trăm mét, được xây trên một hòn giả sơn.

"Thím cũng không biết nghĩ cái gì nữa, rõ ràng người mới là nữ nhi thân sinh của bà ấy, bà ấy lại giới thiệu Thập Thất nương trước với Thượng quan phu nhân!" Nhiễm Mỹ Ngọc lầm bẩm.

Nhiễm Vận tà tà liếc mắt nhìn nàng ta một cái, lười nhác nói: "Đây là số mệnh, ai biểu mẫu thân ta không phải xuất thân từ Huỳnh Dương Trịnh thị? Hoặc là môn phiệt thế gia nào đó trên 'Thị tộc chí'?"

Nhiễm Mỹ Ngọc không thể không đồng ý chỉ hù một tiếng, từ sau khi nàng ta tới Trường An, dần dần minh bạch sức mạnh không thể bỏ qua của thị tộc mẫu hệ, cũng bắt đầu hiểu mẫu thân nàng ta vì cái gì lại dùng những thủ đoạn ngoan tuyệt kia, bởi vì rất nhiều khi xuất thân cũng đã quyết định vận mệnh. Cao thị gả vào Nhiễm gia, hoặc là đâu thăng hết những người gây trở ngại cho địa vị của bà ta, hoặc là nhận mệnh mà sống cả đời ở địa vị thấp kém hơn một người đã chết.

So với Cao thị, Nhiễm Mỹ Ngọc tuy không tính là ngốc, nhưng nàng ta dù sao cũng được cung chiêu mà lớn lên, đừng nói là không có đầu óc kia, cả tình đời đủ màu sắc cũng chưa thấy qua bao nhiêu.

Hai người đang đến gần tiễn noãn các, đã nghe thấy bên trong vang lên từng trận cười đùa, mà ở trên cửa sổ phía nam bên cạnh, có mấy lang quân quần áo hoa lệ, đang dẫm lên lưng sai vặt của mình đuổi đầu ngó vào bên trong.

Nhiễm Vận vội túm chặt lấy Nhiễm Mỹ Ngọc, nhỏ giọng nói: "Chúng ta mau đi thôi."

"Vì sao?" thanh âm cao quãng tám của Nhiễm Mỹ Ngọc dù có hạ xuống mấy bậc vẫn rất cao, làm Nhiễm Vận sợ hết hồn, liền kéo tay nàng ta chạy ngược về.

Nhiễm Mỹ Ngọc cũng cảm thấy có gì đó không đúng, nên không lên tiếng mà cùng Nhiễm Vận chạy đến dưới già sơn gần Tập Phương các mới giữ chặt lại nàng, thở hổn hển hỏi: "Ngươi chạy cái gì, còn không phải chỉ là mấy tên đăng đồ tử thôi sao?"

Nhiễm Mỹ Ngọc vốn muốn đi làm quen thêm với vài thế gia nương tử, lần này bị mất cơ hội, đương nhiên là có chút tức giận.

"Ngươi biết lang quân lam bào vừa rồi là ai không?" Nhiễm Vận thấy nàng ta bức bối, thì cũng không kiên nhẫn nữa, "Hắn là Bùi Cảnh!"

Thấy Nhiễm Mỹ Ngọc không hiểu, Nhiễm Vận nhỏ giọng giải thích: "Hắn là cháu nội của Thượng thư hữu Bộc dạ Bùi tịch Bùi tướng công trong năm

Võ Đức, mẫu thân hắn chính là Lâm Hải trưởng công chúa, phụ thân là Thứ sử Biện Châu, hắn ở Quốc Tử Giám chính là đầu đàn của một đám du thủ du thực, khi còn bé đã từng bồi học với Thái Tử, bởi vậy giao hảo với Thái Tử rất tốt..."

"Vậy cũng không cần phải chạy a!" Nhiễm Mỹ Ngọc liếc mắt xem thường, cho rằng Nhiễm Vận nhìn thấy mấy người địa vị cao một chút liền khiếp đám.

"Ngươi nghe ta nói cho xong đã được không" Nhiễm Vận tức giận nói: "Bùi Cảnh xưa nay thích nhất là thu thập các loại mỹ nhân, chính hắn có háo sắc hay không thì ta không biết, nhưng mấy mỹ nhân đó đều là bị đem hiến cho Thái Tử."

Nhiễm Mỹ Ngọc ngân ra một chút, lại nghe Nhiễm Vận nói tiếp: "Thái Tử nếu là tuyển phi hoặc là lương đệ, đều phải ăn theo quy củ trong cung, mấy người được lén đưa vào kiểu này, đều là đồ chơi mà thôi!"

"Vậy à...vừa mới rồi nhờ ngươi." Nhiễm Mỹ Ngọc vốn mỹ diễm, chỉ cần không phải người mù đều nhìn ra, nàng tuy rằng có dã tâm, nhưng cũng không muốn làm đồ chơi cho người khác, cho dù là đồ chơi trong tay Thái Tử.

Nhiễm Vận hừ hừ hai tiếng, tỏ vẻ bỏ qua.

Nhưng chợt nghĩ lại, Nhiễm Mỹ Ngọc lại hỏi: "Hắn là cũng có không ít người nguyện ý đi, dù gì khi Thái Tử đăng cơ, tốt xấu gì cũng niệm tình cảm mà phong cho làm mỹ nhân gì đó?"

Nhiễm Vận liếc nàng một cái, lại nhìn nhau bốn phía không người, mới nhỏ giọng nói: "Nói ngươi không có kiến thức ngươi còn không phục, những người có được phong vị đầu tiên đều là có danh phận, có sinh con nối dõi, một sủng nô nhỏ thì tính là cái gì, tình cảm? Tình cảm mấy văn tiền một cân? Đến lúc đó lại càng có nhiều người trẻ hơn mạo hơn, tình cảm là cái gì?"

"Ngươi..." Nhiễm Mỹ Ngọc muốn phát hỏa, nhưng lại cảm thấy Nhiễm Vận nói có đạo lý, mới nhịn xuống, "Ai cũng giống như ngươi sao, cái gì cũng tiền, con buôn!"

Nhiễm Vận chỉ cảm thấy buồn cười, nàng từ nhỏ chỉ thích kiêm tiền, cho nên cũng sớm tự làm mấy sinh ý nhỏ, không muốn dựa dẫm trong nhà, hơn nữa sinh ở địa phương vừa phồn hoa vừa thực tế như Trường An này, đương nhiên tầm nhìn rộng hơn những nương tử bình thường, nhưng nàng không ngờ là Nhiễm Mỹ Ngọc lại có loại suy nghĩ ngây thơ ấu trĩ như vậy? Không khỏi nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, "Cũng không biết Cao thị đã dạy nàng ta cái gì nữa!"

Vừa nói vừa đi vào trong Tập Phương các.

Mới vừa đi vài bước, liền nghe thấy thanh âm sàn sạt phía sau, trong lòng Nhiễm Vận cả kinh, vội vàng giữ chặt Nhiễm Mỹ Ngọc, "Đừng có quay đầu lại!"

Nhưng đã quá muộn, Nhiễm Mỹ Ngọc nghe thấy thanh âm, bị hoảng sợ, theo bản năng liền quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy mấy cây trường thanh giàn chõ giả sơn.

Nhiễm Vận giữ chặt Nhiễm Mỹ Ngọc vọt thẳng vào Tập Phương các, lòng bàn tay đã hơi ướt, "Ngươi mới vừa rồi không có quay đầu lại đi?"

"Không...không có." Nhiễm Mỹ Ngọc bị biểu tình hoảng sợ của nàng dọa, lập tức hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì, sợ là đám đồ tử kia đã phát hiện ra chúng ta, muốn cỗ ý dụ chúng ta quay đầu lại." Nhiễm Vận thuận miệng vừa nói, vừa đi về hướng La thị bên kia.

Đầu óc Nhiễm Mỹ Ngọc có chút phát ngốc, nhưng nghĩ chỉ cần đi theo mọi người, hẳn là sẽ không có việc gì, nàng nhìn quanh bốn phía, thấy cũng có mấy nương tử dung mạo tiêu lệ, trong lòng mới yên tâm một chút, đi theo sau Nhiễm Vận, hướng về đám phu nhân đang trò chuyện náo nhiệt bên kia.

Lại thấy Nhiễm Nhan bị vây ở giữa, mỗi phụ nhân đều nói vài câu với nàng, tính ghen ghét của Nhiễm Mỹ Ngọc nổi lên, nàng lập tức đem chuyện vừa rồi vứt ra sau đầu.

Nhiễm Nhan hiểu rõ, việc được mấy phu nhân này coi trọng đối với nàng mà nói, là cơ hội rất tốt, nếu La thị có tâm đe dọa nàng, nàng cũng không thể biểu hiện quá kém, cho nên đã thoáng để lộ ra mình biết thuật, dùng tri

thức phụ khoa mỹ dung học được từ bạn cùng phòng kiếp trước phổ cập cho mấy phụ nhân yêu thích cái đẹp kia một chút.

Không lâu sau, người xung quanh đã sôi nổi nhờ nàng hỗ trợ nhìn xem thân thể mình có bệnh gì không, hay có bệnh gì ảnh hưởng đến dung mạo hay không. Người càng tụ càng đông, Nhiễm Nhan bắt đầu có cảm giác hơi quá tái.

Trong này đang vô cùng náo nhiệt, sau giả sơn bên ngoài Tập Phương các có mấy lang quân mặc hoa phục bước ra, lang quân cầm đầu mặc một bộ đồ phục viên lãnh màu xanh ngọc, khoe môi hơi nhêch lên, thanh âm hàm chứa ý cười, "Quả nhiên là mỹ lệ."

Mặt mày hắn thon dài, đuôi mắt hơi xêch lên, nhất tàn nhất tiêu, giơ tay nhắc chân đều mang tư thái phong lưu khó tả. Người này, đúng là Bùi Cảnh mà Nhiễm Vận sợ như sợ cọp.

Chương 227: Lẽ vật này nên tặng như thế nào

Gần đến trưa, những phụ nhân này đều là người hữu lẽ, biết được khi yến hội sắp bắt đầu, sẽ có người tới thỉnh các nàng, nên cũng thôi không quấn lấy Nhiễm Nhan nữa, ai nấy đều tìm chỗ ngồi xuống nghỉ một chút.

Mà Nhiễm Nhan đã nói đến miệng khô lưỡi khô, sau khi uống hết hai chén nước, mới đỡ một chút.

May mà lần giao tế này cũng không khó khăn giống như trong tưởng tượng, Nhiễm Nhan chỉ cần nói về chút lý luận tri thức, giống như giải thích kết quả giải phẫu với tổ Hình trình, không cần nói mấy chuyện nhà. Nàng hiện tại sâu sắc cảm nhận mình đi theo con đường này là quá anh minh rồi!

Trước buổi trưa chừng hai khắc, có thị tỳ tới báo, lão phu nhân tới.

Mọi người vội vàng đứng dậy nghênh đón.

Nhiễm Nhan đứng xen lẩn trong đám người nhìn ra. Ánh sáng ở cửa tối lại, đi đầu là một lão nhân tóc bạc như cuốc đang được hai thị tì đỡ vào, da của lão phu nhân rất trắng, mái tóc bạc trắng được chải thành một búi tóc thấp, bên trên cài một cây thoa ngọc như ý màu xanh sẫm, một thân áo lụa nâu sẫm thêu chữ thọ bằng tơ vàng, tuy làn da trên mặt đã lỏng lẻo đến lợi hại, quầng mắt cũng đã có mấy đốm đồi mồi màu nâu nhạt, nhưng nhìn cả người vẫn vô cùng sạch sẽ lịch sự tao nhã.

"Lão phu nhân, trời này rất lạnh, ngài như thế nào lại tự mình tới?" ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan, người lên tiếng chào đón đầu tiên lại là Thượng Quan thị!

Mới vừa rồi nàng ta ngồi một mình ở đây, cũng không có bao nhiêu người lại chào hỏi, địa vị thoạt nhìn cũng không cao lắm. Tiếp theo đó, lại có thêm mấy vị phu nhân bước ra nghênh đón, rôm rả hàn huyên, hoặc cố ý hoặc vô tình mà trò chuyện với nữ tử mặc áo váy giao lãnh màu tím bên cạnh.

Nhiễm Nhan cẩn thận đánh giá nữ tử này, dung sắc trên trung bình, trên mặt cũng đắp một tầng phấn trắng, nhưng nhìn cũng không quá dày nặng, khí độ nhã nhặn lịch sự, cử chỉ đoan trang đại khí, đối đãi với tất cả mọi người đều dùng nụ cười ôn hòa như nhau, nhưng lại không làm người ta cảm thấy nàng dễ thân cận.

"Vị kia là Ngụy Vương Vương phi, là nữ nhi của Công Bộ Diêm Thượng thư." La thị dùng thanh âm chỉ hai người mới có thể nghe thấy giới thiệu sơ qua thân phận người nọ.

Thê tử của Ngụy Vương Lý Thái? Nhiễm Nhan không khỏi nhìn thêm vài lần.

Lý Thái nho nhã thích văn học, tài hoa hơn người, phối với một Vương phi đoan trang nhã nhặn như vậy, cũng rất thích hợp.

Những phu nhân tương đối có thân phận lần lượt từng người đều đi qua chào hỏi lão phu nhân, giống như La thị thì lại không thích hợp bước lên bái kiến, nếu không, trong phòng này ít nhất cũng có trăm người, chờ từng người chào xong thì trời cũng tối mịt.

Còn về chuyện nhận thân, Nhiễm Nhan cảm thấy chắc là không thể nhận với lão phu nhân, thê tử vĩnh viễn sẽ không thích tiểu tam của trượng phu, thử nghĩ mà xem, có chủ mẫu nào sẽ thích thiếp thất? Càng khỏi nói tới nữ nhi của nữ nhi* của thiếp thất, cùng bà lại càng không có nửa điểm quan hệ. Bởi vậy vẫn phải tìm nơi đột phá từ chỗ Trịnh Nhân Thái, mặc kệ tình cảm của hắn và thứ muội như thế nào, tốt xấu gì cũng cùng một cha sinh ra, hơn nữa lúc trước khi gả ra ngoài, Trịnh thị thu một mẻ lớn tiền hạ sín, kiều gì cũng phải niệm chút tình, nếu không cũng sẽ không khơi khơi mà để Nhiễm Bình Dụ dựa thế nhiều năm như vậy.

*cô Nhan là con-của-con-của thiếp thất, ý là tới level cháu của thiếp thất luôn rồi

Quan trọng hơn là Nhiễm Nhan biết lão phu nhân thích người văn nhã hảo thi thư, vô cùng coi trọng lễ nghĩa.

Nghĩ tới nghĩ lui, đến khi thọ lễ của mấy phu nhân kia đều đã dâng hết lên, Nhiễm Nhan lại chậm chạp không có động tĩnh, La thị lại lần nữa kéo ống tay áo nàng, nhưng Nhiễm Nhan vẫn bất vi sở động.

Chờ đến khi lão phu nhân nói sắp khai yến, mời mọi người cùng nhau ra yến thính, La thị mới kéo Nhiễm Nhan qua một bên, biếu tình có chút bức bối, "Sao lại không lên?"

Nhiễm Nhan không đáp mà hỏi ngược lại: "Thím, nếu nũ nhi của nũ nhi của thiếp thất Tam thúc, sau một thời gian thật lâu chưa từng liên hệ, bỗng nhiên tới nhận thân, ngài sẽ nghĩ như thế nào? Rồi sẽ làm như thế nào?"

La thị nhất thời á khẩu không trả lời được, công phu ngoài mặt bà đương nhiên làm được thỏa đáng, sẽ không để người khác nói ra một câu nhàn thoại nào, nhưng trong lòng thì chưa chắc là cao hứng. Hơn nữa lại phô trương thân thể trước mặt bao nhiêu người như vậy, cứ như có ý ép bức cho người ta không thể không nhận thân, có thể cảm thấy vui vẻ mới lạ.

"Đúng là đã xem nhẹ điểm này." Thời điểm La thị thương lượng với Nhiễm Bình Dụ, chỉ thương lượng chuyện tặng lễ, Nhiễm Bình Dụ vô cùng tín nhiệm mà giao toàn bộ chuyện tặng lễ cho bà để bà nhắc nhớ Nhiễm Nhan.

La thị lúc đầu chỉ nghĩ để Nhiễm Nhan có cơ hội chúc thọ, lại không đặt mình vào hoàn cảnh người khác mà suy nghĩ, hiện tại nhớ tới mới cảm thấy đúng là không thỏa đáng lắm. Nói cho cùng, quan hệ này phân rõ đích thú, lại còn cách đến hai đời, có chút xa, nói câu không dễ nghe, người ta chưa chắc đã muốn nhận thân thích, người khác nhìn vào sẽ cho là thân thích này đơn phương muôn leo lên, hoặc là có phẩm đức không tốt, mà sẽ không chỉ trích Trịnh thị.

"Thím nếu thấy được, không bằng đem hạ lễ coi như những lễ vật bình thường khác, giao cho quản gia nơi đó, đăng ký thân phận và tên người tặng lễ là xong." Lúc Nhiễm Nhan mới vào cửa đã thấy quản gia đang thu danh mục quà tặng, có gã sai vặt ở bên cạnh đem danh mục quà tặng đăng ký vào danh sách.

Ánh mắt La thị sáng lên, bọn họ biết lão phu nhân thích chữ của Vương Hi Chi, người của Trịnh phủ càng rõ hơn, phúc tự này nhất định sẽ được đưa đến trước mặt lão phu nhân.

Nhưng mắt thấy mọi người đang dần dần rời đi, La thị lại không thể tự mình bồi Nhiễm Nhan, để hai đứa nhỏ Nhiễm Mỹ Ngọc và Nhiễm Vận ngồi một mình, dù là Nhiễm Vận cũng không nhất định hiểu hết quy cữ trong đó.

"Để a Vận đi với ngươi đi, bất quá các ngươi cần phải chạy nhanh một chút, đừng chờ đến yến tiệc bắt đầu rồi mới quay lại." La thị dặn dò.

Tây viện đi đến tiền viện cũng không xa, đi nhanh một chút thì đi về chỉ cần mất thời gian khoảng một chén trà nhỏ. Nhiễm Vận quen đường, liền cùng Nhiễm Nhan vội vàng đi ra tiền viện.

Lúc này vừa lúc là thời điểm quan viên hạ triều, thời gian nghỉ giữa trưa, rất nhiều quan viên đều nhàn cơ hội này tự mình đến tặng lễ, càng có những người đặc biệt xin nghỉ hôm nay để đến đây mừng thọ. Lúc Nhiễm Nhan cùng Nhiễm Vận quay lại tiền viện, liền thấy ở cửa toàn bộ triều thần với đủ màu quan phục, bọn họ có lẽ là vừa hạ triều, không kịp thay quần áo, đã vội vàng tới.

Đột nhiên thấy nhiều trọng thần triều đình như vậy, luôn hoạt bát nhanh nhẹn như Nhiễm Vận cũng có chút luồng cuồng, quay đầu hỏi Nhiễm Nhan: "Làm sao bây giờ?"

"Ngươi ở chỗ này chờ ta." Tình huống nào Nhiễm Nhan chưa thấy qua? Bất quá là mấy vị quan lớn mà thôi, tò mò thì có, chứ không đến mức luồng cuồng.

Nhiễm Vận gật đầu.

Nhiễm Nhan rút lễ vật đã gói tốt từ tay áo ra, bước về phía quản gia, đem đồ vật giơ ra trước mặt hắn, "Đây là thọ lễ nhỉ tặng cho lão phu nhân, thỉnh ngài chuyển giao giúp."

Quản gia kia là một nam nhân trung niên hơn 40 tuổi, dáng người cường tráng ngạnh lạng, thoát nhìn như người tập võ, hắn ở chỗ này nguyên buỗi sáng thu danh mục quà tặng, mà chưa gặp qua nương tử nào lại đây, còn đem lễ vật trực tiếp giơ ra trước mặt hắn.

Dừng một chút, hắn hỏi: "Không biết nương tử có viết danh mục quà tặng không?"

Nhiễm Nhan nói: "Không viết, nhưng lễ vật của ta không nhiều lắm, chỉ một món này, nếu cần phải có danh mục quà tặng, thỉnh cho ta mượn giấy bút dùng một chút."

Trọng thần triều đình ở đây nhiều như vậy, quản gia lại thấy Nhiễm Nhan không có chút e sợ, trong lòng cũng ẩn ẩn sinh ra vài phần thường thức, lại thấy nàng có khí độ không tầm thường, liền ra lệnh cho gã sai vặt bên cạnh đưa giấy bút cho nàng.

Nhiễm Nhan cất đồ vật vào túi, mới khom người nâng bút viết danh mục quà tặng.

Triều thần bên kia cũng chú ý đến tình hình bên này, mà Tiêu Tụng vừa mới vào cửa không lâu, còn cười toe toét mà nhìn bộ dáng nghiêm túc của nàng.

Quản gia nhìn đồ vật Nhiễm Nhan coi như bảo bối trong tay, liền chồm lại gần nhìn nội dung nàng viết, vừa nhìn thấy không khỏi kinh ngạc lên tiếng, "Khoái tuyết thời tình thiếp?"

"Ở đâu có 'Khoái tuyết thời tình thiếp'?" một thanh âm già nua hơi gấp gáp vang lên, một thân áo bào tro tập tành bước ra.

Chương 228: Phụ tá của chủ soái nghĩa quân

Nhiễm Nhan đem danh mục quà tặng viết xong giao cho quản gia, mới đảo mắt nhìn về phía người tới.

Đây là một lão già đã hơn 70 tuổi, một bộ bào phục giao lãnh màu xám treo trên thân hình khô gầy, bên ngoài khoác một kiện áo choàng màu xám nhạt, phần lưng hơi khòm, chống một cây gậy gỗ hoa lê, tóc bạc thưa thớt, búi một búi chỉnh tề trên đỉnh đầu, trên cằm một cây trâm gỗ đàn hương. Bước đi cho dù đã tập tành, nhưng toàn thân nho nhã, làm người vừa nhìn liền biết đây là một lão nhân đầy bụng học thức.

"Là bản gốc của Phùng Thùa Tố Phùng tiên sinh. Ngài là?" Nhiễm Nhan thấy sắc mặt lão già tái nhợt, mặt mũi khô quắt lại hơi sưng, có thể thấy được thân thể cũng không khỏe mạnh.

Lão già than một tiếng, khô ách thanh âm mang vẻ run rẩy đặc trưng của người già, "Lão hủ họ Ngu."

Ngu Thế Nam, trong đầu Nhiễm Nhan lập tức hiện lên cái tên này. Bởi vậy, nàng nghĩ tới Hoài Ân viên tịch bên trong liệt hỏa kia, đó là cháu ruột của ông.

Ngu Thế Nam cả đời yêu thích chữ của nhị Vương*, mỗi khi biết được nơi nào có bút tích thực, sẽ nghĩ mọi cách mượn về thưởng thức, thành tựu thư pháp của bản thân ông cũng đã rất phi phàm, tranh chữ của ông cũng là trận phảm mà thế nhân tranh nhau lưu trữ, đối với bản gốc của Phùng Thùa Tố, đương nhiên không có bao nhiêu hứng thú.

*là Vương Hi Chi và con thứ 7 của ông là Vương Hiến Chi, được xưng tụng là 'thảo thánh Nhị vương'

"Ngu công, ngài như thế nào lại tự mình tới?" Trịnh lang quân vừa dứt ra được khỏi đám triều thần đang hàn huyên, nhìn thấy Ngu Thế Nam, mặt đầy kinh ngạc, vội cung kính chắp tay thi lễ.

Ngu Thé Nam gật đầu, hơi nâng nâng tay, ra hiệu hắn không cần đa lễ, "Đại thọ của Lý lão phu nhân, lão hủ sao có thể không tới?"

Sinh thần lão phu nhân, có nhiều trọng thần triều đình đến tặng lễ như vậy, cũng không phải chỉ vì quan hệ với Trịnh Nhân Thái. Lão phu nhân xuất thân là Lũng Tây Lý thị Thất phòng, thân thế hiển hách, khởi nghĩa cuối đời Tùy cũng từng tham dự chính quyền, là quân sư phụ tá trong đội quân nương tử của Bình Dương công chúa, kiến thức và trí tuệ cũng không phải nương tử bình thường có thể so sánh.

Hơn nữa Lý lão phu nhân lại là người rất nặng lễ tiết, con người tao nhã, có thể làm thơ phú khúc, kỳ nghệ tinh vi, cho nên vô luận văn thần hay võ tướng, đều sẽ rất nể mặt bà.

Ngu Thé Nam được Trịnh lang quân dùu, bước hai bước, bỗng nhiên nhớ đến tiểu nương tử kia vừa rồi khi nói chuyện với mình, bộ dáng vẫn không chút hoang mang, liền quay đầu lại, thấy nàng vẫn đang lặng lẽ nhìn mình rời đi, không khỏi hỏi một câu: "Ngươi là nương tử nhà ai?"

Thanh âm Ngu Thé Nam không lớn, lại khiến cho các triều thần chú ý. Mọi người vốn dĩ cũng không quá chú ý đến một cái tiểu nương tử, dù cho là khá trầm ổn, khá đẹp, cũng không đến mức làm cho những trọng thần triều đình đã trải qua sóng to gió lớn nhìn với con mắt khác, nhưng tính tình Ngu Thé Nam trầm tĩnh ít ham muộn, lại quan tâm mà hỏi một câu, nên không thể trách bọn họ hiểu kỹ.

Nhiễm Nhan nhún người hành lễ, đáp: "Nhi là Tô Châu Nhiễm thị Thập Thất Nương."

Ngu Thé Nam nhìn nàng tuy rằng rất hữu lễ, đôi mắt tối tăm tĩnh lặng như nước lại không có chút gợn sóng nào, ừ một tiếng, nói: "Giang Nam là một địa phương tốt a..."

Ngu Thé Nam đã xuống Giang Nam mấy lần, mỗi lần đi đều có thu hoạch, nếu không phải ông đã biết mình đi không nổi nữa, có lẽ là còn đi nhìn xem.

Trịnh lang quân dùu Ngu Thé Nam đi về yến thính ở Tây viện.

Nhiễm Nhan đứng dậy, đem tranh chữ trong tay giao cho quản gia.

Gợn sóng nho nhỏ này rất nhanh liền bình ổn, cũng có người đánh giá Nhiễm Nhan thêm vài lần, nhưng mà ngoại trừ thấy nàng tương đối trấn định, lại nhìn không ra chỗ đặc biệt nào khác. Còn về mỹ mạo, Trường An trước nay cũng không thiếu, bọn họ đã thấy nhiều, đương nhiên cũng không quá để trong mắt.

Nhiễm Nhan giao xong lễ vật, liền cùng Nhiễm Vận quay về yến thính.

Tiêu Tụng trước mặt nhiều người như vậy cũng không tiện đến chào hỏi, nên chỉ giống mấy quan viên khác, tặng lễ vật, sau đó cùng mấy đồng liêu cũng tới mừng thọ đi về hướng yến thính.

"Thập Thất tỷ, ngươi thật lớn mật, ta nhìn đến chân đều nhũn ra." Nhiễm Vận nhỏ giọng nói.

Nhiễm Nhan cong khoe môi, cùng nàng lui vào trong đường nhỏ, định chờ các triều thần qua, nhân lúc mọi người đang cùng lão phu nhân hàn huyên, thì lách vào trong.

Nhiễm Nhan nhìn đám người nườm nượp, bắt đầu hỏi chuyện về Lý lão phu nhân.

Nhiễm Vận đổi với Nhiễm Nhan phục sát đất, nên vừa đi, vừa dốc hết những gì mình có trong đầu nói hết ra.

Lý Tú Ninh chủ soái của nghĩa quân cuối đời Tùy, có thể nói là một thiên tài quân sự, cả tướng nhà Tùy Khuất Đột Thông cũng vài lần liên tục đại bại dưới tay bà. Khi Lý Thế Dân còn đang ở chiến trường Vị Bắc, chủ yếu là nhờ vào đội quân nương tử và Bình Dương công chúa tham chiến, mới có thể liên tục thắng được cường địch.

Khi tấn công vào Trường An, chủ lực của Lý Uyên vượt qua Hoàng Hà tiến vào Quan Trung. Bình Dương công chúa chọn hơn một vạn tinh binh hội họp cùng với Lý Thế Dân ở bờ bắc sông Vị Hà, hai mặt giáp công. Hai người mỗi người lãnh một đội quân, mỗi người đều có Mạc Phủ* của riêng mình, mà Lý lão phu nhân chính là một phần trong Mạc Phủ nghĩa quân.

*Mạc = bức rèm, Phủ = nơi để tài liệu quan trọng, mạc phủ là tên chung cho tổng hành dinh và chính quyền của tầng lớp võ quan, có thể hiểu rộng là cơ quan nhà nước, hoặc là đại bản doanh quân sự, chữ này đc dùng nhiều trong các tư liệu lịch sử của Nhật Bản

Sau khi Lý Uyên đăng cơ, liền phong nữ nhi là Bình Dương công chúa, hì âm "Bình Dương", ý nghĩa nàng là một trong các công thần đứng đầu trong cuộc bình định Tùy triều. Đã từng là phụ tá trong nghĩa quân Mạc Phủ, Lý lão phu nhân vào năm Võ Đức sau khi lãnh danh Nhất phẩm cáo mệnh liền lui về sau màn.

Nhiễm Nhan thở ra một hơi, cũng may nàng không có thật sự hiến thọ lễ trước mặt công chúng, nếu không, chỉ bằng một đôi mắt đã quá hiểu rõ thế sự kia, cũng rõ ràng luôn ý đồ của bọn họ. Ở trước mặt những người như vậy rất khó nắm quyền chủ động, chỉ có thể dựa vào vận khí.

Vào tối yến thính, từ bên ngoài đã có thể thấy rõ, bên trong nam khách cùng nữ khách được phân ra ngồi hai bên, nam tả nữ hữu, bên nữ khách được che bằng một tấm lụa mỏng, có thể tiến vào trong từ cửa hông, không cần phải qua cửa chính.

Đúng như tưởng tượng của Nhiễm Nhan, một đám triều thần đang vây quanh Lý lão phu nhân chúc mừng đại thọ, hai người liền từ cửa hông đi vào, rón rén men theo vách tường chuồn vào bên trong, thấy rõ chỗ của La thị cùng Nhiễm Mỹ Ngọc, liền cúi đầu bước nhanh qua.

"Làm tốt rồi?" La thị quay đầu lại nhẹ giọng hỏi.

Nhiễm Nhan khẽ ừ một tiếng.

La thị liếc nhìn Nhiễm Vận một cái, thấy nàng cười gật đầu, tim vẫn luôn treo trên cao giờ mới buông xuống, biểu tình tự nhiên hơn nhiều so với trước.

Những quan viên triều đình kia buổi chiều còn phải đi công sở trông coi công việc, lễ đã tặng lời chúc cũng đã nói, đơn giản hàn huyên một hai câu rồi lũ lượt rời đi, không khí trong yến thính rõ ràng thoáng đãng hơn lúc nãy nhiều.

Yến hội bắt đầu, tiếng nhạc vang lên, có vũ cơ từ cửa phụ hai bên cửa chính nối đuôi nhau đi vào, bắt đầu nhẹ nhàng múa theo tiếng nhạc trên khu đất trống ở giữa sảnh. Máy thú này đối với Nhiễm Nhan mà nói đều vô cùng mới mẻ, bởi vậy xem cũng hết sức chuyên chú, dù rằng nàng cũng không hiểu lắm về âm nhạc vũ đạo.

Nhin trong chốc lát, Nhiễm Nhan bắt đầu cảm thấy có chút nhạt nhẽo, thời gian cho một bài khoáng non nửa chén trà nhỏ, nhưng động tác lại không nhiều, cái gọi là Nghê Thường Vũ Y hiện tại còn chưa có, có thể phải vài thập niên sau mới xuất hiện.

Thời điểm yến hội sắp kết thúc, mấy lang quân liền đè nghị chơi hành thi lệnh, lấy mừng thọ làm đề tài, Lý lão phu nhân là người rất thích thơ, có thể được chúc thọ như vậy, đương nhiên thập phần cao hứng.

Nhiễm Nhan trong lòng nhảy nhồm, vạn nhất đến phiên nàng, chỉ sợ là phải mất mặt trước toàn bộ người Trường An! Nàng nghĩ tới lui, trong đầu cả nửa câu thơ trứ hàng cho đề tài mừng thọ cũng không có...

Còn may, lang quân bên kia làm chủ, mấy nương tử trong bụng có chút mực nước ngẫu nhiên cũng sẽ dâng lên vài bài, mọi người lại tương đối văn nhã hữu lễ, không có ai cõi ý gây khó dễ.

La thị đối với chuyện này cũng không có ý ra mặt, giống như Nhiễm Nhan, rũ mắt, ngẫu nhiên nhấp một ngụm nước ép trong ly.

Nhiễm Nhan trên mặt nhìn thì bình tĩnh, trong lòng lại cực kỳ hồi hộp, nàng nhớ rõ có một lần khi nghiệm thi ở hiện trường cảnh sát phát hiện đã lọt vào bẫy của hung thủ, trong phòng có đặt bom hẹn giờ, tâm tình nàng hiện tại hồi hộp so với lúc ấy nhìn đồng hồ trên quả bom nhảy từng giây từng giây, thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Thắng đến khi Lý lão phu nhân lộ vẻ mệt mỏi, mọi người mới nghỉ ngơi. Lúc này đã có hơn mười bài thơ mừng thọ, Lý lão phu nhân tuy rằng rất mệt, biều tình lại làm như rất cao hứng, nói vài câu cảm tạ, rồi thỉnh tội rời đi trước.

Nhiễm Nhan lúc này mới hoàn toàn nhẹ nhàng thở ra.

Nàng cho rằng sắp tan tiệc, lại không nghĩ Trịnh phủ nói đã chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi, nói là nếu không có việc gấp, thì thỉnh qua ngòi một chút.

Người rời đi không nhiều lắm, La thị đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt lần này.

"Mẫu thân, sao không có thấy Vương phi?" Nhiễm Vận nhỏ giọng hỏi.

La thị lắc đầu, cũng ra hiệu nàng đừng nói gì.

"Xin hỏi mấy vị có phải là gia quyến Tô Châu Nhiễm thị?" lúc đang muôn quẹo vào trong, bỗng nhiên có một thanh âm thanh thủy hỏi.

Mấy người dừng bước chân quay lại, La thị thấy người hỏi chuyện chính là một thị tý, nhưng ăn mặt rất có thể diện, không hề kém cạnh gì so với nương tử nhà bình thường, liền cười đáp: "Đúng vậy."

Ánh mắt thị tỳ kia lưu chuyển giữa ba người, Nhiễm Vận, Nhiễm Nhan, Nhiễm Mỹ Ngọc, cười tươi nói: "Làm nô tỳ tìm khá lâu, vị nào là Nhiễm Thập Thất Nương?"

Nhiễm Nhan khụng lại, lên tiếng nói: "Cô nương tìm ta chuyện gì?"

"Nô tỳ là Thu Mạc, lão phu nhân nhà ta cho mời Nhiễm Thập Thất Nương đến trò chuyện." Thu Mạc cười, thoái mái liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, rồi khom người hành lễ với nàng.

Mấy người hơi giật mình, Nhiễm Nhan cũng có chút khó hiểu, từ lúc nàng đưa tranh chữ đến bây giờ, lão phu nhân hẳn là còn chưa biết đến chuyện này đi? Hay là Ngu Thê Nam thuận miệng đề cập đến? Hay là quản gia bẩm báo riêng việc này?

Thoáng chốc trong đầu Nhiễm Nhan xét qua rất nhiều khả năng, nàng nhìn La thị một cái, thấy bà mỉm cười gật đầu, liền xoay người nói: "Vậy phiền cô nương dẫn đường."

Khi Nhiễm Nhan xoay người ánh mắt lơ đãng quét qua Nhiễm Mỹ Ngọc cùng Nhiễm Vận, Nhiễm Vận thì đầy mặt vui mừng, Nhiễm Mỹ Ngọc thì mím môi quay đầu qua chỗ khác. Trong lòng nàng cảm thấy hình như có gì đó không đúng, nhưng cũng không nghĩ nhiều, theo Thu Mạc rời đi.

Phía sau loáng thoáng truyền đến thanh âm Nhiễm Vận, "Chân ngươi làm sao vậy?"

"Mới vừa rồi bị ngã một cái..." Nhiễm Mỹ Ngọc nói.

Bởi vì càng đi càng xa, câu nói kế tiếp Nhiễm Nhan nghe không quá rõ ràng.

"Thu Mạc cô nương, xin hỏi lão phu nhân tìm ta là vì chuyện gì?" Nhiễm Nhan minh bạch một thị tỳ khả năng sẽ không biết nội tình, nhưng vẫn hỏi một câu.

Thu Mạc trông rất là hiền lành, mặt phúng phính hơi trẻ con, cười rộ lên có thể nhìn thấy hai cái lúm đồng tiền nhàn nhạt, "Nô tỳ cũng không biết, lão phu nhân đang trò chuyện với Ngu công, Lăng Đông tỷ tỷ ở trong phòng hầu hạ, là nàng phân phó ta tới."

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan đi cùng nàng hướng ra sau Tây viện.

Thu Mạc liền nói không dám.

Đường đi lòng vòng như ruột dê, lúc gần đến cửa hông thông ra tiền viện, Thu Mạc mới dừng lại, "Thinh nương tử trước tiên ở gian bên cạnh chờ một chút, nô tỳ đi hỏi Lăng Đông, lão phu nhân khi nào thì tiện gặp ngài."

"Làm phiền ngươi." Nhiễm Nhan khách khí một câu. Nhìn quanh bốn phía, có không ít thị tỳ đang cúi đầu đứng dưới hành lang, trên hành lang cũng có thị tỳ đứng chờ sai bảo, liền nhắc chân đi vào phòng.

Chương 229: Lợt bẫy

Trong phòng im ắng, lú hương tỏa mùi hoa lan nhàn nhạt, Nhiễm Nhan đang định ngồi xuống tịch, thì thấy buồng trong có một người bước ra.

Khi Nhiễm Nhan thấy rõ người tới, không khỏi kinh ngạc nói: "Thập ca?"

Nhiễm Vân Sinh hiển nhiên cũng rất kỳ quái, "A Nhan? Người sao lại ở chỗ này?"

Nhiễm Nhan chợt thấy trong lòng căng thẳng, đứng phắc dậy, trong nháy mắt trong đầu nòng toát ra rất nhiều khả năng, nhưng cái nào cũng đều thập phân không ổn, "Lát nữa giải thích sau, chúng ta có thể đã rơi vào bẫy rập, mau đi ra ngoài rồi nói!"

"Cái gì?" Nhiễm Vân Sinh hơi nhíu mày, hắn uống hơi nhiều rượu, nên cùng hai bằng hữu uống trà nói chuyện phiếm ở đây, bọn họ vừa ra ngoài đi nhà xí, mới vừa rồi khi Nhiễm Nhan bước vào, hắn còn tưởng là bọn họ quay lại...

Nghĩ nghĩ, hắn cũng loáng cảm giác là không ổn, lập tức liền cùng Nhiễm Nhan đi ra ngoài, nhưng mà đi đến cửa, mới phát hiện cửa chính không biết khi nào đã bị người đóng lại! Từ bên trong không thể mở ra!

Nhiễm Nhan có chút sốt ruột, dùng tay đâm thủng lớp giấy Cao Ly trên cửa sổ nhìn ra ngoài, mấy thị tỳ vốn đang đứng dưới hành lang giờ không biết đã đi nơi nào. Trên sống lưng nàng toát mồ hôi lạnh, đây rõ ràng chính là một cái bẫy được kế hoạch tỉ mỉ, là ai mà muốn hại nàng như vậy?

Nhiễm Nhan cố bám víu lấy một tia may mắn, kiểm tra hết tất cả cửa sổ trong phòng, không phát hiện được bất kỳ đường ra nào.

"A Nhan!" Nhiễm Vân Sinh bỗng nhiên nói: "Ta có chút không đúng..."

Thanh âm hắn khi nói đến chữ cuối cùng, lại có chút khàn khàn cùng nhẫn nại. Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy gò má Nhiễm Vân Sinh ửng hồng mất

tự nhiên, hai tròng mắt long lanh, trên chóp mũi lấm tấm mồ hôi, gương mặt tuấn mĩ càng thêm mị hoặc nhân tâm.

Mới vừa rồi lực chú ý của Nhiễm Nhan vẫn luôn ở chỗ khác, giờ ngưng lại, cũng cảm thấy trong thân thể mình có một ngọn lửa dần dần bốc lên, hơi nóng từ bụng dưới đang dần dần lan tràn ra toàn thân.

Trong đầu Nhiễm Nhan lập tức hiện lên cảnh trong một bộ phim truyền hình võ hiệp nào đó, ca ca cùng muội muội bị hạ thoi tình dược, rồi bị nhốt ở một gian phòng chất cùi, cuối cùng bị mọi người bắt quả tang trong tình trạng quần áo bất chỉnh...

Nàng không hay xem mấy cái này, nhưng bộ phim truyền hình này thật sự quá nổi, hầu như mùa hè nào cũng có những phiên bản khác nhau được chiếu đi chiếu lại.

Nghĩ đến đây, cơn giận của Nhiễm Nhan tức khắc vọt lên tới não, hai mắt đều đỏ lên, mối thù này, không đem người nọ lột da hủy xương nàng quyết không bỏ qua!

Nhiễm Vân Sinh nhận thấy được bản thân khác thường, vội vã lùi về phía sau hai bước, dựa vào cạnh cửa, thấy Nhiễm Nhan đi về phía hắn, vội vàng nói: "Đừng tới đây! A Nhan, đừng tới đây!"

Hạ thân trướng đau, làm Nhiễm Vân Sinh xấu hổ muốn chết, người đối diện hắn kia, là muội muội cùng hắn từ nhỏ lớn lên a! Dù cho hắn hiện tại vẫn còn duy trì thanh tịnh, đối nàng không có ý tưởng xấu xa, nhưng việc lộ ra bộ dáng này ở trước mặt nàng đã là điều quá sức chịu đựng.

Y phục cổ đại không quá bó buộc, bởi vậy một khi nơi đó có phản ứng, thì có thể thấy đặc biệt rõ ràng. Nhiễm Vân Sinh vừa xấu hổ vừa giận dữ lại kinh sợ, nếu đây là do người khác thiết kế, chờ đến khi hắn không chịu đựng nổi nữa, bọn họ sẽ cho người lại đây bắt gian...

Nghĩ đến đây, Nhiễm Vân Sinh lập tức vọt vào trong nội thất, lục lọi tìm kiếm một hồi, mới tìm ra giấy và bút mực, nhịn xuống khó chịu trong người, nhanh chóng viết gì đó bên trên.

Hắn vừa viết vừa nói: "Kế hoạch của đối phương chu toàn như thế, chúng ta khẳng định không thể ra ngoài, nếu thanh danh tần hủy, chỉ sợ..." chỉ sợ cho dù có sống mà ra được bên ngoài, cũng sẽ bị lời đồn đai bức tử.

"Độc dược lần trước ngươi cho ta, ta vẫn luôn mang ở trên người, ta viết di thư xuống." gân xanh trên trán Nhiễm Vân Sinh dần dần nhô lên, sắc đỏ ửng trên gò má càng lúc càng sẫm.

Nhiễm Nhan nghe mà kinh hãi, Nhiễm Vân Sinh vậy mà lại tình nguyện chết để bảo hộ danh tiết cho nàng!

Nàng bước vài bước xông tới, hung hăng chụp lấy bút trong tay hắn.

"A Nhan!" Nhiễm Vân Sinh ngẩng đầu, rất muốn trách cứ, biểu tình lại bắt đầu hơi hoảng hốt, nhìn ánh mắt của nàng đã mị như tơ, môi nàng trơn bóng như lau mật trong suốt, chỉ là không biết có ngọt hay không ngọt?

Hầu kết Nhiễm Vân Sinh cũng động đậy...

Nhan sắc mị hoặc của hắn cũng làm thân thể Nhiễm Nhan thêm khô nóng, càng lúc càng không thể tự khống chế.

Bên ngoài phòng, một thân hồ phục màu xanh ngọc đang ngồi trên lan can hành lang, cây quạt nhẹ nhàng chống lên hàm dưới, khéo môi cong lên, một đôi mắt thon dài mỉm cười nhìn chằm chằm cửa phòng.

Bên cạnh hắn có năm lang quân hoa phục, tư thế khác nhau dựa vào bên hành lang, trong đó một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi ghé vào trên lan can oán giận nói: "Vì cái gì không đem ta nhốt cùng với vị nương tử kia? Ta tình nguyện mang danh hư hỏng!"

Bùi Cảnh dùng cây quạt gỗ lên đầu hắn một cái, "An tĩnh đi!"

Một lang quân thiếu niên khác hơi lớn tuổi hơn một chút, ngồi xổm bên cạnh nhẹ giọng nói: "Ngươi thì tình nguyện, đến lúc đó sợ cũng chỉ còn là tuyết địa một mảnh tàn hồng, người bị ngươi ăn đến lông tóc cũng không dư thừa."

Thiếu niên tà tà cười, "Ngươi nếu là nguyên ý, đàn ông cũng có thể biến ngươi thành tuyết địa một mảnh tàn hồng, đến lông tóc cũng không dư thừa."

"Tiểu tử thúi!" người nọ nhở giọng mắng một tiếng.

Bùi Cảnh nghe trong phòng truyền ra thanh âm ly tách rơi xuống đất, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, "Dược này hiệu quả rất nhanh!"

Lang quan thiếu niên tinh thần tinh táo, xoay người lại, cười nói: "Đó là đương nhiên, dược này gọi là 'Hồng trần tán', người nghe nói qua tên tuổi ngọc diện thần y đi, đây chính là bút tích của hắn, ta tôn 500 quán đó!"

Bùi Cảnh nhường mày, "Vậy mỹ nhân trước đó để cho ngươi."

Ánh mắt lang quân thiếu niên sáng lên, "Một lời đã định!"

Bùi Cảnh tính toán thời gian không sai biệt lắm, liền sai thị tỳ đi gọi các vị nương tử, lang quân qua bên này chơi ném hò. Qua khoảng nửa nén hương, đã nghe thấy tiếng bước chân cùng thanh âm người trò chuyện, Bùi Cảnh dùng mắt ra hiệu, rất nhanh liền có người bước tới mở cửa.

Bên trong phòng không có bao nhiêu động tĩnh, lang quân thiếu niên kia nói: "Không xong, sẽ không phải nhìn không nổi mà Vu Sơn mây mưa đi!"

"Con người Nhiễm Vân Sinh ngươi còn không biết sao? Hắn sao có thể làm mấy chuyện kia với muội tử của mình?! Bất quá bộ dạng thì chưa chắc đã đẹp" Bùi Cảnh cười nói.

"Không bằng trước khi đem Vân Sinh đưa cho Ba Lăng công chúa, thì để ta khai thác trước một chút? Dù sao nàng ta chỉ nhìn mặt, mấy chuyện khác sơ cũng không biết." Thiếu niên lang cười hồn nhiên.

Bùi Cảnh trùng mắt nhìn hắn một cái, "Ai nói ta sẽ đem hắn đưa cho Ba Lăng công chúa, ta còn không muốn đắc tội Trường An quý kiến sâu..."

Bùi Cảnh có được tin tức bí mật, mỹ lang quân thân mật với Tiêu Tụng chính là Nhiễm Vân Sinh, làm hắn hiểu lầm lần trước phái người đi bắt Nhiễm Nhan bị hộ vệ Tiêu phủ ngăn trở là do Tiêu Tụng để lại để bảo hộ Nhiễm Vân Sinh.

Mà mấy tên ác bá đầu đường kia hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo tâm lý du hiệp, sợ bị người khác biết là bọn họ thua vào tay một tiểu nương tử, nên đem toàn bộ trách nhiệm đẩy hết lên người hộ vệ Tiêu phủ, còn thổi phồng nhân số cùng thực lực.

Đang nói, thì một đám lang quân kết bạn đi đến, mấy người Bùi Cảnh cũng làm bộ như vừa đến nơi, cùng mọi người nhường nhau bước vào trong phòng để chờ những người còn chưa đến.

Một đám người vừa hàn huyên với nhau vừa đi vào, mới vừa vào trong liền nhìn thấy chén trà bị rơi vỡ trên mặt đất.

Phòng trong truyền ra một thanh âm nữ tử nôn nóng, "Thập ca, thập ca!"

Trong lòng Bùi Cảnh vui vẻ, liền đi vào trong. Chỉ cần huỷ hoại thanh danh hai người họ, sau đó đúng lúc đê xuất một cái đường ra, bọn họ khẳng định sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, đến lúc đó dù là Tiêu Tụng cũng không có cách nào che chở cái tội danh huynh muội tư thông!

Chương 230: Dược tính của Hồng trần tán

Mọi người nghe thấy có thanh âm nương tử, lòng cũng tràn đầy nghi hoặc mà đi theo Bùi Cảnh vào nội thất.

Đám người Bùi Cảnh khởi xướng nên vô cùng hưng phấn chờ xem kịch vui, vọt vào nội thất, lại thấy Nhiễm Vân Sinh hôn mê trầm trồm nằm ở trên bàn, sắc mặt ửng hồng bất thường, nhưng đã sớm bất tỉnh nhân sự. Mà gò má Nhiễm Nhan hơi hồng, chóp mũi cùng bên tóc mai lấm tấm mồ hôi, nhưng nàng lại đang dùng sức lay Nhiễm Vân Sinh, bộ dáng nhìn qua có vẻ như vì nôn nóng hoặc vận động mà tạo thành.

Nhiễm Nhan phát hiện có người tiến vào, đứng dậy, ánh mắt đảo qua đám người, cuối cùng dừng ở mày lang quân trên mặt mang biểu tình không thể tin tưởng đứng cạnh Bùi Cảnh, trong đôi mắt đen tràn đầy lệ khí. Bất quá nàng hiện giờ đang chịu đựng thoi tình dược tra tấn, tròng mắt long lanh, nên lệ khí đã bị yêu đi một ít.

Nhiễm Nhan khẽ cắn môi, không nhìn mấy người đó nữa, ánh mắt hơi đồi, mỉm cười với một lang quân đứng gần nàng nhất: "Huynh trưởng của ta say đến bất tỉnh nhân sự, lang quân có thể giúp ta cõng hắn ra xe ngựa được không?"

Trong phòng tràn ngập mùi rượu trộn lẫn với hương hoa lan, người không rõ chân tướng, không có một ai hoài nghi lời nàng nói.

Lang quân kia bị dung mạo của Nhiễm Nhan mê hoặc, mỹ nhân muôn nhờ, hắn đương nhiên vỗ ngực đáp ứng, "Chỉ là chuyện cỏn con!"

Nhiễm Nhan nhìn lang quân này toàn thân cơ bắp rắn chắc cân xứng, ẩn chứa sức mạnh, tướng mạo lại trung hậu, mới có thể mở miệng nhởn vả, quả nhiên không ngoài sở liệu, hắn nói xong liền cúi người vót Nhiễm Vân Sinh lên, thoái mái cõng trên lưng.

"Vị nương tử này, ta thấy lệnh huynh say đến không nhẹ, không bằng ở lại phòng cho khách của Trịnh phủ nghỉ tạm một lát rồi hẵng đi?" Bùi Cảnh

sao có thể chịu buông tha thời cơ rất tốt này.

Nhiễm Nhan quay lại, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, thanh âm lãnh đạm, "Xung hô như thế nào?"

Bùi Cảnh không ngờ tới nàng không trả lời vấn đề, còn hỏi ngược lại, sững sốt một chút, cười túm tỉnh đáp: "Tại hạ Bùi Cảnh, tự Thừa Tiên."

"Bùi Thừa Tiên." Nhiễm Nhan đã sớm nhìn ra mới vừa rồi mây lang quân có biểu tình khác thường kia là do hắn cầm đầu, bởi vậy khi đọc mây chữ này, cơ hồ là nghiến ra từ kẽ răng, nhưng giờ này khắc này, thật sự không thích hợp gây chuyện, "Không cần, huynh trưởng ta uống đến say như chết, không biết khi nào mới có thể tỉnh lại, để trễ nữa sợ là phường môn cũng đóng."

Nhiễm Nhan lời này là nói cho những người khác nghe. Dứt lời, nàng đi trước dẫn đường, dẫn lang quân đang công Nhiễm Vân Sinh kia rời đi.

Lúc đi ngang qua người Bùi Cảnh, dưới chân đảo một cái, cả người nhào về phía trước.

Bùi Cảnh duyệt qua vô số nữ nhân, hắn đang định thử xem Nhiễm Nhan đến tột cùng có trúng 'Hồng trần tán' hay không. Nếu trúng, cho dù Nhiễm Nhan có thể nhẫn nhịn để không lộ manh mối, chỉ cần một chút khiêu khích, khẳng định chịu không nổi.

Ý niệm vừa hiện lên, hắn duỗi tay ra túm chặt lấy tay áo Nhiễm Nhan, làm bộ dùng sức quá mạnh, đem nàng kéo về phía mình.

Ai ngờ, Nhiễm Nhan lại chủ động chụp lấy tay hắn, hơn nữa còn kháng cự sức lôi kéo của hắn.

Nhiễm Nhan vốn đã không còn sức lực, kháng cự này chỉ có một chút tác dụng, nàng vẫn va vào ngực Bùi Cảnh.

"Buông tay ra!" Nhiễm Nhan giãy giụa.

Trong phòng nhiều người như vậy, Bùi Cảnh cho dù muốn cản rõ, cũng không dám túm lấy nàng không bỏ, nhưng cũng không thể thả ra dễ dàng như vậy, bàn tay hắn nhẹ nhàng dán lên eo Nhiễm Nhan vuốt nhẹ một cái.

Chỉ như vậy, mà cả người Nhiễm Nhan đã như bị rút cạn sức lực, toàn thân mềm như bông, nàng cứng rắn cắn mạnh đầu lưỡi mình, cơn đau làm nàng thanh tịnh một chút, tìm về một ít sức lực.

Nhiễm Nhan dùng hết sức đẩy hắn ra, thuận thế giương tay đột ngột quăng ra một bạt tai, "Đăng đồ tử!"

Thời điểm tay Bùi Cảnh còn ở trên eo Nhiễm Nhan, hắn rõ ràng cảm giác được người đang dán trên người mình đã hóa thành một vũng nước xuân, không dự đoán được nàng đột nhiên bộc phát ra sức lực, nên không phòng bị mà bị đẩy ra.

Cái tát này của Nhiễm Nhan không đánh tới mặt Bùi Cảnh, mà là đánh vào cổ hắn.

Bùi Cảnh quyết tâm cuốn lấy Nhiễm Nhan, cả giận nói: "Ngươi nương tử này, ta hảo tâm đỡ ngươi, ngươi sao có thể vô lễ ra tay đánh người như thế, ngươi là nương tử nhà ai?"

Tất cả mọi người thấy Nhiễm Nhan đã đứng yên, nhưng tay Bùi Cảnh còn đặt trên eo người ta, mà cũng không ai nói gì. Nhưng lại có một lang quân thiếu niên trong đám người phụ họa: "Đúng vậy, vị nương tử này cũng quá vô lễ."

Nhiễm Nhan lại thuận thế nhún người xuống hành lễ, "Nhi cũng là vô ý, hôm nay là sinh thần của Trịnh lão phu nhân, thỉnh Bùi lang quân nể mặt Trịnh phủ tạm hoãn việc này, ngày mai nhi chắc chắn tới cửa hướng Bùi lang quân thỉnh tội!"

Mấy lời này nghe như mềm mại, kỳ thật giấu dao, nhưng ngoài mặt lại không làm ai bắt bẻ được. Chuyện này, rõ ràng đã có rất nhiều cặp mắt nhìn, Bùi Cảnh tuy đỡ tiểu nương tử người ta, nhưng cũng nhân cơ hội chiếm tiện nghi, người ta đã xin lỗi, hơn nữa còn nói hôm sau tới cửa thỉnh tội, nếu còn không để người đi thì đúng là không thể nào nói nổi.

Loại tình huống này, nếu bình thường, Bùi Cảnh còn có thể y thế hiệp người, nhưng nơi này là Trịnh phủ, còn là sinh thần của Trịnh lão phu nhân, việc này một khi nháo đại, cho dù Nhiễm Nhan trúng 'Hồng trần tán' mà thất thố trước mặt nhiều người, bị người tìm hiểu nguồn gốc tra ra tới hắn, cũng rất không ổn.

"Thôi." Bùi Cảnh không cam lòng nói.

Nhiễm Nhan không nói hai lời, liền đứng dậy bước ra ngoài. Nếu không phải nàng hiện tại không còn sức mà chạy, lúc nãy quăng cho Bùi Cảnh cái tát kia xong, nàng nên làm bộ xấu hổ buồn bức mà lao ra ngoài phòng.

Bước ra ngoài, không khí lạnh lẽo bên ngoài làm nàng tìm về một ít lý trí, nàng cầu nguyện trên đường đi ra ngoài đừng lại để thêm chuyện gì nữa, nếu không, nàng thật sự phải thất thố!

Nhiễm Nhan dùng khăn thêu che lại miệng mũi, vùi đầu đi phía trước, dọc theo đường đi tuy rằng có người đến người đi, nhưng hơn phân nửa đều là người không quen biết, ngẫu nhiên cũng gặp vài người say khướt.

Thuận lợi ra khỏi Trịnh phủ, y lang quân kia đem Nhiễm Vân Sinh thả vào trong xe, thấy Nhiễm Nhan sắp phải lên xe, vội vàng nói: "Ta tên là Trình Hoài Bật."

Nhiễm Nhan quay lại gật đầu với hắn, "Đa tạ Trình lang quân."

Nếu là ngày thường, nàng có lẽ sẽ nói thêm vài câu, nhưng hiện giờ đầu óc nàng hôn mê trầm trồ, cảm giác xa lạ đang rạo rực trong thân thể, làm nàng không còn sức cử động.

Nhiễm Nhan hận đến nỗi nghĩ rằng nếu lợi, cái tát nàng mới đánh Bùi Cảnh vừa rồi kia mang theo độc dược, tốt xấu cũng xả bót tức. Thần trí nàng càng lúc càng mơ hồ, tạm thời cũng bất chấp không suy nghĩ được nhiều như vậy.

Thôi tình dược đối với những người đã hưởng qua tư vị tình d*c thì có trăm phần trăm lực sát thương, nhưng mà Nhiễm Nhan không chỉ chưa hưởng qua, mà cảm giác tâm lý về phương diện này lại thập phần trì độn, chưa kể trên người nàng còn mang theo dược giúp thần trí thanh tĩnh.

Theo đạo lý mà nói, dược nàng phổi này, cũng có thể giải được mè dược, thôi tình dược, chỉ là không nghĩ tới dược lực của 'Hồng trần tán' này lại lợi hại như vậy. Nhiễm Nhan xui lơ trong thùng xe, duỗi tay tháo cái khăn che được cột bên hông Nhiễm Vân Sinh ra.

Cái phòng kia chỉ là một căn trà thất, bên trong vật dụng gì cũng không có, may mắn là nàng có mang thứ này tùy thân, có thể xử lý nơi đó của Nhiễm

Vân Sinh một chút, nếu không thật sự là vô pháp biện giải.

Nhiễm Nhan run rẩy hạ tay xuống, rót cho mình chén nước trà.

Trung loại dược này, căn bản không có biện pháp gì tốt để giải, hoặc là lập tức tìm nam nhân, hoặc là lập tức uống nhiều hoặc ngâm nhiều nước đá. Nước trà trong xe đã lạnh, cảm giác lạnh lẽo từ thực quản cháy tới dạ dày, cực kỳ thoái mái. Nhiễm Nhan bắt đầu không ngừng rót nước. Có điều một bình trà không có bao nhiêu, rất nhanh đã không còn một giọt.

Nhiễm Nhan thở dài, nhìn Nhiễm Vân Sinh bị nàng hạ được cho bất tỉnh, nếu không phải là cần phải có một người tỉnh, Nhiễm Nhan cũng thật muốn dứt khoát gây tê luôn thần kinh của mình!

Thanh âm bánh xe lục cục vang vọng, Nhiễm Nhan dựa trên vách xe, đem màn xe mở ra một ít, hít vào không khí lạnh lẽo bên ngoài. Nhưng thời gian càng lâu, nàng đã càng không thể khống chế, miệng khô lưỡi khô, hô hấp càng thêm thô nặng, trong đâu còn bất giác toát ra vài hình ảnh nam nữ giao hoan.

Nhiễm Nhan kéo kéo cổ áo, trong lòng cười khổ, nàng mấy năm nay vẫn luôn hoài nghi mình bị lãnh cảm, kết quả nếu là bởi vì dục cầu bất mãn mà nghẹn đến chết, thì thật đúng là tạo hóa trêu người a!

Nàng híp mắt, bức bách mình nghĩ qua chuyện khác, trước mắt lại đột nhiên hiện lên bộ dáng trần trụi của Tô Phục khi ở Ánh Mai am. Ngay lập tức, ngọn lửa đang cố áp xuống trong thân thể bùng lên dữ dội. Cả người nôn nóng khó hiểu, khó chịu đến nàng gần như muôn bật khóc.

Cắn đầu lưỡi cắn đến mùi máu tươi đầy miệng, máu tươi còn rỉ ra theo khói miệng nàng, nhưng lại không có chút tác dụng nào, nàng cảm thấy mấy đầu dây thần kinh của mình đều chết lặng.

Phảng phát như đã qua mười năm, xe ngựa mới chậm rãi dừng lại, Nhiễm Nhan ôn định lại thanh âm của mình, hỏi: "Tới rồi à?"

Xa phu đáp: "Nương tử, đã vào trong nội môn."

Nhiễm Nhan sửa sang lại vạt áo, móc khăn ra lau khói môi, một lúc sau mới phát giác mình căn bản không còn sức để đứng dậy nữa, "Thông tri cho Nhĩ Đông và Thiển Tuyết tới đón Thập ca."

Nhĩ Đông và Thiển Tuyết vốn là thông phòng Nhiễm Bình Dụ chuẩn bị cho hắn, tuy Nhiễm Vân Sinh vẫn chưa có chạm vào các nàng, nhưng việc đã đến nước này, cũng không thể cùnghen tới bệnh đi!

Loáng thoảng nghe thấy xa phu đã rời đi, Nhiễm Nhan móc một cái bình sứ nhỏ từ tay áo ra, đem giải được bên trong rót vào miệng Nhiễm Vân Sinh.

May mà Nhiễm phủ không lớn, không lâu sau, Nhĩ Đông và Thiển Tuyết liền vội vã chạy ra, đi cùng các nàng còn có Ca Lam và Văn Lục.

Nhiễm Nhan xuyên qua khe hở của mành nhìn thấy các nàng, hốc mắt đã có chút ướt át.

"Nương tử?" Văn Lục bò lên trên xe, vén mành lén liềng thấy hai gò má Nhiễm Nhan ửng đỏ, tóc mai hơi hỗn độn, đôi mắt thường ngày như nước lăng thì giờ như hai hồ nước mùa thu trong veo, cánh môi hé mở, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Văn Lục sững sốt một chút, vội la lên: "Nương tử làm sao vậy?"

Nhĩ Đông đi theo lên xe, thấy bộ dáng Nhiễm Nhan cũng hoảng sợ.

Tầm mắt Nhiễm Nhan đã hơi mê mang, thấy bóng Nhĩ Đông, mới gắng gượng nói: "Nhĩ Đông, ta...cùng với Thập ca, không cần thận bị mắc mưu người khác, trúng thôi tình dược, người hầu hạ Thập ca cho tốt."

Sắc mặt Nhĩ Đông như bình trộn thuốc màu, biểu tình phức tạp đủ màu trộn lẫn, cuối cùng vẫn đỏ mặt, lên tiếng, "Dạ."

Văn Lục mặt đầy khiếp sợ, trên tay lại vội vàng giúp Nhiễm Nhan sửa sang lại tóc mai, cùng Ca Lam đỡ nàng xuống xe. Hai chân Nhiễm Nhan đã không còn sức lực, hầu như là được Ca Lam và Văn Lục nâng về chỗ ở.

Nhiễm Nhan biết mình đã về đến nhà, cũng không gắng gượng nữa, tiếng rên rỉ nhỏ vụn bật ra khỏi môi, nhưng nàng chung quy vẫn theo bản năng mà giữ lại một tia lý trí, không có lộ ra tư thế xấu hổ.

"Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?" Văn Lục gấp đến mức xoay quanh, nói với Ca Lam: "Ta đi tìm Hình Nương người canh chừng nương tử."

Vân Lục chạy ra ngoài nhanh như chớp. Ca Lam cũng rất khó xử, loại chuyện này, cho dù nàng có tài trí cũng không giải quyết được a! Vì thế cũng chỉ có thể rót nước cho Nhiễm Nhan uống.

Hình Nương vội vàng chạy tới, nhìn bộ dạng Nhiễm Nhan, vội vàng nói: "Mau đi tìm Thiến Nương lấy băng!"

"Lấy bao nhiêu?" Vân Lục hoang mang hỏi

Hình Nương vỗ vỗ tay nàng nói: "Hai bón là đủ rồi, đừng hoảng, không thể để lộ ra tiếng gió, chỉ lén nói với Thiến Nương thôi, đối với người khác thì chỉ nói là nương tử say rượu."

Vân Lục gật gật đầu, hít sâu một hơi, bước nhanh ra ngoài.

Lời editor: chời doooooomaaaaaaaa Tô Tô mà ko mặc đồ thì cần gì Hồng trần tán hả....

Chương 231: Có muốn gặp hắn không

Dung Thiến nghe nói lại có chuyện như vậy, còn phát sinh sau khi tiệc mừng thọ ở Trịnh phủ kết thúc, có chút không thể tin tưởng, liền tự mình đưa băng đến.

Nhưng Nhiễm Nhan hiện tại đã thàn chí không rõ, tình hình cụ thể cũng không ai biết, cho nên Thiến nương cũng chỉ có thể cùng hỗ trợ đem Nhiễm Nhan thả vào trong bồn tắm trước. Hình Nương sợ đột ngột thả vào trong nước lạnh sẽ tổn hại thân thể, nên lúc đầu không thả băng, để Nhiễm Nhan ở trong nước lạnh một lát, mới từ từ thêm băng vào.

Khí lạnh dần dần thẩm qua làn da, cảm giác khô nóng trong thân thể bị đè ép xuống, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy bụng dưới của mình hơi đau nhức, không khỏi nhíu mày.

Hình Nương đau lòng mà sờ đầu Nhiễm Nhan, nước mắt đỗ rào rào xuống dưới, "Tạo cái nghiệt gì a? Nương tử nhà ta luôn giữ khuôn phép, rốt cuộc là đã trêu chọc phải sát thần nào?"

Nói đến sát thần, mọi người đều bất giác nghĩ tới Tiêu Tụng, nhưng không ai nói ra.

"Ai lại to gan như vậy, vậy mà dám cả gan hành động trong Trịnh phủ?" Dung Thiến nói sang chuyện khác. Không chỉ có lớn mật, còn phải có địa vị nhất định.

Nóng lạnh cùng nhau công kích, mới vừa rồi lại nhẫn nhịn đến sức cùng lực kiệt, Nhiễm Nhan vừa khôi phục được một chút ý thức giờ đã hoàn toàn ngất đi trong bồn tắm.

Ngâm nửa canh giờ, Hình Nương duỗi tay sờ thử nhiệt độ trên cổ Nhiễm Nhan, sắc mặt đại biến, "Được này quá mạnh, những người đó thật đáng bị sát ngàn đao!"

"Ngâm nước đá lâu như vậy, có thể có chuyện gì hay không?" Dung Thiến nhịn không được hỏi.

Thân thể nữ nhân kiều nhược, vạn nhất bị kích thích, sau này khó mang thai thì sẽ thành vấn đề lớn! Con nối dõi là điều mà nữ nhân cả đời trông cậy vào, Hình Nương cũng có chút lưỡng lự.

Trong phòng một mảnh trầm mặc, đây không phải là vấn đề nhỏ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, các nàng không dám dùng chuyện này để đánh cuộc.

Thật lâu sau.

"Tùy Viễn tiên sinh đã từng đe thân với nương tử, Tiêu Thị lang hình như cũng có ý đồ này..." thanh âm Văn Lục vo ve như ruồi muỗi, nhưng trong phòng yên tĩnh, ai cũng đều nghe được.

Hình Nương cốc lên trán nàng một cái, "Nói bậy bạ gì đó!"

Chưa nói đến làm như vậy có thể bị người chỉ chỉ trỏ trỏ hay không, Nhiễm Nhan hiện tại thần chí không rõ, chẳng lẽ để mấy thị tỳ các nàng làm chủ chuyện chung thân cho chủ tử hay sao?

"Ngâm đi, không có việc gì đâu, năm đó mẫu thân ta vào ngày mùa đông còn bị rơi vào động băng, người cũng suýt nữa bị đông chết, sau đó không phải vẫn tốt sao?" Hình Nương nói đây là an ủi người khác, còn không băng là đang tự an ủi mình.

Đúng lúc này, ngoài phòng có thị tỳ thông truyền: "Hình Nương, Tiêu Thị lang tới chơi, muôn gấp nương tử."

Người trong phòng hai mặt nhìn nhau, hay đây là duyên phận?

Lặng im giây lát, Hình Nương nói: "Chờ một chút, ta hỏi nương tử."

Người bên ngoài ứng tiếng.

Hình Nương lay lay Nhiễm Nhan, nhẹ giọng gọi: "Nương tử, nương tử?"

Loại chuyện này, các nàng sao có thể làm chủ thay cho chủ tử? Nếu Nhiễm Nhan không thể tịnh lại, chỉ có thể để Tiêu Tụng quyết.

"urm..." một tiếng rên rỉ ẩn nhẫn bật ra từ miệng Nhiễm Nhan.

"Nương tử, Tiêu Thị lang tới, muốn gặp ngài, ngài như bây giờ có muốn gặp hắn không?" Hình Nương chỉ thiểu nước hỏi là người hiện tại khó chịu như vậy, ngâm nước đá một chốc một lát cũng không giảm bớt được, cần phải tìm Tiêu Tụng tới giải quyết một chút.

"Ai?" đâu Nhiễm Nhan lùng bùng, hỏi lại một lần.

"Tiêu Việt Chi, Tiêu Thị lang." Hình Nương nói từng chữ một.

Nhiễm Nhan khụng lại một lúc, lúc tất cả mọi người đều cho rằng thần trí nàng đã đi đâu mất, lại nghe nàng suy yếu nói: "Không gặp. Nói với hắn, ngày mai nếu có rảnh, thính hắn tới tìm ta..."

Trong lòng Hình Nương đau đớn, nàng vốn cũng không chấp nhận loại chuyện như vậy phát sinh trong tình huống không có gì đảm bảo, đặc biệt đối phương còn là Tiêu Tụng, nàng hỏi Nhiễm Nhan một câu, cũng chỉ do mềm lòng, nhưng hiện giờ Nhiễm Nhan trong tình trạng như vậy còn có thể bão trì lý trí, làm Hình Nương càng thêm đau lòng.

Bên ngoài sắc trời đã dần tối, Nhiễm Nhan ở trong nước ngâm hơn hai canh giờ, cảm giác rạo rực mới dần dần lui xuống.

Đám người Hình Nương nhanh chóng nâng nàng ra, lau khô người, thay y phục sạch sẽ rồi đưa về phòng ngủ.

Trong phòng ngủ đốt sáu chậu than, cả căn phòng ám áp dễ chịu, trong chăn đã được ủ ấm. Nhiễm Nhan nằm ở bên trong, cảm giác khó chịu dần dịu xuống. Nhiễm Bình Dụ cùng La thị đều đã trở về, sai người tới hỏi mấy lần, nghe nói thân thể Nhiễm Nhan có bệnh nhẹ, La thị tới nhìn một lần.

Lăn lộn liên tục hơn bốn cái canh giờ, mới xác định Nhiễm Nhan đã khôi phục.

Đêm cũng đã khuya.

Nhiễm Nhan nằm mê mang, lúc đầu hơi không thoái mái, sau đó dần dần dịu lại, cuối cùng ngủ mê đi trong ố chăn ám áp.

Một đêm hôn hôn trầm trầm.

Hôm sau, Nhiễm Nhan mở mắt đã thấy sắc trời mông lung, không biết là còn sớm, hay là trời đầy mây, hay là đã chạng vạng.

Nàng xoa huyệt Thái Dương có chút đau đớn, nhớ tới chuyện hôm qua, lứa giận lại bùng lên trong lòng. Hôm qua trong cái tát nàng đánh Bùi Cảnh kia có thấm bột ăn mòn, nàng cố ý đánh vào cổ, bởi vì như vậy sẽ nhanh chóng ăn mòn đến động mạch. Bùi Cảnh đã bức nàng lên tuyệt lộ, nàng đương nhiên sẽ không cho hắn đường sống.

Đối với loại người này, Nhiễm Nhan không có kiên nhẫn đâu đi đâu lại, huống hồ quyền thế địa vị của hắn đối với nàng đều tạo thành tính áp đảo uy hiếp, biện pháp tốt nhất chính là nhổ cỏ tận gốc!

Chỉ là Nhiễm Nhan không rõ, Bùi Cảnh này rõ ràng là nhầm vào nàng, nàng mới đến Trường An không lâu, lại chưa từng gặp qua người này, sao có thể đắc tội hắn?

Khi Nhiễm Nhan nghe Dung Thiến kể chuyện về Thái Tử, thoảng đề cập tới Bùi Cảnh, hắn cùng Thái Tử giao hảo, thường xuyên tặng vài mỹ nhân cho Thái Tử chơi đùa, mà bản thân hắn đối với sưu tập mỹ nhân càng làm không biết mệt, chỉ cần không phải là hoàng thất, quyền quý, hoặc là môn phiệt thế gia, nương tử nào bị hắn nhìn trúng, thì không có ai thoát được tay hắn.

Nói như vậy, hắn đây là tính toán bắt nàng đem đi tặng cho Thái Tử?

Vậy lần trước những người đêm khuya xông vào phòng ngủ trói nàng, hơn phân nửa là Bùi Cảnh phái tới!

Trong mắt Nhiễm Nhan phát ra sát ý đậm đặc. Nhiễm Nhan dù gì cũng lớn lên trong xã hội pháp chế, lại là một pháp y, nếu như không phải bị bức tới cực điểm, nàng tuyệt đối sẽ không sinh ra ý niệm giết người, nhưng mà một khi đã sinh ra, thì không còn đường xoay chuyển.

Còn nữa, ở Trịnh phủ, nam khách cùng nữ khách đều được tách ra, Bùi Cảnh làm sao biết được nàng đến Trịnh phủ? Lại như thế nào có thể nắm rõ nhất cử nhất động của nàng như thế? Nếu là nhẫn tuyển, cũng không phải tất cả mọi người đều nhận thức nàng, liên tưởng đến biểu hiện của Nhiễm Mỹ Ngọc...

Khi nghe Trịnh lão phu nhân muốn gặp mình, với tính ghen ghét mãnh liệt của Nhiễm Mỹ Ngọc, dù không mỉm cười, thì cũng sẽ dùng ánh mắt lảng tránh một lần, nhưng lúc ấy nàng ta lại chộp dạ mà quay đầu đi chỗ khác.

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan rốt cuộc nầm không nổi nữa. Nàng đứng dậy lấy y phục từ trên bình phong xuống, từng kiện từng kiện mặc vào, vô cùng thong thả, phảng phát như đang mãi nghĩ đến chuyện gì đó, động tác trên tay lại không có một cái dư thừa.

Mặc xong y phục, Nhiễm Nhan tùy tiện túm một dải lụa trăng cột tóc lại, từ trong hòm thuốc lấy ra mấy cái bình sứ nhét vào tay áo, thuận tay cầm trường tiêu đặt bên cạnh giường lên, kéo cửa bước ra ngoài.

"Nương tử?" Văn Lục thấy Nhiễm Nhan, mặt đầy vui mừng nói: "Ngài tĩnh rồi, có chỗ nào không thoải mái không?"

"Không có." Thanh âm Nhiễm Nhan nghẹn ngào, vết thương ở đầu lưỡi đau buốt, "Ta đi ra ngoài dạo một chút, người không cần đi theo ta."

Văn Lục trong lòng lo lắng, lại thấy thần sắc Nhiễm Nhan trầm lãnh, không dám lên tiếng, nghĩ đến dù sao cũng là ở bên trong phủ, mà ban ngày ban mặt thì tuyệt đối cũng sẽ không xảy ra chuyện gì.

Văn Lục ứng tiếng, thấy Nhiễm Nhan xuyên guốc giày rồi chậm rãi đi ra ngoài, lại cảm thấy thần sắc Nhiễm Nhan có chút kỳ lạ, liền vội vàng đi báo cho Hình Nương và Ca Lam.

Chương 232: Thong dong gây án

Sắc trời mờ mờ, Nhiễm Nhan một thân áo lụa màu lam sẫm đi trong hoa viên cũng không quá gây chú ý, từ Hòa Nhã cư đến Sở Thủy cư nơi Nhiễm Mỹ Ngọc ở bất quá mấy trăm mét, nàng cố tình tránh người, đi đường mòn nhỏ bên trong, thẳng đến cửa Sở Thủy cư cũng không gặp ai.

"Thập Thất Nương?" một cô nương trên dưới mười sáu mươi bảy tuổi từ phòng trong đi ra, sau khi thấy rõ người tới là Nhiễm Nhan, mặt đầy kinh ngạc. Trong ánh tượng của nàng ta, Thập Thất Nương rất sợ nương tử nhà nàng ta, sao có thể tự mình tìm đến cửa?

Thấy Nhiễm Nhan đi tới, thị tỳ kia mới phản ứng, vội vàng khom người hành lễ, hỏi: "Nương tử tới tìm nương tử nhà ta vì chuyện gì?"

Nhiễm Nhan không nói một lời mà đi đến trước mặt nàng ta, mở miệng hỏi: "Nhiễm Mỹ Ngọc đâu?"

"Nương tử đã đi ngủ, có cần..." thị tỳ kia mới nói một nửa, trước mắt đã tối sầm rồi lung lay ngả ra sau.

Nhiễm Nhan túm lấy nàng ta, cởi guốc giày xách trong tay, sau đó túm đai lưng nàng ta, lôi vào lại trong phòng nơi nàng ta vừa đi ra.

Bên trong truyền ra thanh âm một nữ nhân trẻ tuổi, "Ngữ Nhi, ngươi về rồi à?"

Nhiễm Nhan bôi nước thuốc lên người Ngữ Nhi, sau đó lặng lẽ rời khỏi gian ngoài. Mới đi ra chưa được vài bước, đã nghe thấy trong phòng nữ hài kia nhẹ nhàng gọi Ngữ Nhi, sau đó truyền đến một tiếng thịch trầm đục.

Mới vừa rồi Ngữ Nhi kia nói, Nhiễm Mỹ Ngọc đã đi ngủ, nghe ý tứ của nàng thì chắc là mới đi ngủ không lâu, nhìn sắc trời chạng vạng, Nhiễm Nhan phỏng đoán mình có thể đã ngủ một ngày một đêm.

Mấy cái này đều không quan trọng, quan trọng là, đến tối thì thị tỳ Nhiễm phủ sẽ trở về viện chuyên dành cho nô tỳ, trong các phòng chỉ để lại thị tỳ bên người. Mà ám vệ bình thường cũng chỉ canh giữ bên ngoài, sẽ không chạy vào trong nội viện.

Nhiễm Mỹ Ngọc có bốn thị tỳ bên người, ngoài trừ hai người này, hẳn là còn một người trực đêm ở gian ngoài, một người khác...

Ánh mắt Nhiễm Nhan chuyển qua căn phòng cách vách kia, đem mê được từ góc kẽ cửa vẩy vào trong phòng.

Sau một lúc lâu mới đẩy cửa bước vào.

Trong phòng giống như tưởng tượng của Nhiễm Nhan, cũng không lớn, chỉ có hai cái giường, mỗi cái đều có màn che, một bên còn trống, bên còn lại đã rũ màn.

Nàng cứ tùy tiện đi vào như vậy, chỉ là bước chân cực nhẹ.

Người trên giường trở mình, mở mắt, còn chưa kịp có phản ứng, Nhiễm Nhan đã dùng khăn tắm mê được trùm lên mặt nàng ta, dùng tay đe chặt miệng nàng ta, khiến cho nàng ta không thể kêu to hoặc cắn người, nhưng vẫn để mũi cho nàng ta hô hấp.

Thị tỳ giãy giụa không đến vài cái, động tác liền dần dần chậm lại.

Nhiễm Nhan lại ngừng một lát, mới thu hồi khăn, mặt vô biểu tình mà đánh giá thị tỳ kia một cái, khom lưng một tay cầm cổ tay nàng ta, không dấu vết dò xét mạch đập, một tay thì dùng sức bẻ ra nắm tay đang nắm chặt của nàng ta, thấy bên trong có mấy sợi tơ vải bị cào ra từ trên y phục của mình, sau đó xốc chăn lên nhìn một lúc lâu, mới đắp lên. Rồi đột nhiên xoay người nhảy lên giường, gắt gao chặn tay chân nàng ta lại, đem khăn tắm mê được lần nữa che trên mặt nàng.

Quả nhiên, Nhiễm Nhan gấp phải chống cự kịch liệt, nhưng Nhiễm Nhan giờ đã chiếm thế thượng phong, hơn nữa lượng mê được rất mạnh, không quá vài giây, thị tỳ này cả người xiù xuồng, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Vừa rồi khi Nhiễm Nhan cầm cổ tay nàng ta, còn đồng thời dùng sức cạy nắm tay nàng ta ra, thấy rõ mạch đập của nàng ta tăng bất thường, hơn nữa

trên tay có một tíc tắc chống cự, nếu thật sự hoàn toàn hôn mê, tuyệt đối sẽ không xuất hiện phản ứng này.

Lần này Nhiễm Nhan không có vội buông ra, mà xem xét động mạch cổ của nàng ta trước, xác nhận là đã thật sự ngất đi rồi, mới xuống giường.

Thị tỳ này vậy mà thông minh, vừa bắt đầu đã suy xét, phát hiện bản thân từ chi vô lực, căn bản không phải là đối thủ của Nhiễm Nhan, liền nín thở, ý đồ qua mặt trước, rồi sau đó lại tìm đối sách, thậm chí còn cố tình cào xuống "vật chứng".

Đáng tiếc, Nhiễm Nhan trước nay đều sẽ không bỏ sót một lỗ hổng nào.

Có kinh nghiệm này, trong lòng Nhiễm Nhan thêm vài phần cảnh giác, xem ra thị tỳ bên người của Nhiễm Mỹ Ngọc cũng khá có tâm cơ và can đảm.

Sở Thủy cư không lớn như Hòa Nhã cư, có thể làm phòng ngủ chỉ có hai gian, theo tính tình của Nhiễm Mỹ Ngọc, đương nhiên sẽ lựa chọn gian vừa hoa lệ vừa lớn vừa có vị trí đẹp nhất kia, Nhiễm Nhan không chút do dự chạy lên lầu.

Đứng ở cửa phòng ngủ chính, Nhiễm Nhan cũng đem một lọ mè dược hắt vào trong như trước, tuy hiệu lực sẽ hơi chậm lại, nhưng ít ra có thể làm cho các nàng không còn sức phản kháng.

Làm xong chuyện này, Nhiễm Nhan liền dựa trên lan can, nhìn bầu trời đêm mênh mang.

Hiện tại đã đầu tháng mười hai, vầng trăng cong cong nhạt nhòa treo ở trên bầu trời cao xa, ánh sao thưa thớt, bóng đêm hun hút cơ hồ hòa vào màu trời đêm. Bóng cây tối sầm đong đưa theo gió, như đám quái thú đang giương nanh múa vuốt.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy vô cùng cô đơn, trái ngược với khi mới tới nơi này, giờ nàng đã có vướng bận, Nhiễm Vân Sinh, Hình Nương còn có Văn Lục cùng Ca Lam, bọn họ đối với nàng đều rất tốt, đây là may mắn của nàng, nhưng cũng không biết vì cái gì, thỉnh thoảng nàng vẫn có cảm giác cô độc.

Chính bởi vì như thế, nàng mới không thể nương tay.

Chỉ số thông minh của Nhiễm Nhan cũng không phải dùng không nỗi mưu kế, nhưng nàng lại không kiên nhẫn đem đầu óc dùng vào mấy chuyện tranh đấu lằng nhăng có cũng được mà không cũng được. Làm pháp y nhiều năm, có một cái đạo lý là rõ ràng nhất, đối với một người mà nói, khi sinh mệnh kết thúc thì cũng có nghĩa là hết thảy kết thúc, chỉ còn lại một khói thi thể, là còn chút bí mật chỉ có pháp y mới có thể xem hiểu.

Tính toán thời gian đã không sai biệt lắm, Nhiễm Nhan rút ra đoán đao trong óng tiêu, cạy then cửa ra, bước vào.

Kết cấu trong phòng ngủ hơi giống với gian của Nhiễm Nhan, chỉ có một vài chỗ bài trí bất đồng, ở gian ngoài thị tỳ còn y phục ngã trên giường, nhìn dáng vẻ có lẽ là định cởi áo ngoài đi ngủ, thì bị mê dược làm ngất đi.

Nhiễm Nhan biết nàng ta sẽ không hoàn toàn bất tỉnh, liền đi tới cho nàng ta thêm chút mê dược, chờ nàng ta hoàn toàn ngất xỉu, thì giúp nàng ta cởi quần áo, đặt lên giường, sắp xếp thành bộ dáng ngủ ngon. Quần áo cũng bắt chước Văn Lục làm như thường ngày, treo trên bình phong nhỏ ở đuôi giường.

Vào nội thất, Nhiễm Nhan thong thả ung dung ngồi xuống bên giường, trầm lắng nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc. Thị tỳ gian ngoài kia còn không hoàn toàn hôn mê, Nhiễm Mỹ Ngọc ngủ ở trong nội thất, càng không có khả năng hoàn toàn ngất xỉu, hiện tại đại khái chỉ là lúc buồn ngủ còn thêm mê dược, cho nên mới tiến nhanh vào mộng đẹp.

Nhiễm Nhan xốc đệm chăn lên, xoẹt một cái để dao ngay ngực Nhiễm Mỹ Ngọc, không chút nương tay đâm thẳng làn da.

Nhiễm Mỹ Ngọc đang ngủ say, đột nhiên ăn đau, vô ý thức hét lên, nhưng bởi vì trúng dược của Nhiễm Nhan, tiếng hét kia đến bên miệng đã biến thành tiếng rên rỉ, nàng mở mắt, hoảng sợ nhìn "hung thủ", đến khi phát hiện là Nhiễm Nhan, tựa hồ là thở phào nhẹ nhõm, trong ánh mắt tràn đầy lửa giận, "Nhiễm Thập Thất, ngươi muốn làm gì?"

Trong bóng đêm, Nhiễm Nhan nhuóng mày, thanh âm nghẹn ngào trầm lắng, "Giết người, nhìn không ra à?"

Nhiễm Mỹ Ngọc run lập cập, một chút cũng không dám hoài nghi tính chân thật trong lời Nhiễm Nhan, "Ngươi điên rồi!" trong mắt nàng ta, cho dù muốn giết người cũng phải nghĩ biện pháp che dấu, kiểu gì cũng không thể

trắng trợn táo bạo như vậy! Nghĩ đến đây, Nhiễm Mỹ Ngọc lấy lại chút tự tin, há mồm gọi tên thị tỳ, "Đào nhi, Đào nhi!"

Nhiễm Nhan đem khăn phắt nhẹ lên mặt nàng ta, làm được lực lại tăng thêm vài phần.

Nhiễm Mỹ Ngọc không rõ nguyên do, chỉ ngửi thấy một mùi hương nồng nặc, đang muốn nói chuyện, lại cảm thấy mí mắt nặng thêm một chút, cả người không thể dùng lực, muốn động cũng không động được, muốn kêu lại kêu không ra tiếng, như bị bóng đè.

"Ngươi vì cái gì lại muốn giết ta?" thanh âm Nhiễm Mỹ Ngọc suy yếu, sơ hãi nhìn con dao còn cầm trên ngực mình kia, thêm khuôn mặt vô cảm của Nhiễm Nhan, nàng ta cảm thấy mình khẳng định là đang ở trong ác mộng.

Dược Nhiễm Nhan dùng không giống với mê dược bình thường, hít vào một chút, liền giống như hút ma túy, thần kinh cảm giác cả người bị trì độn, cảm giác đau sẽ yếu hơn rất nhiều so với bình thường, bất đồng chính là, ma túy sẽ làm người ta lâm vào trạng thái phấn khởi điên khùng, mà được này thì sẽ làm người dần dần mất đi ý thức.

"Lý do ta phải giết ngươi quá nhiều, còn phải liệt kê ra hết sao?" Nhiễm Nhan thu hồi dao, đi đến trước kỵ châm lên một trán đèn tứ giác.

Ánh sáng mỏng manh mờ nhạt chiếu lên mặt nàng, nhưng bộ dáng kia lại lạnh lẽo, càng làm người không rét mà run.

"Nghiêm khắc mà nói, ta đây đã không phải là lần đầu tiên giết người." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng nói, phảng phất như đang lâm bẩm, chẳng qua nội dung lại làm sống lưng người ta phát lạnh.

Nhiễm Mỹ Ngọc giãy giụa muôn ngòi dậy, cả người lại như bị rót chì, dùng toàn bộ sức lực bú sữa mẹ, mới nhúc nhích được một chút, nàng ta run giọng nói: "Nơi này là dưới chân thiên tử, ngươi giết ta, cũng tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt!"

"Phải không? Ta không thể không nói cho ngươi..." Nhiễm Nhan vừa nói, vừa xốc lên chăn, duỗi tay tuột quần Nhiễm Mỹ Ngọc xuống, "...ta ngàn ấy năm, cái gì cũng chưa học, lại chỉ biết một thứ, chính là mỗ thi, đương nhiên, người sống cũng mỗ được như thường, hơn nữa còn bảo đảm người khác không biết là ta làm."

Cả người Nhiễm Mỹ Ngọc run rẩy, không biết là bởi vì thân thể chưa bao giờ bị người nhìn qua của mình lại bại lộ trước mắt Nhiễm Nhan mà xấu hổ và giận dữ, hay là bị sợ hãi chấn trụ, thân thể không nghe sao sú mà run lên.

Nhiễm Nhan dùng dao nhỏ đẩy ra đai lưng trung y và dây lưng hạ tử, thân thể vừa ngây ngô vừa thành thục của Nhiễm Mỹ Ngọc lộ ra hoàn toàn trước mặt Nhiễm Nhan.

Nhiễm Mỹ Ngọc xấu hổ giận dữ mà trùng mắt nhìn Nhiễm Nhan, lại không biết dùng ngôn ngữ gì mới có thể biểu đạt được phần nộ của bản thân, trong đôi mắt xinh đẹp cơ hồ phun ra lửa.

Nhiễm Nhan từ trong tay áo móc ra một tấm bách điệp bô, chà lau lưỡi dao, rồi sau đó kéo cánh tay mảnh khảnh của Nhiễm Mỹ Ngọc qua, duỗi tay thử thăm dò, vừa xem thử nênh hạ thủ từ đâu, vừa nhàn nhạt nói: "Muốn trách thì trách người xuân, tin hay không mẫu thân người hiện tại đã biết ta giết người không chớp mắt? Bà ta bây giờ nhất định rất sốt ruột, hối hận để người tới Trường An, bởi vì...ở gần mối nguy như vậy."

Buồn cười, Nhiễm Mỹ Ngọc nằm trong tay Nhiễm Nhan, lại không biết "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng".

Nhiễm Nhan nhìn thân thể tươi sống trước mắt này, trong đôi mắt đen kít phát ra ánh sáng cuồng nhiệt mà người thường nhìn không hiểu, mỗi khi nàng giải phẫu thi thể mà gấp phải khiêu chiến thì mang vẻ mặt này, mà lần đầu tiên cắt người sống, cũng vẫn có thể được xem là một loại khiêu chiến.

Chính vẻ mặt này đã làm Nhiễm Mỹ Ngọc sợ tới mức khóc lên, thanh âm nho nhỏ, mang theo nức nở, tràn ngập sợ hãi. Nhiễm Nhan bây giờ không phải là người nàng ta nhận thức kia, ở trong mắt nàng ta, ác quỷ đòi mạng bất quá cũng như thế thôi!

Nhiễm Mỹ Ngọc dù sao cũng là một khuê nữ được bảo hộ kỹ trong khuê các, tuy tâm địa ác độc, lại thật sự chưa trải qua tình huống như vậy, thấy dao của Nhiễm Nhan sắp đâm vào da, vội vàng khóc lóc xin tha, "Tha cho ta! Cầu ngươi tha cho ta, ta sẽ không dám nữa, là Bùi Cảnh bắt ta, muốn đem ta hiến cho Thái Tử làm sủng vật, ta sợ hãi, ta không muốn làm sủng nô, dưới tình thế cấp bách mới có thể...A!"

Lời nàng ta còn chưa dứt, dao của Nhiễm Nhan đã cắt vào da, máu tươi đỏ rực rỉ ra từng giọt như hạt đậu đỏ, trên nền da trắng nõn tinh tế, vô cùng quyến rũ.

Chương 233: Đánh bạc

Nhiễm Nhan đã đại khái đoán ra được, nàng không quen biết Bùi Cảnh, Nhiễm Mỹ Ngọc cũng hơn phân nửa sẽ không có khả năng nhận thức.

Ngày ấy, Bùi Cảnh ở bên ngoài noãn các nhìn thấy Nhiễm Vận cùng Nhiễm Mỹ Ngọc, nhìn từ sau lưng, hai người tư thái yểu điệu, bởi vậy dùng kế lừa các nàng quay đầu lại, để nhìn thử mặt, Nhiễm Vận không mặc mưu, mà Nhiễm Mỹ Ngọc lại vô ý để bị nhìn được.

Trình phủ chính là thế gia quyền quý, thiệp mời tới buổi yến hội xem mắt của Trình Tình Nhi được phát đến tay mấy gia đình bình dân, hoàn toàn bởi vì lần yến hội đó là do một tay Bùi Cảnh xử lý, hắn tính toán lại dâng cho Thái Tử một vị mỹ nữ, nhân cơ hội này tìm kiếm những nương tử thận phận không cao nhưng có chút tu dưỡng. Thị tỳ do hắn xếp vào, nói cho hắn Nhiễm thị Thập Thất Nương là đẹp nhất, khi Tô Phục đi lạc vào mai viêng, mọi người chạy ra xem náo nhiệt, hắn thấy dung mạo của Nhiễm Nhan, cảm thấy đẹp thì có đẹp, có điều biểu tình mặt kia làm người khác không sinh ra nổi dục vọng gì.

Nhưng đến lúc trở về thành, xa xa thấy rất nhiều nương tử đang chơi ném tuyết, đám bọn họ là nơi nào nhiều nữ nhân thì nhào đến nơi đó, kết quả lại thật sự nhìn thấy nụ cười làm vạn vật trở nên ấm áp của Nhiễm Nhan.

Lúc ấy, cả hắn cũng nhịn không được mà tim đập thình thịch, cho nên mới không kìm nổi, định phái người đột nhập vào phủ bắt người. Vừa gặp ngay lúc hắn nhận được tin từ Lý Khác, nói gần Nhiễm phủ có ám vệ của Tiêu Tụng, để hắn nghĩ cách dẫn dụ bọn họ rời đi. Bùi Cảnh không biết mục tiêu của Lý Khác cũng là Nhiễm Nhan, nên cảm thấy đây là một công đôi việc, liền định thời gian, hưng phấn mà đi đoạt người.

Kết quả người lại bị Lý Khác cướp đi mất, hại hắn tiếc hận mất một thời gian.

Không có Nhiễm Nhan, trong lúc vô tình lại phát hiện Nhiễm Mỹ Ngọc, tuy rằng là diêm lệ thường thấy, nhưng cũng đích xác làm người khác động

tâm, lấy tới bù vào là vừa đẹp. Khi lén lút nghe ra được thân phận Nhiễm Mỹ Ngọc cũng không cao, cho nên thừa dịp Nhiễm Mỹ Ngọc đi nhà xí liền bắt lấy nàng ta.

Nhiễm Mỹ Ngọc vô cùng hoảng sợ, nàng ta không muốn bị mang đi làm ngoạn vật, trong lúc rã sức giãy giụa, chân không biết đá vào thứ gì, tuy rằng rất đau, lại làm đầu óc nàng ta bình tĩnh lại một chút, dưới tình thế cấp bách liền nói cho Bùi Cảnh là nàng ta có một tỷ tỷ rất đẹp, tuyệt đối đẹp hơn nàng ta rất nhiều, bản thân nàng ta không thích tỷ tỷ mình, có thể giúp hắn làm nội ứng.

Bùi Cảnh vừa nghe liền có hứng thú, sai người đi tra.

Cái gọi là đi mòn giày sắt tìm chặng thấy, đến khi đạt được chặng tồn công, không nghĩ tới tỷ tỷ này lại là Nhiễm Nhan. Nếu đã đưa tới cửa, hắn còn không nắm chắc cơ hội, quả thực là phải xin lỗi duyên phận này.

Nhiễm Nhan xách đèn tú giác đặt ở trên giường, chiếu sáng xung quanh. Nhiễm Mỹ Ngọc lúc này cả sức lực để khóc cũng đã cạn.

Vừa lúc Nhiễm Nhan có thể giải phẫu không chút trở ngại, nàng hạ mê được làm tê mỏi đầu dây thần kinh, cảm giác đau của Nhiễm Mỹ Ngọc đã bị trì độn, trên dao còn có lau ma phì tán, bạch đieber bố dùng để lau máu chảy ra cũng có ma phì tán, Nhiễm Mỹ Ngọc có thể cảm thấy đau, nhưng cảm giác đau này đã bị giảm tới tám chín phần, còn dư lại một chút kia, cũng không đến mức làm nàng ta chịu không nổi.

Con dao trong tay Nhiễm Nhan được sử dụng vô cùng thuần thục, từng chút một mà tách ra làn da cùng cơ thịt bên dưới.

Nhiễm Nhan hơi nhíu mày, hạ dao trên người sống, so với trên người chết khó hơn nhiều, con người sau khi chết máu sẽ phân giải thâm thấu vào cơ thịt và làn da, qua một thời điểm nhất định, đến lúc hạ dao thì chỉ còn rất ít máu chảy ra, mà người sống thì toàn thân đều đầy kín những mạch máu li ti, một dao đi xuống là máu tươi đầm đìa, cho nên chỉ có thể vừa dùng bạch đieber bố thấm máu, vừa tỉ mỉ cắt sâu xuống, hơn nữa tầm nhìn không tốt, nên tốc độ của nàng so với tình huống bình thường chậm hơn rất nhiều.

"Buông tha cho ta, ngươi muốn cái gì cũng được...a gia ta mẹ ta cái gì cũng sẽ cho ngươi." Thanh âm Nhiễm Mỹ Ngọc nhỏ bé yêu ớt hồn như không thể nghe thấy.

Nhiễm Nhan đang chuyên chú với con dao trong tay, cẩn thận tránh đi mấy động mạch hơi lớn một chút, cứ như vậy, mà lượng máu chảy ra vẫn nhiều, chỉ có thể không ngừng dùng bạch diệp bô trên tay thấm đi, mới có thể miễn cưỡng không bị làm thành huyết nhục mơ hồ.

Nhiễm Mỹ Ngọc tận mắt nhìn thấy da thịt mình từng chút một bị cắt ra, sau khi máu được lau đi còn có thể nhìn thấy rõ thịt bên trong, loại khủng hoảng này, so với nhìn chính mình hú thối càng thêm đáng sợ. Ngay cả hán tử giết qua người thấy qua máu như Trang Doãn cũng mấy lần muốn tự sát, thì khỏi phải nói đến Nhiễm Mỹ Ngọc một nương tử cả giết gà còn chưa được thấy qua!

Thời gian cứ một chút một chút mà trôi qua, dược tính trong thân thể Nhiễm Mỹ Ngọc từ từ tan đi, nàng ta có thể cảm giác rõ ràng sự ghê tởm từ con dao lạnh băng đang cắt ra làn da mình.

Nhiễm Nhan phát hiện nàng ta muôn giãy giụa, trầm giọng nói: "Chỗ này có một thứ gọi là động mạch cánh tay, người mà còn lộn xộn, ta không cẩn thận cắt phải, thì chỉ còn đường chết."

Nhiễm Mỹ Ngọc ngơ ngẩn, một cử động cũng không dám, nàng ta bị kích thích đến chết lặng, đầu óc lại có chút thanh tĩnh, nghe ra Nhiễm Nhan có vẻ cũng không phải là muôn mạng của nàng ta, không khỏi tràn ngập hy vọng, hỏi: "Ngươi sẽ không giết ta, có phải hay không?"

"Ta nếu muôn giết ngươi, ít nhất có mấy ngàn cách làm ngươi chết mà thần không biết quý không hay, nhưng bởi vì quan hệ huyết thống cực kỳ bé nhỏ, ta nguyện ý cho ngươi thêm một cơ hội." Nhiễm Nhan chuyên chú vào động tác trên tay, trong miệng lại nói: "Có phải cảm thấy ta rất thiện lương hay không?"

Thiện lương? Nhiễm Mỹ Ngọc coi nàng như lệ quỷ rắn rết, hiện giờ nghe hai chữ đó, quả thực cảm thấy là trò cười lớn nhất trên đời này.

"Đừng cao hứng quá sớm, còn chưa xong đâu." Nhiễm Nhan không biết nói đùa, cho nên nàng nói mình thiện lương, chính là thật tình cảm thấy mình thiện lương.

Trong lòng nàng, Bùi Cảnh là người khởi xướng, thì phải chết không thể nghi ngờ, Nhiễm Mỹ Ngọc là tòng phạm, cho nên Nhiễm Nhan liền đánh

một canh bạc khống lồ. Lần đầu tiên nàng lột người sông, lại dùng ngọn đèn dầu tối tăm như thế, nếu may mắn thành công, thì coi như Nhiễm Mỹ Ngọc mạng lớn, cũng thuận tay để nàng ta về sau không dám hành động thiếu suy nghĩ, nếu xui xẻo mà cắt phải động mạch cánh tay, Nhiễm Nhan chỉ xách đèn đây có một con dao, cũng không có điều kiện cứu giúp.

Ở mặt trong cánh tay có một cái động mạch chủ, gọi là động mạch cánh tay, chứa lượng oxy cực cao, một khi cắt vỡ, có thể nhanh mà dữ dội hơn so với cắt cổ tay tự sát. Mục tiêu lần này của nàng, chính là tìm cái động mạch này đem bóc tách ra đến mức độ mắt thường có thể nhìn thấy.

Ánh sáng tối tăm, huyết nhục mơ hồ, Nhiễm Nhan thật tình là không có gì nắm chắc là dưới tình huống ác liệt như vậy lại không cắt phải cái động mạch kia, tính ra thì sâu trong nội tâm nàng vẫn có khuynh hướng giết Nhiễm Mỹ Ngọc.

Nhiễm Mỹ Ngọc không cam lòng, nhưng lại không dám giãy giụa, van nhất đúng như lời Nhiễm Nhan, cái thứ gì kia bị cắt qua thì làm sao bây giờ? Nỗi sợ hãi cực độ cùng xúc cảm ghê tởm khi da thịt bị cắt ra, đem nàng ta đẩy đến bên bờ vực sấp hỏng mất, nếu được quay lại, nàng tình nguyện đi làm sủng nô cũng tuyệt đối không muốn phải trải qua chuyện như vậy nữa!

"Coi như ngươi mạng lớn." Nhiễm Nhan đã thấy động mạch cánh tay.

Từ lúc đến đây cho tới giờ, đã qua gần một canh giờ.

Đúng lúc này, bên ngoài có ánh sáng, có bóng dáng nữ tử nâng đèn lồng chiếu lên cửa sổ đóng kín, đang đi về hướng cửa chính. Trong lòng Nhiễm Mỹ Ngọc mừng rỡ, nhưng lại không dám lên tiếng, sợ chọc giận Nhiễm Nhan, nàng đơn giản đẩy luôn tới két cục cá chết lưới rách thì làm sao?

Nhiễm Nhan căng thẳng thót kinh, lau sạch con dao, bỏ vào trường tiêu trong tay áo. Rồi sau đó nhanh chóng lấy ra một cái bình sứ màu đỏ, rút từ đai lưng ra một cây ngân châm, nhúng vào trong bình sứ.

Chương 234: Sống so với chết còn thống khổ hơn

Người bên ngoài đi đến cửa, duỗi tay đẩy nhẹ cánh cửa.

Nhiễm Nhan ngược lại nhẹ nhàng thở ra, bởi vì nàng đối với dược mình phổi có đủ tin tưởng, không qua đêm nay, mấy thị tỳ kia tuyệt đối sẽ không tỉnh lại. Mà nếu là người bình thường đến đây tìm Nhiễm Mỹ Ngọc, tất nhiên sẽ gõ cửa trước, không phải đẩy cửa.

Nhiễm Nhan thả châm vào ngâm trong bình sú, lại cho Nhiễm Mỹ Ngọc dùng thêm chút mê dược, rồi mới đi đến cạnh cửa.

Xuyên thấu qua khe cửa, có thể thấy một thiếu nữ mặc áo lam chùng mươi sáu mươi bảy tuổi, một tay nâng đèn lồng, một tay xách theo một hộp đồ ăn, là Ca Lam.

Nhiễm Nhan mở cửa ra, Ca Lam thấy Nhiễm Nhan, tắt đèn lồng.

"Vào đi." Nhiễm Nhan thấp giọng nói.

Ca Lam lắc mình vào cửa, theo Nhiễm Nhan đi vào nội thất, thấy một tấm vải dính đầy máu tươi, lại nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc đang nằm trên giường, không khóc nao nao, dùng ánh mắt dò hỏi đã xảy ra chuyện gì.

"Không có gì, ta đang cùng với Thập Bát nương chơi một trò chơi." Nhiễm Nhan mở hộp đồ ăn ra, phát hiện bên trong lại là dụng cụ của nàng.

Ca Lam nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc, trong mắt lóe qua sát khí sắc bén, nhưng chợt lặng xuống.

Nhiễm Nhan tìm ra kim chỉ, khâu lại chỗ bị cắt ra của Nhiễm Mỹ Ngọc. Nàng chơi cái trò tử vong này không chỉ là vì hù dọa Nhiễm Mỹ Ngọc, thử nghĩ, dù là bác sĩ có bao nhiêu năm kinh nghiệm lâm sàng, với hoàn cảnh khốc liệt như lúc này, có thể đảm bảo cắt mà không tổn thương đến động mạch chủ sao?

Nhiễm Nhan đương nhiên là nghiêm túc giải phẫu, nhưng phần lớn vẫn là dựa vào vận khí.

"Trò chơi này có phải rất thú vị hay không?" thanh âm Nhiễm Nhan bình bình, nàng cầm lấy ngón châm ngâm trong bình.

Nhiễm Mỹ Ngọc đang mê mang, nhưng vẫn thấy rõ ngón châm trong tay Nhiễm Nhan, không biết nàng lại muốn làm gì, môi run rẩy vô thức phát ra tiếng ô ô, trong đôi mắt tràn ngập nước mắt.

"Yên tâm, nó cũng sẽ không làm ngươi lập tức chết." Nhiễm Nhan lật người Nhiễm Mỹ Ngọc lại, dừng một chút, từ trong hộp đồ ăn lục ra kim tiêm và ống tiêm, bỏ ngón châm qua một bên, dùng ống tiêm rút ra chất lỏng trong bình sứ nhỏ.

Lượng chất lỏng rất ít, hơn nữa khi Nhiễm Nhan đẩy ra không khí hào như đem gần hết chất lỏng bên trong đẩy ra, Ca Lam thấy rõ, thứ bên trong ít đến mức không được đến nửa giọt.

Nhiễm Nhan lau qua kim tiêm, đâm kim tiêm vào xương sống chỗ giữa eo Nhiễm Mỹ Ngọc, tiêm vào xong rồi rút nhanh ra.

"Giúp nàng ta mặc y phục vào." Nhiễm Nhan quay đầu nói với Ca Lam.

Ca Lam im lặng không lên tiếng đem y phục rời rót xung quanh mặc vào cho Nhiễm Mỹ Ngọc, Nhiễm Nhan thì bắt đầu dọn dẹp dấu vết trong phòng.

Sau khi Nhiễm Mỹ Ngọc mặc xong y phục, Nhiễm Nhan cũng đã dọn dẹp xong, xác nhận sẽ không có sơ sót gì, mới nhìn Nhiễm Mỹ Ngọc gần từng chữ: "Nếu ngươi dám, có thể tiếp tục nghĩ cách tính kế ta, nhưng ngươi phải biết rằng thứ kia nếu được tiêm vào lần nữa, chân của ngươi chỉ còn nước cắt bỏ mới có thể giữ mạng, nếu có lần thứ ba..."

Nhiễm Nhan cúi người xuống, bàn tay lạnh lẽo sờ sau cổ nàng ta, ấn lên chỗ tóc tiếp giáp với cổ, "Nơi này là ách kỳ môn, nếu ta dùng độc dược tiêm vào nơi này, tuyệt đối sẽ không có bất luận kẻ nào phát hiện nguyên nhân chết của ngươi. Dương nhiên, ta còn có rất nhiều biện pháp làm ngươi bị chết thần không biết quý không hay, không tin ngươi có thể thử xem."

Nhiễm Mỹ Ngọc cảm thấy bàn tay ẩn sau cổ mình giống như rắn độc, nàng không dám tạo ra tiếng động, chỉ là không nhịn được mà rót nước mắt.

"Đi thôi." Nhiễm Nhan xách hộp đồ ăn lên, Ca Lam vội vàng đuổi tay tiếp lấy, thổi tắt đèn tú giác, theo nàng rời đi.

Cửa bị đóng lại, Nhiễm Mỹ Ngọc đột nhiên chìm vào trong bóng tối, trong lòng càng thêm sợ hãi, hình ảnh mới vừa rồi tận mắt nhìn thấy da mình bị rách mở đã ở trong đầu vứt đi không được, được lực của thuốc tê dần dần biến mất, cơn đau bén nhọn từ trên cánh tay đâm thẳng vào lòng, thời thời khắc khắc mà nhắc nhở nàng chuyện vừa phát sinh.

Là ác mộng, là ác mộng cả đời.

Trong bóng đêm, Nhiễm Mỹ Ngọc nở khóc ra tiếng, cả những ủy khuất mấy ngày nay bị vắng vẻ, cùng nhau phát tiết ra.

Nhiễm Nhan cùng Ca Lam mang guốc giày dưới hành lang, không nói một lời bước nhanh về Hòa Nhã cư.

Hình Nương vẫn không hỏi nàng đi đâu, đã sớm chuẩn bị xong nước ấm, để Nhiễm Nhan đi tắm.

Ngồi trong bồn nước nóng hổi, nghe hương thơm bội lan quen thuộc, Nhiễm Nhan ngơ ngẩn nhìn tay mình phát ngốc.

Kiếp trước nàng, là một người chấp pháp, chưa từng làm chuyện gì trái pháp luật, trong tay nắm dao mổ là vì hoàn trả sự trong sạch cho người bị hại, là vì đọc hiểu oan khuất mà bọn họ muốn kề. Nhưng mà nay đã không còn giống như ngày xưa.

Lúc ở trong Trịnh phủ, khi Nhiễm Vân Sinh vì bảo hộ danh tiết của nàng mà dễ dàng quyết định tự sát, nàng đã bị lừa giận chi phối tâm hồn. Có thể nhẫn nhịn 'Hồng trần tán' được lâu như vậy, cùu hận là thứ duy nhất giúp chống đỡ ý chí của nàng. Đáy lòng mỗi người đều có một con quỷ, là đạo đức cùng pháp luật tạo thành một gian nhà giam, gắt gao nhốt nó lại, nhưng khi có đủ lực lượng thúc đẩy, những căn nhà giam đó liền có thể sụp đổ dễ như trở bàn tay.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, đầu ngón tay Nhiễm Nhan nhỏ dài, bên trên dính ánh nước, oánh bạch nhu ngọc.

Nàng buông tay xuống, nhún hết vào nước, rũ xuống mi mắt che khuất gọn sóng mãnh liệt trong đôi mắt đen kịt.

Nếu có thể bảo hộ người bên cạnh, để không phát sinh lại chuyện như Vân Lâm, đừng nói là một đôi tay, dù cả tim cũng biến đen, thì đã làm sao?

.....

Bóng đêm trầm tĩnh.

Hôm sau khi tiếng trống canh vừa mới gõ xong, La thị đã dần mảy thị tỳ đến thăm Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan đang ngồi ở dưới hành lang ngâm một góc Lục Ngạc mai trong viện, thấy La thị đến đây, liền đứng dậy thi lễ.

"Thập Thất Nương." La thị phất tay cho mảy thị tỳ lui xuống, dắt Nhiễm Nhan đến ngồi trên chăn lông dê ở dưới hành lang, "Thiển Tuyết nói với ta chuyện hôm trước, ngươi với Thập Lang sao lại..."

Nhiễm Nhan cũng không dấu diếm gì, nói: "Nói đơn giản, thì là Bùi Cảnh coi trọng sắc đẹp của Nhiễm Mỹ Ngọc, muốn bắt nàng ta đem hiến cho Thái Tử, Nhiễm Mỹ Ngọc bán đứng ta, kiến nghị hắn đem ta hiến cho Thái Tử. Sau đó cẩn bản không phải là lão phu nhân muốn gặp ta, mà là Nhiễm Mỹ Ngọc nói với Bùi Cảnh về ý đồ của chúng ta, cùng bọn họ thiết hạ bẫy rập mà thôi."

Nhiễm Nhan lời ít ý nhiều đem mọi chuyện khái quát một chút.

Sắc mặt La thị đại biến, "Bọn họ dùng loại dược hạ lưu này, đem ngươi cùng Thập Lang nhốt lại với nhau?"

Thủ đoạn này quá đê tiện dơ bẩn! Nếu thật sự phát sinh chuyện gì, cả đời Nhiễm Vân Sinh cùng Nhiễm Nhan coi như hủy! Trong Đường luật cũng đã có văn bản quy định rõ ràng là họ hàng gần thì không được thông hôn, nếu không nhẹ thì quất roi, nặng thì lưu đày, cho dù nghĩ cách tránh được trùng phạt của quan phủ, trước mặt người khác cũng vĩnh viễn cũng không dám ngẩng đầu.

Chuyện ngày hôm trước, La thị đã dò hỏi Thiến Tuyết và Nhĩ Đông hơn chục lần, cũng dò hỏi qua Hình Nương, các nàng biết cũng ít ỏi. Nhiễm Vân Sinh thì chết sống không muốn lộ ra nửa chữ, hắn ngày ấy bị hạ dược quá dãy dội, nhịn lâu như vậy, lại là lần đầu tiên, không biết nặng nhẹ, kết quả là làm Nhĩ Đông bị thương không nhẹ, xong việc thanh tịnh lại càng hổ thẹn không chịu nổi, thật sự không còn mặt mũi nào nhìn mặt Nhĩ Đông, chỉ dám lén qua thăm khi nàng ngủ. Hơn nữa, Nhiễm Vân Sinh còn lộ ra loại dục vọng này trước mặt Nhiễm Nhan, dù cho là bị dược kích thích, nhưng cũng không thể thay đổi sự thật, làm hắn càng thêm hổ thẹn, cũng không dám đối mặt Nhiễm Nhan. Có thể thấy, chuyện này đối với hắn là đả kích quá lớn.

"Ai! Quá là không có đầu óc!" La thị đây là chỉ Nhiễm Mỹ Ngọc.

Nếu Bùi Cảnh đem nàng ta thả về, sao nàng ta lại không đem mọi chuyện nói cho La thị hoặc Nhiễm Bình Dụ? Luôn có biện pháp giải quyết a!

Ca Lam bung nước ép tới, đặt giữa hai người.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt tiếp lời La thị: "Nàng ta nơi nào không có đầu óc? Sợ là quá có đầu óc."

Tâm tư Nhiễm Mỹ Ngọc, Nhiễm Nhan cũng biết, chỉ sợ là muốn mượn cơ hội này, diệt trừ cái gai trong lòng là nàng, thậm chí không tiếc làm Nhiễm Vân Sinh gặp họa.

Nếu là đơn thuần nhút nhát, Nhiễm Nhan cũng sẽ không ra tay tàn nhẫn đối với nàng ta. Nhiễm Nhan luôn luôn cho rằng, vô thanh vô túc mà giết chết một người là một loại nhân từ. Nàng là pháp y lại nghiên cứu qua tâm lý học, đương nhiên biết làm sao để cho một người vĩnh viễn sống trong thống khổ. Đôi phó với loại hài tử bị súng đâm hưu mà tâm địa lại ác độc như Nhiễm Mỹ Ngọc này, căn bản không cần làm gì to tát, chỉ chút điểm tâm này thôi cũng đủ để nàng ta ăn một thời gian.

Còn nếu Cao thị muốn phản công...Nhiễm Nhan nheo mắt, Ca Lam chỉ sợ đã sớm chờ đợi một thời cơ đi.

Nghĩ đến Ca Lam, đêm qua nàng ta vậy mà lập tức đoán được ý đồ của mình, còn mang vật dụng đến tiếp ứng, phản xạ nhanh nhẹn như vậy, Nhiễm Nhan thấy may mắn nàng ta không phải địch nhân, nếu không,

muốn đồi phó cũng chỉ có thể giống như đồi phó với Bùi Cảnh, diệt khẩu cho xong việc.

Nghe xong lời Nhiễm Nhan, sắc mặt La thị càng thêm khó coi, bà vốn dĩ đồi với Cao thị chỉ có một chút bài xích, là bởi vì sau khi Trịnh phu nhân chết không đến một năm Nhiễm Văn liền cưới Cao thị vào cửa, hơn nữa Cao thị còn xuất thân là tiểu môn hộ, chắc là dùng biện pháp hối ly tinh gì đó để câu dẫn Nhiễm Văn, nhưng không hon. Sau này Cao thị cũng chưa từng biểu hiện như mấy người kia, ra mặt cướp đoạt tài vật nhà bọn họ, gấp mặt cũng tỏ vẻ hào phóng khéo léo, nên ấn tượng trong lòng La thị cũng tốt hơn một chút.

Có này nữ tất có này mĩu, La thị biết Nhiễm Mỹ Ngọc còn tuổi nhỏ mà đã ác độc như vậy, có thể thấy được ngày thường là bị người bên cạnh ảnh hưởng, vì thế liền quyết định, để Nhiễm Bình Dụ lập tức đưa nàng ta về Tô Châu.

Nhiễm Văn Sinh lớn lên tuấn mĩ, lại vô cùng hiếu thuận, tính tình cũng rất tốt, đây là nhi tử La thị đặc biệt cưng chiều, nhi tử mình bị tính kế như vậy, bà thật sự khó có thể tâm bình khí hòa

Bình tĩnh trong chốc lát, La thị mới nói: "Hôm qua Tiêu Thị lang có tới bái phỏng, nhưng người còn hôn mê, thúc bá người mới thay người tiếp hẵn."

Nhiễm Nhan lúc này mới nhớ ra ngày hôm trước từng yêu cầu Tiêu Tụng tới tìm nàng, "Hắn biết tình huống của ta không?"

"Loại chuyện này sao có thể nói ra ngoài, chỉ nói là người bệnh nặng hôn mê. Bất quá Tiêu Thị lang nếu muốn biết tình hình thực tế, sợ cũng không khó." La thị nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, từ Trịnh phủ ra liền nằm liệt trên giường không dậy nổi, dù là ai cũng sẽ hoài nghi là có chuyện. Mà cái bẫy kia cũng không phải là không có sơ hở, Tiêu Tụng nếu muốn tra, tất nhiên có thể kéo ra chân tướng.

"Lần này ít nhiều nhờ có người." La thị là thật tình cảm tạ, bà không dám tưởng tượng, nếu Nhiễm Nhan là người không có chủ ý gì, hai người lại còn bị dược lực điều khiển, kết quả sẽ như thế nào.

"Thím không cần khách khí như thế." Nhiễm Nhan nói.

La thị lúc này mới hiểu Nhiễm Vân Sinh vì cái gì sẽ đổi với Nhiễm Nhan đặc biệt thương yêu, ngoại trừ nợ nhân tình với Trịnh phu nhân, thì còn vì đích xác là đáng giá, ít nhất nàng tri ân báo đáp.

"Ngươi nghỉ ngơi đi, ta gọi y sinh tới viết cho ngươi phương thuốc bổ, mấy ngày nay dưỡng cho tốt." La thị nhìn khuôn mặt mảnh khảnh của Nhiễm Nhan, không khỏi nói.

Nhiễm Nhan hơi cong môi, "Đa tạ thím."

La thị cười nói vài câu, đang muốn đứng dậy rời đi, liền nghe thấy tiếng cãi cọ ầm ĩ bên ngoài, không khỏi cau mày căt cao giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Có một thị tỳ vội vàng chạy tới báo, ánh mắt lặng lẽ liếc Nhiễm Nhan một cái, nhỏ giọng đáp lời La thị: "Phu nhân, mấy thị tỳ bên người của Thập Bát nương đến đây tìm phu nhân, nói là nói là đêm qua Thập Thất Nương chạy vào phòng ngủ của Thập Bát nương, đâm bị thương Thập Bát nương, máu chảy đầy giường. Thập Bát nương chịu kinh hách, giờ còn đang khóc."

La thị mày nhíu chặt, tuy bà cũng rất hận Nhiễm Mỹ Ngọc ác độc, còn tính kế Nhiễm Vân Sinh, có điều ở trong phủ còn đả thương người, nếu Nhiễm Văn chất vấn, trong phủ cũng không giải thích được, nên quay đầu nhìn về phía Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan thì như không có việc gì mà nhấp ngụm nước, "Thím sao không gọi tới hỏi một chút?"

Chương 235: Tin tức oanh động Trường An

La thị dừng một chút, mới nói: "Để các nàng vào đi."

Giây lát sau, ba thị tỳ của Nhiễm Mỹ Ngọc được thị tỳ của La thị dẫn vào viện.

"Sao lại thế này?" thanh âm La thị uy nghiêm, đối với việc các nàng cãi cọ àm ī rất là bất mãn.

Thị tỳ tên Ngũ Nhi kia là người đầu tiên mở miệng nói: "Tối hôm qua Thập Thất Nương làm nô tỳ hôn mê, chạy vào trong phòng ngủ đâm bị thương nương tử chúng ta, nương tử chúng ta bị kinh hách, hiện tại còn không ngừng run rẩy."

"Ô?" La thị liếc nhìn Nhiễm Nhan khí định thần nhàn một cái, hỏi hai thị tỳ còn lại: "Các ngươi cũng thấy Thập Thất Nương vào nhà đả thương người sao?"

Hai người kia lắc đầu, thị tỳ áo váy màu vàng cam nhạt nói: "Nô tỳ tối hôm qua nghe thấy tiếng vang liền trở dậy nhìn, thấy Ngũ Nhi hôn mê ở trong phòng, kêu mấy tiếng cũng kêu không tỉnh, nô tỳ vừa định kéo nàng lên giường, mà không hiểu sao lại té xỉu."

"Ngươi thì sao?" La thị hỏi thị tỳ mặc váy lụa xanh thẫm còn lại.

"Nô tỳ ở trên giường bị người dùng khăn làm mê đi, có lẽ là dùng mê được." Ngôn ngữ của nàng ta ngắn gọn.

La thị biết Nhiễm Nhan biết một chút y thuật, nàng có mê được cũng chẳng có gì lạ, trong lòng đã tin vài phần, trầm ngâm một lát, mới hỏi Nhiễm Nhan: "Thập Thất Nương, ngươi có gì để nói không?"

Nhiễm Nhan buông ly, nhìn về phía Ngũ Nhi, "Ngươi nói ta làm ngươi hôn mê, sau đó chạy vào phòng ngủ đâm bị thương Thập Bát nương?"

Ngữ Nhi đối diện với đôi mắt tối tăm của nàng, đáy lòng có sợ hãi, nhưng vẫn mím môi gật đầu, "Đúng vậy."

"Ngươi nếu đã hôn mê, sao còn biết ta vào phòng Thập Bát nương? Mâu thuẫn như vậy, ta có phải nên cho rằng ngươi tưởng tượng ra rồi đồ lồng đầu ta hay không?" thanh âm Nhiễm Nhan nghiêm túc, không có chút cảm xúc nào, nội dung cũng làm Ngữ Nhi cứng họng không biết trả lời ra sao.

Thị tỳ mặc váy lụa xanh thăm tiếp lời: "Thập Thất Nương thứ tội. Chỉ là Ngữ Nhi nếu thấy ngài làm nàng ta hôn mê, mà tình hình hiện tại của nương tử nhà chúng ta lại thành như vậy, Ngữ Nhi khó tránh khỏi sẽ nghĩ theo hướng đó."

Phản ứng lại không chậm! Nhiễm Nhan còn chưa quên đêm qua, chính là nàng ta giả bộ bất tỉnh với ý đồ lừa dối quá quan, "Ngươi tên là gì?"

"Nô tỳ Bích Nhi." Nàng ta cúi đầu đáp.

Nhiễm Nhan hỏi: "Sức lực của ngươi và ta như thế nào? Ngươi cảm thấy ta có thể không cần tồn tại nhiều sức mà che lại được miệng ngươi, làm ngươi hôn mê sao?"

Bích Nhi hơi mím môi, nàng ta không chứng cứ gì, nếu nói là dùng khói mê gì đó, Nhiễm Nhan cũng không cần làm điều thừa đi dùng khăn che lại miệng nàng ta, hơn nữa nàng ta đã tìm xung quanh đó, căn bản không tìm được dấu vết gì. Nàng ta vốn cũng không nghĩ tới, nhưng khi nghe Ngữ nhi nói là do Thập Thất Nương làm, nàng liền muốn tới nhìn xem, tiểu nữ tử đã từng rất khiếp nhược kia, sao có thể lớn gan như vậy.

Mà hiện giờ gấp rồi, quả nhiên đã không giống với ngày xưa.

"Quan phủ bắt người cũng cần chứng cứ, ta không biết các ngươi vì sao lại chỉ trích ta, nhưng Văn Lục, ngươi nói cho các nàng biết là tối hôm qua ta ở đâu." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Văn Lục ngẩng đầu ưỡn ngực mà bước ra, phần hậu trùng mắt nhìn mấy người kia, "Nương tử nhà chúng ta vẫn luôn hôn mê, tối hôm qua tinh trong chốc lát rồi lại hôn mê tiếp, ta cùng Ca Lam vẫn luôn hầu hạ, làm sao có thời giờ đi để ý nương tử nhà các ngươi?"

Văn Lục không biết nói dối, nhưng nàng thông hận Nhiễm Mỹ Ngọc, hận thù, có đôi khi có thể trở thành một chỗ dựa vững chắc làm cho chuyện nói dối trở nên dễ dàng.

"Lời của nàng sao có thể tin?" Ngũ Nhi kinh ngạc nói. Ý của nàng ta là Văn Lục là thị tỳ của Nhiễm Nhan, nên Văn Lục làm chứng thì căn bản không đáng để tin.

Không đợi Nhiễm Nhan mở miệng, Văn Lục đã trợn mắt, cả giận nói: "Chả lẽ các ngươi vu khống nương tử nhà chúng ta thì được, mà không cho ta làm chứng? Người đây là đạo lý gì? Nương tử nhà các ngươi là tính tình gì, chẳng lẽ các ngươi còn không rõ ràng? Có khi là thị phi còn chưa biết được đâu!"

Văn Lục ngụ ý là nói không chừng Nhiễm Mỹ Ngọc tự mình làm mình bị thương, rồi vu khống Nhiễm Nhan. Nhưng nàng cũng không nói rõ, hơn nữa chỉ hé tay vào mặt mấy thị tỳ kia, không coi là bất kính với chủ tử.

Mấy thị tỳ không nói gì nữa, tuy rằng ở bên người Nhiễm Mỹ Ngọc toàn được ăn ngon uống tốt, nhưng Nhiễm Mỹ Ngọc đối với các nàng cũng không ra sao, động một chút là phát giận, có đôi khi còn sê quăng đồ, các nàng cũng thường xuyên bị vạ lây, bởi vậy, mấy người này đến đây cũng không phải thật sự là phải túm lấy Nhiễm Nhan không bỏ, chỉ là Nhiễm Mỹ Ngọc là chủ tử của các nàng, chủ tử xảy ra chuyện, làm nô tỳ đương nhiên phải truy cứu nguyên nhân, nếu không mang phải tội thất trách, cũng đủ cho các nàng lấy cái chết để đền mạng. Nói trắng ra là, đang tận lực dùn đầy trách nhiệm.

"Thương thế của Thập Bát nương ra sao?" La thị dù cho trong lòng hận muôn chết, nhưng công phu ngoài mặt vẫn phải làm cho xong.

Bích Nhi đáp: "Nô tỳ cùng Đào nhi kiểm tra qua, trên cánh tay có một vết thương dài một tấc, đã được băng bó, da ngực bị rách cũng đã kết vảy."

Vết thương nhỏ như vậy cũng không có gì ghê gớm a! Nhiễm Mỹ Ngọc làm ra chuyện đê tiện như vậy, dù thật sự là Nhiễm Nhan cắt cho hả giận, cũng không tính là gì, đến lúc đó Nhiễm Văn có hỏi tới, cứ đúng sự thật đáp là được. La thị nhẹ nhàng thở ra, bà sao có thể biết được vết thương kia sâu đến cỡ nào, cắt sâu đến mức trong lòng Nhiễm Mỹ Ngọc không thể xóa nhòa được nữa.

Trong lòng La thị không tình nguyện, nhưng vẫn nói: "Để ta đi xem đi."

Bà xoay người dặn dò Nhiễm Nhan tĩnh dưỡng cho tốt, rồi dẫn mấy thị tỳ đi Sở Thủy cung.

Nhiễm Nhan không để chuyện này trong lòng, mặt ngoài xem ra trên người Nhiễm Mỹ Ngọc chỉ là chút tồn thương da thịt, nhưng thứ chân chính uy hiếp tánh mạng, thì là một cái lỗ kim nho nhỏ, ngoại trừ mấy thị tỳ làm chứng kia, không còn chứng cứ nào khác chứng minh đây là chuyện Nhiễm Nhan làm.

Nếu Nhiễm Mỹ Ngọc thật sự còn có lá gan nói cái gì, Nhiễm Nhan không ngại cho thêm một châm. Cho dù chết, cũng bảo đảm sẽ không có ai có thể nghiệm ra, bao gồm cả Lưu Thanh Tùng.

Sau khi ăn sáng không lâu, Dung Thiến liền đến thăm Nhiễm Nhan.

Vừa nhìn thấy nàng, Dung Thiến không hỏi chuyện ngày hôm trước, mà mặt mũi hưng phấn nói: "Tới tối, ta kể người nghe, hôm qua thành Trường An đúng là có tin tức lớn, hơn nữa còn là chuyện thú vị mấy chục năm mới nghe được một lần!"

"Chuyện gì vậy?" nhìn biểu tình Dung Thiến như vậy, Nhiễm Nhan cũng bắt đầu thấy hứng thú.

"Ha ha" Dung Thiến không nói mà cười, vẻ mặt mang biểu tình vui sướng khi người gặp họa, nói: "Ngươi không biết đi, đám người Bùi Cảnh bọn họ là một lũ ăn chơi trác táng, tối hôm qua ở một kỹ quán chơi đến đêm rồi, sáng nay một đám hỗn độn còn bị mọi người vây xem. Chuyện này còn không phải thú vị sao?"

Dung Thiến kể vô cùng vui vẻ: "Thú vị chính là, hôm qua bọn họ đều đi kỹ quán, tú bà còn cho là gấp mối lớn, liền ân cần chiêu đãi, chờ rượu quá ba tuần, sau khi cả đám đều có chút men say, liền ra lệnh cho sai vặt đem toàn bộ kỹ nữ đến, nói là muốn bắn thân chơi cho đã, đừng quấy rầy bọn họ...kết quả đến lúc mặt trời đã phơi ba sào, tú bà còn không thấy người, liền đi gõ cửa, mới gõ một cái, cửa đã mở..."

Dung Thiến ngưng nửa chừng, thấy Nhiễm Nhan lộ ra biểu tình lắng nghe, tiếp tục nói: "Tú bà kinh doanh kỹ quán hơn hai mươi năm a! Nhưng vẫn bị

cái cảnh kia làm sợ đến ngây người, sáu lang quân, đều mông trần...nơi đó còn tràn đầy uế vật, còn chảy máu nữa kia!"

Dung Thiến sợ Nhiễm Nhan hiểu sai ý, lúc nói "nơi đó" còn chỉ vào mông. Vừa dứt lời, có lẽ cảm thấy mình đi nói chuyện lộ liễu như vậy với một nương tử chưa lấy chồng thì có hơi quá, mới ho khan hai tiếng, nhưng lại không muốn bỏ qua đề tài xuất sắc như vậy, nên không nói gì nữa, chờ xem Nhiễm Nhan phản ứng.

"Bị người đùa bõn à?" Nhiễm Nhan hỏi.

Dung Thiến thấy nàng không hề ngượng ngùng, sững sốt một chút, nhưng lập tức hứng thú bùng bùng nói tiếp: "Làm gì có a! Ta nghe người ta nói, nhìn dáng vẻ kia, là bọn họ trốn trong phòng, chơi...nhau!"

Chương 236: Lời âu yếm

Thời Đường cũng không thịnh hành nam phong như thời Ngụy Tấn, đặc biệt vào những năm Trinh Quán, nâng đỡ đối với Đạo giáo ở trình độ nhất định sẽ ức chế sự phát triển của nam phong, Đạo giáo tôn trọng thuyết âm dương, cực lực bài xích kết hợp giữa nam với nam trái với âm dương này, bởi vậy thời này đối với chuyện nam phong, mọi người vẫn duy trì thái độ không nghiêm khắc cũng không tán đồng, cho nên bình thường người nào có chút thân phận tuy sẽ đem việc chơi gái coi như chuyện phong lưu, nhưng sẽ không đem chuyện yêu đương đồng tính lên mặt bàn, càng khỏi nói đến chuyện quan hệ bừa bãi với nhau ghê tởm như kiểu này.

Nhiễm Nhan cũng không hiểu mấy chuyện này, chỉ là cảm thấy có chút kỳ quái, trùng hợp như vậy, không có khả năng là báo ứng đi?

"Ta suy đoán, bọn họ có phải đã đắc tội với ai, bị người chỉnh hay không?"
Dung Thiến cười khanh khách nhìn Nhiễm Nhan, chồm sát vào nàng nhỏ giọng nói: "Là Tiêu Thị lang đi?"

Đuôi lông mày Nhiễm Nhan hơi nhúróng lên, "Có chứng cứ không?"

Dung Thiến bởi vì biết Nhiễm Nhan bị hạ dược, mà nàng nghĩ tới lui cảm thấy Bùi Cảnh là khả nghi nhất, bởi vậy mới có thể hoài nghi Tiêu Tụng là thay Nhiễm Nhan ra mặt, trên thực tế chuyện này sáng sớm mới vừa truyền ra, căn bản chưa bị đào sâu đến nội tình gì, "Phỏng đoán thôi, mấy lời này cũng chỉ lén nói với người, nếu việc này thật sự là do Tiêu Thị lang làm, chỉ sợ vẫn còn có trò hay để xem."

Tiêu Tụng bề ngoài đều là nể mặt người khác, đối với ai cũng khách khí khí, nhưng nếu thật sự chọc hắn xù lông, phần lớn là bị chỉnh tới chết, hơn nữa không làm cho người nọ thân bại danh liệt, cửa nát nhà tan thì tuyệt đối không dừng tay.

"Hắn ở triều dã thanh danh không tồi, Dung di vì sao lại nói như vậy?"
Nhiễm Nhan nghi hoặc hỏi.

Dung Thiến có chút chần chờ, nàng thấy Tiêu Tụng coi trọng Nhiễm Nhan, tuyệt đối là nhất định phải có được, nếu đem chỗ xấu của hắn kể qua quá nhiều, lỡ làm cho Nhiễm Nhan kháng cự, sẽ không có kết cục gì tốt. Nhưng nghĩ lại, Nhiễm Nhan nếu thật sự sẽ gả vào Tiêu phủ, có một số việc vẫn nên biết rõ ràng thì tốt hơn, mới nói: "Tiêu Thị lang khi còn thiếu niên đã từng đứng đầu một đám ăn chơi trác táng ở kinh thành, chơi bời lêu lổng, đấu đá đánh nhau đến tàn nhẫn, trình độ cỡ như Bùi Cảnh vẫn còn kém xa, vì thế những thủ đoạn của hắn luôn làm người nghe đến tiếng là sợ vỡ mật, cũng gấp phải không ít chuyện, sau này bị Tống Quốc Công ném lên chiến trường rèn luyện mấy năm, nghe nói là thật sự bị ném vào đống quân lính, hơn nữa còn làm tiên phong, sau khi trở về người đã trở nên trầm ổn nội liêm rất nhiều, cũng không còn đánh nhau sinh sự gì nữa, nhưng một khi có người đắc tội hắn quá mức, thì rất nhanh sẽ có đại họa lâm đầu, mà lần nào tra ra cũng luôn không quan hệ gì tới hắn, người trên phố truyền nhau, Tiêu Tụng là sát thần chuyên thế, ta còn không tin..."

Tiêu Tụng năm xưa khác với Bùi Cảnh ở chỗ là Tiêu Tụng cũng không vô cớ mà gây họa cho bá tánh bình dân, cái gọi là đấu đá đánh nhau đến tàn nhẫn, bất quá là đối với đám ăn chơi trác táng đối nghịch với hắn mà thôi.

Tống Quốc Công cả đời nghiêm khắc kiềm chế bản thân, làm người lại chính trực cương nghị, tất nhiên không cho phép con cháu mình tâm thuật bất chính, luôn cố gắng giáo dục Tiêu Tụng mà không có kết quả, cho nên dưới cơn thịnh nộ liền đem hắn quăng ra chiến trường, để mặc sinh tử do trời.

Nhiễm Nhan không khỏi cong môi, xem ra, mấy năm rèn luyện kia chỉ dạy cho Tiêu Tụng biết một đạo lý là làm chuyện xấu thì nhất định phải điệp thấp.

Dung Thiến thấy nàng không sợ mà còn cười, trong lòng cũng không khỏi lấy làm kỳ quái, ngược lại hỏi chuyện phát sinh ở Trịnh phủ ngày hôm trước.

Dung Thiến đang hoài nghi Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ không nói quá rõ, chỉ là mơ hồ mà nói một cái tóm tắt, cũng không nhắc đến đám người Bùi Cảnh.

"Nương tử, Tiêu lang quân tới." Văn Lục từ ngoài cửa tiến vào.

Dung Thiên cười khẽ ái muội nói: "Thật đúng là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, ta đây không giữ ngươi nữa."

Nói rồi đứng dậy cáo từ.

Nhiễm Nhan đưa nàng ra cửa, chờ người rời đi mới chuẩn bị đi tiền viện.

Vân Lục nói: "Nương tử đổi xiêm y đi!"

"Như vậy không được sao?" Nhiễm Nhan nhìn mình một thân lụa y lam sẫm, trong lòng cũng cảm thấy hình như hơi u ám, liền theo Vân Lục về phòng thay đổi xiêm y. Mặc vào một kiện váy xanh lá cây thêu hoa kim ngân, bên trên là áo lụa màu vàng nhạt, tươi tắn hợp lòng người lại ấm áp nhu.

Thị tỳ chờ ở cửa dẫn nàng đến noãn các ở tây uyển.

Còn chưa tới noãn các, đã có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng của Nhiễm Bình Dụ và Tiêu Tụng, cụ thể nói cái gì lại nghe không rõ lắm. Trong lòng Nhiễm Nhan âm thầm thở dài, có thể thấy được là Nhiễm Vân Sinh cảm thấy không có mặt mũi gặp người, nếu không thì lúc này hắn sao có thể không có mặt?

Thị tỳ ở cửa thông báo một tiếng, Nhiễm Bình Dụ liền trực tiếp đi ra, mặt mũi vui vẻ nói: "Mau vào đi thôi, ta còn có chút việc, Tiêu Thị lang liền để ngươi chiêu đãi."

Trong lòng Nhiễm Nhan vô cùng ngạc nhiên, bình thường Nhiễm Bình Dụ tuyệt đối sẽ không mặc kệ như vậy, sao lại...

Nàng còn chưa suy nghĩ xong, mành đã bị đẩy ra, Tiêu Tụng một thân thường phục viên lãnh màu tím, đĩnh bạt tuấn lăng, một đôi mắt đen láy rực rỡ lấp lánh, vừa thấy Nhiễm Nhan thì đáy mắt liền có ý cười, "Vào nhà đi, bên ngoài lạnh lẽo."

Nhiễm Nhan cũng không nghĩ nhiều, nâng bước qua ngạch cửa, đi vào.

Phòng trong có đốt chậu than, ám áp dễ chịu, không có một phế tì nào, Nhiễm Nhan nhìn một vòng nói: "Mời ngồi."

Tiêu Tụng vẫn chưa ngồi, mà chờ nàng ngồi xong, mới ngồi xuống cạnh nàng, "Thân thể thế nào rồi?"

"Rất tốt." Nhiễm Nhan ngoại trừ tâm tình không vui, thân thể đích xác đã không có gì khác thường. Tuy rằng nàng đã xử lý Nhiễm Mỹ Ngọc cho hả giận, nhưng chuyện cũng đã phát sinh, với tính tình của Nhiễm Vân Sinh, tất nhiên sẽ tồn tại gút mắc, nàng phải nghĩ biện pháp cởi bỏ mới được, cũng không thể để một người thân tốt như vậy cứ xấu hổ với nàng cả đời a!

Tiêu Tụng nhìn Nhiễm Nhan, cảm giác vắng vẻ trong lòng nhiều ngày nay lập tức được lấp đầy, hắn chần chờ một chút, nói: "A Nhan, ta muốn cưới ngươi làm phu nhân."

Tay Nhiễm Nhan đang rót nước khụng lại, nàng kinh ngạc nhìn hắn.

Trên mặt Tiêu Tụng ửng đỏ, nhưng đôi mắt vẫn gắt gao nhìn nàng. Hắn trải qua quá nhiều lần sinh tử, cũng chu toàn những việc trong tối ngoài sáng nơi triều dã, nhưng không có lần nào khẩn trương như lúc này, vừa chờ mong, vừa sợ hãi.

"Để ta...suy xét đã." Nhiễm Nhan rót nước xong, đẩy cái ly đến trước mặt hắn.

Thất vọng trong lòng Tiêu Tụng khó có thể nói hết, nhưng đồng thời cũng nhẹ nhàng thở ra, dù sao cũng không bị cự tuyệt thẳng thừng.

"Ta ở cùng Lý Khác một đêm, ngươi không ngại...?" Nhiễm Nhan vẫn đem chuyện luôn nghẹn trong lòng này hỏi ra miệng, nàng còn chưa dứt lời, đã thấy trên trán Tiêu Tụng đột nhiên bạo khởi gân xanh, nhưng chỉ tích tắc, đã chậm rãi lặn xuống.

Tiêu Tụng bình tĩnh lại, suy nghĩ nên trả lời thế nào, nói không ngại? Hắn sao có thể không ngại, nếu không phải thân phận Lý Khác đặc thù, hắn hận không thể lập tức đem tên kia làm cho đoạn tử tuyệt tôn, sau đó bầm thây vạn đoạn nghiền xương thành tro, nhưng nói để ý, Nhiễm Nhan có thể hiểu làm ý của hắn hay không....

Còn nữa, chuyện này Tiêu Tụng đã suy nghĩ rất nhiều, Lý Khác có huyết thống cao quý, làm người cao ngạo, cũng không phải thứ háo sắc, hơn nữa nương tử muốn bò lên giường hắn ngàn ngàn vạn vạn, cho dù dung mạo của

Nhiễm Nhan thuộc hàng thượng đẳng, hắn cũng không đến mức hạ thấp phẩm hạnh, đi vú nhục nữ tử đàng hoàng.

Nhưng Tiêu Tụng cũng không muôn hỏi Nhiễm Nhan vấn đề này, chỉ nhìn chằm chằm nàng nói: "Ta muôn cưới ngươi, ngươi như thế nào ta cũng muôn cưới."

Ta muôn cưới ngươi, ngươi như thế nào ta cũng muôn cưới...một câu nghe cũng không giống như lời âu yếm, nhưng lại làm đáy lòng Nhiễm Nhan nháy nhót, huyết sắc dâng lên.

Tiêu Tụng thấy trên gò má trắng nõn của nàng bắt đầu ửng hồng, trong lòng vui mừng, liền bạo gan duỗi tay ra cầm lấy tay nàng. Nắm nhẹ lại, mềm mềm mịn mịn, giống tơ lụa lại giống ôn ngọc, cực kỳ dễ chịu, làm hắn rất muôn tiếc thêm bước nữa, nhưng lại lo lắng quá đường đột sẽ gây kết quả kiêm cùi ba năm thiêu một giờ, đành phải cứng rắn nhịn xuống.

Nhiễm Nhan ngạc nhiên bàn tay thon dài hữu lực kia, tay Tiêu Tụng rất lớn, có thể bao trọn lấy bàn tay nàng, lòng bàn tay còn có vết chai, áp rắn chắc, làm Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ tới cái ôm áp kia.

Người trong mộng kia, ôm lấy bàn chân đông cứng như đá của nàng vào ngực để ủ ấm, còn nói nhiều lời dỗ dành.

Nàng mê rất nhiều ngày, cũng không biết đó là giấc mộng khi được cứu lên, hay là giấc mộng khi sấp tỉnh, thời gian có chút hỗn loạn, nhưng giờ phút này Tiêu Tụng lại cho nàng cảm giác an tâm thiết thực đến như thế.

Trong phòng an tĩnh, ái muội đến mức hơi xấu hổ. Nhiễm Nhan rũ mắt xuống, tìm đề tài nói: "Chuyện xảy ra với bọn Bùi Cảnh, có quan hệ với ngươi?"

Bàn tay thô ráp của Tiêu Tụng nhẹ nhàng vuốt ve lòng bàn tay Nhiễm Nhan, thanh âm hơi khàn khàn, có sức mạnh làm mê hoặc nhân tâm, lại nhỏ nhẹ như tình nhân đang ní non, "Cho hắn một chút giáo huấn nhỏ, để hắn hiểu rõ loại đồ vật như xuân được này không thể dùng lung tung."

Lòng bàn tay Nhiễm Nhan bị hắn vuốt hơi nhột, nên muốn rút ra, lại bị Tiêu Tụng giữ chặt lại.

"Buông ra." Nhiễm Nhan thẹn quá hóa giận.

"Năm thêm chút nữa." Tiêu Tụng mềm giọng nói. Chỉ cần nghe giọng hắn như vậy, đáy lòng liền mềm mại, huống chi trên khuôn mặt luôn luôn thành thực ấm áp kia còn mang theo ý cười xấu xa.

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ, đành phải để cho hắn năm, thuận miệng cảnh cáo: "Không được cào nữa."

"Ừ." Tiêu Tụng thành thật được một chút, lại bắt đầu chơi đùa với mấy ngón tay của Nhiễm Nhan, để tránh cho nàng lại tặc mao lần nữa, liền nói chuyện để dời đi lực chú ý của nàng, "Ngươi lần trước nói Văn Hỉ Huyện chủ có thể có hai nhân cách, ta sai người ngày đêm nhìn chằm chằm, có lẽ có chút manh mối."

"Thật sao?" Nhiễm Nhan đối với hai nhân cách rất có hứng thú, nghiêm khắc mà nói, nàng là đối với đại não con người rất có hứng thú, bình thường những bệnh về não bộ, có thể lúc giải phẫu não sẽ phát hiện được một vài bệnh trạng, mà loại thần kinh phân liệt này thì không phải chỉ cần giải phẫu là có thể phán đoán ra.

"Ừm, ám vệ từng thấy nàng ta mang biểu tình hung ác mà dãm chết một con chuột." Tiêu Tụng đột nhiên nắm lấy tay nàng đưa lên miệng hôn một cái, rồi nói: "Với tính tình Văn Hỉ Huyện chủ như vậy, hắn là không có khả năng xuất hiện chuyện đó đi!"

Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy chỗ bị hôn trên tay nóng rực, nghe hắn nói tiếp chính sự, phản ứng có chút trì độn, hồi lâu mới nói: "Đây cũng không nhất định, cũng có khả năng nàng ta đã che giấu cảm xúc, bất quá mặc kệ là hai nhân cách cũng được, hay là che dấu cảm xúc cũng thế, cũng đều gia tăng khả năng gây án của nàng ta rồi."

"Ừm, chỉ là thân phận người chết còn chưa điều tra được, hình như không phải kỹ nữ, trong đám người mất tích ai có đặc điểm phù hợp, lại khả nghi, ta đều sai người đi điều tra, đáng tiếc là không thu hoạch được gì." Chuyện này đích xác làm Tiêu Tụng rất đau đầu, Trường An dân cư trăm vạn, phường thị san sát, lại không có ai tới nhận lãnh, muôn nhanh chóng tra ra thân phận thật sự của người chết cũng không có khả năng.

Nhiễm Nhan suy nghĩ, rồi nói: "Ngươi nếu có thể đem xương sọ lấy ra, ta có lẽ sẽ giúp được một chút."

"Có ý tưởng gì sao?" Tiêu Tụng nghe nàng nói như vậy, tạm dừng hành vi ăn đậu hủ, biếu tình cũng thêm vài phần nghiêm túc.

"Phục hình từ xương sọ, cũng chính là dùng bùn mìn dựa theo độ dày của tổ chức mềm trên mặt người cùng đặc trưng giải phẫu của phần mặt, khôi phục lại diện mạo lúc sinh thời trên xương sọ." Nhiễm Nhan đã từng vì cái này mà cố ý đi học hội họa với điêu khắc, tay nghề thì đương nhiên không có vấn đề, chẳng qua ở đời sau dùng là mô hình xương sọ băng thạch cao, hiện giờ điều kiện hữu hạn, chỉ có thể tiến hành phục hồi lại diện mạo trên xương sọ thật.

Tiêu Tụng kinh ngạc, "Ngươi biết cái này sao?"

Nhiễm Nhan nghe ý tứ của hắn, có vẻ là đã nghe qua phục hình từ xương sọ. Tiêu Tụng thấy nàng tỏ vẻ nghi hoặc, liền giải thích: "Ba năm trước đây, khi ta hợp tác với Đại Lý Tự điều tra một vụ án vứt xác, Lưu Thanh Tùng đã từng thuận miệng nhắc qua."

*Lời editor: giờ đi lên thực đơn đậu hủ 7 món đi...giờ ăn chay mai một ăn thịt... *chắp tay**

Chương 237: Hôn

Trong pháp y học, có hai cách chủ yếu dùng để phán đoán dung mạo con người, một là phục hình từ xương sọ, cũng chính là cách Nhiễm Nhan vừa đề cập, hai là tìm kiếm diện mạo trùng hợp.

Tìm kiếm diện mạo trùng hợp chủ yếu là so sánh xương sọ cùng với ảnh chụp của người để xem có phải cùng một người hay không, cần dùng đèn camera và máy tính, cho nên ở Đại Đường không dùng được.

"Được. Bất quá Nhiễm phủ nhiều người không liên quan, không bằng đặt trong phủ của ta tiện hơn." Tiêu Tụng kiến nghị.

Vô luận cỗ kim, đều không có đạo lý đem vật chứng quan trọng của vụ án đi lung tung, Nhiễm Nhan sảng khoái gật đầu đáp ứng.

Hai người lại hẹn kỹ càng tỉ mỉ thời gian, đem toàn bộ vụ án chải vuốt lại một lần: Đầu tiên là Văn Hỉ Huyện chủ cùng với phu quân Lưu Ứng Đạo gặp phải đạo tặc ở Tử Châu, lúc nguy ngập gặp được đám người Sài Huyền Ý, nhưng Lưu Ứng Đạo trọng thương, sau đó không lâu thì ly thế. Tang kỳ vừa mãn, Văn Hỉ Huyện chủ liền được Trưởng Tôn hoàng hậu an bài, tái giá Sài Huyền Ý. Rồi sau đó không đến một năm, là Sài Huyền Ý cùng mấy người khác gặp phải đạo tặc ở thành đông, bốn người mất tích, hiện tại đã tìm được một bộ hài cốt, ba người còn lại không biết ở đâu, mà Sài Huyền Ý cùng với thị tỳ đều lăn xuống triền núi, thị tỳ thì tử vong, Sài Huyền Ý thì bị thương tổn não, làm cho mất trí nhớ.

Tiêu Tụng cảm thấy vụ án này quá nhiều điểm đáng ngờ, thứ nhất, vẫn luôn nói là gặp đạo tặc, nhưng không ai thấy rõ bộ dạng của đạo tặc, cũng không biết là có bao nhiêu người; thứ hai, ngụ ý chấn ra Sài Huyền Ý mất trí nhớ, nhưng có thật sự mất trí nhớ hay không thì còn phải quan sát thêm; thứ ba, thái độ của Văn Hỉ Huyện chủ, nghe nói vị Văn Hỉ Huyện chủ này đại môn không ra nhị môn không bước, sợ thấy người sống, nhưng lần đầu tiên khi Tiêu Tụng muốn gặp lại tự mình đến; thứ tư, là động cơ, hung thủ tựa hồ đối tài vật cũng không cảm thấy hứng thú, vậy hắn giết người làm gì?

Đây chỉ là những điểm khả nghi nhất, những điểm linh tinh vụn vặt khác còn nhiều hơn, căn bản không thể xâu chuỗi lại được. Tiêu Tụng hiện tại cũng chỉ suy xét đến việc Văn Hỉ Huyện chủ có thể có động cơ giết người, nhưng mạnh mồi quá ít, không thể chứng thực.

"Ba người còn mất tích kia có thân phận là gì?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Một người là một sĩ tử nghèo, tên là Hà Ngạn, năm nay mười chín, không có công danh, một người là con trai của con vợ lẽ Đậu thị, tên là Đậu Trình Phong, tự Nguyên Nhung, năm nay hai mươi mốt, người còn lại thân phận không rõ." Tiêu Tụng nhéo nhéo tay nàng, không hề nghĩ ngợi mà nói ra những thông tin này, "Trong nhà Hà Ngạn đã không còn ai, ta sai người đến nơi hàn tạm trú tìm hết một lượt, đồ vật rất ít, tạm thời không có gì khả nghi. Còn Đậu Trình Phong là một tên ăn chơi trác táng, nghe nói hàn quen biết Bùi Cảnh, ta đã từng hỏi qua Bùi Cảnh, nhưng hàn nói hàn và Đậu Trình Phong chỉ là sơ giao, cũng không biết nhiều lăm."

"Nếu có cái gì muốn hỏi Bùi Cảnh, nên hỏi sớm đi đừng để muộn." Nhiễm Nhan thanh âm bình bình: "Bởi vì ta hạ độc trên người hàn, hai ngày độc bắt đầu phát, lần trước Trang Doãn kéo hơn nửa tháng mới chết là bởi vì chõ bắt đầu thôi rửa là ở trên tay, không phải chõ yếu hại, mà lần này sơ chỉ cần năm sáu ngày."

Tiêu Tụng nhịn không được cong môi, hàn thích cách làm việc của Nhiễm Nhan, dù là quan tâm hay cừu hận, đều biểu hiện trực tiếp mà mãnh liệt, cũng không phải gợn sóng bát kinh như bè ngoài. Nàng xưa nay không vui không giận, chẳng qua là bởi vì những chuyện đó không dễ làm nàng xúc động mà thôi.

"Cười cái gì?" Nhiễm Nhan nhìn nụ cười càng lúc càng rạng rỡ trên mặt hàn, không khỏi nghi hoặc, nàng hình như cũng đâu có nói qua câu nào buồn cười a!

"Không có gì, chỉ là ngươi làm cho ta bỗng nhiên cảm thấy..." Tiêu Tụng lại nhéo nhéo tay nàng nói: "Ta sở dĩ vẫn luôn cười không được phu nhân, là bởi vì các nàng ấy đều không thích hợp."

Luôn có một người sẽ xuất hiện trong sinh mệnh của ngươi như vậy, hàn hay nàng sẽ nói cho ngươi, ngươi vì cái gì cùng người khác đều không thích hợp. Nhiễm Nhan với Tiêu Tụng mà nói, là một người như vậy. Bởi vậy ngoại trừ tình yêu, Tiêu Tụng đối với Nhiễm Nhan còn có một loại tình cảm

gắn kết từ số mệnh, phảng phát như hắn đã chờ đợi lâu như vậy, nhẫn耐 lâu như vậy, chính là bởi vì Nhiễm Nhan chưa tới.

"Vừa nghe đã biết là tay già đời trong tình trường." Nhiễm Nhan không được tự nhiên quay mặt đi. Nàng không phải là chưa từng nghe qua lời âu yếm, chỉ là mỗi một câu của Tiêu Tụng đều quá chân thành chát phác, nhưng lại đánh thăng vào đáy lòng.

Tiêu Tụng cười cười, cũng không giải thích. Thật tình cũng được, có tâm lấy lòng cũng được, không phải nữ tử nào cũng đáng giá để hắn làm như vậy.

"Còn có một người cần phải sửa trị một chút." Tiêu Tụng bung chung trà lên nhấp một ngụm.

"Hảm?" Nhiễm Nhan không nhớ rõ còn có ai nữa.

"Tên bán dược kia..." Tiêu Tụng nhắc tới là đau đầu, nói người nọ không có lỗi, hắn lại chào hàng loại dược xáu xa này lung tung khắp nơi, còn gây tai họa cho Nhiễm Nhan, nếu nói có lỗi, hắn chỉ là chào hàng dược vật mà thôi, lại không có biện pháp hạn chế người mua, huống hồ...người này không giống như đám Bùi Cảnh, Tiêu Tụng than một tiếng, "Trên phố nhân xưng ngọc diện lang trung, ta nhớ rõ Lưu Thanh Tùng đã từng được xưng hô như vậy."

Trong hơn mươi năm, xưng hô của Lưu Thanh Tùng thay đổi không có một ngàn thì cũng có 800, làm khó Tiêu Tụng vẫn còn nhớ rõ.

Nhiễm Nhan nghẹn họng, sau một lúc lâu mới thở ra, Lưu Thanh Tùng và nàng tuy rằng không có tiếng nói chung gì, nhưng ít ra câu thông thì không thành vấn đề, hơn nữa còn là người học y, ở Đại Đường giúp đỡ nhau cũng vẫn có thể xem là một chuyện may mắn, đáng tiếc, lý tưởng là tốt đẹp, hiện thực lại vô cùng tàn nhẫn, Lưu Thanh Tùng quả thực chính là một trái bom không có hẹn giờ, đối với Nhiễm Nhan mà nói là may mắn hay là đen đủi cũng còn chưa biết.

"Ngươi có kiến nghị gì không?" Nhiễm Nhan cũng rất là bất đắc dĩ, cũng không thể thật sự hại hắn đi, nhưng không giáo huấn hắn một chút, lại cứ cảm thấy không cam lòng.

Ngón tay Tiêu Tụng nhẹ nhàng gõ gõ lên mu bàn tay của Nhiễm Nhan, "Không bằng ngươi cũng cho hắn dùng chút dược đi? Loại có dược tính tương phản với 'Hồng trân tán'."

"Vậy cũng quá ác độc đi?" Nhiễm Nhan nhíu mày nói. Dù gì Lưu Thanh Tùng cũng không phải cố ý.

"Hắn không phải đã có 'Hồng trân tán' sao, sau khi cưới vợ mỗi lần dùng một chút là được rồi!" Tiêu Tụng lười nhác mà dựa vào bên kỷ, giáo dục nàng: "Có một câu gọi là vô độc bất truet phu, còn có một câu là độc nhất phụ nhân tâm, có thể thấy được dưới bầu trời này người thuần lương nhất chỉ có mấy hoạn quan trong cung, câu cửa miệng đã nói trắng ra như thế, chúng ta còn thiện lương thì sẽ có vẻ đối trả."

Nhiễm Nhan bật cười, "Nhiều câu như vậy, ngươi như thế nào chỉ nhớ kỹ hai câu này?"

Lúm đồng tiền xinh xắn, tóc mây tuyết má, đôi mắt vốn trầm tĩnh không gợi kia trở nên linh động sáng ngời, thời khắc mỉm cười làm lòng người vương vấn.

Tiêu Tụng mỉm cười nhìn nàng một lát, bỗng nhiên cúi người hôn lên trán của nàng.

Thanh âm đột nhiên im bặt, Nhiễm Nhan sững sốt, chỉ cảm thấy cái hôn nóng rực trên trán, nhiệt độ nóng bỏng nháy mắt lan ra cả mặt nàng, mặt nóng đến muôn nhỏ máu, tim đập phảng phát như ngưng lại trong tích tắc, rồi sau đó liền tăng tốc bất thường. Trong phòng an tĩnh đèn độ kim rơi có thể nghe, hai người dựa vào nhau rất gần, có thể nghe rõ hô hấp của nhau, Nhiễm Nhan rũ mắt có thể nhìn thấy cần cổ thon dài cùng bả vai dày rộng của hắn.

Giống như đã qua thật lâu, lại giống như chỉ trong một cái chớp mắt, nụ hôn này kết thúc, giọng nói thuần hậu của Tiêu Tụng vang lên bên tai nàng: "Ta chỉ nói đùa thôi, loại chuyện như trả thù người khác này không thích hợp để ngươi làm."

Với tính tình của Nhiễm Nhan, nếu cừu hận quá nhiều sẽ dễ dàng trở nên hắc ám, huyết tinh đầy tay, loại chuyện này đích xác không thích hợp để nàng làm, nhưng có thù oán mà không báo càng làm người ta ghê. Trong thanh âm của Tiêu Tụng hàm chứa ý cười, ngược lại nói: "Ta hiện tại tuy

rằng thiếu chứng cứ để đi bắt hung thủ giết người trong nhà ta kia, nhưng ta nếu đã biết đó là nàng ta, cho dù có thể lực đi nữa cũng không thể ở trong tay ta mà quấy đạp được gì."

"Cho nên?" Nhiễm Nhan ồn định lại thanh âm của mình, hỏi lại.

"Cho nên trong phủ ta rất an toàn, ngươi nếu muốn tới, cũng rất dễ dàng..." Tiêu Tụng cười rồi lại mồ nhẹ một cái nữa lên trán nàng.

Lời editor: người ta nói cái hôn trên trán là cái hôn dành cho tâm hồn đó chứ vị!

Chương 238: Ngô Vương hồi kinh

Những lời này có rất nhiều nghĩa a! Là tới như thế nào? Mà tiện cái gì?

Sau khi phản ứng lại, Nhiễm Nhan nhớ ra Tiêu Tụng đang từng bước mà được một tác lại muôn tiền một thước, cảm thấy biểu hiện của mình vừa rồi quá thất bại, thật sự có chút mất bình tĩnh.

Nàng vốn dĩ tính toán đem khăn thêu tốt đưa cho Tiêu Tụng, lại cảm thấy có chút bất công, dựa vào cái gì hắn vừa rồi sờ còng hôn, xong rồi còn được mang đồ đi?

Nhưng chợt nghĩ lại, Tiêu Tụng vì nàng mà làm không ít chuyện, ở cổ đại này cho dù là lấy thân báo đáp cũng không quá...Nhiễm Nhan nghĩ nghĩ, từ trong tay áo móc ra mấy tấm khăn đã thêu tốt, đặt lên bàn, "Khăn người muôn."

Tiêu Tụng nhìn đóa hồng mai tinh xảo trong một góc bạch điệp bố, không khách khí mà ôm lấy. Chưa được câu trả lời chính thức từ Nhiễm Nhan, hắn cũng không thúc giục, ăn từng chút thì không mập, cứ từ từ mà tới, hắn có thể chờ.

Hôm nay nghỉ tắm gội, tóm lại cũng rảnh rồi không có việc gì, Tiêu Tụng liền ở Nhiễm phủ ngồi vài cái canh giờ mới rời đi.

Ra khỏi Nhiễm phủ không bao lâu, Bạch Nghĩa đã lao tới, Tiêu Tụng không ngồi xe ngựa, mà cưỡi ngựa, Bạch Nghĩa thay đổi phương hướng cùng hắn song hành, chắp tay nói: "Lang quân, Ngô Vương hồi kinh."

Ngô Vương Lý Khác, vì săn thú quá độ mà bị bãi miễn chức Đô đốc An Châu, lần này lại đang gần cửa ải cuối năm, bởi vậy bị Thái Tông gọi trở về.

Khóe môi Tiêu Tụng giương lên, ánh mắt lại trầm xuống, "Trở về rất đúng lúc!"

Lý Khác này một chiêu lấy lui vì tiên đã dùng rất tốt, hiện giờ mấy hoàng tử đang ngầm tranh đấu đến lợi hại, nhìn mặt ngoài thì triều thần vì kiêng kị uy nghiêm của thánh thượng nên không dám trăng trộn táo bạo đứng về phía ai, nhưng lại ngầm ngầm có không ít hành động, có điều Lý Thế Dân là ai chứ? Sao có thể không biết mấy chuyện cong cong quẹo quẹo của bọn họ! Lý Khác làm như thế là đã làm Lý Thế Dân cho rằng hắn lơ là chính sự, đương nhiên sẽ thiêu đi vài phần cảnh giác.

"Đám người kia, ngoại trừ Bùi Cảnh, còn lại đều xử lý sạch sẽ đi, ta hiện tại không rảnh chơi đùa với bọn chúng. Dễ dàng cho bọn chúng rồi!" Tiêu Tụng ruồi ngựa đi về phía trước, thanh âm hản trầm thấp, mắt nhìn thẳng, trên phố không có bao nhiêu người qua đường, cũng không có ai chú ý hắn đang nói cái gì.

Tiêu Tụng hiện tại công vụ ngập mặt, Lý Khác lại trở về Trường An, hắn cẩn bản không thể mọc thêm tay để đi tra tấn mấy tên hè tép riu. Mấy người này ngoại trừ Bùi Cảnh, xuất thân đều không coi là quá cao, muôn xuống tay cũng không khó.

Bạch Nghĩa theo Tiêu Tụng lâu như vậy, đương nhiên biết hắn nói "Xử lý" là ý tứ gì, nhưng là, "Lang quân, xử lý theo biện pháp nào?"

Cũng không thể cắt cổ một cái là xong đi! Nếu bị truy ra thì phiền phức!

Tiêu Tụng nhíu mày liếc mắt nhìn hắn, Bạch Nghĩa không am hiểu làm loại chuyện này cũng không phải là ngày một ngày hai, hắn cũng không trách cứ, trầm ngâm nói: "Với tính tình của mấy người đó thì trước tiên tản ra lời đồn để kích thích bọn chúng một chút, nói là..." Tiêu Tụng thì thầm vài câu với Bạch Nghĩa, chợt cười lạnh: "Nếu bọn chúng tự xung là phong lưu, sao không chết dưới hoa mẫu đơn?"

Tiêu Tụng sai Bạch Nghĩa rải tin bọn họ không thể giao h*p nên mới chơi nhau, hoặc bị người khác chơi gì đó, mấy người kia lại rất để ý phương diện này, hơn nữa tính tình trước giờ quái đản lại xúc động, nếu bị ép đến nóng nảy, không chừng sẽ đi kỹ quán tìm kỹ nữ lôi lên giường mà xả, mặc dù không đi, chọc đến khi bọn họ tâm thần không yên cũng sẽ có cơ hội để thừa nước đục thả câu, hạ thêm chút 'Hồng trần tán', làm cho bọn họ chơi cho đú.

Đến lúc đó cho dù chết ở kỹ quán, đại khái cũng chỉ nói là bọn họ chịu không nổi việc bị lời đồn kích thích, chạy tới chứng minh mình vẫn còn là

đàn ông, kết quả tinh thần nhân vong, chỉ thành trò cười lớn hơn nữa mà thôi.

"Chuyện này để Bôn Tiêu đi làm." Tiêu Tụng nói.

"Dạ." Bạch Nghĩa như trút được gánh nặng, sau khi chắp tay thi lễ liền rời đi trước để tìm Bôn Tiêu.

Tiêu Tụng chậm rì rì mà ruồi ngựa đi, ngựa chạy dần dần nhanh lên, khéo môi hán ức chế không được lại dương lên.

Hồ nước trong tim bao nhiêu năm không gợn sóng, khi gợn sóng, lại giống như mùa xuân ám áp chợt đến, sức sống tươi trẻ cùng sự trương dương lại lần nữa trở lại trong hán. Nghĩ lại, hán bát quá mới 26, có đôi khi lại cảm thấy cùng đám người Trường Tôn Vô Ky kém không bao nhiêu.

Gần cuối năm nên Trường An vô cùng náo nhiệt, nhà nào cũng vội vàng chọn mua hàng Tết. Nhiễm phủ cũng không ngoại lệ, cả Nhiễm Nhan cùng Nhiễm Vận cũng vội theo.

Hai ngày gần đây, tin tức ở thành Trường An cũng rất náo nhiệt, một đợt tiếp một đợt, làm cho Nhiễm Nhan chú ý là ngày thứ hai sau khi Lý Thê Dân trở về từ Hoài Châu, liền sắc phong nữ nhi của Kinh Châu Võ thị làm tài tử, tiếp theo, là Lý Khắc bị bãi miễn chức Đô đốc An Châu, bị triệu hồi Trường An. Còn có tin bát quái khác, nói là một người tên Trần Phàn sinh đờ ở Quốc Tử Giám đi kỹ quán một đêm hành sự với 40 nữ tử, cuối cùng liệt giường không dậy nổi, tánh mạng nguy kịch.

Nhiễm Nhan cũng không biết Trần Phàn là một trong đám Bùi Cảnh, mới đầu chỉ nghe cho vui, sau lại nghe Dung Thiến nói tiếp, mới hiểu được chuyện này hơn phân nửa lại là bút tích của Tiêu Tụng. Tiêu Tụng ở trước mặt nàng tuy ngẫu nhiên có hơi vô lại, nhưng thực sự là cùng cái danh "Trường An quý kiền sầu" không mấy dính dáng, lần này, nàng xem như đã được kiền thức thực sự một mặt khác của Tiêu Tụng.

Trong phòng, Văn Lục đang hầu hạ Nhiễm Nhan thay y phục, Hình Nương vội vàng bước vào, còn đóng cửa lại.

Nhiễm Nhan mặc xong y phục, thấy nàng hình như có lời muốn nói, liền ngồi xuống hỏi: "Có việc sao?"

"Nương tử, lão nô mới vừa cùng tam phu nhân nói chuyện, bà hơi lỡ miệng nói ra, có vẻ như Tiêu Thị lang bí mật đề cập với Tam Lang là có ý muốn cưới ngài làm vợ." Hình Nương cũng không gấp gáp như trước, tam phu nhân đem chuyện xứng bát tự nói với nàng, nàng vôn cảm thấy Tiêu Tụng hắn là một phu quân rất tốt, chỉ bởi vì một cái danh khắc thê làm nàng cực kỳ kiêng kị, hiện tại lại nghe nói bát tự tương hợp, còn là kim ngọc lương duyên, trong lòng đương nhiên vui mừng.

Nhiễm Nhan cảm thấy, đây khẳng định không phải là trọng điểm, La thị không có khả năng vô duyên vô cớ lộ ra miệng, mà hai ngày trước biểu hiện của Nhiễm Bình Dụ cũng rất kỳ quái, để nàng cùng Tiêu Tụng đơn độc trong noãn các, chuyện này tất nhiên còn có nội tình, nên chỉ 'ùm' một tiếng, ra hiệu Hình Nương nói tiếp.

"Ý túc của Tam Lang là, nếu ngài không có ý kiến gì, không bằng trước cuối năm đem hôn sự này định ra luôn, Thôi thị bên kia chỉ nói miệng, cũng chưa chính thức cầu hôn, cũng không biết là có ý gì, nương tử qua năm sau là đã 16, đúng là tuổi gả chồng, muộn nữa sợ sinh biến a!"

Nói đến kết hôn, kỳ thật lúc đầu Hình Nương hy vọng Nhiễm Nhan gả cho Tang Thần hơn, mặc kệ ra sao, dù sao cũng là nguyên phối chính thê, trên không có cha mẹ chồng, dòng dõi lại tốt, nhưng Nhiễm Nhan đối với Tang Thần lại không có tâm tư kia. Từ Tô Châu đến Trường An, thời gian dài như vậy, hành động của Tiêu Tụng Hình Nương đều nhìn rõ, hắn là chân chính đem Nhiễm Nhan mà nâng niu trong lòng, lại là người biết chăm sóc, có thể có được phu quân như vậy, có phải nguyên phối hay không thì quan hệ gì?* Còn là đích phu nhân, tương lai sinh được nhi tử thì cũng là đích trưởng tử, còn được phu quân yêu thương...chuyện trên đời này không thể luôn hoàn mỹ vô khuyết. So ra, Tang Thần tuy rằng các mặt đều thực hảo, lại không thấy được là một phu quân tốt.

*Tiêu Tụng trước đây đã cưới hai người, cho nên Nhiễm Nhan lần này có thể được coi là không phải nguyên phối

La thị quả nhiên là có quyết định này.

Nhiễm Nhan trầm mặc, tuy rằng thân thế này của nàng chỉ mới mười sáu tuổi, nhưng tuổi tâm lý đã không còn nhỏ, nàng không có biện pháp coi mình như một thiếu nữ còn xanh non, bởi vậy nói đến kết hôn, cũng không cảm thấy quá khó tiếp thu, huống hồ nhập gia tùy tục, tuổi này ở Đại

Đường đúng là tuổi phải bàn chuyện cưới hỏi, nàng cũng không làm ra vẻ, nghiêm túc mà bắt đầu suy xét chuyện này.

"Nương tử, lão nô nghe nói có mấy gia tộc chỉ cho phu nhân đã sinh con, hoặc đã phụng dưỡng nhà chồng mười năm trở lên vào từ đường, mặt khác, cô dâu vào cửa ngày thứ ba phải bái từ đường, bái từ đường xong mới chân chính xem như người nhà chồng, hai phu nhân trước của Tiêu Thị lang vào cửa cũng không quá ba ngày, có một vị đến cả từ đường còn chưa bái, có lẽ không thể vào từ đường." Hình Nương phỏng đoán.

Cô dâu sau khi vào cửa, hôm sau phải bái kiến cha mẹ chồng, người nhà, hôm sau nữa hồi môn, đến ngày thứ ba phải chủ trì nội trợ, còn phải bái liệt tổ liệt tông, coi như báo cho tổ tông là trong nhà lại thêm người mới. Nhưng đây có phải là điều kiện để được vào từ đường sau khi chết hay không, thì là quy củ riêng của mỗi thế gia, không có văn bản quy định rõ ràng.

Nhiễm Nhan đối với việc này cũng không quá để ý, người đã chết thì là hai cổ thi thể, chôn hay không chôn cùng nhau, lập hay không lập bài vị thì có quan hệ gì? Chủ yếu vẫn là lúc còn sống.

Sau một lúc lâu, Nhiễm Nhan mới chậm rãi nói: "Là nhiệt tình nhất thời, hay là lâu dài, trước mắt cũng nhìn không ra được."

Nàng đây là chỉ Tiêu Tụng, thời gian bọn họ nhận thức cũng không lâu, hơm nha nàng vẫn nhớ rõ, lúc mới gặp, Tiêu Tụng đối với nàng cũng không có bao nhiêu hảo cảm, thậm chí còn cảm thấy thân phận của nàng cũng không thích hợp làm phu nhân của hắn, là đã trải qua chuyển biến tâm lý gì, mới khiến cho hắn tận tâm tận lực như vậy...

Hình Nương trầm ngâm một chút, cảm thấy Nhiễm Nhan nói có đạo lý, nhưng cũng không hoàn toàn tán đồng, "Lão nô nói câu không xuôi tai, cho dù là nhiệt tình nhất thời thì cũng không tồi, nương tử nhân lúc tình cảm còn nóng nhanh chóng sinh hạ đích trưởng tử, đứng vững gót chân ở Tiêugia, nửa đời sau cũng coi như an ổn, trên đời này có được bao nhiêu phu thê có thể nhiệt tình cả đời?"

Chương 239: Thê khống

Nhiễm Nhan hơi gật đầu, lời của Hình Nương rất thành khẩn, nàng cũng không phải là người không nghe khuyên bảo, liền nói: "Lời của ngươi ta đều đẽ ở trong lòng, sẽ cân nhắc kỹ."

Hình Nương kỳ thật không hiểu, chuyện này còn có cái gì để cân nhắc? Nếu ngại Tang Thần trẻ tuổi không đủ trầm ổn, trong lòng không thích thì thôi, Tiêu Tụng lại là một nam nhân hành sự đúng mực lại có trách nhiệm, vô luận trong hay ngoài đều không đáng lo, như vậy còn có chỗ nào không hài lòng?

Nhưng chung quy, so với Trịnh phu nhân trước kia, Hình Nương đối với Nhiễm Nhan đã bớt đi rất nhiều trách móc, mà thêm mấy phần cung chiêu, cũng không muốn bức bách nàng quá mức trong chuyện này.

Nhiễm Nhan đã hẹn với Tiêu Tụng hôm nay đến phủ của hắn, liền thông báo cho La thị một tiếng, mang theo hộ viện, thị tỳ đi đến Tiêu phủ.

Dựa vào trong xe, Nhiễm Nhan không khỏi thở dài.

Vân Lục kỳ quái, nương tử nhà mình rất là ít thở dài nha, trong lòng nghĩ liền hỏi: "Nương tử làm sao vậy? Có chuyện gì phiền lòng sao?"

Nhiễm Nhan nhíu mày, nói: "Ta đi thăm Thập ca hai lần, hắn nhìn cũng không nhìn ta, mặc cho ta ở cửa nói bao nhiêu lần, hắn cũng không đáp lại."

Nhiễm Nhan rất có xúc động muốn đá cửa xông vào, đối mặt với hắn mà đem chuyện này nói cho rành mạch, nhưng lại sợ Nhiễm Vân Sinh xấu hổ thêm, nên nhịn xuống, nhưng cứ kéo như vậy cũng không phải biện pháp.

"Không bằng hỏi thử Tiêu lang quân đi, hắn không phải rất có chủ ý sao?"
Vân Lục kiên nghị.

Nhiễm Nhan hơi động lòng, có lẽ Tiêu Tụng có thể cung cấp vài gợi ý tốt thì sao?

Ca Lam thấy đè tài này đã hạ màn, liền rút vài trang giấy ra viết: Nương tử, La phu nhân chuẩn bị mấy ngày nữa liền đưa Thập Bát nương về Tô Châu, chúng ta cần phải sớm chuẩn bị mới được.

Nhiễm Nhan nhìn thoảng qua giấy, ánh mắt ngưng trọng, "Ngươi là sợ Cao thị lấy chuyện ta nghiêm thi ở Tô Châu để ngáng chân?"

Ca Lam gật đầu, tiếp tục viết: Nguyên bản là bà ta vì lợi ích gia tộc của Nhiễm thị, có thể sẽ không gây quá nhiều phiền toái cho hôn sự của nương tử, còn cùng nương tử bảo trì khách khí ngoài mặt, nhưng một khi bà ta biết thủ đoạn ngài đối với Thập Bát nương...

Ca Lam không viết tiếp, nếu Cao thị cảm thấy mâu thuẫn của hai bên không thể điều hòa, lại sợ Nhiễm Nhan một khi làm phu nhân môn phiệt, liền sẽ xuống tay đối phó với bà ta, có thể còn đến mức chó cùng rút giậu. Tay bà ta duỗi không đến Trường An, thứ duy nhất có thể gây trở ngại cho hôn sự của Nhiễm Nhan, chính là chuyện nghiêm thi này.

Môn phiệt thế gia đều coi trọng mặt mũi, ai cũng không muốn túc phụ nhà mình đi làm loại tiện nghiệp này. Mặc kệ là Thôi thị hay là Tiêu thị. Tang Thần thì không nói đến, Trường An không biết bao nhiêu khuê trung thiêu nữ chịu gả cho hắn, mà Tiêu thị chỉ sợ cũng thà để Tiêu Tụng cả đời cưới không được phu nhân, cũng sẽ không đồng ý để một nữ tử đã từng làm tiện nghiệp gả vào Tiêu gia.

"Có biện pháp ứng đồi nào tốt không?" Nhiễm Nhan nhìn Ca Lam.

Ánh mắt Ca Lam hơi phức tạp, cắn cắn môi, giơ tay viết xuống: Kỳ thật biện pháp dễ nhất mà cũng ít nguy cơ nhất, là đem việc này đẩy cho Tiêu Thị lang, chỉ là xem ngài có nguyện ý hay không.

Nếu Nhiễm Nhan có tâm gả cho Tiêu Tụng, đem việc này đẩy cho hắn là đương nhiên, nhưng Nhiễm Nhan nếu không có tâm tư này, lại đem việc này đẩy lên người hắn, với hắn mà nói thì quá không công bằng, hơn nữa rất không phúc hậu.

"Ta ngẫm lại một chút." Với tính cách của Nhiễm Nhan, mặc dù có tâm gả cho Tiêu Tụng, cũng sẽ không chuyện gì cũng đẩy hết cho hắn, huống hồ hiện tại còn chưa chắc chắn.

Ca Lam gật đầu, ngoại trừ danh phận chủ tớ ngoài mặt, nàng cũng bắt đầu tôn trọng Nhiễm Nhan từ đáy lòng. Mấy câu khinh khinh phiêu phiêu Nhiễm Nhan nói trong đêm mưa đó, nàng mới đầu cho rằng bất quá là một loại cảnh cáo hoặc uy hiếp, nhưng Nhiễm Nhan vẫn yên lặng thực hiện hứa hẹn của mình, vì nàng tạo ra cơ hội để lật đổ Cao thị. Mà càng tiếp xúc lâu càng phát hiện, Nhiễm Nhan cũng không phải là một người dễ hứa hẹn, cho đến nay, chỉ nói về sau sẽ chiêu cỗ tốt Hình Nương các nàng, còn có nói là ngẫu nhiên sẽ giúp nàng tạo cơ hội đối phó Cao thị. Những lời hứa này, Nhiễm Nhan vẫn luôn bất động thanh sắc mà thực hiện.

Nhiễm Nhan kỳ thật là một người không biết biểu đạt, đặc biệt là phương diện cảm tình. Nàng nói chuyện thẳng thắn, chỉ khi có chút chuyện không tiện nói thẳng, cũng sẽ không uyển chuyển vòng vèo, chỉ có thể dùng hành động để biểu đạt.

Tới phường Bình Khang.

Bởi vì Tiêu Tụng đã sớm dặn dò canh cổng, nên vừa chào hỏi, xe ngựa liền có thể từ cửa hông trực tiếp vào trong nội môn của Tiêu phủ.

Sau khi Nhiễm Nhan xuống xe, mới thấy Tiêu Tụng một thân quan phục màu đỏ, đã sớm chờ trước nội môn.

Dáng người Tiêu Tụng cao lớn đĩnhBAT, khuôn mặt tuấn lăng anh khí, màu đỏ không chỉ không có vẻ âm nhu, ngược lại càng làm hàn thêm phần chấn oai hùng, so với màu tím nhìn còn có tinh thần hơn. Mà Lưu Thanh Tùng đang đứng cạnh hàn thì bộ dạng như cà tím phơi sương, bộ áo bào giao lanh tay rộng như đang treo trên một bộ xương, trông trái, có vẻ gầy hơn nhiều so với mấy ngày trước, đôi mắt sưng húp, vành mắt đen thui, gương mặt dường như có thêm chút thịt, nhưng Nhiễm Nhan vừa liếc mắt một cái đã nhìn ra là do sưng húp, bộ dáng nhìn như đã túng dục quá độ, so với bộ dáng thần thanh khí sáng của Tiêu Tụng cực kỳ đối lập.

Ánh mắt Nhiễm Nhan dời khỏi người Lưu Thanh Tùng, nói với Tiêu Tụng: "Ta cho rằng ngươi sẽ đuổi hàn đi qua chỗ lão phu nhân thêu hoa."

Tiêu Tụng cong môi, còn chưa nói chuyện, Lưu Thanh Tùng đã ai oán lại khẩn thiết nói: "Cửu Lang ngươi xem, cả Thập Thất Nương cũng nói như vậy, đuổi ta trở về đi, thật đó, ta không ngại đâu!"

Nhiễm Nhan hơi kinh ngạc, nhìn Tiêu Tụng. Nghe nói Lưu Thanh Tùng sợ nhất là chuyện này a! Cũng không biết bị tra tấn như thế nào, mới bằng lòng nói ra câu này.

Tiêu Tụng cúi người thì thầm bên tai Nhiễm Nhan.

Thì ra là Tiêu Tụng phái người trông chừng Lưu Thanh Tùng, hắn mỗi ngày sau khi từ công sở trở về, liền sai người cho Lưu Thanh Tùng dùng 'Hồng tràn tán', sau đó tìm bốn năm thanh quan, đem hắn ném vào. Chừng ba ngày, Lưu Thanh Tùng cứ thấy nữ nhân là muôn nôn, hơn nữa còn thè đốc, nếu còn buôn bán Hồng tràn tán thì sẽ cả đời không giờ được.

"Đi thôi." Tiêu Tụng mang Nhiễm Nhan đến tiểu các nơi đặt thi cốt.

Lưu Thanh Tùng như u hồn mà bay theo phía sau.

Vào trong các, Lưu Thanh Tùng thấy hai người đi đến chỗ cái xương sọ kia, không để ý đến hắn, liền bắt chắp chân cẳng đang phù phiếm, vượt lên chặn ngay trước xương sọ, mặt mũi kiên trinh nói: "Ta hôm nay không đi kỹ quán, ta phải vì Nhiễm Vận của nhà chúng ta mà thủ thân như ngọc!"

Tiêu Tụng kéo hắn ra, "Không thấy giờ mới nói những lời này thì hơi trễ sao? Là ai ngày đầu tiên còn nói là dư vị tuyệt hảo? Là ai nói được liệu mình làm quả nhiên có hiểu quả xuất chúng?"

"Cửu Lang..." Lưu Thanh Tùng nói một nửa liền bị Tiêu Tụng cắt ngang, "Còn nói thêm câu gì nữa, tối hôm nay ta sẽ mang Nhiễm Nhị Thập nương đi coi sự dũng mãnh của Lưu y sinh ngươi!"

Lưu Thanh Tùng vội câm họng, ánh mắt u oán mà nhìn Nhiễm Nhan.

Không ngờ Nhiễm Nhan là người công tác cuồng, mang bao tay lên, rồi bắt đầu bung xương sọ lên quan sát, căn bản không nhìn tới hắn. Muốn kiểm tra cẩn thận trước xem mặt trên của xương sọ này có vết thương hay không, nếu không đến lúc đó trát bùn lên, muốn nhìn lại càng khó khăn.

Nhiễm Nhan cầm bàn chải nhỏ nhẹ nhàng phủi đi đất bên trên, thái độ của nàng nghiêm túc cẩn thận, đối với người chết thập phần tôn trọng. Sự nghiêm túc của nàng, làm trong lòng Lưu Thanh Tùng và Tiêu Tụng cũng vơi đi tạp niệm, nghiêm túc nhìn nàng làm việc.

Lưu Thanh Tùng vốn là đối với phục hình diện mạo trong pháp y học cảm thấy rất hứng thú, trước kia không có cơ hội thấy, hiện tại chính mắt quan sát, đương nhiên là nhìn rất chuyên chú.

Nhiễm Nhan có ý hợp tác với Lưu Thanh Tùng, thấy hắn có hứng thú như thế, nhưng vì ảnh hưởng lâu năm của Tiêu Tụng quá sâu sắc, nói là làm, nên mím chặt môi không dám hé một chữ, nàng mới liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, "Hiện tại đang làm chính sự, cho hắn nói chuyện đi."

Lưu Thanh Tùng cũng nhìn về phía Tiêu Tụng đang ngồi nghiêm chỉnh.

Hắn mặc quan phục, bộ dáng nghiêm túc đương nhiên có khí thế áp bách, nghe Nhiễm Nhan nói, nhìn cũng không thèm nhìn Lưu Thanh Tùng, tức giận nói: "Cho ngươi nói thì ngươi nói đi!"

Lưu Thanh Tùng chửi thầm, còn chưa thành thân đã nghe lời như vậy, vừa nhìn liền biết là lão bà nô, thê khống trời sinh!

Hắn trong lòng thì chửi thầm vài câu, mắt đã chuyển đến tay Nhiễm Nhan, tò mò hỏi: "Phục hồi dung mạo này thật sự hữu dụng à?"

Động tác lau chùi xương sọ của Nhiễm Nhan dừng một chút, một đôi mắt đen kít nhìn về phía Lưu Thanh Tùng nói: "Ngươi làm nghiêm thi quan cũng đã một thời gian, bản thân lại là y sinh, ta cho rằng ngươi sẽ hỏi vấn đề đúng tiêu chuẩn hơn một chút."

Lưu Thanh Tùng nghẹn họng, lại nghe thấy thanh âm lạnh lẽo nghiêm túc của Nhiễm Nhan vang lên: "Hình thái bên ngoài của phần đầu có cơ sở là phần xương sọ, liên hệ chặt chẽ bởi độ dày mỏng của các tổ chức mềm trên mặt, vị trí ngũ quan, kết cấu, hình dạng đều được quyết định bởi hình dạng xương, chịu ràng buộc với xương mặt, đặc trưng phần mặt sẽ cho thông tin tuổi tác giới tính, mà những đặc trưng này biểu hiện đầy đủ nhất là trên xương sọ, bởi vậy căn cứ vào xương sọ để trùng kiến diện mạo lúc sinh thời của người chết là khả năng tốt nhất."

Nhiễm Nhan vừa làm sạch xương cốt, vừa nói tiếp: "Bất quá, thói quen ăn uống của một người có thể ảnh hưởng đến tổ chức mềm trên mặt và độ dày mỏng của chúng, nếu có thể biết được thói quen ăn uống của người này, thì còn có thể phục hồi lại diện mạo của người chết chính xác hơn nữa."

Nếu không có thông tin gì, thì chỉ có thể căn cứ vào hình thái xương sọ, đây cũng là nguyên nhân chính tạo nên những khuôn mặt quá đại chúng sau khi phục hình từ xương sọ.

"Nếu không biết thì sao? Một người khi béo khi gầy thì dung mạo chênh lệch rất lớn." Lưu Thanh Tùng nghi hoặc nói, nếu là phục hình mặt xong cũng không ra đúng diện mạo, thì cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Nhiễm Nhan nói: "Không sai, nhưng có đôi khi chỉ cần thông qua một vài quan sát rất nhỏ, từ trên xương sọ cũng có thể biết được vài thông tin về người chết lúc sinh thời."

Nàng đưa phần cầm của xương sọ ra trước mắt Lưu Thanh Tùng và Tiêu Tụng, "Lúc trước đã xác định đây là một nữ nhân trẻ tuổi chưa qua sinh dục, nhưng xương sọ này có phần răng cấm bị mài mòn khá nghiêm trọng, mặt răng băng phẳng, bởi vậy có thể suy đoán nàng ta thường xuyên nhai những đồ ăn cứng, ta đoán nàng ra có thể là thường xuyên ăn lương thô mà thành."

"Vậy thân phận địa vị cũng không cao? Nhưng trước đó thoa bạc gỡ xuống từ búi tóc của nàng ta lại có giá trị xa xỉ như vậy, phụ nhân bình thường có thể không dễ có được." Tiêu Tụng nghi hoặc nói.

Lưu Thanh Tùng xen mồm: "Vì cái gì nhất định phải là lương thô? Khô bò cũng cứng vậy."

Nhiễm Nhan lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Người chết không quá 22 tuổi, có thể đem hàm răng mài thành như vậy, trừ phi một ngày ba bữa dùng khô bò làm cơm ăn." Cho dù là dân du mục trên thảo nguyên cũng sẽ không ăn khô bò như bữa chính đi!

"Có lẽ là người này sau đó mới giàu có? Người nói tiếp đi." Tiêu Tụng thoáng suy nghĩ một chút thì liền minh bạch, đổi người thay đổi, nói không chừng nữ tử này lúc đầu gia đạo bần hàn, nhưng cuộc sống về sau lại dần dần tốt lên.

Nhiễm Nhan gật đầu, nghĩ thầm vẫn là Tiêu Tụng đáng tin cậy hơn, tư duy của Lưu Thanh Tùng căn bản không nằm trên đường thẳng. Nàng dừng một chút tiếp tục nói: "Mặc kệ nàng ta gấp gỡ cái gì, có thể phán đoán là cơ nhai của nàng ta sẽ lớn hơn người bình thường. Căn cứ vào độ mài mòn có thể tính toán ra cơ nhai sẽ dày hơn một chút, sau khi sinh hoạt của nàng ta được

cải thiện, không còn thường xuyên dùng đồ ăn cứng nữa, cơ nhai có thể sẽ hơi co lại."

Chương 240: Tin người chết

Đầu lâu được Nhiễm Nhan vệ sinh sạch sẽ, so với bộ dáng dính bùn đất thịt thừa lúc đầu nhìn thuận mắt hơn nhiều, đặt trung phần mặt cùng bắt đầu lộ ra đầy đủ.

Tiếp theo là vuốt phẳng xương sọ, bắt đầu ở trên xương sọ đo đạc đánh dấu. Đây là một quá trình vừa buồn tẻ vừa phức tạp, hơn nữa lại là phân đoạn cực kỳ quan trọng, nếu đo lường đánh dấu không đúng, có thể làm cho khuôn mặt được đắp nặn ra bị khác đi, đôi khi những biến hóa này rất nhỏ hơi, nhưng ảnh hưởng lớn đến phán đoán.

Ở đời sau có thể dùng máy tính phụ trợ cho việc phục hình từ xương sọ, nhưng hiện tại chỉ có thể dùng tay không mà làm. Cũng dự kiến là hiệu quả phục hình có khả năng sẽ không quá lý tưởng, nhưng dưới tình huống không có mạnh mồi gì, cũng chỉ có thể cố gắng.

Chuyện này ở đời sau chỉ cần hơn mười phút thậm chí vài phút, ở đây vì bảo đảm đúng xác suất, Nhiễm Nhan lại bận rộn hơn ba canh giờ, mới đo lường đánh dấu ra được một nửa vị trí.

Lưu Thanh Tùng đã sớm ngủ thành chữ X trên tịch bên cạnh.

Trong thời gian đó Tiêu Tụng ra ngoài vài lần, khi trở về, thấy sắc trời đã không còn sớm, liền ngăn Nhiễm Nhan làm tiếp, "Ngày mai lại làm đi, ta đưa ngươi hồi phủ đã."

Nếu vụ án cấp bách, Nhiễm Nhan làm suốt đêm cũng là chuyện thường có, nhưng tình huống hiện tại đã khác, nàng liền tiếp thu ý tốt của Tiêu Tụng, rửa tay ở gian ngoài, cùng Tiêu Tụng rời đi.

Lưu Thanh Tùng trong lòng đại hỉ, mắt thấy có cơ hội thừa nước đục thả câu, liền trộm lên kế hoạch chạy trốn. Khẳng định không thể chạy ra khỏi Trường An, hắn cùng Nhiễm Nhan cách vài bữa còn phải lên phố đi chẩn người bệnh suyễn, tích lũy kinh nghiệm lâm sàng. Trong các công chúa của Thái Tông, bị suyễn không dưới năm người, hơn nữa còn là các công chúa

tương đối được sủng ái. Cơ hội đã bày ra trước mắt, bọn họ có điều kiện được trời ưu ái, hồn thể như Lưu Thanh Tùng cũng cảm thấy bỏ dở nửa chừng là sẽ bị trời phạt.

Không bằng qua chỗ Tang Thần đi! Lưu Thanh Tùng sau khi hạ quyết tâm, nhìn theo Tiêu Tụng ra cửa.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan hai người nhạy bén như vậy, đương nhiên đã sớm biết được hắn ngoe rực rịch. Sau khi bước lên xe ngựa, Nhiễm Nhan hé màn xe nhìn ra ngoài, "Hắn sẽ chạy đến đâu?"

"Tùy hắn, tiền tài trên người hắn đã bị ta dùng toàn bộ để mua thanh quan cho hắn hưởng thụ, sợ cũng chạy không được xa." Tiêu Tụng nhẹ nhàng nói.

Dùng tiền của chính hắn mua thanh quan, sau đó hạ 'Hồng Trần Tán', đem hắn ném qua để đêm đêm túng dục? Một chiêu này cũng đủ độc, chỉ sợ Lưu Thanh Tùng hiện tại cả khóc cũng không có chỗ khóc.

Nhiễm Nhan dừng một chút, nói: "Lần sau nếu muốn trừng phạt hắn, đừng có ném tới kín quán."

Đối với nam nhân bất trung trinh, Nhiễm Nhan có nhận thức ở trình độ nhất định, huống chi là ở cổ đại danh chính ngôn thuận! Nhưng nói đến cùng thì trong lòng vẫn có chút để ý. Nàng bài xích những quan hệ tính d*c không thành lập trên cơ sở tình cảm như vậy.

Kỳ thật nếu không phải bởi vì chuyện lần này hoàn toàn có liên quan đến 'Hồng Trần Tán', Tiêu Tụng cũng sẽ không động một chút liền dùng phương diện này để đối phó người khác. Hơn nữa hắn vốn dĩ cũng chỉ là tính toán đem tiền mồ hôi nước mắt của Lưu Thanh Tùng đổ vào đó, chứ không đến mức mỗi đêm đều đem người quăng tới kín quán, nhưng có tình Lưu Thanh Tùng quá tiếc tiền, lại chạy đến trước mặt Tiêu Tụng mạnh miệng, nói mình đặc biệt cảm thấy tiêu hồn, tiền này tiêu thật sự đáng giá. Kết quả mới thành như bây giờ. Nhưng Tiêu Tụng cũng không định giải thích chút chuyện nhỏ này, liền theo lời Nhiễm Nhan: "Được, về sau ngươi nói ném đi đâu thì ném đi nơi đó."

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, bật cười nói: "Lưu Thanh Tùng một cái người sống lớn như vậy, sao cứ toàn bị ném tới ném đi như thế?"

"Nhiều người như vậy ta cũng không ném, sao lại ném mình hắn? Có thể thấy được hắn đích xác thiếu ném." Tiêu Tụng bất đắc dĩ cười.

Lưu Thanh Tùng đúng là quá mức lăng lộn, hơn nữa ba ngày hai bữa là có ý tưởng mới, từ nhỏ đến lớn không bao giờ dứt, Tiêu Tụng lớn lên thành một tay già đời tâm trí kiên cường lại có quyền mưu, thật sự cũng không thiếu công sức của Lưu Thanh Tùng.

Trở về từ Nhiễm phủ, Tiêu Tụng liền chạy đến công sở. Bởi vì sắp ăn tết, đại thần trong triều đều sẽ nghỉ đông, cho nên án này không thể kéo, hơn nữa rất nhiều án kiện còn đang chờ xét duyệt, trước cuối năm phải phân phát xuống dưới, hắn mấy ngày nay cơ hồ là bận đến chẳng phân biệt nổi ngày đêm.

Nhiễm phủ hôm nay an tĩnh đến kỳ lạ.

Nhiễm Nhan một đường đến Hòa Nhã cư đã cảm giác được không khí ngưng trọng, Hình Nương đang cùng Dung Thiến nói chuyện, đôi mắt Dung Thiến hơi đỏ, nhìn có vẻ như mới khóc xong.

Nhiễm Nhan đứng ở cửa để Văn Lục giúp nàng cởi áo choàng xuống, hỏi các nàng: "Phát sinh chuyện gì vậy?"

"Aizzz!" Hình Nương thở dài, biểu tình cũng có chút tiếc hận, "Nghe nói là hộ vệ Thập Lang phái đi đưa Tề Lục nương đã trở lại, mang về tang tin của Tề Lục nương."

Nhiễm Nhan khụng lại, đi đến trên tịch quỳ ngồi xuống, có thể là xuất phát từ bệnh nghè nghiệp, nàng trước tiên nghĩ đến chính là bị người khác giết hại, bật thốt lên: "Bị mưu sát sao?"

"Không phải." Dung Thiến móc khăn ra lau khói mắt, cũng thở dài, "Đứa nhỏ này thật sự là quá luẩn quẩn trong lòng. Ta nghe ý của hộ vệ kia, là Tề gia định cho nàng một cửa hôn sự, nàng không muôn nên đào hòn, Thập Lang chúng ta cũng là hảo tâm, phái người đem nàng đưa trở về, đã xảy ra chuyện như vậy, Tề gia không khỏi sợ đêm dài lầm mông, hơn nữa tuổi của Tề Lục nương cũng không nhỏ, nên mới cùng nhà chồng nàng thương lượng là thành hôn trước cuối năm. Ai biết, đứa bé kia rên cũng không rên một tiếng, lại tự vận ngay trong kiệu đón dâu!"

Đáy lòng Nhiễm Nhan nhảy dựng. Lựa chọn phương thức tự sát quyết tuyệt như vậy, hiển nhiên là không hề nghĩ tới chuyện lưu cho mình một đường lui. Mà chết ngay trong kiệu hoa, rõ ràng là hung hăng mà quăng cho Tề gia một cái bạt tai. Có lẽ cuộc sống của Tề Ninh Quân ở Tề phủ, cũng không đẹp đẽ ngăn nắp giống mặt ngoài như vậy!

Đến Nhiễm Nhan bây giờ vẫn còn nhớ, nữ tử ngày ấy đứng dưới cây bạch quả cao vút, cúi đầu, tóc đen như thác nước kết thành một cái búi sau đầu, ánh mặt trời xuyên thấu qua vòm lá màu vàng tạo thành những bóng nắng loang lổ trên người nàng, đẹp đến lóa mắt...huống chi Nhiễm Vân Sinh...thân là đương sự!

Trong lòng Nhiễm Nhan lo lắng, nghĩ chắc Dung Thiến khóc là bởi vì Nhiễm Vân Sinh, vậy hắn...

Nàng vừa mới nghĩ đến, liền nghe Dung Thiến nói: "Đáng thương Thập Lang của nhà chúng ta, mấy ngày nay tâm tình vốn đã buồn bực, ăn không được, phu nhân khó khăn mới khuyên được hắn nghĩ thoáng chút, vừa mới dùng cơm xong liền nghe thấy cái tin dữ này...sao còn có thể chịu nổi, người nọ dù sao cũng là chính hắn đưa trở về!"

Không chỉ có như thế, có thể Thập ca còn có tình cảm sâu nặng đối với Tề Ninh Quân mà chính hắn cũng hoàn toàn không rõ ràng. Trong lòng Nhiễm Nhan hiện lên ý niệm này, vội vàng hỏi: "Thập ca hiện tại thế nào?"

Đôi mắt Dung Thiến uất át, lại lau lau khói mắt, đáp: "Vừa nghe tin dữ, cả người đều cứng, chung trà trong tay rơi trên mặt đất, vỡ nát đây đát, sau đó phun ra một búng máu, giờ còn chưa tỉnh."

"Ta đi xem hắn." Nhiễm Nhan đứng phắt dậy, chạy vụt ra ngoài.

Hình Nương đã rất lâu chưa thấy qua nương tử nhà mình hoảng loạn như vậy, vội vàng sai Văn Lục cùng Ca Lam chạy theo.

Nhiễm Nhan một đường chạy như bay đến chỗ Nhiễm Vân Sinh ở, cũng không chào hỏi thủ vệ thị tỳ, lập tức vọt vào. Vào phòng liền nhìn thấy La thị khóc đến ngây ngất, thần sắc ngơ ngẩn, như ngoại trừ bà ra không còn ai xung quanh.

"Thím." Nhiễm Nhan hơi bình tĩnh lại, thấp giọng gọi.

La thị phục hồi lại tinh thần, sau khi thấy Nhiễm Nhan, mới thu nước mắt, chậm rãi nói: "Thập Lang hiện tại còn hôn mê, có y sinh cùng thị tỳ thủ, ngươi trước tiên cứ về phòng đi thôi."

"Thím, cho ta nhìn Thập ca đi, ta biết chút y thuật, có lẽ có chút tác dụng." La thị là thân mẫu của Nhiễm Vân Sinh, Nhiễm Nhan cũng không tiện cứng rắn, chỉ có thể mềm giọng van nài.

Lúc này La thị đã bình tĩnh không ít, đôi mắt nhìn Nhiễm Nhan bỗng nhiên sáng ngời, đứng bật dậy chạy qua người Nhiễm Nhan ra cửa, cũng không để ý tới lời Nhiễm Nhan nói, gọi thị tỳ, "Mau phái sai vặt chạy đến phủ của Tiêu Thị lang, thỉnh hàn hố trợ tìm ngự y tới chẩn bệnh cho Thập Lang."

Chương 241: Vết thương lòng

Nhiễm Nhan cũng không ngăn cản La thị, bởi vì nàng dù gì cũng am hiểu giải phẫu nghiêm thi hơn, loại nội thương cấp hỏa công tâm linh tinh như thế này, cũng không thể so với ngụ ý, vì an nguy của Nhiễm Vân Sinh, thỉnh một ngụ ý tới thì thêm một phần bảo đảm.

La thị nhìn thị tỳ chạy như bay đi, trái tim căng thẳng mới hơi chùng xuống, quay đầu nói với Nhiễm Nhan: "Thập Lang còn hôn mê, bác sĩ nói cần phải an tĩnh, người sợ cũng đã mệt mỏi, vẫn nên đi về nghỉ ngơi đi."

"Thím, ta về có thể nghỉ ngơi được sao? Ta cũng học qua mấy ngày y thuật, sẽ không ảnh hưởng gì đến Thập ca, để cho ta nhìn hắn đi." Nhiễm Nhan nói.

La thị thấy trong mắt Nhiễm Nhan tràn đầy nôn nóng, thở dài: "Đi đi."

Nhiễm Nhan nói tiếng 'ta', rồi vội vã chạy vào phòng ngủ của Nhiễm Vân Sinh.

Trong phòng, Nhĩ Đông cùng Thiến Tuyết lảng lặng canh giữ bên giường, một lão già hơn 50 tuổi râu bạc trắng quỳ ngồi ở trước kỵ, rũ mắt như là đang nghỉ ngơi.

Nhĩ Đông thấy Nhiễm Nhan, hơi khom người hành lễ với nàng.

Toàn bộ lực chú ý của Nhiễm Nhan đều đặt ở trên giường, mấy ngày không thấy Nhiễm Vân Sinh, dung nhan tuấn tú tuyệt luân của hắn kia đã trở nên gầy ốm tái nhợt, mất đi sức sống của ngày xưa, tựa như một đóa bạch hà sấp khô héo.

Nhiễm Nhan còn nhớ rõ khi hắn cười nghịch ngợm, tươi đẹp như hoa Phù Tang đang nở, hiện giờ thành ra như vậy, làm đáy lòng nàng nhói đau.

"Thập ca." Nhiễm Nhan thấp giọng gọi, ngồi xuống bên giường, duỗi tay dò thử mạch đập của hắn.

Mạch tượng tuy rằng hơi yếu ớt, nhưng rất vũng vàng liên tục, có lẽ là bởi vì mấy ngày không ăn uống đàng hoàng, hơn nữa tình lình bị đả kích, nhất thời không chịu nổi, mới ngất xỉu. Hiện tại chỉ cần nghỉ ngơi điều dưỡng cho tốt là được, La thị chỉ sợ là quá lo lắng cho nhi tử, mới cảm thấy như trời sập.

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, giúp hắn dịch tốt góc chăn, khi đang muốn đứng dậy lại phát hiện trên hàng lông mi dài mà rậm của hắn có một giọt nước trong vắt, giọt nước kia lớn dần rồi theo khói mắt chảy xuống dưới.

"Thập ca." Nhiễm Nhan lại ngồi trở về, nhẹ nhàng cầm tay hắn, ôn nhu nói: "Nếu là thương tâm thì cứ khóc ra, nước mắt nam nhi không dễ dàng rời, chỉ là chưa tới lúc thương tâm mà thôi."

Nhiễm Vân Sinh chậm rãi mở mắt ra, nước mắt phảng phất như không còn bị khống chế nữa, không ngừng trào ra từ khói mắt chảy xuống gối.

Nhiễm Nhan hơi kinh hãi. Tình cảm của Nhiễm Vân Sinh thoạt nhìn không lộ chút manh mối gì, nhưng kỳ thật vẫn có sơ hở. Hắn không hay giận người khác nói bậy, có nhiều phụ nhân thỉnh thoảng trong tôi ngoài sáng mà ám chỉ muốn hắn làm tình nhân như vậy, hắn đều cười cho qua chuyện, vì cái gì có tình lúc Tề Lục nương nói những lời này, hắn lại tức giận, thậm chí đã từng rất không vui mà kể cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Vân Sinh rõ ràng không phải là một người thích tranh giành, lại muốn cho Nhiễm Nhan khắp nơi đè đầu Tề Ninh Quân. Nàng vẫn luôn cho rằng Nhiễm Vân Sinh đối với Tề Lục nương chỉ có chút hảo cảm mơ hồ, nhưng hiện tại xem ra, đã hâm thật sự sâu.

"Thập ca." Nhiễm Nhan nắm chặt tay hắn, lại không biết nên khuyên giải an ủi thế nào, người đã chết, có nói nữa cũng không có ích gì.

"Nàng vẫn luôn làm ta thống hận như vậy." thanh âm nghẹn ngào của Nhiễm Vân Sinh vang lên, nước mắt trào ra càng mãnh liệt.

Khi còn sống, lại nói chuyện không lựa lời đi yêu cầu hắn làm tình nhân của nàng, chọc cho hắn chán ghét, đến lúc chết rồi lại như trả thù tất cả mọi người, lựa chọn phương thức thảm thiết tàn nhẫn như vậy. Nhưng mà, nụ cười thanh nhã xinh đẹp như hoa dưới trăng của nàng, bộ dáng nàng xấu hổ gọi tên hắn, cái ôm duy nhất kia của nàng, còn có nụ hôn như chuồn chuồn

lướt nước, vào thời điểm nàng hương tiêu ngọc vẫn đều hóa thành những mũi dao nhọn, thời thời khắc khắc mà cắt vào lòng hắn những nhát đau đớn.

Vị y sinh kia bị tiếng động làm bừng tỉnh, bước tới xem xét mạch tượng cho Nhiễm Vân Sinh, thấy không quá đáng ngại, bọn họ lại có vẻ muốn nói chuyện riêng tư, liền thối lui ra bên ngoài.

Thiền Tuyết và Nhĩ Đông cũng đi theo ra ngoài.

"Thập ca, Tè Lục nương sẽ cảm ơn trời xanh đã cho nàng gặp người."

Nhiễm Nhan thử phân tích tâm lý của Tè Lục nương.

Nàng chỉ gặp qua Tè Lục nương ba bốn lần, ở Tô Châu bèo nước gặp nhau, chỉ cảm thấy đó là một thiên chi kiêu nữ cao cao tại thượng ngạo thị hết thảy, thanh lãnh như nguyệt, mà phàm phu tục tử đều ở dưới chân nàng ta. Nhưng khi ở trấn Tụ Thủy trấn cùng Lạc Dương, Tè Lục nương đã tan mây hết thảy nguy trang, lại có vẻ nhiệt tình. Nếu không có Nhiễm Vân Sinh, Tè Lục nương có thể cả đời cũng không có dũng khí buông thả bản thân.

Là tình yêu, làm người ta trở nên dũng cảm, cũng làm người ta vạn kiếp bất phục.

Địa vị của bọn họ kém khá xa, một người là thế gia đích nữ tuyệt sắc lại tài hoa, một người là thứ xuất, cho dù trong nhà không ghét bỏ thương nhân, Tè thị cũng không có khả năng gả Tè Ninh Quân cho Nhiễm Vân Sinh.

"Ta không biết nên an ủi người như thế nào." Bởi vì bất kỳ lời an ủi nào, so với sinh mệnh đều quá nhẹ nhàng. Nhiễm Nhan dừng một chút, tiếp tục nói: "Nhưng Thập ca à, Tè Lục nương đã không còn là hài tử, nàng là một nữ tử thông tuệ như vậy, nếu đã lựa chọn tất nhiên là đã suy nghĩ cẩn kẽ, cũng nhất định không hy vọng người vì vậy mà không gượng dậy được."

Nhiễm Vân Sinh cảm nhận được sức lực trên tay Nhiễm Nhan, nghe lời nàng nói, chậm rãi cảm thấy trên người mình cũng có chút sức lực.

"Ta hiểu." Thanh âm hắn nghẹn ngào, nhắm mắt lại, ngăn không cho nước mắt tràn ra, "Ta hiện tại mới hiểu được, nàng không quản ngàn dặm xa xôi chạy tới, cũng không phải là muốn cùng ta tư bôn, chỉ là...chỉ là muốn..."

Thanh âm Nhiễm Vân Sinh nghẹn lại trong cổ họng, nói không được nữa. Khi Tè Ninh Quân tới tìm hắn, trong lòng nàng ta đã sớm tính toán xong,

chỉ là muôn cùng hắn bên nhau vài ngày, nếu hắn nguyện ý, có lẽ sẽ còn làm vài ngày phu thê. Nhưng Nhiễm Vân Sinh không biết nàng ta quyết tuyệt như vậy, hơn nữa với tính tình hắn, cũng không thể làm chuyện này với nàng ta. Nhà chồng nàng ta cũng là đại tộc, nếu nàng ta bị phát hiện không còn là xử nữ, chỉ sợ sẽ bị phu quân ghét bỏ.

Nhiễm Vân Sinh bỗng nhiên trở mình, đem mặt chôn trong chăn, thanh âm nức nở rền rĩ vang lên. Là hối hận, là oán trách, là đau đớn...

Mắt Nhiễm Nhan cũng hơi ướt, trong lòng lại hơi chùng xuống, còn có thể khóc là tốt, khóc là cách phát tiết tốt nhất khi đau lòng, sợ nhất là đau đến mức không khóc ra được.

Những người chờ ở gian ngoài nghe tiếng nức nở loáng thoảng, như cố gắng áp chế vết thương lòng, nhưng nỗi đau vẫn tràn ra, nhất thời đều chinh lăng.

La thị cũng kinh ngạc nhìn bức màn theo gió đong đưa. Nhiễm Vân Sinh từ nhỏ đã đặc biệt ngoan ngoãn hiểu chuyện, cũng không làm người khác nhọc lòng, tâm tính cũng rộng rãi, bà chưa bao giờ nghe qua hắn khóc bi thương như thế.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dạng áp lực của hắn, thở dài thật sâu, là bởi vì có tiếc nuối, cho nên mới cực độ bi thương đi.

Nhiễm Vân Sinh khóc lớn một hồi, không biết là hư thoát đến hôn mê bất tỉnh, hay là ngủ, dần dần không có thanh âm nữa. Nhiễm Nhan duỗi tay xem xét mạch đập của hắn, không khỏi đại kinh thất sắc, cao giọng gọi: "Y sinh!"

Lão giả ở gian ngoài kia, vài bước đã vọt vào nội thất.

Nhiễm Nhan còn không chờ bắt mạch, đã một tay chụp lấy hòm thuốc của ông, rút kim châm cứu từ bên trong ra, nhanh chóng lột y phục của Nhiễm Vân Sinh xuống, tìm đúng huyệt vị, rồi đâu vào đấy mà đem từng cây ngân châm thuần thực đâm vào da.

La thị lúc đầu thiếu chút nữa là hét lên, sau đó thấy thủ pháp của nàng thuần thực, bộ dáng rõ ràng gấp gáp, nhưng tay lại không chút rối loạn, liền cũng rắn nuốt tiếng la xuống.

Y sinh nhìn một lát, thấy châm đúng huyệt, liền không ngăn cản.

Nhiễm Nhan đối với châm cứu không quá mới lạ, nhưng nàng thăng ở chỗ tay chân lưu loát lại vững chắc, y sinh này đã 50 có thừa, phương diện này đương nhiên kém Nhiễm Nhan.

Châm trong chốc lát, lão y sinh xem xét mạch của Nhiễm Vân Sinh, gật đầu nói: "Tạm thời không có trở ngại."

Người cả phòng lúc này mới bớt khẩn trương, nhưng lời tiếp theo của y sinh lại làm tim các nàng thót lên lần nữa, "Tình huống hiện giờ của lang quân không tốt, cần phải có người thủ, vạn nhất lại phát sinh loại chuyện như vừa rồi cũng còn có cách ứng đối."

"Nương tử." Ngoài mành truyền đến thanh âm nhỏ nhẹ của Văn Lục.

Nhiễm Nhan vừa toát mồ hôi đến lạnh cả người, bình ổn tâm tình, hỏi: "Chuyện gì?"

"Có người đưa được tới, nói là thuốc hay có thể hộ tâm mạch." Văn Lục đáp.

Nhiễm Nhan hơi khụng lại, bước nhanh ra ngoài, thấy Văn Lục nâng một bình thuốc nhỏ màu xanh nhạt, còn có một tờ giấy.

Văn Lục nhìn thấy Nhiễm Nhan liền nói: "Hình Nương mới vừa đưa tới, nói là thấy ở cửa thính đường." Vừa nói vừa đem đồ trong tay đưa qua, chồm sát vào nhở giọng nói với nàng: "Hình Nương nói tám phần là của Tô được su."

Động tác của Nhiễm Nhan dừng lại, hơi căn môi, mở tờ giấy kia ra, mặt trên chỉ có mấy chữ vô cùng đơn giản: Cho bệnh của lệnh huynh.

Đúng là chữ của Tô Phục.

Nhiễm Nhan lập tức cầm bình sứ quay vào nội thất, đồ dược hoàn bên trong ra, nhét vào miệng Nhiễm Vân Sinh.

Dược kia vào miệng là tan, lúc Nhiễm Nhan sai Nhĩ Đông rót nước, thì phát hiện Nhiễm Vân Sinh hơi nuốt xuống, nên chỉ đút cho hắn một ngụm nước

Động tác vừa rồi của Nhiễm Nhan quá nhanh, mọi người còn chưa kịp phản ứng, chờ đến khi được đã nuốt xuống, La thị mới vội hỏi: "Thập Lang uống là được gì vậy?"

"Là...sư phụ ta, biết được Thập ca có bệnh, cho nên phổi được đưa tới." Nhiễm Nhan rũ mắt giải thích.

La thị không hề hoài nghi, bà còn tưởng rằng trước khi Nhiễm Nhan tới đây đã sai người đi gọi, trong lòng lại đang lo lắng cho an nguy của nhi tử, nên cũng không nghĩ nữa.

Khoảng hai khắc sau, Nhiễm Bình Dụ cùng Chu Y lệnh bước vào phòng, Tiêu Tụng cũng mang một thân phong trần mệt mỏi mà đi theo vào trong.

Nhiễm Bình Dụ là nhất mạch đơn truyền, Nhiễm Vân Sinh bỗng nhiên té xỉu làm Nhiễm Bình Dụ luôn luôn trấn định cũng có chút hoảng hốt, liền đi thỉnh y sinh khắp nơi, hận không thể gọi hết y sinh trong toàn Trường An vào phủ hội chẩn, đang lúc vội vàng thì gặp gã sai vặt La thị phái đi, lúc này mới nhớ đến có thể nhờ Tiêu Tụng thỉnh ngự y, liền tự mình tới cửa cầu.

La thị nhìn thấy Chu y lệnh, miệng liên tục thỉnh hắn vào nội thất. Tuy rằng vừa rồi Nhiễm Nhan biểu hiện không tồi, nhưng đối với người bình thường mà nói, hai chữ "Ngự y" vẫn có sức thuyết phục hơn.

Nhiễm Bình Dụ cũng vội vàng theo vào, Tiêu Tụng chần chừ một chút, cũng đi theo.

Chu y lệnh bị Tiêu Tụng túm từ trong ống chăn ra, tâm cho rằng nhân mệnh quan thiên, cũng không dám chậm chạp, vội vàng bước qua bát mạch. Dò xét mạch trong chốc lát, cả người Chu y lệnh mới thả lỏng, cười túm túm nói: "Mạch đậm vững vàng, là biểu hiện tốt, lệnh lang đã không còn trở ngại, bất quá phải điều dưỡng cho kỹ một thời gian mới được, một lát lão phu khai cho cái phương thuốc."

Lão y sinh kia nghi hoặc nói: "Ý, non nửa cái canh giờ trước rõ ràng còn vạn phần hung hiểm, nhanh như vậy đã vững vàng rồi?"

Lời này hơi có ý nghi ngờ, ánh mắt mọi người xoẹt một cái tập trung hết vào ông, lão y sinh cũng nhìn ra thân phận của Chu y lệnh không bình thường, liên tục xua tay nói: "Lão hủ không có ý hoài nghi vị đồng nghiệp

này, chỉ là vừa rồi thủ pháp châm cứu của vị tiểu nương tử kia cũng không có gì khác thường, vậy đây chỉ có thể là tác dụng của dược hoàn mà tiểu nương tử đút cho."

Nghe ông nói như vậy, toàn bộ ánh mắt lại chuyển qua Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan lại không dám nói là dược của sư phó mình phổi, vạn nhất bọn họ lại hỏi lệnh sư là ai nàng cũng không thể nói là Tô Phục, nếu nói là Ngô Tu Hòa, Nhiễm Bình Dụ biết Ngô Tu Hòa đang ở trong chùa bên thành nam, Chu y lệnh nếu tâm huyết dâng trào đòi đi gấp cao nhân một lần, thì liền lộ tẩy.

Lời editor: bản raw chương trước là 'Chu y lệnh' chương này là 'Chu y chính', nên theo luôn chương trước để là 'Chu y lệnh' đi!

....ai nha nha...Tô Tô a! <3 xxx

Chương 242: Nhiễm Thập Thất phúc hắc

"Thuốc hay như vậy, chỉ sợ là bí phuơng không thể truyền ra đi!" Tiêu Tụng cười đánh vỡ yên lặng.

Trước giờ sách y học rất ít, lưu truyền về sau chỉ có 'Hoàng đế nội kinh', 'Thần Nông bản thảo', với vài quyển dược thư về bệnh nhẹ như thương hàn, hơn nữa mấy quyển thư này đều được các y sinh coi như bảo bối gia truyền, giữ kín không lộ ra. Không có y thư thì đương nhiên là theo phuơng thuốc mà phổi dược, tạo nên phong trào trong các y sinh là sưu tầm phuơng thuốc.

Mặt già của Chu y lệnh cùng với lão y giả kia cũng không khỏi đỏ lên. Bọn họ đương nhiên không phải là mơ ước phuơng thuốc kia, nhưng thân là y sinh lại gặp được phuơng thuốc có hiệu quả trị liệu rõ ràng như vậy đương nhiên sẽ cảm thấy tò mò, bị Tiêu Tụng nói ra, bọn họ cũng không tiện hỏi thêm nữa.

Lúc này thanh âm Nhiễm Vận từ bên ngoài truyền vào, "Ngươi nhanh lên, không ăn cơm a?"

Lưu Thanh Tùng thở hồng hộc, ai oán nói: "Tiểu cô nãi nãi, ta còn thiếu nước làm gia súc cho ngươi lôi đi, còn ngại chật..."

Nhiễm Vận hiển nhiên không có tâm tư cùng hắn so đo, "Mau đi nhìn a huynh của ta một chút, không phải ngươi nói y thuật của ngươi lùi về 500 năm trước tiến tới 500 năm sau cũng không có ai theo kịp ngươi sao?"

Nhiễm Vận Sinh đã thoát khỏi nguy hiểm, trong lòng mọi người đã nhẹ nhàng rất nhiều, đối thoại của Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Vận làm mọi người không khỏi mỉm cười, không khí trong phòng đã linh động hơn. Chu y lệnh cùng với lão y sinh cũng không đem lời Nhiễm Vận nói đê ở trong lòng, chỉ coi như trẻ con hồ ngôn loại ngữ.

Lưu Thanh Tùng bị Nhiễm Vận đẩy nhào vào nội thất, đang lảo đảo thì được một người đỡ lấy.

"Cảm ơn a." Lưu Thanh Tùng nói theo bản năng.

"Đừng khách khí." Một thanh âm thuần hậu từ đỉnh đầu truyền đến, rõ ràng mang theo ý cười, lại làm người cảm thấy lành lạnh.

Lưu Thanh Tùng đỡ trán, không cần nhìn cũng biết mình chạy một vòng trong rừng rậm, lại đụng phải hô ly, không khỏi yếu ớt nói: "Cửu Lang, gặp nhau không bằng nhớ nhung, ngươi cứ làm bộ như không phát hiện ra ta đi..."

Tiêu Tụng lạnh lẽo nói: "Mới ngáp một cái, thịt lại tự chạy vào miệng, ngươi nói ta phải làm sao bây giờ."

Lưu Thanh Tùng chưa kịp nói chính mình khói thịt này thì không đủ cho Tiêu Tụng nhét kẽ răng, Nhiễm Vận đã bước vào, "A huynh sao rồi?" dứt lời, mới nhìn thấy người đứng đầy phòng.

"Không có việc gì, không có việc gì, đã không có việc gì." La thị liên tục nói.

Nhiễm Vận lau mồ hôi, thở phào nói: "Không có việc gì là tốt rồi, ta đi bốc thuốc, trước đó đưa tới một đồng, có dùng được không?"

Mọi người toát mồ hôi, "trước đó đưa tới một đồng" là sao?

La thị nói: "Dùng được."

Chờ đến khi Nhiễm Bình Dụ thỉnh mọi người đi ra tiền sảnh, lúc đi ngang qua viện, tất cả mọi người kinh dị nhìn chằm chằm một 'ngọn núi nhỏ' trong viện, rốt cuộc đã hiểu được cái gọi là 'một đồng'.

"Ngươi đây là bốc thuốc hay là buôn thuốc, Thập Lang dùng được nhiều như vậy sao?" Lưu Thanh Tùng cằm ràm, trong lòng thì nghĩ Nhiễm Vận quả nhiên không hổ là thiếu nữ lăm tiền hắn coi trọng, vừa có thể kiếm tiền vừa chịu tiêu tiền, ngoài miệng lại nói: "Phô trương lãng phí."

Nhiễm Vận trùng hắn, "Ta chỉ có một ca ca như vậy, ta thích phô trương cho hắn, lãng phí cho hắn, ngươi quản được sao?"

Lưu Thanh Tùng không phải muốn quản, mà là hâm mộ ghen tị hận. Vừa nghe lời này xong, liền càng thêm hâm mộ ghen tị hận.

Lúc Nhiễm Vân Sinh té xỉu, Nhiễm Vận thật sự luống cuồng, tuy rằng ngày thường đối với hắn bất mãn chỗ này bất mãn chỗ kia, nhưng chuyện tới trước mắt, đừng nói là một chút tiền riêng, cho dù có táng gia bại sản cũng mua cho a huynh nàng chén thuốc, hơn nữa làm như mua càng nhiều dược, bệnh của Nhiễm Vân Sinh càng nhanh khỏi, bởi vậy mới dựa theo phương thuốc y sinh khai hâu như đi cào hết thuốc của mấy nhà thuốc ở ngoài chợ đông về.

Nhiễm Nhan trong lòng cảm động, tay lại được một bàn tay to áp bao lấy. Nàng hơi kinh hãi, theo bản năng mà muốn rút về, mà bàn tay kia nắm rất chặt, nhất quyết không buông.

Nhiễm Nhan tức giận trừng mắt nhìn Tiêu Tụng, hạ giọng nói: "Nhiều người như vậy."

Tiêu Tụng cũng quá lớn mật, hắn đi đến đâu cũng là tiêu điểm thu hút ánh mắt của mọi người, vạn nhất người khác nhìn qua thì làm sao bây giờ? Nàng còn đang nghĩ ngợi, trên trán lại hơi nóng lên, lại bị đánh lén lần nữa.

Chờ nàng có phản ứng, Tiêu Tụng đã mang vẻ mặt sung sướng bước lên phía trước, vừa lúc Nhiễm Bình Dụ cùng Chu y lệnh quay đầu lại, mặt Nhiễm Nhan đỏ lên, nói thầm nguy hiểm thật, may mắn là không bị ai thấy.

"Ta thấy rồi nha." Lưu Thanh Tùng khoanh tay lại mang vẻ mặt đắc khinh chồm qua, "Aizz, Nhiễm pháp y, ngươi hồng loan tinh động a!"

Nhiễm Nhan hơi bức, "Không làm việc cho đàng hoàng, ngươi đến tột cùng là y sinh hay là thầy bói?"

"Lưu bán tiên được trên phố xung tụng biết chuyện một ngàn năm trước và một ngàn năm sau, đúng là kẻ bất tài tại hạ đây!" Lưu Thanh Tùng theo cột bò lên, sau đó ái muội mà hạ giọng: "Cửu Lang chính là rất lâu rồi không có chạm vào nữ nhân, vô cùng cơ khát, chặc chặt, phỏng chừng thân thể nhỏ bé này của ngươi không thể thỏa mãn nhu cầu của hắn."

Nhiễm Nhan trầm tĩnh nhìn hắn một cái, yên lặng quay đầu, nói với Nhiễm Vận bên cạnh: "Lưu y sinh nói hắn dục cầu bất mãn, hỏi thân thể nhỏ bé của ngươi có thể thỏa mãn hắn hay không!"

Nhiễm Vận đã sớm thấy Lưu Thanh Tùng mang biểu tình đáng khinh mà nhỏ giọng với Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan lại có khuôn mặt mang chữ "Chân lý", nói cái gì cũng không làm người khác cảm thấy là nói đùa hay nói xạo, Nhiễm Vận liền cho là thật, lập tức xù lông, mặt đỏ lên, bẻ xuống một nhánh cây khô bên cạnh, rồi quất lên người Lưu Thanh Tùng, giận dữ hét: "Lưu Thanh Tùng, ngươi là một tên lưu manh!"

Mấy người đang khách khí hàn huyên đằng trước, kinh ngạc xoay người lại.

Nhiễm Bình Dụ thấy Nhiễm Vận cầm cành cây đuổi đánh Lưu Thanh Tùng chạy khắp viện, tức khắc đen mặt, trầm giọng hỏi: "Sao lại thế này?"

Nhiễm Nhan rũ mắt, cung kính nói: "Là Lưu y sinh đùa giỡn a Vận."

Biểu tình Nhiễm Bình Dụ thả lỏng lại. Trường An nhiều nương tử danh đá, chỉ cần không phải là Nhiễm Vận sai, đánh đá một chút cũng không sao. Mới ngại ngùng chắp tay nói với Tiêu Tụng và Chu y lệnh: "Tiêu nữ tính tình nóng nảy, để hai vị chê cười rồi."

Tiêu Tụng cùng Chu y lệnh khách khí một hai câu, tình huống như vậy, mỗi ngày trên phố không biết đã trình diễn bao nhiêu hồi, mọi người đương nhiên không để trong lòng. Tiêu Tụng áy náy thi lễ nói: "Lưu y sinh bị lão thái thái nhà ta sủng đến hư, hành vi rất không hợp lễ, thỉnh Nhiễm lang quân thứ lỗi, ta ở đây thay hắn tạ lỗi."

"Tiêu Thị lang nói quá lời." Nhiễm Bình Dụ vội vàng nâng nhẹ hắn, nhưng cũng không nói thêm gì nữa, dù gì cũng là người khác đùa giỡn nữ nhi nhà mình, hắn cũng không thể nói là không có chi a!

Chỉ là chút phong ba nho nhỏ, mấy người tiếp tục đi, Tiêu Tụng lại ý vị thâm trường mà liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, đôi mắt mang ý cười ý tứ rõ ràng: Thủ đoạn không tồi.

Nhiễm Nhan trùng lại hắn một cái: Giống nhau mà thôi.

Nụ cười của Tiêu Tụng càng thêm loá mắt, hắn thích khai quật ra một chút cảm xúc đằng sau vẻ không gợn sóng của nàng.

Có lẽ là vừa mới đã trải qua một hồi mạo hiểm, giờ phút này khi bình tĩnh lại, tâm tình đặc biệt vui vẻ.

Cách đó không xa, trong một góc tường âm u, một bộ huyền y đứng lặng, giống như hòa vào trong đêm đen, đem tất cả những hình ảnh vừa rồi thu hết vào mắt, bao gồm cả nụ hôn trộm của Tiêu Tụng dành cho Nhiễm Nhan.

Ánh mắt u ám lạnh như huyền băng, không chút nào dao động, chỉ là ánh mắt dõi theo Nhiễm Nhan rất lâu, rồi lặng yên không một tiếng động như quỷ mị lắc mình rời đi.

Lúc Nhiễm Nhan đi đến lối rẽ, cáo từ với mọi người, quay về Hòa Nhã cư, nàng đi vài bước, rồi quay đầu lại nhìn chằm chằm địa phương nơi bộ huyền y kia vừa mới đứng, cẩn thận nhìn hết một lượt xung quanh, đôi mắt đen vốn luôn luôn không gọn sóng lại thoảng ảm đạm.

"Nương tử, làm sao vậy?" Vãn Lục thấy nàng nhìn chằm chằm một cái góc tường, không khỏi hỏi.

Nhiễm Nhan lắc đầu, trên mặt bỗng nhiên nở rộ một nụ cười thoải mái, nhẹ nhàng nói: "Về thôi."

Vẻ mặt Vãn Lục không thể hiểu được, liếc nhìn Ca Lam một cái. Ca Lam cũng chỉ hơi mỉm cười, Vãn Lục càng thêm không hiểu, không khỏi lẩm bẩm: "Sao ai cũng khó hiểu vậy."

Chương 243: Tiêu lão thái thái xuất thủ

Sáng sớm, Kỳ Châu, Tiêu phủ.

Đêm qua Kỳ Châu có chút tuyết rơi, tuyết còn đọng trên nóc nhà lói sáng dưới ánh mặt trời, một đám chim sẻ đang tìm kiếm thức ăn trên lớp tuyết mỏng trong viện.

Bếp lò trong phòng đàm hương lượn lờ, màn che màu xanh da trời, xung quan hơn mười thị tỳ đang khoanh tay đứng.

Hai thị tỳ đang hầu hạ một lão phụ nhân súc miệng, một lão già hơn 60 tuổi ngồi trước kỵ ở bên cạnh, đôi mắt đen láy cho thấy tinh thần sáng láng, râu tóc đã hoa râm, mày dài, mũi thẳng, khí thế uy nghiêm tản mát ra một cách tự nhiên, dù là hiện tại cũng có thể nhìn ra khi ông còn trẻ tất nhiên là một lang quân anh tuấn. Người này chính là Tống Quốc Công Tiêu Vũ.

Ở đối diện ông, một phụ nhân tuổi xấp xỉ đang ngồi, là Quốc công phu nhân Độc Cô thị. Độc Cô thị bảo dưỡng rất khéo, nếu không có vài dấu vết già nua, vừa nhìn thì không đến 50 tuổi, y phục nâu vàng, trên mái tóc nhu mây cài một cây thoa vàng nạm bích ngọc, trang dung tinh xảo khéo léo, thân thể đoan trang, giơ tay nhắc chân đều mang quý khí tự nhiên.

Ba người vừa mới dùng xong đồ ăn sáng, đều đang súc miệng, rửa tay, nhưng mà trong phòng lại thập phần an tĩnh, chỉ có thanh âm vải vóc xát vào nhau.

Hết thảy sửa sang xong, lão thái thái mới dựa vào lưng ghế cong dang sau.

Độc Cô thị hơi rũ mắt, có chút trầm ngâm, giương mắt nói: "Mẫu thân, vị nương tử ngài nói hai ngày trước, con dâu đã phái người tra qua, Nhiễm thị nếu đi ngược dòng đến tôi tiên cũng không tính là nhà bình dân, đáng tiếc năm đời gần đây thì hơi xuống cấp, gần hai trăm năm cũng không có ai xuất sắc, vị nương tử kia lại có thân mẫu là thứ nữ Trịnh thị, đê nàng làm chính phu nhân của Việt nhi có không quá xứng đôi hay không?"

Độc Cô thị kỳ thật muốn nói, thân phận của Nhiễm Thập Thất Nương này cùng con trai của bà khác nhau một trời một vực, căn bản không xứng với Tiêu thị.

Không thể trách tầm mắt Độc Cô thị quá cao, tỷ tỷ của bà là Thái Hậu, lão thái thái là thân mẫu của tiền triều Tiêu Hoàng Hậu, con dâu cả là công chúa của Lý Thé Dân, con dâu thứ hai là đích nữ của Bình Dương đại trưởng công chúa, phu nhân cả nhà người nào người nấy đều thập phần tôn quý, xuất thân của Nhiễm Nhan như vậy sao có thể vào được mắt bà.

Lão thái thái vô cảm liếc mắt nhìn Độc Cô thị một cái, ngữ khí thanh thanh đậm đạm, "Cửu Lang mang cái mệnh khắc thê này, có thể dùng lý lẽ bình thường mà bàn bạc sao? Vạn nhất trong đám môn phiệt quý nữ không có ai có bát tự tương hợp, người muốn cho hắn cô độc cả đời à? Thật vất vả mới có được một người có bát tự tương hợp, tính ngược lên cũng vẫn là hậu nhân danh môn, như thế nào lại không được?"

Dừng một chút, lão thái thái nhìn về phía Tiêu Vũ, "Mắt thấy lập xuân ta liền 90, sống hôm nay không biết ngày mai, chỉ muốn trước khi xuống mồ còn thấy được Việt nhi có con nối dõi, ta còn có thể chờ mười năm tám năm hay sao?"

"Sao không thể? Mẫu thân đừng nói những lời không may." Tiêu Vũ nhíu mày, trong lòng ông cũng cảm thấy tổ tiên Nhiễm thị không tính là quá kém, hơn nữa tình trạng của Tiêu Tụng xác thật là không nên kéo dài nữa.

Độc Cô thị khẽ cười nói: "Con dâu cũng không có ý phản đối, chỉ là cảm thấy thân phận vị nương tử kia làm chính thê có chút không thỏa đáng, cưới về làm trắc phu nhân thì lại rất hợp."

Độc Cô thị cũng không đành lòng Tiêu Tụng cô độc một mình, nhưng cũng sợ hắn sau khi cưới Nhiễm Nhan lại không dám ngẩng đầu trước mặt huynh đệ trong tộc, dù gì thế lực của gia tộc nhà vợ cũng không thể bỏ qua.

"Ta biết ý tú của ngươi. Bất quá đích trưởng tử nên liên hôn cũng sẽ vào Quốc Tử Giám, cũng không thiếu điểm nào, Nhiễm thị kia nếu gả lại đây làm bình thê thì phải sinh con nối dõi, nếu thân mẫu của Tam phòng đích trưởng tử chỉ là trắc thát, ngươi nói hắn sau này làm sao ngẩng đầu? Dòng dõi Nhiễm thị kia cũng không kém, chờ nàng gả vào đây lại đem nhà mẹ để nàng nâng đỡ một chút cũng được rồi." Lời lão thái thái có ý chỉ trích rất rõ

ràng: Người liền chỉ nghĩ cho nhí tử người, lại không nghĩ cho tôn tử của người!

Lão thái thái thấy bà còn muôn nói, liền hơi giơ tay nói: "Thời gian không sai biệt lắm, các ngươi trở về đi, ta muôn lễ Phật."

Một phụ nhân hơn 30 tuổi bên người lão thái tiến đến dìu bà. Tiêu Vũ cùng Độc Cô thị vội vàng đứng dậy tiến.

Lão thái thái dừng chân, nói: "Ta mấy ngày nay thân thể còn chút cứng cáp, tính đi Trường An một chuyến, tự mình nhìn phảm tính của Nhiễm Thập Thất Nương kia."

"Mẫu thân!"

"Mẫu thân!"

Tiêu Vũ cùng Độc Cô thị không khỏi kinh hãi, một lão nhân sắp 90 tuổi, ở trong nhà bảo dưỡng tuổi thọ không được sao? Còn chạy lung tung khắp nơi làm gì, cho người lo lắng thêm a!

"Ta từ nhỏ lớn lên ở Trường An, cũng sống ở Trường An vài thập niên, nhân lúc ta bây giờ còn có thể đi lại, đương nhiên phải nhanh chân đi nhín. Ta tâm ý đã định, không cần khuyên nữa." Lão thái thái có chút không kiên nhẫn, được nô tỳ dìu ra cửa.

Trở lại trong phòng, phụ nhân kia nhẹ giọng hỏi: "Ngài sao không nói rõ, Thôi gia cũng cố ý muôn nghênh thú Nhiễm Thập Thất Nương, vạn nhất lang quân và phu nhân biết ngài đã viết thư phái người đi cầu hôn, sau đó lại tâm sinh oán hận thì không tốt."

"Biết thì sao?" lão thái thái cười nói: "Tôn nhi của ta thật vất vả mới chờ được một nương tử có bát tự tương hợp, hắn lại xem trọng, đây không phải lương duyên trời cho sao? Sao có thể để Thôi thị giành trước!"

Phụ nhân lót một tấm đệm ở sau lưng bà, mím môi cười khẽ nói: "Ngài a, vẫn cố chấp như vậy, cũng không biết Thư nương bên kia tiến triển có thuận lợi không, chờ hôn thư định rồi, ngài cũng có thể an tâm a!"

"Còn không phải sao, trong nhà Cửu Lang cả cái thị thiếp cũng không có...thêm nữa, hài tử do thị thiếp sinh ta cũng không thèm! Chỉ mong thai

đầu của túc phụ Cửu Lang là nữ nhi thì tốt, ta chỉ thích nữ oa oa." Lão thái thái dứt lời lại than một tiếng, "Ta cũng không biết có thể sống đến ngày đó hay không."

"Ngài bót nói mấy lời ũ rủ, phu nhân ba ngày hai bữa còn phải uống thuốc, thân thể ngài hiện tại còn cứng cáp hơn so với phu nhân kia." Phu nhân giả vờ nói lảm, dứt lời lại bắt đầu cùng bà bàn luận xem nữ nhi do Tiêu Tụng sinh ra sẽ giống ai, "Nghe Thư nương nói, Nhiễm Thập Thất Nương kia rất đẹp."

Lão thái thái vừa nghe liền bắt đầu hứng thú, đâu còn để ý gì tới lễ Phật, hăng hái bừng bừng mà bắt đầu nghĩ tên cho chắt gái.

Bên này bàn luận đến náo nhiệt, bên kia Độc Cô thị trong lòng lại không thể nào vui vẻ. Mọi người đều nói túc phụ lâu sẽ thành bà, bà hiện giờ sắp 60 còn bị bà bà đè đầu, sáng nay lại bị lão thái thái một câu làm cho nghẹn họng, càng nghĩ càng ủy khuất, càng nghĩ càng giận, không khỏi dè dặt thăm dò Tiêu Vũ, "Phu quân, hôn sự của Việt nhi..."

"Mẫu thân nói cũng đúng." Tiêu Vũ thấy bà cứ áp a áp úng liền ngắt lời: "Huyết thống của Ngô Vương Khác cao quý hiếm thấy trên đời, nhưng hắn có phải là Ngô Vương Khác không?"

Lời này của Tiêu Vũ nói rất rõ ràng, tàng tổ mẫu cùng bà ngoại của Lý Khác đều xuất thân từ Độc Cô thị, ông cố nội là Đường Quốc công Lý Hổ, ông cố ngoại là Dương Kiên Hoàng đế khai quốc của Tùy triều, tổ phụ là Đường Cao Tổ Lý Uyên, trong người chảy dòng máu của ba hào môn Dương Tùy, Lý Đường, cùng với Độc Cô thị, có thể nói là thiên hạ đệ nhất. Nhưng mà vậy thì đã làm sao? Huyết thống đó cũng không hề giúp Lý Khác qua mặt được Lý Thừa Càn và Lý Thái, Lý Thừa Càn và Lý Thái dựa vào chính là cái gì? Còn không phải bởi vì thân mẫu của bọn họ là chính thất Hoàng Hậu hay sao?

Nếu muốn bàn ngược lên nữa, thì xuất thân của Trưởng Tôn Hoàng Hậu cũng không thể so với Dương phi. Cho nên mới nói, dòng dõi là một chuyện, đích thứ cũng rất quan trọng.

Tiêu Tụng hiện giờ đã 26, qua năm liền 27, nếu không tìm ra vị trí chính xác, không để Nhiễm Nhan sinh con, vậy nếu là mười năm hai mươi năm cũng tìm không thấy môn phiệt đích nữ nào xứng đôi với thận phận của Tiêu Tụng, chẳng phải là muốn chặt đứt con nối dòng của hắn?

"Thiếp thân minh bạch." Độc Cô thị cũng không còn cách nào, ai kêu con thứ ba của mình mệnh khổ, cố tình đội phải cái mệnh khắc thê? Huống hồ bây giờ phu quân mình cũng tán đồng, bà cũng không thể tiếp tục phản đối, đành phải tự an ủi, còn may Nhiễm thị này không phải thứ dân, nếu không mặt mũi bà đây thật sự không biết phải để ở đâu.

Hai người sóng vai quay về chủ viện, Độc Cô thị liền tự mình đi chuẩn bị hành trang cho lão thái thái. Tuy nói từ Kỳ Châu đi Trường An rất gần, nhưng lão thái thái dù sao cũng đã quá lớn tuổi.

Bầu trời xám xịt, bông tuyêt đã bắt đầu rơi lá tả.

Thành Trường An cũng mây đen sà thấp, từng hạt băng đã bắt đầu rot xuồng.

Nhiễm Nhan còn ở trong phủ Tiêu Tụng làm công tác phục hồi dung mạo, Tiêu Tụng thì đi công sở trông coi công việc.

Vì biết Tiêu Tụng sẽ quay về dùng cơm trưa, sắp đến buổi trưa, Nhiễm Nhan dùng trung dược rửa tay, tự mình đi phòng bếp làm cơm trưa. Nàng không biết Tiêu Tụng thích ăn gì, nên chỉ làm bốn món một canh như bình thường.

Lúc đang hầm canh, cửa phòng bếp bị người đẩy ra, Tiêu Tụng sau khi hồi phủ nghe gã sai vặt nói lại việc này, trong lòng cao hứng thì cao hứng, nhưng cũng không ôm quá nhiều hy vọng, có điều vừa vào cửa liền ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức, không khỏi sững sốt.

"Xong." Nhiễm Nhan đem chén canh đặt lên khay, tháo tạp dề.

Tiêu Tụng nhìn động tác của nàng, trong lòng mềm mại mà ấm áp, mỏi mệt toàn thân như được quét đi hơn phân nửa.

"Sao lại muốn tự mình xuống bếp?" Tiêu Tụng bước tới nắm tay Nhiễm Nhan hỏi.

Nhiễm Nhan đen mặt, lại không rút tay ra, "Lưu Thanh Tùng không ở đây, phòng bếp không có ai, chẳng lẽ muốn đói bụng sao?"

Tiêu Tụng ho khan một tiếng, mới cười nói: "Ta bình thường không để ý mấy chuyện này, không thì đê ta lôi Lưu Thanh Tùng về, dù sao ngươi cũng muốn cùng hắn lên phố khám bệnh cho người ta phải không? Nếu hắn ở đây, ngươi đến đây cũng tiện."

"Hắn cả chuyện này cũng nói cho ngươi?" Nhiễm Nhan có chút phẫn nộ, Lưu Thanh Tùng tên bà tám này! Nhưng lại hồ nghi liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, cảm thấy hắn có phải đã nghiêm hình bức cung Lưu Thanh Tùng hay không đây!

Hai người vào trong phòng, Tiêu Tụng mới lưu luyến mà buông tay Nhiễm Nhan ra, từng người ngồi xuống tịch.

Tiêu Tụng khi dùng bữa cứ chỉ rất tùy ý, lại có loại ưu nhã khó tả, hoàn toàn không phát ra tiếng, hiển nhiên là có quan hệ với xuất thân cùng giáo dục tốt.

Nhiễm Nhan thì động tác ăn cơm không coi là ưu nhã, nhưng cũng không thất lễ.

Từ sau khi Tống Quốc Công nhậm chức Thứ Sử KỲ Châu, Tiêu Tụng liền rất ít dùng bữa trong phủ, năm kia tìm được cái viện này ở phường Bình Khang, liền sống một mình tại đây, từ đó về sau hắn không phải ở công sở ăn, thì là cùng người xã giao bên ngoài ăn. Tiêu Tụng lúc đó không cảm thấy gì, nhưng so với hôm nay, sao cảm giác trước kia có vẻ thê lương như vậy?

Thấy Tiêu Tụng buông chén đũa, Ca Lam bưng nước tới hầu hạ hắn súc miệng.

Trong phòng an tĩnh, bếp lò ấm áp, hạt băng sột sỏi soạt rơi trên mái ngói, nghe đặc biệt an tường tĩnh lặng.

"Muốn nghỉ một chút không?" Tiêu Tụng hỏi.

Nhiễm Nhan lắc đầu, hỏi: "Có thể phá án trước cuối năm không?"

"Khó nói. Ba người kia sống không thấy người chết không thấy xác." Tiêu Tụng xoa xoa huyệt Thái Dương, rũ mắt nói: "Bất quá, tra được Đậu Trình Phong lén lút lui tới mật thiết với một góa phụ, việc này là nhờ ta luôn lừa hỏi huynh trưởng của Đậu Trình Phong mới biết được, vừa biết tới thân

phận vị nương tử kia, ta liền cho phủ binh canh ở chỗ nàng ta ở. Buổi chiều bót chút thời giờ đi nhìn xem. Ta không tin một cái người sống to như vậy đi ra vùng ngoại ô, mà không có ai biết tin tức gì."

Nhiễm Nhan nhìn quang thâm nhàn nhạt trên mắt hắn, nói: "Ngươi đi chọp mắt một chút đi, nghỉ ngơi tốt thì suy nghĩ mới sáng suốt được, lát nữa ta sẽ gọi ngươi dậy."

Tiêu Tụng ngược mắt lảng lặng nhìn nàng, nụ cười tường hòa ôn nhu nói không nên lời, không giống với bất kỳ nụ cười thường ngày nào của hắn.

"Được." Hắn lên tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Nhiễm Nhan, cúi người nhẹ nhàng hôn lên mép tóc nàng.

Lời editor: đâu hủ khai vị...đâu hủ tráng miệng, ngán không? Dương nhiên là không!! Vậy còn chư vị ăn cẩu lương có ngán không? Cũng không? Tâm này mà kê zô...mà Tiêu Tiêu có ngủ ít thì vẫn dư máu nha!

Lão luôn thắc mắc là người xài não nhiều thì sao còn máu mà chảy chỗ khác chứ? Căn bản là chúng nó không bị ép hiến máu hàng tháng có phải hay không...

Chương 244: Nụ hôn đầu tiên

Đã mấy ngày nay Tiêu Tụng hay có mấy động tác thân mật như vậy, Nhiễm Nhan cũng không để ý, nhưng ngay sau đó, cái hôn nóng bỏng kia đột nhiên dừng trên môi nàng.

Nhiễm Nhan hơi mở to mắt, tư duy như sợi chỉ bị đứt đoạn, chỉ cảm thấy trên môi một mảnh nóng rực, nơi chót mũi thoáng qua hương vị nam tính thoái mái thanh tân, rồi sau đó môi dưới bị mút vào rất nhẹ nhàng.

Động tác của hắn rất êm ái, phảng phất như sợi mạnh hơn nữa sẽ làm nàng kinh hách, một cảm giác tê tê ngứa ngứa chui thẳng xuống đáy lòng, như có ngọn lửa nhỏ từ trong thân thể bắt đầu cháy lan ra, khi hơi thở quần quít nhau, hai người đã bắt đầu thở dốc.

Tiêu Tụng nhịn không được duỗi tay xoa nhẹ sau cổ nàng, kéo nàng về phía mình. Mùi thơm cơ thể cùng hương bội lan nhàn nhạt trộn lẫn với nhau tỏa ra, trở thành một loại mùi vị câu hôn nghiệp phách, lặng yên không một tiếng động mà cắn nuốt lý trí của hắn, lửa nóng thiêu cháy trên người đều hướng về một chỗ mà đốt, hắn bây giờ chỉ muốn thuận theo bản năng mà tiếp tục, nhưng chút lý trí còn sót lại thì không cho phép khi hôn ước chưa định mà khinh bạc nàng như vậy, trong lúc nhất thời lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, cũng chính vì như vậy, mới làm cho dục vọng của hắn càng thêm khó úc chế, bất giác mà hôn sâu hơn.

"A Nhan..." thanh âm khàn khàn thuần hậu của Tiêu Tụng quần quít, khiến lòng người run rẩy.

Văn Lục và Ca Lam đi ra ngoài đồ nước, mới từ bên ngoài quay vào, còn chưa vào nhà đã nhìn thấy tình huống trong phòng.

Tiêu Tụng một thân quan phục màu đỏ, đứng ở trước kệ khom người ngậm lấy môi Nhiễm Nhan, mà Nhiễm Nhan thì quỳ ngồi cứng đơ trên tịch, có chút ngốc lǎng, hình ảnh không có gì là không đẹp, nhưng Văn Lục vẫn không quên là Tiêu Tụng đang khinh bạc nương tử nhà nàng, một câu

"Đăng đồ tử" còn chưa kịp la lên, liền bị Ca Lam đột ngột che miệng lại, kéo qua một bên.

Tuy thanh âm Văn Lục và Ca Lam phát ra không lớn, nhưng Nhiễm Nhan vẫn nghe thấy, giật mình phục hồi lại tinh thần lại, vội vàng đẩy hắn ra.

"Ta...ta nhất thời không nhịn được!" Tiêu Tụng thấy sắc mặt nàng hơi tức giận, trong lòng hối hận, lẽ ra mình không nên tuỳ tiện như vậy, nhưng hạ thân sưng to lại làm hắn nhịn không được hồi tưởng lại tư vị tiêu hồn vừa rồi. Hắn thật sự quá dễ bị nàng khơi mào dục vọng.

Tiêu Tụng thường xuyên đi xã giao với đồng liêu, cũng không phải chưa có nữ tử kè cận bên cạnh, chỉ là khi những thân thể mềm mại đầy mùi son phấn đó dán lên, hắn lại không có chút hứng thú gì, nên ý định làm bước tiếp theo cũng không có, cho nên cũng không biết cảm giác một khi bị khơi mào lại như lửa đốt trên thảo nguyên, khí thế rất khó có thể khống chế.

Gò má Nhiễm Nhan ửng đỏ, nàng đứng vùt dậy, vội vã đi ra khỏi sảnh. Tim nàng hiện tại đang đập loạn, cảm giác trong lòng cũng rất phức tạp, cần được yên tĩnh để suy nghĩ lại.

Tiêu Tụng bước hai bước theo nàng, nghĩ tới nghĩ lui thấy bộ dáng nàng tựa hồ cũng không giống như là tức giận, có lẽ là thiện thùng, liền không đuổi theo nữa.

Nhiễm Nhan vốn định tập trung vào công việc, tạm thời quên đi chuyện vừa rồi, vì thế một đường chạy đến tiểu các. Ngồi xổm xuống bên cạnh xương sọ, chộp lấy đám bùn dùng để nặn tổ chức mềm trên mặt người, lại thất thần trong chốc lát, cảm thấy không thể tập trung được, phục hình lại dung mạo mà không có sự hỗ trợ của máy tính, thì nàng cần phải cẩn thận từng bước, cố gắng đạt tới hiệu ứng tốt nhất, mất tập trung dù chỉ một chút cũng có thể tạo ra sai sót trí mạng.

Khi động tác trên tay dừng lại, nhớ đến đây vẫn còn đang ở trong phủ đệ của Tiêu Tụng, lại có chút không được tự nhiên, liền dẫn theo Văn Lục cùng Ca Lam quay về phủ để yên tĩnh một buổi chiều.

Trong xe ngựa, một mảnh lặng im.

Văn Lục muốn nói lại thôi, cú mẩy lần như vậy, thảng đến khi Nhiễm Nhan nhịn không được nói: "Muốn nói cái gì thì nói đi, nếu không muốn nói thì

đừng có vẻ mặt đó."

Vân Lục cười một tiếng khô khan, nhỏ giọng hỏi: "Nương tử, ngài bị Tiêu lang quân khinh bạc...vậy làm sao bây giờ?"

Vân Lục nói làm Nhiễm Nhan hơi tặc mao, trùng mắt với nàng: "Cái gì kêu là bị khinh bạc, ta là người hán muôn khinh bạc là có thể khinh bạc sao?"

"Vậy..." Vân Lục há miệng thở dốc, "...chẳng lẽ là ngài khinh bạc Tiêu Thị lang?"

Ca Lam mím môi nín cười, nàng còn nhớ rõ khi ở Tô Châu, Nhiễm Nhan thật đúng là có khinh bạc qua Tiêu Tụng một lần. Lần này, rõ ràng không phải Nhiễm Nhan chủ động, nhưng nếu không phải khinh bạc, thì chính là nguyễn ý?

Nhiễm Nhan nghẹn lời, một lúc lâu sau, vẻ mặt lại càng lúc càng không được tự nhiên, cuối cùng đơn giản coi như cái gì cũng chưa phát sinh, vén mành lên nhìn ra ngoài xe, tay trong lúc lơ đãng lại đụng phải trường tiêu trong tay áo.

Nàng hơi ngơ ngẩn, bàn tay nắm ống tiêu hơi lạnh lẽo, tay còn lại vén mành kia, cũng chậm rãi thả xuống.

Thật lâu, mới thở dài một tiếng.

Nhiễm Nhan thừa nhận mình có động tâm với Tô Phục, người kia mặc kệ là phuơng diện gì đều vừa vặn phù hợp với khẩu vị của nàng, nhưng mà làm người không thể quá tham lam, nàng hiện giờ đối với Tiêu Tụng lại có một loại cảm giác ỷ lại, cảm giác trung thành, tuy rằng loại cảm giác này còn chưa quá sâu sắc, nhưng lại là thứ mà trước nay nàng chưa từng có.

Sẽ không có ai vẫn luôn chờ đợi người, muốn nắm hết trong tay, cuối cùng chỉ có kết cục gà bay trứng vỡ.

Bình thường tình cảm đều theo sự gần gũi mà dần dần sâu sắc, nàng cùng Tô Phục một người không phải phi quân không gả, một người không phải phi khanh không cưới, phân tình ý vốn không quá rõ ràng kia cứ bị trôi dần theo thời gian, cộng thêm nỗ lực kiên định bắt di bất dịch của Tiêu Tụng, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Ông tiêu này, chắc chỉ giữ đến lúc này thôi...

Nhiễm Nhan rũ mắt che khuất ánh mắt, lặng lẽ xuất thần.

Thời điểm xe ngựa đi ngang qua cửa đông phường Bình Khang, bởi vì đây là nơi kinh doanh tụ tập, cho nên người đi trên đường rất nhiều, tốc độ xe cũng phải chậm lại.

Bên ngoài chợ vang lên một trận ồn ào náo động, xe ngựa cũng đột nhiên ngừng lại.

Vân Lục duỗi đầu nhìn xung quanh, hỏi xa phu: "Sao lại ngừng rồi?"

"Thập Thất Nương, giao lộ phía trước bị chặn rồi, chờ một chút rồi đi được không?" xa phu hỏi.

Nhiễm Nhan ứng tiếng, Vân Lục giương một đôi mắt phượng long lanh mà nhìn Nhiễm Nhan nói: "Nương tử, nô tỳ đi xuống nhìn một cái đi?"

"Đi đi, để hai hộ viện đi theo ngươi." Nhiễm Nhan nói.

Vân Lục đáp ứng vang dội, hưng phấn lượn khỏi xe, bên trong xe có thể nghe thấy rõ ràng kêu kêu quát quát gọi hộ vệ đi theo.

Nhiễm Nhan đẩy mành ra, nhìn ra ngoài cửa sổ xe, chỉ thấy trước một gian kinh doanh người chen kín mít, làm con đường bị tắc đến gắt gao, đừng nói là nguyên một chiếc xe ngựa, dù có cưỡi ngựa cũng chưa chắc là chen qua được. Vân Lục ở bên ngoài đang ra sức luồn vào trong.

Đợi một lát, xa phu nhịn không được nói: "Thập Thất Nương, ta thấy phía trước hình như là đang đấu hoa khôi, có lẽ là trong năm ba canh giờ cũng không thể tan được, không bằng chúng ta đi từ chợ phía đông?"

"Đấu hoa khôi?" Nhiễm Nhan dò hỏi.

Xa phu sinh trưởng ở Trường An, nên cũng có chút kiến thức, liền giải thích: "Trong các kinh doanh lớn ở Trường An đều có kỹ nữ sắc nghệ đều giỏi để mời chào văn nhân mặc khách, kinh doanh hàng năm đều sẽ cho những kỹ nữ này tụ lại một chỗ cạnh tranh tài nghệ sắc đẹp, cũng chỉ là một cách để mời chào sinh ý thôi."

Vân Lục nhìn trong chốc lát, mới hưng phấn chạy về, bò vào trong xe, mặt mũi hớn hở nói: "Nương tử, nô tỳ nhìn thấy Hồ cơ rồi!"

Nhiễm Nhan cười nhẹ, phân phó xa phu đi qua đường chợ đong.

"Hồ cơ kia da trắng như tuyết, tóc có màu nâu, đôi mắt cũng màu nâu, lông mi dài như vậy nè!" Vân Lục khoa tay múa chân, "Như là người được đắp bằng tuyết, thật là đẹp mà!"

Vân Lục một đường ríu rít mà kể mới vừa rồi nhìn thấy gì nghe thấy gì, tâm tình vui vẻ cũng ảnh hưởng Nhiễm Nhan.

Xe ngựa đi đường chợ phía đông không thể đi nhanh, vì thế các nàng liền đơn giản yén rèm, chỉ dùng lụa mỏng che cửa sổ, bắt đầu quan sát kiến trúc san sát nối tiếp nhau, còn có đủ kiểu cửa hàng ở hai bên đường.

Nghĩ lại, từ sau khi Nhiễm Nhan tới Trường An thật đúng là chưa từng dạo qua chợ đong.

"Phía trước lại kẹt nữa rồi!" Vân Lục nhìn ra bên ngoài, thở dài: "Tô Châu đường hẹp như vậy cũng không kẹt, Trường An đường rộng như vậy lại có thể bị lấp kín!"

"Cô nương đừng gấp, chỗ này rất nhanh sẽ thông." Xa phu rất có kinh nghiệm, lập tức trấn an nàng.

Xe ngựa có lẽ đang ngừng ngay trước một túu lâu, lúc đang chờ đợi, có hai người đứng ngay bên xe ngựa hàn huyên.

Một người nói: "Thành huynh, chúng ta đã lâu không gặp, hôm nay không say không về a."

Một người khác nói: "Hôm khác, hôm khác đi, phía trước còn đang đấu hoa khôi đó, không bằng đi xem náo nhiệt trước, rượu thì lúc nào uống cũng được, náo nhiệt thì không phải ngày nào cũng có để xem."

"Chắc, những người đó có cái gì đẹp, ngày mai mới là khôi thủ của các kỹ quán hiến nghệ. Đi đi, ta nói ngươi nghe..." thanh âm người nọ dần dần nhỏ xuống, nhưng Nhiễm Nhan vẫn mơ hồ nghe được mấy chữ "Bùi Cảnh" "thương thế" linh tinh.

Người muôn xem hoa khôi nọ kinh ngạc nói: "Thật sao? Đi, chuyện này cần phải nghe một chút mới được."

Chương 245: Lang quân tuyệt sắc

Nhiễm Nhan cách lụa mỏng liếc nhìn mấy người kia một cái.

Con đường phía trước đã dần dần thông suốt, xe ngựa bắt đầu chậm rãi đi tới, Nhiễm Nhan lập tức nói: "Dừng xe."

Xe ngựa dừng lại, Nhiễm Nhan cầm lấy mũ rèm mang lên, "Chúng ta vào túu lâu này ngồi một chút."

Ba người xuống xe, xe ngựa được sai vặt trong túu lâu dẫn ra chỗ đậu đằng sau. Nhiễm Nhan theo đuôi hai lang quân kia đi vào đại đường, thấy bọn họ đi lên nhã gian lâu hai, liền thường cho gã sai vặt một quan tiền, nhờ hắn lặng lẽ mang các nàng đến ngồi ở gian cách vách của hai lang quân kia.

Gã sai vặt còn cho là nương tử nhà ai tới bắt gian, mặt đầy hiểu rõ mà dẫn các nàng lên lâu, đưa Nhiễm Nhan vào một cái nhã gian, thuần thực nói: "Nơi này của chúng ta cách âm tốt, nương tử nếu là muốn nghe góc tường thì dán sát vào lỗ nhỏ ở góc tường phía bắc là được."

"Cảm ơn." Ý định của Nhiễm Nhan bị biết tống, nàng cũng tinh bơ, thoái mái cảm ơn.

Gã sai vặt thấy thái độ này của nàng, liền càng chắc chắn là mình đoán đúng, vui vẻ đọc thực đơn.

Nhiễm Nhan tùy tiện chọn vài món, rồi lại đứng chỗ góc tường.

Chỉ nghe thanh âm nói chuyện bên kia rõ ràng truyền qua, "Nói nhanh lên, Bùi Cảnh làm sao vậy?"

"Bùi Cảnh đã mấy ngày rồi không đến Quốc Tử Giám, mới đâu nghe nói là bị bệnh, cũng không ai biết là bệnh gì, nhưng gần đây ta nghe người ta nói mấy ngày trước Bùi Cảnh phát bệnh, máu trên cổ đột nhiên phun như mưa, phun ra đầy nhà, thị tỳ bên người của hắn có một người đã bị dọa ngất tại chỗ."

"Thật sao?" một thanh âm kinh ngạc nói: "Sao nghe giống như là tự vận vậy a, như thế nào lại mắc phải loại bệnh kỳ lạ này? Vậy hắn hiện tại sao rồi?"

Người nọ tiếp tục nói: "Sáng hôm nay Lâm Hải trưởng công chúa một đường phong trần mệt mỏi tìm đến Trường An, toàn bộ ngự y trong cung đều đang tụ tập ở Bùi phủ đó! Nghe nói là trúng độc, bởi vì không biết là độc gì, cho nên không giải được, hơn nữa Bùi Cảnh đã bất tỉnh nhân sự, chắc cũng là chuyện mấy ngày nay rồi."

Bùi Cảnh tuy rằng nhân phẩm chẳng ra gì, lại có rất nhiều tật xấu, nhưng hắn cũng không phải là cái loại con cháu thế gia mắt cao hơn đỉnh đầu, hơn nữa ra tay hào phóng, bởi vậy người không bị hắn hăm hại, thì cũng không có ác cảm với hắn, cùng lầm là cảm thấy hắn phẩm hạnh không ra hồn, khinh thường giao hữu mà thôi. Giờ đột nhiên nghe thảm trạng của Bùi Cảnh như thế, ai cũng hít một ngụm khí lạnh.

Phòng bên kia yên lặng một lát, mới có người nhỏ giọng hỏi: "Hắn đắc tội với ai đi? Quan phủ tra không ra sao?"

"Người mà hắn đắc tội kéo ra ngoài có thể đứng đầy hết đường Chu Tước, phải tra chõ nào? Có điều Lâm Hải trưởng công chúa khóc lóc kẽm với thánh thượng, thánh thượng đã đem vụ này giao cho Hình Bộ..."

Chuyển tới chuyển lui, vụ này vẫn rơi xuống tay Tiêu Tụng, nhào nặn ra sao vẫn phải xem thủ đoạn của hắn.

Nhiễm Nhan thở phào nhẹ nhõm một hơi, Tiêu Tụng tuy rằng không phải chính nhân quân tử, nhưng nàng cảm thấy hắn sẽ không dùng chuyện này để uy hiếp nàng...kỳ thật chuyện có thể uy hiếp đến nàng, đâu phải chỉ mỗi chuyện này đâu.

Cách vách có người nói tiếp: "Aizz, Tiêu Thị lang thật đúng là gánh nổi a...một bên là phu quân của Văn Hỉ Huyện chủ, một bên là nhi tử của Lâm Hải trưởng công chúa, án nào cũng đòi phải mau chóng phá...hơn nữa Hình Bộ cuối năm mây vụ án chờ xét duyệt sơ cũng đã chất thành núi rồi đi."

Vụ án đưa lên Hình Bộ xét duyệt, toàn bộ đều là án phán tử hình từ các địa phương đưa lên, đã phán xong hình phạt, nhưng chờ Hình Bộ phê duyệt xong mới có thể thực thi, lỡ bất cẩn thì có thể phạm phải án oan, bởi vậy không thể thiếu cảnh giác. Mà hai vụ án ở Trường An này, đương sự đều có

thân phận tôn quý, lại mẫn cảm, mọi người chỉ nghĩ thôi đã run, chỉ cần một việc không xong, bị tước quan bã chúc coi như là nhẹ.

Người gánh chuyện này không ít, Hình Bộ Thượng Thư, Hình Bộ thị lang, Hình Bộ lang trung v.v., nhưng cáo già trải qua hai triều như Trương Thượng thư tạm thời không đê cập tới, Tiêu Tụng là người trẻ nhất trong đám quan chức tối cao, so với những người bình thường như bọn họ thì cùng lăm chỉ lớn hơn vài tuổi, nhưng trách nhiệm phải gánh vác khi đứng ở cái vị trí kia thì không phải ai cũng có thể thừa nhận, người bình thường chỉ sợ sẽ bị áp lực như vậy đè sập đi! Đây mới là nguyên nhân bọn họ thốn thức.

Nhiễm Nhan hơi cắn môi, chuyện này làm còn tính gọn gàng, mặc dù tra nghiêm túc, cũng chưa chắc có thể tìm được chứng cứ, nhưng Tiêu Tụng đương nhiên phải chu toàn một phen, hắn biết chân tướng, lại muốn dưới nhiều cặp mắt như vậy giao ra một kết quả giả làm vừa lòng tất cả mọi người, mấy thần tử dưới tay của Lý Thé Dân kia có ai hò đồ đâu? Gian guy trong đó không cần nghĩ cũng biết.

Nhiễm Nhan cũng không khỏi nhớ tới Tiêu Tụng đã từng nói qua với nàng: Chuyện này ngươi đừng lo, đây vai này của ta có thể gánh được bao nhiêu trọng lượng, ta chính mình rất rõ ràng.

Đôi vai của hắn đến tột cùng có thể gánh được bao nhiêu?

Đột nhiên, đáy lòng Nhiễm Nhan hơi đau xót, lại bất giác mà thấy an tâm.

Gian cách vách sau đó nói gì nữa, Nhiễm Nhan cũng không nghe rõ, nàng vào đây vốn là muốn chính tai nghe thấy tử trạng của Bùi Cảnh, đến cuối cùng trọng điểm lại dời đến trên người Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan ngồi xuống tịch, không lâu sau, sai vặt liền bưng đồ ăn lên.

Gã sai vặt vừa mới lui ra ngoài, nàng ngồi trong chốc lát, cũng không có tâm trạng dùng cơm, đang định đứng dậy đi về, cửa xoẹt một tiếng bị đẩy ra, rồi khép lại, một người từ bên ngoài lắc mình vào, trong lòng Nhiễm Nhan căng thẳng, giương mắt liền nhìn thấy một gương mặt đẹp đến mức làm người hít thở không thông.

Nhiễm Nhan tự hỏi là đã gặp qua không ít tuấn nam mỹ nữ, Tô Phục lạnh băng tuấn mỹ, Nhiễm Vân Sinh ôn hòa tươi tắn, Tề Ninh Quân thanh lãnh

cao ngạo, mà gương mặt trước mắt này lại pha trộn giữa nam và nữ, lông mày thon dài hơi nhêch, một đôi con ngươi linh động như thu thủy, đôi môi mọng nước...không chỗ nào không đẹp, không chỗ nào không tinh xảo.

Trên gò má hắn có ánh đỏ ửng và mồ hôi lấm tấm, rõ ràng mới vừa rồi có bộ dáng hoảng loạn như đang lạc đường, nhưng nháy mắt lại bình ổn xuông, chắp tay nói với Nhiễm Nhan: "Tại hạ đi nhầm phòng, đường đột nương tử, vọng thỉnh thứ lỗi!"

Thanh âm mát mẻ như suối trong, từ đầu tim chảy qua, Nhiễm Nhan sững sốt một chút, mới nói: "Không có gì."

Vừa dứt lời, liền nghe tiếng đập cửa dồn dập mà mãnh liệt, người nọ đột nhiên lắc mình tránh vào phía sau cửa, sóng mắt long lanh mang theo chút cầu xin mà nhìn Nhiễm Nhan.

Vân Lục cao giọng hỏi: "Người nào đang gõ cửa?"

"Có nhìn thấy một lang quân xinh đẹp không?" người bên ngoài hỏi.

Nhiễm Nhan dùng ánh mắt ra hiệu cho Vân Lục, Vân Lục liền nói: "Chưa từng thấy."

Chợ đông chỗ nào cũng là đại quan quý nhân, nếu lung tung xông vào chỉ sợ sẽ đắc tội người khác, những người đó cũng không dám lỗ mãng, chỉ lầm bẩm một tiếng, "Rõ ràng thấy chạy đến đây mà."

"Ở chỗ này canh đi, ta không tin hắn còn không chịu ra!" có người khác nói.

Thanh âm bên ngoài không còn nữa, người nọ đứng sau cửa thoát lực mà trượt theo vách tường ngồi bêch xuống đất, cũng không dám lên tiếng, chỉ là cảm kích thi lễ với Nhiễm Nhan các nàng.

Nhiễm Nhan bưng chén trà lên, nhẹ nhàng gạt đi bọt nước bên trên. Một lang quân xinh đẹp như vậy, ai cũng không đành lòng đem hắn bán đứng.

Nhiễm Nhan vừa mới tới không bao lâu, đồ ăn bưng lên còn chưa đựng tới, nàng dứt khoát để Ca Lam và Vân Lục cùng nhau ăn. Nàng chỉ có thể giúp hắn trong khả năng cho phép, đến lúc không thể không rời đi, những người đó có buông tha hắn hay không, cũng chỉ có thể xem vận khí từng người.

Người bên ngoài có vẻ vô cùng trầm ổn, không có chút dị động nào. Cú giǎng co như vậy chừng hai khắc, những người đó không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, bỗng nhiên vội vàng rút lui.

Tuyệt sắc lang quân thở phào, chắp tay thi lễ nói: "Đa tạ nương tử cứu giúp, không biết ngài là nương tử nhà ai, sau này để ta tạ ơn cứu giúp hôm nay."

"Không cần khách khí, chỉ là chuyện nhỏ không tồn sức gì, ngài xin cứ tự nhiên." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Lang quân xinh đẹp chàm chờ một chút, vẫn móc từ trong tay áo ra một khôi ngọc lớn như đồng tiền đặt lên bàn, thanh âm như chuông bạc nói: "Ta ở Đông Cung nhậm chức, tuy rằng không có quyền thế gì, nhưng mấy chuyện bình thường cũng có thể giúp ngài được, còn thỉnh nương tử chớ có ghét bỏ."

Nhiễm Nhan nhìn hắn, nếu phải dùng một chữ để hình dung hắn, không phải là "Mỹ", mà là "Linh", đôi mắt hắn, thanh âm hắn, dung mạo hắn, đều mang theo một cỗ linh khí tự nhiên, làm người ta sau khi kinh diễm lại thấy thoái mái.

Hắn thấy Nhiễm Nhan không cự tuyệt, liền đứng dậy đang muốn lui ra ngoài, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một thâm âm ôn nhã nôn nóng, "An Cẩn!"

Nhiễm Nhan giật mình, An Cẩn...là nội thị như tiên nhân của Thái Tử mà Dung Thiến từng nói qua kia?

Nàng cảm thấy thập phần tiếc hận, một người được trời đất chiếu cố như vậy, một người lớn lên đầy linh khí như vậy, sao có thể lấy sắc thò người, trở thành đồ chơi dưới thân người khác?

An Cẩn vừa mới mở cửa, liền có một người xông vào, kéo hắn lại nhìn kỹ một lần từ trên xuống dưới, mới dùng ngữ khí trách cứ nói: "Có bị thương hay không? Sao lại chạy nhầm phòng?"

"Không có, mới vừa rồi...là vị nương tử kia cứu ta." An Cẩn nhớ tới bộ dáng thản nhiên thong dong vừa rồi của Nhiễm Nhan, không chút do dự giúp hắn lại không cần hồi báo, liền thật sự có ý muốn báo ân.

Nhiễm Nhan biết, người đang lo lắng cho An Cẩn kia tám phần là Thái Tử Lý Thùa Càn, xét thấy hắn có thanh danh thanh sắc khuyến mã, kết cục còn bị phế truất, cho nên nàng không định tùy tiện đi lôi kéo làm quen.

Nhưng mọi chuyện không như mong muốn, Lý Thùa Càn nghe An Cẩn nói xong, nắm tay hắn, tiến vào trong tư mình trí tạ Nhiễm Nhan.

Lý Thùa Càn bước nhanh vào phòng.

Nhiễm Nhan đứng dậy, cũng thấy rõ tướng mạo người tới. Lý Thùa Càn cũng coi như tuân lăng, có ba bốn phần giống Lý Khắc, chỉ là gương mặt hơi rộng hơn, có vẻ đôn hậu cẩn thận, ôn hòa hữu lễ, hắn chấp tay khách khí nói: "Đa tạ vị nương tử này đã trượng nghĩa cứu giúp."

"Chỉ là chuyện nhỏ không tồn sức gì, lang quân không cần khách khí như thế." Nhiễm Nhan hơi khom người đáp lễ.

"Vị nương tử này gặp nguy không loạn, không giống bình thường, vừa rồi cũng cự tuyệt ta báo ân, thật là hiêm thấy." An Cẩn nói xong, dừng một chút lại nói: "Cho nên ta đã nói thân phận cho nàng."

Lý Thùa Càn ngẩn ra một chút, đánh giá Nhiễm Nhan một cái, nói thảng: "Nếu nương tử đã biết, An Cẩn nhận lời người, ta chắc chắn làm được."

Lời đã nói đến như vậy, Nhiễm Nhan lại không thể nói không cần ân tình này, cùng lăm thì không đi tìm hắn là được, vì thế nhún gối nói: "Đa tạ điện hạ."

Lý Thùa Càn nhìn thoáng qua khối ngọc trên bàn, cũng không nói gì, liền xoay người rời đi.

Nhiễm Nhan trong lòng chùng xuống, chỉ là không khỏi có chút nghi hoặc, Bùi Cảnh lao lực tâm cơ muốn tóm nàng đem hiến cho Thái Tử, nàng còn cho rằng khẩu vị của Thái Tử khác người, chỉ thích loại nữ tử có mặt Poker này, nhưng hôm nay ánh mắt Lý Thùa Càn nhìn nàng vô cùng trong sáng, bộ dáng không chút hứng thú, chẳng lẽ chuyện hắn vẫn luôn thanh sắc khuyến mã đều là giả vờ cho người khác xem?

Làm trũ quân một nước, lại có huynh đệ nhìn chăm chằm trũ vị như hổ rình mồi, chỉ cần là đầu óc bình thường một chút, cũng sẽ không đưa mình vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ đến An Cẩn, chẳng lẽ, hắn đây là lấy chuyện hảo nữ sắc để che giấu chuyện của hắn và An Cẩn?

Nhiễm Nhan trầm ngâm, là phủi sạch quan hệ, hay là tạm thời lợi dụng thế lực của Lý Thừa Càn một lần? Chuyện này còn phải cân nhắc kỹ hơn.

Chờ đến khi đoàn người của Lý Thừa Càn rời đi, Nhiễm Nhan mới cùng Văn Lục Ca Lam lên xe ngựa hồi phủ.

Đọc theo đường đi, nàng nghĩ lại toàn bộ những chuyện Tiêu Tụng làm, những lời hắn nói trong khoảng thời gian này. Càng nghĩ, càng cảm thấy mình không thể cô phụ duyên phận này, đã có một người chịu đói xử tận tâm với nàng như thế đặt ở trước mặt, không có lý do gì lại không quý trọng.

Trở về phủ, sau khi tắm gội xong, Nhiễm Nhan liền cầm ống tiêu kia, đi qua chỗ Nhiễm Vân Sinh.

Lời edior: còn lão thì cầm chai rượu với vài hộp khăn giấy lên mái nhà ngồi đây...

Chương 246: Đào hoa độ

*chữ 'độ' này nghĩa hơi rộng, nghĩa là 'vượt qua', 'băng qua', hoặc 'bao phủ', 'giao phó'...tùy hoàn cảnh mà hình dung

Trong phòng tràn ngập mùi thuốc, Nhiễm Vân Sinh đang nửa dựa trên giường đọc sách, vẫn một bộ dáng uể oải, nhưng thân thể đã tốt hơn nhiều, ít nhất sẽ không đến mức vừa động tâm thần liền ngất xỉu.

"Thập ca." Nhiễm Nhan quỳ ngay xuống tịch ở trước giường.

Phản ứng của Nhiễm Vân Sinh có chút chậm chạp, hắn buông thư, nói: "A Nhan tới rồi."

Nhiễm Vân Sinh đã nghĩ thật lâu, lần đó ở Trịnh phủ A Nhan đã dùng hết toàn lực giúp hắn thoát hiểm, hắn sao có thể bởi vì hổ thẹn mà không chịu gặp mặt nàng? Làm臊 thương nàng?

"Ừm." Nhiễm Nhan vỗ vỗ tiêu trong tay, nói: "Thập ca, ta thổi một khúc cho ngươi nghe đi."

Nàng hôm nay thổi nó lần cuối cùng, chỉ muốn tìm một người tới nghe.

Nhiễm Vân Sinh nở nụ cười, ôn hòa nói: "Được, ta cũng đã lâu chưa nghe ngươi thổi khúc, vẫn là khúc 'Quan sơn nguyệt' kia sao?"

'Quan sơn nguyệt' là Tiêu Tụng dạy cho nàng, hôm nay nàng muốn dùng ống tiêu này tấu một khúc từ biệt, nên chỉ nói: "Thổi một khúc Thập ca chưa từng nghe qua."

Nhiễm Nhan đem tiêu đặt lên môi.

Nhiễm Vân Sinh lắng nghe nàng, tư thế lúc này của nàng so với kiểu cứng cỏi trước kia tự nhiên hơn nhiều.

Tiếng tiêu sâu kín, băng phẳng mà thanh đậm, mang chút tình ý nhẹ nhàng u uất, như ánh đèn đêm khuya, như mưa phùn dai dăng, làn điệu hơi cao lên, uốn lượn, rồi lại hạ xuống. Giống như chợ đêm ồn ào dần dần tan đi, chỉ để lại một bờ đê vắng lặng, tiếng mưa rơi rả rích, một mảnh lạnh lẽo, rồi quay về mưa phùn dai dăng, như có như không, cho đến khi mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Những hình ảnh đó, phảng phất như bày ra trước mắt, nước mắt Nhiễm Vân Sinh không khỏi úa ra.

Đến khi kết thúc, hắn mới than một tiếng, "Mười dặm trường lộ, đào hoa như đỗ!"

Nhiễm Nhan sững sót một chút, nói: "Tên khúc này chính là 'Đào hoa đỗ'."

"A Nhan thổi khúc có thể diễn ra ý cảnh, là có tâm sự sao?" Nhiễm Vân Sinh ánh mắt nhu hòa, ngũ khí ấm áp, như có sức trấn an nhân tâm.

Nhiễm Nhan gật đầu, vuốt ve trường tiêu trong tay, một lúc lâu sau mới nói: "Thập ca, nếu ta cảm thấy một lang quân không tôi, nhưng tâm ý không rõ, tương lai cũng xa vời, ta nên nói cho hắn biết tâm ý này của ta sao?"

Đến Đại Đường, Nhiễm Nhan đã là Nhiễm Thập Thát Nương, đã chịu hết thảy trói buộc của thân phận này, nàng là Nhiễm thị đích nữ, hắn là Tô gia thứ tử, tình cảnh vô cùng tương tự với Nhiễm Vân Sinh và Tề Lục nương, chỉ khác là giữa bọn họ còn chưa đến mức tương duyệt.

Nàng chỉ là lúc đang gặp phải ngã rẽ trong tình cảm, có thêm một lựa chọn.

"A Nhan cũng động tâm rồi..." Nhiễm Vân Sinh nhìn nàng, ánh mắt hơi ướt át, "Ta cùng với Tề Lục nương, cho dù có quay lại 10 lần nữa, cũng vẫn là kết quả đường ai nấy đi. Chỉ khác là có lẽ ta có thể ngăn cản được nàng đừng phí hoài bản thân."

Nhiễm Nhan tự hỏi ý tứ trong những lời này của hắn, Nhiễm Vân Sinh tiếp tục nói: "Ta cùng với nàng thân phận khác biệt, nếu muốn ở bên nhau, chỉ có tư bôn mà thôi. Nhưng mà, cho dù có thể chạy đến một địa phương không ai tìm được, phụ thân ta, mẫu thân ta còn có a Vận, còn có người, đều phải thay ta gánh vác cái hậu quả này, có lẽ gia nghiệp mà phụ thân dốc hết cả đời tâm huyết sáng lập ra sẽ bị hủy trong tích tắc...cho dù có thêm 10

lần cơ hội nữa, ta cũng không thấy sau khi tư bôn cùng nàng thì sẽ có hạnh phúc."

Nếu Nhiễm Văn Sinh thật sự cùng Tề Ninh Quân tư bôn, Tề gia gây khó dễ, với ánh mắt thiển cận của Nhiễm Văn, là sẽ giữ túi tiền Nhiễm Bình Dụ này, hay là sẽ mổ gà lấy trứng, cũng còn chưa biết. Nhiễm Văn Sinh đánh cuộc không nỗi, loại hạnh phúc được thành lập trên hoạn nạn của người thân hắn, hắn sao có thể an tâm.

Nhiễm Nhan cũng vậy, khi vừa tới Đại Đường, nàng không có vương bận, vẫn còn cảm giác như đang nằm mộng, luôn cảm thấy có phải lại chết lần nữa thì sẽ tỉnh mộng hay không, cho nên làm việc cũng không có kỵ.

Nhưng bây giờ nàng cũng có vương bận, cũng tinh tường hiểu được đây là thế giới hiện thực, dù cho chuyện lúc trước làm quá tùy ý, bây giờ phải dọn dẹp có chút phiền phức, nhưng cũng cần nghiêm túc mà sống.

Nàng mỉm cười giơ tiêu trong tay lên, "Ta muốn đem thứ này trả lại cho hắn, lại không biết phải đi đâu tìm."

Thái Y Thư lại không phải là nơi nàng có thể đi, mà chỗ Tô Phục ở, nàng chỉ biết là ở phường An Thiện, nhưng phường An Thiện ít nhất cũng có hơn một ngàn hộ nhân gia, biết tìm ở đâu?

"Ngươi đã có lựa chọn rồi?" Nhiễm Văn Sinh hỏi.

Nhiễm Nhan gật đầu, "Đúng vậy, có lẽ trong lòng ta sớm đã có lựa chọn, cũng đã thực hiện, chỉ là bản thân cho đến bây giờ mới ý thức được mà thôi."

Có đôi khi tiềm thức đã chi phối hành động rồi, mà trong lòng lại không hiểu rõ ràng. Đây là lần đầu tiên suy nghĩ của Nhiễm Nhan lại chậm hơn hành động, chuyện tình cảm, quả nhiên không thể dùng lý trí và lẽ thường để mà suy luận.

Nhiễm Văn Sinh kinh ngạc với sự tiêu sai của Nhiễm Nhan trong chuyện tình cảm, thích một người sao có thể muôn buông là buông? Là bởi vì tình chưa sâu, hay là thật sự cảm được thì cũng buông được? Trong lòng hắn tò mò, liền hỏi: "Có thể nói một chút không?"

Nhiễm Nhan lảng lặng nở nụ cười, "Phu quân ta cần, kỳ thật cũng không cần vì ta mà làm quá nhiều chuyện, chỉ cần hắn vẫn luôn ở nơi ta có

thể tìm thấy."

Tựa như hải đăng trong biển đêm mênh mang, như sao bắc cực trên cánh đồng bát ngát. Chiếu sáng con đường trong đêm tối trầm luân cho nàng. Chỉ cần nàng ngẩng đầu một cái đều có thể nhìn thấy, để nàng sẽ không cô độc cùng mê mang như vậy. Cho dù Tiêu Tụng là nhiệt tình nhất thời cũng được, hoặc là dụng tâm kín đáo cũng tốt, cuộc sống sau này nếu không hạnh phúc, ai đi đường này cũng không sao, nàng cũng không phải là người cầm lên được mà đặt xuống không được.

Nhiễm Nhan lựa chọn như vậy, là có quan hệ tới cuộc sống trước kia của nàng. Từ khi nàng còn nhỏ, cha mẹ thì hàng năm bôn ba bên ngoài, nàng tuổi nhỏ, chỉ có thể đến sống với ông ngoại một thời gian rồi lại đến sống với ông nội một thời gian, sau khi có công tác thì bôn ba qua các thành thị, thường xuyên buổi sáng ở thành phố này nghiệm thi, buổi tối lại đến thành phố kia, mấy chuyện này nàng đều có thể chịu được, chỉ là sau khi ông ngoại và ông nội lần lượt qua đời, mỗi lần trở lại thành phố nơi mình lớn lên, thời điểm toàn thân mỏi mệt, lại không biết nên đi nơi nào.

Thỉnh thoảng, những lúc như vậy, nàng sẽ ảo tưởng có một người chồng ở thành phố này, cho dù hắn rất bận, cũng có thể nói với hắn một tiếng "Ta về nhà rồi".

Đáng tiếc, trước kia đối tượng xem mắt hắn nghe nói nàng là pháp y đều né ra xa ba thước, vài người có thể tiếp thu, thì lại thấy gương mặt Poker của nàng quá mức vô cảm, không có chút nữ tính nào.

Có lẽ chính vì vậy, nên khi Tiêu Tụng xuất hiện ở trước mặt nàng, đã bị bất tri bất giác mà hấp dẫn. Nên Nhiễm Nhan nguyện ý cho hắn một cái cơ hội, cũng muốn cho chính mình một cái cơ hội.

"Gả đến Tiêu phủ thì sẽ phải đối mặt rất nhiều vấn đề, đầu tiên chính là thân phận của ngươi..." Nhiễm Vân Sinh nghe Nhiễm Nhan nói xong, cũng bót sầu lo, chỉ là có vài chuyện, hắn làm huynh trưởng cần phải nhắc nhở nàng.

Nhiễm Nhan cười nói: "Nhân sinh trên đời, nếu là không gặp chuyện gì khó xử, không phải là quá không thú vị sao?"

Nhiễm Vân Sinh giật mình, giờ mới phản ứng kịp, Nhiễm Nhan tâm sự với hắn nhiều như vậy, kỳ thật cũng đã khuyên hắn nghĩ thông ra nhiều.

Nhiễm Nhan thấy hắn minh bạch, mới nói thảng: "Thập ca, tình thâm duyên thiển không phải là lỗi của ai hết, mỗi người đều phải có trách nhiệm với bản thân mình, mỗi người cũng đều có quyền lựa chọn."

"A Nhan...thông thấu hơn ta nhiều." Nhiễm Vân Sinh rũ mắt xuống.

Thông thấu sao? Nhiễm Nhan chỉ mỉm cười, bất quá là hiểu chút tâm lý học, sau đó đứng nói chuyện thì eo không đau thoi. Đạo lý là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác. Cho dù có minh bạch đạo lý hơn nữa, vết thương trong lòng của Nhiễm Vân Sinh cũng sẽ không bị mài đi.

Nhiễm Vân Sinh trò chuyện một lát, tinh thần đã hơi mệt mỏi, Nhiễm Nhan để Nhĩ Đông hầu hạ hắn uống được, rồi rời khỏi chỗ hắn ở.

Lúc này trong viện đã lên đèn, trên hành lang ngẫu nhiên có thị tỳ qua lại, thấy Nhiễm Nhan thì lui qua một bên, nhún người hành lễ với nàng.

Mây đen dồn nén trên trời đã lâu rót cuộc đã bắt đầu nổi tuyết.

Chờ đến khi tất cả mọi người đã ngủ, Nhiễm Nhan mới phủ thêm áo choàng, xách đèn lồng khoanh chân ngồi xuống hành lang.

Lắng lặng ngồi hồi lâu, mới nhẹ giọng nói: "Ngươi có ở đây đi."

Đáp lại nàng là tiếng gió gào thét trong ngõ nhỏ cùng với bông tuyết nhẹ nhàng bay xuống.

"Cảm ơn ngươi đã đưa tới được." Nhiễm Nhan tiếp tục tự nói. Lần trước nàng giúp Tô Phục nghiệm thi đã khiến cho Lý Khác chú ý, cho nên lần này Lý Khác bắt nàng để dụ Tô Phục chui đầu vô lưới, nghĩ chắc là hắn sợ loại chuyện này phát sinh lần nữa, cho nên mỗi đêm đều canh giữ ở Nhiễm phủ, nếu không hắn cũng không thể nhanh như vậy đã biết Nhiễm Vân Sinh hộc máu té xỉu.

Không có người trả lời, ngồi thêm chốc lát, Nhiễm Nhan mang guốc giày vào, lấy trường tiêu từ trong tay áo ra, giẫm lên tuyết lao xao đi đến giữa sân, đem tiêu đặt trên mặt đất.

"Dù đã bị Lý Khác lấy đi rồi, chỉ còn lại thứ này." Nhiễm Nhan dứt lời, liền xoay đi vào trong phòng.

Phía sau vẫn yên tĩnh như lúc ban đầu, thời điểm nàng đi lên hành lang, quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền nhìn thấy một bộ hắc y không biết khi nào đã đến trong viện, đang khom lưng nhặt trườn tiêu lén.

Tuyết lớn như lông ngỗng rơi trên hắc y đặc biệt rõ ràng.

Nhiễm Nhan nhìn hắn lặng lẽ cười.

Tô Phục vẫn tuấn mỹ đến làm người không rời được mắt, ánh mắt lạnh lẽo của hắn thoáng nhu hòa, nhìn nhau một lát, hắn mới mở miệng nói: "Chúc mừng ngươi tìm được phu quân."

Thanh âm lạnh lùng hòa giữa trời tuyết, nghe không ra là vui hay không vui, chỉ nhàn nhạt như đang nói một chuyện vô cùng bình thường.

"Đêm đen trời giá rét, ngươi cũng đừng canh giữ ở đây nữa." Nhiễm Nhan dừng một chút nói: "Cảm ơn."

Tô Phục hơi cong khoe môi, đem tiêu nhét vào trong tay áo, xoay người rời đi.

Gió lạnh thổi đến làm mắt cay cay, Nhiễm Nhan nheo mắt lại nhìn theo thân ảnh màu đen của Tô Phục hòa tan vào đêm tuyết mênh mang, rồi trở vào trong phòng.

Nhiễm Nhan khi còn ở viện y học cũng từng lần lượt để ý qua hai người, tâm tình lúc ấy là cái gì, nàng một chút cũng không nhớ rõ, tình yêu đến nhẹ nhàng nhợt nhạt, khi buông tay cũng vân đậm phong khinh. Nhớ tới Tân Vân Lâm đối với đội trưởng đội cảnh sát hình sự kia kia bám riết không tha, nghĩ hết mọi biện pháp biểu hiện trước mặt hắn để hấp dẫn ánh mắt hắn, Nhiễm Nhan cảm thấy thực hâm mộ.

Nhiễm Nhan nói: Vân Lâm, có phải là ta quá bạc tình?

Tân Vân Lâm cười nói: Không phải bạc tình, là người kia còn không có xuất hiện. Có mấy người cả đời đều bình bình đậm đậm, gặp không được chân mệnh thiên tử, bất quá ngươi thì nhất định sẽ gặp được.

Vì cái gì?

Bởi vì ông trời sẽ không bỏ qua tên nghiệp chướng nào hết! Sẽ luôn có người có thể đem ngươi thu về nhà, miễn cho thả ra hù dọa hài tử. Eh? Nói đến hù dọa hài tử, ngươi chắc cũng đem mẹ ngươi ta dọa ngốc luôn đi, ha ha!

.....

Nhiễm Nhan nằm trên giường, không khỏi bật cười.

Việc này là có nguyên nhân, Nhiễm Nhan đặc biệt không biết ở chung với tiểu hài tử ra sao, có một lần đến nhà Tần Văn Lâm, gặp ngay biểu tý của nàng mang nhi tử mới 4 tuổi tới thăm, Tần Văn Lâm thấy Nhiễm Nhan quá tử khí trầm trồ, liền muốn cho nàng thả lỏng một chút, khi chơi đùa với tiểu hài tử, gọi Nhiễm Nhan gia nhập.

Vì muốn làm quen, Nhiễm Nhan nghẹn một lúc, mới nặn ra được một câu: Tiểu tử này trái tim tung tăng nhảy nhót, thật là đáng yêu a!

Lúc đó Tần mẫu đang cắt trái cây ở gần đó, suýt chút nữa cắt luôn ngón tay.

Sau đó Tần Văn Lâm nói dối Nhiễm Nhan là bác sĩ khoa tim mạch, có bệnh nghè nghiệp, mẹ của đứa nhỏ đang xanh mặt mót bớt khủng hoảng một chút.

Chương 247: Dùng cả đời để cho người đáp án

Một đêm trằn trọc, suy nghĩ rất nhiều chuyện, thảng đến lúc sắp bình minh mới thiếp đi.

Sáng sớm thức dậy, mới vừa dùng xong đồ ăn sáng, liền nghe thấy Văn Lục vội vàng chạy vào, "Nương tử, sáng nay nô tỳ nghe A Lang nói Tiêu Thị lang đêm qua lúc bắt giữ hung phạm đã bị thương."

Nhiễm Nhan khụng lại, lập tức hỏi: "Thương thế như thế nào?"

Văn Lục lắc đầu nói: "Nô tỳ không biết, cũng không dám đi hỏi A Lang."

Nhiễm Nhan vào nội thất xách hòm thuốc dùng để chữa bệnh, nói: "Đi với ta."

Sai Ca Lam đi báo cho Nhiễm Bình Dụ một tiếng, Nhiễm Nhan liền dẫn Văn Lục chạy vội tới phủ đệ của Tiêu Tụng, xe ngựa vừa mới ra cửa, liền có hộ vệ đuổi theo, nói là Nhiễm Bình Dụ phân phó đi theo bảo hộ.

Sáng sớm trên phố có rất ít người đi đường, tốc độ xe chạy nhanh gấp đôi thường ngày, thảng đến khi ra khỏi phường An Thiện mới giảm tốc độ. Trừ phi là có người bệnh nặng nồng lòng chạy chửa, hoặc là vội vàng chạy về chịu tang, nếu không ở trên phố chạy nhanh để bị bắt là phải ăn đòn.

Nhiễm Nhan vẫn vững vàng mà ngồi ở bên trong xe, sống lưng thảng thắn, trên mặt nhìn không ra có gì khác thường, nhưng Văn Lục lại từ nắm tay nắm chặt của nàng nhìn ra một chút manh mối.

Tới Tiêu phủ, thủ vệ thấy sáng sớm Nhiễm Nhan đã bước vội vã, lại không dám hỏi kỹ, chỉ khách khí thi lễ rồi nói: "Nhiễm nương tử hôm nay tới sớm, lang quân còn chưa đi công sở, giờ này đang ở thư phòng."

Nhiễm Nhan dừng bước chân, quay đầu hỏi hắn: "Hắn không phải bị thương sao?"

"Hồi Nhiễm nương tử, là bị thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng." Người gác cỗng đáp.

Nhiễm Nhan gật đầu cảm tạ, đem hòm thuốc giao cho Văn Lục, bước chân cũng thong dong hơn rất nhiều. Phủ đệ này nàng tới cũng vài lần, nên dễ dàng liền tìm được thư phòng.

Đi dọc theo thang lầu lên bậc thang, bước lên lầu hai.

"Vào đi."

Nhiễm Nhan dừng trước cửa, vừa mới gio tay chuẩn bị gõ cửa, bên trong lại truyền ra thanh âm khàn khàn thuần hậu của Tiêu Tụng, nên đẩy cửa ra.

Bày biện bên trong rất đơn giản, phòng không lớn, bốn phía đều là kệ sách, bên trên đầy sách được sắp xếp chỉnh tề, có mấy cuốn còn chất trên mặt đất, trên một cái bàn vừa dài vừa lớn cũng chất đầy hồ sơ.

Tiêu Tụng đang ngồi trên tịch giữa một đống sách và một đống hồ sơ, mặc áo lụa màu tím đen, tóc đen xõaձằng sau lưng được tùy tiện cột lại bằng một dải lụa trắng, ngoại trừ sắc mặt hơi tái nhợt, nhìn không ra là bị thương ở đâu.

Bởi vì trong phòng toàn là giấy, cho nên không đốt chậu than, có chút rét lạnh, Nhiễm Nhan nhíu mày, hỏi hắn: "Bị thương ở đâu rồi?"

Tiêu Tụng mới vừa nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi lên cầu thang, đã biết là Nhiễm Nhan, trong phủ người dám đến thư phòng không nhiều lắm, nữ nhân dám đến thư phòng lại càng không nhiều lắm, Thư nương kia có tiếng bước chân còn hán tử hơn cả hán tử, bởi vậy chỉ có thể là Nhiễm Nhan.

"Ngồi đi." Tiêu Tụng ra hiệu về phía tịch đối diện hắn, chờ Nhiễm Nhan ngồi xuống mới đáp: "Tôi hôm qua lúc bắt Đậu Trình Phong, ngực bị đâm, đâm quá chỉ tồn thương đến da thịt, không có trở ngại."

Nhiễm Nhan không trả lời, đôi mắt đen láy của Tiêu Tụng sáng rực, "Ngươi lo cho ta sao?"

Nhiễm Nhan trầm mặc nhìn chằm chằm hắn, nhìn một lúc lâu, mới thành thật lắc đầu nói: "Ta không biết, chắc là vậy đi."

Không biết là bởi vì quá tin tưởng thủ đoạn và thực lực của Tiêu Tụng, hay là tình cảm chưa đủ sâu sắc, nghe tin hắn bị thương, phản ứng bản năng là: chắc không phải là trọng thương. Nhưng lại rất muốn tự mình xác nhận một chút, vậy có tính là lo lắng hay không? Nhiễm Nhan cũng không rõ.

Đối với loại đáp án này, Tiêu Tụng nghe riết thành quen, hắn cười cười, cũng không dây dưa vấn đề này nữa, ngược lại nói đến vụ án, "Đậu Trình Phong trốn kín trong một cái tiểu viện gần chợ tây, hắn không thừa nhận mình là hung thủ giết người, nhưng lại kịch liệt phản kháng khi ta tiến hành bắt giữ, thậm chí còn định tự sát." Tiêu Tụng bất đắc dĩ nói: "Ta cũng là vì ngăn cản hắn tự sát mới bị cắt một đao."

"Hắn tự sát?" Nhiễm Nhan nghi hoặc, phân tích hành vi của Đậu Trình Phong này, hắn cả chết còn không sợ, vì cái gì lại sợ bị bắt chứ? Có phải hắn biết gì đó, mà chuyện này lại tuyệt đối không thể bị công khai ra hay không?

Chỉ là hoài nghi, Nhiễm Nhan chưa gặp mặt Đậu Trình Phong, cũng không biết tình huống ngay lúc đó, nên vô pháp phán đoán chuẩn xác.

"Đậu Trình Phong là một tên nghiện." ngón tay Tiêu Tụng gõ nhẹ vài cái, chải vuốt lại vụ án một lần.

Sài Huyền Ý bị người truy sát, mục đích của hung thủ không rõ ràng, giết một nữ tử, thân phận nữ tử cũng không rõ ràng. Hung thủ bức cho Sài Huyền Ý cùng thị tỳ ngã xuống núi, thị tỳ tử vong, Sài Huyền Ý may mắn còn sống, lại bị chấn thương não làm mất ký ức, còn ba người mất tích, hiện giờ đã phát hiện Đậu Trình Phong chưa chết, người này là tên nghiện thì không nói, hành động còn rất kỳ quái. Hai người khác sinh tử không rõ, trong đó có một người thân phận tạm thời còn chưa tra ra được.

Vụ án còn chưa được làm rõ, nhưng tâm tình Tiêu Tụng rất tốt, Đậu Trình Phong chính là một bước đột phá rất lớn, chỉ cần cho hắn một manh mối, hắn tất nhiên có thể tìm tới tận gốc.

Nhiễm Nhan biết ý tứ của hắn là chuyện Đậu Trình Phong tự sát rất có khả năng cùng chuyện nghiện ma túy có quan hệ chặt chẽ.

Nàng đang cúi đầu suy nghĩ, lại cảm giác được đôi mắt sáng quắc ở đối diện. Ngẩng đầu lên, đối diện ngay đôi mắt mang ý cười của Tiêu Tụng, sắc

mặt hắn tái nhợt, quầng mắt còn hơi xanh đen do thức đêm, nhưng ánh mắt lại sáng ngời.

Nhiễm Nhan không rõ nguyên do, hắn nhẹ nhàng hỏi: "Vì sao lại chọn ta?"

Nhiễm Nhan sững sót một chút, nhớ ra Tiêu Tụng vẫn luôn phái ám vệ bảo đảm an toàn cho nàng, chuyện tối hôm qua cũng không có gì bí mật, hắn biết cũng không kỳ quái. Chỉ là nàng chưa từng chú ý, Tiêu Tụng vậy mà luôn hiểu rõ tâm tư của nàng, hơn nữa căn cứ vào biến hóa rất nhỏ trong hành động cùng thái độ, mà đoán được biến hóa trong tâm lý của nàng.

Tiêu Tụng mỉm cười nhìn nàng chăm chú.

Đúng vậy, hắn vẫn luôn biết Nhiễm Nhan có người trong lòng, chỉ là không biết phần tình cảm kia sâu nặng bao nhiêu, cho nên thứ hắn có thể làm được, cũng chỉ là tận hết sức lực mà đi tranh thủ, nhưng kỳ thật trong lòng hắn cũng rất chơi với, bởi vì so với Tô Phục, Nhiễm Nhan cũng không giống như là mong chờ được gấp hắn.

Tiêu Tụng chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình sẽ có một ngày khuynh tarn toàn lực, chỉ vì cầu cho được trái tim của một nữ tử, bởi vậy cũng hoàn toàn không hiểu làm sao mới được coi là đối tốt với nàng, mới đủ để dành được sự chú ý của nàng.

Khi ở Ánh Mai am, lúc Tiêu Tụng mới vừa hiểu được mình muốn gì, thì lại nhìn thấy Tô Phục, đó là một lang quân mà ngoại trừ địa vị ra, tất cả các phương diện khác đều có thể đối chơi với hắn, hơn nữa giữa bọn họ đã sớm có giao tình, ngay trong tích tắc đó, hắn đã biết mình đến chậm, bởi vậy cả người lập tức phát ra sát khí, không chỉ bởi vì Tô Phục là đào phạm, mà còn bởi vì sự tồn tại của người này có uy hiếp rất lớn đến chuyện hắn có được Nhiễm Nhan.

Nhưng khi nhìn ánh mắt Nhiễm Nhan, hắn vẫn buông tha cho Tô Phục. Rồi sau đó cứ mỗi lần nhìn thấy Nhiễm Nhan đùa nghịch cây tiêu kia, hắn đều hồi hận sâu sắc. Cho nên...hắn dạy nàng thổi 'Quan sơn nguyệt', để lúc nàng chơi đùa cây tiêu thì người nàng nhớ đến không chỉ một mình Tô Phục.

Âm mưu, dương mưu, thật tình, dùng bất cứ thủ đoạn nào. Khoảng thời gian này không dài, hắn lại cảm thấy như đã qua mười năm, rốt cuộc cũng chờ tới chuyển biến hôm nay...Sáng nay khi ám vệ tới báo, hắn suy nghĩ rất lâu, vừa cao hứng nhưng cũng vừa nghĩ không ra.

Ánh mắt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan tựa hồ có chút dao động, cách nhau một ch่อง án tông, hai người đối diện rất lâu, một người cẩn thận tự hỏi đáp án, một người lại kiên nhẫn chờ đợi.

Sau một lúc lâu.

Thanh âm bình tĩnh của Nhiễm Nhan chậm rãi vang lên, "Đáp án cho câu này rất dài, nếu ngươi muốn nghe..." trên mặt nàng tràn ra một nụ cười nhẹ, "Ta sẽ dùng cả đời để nói cho ngươi nghe."

Chương 248: Dùng quãng đời còn lại để nghe

Đây là câu Lâm Huy Nhân trả lời Lương Tư Thành. Nhiễm Nhan ấn tượng rất sâu, nàng không biết Lâm Huy Nhân có tâm tình gì khi nói ra những lời này, nhưng với nàng mà nói, đây là một loại thái độ đối với tình cảm.

Tiêu Tụng sững sốt một lúc lâu, mới có phản ứng, kinh ngạc hỏi: "Ngươi đây là đồng ý hôn sự?"

Nhiễm Nhan nhường mày, nhìn chằm chằm hắn, dùng thanh âm bình bình hỏi: "Hôn cũng hôn rồi, sờ cũng sờ rồi, ngươi muốn quyet nợ sao?"

Hôn môi, nắm tay, trong quan niệm của Nhiễm Nhan là hành động yêu đương bình thường, đương nhiên không phải chịu trách nhiệm gì, đây là bởi vì muốn cho hắn chịu trách nhiệm, cho nên mới nói mấy lời này.

Khóe môi Tiêu Tụng khẽ nhếch, nụ cười trên mặt càng thêm sáng lạn, tuy lảng lặng không cười ra tiếng, nhưng lại rất vui sướng, cảm thấy mỹ mãn.

Dùng cả đời để nói cho hắn đáp án.

Đối với Tiêu Tụng, trên thế giới không còn câu nào làm hắn cảm động hơn so với câu này của nàng. Nhiễm Nhan là nữ tử trong lòng nghĩ cái gì thì sẽ thực hiện, dù cho rõ ràng minh bạch những lời này của nàng cũng không bao hàm bao nhiêu tình yêu nam nữ, nhưng hắn cũng nguyện ý dùng cả quãng đời còn lại nghe cái đáp án này.

"Vậy...ngươi cảm thấy hôn kỳ định khi nào thì thỏa đáng?" trên mặt Tiêu Tụng ức chế không được vui sướng, hắn trước giờ không để cho biểu tình của mình mất khống chế, nhưng hiện tại lại không muốn nén vui mừng của bản thân xuống.

Tiêu Tụng trong khoảng thời gian gần đây có thể nói là mây đen áp đỉnh, áp lực từ khắp nơi không ngừng xô tới, có đôi lúc hắn cảm thấy xương cốt của mình cũng sắp gãy nát, nhưng lúc này đây ý chí chiến đấu lại vô cùng sung

mẫn, phảng phát như những khó khăn cùng áp lực đó đều không đáng giá nhắc tới.

"Ngươi năm chắc là trưởng bối trong nhà ngươi có thể đồng ý hôn sự này như vậy sao?" Nhiễm Nhan đáp ứng là một mực, nhưng cũng đồng thời cảm thấy khác biệt thân phận thật sự là một vấn đề.

"Đã phòng ngừa chu đáo." Tiêu Tụng trả lời thập phần ngắn gọn. Hắn lúc đầu cảm thấy thân phận Nhiễm Nhan thấp, là vì căn bản chưa có bao nhiêu tình cảm, chỉ là đối với nàng cảm thấy khá hứng thú mà thôi, nhưng nếu đã quyết định muôn cưới nàng làm vợ, tự nhiên mấy vấn đề đó đã không phải là vấn đề nữa, hắn đã sớm lập mưu lót đường, "Lúc ta được sinh ra phụ thân đã đến tuổi trung niên, bởi vậy ta từ nhỏ ở bên người tổ mẫu nhiều hơn. Lão thái thái vô luận là trong nhà hay là trong tộc, đều rất có chủ ý, bà đối với ta tuy không tính là cưng chiều, nhưng cũng không sai biệt lắm, hôn sự của ta luôn là điều làm bà nhọc lòng."

Tiêu Tụng đã sớm ở trước mặt lão thái thái thay Nhiễm Nhan làm tốt công tác hình tượng, hơn nữa bát tự lại tương hợp, lão thái thái vui mừng khôn xiết, lúc này mới kiên trì để Nhiễm Nhan làm chính thê. Lão thái thái từ môn phiệt tiểu thư trở thành môn phiệt phu nhân, cả đời thân phận tôn quý, sao có thể không để tâm chuyện môn hộ? Chỉ là nàng tổng hợp các phương diện và điều kiện, cảm thấy hôn sự này chấp nhận được, mới có thể gác lại điểm này không nói đến nữa. Huống hồ xuất thân của Nhiễm Nhan cũng không tính là quá không xong, ít nhất cũng là thị tộc đích nữ.

Đương nhiên, quyết định của lão thái thái, cũng không thoát khỏi bị Tiêu Tụng từ giữa gây ảnh hưởng.

"Lão thái thái là người như thế nào?" nếu đã quyết định phương hướng, nàng cũng không thể quá bị động, chỗ dựa cực lớn này nàng không thể không tìm hiểu kỹ một phen.

Tiêu Tụng thật cao hứng khi nàng chủ động, cũng không dấu diếm chút gì, "Bà qua năm sau là 90, còn về chuyện tính tình phụ thân ta cương trực, một là bởi vì gia huấn của Tiêu gia ảnh hưởng, hai cũng là vì giống tông phu của ta, mà ta thì căn bản xem như được lão thái thái nuôi lớn, làm người xử thế, đương nhiên cũng giống bà."

Nghe xong những lời này, Nhiễm Nhan có chút đau đầu, Tiêu Tụng đã là người khó đối phó, thì khỏi nói đến một lão thái thái đã sắp 90 ăn muối còn

nhiều hơn nàng ăn hai đòn cơm cộng lại.

Tiêu gia lão thái thái vô luận là trình độ về tâm kế hay là tàn nhẫn, đều là nhất tuyệt, nhưng rất giỏi giả bộ, diễn hình hỉ nộ không hiện lên mặt. Bởi vậy trong mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu cùng với Độc Cô thị, có thể trị đối phương dễ như trở bàn tay, không chỉ một mình Độc Cô thị, toàn bộ túc phụ không có một ai có thể gọn được chút sóng dưới mắt bà. Chẳng qua từ khi trưởng tử mất vào mười năm trước, bà liền để cho Tiêu Vũ phụng dưỡng, cũng không bao giờ quản chuyện gì nữa, mỗi ngày chỉ lễ Phật, tĩnh tinh cũng bình đạm đi nhiều.

"Đừng lo lắng, lão thái thái sẽ thích người. Còn về mẫu thân, bà hơi đẻ ý chuyện môn hộ, nhưng sau khi nghĩ thông suốt tất nhiên cũng sẽ rất cao hứng." Tiêu Tụng nói.

Hai người con dâu trước của Độc Cô thị, một là công chúa một là huyện chủ, bà dù có xuất thân quý đi nữa cũng không bằng hoàng thất, tuy rằng ngoài mặt đều rất hoà thuận, nhưng dù sao tìm không thấy cảm giác làm bà bà, trên đỉnh đầu lại còn có một bà bà đè cho vài thập niên, ngẫm lại cũng biết bà có bao nhiêu ức chế. Nhiễm Nhan gả vào, dù không đến mức áp bách nàng, ít nhất so đối mặt với công chúa cùng huyện chủ vẫn tốt hơn nhiều.

Tiêu Tụng nói kỹ càng những chuyện này cho Nhiễm Nhan, cuối cùng nói: "Phụ thân không ở Trường An, ta hiện giờ lại có chức quan tòng tú phẩm, có thể ra riêng, sau này chỉ khi lễ lạc hoặc cúng giỗ mới cần về bốn gia, ở lại cũng bất quá là vài ngày, lại rất bận bịu, thời gian gặp nhau cũng không nhiều, không cần lo lắng làm sao để cùng họ ở chung."

So ra, Tiêu Tụng tự lập môn hộ còn dễ dàng hơn so với mấy lang quân thế gia khác, trưởng huynh của hắn làm phò mã, mặc dù công chúa khiêm cung, cũng như nương tử bình thường gả vào Tiêu gia, nhưng cũng không ai dám xem nhẹ địa vị công chúa của nàng. Tống Quốc Công lại bị Hoàng Thượng biếm đi làm Thứ sử Kỳ Châu, nhị huynh cũng không muôn mỗi ngày đối với trưởng tẩu thi lễ như quân thần, nên cũng có dinh thự khác, mấy huynh đệ hiện tại đều ra riêng, trên cơ bản cũng chẳng khác nào nhà ai nấy ở.

Ở thư phòng hàn huyên một hồi lâu, Nhiễm Nhan mới bắt đầu tiếp tục công tác phục hồi dung mạo.

Hai người một ở thư phòng, một ở tiếu các, Tiêu Tụng nhịn không được chạy đến tiếu các vài lần, nhưng dù hắn bị thương, có thể ở nhà tĩnh dưỡng, nhưng vẫn kiện tồn đọng sẽ không có ai thay hắn xem, cho nên chỉ có thể tập trung vào công việc.

Giờ ngọ, Nhiễm Nhan làm cơm trưa, mới sai Văn Lục đi thỉnh hắn xuống dùng bữa.

Cơm nước xong, mới vừa súc miệng, hưng phấn của Tiêu Tụng còn chưa giảm, đang muôn cùng Nhiễm Nhan trò chuyện tiếp, nhưng chưa kịp nói được hai câu, Bạch Nghĩa đã vội vội vàng chạy tới, đứng ở cửa thính, chấp tay cao giọng nói: "Lang quân, mới vừa rồi ám vệ tới báo, phát hiện Văn Hỉ Huyện chủ đã cải trang xuất phủ!"

Tiêu Tụng mày kiếm hơi nhíu lại, nói: "Cẩn thận đi theo, không được bỏ qua bất kỳ nhất cử nhất động nào của nàng ta."

"Dạ." Bạch Nghĩa lĩnh mệnh ra ngoài.

Bạch Nghĩa chân trước vừa mới đi, lại có gã sai vặt chạy tới, "Lang quân người bên công sở tới, nói là Đậu Trình Phong xảy ra chuyện."

Tiêu Tụng lại nhăn mày, Đậu Trình Phong không thể xảy ra chuyện, đêm qua hắn lên cơn nghiện rồi hôn mê bất tỉnh, cho nên không có cơ hội thẩm vấn, Tiêu Tụng sai người canh hắn vừa tỉnh thì lại đây thông tri, hiện tại lại thành như vậy, rõ ràng là vừa tỉnh lại thì lại sinh biến cố.

Tiêu Tụng đứng dậy khẽ hôn lên trán Nhiễm Nhan một cái, ôn nhu nói: "Ta ra ngoài làm việc trước, nếu về trễ, ngươi cứ hồi phủ là được, có ám vệ bảo hộ ngươi."

Nhiễm Nhan gật đầu, nói: "Cẩn thận một chút."

Tiêu Tụng cười sung sướng, rồi vội vã theo gã sai vặt kia rời đi.

Nhiễm Nhan quay lại tiếu các tiếp tục công việc. Tiêu Tụng hiện giờ đang ở trong nước sôi lửa bùng, trong đó có một việc còn là do nàng chọc ra, nàng đương nhiên cũng muôn giúp hắn chia sẻ, đặc biệt đây là sở trường của nàng, vì thế tốc độ phục hồi dung mạo cùng chất lượng công việc đều tiến hành trong trạng thái vượt xa người thường có thể phát huy, cho tới bây giờ đã sắp hoàn thành, hình dạng đại khái đã bắt đầu lộ ra.

Đây là một nương tử trẻ tuổi, mặt như khay bạc*, mắt như thủy hạnh, mày liễu cong cong, là một mỹ nhân rất truyền thống, chỉ nhìn dung mạo được phục hồi thì có vẻ bình thường, nếu là người sống hẳn sẽ càng đẹp mắt.

*chỗ này ko biết bản raw bị lỗi chính tả hay là cái khay bạc ngày xưa nó đẹp nữa?!?

Nhiễm Nhan mô tả hình dạng và màu sắc của cây thoa bạc kia cho Ca Lam cùng Văn Lục, thảo luận xem một cây thoa như vậy thì bình thường sẽ dùng cho kiểu tóc nào, cuối cùng định ra là búi tóc một nửa.

Lương dân bình thường sẽ không chải dạng búi tóc này, hơn phân nửa là nữ nhân có chút thân phận.

Lời editor: Lâm Huy Nhân là một nữ thi sĩ kiêm kiến trúc sư, Lương Tư Thành cũng là một kiến trúc sư. Hai nhân vật lịch sử cận đại TQ...người vừa có thể làm thơ vừa có thể làm toán...nói xa ra

Chương 249: Đại tộc tranh hòn

Lúc này xuong sọ đã không còn là bộ dáng cũ nữa, vì Ca Lam cùng Văn Lục đều luôn hâu hạ trong phòng, thấy một người sinh động như thật dần dần hình thành dưới đôi tay của Nhiễm Nhan, lòng đều tràn đầy tán thưởng.

Thời này đã có điêu khắc, nhưng bình thường đều thông qua nghệ thuật để tạo hình, đối với vài phương diện nào đó đều có chút khoa trương cường điệu, bởi vậy đại bộ phận đều khá sai lệch, các nàng chưa từng thấy qua thủ pháp điêu khắc nào cố gắng đạt tới sự chân thật như vậy.

Tóc làm thì rất đơn giản, nhưng lại gặp phải một vấn đề, Nhiễm Nhan khoa tay múa chân một hồi ra một cái búi nửa đầu, nhưng nếu dùng chất liệu bùn để nắn thành, đến lúc đó chỉ sợ cái đầu sẽ bị trọng lượng của búi tóc kéo ngửa ra đằng sau, căn bản là không đứng được. Bí thế, Nhiễm Nhan chỉ có thể đem nó cho dựa vào góc tường, để hai mặt tường đỡ lấy. Đắp nặn phần tóc nhanh hơn nhiều so với gương mặt, không quá nửa canh giờ đã cho ra hình dáng đại khái, nàng vừa chỉnh sửa chi tiết, vừa nghe Văn Lục giảng giải phụ nhân bình thường thích chải loại búi này thì sẽ trang điểm như thế nào.

Có điểm đánh dấu, thêm da thịt cũng rất nhanh, hiện tại hầu như đã hoàn thành.

Nhưng sắc trời đã không còn sóm, không thể tiếp tục, Nhiễm Nhan đành phải dồn Ca Lam cùng Văn Lục hồi phủ. Mà Tiêu Tụng còn chưa về, cũng không biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

So với Đậu Trình Phong, chuyện làm Nhiễm Nhan chú ý hơn chính là Văn Hỉ Huyện chủ vậy mà lại cài trang ra cửa, trong khoảng thời gian này Nhiễm Nhan đã bót chút thời giờ hỏi thăm rất nhiều chuyện về Văn Hỉ Huyện chủ, căn cứ vào những lời kể kia, trong đầu Nhiễm Nhan đã có một hình ảnh về một Văn Hỉ Huyện chủ.

Văn Hỉ Huyện chủ, tự Uông Nương. Uông trong cổ ngữ là chỉ con rối hoặc là thú bông hình người, chỉ là không biết một chữ như vậy lại có nghĩa gì.

Lúc bị nuôi trong cung với thân phận thứ dân, người chiêu cố nàng ta có phân vị rất thấp, có lẽ là một mỹ nhân thất sủng, sống như thứ dân mười mấy năm, lại đeo danh phụ thân mưu phản trên lưng, sinh hoạt nơi hoàng cung với tình trạng không biết sống chết ra sao như vậy, đã duỗi thành tính mẫn cảm cao độ đối với chuyện bị hãm hại.

Nữ tử môn phiệt ở Đường triều vốn có tính cách ảnh hưởng nhiều từ thời Nam Bắc triều.

Ngụy Tân Nam Bắc triều là thời đại có nền chính trị hỗn loạn nhất, có xã hội đau khổ nhất trong lịch sử Trung Quốc, nhưng về mặt tinh thần lại vô cùng tự do, cực kỳ phóng khoáng, trí tuệ cũng phong phú nhất, nồng nhiệt nhất. Cho nên nữ tử sống vào thời kỳ này, mang tư tưởng rất tự do, tự tin và kiên cường, dũng cảm khai khai không thua gì các đấng mày râu, nữ tử Đường triều cũng có rất nhiều người như vậy.

Mà tính cách của Lý Uyển Thuận lại hoàn toàn tương phản, co rúm khiếp nhược trong con người nàng ta đã không thể dùng cân thận chặt chẽ để hình dung. Nàng trầm mặc ít lời, không cùng người khác giao lưu, cũng không có bất luận bằng hữu nào.

Nhưng mà Dung Thiến đã từng nói qua, Lý Uyển Thuận là nữ tử thập phần tài hoa, nàng ta mà đã gặp qua là không quên được, thông thuộc kinh sử điển tịch, đầy bụng kinh luân. Chuyện này sau khi nàng ta gả cho Lưu Ứng Đạo, cũng từng được truyền ra, chỉ là người biết đến phần lớn là bí mật nghị luận, không dám nói ra ngoài, cũng không có ai đi xác minh tính chân thật của chuyện này.

Nói tóm lại, một nữ tử như nàng ta, lại cải trang ra cửa trong khi vụ án còn chưa điều tra xong, thấy không quá phù hợp với tác phong luôn luôn cẩn trọng của nàng ta. Là bởi vì có chuyện không thể không ra cửa? Hay là thực sự có nhân cách phân liệt? Nếu là nhân cách phân liệt, như vậy nhân cách còn lại này của nàng ta có tính cách gì?

Nhiễm Nhan căn cứ hoàn cảnh sinh hoạt, cùng với những chuyện đã trải qua của nàng ta, suy đoán nàng ta nếu thật sự có nhân cách phân liệt, nhân cách kia đại khái là đảm đương vai trò bảo hộ, nhân cách như vậy thường là cực đoan và dữ dằn, nếu vậy khả năng giết người lại cao hơn nữa.

Kỳ thật cũng có khả năng là nhân cách kia sẽ yếu đuối hơn, nhân cách gốc trong hoàn cảnh áp lực và nguy hiểm lâu dài, tạo cho mình một nhân cách

yếu đuối hơn, rồi sống kiên cường hơn, dùng tất cả biện pháp để bảo hộ cho nhân cách kia. Nhưng Nhiễm Nhan từ đầu đã bài trừ khả năng này, bởi vì dám can đảm xuất môn trong tình huống vụ án chưa rõ, nhất định không phải là yếu đuối.

Lúc đầu Nhiễm Nhan chỉ là đưa ra giả thiết, sau đó ám vệ do Tiêu Tụng phái đi lại thật sự nhìn thấy nàng ta mang biểu tình hung ác mà dãm chết một con chuột, đây không thể nghi ngờ là có khả năng này.

Đến tận cùng là vẫn luôn che dấu tính cách thật của bản thân, hay là nhân cách phân liệt, thì còn cần nghiêm chứng thêm, mà phương pháp nghiêm chứng tốt nhất trong trường hợp này là Nhiễm Nhan tự mình tiếp xúc với đương sự.

Nhiễm Nhan quyết định ngày mai thương lượng cùng với Tiêu Tụng việc này, Tiêu Tụng làm người xử thế, có mấy phương diện nàng không thích lầm, nhưng không thể phủ nhận, hắn lôi đời thành thạo, đúng là thứ mà nàng khiêm khuyết.

Trở lại Nhiễm phủ, Nhiễm Bình Dụ đã sớm ở Hòa Nhã cư.

"Tiêu Thị lang thương thế ra sao?" Nhiễm Bình Dụ hỏi.

Nhiễm Nhan rũ mắt đáp: "Hắn nói là bị thương ngoài da." Nhưng hôm nay nhìn khí sắc của hắn, vết thương ngoài da này chắc cũng không nhẹ, chỉ là hắn không muốn nói, nàng cũng không muốn hỏi kỹ.

Nhiễm Bình Dụ gật đầu, trong miệng lại nói: "Ta có hỏi thăm một chút, nói là con dao nửa thước cắm hết một nửa vào ngực, không thương đến chỗ yếu hại, nhưng chảy máu không ít...nghĩ chắc người này đang nói quá."

Nhiễm Nhan kinh ngạc ngẩng đầu lên, nàng đoán là thương thế không nhẹ, lại không ngờ còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của nàng, người bình thường trúng phải một đao như vậy, chắc đã nằm bẹp không dậy nổi, hắn lại còn làm như không có chuyện gì mà ngồi phê duyệt công văn, còn thong dong đùa giỡn với nàng nữa!

Không biết vì sao, trong đầu nàng bỗng nhiên nghĩ đến khi ở huyện Tụ Thủy, hắn cùng nàng uống rượu, sau đó nàng hỏi tinh lượng của hắn, hắn lại cười nói: Ta đã say, ngươi tin không?

Không phải rượu không say người mà người tự say, mà là hăn đã thật sự say, chỉ là đầu óc vẫn còn thanh tịnh, quen ngụy trang mà thôi.

Có nhiều khi ngụy trang quen rồi thì thành một loại bản nǎng.

Giờ khắc này, Nhiễm Nhan cảm thấy những gì trải qua của bản thân cộng cả hai đời lại, đều không bằng hăn. Cỗ nhân trưởng thành sớm, tuổi của Tiêu Tụng ở đời sau có lẽ chỉ mới xong nghiên cứu sinh, có vài người còn chưa hiểu biết là xã hội tàn khốc cỡ nào, sinh tồn khó khăn cỡ nào, nhưng hăn đã chìm nổi rất nhiều năm trong quan trường.

Trong hoàn cảnh người lừa ta gạt như vậy, người khác khẩu phật tâm xà, tiêu lí tàng đao, người lại ôm một viên xích tử chi tâm, nếu tâm thường vô dụng thì thôi, nhưng nếu có tài hoa lại có khát vọng, đương nhiên là thành người chết đầu tiên. Nếu cứ cho rằng dựa vào thực học cùng với nỗ lực không ngừng thì có thể lọt vào mắt người khác, kết quả chỉ là toàn thân thương tích... Lúc đầu, Tiêu Tụng làm người giả dối chính là nguyên nhân lớn nhất làm Nhiễm Nhan không ưa hăn, nàng không phải tiểu nữ hài thiên chân vô tà, nhưng có một số việc biết là một chuyện, chấp nhận được lại là chuyện khác. Nhưng mà không biết sao, lúc này nàng lại chấp nhận được.

Nhiễm Bình Dụ đang nói chuyện, lại thấy Nhiễm Nhan thất thần, liền dừng lại, gọi: "A Nhan?"

Nhiễm Nhan phục hồi lại tinh thần, nhẹ nhàng nói: "Ngài nói lại đi, ta không nghe thấy."

"Ngươi đúra nhỏ này..." Nhiễm Bình Dụ không giận, chỉ nói: "Chuyện này là ngươi nên biết, ta vừa mới nghe tin, Thôi thị cùng Tiêu thị đều có người đi bôn gia đưa sinh lễ."

Vân Lục cùng Ca Lam kinh ngạc, Nhiễm Nhan cũng giật mình nói: "Có người? Là người nào?"

"Thôi thị phái đi là một vị quản sự rất có thể diện của bốn gia, còn có một vị bốn gia lang quân, Tiêu thị phái đi chính là nữ quản sự, mang theo tín hàm do lão phu nhân Tiêu thị tự tay viết." Việc này làm cho Nhiễm Bình Dụ cũng cảm thấy khó có thể xử trí.

Hiện giờ Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng mắt thấy chỉ còn chờ hạ hôn thư, chỉ cần thừa lúc Thôi thị còn chưa biết tình hình nhanh chóng định hôn, đến lúc

đó Thôi thị có hỏi xuống liền nói: Bởi vì tuổi Nhiễm Nhan không còn nhỏ, Thôi thị chỉ nói miệng một tiếng, chưa từng tới đưa sinh lễ, Tiêu thị lại đưa đủ thể diện, không thể không đáp ứng, chuyện này cũng không do Nhiễm thị quyết định được, muốn tranh thì để cho đại tộc bọn họ tranh đi. Nhưng giờ thì hay rồi, Thôi thị là có hôn ước miệng trước, về tình về lý đều không thể đáp ứng Tiêu thị.

Chương 250: Bạch cốt chất chồng thành bậc thềm danh môn

"Thôi thị sao lại có người đi cầu hôn?" Nhiễm Nhan nhớ rõ mình đã nói rõ ràng với Tang Thần, cho dù hắn có luôn sống trong thế giới bốn lán Trạng Nguyên đi nữa, nhưng cũng không phải đồ ngốc, nói rõ như vậy sao có thể nghe không hiểu? Hơn nữa một thế gia đại tộc như Thôi thị cũng thấy không đến mức có thể tiếp thu nàng, dù gì Tang Thần cũng không mang cái danh khắc thê như Tiêu Tụng.

Nhiễm Bình Dụ thở dài: "Thôi gia cũng là vì Tang tiên sinh! Vốn dĩ khi Tang Tùy Viễn từ quan, thánh thượng đồng ý, lại thêm mấy năm nay hắn mai danh ẩn tích, chuyện Thôi thị thúc giục hắn nhận tổ quy tông cũng chậm lại, gần đây thánh thượng lại triệu kiến hắn, còn ban cho một chức tiến sĩ Thái Học, chức quan tuy thấp, nhưng chuyện này đại biểu cho thái độ của thánh thượng. Bởi vậy..."

Bởi vậy vì muốn kéo Tang Thần về, mới hưng sư động chúng mà cho Nhiễm thị thể diện, làm Tang Thần không thể không chịu ơn, để thế nhân đều biết Tang Thần là con cháu Thôi gia bọn họ.

"Thôi thị ở trên 'Thị tộc chí' ngoài hoàng tộc cùng hậu tộc thì là đại tộc hiển hách nhất, sao lại có thể làm ra chuyện như vậy?" Nhiễm Nhan nghi hoặc nói. Trên thực tế, Thôi thị là đệ nhất đại tộc, bất quá bởi vì hoàng quyền bao trùm lên toàn bộ. Tang Thần mặc dù rất có tài, nhưng cũng không đến mức làm cho bọn họ lung lạc đến tình trạng này đi?

Nhiễm Bình Dụ thấy nàng còn ngây thơ, mới chỉ điểm: "Hào quang này là từ đâu mà đến? Thời Nam Bắc triều, Thôi thị có hơn mười người làm tể tướng, có 26 người có tước vị, trong triều quan viên ngũ phẩm trở lên cũng gần trăm người, mặc dù hiện tại cũng có nhân tài xuất hiện lớp lớp, có câu 'nhất tướng công thành vạn cốt khôn', môn phiệt sĩ tộc rạng rỡ không suy, là nhờ những người này khuynh tarn cả đời mà đúc ra."

Lang Gia Vương thị sinh ra một Vương Hi Chi, đã làm cho thanh danh bọn họ càng trở nên hiển hách, kéo dài không tàn, cho nên càng là đại tộc thì

càng sẽ không bỏ qua bất kì một nhân tài có tiền đồ nào. Huống hồ Tang Thần cũng đích xác rất có tiềm chất "Thánh nhân".

Nhiễm Bình Dụ thở dài, "Nói vậy người cũng biết với phẩm hạnh của Tiêu Thị lang trước kia, một kẻ ăn chơi trác táng vì cái gì mà trở nên trầm ổn hữu lẽ, vị cự quan lớn như hiện tại!"

Nhiễm Nhan lại không biết nguyên do trong đó, nàng thuận miệng hỏi: "Vì sao?"

Nhiễm Bình Dụ chỉ là muốn nêu ví dụ về sự tàn khốc khắc nghiệt trong thế gia đại tộc, không định nói sâu hơn, chỉ nói đơn giản: "Hắn không biết choc phải chuyện gì, bị Tông Quốc Công mang về bốn gia, suýt nữa đánh chết trước từ đường tổ tông, sau đó thương tích vừa lành, liền bị quăng lên chiến trường cho làm một tên lính quèn."

Ai cũng cho rằng nhà có tiền có quyền thì con cái toàn là đám ăn chơi trác táng, nhưng mà trên thực tế, môn phiệt sĩ tộc chân chính, đối với con cháu dòng chính yêu cầu cực kỳ nghiêm khắc, rất ít có bao giờ không học vấn không nghề nghiệp.

Hắn ngưng một chút, nói tiếp: "Hiện giờ cũng chỉ có thể chờ đợi tin tức từ bốn gia, nếu như bọn họ quyết định đem người gả cho Thôi thị, người cũng nên chuẩn bị tâm lý cho tốt mới được."

Không chờ Nhiễm Nhan nghĩ thêm, Nhiễm Bình Dụ lại tiếp tục nói: "Nghĩ chắc Thôi thị cũng tưởng là đã nắm chắc chuyện này, dù sao thì Nhiễm thị chúng ta cũng không so được với Thôi thị, cho nên bọn họ cũng không có tính giấu diếm chuyện cầu hôn lần này, chỉ là không biết có bao nhiêu người biết được, nếu là nháo quá àm ĩ, cho dù là vì thể diện, họ cũng cần phải tranh cho được."

Lại thêm một chuyện phiền toái! Lần này cũng không thể giải quyết dễ dàng bằng cách đấu khẩu giữa Tiêu Tụng và Tang Thần như lần trước, chuyện này cũng không phải súc của một người có thể xoay chuyển, chuyện phiền toái hơn, cả hai nhà đều đi Tô Châu đưa sinh lễ, đây là chuyện mới mẻ mà toàn bộ Đại Đường cũng ít khi xảy ra, hơn nữa chuyện nàng nghiêm thi chỉ sợ đã đến lúc giấy không thể gói được lửa...

Cả chuyện đi kỹ quán trị bệnh giang mai cho mấy kỹ nữ cũng tuyệt đối sẽ bị đào ra. Lúc ấy tuy nàng đã che giấu hành tung, nhưng cũng không làm

được thích đáng, mấy đại gia tộc thế lực khổng lồ này nếu muốn biết, thì quá đơn giản.

Nói không chừng, đến cuối cùng cả hai nhà đều không muốn nàng, còn làm hỏng cuộc đời nàng. Nhiễm Nhan không dám quá lạc quan, nếu như thật sự có kết quả này, nàng không ai muốn thì thôi đi, mấu chốt là hôn nhân của nàng lại bị nắm trong tay Nhiễm thị...

Việc này, căn bản là chuyện không có thể biện gì.

Nhiễm Nhan chần chừ một chút, hỏi: "Tam thúc, ta khi ở Tô Châu đã từng trợ giúp phủ nha nghiêm thi thể, làm công việc của ngỗ tác, nếu chuyện này bị truyền ra, thì sẽ như thế nào?"

Nhiễm Bình Dụ đối với chuyện này cũng có nghe sơ qua, trước đó hắn quá lo lắng chuyện hai nhà Thôi, Tiêu, nhất thời chưa nhớ ra việc này, suy nghĩ một lúc, hắn mới nói: "Cũng không biết thế nào, chỉ là thái độ của hai nhà Thôi, Tiêu..."

Không chỉ có thái độ của hai nhà Thôi, Tiêu, việc này mà truyền ra, Nhiễm Nhan sau này sợ là không có nhà nào muốn.

Làm công việc của ngỗ tác không vinh quang gì, nhưng cũng không phải tội lỗi, chuyện nàng mồ thi cũng chỉ có Lưu Phẩm Nhượng và mấy tâm phúc của hắn biết, còn người khác thì đại khái chỉ truyền là nàng có tiếp xúc với thi thể linh tinh mà thôi. Thủ nghĩ xem, trên đời này có thể có bao nhiêu nam nhân có thể tiếp thu một nữ nhân sờ xong thi thể còn đến sờ mình? Thêm nữa, Nhiễm Nhan tuy rằng rất đẹp, nhưng cũng không đẹp đến mức làm cho người ta bất chấp tất cả.

Nhiễm Nhan thở dài, cho dù là đời sau, đại đa số người cũng đều cảm thấy pháp y thập phần thần bí, nhưng khi gặp được pháp y thật sự lại chưa chắc nguyện ý thâm giao, đừng nói là ở Đại Đường khi mà nghề ngỗ tác được coi là vô cùng đê tiện.

Không thể ngồi yên chờ chết! Nhiễm Nhan che giấu ánh mắt cứng cỏi, trong miệng lại nói: "Việc này ta cũng không thể quyết định được, an tâm chờ đợi kết quả đi."

Nhiễm Bình Dụ gật đầu, hắn vốn cũng chỉ là báo trước cho nàng, miễn cho đến lúc đó lại thất vọng, "Ngươi có thể nghĩ như vậy là tốt nhất rồi."

Nói xong, Nhiễm Bình Dụ liền đứng dậy: "Ta phái người đi Tô Châu nhìn một cái, không thể ngồi chờ chết."

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, suy nghĩ của Nhiễm Bình Dụ cùng nàng không mưu mà hợp.

Sau khi Nhiễm Bình Dụ rời đi, Ca Lam lập tức tìm giấy bút, viết: Nương tử, xin cho nô tỳ đi Tô Châu!

Hành động của Ca Lam nằm trong dự kiến của Nhiễm Nhan, nàng ta lần này quay về Tô châu, mặc dù không thể làm gì Cao thị, nhưng có thể sắp xếp trước, Ca Lam cũng không phải là người dễ xúc động.

"Được, ta sẽ nói với tam thúc, người hắn phái đi tất nhiên không chỉ có một, lợi dụng như thế nào, thì xem thủ đoạn của chính ngươi." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Quan hệ giữa nàng và Ca Lam nói là chủ tớ, còn không bằng nói là hợp tác. Ca Lam cũng không giống như Văn Lục chuyện gì cũng suy nghĩ cho nàng, nếu không nói là còn có chút lợi dụng. Tỷ như ở trong chuyện với Tiêu Tụng, Ca Lam đã như có như không mà thúc đẩy, mặc dù lúc còn chưa xem bát tự, khi Tiêu Tụng còn có khả năng "Khắc thê", chỉ bởi vì địa vị của Tiêu Tụng có lợi hơn cho nàng ta. Nhiễm Nhan nguyện ý tiếp thu Tiêu Tụng, cho nên chuyện này tạm thời không đề cập tới, chỉ hy vọng thời điểm nàng báo thù thì thu liêm một ít, không cần làm quá vang dội, nếu không, cũng không thể trách Nhiễm Nhan tàn nhẫn, dù sao cũng đã nói trước từ sớm rồi...

Ca Lam khom mình hành lễ, nàng làm như vậy một phần là vì báo thù, một phần là đang tỏ ý quy phục Nhiễm Nhan, từ lần thấy được thủ đoạn của Nhiễm Nhan đối phó với Nhiễm Mỹ Ngọc, nàng đã sâu sắc ý thức được người này không thể đắc tội. Nhưng mà tín nhiệm không phải chỉ nói miệng, cho nên Ca Lam lựa chọn dùng hành động để thể hiện với Nhiễm Nhan.

Chủ tớ hai người mỗi người ôm một bụng tâm tư, Nhiễm Nhan an bài cho Ca Lam quay về Tô Châu, cũng nói riêng với Nhiễm Bình Dụ để mượn vài người, thuận tiện hỏi thăm nơi ở của Tang Thần.

Sáng sớm hôm sau, khi 3000 tiếng trống vừa dứt, phường môn vừa mới mở ra, Nhiễm Nhan liền ra cửa. Trước khi đến Tiêu phủ, thì đến Quốc Tử Giám

ở phường Vụ Bản.

Phường Vụ Bản chỉ cách phường Bình Khang một con phố, rất dễ tìm. Chức quan của Tang Thần không cao, nên hàng ngày không phải thượng triều, chỉ cần vào canh năm nhì điểm thì điểm danh là được.

Nhiễm Nhan nghĩ suốt một đường, Tang Thần trước giờ cũng không thừa nhận bản thân là con cháu Thôi thị, Nhiễm Nhan tin rằng chuyện cầu hôn quá nửa không phải chủ ý của hắn, nói không chừng là Thôi thị biết hắn đã từng cầu hôn, cảm thấy đây là chuyện một hòn đá trúng mây con chim, liền bí mật đi đưa sinh lễ thay hắn. Nhưng cởi chuông thì cần người cột chuông, nàng cần biết thái độ của Tang Thần là gì, nếu hắn không muốn, như vậy thì có thể hợp tác phá hú kế hoạch của Thôi thị, còn nếu hắn vẫn luẩn quẩn trong lòng, cũng chỉ có thể tìm cách khác.

"Nương tử..." Văn Lục rất bất an, hai cái đại tộc tranh nhau, thì cũng giống như hai con rồng chơi đùa, bọn họ đến cuối cùng chỉ trầy chút da, nhưng người bị bọn họ kết thúc thì đến xương cũng không còn.

Nhiễm Nhan biết nàng lo lắng, liền an ủi: "Đám sĩ tộc như bọn họ, yêu quý nhất là thanh danh, sẽ không đấu đến mức lưỡng bại câu thương. Người thấy hiện giờ ở Trường An còn chưa có ai biết Thôi thị vì Tang Thần mà đi cầu hôn, nói không chừng chính là Thôi thị cùng Tiêu thị vì biết được đối phương đều đến hạ sín, cho nên mới không chê cục diện, không để cho tin tức này truyền ra."

Mấy sĩ tộc này sao có thể chỉ vì cầu cưới một nương tử thân phận không cao mà nhất thời tranh chấp? Mắt luôn mặt mũi? Nhiễm Nhan cho rằng bọn họ tuyệt đối sẽ không làm đến mức đó. Nhiễm Bình Dụ nói cho nàng tình hình thực tế, cũng bất quá là để nàng chuẩn bị tâm lý thật tốt, vạn nhất định hôn là với Thôi thị...

"Bất quá, biện pháp tốt nhất cho chuyện này chính là nhờ Tang Thần bí mật yêu cầu Thôi thị thu tay lại." Nhiễm Nhan bất đắc dĩ nói: "Nếu không, nếu sau khi định ra hắn lại không đồng ý, chỉ sợ ta thật sự không ai muốn nữa."

Văn Lục gãi gãi đầu, thở dài: "Mấy đại tộc này thật là phức tạp"

Nàng cơ bản không hiểu quá rõ nội tình là gì, nhưng cũng cảm giác được, chuyện này nhìn mặt ngoài, nương tử nhà mình còn rất có giá, nhưng sóng

ngầm mảnh liệt trong đó, chỉ cần vô ý là cả đời bị hủy. Cho dù không có chuyện nghiêm thi, thì cũng không khá hơn.

Xe ngựa dừng lại ở Quốc Tử Giám.

Quốc Tử Giám cũng không phải luôn phong bế, nếu có việc thì cũng có thể tới bái phỏng người bên trong. Văn Lục trước tiên xuống xe đi hỏi thăm người gác cổng.

"Cô nương muốn tìm vị nào?" người gác cổng là một lão nhân hơn 50 tuổi, có lẽ là được hun đúc ở Quốc Tử Giám lâu rồi, nên cũng mang một thân nho khí, thấy Văn Lục ăn mặc như thị tỳ, liền gọi là "Cô nương".

Văn Lục khom người chào ông, "Ta tìm Quốc Tử Giám tiến sĩ Tang Tùy Viễn Tang tiên sinh."

"Cô nương là?" người gác cổng sơ Văn Lục cảm thấy hắn hỏi đường đột, liền bổ sung: "Cô nương nếu có thể báo thân phận, Tang tiên sinh có hỏi ta cũng dễ trả lời."

Văn Lục cảm thấy không tiện lộ ra thân phận nương tử nhà mình, liền nói: "Ta là từ Tô Châu, tên Văn Lục, ngài chỉ cần nói với Tang tiên sinh là hắn biết."

Văn Lục chỉ là nô tỳ, dù có lộ ra như vậy, cũng không phải ai cũng biết nàng là thị tỳ nhà ai.

Người gác cổng ứng tiếng, rồi đi vào thông báo.

Vừa mới điểm danh xong không lâu, nhóm sinh đồ còn đang học tiết sớm, phần lớn là được trợ giáo giám sát, bởi vậy mấy tiến sĩ còn thanh nhàn, không quá thời gian nửa chén trà nhỏ, bóng dáng Tang Thần đã xuất hiện ở cổng lớn.

Nhiễm Nhan cách màn trúc nhìn ra, hắn vẫn mảnh khảnh như vậy, lại giống như mới cao thêm một chút, một thân quan phục viên lãnh màu xanh lục, càng giống cây trúc, gương mặt thanh tuấn còn thon gầy hơn so với lúc trước, Nhiễm Nhan nhìn tỉ lệ thân thể hắn, thì có thể nhìn ra, sau này sẽ trở thành một lang quân ngọc thụ lâm phong.

Tang Thần nhìn thấy người quen đương nhiên rất cao hứng, nhưng khi Văn Lục chỉ về phương hướng của Nhiễm Nhan bên này, hắn mang thần sắc phức tạp nhìn qua, một lát sau, mới cất bước đi qua bên này.

Chương 251: Bản tâm

Nhiễm Nhan cũng xuống xe.

Tang Thần dừng chân cách Nhiễm Nhan khoảng một trượng, nhìn từ xa, thần sắc trong mắt hắn có vẻ giãy giụa, vừa muôn đến gần vừa thấy có chút sợ hãi.

Cuối cùng vẫn cắn răng nhích lại gần Nhiễm Nhan.

Khi Tang Thần tận mắt nhìn thấy Nhiễm Nhan sờ thi thể thì sẽ cảm thấy nàng dũng cảm, nhưng mà khi nghe thấy câu "Tiếp thi khí" đầy khao khát kia, thì chỉ cảm thấy không rét mà run. Dám cùng với muốn, là hai chuyện khác nhau.

Nhiễm Nhan nhìn hắn nhích từng bước từng bước nhỏ về phía nàng, thanh âm thanh nhã yếu ớt gọi: "Nương tử!"

Người gần trong gang tấc, tâm lại xa tận chân trời.

Tang Thần cảm thấy mình đang lấy hết can đảm từng bước một mà đi tới gần nàng, lại cảm thấy khoảng cách kia như chưa bao giờ ngắn lại. Nói đến cùng, hắn vẫn là sợ nàng.

Nhiễm Nhan cẩn thận lựa chọn từ ngữ, vô luận Tang Thần sợ nàng cỡ nào cũng được, nàng chỉ không muốn dùng lời nói làm tổn thương nam hài đơn thuần đã từng rất thích nàng, "Ngươi... gần đây vẫn tốt chứ?"

Tang Thần cúi đầu nǎm lấy góc áo, "Cũng được."

Lặng im trong chốc lát, trong lòng Nhiễm Nhan thở dài, nàng vẫn là không thích hợp với việc hàn huyên mấy chuyện bên lề như vậy, liền đơn giản nói: "Ngươi biết chuyện Thôi thị đi Tô Châu thay ngươi đưa sinh lễ đi?"

Tang Thần đột nhiên ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Nhiễm Nhan, nhất thời cũng quên sợ hãi, lúc phản ứng lại, vì phẫn nộ mà mặt đỏ bừng, đôi mắt

trong suốt ngập tràn lửa giận, "Bọn họ...bọn họ khinh người quá đáng!"

Lúc trước nếu đã vứt bỏ hắn, vì cái gì lại một hai phải lôi hắn về, còn phải dùng loại thủ đoạn thấp kém này để bức bách hắn?

Tang Thần nghĩ quá đơn giản, hắn từ đâu đã không phải là con cháu Thôi thị, thì về sau cũng không phải, sau khi chết cũng tuyệt đối không dính chút đất nào của phần mộ tổ tiên Thôi thị. Tang Thần không phải không hiểu việc đời, hắn hiểu rõ ràng Thôi thị vứt bỏ hắn là vì thanh danh, nhận lại hắn cũng là vì thanh danh. Cho nên đã sớm từ quan quy ẩn, hắn cũng có khát vọng, cũng có lý tưởng, nhưng vì tránh né áp lực từ Thôi thị mà lựa chọn trốn thoát. Nhưng bây giờ hắn đã trở lại, là vì Nhiễm Nhan, cho nên hắn khát vọng bản thân trở nên mạnh mẽ, thăng đến khi có thể tiếp thu cái ham mê cỗ quái khủng khiếp của nàng.

Nhưng, Nhiễm Nhan cho hắn dũng khí để chống lại Thôi thị, lại không thể cho hắn dũng khí để tới gần nàng.

"Ta sẽ làm tốt chuyện này..." Tang Thần lúng túng túng nói.

"Làm thế nào?" Nhiễm Nhan chủ yếu là muốn biết thái độ của hắn, nếu có thể, thì thuận tiện thương lượng một vài đối sách, chứ không có ý trực tiếp đem việc này đẩy cho hắn, "Nói ra nghe một chút đi, rõ cuộc chuyện này không phải của riêng ta, mà cũng không phải của riêng mình người."

"Ta muốn cùng Thôi thị lý luận." Tang Thần nghiêm túc nói.

Nhiễm Nhan kinh ngạc nghe cái đáp án này, không khỏi mỉm cười, "Ngươi a, vẫn chỉ thích hợp dạy học và giáo dục."

Tang Thần nhìn thấy nàng cười, sợ hãi trong lòng vội bót một chút, cũng biết nàng không đồng ý cách làm của hắn, liền khiêm tốn thỉnh giáo: "Vậy nương tử nói xem nên làm thế nào?"

Khẳng định là không thể dạy Tang Thần làm mấy chuyện xấu xa, hắn chỉ là không am hiểu giao tế xã giao, đối với những 'quy tắc ngầm' giữa người và người cũng không tham dự, nhưng không đại biểu là hắn không phân biệt được thị phi, mà hoàn toàn tương phản, hắn vạch giới hạn thị phi trắng đen đặc biệt rõ ràng.

"Ngươi không cần hành động thiêu suy nghĩ, trước tiên cứ viết một phong thơ để trạm dịch ra roi thúc ngựa đưa đến trong tay Thôi thị ở Tô Châu. Trong thư ý tú đại khái là hôn sự giữa ta và ngươi đã sớm hủy bỏ, chỉ là chút hiểu lầm, thỉnh bọn họ tạm thời thu tay." Nhiễm Nhan nói xong, lại dặn dò: "Ngươi dùng lời ôn hòa một chút, đừng cùng Thôi thị đối chơi, bọn họ dù gì cũng là đại tộc, ngươi một cái ngón út có thể nháy được đùi người ta sao? Thánh nhân cũng nói kẻ thức thời là trang tuấn kiệt."

Tang Thần ngơ ngác nghe, chờ Nhiễm Nhan nói xong, dừng trong chốc lát, mới nói, "Là Bùi Tùng Chi nói."

Câu "Thức thời là trang tuấn kiệt" này nguyên bản là Bùi Tùng Chi chú dẫn từ 'Tam Quốc Chí - Thục chí - Gia Cát Lượng truyện', trong 'Tương Dương ký' có đoạn: "Nho sinh tục sĩ, thức thời vụ giả, tái hô tuấn kiệt. Nơi đây tự hữu ngoa long, sồ phượng*."

**ko dịch nổi nha, lão hiểu đại loại là kẻ nho sinh hay người phàm tục, hẽ ai thức thời, thì là tuấn kiệt, sẽ thành rồng thành phượng – nếu sai bét vọng thỉnh thứ tội.*

Nhiễm Nhan hơi sững sốt, nàng nào biết Bùi Tùng Chi là ai, lập tức nhíu mày hỏi: "Bùi Tùng Chi không phải thánh nhân à?"

"Xem như là vậy đi." Tang Thần gật gật đầu, nhưng bình thường muôn trích dẫn lời người khác nói, không phải là phải nói rõ tên sao?

Nhiễm Nhan thật sự muốn bóp chết hắn, nàng đang nói chính sự, nhưng trong tâm của con thỏ này lại chạy qua chỗ khác. Hít sâu một hơi, thanh âm bình bình nói: "Tóm lại ngươi cứ làm như vậy là được."

Nếu Tang Thần không muốn, Thôi thị muốn mượn sức hắn, thì phải cân nhắc thêm, cũng sẽ không cứng rắn nhét người cho hắn. Dù cho hiểu lầm là Tang Thần phản cảm với việc bọn họ nhúng tay, cố ý nói như vậy, bọn họ cũng sẽ suy xét xem có đáng giá để chọc hắn tặc mao hay không.

Nhiễm Nhan trước đó thấy hắn cẩn thận không dám tới gần nàng, lại thấy hắn tỏ vẻ phẫn nộ sau khi nghe được chuyện này, liền cho rằng bản tâm của Tang Thần là không muốn cướp nàng. Nhưng bây giờ nhìn kỹ biểu tình của hắn, mới phát hiện hắn môi thì mím chặt còn ánh mắt thì bi thương.

"Thực xin lỗi, ta..." Nhiễm Nhan không biết nên nói cái gì nữa, dù trước đó phát giác được tâm tư của hắn, lời nên nói vẫn sẽ nói.

Tang Thần 'ừm' một tiếng nhỏ đến không thể nghe thấy, "Ta sẽ chiều theo ý nương tử mà viết."

Nhiễm Nhan cười cười, muốn giơ tay vỗ vai hắn để an ủi, "Tang Thần, chúng ta vẫn có thể là bằng hữu."

Không thích hợp làm bạn lữ, làm bằng hữu cũng rất tốt. Nhiễm Nhan nguyện ý dùng thân phận bằng hữu để ứng hộ hắn, cho hắn một chút cảm giác an toàn nhỏ bé.

Tang Thần sững sót một chút, chợt nhếch miệng cười vui vẻ.

Giờ khắc này Tang Thần vẫn không hiểu mình muốn gì, hắn chỉ cảm thấy, chỉ cần là ở bên cạnh nàng thì rất yên ổn, vừa đáng sơ vừa yên ổn, cảm giác phức tạp mâu thuẫn như vậy, hắn vẫn đang ở trong thế giới tình cảm luôn thuần khiết như tờ giấy trắng nên nhất thời còn không phản ứng kịp, hắn căn bản không biết khát vọng mình dành cho nàng, đã vượt xa giới hạn bằng hữu.

Nếu như nào ngày đó hắn hiểu rõ tâm ý của mình, có lẽ hắn sẽ cảm thấy sự vui vẻ hôm nay thật sự rất ngu дần.

Chuyện mà chính bản thân Tang Thần còn không rõ, Nhiễm Nhan đương nhiên không biết, nàng bức bối sao mà Tang Thần có thể nhịn đến lợi hại như vậy, nhưng cũng thường thức tâm tính thuần tính của hắn, chẳng qua loại thường thức này không dính dáng gì đến tình cảm nam nữ, có thể thuyết phục được hắn, trên mặt nàng cũng nở nụ cười nhẹ nhõm, "Trở về đi."

"Ta ở phía Tây Nam phường Tĩnh Thiện." Tang Thần không quên nói ra chỗ mình ở, tuy rằng cũng không biết để làm gì.

Nhiễm Nhan mỉm cười gật đầu.

Tang Thần quét đi tâm tình tối tăm mấy ngày nay, ánh mặt trời chiếu khắp, dù cho bây giờ mây đen trên trời đang áp xuống thấp, tuyết mấy lần muôn rơi. Hắn cùng Lưu Thanh Tùng ở chung không tệ, hơn nữa Lưu Thanh Tùng chạy thoát khỏi ma trảo của Tiêu Tụng liền đến chỗ hắn ở nhò, tuy

răng hắn đói Nhiễm Nhan vẫn còn sợ hãi, nhưng dáng vẻ bình tĩnh của nàng, vẫn sâu sắc hấp dẫn hắn.

Nhiễm Nhan nhìn theo bóng dáng nhảy nhót của hắn, trên môi mang nụ cười như có như không, có thể nói thông được Tang Thần, làm nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhiễm Nhan xoay người đang muốn lên xe, lại cảm thấy có bước chân tới gần. Nàng theo tiếng động liếc mắt nhìn qua, động tác trong nháy mắt đông cứng.

Trên mặt đất phủ một lớp tuyết hơi mỏng, một lang quân trẻ tuổi mặc quan phục viên lanh màu đỏ đang nhìn nàng, trong nụ cười ẩn chứa sát ý.

Ánh mắt Nhiễm Nhan đảo qua cổ hắn, hào phóng xoay người lại, hơi cúi đầu hành lễ, "Gặp qua Ngô Vương."

"Nhiễm Thập Thát Nương." Lý Khác từng chữ một mà gọi nàng, thanh âm khinh khinh phiêu phiêu, lại nghe ra là đang nghiến răng nghiến lợi, hắn từ trên xuống dưới đánh giá Nhiễm Nhan vài lần, ánh mắt dịch ra phía sau nàng, nụ cười trên mặt bỗng nhiên sâu sắc hơn, "Quả nhiên là rất thú vị, trách không được có vài người trông giữ đến gắt gao."

Tiêu Tụng phái ra ám vệ, Tô Phục cũng trông chừng nàng, trong lời Lý Khác không biết đang chỉ ai, nhưng Nhiễm Nhan nhạy bén phát hiện ra ánh mắt hắn xê dịch, theo bản năng nhìn ra sau.

Chương 252: Chính sự (1)

Trên con đường trống trải rộng lớn phủ tuyết mỏng, một nam tử tuấn lăng trong bộ quan phục viên lãnh màu đỏ đang đứng cách Nhiễm Nhan không đến hai trượng, sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng rất có tinh thần.

Lý Khác nói câu kia với ngữ khí không hề có ý khiêu khích, ngược lại như là nói đùa với bằng hữu, có lẽ là thấy Tiêu Tụng tới nên có ý trêu chọc.

Ánh mắt Nhiễm Nhan hơi khụng lại, kinh ngạc thấy còn có một lang quân đang đi về hướng Quốc Tử Giám, một thân bào phục viên lãnh tay rộng màu xanh lục, tư thái thong dong, khi nhìn thấy tình huống bên này, bước chân hơi chậm lại.

Thật trùng hợp, Tô Phục cũng đang đi ngang qua nơi này.

Vào cuối năm Trinh Quán thứ Chín, nguyên phối của Lý Khác mất, Vương phi thứ hai là xuất thân từ Tiêu thị, cùng tộc với Tiêu Tụng. Tính ra, Lý Khác tuy rằng lớn tuổi hơn Tiêu Tụng một chút, nhưng lại là đường muội phu của hắn.

Trên mặt Tiêu Tụng mang một nụ cười không chê vào đâu được, chắp tay thi lễ với Lý Khác, "Đã lâu không gặp, điện hạ biệt lai vô恙!"

"Làm phiền Tiêu Thị lang quan tâm, cũng tạm." Lý Khác cũng rất có phong độ giơ tay ra hiệu hắn không cần đa lễ, giơ tay nhắc chân đều có phong phạm hoàng gia.

Tiêu Tụng liếc qua Nhiễm Nhan một cái, kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ điện hạ cũng nhận thức Thập Thất Nương?"

Nhiễm Nhan dư quang trộm liếc Tiêu Tụng, hắn rõ ràng cái gì cũng biết, bộ dáng lại thành thật tỏ vẻ một chút cũng không biết, cả ánh mắt cũng mang vẻ nghi hoặc. Trong lòng không khỏi mắng thầm, thật đúng là hờ ly.

"Từng có vài lần gặp mặt, không coi là nhận thức." Thái độ của Lý Khác đối với Tiêu Tụng cũng rất khách khí, không nặng nề quân thần, hắn cười nhìn hai người Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan, "Nghe nói Tiêu Thị lang cùng Nhiễm Thập Thất Nương đã bàn chuyện cưới hỏi, chúc mừng chúc mừng!"

Nhiễm Nhan rũ mắt, trong lòng lại than, quả nhiên Ngô Vương Khác cũng không phải là một kẻ âm hiềm đơn giản, hắn và Tiêu Tụng xét về phương diện nào đó, là cùng một loại người, những chuyện làm trong tối cần phải tàn nhẫn, thì hắn có thể âm hiềm tàn nhẫn tới cực điểm, còn khi ở ngoài sáng cần phải khiêm khiêm quân tử, thì nhất định phải vô cùng rộng rãi, lễ nghĩa chu toàn.

Theo quan điểm của Hậu hắc học* là, muốn chơi chính trị thì tim phải đen, da mặt phải dày, mới có thể đạt được thành tựu, nhưng mà trong thời đại hòa bình, lòng dạ hiềm độc như vậy thì trăm triệu lần không thể để lộ ra ngoài.

*Là một cuốn sách của Lý Tông Ngô

"Đa tạ điện hạ." Tiêu Tụng khách khí một câu, ngược lại hỏi: "Điện hạ tới Quốc Tử Giám làm việc sao?"

Lý Khác cười sang sảng nói: "Đâu có, ta bây giờ chính là một thân nhẹ nhàng không có gì để làm, đến đây thăm bạn mà thôi, nhưng Tiêu Thị lang thì rất bận rộn a."

"Gần hết năm, tất nhiên là hơi bận một chút." Tiêu Tụng nói, lại thấy ánh mắt Lý Khác nhìn ra đằng sau hắn, nên cũng quay lại, thấy Tô Phục một thân quan phục màu xanh lục đứng trên bậc thềm trước cửa Quốc Tử Giám, mắt nháy cũng không nháy mà nhìn chằm chằm Lý Khác, mặc dù cách xa như vậy, vẫn có thể cảm nhận được sát ý lạnh băng của hắn.

Tiêu Tụng quay đầu lại nói với Nhiễm Nhan: "Ngươi đi về trước đi, hôm nay trời lạnh, trong phòng nhớ đốt thêm mấy cái chậu than."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, được Văn Lực nâng bước lên xe ngựa.

Từ cửa sổ xe nhìn ra, phát hiện Tô Phục đã sớm xoay người vào Quốc Tử Giám. Còn Tiêu Tụng và Lý Khác thì đang vừa cười vừa nói gì đó, cũng sóng vai đi về hướng Quốc Tử Giám.

Chuyện Tiêu Tụng coi trọng Nhiễm Thập Thất Nương năm ngoài dự kiến của Lý Khác, không biết chuyện đêm đó Tiêu Tụng có biết hay không, nếu biết, với tính cách của Tiêu Tụng, thì sẽ là một đại kình địch. Nhưng Lý Khác nghĩ như thế bất quá là dùng thái độ không thể coi nhẹ địch nhân, chứ hắn đường đường là một hoàng tử, rất có danh vọng, cũng có căn cơ vững chắc, sao có thể sợ một Tiêu Tụng.

Mà trong lòng Tiêu Tụng thì chỉ có một ý nghĩ, cho dù phải dùng tới mười năm hai mươi năm, cũng nhất định phải cho Lý Khác một cái kết cục thảm thiết.

Hai người mỗi người ôm một bụng tâm tư, giữa đám thuộc hạ vây quanh, vừa trò chuyện vui vẻ với nhau vừa đi vào Quốc Tử Giám.

Nhiễm Nhan nhìn Quốc Tử Giám càng lúc càng xa, thả màn xe xuống.

Trên triều đình, những người mặt ngoài là đối thủ, đa phần là những người ngay thẳng có chính kiến không hợp nhau, hoặc là nhìn nhau chướng mắt, nhưng chân chính sát khí thì lại cần phải dùng loại ngụy trang này để che lấp.

"Nương tử..." Văn Lục còn cho rằng Nhiễm Nhan vì hôn sự mà phiền não, mới có thể lưu luyến không rời mà nhìn Tiêu Tụng như vậy.

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, rồi nhắm mắt dưỡng thần. Nàng ngay từ đầu đã đoán được là gả cho Tiêu Tụng cũng sẽ không thuận lợi, nhưng đến mức như hiện tại thì lại có chút vượt qua dự kiến.

Tới Tiêu phủ, Nhiễm Nhan liền tiếp tục công việc, mắt thấy phục hình dung mạo rất nhanh sẽ hoàn thành, nàng không suy nghĩ lung tung nữa, tập trung toàn bộ tinh lực vào việc này.

Vào giờ ăn trưa, Tiêu Tụng vội trở về.

Từ khi Nhiễm Nhan ở trong phủ mỗi ngày, hắn luôn đúng giờ trở về dùng cơm trưa, mặc kệ là bận cõi nào, một lần cũng không sót. Dùng xong cơm trưa, sau khi hai người súc miệng xong, đều có rất nhiều lời muốn nói.

Tiêu Tụng ra hiệu cho Nhiễm Nhan, nàng cũng không đẩy nữa, nói: "Phục hình dung mạo đã gần xong, chiều ngày mai là có thể hoàn thành, chuyện khác là về hôn sự, nói vậy ngươi chắc cũng biết rồi đi!"

"ùrm." Tiêu Tụng gật đầu, hắn thời thời khắc khắc đều chú ý động tĩnh bên lão thái thái, đương nhiên cũng đã sớm biết chuyện này, hắn mang ngữ khí thoái mái nói: "Đã rất nhiều năm không có ai đối nghịch với tổ mẫu, với tính cách của bà thì tuyệt đối sẽ không dùng tay, quan trọng là, làm cho ánh tượng của bà về người vẫn được bảo đảm...đừng lo, việc này ta sẽ xử lý."

Trên thực tế, việc này so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, có người đem chuyện Nhiễm Nhan nghiêm thi đi rêu rao, hiện tại trong thành Tô Châu chuyện Tề Lục nương tự vận, chuyện Nhiễm Nhan đã nháo đến nổ tung. May mà Tiêu Tụng và Lưu Phẩm Nhượng có chút giao tình, hơn nữa Nhiễm Nhan nghiêm thi cũng là vì giúp hắn, nên chuyện này mới được ép xuống một chút. Nhưng nhiệt tình bát quái của quần chúng thì không thể ngăn cản, mấy chữ 'Nhiễm Thập Thát Nương', ở trong thành Tô Châu nhà nhà đều biết, có thể ngăn em bé khóc đêm.

Nguyên bản hù dọa hài tử đều nói: Người nếu không nghe lời, ma quỷ sẽ đến bắt người đi. Hiện tại thì đều đổi thành: Người nếu là lại không nghe lời, liền đem người đưa cho Nhiễm Thập Thát Nương!

"Đúng rồi, tối hôm qua thu được thư gửi từ Kỳ Châu, nói là lão thái thái muốn đến đây, có lẽ là muốn gặp người một chút." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, nàng trên mặt thì bình tĩnh, đáy lòng lại có chút khẩn trương.

Tiêu Tụng nhìn ra nàng có một tia bất an, ôn thanh nói: "Đừng sợ, ta dám cam đoan, lão thái thái sẽ thích người."

Hai người cách nhau không đến nửa trượng, Nhiễm Nhan có thể cảm giác được vẻ trấn an trong mắt hắn, trên mặt chỉ cười nhu hòa.

Nhiễm Nhan nghĩ đến dòng chảy của lịch sử, liền muốn hỏi thử Tiêu Tụng, hắn có đứng ở đội nào hay không, lại không biết hỏi cái này có tính là quá giới hạn hay không, chần chờ một lát, vẫn hỏi: "Người có bí mật ủng hộ hoàng tử nào không?"

Tiêu Tụng ngẩn ra một chút, giơ tay ra hiệu cho Văn Lục ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Tiêu Tụng mới nói: "Không có, phụ thân ta xem trọng Ngô Vương Khác, mà ta..." trước khi chuyện đêm đó phát

sinh, hắn đối với Lý Khác cũng không có ý kiến gì, thậm chí còn cảm thấy hắn có dũng có mưu, thích hợp làm trữ quân hơn so với Thái Tử, "Trước mắt chỉ nguyện trung thành với thánh thượng."

Lý Khác là con rể Tiêu gia, tuy Ngô Vương phi cũng không phải nữ nhi thân sinh của Tống Quốc Công, nhưng lại là chất nữ của hắn, tại Đường triều khi quan niệm gia tộc vô cùng mạnh, thì đây là người một nhà. Lý Khác lên làm trữ quân, đối với Tiêu gia chỉ có chỗ tốt, chưa nói tới hoàng thân quốc thích, ủng hộ trữ quân tương lai, cứ như vậy, chỉ cần vương thất Lý Đường không ngã, Tiêu thị sẽ luôn có địa vị tôn quý tuyệt đối.

Hôm nay quan sát, Tiêu Tụng xác định Lý Khác đối với Nhiễm Nhan không có hứng thú, vậy hắn làm như vậy chính là có mục đích khác. Có những mục đích, dùng thủ đoạn quang minh lối lạc là vô pháp đạt thành, nếu thủ đoạn kia dùng cho nương tử khác, Tiêu Tụng cũng sẽ không cảm thấy có gì không ổn, nhưng có tình người này là Nhiễm Nhan, thì lại thập phần không ổn.

Chương 253: Chính sự (2)

Nhiễm Nhan cũng không nghĩ tới Tiêu Tụng lại dễ dàng nói những chuyện quan trọng như vậy với nàng, không khỏi hỏi: "Ngươi liền tin tưởng ta sẽ không tiết lộ ra ngoài như vậy sao?"

Dù cho quan viên trong triều cũng có thể căn cứ vào tầng quan hệ này, và vài hành động của Tống Quốc Công để suy đoán lập trường của Tiêu thị, nhưng cũng chỉ là suy đoán, dù sao trước khi nữ tử Tiêu gia trở thành Ngô Vương phi, Lý Khác cũng từng có Vương phi, hơn nữa còn sinh hạ đích trưởng tử.

Thái độ của Tiêu thị chủ yếu còn được quyết định bởi thái độ của Lý Khác, nếu hắn vì được đến ủng hộ của Tiêu thị, mà ưng thuận lập con thứ làm trữ quân, Tiêu thị rất có thể sẽ toàn lực ủng hộ. Nhưng mà hiện tại thái độ hai bên đều không rõ ràng, nếu đụng đến quyền lợi, đừng nói là thân thích, có là thân huynh đệ thì cũng giết nhau được... bởi vậy, cũng không ai có thể xác định được thái độ của Tiêu thị.

Nhưng Tiêu Tụng nói cho Nhiễm Nhan, lại là một đáp án khẳng định.

Động tác uống trà của Tiêu Tụng khụng lại, hơi nhướn mày nói: "Nếu ta đã quyết tâm cưới ngươi, đương nhiên sẽ không giấu diếm ngươi mấy chuyện này."

Có câu 'Dùng người thì không nghi ngờ người thì không dùng', huống chi là người sắp làm tri kỷ cả đời!

Hắn nhấp ngụm trà, tiếp tục nói: "Mấy năm gần đây, hành vi của Thái Tử càng ngày càng làm thánh thượng thất vọng, thánh thượng lại đặc biệt thiên vị Ngụy Vương Thái, trong triều trên dưới đều phỏng đoán thánh thượng có phải có ý phê trưởng lập áu hay không, bất quá, Ngụy Vương người này, ta không muốn thâm giao, càng không thể ủng hộ hắn làm trữ quân."

"Vì sao?" Nhiễm Nhan rất kinh ngạc, vì Ngụy Vương Lý Thái hiện tại đang rất nổi bật.

Lý Thái tài hoa hơn người, thông minh tuyệt luân, rất được sủng ái. Theo lệ thường hoàng tử sau khi thành niên đều phải đến đất phong, không được trường trú ở kinh đô hay gần kinh đô, nhưng Lý Thái bởi vì được Thái Tông thiện vị, đặc biệt cho phép "bất chi quan", không chỉ được lưu tại kinh đô hay gần kinh đô, mà còn có thể lập văn quán ở trong phủ đệ của mình rồi mời chào văn sĩ có tài học. Nếu Thái Tử bị phế, ngoại trừ Lý Khắc thì hắn cũng rất có hi vọng đoạt trữ vị, với tình huống như vậy sao Tiêu Tụng lại không muốn thâm giao với hắn?

"Ngụy Vương kiêu căng, rất nặng về hiệu quả và lợi ích, lại thiếu kiên nhẫn, trên người hắn có bệnh chung của những người tài cao, rất ngạo mạn, ngoài mặt thì đối đãi người khác rộng rãi hữu lễ, nhưng trên thực tế, khí phách và lòng dạ của hắn tuyệt đối kém hơn Ngô Vương." Tiêu Tụng mặc dù đã coi Ngô Vương như tử địch, nhưng cũng không tiếc lời tán thưởng hắn. Hắn vừa dứt lời, lại cảm thấy Nhiễm Nhan tuy khác với những nương tử bình thường, nhưng gút mắt thì chỉ sợ cũng khó có thể tiêu tan.

Nghĩ đến chuyện kia, nắm tay Tiêu Tụng bất giác co lại, trên mặt lại không lộ chút manh mối gì, hắn sợ Nhiễm Nhan hiểu lầm mình nghiên về Lý Khắc, liền uyển chuyển giải thích, nói tránh đi: "Muốn đánh bại đối thủ, đặc biệt là đối thủ cường đại, không chỉ phải giỏi công kích nhược điểm của hắn, mà còn phải giỏi tránh đi công kích của hắn. Biết người biết ta đều phải toàn diện, nếu không thì còn không bằng không biết."

Nhiễm Nhan nghe Tiêu Tụng nói, trong lòng lại nghĩ đến không biết đã đọc qua một câu ở đâu, người nam nhân đầu tiên của nữ nhân là thầy dạy nhân sinh cho nàng ta...những lời này thì thích hợp dùng cho tình huống nào hay có chính xác hay không thì chưa bàn đến, nhưng Nhiễm Nhan hiện tại lại đột nhiên sinh ra cảm giác này...

Nhiễm Nhan vừa nghĩ tới đây, mặt đã đỏ lên, nàng vậy mà lúc đang nói chính sự lại đi nghĩ qua những chuyện như vậy!

Tiêu Tụng giải thích xong, vẫn luôn nhìn biểu tình của nàng, thấy sắc mặt nàng đỏ lên, biểu tình lại có chút ảo não, còn tưởng rằng hắn nhắc tới chuyện này làm thương tổn nàng, trong lòng cả kinh, vội vàng đứng dậy đi đến bên cạnh nàng, quỳ ngồi xuống, duỗi tay cầm lấy tay nàng, "A Nhan, chuyện thương tâm thì cứ quên nó đi."

Nhiễm Nhan sững sót, nghĩ lại những gì vừa nói, liền minh bạch ý của Tiêu Tụng, nhưng lại không tiện nói rõ mình suy nghĩ cái gì, chỉ nói: "Lý Khác cũng chưa làm gì ta, có thể hắn cho rằng ta với Tô Phục là quan hệ yêu đương, mới làm ra mấy thứ kia để kích thích hắn."

"Thật sao?" thanh âm Tiêu Tụng kích động, hắn vốn cho rằng Nhiễm Nhan đã bị Lý Khác làm bẩn, nữ nhân mình yêu thương lại thất thân với người khác, bất luận nam nhân nào cũng không có khả năng không để bụng. Trong lòng hắn cũng có giãy giụa, nhưng vô luận là cảm tình hay là trách nhiệm, hắn đều cảm thấy mình không thể dễ dàng mà từ bỏ nàng như vậy. Hiện tại nghe được sự thật, rất có loại hạnh phúc mất mà lại tìm được.

Nhiễm Nhan nhìn thần thái kích động của hắn, nhớ đến câu "ngươi như thế nào ta cũng muốn cưới", mới hiểu được Tiêu Tụng cho rằng nàng đã thất thân rồi! Trong tình huống như vậy, hắn vẫn nói ra câu đó...Nhiễm Nhan không biết làm sao để biểu đạt tâm tình của mình, liền duỗi tay, ôm lấy eo hắn.

"A Nhan." Tiêu Tụng ngạc nhiên, đầu tiên là kinh ngạc, rồi vui mừng đến không thể úc chế. Đây là lần thứ hai Nhiễm Nhan chủ động chạm vào hắn, lần đầu tiên là cầm tay hắn mang tính thăm dò rất rõ ràng, cũng không có một chút tình ý gì, nhưng lúc này đây, hắn rõ ràng cảm giác được sự khác biệt.

Tiêu Tụng duỗi tay ôm nàng, cả hai lẳng lặng ôm nhau.

.....
Lan Lăng, Tiêu thị bốn gia.

Mưa tầm tã, u ám bên ngoài như xuyên thấu qua cửa sổ đóng kín dừng trên sàn nhà gỗ, một phụ nhân mặc hoa phục quỳ ngồi trước cánh cửa khép hờ, trên áo lụa dài màu xanh đen đêu hoa mẫu đơn màu trắng mờ, nổi bật trên nền tối, đuôi áo thật dài tản ra sau lưng, bên chân có một bó hoa mai trắng còn dính bọt nước.

Bàn tay tinh tế trắng nõn của bà ta nâng một chung trà bằng sứ trắng, bên trong hơi nước vẫn vิต. Một phụ nhân trung niên mặc áo ngoài màu nâu đang đứng đằng sau báo cáo sự tình, "Kỳ Châu bên kia gửi thư nói, cầu hôn là chủ ý của lão thái thái, quốc công và phu nhân đều ngầm đồng ý, Tô Châu có tin tức, nói là Thôi thị cũng đi hạ sinh."

Sự tình đã nói xong, phu nhân hoa phục lại chậm chạp không đáp lời, lặng im hồi lâu rồi mới nói: "Là thật sao?"

Thanh âm thản nhiên mà không mất uy nghiêm.

"Dạ." Vú già đáp.

Bà ta buông chung trà, tùy tay cầm lấy một cành hoa mai, ngắt xuống những đóa hoa đã hơi tàn, "Nghe nói Nhiễm Thập Thát Nương biết y thuật?"

"Trong thành Tô Châu đồn đãi nàng ta làm công việc ngỗ tác, cũng có lời đồn là nàng ta có thể khởi tử hồi sinh, nhưng người nô tỳ phái đi lại nói là tìm không thấy tiểu lang quân được cứu trong lời đồn, nhưng có mấy thôn dân chứng thực lời đồn." Vú già kia dừng một chút lại tiếp tục nói: "Cũng có nghe nói, nàng chữa bệnh cho một kỵ quán, nô tỳ cũng phái người đi tra xét, chỉ là kí quán kia phủ nhận việc này."

Phu nhân hoa phục chậm rãi ngắt từng cánh hoa không hợp ý đi, sửa sang lại một cành rồi đặt qua một bên, tiếp tục cầm cành khác lên ngắt, "Lần này thật sự giấu đến kín mít, nói như vậy Tiêu Cửu đã cảnh giác, nếu lại muốn hạ thủ thì sẽ khó khăn."

Vú già cúi đầu không nói, Nhiễm Thập Thát Nương có thân phận không cao, mặc dù sinh được nhi tử, đối với các nàng cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn, nhưng phu nhân ngay cả thị tỳ bồi giá cũng xuống tay, huống chi là nương tử sắp trở thành chính thê.

"Năm đó ta chỉ loại bỏ một thị tỳ bồi giá, một người khác là làm sao mà mắt chữ..." phu nhân như đang lầm bẩm tự nói. Thị tỳ bị bà ta hạ thủ kia vốn có căn cơ sạch sẽ, xuất thân cực tốt, tướng mạo tinh xảo, còn được khôi phục thân phận lương dân, một người khác vẫn là tiện tạ, cho dù có bò được lên trên cũng chỉ là một tiện thiếp, có sinh nhi tử đương nhiên cũng không thể lên được mặt bàn, nên bà ta vẫn chưa định đuổi tận giết tuyệt, nhưng thị tỳ kia vẫn không hiểu sao mà chết...là trùng hợp, hay là có người cố ý gây ra?

Chuyện này thật sự làm cho bà ta canh cánh trong lòng, sợ là có kẻ thứ ba biết được hành động của bà ta.

Chương 254: Cặp mẹ con bí ẩn

Đúng như thời gian Nhiễm Nhan đã dự định, phục hình dung mạo hoàn thành vào sau buổi trưa ngày hôm sau, bởi vì không có điều kiện thêm màu sắc, Nhiễm Nhan chỉ có thể từ bỏ, dựa theo tướng mạo được phục hình lại vẽ ra dung mạo người chết lúc sinh thời.

Bên ngoài tuyết lớn đang ào ào rơi, Nhiễm Nhan chồm trên bàn, một nương tử trẻ trên dưới hai mươi tuổi dưới ngòi bút của nàng dần dần hiện lên giấy, mày liễu mắt hạnh, bộ dáng mượt mà, rất có cảm giác tiểu gia bích ngọc, nhưng lại chải búi tóc nửa đầu đẹp đẽ quý phái, thoát nhìn có chút mắt hài hòa.

Tiêu Tụng đứng bên cạnh nàng, thấy nàng buông bút, mới dời mắt xuống trang giấy, vừa nhìn thấy, không khỏi có chút kinh ngạc, "Vị nương tử này..."

"Có cái gì không ổn sao?" Nhiễm Nhan rất ít khi thấy hàn lộ ra vẻ mặt này, không khỏi tò mò hỏi: "Ngươi gặp qua nàng rồi?"

Tiêu Tụng nghĩ nghĩ, nói: "Không, khi ta đang bắt giữ Đậu Trình Phong, phát hiện hắn đang sống nhờ trong nhà của một vị nương tử, mà nàng kia nhìn rất giống người mà ngươi vừa vẽ ra, ít nhất cũng có sáu phần giống nhau, chỉ là tuổi có chút khác."

"Có thể là tỷ muội hay không?" Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng lắc đầu, "Ta đoán là mẹ con. Vị nương tử kia phải đến 38, vẫn còn phong vận, khéo mắt có một nốt ruồi đỏ, hơn nữa chính nàng ta thừa nhận có dính tú với Đậu Trình Phong."

"Vậy nữ nhi của nàng ta..." Nhiễm Nhan nhíu mày, mẫu thân dính tú với Đậu Trình Phong, nữ nhi lại cùng hàn ra ngoại thành dạo chơi, chuyện này nói lên cái gì? Đậu Trình Phong cùng với đôi mẹ con này đều có cái loại quan hệ kia?

Tiêu Tụng hiển nhiên cũng nghĩ như vậy, "Nữ tử này trên dưới 20 tuổi, bình thường thì đã sớm gả chồng sinh con, nếu có nhà chồng, nàng ta mất tích lâu như thế không thể không có ai báo quan, hơn nữa đối với chuyện nàng ta mất tích, mẫu thân nàng ta lại không hé một chữ, thật sự rất kỳ quặc."

Tin tức về hai người khác như đá chìm đáy biển, đến nay sinh tử chưa biết, không có dấu vết gì để lại. Tiêu Tụng đã sai người đem toàn bộ manh mối hư hư thực thực lục soát hết, đến mức khả năng bọn họ đi lang thang trên phố cũng cần thận kiểm tra, nhưng lại không có thu hoạch gì. Bất quá, điều đáng mừng là Đậu Trình Phong rốt cuộc cũng khôi phục lại ý thức, bị Tiêu Tụng liên tục thẩm vấn, khai ra thân phận người còn lại.

"Theo lời Đậu Trình Phong, hắn chỉ biết người còn lại là một lang quân tên Du Lang, nghe nói rất tuấn mĩ, có chút hương phấn khí, là bằng hữu của Hà Ngạn, nhưng ta phái người đi tra, người quen biết Hà Ngạn lại không ai biết người tên Du Lang này." Tiêu Tụng dừng một chút, nói: "Ta hoài nghi hắn là công tử trong tiểu quan lâu, đã phái người đi điều tra nghe ngóng."

Thân phận những người còn lại đã sáng tỏ, là Hà Ngạn một sĩ tử nghèo, năm nay mười chín, không có công danh; thứ tử Đậu thị, Đậu Trình Phong, tự Nguyên Nhung; còn một người chỉ biết là tên Du Lang.

Tiêu Tụng hoài nghi không phải là không có đạo lý, thành Trường An tuy lớn, nhưng hộ tịch trên cơ bản đều được thống kê, cả kỹ quán, tiểu quan lâu đều có đủ, muốn tra ra thân phận của Du Lang, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

"Hà Ngạn và Du Lang là bằng hữu, có khả năng hai người liên thủ giết người bỏ trốn hay không?" Nhiễm Nhan vừa chỉnh sửa bức họa lần cuối, vừa hỏi.

Tiêu Tụng nhìn cằm cô trắng nõn thon dài của nàng, được tóc đen phụ trợ nhìn như ôn ngọc, trong lòng sinh ra một loại cảm giác thỏa mãn khó hiểu, hắn lúc này động tình, nhưng lại không muộn phá hư không khí đang an bình tốt đẹp, nên chỉ lảng lặng ngắm nàng.

Nhiễm Nhan buông bút, thật lâu không nghe hắn trả lời, không khỏi quay đầu nhìn hắn, "Cười ngây ngô cái gì vậy?"

Tiêu Tụng vẫn luôn mang bộ dạng trầm ổn, đây là lần đầu lộ ra biểu tình như vậy. Bị bắt quả tang, hắn chỉ ho khan một tiếng, rồi tĩnh bơ trả lời nàng, "Ngươi nói vậy cũng rất có khả năng, bởi vì Đậu Trình Phong nói hắn uống

rất nhiều rượu, lại hút nha phiến, nên thần chí không rõ, đợi đến khi tỉnh lại, phát hiện mình đang hôn mê ở trong rừng, hắn tưởng đồng bạn có ý chơi hắn, liền đi bộ trở về thành, sau đó nghe về vụ án này, sợ bị liên lụy, nên mới trốn đến nhà tình nhân."

Lý do trốn tránh này có quá nhiều điểm đáng ngờ, nếu đơn giản như vậy, thì sao hắn phải trốn? Tránh được nhất thời còn tránh được một đời sao? Hắn mang theo nữ nhi của bồ già ra khỏi thành du ngoạn, lúc trở về làm con người ta bị lạc mất, mà phụ nhân kia lại không hỏi đến sinh tử của nữ nhi mình, còn giúp hắn bao che?

Chân tướng khẳng định không chỉ như vậy...

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan đều nghĩ như vậy. Trong đầu thấy có rất nhiều khả năng, nhưng đều không có manh mối gì có thể chứng minh, chỉ có thể đi nghiệm chứng rồi bài trừ từng cái một.

"Văn Hỉ Huyện chủ bên kia tình huống như thế nào?" Nhiễm Nhan đối với nữ tử có dung mạo giống mình đến năm sáu phần, lại có cuộc đời bi thảm này rất để ý, đặc biệt là khả năng nàng ta có nhân cách phân liệt, càng gia tăng lòng hiếu kỳ của Nhiễm Nhan.

"Văn Hỉ Huyện chủ ngày ấy cài trang ra cửa, là đi đến một ngôi chùa rất nhỏ ở thành đông, chỉ là đi xin xăm." Tiêu Tụng cầm lấy bức họa trên bàn, nhìn rồi lại nhìn, không tiếc lời ca ngợi, "Tài nghệ này của ngươi thật sự vô cùng kì diệu, chỉ sợ là đứng nhất ở Đại Đường!"

Khen thì rất tiêu sái, nhưng trong lòng Tiêu Tụng cũng có nghi hoặc, một nương tử thị tộc, sao lại thích đùa nghịch người chết? Rồi lại sao có thể rành những chuyện này như vậy?

Có thể nói, ở Đại Đường đại bộ phận nữ tử đều rất có cá tính, trong xương cốt đều có một loại cứng cỏi kiên cường, không thiếu nữ tử cân quắc không nhường tu mi, nhưng mà lại không có ai như Nhiễm Nhan, nhìn thấy người chết nhưng mặt không đổi sắc, phảng phất như trời sinh nên làm nghề này vậy.

Tiêu Tụng tuy cảm thấy cần thăng thắn thành khẩn với nhau, nhưng thời gian sau này còn dài, hắn cũng không gấp.

Suy nghĩ của Nhiễm Nhan vẫn còn dửng lại ở trên người Văn Hỉ Huyện chủ, nàng suy nghĩ hồi lâu, mới nói: "Ở thời điểm nhạy cảm như vậy lại ra ngoài xin xăm?"

Chuyện này nếu là người khác thì cũng không tính là gì, nhưng với thân phận của Văn Hỉ huyện chủ thì khác, tính cách nàng ta lại thận trọng...thêm nữa, chỉ là xin xăm mà thôi, nàng ta dù có quang minh chính đại mà đi ra cửa, cũng không có ai ngăn đón nàng.

"Ta muốn tiếp xúc với Văn Hỉ Huyện chủ thêm vài lần nữa, có tiện không?"
Nhiễm Nhan dò hỏi.

Tiêu Tụng nhìn bộ dáng chờ mong của nàng, cười nói: "Có gì mà không tiện, chỉ là lúc đi thì phải cực kỳ cẩn thận."

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, sẽ không có ai suốt ngày nhìn chằm chằm Sài phủ, nhưng nếu để bị người có tâm phát hiện, khó tránh khỏi bị bắt chẹt.

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan sao có thể không nghe ra ý trong lời hắn, nhưng vui vẻ nhất vẫn không gì hơn là được hắn ứng hộ.

Tiêu Tụng thấy nàng cười vui vẻ, trong lòng có một loại cảm giác thành tựu chưa bao giờ có. Hắn bò từng bước một đến địa vị từ phẩm Thị lang này, mỗi một bước đều nằm trong dự kiến của hắn, mỗi một lần được lên chức hắn cũng rất vui vẻ, đó là một loại vui vẻ khi gian khổ được hồi báo, mà giờ phút này không giống vậy.

Hắn duỗi tay cọ lên đầu mũi nhỏ xinh của nàng một cái, cố ý giội nước lᾶ: "Đừng vui mừng quá sớm, ta thu được tin tức, lão thái thái chiều ngày mai là có thể đến, tính bà nôn nóng, nếu muốn gặp ngươi, thì có khả năng ngày hôm sau sẽ chạy đến Nhiễm phủ."

Nhiễm Nhan trưng mắt nhìn hắn một cái, "Mất hứng."

Tiêu Tụng đứng dậy, hôn một chút lên trán nàng, cầm bức họa đã cuộn tròn lên, "Ta đi công sở, chờ ta trở lại sẽ đưa ngươi về."

"Ta đợi cũng không thú vị, ngươi không cần đưa ta, ta tự về được." Nhiễm Nhan cả ngày ngâm mình ở trong phủ hắn chủ yếu là vì giúp hắn, chuyện cần làm đã làm xong, nàng cũng không thể cứ ở mãi chỗ này.

"Bên cạnh thư phòng của ta có một căn phòng, ta có chuẩn bị vài thứ, ngươi có thể đi nhìn xem rồi hẵng về." Tiêu Tụng bỏ cuộn tranh vào trong ống trúc chuyên dụng. Hắn gần đây rất bận, là bởi vì bị thương mà cũng cần phải quay về lấy bức họa phục hình dung mạo, cho nên mới được phép chuồn về một chút, nếu không hắn cũng rất muốn bồi nàng.

"Được, ngươi đi làm việc đi." Nhiễm Nhan đáp.

Tiêu Tụng mang theo ống trúc đựng bức họa, vội vàng rời đi.

Nhiễm Nhan cùng Văn Lục hai người sửa sang lại đồ đạc trong phòng một chút, rồi đi về hướng thư phòng.

Ngoài thư phòng có một gã sai vặt đang đứng, là người chuyên môn trông giữ thư phòng, hắn đã được Tiêu Tụng dặn dò, cứ để Nhiễm Nhan tùy ý tham quan, hắn chỉ cần ở bên cạnh hầu hạ.

Căn lầu các này không nhỏ, lầu một chỉ có một gian thư phòng lớn như vậy, Nhiễm Nhan ở bên trong dạo qua một vòng, thoáng tính thử một chút, ít nhất cũng có đến năm sáu ngàn quyển sách, các loại thư tịch đều có, đa số là tạp ký, bản đồ, địa phương chí, y học, Đạo gia, binh pháp, đủ các loại tri thức, thậm chí còn có vài tập thoại bản, mà Nho gia diễn tinh chân chính thì chỉ chiếm một bộ phận rất nhỏ.

Từ cái tang thư các này cũng có thể nhìn ra tính cách Tiêu Tụng, đọc qua đủ loại sách, không cũ kỹ, cũng không chịu nhiều ảnh hưởng từ tư tưởng Nho gia.

Tham quan xong tang thư các, Nhiễm Nhan bước lên lầu hai.

Lầu hai có bốn gian phòng, gian thư phòng chất đầy án tông kia của Tiêu Tụng là gian thứ hai từ thang lầu đi tới, đó là nơi hắn làm việc, Nhiễm Nhan không định tự mình đi vào, liền trực tiếp đi vào phòng bên cạnh.

Còn chưa đẩy cửa ra, Nhiễm Nhan đã ngửi được một mùi dược hương nồng đậm.

Gã sai vặt mở cửa, một cái bình phong tám tấm được dựng ngay cửa chính, bình phong được làm bằng lụa nửa trong suốt để cản phòng thoát nhìn không quá ngọt ngạt, có điều mặt trên thêu mấy cành hồng mai, làm nàng

vừa bực vừa buồn cười, phảng phát như thấy bộ dáng trêu tức nèng của Tiêu Tụng trước mặt.

Còn không phải chỉ là làm thơ không ra hồn thôi sao! Nhiễm Nhan khẽ hử một tiếng, vòng qua bình phong, cả căn phòng đập vào mắt nàng, Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn bốn phía.

Gian phòng này so với 'phòng làm việc' của Tiêu Tụng lớn hơn không chỉ gấp đôi, vách tường bốn phía đều có loại tủ nhiều ngăn chuyên dụng trong các dược phòng, bên trên một đám ngăn kéo nhỏ nhở đều có viết tên thuốc, chất gỗ thoát nhìn còn rất mới, như mới được làm xong không bao lâu. Ở chỗ gần cửa sổ còn có một cái án dài, bên trên có đặt một bộ dao giống như đúc bộ mà nàng đã từng dùng qua ở chỗ của Lưu Phẩm Nhượng, thậm chí chất liệu còn tốt hơn.

Nhiễm Nhan nhịn không được cầm tùng cái lên xem, phát hiện so với bộ của Lưu Phẩm Nhượng kia thì bộ này đẹp hơn không chỉ về chất liệu, mà lưỡi dao chỗ nào nên mỏng thì mỏng, thân dao chỗ nào nên rắn chắc thì rắn chắc, hiển nhiên là người thiết kế nó đã cẩn thận cân nhắc qua những con dao này sẽ dùng cho bộ phận nào trên thân thể người, mang hình dáng gì thì phù hợp.

Gã sai vặt cũng không biết những con dao mang hình dạng kích cỡ lớn bé bé bất đồng này là dùng để làm gì, còn tưởng rằng là dụng cụ nấu nướng đa dạng, thấy Nhiễm Nhan khá cao hứng, nên cũng ân cần giải thích: "Mấy dụng cụ này là lang quân đặc biệt tìm người chế tạo, còn thỉnh giáo rất nhiều từ Lưu y sinh đó. Còn nữa, những dược liệu này đều là tốt nhất, là đợt hàng mới của năm nay."

Gã sai vặt nói xong, trong lòng cũng cảm thấy có chút không quá đúng, đây rõ ràng là một căn dược phòng, vậy bộ dụng cụ nấu ăn kia đem đặt ở dược phòng làm chi? Bất quá nghĩ chắc có thể là lang quân muốn gộp lại để cho Nhiễm nương từ một kinh hỉ, thì cũng coi như là vậy đi.

Nghi ngờ chỉ lóe qua đầu, gã sai vặt cảm thấy lang quân nhà mình có thể cưới được túc phụ thật là không dễ dàng, cũng không ngừng nói lời hay trước mặt Nhiễm Nhan, kể là Tiêu Tụng đã phí bao nhiêu bao nhiêu tâm tư, những đồ vật nào đều là hắn đích thân làm.

"Ở đây còn có y thư lang quân tìm được." Gã sai vặt lấy ra một cái hộp bằng nam mộc từ ngăn kéo bên dưới tủ thuốc, "Đây đều là thứ mà rất nhiều

y sinh mơ ước."

Chương 255: Sự yên bình trước cuối năm

Tiêu Tụng tuy là thế gia đích tử, Nhiễm Nhan cũng nghe nói qua, không phải cứ ở thế gia thì dắt lưng bạc triệu, tiền tài dùng mãi không cạn, đặc biệt là lang quân tự lập môn hộ như Tiêu Tụng, hàng tháng ngoại trừ tiền tiêu được phân phát ra, bình thường muôn xài thêm đều phải tự bỏ tiền túi.

Bổng lộc của quan viên Đường triều bình thường bao gồm lộc mě, lương bổng cùng với đát ruộng được phân theo chức phận, ruộng chức phận không thể đổi bán, mà tiền nhận được thì được gộp vào trong lương bổng, cái gọi là lương bổng bao gồm tiền mặt hàng tháng, thực phẩm, đồ dùng linh tinh, chức sự quan thì còn có phòng ở hoặc người giúp việc v.v., bởi vậy tính ra, tiền mặt được lãnh hàng tháng cũng không phải rất nhiều, so ra còn kém hơn phú thương như Nhiễm Bình Dụ.

Một phòng dược liệu này, chỉ sợ đã tồn không ít.

Toàn bộ đồ bên trong đều có thể nhìn ra là dùng tâm, còn giá trị là thứ yếu.

Nhiễm Nhan ở trong dược phòng đùa nghịch trung dược, bất tri bất giác đã qua hơn một canh giờ, thẳng đến khi thân ảnh cao lớn của Tiêu Tụng xuất hiện ở cửa. Nhiễm Nhan nhìn dung nhan phong thần tuấn lăng của hắn, cười nhẹ, "Cảm ơn."

Tiêu Tụng không nhìn thấy lúc Nhiễm Nhan vui vẻ nhất, nhưng mỉm cười cùng biết ơn như vậy cũng đã đủ rồi.

Bên ngoài tuyết bay lả tả, đã tích trên mặt đất một lớp dày hơn một tấc.

Hai người che chung một cái dù đi phía trước, Văn Lục bung dù đi theo phía sau.

Tiêu Tụng khoác áo choàng màu đen, chõ cổ áo có một vòng lông chồn màu đen, bóng dáng đĩnh bặt, dù trong tay cơ hồ đều che trên đầu Nhiễm Nhan, một nửa bả vai hắn lộ ra bên ngoài, bên trên rơi xuống rất nhiều

tuyệt. Nhiễm Nhan khoác áo choàng màu vàng ám áp, trên mũ có viền một vòng lông thỏ màu trắng.

Vân Lục nhớ rõ, nương tử nhà mình mặc cái áo kia vào nhìn đặc biệt có hỉ cảm, nếu dùng lời Lưu Thanh Tùng để hình dung, chính là một Loli có biểu tình nghiêm túc như đang khinh bỉ hết thảy. Nhiễm Nhan một gương mặt Poker, bị loại trang phục đáng yêu này hoàn toàn phụ trợ thành ngốc nghếch.

Tiêu Tụng rũ mắt nhìn bộ dáng nàng, thật sự nhịn không được muốn cười, rồi lại thấy Nhiễm Nhan đen mặt, liền chịu đựng không cười ra tiếng, Nhiễm Nhan trừng hờn hận nói: "Nhìn không được thì cười đi, coi chừng nghẹn chết người!"

Nói xong, Nhiễm Nhan còn quay đầu lại quét cho Vân Lục một cái nguýt. Buổi sáng chính Vân Lục cực lực xúi giục nàng mặc cái này, nói cái gì mà Tiêu lang quân nhìn thì sẽ thích, trong lúc nàng vẫn luôn do dự, nên cứ chọn luôn cái áo choàng này, kết quả... là bị cười một trận đi!

"A Nhan, cái áo choàng này rất đẹp!" Tiêu Tụng thật sự cảm thấy nó rất đáng yêu, còn đặc biệt thú vị.

Nhiễm Nhan phẫn hận nói: "Bớt an ủi ta đi, nửa điểm thành ý cũng không có." Nàng một đời anh minh đã bị hủy trong một buổi.

Tiêu Tụng rốt cuộc nhịn không được cười ra tiếng, tiếng cười sang sảng làm mấy con chim sẻ nhỏ đang tìm đồ ăn trên mặt đất giật mình phanh phách bay lên.

Vân Lục nhìn nương tử nhà mình ngại ngùng được Tiêu Tụng đỡ lên xe ngựa, trong lòng bỗng nhiên sinh ra một cảm giác tolerance, trong lòng nàng thốn thúc, có lẽ nương tử chịu khổ ngàn ây năm, giờ rốt cuộc cũng khổ tận cam lai...

Vân Lục thu hồi dù, hướng Tiêu Tụng thi lễ cáo từ, rồi nhanh nhẹn leo lên xe ngựa.

Năm nay Trường An tuyết rơi khá nhiều, hầu như cứ cách vài ngày là có một trận tuyết. Xe ngựa ở trên đường không thể đi quá nhanh, bởi vậy Tiêu Tụng mới tranh thủ về sớm trước cả canh giờ, nhìn xem Nhiễm Nhan đã hồi phủ hay chưa.

Còn bảy tám ngày nữa là hết năm, tuy rằng tuyết rơi dày đặc, bên ngoài người đi đường lại không ít, trên đường phố giữa chợ đông và phường Bình Khang ngựa xe người ngợm qua lại, nỗi liềng không dứt, đã có thể cảm nhận được không khí tết nồng đậm.

Bên trong Nhiễm phủ cũng thập phần náo nhiệt, Dung Thiến bắt đầu dẫn người quét tước nhà cửa, trong lúc nhất thời bận rộn rộn, mỗi người không ai thanh nhàn. Nhiễm Nhan nhàn, cũng bị không khí vui sướng này ảnh hưởng, rất nhiều chuyện phiền não cũng đều ném qua một bên.

Vốn dĩ còn có bảy tám ngày nữa là hết năm, nếu đưa Nhiễm Mỹ Ngọc về Tô Châu, thì chỉ còn nước phải ăn tết khi đang bôn ba trên đường, Nhiễm Bình Dụ tuy cũng đã nghe nói qua nàng ta cùng người ngoài câu kết, đưa Nhiễm Vân Sinh và Nhiễm Nhan vào hiềm cảnh, nhưng làm như vậy thì có vẻ nhà bọn họ không đủ rộng lượng, cũng không chắc được người trong tộc thấu hiểu. Cho nên muốn hoãn đến qua tết lại đưa nàng ta trở về. Ai ngờ Nhiễm Mỹ Ngọc vừa nghe nói còn phải ăn tết xong mới về, liền vừa khóc vừa nháo, thậm chí còn đòi thắt cổ tự vẫn.

Nhiễm Bình Dụ không còn cách nào, lúc này mới viết thư kẽ rõ tình huống, sau đó tăng thêm hơn mười hộ vệ, để nàng ta và Ca Lam cùng nhau quay về Tô Châu.

Nhiễm Mỹ Ngọc chỉ một lòng muốn lên đường quay về, một lòng muốn chạy trốn khỏi Nhiễm Nhan, chạy càng xa càng tốt, lại quên mất người chân chính muốn mệnh nàng ta không phải là Nhiễm Nhan, mà là thị tỳ áo lam an tĩnh như không khí sắp cùng nàng ta quay về Tô Châu kia.

Công việc phục hình dung mạo đã xong, Nhiễm Nhan không cần đến phủ đệ của Tiêu Tụng nữa, nên bắt đầu rảnh rồi.

Văn Lục cùng Hình Nương cũng bắt đầu chỉ huy thị tỳ quét tước Hòa Nhã cư, Nhiễm Nhan vốn là ngồi trên tịch, vì vướng víu, lại đứng nép trong một góc, cuối cùng bị Hình Nương "đuối" vào phòng trong.

Nàng ở chỗ này vướng chân vướng tay, muốn hỗ trợ làm chút chuyện, vừa mới khom lưng cầm lấy giẻ lau, lập tức có thị tỳ đi qua cung kính tiếp lấy, dò hỏi nàng là nơi nào còn chưa được lau sạch.

Bởi vậy Nhiễm nữ sĩ một thê hệ pháp y, hoàn toàn trở thành một món bài trí trong phòng.

Bên trong phủ từ trên xuống dưới đều đang quét tước, cả trong hoa viên cũng không ngoại lệ đều đang được lau rửa sửa sang, nơi này của Nhiễm Nhan đi đâu cũng đều như vậy.

"Nương tử, mới vừa rồi nô tỳ nhìn thấy Lưu y sinh tới." Văn Lục bưng một chậu nước đi ngang qua người Nhiễm Nhan, thuận miệng nói.

Nhiễm Nhan né qua bên cạnh nhường đường, hỏi: "Hắn tới làm cái gì?"

Mấy ngày hôm trước đã kiểm tra trước cuối năm cho mấy người bị suyễn kia, Lưu Thanh Tùng chắc hẳn là không phải đến đây tìm nàng.

Văn Lục quay đầu lại cười vẻ bát quái: "Nghe nói là tới đưa Khẩn Cô Chú cho Nhị Thập nương."

"Hảm? Khẩn Cô Chú?" Nhiễm Nhan âm thầm buồn bực, cố nhớ lại xem quyển Tây Du Ký kia là được viết vào triều đại nào? Chẳng lẽ Đường triều đã có? Hay là Lưu Thanh Tùng lại kể chuyện...

"Lưu y sinh mấy ngày nay đưa tới cho Nhị Thập nương một quyển thoại bản, kể chuyện về một con khỉ, nghe nói rất là cảm động, Nhị Thập nương khóc vài lần, còn đem thoại bản cho thị tỳ bên người mượn xem, đáng tiếc nô tỳ không biết nhiều chữ lăm, bằng không cũng muốn mượn về xem đó...nương tử có muốn xem thử không?" Văn Lục vừa ra sức chà lau án kỉ, vừa hỏi.

Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, cảm thấy đây khẳng định lại là cái 'đại thoại tây du' gì kia, nàng thật sự không nhớ ra là trong Tây Du Ký có cảnh gì có thể kích thích cho người rơi lệ.

"Ta đi tìm a Vận." Nhiễm Nhan vừa mới thò chân ra, lại bị Văn Lục gọi lại.

Văn Lục không thể không để ý, nàng hiện tại mới phát hiện nương tử nhà mình thật sự rất không hiếu phong tình, "Nương tử, Lưu y sinh còn đang nói chuyện với Nhị Thập nương đó, ngài mà đến, hai người bọn họ sẽ ngượng ngùng."

Nhiễm Nhan gật đầu, cảm thấy Văn Lục nói rất có đạo lý, nên chỉ có thể tiếp tục ăn không ngồi rồi mà lắc lư trong phòng, lúc nhảm chán cực kỳ thì suy ngẫm về vụ án.

Hiện tại về cơ bản có thể bài trừ chuyện gặp đao tặc, bởi vì giữa mấy người đi chơi cùng nhau kia có quá nhiều bí mật, hơn nữa được xử lý rất thích đáng, hầu như tìm không ra sơ hở gì, vụ án có khuynh hướng nghiêng về phía cả đám cùng nhau lập mưu giết người.

Đậu Trình Phong là con vợ lẽ Đậu gia ở Trường An, Hà Ngạn là sĩ tử nghèo, không có công danh, còn có một Du Lang thân phận không rõ, những người này có thân phận không khác biệt nhiều, sao lại dính dáng tới Sài Huyền Ý?

Càng kỳ quái chính là đôi mẹ con cùng dan díu với Đậu Trình Phong kia.

Những tình huống này xuất hiện, không thể nghi ngờ là đã làm giảm bớt hiềm nghi đối với Văn Hỉ Huyền chủ, bởi vì theo manh mối từng chút lộ ra, nguyên bản động cơ nàng ta giết người được phỏng đoán lúc trước liền không đứng vững nữa.

Tạm thời giữ lại hoài nghi đối với nàng ta, hiện tại thì phu nhân trung niên kia, Đậu Trình Phong, Hà Ngạn, Du Lang thậm chí cả Sài Huyền Ý, đều có khả năng là hung thủ.

Kỳ thật nguyên nhân vụ án này được coi trọng, xét cho cùng vẫn là bởi vì người bị tập kích là phu nhân của Văn Hỉ Huyền chủ, nếu không, chỉ là mấy người có thân phận địa vị không cao, cho dù là án treo, cũng sẽ không thọc lên đến chỗ thánh thượng.

Trong vụ án này Sài Huyền Ý chỉ là bị ngộ thương thôi sao? Hay hung thủ chủ yếu là nhầm vào hắn?

Thị tỳ cùng ngã xuống, đến tột cùng là chết như thế nào? Bị ngã chết?

Chân mày Nhiễm Nhan nhíu lại, nhớ tới thi thể thị tỳ kia, nàng còn chưa từng nghiệm qua. Nàng là một pháp y, cũng không phải thám tử chuyên nghiệp, không có thi cốt, suy nghĩ của nàng đương nhiên là bị vây khốn.

Nhiễm Nhan nghĩ, liền định sai người đi truyền tin cho Tiêu Tụng, xem hắn có muốn kiểm nghiệm thi thể thị tỳ kia lần nữa hay không.

Vừa mới ra tới cửa, Nhiễm Nhan liền thấy Dung Thiên đang từ xa đi đến.

Nàng ta vẫn là bộ dáng cực kỳ sang sảng lại rất có lực tương tác, chỉ là lần này nụ cười trên mặt có vẻ như cười không khép được miệng, "Thập Thát Nương."

Nhiễm Nhan vừa thấy dáng vẻ này của nàng ta, liền quyết đoán chuẩn bị tốt tâm lý nghe nàng ta kể ít nhất mười vụ bát quái không thể không kể ở Trường An, dù cho mười vụ bát quái này cứ như tuần san, cách mấy ngày là ra một hồi.

"Ta vừa rồi khi cùng mấy tiểu nha đầu sửa sang lại tây uyển, không cần thận nghe thấy một chuyện tốt đẹp." Dung Thiên đuôi lông mày khóe mắt đều là ý cười.

Nhiễm Nhan thỉnh nàng vào nhà ngồi. Phòng trong đã sửa sang lại đến không sai biệt lắm, nhưng vẫn còn có thị tỳ đang lau chùi lại lần cuối. Dung Thiên cũng không tránh né, cười nói: "Ta thấy a, nhà của chúng ta sắp có hỉ sự rồi. Ai u, vị Lưu y sinh kia nhìn qua cũng bình thường, ai biết lúc bắt đầu tán tỉnh, lại làm a Vận của chúng ta cảm động đến nước mắt ào ạt."

"Hắn nói cái gì?" Nhiễm Nhan không tin có thể nghe được cái gì đúng đắn từ miệng gia hỏa đáng khinh kia.

Dung Thiên nói: "Ta chỉ nghe thấy vài câu, trong đó có một câu là: 500 năm trước ta là một con khỉ tự do, 500 năm sau ta cam tâm vì ngươi mang lên Khẩn Cô Chú... È? Thời gian trước có ra một cái thoại bản ngươi xem qua chưa? Tên là 'Thần thoại'."

Tay Nhiễm Nhan vừa mới chuẩn bị bưng trà khụng lại, biểu tình có chút quẫn bách, bộ phim đó nàng có xem qua, cùng con khỉ kia nửa điểm quan hệ cũng không có, Lưu Thanh Tùng này còn có thể càng bậy bạ hơn nữa được sao?

Hơn nữa nàng phỏng đoán, câu nói kia hơn phân nửa cũng là Lưu Thanh Tùng chôm từ bộ truyện kia ra, lập tức hỏi: "A Vận thì sao? Cứ như vậy mà đáp ứng hắn?"

"Sao có thể chứ? Bất quá ta thấy a Vận lại không có ý phản đối..." Dung Thiên suy nghĩ một chút, cười nói: "Lưu y sinh nói, Tiêu lão phu nhân hôm

nay có thể đã tới Trường An, nếu a Vận đồng ý, vừa lúc thỉnh lão phu nhân
hỗ trợ cầu hôn, hắn sẽ gả lại đây."

Nhiễm Nhan bật cười, không biết Lưu Thanh Tùng đây là nói thật hay là
nói giỡn, bất quá dùng từ "gả" này đúng là rất thích hợp. Tiêu lão phu nhân
vẫn luôn coi hắn như nương tử mà nuôi, nói không chừng thật sự có ý đem
hắn hoan hỉ mà gả ra ngoài.

Chương 256: Vứt xác nơi hoang dã

Hàn huyên với Dung Thiến trong chốc lát, rồi nàng ta liền gọi Hình Nương cùng đi hỗ trợ.

Bên trong phủ trên dưới bận rộn cả một ngày, Nhiễm Nhan cũng nhìn người khác bận rộn cả ngày, khi sắc trời dần dần tối xuống, thì rốt cuộc mọi việc cũng xong.

Tuyết lảng lặng rơi cả một đêm, sáng sớm hôm sau, tiếng trống chưa dứt, đã có một con ngựa vọt vào qua cánh cửa phòong An Thiện chỉ mới mở một nửa, thủ vệ đang định quát lớn, nhìn thấy người trên ngựa mặc một thân quan phục màu đỏ, trong lòng biết là có công vụ, liền chửi thầm một tiếng, rồi tiếp tục mở cửa.

Nhiễm Nhan vừa mới rời giường, còn đang rửa mặt chải đầu, thì có thị tỳ vội vàng tiến vào, "Nương tử, Tiêu Thị lang tới, nói là có công vụ thỉnh ngài hỗ trợ."

Cơn buồn ngủ của Nhiễm Nhan tức khắc tan đi, sáng sớm, hắn cả triều cũng chưa lên liền vội vàng đến đây tìm nàng, hơn phân nửa là lại phát hiện thi thể

"Thôi, búi sơ tóc lên thôi." Nhiễm Nhan phân phó.

Vân Lục biết tính tình Nhiễm Nhan, ứng tiếng, rồi đem tóc chải suông, búi lại một búi thấp ở phía sau, chọn một kiện áo váy tay bó, khoác một cái áo choàng màu đen không phân biệt nam nữ rồi vội vàng đi ra tiền viện.

Tiêu Tụng một thân phong trần mệt mỏi, mới vừa uống một ngụm trà nóng, thấy Nhiễm Nhan tới liền lập tức buông ly, đứng dậy nói: "Ăn sáng chưa?"

Nhiễm Nhan không đáp hỏi lại: "Có chuyện gì?"

"Dưới chân núi ở thành đông phát hiện một khối thi thể, hiện tại thời gian cấp bách, ta không có thời gian tìm nhiều ngỗ tác để tới nghiệm thi thảo

luận như vậy, giúp ta đi." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan nao nao, trong lòng rất cảm kích hắn có thể tín nhiệm nàng như vậy, "Được, đi thôi, vừa đi vừa nói tình huống với ta."

Tiêu Tụng gật đầu, cùng nàng sóng vai bước ra ngoài, "Thi thể ở chân núi, trên núi có một gian miếu nhỏ, là cái miếu mà Văn Hỉ Huyện chủ hôm đó đi xin xăm."

Ngày hôm qua Nhiễm Nhan mới vừa cảm thấy Văn Hỉ Huyện chủ hơi thoát khỏi hiềm nghi, kết quả hôm nay liền xảy ra chuyện này, chẳng lẽ thật sự là nàng ta làm?

Chuyện quá khẩn cấp, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan liền cưỡi một con ngựa, hắn xoay người lên ngựa, duỗi tay kéo nàng.

"Ngươi không mặc áo choàng sao?" Nhiễm Nhan thấy Tiêu Tụng chỉ một thân quan phục màu đỏ, nhíu mày, tháo áo choàng trên người mình xuống đưa cho hắn.

Tiêu Tụng sững sốt một chút, chợt cười nhận lấy áo choàng, sau khi phủ lên người, mới kéo Nhiễm Nhan lên ngựa, dùng áo choàng bao lấy nàng.

Ngựa xoay đầu tại chỗ, chậm rãi đi từ trong nội môn qua cửa hông ra khỏi Nhiễm phủ, rồi sau đó phi nhanh như chớp. Nhiễm Nhan tuy biết cưỡi ngựa, lại chưa từng phỏng ngựa đến mức như vậy, cảm giác quả thực có chút điên cuồng, nhưng nàng làm ố trong lòng ngực âm áp rắn chắc cũng khá thoải mái.

Tốc độ gió quá lớn, Nhiễm Nhan rúc hết đầu vào trong áo choàng, chớp mũi tràn ngập khí vị nam tính trên người hắn. Không bao lâu sau, Nhiễm Nhan đã cảm thấy tốc độ dần dần chậm lại, không khỏi kỳ quái hỏi: "Tới rồi à?"

"Còn chưa, ăn sáng trước đi." Tiêu Tụng xoay người xuống ngựa, duỗi tay tiếp lấy nàng.

Lúc này Nhiễm Nhan mới thấy rõ, cái áo choàng nàng khoác còn ngại quá rộng, ở trên người Tiêu Tụng lại quá nhỏ, bộ dáng kia, thật sự có chút buồn cười, vì thế nói: "Áo choàng này của Tiêu Thị lang không tồi!"

"Lại mang thù!" Tiêu Tụng cười, nắm tay nàng đi vào trong.

Nhiễm Nhan đánh giá chung quanh, bọn họ xuống ngựa bên trong một cái viện, một bên là chuồng ngựa, Tiêu Tụng dẫn nàng đi xuyên qua một cái hành lang cong cong queo queo, mới nhìn thấy phòng ốc.

Gã sai vặt ở cửa cười vui vẻ ra đón, "Tiêu Thị lang hôm nay tới sớm!"

Nhiễm Nhan nghe ý tứ, có vẻ như Tiêu Tụng thường xuyên tới nơi này dùng đồ ăn sáng.

Ánh mắt gã sai vặt trộm quét qua người Nhiễm Nhan, có chút kinh ngạc, lại không dám lấp miệng, chỉ rũ đầu đưa bọn họ đến một cái nhã gian.

"Khi ta nghỉ tắm gội bình thường đều ở chỗ này dùng cơm, hôm nay cũng là ngày nghỉ tắm gội." Tiêu Tụng giải thích.

Nhã gian không lớn, trang trí cũng rất đơn giản, trên sàn nhà trải thảm lông dê vàng nhạt pha nâu theo phong cách Tây Vực, trong một góc đốt bếp lò, nhìn qua thì biết đây không phải là túru lâu xa hoa gì.

Nhiễm Nhan thích cảm giác ấm áp này, nàng sờ sờ lớp thảm lông dê thoái mái trên mặt đất, Tiêu Tụng thấy thế nói: "Thích không? Trong nhà kho của phủ ta cũng có rất nhiều, hôm nào ngươi đi nhìn một cái xem thích trải ở đâu."

Nhiễm Nhan hiểu, ý hắn là để nàng đem thảm lông dê ra trải trong nhà hắn, nên hù một tiếng nói: "Đó là chuyện của ngươi, đừng sai sứ ta."

Lúc này gã sai vặt gõ cửa mang đồ ăn vào.

Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đều đã quen cuộc sống phá án như kiểu này, nên đều vui vẻ không nói lời nào, ăn thật sự nhanh, cơ hồ là chỉ trong thời gian một chén trà nhỏ, hai người đã ăn xong, còn ngồi thêm một lúc. Hôm nay nhiệt độ không khí rất thấp, cũng không biết phải nghiệm thi bao lâu, nếu không ăn uống gì chỉ sợ sẽ ảnh hưởng hiệu suất làm việc, bởi vậy Nhiễm Nhan cũng không tiếc chút thời gian này.

Đối với Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan vẫn luôn làm hắn kinh hỉ, nhất cử nhất động đều đúng lúc có thể hợp ý hắn, không chỉ xuống được phòng bếp lên

được phòng khách, còn chịu được khổ nhọc, một tay kỹ thuật nghiêm thi có thể hỗ trợ phá án, tính cách lại tốt...tóm lại nhìn sao cũng thấy thuận mắt.

Đây chính là cái gọi là 'tình nhân trong mắt hóa Tây Thi'. Nhiễm Nhan luôn bị cho là có tính cách cùng với lối sống cùu cấp thương tàn, ở trong mắt Tiêu Tụng thì lại thành cái gì cũng tốt.

Sau khi ăn uống xong, tiêu hóa bớt một chút, hai người lập tức chạy đến thành đông.

Tiêu Tụng lần này một đi một về, cũng chỉ dùng non nửa canh giờ, ở trên nền tuyết trong núi hoang, đã sớm có phủ binh dựng lều bên trên thi thể, xử lý tốt công tác bước đầu.

Có hai đội chính mặc giáp sát ra đón.

"Đi tìm vật chứng hết đi." Tiêu Tụng ở trên ngựa hạ mệnh lệnh.

Chung quanh phủ binh đồng thanh đáp: "Dạ!"

Chờ mọi người tản đi, chỉ còn lại có năm người trông coi, Tiêu Tụng mới thả Nhiễm Nhan xuống ngựa, nhàn nhạt giới thiệu nàng với mấy người mặc khôi giáp kia: "Vị hôn thê của Tiêu mỗ!"

Năm người rùng mình, đều nghe ra ý tứ trong những lời này của hắn, Tiêu Tụng không phải đang khoe khoang hay tuyên bố quyền chiếm hữu gì, mà là biểu lộ một thái độ: Đây là vị hôn thê của hắn, nếu chuyện hôm nay bị tiết lộ ra ngoài, tạo thành lời đồn bất lợi, thì tự gánh lấy hậu quả!

Mấy người này đương nhiên sẽ không vô duyên cớ vô cớ đi đắc tội tôn sát thần này, đem kinh nghi đang tràn ngập trong lòng đè ép xuống, chắp tay đơn giản nói vài lời chúc mừng, xem như một loại bảo đảm không nói ra, rồi bắt đầu tập trung vào công tác.

Nhiễm Nhan đã khá lâu rồi không nhìn thấy thi thể, trong khoảng thời gian này vẫn luôn cảm thấy thiếu thiếu chút gì đó, hôm nay vừa nghe nói đi nghiệm thi, toàn bộ hưng phấn trong cơ thể không thể úc chế mà sinh động lên, một đôi mắt đen kịt cũng bắt đầu tỏa sáng.

Trong đám người ở đây, hai đội trưởng đã từng lên chiến trường, bởi vậy không sợ tử thi, còn ba người khác, một người là quan viên chưởng quản

hình ngục, đương nhiên cũng không sợ, một người khác là quan văn, còn lại là thư lại. Thư lại thì còn tốt một chút, chỉ cần ôm sách ghi chép là được, ngẫu nhiên có thể sẽ ngó thấy vài bộ phận, chỉ có quan văn kia là thảm, trong công sở bạn tối mày tối mặt, nhân thủ thiếu, hắn hôm nay là bị bắt lính tới, chứ cho tới bây giờ chưa thật sự thấy qua thi thể, bất quá hắn chỉ là một quan thất phẩm tép riu, những người khác đều không cho tránh đi, hắn làm sao dám tránh đi?

Tiêu Tụng đưa qua bao tay và khẩu trang đã chuẩn bị tốt, Nhiễm Nhan vừa mang vừa đi vào dưới lều, nói "Không cần đốt thương truật với bồ kết."

Thời tiết rét lạnh, vi khuẩn không dễ sinh sôi, hơn nữa nơi này trống trải, gió lại lớn, đốt mấy thứ đó lên chỉ tổ lãng phí.

Nhiễm Nhan nói, rồi không hề báo trước mà xốc tâm vải bô trắng che trên thi thể lên.

Quan văn kia mới vừa rồi còn thấy kỳ quái Tiêu Tụng sao lại mang một nương tử đến đây, không nghĩ tới cao thủ nghiêm thi Tiêu Tụng đi tìm lại chính là vị hôn thê của hắn, mặt mũi kinh ngạc, quên mất nhắm mắt, một gương mặt người chết trắng bệch lập tức đập vào mắt, hắn cả kinh, hết hồn trợn trắng mắt lên, 'thích' một tiếng ngã quy trên mặt đất.

Chương 257: Tiếu quan

Nhiễm Nhan xem xét mạch đập của quan viên kia, thấy không có gì đáng ngại, nên cũng không quản hán nữa, tiếp tục kiểm tra thi thể.

Đập vào mắt là một khối nam thi, tuy sắc mặt đã trắng bệch phát xanh, nhưng từ ngũ quan có thể lờ mờ nhận ra đây là một nam nhân tuấn tú, ngũ quan xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng hơi tục khí, nếu khí chất thoát tục một chút thì còn không tồi, nhưng Nhiễm Nhan chỉ một cái liếc mắt liền nghĩ tới lời Tiêu Tụng về vị Du Lang có chút son phấn khí kia.

"Người chết nam tính, tuổi nằm trong khoảng 18 đến 23, thân cao khoảng sáu thước, mặc bào phục tay rộng bằng sa tanh màu nguyệt bạch, thân thể về cơ bản phát triển bình thường." Nhiễm Nhan kiểm tra sơ qua thi thể, sau khi nói xong tình huống cơ bản, mới bắt đầu tiến hành kiểm tra bước tiếp theo, "Thi đốm dung hợp thành mảng lớn, dùng ngón tay ấn không tan, giác mạc vẫn đục nặng. Kết mồ cùng niêm mạc khoang miệng đã mềm ra, cào nhẹ là có thể bóc ra. Bụng phình lên, xuất hiện đốm xanh lục thối rữa, bước đầu phán đoán người chết tử vong đã ba ngày."

Mùa đông thi thể thối rữa chậm lại, nếu là ở mùa hạ thì chỉ cần mười hai tiếng đồng hồ là có thể đạt tới trình độ thối rữa cỡ này.

Thư lại đang ký lục ở một bên cũng đã bắt đầu có chút quá sức, tỷ như "Giác mạc", "Kết mồ", "niêm mạc khoang miệng" là những cái màng gì? Chữ cụ thể phải viết như thế nào?*

*chữ 'mạc' hay 'mô' ở đây là cùng một chữ, có nghĩa là 'màng', được kết hợp bởi chữ 'màn' (che) và bộ 'nhục' để chỉ loại màng này là 'màng thịt'

"Nương tử...mấy chữ này, viết như vậy có đúng không?" thư lại sợ sẽ có sai lầm, cho dù Tiêu Tụng đang banh mặt đứng ở bên cạnh, hán cũng không thể không cẩn thận hỏi lại một chút.

Nhiễm Nhan khụng lại, lúc này mới minh bạch Tang Thần hán quả nhiên là tài cao, một chữ cũng không hề hỏi qua, thế nhưng có thể viết hết xuồng

đầy đủ! Mà thư lại ở mấy địa phương thì hiển nhiên không cẩn trọng như làm quan ngay dưới chân thiên tử, cho nên chuyện ghi chép trong mấy lần nghiệm thi trước của nàng thập phần thuận lợi.

Hiện trường một mảnh lặng im, Tiêu Tụng không hề có ý tứ muốn giải vây.

Nhiễm Nhan yên lặng mà cầm lấy bút, viết xuống mấy chữ kia, trong lòng không khỏi lo lắng, kế tiếp nếu còn phải tiếp tục giải thích mấy từ ngữ này, chỉ sợ phải tốn thêm không ít thời gian.

Tiêu Tụng thì lại một chút cũng không lo lắng, chỉ nói: "Chờ một lát nữa lại nghiêm đi."

Đợi một lát, liền nghe thấy tiếng bước chân sột sột soạt soạt trên nền tuyết, Nhiễm Nhan quay đầu nhìn lại, thì phát hiện Lưu Thanh Tùng túm Tang Thần đang thở hồng hộc chạy tới, từng đóa hơi sương lớn phun ra từ miệng hai người.

Tang Thần mang vẻ mặt tức giận mà hất bàn tay Lưu Thanh Tùng đang túm lấy ống tay áo của hắn ra, xoay người định đi trở về.

Lưu Thanh Tùng bắt lấy hắn, "Đến cũng đến rồi, gần đây thành đông không yên ổn, người cũng muốn bị vứt xác hay sao hả?"

Tang Thần lập tức dừng chân, mím mím môi, xoay người theo hắn chậm rì rì bước qua.

Lưu Thanh Tùng biết tính tình Tang Thần, nên cũng không sợ hắn lâm thời đào tẩu, vì thế một đường chạy lại đây, mặt mũi hăng hái ngó nghiêng vào trong lều, "Có hàng mới lah!"

"Lưu y sinh đã tới chậm một khắc!" Tiêu Tụng cười túm túm nhìn hắn nói.

Lưu Thanh Tùng run run, rụt rụt cổ, "Ta đây không phải vì đi bắt lính sao?"

Tiêu Tụng từ sớm đã báo thời gian cho Lưu Thanh Tùng để hắn đến đây, hơn nữa còn hẹn định thời gian, hắn vừa vặn đang tá túc ở nhà Tang Thần, Tang Thần hôm nay nghỉ tắm gội, thì bị lôi tới xem náo nhiệt. Đương nhiên, Lưu Thanh Tùng cho là náo nhiệt, Tang Thần hắn chưa chắc đã cảm thấy như vậy.

"Bắt đầu đi." Nhiễm Nhan lúc này đã hiểu Tiêu Tụng kêu Lưu Thanh Tùng tới hỗ trợ, "Có vài từ ngữ y học thư lại không rõ, người tiếp nhận đi."

Lưu Thanh Tùng nhếch miệng cười, đem đồ ghi chép nhận lấy, nhét vào ngực Tang Thần, "Hắc hắc, Tang tiên sinh, người đến đi, ta từ nhỏ đã không thích viết chữ, thêm nữa ta y thuật tốt, đi viết chữ có chút đại tài tiểu dụng."

Ngay tức khắc, Lưu Thanh Tùng thu được một loạt ánh mắt xem thường không chút nào che dấu, hắn thật đúng là dám nói, hắn một tên y sinh nhỏ nhoi mà viết chữ thì đại tài tiểu dụng, người ta liên tục mấy lần đậu Trạng Nguyên thì không phải đại tài tiểu dụng sao?

Nhiễm Nhan vô ngữ nhìn hắn một cái, xoay người tiếp tục bắt đầu nghiệm thi.

Những người còn lại đều thối lui ra ngoài lều, đây cũng không phải quy củ gì, mà là thói quen, vì thi thể đen đúa, bình thường ngoại trừ ngỗ tác và thư lại, sẽ không có ai chòm tới, trừ phi giống như Lưu Phẩm Nhượng, thích tự mình quan sát.

Tiêu Tụng lại không lui ra, vẫn như lần đầu hắn nhìn nàng nghiệm thi, khoanh tay đứng ở một bên, ngẫu nhiên sẽ hỏi vài câu vào lúc mâu chốt.

Mặt Tang Thần trắng bệch, đứng ở cái góc xa nhất trong lều, nhưng chợt cảm thấy mình như vậy hình như quá yếu ớt, lại rón rén dịch đến gần thêm nửa bước nhỏ đến khó phát hiện.

Nhiễm Nhan lưu loát lột bỏ y phục trên thi thể, vết thương trên ngực túc khắc hiện ra trước mắt bọn họ.

"Là vết roi." Nhiễm Nhan nói, dùng cái nhíp khảy khảy lớp vảy bên trên, "Là bị thương khi còn sống, hơn nữa..."

"Chậc chậc chậc." Lưu Thanh Tùng vẻ mặt đáng khinh chỉ vào đầu zú của thi thể mà chật một tiếng, "Ngươi nhìn xem, trên đây còn có dấu răng đó, rõ ràng là chuyện trong phòng đã chơi đến quá mức rồi, ngươi nói xem, có thể là tinh thần vong hay không?"

Lời của Nhiễm Nhan bị xen ngang, nhưng thấy hắn cũng nói đúng trọng điểm, nên không nói gì, tiếp tục nói: "Sẽ không, vết sẹo trên người hắn đã

kết vảy, thậm chí còn hơi tróc ra, cũng không có vết thương mới, cho thấy trong vòng 6 canh giờ trước khi chết không có phát sinh quan hệ tính giao."

Tiêu Tụng ho khan một tiếng, hắn rất ủng hộ chuyện Nhiễm Nhan nghiêm thi, nhìn thân thể nam nhân cũng không có gì, dù sao nhìn người chết vẫn tốt hơn là nhìn người sống, ở Trường An có không ít nương tử sau khi kết hôn còn yêu đương vụng trộm, so ra, việc làm này của Nhiễm Nhan vẫn là quá thuần khiết. Nhưng thấy nàng không có chút kiêng dè đi thảo luận chuyện này với nam nhân khác, trong lòng vẫn hơi nghẹn.

Nhiễm Nhan quay đầu hỏi: "Cỗ họng ngươi không thoái mái à?"

"Không có." Tiêu Tụng quyết đoán phủ nhận.

Nhiễm Nhan gật gật đầu, lật thi thể lại, tiếp tục nói với Lưu Thanh Tùng: "Theo Tiêu lang quân suy đoán, người này có thể là tiểu quan."

Tách mông ra, lập tức thấy chỗ kia bị thương đến thảm không nỡ nhìn, đã thối rữa mưng mủ, còn dính rất nhiều thứ trắng, đã khô lại trên da.

"Cái này rất kỳ quái." Nhiễm Nhan nhíu mày, "Vết thương trên người hắn đã lành kha khá rồi, theo đạo lý mà nói, sau khi xảy ra tính giao, hắn là phải rửa sạch nơi này đi, vì sao..."

Vì sao còn có vật tàn lưu, chẳng lẽ là đã bị thương đến mức không có năng lực động đậy?

"Có cần phải giải phẫu không?" Nhiễm Nhan hỏi Tiêu Tụng.

"Thi thể vô chủ bị vứt, động thủ đi." Tiêu Tụng không chút do dự, không chỉ bởi vì thân phận người này không rõ, không có người nhận lãnh, Tiêu Tụng mới quyết đoán như thế, mà còn là thời hạn phá án đã sắp tới rồi, bất luận một chút manh mối gì cũng không thể bỏ sót.

Thùng dụng cụ trong lều chính là bộ dao mà Tiêu Tụng chuẩn bị cho Nhiễm Nhan kia, chỉ là bọn họ không ai ngờ tới, nhanh như vậy đã phải dùng đến.

Vừa nghe lời này, Tang Thần mới vừa rồi dịch được non nửa bước kia, lại nhanh chóng lui trở về.

Tiêu Tụng giúp Nhiễm Nhan mang khẩu trang lên, mấy người còn lại cũng mang vào, Tang Thần như có được chí bảo, cảm thấy thêm một tầng ngăn cách, hắn liền thêm một chút an toàn.

Người bên ngoài lều cũng loáng thoảng nghe thấy, mỗi người đều cảm thấy kinh nghi bất định, nhưng cũng đều cứng rắn nén xuống, vụ án này nếu phá không được, ai cũng chạy không khỏi trách nhiệm, đừng nói hiện tại phải giải phẫu thi thể, dù có đem thi thể này băm thành thịt vụn, bọn họ cũng phải làm theo, kinh ngạc chỉ là thấy một nữ tử lại tới giải phẫu...

Hay là...Lưu Thanh Tùng mới là người cầm đao?

Vài người đều mang tâm tư giống nhau, quay đầu lại nhìn vào trong lều, tình huống bên trong lại bị Tiêu Tụng cùng Tang Thần chấn bót, nhìn không ra.

Chương 258: A phù dung

Hơi nhích qua một chút, bọn họ liền có thể thấy hết trong lều. Nhiễm Nhan đang đeo khẩu trang, lại cúi đầu, cơ bản thấy không rõ biểu tình, nhưng mặc dù cách xa như vậy cũng có thể cảm giác được động tác thành thạo kia. Trong lòng hai võ quan mặc khôi giáp thấy vạn phần tò mò, bọn họ khi còn ở trên chiến trường đoạn chi dứt xương gì chưa thấy qua? Nên cũng không nhịn, trong lòng muôn nhìn, liền liếc nhìn nhau một cái, rồi cùng nhau bước qua.

Nhiễm Nhan vừa mới mổ bụng ra, mục tiêu đầu tiên nàng nhắm vào là phần dạ dày. Nếu may mắn, thứ trong dạ dày sẽ nói cho nàng, trong vòng hai canh giờ trước khi người này chết đã đi đâu.

Mấy ngày gần đây trời rét lạnh, nếu trong dạ dày có thứ gì đó, cũng sẽ không hư thối. Xác ướp nữ ngàn năm tuổi Tân Truy phu nhân*, khi giải phẫu phần dạ dày còn phát hiện được 138 hạt dưa hấu như còn nguyên vẹn, nhìn qua còn rất tươi tắn. Mà nhìn trình độ thối rữa của thi thể này, vẫn còn coi là lạc quan.

**Tân Truy phu nhân – Lady Dai – một xác ướp nữ có hơn 2000 năm tuổi, được khai quật tại Hồ Nam, đây là một trong những xác ướp nổi tiếng vì khá nguyên vẹn.*

Phần dạ dày được bóc tách ra khỏi thi thể một cách hoàn chỉnh, được đặt trên một khay trúc đã được chuẩn bị sẵn trước đó.

Khi hai võ quan kia bước lại liền thấy ngay màn này, tức khắc kinh ngạc đến há miệng. Bởi vì giết một người thì dễ dàng, nhưng nếu muốn bóc tách ra khí quan nào hoàn chỉnh như vậy mà không gây tổn thương những bộ phận khác của thân thể, quả thực là một chuyện rất khó tưởng tượng!

"Ngươi tới cắt nó ra." Nhiễm Nhan nói với Lưu Thanh Tùng. Nàng nhìn phân dạ dày cẩn phòng, tâm cảm thấy nhất định có thể tìm được vài manh mối từ trong đó.

Lưu Thanh Tùng gật đầu, chọn một lưỡi dao hợp tay, rồi nhẹ nhàng cắt mở phần dạ dày ra.

Hắn xuống tay rất nhanh, chỉ một thoáng, một mùi tanh tươi nháy mắt tràn ngập trong không khí, Lưu Thanh Tùng cách một lớp khẩu trang vậy mà cũng bị huân đèn mấy lần muối nôn.

Sắc mặt Tang Thần đã trắng bệch, cơ hồ mất sạch ý thức, cả người vốn rất nhẫn nại là Tiêu Tụng cũng không khỏi nhíu mày. Chỉ có Nhiễm Nhan vẫn tĩnh bơ tiếp tục bóc tách lần lượt các phần nội tạng khác của thân thể ra, làm như vậy có thể giữ cho thi thể sạch sẽ, thử nghĩ xem, phần dạ dày chứa đầy đồ nôm trực tiếp bị cắt mở trong khoang bụng, thì có thể tràn ra khắp nơi, rất dễ dàng dính lên các nội tạng khác, làm cho việc quan sát sau đó rất khó khăn.

Nếu là ở đời sau, mấy nội tạng này thường sẽ được thả riêng lẻ vào bình chứa đầy formalin, tản ra mùi nước thuốc trộn lẫn mùi thịt.

Lưu Thanh Tùng rất lâu vẫn không dám nhìn thứ trong dạ dày, hắn là đối với nghề pháp y bốc cháy lên một trái tim nhiệt huyết, nhưng dù gì cũng không có kinh nghiệm rót axit cho chuột bạch để làm thí nghiệm từ thời đại học, tuy không cảm thấy khủng bố, nhưng là người bình thường thì đều sẽ cảm thấy ghê tởm.

"Phổi sung huyết sưng phù, cơ tim bị đứt." Nhiễm Nhan cẩn thận đặt phần phổi lên khay trúc sạch, mới nói: "Các ngươi có phát giác ra không, thứ trong dạ dày có một mùi khá đặc biệt."

"Ua..." tiếng nôn mửa của Tang Thần là câu trả lời duy nhất.

Lưu Thanh Tùng nín nhịn một lúc lâu sau, mới nói: "Có... mùi thối...đặc biệt thối..."

Nhiễm Nhan nhíu mày, nhưng chợt nhớ ra hắn cũng không phải nghiêm thi quan chuyên nghiệp, nên cũng không nói gì, dùng một cây dao nhỏ khều nhẹ thử đen thui trong dạ dày, nói một cách chắc chắn: "Là nha phiến! Cũng chính là A Phù Dung."

Tiêu Tụng lập tức nói: "Nói như vậy, người này là chết vì hút A phù dung?"

Một võ quan trong đó sau khi nín thở một lúc lâu, nghe thấy lời này cũng nói: "Mỗi cũng có nghe nói qua hút A phù dung cũng có thể gây chết người."

Ở thời Đường, giống như ngũ thạch tán được dùng vào thời Ngụy Tấn, Đường triều cũng có nhiều bộ phận người quyền quý hút A phù dung. Không giống thời Thanh khi nha phiến được nhập vào số lượng lớn, Đại Đường không sản xuất thứ này, đều là được đưa vào từ phiến bang, bởi vậy số lượng không nhiều lắm, giá cả cũng rất cao, không phải là bá tánh bình thường có thể tiêu thụ nổi. Hơn nữa người thời Đường cũng ý thức được hút thứ này sẽ gây thương tổn không thể vãn hồi đối với thân thể, bởi vậy tất cả thế gia đều cấm con cháu dụng vào thứ như vậy, triều đình cũng có lệnh cấm rõ ràng, vì thế bên trong thành Trường An mới xuất hiện không ít tụ điểm của mấy tên nghiện.

"Vậy là hắn đến tụ điểm hút A phù dung, không may tử vong, cho nên mấy bạn nghiện khác sợ gặp họa, mới đem xác hắn đi quăng?" Lưu Thanh Tùng lúc này cũng đã bình thường lại, nên phát huy trí tưởng tượng vốn có của hắn, bắt đầu suy đoán.

Nhiễm Nhan vừa định bồi sung, liền nghe thanh âm thuần hậu của Tiêu Tung vang lên: "Cũng có khả năng này, nhưng không hoàn toàn đúng. Người hút A phù dung đều càng ngày càng ốm, bộ dạng khô khốc, nhưng thi thể này thoạt nhìn từ chi đều còn rất khỏe mạnh, cho thấy hắn có thể chỉ mới tiếp xúc loại dược vật này không lâu, hắn là không quá một năm."

"Không sai." Nhiễm Nhan nói tiếp: "Cơ tim của hắn bị đứt, phổi bị sưng phù, rõ ràng là hiện tượng trúng độc cấp tính, rất có khả năng là do cắn nuốt quá liều A phù dung tạo thành, hơn nữa người bình thường cũng sẽ không đi cắn nuốt nó, một lượng lớn trong dạ dày kia, tất nhiên có giá trị xa xỉ, mấy tên nghiện sẽ không lãng phí như vậy đi."

Có hai khả năng, một là có người có ý định mưu sát, dùng thứ này giết chết Du Lang là do đặc thù tâm lý nào đó; hai là, đám nghiện bọn họ sau khi hút xong hung phấn quá độ, thần trí không rõ, nói không chừng đúng như Lưu Thanh Tùng nói, Du Lang vô ý tự nuốt A phù dung vào, sau khi chết bị quăng xác.

"Nói như vậy, vẫn là không có manh mối gì à?" Lưu Thanh Tùng thở dài.

"Có!"

"Có!"

Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng lén tiếng cùng lúc.

Lưu Thanh Tùng nhìn hai người bọn họ, sững sót một chút, rồi cười tăm tắp hỏi: "Manh mối gì?"

Nhiễm Nhan cúi đầu sửa sang lại thi thể, Tiêu Tụng đi đến bên cạnh Tang Thần đang bất tỉnh nhân sự, rút đồ ghi chép trong tay hàn ra, tự mình viết lên. Hán dùng chính là một loại phương pháp tự thuật thâm nhập thiền xuất, không có danh từ chuyên nghiệp gì, để cho người bình thường đều có thể xem hiểu.

"Đến tột cùng manh mối gì a?" nhiệt huyết bát quái đang hừng hực thiêu đốt, cộng thêm lòng hiếu kỳ mãnh liệt của Lưu Thanh Tùng, giờ phút này đang cực kỳ tàn ác mà tra tấn hàn.

"Tang Tùy Viễn, ngươi có biết hay không hả?" Lưu Thanh Tùng dùng sức mà lay Tang Thần đang lơ mơ.

Thu thập xong hết thảy, Nhiễm Nhan quay đầu nói: "Nếu có yêu cầu gì thì có thể tiến hành giải phẫu lần thứ hai."

Trước mắt nguyên nhân chết được phán đoán là cắn nuốt quá liều A phù dung, gây trúng độc cấp tính mà chết. Bè ngoài, bộ phận ngực bụng đều đã tiến hành kiểm tra kỹ càng tỉ mỉ, nhưng dù sao vẫn còn phần đầu, tứ chi, phần cổ v.v., không phải lần nào nghiêm thi cũng phải đem thi thể mổ banh hết từ trong ra ngoài, chuyện này đều yêu cầu pháp y tự mình có suy nghĩ và mục tiêu rõ ràng, trừ phi gấp phải nguyên nhân chết không có đầu mối, nếu không pháp y sẽ không lựa chọn nhìn thấy thi thể thì phải cẩn thận kiểm tra từng tấc một.

"Ngươi cùng Lưu Thanh Tùng bọn họ trở về thành nghỉ ngơi trước đi, xe ngựa đã chuẩn bị tốt, có hộ vệ đi theo." Tiêu Tụng nói. Thời gian chỉ còn có sáu bảy ngày mà thôi, nếu là bình thường, hàn cũng có thể thảnh thoảng mà ngồi trong công sở, chờ cấp dưới tới báo cáo, hà tất phải tự tay làm lấy như thế này.

Nhiễm Nhan biết kế tiếp nàng cũng không giúp được nhiều, liền thuận theo ý hàn, ngồi trên xe ngựa trở về thành.

"Nhiễm Nhan, là manh mối gì?" Lưu Thanh Tùng không ngồi cùng xe ngựa với Nhiễm Nhan, nhưng không từ bỏ ý định mà bấu lấy cửa sổ, kêu lên với xe ngựa đối diện, "Nhiễm nữ sĩ, Nhiễm pháp y, ngài cho một lời thông khoái đi a..."

"Ta rất thông khoái." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

"Ngươi học hư rồi." Lưu Thanh Tùng thông khổ gào lên, "Đều là Cửu Lang gia hỏa mang một bụng ý xấu kia, đem Nhiễm Thập Thất chính trực thiện lương mỹ lệ dạy hư rồi."

Chương 259: Nữ tử kia

"Chuyện rất đơn giản, mà bản thân không tự động não, kiểu gì cũng phải để người khác nói cho người, Lưu Thanh Tùng, chỉ số thông minh của người sóm muộn gì cũng sẽ thoái hóa đến dưới 60." Nhiễm Nhan cách lớp màn chật rì rì nói.

Lưu Thanh Tùng há miệng, sau một lúc lâu mới nói: "Ta phát hiện, Nhiễm Nhan, ngươi nha té ra là giấu sâu như vậy, Cửu Lang so với ngươi không tính là cái gì, ngươi nha chính là trùm cuối! Ta đúng là đã bị vẻ mặt chính khí kia của ngươi lừa gạt."

Khí chất của Nhiễm Nhan là nghiêm túc, chính trực, tuy thoát nhìn khá lạnh nhạt, nhưng cho người ta một loại cảm giác hễ là nàng nói ra thì tuyệt đối là sự thật.

"Lưu y sinh nói quá lời." Nhiễm Nhan không mặn không nhạt nói.

Lưu Thanh Tùng rụt đầu vào, dùng sức ấn nhân trung của Tang Thần, lầm bẩm: "Ngươi nói ngươi, một cái tiêu thiên tài ngây thơ, sao lại luẩn quẩn trong lòng như vậy, nữ nhân trên đồi này có ngàn ngàn vạn vạn...ngươi không phải không cần danh phận sao? Không bằng ta giới thiệu nữ tử khác cho ngươi, ai nha, ta nói với ngươi, người kia chính là một tiểu Loli tuyệt sắc, về sau còn có tiền đồ lớn, họ Võ tên là Mị Nương, ngươi nếu theo nàng, huynh đệ ta đây về sau cùng phe với ngươi. Huynh đệ ta đây là có người rồi, bằng không mới giới thiệu cho ngươi..."

Lưu Thanh Tùng dông dài lăng nhăng mà nói một thoi một hồi, Tang Thần sâu kín tinh lại, suy yếu nói: "Ngươi...giữ cho mình đi, ta không cần."

"Ngươi đây là tội tình gì chứ?" Lưu Thanh Tùng khép tay áo lại nhìn hắn.

Tang Thần khụ một tiếng, "Không sao, choáng nhiều sẽ quen."

Lưu Thanh Tùng nghẹn họng nhìn hắn, "Ngươi lời này còn nói được quá thiên tài rồi! Đúng là một tên...tâm nhẫn chết! Không...là thiếu tâm nhẫn."

Tang Thần ngại ngùng quay đầu đi, cũng không nói chuyện nữa.

Xe ngựa sau khi vào thành thì mỗi người tách ra ở gần chợ đông. Xe ngựa của Nhiễm Nhan vào một khúc ngoặc ở gần chợ đông. Bên ngoài rộn ràng nhốn nháo, Nhiễm Nhan vén lên một góc màn xe, xem náo nhiệt.

"Bên kia phát sinh chuyện gì vậy?" Nhiễm Nhan nhìn ngõ nhỏ nằm giữa phường Bình Khang và chợ đông đang bị kẹt cứng, liền hỏi xa phu.

"Nương tử, hôm nay là ngày cuối cùng đấu hoa khôi, qua hôm nay, kỹ quán ở Trường An sẽ có tân hoa khôi." Xa phu cười ha hả đáp.

Hoa khôi của toàn Trường An sẽ là mỹ nhân như thế nào chứ?

Xa phu nói tiếp: "Thập Thất Nương có muôn đi xem không? Tuy nói hơn phân nửa là nhìn không thấy người, bất quá những khúc nhạc kia có thể nghe được rõ ràng."

"Không đi." Nếu có thể tận mắt nhìn thấy người, đi cũng không sao, Nhiễm Nhan lại không đặc biệt hiểu khúc, đi xem náo nhiệt làm cái gì?

Nhiễm Nhan buông màn, chuẩn bị nhắm mắt dưỡng thần, xe ngựa ngay lúc này đột ngột ngừng lại, cả người nàng theo quán tính nhào về phía trước. Cũng may nàng chụp được màn xe, mới khỏi bị ngã đến chật vật.

"Thập Thất Nương, ngại không bị ngã đi?" xa phu vội vàng dừng cương ngựa, quay đầu hỏi.

Nhiễm Nhan ngồi dậy xong, "Không sao, sao lại như vậy?"

"Nương tử không có việc gì là tốt rồi, là một phụ nhân quần áo tả tơi bỗng nhiên lao ra khỏi ngõ nhỏ, té nhào ở giữa đường, chúng ta đi vòng qua là được." Xa phu nói, rồi bắt đầu ruồi ngựa quay đầu.

"Người nọ không có việc gì đi?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Không có việc gì, nàng ta đang ngồi ở giữa đường, nghỉ một chút là được, cũng không phải chúng ta đúng phải nàng." Xa phu nói.

Nếu không đụng phải người, lại không ra mạng người, Nhiễm Nhan cũng không muôn xen vào việc người khác, liền nói: "Đi thôi."

Xa phu úng tiếng, Nhiễm Nhan nói vậy, nhưng vẫn vén mành lên nhìn thoảng qua bên ngoài. Chỉ thấy một người mặc áo vải thô, tóc rối tung ngồi bệt giữa đường, từ hình dáng có thể nhận ra là một nữ tử, khi Nhiễm Nhan nhìn qua, vừa lúc nàng ta ngẩng đầu, một đôi mắt sáng rực như mang ánh dao bóng kiếm, ẩn sau lớp tóc đen, như một con dã thú đang phòng bị.

Xe ngựa bắt đầu chạy, Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm đôi mắt nàng ta, mà nữ tử kia cũng gắt gao nhìn nàng.

Một đôi mắt như vậy... chỉ có sống trong hoàn cảnh như ở giữa một bầy sói thì mới có thể có đôi mắt như vậy a!

Nhiễm Nhan không khỏi nói: "Dừng xe." Nàng cảm thấy rất hứng thú với nữ tử này.

Xa phu đưa xe ngựa qua bên đường dừng lại, Nhiễm Nhan nhanh chóng nhảy xuống xe ngựa, bước nhanh về phía nàng kia.

Nữ tử kia đang nhìn chằm chằm vào Nhiễm Nhan, thấy nàng đến gần, lập tức nhảy dựng lên như một con thỏ, nhắc chân chạy vào ngõ nhỏ.

Nhiễm Nhan biết ở gần đó có ám vệ Tiêu Tụng phái tới, lập tức giương giọng nói: "Bắt lấy nàng!"

Người chung quanh quay đầu nhìn thoáng qua, rồi quay lại tiếp tục làm chuyện của mình, chuyện có khất cái va chạm quý nhân trên phố, bị túm lại giáo huấn một trận, cũng không phải cái gì mới mẻ, mà cũng không có gì thú vị, nếu là bà nương nhà ai đi bắt gian, thì còn có giá trị để bu lại xem.

Nghe mệnh lệnh của Nhiễm Nhan, có hai bóng người nhanh chóng đuổi vào ngõ nhỏ hướng nữ tử kia bỏ chạy, Nhiễm Nhan cũng đuổi theo sau.

Đây là một góc của phường Bình Khang, không giống với trên phố náo nhiệt, trên đường ở đây hầu như không có mấy người đi đường, mà nàng kia lại muốn trốn vào trong hẻm nhỏ.

Thời điểm Nhiễm Nhan tìm được bọn họ, hai ám vệ đang chặn đường nàng ta trong một cái hẻm cụt.

Trong con ngươi của nữ tử này che kín tơ máu, hung tợn nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan. Bởi vì chạy trốn kịch liệt, đầu tóc nàng ta bị tẩn ra, Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt kia – giống mình đến năm sáu phần!

Trong phút chốc, cả người Nhiễm Nhan như bị kích thích, không có khả năng trùng hợp đúng lúc này lại gặp người giống Văn Hỉ Huyện chủ đến như vậy đi! Nếu người này đúng là Văn Hỉ Huyện chủ, vậy bộ dạng nàng ta nhìn mình hoàn toàn xa lạ kia, lại mang vẻ hung ác như vậy, khả năng lớn nhất là có nhân cách phân liệt!

Lúc trước phỏng đoán chỉ là căn cứ vào vụ án mà tưởng tượng theo nhiều hướng, giờ có thể tiến thêm một bước chứng thực suy đoán của Nhiễm Nhan, nàng cực kỳ hung phấn, không khỏi dặn dò ám vệ: "Bắt sống nàng ta!"

Ám vệ nghe xong mệnh lệnh, sau khi hai bên giằng co được 5 giây, tìm đúng một thời cơ, áp sát qua như một con chim ưng, trảo một cái đã tóm được cánh tay nữ tử kia.

Nữ tử ngay lập tức như bị kích thích, bắt đầu giãy giụa điên cuồng, quay đầu lại cắn mạnh lên cánh tay của ám vệ kia, cú ngoạm kia mang theo thú tính, như đang xé xác động vật khác, một ngoạm liền cạp rót một miếng thịt, mà ám vệ kia được huấn luyện rất tốt, tay túm nàng ta chỉ hơi buông lỏng, không đợi nàng ta chạy thoát, lại giữ chặt lấy cánh tay mảnh khảnh của nàng ta như gọng kìm. Đã có một lần giáo huấn, ám vệ nẹt không chút thương hương tiếc ngọc túm chặt đầu tóc của nữ tử, khiến cho đầu của nàng ta không thể cử động lung tung nữa.

Hết thảy chuyện này chỉ phát sinh trong chốc lát, một ám vệ khác cũng đi qua giữ chặt sau cổ nữ tử.

Nhiễm Nhan có thể nhìn ra, sức lực của nữ tử vô cùng lớn, hai ám vệ cùng nhau giữ chặt nàng, gân xanh trên tay và trên cổ cũng nổi lên, mà nàng ta vẫn còn có thể giãy giụa được, thật sự rất khó tưởng tượng, đồng thời cũng làm Nhiễm Nhan càng thêm hung phấn.

Nhưng khi thấy mấy ngón tay của nàng ta, cao hứng trong lòng nàng dần dần dịu xuống, bởi vì đây là một đôi tay ngăm đen với khớp xương rõ ràng,

bên trong móng tay nhét đầy thứ gì đó màu đen, trên cổ tay còn có vết thương hở đã bắt đầu sinh mủ.

Nhin tình trạng vết thương kia, ít nhất đã bị thương có hai ba hôm, nếu nàng ta thật sự là Văn Hỉ Huyền chủ, nàng ta không có khả năng vẫn luôn ở trong trạng thái này cả ngày không về nhà đi? Vậy thì Sài Huyền Ý thân là phu quân của nàng ta không có khả năng không phát hiện ra.

Nhiễm Nhan móc khăn từ trong tay áo ra, phất qua mặt nàng ta, u hương toả ra, nữ tử ban đầu vẫn còn sức giãy giụa, động tác đã bắt đầu chậm lại, một đôi mắt tràn ngập lệ khí cũng chậm rãi rũ xuống.

Ám vệ đã nhẹ nhàng hơn, Nhiễm Nhan móc ra một lọ thuốc trị thương ném cho ám vệ bị thương, "Rửa sạch miệng vết thương rồi bôi lên, vắt vả rồi!"

Ám vệ nhận lấy, chắp tay nói: "Đây là chức trách của mỗ, không dám nhận!"

"Mang nàng ta về xe ngựa." Nhiễm Nhan nói.

Ám vệ còn lại úng tiếng, xách vạt áo sau lưng nữ tử, kéo nàng ta ra khỏi ngõ nhỏ, mà xe ngựa đã sớm chạy tới, ám vệ ném nàng ta vào trong xe.

Nhiễm Nhan thấy rõ, nữ tử vẫn còn giãy giụa vài cái, trong lòng không khỏi kinh ngạc, được chính tay nàng chế, được lực mạnh cỡ nào, bản thân nàng rất rõ, mà nàng ta bây giờ vẫn còn một chút ý thức, có thể thấy được ý chí này cường đại cỡ nào.

Trong xe, Nhiễm Nhan cẩn thận kiểm tra qua tình trạng của người này.

Đầy tóc nàng ra, một gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo lộ ra, tuy bên trên còn dính rất nhiều bụi đất, nhưng vẫn có thể thấy rõ ngũ quan, chân mày dài, mũi thon nhỏ...

Nhiễm Nhan chỉ thấy qua Văn Hỉ Huyền chủ một lần, bởi vì nàng ta quá sức giống mình, cho nên không tự chủ được mà nhìn thêm vài lần, nên có ấn tượng rất sâu đối với nàng ta, giờ phút này nhìn nữ tử này, Nhiễm Nhan rõ ràng cảm thấy đây không có khả năng là người khác.

Còn về phần đôi tay kia...hôm đó, toàn bộ chú ý của Nhiễm Nhan đều tập trung ở trên mặt, chưa từng chú ý tới tay nàng ta.

Nhiễm Nhan thấy nàng ta hơi nháy mắt, giây giữa không muồn hôn mê, liền dùng khăn tắm dược che lại miệng mũi nàng ta, sau hai giây, nàng ta cũng rốt cuộc thảng không nỗi dược lực mà nằm im.

Trở lại phủ, Nhiễm Nhan lại hạ dược cho nàng ta lần nữa, để Văn Lục dẫn mấy thị tỳ tắm rửa sạch sẽ cho nàng ta, sau đó thay y phục sạch. Đến khi nhìn thấy người lần nữa, đã là một bộ dáng sạch sẽ, được đặt trên giường trong sương phòng.

Nhiễm Nhan cẩn thận quan sát sự khác biệt giữa nàng ta và Văn Hỉ Huyện chủ, nhìn tới nhìn lui, chỉ có vẻ gầy hơn, nhưng nếu đã hai ba ngày chưa ăn cơm, lại vận động nhiều, cũng có thể tạo thành tình trạng này.

Chỉ có thể chờ quan sát thêm, Nhiễm Nhan nhìn hồi lâu, mới viết một phong thơ, phân phó người cầm đưa đến phủ Tiêu Tụng. Nếu muốn biết nàng ta có phải Văn Hỉ Huyện chủ hay không, chỉ có thể giữ nàng ta lại trước, sau đó để Tiêu Tụng phái ám vệ trộm đi Sài phủ nhìn thử xem.

"Nương tử." Văn Lục tiến vào, nói: "Chuyện ngài muồn hỏi, nô tỳ hỏi rồi, hai ám vệ nói, nữ tử này có thể biết chút công phu, vì lúc bọn họ đuổi theo, phát hiện nàng ta tựa hồ có căn bản, lại rất khỏe."

Văn Lục vừa rồi khi tắm rửa cho nữ tử này quả thực bị kinh ngạc mất một lúc mới phản ứng, nữ tử được tắm rửa sạch sẽ này, lại giống nương tử nhà mình đến như thế!

Nếu không phải Văn Lục từ nhỏ lớn lên cùng Nhiễm Nhan, lại biết Trịnh phu nhân đích xác chỉ sinh một nữ nhi, chắc cũng cho rằng đây là đồng bào tỷ muội của Nhiễm Nhan.

"Nàng ta rất giống nương tử, lại có thể cơ duyên xảo hợp mà gặp nhau, nghĩ chắc là có duyên phận với nương tử." Văn Lục nhẹ giọng nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, "Đúng a...là duyên phận."

Nàng cho rằng người này chắc chắn là Văn Hỉ Huyện chủ, khuôn mặt này của mình không được coi là đại chúng, sao có thể tùy tiện gặp một người có thể giống mình đến như vậy!

"Tính tình nàng ta rất hung dữ, để tránh cho nàng ta tỉnh lại xong lại làm bị thương người khác, trói lại đi." Nhiễm Nhan nói.

Vân Lục cũng nghe nói một ám vệ vì bắt giữ nàng ta, mà trên cánh tay bị cắn rứt một miếng thịt, nên cũng không dám chậm trễ, tự mình lấy dây thừng trói nghiến người lại trên giường.

Chương 260: Lý Uyển Bình

Đến cuối ngày, Tiêu Tụng bên kia gởi thư...hắn tự mình đi Sài phủ xác nhận qua, Văn Hỉ Huyện chủ không có ở bên trong phủ! Hơn nữa theo lời của người trong Sài phủ, đã hai ngày nay không nhìn thấy Văn Hỉ Huyện chủ. Bởi vì chuyện ăn uống của Văn Hỉ Huyện chủ luôn do nàng ta tự phụ trách, cho nên cũng không có người phát hiện ra nàng đã không còn trong phủ nữa.

Mới đầu Nhiễm Nhan cảm thấy có chút khó có thể tưởng tượng, nhưng nghĩ lại thì liền minh bạch, theo lời đồn, Văn Hỉ Huyện chủ trời sinh có tính cảnh giác cao, thích ở một chỗ, bên trong phủ có vài phó tì thậm chí còn chưa bao giờ gặp qua nàng ta. Một nữ tử thời thời khắc khắc đều phòng bị như nàng ta, tự mình lo chuyện ăn uống cho mình cũng là điều dễ hiểu.

Như vậy người hôm nay bắt được đây, mười thì có tám chín phần chính là Văn Hỉ Huyện chủ Lý Uyển Thuận rồi!

Nhiễm Nhan rất kích động, lại đến sương phòng lần nữa.

Vừa bước vào phòng, tâm tình kích động của Nhiễm Nhan hoàn toàn chuyển thành kinh ngạc, một màn trước mắt làm nàng sợ ngây người! Lý Uyển Thuận vậy mà đã tỉnh lại, hơn nữa còn đang dùng răng cắn xé dây thừng trên tay, không biết là lợi bị đồ máu, hay là môi hay đầu lưỡi bị cào rách, mà miệng đầy máu tươi, đầu tóc được chải gọn lại bị làm cho rối bù.

Nàng ta nghe thấy tiếng bước chân, ngẩng phắt lên, nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan đầy vẻ đề phòng.

Ánh mắt hung ác của Lý Uyển Thuận làm Nhiễm Nhan phục hồi lại tinh thần, nàng chậm rãi đi đến đứng ở nơi có thể đối diện với Lý Uyển Thuận, vì sợ tạo áp lực cho Lý Uyển Thuận, nên không tới gần, "Ngươi tên là gì?" Nhiễm Nhan nhẹ nhàng hỏi.

"Uông Nương?" ánh mắt nàng ta thoảng nhu hòa trong chớp mắt, nhưng ngay lập tức lại bắt đầu phòng bị.

Uông Nương là tiểu tự của Lý Uyển Thuận, Nhiễm Nhan nghe nàng ta nói ra một câu nghi vấn, lại có phản ứng như vậy, trong lòng bắt đầu suy xét, nàng ta đây là thấy mình nhìn rất giống Lý Uyển Thuận, cho nên nhất thời nhận sai người, vì thế nhẹ giọng hỏi lại một lần, "Ta nên xưng hô với người như thế nào?"

Trong lòng Nhiễm Nhan đã hơi nắm chắc, Lý Uyển Thuận đúng là bị tâm thần phân liệt, đây rất có khả năng chính là nhân cách thứ hai của nàng ta, chỉ là căn cứ quan sát hiện giờ, Nhiễm Nhan có chút lo lắng, nhân cách thứ hai này giống như không có trí tuệ của người bình thường, cứ như một con dã thú, mặc kệ dò hỏi ra sao, nàng ta chỉ có đề phòng, không nói một câu, cũng không có biểu tình thay đổi gì của con người.

Nếu mềm không được, cũng chỉ có thể cứng rắn!

Nhiễm Nhan từ trong tóc rút ra một cây ngân châm, đi đến trước giường, "Ngươi không nói? Vậy ngươi có hiểu hay không, nếu ta dùng cây ngân châm này cắm vào huyệt Thái Dương của ngươi, ngươi sẽ chết...chết đó...ngươi hiểu không?"

Nhiễm Nhan để cây ngân châm ngay huyệt Thái Dương của nàng ta, hơi dùng sức đâm thẳng làn da. Kỳ thật nếu nắm chắc, đâm trúng huyệt Thái Dương cũng sẽ không gây tử vong, nhưng đây là một huyệt vị nguy hiểm, tay chỉ cần run một cái thì có khả năng gây chết người.

"Ta hỏi lại một lần cuối cùng..." Nhiễm Nhan nói được một nửa, lại bị một thanh âm rõ ràng cắt ngang, "Lý Uyển Bình."

Trong lòng Nhiễm Nhan hơi kinh hãi, bởi vì người trước mắt này, có khí chất hoàn toàn bất đồng với vừa rồi, không còn hung ác nữa, mà là cơ trí, một đôi mắt sáng như sao trời, lộng lẫy mà thanh minh, có vẻ ướt át như thu thủy, toàn thân lãnh đậm như tuyết vừa tan thành nước. Hợn nữa cái tên nàng vừa nói ra, là "Lý Uyển Bình"! Tỷ tỷ đồng bào bị thất lạc của Lý Uyển Thuận!

Nói như vậy, nữ tử trước mắt này, là Lý Uyển Bình có nhân cách phân liệt, hoặc chính là Văn Hỉ Huyện chủ Lý Uyển Thuận có mấy nhân cách phân liệt cùng lúc!

"Ngươi như thế nào lại xuất hiện ở trên đường cái?" Nhiễm Nhan dùng khăn đem châm lau sạch sẽ, cất đi.

Lý Uyển Bình cong khoe môi, "Ta là người không nhà để về, ở trên phố kiếm ăn thì rất kỳ quái à?"

Có thể nói chuyện là tốt rồi! Nhiễm Nhan tình nguyện đổi mặt một nữ tử thông minh như vậy, còn hơn là một nhân cách thú tính như vừa rồi.

Tức khắc tâm tình Nhiễm Nhan cũng hòa hoãn xuống, chậm rì rì nói: "Thế xác này của ngươi, đến tột cùng là đang chứa đựng bao nhiêu linh hồn chứ?"

Nhiễm Nhan đang thử, thử xem nàng ta có biết bản thân có nhân cách phân liệt hay không, hoặc là thử xem nhân cách này đến tột cùng có vai trò gì trong đám nhân cách kia của nàng ta.

Sắc mặt Lý Uyển Bình hơi đổi, rồi sáng khoái thừa nhận, "Chưa từng có ai phát hiện ra bí mật này, không nghĩ tới ngươi thế nhưng chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra.

"Ngươi nhận thức ta sao? Hoặc là nói, gặp qua ta sao?" Nhiễm Nhan cố nén hưng phấn trong lòng, thanh âm vũng vàng hỏi.

Lý Uyển Bình đánh giá Nhiễm Nhan một chút, trầm mặc một lát, đột nhiên cười ha hả, mắt nàng ta như có sóng nước gợn lên, sắc mặt lại đột nhiên nghiêm túc, lạnh lùng thốt lên: "Ta không biết ngươi muôn thử cái gì, nhưng là, ngươi nếu minh bạch chúng ta đều ở trong cùng một thể xác, thì tốt nhất nên thả ta ra, Uyển Thuận không phải là một huyền chủ bị người quên lãng, ít nhất Lý Thé Dân tuyệt đối sẽ không quên."

Nhiễm Nhan tâm than, quả nhiên là một nhân cách rất thông minh! Bất quá, "Những lời này của ngươi đã nói cho ta thử ta muôn biết. Ngươi cũng không cần uy hiếp ta, ta nếu dám đem ngươi mang về, thì chứng tỏ, mặc dù ta giờ này khắc này đem ngươi đi phanh thây, cũng sẽ không có ai phát hiện, ta dám đánh cuộc, không biết các ngươi có dám đánh cuộc hay không?"

Đây là trận giao phong giữa hai nữ nhân trí tuệ và quyết đoán, mà hiển nhiên là Nhiễm Nhan đang nắm giữ quyền chủ động thắng một bậc, trên

mặt nàng lăng lặng tràn ra một nụ cười, "Lý Uyển Bình, ta có đủ thời gian, hy vọng ngươi cũng có."

"Nói cho ta biết ngươi là ai?" Lý Uyển Bình không chút hoảng loạn, chỉ dùng ngữ điệu bình tĩnh nói chuyện.

Nhiễm Nhan rũ mắt, sau hai giây mới nói: "Mẫu thân ta cùng với lệnh từ là đường tỷ muội ở bốn gia, bất quá đã sớm không liên hệ nữa, coi như là người lạ đi, còn vì sao ta làm khó dễ ngươi, nếu ngươi đã từng gặp qua ta, thì nghĩ sẽ biết, nếu là chưa thấy qua, không ngại hỏi Văn Hỉ Huyện chủ một chút."

"Không cần hỏi, bởi vì người lúc ấy gặp ngươi, chính là ta." Lý Uyển Bình nhàn nhạt nói.

Nhiễm Nhan hiểu rõ gật đầu, bởi vì ngày hôm ấy, nàng xác định là không hề nhìn ra bộ dáng khiếp nhược như trong truyền thuyết của Văn Hỉ Huyện chủ.

Nói xong hết thảy, trong lòng Nhiễm Nhan hơi hối hận, nàng vừa rồi quá hưng phấn, chỉ lo xác nhận Văn Hỉ Huyện chủ có phải có nhân cách phân liệt hay không, lại quên mất, nếu nhân cách "Lý Uyển Bình" này, một khi xác nhận mình đối với nàng ta không có uy hiếp gì nên không xuất hiện nữa thì nên làm cái gì bây giờ?

Trở về phòng ngủ của mình, Nhiễm Nhan liền cẩn thận phân tích nhân cách của Văn Hỉ Huyện chủ, hiện tại có ba cái đã xuất hiện, một cái nhân cách chủ, cũng chính là bản thân Văn Hỉ Huyện chủ, còn có một cái là tỷ tỷ "Lý Uyển Bình" này, một cái nhân cách khác nữa tựa hồ chỉ là dã thú mà không có trí tuệ của người bình thường. Nhân cách "Lý Uyển Bình" này không thể nghi ngờ là đâu não của cả ba nhân cách, mà nhân cách dã thú kia tuy rằng không có trí tuệ, nhưng sức lực cực kỳ lớn, hơn nữa còn biết một chút võ công... các nàng cùng nhau bảo hộ Văn Hỉ Huyện chủ tính cách yếu ớt.

Truyền thuyết Văn Hỉ Huyện chủ là một tài nữ, có khả năng xem qua là nhớ, nếu nói như vậy, có phân liệt ra thành "Lý Uyển Bình" cùng với một nhân cách khác cũng không có gì kỳ quái. Đầu óc ám thị, cường đại đến vượt khỏi tưởng tượng của người bình thường, khi một người tin tưởng không chút nghi ngờ đối với thứ mình tạo ra, có đôi khi sẽ thật sự thay đổi hoàn toàn sức lực cùng với tính cách của một người.

Chỉ là, không biết ngoại trừ hai nhân cách kia ra, còn có nhân cách phân liệt nào khác hay không...

Chương 261: Đa nhân cách phân liệt

Vốn dĩ nhân cách phân liệt đã hiềm thấy, Văn Hỉ Huyền chủ lại còn là đa nhân cách phân liệt, nên càng phức tạp. Bởi vì mỗi nhân cách đều độc lập, hoàn chỉnh, có suy nghĩ và hành động riêng, giữa mỗi nhân cách có liên hệ hay không, trong một chốc một lát cẩn bản không thể nhận rõ, muốn kiểm tra một người như vậy có năng lực và điều kiện để giết người hay không, thật sự là một chuyện rất khó khăn, hơn nữa ở Đại Đường muốn lấy được bằng chứng cũng không dễ.

Nhiễm Nhan suy đoán, khi Văn Hỉ Huyền chủ phân liệt ra nhân cách "Lý Uyển Bình" này, rất có khả năng là trong tình huống liên tục bị giám thị và tràn ngập nguy cơ, ảo tưởng là tỷ tỷ của nàng ta chưa từng mất tích, vẫn còn ở bên cạnh nàng ta, có thể làm một người mạnh mẽ để bảo hộ nàng ta, nhưng bởi vì sức lực của hai người vẫn còn thiếu, cho nên lại tưởng tượng ra một nhân cách khác không có trí tuệ nhưng sức lực cực lớn, để làm nô bộc trung thành của hai chị em...Nhưng mà nô bộc như vậy có thể có một cái, thì có thể có hai cái, tỷ như, Văn Hỉ Huyền chủ có thể có một nhân cách "Sát thủ" tồn tại hay không?

Căn cứ trên cuộc sống xưa nay của Văn Hỉ Huyền chủ mà phân tích, nàng ta không có khả năng có thời gian đi tập võ, như vậy cái gọi là công phu kia, rất có thể là bởi vì nàng ta đọc nhiều sách vở, lại có sức linh ngộ cực cao nên mới diễn thành như vậy, vậy thì nàng ta có thể có một nhân cách 'y sinh' có thể hiểu y lý hay không?

Nếu thật sự là vậy...thì đây đúng là một chuyện rất khó giải quyết!

Với tình trạng hiện tại của Văn Hỉ Huyền chủ, trong các nhân cách phân liệt, có tồn tại một "Lý Uyển Bình" có trí tuệ cùng can đảm, có tồn tại một nhân cách mang sức mạnh, thì hoàn toàn có thể suy đoán là nàng ta có năng lực giết người. Chẳng qua, chỉ là có khả năng này mà thôi, cẩn bản không có chứng cứ gì, cũng không có nhân chứng, cũng không có động cơ.

Trần trọc một đêm, sáng sớm hôm sau, Nhiễm Nhan dùng xong đồ ăn sáng rồi vội vàng tới sương phòng.

Mở cửa phòng ra, thấy cái người cả tiếng mở cửa cũng bị làm cho hoảng sợ kia, Nhiễm Nhan đã biết, chuyện mình lo lắng nhất rốt cuộc đã xảy ra.

"Lý Uyển Bình" là một nhân cách thông minh lại quyết đoán, nàng ta một khi xác nhận là không có uy hiếp nữa, thì sẽ bỏ mặc, giằng co ngày hôm qua, nhìn bên ngoài thì có vẻ như Nhiễm Nhan chiêm thượng phong, nhưng mà cùng lăm cung chỉ có thể xem như ngang tay mà thôi. Nhiễm Nhan đã thử và biết được thứ mình muốn biết, mà "Lý Uyển Bình" cũng vậy.

"Văn Hỉ Huyện chủ?" Nhiễm Nhan nhẹ giọng thử gọi.

Trên giường người nọ sợ hãi mở to mắt, sau khi thấy Nhiễm Nhan, nao nao, chót giãy giụa nhào về phía Nhiễm Nhan, "A tỳ!"

Nàng ta phát hiện bản thân bị trói ở trên giường, khóc như hoa lê dính hạt mưa, "A tỳ cứu ta!"

Văn Hỉ Huyện chủ lúc này vô cùng hoảng loạn, bởi vậy vừa thấy Nhiễm Nhan có năm sáu phần giống nàng ta, khí chất trầm tĩnh lại có chút giống với "Lý Uyển Bình", cho nên đã ngộ nhận.

Nhiễm Nhan đi đến bên cạnh nàng ta, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt nàng ta, quan sát một lúc, mới duỗi tay cởi dây trói cho nàng ta.

Văn Hỉ Huyện chủ sau khi được mở trói, lập tức nhào vào lòng Nhiễm Nhan, khóc lớn, "A tỳ, ta sợ quá! Ta sợ quá!"

Nhiễm Nhan trong lòng vừa động, biết nhân cách chủ hiện tại của Văn Hỉ không quen biết nàng, hơn nữa, cũng hoàn toàn không biết cuộc nói chuyện giữa "Lý Uyển Bình" và nàng, bèn nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng ta, dùng thanh âm nhu hòa nhất hỏi, "Nói ta nghe, ngươi sợ cái gì?"

"Bọn họ đều là kẻ điên! Đều là kẻ điên..." thanh âm Văn Hỉ Huyện từ run rẩy sợ hãi, rồi dần dần yếu xuống, chỉ lặp đi lại lại mà nỉ non mỗi câu này.

"Bọn họ là những ai?" Nhiễm Nhan biết, Văn Hỉ Huyện chủ tuy nhu nhược, nhưng không phải người không có chủ kiến, chẳng qua là vừa mới tỉnh lại hoảng sợ thấy mình bị trói, sau đó vừa lúc lại thấy nàng cùng với "Lý Uyển Bình" khá tương tự, cho nên mới hoang mang như thế.

Cảm giác được người trong ngực đang run lẩy bẩy, Nhiễm Nhan cũng không khỏi cảm thấy thương hại, nàng ta vốn dĩ là viên minh châu được cha mẹ nâng niu trong tay, vốn dĩ là công chúa tôn quý nhất của Đại Đường, đáng tiếc... Ân Thái Tử Lý Kiến Thành cũng coi như một đời anh hùng, nhưng từ xưa đến nay thăng làm vua thua làm giặc, mặc dù là thân huynh đệ, hậu nhân của hắn cũng không thoát khỏi vận mệnh bi thảm.

Tiếng khóc của Văn Hỉ Huyện chủ dần dần biến thành sụt sịt, thật lâu sau, mới dần dần yên lặng, nàng ta đã khôi phục lý trí, đồng thời cũng cảm thấy có chút không thích hợp, nàng ta biết tỷ tỷ vẫn luôn ở bên cạnh bảo hộ mình, nhưng trước nay chưa bao giờ có thể cảm nhận được cái ôm của tỷ tỷ như vậy, thậm chí còn có thể ngửi được mùi hương bội lan nhàn nhạt trên người nàng.

"Ngươi..." Văn Hỉ Huyện chủ đẩy Nhiễm Nhan ra, nhanh chóng rúc vào góc giường, co mình lại như con tôm bị bóc vỏ, chỉ lộ ra một đôi mắt, vừa tìm tòi nghiên cứu vừa khẩn trương mà đánh giá Nhiễm Nhan, càng nhìn sắc mặt nàng ta càng trăng bêch, thanh âm cũng ngăn không được phát run, "Ngươi là ai, ngươi là ai?"

Rốt cuộc, Nhiễm Nhan cùng "Lý Uyển Bình" vẫn không giống nhau, đều có tính cách trầm ổn, nhưng "Lý Uyển Bình" có cảm giác sang sảng, hơn nữa biểu tình cũng phong phú như người bình thường, không giống như Nhiễm Nhan, lúc nào cũng mang biểu tình nghiêm túc, biến hóa nếu có cũng rất nhỏ. Hơn nữa, bè ngoài của Nhiễm Nhan căn bản không đúng tuổi.

"Ngươi có biết tại sao mình lại ở chỗ này hay không?" Nhiễm Nhan tiếp tục ôn nhu dò hỏi.

Văn Hỉ Huyện chủ chỉ vùi đầu vào đầu gối, nín thinh không chịu lên tiếng.

Nhiễm Nhan lại thử lần nữa: "Ta không quen biết ngươi, chỉ là thấy ngươi ngã trên đường, muốn cứu ngươi trở về, kết quả ngươi lại cắn thị vệ của ta một ngum, cho nên mới trói ngươi lại."

Nhiễm Nhan nói dối, nàng muốn biết giữa những nhân cách phân liệt của Văn Hỉ Huyện chủ này liên hệ nhau như thế nào.

Một lúc lâu sau, Văn Hỉ Huyện chủ mới chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt vẫn vừa tìm tòi nghiên cứu vừa đề phòng như vậy, thanh âm yếu ớt hỏi: "Thật sao?"

Chỉ một câu này, Nhiễm Nhan đã có thể đoán ra, nhân cách chủ của Văn Hỉ Huyện chủ tương đối độc lập, nàng ta biết có hai nhân cách khác tồn tại, nhưng không biết ký ức của họ. Hơn nữa Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đã từng đến Sài phủ, ngày hôm qua "Lý Uyển Bình" có nói, người gặp bọn họ lúc ấy là nàng ta, nhưng Văn Hỉ Huyện chủ lại không nhận ra Nhiễm Nhan, điều này càng thêm xác minh suy đoán của Nhiễm Nhan.

"Đương nhiên là thật, nếu không ta vô duyên vô cớ trói ngươi làm cái gì? Thêm nữa, khi ta thấy ngươi sợ hãi, không phải đã thả ngươi ra sao?"

Nhiễm Nhan tiếp tục dẫn dắt suy nghĩ của Văn Hỉ Huyện chủ. Văn Hỉ Huyện chủ là một nữ tử thông tuệ, Nhiễm Nhan không trông cậy vào bản lĩnh nói dối vụng về của mình để lừa nàng ta, nhưng nếu có chút ảnh hưởng, dẫn dắt tâm lý một người, vẫn là có thể dùng được.

Nhiễm Nhan thấy biểu tình nàng ta hơi buông lỏng, liền tiếp tục cố gắng, "Tôi hôm qua thị tỳ của ta còn nói, ta cùng với ngươi có duyên phận. Ta ở trên đường cái vô tình cứu được ngươi, không nghĩ tới ngươi lại có năm sáu phần tương tự với ta, nói như vậy đây là vận mệnh chủ định đi."

Đây cũng là một câu thử, Nhiễm Nhan coi cái này như thí nghiệm tâm lý, bởi vậy cũng không có cảm giác tội lỗi về chuyện nói dối bao nhiêu. Nàng nhìn biểu tình càng thêm buông lỏng của Văn Hỉ Huyện chủ, tiếp tục nói: "Tôi, nói cho ta ngươi là ai, ta đưa ngươi về nhà."

Văn Hỉ Huyện chủ có tính cảnh giác cao, trời sinh đã rất nhạy bén với cảm giác nguy hiểm, lại thêm nàng ta khá thông tuệ, tâm phòng bị còn rất mạnh, ngoại trừ đối với những nhân cách khác, rất khó để nàng ta bỏ đi phòng bị đối với người ngoài, trong tình huống này, Nhiễm Nhan cũng không quá nắm chắc có thể lấy được tin tức hữu dụng gì từ nàng ta. Còn không bằng làm chuyện tốt, tự mình đưa nàng ta về.

"Ta nếu đã cứu ngươi, thì sẽ không hại ngươi, nếu ngươi không phải là một nữ tử, ta cũng sẽ thả cho ngươi tự mình trở về nhà." Nhiễm Nhan nói tiếp.

Không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, có lẽ do diện mạo của Nhiễm Nhan thật sự cùng nàng ta tương tự, cũng xúc động nàng ta, nàng ta gật gật đầu, nói giọng như muỗi kêu, "Phu quân ta họ Sài..."

Nàng nhỏ giọng nói ra địa chỉ, Nhiễm Nhan gật đầu nói: "Ta sai phó tì đi chuẩn bị xe ngựa, ngươi có muốn ăn sáng xong rồi đi không?"

Lời tác giả: Hai chương này không biết mọi người đọc tới hò đồ chưa? Chủ yếu là chuyện nhân cách phân liệt vốn đã rất phức tạp rồi, Tụ tử chỉ có thể tận lực dùng phương thức đơn giản nhất để diễn đạt, để mọi người không bị làm cho hôn mê, thì Lý Uyển Thuận là Văn Hỉ Huyện chủ, mà một trong các nhân cách là 'Lý Uyển Bình', một nhân cách khác thì không có tên, chỉ có đặc điểm là rất hoang dã dữ dằn

Lời editor: [góc dành cho hủ] nếu có hứng thú thì các chú các thím có thể coi thử 'Nhị phân chi nhát giáo chủ', bộ này không hẳn là nhân cách phân liệt nhưng tình tiết tương tự, khá thú vị: thuở hiện đại chỉ xuyên về ban đêm, còn ban ngày thì vẫn là công, hai thằng lúc đầu không biết sự tồn tại của nhau, confused khỏi nói ha ha ha, đọc cũng ổn...

Chương 262: Thắng thắn về chuyện tình cảm

Văn Hỉ Huyện chủ lập tức lắc đầu, tiếp tục vùi đầu vào giữa hai đầu gối, những sợi tóc đen nhánh phủ kín phần lưng thon nhỏ, theo động tác của nàng ta trượt xuống dưới.

Văn Lục ôm một bộ quần áo tiến vào, đặt ở trên giường, thấy Văn Hỉ Huyện chủ đang ngồi xổm, không khí trong phòng có chút quái dị, liền cười nói: "Vị nương tử này tinh rồi? Hôm qua nô tỳ còn nói, nương tử cùng với nương tử nhà ta thật là có duyên phận, tướng mạo này, nếu không biết, còn tưởng rằng hai người là thân tỷ muội đó!"

Tiếng cười của Văn Lục luôn luôn sáng khoái, hơn nữa thanh âm rất lớn, Văn Hỉ Huyện chủ sợ tới mức run một cái, sắc mặt hơi trắng bệch, nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn Văn Lục trong kinh sợ có mang chút tò mò. Nàng từ nhỏ sinh hoạt ở trong cung, ở cái nơi tranh đấu hung ác, thủ đoạn ùn ùn không dứt này, nàng đi theo một mỹ nhân cẩn thận chặt chẽ, bên người nữ tử đó thì cả cười cũng không dám phát ra tiếng, làm gì có kiểu há miệng cười không chút che chǎn gì như Văn Lục.

Nhiễm Nhan biết, Văn Hỉ Huyện chủ là loại người đem để phòng khắc đến trong xương cốt, tuyệt đối không thể dễ dàng mở lòng với ai, cho nên nàng ta không muốn ăn cơm ở đây, Nhiễm Nhan cũng không ép, vì thế nói: "Chúng ta đi ra ngoài trước, sau khi ngươi tự mặc tốt y phục, ta liền đưa ngươi hồi phủ."

Nhiễm Nhan dứt lời, liền dẫn Văn Lục ra chờ ngoài cửa.

Văn Lục vẫn chưa biết thân phận thật sự của Văn Hỉ Huyện chủ, thấy Nhiễm Nhan không cho người khác hầu hạ nàng ta, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Lúc đang chờ, Hình Nương bước vội vàng tới, "Nương tử, Tam phu nhân nói Tiêu phủ gửi thư, thái phu nhân Tiêu gia thỉnh Tam phu nhân cùng với ngài ngày mai đi Tiêu phủ làm khách, Tam phu nhân đang ở đại sảnh chờ ngài đến để bàn bạc chuyện ngày mai."

Trong lòng Nhiễm Nhan hơi căng thẳng, nàng sống hai đời mà đây là lần đầu gặp gia trưởng a! Nhưng trên mặt lại bình tĩnh mà chuyển qua nói với Văn Lục: "Tìm người qua chỗ Dung di xin thêm mấy hộ viện, hộ tống Văn Hỉ Huyện chủ hồi phủ."

Hình Nương cùng với Văn Lục đều kinh ngạc, Văn Lục là bởi vì không nghĩ tới vị nương tử rất giống nương tử nhà mình này lại là Huyện chủ, mà Hình Nương thì kinh ngạc với hoàn cảnh của Văn Hỉ Huyện chủ.

Mấy ngày nay Hình Nương vẫn luôn bị Dung Thiến kéo đi hỗ trợ, nàng nghe nói hôm qua Nhiễm Nhan nhất được một nữ khất cái trên phố, còn tưởng rằng Nhiễm Nhan đây là nhìn trúng, chuẩn bị mang về cho làm thị tỳ, lại không nghĩ rằng đây lại là Văn Hỉ Huyện chủ!

"Nương tử!" Hình Nương mặt mũi gấp gáp cởi guốc giày, đi lên hành lang, kéo nàng qua một bên, nhỏ giọng nói: "Xuất thân của vị Huyện chủ này ngài còn không rõ ràng sao! Sao có thể dính dáng tới nàng ta? Hiện giờ chuyện Tiêu gia và Thôi gia đè thân đang nhức đầu, ngài cũng không thể để cành mè để cành con!"

Nhiễm Nhan nhất thời cũng không thể giải thích với Hình Nương, nếu không phải bởi vì vụ án này, nếu không phải bởi vì tò mò nhân cách phân liệt của Văn Hỉ Huyện chủ, nàng cũng sẽ không cố tình đi tiếp cận Văn Hỉ Huyện chủ. Bởi vậy, cũng chỉ có thể đáp: "Ta minh bạch."

Hình Nương còn muốn nói nữa, lại bị Nhiễm Nhan nói sang chuyện khác: "Thím đang ở trong sảnh chờ ta sao?"

"Đúng vậy." Hình Nương thở dài, cân nhắc một chút, vẫn là chuyện này lừa sém lông mày hơn, những chuyện khác về sau từ từ khuyên tiếp, nên cũng không nói gì nữa.

Nhiễm Nhan lại dặn dò Văn Lục vài câu, mới theo Hình Nương đi ra sảnh ngoài.

La thị vừa mới dùng xong đồ ăn sáng, đang súc miệng, nàng thấy Nhiễm Nhan, mặt đầy tươi cười buông ly xuống, "Mau tới đây ngồi."

Nhiễm Nhan quỳ ngồi xuống tịch chỗ gần tầm tay bà, "Thím."

"Ngươi cũng nghe nói rồi đi? Tiêu gia lại rất coi trọng mối hôn sự này, không giống như Thôi thị, ngoài miệng nói một hai câu liền không đả động nữa." La thị tuy nói lời oán trách, nhưng trong giọng nói lại toàn là vui mừng, bà cười nói: "Ta cũng cảm thấy Tiêu thị ồn hơn nhiều, Tiêu Thị lang càng nhìn càng thấy là một lang quân rất nặng tình cảm. A Nhan gả qua đó, còn không phải là hưởng phúc sao?"

Nhiễm Nhan không có kinh nghiệm hàn huyên mấy chuyện này, chỉ biết cúi đầu, khẽ cắn nói: "Thím nói đúng rồi."

La thị chỉ lo cao hứng, thấy Nhiễm Nhan cúi đầu, còn cho là nàng ngượng ngùng, nói tiếp: "Còn về phần Độc Cô thị, tức phụ cả nhà Tiêu thị đều có xuất thân cao quý, khó tránh khỏi bà ấy không thích việc này, bất quá cũng không cần quá lo lắng, ngày mai gặp được Tiêu thái phu nhân, ngươi nếu được lòng bà, sau này địa vị ở Tiêu thị cũng sẽ không thấp hơn mấy túc phụ khác."

"Đa tạ thím đê điếm." Nhiễm Nhan là thật tâm cảm tạ, mặc kệ La thị là xuất phát từ nguyên nhân gì mới nhiệt tình như thế, dù sao cũng coi như là tâm ý.

La thị thấy Nhiễm Nhan cảm kích, thì càng thêm hăng hái, tỉ mỉ dặn dò nhiều thứ, cuối cùng uống một ngụm trà, nói: "Phương diện lễ tiết, đê cho Hình Nương bồi trợ cho, tuy nói ngươi luôn luôn lễ nghĩa, nhưng sĩ tộc dù sao cũng bất đồng với nhà bình thường, chuyện này quan hệ đến chung thân, vẫn phải đê tâm một chút."

"Dạ." Nhiễm Nhan ngoan ngoãn đáp.

Chuyện cần nói cũng đã nói xong, La thị liền chuyển đê tài qua Nhiễm Vân Sinh, "Ta chọn cái ngày lành, chuẩn bị nâng phòng cho Nhĩ Đông, nàng ta tốt xấu gì cũng hầu hạ Thập Lang nhiều năm như vậy, người cũng rất giữ khuôn phép, làm thiếp thất xem như rất tốt...aizzz!"

Bà nặng nề than một tiếng, tinh thần có chút mệt mỏi nói: "Cũng không biết ta như thế nào lại dạy ra đứa con trai này, nếu không muốn cưới hỏi đàng hoàng, chẳng lẽ hắn định cả đời chỉ ôm một người mà sống hay sao?! Cho dù là vậy, Nhĩ Đông bất quá là một nô tỳ được mua về, dù có bỏ được tiện tạ, xuất thân cũng quá kém!"

La thị cung chiều nhi tử, trong cảm nhận của bà, Nhiễm Vân Sinh bộ dạng vô cùng tuân mĩ, tài cao bát đầu, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, chỉ có xuất thân là thương nhân nên không tốt, bà thậm chí vì vậy mà ngày ngày khuyên Nhiễm Bình Dụ bỏ thương theo sĩ, để vẹn toàn hơn cho nhi tử.

Nhiễm Nhan biết chuyện này rất rõ, nàng không biết La thị đối với con dâu yêu cầu cao cỡ nào, nhưng cũng biết ở trong lòng La thị, xuất thân của Nhĩ Đông tuyệt đối không đủ trình độ để làm chính thất của Nhiễm Vân Sinh.

"Thêm nữa, muốn thoát tiện tạ phải trả rất nhiều tiền! Năm đó vì bỏ tiện tạ cho Thiến Nương đã tốn hết 5000 quán, còn mất thêm hai thôn trang... Tuy nói là nhà của chúng ta cũng không thiếu số tiền này, nhưng trong lòng ta đây vẫn luôn nghẹn muôn chêt!" La thị nhăn mày, không ngừng thở dài, "Thập lang nhà chúng ta, dù có cưới một nương tử đại tộc cũng chưa chắc là không thê!"

Thời Đường chuyên địa vị vô cùng nghiêm ngặt, Nhiễm Nhan biết rõ lời này của La thị có chút kỳ vọng quá cao. Đối với chân chính quyền quý mà nói, giúp một nô tỳ thoát khỏi tiện tạ cũng chỉ cần nói vài câu, mà nhà bình thường thì phải trả một cái giá rất cao, cho nên đối với tuyệt đại đa số thị tỳ, chuyện thoát khỏi tiện tạ quả thực là xa tận chân trời.

"A Nhan, Thập Lang đối với ngươi là tốt nhất, ngươi phải giúp ta khuyên nhủ hắn." La thị kéo tay Nhiễm Nhan, rốt cuộc cũng nói đên chính đề.

Nhiễm Nhan do dự một chút, gật gật đầu. Nhưng nàng vốn dĩ đã không có quan niệm giai cấp, sao có thể khuyên Nhiễm Vân Sinh mấy chuyện này?

"Việc này không nên chậm trễ, không bằng ngươi bây giờ đi khuyên hắn đi. Ý của tam thúc ngươi là trước khi ăn tép thì làm xong chuyện nâng phòng, vừa lúc chung vui ăn tép luôn, hắn hiện giờ còn không biết ý tú của Thập Lang đâu!" La thị thúc giục.

Nhiễm Nhan thấy bà mang vẻ mặt cấp thiết tràn trề hi vọng mà nhìn mình, chỉ đành đồng ý, "Ta sẽ tận lực."

Bàn bạc xong, La thị mới cầm tay nàng, ra cửa.

Nhiễm Nhan cứ coi như đi thăm Nhiễm Vân Sinh, nên không lè mề nữa.

Tới cửa phòng Nhiễm Vân Sinh, thì thấy cửa phòng đóng chặt, trong viện không có một nhị đăng thị tỳ nào, chỉ có một mình Thiển Tuyết đang canh giữ trước cửa.

"Thập Thất Nương." Thiển Tuyết thấy Nhiễm Nhan, vội vàng khom người hành lễ, thanh âm có chút cao, như đang cố ý nhắc nhở người trong phòng.

Nhiễm Nhan đỡ nhẹ nàng một cái, "Không cần đa lễ, Thập ca đâu?"

Thiển Tuyết nói: "Ở trong phòng, để nô tỳ đi thông báo một tiếng."

Nàng vừa dứt lời, cửa phòng đã bị mở ra, Nhĩ Đông mang đôi mắt hồng hòng đi ra, nhún người hành lễ với Nhiễm Nhan. Ngay sau đó thanh âm Nhiễm Vân Sinh trong phòng truyền ra, "A Nhan tới rồi sao?"

Nhiễm Nhan lên tiếng, đi vào phòng.

Nhiễm Vân Sinh đang quỳ ngồi trước kệ uống trà, hắn còn gầy hơn so với mấy ngày trước, giữa mày vì thường xuyên nhíu lại mà để lại dấu vết mờ mờ, thế nhưng lại tăng cho hắn thêm vài phần hương vị nam nhân.

Nhiễm Nhan nghiêng đầu cẩn thận đánh giá hắn, rồi nói: "Thập ca tuy có ốm hơn một chút, nhưng lại đẹp mắt hơn so với trước kia."

Nhiễm Vân Sinh nao nao, bật cười nói: "A Nhan cũng biết trêu người ta rồi? Vậy ngươi nói xem, đến tột cùng là Thập ca đẹp mắt hơn, hay là Tiêu Thị lang đẹp mắt hơn?"

Nghiêm khắc mà nói, hai người bất phân cao thấp, có điều sở thích của Nhiễm Nhan thì thiên về diện mạo như của Tiêu Tụng nhiều hơn, bị Nhiễm Vân Sinh hỏi như vậy, đành phải thành thật đáp: "Đều đẹp hết."

"Đến đây ngồi cạnh ta." Nhiễm Vân Sinh vỗ vỗ lên tịch bên cạnh.

Nhiễm Nhan nghe lời bước qua, "Mấy ngày nay thân mình ngươi như thế nào rồi?"

"Ta đây không phải rất tốt sao? Đừng lo lắng." nụ cười của Nhiễm Vân Sinh phảng phất vẫn lóe mắt như trước, rực rỡ như đóa Phù Tang, nhưng Nhiễm Nhan không nhìn thấy vẻ hoạt bát trong mắt hắn như dĩ vãng nữa.

Nhiễm Vân Sinh như vậy làm Nhiễm Nhan cảm thấy đau lòng.

Có phải ai sống cũng phải trải qua trắc trở, mới dần dần mài mòn đi phần đơn thuần và buồng bỉnh trước kia? Trên đời này, có người nước chảy bèo trôi, góc cạnh dần dần bị mài bằng đi, đến cuối cùng trong lòng chỉ còn lại đủ loại hồi ức đắng cay chua ngọt, có người không muốn xuôi dòng, cố thủ bản thân, cuối cùng không thể chết già, nhưng mặc dù chết đi, cũng vẫn còn mang theo phần thiên chân thuở ban đầu.

Loại nào thì đáng giá hơn? Thiên chân và sinh mệnh, thì cái nào trân quý hơn?

"Thập ca, người thích Nhĩ Đông không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nhiễm Vân Sinh dừng một chút, nói: "Nàng ấy hâu hạ ta rất nhiều năm, giữa chúng ta là tình nghĩa sâu đậm."

Dù cho là ai thì đối với người đã dốc lòng chiêu cõi mình rất nhiều năm, cũng không thể không có cảm tình, huống chi Nhiễm Vân Sinh vốn trọng tình nghĩa! Nhưng đây chỉ là tình chủ tớ, hay tình bằng hữu, cũng có lẽ là tình thân do ở chung thời gian dài mà sinh ra, nhưng không phải là tình yêu giữa bạn đời.

Nhiễm Vân Sinh thấy Nhiễm Nhan muốn nói tiếp, liền cắt ngang nàng, hỏi: "A Nhan thích Tiêu Thị lang không?"

Hắn đây là muôn nói, trong lòng nàng thích người khác, nhưng có thể gả cho Tiêu Tụng, hắn sao lại không được cưới Nhĩ Đông?

"Ta hiểu ý Thập ca." Nhiễm Nhan mỉm cười nói: "Nhưng...Thập ca à, người đoán sai rồi. Ta thích hắn, tuy rằng ta không biết là vào thời điểm nào ở đâu và nguyên nhân gì mà ta sinh ra phần tình cảm này, tuy rằng tình cảm này cũng chưa sâu sắc, nhưng ta có thể khẳng định, chỉ cần hắn không thay đổi, thì rồi sẽ có một ngày ta yêu hắn sâu sắc."

Nhiễm Vân Sinh ngạc nhiên, hắn chưa bao giờ nghe qua có người dùng lý trí mà phân tích và dự đoán về tình cảm như vậy, hắn nhìn nàng chằm chằm, cặp mắt đen kia vĩnh viễn đều tĩnh lặng như vậy, phảng phất sẽ không vì bất luận chuyện gì mà mất đi lý trí.

"Bởi vì có phần tình cảm này, bởi vì ta cho rằng hắn đáng giá để ta dùng cả đời mà chờ đón tình yêu, cho nên có thể dũng cảm mà tiên tới, cho dù cuối cùng không được như ý, nhưng nếu đã nỗ lực thì cũng coi như là một loại viên mãn." Trên mặt Nhiễm Nhan tràn ra nụ cười nhẹ nhàng, "Nếu thập ca đối với Nhĩ Đông cũng như thế, A Nhan sẽ không khuyên ngươi câu nào nữa."

Nhiễm Vân Sinh nhìn nàng tiêu sai như vậy, chần chờ một chút, vẫn hỏi: "Vậy Tô Phục thì sao? Hắn có vị trí gì trong lòng ngươi?"

Chương 263: Thiếu mất một cái

Nhắc tới Tô Phục, thần sắc của Nhiễm Nhan không thay đổi bao nhiêu, nàng chỉ hơi sững sốt một chút, chợt nở nụ cười nhu hòa, "Chúng ta chỉ là đi qua nhau mà thôi."

Ở biển người mênh mang, vẫn có những giao thoa không bình thường, nhưng sau khi từng người rời đi, vẫn là mỗi người một cuộc đời riêng lẻ. Nếu không có Tiêu Tụng, nếu nơi này không phải Đại Đường, nếu có thể có nhiều thời gian ở bên nhau hơn, có lẽ tình cảm giữa bọn họ cũng có thể tu thành chính quả, nhưng trên đời làm gì có nhiều "nếu" như vậy? Bởi vậy, khi hai phần cảm tình sâu cạn như nhau xếp ở trước mặt, Nhiễm Nhan không chút do dự sẽ lựa chọn phần thích hợp với mình hơn.

Giữa Tiêu Tụng và Tô Phục, nếu bỏ qua không xét tới tình cảm, một người như núi vĩnh viễn đứng sừng sững ở nơi đó, chỉ cần nàng nguyện ý, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được hắn; mà người kia, lại như thần long thấy đầu không thấy đuôi, Nhiễm Nhan chỉ có thể như ngọn hải đăng, chờ hắn đến tìm nàng.

Chưa nói đến ưu khuyết, hoặc là những thứ khác, chỉ là Nhiễm Nhan thích người trước hơn mà thôi.

Nếu cho thêm thời gian, khi Tô Phục có thể hoàn hoàn toàn tin tưởng Nhiễm Nhan, hắn có thể sẽ báo cho nàng hết thảy hành tung của hắn, thì cũng chưa chắc hắn không thể trở thành một ngọn núi, nếu lại cho thêm thời gian, Tô Phục có lẽ sẽ động tâm sâu hơn nữa, vì nàng mà nỗ lực rời xa bóng tối...chỉ là bọn họ không gặp được nhau vào thời điểm thích hợp mà thôi. Nếu như vậy, Nhiễm Nhan cũng chưa chắc sẽ không vì hắn mà không màng tất cả, cả cuộc đời nàng kia hứa hẹn cho ai cũng còn chưa biết được, nhưng hiện thực buộc nàng một hai phải vào giờ này phút này lựa chọn một vị phu quân.

Có đôi khi, là vấn đề thời gian, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Đối với Nhiễm Nhan, lựa chọn rồi thì chẳng khác nào đã nhận định, sẽ không để cho bản thân hai lòng.

"A Nhan nói rất đúng." Nhiễm Vân Sinh cảm thấy trong miệng hơi chua xót, "Nhưng ta lại đối với Nhĩ Đông làm ra chuyện như vậy, tuy rằng với tài mạo của nàng ấy, cũng có thể tìm được nhà tốt, chỉ sợ phu quân tương lai của nàng ấy khi biết nàng ấy không còn là xứ nữ thì tâm sẽ sinh khúc mắc."

Nhiễm Vân Sinh đây là dùng bụng ta suy ra bụng người, nếu phu nhân của hắn thất thân trước khi gả cho hắn, hắn có thể sẽ tha thứ, nhưng trong lòng sẽ luôn không thoái mái.

Nhiễm Nhan cười ngọt ngào, nàng rất thường thức Nhiễm Vân Sinh trọng tình nghĩa như vậy, chuyện này nếu ở nhà người khác, cũng bất quá chính là ngủ với một thị tỳ mà thôi, muốn nâng phòng thì nâng phòng, muốn tống cổ thì tống cổ, làm gì có người nào vì một thị tỳ mà lo lắng?

"Vừa rồi Nhĩ Đông cũng là cầu xin ngươi đừng có cưới nàng đi?" Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vân Sinh kỳ quái hỏi: "Sao ngươi biết?"

Nhĩ Đông không muốn làm vợ, chỉ cam nguyện làm thiếp. Nhiễm Vân Sinh hiểu Nhĩ Đông đây là muốn tốt cho hắn, Nhĩ Đông chẳng những không có nhà mẹ đẻ, hơn nữa bây giờ còn là tiện tạ, muốn thoát tịch còn phải tôn không ít công phu, đó là chưa nói đến tương lai còn phải làm chưởng gia phu nhân, ở trong cái xã hội phân cấp rõ rệt này, chỉ cần xuất thân không ổn thì rất khó trấn áp phó tì bên dưới, huống chi, Nhĩ Đông lại không phải là người quá tài năng.

"Nàng ấy nói không muốn làm thê, ta chỉ nghĩ là nàng ấy có người trong lòng, càng thêm áy náy, cho nên hứa sẽ giúp nàng ấy thoát ly tiện tạ, tương lai sẽ còn cho một phần hồi môn phong phú, như vậy cũng có thể giảm bớt được bất mãn của nhà chồng tương lai của nàng." Nhiễm Vân Sinh minh bạch thế giới này thực tế cõi nào, thân phận của Nhĩ Đông gả không đến dòng dõi cao, bởi vậy một phần tiền của phong phú về cơ bản có thể giúp bù đắp cho chuyện nàng không còn trong trắng, nhưng Nhiễm Vân Sinh lại nghĩ, nếu là lưỡng tình tương duyệt, thì hoặc nhiều hoặc ít vẫn sẽ để ý.

Trầm ngâm một chút, Nhiễm Vân Sinh mặt đầy nghi hoặc nói: "Chỉ là nàng ấy cự tuyệt, một hai phải làm thiếp, đây là vì cái gì?"

Vì cái gì? Còn không phải là vì một chữ "Tình"? Nếu không phải một lòng vì Nhiễm Vân Sinh, có nữ tử nào lại bỏ qua không cần vị trí chính thê, mà đi làm thiếp?

"Thập ca đây là người trong cuộc nên không rõ..." Nhiễm Nhan đang muốn nói tiếp, thanh âm của Văn Lục từ bên ngoài truyền vào, "Nương tử! Nương tử!"

Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy nàng đang bất an mà đứng ngoài cửa, thở hổn hển nói: "Nương tử, Văn Hỉ Huyện chủ không thấy đâu nữa!"

"Tiến vào nói, sao lại như vậy?" Nhiễm Nhan hơi nhíu mày, từ nãy đến giờ không đến nửa canh giờ, sao có thể có chuyện một người sống to như vậy lại biến mất?

Văn Lục bước nhanh đến, khom người nói: "Nô tỳ nghe nương tử phân phó, sai người đi thỉnh Thiền nương đưa thêm mấy hộ viện qua, mới đi một chút, lúc trở về, thị tỳ ở cửa đều đã bị đánh bất tỉnh, trong phòng cũng không còn ai nữa."

Nếu bình thường, khi nhân cách "Lý Uyển Bình" kia đã xác định không cần cứng đối cứng, cho nên không xuất hiện nữa, có thể là nhân cách dã thú kia không biết vì sao bỗng nhiên xuất hiện...

"Nói như vậy, là không thấy trong phủ nữa?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Đạ." Văn Lục có chút bất an, bởi vì hai thị tỳ kia đậm không nhẹ, căn bản nhìn không ra là Văn Hỉ Huyện chủ kia nhu nhược, cả nói chuyện cũng lí nhí như vậy lại có thể hạ thủ tàn nhẫn đến thế. Ai biết nàng ta còn có thể thương tồn thêm những ai nữa hay không?

"Thập ca, ta muốn thỉnh ngươi giúp một chút." Nhiễm Nhan có chút ngượng ngùng nói.

Nhiễm Vân Sinh nói: "Đừng khách khí, nói đi."

"Thỉnh ngươi tìm một người đáng tin cậy, bí mật tìm trong phủ một nữ tử giống ta đến năm sáu phân, tốt nhất là đừng tiết lộ ra ngoài." Nhiễm Nhan nói.

"Được." Nhiễm Vân Sinh cũng không hỏi là phát sinh chuyện gì, ra ngoài phân phó tìm người trước.

Nhân cách xuất hiện và thay đổi, không có quan hệ nhân quả tất yếu, có thể là gặp phải kích thích gì đó, thì nhân cách mang tính bảo hộ mới có thể xuất hiện, ví dụ như khi Nhiễm Nhan dùng ngân châm uy hiếp sinh mệnh nàng ta, nhưng cũng có thể là muốn xuất hiện thì xuất hiện, căn bản không cần ngoại lực gì tác động.

Cho nên cũng không thể dùng logic để suy luận, đây mới là chỗ làm cho người ta đau đầu.

Tìm cả ngày trong toàn bộ Nhiễm phủ vốn cũng không lớn lắm, lại không có kết quả! Sắc trời dần tối, trong phủ đốt đèn lồng, đèn đuốc sáng trưng, những người đó vẫn còn đang bí mật tìm kiếm.

Bởi vì trời đã tối, Nhiễm Nhan cũng không tiện ăn vạ ở chỗ Nhiễm Vân Sinh mãi không về, còn phải học hỏi Hình Nương chuyện lễ tiết để ngày mai gặp Tiêu lão thái thái, vì thế liền quay về Hòa Nhã cư chờ tin.

Trăng lên cao, phần lớn tuyết trong thành Trường An đã được quét sạch sẽ, mà bên ngoài thành thì một vùng trăng phau, ánh trăng rơi lên, mọi thứ vô cùng rõ ràng.

Một nam tử mặc áo bào rộng màu đen, trên người khoác hò cùu màu trắng, đai lưng có thêu hình cỏ triền chi dao màu bạc, theo động tác mà lấp lánh dưới ánh trăng, giống như sao trời.

Người nọ ôm ngực, phảng phất như đang rất thống khổ, thở phì phò từng hơi một, hơi thở đọng thành đám sương phả ra từ miệng hắn, kết thành khói trăng lẩn vào tóc đen đang rũ xuống. Hắn càng đi càng loạng choạng, cuối cùng 'bịch' một tiếng ngã sấp vào trong tuyết, bông tuyết văng khắp nơi, chung quanh vắng vẻ không người, chỉ có tiếng sói tru ầm ầm truyền đến từ một nơi xa xôi.

Hắn nhíu mày lắng nghe thanh âm này, đôi mắt càng thêm mê mang.

Nhiễm phủ, bên trong Hòa Nhã cư.

Trong phòng ngủ đốt chậu than, Nhiễm đang đọc sách bên ngọn đèn dầu, Hình Nương khuyên: "Nương tử vẫn nên nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn

phải dậy sớm."

Nhiễm Nhan đâu phải không muốn ngủ sớm, chỉ là nàng không có chút buồn ngủ nào, nghĩ lại đủ thứ chuyện, nàng rất ít khi thấy lo âu như bây giờ.

"Nương tử, ở trong này thiếu mất một cái dược bình màu đỏ! Dùng hết rồi sao?" Văn Lục đang mang bao tay sắp xếp hòm thuốc của Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan từng dặn dò qua, ở ngăn này đều là đồ nguy hiểm, cần phải trông coi cho kỹ, cũng không cần đựng vào.

Trong lòng Nhiễm Nhan căng thẳng, thiếu mất một cái? Còn là bình màu đỏ? Nàng vẫn luôn dùng chai màu đỏ để đựng kịch độc...

Chương 264: Người trộm được

"Vừa mới phát hiện là không thấy nữa?" Nhiễm Nhan lập tức hỏi.

Nhân cách phân liệt ra tuy rằng mỗi cái đều rất độc lập hoàn chỉnh, nhưng dù sao cũng là một loại bệnh, có những nhân cách có hành vi rất cực đoan, tỷ như giết người. Vạn nhất là Văn Lục Huyện chủ lấy trộm, nàng ta có thể giết bất cứ người nào gây trở ngại cho con đường của nàng ta!

Văn Lục suy nghĩ một lát, nói: "Mấy ngày nay nô tỳ bận cho người quét tước Hòa Nhã cư, vẫn chưa sửa sang lại hòm thuốc, không biết thiếu mất lúc nào."

Nhiễm Nhan rời giường, bung đèn tú giác đến gần hòm thuốc, nương theo ánh sáng, nhìn rõ bên trong. Dưới đáy rương phủ một lớp bụi, xám xịt, "Hèn chi ngươi muốn lau chùi."

"Vừa rồi có động vào đồ bên trong hay không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Văn Lục lắc đầu, "Chưa, vì nương từ nói đồ đẽ ở đầu này rất quan trọng, nô tỳ mỗi lần lau dọn thì sẽ đếm qua trước một lần, lần này chỉ mới đếm xong, đáng lẽ là 13 bình, hiện tại chỉ có 12 bình."

"Là ba ngày trước dọn nhà phải không?" Nhiễm Nhan duỗi tay cầm lấy một cái bình, thấy chỗ vừa lấy đi có dấu bụi rõ ràng, mà chỗ đáng lẽ cái bình bị thiếu kia lại phủ đầy bụi.

Mặc dù cái hòm thuốc này đóng kín, nhưng bình thường thì nửa tháng cũng sẽ không có nhiều bụi như vậy, trừ phi là lúc quét dọn nhà vào ba ngày trước bị rơi vào, mà trong rương không có dấu vết của chai nào khác bị lấy đi, có thể kết luận, bình độc được này ba ngày trước đã không thấy tăm hơi.

Nhiễm Nhan nhìn vị trí của cái bình kia, trong lòng hiểu rõ, nhàn nhạt nói: "Hình như là dùng hết rồi."

Nàng làm như vô tình mà mở ra một cái rương khác, đếm đếm đồ vật bên trong, rồi im lặng quay trở về giường, buông đèn xuống, cầm y thư lên tiếp tục xem.

Văn Lục cũng không nghi ngờ gì, lại bắt đầu sắp xếp, cái rương này đã mấy ngày chưa được dọn dẹp, ngày mai nàng còn phải đi Tiêu phủ để hầu hạ Nhiễm Nhan, mấy ngày kế tiếp lại phải chuẩn bị mấy chuyện lặt vặt để ăn tết, thura lúc Nhiễm Nhan còn chưa ngủ, liền nhanh chóng dọn dẹp, nếu không sợ là phải kéo qua năm sau.

Hình Nương thì lại nhìn ra khác thường, không khỏi nhỏ giọng hỏi: "Nương tử, có việc gì sao?"

Ánh mắt Nhiễm Nhan đọc sách hơi ngưng lại, tâm tư nhanh chóng xoay chuyển, Hình Nương là một trong những người thân cận nhất của nàng, nếu mạnh mẽ bị phát hiện, không khỏi sẽ sinh nghi kị về sau, cũng không dễ gạt nữa, vì thế bây giờ nàng lựa chọn tín nhiệm Hình Nương, "Ca Lam có biết y thuật không?"

Hình Nương ngơ ngẩn, sắc mặt hơi trắng bệch, nhưng vẫn gật gật đầu, "Biết, bất quá chỉ là da lông."

Lời này cũng không có tránh né Văn Lục, nàng ta vừa đem toàn bộ dược bình trong rương lấy ra ngoài, nghe lời của Hình Nương, bất mãn nói: "Làm gì có chuyện chỉ là da lông, nàng ấy là học trộm ở y quán trong thành Tô Châu đó! Ca Lam rất thông minh, vừa thấy liền hiểu."

Nhiễm Nhan gật đầu.

Sắc mặt Hình Nương lại càng trắng, đưa ánh mắt nhìn Nhiễm Nhan dò hỏi.

Trong phòng hiện tại ngoại trừ ba người các nàng, cũng không có ai khác, Nhiễm Nhan cũng không che che dấu dấu nữa, nói: "Ta đã từng tiêm vào người Nhiễm Mỹ Ngọc một loại dược vật, loại dược này sẽ làm tổn thương tuy sống, lần đầu tiên tiêm vào sẽ có ảnh hưởng, nhưng nhìn bên ngoài thì rất bình thường, nhưng khi tiêm vào lần thứ hai rất có khả năng sẽ gây liệt chi dưới, nếu không cắt chi thì sẽ chết."

"Ngài đây là nói Ca Lam cầm bình dược kia đi?" Hình Nương nhỏ giọng kinh hô.

Văn Lục cũng mặt đầy kinh ngạc.

Trong phòng thoáng chốc một mảnh yên tĩnh, chỉ có thanh âm Nhiễm Nhan lật sách.

Sau một lúc lâu, cũng không có ai nói câu nào. Tính tình Ca Lam ra sao, Hình Nương cùng Văn Lục rõ ràng hơn nhiều so với Nhiễm Nhan, nàng ta chấp nhất với cùu hận, ôm tâm thái ngọc nát đá tan, nàng ta rất thông minh, nhưng cũng quá mức cố chấp.

"Nương tử, Ca Lam..." Văn Lục cũng không có tự tin, nàng rất hận mẹ con Cao thị, mỗi khi chịu khổ thì đều hận không thể bóp chết bọn họ, nhưng hiện tại các nàng đều đã thoát khỏi ma trảo, vì cái gì còn muộn vội vàng chạy về giết người chứ?

"Kệ nàng ấy đi, làm người cả đời có thể tùy ý một lần cũng không dễ dàng, hơn nữa ta tin tưởng nàng ấy có thể xử lý tốt." Nhiễm Nhan buông thư, rúc vào trong chăn. Kỳ thật nàng dung túng Ca Lam như vậy không phải là không có chút tư tâm hay sao, bởi vì Cao thị đối với sinh mệnh của nàng có trình độ uy hiếp nhất định, cho nên lựa chọn làm như không thấy.

Khóe môi Nhiễm Nhan hơi cong lên, trong xương cốt nàng quả nhiên cũng không phải là một người tốt.

Văn Lục thấy bộ dáng nàng muốn ngủ, cũng không nói thêm gì nữa. Trong lòng Văn Lục kỳ thật rất mâu thuẫn, vừa cảm thấy tàn nhẫn, lại cảm thấy kích thích, suy nghĩ thật lâu không thể bình tĩnh xuống.

Một đêm này, không biết có bao nhiêu người mất ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hiếu cổ mới vang năm sáu tiếng, Văn Lục đã gọi Nhiễm Nhan dậy.

Một đám thị tỳ bung đồ rửa mặt nối đuôi nhau đi vào. Ngày thường đều là do hai người Văn Lục và Ca Lam hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu, nhưng vì hôm nay sẽ gấp lão thái thái, cần phải thận trọng mới được.

Trang điểm để gấp giờ trưởng là một môn học, không thể quá mức long trọng hoa lệ, cũng không thể keo kiệt mất thể diện. Hết thảy đều do một tay Hình Nương lo liệu, Nhiễm Nhan yên tâm mà nhắm mắt lại nghỉ ngơi, để cho rất nhiều đôi tay lăn lộn trên mặt nàng, tóc nàng.

Qua khoảng nửa canh giờ, Nhiễm Nhan mới mở mắt.

Người trong gương đồng một thân trung y trắng thuần, khuôn mặt tinh xảo, khéo mắt đuôi mày rạng rõ, búi tóc rũ xuống, giảm khí chất lạnh ngạnh đi, lại thêm vào vài phần nhu mĩ.

"Nương từ mặc cái này đi." Văn Lục ôm một kiện áo vây giao lãnh màu xanh lá, nàng giùn nó ra trước mặt Nhiễm Nhan, toàn bộ thân vây áo đều màu xanh lá, thoát nhìn rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ thấy hoa văn dây thừng ở trên được thêu bằng chỉ bạc còn mảnh hơn sợi tóc thể hiện rõ giá trị xa xỉ của nó, Văn Lục nói: "Đây là Tam phu nhân đặc biệt thỉnh tú phường làm ra."

"Cái này sẽ không có sai lầm gì." Hình Nương giúp Văn Lục mặc y phục vào cho Nhiễm Nhan, "Lão phu nhân dù sao cũng lớn tuổi, không biết có thích mấy thứ mới mẻ hay không, cái này không trương dương, cũng không mất thể diện, rất phù hợp."

Hơn nữa màu sắc này là pha trộn giữa ổn trọng và hoạt bát, vừa không mang vẻ già dặn lõi đời mà cũng không quá non nớt. Mặc xong y phục, Hình Nương đi quanh nàng nhìn một vòng, da Nhiễm Nhan trắng nõn, được màu xanh lá làm nổi bật nhìn như mỹ ngọc trong suốt, mặt được trang điểm nhẹ, khuôn mặt tinh xảo lại không quá diễm lệ, nhìn qua vô cùng sạch sẽ thoải mái.

Hình Nương vừa lòng gật gật đầu, "Còn thiếu một cây cây trâm."

"Dùng cây kia đi." Nhiễm Nhan ra hiệu về phía một cái hộp gốm dài trên bàn trang điểm.

Văn Lục duỗi tay cầm lên, mở ra nói: "Đây là trâm khắc gỗ, được không..." tuy là do Tiêu Tụng thân thủ điêu khắc ra, nhưng dù gì Tiêu thái phu nhân cũng không biết, mang mộc trâm, lão thái thái nhìn thấy sẽ không nghĩ là cẩu thả chứ?

Hình Nương còn chưa kịp phản đối, liền bị cắt ngang.

"Thập Thất tỷ!" Nhiễm Vận cười hì hì nhảy nhót đi vào, nhìn bộ dạng Nhiễm Nhan, chặc một tiếng: "Quả nhiên là một mỹ nhân nũng nịu, nhân

dịp này, ta tặng cái bể cá kia cho ngươi, để làm lễ vật cho Tiêu thái phu nhân."

Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn nàng, thầm nghĩ, một con bé vắt cổ chày ra nước bỗng nhiên nhịn đau rút lông, đây là dấu hiệu gì vậy?

"Sao lại dùng ánh mắt này nhìn ta?" Nhiễm Vận bất mãn chu miệng: "Ta chính là chịu đựng nỗi đau xéo thịt, không cảm kích thì thôi, còn nhìn ta như vậy."

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan là rất cảm kích, chỉ là trước khi cảm kích thì hoài nghi động cơ mà thôi.

"Nương tử, Tiêu Thị lang vào phủ." Ngoài cửa có thị tỳ thông truyền.

Nhiễm Nhan phảng phất như nhẹ nhàng thở ra, hỏi: "Ở đâu rồi?"

"Ở tiền thính." Thị tỳ đáp.

Nhiễm Nhan nhìn cây trâm hoa đào trong tay Văn Lực, vẫn nói: "Không mang cái này, chọn một cái thích hợp đi."

Hình Nương cũng nhẹ nhàng thở ra, lấy bạch ngọc trâm đã sớm chuẩn bị tốt cắm lên búi tóc.

Chương 265: Người ở trên nền tuyết

"Bé cá không phải để bán sao?" Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ tới Nhiễm Vận đã từng nói qua chuyện này, hơn nữa loại tạo hình này là căn cứ vào đặc điểm của khối ngọc mà thiết kế ra, sau này rất khó gấp được hình dạng cùng loại.

"Người mua bé cá kia không biết thưởng thức, hừ, sau đó lại đột ngột đổi ý chọn những món khác tặng cho Trịnh lão phu nhân, vì thế ta bỏ ra số tiền gấp đôi mua trở về." Nhiễm Vận nói vô cùng đau đớn.

Nhiễm Nhan kỳ quái nhìn nàng ta một cái, vắt cổ chày ra nước không ngừng rút lông, đây là vì nguyên nhân gì chứ?

"Rất kỳ quái à, giá trị món hàng vào những thời điểm khác nhau, trong tay những người khác nhau, thì có thể có ích lợi khác nhau." Nhiễm Vận mặt trợn trắng nói.

Nhiễm Nhan mỉm cười, tiểu cô nương này luôn có thể làm người ta kinh hỉ, "Ta đúng là đối với ngươi lau mắt mà nhìn."

Nhiễm Vận chưa bao giờ làm những chuyện không có ích lợi, tiệc mừng thọ lần trước của Trịnh lão phu nhân, đồ của nàng chưa kịp đưa ra, bất quá khối ngọc chạm tùng hạc duyên niên kia đã kiêm bộn. Nhiễm Bình Dụ đem Lâm Lãng trai cho nàng làm của hồi môn, có rất nhiều món linh tinh vụn vặt, cũng kiêm lời không ít. Bé cá kia được làm rất tinh xảo, cho dù là tặng không, thì cũng là tặng cho Tiêu thái phu nhân a! Coi như là đưa danh tiếng của Lâm Lãng trai vào trong môn phiệt thế gia, đáy bể cá có con dấu của Lâm Lãng trai, các nàng nếu cảm thấy hứng thú đều có thể nhìn ra, hơn nữa còn làm Nhiễm Nhan thiếu hạ một cái nhân tình, Nhiễm Nhan tương lai là phu nhân sĩ tộc, tính kiêu giật nàng cũng không thiệt.

"Thường thôi." Nhiễm Vận ngữ khí rất thanh đạm, trên mặt lại tràn đầy kiêu ngạo.

Nhiễm Nhan bật cười. Sửa sang xong hết thảy, từ biệt Nhiễm Vận xong, đi ra tiền thính.

.....

Vừa mới đến tiền thính, liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy Tiêu Tụng, hắn mặc một bộ áo tím viên lanh, tóc đen quấn lên, mày kiếm khẽ nhêch, vẫn tuấn mỹ lóa mắt như ngày nào, hắn ở trước mặt người khác xưa nay đều là tinh thần sáng láng, chỉ là khuôn mặt gầy đi rất nhiều, mắt cũng mang quầng thâm nhàn nhạt.

La thị thấy Nhiễm Nhan, nhìn kỹ vài lần, không khỏi âm thầm gật đầu, Hình Nương quả nhiên tinh tế trong những chuyện này, dáng vẻ này của Nhiễm Nhan, đứng chỗ nào cũng sẽ không cảm thấy không ồn.

"Thập Thất Nương tới rồi." La thị ra hiệu Nhiễm Nhan ngồi lên tịch bên cạnh bà.

Dứt lời, lại phân phó thị tỳ bưng một ly trà lên.

Tiêu Tụng nhìn Nhiễm Nhan, đuôi lông mày khéo mắt đều là ý cười không chút nào che dấu. Biểu hiện của hắn như vậy làm Nhiễm Bình Dụ cùng La thị rất vui mừng, Nhiễm Vân Sinh nhìn mà vui thay cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Bình Dụ cùng Tiêu Tụng hàn huyên trong chốc lát, La thị mới nói: "Thời gian không sai biệt lắm, còn phải mất một lúc đi đường nữa."

Nhiễm Bình Dụ cùng Tiêu Tụng đứng dậy trước, nhường nhau ra cửa, Nhiễm Vân Sinh, La thị cùng Nhiễm Nhan đi theo sau.

Thẳng đến nội môn, Tiêu Tụng mới có cơ hội nói vài lời cùng Nhiễm Nhan, "Lão thái thái tâm tình rất tốt, bà thích lễ Phật, không quá cỗ quái, thích nương tử trẻ tuổi có chút đầu óc lại không trương dương, người chỗ nào cũng đều thích hợp."

Nhiễm Nhan hơi gật đầu, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy trên hàm dưới của hắn có một vết thương nhỏ, "Sao lại bị thương rồi?"

"Buổi sáng lúc cao ráu không cẩn thận cắt trúng." Tiêu Tụng nói. Trong phủ hắn không có thị tỳ, lại cảm thấy để cho gã sai vặt bưng mặt của mình rất kỳ cục, cho nên bình thường loại chuyện này hắn đều tự mình làm.

Chỉ là bị thương ngoài da, Nhiễm Nhan cũng không biết nên nói cái gì, chỉ lung tung gật đầu, chuẩn bị lên xe, lại bị Tiêu Tụng kéo ống tay áo.

Hắn từ trong tay áo móc ra một vật, nhét vào trong tay Nhiễm Nhan.

Âm áo trong bàn tay, làm Nhiễm Nhan hơi ngẩn ra, "Bánh bao?"

"Ừm." Tiêu Tụng cười nói: "Ta đoán là người sáng nay không có thời gian dùng đồ ăn sáng, lần trước thấy người rất thích ăn bánh bao nhân chay của nhà kia, liền thuận tiện mua hai cái, người tạm chấp nhận một chút."

"Cảm...cảm ơn." Nhiễm Nhan rất cảm động, ngoại trừ hai chữ này, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt. Đơn giản ném xuống những lời này xong, liền xoay người lên xe.

Trong thùng xe, Văn Lục che miệng cười trộm.

Loại bánh bao nào mà Nhiễm Nhan chưa thấy qua? Trước kia mỗi ngày ăn sáng đều là bánh bao, bởi vì tiện lợi, có đoạn thời gian cả bữa trưa bữa chiều đều mua bánh bao ăn, nhưng chưa bao giờ cảm thấy bánh bao nào thơm như lúc này.

"Người cũng ăn một cái đi." Nhiễm Nhan đưa cho Văn Lục một cái.

Văn Lục cười nói: "Nếu là bánh bao bình thường, nướng tủ cho bao nhiêu nô tỳ ăn bấy nhiêu, nhưng đây là bánh bao nhân chay của nhà kia Tiêu Thị lang lần trước thấy ngài thích ăn, mới thuận tiện mua hai cái."

"Nha đầu chết tiệt!" từ khi Tần Văn Lâm mất, Nhiễm Nhan chưa mắng qua ai như vậy, nàng cầm một cái bánh bao nhét vào tay Văn Lục, "Người thích ăn thì ăn đi."

Văn Lục cười hì hì nói: "Tạ nương tử ban thưởng." Nàng cắn một ngụm, thở dài: "Này là có thể so với bất kỳ phần thưởng nào cũng quý hơn a!"

"Ăn cũng không chặn được miệng ngươi!" Nhiễm Nhan trùng nàng một cái.

Văn Lục thè lưỡi, lại cắn một miếng to.

Xe ngựa đi chầm chậm, Nhiễm Nhan từ màn trúc nhìn ra thấy Tiêu Tụng lưu loát xoay người lên ngựa, rồi sau đó ruồi ngựa đến bên cạnh xe, hơi cúi đầu nói: "A Nhan, ta về phủ trước chờ ngươi."

"Ừm." Nhiễm Nhan lén tiếng.

Tuy Tiêu thái phu nhân không thể không biết Tiêu Tụng sáng sớm đã đi đâu, nhưng nên làm, ngoài mặt vẫn phải làm cho đủ, ít nhất để bà biết tôn tử mình vẫn tôn kính mình, nếu không cháu dâu còn chưa quá mòn, tôn tử liền giúp đỡ, không đem lão thái thái để vào mắt, bà có thể cao hứng nỗi sao.

Ra khỏi Nhiễm phủ, bên ngoài tiếng vó ngựa xa dần. Nhiễm Nhan ăn cái bánh bao vẫn còn ấm áp, môi tràn ra một nụ cười nhẹ.

Mặt trời mọc lên từ phương đông, ánh sáng màu cam ấm áp dần phủ kín khắp nơi, mặt đất phủ đầy tuyết ở ngoài ngoại ô phản chiếu ánh sáng không quá chân thật.

Giữa vùng tuyết trắng xóa rộng lớn, một bộ hắc y nằm đó, có vẻ vô cùng nhỏ bé.

Hắn hơi giật giật, hôn mê một đêm ở đây, từ chi đều bị đông lạnh đến cứng đờ, giãy giụa một hồi lâu cũng không nhúc nhích được chút nào. Bốn phía vắng vẻ, chỉ có tiếng gió vi vu vào sáng sớm, trên những sợi tóc phát qua mặt hắn két đầy sương trắng. Nằm một hồi lâu, thính giác cùng tư duy của hắn mới chậm rãi khôi phục lại tính linh hoạt, nghe thấy trên nền tuyết có thanh âm sột sột soạt đang tới gần, hắn lập tức mở mắt nhìn qua, ở đây là vùng ngoại ô, luôn có khả năng gặp phải thú dữ.

Nhưng ánh mắt đưa qua, lại thấy một tà váy màu xanh nhạt, nhìn lên trên nữa, nữ tử kia ăn mặc đơn bạc, hàng mày dài thanh mảnh. Nàng không nói tiếng nào ngồi xổm xuống, kéo hắn lên dùi vào thành.

"Ngươi..." hắn kinh ngạc mà nhìn bản thân bị nàng dùng một tay kéo lên, một lúc lâu sau mới hỏi: "Ngươi là ai?"

Nữ tử không trả lời, chỉ là cầm cúi đi về phía trước, bước đi cực nhanh, cánh tay kẹp lấy hắn cũng thập phần hỗn lực.

Cửa thành càng lúc càng gần, nữ tử đem người mặc đồ đen đặt trên mặt đất gần tường thành, rồi nhanh chóng chạy về hướng cũ. Hắn giật giật tay chân

vẫn chết lặng, vịn tường thành đứng lên, nhíu mày nhìn về phía bóng dáng càng lúc càng nhỏ kia, trong lòng kinh ngạc đến cực điểm

Nữ nhân kia, rõ ràng có một gương mặt rất giống thê tử của hắn, nhưng hắn rõ ràng cảm giác được, đó không phải là nàng!

"Tại sao lại như vậy..." Sài Huyền Ý lâm bẩm, nghĩ đến tướng mạo của Nhiễm Nhan, nghĩ đến Văn Hỉ Huyện chủ còn có một thân tỷ tỷ đang mất tích, hắn nhất thời cũng không thể xác định.

Đêm qua, trong đầu Sài Huyền Ý ẩn ẩn có chút ấn tượng, hắn không thể hiểu được cảm giác hơi xao động rồi hít thở không thông kia, nếu sinh hoạt hạnh phúc thuận lợi thì hắn cũng không để bụng việc có còn ký ức trước kia hay không, nhưng quan hệ giữa hắn và thê tử rất kỳ quái, không khí trong phủ cũng rất kỳ quái, hắn chịu không nổi cảnh cả ngày lay lắt như lọt vào trong sương mù, cho nên mới theo cảm giác của mình mà đến đó, ai ngờ lại bị hôn mê bất tỉnh.

Nhưng lúc này, hắn không những không nhớ ra được gì, ngược lại càng thêm mờ mịt!

Lời editor: vừa ăn bánh bao vừa đánh chữ...bánh bao của người ta nóng hỏi thơm ngon, của mình đúng nghĩa là đồ ăn cho chó...

Chương 266: Tiên hạ thủ vi cường

Tiêu thái phu nhân đang ở trong phủ của Tiêu Duệ Chi, chỉ cách phường Bình Khang vài con phố. Bà lần này tới chỉ định kín đáo gặp mặt Nhiễm Nhan, cho nên mới tự mình tới phủ của Tiêu Tụng.

Một lão nhân đã sắp 90 tuổi, còn không màng khổ cực mà bôn ba như vậy. Có thể thấy rõ, lão thái thá coi trọng hôn sự của Tiêu Tụng đến cỡ nào.

Tới phường Bình Khang, gã sai vặt đã sớm chờ ở cửa, thấy La thị cùng Nhiễm Nhan xuống xe, vội vàng khom mình hành lễ, rồi sau đó cung kính dẫn các nàng đi đến tiền thính.

Nhiễm Nhan đã tới đây không chỉ một lần, trên gác mái thư phòng thậm chí còn có một gian được phòng chuyên giành cho nàng, tất nhiên là biết đi qua khỏi cánh cửa này, đối diện chính là tiền thính. Nhiễm Nhan trên mặt thì bình tĩnh, lòng bàn tay lại hơi đổ mồ hôi, nàng không dấu vết mà rút tay vào trong tay áo, dùng khăn lau sạch sẽ.

La thị cùng Nhiễm Nhan đợi ở ngoài cửa vài giây, gã sai vặt sau khi vào trong thông báo, liền nhanh chóng rời đi, thỉnh các nàng vào.

Nhiễm Nhan bị Hình Nương hung hăng giáo huấn hiền lương thực đức vài lần, giờ phút này mới thành thật mà đi theo sau La thị, nhìn chăm chằm vào lưng La thị mà bước.

La thị cũng coi như là kinh qua nhiều tình huống quan trọng, Tiêu thái phu nhân thoạt nhìn hiền lành dễ gần, so với Tiêu Tụng còn thân thuộc hơn nhiều, bà cũng bớt đi vài phần khẩn trương, cung kính khom người hành lễ: "Gặp qua Tiêu thái phu nhân."

La thị vẫn chưa vội giới thiệu Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan cũng chỉ hành lễ theo.

"La phu nhân mời ngồi." thanh âm của Tiêu thái phu nhân rất bình thường, mang chút khô ách cùng run rẩy đặc biệt của người già, nghe rất hiền hoà.

Ngồi ổn định rồi, Nhiễm Nhan hơi ngược mắt, liền thấy vị lão thái thái sát phạt quyết đoán, thủ đoạn hơn người trong truyền thuyết này, mái tóc bạc trắng như cước được búi thành một búi thấp thấp, lão nhân già vì tóc không nhiều lấm, búi tóc không lớn như phụ nhân bình thường, chỉ dùng một cây trâm gỗ đan xuyên qua, một thân lụa y màu xanh lá sẫm, bên trên có hoa văn chìm hình chim cát tường. Lão thái thái đã trải qua mấy triều loạn thế, bởi vậy cũng không giống phụ nhân bình thường chỉ có cái vỏ rỗng hoa lệ, đôi mắt kia, mang vẻ đạm nhiên đã nhìn thấu thế sự, lại ẩn giấu kiên nghị.

Chỉ một cái chớp mắt, lão phu nhân đã phát hiện Nhiễm Nhan đang nhìn trộm bà, lại không vạch trần, chậm rãi bung chén trà lên nhấp một ngụm, mới nhìn về phía Nhiễm Nhan rồi nói: "Vị này chính là Nhiễm Thập Thất Nương đi."

Trên mặt La thị mang nụ cười khéo léo, hơi khom người nói: "Đúng vậy."

Nhiễm Nhan khom người nói: "Gặp qua thái phu nhân."

"Lại, lại đây." Tiêu thái phu nhân vỗ vỗ vị trí bên cạnh, "Đừng câu nệ, đến đây ngồi cạnh ta."

Nhiễm Nhan nhanh chóng liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, thấy hắn cười gật nhẹ đầu, mới đứng dậy đi qua. Lão thái thái tất nhiên là đã phát hiện, không vui trừng mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, nói: "Ngươi đi làm việc của ngươi đi, ta nghe nói gần đây công việc ở công sở bận rộn, ngươi không cần bồi nữ nhân gia nói chuyện."

Tiêu Tụng ho khan một tiếng, cọ tới cọ lui không chịu đứng dậy, "Hôm nay...nghỉ tắm gội."

Tiêu thái phu nhân cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt uống một ngụm trà, sau đó làm bộ sắp phải nhắm mắt nghỉ ngơi, định cho mọi người biến thành không khí.

Tiêu thái phu nhân có thân phận tôn quý, toàn bộ Đại Đường cũng tìm không ra mấy ai có thể có địa vị ngang ngửa với bà, dù bà có không cao hứng, thật sự đem La thị và Nhiễm Nhan coi như không khí nguyên một ngày, thì cũng không bị coi là quá thất lễ.

"Tôn nhi bỗng nhiên nhớ ra quả thực còn có một việc không làm không được, đa tạ tổ mẫu nhắc nhớ, tôn nhi có việc đi trước." Tiêu Tụng nói, hướng Tiêu thái phu nhân hành lễ, rồi chào La thị và Nhiễm Nhan, chu toàn hết lễ nghĩa mới đứng dậy rời đi.

Tiêu Tụng vừa đi, thái độ của Tiêu thái phu nhân mềm xuống không ít. Bà đánh giá Nhiễm Nhan vài lần, hỏi: "Năm nay bao lớn rồi?"

Tiêu thái phu nhân đã sớm đem tổ tông mười tam đời của Nhiễm Nhan tra đến rành mạch, sao có thể không biết tuổi của nàng, chỉ là những người lớn tuổi, hay thích từ lời nói cùi chỉ mà phán đoán phẩm hạnh, tính tình của người khác.

"Nhi qua năm là mười sáu." Nhiễm Nhan dùng ngữ khí cung kính, nhưng lúc nói chuyện lại theo thói quen mà bắt lấy ánh mắt đối phương.

Người như vậy vô hình trung sẽ cho người khác một loại cảm giác áp bách, nhưng lão thái thái trải qua thế sự, không những không cảm thấy áp lực, ngược lại rất thường thức. Nếu đổi lại là một vị công chúa làm như vậy, bà sẽ cảm thấy là lẽ thường, nhưng Nhiễm Nhan xuất thân không cao, khi đối mặt với bà còn có thể bảo trì tự tin cùng trấn định như vậy, thật sự rất không dễ dàng.

Tiêu thái phu nhân trước đó đã phái người hỏi thăm về tính tình Nhiễm Nhan, ai cũng nói là dịu dàng tiểu gia bích ngọc, bà vẫn luôn không tin, Tiêu Tụng cũng coi như do một tay bà nuôi lớn, Tiêu Tụng là cái tính tình gì, yêu thích cái gì, không có ai rõ ràng hơn bà.

"Sinh thần là tháng mấy?" Tiêu thái phu nhân hỏi.

Nhiễm Nhan nói: "Nhi sinh vào tháng Ba."

"Tháng Ba là tốt." Tiêu thái phu nhân gật đầu.

Nhiễm Nhan cùng La thị đều không rõ những lời này là có ý tứ gì, nên cũng không dám mạo muội tiếp lời.

Tiêu thái phu nhân dư quang nhìn Nhiễm Nhan, ra vẻ trầm ngâm một chút, nói tiếp: "Bên người Việt nhi cũng không có một thị tỳ nào, hai người bên cạnh ta kia liền thường cho ngươi, đối với chuyện sau khi ngươi gả qua đây cùng có thêm nâng đỡ."

Nói xong, sai hai thiếu nữ quỳ ngòi đằng sau tiến lên hành lễ với Nhiễm Nhan.

Ánh mắt La thị hơi đổi, bà làm người từng trải, rất rõ câu 'nâng đỡ' trong lời của Tiêu thái phu nhân kia là có ý túc gì, hôn thư giờ còn chưa định, liền vội vã nhét người rồi? Lại còn không phải người do bà bà tương lai nhét! Trong lòng La thị nghi hoặc, Tiêu thái phu nhân thoát nhìn cũng không giống loại người bất thông tình lý a!

Nhiễm Nhan quay đầu lại, nhìn hai nữ tử, các nàng cúi đầu, trên người đều mặc áo váy cân vạt màu xanh nhạt của thị tỳ, tóc búi hai bên, mới vừa rời đứng xen lẩn bên trong sáu bảy tỳ nữ cũng không xuất sắc, nhưng vừa kéo ra ngoài, thì càng nhìn càng đẹp mắt, nếu thay thành hoa phục, có thể là những mỹ nhân tư sắc thượng đẳng.

"Ta thái phu nhân." Nhiễm Nhan hơi khom người trí tạ.

Tiêu thái phu nhân sắc mặt bất biến, con ngươi lại lóe qua một tia thất vọng. Đang lúc bà chuẩn bị bưng trà tiễn khách, lại nghe thanh âm bình bình của Nhiễm Nhan vang lên: "Bất quá, nhi còn chưa quá mòn, cũng không có hôn ước với Tiêu lang quân, tùy tiện mang người về phủ như vậy không hợp quy củ, không bằng lưu tại trong phủ của Tiêu Thị lang đi."

Lập tức, Tiêu thái phu nhân cùng La thị đều mang sắc mặt khác nhau. La thị âm thầm sốt ruột, cô nương ngốc a! Để ở trong phủ này, nam huyết khí phượng cương, nữ tiểu lệ khả nhân, chờ người tam môi lục sính, kiệu hoa nâng vào cửa, không chừng cả bụng cũng đã lớn.

Tiêu thái phu nhân nhìn Nhiễm Nhan, bỗng nhiên nở nụ cười, bàn tay khô gầy cầm tay Nhiễm Nhan, cười nói: "Quả nhiên không hổ là nương tử mà Việt nhi của ta nhìn trúng, trí tuệ khí độ đều không giống bình thường."

Tiêu thái phu nhân đã nhìn ra Nhiễm Nhan có tình cảm với Tiêu Tụng, đương nhiên sẽ không cho rằng nàng có thể rộng lượng đến mức không ngại đưa người lên giường phu quân, còn đưa đến đam mê như thế. Nếu nàng dám làm như thế, tất nhiên là đã nghĩ kỹ hậu chiêu rồi.

La thị trên mặt cũng cười theo, trong lòng lại ảo não đến cực điểm, loại tình huống này, cũng không phải bà có thể xen miệng, mà cũng không có cách nào ở ngay dưới mí mắt Tiêu thái phu nhân ra ám hiệu cho Nhiễm Nhan.

Trò chuyện sau đó lại khôi phục hoà thuận vui vẻ, lúc Tiêu thái phu nhân không nâng giá thì cũng như lão phu nhân bình thường, hiền từ đoan trang. Nãi nãi của Nhiễm Nhan từng là giáo sư đại học, mặc dù tóc bạc đầy đầu, thập phần có khí chất, cũng như Tiêu thái phu nhân vậy, nhưng bất đồng chính là nãi nãi thì nhu hòa hiền hậu, không giống như Tiêu thái phu nhân ngoài mềm trong cứng.

Sắp tới trưa, Tiêu thái phu nhân liền nói hôm nay có hội thưởng mai, rồi dắt La thị cùng đi ngắm hoa. Có thể tiếp xúc nhiều hơn với phu nhân, đổi với sinh ý của Nhiễm thị cũng rất hữu dụng, La thị đương nhiên vui mừng, chỉ thoái thác hai câu cho có lệ, rồi theo Tiêu thái phu nhân rời đi.

Nhiễm Nhan hợp tay áo lại, rũ mắt âm thầm buồn bực, sao Tiêu thái phu nhân lại bỏ mặt một mình nàng ở đây?

Đang nghĩ ngợi, trước mắt xuất hiện đôi giày màu đen, Nhiễm Nhan theo giày nhìn lên, lại thấy Tiêu Tụng đang cười vui vẻ mà nhìn nàng.

"Lão thái thái biết người ở đây?" Khẳng định là Tiêu thái phu nhân biết Tiêu Tụng vẫn luôn ở gần đó, mới có thể để cho nàng ở một mình.

"Ừm." Tiêu Tụng nhìn ra trong phòng có thêm hai thị tỳ, nghĩ một cái liền hiểu chuyện là như thế nào, phát tay lệnh cho tất cả mọi người lui xuống.

Hắn nhìn Văn Lục dẫn hai người lui ra ngoài, sau khi đóng cửa lại, mới hỏi: "Lão thái thái nhét người cho người?"

Nhiễm Nhan miệng đã khô một lúc lâu, uống miếng nước rồi mới nhìn về phía hắn: "Là nhét người cho người, người cao hứng không?"

Tiêu Tụng sững sốt một chút, nhìn nàng với vẻ tìm tòi nghiên cứu một lúc sau, hờn hở cười: "A Nhan ăn giấm rồi?" hắn ngồi xuống cạnh Nhiễm Nhan, cầm tay nàng nói: "Người chỉ cần giả ngu lưu lại làm thị tỳ bên người là được, lão thái thái còn có thể đem người xách lên giường ta được à?"

"Lão thái thái sẽ không, nhưng người ta có tâm, có chân, sẽ tự bò lên." Chuyện như vậy Nhiễm Nhan gặp qua không ít, dù là ở đời sau, không phải cũng có nhiều người không cần danh phận cam nguyện bò lên giường người khác như vậy sao?

"Ta lại không phải công tử trong tiểu quan lâu, ai muốn bò lên giường ta thì bò à?" Tiêu Tụng nói. Hắn không phải nghiêm khắc kiềm chế bản thân, mà là chưa từng đem chuyện đi ngủ với nữ nhân coi như là một cách hưởng thụ, kiêu ngạo như hắn, cảm thấy tùy tiện phát sinh thân cận da thịt với nữ nhân, có hại còn không biết là ai.

Tiêu Tụng thành thành thật thật mà nói ra lời trong lòng với Nhiễm Nhan.

Nhất thời nghe được chuyện này, Nhiễm Nhan á khẩu không biết nói gì, dở khóc dở cười, sau một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, "Nói như vậy, ta đây là chiếm được cái đại tiện nghi rồi à?"

"Còn không phải sao." Tiêu Tụng cười tุม tím nói: "Nhưng ta nguyện ý để cho ngươi chiếm tiện nghi."

"Tiêu Việt Chi, ta cảm thấy ngươi đã tự luyện thành cuồng rồi." Nhiễm Nhan vẻ gián định nói. Nếu không phải tự luyện thành cuồng, nam nhân có đại bình thường nào sẽ nghĩ như vậy? Không, phải nói là tự cổ chí kim, nam nhân bình thường nào sẽ nghĩ như vậy?

Kỳ thật quan niệm về tình cảm và tính dục của Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan khá tương tự nhau, một người nhìn quen sinh tử, một người thấy nhiều tình đời trăm màu sắc, ở phương diện này đều cảm thấy lãnh đạm theo những cách khác nhau, chỉ có khi đạt được sự hòa hợp về tư tưởng và tình ý, mới có thể cảm thấy tính dục là một chuyện tốt đẹp.

Nhiễm Nhan rũ mắt im lặng.

Tiêu Tụng lắc lắc tay nàng, nói: "Ta nói đều là lời thật tình."

Nhiễm Nhan gật gật đầu, "Ta biết, bất quá, vạn nhất ngươi cảm thấy ngoại trừ ta, lại xuất hiện nữ nhân khác làm cho ngươi nguyện ý để bị chiếm tiện nghi thì sao?" Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút nói: "Ta cho rằng, hắn là phải tiên hạ thủ vi cường, nhỏ cỏ phải nhổ tận gốc, bằng không lửa rừng thiêu bát tận, xuân phong thối lại sinh."

Tiêu Tụng nhuóng mày, nói: "Vậy ngươi định hạ thủ trước như thế nào?"

"Ta đã nói với thái phu nhân là để hai thị tỳ này lại trong phủ của ngươi, không bằng ta đem các nàng giết chết trước...đưa tới mây người thì giết

mấy người, tạo thành biểu hiện giả là người mệnh cách quá ngạnh, khắc chêt bêt cứ nữ tử nào ngoại trừ ta, các nàng cũng sẽ chêt tâm." Nhiễm Nhan nói xong, dừng một chút, đôi mắt đen kịt nhìn chằm chằm Tiêu Tụng nói: "Ngươi cảm thấy cái kế hoạch này của ta có gì không ổn không?"

Tiêu Tụng nghẹn họng nhìn nàng trân trối, hắn nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thật sự lộ ra biểu tình giật mình như thế, ngân ra một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, tiếng cười lạnh lanh, nhẹ nhàng vỗ tay nàng nói: "Xem ra ta đã chọc phải một cái đại phiền toái rồi."

Chương 267: Tình huống quẫn bách nhất trong lịch sử

"Việc này giao cho ta đi." Tiêu Tụng sau khi cười, thanh âm hơi khàn khản, xẹt qua nơi mềm mại nhất trong đáy tim, giống như liễu rủ bị gió lay động, ở trong nước sông tạo ra từng vòng sóng gọn.

"Ngươi sao việc gì cũng ôm hết vậy?" Nhiễm Nhan nhíu mày, từ khi quen biết Tiêu Tụng tới nay, hắn nói nhiều nhất là những lời này.

Tiêu Tụng nhướn mày nói: "Ngươi làm rồi, ta từ trước đến nay chuyện không liên quan đến mình thì treo lên cao."

Hắn nói xong, thuận thế nằm lên tịch, đem đầu dựa lên đùi Nhiễm Nhan, cầm tay nàng rồi nhắm mắt lại, thanh âm lười biếng hơi khàn khản, "A Nhan, thứ ta cần không nhiều lắm, chỉ muốn mỗi ngày khi về đến nhà có thể dựa vào ngươi nghỉ ngơi trong chốc lát như vậy thôi..."

Để được như vậy, làm chút chuyện thì đã sao?

Yên tĩnh một lát, Nhiễm Nhan nghe thấy tiếng hít thở đều đùi của hắn, cho là hắn ngủ rồi, lại nghe hắn đột nhiên nói tiếp: "Chuyện ngươi nói, ta đã sớm làm qua một lần, giết mấy người râu ria kia thì sao? A Nhan, chuyện xấu xa thì để lại cho ta làm đi!"

Hung thủ kia chỉ giết một thị thiếp, mà một người khác, là Tiêu Tụng vì cảnh cáo người nọ, đích thân ra tay.

Hắn hành sự trước nay đều độc ác như vậy, chẳng qua cũng phải trách thị thiếp kia quá không biết tốt xấu, nếu thành thật một chút, hắn có lẽ cũng sẽ không dễ dàng lấy đi tánh mạng nàng ta.

Những việc này, Tiêu Tụng không muốn dối gạt Nhiễm Nhan, bởi vì hắn không muốn chờ đến khi Nhiễm Nhan gả cho hắn xong, mới chậm rãi phát hiện thì ra hắn là người không từ thủ đoạn, thậm chí hai tay dơ bẩn như vậy, rồi vì vậy mà tâm sinh bài xích.

Phàm là người ở trong quan trường lăn lộn đến trình độ có thể hô mưa gọi gió, có ai là sạch sẽ? Nhưng cũng không phải mỗi người đều tàn nhẫn giống như Tiêu Tụng. Hắn hình thành nên thủ đoạn hành sự hôm nay, nguyên nhân một phần là chịu ảnh hưởng từ Tiêu thái phu nhân cùng bản tính của hắn, còn lại thì là sản sinh ra từ thời kỳ phản nghịch khi phát sinh mâu thuẫn phụ tử với Tống Quốc Công.

Tống Quốc Công bản tính cương trực mà nóng nảy, khi lần đầu phát hiện Tiêu Tụng hành sự âm u thì động một chút liền lôi gia pháp ra, thiêu niên vào thời kỳ phản nghịch thì hoặc là bị đánh cho khuất phục, hoặc là ăn nhẫn phản kháng, mà Tiêu Tụng trước nay đều không phải một người có thể bị ăn đòn mà đổi tính, sâu trong xương cốt hắn vẫn là tính quật cường cùng cứng cỏi kề thừa từ người Tiêu gia, chẳng qua gặp phải lúc muốn đi ngược lại gia huấn của Tiêu thị, hắn muốn chứng minh phương pháp làm việc của mình cũng có thể thành đại sự.

Trải qua nhiều chuyện, tâm trí trở nên thành thực, mới phát hiện mình bướng bỉnh như vậy là áu trĩ cõi nào, nhưng hắn đã bước lên con đường này rồi, không thể quay đầu lại nữa. Phật nói, bể khổ vô biên quay đầu là bờ. Nhưng hiện thực thì có đôi khi chỉ cần người buông tay, chẳng khác nào chờ chết.

Quan niệm của Nhiễm Nhan không giống Tiêu Tụng, thị thiếp kia ở trong mắt Tiêu Tụng cũng chỉ là một thị tỳ mà thôi, mặc dù thật sự công khai ra ngoài, đánh chết một nô tỳ tiện tạ thì đã làm sao? Cái gọi là luật pháp, giữ gìn nhiều nhất vẫn là cho đám quyền quý, rồi đến lương dân, mà tiện tạ thì như súc vật, có thể mua bán. Nhiễm Nhan có thù tất báo, nhưng sẽ không vì tư dục bản thân hoặc vô duyên vô cớ mà đi lấy tính mệnh người khác.

Lúc nàng vừa nghe nửa câu đầu trong lòng rất bài xích, nhưng khi Tiêu Tụng nói "chuyện xáu xa thì để lại cho ta làm", trong lòng lại chùng xuống.

"Trên mặt đất lạnh." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng đẩy đẩy hắn.

Tiêu Tụng hừ hừ vài tiếng, lại trở mình, bắt đầu ngủ đến ngon lành.

Nhiễm Nhan gọi Văn Lục vào, lấy chăn bọc hắn lại. Tiêu Tụng mơ mơ màng màng mà lầm bẩm: "A Nhan quả nhiên là hiền thê."

Tay Nhiễm Nhan đang giúp hắn ghém chăn run lên, tức khắc cảm thấy ý nghĩ vừa rồi của mình rất không thuần khiết. Nàng muốn làm như vậy, chỉ là đơn thuần cảm thấy, nếu hắn bị cảm lạnh tổn thương đến thận, vậy về sau nàng phải thăm dò chuyện 'hứng' với ai đây? Tuy biết rõ một hai lần như vậy cũng không làm hại thận...Nhiễm Nhan đem đầu vùi vào ngực, tự mình thôi miên, như vậy tính ra, bàn về phương diện nào, điểm xuất phát của nàng cũng đều là "Quan tâm", tuyệt đối không phải chỉ vì "Hứng".

Nhiễm Nhan đồng thời cũng rất nghi hoặc, vì cái gì khi còn ở Tô Châu lúc nhìn Tiêu Tụng thì không có cảm giác gì, hiện tại nhìn lại lại cảm thấy có chút...rung động?

Là từ khi nào phát sinh biến hóa chứ?

Tiêu Tụng chỉ chợp mắt một khắc, liền tỉnh lại. Hắn vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt vô biếu tình của Nhiễm Nhan, đang tập trung tinh thần đọc sách.

"Mệt rồi hả?" thanh âm Tiêu Tụng mang vẻ ngái ngủ khi vừa thức dậy, giọng nói vốn đã từ tính lại càng thêm gợi cảm.

Ngón tay cầm quyển sách của Nhiễm Nhan run lên, ngay sau đó liền cảm giác được tay của Tiêu Tụng đang xoa chân nàng. Nhiễm Nhan nghĩ cũng không nghĩ, đập một cái cho rót móng vuốt của hắn xuống, "Ngươi đừng lại ngay cho ta."

"Ta gối lâu như vậy, không mỏi sao?" búi tóc Tiêu Tụng có chút hồn độn, trên người còn bọc chăn, gương mặt có thêm một tầng huyết sắc, một đôi mắt rực rỡ lấp lánh nhìn chăm chằm Nhiễm Nhan. Bộ dáng này không ngạnh lồng tuấn mĩ như ngày thường, mà có vẻ nhu hòa, còn có một chút...đáng yêu.

Nhiễm Nhan bất động thanh sắc mà xé dịch thân mình, dùng cuốn sách che lên mặt hắn.

Tiêu Tụng nhìn đến không thể hiểu được, muốn duỗi tay đẩy ra, lại nghe thanh âm rầu rĩ như u hồn bay ra đằng sau cuốn sách, "Tiêu Việt Chi, ta muốn cùng ngươi ước pháp tam chương."

"Hảm?" Tiêu Tụng không hiểu, mình chỉ gối đầu lên chân nàng chợp mắt một khắc mà thôi, nàng cũng chưa từng phản đối, sao vừa tỉnh lại liền thấy

thần sắc nàng biến hóa rồi?

"Thứ nhất, không cho phép ngươi nhìn ta như vậy; thứ hai, trước khi thành hôn không được có bất kỳ tiếp xúc từ chi gì; thứ ba, không được bán sắc." Nhiễm Nhan nhô đầu ra từ sau cuốn sách, "Ngươi có đồng ý hay không?"

Tiêu Tụng vừa mới tỉnh ngủ, đầu óc còn có chút ngốc, bị ước pháp tam chương này của nàng nói đến càng thêm ngốc, "Bán sắc"? Hai điều đầu tiên còn hiểu được một chút, nhưng cái cuối cùng là có ý tứ gì?

Nhiễm Nhan vươn ngón trỏ, nghiêm trang chỉ chỉ vào tóc, vào vạt áo của hắn, "Búi tóc hồn đôn, quần áo bất chỉnh...thật là...rất khiếm nhã." Nhiễm Nhan chớp chớp mắt, nghĩ nghĩ, bổ sung tiếp: "Đồi phong bại tục."

Tiêu Tụng duỗi eo, để đầu óc mình thanh tịnh một chút, thuận tay vặn mặt Nhiễm Nhan qua nhìn, nhíu mày nhìn kỹ một lát, vẫn không phát hiện bất luận manh mối gì, "Làm sao vậy?"

Sắc mặt Nhiễm Nhan đỏ lên, nghĩ tới nghĩ lui sau một lúc lâu, lấy mắt nhìn vào hắn, nhỏ giọng nói: "Ta cảm thấy ta sẽ dâm loạn ngươi..."

.....

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, hai người dại ra hồi lâu, mới phát hiện ánh sáng ở cửa không biết khi nào đã bị chắn lại. Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đồng thời quay đầu nhìn ra, đập vào mắt là Lưu Thanh Tùng cùng La thị đang dìu Tiêu thái phu nhân mặt đầy kinh ngạc đứng ngay cửa. Một loạt sáu thị tỳ đằng sau, đều mắt nhìn mũi nhìn tim, cúi đầu đứng im re, không thấy Văn Lục đâu.

Nhiễm Nhan cũng không biết là bọn họ đã nghe được bao nhiêu.

Sắc mặt La thị trắng bệch, nhìn tư thế hai người này, tâm nghĩ làm mai cho họ thật là một chút cũng không sai, nhưng thái phu nhân vừa mới ra ngoài không lâu, đã thành cái dạng này, cũng có vẻ là quá gấp không chờ nổi a! Bà nghĩ nghĩ, rồi liếc trộm qua xem biểu tình của Tiêu thái phu nhân.

Lưu Thanh Tùng mang vẻ mặt bát quái, trong mắt Tiêu thái phu nhân thoáng qua một tia kinh ngạc, nhưng sắc mặt nhanh chóng khôi phục bình thường.

Cứng đơ một hồi, vẫn là Tiêu Tụng phản ứng đầu tiên, duỗi tay kéo Nhiễm Nhan đứng dậy, thân mình cố ý như vô tình che phía trước nàng, hướng Tiêu thái phu nhân thi lễ, "Tổ mẫu không phải đi tham gia hội ngắm hoa sao? Sao lại trở lại?"

Ánh mắt Tiêu thái phu xẹt qua người Nhiễm Nhan, nhàn nhạt nói: "Nửa đường vừa vặn gặp được Tùng nhi, ta cũng đã lâu không thấy hắn, liền trở về trò chuyện."

Chỉ là cái nhìn thoáng qua, nhưng Nhiễm Nhan cảm thấy ánh mắt của Tiêu thái phu nhân như hóa thành thực thể, vô hình trung làm người cảm thấy rất áp lực.

Tiêu thái phu nhân không tỏ thái độ gì đối với chuyện vừa rồi, một chữ cũng không nói, Nhiễm Nhan tuy rằng cảm thấy mình ăn ngay nói thật không có gì sai, nhưng cũng không khỏi thấp thỏm, ánh tượng về mình trong mắt Tiêu thái phu nhân có xuông dốc không phanh hay không. Cùng lúc, trong lòng nàng cũng nhanh chóng suy nghĩ lại, Tiêu thái phu nhân bỏ nàng lại để đi thường mai, trùng hợp gặp gỡ Lưu Thanh Tùng, trùng hợp quay lại vào lúc này, trùng hợp Văn Lực vốn vẫn canh giữ bên ngoài lại ko thấy đâu, có thể hơi quá trùng hợp hay không?

Hoặc đây là Tiêu thái phu nhân cố ý cho một cú hối mã thương?

"Bên ngoài lạnh, tổ mẫu nhanh vào trong đi." Tiêu Tụng vội vàng tiến qua tiếp dùi Tiêu thái phu nhân từ tay La thị.

Nhiễm Nhan thối lui sang một bên, thấy Văn Lực vừa quay lại, liền dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng, để nàng đem chăn dọn đi.

Tiêu thái phu nhân sau khi ngồi xuống thì liếc nhìn Lưu Thanh Tùng một cái, cho hắn một cái ánh mắt.

Lưu Thanh Tùng khô khan cười gượng hai tiếng, trong lòng thầm mắng, thật con mẹ nó quay về không đúng lúc a! Khỏi phải nói, khẳng định là lại bị lão thái thái tính kế, lập tức cũng chỉ đành cẳng da đầu, chiều theo ý lão thái thái mà tới luôn, "Cửu Lang a, ngươi cùng Thập Thất Nương ở trong phòng chơi trò gì vậy hả, ngươi nhìn bộ dạng ngươi này...chắc chắc."

Tiêu Tụng tiếp nhận hùng hoàng thạch từ tay thị tỳ, đưa cho Tiêu thái phu nhân, cười nói: "Ta mấy ngày nay quá mệt mỏi, liền nhân cơ hội chợp mắt

một lát. È? đúng rồi, ngươi còn thiếu 20 quán ở kỹ quán bên kia, lão bản người ta đã tới phủ ta thúc giục sáu bảy lần, nếu ai không biết, còn tưởng rằng ta cưới không được phu nhân, mới đi tầm hoa vấn liễu, chuyện này ở người khác thì là phong lưu, ở trên người ta đây lại là trò cười, ngươi cũng không nên hại ta a!"

Tiêu Tụng nửa đùa nửa thật, hắn rõ ràng là lảng qua chuyện khác, một chút cũng không thèm dùng tới kỹ thuật gì, bởi vì xác định Tiêu thái phu nhân tất nhiên sẽ quan tâm việc này.

Quả nhiên, Tiêu thái phu nhân nghe xong những lời này, hơi nhíu mày, nhìn về phía Lưu Thanh Tùng nói: "Ngươi ban đêm ở kỹ quán? Lại còn thiếu nợ?"

Lưu Thanh Tùng hận không thể rời lê đây mặt, chửi thầm: Ta quả thực pháo hôi oan còn hơn cả Đậu Nga! Năm cũng trúng đạn, ngươi nói tố tôn hai người các ngươi đánh nhau, họa thủy đồng dân cũng không thể dồn hết lên người ta a.

"Đâu có, tố mẫu, ta là bị kẻ xấu hãm hại! Tố mẫu ngươi phải làm chủ cho ta a! Có tên súc sinh hạ được ta, đêm đầu tiên của ta đã bị hủy ở kỹ quán rồi!" Lưu Thanh Tùng trong lòng hung hăng phi nhổ chính mình một phen, rồi lập tức nambi bẹp lên đầu gối của Tiêu thái phu nhân khóc ầm ĩ.

Tiêu Tụng nhấp miếng nước giải khát, đem mấy câu mắng này của hắn ghi vào sổ nợ, rồi vân đậm phong khinh nói: "Đêm đầu tiên của ngươi không phải lúc 16 tuổi đã hiến cho một thị tỳ xinh đẹp ở bốn gia sao?"

"Chỉ là đồn đãi, hãm hại." Lưu Thanh Tùng khóc còn to hơn, nhưng vẫn không quên bớt chút thì giờ phản bác lại một hai câu.

Trải qua một hồi như vậy, chuyện Lưu Thanh Tùng bị "Kẻ xấu" hãm hại tức khắc thành trọng điểm chú ý của mọi người, chuyện xấu hổ vừa rồi của Nhiễm Nhan tạm thời được hòa hoãn.

Tiêu thái phu nhân dỗ dành Lưu Thanh Tùng vài câu, nói là nhất định phải đem kẻ xấu kia bắt về tử hình. Lưu Thanh Tùng thì diễn kịch diễn đến nhập tâm, uống lên một cốc nước lớn mới tém bớt lại.

Nhiễm Nhan im lặng, cả kỹ thuật diễn sức sẹo này của Lưu Thanh Tùng cũng có thể lừa được Tiêu thái phu nhân sao? Đây cũng bất quá là lão thái

thái nguyệt ý sủng hắn mà thôi.

"Lang quân! Có chuyện rồi." Gã sai vặt ở cửa vừa thở hồng hộc vừa nói.

Biết Tiêu thái phu nhân đang ở đây mà lỗ măng như thế, tất nhiên là đã xảy ra chuyện lớn.

Tiêu Tụng liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy nàng lập tức hơi gật đầu, ánh mắt tựa hồ cũng đang thúc giục hắn đi nhanh đi. Trong lòng Tiêu Tụng nghĩ lướt qua, Nhiễm Nhan sớm muộn gì cũng phải đơn độc đôi mặt với lão thái thái, nếu hắn cứ thời thời khắc khắc che ở phía trước, chỉ sợ sẽ khiến cho lão thái thái càng thêm bất mãn.

Tâm niệm lóe qua, Tiêu Tụng lập tức hướng Tiêu thái phu nhân cáo tội, theo gã sai vặt vội vàng rời đi.

Lời editor:

A Nhan: dưới đất lạnh...

Thận Thận: Tinh lực để dành gần ba chục năm thì lạnh một chút này có là gì!

Hồng Trần Tán Hồng được sư: thành tựu đời này của ta chính là đã kích hoạt thành công một sợi thần kinh cảm xúc của nữ chủ a...

Chương 268: Đi với ta

"Trong phủ này có người ở phòng bếp không?" Tiêu thái phu nhân hỏi.

Tống Quốc Công và Tiêu Tụng có cách làm người khác nhau như trời với đất, nhưng vẫn có chỗ giống nhau, đó là lối sinh hoạt như khỗ hạnh tăng, không phải vì tiết kiệm, mà là tự hạn chế, còn có say mê với chính sự, trải qua nhiều chuyện phức tạp, nên cảm thấy trong sinh hoạt hết thảy càng đơn giản càng tốt.

"Không có, lúc trước khi Cửu Lang ghét bỏ ta, thì ghét bỏ luôn cả cái nhà bếp." Lưu Thanh Tùng ủy ỷ khuất khuất nói.

Nhiễm Nhan trầm mặc không lên tiếng, nàng nấu ra đồ ăn cho vài người cũng không khó, chỉ là nàng không biết suy nghĩ của Tiêu thái phu nhân, cũng không biết nữ quý tộc đối với chuyện xuống bếp này thì nghĩ như thế nào. Huống hồ vừa rồi mới xảy ra chuyện quẫn bách kia, lúc này mà tự động xin ra trận có bị coi là xum xoe không?

Nghĩ thì nghĩ, nàng vẫn nói: "Thái phu nhân nếu không chê, nhanh chóng ra biết làm chút cơm nhà."

Giấy không thể gói được lửa, sau này thái phu nhân biết được việc này, lại nhớ tới hôm nay không có cơm trưa, nàng biết nấu nướng mà không chịu làm, sẽ nghĩ như thế nào?

Lo trước lo sau còn không bằng sáng khoái làm luôn.

Tay La thị đang bưng cái ly hơi run lên, hôm nay cả tâm thần và thể xác của bà đều tan tác! Trong mắt bà, Nhiễm Nhan ứng đối mọi việc còn quá non nớt, có một số việc vốn dĩ có thể giải quyết tốt hơn, Nhiễm Nhan lại lựa chọn phương pháp rất vụng về. Trong lòng bà âm thầm sốt ruột, nghĩ thầm ngày thường nhìn Thập Thất Nương cũng rất khôn khéo, sao đang yên đang lành lại làm chuyện hổ đồ như vậy?

"Ồ?" Tiêu thái phu nhân lại rất có hứng thú dò hỏi: "Ngươi biết nấu ăn?"

"Dạ." Nhiễm Nhan thành thật trả lời, không có gì khiêm tốn hoặc tự kiêu.

Tiêu thái phu nhân gật đầu, "Sao lại muốn học nấu ăn?"

Nữ tử sau khi gả chồng chủ trì nội trợ là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng chủ mẫu của các đại gia tộc căn bản không cần tự mình xuống bếp, chỉ cần hiểu sơ một chút, để có thể chỉ huy hạ nhân quản lý chuyện ăn uống trong nhà là được.

Sao lại muốn học nấu ăn? Vấn đề này quá xa xôi. Năm đó tổ mẫu của Nhiễm Nhan nằm trên giường bệnh, trong nhà không ai biết nấu cơm, tổ mẫu trong lúc vô ý nói một câu, cả ngày toàn ăn đồ ăn ngoài tiệm, cảm thấy chỗ nào cũng không thích hợp. Nhiễm Nhan liền cực khổ đi học, tổ mẫu trước khi mất vẫn còn hăng hái ăn đồ nàng nấu, đây là chuyện mà cả đời Nhiễm Nhan lần nào nhớ tới cũng đều cảm thấy vui vẻ.

Nhiễm Nhan đáp: "Chỉ là vì chiều cõi cho người muốn chiều cõi."

Tiêu thái phu nhân nghe câu trả lời thật thật giả giả này, như suy tư gì đó mà nhìn Nhiễm Nhan một cái, "Ngươi đi đi, mang phó tì theo, làm đơn giản là được."

La thị nhìn Nhiễm Nhan lui ra ngoài, quay đầu cười với thái phu nhân: "Đứa nhỏ này từ nhỏ đã thảng tính."

Ngón tay Tiêu thái phu nhân vuốt ve hoa khắc trên đầu gậy chống, híp mắt cười một tiếng không rõ ý vị.

La thị cũng đã duyệt vô số người, đáng tiếc giờ này khắc này, lại hoàn toàn nhìn không ra ý tứ của Tiêu thái phu nhân. Từ đầu đến cuối cũng chỉ biểu hiện một thoáng kinh ngạc mà thôi, vừa không thể hiện là thích, mà cũng không có chút gì là không vui.

"Nghe nói Thập Thất Nương hiểu y thuật?" ngữ khí của Tiêu thái phu nhân vẫn hòa ái trước sau như một.

Trong lòng La thị nhảy dựng, nghĩ thầm chẳng lẽ là Tiêu gia để ý chuyện Nhiễm Nhan nghiêm thi? Tâm tư như điện quang hỏa thạch mà xẹt qua, La thị liền nhẹ giọng đáp: "Đúng vậy, A Nhan khi còn nhỏ thể nhược, có câu

bệnh lâu thành lương y, nàng sau này có đi theo một vị sư phó học y thuật, còn tự trị lành bệnh cho mình."

La thị vài lời mù mờ mà nói chuyện Nhiễm Nhan thể nhược đã là chuyện quá khứ, hiện tại thân thể tốt, không ảnh hưởng đến chuyện con nối dòng, lại nói rõ việc Nhiễm Nhan học y thuật là có nguyên nhân, đều không phải là muôn làm nghề này, mà cũng không phải là thích y thuật.

"La phu nhân thật sự là người khéo léo." Tiêu thái phu nhân khẽ cười nói.

"Ngài quá khen." La thị kỳ thật có thể càng khéo léo hơn, chỉ là ở trước mặt người có quyền lợi địa vị tuyệt đối, bà không dám quá mức tùy ý, chỉ có thể dùng thái độ nói ít sai ít, mỗi một câu đều phải nghĩ qua trong đầu vài lần.

Lưu Thanh Tùng xem như hiểu rõ Tiêu thái phu nhân, mà giờ phút này hắn cũng nhìn không ra ý tứ của Tiêu thái phu nhân, không biết là đối với Nhiễm Nhan vừa lòng hay không vừa lòng.

Kỳ thật nam nữ khi bàn chuyện cưới hỏi có hành động thân mật với nhau cũng là thường tình, chỉ là Tiêu thái phu nhân vừa mới rời đi, hai người liền loạn cả lên, nói như thế nào cũng đều có chút không ổn. Cũng may, hình dung không chính chỉ có mình Tiêu Tụng, hơn nữa hắn giải thích hắn chỉ là đang nghỉ ngơi, không có gì to tát, chỉ là Nhiễm Nhan nói một câu "Dâm loạn" gì gì đó...

Lưu Thanh Tùng nghe được rõ ràng, nhưng không biết Tiêu thái phu nhân có nghe thấy không.

La thị cùng Lưu Thanh Tùng bồi Tiêu thái phu nhân nói chuyện, bất quá hơn nửa canh giờ, liền có thị tỳ lại đây dò hỏi, cần dùng cơm hay chưa?

Vừa vặn là buổi trưa, Tiêu thái phu nhân liền cho dọn cơm. Bà cũng từng là tức phụ, đương nhiên đã từng chủ trì nội trợ, phòng bếp khi chuẩn bị đồ ăn ít nhất cũng muốn tốn một hai canh giờ, trong phủ này cả cái nhà bếp cũng không có, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu nguyên liệu nấu ăn, bà thật muốn nhìn xem Nhiễm Nhan làm sao để nấu ra một bàn cơm trưa.

La thị cũng lo lắng, bà đã ăn qua cháo Nhiễm Nhan hầm, hương vị cũng không tệ lăm, nhưng Tiêu thái phu nhân tuổi lớn như vậy, cái thứ tốt gì còn chưa gặp qua?

Thị tỳ hầu hạ ba người trong sảnh rửa tay, không lâu sau, Nhiễm Nhan liền dẫn người bưng cỗm trưa đã làm tốt mang đặt lên bàn từng người.

Món Nhiễm Nhan làm đều rất thông thường, nhưng cũng đều được làm rất nghiêm túc.

Tiêu thái phu nhân không nói một lời mà dùng cỗm.

Người già sức ăn không lớn, chỉ dùng non nửa chén cỗm liền thả chén xuống, ba người Nhiễm Nhan cũng đành phải buông đũa theo.

Tiêu thái phu nhân buông ly súc miệng xuống, nâng chung trà lên, lại chưa uống, mà trực tiếp đặt trên bàn, "Nghe nói Thôi thị cũng đi Tô châu hạ sính, Thập Thất Nương nghĩ như thế nào?"

Phải trả lời như thế nào? Nhiễm Nhan thoáng nghĩ qua một chút, Tiêu thái phu nhân hỏi vấn đề này, có thể là muốn biết nàng sao lại chọc phải Thôi thị, hoặc là muốn thông qua thái độ của nàng đối với việc này, tiến thêm một bước phán đoán tính cách của nàng.

Mặc kệ là loại nào, chỉ cần không thiện với lương tâm là được! Nhiễm Nhan tâm than một câu, cũng cho một cái đáp án ba phải sao cũng được, "Nhi không biết Thôi thị vì sao lại làm như vậy, nhưng tin rằng bất luận là Thôi thị hay là sĩ tộc khác cũng không thể tùy ý gây trở ngại việc này."

Còn đến tột cùng là vì cái gì không thể tùy ý gây trở ngại, thì xem mỗi người lý giải ra sao. Mỗi người có cái nhìn và suy nghĩ bất đồng, thì đáp án có được cũng bất đồng.

Tiêu thái phu nhân lúc này mới hơi gật đầu, cho một câu đánh giá nhàn nhạt, "Thật đúng là có cá tính."

Đánh giá này vẫn không biết là tốt hay là xấu, nhưng theo Nhiễm Nhan phân tích, hơn phân nửa không có nghĩa xấu. Chuyện khác thì không nói, người giống như Tiêu thái phu nhân này, nếu chướng mắt ai, sợ là dù có ghét bỏ cũng lười nói ra, căn bản không cần làm điều thùa.

"Chúng ta già rồi, sợ cũng chỉ có thể lẩn lộn được lần này, chờ sau trận tuyết này, ta cũng không biết còn có thể về Kỳ Châu được hay không." Tiêu thái phu nhân đột nhiên cảm thán một câu.

Lưu Thanh Tùng nhất thời ngơ ngẩn, hắn đã từng tận mắt nhìn thấy lão thái thái làm mưa làm gió, cũng nhìn bà trong mười năm dần dần buông tay với chuyện khống chế và quyền luyến quyền lực, cũng từng nhìn thấy bà một mình cô tịch ngồi trên gác mái nhìn về Lan Lăng hướng đông nam, nhưng trước nay chưa bao giờ nghe bà nói qua lời nào ũ rũ như vậy...

Nghe nói, con người có dự cảm kỳ lạ đối với cái chết của mình. Trong lòng hắn đột ngột quặn đau đến hít thở không thông, làm Lưu Thanh Tùng bỗng nhiên tỉnh táo nhận ra, mình đang sống.

"Thập Thất Nương, ngươi đi với ta." Tiêu thái phu nhân duỗi tay để thị tỳ đỡ bà đứng lên.

Lời tác giả: đột nhiên muốn viết về lão thái thái này, mọi người đừng kêu tui lâm nhảm. Đây là lúc bình yên trước giông tố, cứ bình đạm như nước mà nói một chút về người phụ nữ đã kinh qua hai triều đại trong lịch sử này...

Lời editor: Viết đi! Trời ơi mau viết đi! Viết nguyên một bộ cung đấu chính trị về Tiêu bà nội đi, hic...

Chương 269: (vô đè)

Nhiễm Nhan đi theo Tiêu thái phu nhân ra thiên thính.

Thiên thính ở gần nguồn nước, phòng vẫn chưa nhóm lửa trong bồn, cả Nhiễm Nhan cũng có thể cảm giác được làn da lạnh lẽo đau đớn.

Thị tỳ lấy hai tấm thảm lông dê thật dày, đặt ở trên hai cái ghế cong phía trước cửa sổ. Tiêu thái phu nhân chọn một cái ngồi xuống, duỗi tay ra hiệu cho Nhiễm Nhan cũng ngồi xuống.

"Mở cửa sổ ra." Tiêu thái phu nhân nói.

Thị tỳ muốn khuyên can, lời đến bên miệng rồi lại nuốt xuống, duỗi tay đẩy cánh cửa sổ ra, một luồng gió lạnh buốt tức khắc ập vào mặt.

Đối với tính tình của Tiêu thái phu nhân, Nhiễm Nhan cũng có thể đoán ra một chút, nên cũng không khuyên thêm gì nữa, chỉ quay đầu sai Văn Lục: "Lấy chăn mỏng tới."

Tiêu thái phu nhân cười nhẹ, nhìn ra mặt hồ trui lùi bên ngoài, bên trên đã kết một lớp băng mỏng như cánh ve, dưới ánh mặt trời phản xạ ra tia nắng lấp lánh.

Trong phòng im lặng, chỉ có tiếng vải vóc cọ nhau loạt xoạt từ những động tác ngẫu nhiên.

Văn Lục đem chăn mỏng đưa cho thị tỳ bên người của Tiêu thái phu nhân, thị tỳ kia tiếp lấy rồi đắp lên người bà.

"Các ngươi đều lui xuống hết đi." Tiêu thái phu nhân nói.

Thị tỳ lần lượt rời đi, cửa kẽo kẹt một tiếng đóng lại. Lặng im trong chốc lát, Tiêu thái phu nhân mới chậm rãi nói: "Ngươi là một hài tử không tồi."

Nhiễm Nhan giương mắt, nhìn thấy trên mặt Tiêu thái phu nhân mang nụ cười hiền từ, dưới ánh tuyết chiếu rọi, Nhiễm Nhan chợt thấy được chút thân thiết, cũng bất giác mỉm cười.

"Cả đời này của ta, đã nhìn qua đấu tranh âm u trong hậu cung, cũng đã nhìn qua thảm kịch thay đổi triều đại." Những gì Tiêu thái phu nhân trải qua còn xa hơn nhiều so với những gì hai câu đơn giản này muôn khái quát, bà là Hoàng Hậu Tây Lương, là mẹ của Tiêu Hoàng Hậu, là phu nhân môn phiệt, đã từng là mẫu nghi thiên hạ, đã từng chịu nỗi đau mất nước, đã không chỉ một lần người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, cả đời lên xuống trắc trở, người bình thường căn bản vô pháp tưởng tượng.

Nhiễm Nhan đổi mặt với một nữ tử như vậy, trong lòng tràn ngập tôn kính.

Tiêu thái phu nhân thấy thái độ của Nhiễm Nhan tôn kính lại không một chút hèn mọn, ý cười trên mặt càng đậm, "Ngươi ở bên cạnh Việt nhi, không cần thay đổi tính cách của mình, hắn sẽ tự động hộ ngươi chu toàn."

Nhiễm Nhan hơi cắn môi, chảng lẽ Tiêu thái phu nhân muốn cho nàng thành thành thật thật mà núp dưới cánh của Tiêu Tụng?

"Cũng không phải là để ngươi tránh phía sau hắn." Tiêu thái phu nhân phảng phất có thể nhìn thấu suy nghĩ của Nhiễm Nhan, ngón tay khô gầy của bà nhẹ nhàng đỡ xuống tay vịn, ánh mắt không có tiêu cự mà nhìn mặt hồ bên ngoài cửa sổ, "Việt nhi là hài tử ta dạy dỗ ra, làm người xử thế cùng tính tình cũng có chút giống ta. Chuyện này cũng không tốt đẹp gì, hắn càng tiếp tục như vậy, thì càng cảm thấy cuộc đời này dơ bẩn, bản thân hắn cũng càng ngày càng dơ bẩn, cho nên hắn cần một người đơn thuần ở bên cạnh hắn."

Tiêu thái phu nhân và Hiếu Minh Hoàng đế là phu thê trong hoạn nạn, lại sinh ra mây đích tử đích nữ, hậu vị ổn định vững chắc, thêm nữa là bà ở trong chuyện chính trị rất có thủ đoạn, cũng không có phi tử nào dám không sợ chết mà trêu chọc bà. Nhưng mà làm chính khách, tàn khốc hơn xa tranh súng trong hậu cung. Có đôi khi lỡ trượt chân một cái, không phải chỉ cắn bòi vào mạng một người hay mạng một nhà là xong chuyện.

Hơn nữa, bà cũng cần phải có sự cân bằng giữa một hậu phi và một chính khách, tuyệt đối không thể chỉ làm gà mái báo sáng, cũng không thể hoàn toàn gạt bỏ.

"Chỉ cần người chiêu cõi Việt nhi cho tốt, Tiêu gia ta, cũng có thể trở thành cây đại thụ cho người dựa vào." Tiêu thái phu nhân nói đây thâm ý.

Nhiễm Nhan ngạc nhiên, nói đây là chuyện nghiêm thi sao?

Tiêu thái phu nhân vừa lòng nhìn biểu tình kinh ngạc của nàng, trong tay không biết khi nào có thêm một cây trâm bạch ngọc. Thân trâm trắng tinh như mồ dê, có hình mây trời, giống như đúc cây trâm Tiêu Tụng đưa cho nàng trước kia.

"Ngươi từng thấy cây trâm này rồi?" Tiêu thái phu nhân nhạy bén nhận ra biến hóa nhỏ trong thần sắc của Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan cũng không dấu diếm, "Tiêu lang quân từng tặng cho ta một cây trâm giống như vậy, lúc đầu cũng không biết nội tình, chỉ nghĩ là rất đáng quý mà thôi, sau đó biết được đây là tượng trưng cho Tiêu thị vợ cả, liền hoàn trả."

"Ồ?" Tiêu thái phu nhân đối với cách làm của Nhiễm Nhan cảm thấy rất hứng thú hỏi: "Vì sao trả lại, chẳng lẽ giá trị cây trâm của vợ cả Tiêu gia còn không bằng nhà bình thường?"

"Không, là bởi vì giá trị quá cao, mới phải cẩn thận. Ta trước khi nhận lấy cây trâm kia, phải cảm thấy sức lực của bản thân ta có thể gánh nổi giá trị của cây trâm đó." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu thái phu nhân vuốt ve cây vân trâm, rũ mắt không biết suy nghĩ gì, một lát mới nói: "Đứa bé của Thôi thị Lục phòng kia ta cũng có biết một chút, luận nhân phẩm, tài đức, gia thế, đều không dưới Việt nhi, vì sao không chọn hắn?"

Vấn đề này, có rất nhiều người hỏi nàng không chỉ một lần, giờ này khắc này, nàng cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nói: "Bởi vì thích, bởi vì đáng giá."

Tiêu thái phu nhân nhẹ nhàng gật gật đầu, dùng gậy chống gõ nhẹ vài cái.

Ngoài cửa lập tức có thị tỳ đẩy cửa bước nhanh đi vào, Tiêu thái phu nhân được thị tỳ nâng dậy, ánh mắt bà xẹt qua mặt Nhiễm Nhan, thanh âm khô ách nói: "Một khi đã như vậy, ngươi liền an tâm chờ gả đi."

Đừng nói là Thôi gia hạ sính, dù là hoàng thất hạ sính, mỗi hôn sự này cũng không thoát khỏi sự khống chế của bà. Tiêu thái phu nhân xoay người ra cửa, bà có dự cảm đây là lần mưu hoa cuối cùng trong cuộc đời này của mình.

Chuyện này trong mắt bà căn bản không coi là quá khó giải quyết, trước khi bà đến đây đã biết Thôi thị bên kia đang giằng co với Tang Thân, có rất nhiều chỗ để cho bà đánh đòn cân não. Có lẽ là bởi vì tính toán cho tôn tử bà thương yêu nhất, mà cũng có lẽ là vì muốn cho nhân sinh của mình một cái kết viên mãn, thái độ của Tiêu thái phu nhân rất thận trọng.

Nhiễm Nhan ngạc nhiên mà nhìn bóng dáng hơi khòm xuống của lão nhân gia, cảm xúc trong lòng khó có thể nói hết. Khi nàng có phản ứng, bước ra khỏi thiền thính, Tiêu thái phu nhân đã đi lên hành lang thông ra nội môn.

Lưu Thanh Tùng cùng La thị đang đứng ở tiền sảnh nhìn theo bà.

La thị thấy Nhiễm Nhan bước ra, rất muốn lập tức hỏi kết quả, nhưng xét thấy Lưu Thanh Tùng còn ở đây, bà cũng đành phải nhịn xuống. Chờ đến khi nghe thấy tiếng bánh xe ngựa lăn đi từ nội môn, La thị mới nói: "A Nhan, chúng ta cũng nên cáo từ."

Chính chủ đều đã đi hết, các nàng cũng không cần phải lưu lại.

Nhiễm Nhan vừa định đáp ứng, lại bị Lưu Thanh Tùng chen ngang, "Tương Thành công chúa muốn gặp Thập Thất Nương, La phu nhân không bằng đi về trước, chờ gặp qua công chúa xong, ta liền lập tức phái người đưa nàng hồi phủ."

Trong lòng La thị tuy có nghi hoặc, nhưng bà cũng không rành chuyện trong Tiêu gia, chỉ nghĩ, Nhiễm Nhan nếu là gả vào cửa, Tương Thành công chúa cũng chính là đại tiểu của Nhiễm Nhan, nàng muốn gặp Nhiễm Nhan không biết xuất phát từ nguyên nhân gì...bất quá nghe nói Tương Thành công chúa ôn nhã hữu lễ, tính tình cũng không khó chịu, trong lòng La thị cũng không quá lo, dặn dò Nhiễm Nhan vài câu, rồi dẫn thị tỳ rời đi.

Chờ La thị đi ra khỏi nội môn, Lưu Thanh Tùng lập tức nói: "Sài Huyền Ý cùng Văn Hỉ Huyện chủ bị tập kích, suýt nữa mất đi tính mạng, ngoài thành lại phát hiện một khối nam thi vô danh, không phải là người nào trong vụ án này, nhưng nghe nói tình trạng thi thể vô cùng tương tự với nam thi được phát hiện lần trước."

"Nói như vậy, thi thể trước đó, cũng có thể không phải Du Lang kia?"
Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

Lưu Thanh Tùng khó có khi lộ ra thần sắc nghiêm túc, chặc lưỡi nói: "Tình huống rất phức tạp a, đi, chúng ta nhìn một cái đi."

Chương 270: Chứng mất trí nhớ từng phần

Nghe Lưu Thanh Tùng nói như vậy, Nhiễm Nhan liền biết, làm gì có Tương Thành công chúa nào muôn gấp nàng, bất quá là Lưu Thanh Tùng tùy tiện lấy cớ, nguyên nhân chân chính vẫn là vì chuyện này.

Nhiễm Nhan cũng bị án này quay đến hòm, cứ vậy mà đi theo. Ngoài ở trên xe ngựa, Nhiễm Nhan càng nghĩ càng thấy có chút không đúng, "Ngươi nói Sài Huyền Ý cùng Văn Hỉ Huyện chủ cùng bị tập kích?"

"Uhm, tình huống cụ thể ta cũng không biết, mới vừa rồi ta ra ngoài đi nhà xí, túm tên sai vặt tới báo tin đê hỏi, hắn cũng chỉ biết nhiêu đó." Lưu Thanh Tùng nói.

Nhiễm Nhan nhíu mày, đôi mắt đen kịt nhìn hắn chằm chằm, giận dữ nói: "Vậy ý của ngươi là chúng ta đi lần này không phải ý của Tiêu Tụng, mà là ngươi tự chủ trương đi xem náo nhiệt?"

"Cái gì mà xem náo nhiệt?" Lưu Thanh Tùng khô khan cười gượng, dùng lời lẽ chính nghĩa nói: "Toàn bộ Đại Đường này còn có thể tìm ra nghiêm thi quan nào quyền uy hơn ngươi sao? Không có! Mắt thấy đã sắp ăn tết rồi, vụ án này còn không phá, Cửu Lang không tránh khỏi bị liên lụy, quan vị ít nhất cũng bị giáng đến hai cấp, ngươi nghĩ hai cấp này xuống thì nhẹ nhàng, nhưng đê bò lên được thì khó bao nhiêu không? Ngươi thân là phu nhân tương lai của Cửu Lang, sao có thể khoanh tay đứng nhìn chứ? Hắn không muốn ngươi chịu khổ, ngươi cũng không thể thật sự mặc kệ đi!"

Những lời này của Lưu Thanh Tùng nói đến đạo lý rõ ràng, làm Nhiễm Nhan cũng không nói được gì.

"Ngươi lần trước nói vụ án này có một manh mối, có phải là A phù dung hay không?" Lưu Thanh Tùng hỏi.

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, bỗng nhiên linh quang chợt lóe, nhớ tới Nhiễm Vân Sinh hình như đã từng nói qua Ba Lăng công chúa dùng A phù dung để khống chế những lang quân bị bắt về đó, như vậy chỗ của Ba Lăng công

chúa hắn là có rất nhiều A phù dung? Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan lập tức hỏi: "Tiêu Tụng có đi tra qua tư viễn của Ba Lăng công chúa chưa? Du Lang kia, nói không chừng chính là lang quân chạy ra từ chỗ Ba Lăng công chúa!"

Lưu Thanh Tùng chìm trong núi bát quái, nên lập tức hiểu ý Nhiễm Nhan, khẽ biến sắc, hỏi: "Chỗ của Ba Lăng công chúa muôn tra là tra sao? Ít nhất cũng phải có một chứng cứ chắc chắn mới được. Tụ điểm xì ke ở Trường An rất nhiều, hầu như mỗi phường đều có một hai cái, hơn nữa trong vài tiểu quan lâu cũng có A phù dung, căn bản không thể xác định là cùng Ba Lăng công chúa có quan hệ."

Đây chỉ là chút linh cảm, Nhiễm Nhan cũng không quá rắn với vấn đề này, nàng hiện tại nghi hoặc nhất chính là ai tập kích Sài Huyền Ý cùng Văn Hỉ Huyện chủ, nàng ẩn ẩn cảm thấy, biết rõ chuyện này, so với đi ra ngoài thành nghiệm thi còn tiến một bước xa hơn trong vụ án này.

Tiêu Tụng bận đến chân không chạm đất, vì có người bàn bạc vụ án, Nhiễm Nhan liền đem chuyện Văn Hỉ Huyện chủ có nhân cách phân liệt kể lại kỹ càng tỉ mỉ cho Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng kinh ngạc, trùng một đôi mắt vốn đã không lớn, nói: "Nhân cách phân liệt lợi hại như vậy à? Đúng rồi, ta cũng đã từng đọc qua một câu chuyện, kể về một nữ sinh ưu tú, vậy mà có nhân cách phân liệt là tội phạm quốc tế..."

"Lưu Thanh Tùng, phiền ngươi trở về hiện thực, ta không có hứng thú thảo luận với ngươi mấy chuyện không đâu đó." Nhiễm Nhan lạnh lùng nói.

"Được, không nói cái này." Lưu Thanh Tùng sảng khoái đáp ứng, nhưng rụt cổ lại, yếu ớt nói: "Chỉ là những vụ án trong đó rất gay cấn, bên cạnh nhân vật chính đều có một nhân vật có tính cách cổ linh tinh quái, diện mạo phong lưu tiêu sái, ý tưởng thiên mã hành không, thường xuyên trong lúc vô tình nói một câu là có thể kích phát vai chính linh cảm..."

Ánh mắt tử khí trầm trồ của Nhiễm Nhan nháy cũng không nháy mắt mà nhìn hắn chàm chàm, thanh âm dong dài dần dần biến mất, dừng một chút, hắn mới ho khan một tiếng nói: "Ta kỳ thật muốn nói chính là, có thể là nhân cách phân liệt của Văn Hỉ Huyện chủ làm hay không."

Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, hòa hoãn tâm tình, đáp: "Nếu thật là như thế, Sài Huyền Ý chẳng lẽ không biết? Hắn tuy rằng mất trí nhớ, cũng không phải..."

Nhiễm Nhan bỗng nhiên im lặng, mất trí nhớ được phân ra nhiều loại, có người đối với chuyện phát sinh trong một đoạn thời gian nào đó lựa chọn nhớ rõ, hoặc quên đi, cũng có người hoàn toàn quên mất hoàn cảnh sống của bản thân, cả tên họ, địa chỉ, cũng có người quên những gì trải qua trước một năm nào đó hoặc trước một sự kiện nào đó... còn có một loại gọi là chứng mất trí nhớ từng phần, người bệnh đối với những tình huống phát sinh trong vài giờ trước hoặc sau khi bị thương, hoàn toàn mất ký ức.

Nếu tình trạng của Sài Huyền Ý là loại này, cũng không chỉ có quên mất đi chuyện quá khứ, thậm chí cả chuyện mới phát sinh trong vòng mấy canh giờ cũng đều hoàn toàn không có chút ký ức thì sao?

Cho dù nhân cách phân liệt của Văn Hỉ Huyện chủ được đổi tới đổi lui, hắn cũng hoàn toàn không biết đi!

Tuy rằng đây chỉ là suy đoán, nhưng cũng không phải không có căn cứ gì mà nghĩ lung tung. Nhân cách phân liệt thường là không bị khống chế, đây là một loại bệnh, không phải nhân cách chủ muôn sắm vai ai thì sắm vai người đó, Sài Huyền Ý cùng với Văn Hỉ Huyện chủ sống với nhau nhiều ngày như vậy, lại không phát hiện ra chút dị thường nào, vậy không phải rất kỳ quái sao?

Hoặc là hắn đã vì nguyên nhân nào đó mà ngó lơ đi chuyện này.

Nhiễm Nhan thở dài, nếu sự thật trùng hợp với suy đoán của nàng, vậy hai phu thê Văn Hỉ Huyện chủ này thật đúng là đủ bi thảm, một nhân cách phân liệt, một có thể nói là không có ký ức nữa. Khó phu khó thê a!

Nhiễm Nhan gõ gõ lên vách xe, "Đi Sài phủ." Đây là lần đầu tiên nàng bỏ qua thi thể, mà chuyển qua nghiên cứu người sống.

"Hả? Người không nói sớm!" Lưu Thanh Tùng oán trách: "Ở đây cách Sài phủ rất xa, còn phải đi ngược trở về."

Nhiễm Nhan im lặng không lên tiếng, trong lòng vừa chờ mong Sài Huyền Ý là bị mất trí nhớ từng phần, lại hy vọng hắn không phải. Dù sao cũng là

một đôi phu thê, có một người bị bệnh về thần kinh thì thôi đi, nếu cả hai người đều bị bệnh, vậy muốn giao lưu thì làm sao?

.....

Tới Sài phủ, Nhiễm Nhan chỉ nói là mình tới bái phỏng Sài Huyền Ý. Nói như vậy cũng là có nguyên nhân, thứ nhất là nàng cũng không xác định hiện tại Văn Hỉ Huyện chủ mang nhân cách gì, có thể gặp nàng hay không, thứ hai là muốn thử Sài Huyền Ý một chút.

Ở trước cổng đợi một thời gian chừng nửa chén trà nhỏ, thì có sai vặt dẫn bọn họ đi đến hoa viên.

Trong rừng hoa mai đã rụng, trên đầu cành chỉ còn vài đóa tàn hồng, cánh hoa rụng dày đặc trên đất, không có đường đi, làm người ta không biết phải đặt chân ở đâu, đành phải đi đằng sau gã sai vặt.

Vẫn là ngôi đình lần đầu tiên nhìn thấy Sài Huyền Ý kia, bốn phía mành đều được treo lên, ánh dương quang sau giờ ngọ chiếu lên gương mặt thanh tuấn của hắn, vẫn là một bộ dáng hào sảng, nhưng so với lần đầu gặp, giữa đôi mày lại có thêm vài phần mờ mịt.

"Nhiễm Thập Thất Nương." Sài Huyền Ý nhìn Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, hát cầm chỉ lên chiếu, "Mời ngồi."

Nhiễm Nhan thấy bộ dáng hắn có vẻ quen thuộc, tâm cảm thấy mình đã đoán sai, Sài Huyền Ý có lẽ chỉ là quên mất quá khứ. Nhưng chuyện phát sinh ngay sau đó, làm Nhiễm Nhan lại không thể không đem ngờ vực của mình nhặt lên lần nữa.

Sài Huyền Ý liếc mắt nhìn Lưu Thanh Tùng một cái, nghi hoặc hỏi: "Tiêu Thị lang à?"

Dù một người không có mắt, cũng không có khả năng nhìn làm Lưu Thanh Tùng thành Tiêu Tụng!

"Sài lang quân, nửa năm trước ngươi từng nói sẽ đưa cho Tiêu Thị lang một bài thơ, không biết giờ còn tính không?" Nhiễm Nhan đột nhiên hỏi.

Sài Huyền Ý sững sốt một chút, lập tức nói: "Đương nhiên là giữ lời."

"Sài lang quân thật sự nhớ rõ ta sao?" Nhiễm Nhan cảm thấy Sài Huyền Ý
khẳng định là dùng phương pháp nào đó để nhớ kỹ nàng, nguyên nhân nhớ
được nàng có thể có quan hệ với Văn Hỉ Huyện chủ, cũng bởi vậy nên mới
cứng nhắc mà nhớ người cùng tới với nàng là Tiêu Thị lang, hắn căn bản
không nhớ rõ diện mạo Tiêu Tụng.

Một người bình thường, dù có không nhớ được diện mạo đối phương,
nhưng nếu đã gặp mặt một lần, thì gặp lại vẫn có thể nhận ra.

Chương 271: Mỗi ngày yêu người lần đầu tiên

Sài Huyền Ý ngắn ra một chút, ngón tay nhẹ nhàng đặt trên đàn khảy ra một nốt nhạc run rẩy, trong âm tiết như đang vỡ ra thành từng mảnh nhỏ đó, thanh âm của hắn nghe vô cùng mờ mịt, "Ta không biết nữa..."

Hắn đích xác là không rõ ràng lắm, thậm chí không biết chính mình đã qua bao nhiêu ngày, mỗi một ngày đều là hoàn toàn mới, những người bên cạnh hắn, vô luận gặp qua bao nhiêu lần đều là gặp mặt lần đầu tiên.

"Trí nhớ của ngươi có thể tồn lại bao lâu?" Nhiễm Nhan cảm thấy hỏi hắn như vậy, chắc hắn cũng không biết, vì thế bổ sung một câu, "Chuyện sáng nay còn nhớ rõ không?"

"Nhớ rõ." Sài Huyền Ý nhàn nhạt nói: "Chỉ là nhớ rõ thì có tác dụng gì? Không biết khi nào, lại thành trống rỗng."

Hắn có đôi khi còn không nhớ rõ là mình bị mất trí nhớ, nhưng chỉ suy nghĩ một chút cũng có thể đoán ra.

Căn cứ vào câu trả lời của Sài Huyền Ý, Nhiễm Nhan đoán ký ức của hắn có thể bảo tồn được một ngày, cũng có khả năng là lâu hơn một chút.

Sài Huyền Ý dùng hình thức thư và họa đem những chuyện quan trọng những người quan trọng người ghi chép hết xuống, cứ cách vài canh giờ xem lại một lần, như vậy thì có thể bảo trì tính liên tục cho ký ức của hắn, nhưng chung quy cũng không thể lâu dài, có lẽ không biết khi nào, lúc nhìn lại bức họa kia, lại nhận không ra người trong bức họa.

Ngày ấy khi thấy Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng, hắn đối với Văn Hỉ Huyền chủ còn có chút ký ức, nên đối với Nhiễm Nhan người có tướng mạo tương tự với thê tử của hắn cảm thấy rất tò mò, chờ sau khi bọn họ rời đi, hắn liền họa hình Nhiễm Nhan xuống, hơn nữa còn ghi chú rõ chuyện phát sinh ngày hôm đó ở bên cạnh bức họa. Cho nên hắn nhớ là Tiêu Tụng đến cùng với Nhiễm Nhan, lại không nhớ rõ dung mạo của Tiêu Tụng.

"Vị này là Lưu y sinh." Nhiễm Nhan giới thiệu với Sài Huyền Ý.

Hai người chào nhau, Lưu Thanh Tùng không khỏi nhìn Sài Huyền Ý thêm vài lần, trên phố có rất nhiều lời đồn bát quái về vị này. Truyền thuyết hắn phỏng đãng không kèm chế được, làm người tiêu sái, tài hoa hơn người. Đáng tiếc, hiện tại lại rơi vào cảnh như vậy.

Nhiễm Nhan nói tiếp: "Sài lang quân, không biết ngươi còn nhớ được chuyện ngươi cùng Văn Hỉ Huyện chủ bị tập kích hay không? Tiêu Thị lang không muốn làm người của quan nha quấy rầy đến thanh tịnh của hai vị, cho nên để chúng ta tới hỏi một chút."

Sài Huyền Ý dừng lại, từ trong tay áo móc ra một cuộn giấy, nhìn một cái, rồi mới đưa giấy cho Nhiễm Nhan.

Mở ra xem, bên trên ghi lại chuyện phát sinh trong ngày hôm đó. Chữ viết rất qua loa, có thể thấy được Sài Huyền Ý lúc ấy viết rất gấp.

Theo ghi chép, chàng vạng hôm ấy thân thể Sài Huyền Ý có chút không thoái mái, trong đầu có vài hình ảnh quen thuộc toát ra, hắn liền gấp gáp đi theo cảm giác của mình ra đến ngoại ô, trên người chỉ cầm theo bức họa của Văn Hỉ Huyện chủ, cùng một mảnh giấy nói rõ thân phận và địa chỉ của mình.

Khi ra đến thành đông, không biết vì sao lại hôn mê bất tỉnh.

Thời điểm rạng sáng hắn tỉnh lại, trong đầu hắn vẫn còn tàn lưu một chút ký ức của ngày hôm trước, hắn nhớ rõ dung mạo của thê tử mình, còn nhớ rõ nhiều chuyện giữa mình và thê tử. Bởi vậy khi hắn nhìn thấy nữ nhân kia xuất hiện trên nền tuyêt, lập tức nhận ra. Đó là một người có dung mạo giống như đúc thê tử của hắn, bất đồng chính là sức lực của nàng ta còn lớn hơn nam tử bình thường.

"Ta đã từng ghi chú lại, phu nhân là một người ôn nhu." Sài Huyền Ý lầm bẩm.

Nhiễm Nhan đã nhìn ra, hắn cũng không quá chắc chắn về ghi chép của hắn. Mà việc hôm qua, trong ký ức của hắn đã không còn lưu lại chút gì nữa.

Lưu Thanh Tùng cúi đầu đọc nội dung trên giấy, nhìn một lúc, trong lòng bỗng nhiên thấy hơi khó chịu, hắn cũng không phải là một người dễ cảm động, nhưng giờ khắc này, hắn nhớ ra một bộ phim đã từng xem qua, tên là 'Mỗi ngày yêu người lần đầu tiên'. Cô gái trong phim bị mắc chứng bệnh này, ký ức của nàng chỉ có một ngày đêm, chàng trai kia vì theo đuổi nàng, mỗi ngày cần phải làm cho nàng yêu hắn một lần.

Mỗi ngày, đều là mối tình đầu.

Chuyện này thoạt nhìn thì rất mơ mộng rất lãng mạn, có điều tình yêu cùng với nghị lực phải sâu cõi nào mới có thể duy trì được mối tình này lâu dài?

"Ngươi thích phu nhân ngươi không?" Lưu Thanh Tùng đột nhiên hỏi.

Sài Huyền Ý ngạc nhiên, Nhiễm Nhan dùng khuỷu tay huých hắn một cái, tức giận hạ giọng nói: "Lưu Thanh Tùng, chúng ta là tới tra án, thỉnh ngươi đừng hỏi những vấn đề riêng tư, lại không quan trọng..."

Nhiễm Nhan từng có một đoạn thời gian nghiên cứu về chủ đề ký ức trong não bộ con người, nàng rất quen thuộc chứng bệnh này, ngoại trừ những bản năng đã khắc sâu vào trong thân thể, người bệnh sẽ không nhớ rõ chuyện gì nữa.

"Có lẽ..." Sài Huyền Ý có chút mê mang.

Bản thân hắn là một người lạc quan tiêu sái, nhưng bỗng nhiên biến thành một người không có quá khứ, cũng không có tương lai, có tiêu sái đi nữa cũng không tránh khỏi sinh ra thẫn thờ.

Nhiễm Nhan nhíu mày, tiếp tục xem nội dung ghi chép trên giấy.

Sau khi Sài Huyền Ý quay trở về thành, tùy tiện tìm cái quán trà, dùng ngòi bút như bay mà viết hết những chuyện còn nhớ được xuống, sau đó một mình quay về phủ.

Ai ngờ, thời điểm hắn đi đến nửa đường, đột nhiên cái gì cũng không nhớ rõ nữa.

Ở trên đường xoay tối xoay lui một hồi lâu, thảng đến khi quá trưa, vừa đói vừa khát, muốn tìm trên người mình xem có đồ gì ăn hay không, lại sờ đến mấy tờ giấy.

Một tờ là bức họa, họa một nữ tử cực đẹp, chỗ trống bên góc trái ghi rõ thân phận của nữ tử này. Còn có một tờ khác, bên trên viết một cái địa chỉ.

Mỗi một lần Sài Huyền Ý phát hiện những vật này, đều phải chịu đả kích về chuyện mình bị mất trí nhớ, hơn nữa mỗi một lần đều là lần đầu tiên biết được mình mất trí nhớ, nhưng mà, mỗi một lần nhìn đến bức họa của Văn Hỉ Huyện chủ, hắn lại rất vui vẻ, thì ra mình có một phu nhân xinh đẹp như vậy.

Sài Huyền Ý bị đả kích rất nặng, liền cầm địa chỉ dò hỏi người qua đường, mãi cho đến lúc chạng vạng mới tìm được phường môn của phường Vĩnh Hưng, trong phường rất ít người qua lại, hắn nhất thời không gặp được ai để hỏi thăm, đành phải tự sờ soạng tìm kiếm.

Không ngờ, lại gặp được Văn Hỉ Huyện chủ!

Sài Huyền Ý thử gọi một tiếng phu nhân, Văn Hỉ Huyện chủ ra cửa trong trạng thái nhàn cách chủ, một mình nàng loay hoay trên phố, cũng đang sợ hãi cực độ, bỗng nhiên gặp được phu quân, tất nhiên là vui sướng, nên không nghĩ gì mà nhào vào lòng hắn.

Sài Huyền Ý không có ký úc, đối với Văn Hỉ Huyện chủ thật sự rất xa lạ, nhưng nhìn nàng rúc trong lòng ngực hắn như con mèo nhỏ khóc như hoa lê dính hạt mưa, lòng hắn lại có chút thương tiếc.

Trán an nàng một lúc rồi bắt đầu tìm đường.

Vì thế một đôi phu thê rõ ràng đã ở phường Vĩnh Hưng rất nhiều năm, lại chỉ có thể cùng nhau nắm tay tìm kiếm đường về nhà.

Sài Huyền Ý nói: Phu nhân, nếu lát nữa ta quên mất ngươi, ngươi liền lấy bức họa ta cất trong ngực ra cho ta xem.

Văn Hỉ Huyện chủ nắm lấy tay hắn, nói: Được.

Hai người làm bạn, mê mang cùng kinh sợ trong lòng đều bị xua tan đi rất nhiều, bọn họ cũng đều là những người thông minh, sau khi bình tĩnh lại, rất nhanh đã tìm được phủ.

Có thị tỳ hầu hạ từng người bọn họ đi tắm, tắm gội xong, Sài Huyền Ý liền lập tức sai thị tỳ dẫn hắn đi thư phòng, viết xuống toàn bộ sự tình phát sinh hôm nay. Thấy trong phòng còn có rất nhiều ghi chép, liền rút từng cái ra đọc.

.....

Ghi chép của Sài Huyền Ý dừng ở đó, bị tập kích là sau đó, cũng chính là ở bên trong phủ, mà trên ghi chép của Sài Huyền Ý căn bản không có ghi lại kỹ càng, không cần hỏi, hắn bây giờ khẳng định cũng không nhớ rõ lúc ấy đã xảy ra chuyện gì.

"Có thể nhìn mấy ghi chép khác của ngươi không?" Nhiễm Nhan trả đũa lại cho Sài Huyền Ý. Ghi chép của hắn thập phần rõ ràng, cả đối thoại với Văn Hỉ Huyền chủ cũng viết rất rõ, Nhiễm Nhan cảm thấy nếu có thể đọc lại hết toàn bộ, có lẽ sẽ tìm thêm được một chút manh mối.

Chương 272: Mối liên kết ngầm

Sài Huyền Ý cũng phối hợp, rất sáng khoái đáp ứng thỉnh cầu của Nhiễm Nhan, tự mình dẫn bọn họ đi thư phòng.

Lượng sách được cất giữ trong thư phòng của Sài phủ rất lớn, không ít hơn so với phủ của Tiêu Tụng. Trên một cái kệ sách bằng gỗ hoa lê cao cỡ thân người dựa vào tường phía nam, có rất nhiều bức họa được cuộn tròn lại cùng với mấy tập ghi chép.

Sài Huyền Ý bị té xuống núi từ tám tháng trước, mới bị mất trí nhớ, số lượng nhiều như vậy, có thể thấy được là liên tục ghi chép trong thời gian dài, hơn nữa còn tương đối kỹ càng tỉ mỉ.

Nhiễm Nhan tìm quyển ghi chép gần đây nhất để xem.

Sài Huyền Ý nói: "Nhi vị sau khi xem xong tự rời đi là được."

Nhiễm Nhan hiểu suy nghĩ của hắn, chờ lát nữa khi gặp lại, hắn cũng không nhất định sẽ nhận ra bọn họ.

Sài Huyền Ý chỉ là ẩn ẩn suy đoán hắn bị mất trí nhớ, lại không biết tình hình cụ thể của bản thân, mà Nhiễm Nhan chưa bao giờ tiến hành quan sát và chẩn trị cho hắn, đương nhiên cũng không thể xác định ký ức của hắn có thể tồn tại bao lâu, nhưng căn cứ những hiểu biết của nàng đối với chứng bệnh này, hắn là sẽ không vượt quá hai ngày.

"Bệnh của hắn còn chưa được không?" Lưu Thanh Tùng nhìn Sài Huyền Ý rời đi, rồi hỏi.

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Chứng bệnh của hắn cùng Văn Hỉ Huyện chủ đều rất hiếm gặp, Văn Hỉ Huyện chủ thì còn đỡ một chút, chỉ cần hoàn cảnh sinh hoạt ổn định, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng Sài Huyền Ý thì rất phiền toái, theo thời gian trôi qua, hắn sẽ quên mất càng ngày càng nhiều việc, thậm chí có thể cả thường thức cơ bản cũng sẽ không biết, chỉ số thông minh cũng sẽ chịu ảnh hưởng."

Lần này gặp Sài Huyền Ý, rõ ràng cùng với thời gian trước tươi tắn vui vẻ, tiêu sái sảng khoái đã khác rất nhiều.

"Sẽ là Văn Hỉ Huyện chủ giết người sao?" Lưu Thanh Tùng lẩm bẩm, cũng tiện tay lấy một quyển ghi chép xuống xem, "Nếu thật sự là nàng ta, động cơ là cái gì? Từ ghi chép ngày hôm qua của Sài Huyền Ý xem ra, quan hệ phu thê của bọn họ cũng không tệ lăm, nếu không Văn Hỉ Huyện chủ cũng sẽ không y lại vào hắn như thế."

Nhiễm Nhan cũng không ngẩng đầu lên nói: "Ngươi lúc này lại nói được vài câu đứng đắn. Không phải ở ngoại ô thành đông lại phát hiện thi thể sao? Sáng ngày hôm đó Sài Huyền Ý gặp Văn Hỉ Huyện chủ một lần, thẳng đến buổi tối mới gặp lại, cả ngày này, nàng ta cũng đủ thời gian gây án."

Từ ngoại ô thành đông đến phường Vĩnh Hưng không xa, cho dù đi bộ, qua lại cũng bất quá bốn năm cái canh giờ, nhưng thời gian giết người có thể dài hoặc ngắn. Văn Hỉ Huyện chủ có một nhân cách dã thú, nếu muốn đánh lén một người trong nháy mắt, có lẽ cũng không cần quá lâu.

"Có điều, nàng ta có lý do gì để giết người chứ?" Nhiễm Nhan vừa lật xem mấy bức họa và ký lục của Sài Huyền Ý, vừa lẩm bẩm tự hỏi.

Có tổng cộng 12 bức họa, toàn bộ đều là của một mình Văn Hỉ Huyện chủ. Có bức nàng xinh đẹp tươi cười như hoa, có bức nàng tĩnh lặng dựa trước cửa sổ xuất thần, cũng có bức khi nàng nhàn nhã đánh đàn... bên cạnh mỗi bức đều đề một bài thơ.

Trình độ thưởng thức văn học của Nhiễm Nhan hữu hạn, nhưng từ bút pháp nước chảy mây trôi này, từ những hàng chữ này, cũng có thể hiểu biết một chút tâm tình người vẽ tranh lúc ấy.

Lưu Thanh Tùng móc khăn ra lau lau nước mắt, "Quá cảm động!"

Nhiễm Nhan mím môi không nói, đem mấy bức họa trải theo ngày trên mặt đất, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên bức gần đây nhất. Cũng không phải bởi vì phát hiện ra cái gì, mà là trong tất cả các bức họa, chỉ có bức này có kết cấu trống trải nhất, màu sắc cực kỳ nhạt nhòa.

Đây là một bức 'Đông tuyết mạn hành đồ', trong bức họa một mảnh trắng xoá, người rất nhỏ, hâu như chỉ là một điểm đen, nhưng nhìn kỹ còn có thể

phân biệt được là một nữ tử áo lam, nàng cầm một cây dù màu thiên thanh, che đi hơn nửa thân mình, trong gió tuyêt, bước đi có vẻ rất gian nan. Nơi xa xa là một cảnh rừng.

Cỗ nhân vẽ tranh, rất chú ý kết cấu dày mỏng, tuy Sài Huyền Ý vẽ chủ yếu là tự sự, có vẻ rất ít coi trọng chuyện đó, nhưng nhìn qua rất sinh động, cũng rất có ý cảnh.

"Toàn bộ họa của Sài Huyền Ý, đều là ghi chép về Văn Hỉ Huyền chủ, như vậy bức họa này cũng là nàng?" Nhiễm Nhan ra hiệu cho Lưu Thanh Tùng nhìn bức 'Đông tuyêt mạn hành đồ' kia.

Lưu Thanh Tùng không chút do dự nói: "Nhất định là vậy, người nói hắn mắt trí nhớ, người thân cận nhất bên cạnh chính là thê tử, hơn nữa mấy bức họa đều là nàng, một bức này tất nhiên cũng không ngoại lệ."

Nhiễm Nhan nhíu mày, "Một khi đã như vậy, Sài Huyền Ý phải đứng ở chỗ nào mới có thể thấy được cảnh này?"

Toàn bộ những bức họa này đều là sinh hoạt hàng ngày của Văn Hỉ Huyền chủ, Sài phủ so với Nhiễm phủ còn nhỏ hơn nhiều, bức họa này rõ ràng không có khả năng là ở bên trong phủ, Nhiễm Nhan đoán nơi đây hơn phân nửa là ngoại ô.

"Hắn vì cái gì sẽ thấy được cảnh tượng như vậy? Là theo dõi hay là vì nguyên nhân nào khác?" Nhiễm Nhan suy đoán, duỗi tay lật quyển ghi chép.

Lưu Thanh Tùng cũng ngạc nhiên, sau một lúc lâu mới nói: "Có rất nhiều chỗ có khả năng thấy được cảnh này, đứng ở trên thành lâu, đứng trên sườn núi...chỉ là, Sài Huyền Ý đi theo ra ngoại ô, rồi lại không đi cùng Văn Hỉ..." Quả thật là khá giống suy đoán của Nhiễm Nhan, là theo dõi?

Nhin ghi chép của Sài Huyền Ý, trong đầu Nhiễm Nhan bỗng nhiên trào ra toàn bộ tư liệu, những chuyện và người rải rác rác, phải dùng sợi dây nào mới có thể xâu chuỗi lại được đây? Đôi mẹ con thân bí, Đậu Trình Phong, Hà Ngạn, Du Lang, Sài Huyền Ý cùng một thị tỳ bên người hắn, mặt khác còn có Văn Hỉ Huyền chủ bộ dạng khả nghi.

Thị tỳ tạm thời có thể bỏ qua, là cái gì có thể liên hệ những người này lại với nhau?

A phù dung...trong đầu Nhiễm Nhan đột nhiên xẹt qua chữ này. Đậu Trình Phong là một tên nghiện, trong thi thể Du Lang được phát hiện sáng hôm đó cũng có A phù dung tàn lưu, vậy Hà Ngạn và Sài Huyền Ý có phải cũng nghiện hay không?

Nhiễm Nhan hơi run rẩy, bởi vì cho dù Sài Huyền Ý bị thương mất trí nhớ, nàng cũng không nghĩ một lang quân đã từng phong lưu tiêu sái như vậy lại có một quá khứ bất kham đến thế.

"Hình như trước kia danh sĩ ăn ngũ thạch tán cũng được coi là sở thích bình thường?" Nhiễm Nhan hỏi Lưu Thanh Tùng.

Thần sắc Lưu Thanh Tùng khụng lại, lập tức minh bạch ý tứ của Nhiễm Nhan, "Ngươi là nói bọn họ đều ăn A phù dung?"

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Chỉ là suy đoán mà thôi."

"Nếu thi thể lần trước là Du Lang, lần này có thể là Hà Ngạn hay không?" Lưu Thanh Tùng cảm thấy vô cùng có khả năng, lập tức vỗ đùi nói: "Sài Huyền Ý hiện tại bị chứng mất trí nhớ, hắn căn bản không có khả năng giết người đi! Văn Hỉ Huyện chủ có thời gian gây án, cũng có năng lực gây án..."

"Vậy còn động cơ?" Nhiễm Nhan xen lời hắn.

Nếu nắm được động cơ giết người, thì sẽ nắm được thân phận hung thủ. Nhiễm Nhan vẫn luôn tin tưởng điểm này, còn thời gian gây án, năng lực gây án gì đó, đều chỉ là chứng cứ phụ trợ mà thôi.

"Có lẽ...nguyên bản Sài Huyền Ý không chơi thuốc, nhưng lại bị những người này dụ dỗ cho lạc lối, gia đình tốt đẹp bị tan nát, cho nên Văn Hỉ Huyện chủ ghi hận trong lòng, giết sạch bọn họ?" Lưu Thanh Tùng bắt đầu phát huy sức tưởng tượng của hắn, hắn nghĩ như vậy liền càng thêm hăng hái, phân tích: "Ngươi xem a, Văn Hỉ Huyện chủ có nhân cách phân liệt, hành sự cực đoan, hơn nữa căn cứ vào việc nàng đã trải qua thơ ấu bơ vơ không nơi nương tựa, nàng hiện tại có nhà, có lẽ quan hệ phu thê cùng với Sài Huyền Ý cũng không tệ lắm, nhưng hoàn cảnh ổn định này bị những người kia phá hư, ngươi nói nàng có thể bị kích phát lừa giận, sau đó giết người hay không? Hơn nữa Du Lang là ăn A phù dung quá liều đến chết, có thể là Văn Hỉ Huyện chủ giết người cho hả giận hay không?"

Tay Nhiễm Nhan đang lật xem tư liệu dừng lại, gật đầu nói: "Ngươi phân tích cũng có đạo lý, nhưng chỗ bị thương ở hậu đình của Du Lang cùng với thứ dính ở đó thì giải thích như thế nào?"

Lưu Thanh Tùng mắng trọn trăng, "Giết người cũng không nhất định phải tự mình động thủ a, nói không chừng Văn Hỉ Huyện chủ đem hắn ném vào tụ điểm xì ke thì sao?" hắn nói xong, còn thần thẩn bí bí mà hạ giọng: "Về chuyện này a, Cửu Lang biết rõ nhất, nếu không phải thấy nhiều thủ đoạn loại này, ta thật đúng là nhất thời nghĩ không ra."

"Tuy rằng ngươi phân tích như vậy cũng rất có đạo lý..." Nhiễm Nhan vẫn cảm thấy có rất nhiều điểm đáng ngờ không thể giải thích, "Đậu Trình Phong vì sao không chết, chỉ bị ném vào trong rừng? Mà nữ tử cùng hắn có gian tình lại bị giết? Vì cái gì tám tháng trước những người này đều không sao, mà lại ngay lúc tra án lần nữa, những người này lại gặp chuyện không may? Ngươi không cảm thấy trùng hợp sao?"

Lưu Thanh Tùng không phục nói: "Tục ngữ nói, vô xảo bất thành thư, trên thế giới những chuyện ly kỳ cỗ quái đều có thể dùng logic để giải thích sao? Vậy ngươi vì cái gì lại xuyên qua, ngươi vì cái gì lại gặp ta cũng xuyên qua? Sài Huyền Y vì cái gì sẽ bị chứng mất trí nhớ với tỉ lệ bị mắc phải là một phần ngàn vạn, Văn Hỉ Huyện chủ vì cái gì lại có đa nhân cách khi tỉ lệ cũng là một phần ngàn vạn? Hai người bọn họ vì cái gì lại trùng hợp kết thành phu thê? Nhiễm nữ sĩ, thỉnh ngươi giải thích một chút."

Đúng vậy, chuyện trên thế gian chính là như thế, có một số việc quá mức ly kỳ mà trùng hợp, người bình thường thì cảm thấy không chân thật, hoặc là có ẩn tình khác, nhưng mà trên thực tế, tình huống này vẫn có tỷ lệ phát sinh. Vận mệnh là thứ thần kỳ, cho nên mới nói, có một số việc vốn dĩ rất đơn giản, chỉ là nghĩ quá nhiều, thì sẽ cảm thấy không hiểu rõ ràng lắm.

"Ngươi nói rất đúng." Nhiễm Nhan gật đầu đồng ý, Lưu Thanh Tùng còn chưa kịp đắc ý, nàng ngược lại nói tiếp: "Nhưng đây là một vụ án giết người, ta không thể không dùng logic để tự hỏi, cũng không thể không nhìn vẫn đề bằng cặp mắt nghi ngờ. Bất quá... vẫn cảm ơn ngươi đã nhắc nhở."

Lưu Thanh Tùng trố mắt, sau một lúc lâu mới nói: "Nhiễm pháp y, câu cuối cùng ngươi nói cái gì?"

Nhiễm Nhan ngẩng đầu nặng nề nhìn hắn một cái, lại cắm đầu vào bút ký của Sài Huyền Ý.

Lưu Thanh Tùng ho khan một tiếng, bởi vì ngày thường Nhiễm Nhan mang một gương mặt bài Poker, đối với người khác hay đối với chính mình đều yêu cầu rất cao, cho nên không hay khen ngợi người khác, cũng không thường nghe lời cảm ơn từ miệng nàng, Lưu Thanh Tùng trước kia kỳ thật rất chán ghét loại người này, cảm giác họ luôn cao cao tại thượng, nhưng hiện tại mới phát hiện, kỳ thật Nhiễm Nhan chỉ là người hơi quái gở, không phải người không có lẽ phép.

Bắt đầu đọc từ những ghi chép gần đây nhất, từng câu từng chữ đều không buông tha.

Ước chừng xem một canh giờ, Lưu Thanh Tùng có chút không kiên nhẫn, bởi vì nội dung ghi chép của Sài Huyền Ý phần nhiều đều khá giống nhau, vì mỗi một ngày đều phải bắt đầu lại từ đầu, cho nên nếu không có sự tình gì đặc biệt phát sinh, nội dung ghi chép không nằm ngoài chuyện sinh hoạt hằng ngày, rất tỉ mỉ.

"Nhân sinh như vậy quá không thú vị." Lưu Thanh Tùng cảm thán một câu, nói tiếp: "Nhiễm pháp y, chúng ta cứ theo tốc độ này mà xem tiếp, muốn xem xong chỗ này mất ít nhất cũng năm cái canh giờ, chỉ sợ phải qua đêm ở Sài phủ."

Nhiễm Nhan cũng cảm thấy thời gian rất cấp bách, nói: "Ngươi đi thông tri cho Tiêu Tụng đi, cho hắn đem mấy thứ này chở về phủ nha."

Lưu Thanh Tùng vừa nghe thì có chút phát hỏa, "Làm như vậy cũng quá tàn nhẫn rồi! Sài Huyền Ý mỗi ngày chỉ nhò vào mấy thứ này để nhớ nhất tàn nhất tiếu của thê tử hắn, ngươi còn muốn tàn nhẫn mà cướp đoạt sao?"

Chương 273: Bức thư tình kì lạ

Nhiễm Nhan nhíu mày, thanh âm bình bình: "Những thứ này có lẽ đều là chứng cứ quan trọng, trước kia không biết thì thôi, nếu đã tìm được manh mối, để chúng nó ở đây có sơ xuất gì thì sao? Đây là tra án, cần chính là sự thật, không phải cảm tình."

"Không phải có câu nói là, pháp luật không ngoài nhân tình sao?" Lưu Thanh Tùng cũng cảm thấy suy nghĩ của mình có chút buồn cười, nhưng vẫn ra vẻ vịt chết cái mỏ vẫn còn cứng.

Nhiễm Nhan hơi nhường mày, "Nếu ngươi muốn luận nhân tình, vậy thì luận, Tiêu Tụng là vị hôn phu của ta, thánh thương ra thời hạn phá án quá cấp bách, ngươi nói ta đây là nê chiêu cǒ cảm thụ của Sài Huyền Ý, hay là nê trợ giúp Tiêu Tụng?"

Nhiễm Nhan ngồi xổm xuống, đem từng quyển ghi chép xếp lại thành chồng, "Không cần thiêng chán, ta chỉ là mượn, cũng không phải không trả, Sài Huyền Ý hắn mắc bệnh này, ta mượn một ngày hay là mượn một năm, kết quả đều giống nhau, mỗi ngày của hắn đều là một tờ giấy trắng, có bót nhìn mấy cái hồi ức này đi thì kỳ thật không khác gì nhau."

Lưu Thanh Tùng biết Nhiễm Nhan hiểu biết về phương diện này nhiều hơn hắn, nên cũng không kiên trì nữa, chỉ bất đắc dĩ nói: "Vậy ta đi một chút rồi về."

Nhiễm Nhan ứng tiếng, Lưu Thanh Tùng liền vội vàng rời đi. Lúc này, sắc trời đã không còn sớm.

Nhiễm Nhan đem mói sách dọn ra, sửa sang lại theo trình tự thời gian, đặc biệt là những bức họa, nàng tỉ mỉ cuốn lại, bỏ vào những ống trúc chuyên dụng còn trống. Thu thập xong hết thảy, phỏng chừng Lưu Thanh Tùng có thể không quay lại nhanh đến thế, nàng liền bắt đầu xem xét cái thư phòng này. Nếu là ngày thường, Nhiễm Nhan tuyệt đối sẽ không xâm phạm đồi tư người khác như vậy, nhưng hiện tại lại không có cách nào xin điều tra nơi ở, có thể có cơ hội xem xét, nàng liền không lăng phí.

Bốn vách tường của thư phòng đều đặt kệ sách, phía trước có ba dãy bàn dài, bên trên chất đầy các loại thư tịch, thậm chí còn có thư từ. Sài Huyền Ý là một bác học, mấy cuốn sách này tất nhiên không phải dùng để làm màu.

Nhiễm Nhan chuyển xuống hàng cuối cùng của kệ sách, thấy trong một góc có đặt một cái hũ bằng sứ ba màu, đường kính khoảng thước rưỡi, cao hơn ba thước, bên trong cẩm hồn mười bức họa cuộn tròn, nàng tùy tiện rút một cuốn mở ra xem.

Bức thứ nhất là tranh chữ, rồng bay phượng múa, rất tiêu sái, đáng tiếc Nhiễm Nhan xem không hiểu bên trên viết đến tột cùng là cái gì, nhìn vài lần, nàng liền cuốn lại thả trở về, sau đó lại cầm lấy cuốn thứ hai.

Nhiễm Nhan đang xem đến nghiêm túc, không hề phát giác phía sau có người đang nhẹ nhàng tới gần. Tiếng bước chân người nọ rất nhẹ, hoàn toàn bị thanh âm lật bức họa của Nhiễm Nhan át đi.

Mặt trời ngả về phía tây, ánh nắng từ cửa sổ phía sau bên phải của Nhiễm Nhan chiếu vào trong. Nàng nhìn những thứ này vốn dĩ cũng không quá tập trung, đang lúc cuốn lên bức họa trong tay, dư quang bỗng nhiên thoáng thấy trên mặt đất có một cái bóng người đang dần dần tới gần.

Nhiễm Nhan hơi hốt hoảng, nhưng cố ép mình bình tĩnh liếc nhìn lại lần nữa, bóng người có hai búi tóc, tà váy lay động theo bước chân, là một nữ tử, nàng đột xoay người lại. Người nọ hoảng sợ, đột nhiên lùi về phía sau vài bước, 'bộp' một tiếng, phần lưng đụng vào kệ sách, sách trên kệ lung lay, có một ch่อง rơi lả tả xuống đất.

Nhiễm Nhan lúc này mới thấy rõ người tới, là một thị tỳ váy xanh, bộ dáng khoảng 17-18 tuổi, mặt tròn, mũi hơi tẹt, hai má phúng phính, miệng nhỏ, tuy không đẹp, nhưng cũng có chút đáng yêu.

"Phu nhân!" thị tỳ lúc này mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng khom người hành lễ với Nhiễm Nhan, "Nô tỳ...nô tỳ không biết là phu nhân đang ở đây, còn think phu nhân thứ tội!"

Nhiễm Nhan tâm niệm vừa động, thị tỳ này chắc là chưa thấy qua Văn Hỉ Huyền chủ được mấy lần, mới nhìn nhầm nàng...bất quá như vậy cũng tốt...

"Ta chưa thấy qua ngươi, ngươi là ai?" Nhiễm Nhan nghĩ, liền hỏi nàng ta.

Thị tỳ khom người nói: "Nô tỳ là Viên Tử, hầu hạ sinh hoạt hàng ngày của A Lang."

A Lang? Trong phủ này cũng chỉ có một mình Sài Huyền Ý là nam chủ tử đi! Nhiễm Nhan trong lòng kinh ngạc, dù cho trước đó có nghe nói qua tính cách Văn Hỉ Huyện chủ quái gở, không muôn gặp người, cả thị tỳ trong nhà có vài người còn chưa gặp qua nàng ta, không nghĩ tới cả thị tỳ bên người của phu quân nàng ta mà cũng chưa gặp qua!

Viên Tử là người hầu của Sài gia, hầu hạ Sài Huyền Ý cũng đã 5 năm, biết rõ tính nết của Văn Hỉ Huyện chủ, lại vì thân phận của Văn Hỉ Huyện chủ quá đặc thù, chính là cô nhi của ẩn Thái Tử, Huyện chủ không thích tiếp xúc với người khác, cho nên toàn phủ trên dưới cũng thuận theo nàng, dùng thái độ không chậm trễ cũng không thân cận mà hầu hạ.

Trong lòng Viên Tử cũng thấy kỳ quái, vị chủ nhân này không phải ngày thường mười ngày nửa tháng không ra khỏi phòng ngủ, nửa bước không rời viện sao? Sao bỗng nhiên lại chạy đến thư phòng xem tranh?

"Bệnh mất trí nhớ của hắn thế nào? Có thể nhớ ra cái gì không?" Nhiễm Nhan cuộn bức tranh trong tay lại rồi thả vào hũ.

Viên Tử biết đối phương hỏi về Sài Huyền Ý, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy hơi kỳ quái, nhìn nữ tử trán định đối diện kia, nàng một chút cũng không thể nghĩ đến Văn Hỉ Huyện chủ. Ảnh tượng của nàng đối với Văn Hỉ Huyện chủ chỉ là vài lần gặp thoáng qua, nhìn thấy cũng không rõ ràng, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không biết tính tình Văn Hỉ Huyện chủ.

"A Lang nửa năm này bệnh hay quên rất nặng, hầu như cái gì cũng quên mất, cả mấy đứa nô tỳ cũng không quen biết." Viên Tử tuy trong lòng có nghi hoặc, nhưng vẫn đáp lại.

Nhiễm Nhan gật đầu nói: "Hắn mỗi ngày đều làm những gì?"

Viên Tử kinh ngạc liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, mới đáp: "A Lang từ sau lần tìm được đường sống trong chỗ chết đó, bọn nô tỳ mò mẫm suốt một đoạn thời gian mới hiểu được bệnh hay quên của A Lang rất nặng, không chỉ quên chuyện trong quá khứ, cả chuyện phát sinh gần đây cũng có thể quên. Cho nên bọn nô tỳ sáng sớm mỗi ngày đều nhắc nhở hắn, thư phòng có thứ hắn viết, hắn sau khi xem xong, thì sẽ qua chỗ của ngài."

Nghe ý tú trong lời Viên Tử, ký ức của Sài Huyền Ý chỉ có một ngày đêm, có thể ngày hôm sau thức dậy vẫn còn nhớ một chút, nhưng cũng sẽ không kéo được lâu.

Văn Hỉ Huyện chủ thích đọc sách, ngày thường đều là thị tỳ trong viện nàng lại đây lấy, nàng sẽ không tự mình lại đây, Viên Tử nhìn nhất cử nhất động của Nhiễm Nhan, càng lúc càng hồ nghi, "Ngài muốn tìm sách gì? Để nô tỳ giúp ngài."

"Trước tiên nhặt sách dưới đất lên đi." Nhiễm Nhan nâng nhẹ hàm dưới, ra hiệu về đồng thư tịch bị nàng ta đụng rơi.

Viên Tử nói một tiếng "Dạ", vội vàng ngồi xổm xuống nhặt sách lên.

Nhiễm Nhan cũng đi qua hỗ trợ, Viên Tử ngăn cản vài lần không có kết quả, nên cũng không nhiều lời nữa, động tác trên tay lại nhanh hơn rất nhiều. Nàng ta chỉ lo chòng sách lên, động tác đương nhiên sẽ không quá nhẹ nhàng, khi nàng ta cầm lên quyển cuối cùng, sợi chỉ đóng gáy sách có thể là vì quá lâu nên bị đứt ra, trang sách bung ra đầy đất.

"Nô tỳ đáng chết!" Viên Tử hốt hoảng thát sắc, lập tức quỳ xuống thỉnh tội.

Thư, trang giấy, đều không phải đồ rẻ tiền, còn có vài cuốn sách có giá trị mà có đem bán cả nhà nàng ta cũng không đèn nổi.

Nhiễm Nhan 'ừ' một tiếng, ánh mắt lại bị một món đồ trên mặt đất hấp dẫn, những trang giấy rơi rụng trên mặt đất đều phiếm màu vàng nâu, bởi vậy một tờ giấy màu trắng như gạo nắm giữa có vẻ đặc biệt chói mắt.

Nàng duỗi tay cầm lên, nhẹ nhàng mở ra xem.

Là một bức thư không có quy tắc, chữ viết rất tinh tế, thanh tuấn sâu sắc, bên trên: Sóng chết có nhau, cùng người thề ước. Năm lấy tay người, cùng nhau đầu bạc.

Lạc khoản là...Đậu Trình Phong.

Mặt trên không có viết tên người nhận, nhưng Văn Hỉ Huyện chủ vốn đại môn không ra nhị môn không bước, nàng ta là người cẩn thận chặt chẽ như vậy, sao có thể đem thư tình người khác viết tùy tiện đặt trong thư phòng?

Thư viết cho Sài Huyền Ý? Nhiễm Nhan kinh ngạc, toàn bộ đầu óc đều là một câu: Không thể nào!!

Chẳng lẽ thật sự là Lưu Thanh Tùng nhất ngũ thành sấm? Văn Hỉ Huyện chủ vì hận những người đó đã phá nát gia đình nàng, mà nổi lên sát tâm?

Chương 274: Mây tan trăng sáng

Nhiễm Nhan cầm phong thư này, trong lòng tràn đầy không thể tin tưởng, chinh lăng một lúc lâu.

Viên Tử dọn dẹp xong đồng sách, thấy Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm một tờ giấy trong tay lảng lặng xuất thần, không khỏi thò đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy lạc khoản, sắc mặt hơi đổi, vội vàng giải thích nói: "Phu nhân, ngài đừng hiểu lầm, Đậu lang quân hảo nam phong, nhưng A Lang chưa bao giờ hảo cái này! Đậu lang quân kia quần lấy A lang nhà chúng ta suốt hai năm, A Lang chán ghét hăn đến cực điểm."

"Hảm?" Nhiễm Nhan lập tức bắt lấy trọng điểm trong những lời này, quần lấy hai năm, Sài Huyền Ý lại đối với Đậu Trình Phong chán ghét đến cực điểm, vậy vì sao còn cùng đi chơi ngoại thành?

Hay là, Đậu Trình Phong căn bản chính là đầu sỏ gây tội? Mặc dù hắn không phải hung thủ giết người, thì chắc cũng là điểm mấu chốt trong vụ án này.

Viên Tử thấy vẻ mặt Nhiễm Nhan ngung trọng, còn tưởng là nàng không tin, vội vàng nói: "Phu nhân, ngài phải tin tưởng A Lang, A Lang làm người tuy có chút phóng đãng, nhưng cũng không phải người dơ bẩn, đều là do Đậu Trình Phong kia, thư này không biết hăn khi nào bỏ vào đây!"

"Ta đương nhiên tin hăn." Nhiễm Nhan nói, nhét tờ giấy kia vào trong tay áo, "Chẳng qua, ngươi sao lại khẳng định Đậu Trình Phong hảo nam phong?"

Sắc mặt Viên Tử đỏ lên, ậm ừ nói: "Nô tỳ đã từng có một lần không cẩn thận đi vào thư phòng, thấy Đậu Trình Phong cùng nam nhân diện mạo yêu diễm quần áo bất chỉnh mà dây dưa với nhau..."

"Ngươi đây là nói bọn họ thường xuyên vào trong phủ?" Nhiễm Nhan lập tức truy vấn.

Viên Tử nhanh chóng ngược mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, nghĩ thầm hình như là phu nhân a! Sao hôm nay cảm giác lại không giống? Nàng tuy nghi hoặc, nhưng nhất thời cũng không ngờ tới trùng hợp lại có một người diện mạo tương tự với phu nhân đang ở trong phủ, bởi vậy chỉ chần chờ hai giây liền đáp: "Cũng không phải là thường xuyên đến đây, A Lang không thích bọn họ qua lại trong phủ, mấy lần tới đây đều là ở thư phòng hoặc là thiền thính bên cạnh, đa số là bọn họ kêu A Lang cùng nhau ra ngoài."

Nhiễm Nhan rùng mình, "Bọn họ quen biết nhau lâu chưa?"

"Đến bây giờ là hai năm." Viên Tử thấy Nhiễm Nhan không ngừng hỏi chung quanh chuyện này, không khỏi lo lắng giải thích thay cho Sài Huyền Ý: "Những người đó hiện giờ chết cũng đã chết, mất tích cũng đã mất tích, có lẽ là ông trời trùng phạt ác nhân rồi! Về sau A Lang sẽ không liên quan gì đến những người đó nữa, phu nhân không cần vì thế mà lo lắng."

Theo như lời Viên Tử, Nhiễm Nhan có thể hiểu rõ ra, Sài Huyền Ý là sau khi quen biết đám người Đậu Trình Phong mới nghiệm A phù dung, hơn nữa những người đó thỉnh thoảng tụ tập ở trong cái thư phòng này và thiền thính cách vách để hút A phù dung. Những gì Viên Tử nhìn thấy có lẽ không phải hảo nam phong gì, chỉ là sau khi phê thuốc rồi điên cuồng mà thôi.

Muốn nói Sài Huyền Ý bởi vậy mà giết người cũng không phải không có khả năng, nhưng hắn hiện tại đã mất trí nhớ, cũng không phải làm bộ, toàn bộ những yêu hận tình thù gì đó đã bị quét sạch, mà Du Lang mất tích là gần đây mới chết...chẳng lẽ là Lưu Thanh Tùng nói trúng rồi?

Như vậy...mục tiêu kế tiếp của Văn Hỉ Huyền chủ là...Đậu Trình Phong!

Nhiễm Nhan đứng phắt dậy. Viên Tử bị động tác thình lình của nàng làm hoảng sợ, "Phu nhân?"

"Không cần để ý ta, ngươi làm gì làm đi." Nhiễm Nhan bước nhanh đến trước kỷ, mở ghi chép trong vòng nửa tháng gần đây của Sài Huyền Ý ra, ngồi quỳ trên tịch, tỉ mỉ xem lại lần nữa.

Viên Tử vốn là vì nghe thấy bên trong có động tĩnh, lại biết Sài Huyền Ý đang ở trong vườn, nên mới tiến vào nhìn xem, bây giờ thấy Nhiễm Nhan đọc sách, nàng cũng không dám quấy rầy, mang đầy bụng hồ nghi lui ra ngoài.

Trong vòng nửa tháng này, trong ghi chép của Sài Huyền Ý có hai lần đề cập bản thân hắn thấy không thoải mái, lần đầu tiên là vào đầu tháng, chỉ có vài chữ ít ỏi, vẫn chưa viết bệnh trạng kỹ càng tỉ mỉ, còn lần gần nhất là hắn té xiu trên nền tuyết ở ngoại ô. Nhiễm Nhan suy đoán, đây là lên cơn nghiện, nhưng mà trong ý thức của Sài Huyền Ý đã không còn nhớ rõ cảm giác phiêu phiêu dục tiên dục tử khi hút A phù dung, chỉ là trong thân thể còn lưu lại một ít di chứng mà thôi.

Những điều này là nằm trong dự kiến, điều Nhiễm Nhan để ý hơn là trong ghi chép của hắn, có hướng đi của Văn Hỉ Huyện chủ.

Một ngày đầu tháng 12, không có bức họa của nàng ta, cũng không có bất luận ghi chép gì về nàng ta... mà ngày này, đúng là ngày mà Du Lang chết.

Nhiễm Nhan giật mình, nhét mấy cuốn ký lục gần đây vào người, vội vàng ra cửa.

Sài phủ không lớn, giữa nội môn cùng ngoại môn chỉ là một đoạn ngắn có thể dừng đủ hai chiếc xe ngựa, người gác cổng đang lười nhác dựa vào cạnh cửa mà ngủ gật, Nhiễm Nhan nhìn hắn một cái, liền tự mình mở cửa đi ra ngoài.

Quay đầu nhìn lại, người gác cổng kia vậy mà chỉ mơ mơ hồ hồ lắc đầu, rồi tiếp tục ngủ.

Nhiễm Nhan thở dài, trong nhà này có hai chủ tử đều đã thành như vậy, hạ nhân có thể tận tâm tận lực mới là lạ...

"Ngươi sao lại ra đây?" Lưu Thanh Tùng và Tiêu Tụng đang giục ngựa lại đây đúng lúc gặp phải Nhiễm Nhan.

"Đậu Trình Phong ở đâu?" Nhiễm Nhan không đáp, trực tiếp chuyển qua hỏi Tiêu Tụng.

"Đậu gia biệt viện." Tiêu Tụng duỗi tay kéo nàng lên ngựa, hương thơm đầy cõi lòng, hắn hỏi: "Phát hiện được cái gì?"

"Ngươi không phải đã phái người giám thị Văn Hỉ Huyện chủ sao? Có từng phát hiện nàng ta gần đây có ra cửa?" Nhiễm Nhan có vài dự cảm bất hảo, trong các nhân cách phân liệt của Văn Hỉ Huyện chủ có một quân sư khôn khéo như "Lý Uyển Bình", lại có một nhân cách mạnh như dã thú, không

biết còn có nhân cách nào khác hay không, nếu nàng ta muốn thoát khỏi giám thị của ám vệ cũng không phải không có khả năng.

"Tin tức ám vệ cho ta gần đây đều là không có dị động." Tiêu Tụng cũng nhíu mày, từ trong tay áo móc ra một khói lệnh bài ném cho Lưu Thanh Tùng nói: "Dẫn người đi thu hồi hết ghi chép mang về công sở."

Lưu Thanh Tùng tiếp lệnh bài, thấy Tiêu Tụng quay đầu ngựa lại, sốt ruột nói: "Ê...ê.., Cửu Lang, ở đâu có náo nhiệt, các ngươi không thể không mang theo ta đi a."

Theo tiếng la của hắn, tiếng vó ngựa dần dần đi xa, Lưu Thanh Tùng lầm bẩm một tiếng, "Có dị tính thì mất nhân tính!" Liền xoay người xuống ngựa.

Không cần Nhiễm Nhan nói nơi đến, Tiêu Tụng chỉ từ vài câu của nàng đã đoán ra ý đồ của nàng, dọc theo đường đi, Nhiễm Nhan lừa những chuyện quan trọng nhất chưa kịp nói trong mấy ngày này nói hết cho Tiêu Tụng.

Đối với chứng mắt trí nhớ kỳ quái của Sài Huyền Ý, Tiêu Tụng cũng rất kinh ngạc.

"Ta đã phái người canh giữ nơi Đậu Trình Phong ở, bất quá xem ra phải phái thêm nhân thủ." Tiêu Tụng giảm tốc độ lại, "Chúng ta cũng không cần phải lập tức qua đó, mặc dù hung thủ thật sự là Văn Hỉ Huyện chủ, nhất thời nửa khắc chưa chắc nàng ta sẽ động thủ."

Nhiễm Nhan ngẩng đầu, nhìn bầu trời mây đen che kín, nhẹ giọng nói: "Hung thủ thích gây án vào ngày tuyết rơi, như vậy thì nhiều dấu vết sẽ bị tuyết che dấu. Du Lang chết vào đêm tuyết, thi thể lần này... tuy ta chưa thấy, nhưng buổi tối hôm trước có tuyết rơi..."

Tiêu Tụng nhoẻn miệng cười nói: "Ngươi đoán không sai, thời gian tử vong là đêm hôm kia."

Điểm này, Tiêu Tụng hiển nhiên cũng nghĩ đến. Bất quá hắn cũng không muốn để Nhiễm Nhan lâm vào nguy hiểm, "Ta đưa ngươi về trước đã, sắc trời không còn sớm, ngươi sẽ không muốn phu xướng phụ tùy, cùng trèo tường với ta đi?"

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, cũng không kiên trì nữa, hình cảnh đi hiện trường để truy bắt tội phạm, nào có đạo lý mang theo pháp y?

"A Nhan, qua té chúng ta liền thành thân đi!" Tiêu Tụng dùng hàm dưới nhẹ nhàng cọ cọ đỉnh đầu nàng, ôn nhu nói.

"Được." Nhiễm Nhan đáp.

Vào đông trời tối sớm, người đi trên đường đã ít đi, ngẫu nhiên có thể gặp được vài người thì cũng đang vội vàng. Tiêu Tụng dùng áo choàng đem nàng bao ở trong ngực, ruồi ngựa đi chậm rãi.

Mấy ngày gần đây, hắn khó có được thời điểm hưởng thụ thanh thản như vậy.

"Sau khi thành thân ta mang ngươi đi quan ải, khi ta gặp nạn, từng bị treo ba ngày hai đêm trên một cây tùng ở bên miệng vực, suýt nữa chết đói trên đó, ta dẫn ngươi đi nhìn cái cây tùng nhỏ suýt nữa vây chết phu quân vĩ đại của ngươi." Tiêu Tụng cười nói.

Nhiệt độ cơ thể ám áp cùng hơi thở thoái mái trên người hắn làm Nhiễm Nhan có chút mơ màng buồn ngủ, nghe thấy những lời này của hắn lại nở nụ cười, "Tiêu Việt Chi, ngươi quả nhiên là tự luyên thành cuồng."

Sắc trời vừa mới tối xuống, hai người cũng không vội, mặc dù hung thủ là Văn Hỉ Huyện chủ, nàng ta cũng lựa chọn đêm nay để đi giết người, thì lúc này cũng không phải là thời cơ tốt để giết người.

Vừa mới qua thành đông không lâu, liền nghe thấy có tiếng vó ngựa vội vàng mà đến, Tiêu Tụng bất đắc dĩ cười, thật là...muốn nghỉ ngơi một chút cũng không xong. Hắn quay đầu lại nhìn thoáng qua, trong mông lung, mồ hôi có thể nhận ra bóng dáng quen thuộc, liền thu cương ngựa, ngừng một bên chờ người nọ chạy đến.

"Tiêu Thị lang." Người chưa đến tiếng đã tới trước.

Người nọ vừa mới chuẩn bị xoay người xuống ngựa, lại bị Tiêu Tụng ngăn cản, "Không cần nghi thức xã giao, nói đi."

"Dạ." Ánh mắt người nọ nhanh chóng xét qua trong lòng hắn, ở trên ngựa chắp tay nói: "Đậu Trình Phong chạy trốn rồi."

Tiêu Tụng nhíu mày, khí thế toàn thân đột nhiên biến đổi, "Chạy trốn? Nhiều người canh giữ như vậy, mà còn để cho một người chạy trốn?"

Người đến là một nam nhân hơn 30 tuổi, toàn thân mặc khôi giáp, là trang phục võ quan.

"Thuộc hạ thất trách, Đậu Trình Phong lên cơn nghiện, đánh hôn mê thị tỳ bên người, đào tẩu từ ám đạo của biệt viện." trán của võ quan đỏ mồ hôi, đừng nói Tiêu Tụng tức giận, dù là chính hắn cũng chưa mất mặt lớn như vậy.

Cái gọi là ám đạo, cũng không có gì bí mật, có vài gia đình giàu có sẽ thiết kế một nơi bí ẩn như vậy, chỉ có người trong nhà mới biết cửa ra vào, bọn họ chỉ là không ngờ tới Đậu phủ vậy mà biệt viện cũng có thứ này, mới bị Đậu Trình Phong chui chỏ trống.

"Tư tham quân đã phái người lùng bắt, nhưng các phường môn đều sắp đóng, nếu hắn chạy trốn vào trong cái phường nào đó, thì rất khó tìm." Trong thanh âm võ quan ẩn ẩn lộ ra nôn nóng.

Nhiễm Nhan nghe rõ ràng bọn họ nói gì, nàng bỗng nhiên nhớ ra Văn Hỉ Huyện chủ thường hay tới cái miếu nhỏ ở thành đông để xin xăm, trong đầu linh quang lóe lên, lập tức nói: "Hắn có khả năng là đi tới gian miếu nhỏ trên lưng chừng núi ở thành đông kia."

Tiêu Tụng một chút cũng không chần chờ, "Đi!"

Hắn nói xong, roi ngựa đã quất xuống, muốn kịp ra khỏi thành trước khi cửa thành đóng lại.

"Chuyện phát sinh đột ngột, vất vả ngươi rồi." Tiêu Tụng ôm chặt Nhiễm Nhan, phòng ngừa nàng rơi xuống.

Nhiễm Nhan lắc đầu, duỗi tay ôm lấy phần eo rắn chắc của hắn.

Thân mình Tiêu Tụng hơi cứng đờ, rồi thả lỏng lại, ôm nàng còn chặt hơn, tuy đang giục ngựa như bay, trên mặt hắn lại là nụ cười nhẹ nhàng, "A Nhan, ta bỗng nhiên cảm thấy, dù vụ án không phá được, ta bị giáng chức, cũng không có gì ghê gớm. Người sẽ không chê ta không có tiền đồ đi?"

Nhiễm Nhan nghe ngữ điệu nhẹ nhàng của hắn, cũng phá lệ trêu chọc: "Tiêu đại Thị Lang sao lại coi nhẹ mình như vậy? Người hắn là nên cảm thấy toàn bộ Đại Đường không có nam nhân nào có tiền đồ hơn người mới đúng."

Tiêu Tụng cười sảng, đột nhiên vung roi ngựa, đâm Nhiễm Nhan đập mạnh vào ngực hắn.

Trong lúc đang choáng váng, hình như nghe thấy thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng nói nhỏ: "Miệng của Đậu Trình Phong còn kín lắm, lần này tốt nhất đừng để cho ta gặp người sống."

Chương 275: Đậu Trình Phong

Đậu Trình Phong cắn chết nội tình không chịu nói, lại không thể động hình, hắn tuy chỉ là một thứ tử của Đậu gia, nhưng bản thân Tiêu Tụng xuất thân thế gia, đối với đại gia tộc hiểu biết quá sâu, mặc dù là một thứ tử không được sủng ái, cũng không phải có thể để cho người khác nhào nặn. Trong vụ án này, Đậu Trình Phong nhìn qua chỉ là người bị hại, không có chứng cứ việc hắn phạm tội, cũng chỉ có thể đem hắn nhốt ở biệt viện Đậu gia. Cho nên, đối với Tiêu Tụng, Đậu Trình Phong còn sống thì không bằng đã chết. Nếu đã chết, vụ án này sẽ dễ dàng hơn nhiều. Có đôi khi người khác muốn không phải là chân tướng, mà là một cái kết quả. Mặc dù có người có thể nhìn ra kết quả này không phải là chân tướng thật sự, nhưng chỉ cần hợp tâm ý, thậm chí so với chân tướng càng dễ làm cho bọn họ chấp nhận hơn.

Tiêu Tụng chưa bao giờ là một kẻ phá án cuồng nhiệt theo đuổi chân tướng, có đôi khi càng tra sâu đến tình huống thực tế, thì cũng sẽ xuất phát từ đủ loại nguyên nhân mà dấu diếm xuống.

Ngồi ở trên lưng ngựa, toàn thân Nhiễm Nhan hầu như đều được bọc trong áo choàng, nhìn không thấy bên ngoài, nhưng tiếng gió gào thét, mặc dù nhìn không thấy cảnh vật xung quanh, Nhiễm Nhan cũng biết đã ra ngoài thành.

Tiêu Tụng bớt chút thời giờ duỗi tay đem áo choàng bọc kín hơn nữa, tốc độ lại một chút cũng không hề chậm lại.

Nhiễm Nhan làm ố trong lồng ngực rắn chắc của hắn, không cảm giác được chút gió lạnh nào.

Sau khi ra ngoại ô, có thể càng phóng ngựa không kiêng nể gì, Nhiễm Nhan chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, có tiếng xé gió sắc nhọn, ngựa đã xẹt qua như mũi tên.

Rất nhanh đã đến dưới triền núi kia. Có núi chắn bớt gió, gió đột nhiên nhẹ lại.

Nhiễm Nhan từ trong áo khoác nhô đầu ra, mới phát hiện bên ngoài tuyết lớn đã bay lả tả.

Tiêu Tụng nhìn bỗng tuyết đáp trên đầu nàng, trên chóp mũi nàng, trên lông mi nàng, hắn cười ôn nhu, duỗi tay kéo kéo áo choàng che nàng lại, cười mắng: "Vùng hoang vu dã ngoại, có cái gì đẹp đâu?"

"Không có gì đẹp người tới làm cái gì?" Nhiễm Nhan quật lại hắn một câu. Thân thể này của nàng mới 16 tuổi, tuy cũng được coi là cao gầy, nhưng so với thân hình cực kỳ cao lớn của Tiêu Tụng, vẫn có vẻ quá mức nhỏ xinh, bị Tiêu Tụng bao lại như vậy, nên cái gì cũng nhìn không thấy. Chỉ có thể dựa vào lỗ tai phán đoán, chung quanh đã tụ tập không ít người. Nhiễm Nhan bỗng nhiên ý thức được, Tiêu Tụng không phải không cho nàng nhìn, mà là không cho người chung quanh thấy dung mạo của nàng.

Hiện tại có người lấy chuyện Nhiễm Nhan nghiêm thi gây khó dễ, tốt nhất không nên có thêm lời đồn không tốt nào nữa, bây giờ trong tộc còn có thể nhờ uy thế to lớn của lão thái thái mà làm như không thấy, nhưng nếu quá phận, phỏng chừng lão thái thái cũng sẽ bất mãn. Tiêu Tụng dù có nắm chắc hơn nữa, cũng không thể không cẩn thận hành sự, dù gì thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, so với việc phải thu thập cục diện rồi rầm, cẩn thận đề phòng vẫn tốt hơn.

"Tản ra đi, từ hai sườn lên núi, xóa hết dấu chân, trước tiên không được hành động thiếu suy nghĩ, bảo vệ chùa miếu phụ cận, chờ đợi mệnh lệnh." Tiêu Tụng trầm giọng nói.

Người chung quanh sôi nổi hạ giọng "Đá", sau đó thanh âm sột soạt trên nền tuyết xa dần.

Tiêu Tụng quay đầu nhìn nhìn xung quanh, dấu chân trên mặt đất được dùng tấm gỗ để xóa đi, vẫn còn có thể thấy chút dấu vết, nhưng tuyết rơi cõi này, ước chừng qua một khắc nữa là có thể phủ hết lên những dấu vết mờ nhạt này.

Giục ngựa đi vòng qua dưới triền núi, đằng sau có người đi theo xóa dấu chân ngựa. Hắn tìm một nơi kín gió, xoay người xuống ngựa, sau khi mang Nhiễm Nhan xuống, cởi áo choàng xuống khoác lên người nàng, mới xoay người buộc ngựa vào một gốc cây tùng. Tiêu Tụng buộc xong ngựa, quay đầu lại nhìn thấy đôi mắt sáng láp lánh của Nhiễm Nhan, khẳng định nàng đang không chỉ không sợ hãi, còn cảm thấy đặc biệt kích thích. Hắn

cười bất đắc dĩ, duỗi tay giúp nàng chỉnh lại búi tóc, ngẩng đầu nhìn thoảng lên trên sườn núi.

Nhiễm Nhan nhìn theo ánh mắt hắn, phát hiện nơi này có tầm nhìn rất tốt, tuy rằng cây cối nhiều, lại có thể thấy rõ ánh lửa nhỏ ở giữa sườn núi, cùng với kiến trúc lò mò được ánh tuyết chiếu rọi.

"Sao ngươi biết Đậu Trình Phong sẽ đến nơi này?" Tiêu Tụng hỏi.

Nhiễm Nhan thấy hắn dựa vào một gốc cây tùng khô bên cạnh, một thân bào phục viên lăng màu tím đen, tóc đen rối tung được cột lại bằng dải lụa trắng đeo sau lưng, tay cầm roi ngựa, ánh sáng không quá mạnh đem ngũ quan của hắn phát họa càng thêm thâm thúy, bộ dáng nhàn nhã lại mang chút mỏi mệt của hắn như vậy, hoàn toàn khác biệt với vẻ khí phách hăng hái tỏa hào quang từ phía thường ngày, nhưng lại có vài phần đẹp mắt hơn.

Môi mang ý cười nhẹ nhàng, mắt thâm thúy như trời cao...

Nhiễm Nhan thoáng sững sốt, mới đáp: "Vụ án này thoát nhìn rất phức tạp, kỳ thật lại khá đơn giản, chẳng qua chi tiết vụn vặt quá nhiều, khó chú ý trọng điểm. Một là A phù dung, hai là án đều phát sinh ở thành đông, quan trọng nhất là không xa tòa miếu đồ nát kia bao nhiêu."

Tiêu Tụng hơi gật đầu.

"Văn Hỉ Huyện chủ đã từng đặc biệt đến đây xin xăm, ta vẫn luôn suy nghĩ, nàng ta vì cái gì một hai phải đến nơi đây để xin xăm chứ?" Nhiễm Nhan nhớ tới bút ký đọc được hôm nay của Sài Huyền Ý, "Văn Hỉ Huyện chủ nhất định biết Sài Huyền Ý hút A phù dung, hơn nữa không chỉ một lần mua A phù dung cho hắn."

Những điểm mà Nhiễm Nhan nói đến, Tiêu Tụng đều đã sớm nghĩ đến, chỉ là điểm này hắn cũng không rõ ràng, "Vì sao lại đoán như vậy?"

"Nhờ bút ký của Sài Huyền Ý. Không lâu sau khi Sài Huyền Ý mất trí nhớ, mỗi ngày đều có ghi chép, hơn nữa đại đa số ghi chép đều là về Văn Hỉ Huyện chủ thê tử hắn. Đầu tháng Sài Huyền Ý lên cơn nghiện, Văn Hỉ Huyện chủ bất chấp đang bị chú ý mà đi xin xăm, nếu không phải tin tưởng nơi này tương đối linh nghiệm, thì ý nghĩa nằm ở bản thân lá xăm." Nhiễm Nhan dừng một chút nói: "Văn Hỉ Huyện chủ đại môn không ra nhị môn không bước, thậm chí cả thị tỳ của phu quân cũng không biết mặt nàng, một

người như vậy, sao lại biết về tòa miếu vừa không có danh khí lại hổ lánh như cái này?"

Tiêu Tụng nhuóng mày, "Ngày ấy ám vệ giám thị nhất cử nhất động của nàng ta, không thấy nàng ta tiếp xúc bất luận kẻ nào, chỉ là lúc gần đi mang đi tất cả những lá xăm xin được...nói như vậy, trong lá xăm kia khả năng có dấu A phù dung?"

Nói chuyện với Tiêu Tụng rất nhẹ nhàng, chỉ cần một chút nhắc nhở hắn đã có thể nghĩ đến kết quả, Nhiễm Nhan trong lòng cũng nhẹ đi không ít, "Hơn phân nửa là như thế. Nghiện A phù dung một mặt là do thân thể, một mặt là do tinh thần, muốn từ bỏ thì phải chịu hai tầng tra tấn, mà đại đa số người đều là vì khi thân thể khó chịu thì nhớ đến cảm giác tinh thần bay bổng lúc hút A phù dung, mới không thăng nổi dụ hoặc, làm cho việc cai nghiện đã khó càng khó hơn. Thời gian Sài Huyền Ý hút A phù dung cũng không dài, chỉ hơn một năm, hơn nữa hiện tại lại bị chứng mất trí nhớ nghiêm trọng, hắn chỉ cần vượt qua được vài lần đầu gian nan, sau đó thì chuyện ý lại vào A phù dung sẽ càng lúc càng mờ nhạt, chỉ là hắn đến bây giờ vẫn rất ý lại vào A phù dung..."

Tiêu Tụng lập tức hiểu ý Nhiễm Nhan, "Nói cách khác, có người vào lúc hắn khó chịu lại cho hắn A phù dung? Mà người này rất có khả năng là Văn Hỉ Huyền chủ?"

Nhiễm Nhan trầm mặc gật đầu. Tin rằng lúc Văn Hỉ Huyền chủ đưa A phù dung cho Sài Huyền Ý, là xuất phát từ quan tâm dành cho hắn, chỉ là nàng ta không hiểu biết về quá trình cai nghiện, mới ngược lại hại hắn. Bất quá, Sài Huyền Ý lại bị chứng mất trí nhớ từng phần, sau một ngày cũng không nhớ khoái cảm khi hút độc, chỉ cần không liên tục cung cấp A phù dung, hắn muôn cai so với người bình thường sẽ dễ dàng hơn gấp mười lần.

"Nơi này chỉ sợ là địa điểm đâm Đậu Trình Phong lấy A phù dung." Nhiễm Nhan ngửa đầu nhìn ngọn đèn dầu mông lung ở lưng chừng núi.

Tuyết rơi ào ạt. Khi hai người đều không nói lời nào, trong rừng chỉ còn lại tiếng tuyết rơi sột soạt trên cành cây tùng.

Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy trên người Tiêu Tụng bám đầy tuyết, duỗi tay định cởi áo choàng ra trả lại cho hắn, lại nghe thấy trong rừng có tiếng bước chân rất nhỏ, dẫm lên tuyết phát ra thanh âm lạo xạo, càng lúc càng gần.

Tiêu Tụng kéo Nhiễm Nhan vào trong ngực, quay đầu nhìn lại, thì thấy Tư tham quân một thân áo giáp đang dẫn mây sỹ tốt đi về hướng bên này.

"Tiêu Thị lang." Tư tham quân chắp tay hỏi: "Ở đỉnh núi quả nhiên phát hiện có dấu chân, bất quá không thể xác định có phải Đậu Trình Phong hay không, có cần phải đi vào trong để xác nhận?"

Tiêu Tụng gật đầu, "Vào đi thôi, nếu bị phát hiện thì lập tức bắt lấy hắn, nếu chưa bị phát hiện, liền lặng lẽ rời khỏi. Lúc cần thiết, có thể bắt luận sinh tử."

Tư tham quân ứng tiếng, liếc nhìn Nhiễm Nhan trong ngực Tiêu Tụng một cái, cười hắc hắc hai tiếng, phất tay lệnh cho người mai phục lặng lẽ bí mật lên sườn núi. Hắn lúc này đối với Đậu Trình Phong là một bụng lửa giận, một tên thứ tử nhỏ nhoi, lại phiền hắn giữa băng thiên tuyết địa nguyệt hắc phong cao tự mình ra bắt người, sau khi bắt được còn không thể nén cho một trận, nghĩ thôi đã điên rồi.

"Ngươi không đi lên nhìn thử sao?" mặt Nhiễm Nhan chôn trong ngực hắn, có thể tinh tường nghe thấy tiếng tim đập mạnh mẽ hữu lực.

Tiêu Tụng không rõ nguyên do mà 'ù' một tiếng, ngược lại nói: "Ta thật ra tình nguyệt sau đó nhìn thấy chỉ là thi thể của Đậu Trình Phong, mà không phải là của Văn Hỉ Huyện chủ."

Mặc kệ là do thân phận Văn Hỉ Huyện chủ đặc thù, hay là dung mạo có vài phần tương tự Nhiễm Nhan của nàng ta, về công hay về tư hán đều không quá nguyệt ý thấy nàng ta phạm tội.

Qua khoảng hai khắc, ngọn đèn dầu trên lưng chừng núi bỗng nhiên vụt tắt, sau đó thì xung quang sáng bừng.

"Đi thôi, đi lên nhìn một cái." Tiêu Tụng nhìn tình huống trong miếu, biết là hành tung đã bị phát hiện.

Mặt đất từ rừng thông đi lên đến nửa sườn núi đều là tuyết, Tiêu Tụng nắm chặt tay Nhiễm Nhan bước vài bước, mặt đất nhấp nhô rất khó đi, liền ngồi xổm trước mặt nàng, "Đi lên đi, ta cõng ngươi."

Nhiễm Nhan cũng không chối từ, lập tức leo lên. Tiêu Tụng cõng nàng đi còn nhanh hơn vừa rồi, "Sao lại nhẹ như vậy...về sau ăn nhiều một chút." Nhiễm Nhan nghe như hắn đang lầm bầm lầu bầu, bất giác cười nhẹ, lại không đáp lời, chỉ ngẩn đầu nhìn tòa miếu ở lưng chừng núi.

Phòng ốc rách nát trong gió tuyết như có thể bị thổi tan bát cứ lúc nào, khoảng cách gần một chút đã có thể nghe tiếng cửa sổ kẽo kẹt, ở cửa chính là một toà chủ điện rộng ba trượng, đằng sau là một cái tiểu viện, hai bên trái phải là đông tây sương phòng, đối diện chủ điện là thiền phòng. Tổng cộng bảy gian nhà.

Thời điểm Tiêu Tụng cùng với Nhiễm Nhan lên tới nơi, trong viện đã đèn đuốc sáng trưng.

Nhiễm Nhan lấy khăn sa mỏng che mặt, mới sóng vai Tiêu Tụng đi vào trong viện. Vừa đi vào đầu tiên nhìn thấy là nam nhân bị bốn binh sĩ ấn trên mặt đất.

Tuyết lớn bay bay, tuyết đọng đầy đất, hắn chỉ mặc một kiện trung y, nửa khuôn mặt hoàn toàn bị vùi trong tuyết, nửa khuôn mặt lộ ra mang một nụ cười bất bình thường, thân thể đang ra sức giãy giụa vặt vẹo, trong miệng phát ra thanh âm đứt quãng, nghe như rên rỉ lại như đang cười.

Nhiễm Nhan biết, đây là Đậu Trình Phong trong truyền thuyết kia, ngoài dự kiến của nàng, nam tử này thập phần tuấn mỹ, mặt mũi mang khí vị diên rồ, tú chi thon dài xinh đẹp, không phải bộ dạng nhu nhu nhược nhược, hay tục tăng bất kham như nàng tưởng tượng trước đó.

"Ha ha!" tiếng cười phóng đãng sang sảng của Đậu Trình Phong làm lớp tuyết trên mái ngói chấn động rơi sàn sạt xuống đất, bốn binh sĩ đang khống chế hắn phải thoảng né ra.

Chương 276: Thủ đoạn

"Tiêu Thị lang, trong phòng lục soát ra cái này." Tư tham quân cầm một cái tẩu thuốc bằng trúc tía đưa cho Tiêu Tụng.

Loại tẩu thuốc này khá hiếm thấy, là đồ chuyên dụng để hút A phù dung, có hình thức hơi giống với tẩu thuốc đori sau, thân trúc thẳng tắp to cỡ ngón cái, dài khoảng hai thước, một đầu ống tẩu bằng bạch ngọc vênh lên, đầu còn lại để ngâm vào miệng cũng bằng bạch ngọc, trên thân tẩu khắc một dòng chữ bay lượn "Nhất linh chân tính tại, bất dư chúng tâm đồng".

Bởi vì có một linh hồn chân thật đang tồn tại, cho nên tâm tính sẽ không giống người khác. Một câu cao ngạo lại siêu thoát phàm tục cỡ nào chừ...

Đường triều đất Thục có tròng anh túc, cũng biết dùng quá liều A phù dung sẽ ngộ độc, bởi vậy cấm hút công khai, nhưng không xử phạt rõ ràng, chủ yếu là vì sản lượng A phù dung không nhiều lắm, là một loại dược liệu cực quý, số lượng ít mà giá thành cao, bình thường rất khó có nguồn cung ổn định.

"Đậu Trình Phong," Tiêu Tụng ngồi xóm xuống trước mặt hắn, chống cái tẩu thuốc xuống đất, cười như không cười nói: "Chưa hút đủ đúng không?"

Tiêu Tụng cũng không trông cậy vào chuyện Đậu Trình Phong có thể chịu áp chế mà khai ra chút gì, trước đó hắn đã thử qua một lần, lúc Đậu Trình Phong lén cơn nghiện cầm A phù dung dụ dỗ hắn, chỉ là nghị lực của thằng nhãi này thật sự rất kinh người, tình nguyện khó chịu đến cả người rút gân cũng cắn chặt răng tuyệt đối không để lộ ra một chữ. May mắn nay Tiêu Tụng vì bực bội mà không để cho Đậu Trình Phong dính thuốc, bởi vậy mới buộc hắn liều mạng trốn ra, cho dù biết rõ nơi này sẽ bị phát hiện.

"Ngươi cho là ngươi giấu được sao, Hà Ngạn và Du Lang đã chết, đúng không?" thanh âm Đậu Trình Phong có chút khàn khàn, ân ỉ mang vẻ cười nhạo, có điều không biết là đang tự giễu hay là đang châm chọc Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng dùng tay thuốc gõ nhẹ lên đầu vai hắn, thong thả nói: "Ta nếu thật sự muốn gạt ngươi, mà ngươi còn có thể nghe được nửa điểm tiếng gió, ta liền không mang họ Tiêu. Bọn họ đều chết sạch, chỉ còn ngươi...ngươi là người tiếp theo."

Nhiễm Nhan hơi dừng lại, rút lá thư tình từ trong tay áo ra mở ra vuốt phẳng đặt trước mặt Đậu Trình Phong.

Đậu Trình Phong thấy phong thư này, sắc mặt bỗng chốc tái đi, giãy giụa ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm mặt Nhiễm Nhan, một lúc lâu sau mới lẩm bẩm nói: "Uông Nương?"

Uông Nương, là tiểu tú của Văn Hỉ Huyện chủ! Ngày lòng Nhiễm Nhan hơi khụng lại, xem ra, ngay từ đầu phuong hướng của nàng đã sai rồi, vốn vẫn luôn cho rằng Đậu Trình Phong không có khả năng gặp qua Văn Hỉ Huyện chủ, cho nên tưởng làm hắn và Sài Huyền Ý có đoạn tụ chi hảo, có lẽ hắn tiếp cận Sài Huyền Ý căn bản chính là vì Văn Hỉ Huyện chủ.

"Ngươi không phải nàng." Đậu Trình Phong suy sụp gục đầu xuống.

"Ngươi cùng nàng có tư tình." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói. Nếu không đặc biệt quen thuộc, hoặc là cực kỳ để ý Văn Hỉ Huyện chủ, người bình thường không thể chỉ nhìn mặt mà phân biệt được, dù gì điểm giống nhau nhất giữa khuôn mặt của Nhiễm Nhan và Văn Hỉ là lông mày và đôi mắt.

Đậu Trình Phong cười sầu thảm, nếu thật sự được như vậy, sao đến nỗi nhung nhớ điên cuồng như bây giờ.

Nhiễm Nhan nhìn thần sắc hắn biến hóa, cùng với mồ hôi lấm tấm trên đầu hắn, từng câu từng chữ đều mang hương vị dẩn dắt: "Ta đã nói cho Văn Hỉ Huyện chủ tâm ý của ngươi, cũng nói cho nàng ta là ngươi ở chỗ này, ngươi đoán nàng ta có thể tới hay không? Nếu nàng tới, là để giết ngươi, hay là cùng ngươi xa chạy cao bay?"

Nàng duỗi tay tiếp lấy tay thuốc trong tay Tiêu Tụng, chậm rãi đi đến trước mặt Tư tham quân, lấy một khối A phù dung từ trong tay hắn nhét vào trong tay, ở trên cây đuốc châm lửa.

Tiêu Tụng nhìn dưới ánh lửa đang nhảy múa, sương khói lượn lò, nàng híp mắt, trong đôi mắt đen kít tựa hồ có ánh lửa nhảy nhót, chân mày thon dài, da thịt như ôn ngọc, sáng lên nhẹ nhẹ. Nhiễm Nhan lúc này mang một loại

khí chất câu nhân nói không nên lời, trong tình huống như vậy, mà tim của hắn lại lệch mất vài nhịp.

Nhiễm Nhan đem tẩu thuốc đặt trước mặt Đậu Trình Phong, thanh âm vừa nhẹ nhàng vừa nhu hòa: "Ta biết ngươi muốn nó, không cần nhẫn耐, vì sao phải đau khổ ản nhẫn như vậy chứ? Nhất linh chân tính tại, bất dư chúng tâm đồng, tâm cảnh tiêu sai như thế, vì sao lại muôn bó tay bó chân? Người có che chở nàng ta đi nữa, nhớ nàng ta đi nữa, cũng có ích lợi gì đâu? Cơ hội tốt như lúc này, ngươi không muốn biết tâm ý của nàng ta sao?"

Đậu Trình Phong vừa mới hút xong A phù dung, dù vẫn còn duy trì một tia thanh tĩnh, nhưng tư duy thập phần trì độn, thanh âm chầm chậm của Nhiễm Nhan tựa như một dòng nước nhỏ chậm rãi chảy vào lòng hắn, nhất thời thay thế toàn bộ tư duy, trở thành tiếng lòng của hắn. Sững sốt một lúc lâu sau, hắn lẩm bẩm: "Đúng..."

Nhiễm Nhan lui về bên cạnh Tiêu Tụng, nhìn hắn một cái. Tiêu Tụng trầm giọng nói: "Buông hắn ra."

Bốn binh sĩ hơi chần chờ, rồi vẫn thả tay ra.

Vừa thoát khỏi trói buộc, Đậu Trình Phong liền tham lam hút lấy A phù dung trong tẩu thuốc.

Lúc này, Nhiễm Nhan mới hoàn hoàn thấy rõ dung mạo hắn, ngũ quan không coi là quá tinh xảo, nhưng hình dáng hàm dưới cực đẹp, chính giữa có một đường rãnh hơi cạn, tứ chi cốt cách cũng thật xinh đẹp, chân thon dài, một đôi tay cũng thon dài hữu lực, phẩm chất đều gai đúng chỗ ngửa.

Tiêu Tụng hạ lệnh ản nấp, người trong viện lập tức nhanh chóng xóa đi dấu chân trên mặt đất, không đến một khắc, trong viện lại khôi phục yên tĩnh.

Toàn bộ đuốc đều tắt, đôi mắt phải thích ứng trong chốc lát mới nhìn rõ trong viện.

Đậu Trình Phong dựa vào bên hành lang phía tây, một thân trung y màu trắng chưa được bao lâu đã bị phủ đầy tuyết, phần ngực rắn chắc lộ ra hơn phân nửa, tóc đen như mực rối tung đằng sau lưng, một chiếc guốc giày ở bên chân, chiếc còn lại không biết đã sớm ném đi nơi nào, bàn tay thon dài cầm cái tẩu thuốc cũng thon dài, khói thuốc mù mịt tan ra, hắn cười nghẹn ngào, cười đến mức như toàn bộ ruột gan đều bị xé toạt ra.

Bên ngoài tuyết rơi kín trời, trút xuống kín như một bức màn che, chỉ có ánh lửa nhỏ mỏng manh trên cái tầu của Đậu Trình Phong là ám áp.

Khói bay lượn lờ, Đậu Trình Phong hiển nhiên đã vào trạng thái dục tiên dục tử, có lẽ là biết có người ở đó, nên không quá mức thất thố, chỉ dựa vào hành lang nhấp mắt hưởng thụ, ngẫu nhiên khó nhịn mà vặn vẹo thân thể.

Nhiễm Nhan lúc này mới hiểu vì sao cả Tiêu Tụng cũng hết cách với hắn, một người có ý chí kiên cường, lại thấy tình trạng thân thể hắn không giống như là nghiện đến nghiêm trọng, nếu hạ quyết tâm từ bỏ A phù dung hắn là không quá gian nan, có điều hắn rõ ràng biết A phù dung là độc vật, vì sao còn buông thả bản thân như vậy?

Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan và mấy binh sĩ đều nấp vào trong sương phòng, nhìn xuyên qua khe cửa quan sát bên ngoài. Toàn bộ tòa miếu nhỏ này cả trong lẫn ngoài được mai phục đến kín mít, nếu đêm nay thực sự có người muốn giết Đậu Trình Phong, thì có chạy đằng trời.

"Hung thủ có thể tìm đến chỗ này sao?" Tư tham quân nhịn không được nhẹ giọng hỏi.

Tiêu Tụng kéo khéo miệng, nhỏ giọng nói: "Lúc ta tới đã sai người lùng bắt Đậu Trình Phong khắp nơi trong thành, để lộ ra hắn chạy trốn vì lên cơn nghiện, hung thủ nhất định có thể nghĩ đến chỗ này."

Nhiễm Nhan kinh ngạc quay đầu lại nhìn hắn, bọn họ vẫn luôn ở bên nhau, hắn hạ mệnh lệnh khi nào? Lại là khi nào quyết định lấy Đậu Trình Phong làm mồi? Đây chỉ có thể là, vốn dĩ toàn bộ chuyện này là kế hoạch mà hắn đã sắp xếp tốt từ trước.

Bởi vì ý chí của Đậu Trình Phong quá kiên cường, vừa đe dọa vừa dụ dỗ như bình thường không hiệu quả, cho nên trước đó lộ ra cho hắn biết được tin Hà Ngạn và Du Lang đã chết, làm người này lâm vào cảm xúc cực đoan, cố ý cho hắn đói thuốc vài ngày, theo đó chọn một cái thời cơ thỏa đáng mở đường cho hắn, đồng thời vừa điều tra trong thành vừa để lộ ra tin tức...tàn phá toàn diện từ tinh thần đến thân thể một phen, rồi sau đó lại thuận tay đào một cái bẫy không quá sâu...chỉ là Đậu Trình Phong chạy trốn hơi sớm so với dự đoán của Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này là chuyện Tiêu Tụng có thể làm ra, nhưng tên hồ ly này, còn làm bộ làm tịch mà răn dạy thuộc hạ làm việc thất trách! Kín mít không một kẽ hở.

Đang suy nghĩ, Nhiễm Nhan chợt cảm thấy tay Tiêu Tụng đang nắm tay nàng hơi căng thẳng, nàng theo bản năng liền nín thở ngưng thần, trong yên lặng, tựa hồ có tiếng bước chân...trong lòng Nhiễm Nhan hơi khẩn trương, nàng thật sự rất không muốn thấy Văn Hỉ Huyện chủ.

Chương 277: Chạy mau

Đêm tuyết tĩnh lặng, một quầng sáng mỏng manh xuất hiện trong chính điện, những người núp trong bóng tối đều nín thở ngưng thần, muôn nhìn kỹ tên hung thủ đã làm bọn họ đau đầu hơn nửa năm này.

Rất nhanh, quầng sáng kia đã tới gần cửa, một tà váy đỏ sậm xuất hiện trong tầm mắt mọi người, chỉ là nàng ta cầm ô, che khuất hơn nửa thân mình. Một tay nàng ta nâng đèn lồng, khi gió thổi qua, quầng sáng chập chờn lay động.

Cả cái viện chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng chậm chạp.

Lúc này dược hiệu trên người Đậu Trình Phong đã bớt đi một chút, hắn ngẩng đầu nhìn người tới, lười biếng cười một tiếng, thanh âm nghẹn ngào, "Là ngươi đến rồi?"

Tư tham quân mai phục trong sương phòng chuẩn bị dẫn người lao ra, lại bị Tiêu Tụng ngăn lại, hướng hắn làm cái khẩu hình: Chò.

Tư tham quân nghĩ thầm thấy cũng đúng, mặc dù hiện tại có bắt được cũng không có biện pháp định tội, chò đến khi nàng ta động thủ giết Đậu Trình Phong thì mới được.

"Ở trên đời này, trừ bỏ ta mạo hiểm tới tìm ngươi, còn có thể có ai nữa?" thanh âm nữ tử thành thực mà ôn nhu.

Nữ tử đem dù che lên cho Đậu Trình Phong, dung mạo vẫn luôn bị che khuất lộ ra, mày liễu mắt hạnh, tóc mây tuyết má, chỗ đuôi mắt bên phải có một nốt ruồi son.

Nhiễm Nhan trong lòng kinh ngạc, lại phảng phất như nhẹ nhàng thở ra. Nàng nhận ra, vị này chính là mẫu thân của nữ thi mà nàng đã từng phục hình dung mạo. Nghe nói phụ nhân trung niên này đã hơn 30 tuổi, nhưng có lẽ là diện mạo hơi nhỏ, cũng có lẽ là ánh sáng không đủ, giảm đi vẻ già dặn, nàng ta nhìn qua chỉ chừng hai tám hai chín tuổi.

"Thu Nương, ngươi đây là tới giết ta, hay là tới cùng ta song túc song phi?" Đậu Trình Phong thường thức tâu thuốc trong tay, cười sáng lạn mà cô đơn.

Thu Nương là tiểu tự, tên thật của nàng ta là Bạch Tự Lãnh.

"Không phải để giết ngươi, cũng không thể cùng ngươi song túc song phi." Bạch Tự Lãnh thở dài, nàng rũ mắt nhìn Đậu Trình Phong phủ đầy tuyết, ngữ điệu lướt nhẹ: "Trở về đi."

"Không trở về được nữa." Đậu Trình Phong bỗng nhiên ngả người nằm ở trên nền tuyết, lớn tiếng nói: "Giết ta đi! Nữ nhi của ngươi vì ta mà chết, ngươi chẳng lẽ không hận ta? Để cho ta chết ở đây, vùi lấp trong tuyết trắng, kiếp sau ta có thể sạch sẽ mà chuyển thế làm người!"

Tay cầm cán dù của Bạch Tự Lãnh hơi căng thẳng, "Ta chưa lập gia đình đã sinh con, con bé sinh ra cũng chỉ có thể trốn trốn tránh tránh. Sau khi theo ngươi, càng trốn tránh, cả đời này của nó, chưa từng được sống quang minh chính đại, ngươi cho nó cùng lầm cũng chỉ là một danh phận thi thiếp thôi đúng không? Con bé trước khi chết đã chuẩn bị chặt đứt hông trán đi xuất gia, chết rồi cũng tốt, coi như giải thoát rồi."

Ngữ điệu Bạch Tự Lãnh bình tĩnh, nhưng chút run rẩy trong thanh âm bẩn đứng cảm xúc của nàng ta.

Đậu Trình Phong nằm trên nền tuyết, nhìn tuyết từ trên trời cao rơi xối xả lên người hắn, phảng phát chỉ cần một tích tắc là có thể thi cốt vô tồn, trong óc hôn mê trầm trồm như muôn ngàn.

"Trình Phong, đêm tuyết lạnh lẽo, về đi." Bạch Lụ Tự Lãnh hận chính mình, hai mươi năm trước nàng thân mang lục giáp*, lẻ loi một mình từ Ngô Châu chạy đến Trường An, thay tên đổi họ, nuôi nấng nữ nhi thành người, vốn dĩ mỗi ngày cứ trôi qua gian khổ nhưng bình đạm, không nghĩ tới bảy năm trước lại gặp gỡ Đậu Trình Phong, hắn sơ lảng tuấn mỹ, đầy bụng tài hoa, đối đãi nàng cũng không ngả ngón như những kẻ khác, thời gian dần trôi, nàng không thể không nhận bản thân mình động tâm với nam tử nhỏ hơn mình hơn mươi tuổi này. Không thể cùng hắn quang minh chính đại mà ở bên nhau, nàng vẫn chưa từng hồi hận ủy khuất, nhưng chờ đến khi nàng hồi hận, hết thảy đều không thể vẫn hồi nữa rồi. Càng đáng buồn hơn là nàng phát hiện bản thân lại vô pháp hận hắn.

*chỉ phụ nữ mang thai

Nữ nhân, thật dễ dàng bị tình yêu chi phối.

.....

Đêm càng khuya, nhiệt độ không khí càng thấp, người đang âm thầm mai phục vì đê không phát ra tiếng động, chỉ có thể đứng im không nhúc nhích, thời gian dài, toàn bộ tay chân đều lạnh như khói băng, chết lặng đến không có cảm giác.

Tiêu Tụng đem Nhiễm Nhan ôm vào trong ngực, nhiệt độ cơ thể của hai người sưởi ấm cho nhau, so với những người khác thì tốt hơn rất nhiều.

Tư tham quân có chút sốt ruột, trong lòng không khỏi mắng thầm: Người con mẹ nó là giết hay là chạy, nhanh lên a! Đúng là nữ nhân cao tuổi, hành sự ướt át bẩn thỉu.

Bên ngoài, Đậu Trình Phong lẳng lặng nằm trên nền tuyết, Bạch Tự Lãnh vẫn luôn đứng ở chỗ cũ chờ, chưa từng nhúc nhích. Không lạnh sao? Lạnh chứ, chỉ là thua xa cái lạnh trong lòng nàng.

Đợi một hồi lâu, nàng đột nhiên cười một tiếng tự giễu.

"Ta vốn không nê si tâm vọng tưởng, tự làm bậy, hại chết Như nhi." Bạch Tự Lãnh cởi áo lụa của mình ra, đắp lên người Đậu Trình Phong, "Trong mắt, trong lòng ngươi, cũng chỉ bao dung một mình Lý Uyển Thuận. Từ nay về sau, ngươi ta ân đoạn nghĩa tuyệt, ngươi chiếu cố mẹ con ta mấy năm nay, ta dùng thân thể hoàn trả, Như nhi dùng tánh mạng hoàn trả."

Dứt lời, xoay người bước nhanh rời đi.

"Thu Nương!" Đậu Trình Phong đột nhiên ngồi dậy gọi nàng.

Bước chân Bạch Tự Lãnh ngừng lại, chọt bước nhanh hơn. Căn bản không nê dựa vào tình yêu, làm nữ nhi mất cả tâm và tính mạng...nàng vốn dĩ nghe được tiếng gió, mới đến đây tìm hắn, còn ôm một tia ảo tưởng, nhưng mà hiện giờ thái độ hắn như vậy, còn do dự cái gì? Còn chờ mong cái gì?

"Đuối hay không đuối?" Tư tham quân nhất thời không hiểu được hai người này là sao, đầy đầu mò mịt hạ giọng hỏi Tiêu Tụng.

Nữ nhân này tới xong rồi đi, rốt cuộc có phải hung thủ hay không a!

Tiêu Tụng cũng hơi thất vọng, vốn hi vọng có thể dụ dỗ hung thủ đến, lại không nghĩ đến, chỉ tới người không liên quan. Bất quá ít nhất cũng biết rõ ràng gút mắt giữa bọn họ. Mà quan hệ giữa Bạch Tự Lãnh cùng Đậu Trình Phong, còn sâu đậm hơn so với tưởng tượng của Tiêu Tụng.

Khi Đậu Trình Phong mười lăm mười sáu tuổi, thường hay chạy từ trong tộc ra ngoài chơi, cũng thường hay bị phạt, có một lần hắn bị thương té xiu trên phô, đúng lúc Bạch Tự Lãnh gặp phải, vì thế cứu hắn. Thân mẫu của Đậu Trình Phong mất sớm, tình người trong đại gia tộc rất đậm đặc, hắn ở chỗ Bạch Tự Lãnh cảm nhận được ám áp chưa từng cảm nhận qua, vì thế không muộn xa rời phần ám áp này, có lẽ căn bản không có quan hệ tới tình yêu nam nữ. Chỉ là tự nhiên xảy ra đụng chạm da thịt, rồi về sau dựa vào nhau, chiếu cố nhau.

Nhưng mà Đậu Trình Phong càng ngày càng tuấn tú, khí chất thoát tục nên bất giác đã nắm giữ trái tim của Bạch Như nữ nhi của Bạch Tự Lãnh. Thời điểm hắn vô cùng nhảm chán, cũng sẽ trêu đùa Bạch Như một chút, chỉ là tới mức đó thôi, Bạch Tự Lãnh là nữ nhân đầu tiên phát sinh quan hệ với hắn, cũng là nữ nhân duy nhất.

Trong 7 năm qua của Đậu Trình Phong, có thể nói là dưới sự chiếu cố cẩn thận tỉ mỉ của Bạch Tự Lãnh, hắn từ một thiếu niên trưởng thành một nam nhân, quan hệ của hắn và nàng không chỉ giới hạn ở mức nhục dục nồng cạn hay hoan ái, mà còn có nhiều tình cảm phức tạp hơn.

"Thu Nương! Thu Nương!" Đậu Trình Phong vừa mới hút A phù dung không lâu, tú chi vô lực, nhìn bóng dáng Bạch Tự Lãnh rời đi, trạng thái lý trí mà hắn ngay cả khi hút A Phù dung cũng có thể bảo trì ngay lập tức sụp đổ, hắn ngã trên nền tuyết, gian nan bò về phía trước, thanh âm nghẹn ngào gọi: "Thu Nương, đừng bỏ ta lại một mình, Thu Nương!"

Bước chân Bạch Tự Lãnh đi đến cửa điện dần dần chậm lại, Đậu Trình Phong vui mừng gọi: "Thu Nương!"

Nhưng Bạch Tự Lãnh chỉ là ngừng bước trong chốc lát, cố nép không quay đầu lại, bước nhanh đi xuyên qua tiền điện.

"Sẽ không đâu..." Đậu Trình Phong nhìn một chuỗi dấu chân trong cái viễn
trống trải, lẩm bẩm tự nói.

Sẽ không, dĩ vãng chỉ cần thái độ mềm xuông một tí, cầu xin nàng vài câu,
nàng sẽ luôn tha thứ cho hắn. Bạch Tự Lãnh vẫn luôn là như vậy, không cần
danh phận, không bắt ép hắn, vẫn luôn dung túng thiên vị hắn.

Chỉ là sự lạnh lẽo giờ khắc này, rõ ràng nói cho hắn, Bạch Tự Lãnh không
cần hắn nữa!

Sẽ không có người như vậy nữa, mặc kệ hắn lúc nào đi đến cái tiểu viện kia
đều có thể thấy nàng đang đợi chờ. Cũng sẽ không có người, dung túng hắn
vô hạn, rõ ràng trong lòng đê ý nhưng còn có thể mỉm cười nghe hắn kể về
tài mạo của Văn Hỉ Huyện chủ.

Đậu Trình Phong ngồi ngác ngõi trên nền tuyết, sau một lúc lâu, lại thấy
Bạch Tự Lãnh chậm rãi quay lại từ tiền điện. Hắn còn chưa kịp cao hứng,
đã thấy Bạch Tự Lãnh mặt mũi tái nhợt ra khẩu hình với hắn: Chạy mau.

Chương 278: Kẻ giết người

Đậu Trình Phong sững sốt, còn chưa kịp phản ứng, đã thấy đằng sau Bạch Tự Lãnh một bóng hình chậm rãi hiện ra.

Chân mày thon dài, mắt long lanh như thu thủy.

Đậu Trình Phong thông khổ nhìn cặp mắt kia, "Uông Nương..."

Mọi người đang núp trong sương phòng chấn động, thời điểm Nhiễm Nhan nghe thấy Đậu Trình Phong nhẹ nhàng gọi cái tên này, cả người cương lên. Tiêu Tụng cảm giác được nàng có khác thường, duỗi tay nhẹ vỗ về mu bàn tay nàng, xoa dịu tâm tình của nàng.

Nhiễm Nhan khổ sở bất quá cũng chỉ một cái chớp mắt, liền trở tay cầm tay Tiêu Tụng, tiếp tục nhìn ra ngoài. Mặc dù khoảng cách không coi là gần, nàng cũng có thể nhận ra, nữ tử bước đi thong dong, có đôi mắt ẩn chứa ánh sao kia, là nhân cách phân liệt tên "Lý Uyển Bình".

Lý Uyển Bình đổi tay cầm trường kiếm chỉ vào Bạch Tự Lãnh, tay phải đột ngột trở tay bỗng sau cổ Bạch Tự Lãnh, 'phịch' một tiếng, Bạch Tự Lãnh té xỉu trên mặt đất.

"Đậu Trình Phong, ta rốt cuộc chờ được đến ngày này." Lý Uyển Bình xách theo trường kiếm, đi đến cách hắn năm thước rồi dừng lại.

"Uông Nương, ta..." Đậu Trình Phong nhất thời không biết nói từ đâu, hắn liếc nhìn Bạch Tự Lãnh đang té xỉu một cái, thở dài một tiếng rồi nói: "Ngươi buông tha cho nàng ấy đi, nàng ấy cùng ta đã không còn bất luận quan hệ gì nữa."

Lý Uyển Bình cười lạnh một tiếng, "Kẻ đê tiện không có tư cách bàn điều kiện với ta, giết nàng ta hay không thì để xem tâm tình của ta đã."

"Ta sai rồi, Uông Nương, ta không nên giết Lưu Ứng Đạo." Đậu Trình Phong cảm thấy mọi chuyện kết thúc rồi, hắn đối với Văn Hỉ Huyện chủ

yêu say đắm chấp nhất nhiều năm như vậy, nhưng vừa rồi ngay thời điểm Bạch Tự Lãnh bỏ hắn mà đi kia, tất cả đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Lưu Úng Đạo là chồng trước của Văn Hỉ Huyện chủ, năm đó bị đạo tặc tập kích, trọng thương mà chết, khi đó trùng hợp là Sài Huyền Ý đi ngang qua cứu Văn Hỉ Huyện chủ, nên về sau dưới sự tác hợp của Trưởng Tôn hoàng hậu, để hai người thành thân.

Kỳ thật khi đó người vốn phải xuất hiện cứu người chính là Đậu Trình Phong hắn a! Hắn đau khổ âm mưu đến vạn vô nhất thất, lại để Sài Huyền Ý nhặt được tiện nghi!

"Ý trời trêu người! Ý trời trêu người!" trong lòng Đậu Trình Phong ngũ vị tạp trần, chua xót đan xen.

Hắn chỉ là trong lúc vô tình nhìn thấy Văn Hỉ Huyện chủ, cách mành kiệu đối hai câu thơ, trong lúc vô tình thấy nụ cười khuynh quốc khuynh thành của nàng...

"Giết người xong, một câu ta sai rồi, một câu ý trời trêu người là có thể rửa sạch huyết tinh trên tay sao? Quá ngây thơ rồi! Ý trời trước nay vẫn luôn trêu người, ô, ta quên nói cho ngươi, ta tên Lý Uyển Bình, là Lý-Uyển-Bình!" Lý Uyển Bình nhéch môi, từng câu từng chữ đâm thẳng vào lòng Đậu Trình Phong.

Hắn kinh ngạc, chẳng lẽ nàng ấy...hắn vẫn luôn nhận làm người? Không đúng, ngày ấy nữ tử ở bên cạnh Lưu Úng Đạo, chính là nàng ấy! Hình ảnh tương ngộ lặp đi lặp lại nhiều lần trong mộng của hắn, tuyệt đối không thể nhận sai.

Đậu Trình Phong còn chưa phản ứng, thì cảm thấy ngực chợt lạnh, sau đó là cơn đau xé kịch liệt, hắn cúi đầu, nhìn trường kiếm đã hoàn toàn đi vào ngực, ngẩng đầu nhìn sắc mặt gợn sóng bất kinh của Lý Uyển Bình một cái, bỗng nhiên cười như được giải thoát, toàn bộ thân thể ngã ra đằng sau.

Phụt một tiếng trầm đục, máu tươi từ ngực phun ra như suối, trộn lẫn giữa huyết lớn đang ào ạt rơi đầy trời.

Tất cả mọi chuyện phát sinh quá nhanh, lại quá đột ngột, Tư tham quân sảng sốt, chợt nghe Tiêu Tụng ra lệnh, "Bắt người!"

Mệnh lệnh vừa ra, binh sĩ mai phục từ phía nhanh chóng xông ra, cầm kiếm bao vây Lý Uyển Bình. Còn chưa chờ đánh giáp lá cà, Lý Uyển Bình lại tiêu sai quăng luôn trường kiếm trong tay, nhìn mấy binh sĩ đang thu nhỏ vòng vây lại không dám tùy tiện tiến lên, khinh thường mà hù một tiếng, "Đám nhu nhược!"

Tư tham quân đối mặt quân địch, hung phạm không ít lần, có thà chết phản kháng, có quý kế đa đoan, có yếu đuối đầu hàng, nhưng mà chưa bao giờ có một phạm nhân giết người kiêu ngạo như vậy, thúc thủ chịu trói cũng kiêu căng như vậy.

Lý Uyển Bình nhìn Tư tham quân đang sững sót, hơi nhướng mày, trêu đùa: "Sao hả, chẳng lẽ chờ ta tự trói mình lại rồi đi tới phòng giam?"

Đáy lòng Tư tham quân thật ra có chút bối phục nữ nhân này, hắn hơi gio tay, ra lệnh cho người tiến lên trói nàng lại, lại phân phó người đưa Đậu Trình Phong đi chạy chửa. Tuy rằng biết rõ nhát kiếm hắn trúng kia, khả năng có thể sống được không lớn, nhưng công phu ngoài mặt vẫn phải làm một chút, cũng coi như dễ giải thích cho Đậu gia.

Dù sao cũng là bản thân Đậu Trình Phong lên cơn nghiện trốn ra, rồi bị Văn Hỉ Huyện chủ giết chết, bọn họ 'kịp thời đuổi tới', cũng 'kịp thời cứu chửa', đã trọng nhân trọng nghĩa, chuyện mặt mũi sẽ không có trở ngại, Đậu gia cũng sẽ không vì một thứ tử mà bám riết không tha.

Nhiễm Nhan bước nhanh đến trước mặt Đậu Trình Phong, nhìn thử vị trí trường kiếm đâm vào, duỗi tay kiểm tra mạch đập của hắn, không khỏi ngẩng đầu nhìn Lý Uyển Bình một cái, nếu nàng không đoán sai, nhát kiếm của Lý Uyển Bình tinh chuẩn mà cắt đứt liên tiếp động mạch chủ nối với tim, nếu không hiểu biết y thuật, không có khả năng có thủ đoạn như vậy.

Vừa lúc Lý Uyển Bình cũng quay đầu lại nhìn nàng, hai đôi mắt vô cùng giống nhau mà cũng vô cùng khác nhau đối diện nhau, đáy mắt Lý Uyển Bình tựa hồ hiện lên một mạt ý cười, cặp mắt trong trẻo như biết nói kia, phảng phất như đang nói: Lại gặp nhau rồi.

Không đúng...nhất định có chỗ nào đó không đúng.

Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm đôi mắt Lý Uyển Bình, nhìn nàng ta quay đầu đi, bị áp giải xuống núi.

"Đi thôi." Tiêu Tụng cầm tay nàng.

"Ngươi không cảm thấy kỳ quái sao? Tất cả những chuyện này phát sinh quá mức hợp lý, phải không?" Nhiễm Nhan giữ chặt tay hắn.

"Ừ." Tiêu Tụng đã nhìn rõ tất cả, hắn là người nhạy bén cỡ nào, sao có thể nhìn không ra những điều kỳ quặc trong đó? Tiêu Tụng trầm ngâm một chút, nói: "Nhưng A Nhan à, đây là một cái kết quả đúng với mục đích chúng. Mặc kệ nàng ta có phái hung phạm hay không, nàng ta đã ở dưới mắt tất cả mọi người, giết Đậu Trình Phong, không có bất luận kẻ nào bức bách hoặc hướng dẫn nàng."

Lý Uyển Bình là đang báo thù cho chồng trước.

"Chỉ như vậy là xong? Vậy nàng ta vì cái gì phải giết Bạch Nhu? Vì cái gì phải giết Du Lang và Hà Ngạn? lỗ hổng nhiều như vậy." Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

Tiêu Tụng nói không cần nghĩ: "Bởi vì bọn họ là đồng lõa giết chết Lưu Ưng Đạo."

"Ngươi rõ ràng biết sự thật không phải như vậy." thanh âm Nhiễm Nhan lạnh nganh, hất tay hắn ra, theo sau nhóm binh sĩ xuống núi.

Tiêu Tụng bước vài bước, bắt lấy cánh tay của nàng, kéo nàng vào lòng.

Nhiễm Nhan không giãy giụa, Tiêu Tụng vỗ về nàng, nhỏ giọng nói: "A Nhan, đừng nóng giận, ta luôn xử sự như thế, ta sửa còn không được sao?"

Nghe hắn mềm giọng như vậy, Nhiễm Nhan cũng không phải đầu muối không ăn, nàng không phải không hiểu lối đòi, mới vừa rồi chỉ cảm thấy Tiêu Tụng xử sự quá mức vô trách nhiệm, nhưng ngược lại nghĩ, hắn tuy rằng quá mức lối đòi lại khéo đưa đẩy, còn không từ thủ đoạn, nhưng cũng sẽ không vô duyên vô cớ làm như thế, "Vậy ngươi nói xem, tại sao lại làm như vậy?"

Tiêu Tụng thấy nàng không tức giận nữa, lập tức thành thật khai báo, "Du Lang kia, là người của Ba Lăng công chúa, nghe nói Hà Ngạn cũng từng ra vào tư viễn công chúa."

Nhiễm Nhan gật đầu, chuyện này cũng hợp lý, nếu không phải nhờ quan hệ với công chúa, lấy thân phận sĩ tử nghèo của Hà Ngạn, sao có tiền cho hắn hút A phù dung?

"Hung thủ của vụ án này kỳ thật cũng có khả năng là Ba Lăng công chúa, ta chỉ là không nghĩ lôi công chúa vào, làm cho hoàng tộc bất mãn với ta hay với Tiêu thị. A Nhan, ta chính là người ích kỷ lại đen tối như vậy." Tiêu Tụng thành khẩn nói. Hắn thấy chân mày Nhiễm Nhan vừa giãn ra lại lần nữa nhăn lại, nói tiếp: "Vụ án này phát sinh ở kinh đô và vùng lân cận, người chết tuy không có thân phận gì, nhưng số lượng lại không ít. Vụ án không phải chỉ do một mình Hình Bộ định đoạt, Đại Lý Tự cùng Ngự Sử Đài đều phải phúc thẩm, đến lúc đó khi ta giao hồ sơ ra, lại lộ ra vài cái sơ hở, Ngự Sử Đài đương nhiên phải buộc Đại Lý Tự tra rõ lần nữa, đến lúc đó, mặc dù ta lại phải hiệp trợ, nhưng cũng chỉ là hiệp trợ mà thôi."

Trách nhiệm phải gánh vác giữa hiệp trợ và chủ thẩm là khác nhau như trời với đất!

"Nếu ngươi không vui, lúc ta hiệp trợ thì ra sức một chút, được không?" Tiêu Tụng cọ cọ cầm lên mặt Nhiễm Nhan, cười tưng tưng lấy lòng.

"Tiêu Việt Chi, lấy cầm ngươi ra." Nhiễm Nhan ghét bỏ mà đẩy cái cầm lún phún râu của hắn ra.

Nhiễm Nhan không ngốc, Tiêu Tụng vừa nói như vậy, trong lòng nàng cũng đã hiểu rõ, cũng minh bạch khổ tâm của Tiêu Tụng, hắn nói rõ ràng, cũng chỉ muốn cho nàng hiểu biết rồi chấp nhận cách làm việc của hắn, dù gì sau này cũng phải sớm chiều ở chung, không thể luôn vì những chuyện của người khác mà giận dỗi.

Lời editor: nói chung A Nhan làm rất tốt nhiệm vụ Tiêu bà nội giao cho, không để Tiêu Tiêu bị chìm hắn dưới bùn...thích nghe mỗi lần A Nhan gọi 'Tiêu Việt Chi'...

Chương 279: Trong lòng ta ngươi còn tôn quý hơn cả công chúa

Nhiễm Nhan không biết đã từng nghe ai nói qua, nam nhân tựa như hài tử, không thể quá nuông chiều, nếu lúc hắn phạm sai lầm lần đầu đã dễ dàng bao dung tha thứ, sau đó hắn sẽ cho rằng ngươi cũng không quá để ý đến sai lầm như vậy, vì thế sẽ càng ngày càng quá phận. Chờ đến khi ngươi kiềm nén đến một thời điểm nào đó rồi phát hỏa, nói không chừng hắn còn cho rằng ngươi vô cớ gây rối, không hề thiện giải nhân ý như trước nữa. Cho nên đôi với những chuyện như vậy, ngay từ đầu phải nói cho hắn, ngươi phi thường phản cảm, về sau hắn có làm gì cũng còn biết cố kỵ một chút.

Nhiễm Nhan cảm thấy rất có đạo lý, tuy rằng trong lòng nàng sớm đã không còn tức giận, nhưng vẫn xuýt mặt không để ý tới hắn.

Tiêu Tụng một đường ôn tồn nhỏ nhẹ dỗ dành Nhiễm Nhan, đem kế hoạch lần này khai báo hết từ đầu chí cuối, cũng bảo đảm trở về liền viết "phạm án ký lục", về sau hối cải để làm người mới, Nhiễm Nhan lúc này mới buông tha hắn.

Kỹ thuật diễn của Nhiễm Nhan cũng không tốt, Tiêu Tụng sao có thể không nhìn ra là nàng cố ý xuýt mặt, nhưng Tiêu Tụng cũng rất hiểu biết Nhiễm Nhan, nàng không phải là một nữ tử cậy sủng mà kiêu, làm giá lớn như vậy, là muốn nói rõ với hắn, nàng không hy vọng về sau lại phát sinh chuyện như vậy nữa.

Bao nhiêu hào khí can vân, khom lưng dưới váy hồng nhan. Tống Quốc Công nếu biết mình vận dụng gia pháp cũng không thể đem nhí tử dạy dỗ cho thành cương trực công chính, mà Nhiễm Nhan chỉ cần thoáng không vui thì nhí tử hắn liền dễ dàng thay đổi, chỉ sợ sẽ giận đến hộc máu.

Nhưng ngoại trừ đây vốn là phong cách xử sự, kỳ thật Tiêu Tụng lần này làm như vậy là có nỗi khổ, nếu đến giờ này hắn vẫn là một người độc thân, cho dù có chọc đến thánh thượng không vui, chọc đến hoàng tộc bất mãn,

thì đã làm sao? Sau lưng hắn có gia tộc chống đỡ, cùng lăm cung chỉ là bị giáng chức vài cấp.

Đương kim thánh thượng không phải là người không độ lượng, chỉ cần Tiêu Tụng hắn vẫn là một nhân tài, chờ qua cơn giận nhất thời, ngày sau còn có rất nhiều cơ hội lên chức, trên quan trường chìm chìm nỗi nỗi là chuyện thường từ nào đến giờ, có điều hiện giờ hắn có vị hôn thê, Ngô Vương Khác lại có vẻ rất hận Nhiễm Nhan. Thân phận của Nhiễm Nhan không cao, có lẽ cũng không phải là đích túc mà gia tộc vừa lòng, muốn dựa vào lực lượng gia tộc để bảo hộ cho nàng thì còn xa mới đủ, cho nên hắn không thể mất đi dù chỉ một chút lực lượng nào có thể bảo hộ nàng.

Nhiễm Nhan làm ồ trong lòng ngực ám áp của hắn, cũng ẩn ẩn nghĩ ra, chỉ là nàng không biết Tiêu Tụng là tham luyến quyền lực hơn, hay là vì nàng nhiều hơn. Trước khi có thể xác định được đáp án, nàng sẽ không quá tự mình ảo tưởng. Bất quá Tiêu Tụng có thể suy xét cho nàng, dù chỉ một chút, cũng đã quá đủ rồi.

Vừa tận mắt nhìn thấy tình yêu say đắm vừa sâu sắc vừa đau khổ giữa Thu Nương và Đậu Trình Phong kia, đối lập với hạnh phúc giờ phút này của Nhiễm Nhan, nàng không tự giác mà dán sát lên người Tiêu Tụng, trong lòng đã quyết định, người nam nhân này, nàng muôn.

"Tiêu Việt Chi." Nhiễm Nhan gọi hắn.

"Hảm?" Tiêu Tụng gục đầu xuống, hơi thở ám áp len vào khe hở áo choàng phả lên vành tai nàng, "Làm sao vậy?"

"Nếu có ai nhét mý người lung tung vào bên cạnh ngươi, chỉ cần tâm ngươi bất biến, ta không ngại vì ngươi mà biến thành tội phạm giết người." thanh âm Nhiễm Nhan không lớn, đầu còn bị trùm trong áo choàng, nghe có vẻ rầu rĩ, "Nếu tình cảm giữa chúng ta phai nhạt, ai đi đường này thì thôi, nhưng nếu ngươi dễ dàng thay lòng đổi dạ, ta cũng không ngại biến thành tội phạm giết người."

Tiêu Tụng chinh lăng một chút, hắn minh bạch, Nhiễm Nhan nói giết người thứ nhất, là chỉ những thị thiếp, thứ hai thì là chỉ chính hắn. Sau một lúc lâu, hắn mới bộc phát ra một trận cười lạnh lanh, tràn đầy sướng nói: "A Nhan, ngươi đây là đang tỏ tình với ta?"

Ban đầu ý của nàng cũng không phải tò mò, cho nên quyết đoán lắc đầu, nhưng ngay sau đó lại nhớ ra, biểu đạt mong muốn chiếm hữu cũng coi như là gián tiếp biểu hiện tình ý, lại gật gật, "Cũng có thể cho là như vậy!"

"Tuy rằng quá mức uyển chuyển, nhưng phu quân của ngươi từ trước đến nay luôn rất thông minh." Tiêu Tụng thấp giọng nói bên tai nàng.

Gương mặt Nhiễm Nhan hơi nóng lên, không thèm để ý tới hắn.

Tay Tiêu Tụng ôm nàng siết lại, nói giọng đương nhiên: "Yên tâm đi, hai vị huynh trưởng của ta đều chỉ có một chính phu nhân, mà ta cũng không nghĩ tới chuyện nuôi oanh oanh yên yên đầy trong viện, vừa chiếm tiện nghi của ta, vừa tốn tiền của ta."

"Tự luyện, keo kiệt." trong đầu Nhiễm Nhan ngoại trừ từ ngữ chuyên ngành, những phương diện khác vô cùng cẩn cõi, nhất thời không nghĩ ra được từ gì để hình dung về hắn nữa.

Tiêu Tụng không phục nói: "Nhiễm nương tử, ngươi nếu có rảnh, không ngại chính mắt nghiêm chứng một phen, phu quân tương lai của ngươi muốn tư dung có tư dung, muốn thân thể có thân thể, sao có thể dễ dàng bị dung chi tục phần làm bẩn."

Nhiễm Nhan phì cười.

"Hai vị tẩu tẩu của ngươi, một vị là công chúa, một vị là huyền chủ, cho nên huynh trưởng ngươi chỉ có một phu nhân là đương nhiên." Nhiễm Nhan biết, Đường triều có nhiều công chúa rất bá đạo, còn có cực phẩm, là không cho phu quân nạp thiếp, nhưng bản thân họ lại ra ngoài yêu đương vụng trộm. Tuy rằng trong những năm Trinh Quán công chúa có hiền淑 hơn một ít, nhưng kiêu ngạo từ trong xương cốt kia tuyệt đối một chút cũng không thiếu.

Tiêu Tụng thò bàn tay lạnh lẽo vào trong áo choàng, nắm lấy tay Nhiễm Nhan, "Mang thù, ngươi đây là còn nhớ chuyện lúc trước ta nói về thân phận của ngươi đi?" hắn dừng một chút, thành khẩn nói: "A Nhan, không giống nhau đâu. Ta đối với những người không liên quan, có lẽ sẽ khắc nghiệt, kiêu căng, nhưng hiện tại, ngươi ở trong lòng ta, còn tôn quý hơn cả công chúa."

Tim Nhiễm Nhan trong khoảnh khắc ngừng lại.

Giờ khắc này, tại đây, Nhiễm Nhan bỗng nhiên vô cùng cảm tạ Lưu Thanh Tùng, lấy năng lực phân tích và hiểu biết về tâm lý học của nàng đối với người khác, đương nhiên minh bạch Lưu Thanh Tùng rốt cuộc là có ảnh hưởng như thế nào đến quá trình trưởng thành của Tiêu Tụng, Lưu Thanh Tùng hầu như làm bạn với Tiêu Tụng suốt thời niên thiếu, thời thanh niên, lúc này con người ta rất dễ bị người bên cạnh ảnh hưởng, rất nhiều quan niệm hiện đại của Lưu Thanh Tùng không thể nghi ngờ đã vô tri vô giác mà thay đổi và ảnh hưởng tới Tiêu Tụng. Nếu không, một người sinh ra và lớn lên ở Đường triều, mặc dù không khí mở mang, hắn cũng sẽ không thể dễ dàng nói ra lời như vậy.

Có thể nói, nếu không có Lưu Thanh Tùng, Tiêu Tụng sẽ không phải là Tiêu Tụng hôm nay, Nhiễm Nhan sâu sắc cảm thấy, bánh xe vĩ đại của vận mệnh, luôn chuyển động theo một quy luật.

Một đường không nói chuyện, hai người dựa vào nhau, nhiệt độ cơ thể sưởi cho nhau ngày càng ấm áp, hắn ôm nàng, phảng phát như ôm cả thế giới.

Tuyết vẫn đang rơi, Tiêu Tụng ruồi ngựa ôm theo Nhiễm Nhan đi sau cùng.

Nhiễm Nhan có thể thấy rõ bóng dáng của Văn Hỉ Huyện chủ, không, là Lý Uyển Bình. Nàng ta vẫn luôn thẳng lưng như vậy, sợi tóc cùng tà váy phát phơ trong gió tuyết, như một gốc tùng cô đơn trên vách núi, nhỏ yếu mà ngoan cường. Không thể phủ nhận, nhân cách phân liệt này của Văn Hỉ Huyện chủ cực kỳ có mị lực, nữ tử đa mưu lại tiêu sái như vậy, trên đời này chỉ sợ cũng không nhiều lắm. Ít nhất Nhiễm Nhan cảm thấy tâm tính của bản thân không bằng nàng ta.

"Nàng là đang bao che cho ai đi?" Nhiễm Nhan lẩm bẩm nói.

Nghi phạm hiện tại chỉ có Ba Lăng công chúa và Sài Huyền Ý, nếu thật là bao che, đương nhiên không có khả năng là bao che cho Ba Lăng công chúa.

Thanh âm Nhiễm Nhan rất nhỏ, Tiêu Tụng lại nghe thấy, lời này của Nhiễm Nhan nhất trí với cái nhìn của hắn, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, quá thích hợp với ý nghĩ của hắn, ngược lại làm hắn có cảm giác khó chịu. Vì thế không khỏi hỏi: "Vì cái gì lại nghĩ như vậy?"

"Văn Hỉ Huyện chủ còn có một nhân cách dã thú, thời điểm nàng gặp uy hiếp khác nhau, thì những nhân cách tương ứng tựa hồ sẽ không chịu khống chế mà xuất hiện..." Nhiễm Nhan nhớ đến thời điểm nàng dùng châm uy hiếp nhân cách dã thú kia, Lý Uyển Bình liền xuất hiện để đối đáp với nàng, như vậy thì lúc gặp uy hiếp về vũ lực, vì sao nhân cách dã thú kia lại không xuất hiện chứ? Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, nói: "Ta cũng không thể xác định, chỉ là hoài nghi mà thôi, ta đối với chuyện nhân cách phân liệt này cũng không phải quá hiểu biết."

Kẻ có nhân cách phân liệt khác nhau, quy luật thay đổi giữa các nhân cách, chỉ sợ dù là chuyên gia về mặt tâm lý cũng không nắm được 100%.

"Bất quá, ta có thể khẳng định, nhân cách Lý Uyển Bình này đã lấn át nhân cách nguyên bản của Văn Hỉ Huyện chủ, nàng ta có ký ức của hai nhân cách khác, sợ là cũng có thể không chế sự xuất hiện của hai nhân cách kia".

Nhiễm Nhan thở dài.

Hai người đang thảo luận vấn đề nhân cách của Văn Hỉ Huyện chủ, phía trước bỗng nhiên vang lên tiếng la hốt hoảng của Tư tham quân, "Văn Hỉ Huyện chủ!"

Chương 280: Ra đi

Hầu như là cùng lúc, Lý Uyển Bình trượt xuống khỏi lưng ngựa.

Tư tham quân phi thân xuống ngựa, khó khăn lắm mới tiếp được nàng ngay trước khi nàng rời xuống đất.

Tiêu Tụng lập tức tăng tốc phi ngựa lên phía trước, đập vào mắt là hình ảnh máu không ngừng trào ra từ miệng của Lý Uyển Bình, đã ướt đẫm một mảng trước ngực.

Tiêu Tụng đỡ Nhiễm Nhan xuống ngựa, nàng lập tức chạy qua bắt mạch cho Lý Uyển Bình, nhịp đập dưới đầu ngón tay nhỏ bé yếu ớt, hơn nữa dần dần mất quy luật, khi có khi không.

"Tiêu Thị lang." Lý Uyển Bình mở mắt, trong mắt có ý cười.

Dung mạo có năm sáu phần tương tự Nhiễm Nhan của nàng ta làm tim Tiêu Tụng cứng lại, thanh âm cũng không khỏi nhu hòa xuống vài phần, "Üm, Huyện chủ có gì phân phó."

"Không dám nhận." Lý Uyển Bình từ trong lòng lấy ra một phong thơ, giấy viết thư trắng tinh đã dính một mảng máu, nàng giơ tay về phía Tiêu Tụng, "Làm phiền ngày mai giao cho thánh thượng giúp ta, thỉnh hẵn nhất định phải xem, đây là...tuyệt bút...của ta."

Tiêu Tụng nhận lấy, cũng không chê vết máu do bắn bên trên, trực tiếp nhét vào tay áo, "Huyện chủ yên tâm, ta sáng sớm ngày mai liền tiến cung diện thánh."

"Đa tạ." Lý Uyển Bình cười rạng rỡ.

Tất cả mọi người cảm thấy, giờ này khắc này Văn Hỉ Huyện chủ lại phong hoa tuyệt đại như thế, đôi mắt nàng tựa như sóng nước mùa thu, chiêu ra ánh ngược của ánh lửa nhảy nhót từ những cây đuốc xung quanh và bông tuyêt bay lả tả đầy trời, rồi dần dần ảm đạm xuống.

"Uyển Thuận, ta...đã giết hắn...thay ngươi..." thanh âm Lý Uyển Bình yếu dần, bên môi vẫn hàm chứa ý cười nhàn nhạt, đôi mắt linh động đã trở nên tĩnh mịch.

Tồn tại, cũng là một loại thống khổ, Uyển Thuận, ngươi nhát gan như vậy, thì để ta trải qua tử vong thay ngươi đi.

Nhiễm Nhan rõ ràng thấy được một tia giãy giụa trong ánh mắt nàng ta, có lẽ là nhân cách chủ muôn xuất hiện, lại bị Lý Uyển Bình ngăn chặn, không biết là may mắn hay là bất hạnh.

Tư tham quân kinh ngạc nhìn dung nhan kiều mĩ của Văn Hỉ Huyện chủ, đáy lòng xúc động, hắn từng canh giữ biên cương, cũng từng chiến đấu, không biết đã có bao nhiêu tánh mạng chết trên tay hắn, nhưng đây là lần đầu tiên có nữ nhân chết trong lòng hắn, còn mang theo nụ cười đẹp như vậy, còn ra đi tiêu sái như vậy.

Trong đầu Nhiễm Nhan rất loạn, thật đáng tiếc cho Văn Hỉ Huyện chủ a! Nàng vốn dĩ sống trong trường kỳ sơ hãi, mà phân liệt ra được nhân cách để bảo hộ bản thân, cuối cùng lại sinh ra tình cảm độc lập, trở thành hung thủ giết chết nàng.

Lý Uyển Bình nói: Uyển Thuận, ta đã giết hắn thay ngươi!

Thay Văn Hỉ Huyện chủ giết người mà không phải chính mình muốn giết, Đậu Trình Phong, có lẽ người vẫn luôn nhớ rõ mối thù giết chồng, cũng chỉ có Văn Hỉ Huyện chủ mà thôi. Về cuộc hôn nhân đó của Văn Hỉ Huyện chủ, Nhiễm Nhan cũng có biết một chút.

Chuyện cưới gả giữa chi tộc gần nhau trong hoàng thất Lý Đường, đầu tiên sẽ chọn quan hệ thông gia, sau đó mới chọn tới công thần, sau nữa là chọn dòng dõi.

Nhưng Lưu Ứng Đạo vừa không phải quan hệ thông gia, công thần, cũng không phải con cháu môn phiệt hoặc quan lớn, khi đó hắn chỉ là học sinh từ Hoàng văn quán được bổ nhiệm một chức quan nhỏ là thông sự xá nhân. Cho cháu gái ruột của Cao tổ, cháu ruột hoàng thất, kết hôn với một viên quan nhỏ, trong thời Tùy Đường coi trọng dòng dõi này, căn bản là vú nhục và coi khinh Lý Uyển Thuận.

Nhưng sau khi thành hôn, dù cho cuộc sống của Văn Hỉ Huyện chủ và Lưu Ứng Đạo vô cùng thanh đạm, cũng coi như cầm sắt hòa minh. Vốn dĩ với tài hoa của Lưu Ứng Đạo thì không chỉ có chút tiền đồ này, nhưng người hắn cưới chính là cô nhi của ẩn Thái Tử, hắn là con rể của Lý Kiến Thành, thân phận xấu hổ như vậy đã định sẵn thất bại chốn quan trường của hắn. Có điều Lưu Ứng Đạo lại không vì vậy mà oán trách, còn dành nhiều thời gian ở bên cạnh Văn Hỉ Huyện chủ, mà Văn Hỉ Huyện chủ cũng thường thức tài hoa của hắn đồng thời áy náy với hắn.

Hai người nâng đỡ cho nhau mà sống... mặc dù thanh bần, nhưng vốn dĩ cũng có thể song túc song tê.

Có điều đúng như lời Đậu Trình Phong, tạo hóa trêu người.

Trên nền tuyết lặng im thật lâu, phảng phát là vì phúng viếng nữ tử cả đời bi ai này. Nàng xuất thân cao quý, thậm chí vốn nén là công chúa tôn quý nhất Đại Đường, chỉ vì phụ thân bại trận trong tranh đấu hoàng quyền, nên thăng làm vua thua làm giặc, nàng là đời sau của kẻ bại, chỉ có thể sinh tồn trong kẽ hở do người khác bố thí. Nhưng ngay cả từ trong một cái kẽ hở như vậy, nàng vẫn nở rộ ra như một đóa hoa tuy rằng dị dạng, lại vô cùng rực rỡ.

"Đem di thể của Văn Hỉ Huyện chủ đưa về Sài phủ." Tiêu Tụng phá vỡ trầm mặc.

Mọi người lúc này mới có phản ứng, vội vàng dùng mấy tấm gỗ nhỏ nối lại, làm thành một cái cáng đơn giản. Nhiễm Nhan giúp nàng sửa sang lại một chút, dùng khăn che khuất dung nhan mỉm cười kia.

Ván gỗ tùng hút nước rất nặng, cần phải có sáu người cùng nhau khiêng. Tốc độ đi đường cũng chậm lại rất nhiều.

Tiêu Tụng vừa rồi nhìn mặt Lý Uyển Bình, tuy không hoàn toàn tương tự, cũng biết rõ ràng đó không phải là Nhiễm Nhan, nhưng vẫn không nhịn được mà cảm thấy run sợ, bởi vậy vừa lên ngựa đã ôm chặt Nhiễm Nhan vào trong ngực.

Hai người đều không nói chuyện.

Thời điểm sắp đến cửa thành, Tiêu Tụng mới gọi một tiếng, "A Nhan."

"Hảm?" Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn hắn.

Đôi môi hơi lạnh của Tiêu Tụng dừng trên trán nàng, chóp mũi nàng, cuối cùng như chuồn chuồn lướt nước mà hôn vài cái lên đôi môi nhu thuận của nàng.

Nhiễm Nhan không biết vì sao hắn bỗng nhiên nhiệt tình, nhưng cũng không cự tuyệt.

"Văn Hỉ Huyện chủ..." trong lòng Nhiễm Nhan phức tạp. Trước mắt mọi chuyện đã rất sáng tỏ, Lý Uyển Bình đương nhiên luôn chú ý hướng phát triển của vụ án, nàng ta biết rõ sớm muộn gì cũng sẽ bắt được hung phạm, cho nên không tiếc chết thay cho hung phạm. Nàng viết thư tuyệt mệnh, hơn phân nửa cũng để thỉnh thánh thượng buông tay việc này. Rốt cuộc nếu không phải việc này có liên lụy đến nàng ta, thì cũng sẽ không nháo lớn như vậy. Trước khi Tiêu Tụng thiết kế đưa việc này lên náo động trên triều, thánh thượng đã hỏi một câu về tiến triển của vụ án này.

Chuyện này trong mắt người bình thường, chẳng qua là thuận miệng hỏi, nhưng với người đã ngup lặn trong quan trường lâu dài, thì có thể nhạy bén mà nhận thấy được huyền cơ bên trong.

Mặc kệ là muốn cho Văn Hỉ Huyện chủ chết hay là sống, thánh thượng đều không thể nói rõ. Nếu Văn Hỉ Huyện chủ thật sự là hung thủ, thánh thượng muốn cho nàng ta sống, đây là trái pháp luật, hắn phải làm một thế hệ thánh chủ, tuyệt đối không thể nói ra những lời như vậy! Nhưng nếu Văn Hỉ Huyện chủ không phải hung thủ, thánh thượng lại dứt khoát muốn cho nàng ta chết, đây là bất nhân bất nghĩa, hắn càng không thể nói ra.

Thân phận của Văn Hỉ Huyện chủ nhạy cảm, những năm gần đây thánh thượng vẫn luôn đề phòng di đảng của ẩn Thái Tử móc nối với nàng ta, nhưng trừ chuyện đó ra, mấy năm sau này thánh thượng vẫn luôn mang lòng áy náy với huynh trưởng.

Tuy rằng được thánh thượng ngầm đồng ý, nhưng ý này đến tột cùng là muốn nàng ta chết, hay muốn nàng ta sống đây?

Kéo dài được thì tốt, nhưng cũng không thể kéo cả đời.

Nhiễm Nhan đến lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, vì cái gì Tiêu Tụng lại cảm thấy việc này khó giải quyết, lúc trước nàng còn khuyên hắn không cần nghĩ quá nhiều, đem tình hình thực tế điều tra ra rồi để cho Hoàng Thượng

tự đi mà đau đớn, hiện tại nhớ tới không khỏi ngại ngùng, đây là thời đại
quân quyền tối thượng, xưa đâu bằng nay.

Tuyệt roi dày đặc, phảng phát như muôn bao trùm hết thảy u tối.

Thu phòng Sài phủ đốt chậu than, một người mặc áo xanh quỳ ngài ở trước
kỷ bên cửa sổ, bộ dáng ngón tay thon dài cầm bút lông cực kỳ xinh đẹp, hăn
tinh tế phát họa trên giấy dung mạo một nữ tử, bên môi mang ý cười nhàn
nhạt, khiến cho đáng vể vốn dĩ đã hào sảng của hăn thêm vài phần ôn nhu.

Gió từ cửa sổ tràn vào phòng, cuốn trang giấy lên, hăn duỗi tay cầm một
khối chặn giấy bên cạnh, đè lên góc trang giấy.

Có người đẩy cửa tiến vào.

Sài Huyền Ý nhìn thoảng qua, "Là...Viên Tử, phu nhân đâu?"

"Phu nhân không ở trong phủ." Viên Tử đáp.

Thời điểm Sài Huyền Ý cúi xuống lần nữa, lại phát hiện một giọt mực từ
ngòi bút nhỏ xuống bức họa, ở bên cạnh đôi mắt mỹ nhân nở thành một đóa
hoa màu đen. Hắn nhíu mày, phân phó Viên Tử đổi tờ giấy khác.

Khi nâng bút lần nữa, hình bóng trong đầu kia lại trở nên mơ hồ.

Chương 281: Nếu mất đừng quên

Tay Sài Huyền Ý cầm bút hơi run rẩy, lại một giọt mực tràn ra trên giấy.

"A Lang?" Viên Tử nhìn bộ dạng dại ra của hắn, liền biết ký ức hắn lại bắt đầu suy yếu, vội vàng mang một bức họa từ trên kệ sách xuống.

Bức họa này là Sài Huyền Ý vẽ xong sáng nay, là Lý Uyển Bình nhìn hắn cười.

"A Lang, đây là phu nhân." Viên Tử đem bức họa trải ra trên bàn, nói tiếp: "Đây là sáng nay lang quân đích thân vẽ, ở ngay đây, phu nhân hôm nay rất vui vẻ, cười đặc biệt đẹp."

Ánh mắt Sài Huyền Ý dừng ở trên giấy, nữ tử kia mắt ngọc mày ngài, đoan trang xinh đẹp, nụ cười như có một loại sức hút, hắn nhìn liền không tự chủ được mà mỉm cười. Đây là người thân thiết nhất của hắn, tuyệt đối không được quên. Cho dù hắn cái gì cũng không nhớ rõ, sâu trong nội tâm mờ mịt sợ hãi, nhưng nàng vẫn không rời bỏ.

Đôi mắt Viên Tử hơi ướt, rũ xuống, "A Lang nếu quên mất, liền theo bức họa này đi!"

"Ngươi ra ngoài trước đi, khi phu nhân trở về thì báo cho ta một tiếng." ký ức hôm nay của Sài Huyền Ý vẫn còn sót lại một chút, không hoàn toàn quên hết, bởi vậy nhìn bức họa này, lại dần dần gọi lên hình ảnh sáng nay, trong lòng cao hứng, xua Viên Tử đi, rồi ở trong phòng họa tiếp.

Hắn dùng cái chặc giấy trải thăng bức họa ra xong, mới phát giác góc trái bên dưới có một hàng chữ nhỏ, chữ viết thanh lệ lưu loát, Sài Huyền Ý nhớ tới sáng nay khi sau khi hắn họa xong, thê tử hắn liền nâng bút viết chữ lên trên, còn nói là để cho hắn sau này xem lại.

Chỉ là sau khi hai người đánh cờ xong, ký ức của Sài Huyền Ý lại có chút phai nhạt, bỏ qua việc này.

Trên giấy, Lý Uyển Bình chỉ viết chín chữ: Huyền Ý, nếu mất đừng quên.
Thê, Uyển Bình.

Nếu mất đừng quên...

Với người bình thường mà nói còn khó, huống chi Sài Huyền Ý còn bị mắc chứng mất trí nhớ kiểu này? Có lẽ Lý Uyển Bình viết những lời này ý tứ cũng không phải mong ước cầm tay nhau đến bạc đầu, mà chỉ là nhắc nhở hắn, là hắn, đã từng có một thê tử là nàng.

Ngón tay thon dài của Sài Huyền Ý vuốt ve những chữ này, ý cười bên môi càng đậm, thay một tờ giấy khác, cẩn thận vẽ lại một bức, rồi sau đó đem bản thảo cuốn lại, đặt ở vị trí dễ thấy nhất, gọi Viên Tử vào.

"Ngày mai đem bức họa kia đóng khung, treo ở trong thư phòng." Sài Huyền Ý nói.

Viên Tử dùng giọng mũi đặt sệt ứng tiếng.

Sài Huyền Ý giương mắt nhìn nàng, thấy một đôi mắt sưng đỏ, không khỏi hỏi: "Khóc à? Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Nô tỳ...trong nhà nô tỳ có chút chuyện." Viên Tử cúi xuống, vội vàng nói lảng sang chuyện khác: "A Lang vẽ xong rồi sao?"

"Ừm, ngươi lại đây nhìn thử một cái, giống không?" Sài Huyền Ý vẫy tay, hắn vừa mới dựa vào chút ký ức còn sót lại trong đầu rồi sửa chữa lại.

Đôi mắt Viên Tử đỏ lên, vội vàng cúi đầu, bước nhanh qua, nàng cũng chưa thấy qua Văn Hỉ Huyện chủ được mấy lần, có một lần duy nhất đến gần nhìn, lại nhận sai Nhiễm Nhan thành Văn Hỉ Huyện chủ, bởi vậy căn bản cũng không biết được là giống hay là không giống, nhưng nàng vẫn khẳng định gật gật đầu, "Giống, sống động như phu nhân sắp bước ra từ bức họa vậy."

"Nếu mất đừng quên..." Sài Huyền Ý bắt chước bút tích của Lý Uyển Bình viết câu kia vào cùng một vị trí trên giấy. Tài hoa của Sài Huyền Ý không chỉ ở thơ từ ca phú, chữ cũng viết cực đẹp, hơn nữa có thể tùy tiện mà bắt chước bút tích của người khác.

Viên Tử quay đầu đi chỗ khác, nước mắt đột nhiên rơi xuống. Nàng phải nói như thế nào đây, mới vừa rồi có người đưa di thể phu nhân trở về, muốn nói cho hắn...phu nhân vĩnh viễn không có khả năng trở lại nữa hay không?

"A Lang..." Viên Tử nghẹn ngào, tuy rằng hắn sẽ luôn quên mất, thấy hay không thấy cũng không khác gì nhau, nhưng nàng nhìn bộ dáng tâm niệm của Sài Huyền Ý, lại cảm thấy không để cho bọn họ gặp nhau lần cuối thì thật sự quá mức tàn nhẫn, nên cẩn răng một cái nói: "Phu nhân...đã về cõi tiên, mới hôm nay thôi, hiện tại đang nằm ở linh đường."

Bức họa trong tay Sài Huyền Ý rơi xuống, trang giấy nhẹ nhàng bay xuống đất.

Lặng im một lát, Viên Tử nghe được thanh âm bình tĩnh có chút run rẩy của hắn vang lên: "Mang ta đi gặp nàng."

Đôi mắt đẫm lệ của Viên Tử nhìn Sài Huyền Ý một cái, thấy sắc mặt hắn bình tĩnh, trong lòng nhẹ xuống một chút, dù sao hắn là người chuyện gì rồi cũng sẽ quên, không nhớ rõ tình cảm phu thê thì sẽ không thương tâm. Viên Tử cảm thấy mình đã nghĩ quá nhiều, liền dẫn hắn đến linh đường.

Bên ngoài tuyết càng rơi càng lớn, lá tả lá tả, giống như lông chim bay đầy trời.

Linh đường nơi Văn Hỉ Huyện chủ nằm là vừa được sắp xếp vội vàng, không có trướng té, không có té vật, chỉ bày một cái giường, nữ tử nằm bên trên giống như đang ngủ, chỉ là trên người còn chưa kịp thay y phục nên vết máu lớn trên người thập phần chói mắt.

Sài Huyền Ý ngạc nhiên nàng, đau đớn dưới đáy lòng vô thức dần dần khuếch tán.

Thị tỳ mang y phục tiến vào bị sự tĩnh lặng trong phòng làm khụng lại, ôm trong tay một kiện y phục màu đỏ đứng ở một bên không biết làm sao.

Viên Tử nhỏ giọng nói: "A Lang...phu nhân vừa mới được đưa về, còn chưa kịp thay y phục, không bằng ngài ra gian ngoài chờ một chút..."

Trả lời nàng là trầm mặc.

Thật lâu sau, Sài Huyền Ý mới nói: "Đưa y phục cho ta."

Viên Tử ra hiệu cho thị tỳ kia đưa y phục qua.

Sài Huyền Ý tiếp lấy, nhàn nhạt nói: "Các ngươi ra ngoài hết đi."

Mấy thị tỳ hơi chần chờ, ánh mắt đều hướng về Viên Tử. Viên Tử phất phát tay, mọi người để nước ấm và khăn bô lại, nhẹ tay nhẹ chân lui ra ngoài.

Ký ức rất nhạt, Sài Huyền Ý ngoại trừ chuyện phát sinh hôm nay, còn lại không nhớ gì cả, chỉ là chỗ nào ở đáy lòng cũng phảng phát như bị cắt ra, đau buốt.

"Uyển Bình." Sài Huyền Ý đã không nhớ rõ từ lâu, tên của phu nhân mình kỳ thật là Lý Uyển Thuận, hắn chỉ nhớ rõ nữ tử cười khoe lúm đồng tiền như hoa với hắn hôm nay, vị phu nhân đã viết trên giấy "Nếu mất đừng quên".

Dưới hành lang ngoài cửa đứng hai hàng thị tỳ, gió tuyết gào thét, Viên Tử nhìn bóng hình in trên cửa sổ, cắn chặt môi dưới, mùi máu tươi nhàn nhạt lan tràn trong miệng.

"Sao lại thế này?" bỗng nhiên có người thấp giọng cắt ngang suy nghĩ của nàng.

Viên Tử quay đầu lại, mới kinh ngạc phát hiện không biết khi nào trong viện đã đầy người, đứng đầu là một nam nhân trung niên trên dưới 35 tuổi, dáng người mảnh khảnh thon dài, có một hai phần giống Sài Huyền Ý, là Sài Ngũ Lang dẫn người bốn gia đội tuyết chạy đến. Viên Tử là thị tỳ Sài gia, tất nhiên biết hắn.

"Gặp qua Ngũ Lang."

Viên Tử khom người hành lễ, lại bị Sài Ngũ Lang ngăn lại, "Không cần đa lễ, nói xem đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

"Nô tỳ cũng không biết, một canh giờ trước, Tư tham quân đích thân đưa di thể phu nhân về phủ, cũng nói là sẽ lập tức tiến cung diện thánh, thông báo việc này." Viên Tử đáp.

"Tư tham quân? Tư Thừa Thao? Đùa à, chuyện Sài gia chúng ta, khi nào cần một ngoại nhân như hắn nhúng tay?" Sài Ngũ Lang tức giận trùng mắt

nhìn Viên Tử, "Phu nhân các ngươi xuất phủ làm gì? Mang theo thị tỳ nào?"

Sài Ngũ Lang có bộ dạng cao gầy, nhưng giọng lại không nhỏ, Viên Tử bị hắn hét đến tai ơng ơng, dừng một chút mới đáp: "Phu nhân luôn không thích bị quấy rầy, luôn ở một mình, bởi vậy cũng không có ai biết nàng xuất phủ khi nào, càng không có thị tỳ nào đi theo."

"Cái gì?" Sài Ngũ Lang cũng nghe nói về tính tình của Văn Hỉ Huyền chủ, nghe câu trả lời của Viên Tử, cũng không thấy kỳ quái lắm, hắn sợ nếu thật sự là do Sài gia bọn họ trông coi vô trách nhiệm, để cho huyết mạch duy nhất của ẩn Thái Tử mất, cũng không phải là chuyện gì tốt. Bất quá hắn sực nhớ ra Tư Thừa Thao gần đây đang hiệp trợ Hình Bộ phá án, chính là vụ Sài Huyền Ý bị tập kích, có lẽ là có quan hệ với chuyện lần này?

Sài Ngũ Lang nghĩ, lập tức phân phó hai bên: "Lập tức quay về bốn gia, nói đại huynh chú ý tình huống trong cung." Dứt lời lại quay đầu nhìn Viên Tử, "Đều đực ra ở chỗ này làm gì? Còn không mau đi vào hầu hạ!"

Mọi người im re như ve sầu mùa đông, Viên Tử nói: "Thập Tứ lang đang đích thân thay y phục cho phu nhân."

Sài Huyền Ý đứng hàng thứ mười bốn trong tộc, trước mặt người bốn gia, vì để phân biệt, Viên Tử chỉ có thể gọi thứ hạng trong tộc của Sài Huyền Ý.

Sài Ngũ Lang nhìn ngọn đèn dầu trong phòng, trầm mặc một lúc lâu nhưng không đi quấy rầy.

Đợi chừng hai khắc trong nhà kè, Sài Ngũ Lang cảm thấy thời gian đã không sai biệt lắm, liền ra lệnh cho Viên Tử đi thỉnh Sài Huyền Ý.

Sài Ngũ Lang nghe thấy tiếng mở cửa bên kia, liền đứng dậy bước ra cửa, thấy Sài Huyền Ý một thân xơ xác đi xuyên qua đình viện, Viên Tử đang che dù đi sau, lại bị hắn bỏ rất xa.

"Thập tứ đệ." Sài Ngũ Lang nhìn kỹ Sài Huyền Ý. Một thân áo bào tay rộng viên mãn màu xanh nhạt, tóc đen rối tung đằng sau, đứng cô đơn trong tuyệt, biểu tình rõ ràng là bình tĩnh, lại mang vẻ cô độc bi thương.

Sài Huyền Ý vừa nghe Viên Tử nói thân phận người tới, liền theo lẽ chào: "Ngũ ca."

"Üm, lên đây đi." Sài Ngũ Lang nhàn nhạt lên tiếng, ngay sau đó giải thích vì sao bốn gia chỉ có một mình hắn tới, "Đại bá bệnh nặng, phụ thân ưu tư thành bệnh, huynh trưởng lưu tại trong nhà chăm nom, sáng sớm ngày mai sẽ đến đây."

Hắn nói, chợt nhớ ra Sài Huyền Ý ngày mai cũng sẽ không nhớ gì đến việc này, nói cũng như không, liền trực tiếp nói: "Những người đó là phó tì mang từ bốn gia đến, đều biết rõ nghi thức mai táng, đêm nay tạm thời giúp người chuẩn bị trước một chút, ngày mai trong cung nhận được tin, sẽ báo lại là an táng cho huyện chủ như thế nào...người...nén bi thương."

Sài Ngũ Lang thở dài một tiếng duỗi tay vỗ vai Sài Huyền Ý, lời nói đã đến miệng lại nuốt trở vào.

Kỳ thật Văn Hỉ Huyện chủ chết, đối với Sài Huyền Ý, đối với Sài gia, đều là một chuyện tốt, lúc trước thời điểm hoàng thất nhét củ khoai lang phỏng tay này lại đây, Sài gia đã không muộn tiếp nhận, Sài Huyền Ý tuy rằng chỉ là thứ tử dòng bên, nhưng tài hoa hơn người, chưa chắc sẽ không có một tiền đồ tốt đẹp...

Hắn cưới Văn Hỉ Huyện chủ, Sài gia chỉ đành cùng hắn bảo trì khoảng cách, để hắn ra ngoài lập phủ đệ riêng, nếu không có đại sự gì như sinh tử, cơ bản sẽ không có bất luận liên quan gì. Văn Hỉ Huyện chủ này vừa chết, Sài Huyền Ý chỉ cần có thể trị khỏi chứng mất trí nhớ, tiền đồ không thể ngờ sẽ là con đường thênh thang.

Sài Ngũ Lang nói một tiếng cáo từ, rồi mang theo sai vặt bên người rời đi.

Sài Huyền Ý ngạc nhiên đứng một hồi, rồi đỡ đẫn quay lại linh đường. Hắn chỉ rời đi trong chốc lát như vậy, trong phòng đã rã ra nhiều đồ trang, có mấy thị tỳ đang thay màn trướng.

Sài Huyền Ý mờ mịt đứng trước giường, trên giường trải chăn lụa trắng như tuyết, Văn Hỉ Huyện chủ một thân hồng y làm gương mặt tái nhợt có thêm vài phần hồng hào, mà khoe môi nàng vẫn luôn mang nụ cười nhẹ nhàng

Bộ dáng này của nàng, phảng phất như là cô dâu đang say ngủ.

"Phu quân." Đứng hồi lâu, bên tai Sài Huyền Ý nghe thấy thanh âm loáng thoảng, trong đầu hiện lên một nụ cười e thẹn, sau đó trước mắt tối sầm.

Viên Tử đang đứng ở một bên chờ sai bảo, khi liếc qua Sài Huyền Ý, lại phát hiện hắn lung lay sấp đổ, không khỏi kinh hô, "A Lang!"

Phó tì đang bận bận rộn rộn bốn phía hoảng sợ khụng lại, Viên Tử nhào qua đỡ được Sài Huyền Ý đã ngất xỉu. Gã sai vặt ở cửa nghe thấy động tĩnh cũng vọt vào, một đám người luống cuống tay chân nâng Sài Huyền Ý về phòng ngủ.

Chương 282: Khởi đầu của hung án

Không biết qua bao lâu.

Sài Huyền Ý chỉ cảm thấy đau đớn như muốn nứt ra, trong lúc mông lung, trong đau hiện lên rất nhiều hình ảnh rách nát, cuối cùng kết nối lại thành hồi ức!

Là một căn phòng ngập ngụa khói, bày biện đơn giản, chỉ có một kỷ vật giường. Trên tấm thảm lông dê Tây Vực dày cộp là một đám người nằm ngang dọc tú tung, từ chi lỏa lồ quần lấp nhau, không phân biệt được tay ai, chân ai.

Trong không gian tràn ngập một mùi dâm uế, điều làm cho Sài Huyền Ý kinh hãi là hắn chính là một người trong số đó!

Giờ này khắc này hắn ngực thì lỏa lò, quần áo thì bất chỉnh, hai nữ nhân trần trụi bên cạnh không ngừng cọ lên người hắn, mà nam tử bên cạnh cũng đang dây dưa với nữ nhân, trong đó còn có một đôi nam nhân đang hôn nhau đến quên trời đất.

Sài Huyền Ý luôn là một người rất tiêu sái, nhưng thấy hình ảnh như vậy cũng không khỏi muốn nôn, đặc biệt là trong đó vây mà còn có bản thân hắn!

Vẻ mặt của hắn căn bản không phải hưởng thụ, mà là thống khổ, hắn ôm đầu, cơ mặt hơi vặn vẹo, không còn chút sức nào đi quản hai nữ nhân đang giở trò trên người hắn kia.

"Sài huynh, cảm giác như thế nào?" bỗng nhiên có người mở miệng hỏi hắn.

Đây là lần đầu tiên Sài Huyền Ý hút A phù dung, không hề có cảm giác phiêu phiêu dục tiên, ngược lại đau đớn như muốn nứt ra, không ngừng nôn khan.

Đậu Trình Phong ở bên cạnh kéo nữ tử đang muôn tìm hoan trên người hắn ra, tới gần Sài Huyền Ý, khéo môi hơi cong lên, chậm rãi nói: "Lần đầu hút A phù dung, giống như lần đầu của nữ nhân, sẽ không dễ chịu, nhưng nếu ngươi muốn cảm thụ lạc thú trong đó, thì phải có một lần bất cứ giá nào."

Sài Huyền Ý trên thảm lông dê đang đau đày đến chảy mồ hôi lạnh, nhưng vẫn nhịn đau đáp lại hắn một câu, "Kêu hai nữ nhân này cút đi!"

Đậu Trình Phong khẽ cười một tiếng, cầm tay một nữ nhân, để nàng ta nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa điểm nhỏ trên ngực Sài Huyền Ý, "Hưởng thụ mỹ nhân là nhờ phúc tu luyện từ kiếp trước, Sài huynh đừng có bát cận nhân tình như vậy chứ! Có phải có thể giảm bớt đau đày hay không?"

Sài Huyền Ý la lên một tiếng, mới vừa rồi toàn bộ sức lực đều dùng để chống cự cảm giác khó chịu, lúc này đã hú thoát, cản bản vô pháp phản kháng.

Hai đôi tay mềm mại dính dấp sờ soạng trên người hắn, không ngừng kích thích những vùng da mẫn cảm, không bao lâu, bàn tay trên ngực lại đổi thành miệng, hai điểm bị nhẹ nhàng mút vào, cảm giác khó chịu của Sài Huyền Ý đã dần dần giảm đi, chỉ là có chút vô lực, A phù dung có tác dụng thúc tình nhất định, bởi vậy hắn dễ dàng bị khơi mào dục hỏa.

Đậu Trình Phong nhàn nhạt liếc mấy người đang dây dưa bên nhau, đứng dậy ngồi xuống bên kýt rót nước uống, mà hai nữ tử nguyên bản đang hầu hạ hắn, cũng bắt đầu bò qua chỗ Sài Huyền Ý.

Đậu Trình Phong cũng hút nha phiến, nhìn hình ảnh mĩ loạn như vậy, ha thân sớm đã sưng to đến khó chịu, đau đền lợi hại, nhưng khi thưởng thức cảnh Sài Huyền Ý bị mỹ nhân vây quanh, cảm giác đau kia, khi đến đáy lòng lại biến thành một loại sảng khoái.

Đậu Trình Phong muốn có được Văn Hỉ Huyện chủ, nếu nàng là nương tử có thân phận bình thường, hắn căn bản sẽ không dùng biện pháp cực đoan này. Mặc kệ là kết hôn cũng được, yêu đương vụng trộm cũng được, nhưng phải được Văn Hỉ Huyện chủ chấp nhận mới được. Trước đó hắn thử qua rất nhiều cách, nhưng Văn Hỉ Huyện chủ đều có thể dễ dàng hóa giải, thế cho nên hắn đối với nàng càng ngày càng tò mò, khát vọng muốn có được nàng càng thêm mãnh liệt.

Hình ảnh thay đổi.

Vẫn là tình cảnh tương tự, chỉ là cảnh vật xung quanh lại hoa lệ rất nhiều.

Sài Huyền Ý thấy bản thân thông khổ giãy giụa trên mặt đất, mà xuyên qua màn sa trước mặt, ẩn ẩn có thể thấy thân ảnh một nữ tử áo vàng, chống đầu nằm nghiêng trên giường, váy áo buông lơi trên mặt đất, móng tay tô đan khâu đỏ nhẹ nhàng nhịp trên mép giường, một cái tay khác thì nhón một quả nho mọng nước, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm nhất cử nhất động của Sài Huyền Ý.

"Vô vị!" giữa đôi môi đỏ nhẹ nhàng phun ra hai chữ, tiện tay vứt quả nho vào trong mâm đựng trái cây bên cạnh.

Thị tỳ bên cạnh thấy nàng có vẻ muôn ngòi dậy, lập tức duỗi tay đỡ nàng, lại bị đẩy ra, thanh âm nhàn nhản không nhanh không chậm nói: "Thì ra mới nhìn qua thì lịch sự tao nhã, siêu phàm bất quần, đáng tiếc lúc này lại chẳng khác gì phàm phu tục tử... có điều Đậu Trình Phong kia, lại có chút ý tứ."

Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Sài Huyền Ý đang bị cơn nghiện tra tấn.

"Đậu Trình Phong!" thống khổ tới cực điểm, hắn khàn giọng gào rống, "Thù này không báo, thè không làm người!"

Trong tòa viện cô lập này, không ai nghe được hắn gầm rú như một con thú bị thương.

Lúc này, Sài Huyền Ý phảng phất như một người đứng nhìn, có thể tinh tường nhìn thấy bản thân chật vật. Hèn hạ như vậy, làm người căm ghét như vậy. Mà bản thân thông hận Đậu Trình Phong đến mức đó, hơn phân nửa cũng là vì cục diện này là hắn ban tặng.

"Phu quân." Đang trong nỗi thống khổ cực độ, một đôi tay hơi lạnh, nhẹ nhàng phủ lên đôi mắt hắn, ngón cái nhẹ nhàng xoa ở huyệt Thái Dương, thanh âm ôn nhu.

Thân thể căng cứng của Sài Huyền Ý dần dần mềm xuống, tham lam ngủi mùi hương thanh đậm trên người nàng, định duỗi tay nắm tay nàng kéo qua, trước mắt lại hoa lên, hắn xuất hiện ở thành đồng.

Mấy người đang uống rượu hát hò trên sườn núi, uống đến hơi say, Đậu Trình Phong sai nữ tử tên Bạch Như bên cạnh hắn đi lên miếu nhỏ trên núi lấy A phù dung. Mà Hà Ngạn cùng với Du Lang đã sớm gấp đến không chờ nổi đi quần lấy nhau hôn hít. Tay Hà Ngạn thò vào hạ thân Du Lang, vừa xoa vừa véo, bức cho hắn phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Sài Huyền Ý ghê tởm quay đầu đi chỗ khác, rót một chén rượu đưa cho Đậu Trình Phong.

Đậu Trình Phong hơi mỉm cười, nhận lấy ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Gió xuân nhẹ nhẹ, ánh nắng ấm áp vui vẻ.

Sài Huyền Ý lạnh lùng nhìn một đám bọn họ bất tỉnh trên mặt đất, từ trong tay áo lấy ra lưỡi dao sắc bén, vung dao định cắm vào ngực Đậu Trình Phong, Sài Huyền Ý lần đầu tiên vội vã giết người, sát ý tràn ngập trong lòng làm đầu óc cũng ngu muội, căn bản không có kỵ gì khác, hắn vốn tưởng rằng một dao này đi xuống đương nhiên có thể kết thúc tính mạng của Đậu Trình Phong, lại không ngờ, Bạch Như kia trùng hợp vừa đi lấy thuốc về nhìn thấy nhào tới xô hắn té trên đất.

Sài Huyền Ý hận Đậu Trình Phong thấu xương, khó khăn mới tìm được thời cơ tốt để hạ được, hắn sao có thể chịu bỏ qua, đầu óc lập tức nóng lên, trở tay đâm một dao vào bụng nữ tử.

"A!" một tiếng hét thảm, làm đám chim tước trong rừng thất kinh phanh phách bay lên.

Hai thị tỳ của Sài Huyền Ý đang canh giữ dưới sườn núi nghe thấy vội vã chạy lên.

Sài Huyền Ý thấy Bạch Như bất động, cho rằng nàng đã chết, tinh táo hơn một chút, căn răng rút đoản dao từ trong người Bạch Như ra chém về hướng Đậu Trình Phong. Trong chớp nhoáng, Bạch Như lại giãy giụa nhào lên người Đậu Trình Phong, động tác cực nhanh, làm người khác nhất thời không phản ứng kịp.

Pháp, đoản dao lại lần nữa ngập hết vào lưng Bạch Như.

Sài Huyền Ý kinh ngạc, không phải hắn coi thường nữ nhân, có điều dính phải một nhát vừa rồi kia cả nam nhân bình thường cũng khó có thể cử

động a!

"A Lang!" hai thị tỳ vừa xông lên núi, vừa nhìn đã thấy một màn làm người kinh sợ này, không khỏi đại kinh thất sắc, mặt mũi trắng bệch mà nhìn Sài Huyền Ý.

Một thị tỳ phản ứng trước, chạy qua giữ tay hắn lại, "A Lang, không thể a! Giết người phải đền mạng! A Lang!"

Sài Huyền Ý hung hăng hất nàng ra. Hắn đã chịu đủ rồi, không phải là không nghĩ tới cách giết người bí mật hơn, nhưng Đậu Trình Phong không phải một tên đầu đất, nếu phải ngầm ngầm giở trò âm mưu quý kế, Sài Huyền Ý căn bản không phải là đối thủ của Đậu Trình Phong, nếu muốn giết chết Đậu Trình Phong, kế hoạch cần phải càng đơn giản càng tốt.

Đậu Trình Phong có cảnh giác đi nữa, cũng tuyệt đối không thể ngờ được hắn giữa ban ngày ban mặt, đánh bạc tánh mạng mà lớn mật hành hung như vậy.

Nếu không phải lần trước bọn họ đòi đến Sài phủ hút A phù dung, nếu không phải tên hồn đản Đậu Trình Phong này nhân lúc cao hứng mà muốn nhúng chàm thê tử của hắn, Sài Huyền Ý cũng sẽ không thiếu kiên nhẫn đến thế.

Những ý niệm này vụt qua đầu, Sài Huyền Ý biết mũi tên đã rời cung thì không quay lại được nữa, nếu đã ra tay, nhất định không thể lưu người sống!

Mà lúc này Bạch Như đã dùng hết sức lực toàn thân, kéo Đậu Trình Phong ra xa gần nửa trượng.

Chương 283: Hiện trường mưu sát

"A Lang, mau dừng tay!" thị tỳ bị Sài Huyền Ý xô ngã trên mặt đất, lại ôm chặt chân hắn.

Tiếng gào thê lương làm Hà Ngạn và Du Lang chấn hưng. Hai người này mới vừa rồi chỉ lo hôn hít, không uống quá nhiều rượu, tiếng động quá lớn, có thể dễ dàng đánh thức bọn họ khi đó chỉ hơi mê mang.

Hai người vừa mở mắt, liền thấy máu khắp nơi, còn Sài Huyền Ý toàn thân tản ra sát khí, lập tức thanh tịnh, chỉ là cả người bùn rùn, không có bao nhiêu sức lực. Bọn họ nằm đằng sau Sài Huyền Ý, chưa bị phát hiện, hai người kinh hãi, liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi lặng lẽ nằm yên, chờ được lực giảm đi một chút.

"Sài lang quân...ngài nếu có thù hận gì, lấy mệnh ta thay vào, cầu ngài giơ cao đánh khẽ tha cho hắn đi!" Bạch Như bị thương không nhẹ, mất máu rất nhanh, hơn nữa nàng ta vừa rồi đã dùng quá sức, lúc này chỉ cảm thấy độ ấm trong người đang nhanh chóng rút đi, nếu Sài Huyền Ý đã hạ sát tâm, cho dù nàng ta có chấn thêm vài lần nữa, Đậu Trình Phong cũng khó thoát chết.

Sài Huyền Ý không thèm vô nghĩa với nàng ta, ra sức thoát khỏi thị tỳ của mình, bước nhanh tới, một tay kéo Bạch Như ra. Bạch Như gian nan bò đến chân Sài Huyền Ý, gắt gao nắm chặt góc áo hắn, "Sài lang quân, cầu ngươi buông tha cho hắn."

"Ta buông tha hắn, ai buông tha ta, cút ngay!" Sài Huyền Ý dù gì cũng không phải kẻ máu lạnh, hắn tuy nổi sát tâm, nhưng không muốn lạm sát kẻ vô tội. Hắn gặp qua Bạch Như vài lần, trong mắt hắn, nàng ta bất quá là một người đáng thương. Có điều Đậu Trình Phong lại vô cùng tệ bạc, lại nhiều lần làm Bạch Như lạnh lòng, nàng lại không thể trợ mắt nhìn hắn chết.

Trong lòng Hà Ngạn cùng Du Lang kinh hãi, bọn họ cũng biết Sài Huyền Ý vì cái gì lại muốn giết Đậu Trình Phong, lúc trước khi bức Sài Huyền Ý hút A phù dung, bọn họ cũng có tham dự, hơn nữa số A phù dung đó là do hai

người bọn họ cung cấp, khó đảm bảo sau khi Sài Huyền Ý giết Đậu Trình Phong, sẽ không giết đến bọn họ.

Nghĩ đến đây, thân thể mềm như bông đã có thêm chút sức lực, hai người nhìn nhau, giãy giụa đứng dậy.

Thị tỳ bị dọa đang đứng một bên, vừa thấy hai người lung lay đứng dậy, dưới tình thế cấp bách, hô lớn: "A Lang, bọn họ tỉnh!"

Sài Huyền Ý nghe tiếng quay lại, nghĩ một chút liền hiểu ra lý do, Hà Ngạn cùng Du Lang không uống nhiều rượu, nhưng Đậu Trình Phong thì uống hết một chén rượu đầy thả mê được trước mắt hắn, một chốc một lát đương nhiên chưa thể tỉnh lại, mà Bạch Như cũng đã thoi thóp, vì thế hắn quyết đoán từ bỏ chuyện giết Đậu Trình Phong trước.

Hà Ngạn cùng Du Lang thấy Sài Huyền Ý quay lại, trong lòng kinh hãi.

Hai thị tỳ của Sài Huyền Ý thấy không thể ngăn cản hắn nữa, cắn răng một cái, liền tiến tới hiệp trợ hắn. Một người lưu lại đằng sau canh giữ Đậu Trình Phong và Bạch Như, người còn lại theo hắn đi qua chỗ Hà Ngạn và Du Lang.

Hà Ngạn thấy trong tay Sài Huyền Ý có vũ khí, sức lực hai người bọn họ còn chưa hoàn toàn khôi phục, liền dùng mắt ra hiệu cho Du Lang. Hai người ở bên nhau nhiều năm, rất nhanh đã hiểu ý đối phuруг.

Khi Sài Huyền Ý còn cách bọn họ khoảng ba bốn thước, hai người đột ngột hạ người xuống, đồng thời ôm lấy chân hắn, Sài Huyền Ý bị hai đại nam nhân đột ngột đẩy ngã, mất trọng tâm, ngã thẳng ra sau.

Sức lực Hà Ngạn khá lớn, hắn vừa thấy có cơ hội, liền ra tay đoạt lấy dao trong tay Sài Huyền Ý.

Thị tỳ ở một bên nhìn thấy lang quân nhà mình rơi vào thế hạ phong, lập tức nhào tới hỗ trợ. Nàng dù sao cũng là nữ tử, sức lực hữu hạn, vô luận đánh đấm Hả Ngạn như thế nào, cũng không làm được gì, mắt thấy dao của Sài Huyền Ý sắp bị mất, dưới tình thế cấp bách nàng há mồm cắn lên cổ tay Hả Ngạn.

Hà Ngạn bị đau, không chỉ không chịu buông tay, ngược lại càng thêm mạnh mẽ mà bẻ cổ tay Sài Huyền Ý. Du Lang đang đè chặt Sài Huyền Ý

thấy Hà Ngạn bị tập kích, duỗi tay cầm hòn đá bên cạnh, hắn còn cách thị tỳ kia một người, không thể tấn công, hạ quyết tâm ném hòn đá vào trán Sài Huyền Ý.

Cú đập này dù lực đạo không lớn, nhưng cũng đủ làm Sài Huyền Ý bị choáng váng mất một lát.

Hà Ngạn đoạt được dao, hắn thấy Sài Huyền Ý đã sắp bất tỉnh, cũng không sinh ra sát tâm. Nhưng thị tỳ của Sài Huyền Ý lại không biết, cho rằng hắn đoạt dao là muốn giết lang quân nhà mình, mới liều mạng mà cắn hắn không nhả. Du Lang xông tới hỗ trợ, ba người đang quần lại thành một cục, thì nghe thị tỳ kia kêu một tiếng thảm thiết, cả người khụy xuống.

Hà Ngạn đại kinh thất sắc, cúi đầu nhìn dao cắm vào ngực thị tỳ, sắc mặt trắng bệch.

Du Lang cũng bị dọa ngốc, sững sốt một lát, mới nói: "Đừng sợ, Hà lang, nàng ta bất quá là một tiện tì, dù có giết nàng cũng không phải tội lớn."

Hà Ngạn lúc này mới phản ứng, hai người đang định đứng dậy, 'bộp' một tiếng, gáy Hà Ngạn đau nhức, ngay sau đó cảm thấy một dòng nhiệt chảy từ sau đầu xuống.

Thì ra là thị tỳ còn lại thấy Sài Huyền Ý trúng chiêu, mới xông tới hỗ trợ.

Đầu Sài Huyền Ý choáng váng mất một lúc, thì khôi phục lại, chịu đau ngồi dậy, run rẩy rút đoản dao từ ngực thị tỳ mình xuống.

Việc đến nước này, hoàn toàn không có đường xoay chuyển nữa.

Hà Ngạn cùng Du Lang cũng biết hôm nay không phải người chết thì là ta chết, trải qua một hồi vận động, chảy rất nhiều mồ hôi, được lực trong người đã tan đi không ít, sức lực dần dần khôi phục.

Hai nam nhân bình thường đi đối phó với một nam nhân bị thương và một thiếu nữ yếu đuối, rõ ràng là chiếm thượng phong, bốn người giằng co hồi lâu, Sài Huyền Ý cảm thấy không thể kéo dài nữa, tình cảnh hiện tại tuy rằng không tốt, nhưng cũng không phải không có cơ hội đắc thủ, nhưng nếu lát sau Đậu Trình Phong tỉnh lại, hắn tất nhiên không còn cơ hội nữa.

Bốn người lập tức lao vào quần thảo, chỉ là thay một thị tỳ.

Lúc bắt đầu, bởi vì thị tỳ còn chút thể lực, cho nên còn có thể duy trì, nhưng Sài Huyền Ý có thể là bị cú đập kia của Du Lang tổn thương chỗ nào đó, tầm mắt vẫn rất mơ hồ, đầu óc vừa choáng vừa đau, dần dần bị ép tới bên cạnh triền núi.

Thị tỳ kia thấy vô pháp đắc thủ, mới nhìn thử xuống triền núi, bên này là ven sông, triền núi khá dốc, phía dưới còn có nhiều đống đá vụn, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không đường đi, nàng mắt thấy hiện tại không làm gì được, liền khuyên Sài Huyền Ý, "A Lang, chúng ta đi trước đi, núi xanh còn đó không lo không có cùi đốt!"

Sài Huyền Ý tâm động, nhưng Hà Ngạn cùng Du Lang cũng không cho bọn họ cơ hội, thấy bọn họ có ý muốn lui, cảm thấy đây là thời cơ tốt, liền đột ngột xô mạnh về phía trước, đẩy cả Sài Huyền Ý cùng thị tỳ xuống triền núi. Sài Huyền Ý lúc này ý thức đã hơi mơ hồ, không có cách tự cứu mình, nhưng thị tỳ kia vẫn thanh tịnh, sườn núi này mọc đầy cỏ hoang, nàng tùy tiện túm lấy một bụi, thì có thể ổn định thân mình. Chờ đến khi nàng ổn định, chậm rãi trườn xuống, mới phát hiện Sài Huyền Ý là té thẳng xuống, phần đầu hướng xuống dưới, đập vào một khối đá lớn, máu tươi tràn lan trên đất.

Sắc mặt thị tỳ trắng bệch, duỗi tay thử hơi thở Sài Huyền Ý...vậy mà không có hơi thở!

Hà Ngạn cùng với Du Lang đang theo triền núi xuống kiểm tra, thị tỳ lúc này quỳnh lên, trượt chân, vô ý lăn từ sườn núi xuống, dừng lại bên bờ sông. Nàng mắt thấy mình đã không bò lên nổi nữa, lại cho rằng Sài Huyền Ý đã chết, lập tức men theo bờ sông bỏ chạy.

Du Lang thấy thị tỳ kia bỏ chạy, trong lòng sợ hãi, "Hà lang, thị tỳ kia có thể đi báo quan hay không, chúng ta có cần đuổi theo nàng ta không?"

Nhà Hà Ngạn tuy bần hàn, nhưng tốt xấu gì cũng là sĩ tộc, hắn không thể cho phép bản thân mình mang danh giết người, nên cũng không màng vết thương đang đổ máu, lập tức nói: "Mau đuổi theo!"

Hai người túm lấy cây cỏ, bò xuống theo sườn núi, tới bên cạnh Sài Huyền Ý, Du Lang thấy mảng máu lớn, liền duỗi tay xem xét hơi thở, "Hà lang, hắn chết rồi!"

Hà Ngạn kinh hãi, Sài Huyền Ý không giống như thị tỳ kia, một tiện tạ đã chết rồi thì thôi, cùng lăm thì hắn bị đánh vài gậy, nhưng Sài Huyền Ý là con rể hoàng thất, con cháu Sài gia, hắn mà chết, thì sẽ vô cùng rắc rối.

Hai người kinh hồn táng đảm, sững sốt một lúc lâu, lúc ngẩn đầu lên lại, thân ảnh của thị tỳ kia đã sớm không còn, lập tức toát mồ hôi đầy người.

"Làm sao bây giờ?" Du Lang run giọng hỏi.

Lúc này đầu Hà Ngạn ong ong, tâm loạn như ma, cũng không nghĩ được gì, "Mau dọn dẹp chỗ này một chút, rồi chúng ta lập tức rời đi! Không có ai biết mấy người chúng ta đến đây hôm nay, dù thị tỳ kia có báo quan, cũng không có chứng cứ."

Hai người nói xong, liền thu nhặt hết tất cả đồ vật có thể chứng minh thân phận của bọn họ ở hiện trường, ra sức bò lên triền núi, đem thị tỳ bị đâm chết kia đẩy luôn xuống sườn núi, tạo thành hiện trường giả là bị tập kích rồi rót xuống núi bỏ mình.

Lúc này, Bạch Nhu đã dùng hết sức lực toàn thân đem Đậu Trình Phong kéo tới cánh rừng bên cạnh, mà bản thân nàng thì đã chết vì mất máu.

Hà Ngạn vốn dĩ tính toán hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, đem Đậu Trình Phong diệt khẩu luôn cho xong việc, lại bị Du Lang ngăn cản, "Dù sao trên tay chúng ta vẫn còn chứng cứ hắn lúc trước giết Lưu Ứng Đạo, Đậu Trình Phong là người của Đậu gia, chúng ta với hắn là người cùng thuyền, lợi dụng tốt, có lẽ có thể cứu chúng ta một mạng."

Hà Ngạn cảm thấy có đạo lý, liền đem Đậu Trình Phong và Bạch Nhu kéo vào sâu trong rừng, rồi hai người bỏ trốn.

Sài Huyền Ý trong lúc mơ màng màng, cảm thấy có người đắp thú gì đó lạnh lẽo lên đầu hắn, cảm giác đầu đau muôn nứt đã đỡ đi nhiều, nhưng bởi vì quá mệt mỏi, lại mơ màng thiếp đi.

Cảnh trong mơ lần này đẹp hơn nhiều, từ đầu tới cuối chỉ có một nữ tử.

Khi đó hắn vẫn còn là con cháu Sài gia, đang cùng các huynh trưởng ra ngoài săn thú, bên người mang theo hơn mười hộ vệ, vô cùng uy phong. Gặp phải một đôi vợ chồng trẻ bị cường đạo tập kích, liền tức khắc máu xông lên não, sai người cứu bọn họ.

Một khắc hắn xốc lên màn xe kia, nhìn thấy một đôi mắt hung dữ như loài sói, búi tóc nàng hồn độn, cả người nhuộm đầy máu tươi, toàn thân đè phòng nhìn hắn, canh giữ một nam nhân nằm trong vũng máu bên cạnh.

Hình ảnh như vậy, làm Sài Huyền Ý nghĩ tới một con thú non bị thợ săn giết đi cha mẹ.

Lần đầu tiên hắn gặp nàng, đã bị ánh mắt của nàng chấn động.

Lần thứ hai hắn gặp nàng, là trong hỉ phòng đỏ rực rỡ, hắn đầy trướng màn ra, nhìn thấy nữ tử áo đỏ khoanh chân ngồi trên giường, chân mày thon dài, khi đôi mắt sáng long lanh như nước mùa thu nhìn hắn, khoe môi hơi cong lên, một nụ cười khuynh quốc. Môi đỏ khẽ mở, "Phu quân, thiếp thân Uyển Bình."

Trong nháy mắt kia, tâm hắn đã luân hâm.

Nhưng mà những ngày sau đó, hắn nhìn thấy nhiều nhất, lại là một nữ tử luôn hoảng sợ nhu nhược, nàng hèn mọn, đầy người phòng bị, nhốt mình trong phòng rời lẻ, thỉnh thoảng nàng còn gọi tên Lưu Ứng Đạo trong mộng.

Sau đó, hắn mới biết được khuê danh của Văn Hỉ Huyện là Lý Uyển Thuận, mà không phải Lý Uyển Bình. Hắn cho rằng tân nương của mình đã bị tráo đổi, tồn hết thấy tâm tư đi tìm nữ tử lộng lẫy có đôi mắt long lanh trong đêm tân hôn kia.

*Lời editor: làm cái chương này thật sự nghẹn chết mà, mấy anh thư sinh tài hoa gì đó nếu không thể một nhát sát thì tốt hơn hết đừng có cầm xiên đi xiên lung tung, nếu không sẽ làm cho editor nổi sát tâm a! Tô Tô a mau xết ra băm mấy cái bánh bèo này đi a! *uống nước...*

Chương 284: Thị ra là vậy

"Uyển Bình..." Sài Huyền Ý lẩm bẩm kêu.

Hắn mở mắt, nghe thấy tiếng mình, nhưng đôi mắt mờ mịt. Hắn phảng phất như đã nhớ ra rất nhiều chuyện, nhưng đâu lại trông trọn, không có một hình ảnh rõ ràng.

"A Lang?" một thanh âm vang lên bên tai, Sài Huyền Ý quay đầu, thấy một gương mặt xa lạ.

Viên Tử thấy mặt hắn mờ mịt, thở dài một hơi nói: "A Lang, nô tỳ là Viên Tử, thị tỳ hầu hạ cuộc sống hàng ngày cho ngài."

Sài Huyền Ý đờ đẫn gật gật đầu, lại nghe Viên Tử nói: "Ngài đêm qua vẫn luôn sốt cao không lùi, còn gọi tên nhiều người, nô tỳ còn tưởng rằng ngài nhớ được cái gì nữa."

Sài Huyền Ý ngạc nhiên mà nghe, nhất thời phản ứng không kịp, sau một lúc lâu mới khàn giọng hỏi: "Ta là ai?"

"Ngài là lang quân Sài gia, ở trong tộc đứng hàng thứ mười bốn..." thanh âm Viên Tử khụng lại, bình thường, nàng kế tiếp sẽ kể là hắn khi nào cưới Văn Hỉ Huyền chủ, khi nào ra ngoài lập phủ đệ... chỉ là lúc này, phu nhân hắn đang nằm trong linh đường, nếu hắn nghe xong, lại giống như thường mà hỏi phu nhân hắn đâu, đòi gặp nàng, thì làm sao bây giờ?

"A Lang, ngài vừa mới hạ sốt, vẫn là đừng nghĩ quá nhiều chuyện." Viên Tử đem khăn bối nhúng nước, giúp Sài Huyền Ý lau mặt, tiếp tục nói: "Ngài là muốn nằm trong chõc lát, hay là dậy luôn?"

Sài Huyền Ý ngạc nhiên một lúc, mới nói: "Dậy đi."

Viên Tử gọi thị tỳ vào, hầu hạ Sài Huyền Ý rửa mặt chải đầu thay y phục. Sài Huyền Ý để cho các nàng đùa nghịch, ánh mắt lại chăm chú nhìn một

bông hoa trắng trên tóc một thị tỳ, nhìn hồi lâu, chỉ cảm thấy nghẹn trong cổ họng, liền duỗi tay rút đóa hoa kia xuống.

Thị tỳ đang giúp hắn sửa lại góc áo hoảng hốt hé lén một tiếng, kinh ngạc nhìn Sài Huyền Ý một cái, rồi vội vã rũ mắt, khom người nói: "Nô tỳ đáng chết."

Thật lâu không có ai nói gì, nàng trộm giương mắt, lại thấy Sài Huyền Ý nhìn chằm chằm đóa hoa trong tay phát ngốc.

Viên Tử kinh ngạc nhìn hành động này của Sài Huyền Ý, nhất thời không có phản ứng, sau một lúc mới hỏi: "A Lang... ngài là đang nhớ tới cái gì?"

Y phục trên người Sài Huyền Ý đã mặc xong, một thân thanh y, tóc còn chưa được chải, chỉ cột lại đầu sau lưng, bàn tay thon dài xinh đẹp cầm đóa hoa lụa trắng, ánh mắt vừa như nhìn chằm chằm nó, rồi lại như trống rỗng không có tiêu cự.

Trong phòng yên tĩnh đến dọa người, Viên Tử lặng lẽ phát tay, để mọi người đều đi xuống.

"A Lang, nô tỳ cáo lui trước, ngài nếu có việc thì gọi nô tỳ." Viên Tử nói xong thấy hắn không có phản ứng, sợ hắn lại quên mất, nhắc lại lần nữa: "Nô tỳ tên là Viên Tử."

Dứt lời, nàng cũng lui ra ngoài, vừa mới đi tới cửa, lại nghe Sài Huyền Ý gọi nàng lại, "Viên Tử."

"Dạ, A Lang có gì phân phó?" Viên Tử dừng bước chân.

Sài Huyền Ý chậm rãi nói: "Ta...trong nhà còn ai nữa?"

Trong lòng Viên Tử lộp bộp một cái, cười nói: "Sài gia chủ từ trên xuống dưới cộng lại cũng có hơn trăm người, nô tỳ nhất thời cũng nói không hết, không bằng ngài dùng đồ ăn sáng trước, nô tỳ chậm rãi nói cho ngài?"

Sài Huyền Ý ngạc nhiên gật đầu.

Bên ngoài tuyết đã nhỏ lại, chỉ là trời còn âm u, ngẫu nhiên vẫn còn một hai bông tuyết bay xuống.

Cửa Sài phủ đã treo lúa trăng, phật phơ trong tuyết, không có một ai đến phúng viếng. Qua buổi trưa không lâu, mới có một chiếc xe ngựa ngừng ở cửa.

Người gác cổng đang sưởi ấm nhìn thấy có người tới, lập tức đứng dậy, thấy một nữ tử mặt một bộ tố y nguyệt bạch được thị tỳ đỡ từ trên xe xuống dưới, trên mặt che tạo sa màu đen, mặc đồ phúng viếng, hàn liền ra đón, "Vị nương tử này là?"

"Ta đến để phúng viếng Văn Hỉ Huyện chủ, xin thứ cho ta không tiện để lộ thân phận." Thanh âm thanh lãnh của nàng chậm rãi vang lên.

Người gác cổng tất nhiên là biết Văn Hỉ Huyện chủ có thân phận làm nhiều người tránh còn không kịp, bên trong phủ cũng không có chủ tử có thể làm chủ, hàn nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy trong phủ này cũng không có cái gì để lợi dụng, liền mời nàng đi vào trong cổng, rồi phái người đi thông tri quản gia.

Đợi một lát, có gã sai vặt lại đây nói: "Ngô chủ sự sai tiểu nhân tới dẫn ngài đến linh đường."

Cũng không phải quản gia chậm trễ, mà là người phúng viếng đã nói không muốn lộ thân phận, mới theo ý khách, điệu thấp mà tới điệu thấp mà đi.

Gã sai vặt một đường không nói chuyện, dẫn người tới linh đường rồi vội vàng thối lui.

Linh đường vô cùng trống trải, chỉ có một cái quan tài, cả phòng trống hoác, trước quan tài có bày đồ cúng, không có ai thủ quan, chỉ có vài thị tỳ đứng dưới hành lang chờ sai bảo.

Nhiễm Nhan lặng lẽ nhìn quan tài đối diện, lại lần nữa sinh ra cảm giác mâu thuẫn, không chỉ bởi vì thương thức nhân cách của Lý Uyển Bình này, còn có khuôn mặt có năm sáu phần giống mình, đây cũng là nguyên nhân nàng nhẹn không được muôn tới phúng viếng Văn Hỉ Huyện chủ. Nhiễm Nhan không biết tập tục mai táng ở Đại Đường, chỉ hướng về phía quan tài cúi thấp người. Văn Lục đăng sau nhìn không hiểu, nhưng cũng có thể cảm nhận được nàng nghiêm túc.

Đứng trong chốc lát, Nhiễm Nhan mới dẫn Văn Lục rời đi.

Thời điểm đi đến đình viện, nghe thấy tiếng đàn truyền ra rõ ràng, trong lòng hơi động, liền không tự giác đi theo tiếng đàn.

"Nương tử, nơi đó là hậu viện." Gã sai vặt nhắc nhở.

Nhiễm Nhan như không nghe thấy, lập tức bước qua một cánh cửa, thấy hoa mai trong viện đã héo héo, tuyết đọng đầy cành, cũng có một vẻ đẹp riêng, nhưng vẫn không rộn ràng như lúc nở rộ.

Gã sai vặt thấy thế, không dám cứng rắn ngăn cản, lại không biết nên như thế nào cho phải, liền vội vàng rời đi, tìm quản gia hỏi ý.

Nhiễm Nhan nghe tiếng đàn, suy đoán chỉ sợ không có ai nói cho Sài Huyền Ý tin thê tử hắn đã chết, không khỏi cảm thấy thật đáng buồn. Nàng vừa mới chuẩn bị đi vào vườn mai, bỗng nhiên nhìn thấy một thị tỳ áo xanh lắc mình đi qua, hướng về thư phòng bên kia. Nhiễm Nhan đứng ở sau cây mai, lại mặc một bộ tô y nguyệt bạch, thị tỳ kia đang đi vội vã, nên không nhìn thấy nàng.

Nhiễm Nhan đã từng đi đến thư phòng một lần, còn nhớ rõ đường, chần chờ một chút, liền đi theo.

Thời điểm đi đến cửa thư phòng, chỉ nhìn thấy dưới hành lang có một chậu than, nàng nghe thấy tiếng bước chân, lập tức lôi Văn Lục trốn vào sau tường, lặng lẽ vươn đầu ra nhìn trộm.

Thị tỳ áo xanh kia móc từ trong tay áo ra một xấp giấy thật dày, ném tung tò vào trong chậu than.

Nhiễm Nhan thấy nàng đưa lưng về phía bên này, liền bước lên bậc thềm đi lên hành lang, đem bước chân thả xuống mức nhẹ nhất.

Thị tỳ kia có lẽ vẫn luôn cảnh giác chung quanh, Nhiễm Nhan vừa mới bước lên hành lang, còn chưa đi được hai bước, nàng ta đã quay đầu lại, thấy là người không quen biết, sắc mặt hơi tái thoảng dịu lại, thấy trang phục của Nhiễm Nhan, liền hướng nàng khom người nói: "Ngài là tới phúng viếng phu nhân đi? Nơi này là thư phòng, linh đường ở bên kia."

Nhiễm Nhan lặng im không lên tiếng mà chậm rãi đi đến gần nàng. Nhiễm Nhan nhận ra thị tỳ này, đã từng gặp qua nàng ta trong thư phòng, là người hầu hạ trong cuộc sống hàng ngày của Sài Huyền Ý, tên Viên Tử.

"Ta vẫn luôn suy nghĩ, Sài lang quân bị mắc chứng mất trí nhớ nghiêm trọng như vậy, đến tột cùng là sao có thể nhớ rõ cùu hận, đi giết Hà Ngạn và Du Lang...thì ra là thế." Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng trên mấy trang giấy trong tay nàng ta.

Nhiễm Nhan không chút nghi ngờ chỉ số thông minh của Lý Uyên Bình, nếu Sài Huyền Ý thật sự chỉ giết một mình Bạch Nhựt, nàng ta sẽ không ngốc nghếch mà lấy mạng đối mặt như vậy, trừ phi nàng ta đã phát hiện ra cái gì đó, nhưng cũng đã muộn, chỉ có thể dùng biện pháp quyết tuyệt.

Chỉ đáng tiếc nhân cách Lý Uyên Bình này không thể xuất hiện thời gian dài, nếu không cũng sẽ không có người có thể ở ngay dưới mí mắt nàng ta mà lợi dụng sơ hở.

Sắc mặt Viên Tử tái đi, không chỉ bởi vì lời của Nhiễm Nhan, mà còn bởi vì mặt Nhiễm Nhan rất giống Văn Hỉ Huyền chủ, nàng ta nhìn nhầm một lần, thì có thể nhìn nhầm hai lần, huống hồ trên mặt Nhiễm Nhan giờ phút này còn che tạo sa.

"Ngươi...ngươi..." Viên Tử không dám tin tưởng mà nhìn nàng, mấy trang giấy trong tay rơi đầy đất.

Chương 285: Phu nhân

Gió nhẹ nổi lên, có vài trang giấy bị thổi rơi xuống bên chân Nhiễm Nhan, nàng khom lưng nhặt lên hai trang, nhìn thoáng qua. Quả nhiên không ngoài sở liệu của nàng, những gì viết bên trên đều là chuyện đám người Đậu Trình Phong gây tai họa cho Sài Huyền Ý ra sao, lại muốn khinh bỉ Văn Hỉ Huyền chủ như thế nào.

Đêm qua Nhiễm Nhan trằn trọc khó ngủ, nằm suy nghĩ tỉ mỉ về toàn bộ vụ án.

Trong vụ án này có một kẽ hở rất lớn: Lý Uyển Bình biết người là do Sài Huyền Ý giết chết, cho nên mới ôm tội danh, tự sát để cầu giữ lấy tính mạnh cho hắn. Như vậy thì làm một người có ký ức chỉ dài một ngày đêm, Sài Huyền Ý sao lại biết được cùu hận giữa mình và đám người Đậu Trình Phong?

Đây có hai khả năng, một là hắn trước đó đã có thói quen ghi chép, sau khi mất trí nhớ có lúc vô ý nhìn thấy thứ mình viết xuống từ trước, bởi vậy cùu hận lại nổi lên. Hai là có người nhắc nhở và kích động hắn đi báo thù.

Nhiễm Nhan cảm thấy, chỉ bằng một tờ giấy với vài dòng văn tự rất khó gợi lên sát niêm của một người. Cho nên nàng tin vào khả năng thứ hai hơn.

"Chữ rất đẹp." Nhiễm Nhan tán thưởng một tiếng, rồi đem trang giấy xếp gọn lại bỏ vào tay áo mình. Võ Lực thấy Nhiễm Nhan thu đồ vật, liền vội vàng nhặt hết số giấy còn lại trên mặt đất lên.

Viên Tử tái mặt, môi không khỏi run rẩy, nhìn Nhiễm Nhan một lúc, 'phịch' một tiếng quỳ gối trên mặt đất, khóc nói: "Phu nhân, nô tỳ thật sự không biết sẽ hại chết ngài...nô tỳ không muốn hại ngài..."

Trong lòng nàng ta đang kinh sợ, nên không chú ý tới việc Nhiễm Nhan gọi Sài Huyền Ý là "Sài lang quân" mà không phải "Phu quân".

Nhiễm Nhan vẫn chú ý xung hô một chút, lạnh lùng nói: "Giết người chính là tử tội, người kích động hắn giết người, không phải là muốn đem hắn đẩy vào chỗ chết sao?"

Nghe thấy những lời này, Viên Tử ngẩng đầu lên, khuôn mặt đẫm nước mắt đầy vẻ kinh sợ lại lộ ra vẻ âm ngoan, bộ mặt trở nên hơi dữ tợn, cả người nàng ta cứng đơ, bả vai run nhẹ nhè, trong mắt tràn đầy oán độc, "Mày người đó đáng chết! Bọn họ còn không bằng súc sinh! Bọn họ dù dỗ ép bức A Lang hút A phù dung, thời điểm bọn họ ở thư phòng hút A phù dung, ta đã nghe thấy Đậu Trình Phong muốn A Lang kêu ngài đến..."

A phù dung có tác dụng thúc tình nhất định, ngay lúc đó lại muôn gọi Văn Hỉ Huyện chủ đến, có mục đích gì thì không cần nói cũng biết.

Viên Tử thở hồn hồn, nước mắt không ngừng rơi xuống, "Còn có Hà Ngạn cùng Du Lang kia, bọn chúng đem thô tinh dược trộn lẫn với A phù dung, ép A Mân ăn, gạt A Lang tùy ý đùa bỡn nàng ấy. A Mân là thân nhân duy nhất của ta, đúng vậy, chúng ta là tiện tì, mạng của tiện tì không đáng tiếc, nhưng mạng của A Mân trong ta là quý giá nhất! Ta hận bọn chúng, A Lang muốn giết bọn chúng, ta nhắc nhở hắn, có cái gì không đúng?"

A Mân đẹp hơn so với Viên Tử, cho nên gấp rất nhiều tra tấn.

Nhiễm Nhan trầm mặc, vụ án này vốn dĩ rất đơn giản, sơ hở đều bày rõ ràng ra đó, có điều ngay từ đầu, không ai để ý đến tính mạng của một thị tỳ nhỏ bé, cũng không nghĩ tới ai sẽ vì một thị tỳ nhỏ bé mà làm ra những chuyện điên cuồng như vậy.

Nhiễm Nhan cũng không phải không chú ý đến thị tỳ này, nhưng nàng dựa theo logic mà tự vấn, theo bản năng liền nhìn vụ án này với quan niệm tôn ti ở Đại Đường, quan hệ gút mắt của một số người lại lấy đi phần lớn sự chú ý, cho nên phải đến khi Lý Uyển Bình tự sát, Nhiễm Nhan mới lôi ngược dòng mà chú ý điểm này.

Chỉ là, Tiêu Tụng từ lúc bắt đầu đã tra xét thân thế mọi người, bao gồm cả thị tỳ đã chết A Mân, nhưng không có tra ra cái gì đặc biệt, cũng chưa từng tra ra A Mân có quan hệ huyết thống gì với Viên Tử.

Mặc kệ như thế nào, hiện giờ chân tướng đã sáng tỏ. Nhưng nếu đem việc này phơi bày ra, Sài Huyền Ý hắn là phải chết không thể nghi ngờ, Lý Uyển Bình tự sát sẽ không còn ý nghĩa gì nữa. Nơi này là Đại Đường, không có

pháp luật nào quy định người mất trí nhớ bị xúi giục giết người thì không cần đền mạng, huống chi ngoại trừ Hà Ngạn và Du Lang, hắn giết Bạch Như trong trạng thái tinh táo.

Trong lòng Nhiễm Nhan hơi nghẹn, Viên Tử này vừa đáng giận vừa đáng thương, Sài Huyền Ý thì thật đáng buồn và đáng tiếc, làm người ta tiếc hận nhất là Lý Uyển Bình, nàng ta hiểu rõ sự tồn tại của mình là một loại gánh nặng cho tất cả mọi người, vì yêu Sài Huyền Ý, cho nên mới giải thoát cho hắn.

Sài Huyền Ý cưới Văn Hỉ Huyện chủ, một mặt là vì nhân cách phân liệt của nàng ta mà bối rối, một mặt là buồn bức vì thất bại, hắn thậm chí còn không bằng Lưu Ứng Đạo, ít nhất, thời gian nhân cách chủ xuất hiện lâu nhất, bọn họ có thể có rất nhiều thời gian bên nhau, nhưng mà Sài Huyền Ý tiền đồ vốn đã hủy sạch, lại chỉ có thể chăm chăm mà chờ Lý Uyển Bình xuất hiện, chờ đến tim hắn cũng khô cạn, nên mới có thể bị Đậu Trình Phong nhân cơ hội thua nước đục thả câu đi!

Không có ai đúng ai sai, chỉ là vận mệnh trêu người.

Chuyện này, Tiêu Tụng chỉ sợ cũng đã sớm đoán được kết quả, nên hắn lựa chọn sáng sớm tiến cung diện thánh, mà không đến đây xác nhận, sợ là bởi vì trong vụ án này, cái chết của Văn Hỉ Huyện chủ đã giải quyết hết toàn bộ.

"Ngươi đứng lên đi." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng nói: "Nếu biết sai rồi, thì dùng quăng đời còn lại để đền bù đi."

Giờ này khắc này, nàng cũng chỉ có thể nói một câu vô thưởng vô phạt như vậy. Nhiễm Nhan xoay người, vừa lúc thấy Sài Huyền Ý ôm đòn từ công vòm đi vào, hắn mặc một bộ áo bào tay rộng viên lanh màu xanh nhạt, phiêu phiêu dang dang, sang sảng nhẹ nhàng.

Nhiễm Nhan hơi khom người với hắn, dẫn Văn Lực rời đi.

Khi đi ngang qua nhau, lại nghe Sài Huyền Ý nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Uyển Bình."

Bước chân Nhiễm Nhan cứng lại, quay đầu nhìn hắn, một câu "Sài lang quân" tới bên miệng lại bị cứng rắn nuốt xuống, ngược lại nói: "Ngươi nhớ ra rồi?"

Sài Huyền Ý thấy nàng hỏi như vậy, ánh mắt sáng lênh, biểu tình rất cao hứng, lại có chút ngượng ngùng nói: "Không có...ta chỉ là...cảm giác."

Nhin dáng vẻ này của hắn, Nhiễm Nhan thấy rất khó hạ ngoan tâm nói cho hắn là người nhận sai người rồi.

Chứng mất trí nhớ từng phần, ngoại trừ thói quen đã khắc vào xương cốt, tất cả những gì còn lại đều sẽ không nhớ rõ, Sài Huyền Ý hiện giờ lại còn có thể gọi hai chữ "Uyển Bình", còn có thể dùng cảm giác để nhận ra dung mạo của nàng, vậy tình yêu kia...có phải cũng đã khắc vào xương cốt hay không?

Nhiễm Nhan gõ xuống tạo sa trên mặt, giương mắt hoi cười với hắn, "Vừa mới đánh đàn?"

"Ừm." Sài Huyền Ý cười rạng rỡ, ánh mắt lấp lánh, cũng không dại ra như lúc trước, "Viên Tử nói người tiến cung, ổn chứ?"

Nhiễm Nhan nhàn nhạt liếc nhìn Viên Tử mặt đầy kinh ngạc một cái, gật đầu nói: "Đều ổn."

"Người vừa rời đàn là khúc gì vậy?" Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy tiếng đàn sâu kín, như gió luồn qua dây đàn, bỏ đi mọi huyên náo.

Sài Huyền Ý cười nói: "Ta cũng không nhớ rõ, chỉ là tiện tay đàn, nếu phu nhân thích, ta đàn lại cho người nghe."

Nhiễm Nhan đón ánh mắt tràn ngập ý cười của hắn, chần chờ một chút, nói: "Được."

Sài Huyền Ý dừng một chút, giơ tay cầm lấy tay Nhiễm Nhan. Văn Lục quýnh lên, kêu: "Nương tử!"

Nhiễm Nhan ra hiệu bảo nàng an tâm. Trong mắt Nhiễm Nhan, dắt tay cũng không phải chuyện gì to tát, gấp mặt bắt tay, một buổi hội thảo học thuật, nàng không biết còn phải nắm tay bao nhiêu người, cứ cho là thương hại cũng được, hoặc là cảm động tình cảm của Sài Huyền Ý vẫn còn nhớ rõ Lý Uyển Bình, dù cho chỉ là cảm giác mơ hồ.

Hai người cầm tay đi vào thư phòng.

Sài Huyền Ý đặt đàn lên bàn, chà xát đầu ngón tay đã đông lạnh, quỳ ngồi trên tịch yên lặng một chút, rồi bắt đầu đàn. Ngón tay thon dài của hắn phẩy, móc, vân vê đều hết sức vui mắt, cùng với tiếng đàn, Nhiễm Nhan cũng thấy được chút mỹ cảm.

Một khúc kết thúc, Nhiễm Nhan vỗ tay khen: "Rất hay."

Ngoại trừ hai chữ này, nàng cũng không nói nổi bình luận có trình độ nào. Sài Huyền Ý vốn cũng chỉ là vì làm nàng vui vẻ, cũng không để ý đến lời bình chẳng ra gì này.

"Ta nghe Viên Tử nói, ta mỗi ngày đều sẽ quên đi vài chuyện, ta sợ ngày mai lại quên mất phu nhân, muốn vẽ một bức cho phu nhân." Sài Huyền Ý áy náy nhìn Nhiễm Nhan, như cảm thấy mình quên mất, rất xin lỗi nàng.

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, nàng tuy khá giống Văn Hỉ Huyện chủ, nhưng cũng bất quá là năm sáu phần mà thôi, nàng không muốn Sài Huyền Ý về sau mỗi ngày đều nhầm lẫn. Nhưng nghĩ lại, bức họa này dù có vẽ xong rồi lén hủy đi, ngày mai Sài Huyền Ý cũng sẽ không nhớ rõ.

Nghĩ đến đây, nàng liền vui vẻ đáp ứng, "Được."

Văn Lục tiến lên tìm một tờ giấy Tuyên Thành trải ra, quỳ ngồi một bên mài mực, nàng đối với chuyện của Sài Huyền Ý cũng biết sơ qua, hơn nữa Sài Huyền Ý vừa rồi ngoại trừ nắm tay Nhiễm Nhan ra, cũng không có hành vi gì quá phận, nàng cảm thấy Sài Huyền Ý cũng coi như chính nhân quân tử, nên cũng vui vẻ để cho hắn dệt một giấc mộng đẹp, cho dù chỉ là nhất thời.

Nhiễm Nhan dựa vào ghế cong, nàng không muốn đối diện ánh mắt mang tình ý kia của Sài Huyền Ý, đành phải nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Lắng lặng ngồi, Nhiễm Nhan suy nghĩ rất nhiều, chuyện này bất quá là một sự đan xen giữa tình cảm và ham muốn, là tình yêu len lỏi qua kẽ hở quyền lợi, nam nhân đối diện kia, là hung thủ giết người, thị tỳ bên ngoài kia là kẻ lợi dụng đê tiện, nhưng Nhiễm Nhan vô pháp chán ghét bọn họ. Phản phát như mỗi người về tình cảm đều có thể tha thứ, phản phát như mỗi người đều không có tội, đây là vụ tình sát duy nhất mà nàng sau nhiều năm làm người chấp pháp, không thể thừa nhận.

Nhiễm Nhan gặp qua nhiều vụ ở đời sau, vì tiền tài mà mưu sát tình nhân, vì quyền lợi mà hy sinh ái nhân, mọi người vì hết thấy dục niệm mà giãm đạp lên tình cảm không chút lưu tình, giống như Đậu Trình Phong, nhưng trước nay chưa gặp qua nữ tử nào như Lý Uyển Bình, dù cho nàng ta chẳng qua là một nhân cách Văn Hỉ Huyện chủ phân liệt ra mà thôi.

Nhiễm Nhan phục hồi lại tinh thần, quay đầu lại thấy Đậu Trình Phong cầm bút, nhìn bức họa vừa vẽ phát ngốc, nàng liền đứng dậy đi qua nhìn xem.

Trong bức họa, một nữ tử nhàn tản dựa trên ghế cong, thân mình hơi nghiêng về bên phải, chân mày thon dài, mắt sáng như thu thủy, rõ ràng là tư thế của Nhiễm Nhan, diện mạo lại có vài phần khác với Nhiễm Nhan.

"Vẽ không giống, để ta vẽ lại bức khác đi?" Sài Huyền Ý nói nhỏ.

Hắn nói xong duỗi tay định xé bức họa đi, lại bị Nhiễm Nhan ngăn lại, "Ta cảm thấy rất giống!"

Nhiễm Nhan cười rạng rỡ, khi nàng cười rộ lên đôi mắt đen kít cũng có thêm một chút thần thái, lại giống với Lý Uyển Bình hơn một chút. Sài Huyền Ý nhìn lại bức họa kia, thì cảm thấy hình như cũng rất giống.

"Nương tử, chúng ta còn có việc." Văn Lục thấy sắc trời không còn sớm, liền lên tiếng nhắc nhở.

Sài Huyền Ý nhìn sắc trời, không khỏi có chút nghi hoặc. Văn Lục đang lo tìm không thấy cớ, thanh âm Viên Tử ở bên ngoài đúng lúc vang lên, "Phu nhân, bệ hạ triệu kiến."

Nhiễm Nhan cùng Văn Lục đều ngạc nhiên, Sài Huyền Ý nói: "Đã là bệ hạ triệu kiến, ta đưa người đến ngoài cửa cung đi!"

Nhiễm Nhan bỗng nhiên có cảm giác tội ác, vốn dĩ là xuất phát từ hảo tâm, như bây giờ lại lừa gạt hắn, cảm thấy cả người khó chịu, rõ cuộc giả vẫn là giả, hắn cũng sẽ không nhớ vậy mà có thêm một đoạn hồi ức viên mãn.

Cửa phòng mở ra, Nhiễm Nhan liếc mắt một cái liền thấy một bộ quan phục màu đỏ, cùng một khuôn mặt tuấn tú đang biến thành màu đen, thanh âm từ tính của hắn vang lên: "Thánh thượng phái bản quan tự mình tới đón phu nhân!"

Hắn hung tợn mà đem hai chữ "Phu nhân" gắn từng tiếng.

Editor: =]]] Tiêu Tiêu ba tui chính thức lên sàn!

Chương 286: Ghen

Viên Tử đứng một bên sắc mặt tái nhợt, ánh mắt trống rỗng, vẫn chưa phục hồi lại tinh thần từ lúc bị Nhiễm Nhan vạch trần, lúc này cũng đã ẩn ẩn minh bạch, nương tử có diện mạo rất giống với Văn Hỉ Huyện chủ trước mắt này, là người sống sờ sờ.

"Thỉnh." Tiêu Tụng cũng không thèm liếc nhìn tới Nhiễm Nhan, lui đến một bên, để nàng đi trước.

Văn Lục nhìn bộ dạng u ám kia, lông tơ trên cánh tay đều dựng lên, rút cỗ đi theo sau Nhiễm Nhan.

Sài Huyền Ý thấy Tiêu Tụng thần sắc không tốt, lo lắng nói: "Không biết vị này chính là..."

"Tại hạ Chính nghị Đại phu Tiêu Tụng." chức quan Hình Bộ thị lang này quá mức mẫn cảm, nếu nói ra, Sài Huyền Ý không chừng còn tưởng là có chuyện gì lớn, Tiêu Tụng thông minh mà né đi, chỉ báo ra chức tán quan của bản thân.

Sài Huyền Ý chắp tay thi lễ nói: "Thì ra là Tiêu đại phu, đã có Tiêu đại phu tự mình tới đón, vậy ta đây không cần đi, còn thỉnh Tiêu đại phu chiết cố tiệm nội nhiều hơn."

"Không có gì." Trên mặt Tiêu Tụng mang ý cười nhàn nhạt, lễ phép đáp lễ. Quay đầu lại thì bĩu môi, đó là tiệm nội của ta!

Nhiễm Nhan dư quang đã kịp thấy vẻ mặt này của hắn, không khỏi buồn cười, một đại nam nhân mà tính cách trẻ con như vậy, u ám trong lòng cũng bị xua tan, sau khi cùng Sài Huyền Ý từ biệt, theo Tiêu Tụng ra khỏi Sài phủ.

Nhiễm Nhan thấy hắn không nói lời nào, liền đem mấy trang giấy thu được trước đó đưa cho hắn.

Hắn nhặt lấy nhìn vài cái, rồi vo thành cục nhét vào trong tay áo.

"Kết quả định rồi?" Nhiễm Nhan thấy động tác của hắn, không khỏi hỏi.

Tiêu Tụng cũng không để ý tới nàng, đi thẳng xuống bậc thềm, đưa tới xe ngựa, "Vị phu nhân này, mời ngồi!"

Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy Sài Huyền Ý đang đứng ở trước cửa nhìn theo nàng rời đi, cũng không nói gì thêm, hơi mỉm cười với Sài Huyền Ý, được Văn Lục đỡ bước lên xe ngựa. Tiêu Tụng nhìn càng thêm buồn bực, xoay người lên ngựa, hất mặt qua một bên.

Đợi đến khi ra khỏi phường môn, Nhiễm Nhan mới vén lên màn cửa sổ, nhìn hắn, kêu: "Tiêu Việt Chi."

Tiêu Tụng nhìn đường, nhìn trời, chỉ là không chịu nhìn nàng.

"Dừng xe." Nhiễm Nhan gõ vách xe, nàng còn phải thu thập tên gia hỏa đang giận dỗi này một chút, ngày thường một bộ dáng già dặn lối đời, sao chuyện nhỏ nhặt như vậy liền giận?

Nhiễm Nhan cũng không để cho Văn Lục đỡ, nhảy thẳng từ trên xe ngựa xuống, đứng bên ngựa của Tiêu Tụng ngửa đầu nhìn hắn, đúng lý hợp tình nói: "Tiêu Việt Chi, ta bỗng nhiên rất muốn hôn ngươi một cái, làm sao bây giờ?"

Tiêu Tụng lúc này mới quay cái đầu tự phụ của hắn lại, liếc nàng đầy vẻ ngạo kiều, "Ta cũng không phải là người tùy tiện..." nhưng ngay sau đó lại nói: "Chỉ một cái!"

Nhiễm Nhan nghiêm túc gật đầu nói: "Được, ngươi xuống đây."

Tiêu Tụng nhìn nàng với vẻ tò mò nghiên cứu, một lúc lâu vẫn không phát hiện manh mối gì từ trong biểu tình của nàng, tâm cho rằng nàng đây là vì bồi tội mới nói muốn hôn hắn, cho nên chuẩn bị thấy tốt thì thu, nên cũng không làm giá nữa, xoay người xuống ngựa.

Hắn bên này vừa mới từ trên ngựa leo xuống, nói lỏng dây cương, Nhiễm Nhan vỗ một cái thật mạnh lên mông ngựa. Ngựa được lệnh, nhắc chân phi đi như bay về phía trước.

Sắc trời lúc này đã sập tối, trên đường phố cũng không có người qua lại, ngựa nháy mắt đã phi ra xa vài chục trượng, vẫn tiếp tục chạy.

Tiêu Tụng kinh ngạc nhìn bóng dáng con ngựa càng lúc càng xa, nghe thấy Nhiễm Nhan lạnh lẽo nói: "Tiêu Thị lang, ngựa của ngươi chạy rồi, nếu ngươi nguyện ý, thì ngồi xe ngựa nhà ta, nếu ghét bỏ thì cuộc bộ về đi."

Dứt lời cũng không đợi hắn, quay đầu bước lên xe ngựa.

Tiêu Tụng hiềm khi có được cơ hội làm giá với Nhiễm Nhan, lại bị châm dứt bằng kết quả không thể hiểu được như vậy, hắn thật ra là muôn giận dỗi một phen, cuộc bộ về thì làm sao? Nhưng nghĩ đến cái hôn kia, hắn lại thu hồi tâm tư, nhảy theo lên xe ngựa.

"A Nhan, ngươi biến hủ." Tiêu Tụng vừa tiến vào thùng xe liền dùng lời lẽ chính nghĩa mà chỉ trích nàng, "Còn nữa, con ngựa kia trị giá hai mươi quán a!"

"Gần mực thì đen. Còn nữa, đừng cho là ta không biết, trên cái yên kia có khắc tên, dù ám vệ truy không trở lại, người nào nhặt được tất nhiên sẽ đưa đến phủ của ngươi đi." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Không phải bá tánh thành Trường An không nhặt của rơi, mà là Tiêu đại Thị Lang hắn ác danh vang xa, lại chuyên quản hình ngục án kiện, ai dám giấu ngựa của hắn?

Tiêu Tụng đang buồn bực, Nhiễm Nhan dùng chân nhẹ nhàng thúc thúc đầu gối hắn, "Ta sai rồi, đừng giận nữa..."

Nhiễm Nhan vừa nói, vừa ngại ngùng quay đầu đi, nàng đã bao nhiêu lâu không làm chuyện gì sai đến mức phải xin lỗi người khác? Đối với chuyện này, mặc kệ là bản thân nàng cho rằng nó là việc nhỏ không đáng nhắc tới rã sao, nhưng hắn để ý, nàng cũng sẽ không bỏ qua cơ hội mà chỉ cần cúi đầu là sẽ được tha thứ, mang vẻ thanh cao mà ngại ngùng.

"Trở về viết phạm án ký lục đi." Tiêu Tụng từ trong tay áo móc ra một cuộn giấy đưa cho nàng.

Nhiễm Nhan hờ nghi nhận lấy, bên trên đại khái viết, Tiêu Việt Chi ngày nọ tháng nọ, làm gì mà chọc Nhiễm Thập Thất Nương không vui, tiếp theo là "trần thuật vụ án", sau đó là nhân chứng vật chứng, cuối cùng là người

phạm tội ký tên, nội dung là nguyên nhân đại khái vì sao đêm hôm qua chọc giận Nhiễm Nhan.

Bởi vì chuyện này có liên quan đến các nhân vật trọng yếu, cho nên hắn viết cũng không rõ ràng.

"Được." Nhiễm Nhan thu hồi thư ăn năn, cũng sáng khoái đáp ứng sẽ viết một phần.

Chẳng qua so sánh với giờ khắc ôn nhu này, không hiểu sao nàng lại nghĩ tới chuyện của Văn Hỉ Huyện chủ, trong lòng lại hơi nghẹn, cảm xúc cũng dần dần trượt xuống. Toàn bộ câu chuyện mây mù dày đặc, kết quả tuy đã sáng tỏ, nhưng cũng chỉ có thể tráo một lớp mây mù khác mà thôi.

Nhiễm Nhan là người mà tâm tư toàn bộ đều viết trên mặt, Tiêu Tụng thấy dáng vẻ này của nàng, tất nhiên là minh bạch nàng suy nghĩ cái gì, vì thế cầm tay nàng nói: "A Nhan, người sống trên đời này, có một số việc còn quan trọng hơn so với chân tướng."

"Vậy chỉ có thể tổn hại tánh mạng sao?" Nhiễm Nhan cầm ngược lại tay hắn, lầm bầm.

"Có lẽ là như thế đi." Tiêu Tụng không còn vẻ giận dỗi vừa rồi nữa, ôn thanh an ủi nàng: "Xưa nay trung nghĩa khó lưỡng toàn, thánh thượng cũng không dễ dàng, vụ án này vốn là vì Văn Hỉ Huyện chủ mà bắt đầu, cũng vì nàng mà kết, trong thư tuyệt mệnh nàng thỉnh cầu thánh thượng buông tha Sài Huyền Ý, tình nguyện một mình gánh hết tội lỗi, thánh thượng nhớ tình cũ, cuộc sống hàng ngày khó an cho nên chuyện bất nghĩa chỉ có thể để thần tử đi làm."

Lý Thế Dân biết rõ Văn Hỉ Huyện chủ tính tình khiếp nhược, bởi vậy ông mới dám khẳng định hung thủ của vụ này tuyệt đối không phải là nàng, vì muốn tỏ ra với người trong thiên hạ, quan trọng nhất là với di đảng của ẩn Thái Tử là ông có quan tâm đến cô nhi của ẩn Thái Tử, mới yên tâm mà để Hình Bộ đi tra, nhưng mà kết quả lại lệch xa dự kiến của ông, Văn Hỉ Huyện chủ vội mà lại uống thuốc độc tự sát.

Trong ẩn tượng của Lý Thế Dân, Lý Uyển Thuận hắn là một thiếu nữ yếu đuối đến dũng khí tự sát cũng không có, khi tang tin truyền vào trong cung, ông rất lâu không thể tin tưởng.

"Tội danh thì sao, đây đến trên người của ai?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tiêu Tụng nói: "Hà Ngạn chủ mưu, Đậu Trình Phong tòng phạm."

"Vì cái gì không phải Đậu Trình Phong chủ mưu?" Nhiễm Nhan kinh ngạc, theo nàng thấy, hết thảy đều là vì Đậu Trình Phong, dựa vào cái gì hắn vừa chết, thì có thể nhẹ nhàng phủi sạch?

Tiêu Tụng ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về lưng nàng, "Văn Hỉ Huyện chủ là cháu gái ruột của Cao Tổ hoàng đế, huyết mạch hoàng thất dòng chính, tuy chỉ có thân phận huyện chủ, nhưng sự tôn quý này có thể sánh ngang công chúa, hâm hại huyết mạch hoàng thất, là tội nặng tru di cửu tộc! Đậu gia ở Trường An có quan hệ rắc rối khó gỡ, khó động tới, thêm năm đó gia chủ Đậu gia có ân với quốc gia, với bệ hạ, ông ấy sao có thể vì một đứa cháu bất hiếu mà diệt toàn gia Đậu thị?"

"Vậy Hà Ngạn thì sao? Chẳng lẽ hắn không có thân thích bằng hữu?"
Nhiễm Nhan cho rằng Hà Ngạn tuy đáng chết, nhưng bị chụp cái mũ lớn như vậy, nàng vẫn cảm thấy trái tim băng giá.

"Hà Ngạn, hắn sai là sai ở chỗ không có gia tộc che chở còn dám dính dáng lung tung trong đó." Tiêu Tụng ở bên tai nàng nhẹ giọng nói: "A Nhan, thực xin lỗi."

Chương 287: Bàn hôn sự

Nhiễm Nhan ngân ra một chút hỏi: "Vì sao lại nói như vậy?"

"Có một số việc, là ta cũng vô pháp xoay chuyển." Tiêu Tụng chậm rãi nói.

Trong lòng Tiêu Tụng rất rõ ràng, chính mình cảm thấy áy náy, là bởi vì nàng cảm thấy khó chịu, muốn cho nàng hiểu cho dù là thánh thượng một bậc thiên tử tôn sư như vậy, cũng gặp nhiều chuyện thân bất do kỷ, nhân sinh trên đời, không có mấy người có thể may mắn không nhiễm một hạt bụi nào.

Với năng lực của Tiêu Tụng, cũng đủ để đem nữ nhân của mình bảo hộ trong một không gian thuần tịnh, không để nàng bị lây dính dơ bẩn, nhưng hắn sợ làm như vậy, Nhiễm Nhan sẽ cách hắn càng ngày càng xa, một ngày nào đó sẽ cảm thấy hắn làm người xấu xa, trong ngoài bất nhất. Huống chi, Nhiễm Nhan cũng không phải là loại hoa mảnh mai chỉ muốn được người bảo vệ.

Đưa Nhiễm Nhan trở về phủ, Tiêu Tụng mới lấy một con ngựa từ Nhiễm phủ để về.

Mùa đông này tuyết rơi hơi nhiều, vào đêm, tuyết lại ào ạt rơi, phảng phất như muốn đem hết toàn lực mà vùi lấp hết dơ bẩn, đến sáng sớm, đã tích một tầng thật dày.

Ăn xong bữa sáng.

Nhiễm Nhan mới vừa ngồi xuống trong cái thư phòng nhỏ của mình, liền nghe thấy tiếng bước chân vội vã của Văn Lục, cùng với thanh âm vừa mừng vừa sợ, "Nương tử! Nương tử!"

"Vào đi." Nhiễm Nhan đã quen với chuyện nàng luôn kêu quát quát.

Văn Lục đẩy cửa ra, mặt mũi hớn hở nói: "Nương tử, lão thái thái Tiêu gia thỉnh bà mối đến thay Lưu y sinh cầu cưới Nhị Thập nương."

Nhiễm Nhan kinh ngạc, thầm nghĩ, Lưu Thanh Tùng này ngày thường thoát nhìn héo úa, làm việc không đàng hoàng, sao trong chuyện này lại hạ thủ vừa nhanh vừa chuẩn như thế? Nàng vừa dời tầm mắt đi chưa được mấy ngày, mà cả hôn sự cũng định luôn rồi.

"Đây là hỉ sự, A Vận thì sao? Nàng nghĩ như thế nào?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nàng bên này vừa dứt lời, Văn Lục còn chưa kịp trả lời, Nhiễm Vận đã đi tới trước hành lang, nghe thấy Nhiễm Nhan hỏi câu này, không khỏi có chút ngượng ngùng, ngượng ngùng một lát, mới cởi guốc giày bước lên.

"A, Nhị Thập nương tới." Văn Lục che miệng cười.

Nhiễm Vận trùng mắt nhìn nàng một cái, "Cười cái gì, ngươi hiện giờ cũng đã 17, coi chừng ngày mai ta kêu Thập Thấtỷ đem ngươi gả ra ngoài."

Văn Lục chỉ cười không đáp, nghiêng người để Nhiễm Vận vào cửa, còn mình thì vui vẻ đi pha trà.

Nhiễm Nhan trên dưới đánh giá Nhiễm Vận vài lần, mặt mày hàm xuân, rõ ràng là bộ dáng động xuân tâm, nào có một tia không muôn, lập tức không khỏi ngạc nhiên nói: "A Vận, Lưu Thanh Tùng kể cái chuyện con khỉ gì kia thì đã có thể lừa được ngươi về làm tức phụ hắn rồi?"

Nhiễm Vận liếc xéo nàng một cái, quỳ ngồi xuống tịch đối diện, "Ta dễ dàng bị lừa như vậy sao?" nàng dừng một chút nói: "Cũng không chỉ một mình chuyện về con khỉ, còn có rất nhiều, như là Hóa Diệp, Oanh Oanh Truyện...**"

**'hóa bướm' là bộ ngôn tình ẩn đam mỹ ngược không có logic Sad Ending Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, còn Oanh Oanh truyện là một tiểu thuyết thời Đường, còn có tên là Tây Sương ký aka 'truyện ký bên chái nhà phía Tây', đây là một bộ ngôn tình cổ đại ngược hơi cũ chuối nhưng HE.*

Nhiễm Nhan thầm nghĩ, còn không phải giống nhau sao, quả nhiên là tiểu nương tử tình đậu sơ khai, bị lừa chỉ bằng mấy câu chuyện cảm động.

"Mấy chuyện khác còn được, chỉ là bộ Hóa điệp này, aizz, ngươi nói có kỳ quái không, nói cái gì mà nữ tử không tài mới là đức, không cho đi học, thật chẳng ra sao!" Nhiễm Vận khinh thường nói.

Đối với một nữ tử Đường triều, tài cung đức đều không thể thiếu, nam tử Đường triều cũng đều cho rằng nữ tử nên đọc sách biết chữ, tri thư đạt lý, có chút kiến thức mới được, hơn nữa thời kỳ Tùy Đường, người vợ có vai trò quan trọng trên con đường làm quan của trượng phu, phải ra ngoài thay trượng phu giao tế, giỏi giao thiệp lại phải biết lo liệu việc nhà, giáo dục nhi nữ. Cho nên mặc dù văn hóa Nho giáo có địa vị rất quan trọng, nhưng trái buộc với nữ tử đương thời cũng không quá khắc nghiệt, đối với chuyện nam nữ thì càng khác xa với thể loại được đề cập trong 'Lương Sơn Bá cùng Chúc Anh Đài'.

Nhiễm Vận có thể hiểu được mới là lạ.

"Câu chuyện Hóa điệp này nếu sửa lại một chút cũng không tệ." Nhiễm Vận hứng thú bừng bừng nói: "Ta trước đó kêu Lưu Thanh Tùng đem chuyện viết thành sách, tìm xưởng in ra mấy trăm quyển, mới chưa được ba ngày đã bán sạch, ta tính toán kêu hắn viết thêm."

Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn khuôn mặt nhỏ thần thái phi dương của Nhiễm Vận, "Ngươi chỉ vì chuyện này, mà gả mình cho hắn? Kỳ thật dù không gả hai người các ngươi hợp tác kiêm tiên cũng được mà!"

"Hợp tác?" thanh âm Nhiễm Vận cát cao, tỏ rõ mình là một đứa vất cổ chày ra nước, "Lưu Thanh Tùng nói sau khi thành hôn hắn đem tất cả tiền tài giao cho ta bảo quản, so ra, phân tiền ra thì ta có chút..."

...đau thịt.

Nhiễm Nhan tuy rất vô ngữ, Nhiễm Vận nói ra lý do có vẻ thực tế, nhưng từ vẻ hạnh phúc đào dạt ở khói mắt đuôi mày của nàng, vẫn có thể nhìn ra là nàng đối với Lưu Thanh Tùng có cảm tình mới có thể chấp nhận hôn sự này.

Nhiễm Nhan cao hứng cho Nhiễm Vận, đồng thời cũng nhịn không được muốn nhắc nhở nàng, nhất định phải cẩn thận...

Nhiễm Nhan vẫn còn di chứng từ vụ nổ lần trước, nhìn thấy Lưu Thanh Tùng liền cảm thấy là thứ nguy hiểm không biết lúc nào sẽ có chuyện.

"Thập Thất tỷ, ngươi cũng đừng nóng vội a, bỗn gia rất nhanh sẽ đưa tin đến, hôn sự của ngươi Tiêu thị sẽ không thương nghị với a gia của ta."

Nhiễm Vận thấy biểu tình âm tình bất định của Nhiễm Nhan, còn tưởng nàng đang sốt ruột chuyện này.

Mặt Nhiễm Nhan hơi đỏ lên, ho khan hai tiếng nói: "Ngươi hiểu lầm rồi."

Nhiễm Vận thấy nàng làm bộ, càng thêm hăng hái, "Tiêu Thị lang tuổi trẻ lực tráng huyết khí phượng cương, lại phòng không gối chiếc nhiều năm, Thập Thất tỷ gả qua đó thế nào cũng phải ôn tồn một phen."

"A Vận, ngươi còn chưa gả cho Lưu Thanh Tùng mà đã bắt đầu lưu manh." Nhiễm Nhan hơi xấu hổ, nàng đối với phuơng diện kia tuy không quá bảo thủ, nhưng cũng sẽ không dễ dàng đem ra bàn luận như vậy.

Nhiễm Vận cười ché nhạo, bất quá còn chưa vui vẻ được bao lâu, cửa đã truyền vào thanh âm của Hình Nương, "Nhị Thập nương, phu nhân nói, ngài là người đã có hôn ước, cần phải nỗ lực học lễ nghi, bởi vậy đặc biệt sai lão nô tới dạy lễ nghi cho ngài."

Nụ cười của Nhiễm Vận nghẹn trong cổ họng, kinh ngạc nhìn Hình Nương, "Lão nhân gia ngài không phải nói giỡn đi?"

Hình Nương cười không nhẹ không nặng, thanh âm cũng không nhanh không chậm, nhìn nàng hiền lành, "Lão nô bình thường không nói giỡn."

"A!" Nhiễm Vận kêu rên, bức bối gãi gãi đầu, "Còn có hai ngày nữa là ăn tết, qua năm sau được không?"

"Ngày lễ càng trọng đại thì càng phải chu toàn lễ tiết, lão nô liền bắt đầu dạy ngài từ niêm lễ." Hình Nương vẫn bộ dáng không nóng không lạnh.

Khóe môi Nhiễm Nhan giấu một tia ý cười, bung ly nước trà lên che lại, miễn cho nhìn giống như đang vui sướng khi người gặp họa.

"Ta không làm!" Nhiễm Vận xách váy, nhắc chân chạy mất.

Hình Nương cũng không ngăn Nhiễm Vận, ngược lại bắt đầu đi giáo dục Nhiễm Nhan: "Nương tử, bôn gia gởi thư, đang nghị thân với Tiêu thị, ý của Tiêu gia là muốn mau chóng thành hôn, cho nên thỉnh ngài thủ lễ, trong một hai tháng này đừng gấp gỡ Tiêu Thị lang."

"Bôn gia gởi thư khi nào?" Nhiễm Nhan buông chén trà.

Hình Nương nói: "Hôm qua."

"Thôi thị thì sao?" Nhiễm Nhan thấy rất kỳ quái, Thôi thị thu được tin của Tang Thần sao?

Hình Nương rũ mắt, chần chờ một chút mới nói: "Nương tử không cần nghĩ nhiều, an tâm chờ gả là được."

Nhiễm Nhan nhíu mày, "Hình Nương, nói phải nói cho xong, đừng nói một nửa giữ một nữa, ta không an tâm được."

Hình Nương khó xử nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy thái độ của nàng thập phần kiên trì, thở dài nói: "Lão nô cũng là nghe nói, Tang tiên sinh cùng với Thôi gia đang như nước với lửa, chuyện này bị Thôi gia giấu kín, chúng ta cũng là vì có liên quan đến hôn sự nên mới dò hỏi được một chút, còn cụ thể tình huống như thế nào, lão nô cũng không rõ ràng lắm."

Chương 288: Nhiễm nữ sĩ vô địch

Trong lòng Nhiễm Nhan hơi căng thẳng, Tang Thần con thỏ bốn lần Trạng nguyên kia buông bỉnh đến lợi hại, có thể làm ra chuyện gì nàng cũng sẽ không thấy lạ. Lúc trước nàng đi tìm hắn, cũng chỉ là muôn nhờ hắn tỏ rõ thái độ với Thôi gia, nhưng nàng quên mất con thỏ này làm việc từ trước đến nay đều không thuộc dự đoán của nàng.

"Nương tử, Thôi thị là đại tộc, năm mới sẽ rất bận rộn, đến mồng 10 đầu năm cũng còn phải đi thăm viếng thân hữu, chắc cũng sẽ không vì một chuyện nhỏ nhặt này mà bỏ qua lễ nghĩa, mà sẽ rộng lượng cho qua năm sau rồi nói tiếp." Hình Nương an ủi như vậy cũng không phải là vô căn cứ, chỉ riêng phủ đệ của Nhiễm Bình Dụ mà đã bận tối mày tối mặt chuyện ăn tết, huống chi là một cái gia tộc lớn như vậy!

Nhiễm Nhan gật đầu, cũng chỉ có thể như thế.

Thời gian trước tết như trôi qua rất nhanh, lại như rất chậm, Tiêu Tụng hai ngày rồi chưa tới tìm nàng, tâm tâm niệm niệm thì thật ra không đến mức, nhưng Nhiễm Nhan vẫn luôn cảm thấy như là thiếu chút gì đó.

"Nương tử, chúng ta tới làm bùa đà đi." Văn Lục thấy Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm một gốc mai Lục Ngạc mai phát ngốc, liền cầm hai mảnh gỗ đà đi.

Bùa đà bắt đầu từ thời Tây Chu, là dùng mảnh gỗ đà riêng lẻ viết tên hai vị thần "Thần Đồ", "Úc Lũy", hoặc là dùng giấy vẽ hình hai vị thần, treo lên, lồng vào hoặc là dán lên cửa, ý tứ cầu phúc diệt họa.

Nhiễm Nhan thu hồi tâm thần, kêu Văn Lục mài mực, vừa mới nâng bút, bên ngoài liền vang lên tiếng 'đùng', ngay sau đó là hai tiếng, ba tiếng, Nhiễm Nhan hỏi: "Bên ngoài làm cái gì vậy?"

Văn Lục vừa mài mực vừa nói: "Chắc là Nhị thập nương đốt pháo trúc."

Pháo trúc ở Đường triều, không giống pháo đốt đòn sau, mà thật sự quăng ống trúc vào trong lửa, làm nó nổ banh phát ra tiếng, để trừ sơn quỷ và ôn thần, gọi "Pháo trúc".

"Nương tử có muốn đi xem thử không, sáng nay Lưu y sinh thần thần bí bì đưa tới một bó trúc, nói là hữu dụng hơn pháo trúc gấp trăm lần, chỉ cần một chút là cháy, nương tử chúng ta cần phải đi nhìn một cái?" Vãn Lục hưng thú bừng bừng nói.

Nhiễm Nhan đỡ trán, Lưu Thanh Tùng cái tên không đáng tin cậy này, vậy mà đi tặng pháo trúc còn không nói rõ cách dùng? Vạn nhất người trong phủ đem ném vào lửa như đốt trúc bình thường, làm người bị thương thì làm sao bây giờ?

Nhiễm Nhan nghĩ, lập tức đứng dậy nói: "Đi mau, đi nhìn một cái."

Vãn Lục không nghĩ Nhiễm Nhan lại nóng vội như vậy, chờ Nhiễm Nhan chạy tới cửa, mới có phản ứng, vội vàng ném mảnh gỗ đào trong tay xuống, lấy áo choàng trên giá, vội vàng đuổi theo sau.

Tới cái viện trông trải gần đường nhỏ trong nội môn, mười mấy phó tì đang vui cười đùa giỡn.

Pháo trúc bùm bùm khi lớn khi nhỏ, Nhiễm Vận đang sai một thị tỳ nâng ra một ống pháo trúc, thứ kia nhìn không khác gì với khói thuốc nổ lần trước nổ bị thương Nhiễm Nhan, cả hình dạng cũng giống hệt.

Nhiễm Nhan mắt thấy Nhiễm Vận sắp sai người quăng nó vào lửa, trán tức khắc đỏ mồ hôi, vội vàng lên tiếng ngăn cản, "Đừng ném, thứ đó nguy hiểm..."

Đáng tiếc, nàng la lên quá muộn, ống trúc trong tay thị tỳ đã bị ném vào lửa.

"Nhanh lui lại nằm sấp xuống!"

Nhiễm Vận cách nàng quá xa, căn bản không kịp nghĩ cách cứu, Nhiễm Nhan đột ngột kéo Vãn Lục ra, hai người cùng lúc ngã vào nền tuyết.

Trong viện một mảnh yên tĩnh, rồi vang lên tiếng "Đùng", thanh âm kia cũng không lớn hơn bao nhiêu so với đốt cây trúc vừa nãy. Một lúc lâu sau,

Nhiễm Nhan ngẩng đầu lên, mới thấy thị tỳ cả viện đang ngạc nhiên nhìn nàng.

Trong tay Nhiễm Vận còn nắm gậy còi trúc, nhìn Nhiễm Nhan đang nằm bẹp trên nền tuyết, đầy mặt không hiểu được, "Thập Thất tỷ, ngươi đang chơi trò gì vậy?"

Tức khắc, Nhiễm Nhan cả suy nghĩ muốn chết cũng có.

Nàng cho rằng tên bào thiên Lưu Thanh Tùng không đáng tin cậy kia, rất có khả năng là không có chỉ dẫn phương pháp sử dụng pháo trúc, nhưng nàng lại bất giác dùng tư duy bình thường để đánh giá uy lực của pháo trúc kia, dựa theo lẽ thường mà suy đoán, một cái ống trúc lớn như vậy, dù cho uy lực giống như pháo đài sau, Nhiễm Vận các nàng đứng gần như vậy, cũng khó tránh khỏi sẽ bị văng trúng.

Hơn nữa Văn Lục trước đó còn nói "hữu dụng hơn pháo trúc gấp trăm lần", lại nói trong chốc lát "đốt" lên, người bình thường đều sẽ hiểu lầm a!

Ai biết, này một bó thuốc nổ cùng loại, mà so với đốt pháo trúc cũng không khác nhau bao nhiêu!

Phó tì đầy viện sau khi im lặng, thì đều không khỏi che miệng cười trộm, có mấy người còn không nhịn được cười ra tiếng. Các nàng khi ăn tép cũng hay chơi trò hù dọa người khác, nhưng nhớ tới Nhiễm Nhan mới vừa rời thân thủ lưu loát, biểu tình nghiêm túc kia, đột ngột nhào xuống nền tuyết, vẫn nhịn không được muốn cười. Thập Thất Nương này ngày thường đều mang biểu tình sét đánh cũng không biến sắc, mới vừa rồi nhìn hành động, vây mà lại thú vị như vậy!

A-----Nhiễm Nhan trong lòng phát điên, trên mặt lại ra vẻ trấn định nói: "Giõn thôi, các ngươi tiếp tục đi."

Dứt lời, xoay người tinh bơ rời đi. Nghe thấy trận cười nổ ra sau lưng, Nhiễm Nhan cơ hồ bạo tấu. Nhiễm Nhan nàng- Cộng cả hai đời - Cũng chưa từng - Mất mặt như vậy!

Nhiễm Nhan thật sự không thể bình tĩnh, về tới Hòa Nhã cư liền vọt vào phòng ngủ, phùi hết tuyết trên người xuống, chui vào trong chăn nằm ngay đơ.

Đừng ai gọi nàng nữa! Ô, quả thực là không còn mặt mũi nào thấy phụ lão hương thân...

Vân Lục có chút phát ngốc, tuyết dính đầy người đầy đầu, vẻ mặt mê mang đứng ở bên ngoài phòng ngủ, trong lòng kinh ngạc, nương tử nhà mình hưng phấn đi xem pháo trúc, kết quả liên hô tó một tiếng "Nguy hiểm", rồi lôi nàng nhào xuống tuyết, còn bản thân thì xấu hổ và giận dữ bỏ đi...

Vân Lục hòa thượng quá cao sờ không tới đâu*, ai có thể nói cho nàng, đã xảy ra chuyện gì không?

*không hiểu chuyện gì xảy ra

Nhiễm Nhan nằm trên giường giả làm thi thể, nhưng thính giác lại không tự chủ được mà đi chú ý chuyện trong viện, không quá non nửa cái canh giờ, đã nghe thấy tiếng cười cực kỳ tàn ác của Lưu Thanh Tùng!

Ảo giác, nhất định là ảo giác. Nhiễm Nhan kéo chăn lên trùm kín đầu.

Đến giờ ngọ, Vân Lục mới đột nhiên nhớ ra, trước kia nương tử nhà mình đã từng bị thuốc nổ của Lưu y sinh nổ bị thương, theo lời y sinh, nội tạng của nương tử bị chấn thương khá nặng, sợ là bởi vì chuyện này nên mới có phản ứng như vậy.

"Nương tử, dùng cơm trưa." Vân Lục đứng bên giường, nhỏ giọng nói.

"..."

"Nương tử, ngài cũng là lo lắng cho mấy người Nhị Thập nương..."

Nhiễm Nhan vốn hi vọng người khác không biết, chỉ coi như nàng tấu hài, Vân Lục không nói rõ ra còn được, vừa nói như vậy, mặt Nhiễm Nhan chôn ở trong chăn đỏ bừng tới vành tai.

"Nương tử..."

"Ta không đói bụng! Ta không ăn!"

Vân Lục kinh ngạc, nương tử nhà mình đã khi nào giận dỗi như vậy a. Nàng lo sợ bất an nhưng cũng không dám khuyên nhiều, chỉ có thể đi ra ngoài tìm Hình Nương thương lượng.

Mọi người truyền miệng nhau, thêm giọng cười khoa trương của Lưu Thanh Tùng, cùng với Dung Thiến thích xem náo nhiệt, chuyện Nhiễm Nhan "Say nầm tuyết địa" như mọc thêm cánh, không đến thời gian nửa chén trà nhỏ, cả lão bẩn Tú phuờng đến để giao hàng cũng biết chuyện này.

Nhiễm Nhan thì quyết tâm nầm ngay đơ, mặc kệ là Dung Thiến đến bát quái, hay là Hình Nương đến khuyên nhủ, hay là Văn Lục nói toạc mồm, nàng cũng không hề nhúc nhích.

Qua bữa cơm chiều, thị tỳ đến thông báo, Tiêu Thị lang tới.

Hình Nương vốn là muôn nàng thủ lễ, trước khi thành hôn không gặp Tiêu Tụng, nhưng bởi vì nàng cả ngày không ăn uống gì, Hình Nương đau lòng, cũng mặc kệ lễ pháp quy củ, vội vàng đi gọi người thỉnh Tiêu Tụng vào.

"Ta không muốn gặp hắn!" Nhiễm Nhan rốt cuộc cũng nghẹn ra một câu. Gặp lần này là xong, Tiêu Việt Chi khẳng định sẽ cười nàng đến nửa năm!

Chương 289: Mừng năm mới (1)

Hình Nương ngoài miệng thì đáp ứng, lại ngầm dùng mắt ra hiệu cho Văn Lục, để nàng nhanh chóng thỉnh Tiêu Thị lang lại đây.

Văn Lục vội vàng rời đi.

Khoảng nửa khắc sau, Tiêu Tụng liền chạy vào, nghe Hình Nương nói Nhiễm Nhan cơm trưa cùng cơm chiều cũng không đụng tới, thì cũng không màng lẽ tiết gì nữa, đi thẳng vào trong phòng, vén áo choàng lên, ngồi xuống mép giường, nhẹ giọng gọi: "A Nhan..."

Tiêu Tụng kéo khăn của nàng, vẫn không chút sút mẻ, "A Nhan, dậy đi, ta mang ngươi đi ra ngoài chơi, còn không đứng dậy ta sẽ ôm cả chăn lẩn người đi a!"

Không trả lời, Tiêu Tụng lại là nói được thì làm được, dùng chăn bọc lấy nàng, định ôm ra ngoài.

"Tiêu Việt Chi, thả ta xuống!" Nhiễm Nhan vốn đã cảm thấy mất mặt, lần này nếu vì ngượng ngùng mà không muốn ra cửa, bị người dùng chăn ôm ra, chỉ sợ càng thêm mất mặt.

Tiêu Tụng thả nàng xuống, vì khi Nhiễm Nhan leo lên giường cả vó cũng lột ra, hắn để nàng đứng trên chân mình, cứ như vậy, thân thể hai người dán chặt lấy nhau, thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng vang bên tai nàng, "Ta trước kia còn làm nhiều chuyện mất mặt hơn, nhưng đâu có như ngươi!"

"Ngươi đã làm những gì?" chớp mũi Nhiễm Nhan dáng trên ngực hắn, cả người quần chăn bị hắn ôm vào ngực, cảm giác rất an toàn.

Tiêu Tụng cười nói: "Đêm nay chợ đông không có cảm đi lại ban đêm, ta mang ngươi ra ngoài chơi, chúng ta vừa đi vừa trò chuyện."

"Được." Nhiễm Nhan cũng cảm thấy mình vừa rồi quá nữ khí, hơn nữa bây giờ còn đứng trên mu bàn chân Tiêu Tụng, vừa gần gũi vừa ái muội như

thế, không khỏi ho khan một tiếng, tránh tay hắt ra, kéo chăn trở về bên giường, "Vậy ngươi ra ngoại thất chờ một chút, ta muốn thay quần áo."

Tiêu Tụng nhoẻn miệng cười, "Ừm."

Vân Lục thấy Tiêu Tụng quả nhiên có thể dỗ được Nhiễm Nhan, không khỏi vui mừng, lập tức gọi thị tỳ vào, đem mành giữa ngoại thất và nội thất buông xuống. Tiêu Tụng thì ngồi xuống bên kỵ ở ngoại thất, thị tỳ lập tức bưng trà lên.

Nhiễm Nhan quỳ ngồi trước đài trang điểm, trong lòng cũng kinh ngạc, bản thân mình rõ ràng cảm giác rất quẫn bách, không muốn thấy mặt ai, nhưng sau khi hắt đến thì mặc danh cảm thấy dễ chịu hơn nhiều. Nhiễm Nhan cũng không hiểu vì sao, nhưng nàng biết cảm giác của mình ngay lúc đó giống như ốc sên tìm được vỏ của mình, rốt cuộc cũng an toàn.

Vân Lục chọn cho Nhiễm Nhan một cái áo khoác nhỏ màu vàng nhạt, chung quan cổ áo có một vòng lông thỏ, làm khuôn mặt trắng nõn của Nhiễm Nhan thêm vài phần kiều tiếu, rồi nhanh chóng chải một cái búi tóc đơn giản.

Nhiễm Nhan nhìn trong gương, không khỏi nhíu mày nói: "Lần trước ta mặc cái áo choàng lông thỏ kia đã bị người nào đó cười nhạo, đừng mặc kiểu này nữa."

"Cười nhạo gì?" Vân Lục không dám gật bùa, "Ta thấy Tiêu Thị lang thích vô cùng."

Nhiễm Nhan nghi hoặc, phải không? Nàng sao cứ cảm thấy đó là cười nhạo chứ?

Phòng ngoài Tiêu Tụng nghe rõ ràng đoạn đối thoại này không sót chữ nào, khóc mồi không khỏi giường lên. Cảm giác như vậy thật ấm áp, làm Tiêu Tụng có chút gấp không chờ nổi muốn thành thân.

Nói đến hôn sự, Tang Thần hiện tại đang cùng Thôi gia nháo đến nghiêm trọng, nhưng chuyện Thôi gia hưng sự động chúng đi cầu hôn cũng bị tiết lộ ra, bởi vì người ngoài không biết là cầu hôn cho ai, cho nên Thôi thị liền cầu một vị trắc phu nhân từ Nhiễm thị cho Nhị Thập Nhất lang nhà bọn họ, chính là Thập Bát nương Nhiễm Mỹ Ngọc, cũng coi như đem việc này lấp liếm đi.

Thôi Nhị Thập nhất lang là Tú phòng con vợ cả, tình cảnh của hắn cũng không khác Tang Thần bao nhiêu, Thôi thị Tú phòng và Lục phòng có tình huống như nhau, đều chỉ còn vài người ít ỏi, nhưng phẩm mạo của Nhị Thập nhất lang so với Tang Thần thì kém không chỉ một chút.

Có cái kết quả như vậy, có vài phần là do lão thái ánh hưởng, Tiêu Tụng cũng không định miệt mài theo đuổi, mục đích của hắn chính là cưới Nhiễm Nhan về nhà, người khác ra sao, hắn không thèm quan tâm.

Tiêu Tụng đang nghĩ ngợi, mành được vén lên, một mỹ nhân mặt áo váy màu vàng nhạt từ nội thất chậm rãi đi ra, quần áo ngắn gọn tươi tắn, khuôn mặt vốn tinh xảo được trang điểm nhẹ, hàng mi dài, hai má đánh màu hồng nhạt nhẹ nhàng, phảng phát như thời thời khắc khắc đều e lệ ngượng ngùng, đúng là *kinh châu bát động ngung lưỡng mi, duyên hoa tiêu tần kiến thiên chân*.

"Lạ lắm à?" Nhiễm Nhan thấy kinh ngạc trong mắt Tiêu Tụng, không khỏi hỏi.

Tiêu Tụng lắc đầu, "Ta chỉ không ngờ, A Nhan nhà ta mà kiều nộn lên, còn kiều nộn hơn Nhiễm Nhị Thập nương đến ba phần."

Nhiễm Vận mới có mười ba mười bốn tuổi, Nhiễm Nhan đã mười sáu, linh hồn thì còn nhiều hơn hai cái 16, bị khen như vậy một cái, thêm câu "A Nhan nhà ta" kia của hắn, nhất thời lại có chút ngượng ngùng.

"Đi thôi." Tiêu Tụng đứng dậy, cầm tay Nhiễm Nhan, đuôi lông mày khéo mắt toàn là ý cười.

Hai người lên xe ngựa trong nội môn, một chút cũng không trì hoãn đi về hướng chợ đông.

Đêm nay là đêm giao thừa, bình thường giờ này đều đã cắm đi lại ban đêm, mọi người chỉ sợ cũng đã sớm tiến vào梦 đẹp, nhưng giờ này khắc này, các phuòng môn đều mở rộng, trên mỗi con phố, thải lâu tương vọng, chu môn tú hộ, họa đồng điêu lương*, hai bên đường treo từng hàng đèn lồng, màu sắc khác nhau, có đèn hình ống, đèn hình cầu, đèn cung đình sáu cạnh, tháp đèn, các loại đèn màu hoan hỉ cát lợi, bên trên vẽ sơn thủy, mỹ nhân, viết chữ lưu niệm...

*ý là lâu các đùi các sắc màu san sát nhau, nhà có cổng đở trang hoàng rực rỡ...để nguyên đọc cho nó cool

Còn chưa tới chợ đông, đã cảm nhận được không khí năm mới rầm rộ.

Khi xe ngựa đi ngang qua khu vực giữa phường Bình Khang và chợ đông, chỉ nghe đàn sáo du dương, kỹ nữ ở phường Bình Khang hâu như tràn hết ra đường, thi triển tất cả thủ đoạn thiên kiều bá mị để kiếm khách.

Tiêu Tụng cho xe ngừng trước lối vào của một túru lâu ở chợ đông, hai người nắm tay đi vào. Lão bản túru lâu vì phòng ngừa khách quý bỗng nhiên lâm môn, đương nhiên đã có chuẩn bị, bọn họ thường sẽ chờ ra hơn mười nhã gian, đêm nay khách đông không còn chỗ, nếu có quý nhân vào, bọn họ cũng dễ ứng phó. Cho nên túru lâu luôn chật ních, lão bản nhận ra là Tiêu Tụng, thì cũng lập tức tự mình dẫn hai người đi nhã gian.

Những ngày lễ hội như trù tịch, tết hoa đăng thượng nguyên, Thất Tịch...thường hay có nam nữ kết bạn ra ngoài, chuyện này cũng không quá kỳ lạ, nhưng Tiêu Thị lang lại đồng hành với một vị nương tử, chuyện này lại quá làm người kinh ngạc.

Bởi vậy hai người vừa mới lên lâu hai, thực khách trong đại sảnh dưới lâu liền nổ tung, không khí năm mới làm cho tâm tình ai cũng rất tốt, nhiệt tình bát quái cũng bốc lên tới mức chưa từng có, vì thế lập tức cả hôn sự của Tiêu Thị lang và thân phận của Nhiễm Nhan đã mở đầu cho đè tài thảo luận nóng bỏng.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan vừa đến cửa nhã gian, gian bên cạnh liền có người đẩy cửa bước ra.

Là mấy người ăn mặc hò phục viên lanh nhu công tử ca, nhưng ai cũng mặt như phù dung, vừa nhìn liền biết là nữ tử. Nhiễm Nhan vẫn không quá để ý, đổi phương lại nhìn qua.

Tiêu Tụng dừng bước chân, thấy đối phương, cười tiến lên một bước, không dấu vết mà đem Nhiễm Nhan chắn phía sau, chấp tay thi lễ nói: "Nguyên lai là Độc Cô nương tử."

Nhiễm Nhan thấy có chút kỳ quái, hai vị nương tử của Độc Cô gia, Độc Cô Lang Ngưng và Độc Cô Lan Yến, có thân phận tuy tôn quý, nhưng không

đến mức đế Tiêu Tụng dùng chân, còn dùng ngũ khí khách khí như vậy chào hỏi.

Độc Cô Lan Ngung và Độc Cô Lan Yên lần lượt đáp lễ.

"A, tiểu nương tử của Tiêu Thị lang có bao nhiêu kiều mỹ vậy? Sao lại giấu đến kín mít như thế?"

Bỗng dung, một giọng nữ khoan thai vang lên. Thanh âm này cũng không mềm mại như nữ tử bình thường, mà giống như gió rùng, khinh khinh phiêu phiêu, tản ra tôn quý từ trong xương cốt.

Lời edior: hm, vậy cô Nhan là 16x2 plus à?

Chương 290: Mừng năm mới (2)

"Vị hôn thê của Tiêu mỗ tính tình nội liễm, không biết nói chuyện, sợ sê đặc tội ngài." Tiêu Tụng cười nhẹ, nhưng không có ý tứ muốn tránh ra.

Chỉ cần người còn chưa nâng vào cửa, thì liền có khả năng sinh ra biến số, trước đó tuy rằng Tiêu Tụng không dấu diếm chuyện mình đã có vị hôn thê, nhưng cũng sẽ không đem nàng đặt trước mặt mọi người, để cho họ bình luận. Huống chi hắn trước giờ là người lầm thị phi.

"Ồ?" người nọ cười khẽ, âm cuối giương cao.

Nhiễm Nhan nghe thấy tiếng 'bạch bạch' không nặng không nhẹ, như cán quạt vỗ vào lòng bàn tay.

Rồi một trận tiếng chân vang lên.

Nhiễm Nhan thò nửa cái đầu ra, có thể thấy một thân nam trang khoan bào tay rộng đó, được một đám người vây vào giữa, dáng người thon dài, hông mang đai ngọc, cổ và vai được bao phủ bởi lông chồn trắng thật dày. Tóc đen nửa rũ qua lớp lông trắng, dưới ánh đèn sáng ngời, phảng phát như có lưu quang uyển chuyển, chỉ một bên mặt trái đã rung động lòng người như vậy.

Nàng ta đi được nửa đường, bỗng dừng lại, 'xoẹt' một tiếng mở quạt ra, che hờ lên mặt.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan đều cho rằng nàng ta sẽ đi thẳng xuống lầu, không nghĩ nàng ta lại quay đầu, đuôi mắt hơi xéch mang theo ý cười, lóe lên, rồi hất mái tóc đen, sung sướng đi xuống lầu.

Nàng ta làm vậy, cũng không biết là đói với Tiêu Tụng, hay là đói với Nhiễm Nhan.

Vào trong phòng, Tiêu Tụng mới nói: "Vị kia chính là Ba Lăng công chúa."

Nhiễm Nhan cũng đoán ra thân phận công chúa của nàng ta, lại không nghĩ đó chính là Ba Lăng công chúa chỉ nghe kỳ danh chưa thấy mặt, "Nhìn có vẻ là một diệu nhân."

Tiêu Tụng hơi nhướng mày, lại không nói tiếp.

Vì Tiêu Tụng đã dặn dò, đồ ăn rất nhanh đã được mang lên, tuy không nhiều lầm, nhưng đều thập phần tinh xảo, Nhiễm Nhan cả cỗ cơm trưa lẫn cơm chiều cũng chưa đụng tới, lúc này nhìn đồ ăn mới thấy đói.

Tiêu Tụng sau khi dùng gia yến với Tiêu thái phu nhân mới chạy qua, đương nhiên là không đói bụng, chỉ bồi Nhiễm Nhan vài đũa.

Ăn cơm xong, ngồi thêm chốc lát, hai người mới ra ngoài đi dạo.

Chợ đông đèn đuốc huy hoàng, rộn ràng nhốn nháo, người qua lại như mắc cửi, náo nhiệt đến cực điểm.

Nơi này treo hoa đăng so với hai bên đường khi nãy còn dày đặc hơn, đèn lấp lánh đủ loại kiều dáng thú vị, mấy món đồ nhỏ mang ngũ ý cát tường được bày bán đầy đường. Nhiễm Nhan lần đầu ăn năm mới ở cổ đại, cảm thấy rất mới mẻ, nên hoạt bát hơn so với ngày thường rất nhiều, lại thêm hôm nay một thân trang điểm kiều tiếu, thu hút không ít ánh mắt của người đi đường, thậm chí có vài lang quân trẻ tuổi còn đi theo sau rất lâu, nếu không có Tiêu Tụng toàn thân mang sát khí che chắn gắt gao như gà mẹ, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức tiếp cận.

Từ vương công quý tộc, cho tới người buôn bán nhỏ, đều ra ngoài ngắm đèn, xe cộ lũ lượt, người qua lại tấp nập, chen chúc không chịu nổi, nhưng Nhiễm Nhan được Tiêu Tụng bảo hộ, lại vô cùng nhẹ nhàng, chỉ không bao lâu trung y sau lưng Tiêu Tụng đã mướt mồ hôi.

Đủ loại đồ chơi kiều dáng mới mẻ chưa từng gặp qua làm Nhiễm Nhan hoa cả mắt, cho dù ngày thường không có hứng thú mua sắm gì, nhưng một lúc sau cũng vơ vét không ít thứ. Tiêu Tụng và gã sai vặt của hắn xách bao lớn bao nhỏ, còn Nhiễm Nhan và Văn Lục thì cầm đồ ăn vặt ngộ nghĩnh, vui vẻ vô cùng.

"A Nhan, chợ đông tuy cũng đẹp, nhưng không thú vị bằng đường Chu Tước, chúng ta qua bên đó nhìn một cái đi?" Tiêu Tụng kiên nghị.

Đường Chu Tước là con đường rộng ngay trước cửa hoàng cung, nghe nói có thể chứa được cả vạn người, hơn nữa ngày hội lớn như vậy, toàn bộ nhạc kỹ trong giáo phuờng sẽ ra hiến nghệ, đàn sáo ca vũ, hơn mười dặm cũng có thể nghe.

"Được!" Nhiễm Nhan đang cao hứng, đây được xem như lúc nàng hưng phấn nhất từ khi đến Đại Đường.

Chợ đông to như vậy, dạo cả đêm cũng không hết, nhưng đường Chu Tước sau nửa đêm sẽ không có màn gì xuất sắc nữa. Lúc sắp đến giờ Tý, nhiều người sẽ lựa chọn về nhà đón giao thừa, bởi vậy lúc nào nhiệt nhất vẫn là trước nửa đêm, giờ này đi đến đó là vừa. Tuy ngày mai cũng không cầm đi lại ban đêm, nhưng Tiêu Tụng phải tham gia gia yến trong tộc, xác định là thoát thân không được.

Từ chợ đông đến đường Chu Tước rất gần, bọn họ nắm tay tản bộ qua. Vì có thể đi thoái mái hơn một chút, Tiêu Tụng dẫn Nhiễm Nhan đi bằng đường nhỏ. Trong đường nhỏ tĩnh lặng, hai bên đường cũng có treo đèn lồng, nhưng không nhiều.

Lúc yên tĩnh, Nhiễm Nhan lúc này mới nhìn Tiêu Tụng, dưới ánh sáng trăng và đèn dầu, trên dung nhan tuấn lanh của Tiêu Tụng lắp lánh ánh sáng, có lẽ là do mới vừa rồi vẫn luôn dùng sức, hiện giờ cơ bắp cả người vẫn còn căng cứng, khiến cho đường cong nơi cổ, ngực, cánh tay nhìn vô cùng mạnh mẽ.

Nhiễm Nhan ngừng bước, từ trong tay áo móc khăn ra, duỗi tay lau giúp hắn.

Tiêu Tụng mới đầu nao nao, chợt cười, thập phần hưởng thụ để cho nàng lau mặt, lau cổ cho hắn.

Vân Lục ở sau nhìn, trong lòng rất cao hứng, lưỡng tình tương duyệt, phu thê ân ái, cử ánh tê mi...nàng ở trong lòng yên lặng chúc phúc, hy vọng sau này vẫn luôn như thế, cho đến bạch đầu già lão.

Lau mồ hôi xong, hai người cũng không nói nhiều, chỉ nắm tay lắng lắng bước đi, đêm tuy lạnh, nhưng ôn nhu vẫn quấn quít bên người.

Càng đi về phía trước, tiếng ồn ào náo động càng lớn, cuối cùng ngoặc một cái, một khỗn loạn ập vào mặt.

Hoàng gia cung đình ngự long vũ đang được trình diễn, mỗi khi đến chỗ xuất sắc, tiếng vỗ tay rào rào trầm trồ khen ngợi không dứt bên tai. Bởi vì không gian lớn, có nhiều đât để biểu diễn, lại có tiết mục hoàng gia mà bá tánh ngày thường khó gặp, đường Chu Tước so với chợ đông còn náo nhiệt gấp mấy lần.

Nhiễm Nhan cũng lập tức bị loại không khí nồng nhiệt này ảnh hưởng, Tiêu Tụng lệnh hộ vệ mở đường, mang Nhiễm Nhan chen vào khe hở mà bọn họ dùng hết toàn lực đẩy ra.

Khắp nơi đều có thể nhìn thấy người Hồ mặc hò bào, mắt sâu mũi cao, cũng có thể nghe thấy tiếng nhạc tràn ngập phong tình dị vực, còn có thương nhân người Hồ dùng giọng súc sẹo thương nghị giá cả với khách.

Vân Lục thích nhất là xem người Hồ, dù đẹp hay kỳ quái, vẫn cứ nhìn người ta chầm chằm không bỏ.

"A Nhan." Thật vất vả mới chen được đến chỗ hơi trống, Tiêu Tụng lập tức kéo Nhiễm Nhan lại, nói bên tai nàng: "Nhìn về bầu trời kia."

Đầu óc Nhiễm Nhan đang choáng váng, nghe giọng nói mê hoặc trời sinh của hắn, liền ngẩn đầu lên.

Trong không khí ồn ào náo động, ản ản có thể nghe thấy một tiếng "viiiiu", hướng đông bắc có một tia sáng như sao băng xẹt lên, "Phanh" một cái nở rộ ra thành một đóa hoa lúa mắt giữa không trung. Ngay sau đó, bốn phía đều có thanh âm vang lên, trăm ngàn tia sáng như đom đóm lại như sao băng tỏa ra khắp nơi, nơi chân trời tràn ra từng đóa hoa sáng lạng, rồi lại rơi xuống từ không trung, như mưa sao băng.

Đám người bị cảnh tượng sáng lạng lồng lẫy chấn trụ, cả con đường Chu Tước to như vậy mà tĩnh lặng rơi vào an tĩnh.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ ra, Đường triều hình như là chưa có pháo hoa, nàng không khỏi nhìn qua Tiêu Tụng, "Là ngươi làm?"

"Ừm, Lưu Thanh Tùng nghĩ ra công thức, hắn nói là ngươi sẽ thích, ta liền nhân dịp hai ngày nay không có việc gì, mới chế tạo thử xem, nhưng không nghĩ là thật sự thành công." Tiêu Tụng cười nói.

Nhiễm Nhan nhìn hắn không chớp mắt.

Tiêu Tụng trong lòng có chút mỉm cười, cả con đường Chu Tước mọi người đều chấn kinh rồi, nhìn chằm chằm pháo hoa không thể rời mắt được, Nhiễm Nhan lại có vẻ không có cảm giác gì lớn, nhưng hắn vẫn cười hỏi: "Ta đẹp hơn so với pháo hoa à?"

Ngay sau đó, Nhiễm Nhan đột nhiên quay người lại, nhón chân hôn lên môi hắn.

Nhiễm Nhan không phải là một người dễ bị cảm động bởi những màn như vậy, nếu ở đời sau, có người tiêu tiền cho cả nước phóng pháo hoa cùng lúc, nàng có lẽ vẫn sẽ không có cảm giác gì nhiều, nhưng ở đây là hắn tự tay chế tạo, chỉ vì nghe một câu "Nàng sẽ thích", liền vùi đầu vào phòng mà nghiên cứu cho ra.

Có được phu quân như thế, còn cầu gì nữa.

Chương 291: Đam mê đặc thù

Tiêu Tụng sững sốt. Nhiễm Nhan thừa cơ hội dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi hắn, sau đó là mút nhẹ.

Âm áp mềm mại trên môi làm cả người Tiêu Tụng nháy mắt căng cứng, cảm giác tê dại chuitot xuống đáy lòng. Hắn cũng hôn qua Nhiễm Nhan vài lần, đều chỉ như chuồn chuồn lướt nước mà đã khó kìm lòng, giờ phút này cảm giác này, là kích thích mà hắn chưa bao giờ tưởng tượng qua.

Đặc biệt là hắn còn không quên Nhiễm Nhan lại lớn mật dám hôn môi hắn ngay trước mặt công chúng như vậy!

Nụ hôn này, bất quá là vài giây, tất cả mọi người trên đường này đều bị pháo hoa trên trời hấp dẫn, không rảnh bận tâm chuyện bên cạnh, đương nhiên là không có mấy ai phát giác ra có nữ tử lại làm ra hành động như thế!

"Thật là to gan lớn mật!" Tiêu Tụng thấp giọng trách cứ, nhưng trong thanh âm hơi khàn mang ôn nhu vô pháp che dấu.

Nhiễm Nhan cười rạng rỡ, nâng đầu nhìn pháo hoa trên bầu trời, thân mình dựa tới gần Tiêu Tụng, "Tiêu Thị lang, ngươi thiện thùng, mặt đỏ tới mang tai rồi."

Tiêu Tụng hung hăng nhéo nhéo tay nàng, lại hết cách với nàng, cảm xúc xa lạ tràn đầy cõi lòng. Tiêu Tụng giờ khắc này mang biểu tình nhu hòa xưa nay chưa từng có.

Pháo hoa dừng lại, mọi người trên đường Chu Tước tức khắc nổ tung, thứ mỹ lệ như vậy chợt lóe rồi biến mất, đến tột cùng là cái gì? Vé lồng lẫy kia như từ trên mặt đất bay lên không trung, trong không khí còn tràn ngập mùi lưu huỳnh nhàn nhạt, cảnh đẹp này hiển nhiên là do người làm. Không ít thương nhân khôn khéo ngồi được cơ hội làm ăn, lập tức chạy vội về hướng pháo hoa châm ngòi.

Hứng thú của mọi người trên đường Chu Tước có vẻ đã bị pháo hoa đốt cho nóng hơn, càng thêm sinh động, mặt ai cũng mang biểu tình vô cùng hưng phấn.

Cỗ nhân, không phải đều là ngu dân, ít nhất người Trường An kiến thức rộng rãi đối với thứ mới lạ như pháo hoa cũng chỉ duy trì thái độ tò mò và tìm tòi nghiên cứu, căn bản sẽ không bị dọa sợ, còn có mấy lang quân trẻ xúm nhau đi tìm cao nhân vừa tạo ra kỳ cảnh này.

Mà vị cao nhân này, giờ phút này đang nắm tay Nhiễm Nhan, đôi mắt đen láy đã hoàn toàn mất đi vẻ sắc bén thường ngày, mà như hóa thành nước, cứ hay liếc mắt đưa tình với Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan không quen với chuyện quá thân mật với người khác, cảm thấy bị hắn nhìn đến toàn thân nỗi da gà, không khỏi chỉ trích: "Tiêu Việt Chi, ngươi hiện tại một chút khí khái cũng không có."

Tiêu Tụng không có nửa điểm tức giận, hờn ha hờn hở nói: "Từ xưa có bao nhiêu anh hùng vì trầm luân ôn nhu hương mà mất đi bá nghiệp, huống chi Tiêu Việt Chi ta thân chỉ là bè tôi, vừa không mưu đồ bá nghiệp, lại không tính toán công cao chán chủ, muốn nhiều khí khái như vậy làm chi?"

"Nam nhân nên có bộ dáng nam nhân." Nhiễm Nhan nói thì nói vậy, nhưng cũng không chán ghét bộ dáng quyết tâm 'say ôn nhu hương tới chết' này của Tiêu Tụng, bởi vì đường làm quan cùng cuộc sống của hắn còn xa mới cần nàng phải nhọc lòng.

Hai người vòng vèo trên đường Chu Tước hồi lâu, mua không ít đồ chơi nhỏ, lúc tới cổng Chu Tước, trên người Tiêu Tụng đã treo rất nhiều đồ, Nhiễm Nhan cũng ăn một bụng đồ ăn vặt, không phải nàng đặc biệt thích, mà trên đường Chu Tước đồ ăn lạ quá nhiều, món ăn của người Hồ Tây Vực, đồ ăn vặt ở khắp Đại Đường, mỗi món nếm thử một miếng nhỏ, đi một vòng là no căng.

"Yo!"

Nhiễm Nhan đang nhìn nhạc kỹ tấu khúc xung quanh cung, lại nghe một giọng nói vang lên cách đó không xa. Thanh âm nàng ta không lớn, nhưng hình như có lực xuyên thấu, hoặc vì thật sự xuất sắc hơn người, trong hoàn cảnh ồn ào như vậy, lại có vẻ phá lệ rõ ràng.

Nhiễm Nhan quay đầu lại, nhìn thấy ngay Ba Lăng công chúa một thân nam trang, đang đứng dưới một sạp dùng hoa đăng đoán đồ chữ, mặt mũi tươi cười, phía sau bảy tám hộ vệ thân thể cường tráng đi theo.

Lúc này Nhiễm Nhan mới thấy rõ ràng dung mạo của Ba Lăng công chúa, dung mạo kia cũng không quá mức tinh xảo, nhưng đôi mắt đẹp cùng sống mũi cao thon, với dáng người yêu điệu lả lướt, cho người ta một loại cảm giác trẻ trung, đôi mắt kia có phần đuôi hơi xêch lên, nhấtần nhấtn có đều như có ba phần ý cười. Trên thực tế, Nhiễm Nhan có thể nhìn ra cặp mắt nhìn như trong treo vui vẻ kia, không thật sự mang vẻ hiền lành.

Nàng ta cầm cây quạt nửa mở trong tay che miệng cười khẽ, "Tiêu Thị lang là không giàu được nha! Bị ta nhìn thấy rồi."

Nếu đã thấy, Tiêu Tụng cũng không làm điều thừa đi che lại nữa, Nhiễm Nhan cũng hơi khom người hành lễ.

Ba Lăng công chúa thu hồi cây quạt, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lòng bàn tay, dạo bước đi đến trước mặt Nhiễm Nhan, duỗi tay đỡ nhẹ nàng một cái, "Chật, thật sự là cái mỹ nhân phôi, dung sắc như vậy ở Trường An cũng là cực phẩm, trách không được Tiêu Thị lang phải canh giữ chặt chẽ như vậy."

Trong nụ cười ung dung của Ba Lăng công chúa mang chút hương vị yêu dã, làm tâm người ta ngứa ngáy, rồi lại cảm thấy nhìn thấy nhưng không với tới được. Ba Lăng công chúa này tựa như một đóa hoa độc vừa mỹ diễm yêu dã vừa cao quý.

"Còn không phải sao? Tiêu mỗ vừa thấy nương tử mỹ mạo như thế, lập tức thỉnh lão thái thái đi cầu hôn, Tiêu mỗ chính là giúp Lý nương tử một đại ân." Trên mặt Tiêu Tụng mang nụ cười nhạt không xa cách cũng không ôn hòa, "Nàng dù có mỹ mạo cỡ nào, không bao lâu nữa cũng là người Tiêu gia, cũng chỉ có thể là người của một mình Tiêu mỗ ta, sẽ không đoạt mất tên tuổi mỹ nhân Trường An của ngài."

Ý châm chọc trong lời nói kẻ nào cũng nghe ra, Ba Lăng công chúa không để bụng mà chỉ nhẹ nhàng cười nói: "Ta đây thật sự phải tới cửa bái tạ, nếu không chẳng phải là mất lễ nghĩa sao?"

Nàng nói xong, ngón tay ngọc nhỏ dài như có như không mà xẹt qua mặt Nhiễm Nhan, lại tán thưởng một câu, "Cực phẩm." Ánh mắt lưu luyến trên

mặt Nhiễm Nhan, phảng phát như muôn xuyên qua nàng mà nhìn thứ khác, "Chỉ tiếc đôi mắt này, thật sự không có mấy linh khí."

Nhiễm Nhan giật mình, bỗng nhiên minh bạch nàng ta muôn nhìn chính là ai. Nhiễm Vân Sinh nhất tàn nhất tiêu đều là cảnh đẹp, nếu luận tuấn tiêu, hắn có lẽ không phải là nhất, nhưng cảm xúc của hắn phảng phát như có thể truyền cho người khác, không phải khuôn mặt than này của Nhiễm Nhan có thể so.

Xem ra Ba Lăng công chúa vẫn không có ý buông tha cho Nhiễm Vân Sinh.

"Hôm nay ngẫu nhiên gặp được hai lần, không bằng cùng nhau đi uống một chén, như thế nào?" Ba Lăng công chúa nhìn về phía Tiêu Tụng.

"Lý nương tử hảo hứng thú, chẳng lẽ là biết Tiêu mỗ ngày mai phải dự tiệc trong cung, nên luyến tiếc Ngũ Vân tương trân quý trong cung kia?" Tiêu Tụng nửa đùa nửa thật nói xong, cũng không đợi người khác trả lời, liền cầm tay Nhiễm Nhan, hơi cúi đầu thi lễ với Ba Lăng công chúa, ung dung rời đi.

Không khí trên đường lúc này đã bớt náo nhiệt, có không ít người đã về nhà rửa mặt chuẩn bị đón giao thừa, người đi đường rộn rạc, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan như đi tản bộ mà hướng về chợ đông.

Đi được nửa đường, xe ngựa đã đến đón.

"Ngươi không khách khí với Ba Lăng công chúa như vậy, nàng ta sẽ mang thù hay không?" lên xe ngồi ổn, Nhiễm Nhan mới hỏi.

Tiêu Tụng ngữ khí lười biếng nói: "Thù này đã sớm kết rồi, người lúc trước đem chuyện riêng của nàng ta vây lên đám Ngự Sứ Đài đúng là kẻ bất tài tại hạ."

"Vì sao vậy?" Nhiễm Nhan hơi nhíu mày.

"Trách thì trách nàng ta, không nên đi duỗi tay đến chỗ này của ta. A, chắc là nghĩ ta đây vì không có nữ nhân, tịch mịch khó chịu, nên dễ cẩn câu đi." Tiêu Tụng duỗi tay rót ly trà, cười nói: "Thật ra nàng ta vẫn còn biết giới hạn, nếu không ta sao chỉ dừng lại ở mức khiển trách nho nhỏ như vậy."

Đây là đam mê đặc thù của Ba Lăng công chúa, nàng ta cũng không phải thích hoan hảo với nam nhân, mà là thích nhìn mỹ nam trình diễn đồng cung sống, diện mạo khí độ của Tiêu Tụng phải nói là hiếm có, nàng ta đương nhiên vô cùng hứng thú muốn xem thử bộ dáng trên giường của Tiêu Tụng là như thế nào.

Nhiễm Nhan phân tích tâm lý của Ba Lăng công chúa, kỳ thật cũng không coi là kỳ lạ, rất nhiều người trong lòng đều có dục vọng đi nhìn trộm người khác làm chuyện tư mật, chẳng qua nàng ta biểu hiện đặc biệt rõ ràng mà thôi.

Trầm mặc hồi lâu, Nhiễm Nhan bỗng nhiên lạnh buốt mà nhả ra một câu, "Nàng ta nếu muốn nhìn, sao không gả cho người luôn để xem cho đủ."

Cái ly vừa tới bên môi Tiêu Tụng khụng lại, tìm tòi nghiên cứu mà nhìn nàng một hồi lâu, thấy nàng hất mặt qua một bên, liền buông ly xuống duỗi tay bẻ mặt nàng lại, "Nhiễm Thập Thất Nương, người đang ghen?"

"Nếu ta nói không ghen, người có thể cảm thấy ta không để ý đến người hay không?" Nhiễm Nhan nhìn hắn hỏi.

Tiêu Tụng đúng sự thật đáp: "Sẽ không, nhưng người ghen thì ta sẽ càng cao hứng."

"Vậy người thấy sao?"

"....." Tiêu Tụng nhíu mày nhìn nàng, lúc lâu sau cười ha ha, "Một mùi giấm nồng nặc."

Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình nhìn hắn cười, không phải nàng không muốn phối hợp, mà là thật sự không có kinh nghiệm chuyện giữa người yêu nhau phải ra sao.

Tiêu Tụng cũng hoàn toàn không để ý, uống ngụm nước nói: "Năm kia Lư phu nhân cự tuyệt mỹ thiếp thánh thượng ban cho Phòng tướng, bị thánh thượng triệu vào trong cung, lấy dấm giả làm độc, Lư phu nhân uống một hơi cạn sạch, làm thiên tử vì chuyện này mà khâm phục. Lại nghe nói, sau khi hồi phủ, Phòng tướng chỉ nói một câu là mùi giấm nồng nặc, kết quả là ngủ thư phòng khoảng một tháng."

Phòng Huyền Linh sợ vợ, không phải bí mật gì, thậm chí trên sách sử cũng có ghi lại, bất quá chuyện này thì Nhiễm Nhan thật ra mới nghe lần đầu, cũng không khỏi mỉm cười, "Ý của ngươi là, ngươi hâm mộ sao?"

"Là hâm mộ, ngươi xem ta hiện tại ngủ tắm phòng hay ngủ thư phòng, cũng không có gì khác nhau." Tiêu Tụng nói giọng u oán.

Nhiễm Nhan bật cười, Tiêu Tụng này gọi là gì? Thiếu ngược điển hình.

Bất quá tuy Nhiễm Nhan thấy bình thường, những vẫn hơi xấu hổ chuyện gấp không chờ nổi mà thảo luận với hắn chuyện sinh hoạt sau khi kết hôn, nghĩ đến pháo hoa ngập trời vừa rồi, liền dời đề tài, "Ngươi sao lại biết làm pháo hoa, chỉ theo công thức của Lưu Thanh Tùng đưa thôi à?"

Nói đến chuyện này, Tiêu Tụng lại ôm một bụng lửa giận, "Bắt đầu từ lúc ta 13 tuổi, Lưu Thanh Tùng đã mê man mê pháo trúc, pháo hoa của hắn, ta hiện giờ 27, suốt 14 năm, hắn trước sau cho nổ banh hơn 10 gian phòng của bốn gia, sau khi bị đưa đến đao quán, san bằng hết nửa quả núi, ta từ đâu tới đuôi đều bàng quan, những 10 năm trước đã sớm thuộc cái công thức kia."

Vì thế những thứ Lưu Thanh Tùng làm ra hiện giờ vẫn không đáng tin cậy, nhưng lại dạy cho Tiêu Tụng không ít.

Tiêu Tụng trước đó không chạm vào là vì oán khí với Lưu Thanh Tùng quá nặng, hơn nữa tinh lực đều đặt ở chỗ khác, căn bản không thèm để ý tới hắn, hiện giờ bất quá là vì muốn cho Nhiễm Nhan vui mà thôi.

Nghe thấy Tiêu Tụng kể Lưu Thanh Tùng đã từng san bằng nửa quả núi, trong lòng Nhiễm Nhan rất có cảm giác sống sót sau tai nạn, so ra, khói thuốc nổ làm bị thương Nhiễm Nhan kia, đã xem như là sản phẩm tương đối thành công, nếu bỏ thuốc nổ kia cũng phát huy uy lực thất thường như bản thân hắn, chỉ sợ Nhiễm Nhan đã sớm huyết nhục mơ hồ.

Tiêu Tụng trước giờ gặp chuyện gì đều thập phần bình tĩnh, giờ phút này lại nặng nề thở dài. Lưu Thanh Tùng với Tiêu Tụng, vừa là thầy vừa là bạn, cũng vừa là huynh đệ, những năm gần đây chịu đựng tai họa hắn gây ra không ít, nhưng cũng học được rất nhiều thứ từ hắn. Tiêu Tụng phiền chán Lưu Thanh Tùng, nhưng cũng kính trọng hắn. Một loại tình cảm rất mâu thuẫn.

Chương 292: Xuân ý lạnh lẽo

Tiêu Tụng đưa Nhiễm Nhan về phủ, cả hai đều là người dứt khoát, thời điểm tạm biệt tuyệt đối không tình chàng ý thiếp ướt át bần thiểu, nhưng sau khi xoay người thì có chút nhớ nhung.

Mấy ngày nay Tiêu Tụng không được nhàn rỗi, mùng một tham gia cung yến, về tố trạch hiến tế, mồng hai phải bái kiến các vị trưởng bối của bốn gia, tham gia tộc yến, mồng ba quay về Trường An, cùng băng hữu, đồng liêu bái phỏng qua lại, cả chút thời gian thở dốc cũng không có, thỉnh thoảng tranh thủ giữa những lúc vội vàng chạy tới thăm Nhiễm Nhan, lại bị Hình Nương ngăn ngoài cửa.

Từ hôm Hình Nương nhìn thấy cử chỉ thân mật của Tiêu Tụng dành cho Nhiễm Nhan, liền nỗi lên cảnh giác, bởi vì còn chưa có tin hôn thư được lập, Hình Nương đương nhiên không dám để hai người quá mức thân cận, đặc biệt Tiêu Tụng lại đang tuổi tinh lực tràn đầy. Vốn dĩ thân phận của Nhiễm Nhan đã không bằng Tiêu Tụng, vạn nhất có chuyện gì mà nhà chồng biết được, chỉ sợ sẽ càng bị chị dâu em chồng coi thường.

Bởi vậy, khí thế Hình Nương dùng khi đối mặt với Tiêu Tụng, là căn cứ thái độ "Ngươi muốn qua thì dẫm lên đống xương già này của ta mà qua", Nhiễm Nhan cũng không còn biện pháp nào, chỉ đành cách cửa sổ nói vài câu.

Sau lễ năm mới tuyết rơi hai trận lớn, cuối cùng cũng mây tan nắng đẹp vào ngày mồng bảy, mọi thứ giống như được rửa sạch, thanh thấu sạch sẽ.

Thời tiết Trường An âm u đã lâu, giờ bỗng nhiên lộ ra ánh nắng tươi đẹp như vậy thực sự làm lòng người thoái mái, Nhiễm Nhan bởi vì vụ án Văn Hỉ Huyện chủ mà tâm tình buồn bức rối cuộc cũng đỡ đi nhiều.

Nhiễm gia cùng Tiêu gia phối hợp bát tự của Nhiễm Vận, Lưu Thanh Tùng, là một cọc cát hôn, liền định hôn sự sau tháng Sáu, mà so ra, hôn sự của Nhiễm Nhan còn chưa có tin tức gì, Hình Nương ngày nào cũng ra chổ

người gác cổng hỏi xem có tin từ trạm dịch đưa tới hay không, chỉ hận không thể tự mình đi Tô Châu nhìn một cái xem sao lại như vậy.

Mà Giang Nam lúc này đã có xuân ý, băng trên mặt sông đã bắt đầu tan, gió sông thổi qua mang theo mùi tanh nhẹ nhẹ.

Một nữ tử tóc hai búi mặc bộ váy áo màu lam đứng ở đầu thuyền, nhìn ngói đèn tường trắng quen thuộc trước mắt, hốc mắt hơi ướt, tay buông bên người cầm lấy vạt áo nắm chặt lại.

"Ca Lam cô nương, đã qua Nhuận Châu, có lẽ muộn nhất là sau trưa mai là có thể đến Tô Châu." Quản sự bẩm báo.

Ca Lam thả tay nắm váy ra, từ trong tay áo móc ra hơn 10 văn tiền thường cho hắn, hơi gật đầu với hắn.

Hơn mươi văn có thể mua được không ít gạo thóc, quản sự cười nhận tiền, liên thanh nói: "Chắc chắn rồi, chắc chắn rồi, cô nương nếu còn có việc gì cần phân phó cứ thông báo một tiếng."

Ca Lam hơi mỉm cười, ngược lại móc ra một tờ giấy đưa cho quản sự: Thập Bát nương mấy ngày nay tinh thần không tốt lắm, ăn cái gì cũng nôn, đã già đến không ra hình người, vốn dĩ như hoa như ngọc...ngài thường xuyên đi thuyền, có biết cách trị say tàu không?

Người này là quản sự duy nhất biết chữ trên thuyền, Ca Lam vì cùng những người khác giao lưu, mới thường xuyên dò hỏi hắn vài chuyện.

"Ca Lam cô nương thật là tận tâm tận lực, những biện pháp mà mấy người chúng ta biết đều đã thử hết, đều không có hiệu quả, chắc là do Thập Bát nương thân thể ốm yếu, tóm lại ngày mai liền đến Tô Châu, chịu khó một chút, ta sai người nhanh lên." Đối với chuyện Nhiễm Mỹ Ngọc say tàu, quản sự không quá để bụng, còn không phải do ngày thường quá mức nuông chiều, nếu có thể kéo đến hiện tại không xảy ra chuyện, y sinh cũng mỗi ngày đều đến bắt mạch, thì sẽ không có chuyện gì.

Ca Lam gật đầu, khom người hành lễ với hắn, trở vào trong khoang thuyền.

Quản sự tiếc hận mà thở dài, hắn vẫn luôn quản lý sinh ý đường thủy của Nhiễm gia, ở trong tộc Nhiễm thị cũng coi như có chút thể diện, nhà hắn có hai nhi tử, tuổi của tiểu nhi tử cùng Ca Lam không sai biệt lắm, Ca Lam

vừa lên thuyền, hắn đã chú ý, muốn quan sát mấy ngày, nếu cảm thấy không tồi liền xin chủ tử cho con thứ hai của hắn.

Đáng tiếc, Ca Lam cái gì cũng tốt, lại bị câm.

Nhà của quản sự cũng coi như không tồi, nhưng hàng năm bận chuyện sinh ý, nữ chủ nhân không chỉ phải chịu cố hậu viện, nếu có thể còn phải xử lý chuyện giao tế giữa các thương phụ, Ca Lam không thể nói chuyện, đây là một khuyết điểm trí mạng, không phải ai cũng nguyện ý dùng chữ viết để giao tiếp với nàng.

Có thể nói, người hơi có chút địa vị, dù là con trai của quản sự có năng lực trong viện, đều cần phụ nhân trong nhà có năng lực quan hệ nhân tế tốt, giống như Ca Lam, sợ cuối cùng chỉ có thể gả cho một anh nông dân.

Ca Lam vào trong khoang thuyền, gấp ngay Bích Nhi thị tỳ bên người của Nhiễm Mỹ Ngọc. Thời gian Bích Nhi bên cạnh Nhiễm Mỹ Ngọc không coi là ngắn, nàng ta cũng luôn cho rằng mình thông minh, nhưng vẫn đối với Ca Lam kính nể viễn chi, nàng ta đã từng nhìn thấy Ca Lam đối phó với người khôn khéo như Cao thị, nếu không phải có chuyện ngoài ý muốn, Ca Lam bị mất tích hai năm, hươu chết về tay ai cũng còn chưa biết.

"Ca Lam tỳ tỳ." Bích Nhi hơi khom người hành lễ, giương mắt thấy Ca Lam cũng gầy ốm đi rất nhiều, sắc mặt không có bao nhiêu huyết sắc, nghĩ chắc cũng có chút say tàu mây ngày nay.

Ánh mắt Ca Lam nhàn nhạt nhìn nàng ta một cái, khom người đáp lễ, rồi đi về phòng mình.

Bích Nhi đối với hành vi mây ngày nay của Ca Lam hơi khó hiểu, rõ ràng Thập Thất Nương cùng Thập Bát nương đã như nước với lửa, Ca Lam làm thị tỳ bên người của Thập Thất Nương, dọc theo đường đi lại rất chiều cõi cho Thập Bát nương, còn tinh tế chu đáo hơn so với thị tỳ bên người chân chính như Bích Nhi, chẳng lẽ là muốn đầu nhập Cao thị?

Bích Nhi nhéo nhéo đầu có chút choáng váng, có lẽ là mây ngày nay sóng quá lớn, nàng là người từ nhỏ lớn lên ở vùng sông nước mà còn say tàu, trách không được Thập Bát nương nônLOUD lợi hại như vậy. Sông nhỏ trong thành Tô Châu chưa bao giờ có sóng lớn, bởi vậy lần này say tàu, cũng không cảm thấy kỳ quái, dù gì cũng không quá nghiêm trọng, chỉ có Thập Bát nương thể nhược, là tình huống tệ nhất.

Hết thảy nhìn qua đều vô cùng bình thường, dù cho là ai cũng sẽ không nghĩ đến, cái gọi là "say tàu", bất quá là kể Ca Lam từ lúc bắt đầu đã bày ra, nàng khi vừa lên thuyền, đã giúp đỡ xử lý cuộc sống hàng ngày cho Nhiễm Mỹ Ngọc, vẫn luôn rất thoả đáng, cho nên mặc dù sau đó Nhiễm Mỹ Ngọc và thị tỳ của nàng ta có chút "say tàu", cũng sẽ không có ai nghi ngờ.

Ngày cuối cùng...

Ca Lam đóng cửa lại, từ trong bao quần áo lấy ra một bao vải nhỏ, lấy từ bên trong ra một bình sứ màu đỏ, màu đỏ kia như màu máu, phảng phát như đang cảnh cáo đồ bên trong là thứ nguy hiểm, tháo bạch điệp bô bọc đồ vật bên cạnh ra, lộ ra ống tiêm bằng sứ trắng.

Nàng nấm bình sứ kia, đôi mắt tràn đầy hung ác, khéo mồi lại nhéch lên thành một nụ cười tàn khốc, Cao thị...đây chỉ là bắt đầu, ta phải cho người biết, cái gì gọi là sống không bằng chết.

Nhiệt độ trong gió sông dần dần tan đi, theo đêm dài, con thuyền cũng càng ngày càng gần Tô Châu.

Đêm càng khuya.

Cửa phòng Ca Lam nhẹ nhàng mở ra, bước chân thả nhẹ nhanh chóng đi đến giữa khoang thuyền, dùng trâm cài cạy nhẹ then cửa, lắc mình đi vào. Thắp sáng một trán đèn, rồi đặt lên bàn con, như vậy bên ngoài sẽ không thấy rõ bóng dáng trong phòng.

Ca Lam nhẹ nhàng ngồi bên giường, Nhiễm Mỹ Ngọc bỗng nhiên mở mắt, hoảng sợ nhìn nàng nàng chầm chập, phảng phát muôn la lên nhưng lại không phát ra tiếng được.

"Ta sẽ không thương tổn ngươi, ta tới, chỉ là muốn nói cho ngươi một cái tin tốt." Ca Lam thình lình mở miệng nói chuyện, làm Nhiễm Mỹ Ngọc sợ tới mức giật mình.

Một người câm bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, hơn nữa giọng nói của Ca Lam rất thô ráp, rất khàn, rất trung tính.

Chương 293: Muru biển

Nhiễm Mỹ Ngọc nhìn bộ dạng Ca Lam, thật sự không tin là từ trong miệng nàng có thể nghe được tin gì tốt.

"Nói vậy chắc ngươi đã biết mình được hứa gả cho Thôi thị Nhị Thập Nhất lang đi." Trên mặt Ca Lam mang nụ cười nhạt nhẽo, giọng điệu khinh khinh phiêu phiêu: "Vui không? Hay buồn?"

Nhiễm Mỹ Ngọc bị nàng hỏi như vậy, đầu óc hôn mê trầm trầm túc khắc hiểu rõ một việc, Thôi Nhị Thập Nhất lang tuy xuất thân hiển quý, nhưng kém xa Tiêu Tụng, Tiêu Tụng không chỉ xuất thân quý tộc, quyền lợi trong nhà cũng mạnh, nếu luận thủ đoạn, Thôi Nhị Thập Nhất lang cũng kém xa hắn, mà với tình hình như vậy để cho Nhiễm Mỹ Ngọc sợ Nhiễm Nhan như sợ cọp gá tới Trường An, cả đời sẽ sống trong hoảng sợ, nàng làm sao dám?

Ca Lam thấy nàng ta đã hiểu, không khỏi cười nhẹ, "Thập Bát nương cũng là người thông minh, tin tốt mà nô tỳ hôm nay muốn nói cho ngài...."

Ngừng một chút, giọng nói đều đều của Ca Lam trở nên vạn phần nhu hòa, "...ngài rất nhanh sẽ được giải thoát."

Ca Lam duỗi tay nhẹ nhàng che lên miệng mũi Nhiễm Mỹ Ngọc, trước khi Nhiễm Mỹ Ngọc còn chưa kịp có phản ứng gì, đã nặng nề ngủ.

Tính cẩn thận, thì Ca Lam đối với Nhiễm Mỹ Ngọc cũng không có bao nhiêu thù hận, cho nên nàng cũng sẽ không lựa chọn như Nhiễm Nhan mà cho Nhiễm Mỹ Ngọc một cái kinh hách, những gì nàng muốn kỳ thật đơn giản hơn, chính là mạng của Nhiễm Mỹ Ngọc, dùng làm đòn phản kích lấy nước mắt của Cao thị.

Muốn trách, chỉ có thể trách ngươi đầu thai sai người...

Ca Lam lấy ống tiêm từ trong tay áo ra, duỗi tay lật người Nhiễm Mỹ Ngọc lại, kéo ra trung y đơn bạc trên người nàng ta, vô cùng thuần thực mà đâm kim vào trong xương sống ở eo.

Vì ngày này, nàng đã luyện tập vô số lần trên người mình, dùng ngân châm dò tìm khe hở giữa xương sống của mình, giờ phút này trên người vẫn còn lỗ kim chưa hoàn toàn lành lại. So với vòng tay sờ soạng sau lưng mình, thì tư thế lúc này rất thuận buồm xuôi gió.

Làm một loạt những động tác này, Ca Lam không hề chần chờ, mỗi khi nàng chịu đựng thống khổ, thì sẽ nghĩ đến mẫu thân một thi hai mệnh, nghĩ đến phụ thân vốn trung hậu thành thật bị dẫn dụ cho lạc lối rồi nghèo túng, nghĩ đến thảm trạng ông bị người cắt tay cắt chân, nghĩ đến ánh mắt hối hận áy náy kia khi ông nén đau đem nàng bán vào tiện tạ...nghĩ đến ngôi nhà đã từng tràn ngập hoan thanh tiêu ngữ biến thành phế tích rách nát...cho nên nàng sẽ không do dự, không áy náy...

Nếu không phải nhớ ơn Nhiễm Nhan đã trợ giúp, không muốn thêm phiền toái cho nàng, Ca Lam rất muốn đâm một châm này ngay trước mặt Cao thị.

"Cao thị, hy vọng ngươi sẽ thích lễ vật của ta." Ca Lam rút kim tiêm ra, móc khăn ra lau đi máu chảy ra từ bên hông Nhiễm Mỹ Ngọc, thảng đến khi máu không rỉ ra nữa, nàng mới móc thuốc mỡ hóa ứ thoa lên gần lỗ kim, còn dùng tay xoa bóp nhẹ nhàng, để nhanh thấm.

Ca Lam đã thử qua rất nhiều lần, đương nhiên biết nếu không quen thao tác, có thể sẽ khiến vùng bị châm bầm một chút, nàng không muốn chỉ vì vậy mà bị người phát hiện ra manh mối gì.

Đợi cho thuốc mỡ hóa ứ được hấp thu không sai biệt lắm, Ca Lam mới dùng khăn lau sạch thứ còn dính lại, mặc y phục vào cho Nhiễm Mỹ Ngọc, sau đó lật người nàng ta lại, lại móc ra cái khăn khác, nhúng chút nước trong thau đồng ở góc tường, rồi lau sạch mê được còng dính trên mặt nàng ta, cuối cùng sửa sang lại hết thảy, đắp chăn lên cho nàng ta.

Sau khi xác nhận trong phòng không có gì không ổn, mới tắt đèn thả lại chỗ cũ, lặng lẽ lui ra ngoài, lập tức đi lên boong tàu, trên đó có một chậu tro nàng đã đốt hết.

Nửa tháng nay Ca Lam đã quan sát rõ thời gian mọi người làm việc và nghỉ ngơi trên thuyền, biết trên boong thuyền giờ này sẽ không có người, liền bình tĩnh đi qua, ngồi xuống cạnh chậu than đã sáp tàn kia, móc ra một mồi lửa và một xấp giấy tiền vàng mã. Thả vào trong chậu đốt lên.

Thời gian vừa qua khỏi giờ Tý, người chèo thuyền bắt đầu thay ca.

Trong khoảng thời gian này, dọc đường đi Ca Lam rất chiết cố cho sinh hoạt của những người chèo thuyền, bọn họ hiếm khi đi thuyền được thoải mái như vậy, bởi vậy đối với cô nương câm tinh tế biết chăm sóc người khác này vô cùng thương xót.

Thời gian không đến nửa chén trà nhỏ, đã có mấy người chèo thuyền đi ngang qua boong thuyền, kỳ quái liếc nhìn Ca Lam một cái, hơi thở dài, rồi tiếp tục theo đường cũ quay về phòng nghỉ ngơi.

Rất nhanh Ngô quản sự quen biết với Ca Lam đã lên boong thuyền, thấy Ca Lam, dừng chân một chút, rồi đi qua.

"Ca Lam cô nương." Ngô quản sự nói.

Ca Lam đứng dậy, hướng hắn khom người hành lễ.

Ngô quản sự nhìn tàn tro trong chậu, nhàn nhạt nói: "Đêm lạnh gió lớn, cô nương nếu đã té bái xong, thì sớm về phòng nghỉ ngơi đi."

Té bái trên thuyền dù sao cũng không may mắn, người hàng năm đi thuyền có rất nhiều thứ kiêng kị, Ngô quản sự nhìn dưới ánh lửa mỏng manh, trên lông mi Ca Lam một giọt nước ngưng tụ, thanh âm cũng dịu đi nhiều, "Đi đường nhiều thứ bất tiện, chờ tới nơi, cô nương lại chuẩn bị té phẩm, cũng dễ cáo tội với người chết."

Ca Lam vốn không định coi lần hiến tế này là đứng đắn, nên nghe Ngô quản sự nói xong, liền hơi gật đầu, nhìn hắn cảm kích, khom người dọn dẹp đồ trên boong thuyền.

Nàng mượn lần hiến tế này, chủ yếu là nhắc nhở Cao thị, nàng vì mối thù giết cha mẹ mà nhầm vào Nhiễm Thập Bát nương, không có quan hệ gì với Nhiễm Nhan, mượn chuyện này dời đi chú ý của Cao thị đối với Nhiễm Nhan, để Nhiễm Nhan an toàn vượt qua phong ba đính hôn lần này, thứ hai là tạo một chứng cứ ngoại phạm giả cho bản thân, tro tích trong chậu này đủ để chứng minh, nàng hiến tế không phải chỉ mới một lát. Nếu còn có người hoài nghi, nàng vẫn còn hậu chiêu.

Ca Lam không tin Cao thị dám đem cùu hận năm đó kéo ra, nếu thật sự kéo ra, vậy càng hợp ý nàng.

Mùa đông Giang Nam đã qua, mà Ca Lam mang cơn gió lạnh lẽo từ phương bắc tới, đối mặt với Cao thị cùng Nhiễm thị nhất tộc, nàng đã có quyết tâm đồng quy vu tận.

Chỉ có Nhiễm Nhan, là người nàng không muốn thương tổn...cho nên lúc hành sự, cũng có chút kiềm chế.

Sáng sớm ở Trường An sương mù nhàn nhạt, mấy ngày nay tuyết đã tan không ít, trên cành khô ven đường kết một tầng sương mờ, dưới ánh nắng sớm tỏa sáng lấp lánh.

Tiếng hiểu cỗ lục tục vang lên, phuòng môn mở ra.

Nhiễm Nhan buổi sáng sau khi dùng cơm xong thì đi phuòng Tĩnh Thiện thăm người bệnh suyễn kia, năm trước nàng và Lưu Thanh Tùng vẫn luôn tìm kiếm những người bị suyễn, giúp họ trị liệu miễn phí, để tích lũy kinh nghiệm lâm sàng.

Xe ngựa vừa mới ra khỏi đại môn phuòng An Thiện, thì có một chiếc xe hoa lệ thoang thoảng mùi hương đi ngược chiều sát bên cạnh, vào trong phuòng An Thiện. Nhiễm Nhan đang ngủ gật trong xe, nên không hề hay biết.

Tới trước đại môn phuòng Tĩnh Thiện, xe ngựa ngừng lại bên đường, chờ Lưu Thanh Tùng đến. Nói thật, từ sau vụ nhào xuống tuyết hôm giao thừa kia, Nhiễm Nhan hai mươi vạn phần không muốn nhìn thấy Lưu Thanh Tùng, nhưng nàng nghiêm túc tự vấn mặt lợi và hại, vẫn là tạm thời bỏ qua thể diện cá nhân.

Vân Lục duỗi cổ đợi trong thời gian khoảng hai chén trà, mới nhìn thấy một người gầy còm cao nhòng đang cưỡi một con lừa chậm rãi đi về hướng này. Nhìn hồi lâu, mới thấy rõ dung mạo người nọ. Vân Lục lúc này mới lùi về chòm qua gọi Nhiễm Nhan, "Nương tử, nương tử, Lưu y sinh tới."

Nhiễm Nhan mở mắt, cầm hùng hoàng thạch sưởi tay, được Vân Lục đỡ xuống xe.

Ánh mặt trời rất sáng, nhiệt độ không khí lại thấp hơn so với mấy ngày tuyết rơi, khi hô hấp, hơi thở đọng thành khói mù bay ra từ miệng. Nhiễm Nhan vừa mới tỉnh ngủ, cảm thấy hơi lạnh, run rẩy, nắm chặt hùng hoàng

thạch trong tay, híp mắt nhìn con lừa đi chậm còn hơn người đi bộ cách đó không xa, và 'cây gậy trúc' trên lưng nó.

"Để Thập Thất Nương đợi lâu!" Lưu Thanh Tùng thấy thần sắc Nhiễm Nhan không mấy thân thiện, lập tức ân cần giải thích, "Ta hiện tại không phải ở nhà Tang Thần sao, nhà hàn nghèo, chỉ có bốn bức tường, cả con lừa bệnh này còn nói là công cụ Thái học cấp để khỏi đi bộ."

Sắc mặt Nhiễm Nhan càng không tốt, "Ngươi dùng lừa của hàn, hàn làm sao bây giờ?"

"Hắn dù có cưỡi lừa cũng sẽ đến trễ, có hay không cũng giống nhau." Lưu Thanh Tùng xoay người xuống lừa.

Ở thời Đường, tiền triều thì bình thường quý tộc mới cưỡi ngựa, đến Đường triều cưỡi ngựa đã dần phổ biến hơn, trên dưới vô luận đất rẻ sang hèn, chỉ cần có thể mua nổi ngựa, đều có thể cưỡi, mà công sở đều sẽ cấp ngựa cho quan viên, Thái Học tiến sĩ cũng hàn là được cấp ngựa. Nhiễm Nhan trong khoảng thời gian này cũng tập trung học rất nhiều quy củ, nên khi nghe Lưu Thanh Tùng nói như vậy, còn tưởng rằng người trong Thái Học khi dễ con thỏ kia, "Không phải cấp ngựa sao, vì sao cõi tình cho hắn lừa?"

Nhắc tới cái này, Lưu Thanh Tùng rất hiểu ý ngoài lời của Nhiễm Nhan, không khỏi làm bộ lau mồ hôi, "Tang Tùy Viễn chính là tiến sĩ do thánh thượng khâm điểm, ai dám gây khó dễ cho hắn? Nguyên bản là cấp ngựa, nhưng Tang tiên sinh người ta nói cưỡi ngựa quá nguy hiểm, hắn cũng không biết cưỡi, cho nên gân cỗ ép công sở đổi qua lừa."

Khóe mắt Nhiễm Nhan giật giật, thanh âm bình bình nói: "Thôi...coi như ta không hỏi."

Dứt lời xoay người muồn lên xe, lại bị Lưu Thanh Tùng gọi lại, "Hôm nay không vào phuờng Tĩnh Thiện." Hắn ngay sau đó chồm sát vào Nhiễm Nhan, hạ giọng nói: "Ta hôm qua nghe nói, thân thể Tấn Dương tiểu công chúa lại có vẻ không được tốt, thánh thượng chộp tất cả ngự y có liên quan tới buộc phải tạo cho được phương thuốc hữu dụng...mùa xuân bệnh suyễn dễ phát tác, đã đến lúc chúng ta ra tay."

"Có thể quá sớm hay không? Chúng ta mới chẩn trị có bốn người bệnh, mới có chút hiệu quả mà thôi, như vậy có phải giống như trò đùa hay không?"

Nhiễm Nhan vô luận là đối với phương diện nghiêm thi hay chữa bệnh đều mang thái độ nghiêm cẩn.

Lưu Thanh Tùng phất phất tay, không cho là đúng nói: "Ngàn vạn lần đừng nói với ta cái gì mà chức trách sứ mệnh của bác sĩ..." hắn nhìn ngó quanh, thấy bốn phía không có người đi đường, mới nhỏ giọng nói: "Hai ta tay nhỏ chân nhỏ có thể nâng nổi cái đùi của lịch sử sao? Tân Dương tiểu công chúa năm Trinh Quán thứ 21 hoảng, hiện tại mới năm thứ 12, hai ta cũng không phải lang băm, kiêu gì cũng không có khả năng làm nàng hoảng trước năm thứ 21, chúng ta muôn vũng căn cơ, cũng chỉ có thể nǎm chặt mấy năm công phu này mà thôi."

Vô luận ở nơi nào, muôn tạo ra thành tựu đích xác không phải chỉ một hai năm là có thể được việc, Nhiễm Nhan cảm giác sâu sắc tán đồng, nhưng trong lòng đồng thời cũng đối với Lưu Thanh Tùng lau mắt mà nhìn, hắn tuy rằng toàn làm những chuyện không đáng tin cậy, nhưng lại không phải người hờ đò.

"Lên xe đi." Nhiễm Nhan nói.

Hai người trước sau lên xe ngựa, Nhiễm Nhan ngồi xong rồi nói: "Ngươi nói không phải không có lý, có điều chúng ta muôn bắt tay làm thì có khó khăn rất lớn, thứ nhất hoàng cung không phải là hậu viện nhà ngươi, có thể để ngươi ra vào thoải mái, chúng ta muôn tự đề cử, cũng phải có đường mới được; thứ hai, hiện tại thánh thượng đối với các ngự y cũng chưa quá thất vọng, bệnh tình tiểu công chúa cũng không phải đặc biệt nguy hiểm, chúng ta tùy tiện ra mặt, kết quả sẽ không quá lạc quan."

Nhiễm Nhan nhìn Lưu Thanh Tùng cười vẻ đáng khinh, lập tức nói: "Ta sẽ không nhờ Tiêu Việt Chi."

Không phải Nhiễm Nhan cậy mạnh giữ mặt mũi, mà là trong triều đình, quan chức của các tư, chuyện nếu không quá cấp bách đến mức phải đi tiếp thu ý kiến quần chúng, Tiêu Tụng làm Hình Bộ thị lang cũng không thể nhúng tay, nếu không, chỉ có vô duyên vô cớ bị người phê bình mà thôi.

Chương 294: Rốt cuộc có đi hay không

"Ta biết, cho nên chúng ta sẽ phải đi gặp người có thể cảm tay vào được." Lưu Thanh Tùng ngáp dài nói.

Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, dùng tay gõ lên vách xe, ra hiệu có thể đi rồi.

Lưu Thanh Tùng dặn dò: "Khúc Giang."

"Ngươi nói người kia là..." Đại Đường có quá nhiều nhân vật phong vân, Nhiễm Nhan nhất thời cũng nhớ không nổi ai thích hợp quản chuyện này.

"Ngụy Vương Lý Thái." Lưu Thanh Tùng lần này trả lời thật dứt khoát.

Đáy lòng Nhiễm Nhan hơi nhảy dựng, trong đầu bỗng nhiên toát ra câu Tô Phục đã từng nói qua: Ta trước kia là sát thủ dưới tay Lý Khác, bây giờ đầu quân vào Ngụy Vương Thái. Nói cách khác nàng phải đi giao tiếp với chủ nhân của Tô Phục?

Không biết vì lý do gì, Nhiễm Nhan có chút mâu thuẫn. Có lẽ là cảm thấy nếu đã phân rõ giới hạn với Tô Phục, thì không nên tiếp xúc nhiều, hoặc là không tin tưởng bản thân, hoặc là lo lắng Tiêu Tụng sẽ bởi vì vậy mà không vui.

Tiêu Tụng đối với Nhiễm Nhan vẫn luôn vô cùng dung túng, nhưng mỗi người đều có giới hạn, Nhiễm Nhan không cho rằng hắn sẽ không có nguyên tắc mà dung túng người yêu, chỉ là nàng vẫn không biết đường giới hạn kia ở đâu, cũng không muốn chạm đến. Nàng để ý tới cảm thụ của hắn, đây là chuyện trước kia chưa từng có.

Nhiễm Nhan cắn môi, một lúc lâu sau mới nói: "Vì sao lại chọn Lý Thái? Hắn cũng không phải dễ đối phó như vậy."

Chỉ cần nhìn hắn sống sót từ trong phong ba đoạt trũ vị, mà Lý Thừa Càn thì bị phế vị trí trũ quân, bị phán sung quân, sau đó buồn bức mà chết, thì

có thể biết thủ đoạn người này.

"Người trong triều có thể nhúng tay vào việc này thật sự không ít, có điều đây dù sao cũng là chuyện riêng của hoàng gia, chúng ta lại không phải Biển Thước Hoa Đà, cũng không có cơ hội gì để tạo thế thành danh, ai sẽ mạo hiểm đe cù chúng ta với thánh thượng?" Lưu Thanh Tùng dựa vào vách xe, vẫn bộ dáng như chưa tỉnh ngủ, nhưng lời nói ra lại trật tự rõ ràng, khác xa giọng điệu không đáng tin cậy ngày thường, "Ngụy Vương chiêu hiền nạp sĩ, không quan tâm trong lòng nghĩ như thế nào, nhưng mặt ngoài thì mọi người nhất trí tán thành hắn chiêu hiền đãi sĩ nên hòa ái dễ gần, ta nghe nói hắn hôm nay ở Khúc Giang mở tiệc khoán đãi sĩ tử, chúng ta có thể đi thử thời vận, để làm quen."

Nói xong, hắn lại bắt đầu lên cơn, ý nghĩ trở nên kỳ lạ, tức khắc người cũng vô cùng có tinh thần, đôi mắt không lớn tỏa sáng lấp lánh, sống lưng cũng thăng thắn, "Aizz...ta cảm thấy, người có thể ở bờ sông Khúc Giang gặp phải một người rơi xuống nước, rồi giống như người cứu tiểu đồng kia ở Tô Châu, khởi từ hồi sinh gây oanh động thành Trường An hay không? Hoặc là..."

"Dừng." Nhiễm Nhan không kiên nhẫn nghe hắn nói chuyện tào lao, nói: "Ngươi có biết Tiêu Tụng ở đâu không?"

Bát quái nhiệt tình bị quét sạch, Lưu Thanh Tùng lập tức héo rũ.

Nhiễm Nhan phát hiện, thằng nhãi Lưu Thanh Tùng này chỉ có khi đang đàm luận mấy chuyện không chính đáng thì mới có tinh thần sáng láng, hắn cũng có ý tưởng đứng đắn, nhưng bộ dáng sống dở chết dở kia làm người khác muốn lôi hắn ra nện cho một trận tơi bời.

"Hắn...nếu không phải đi bái phỏng đồng liêu, thì chính là bị đồng liêu bái phỏng đi!" Lưu Thanh Tùng căn cứ vào kinh nghiệm năm rồi nói.

"Chuyện lớn như vậy, ta cần thương lượng với hắn." Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Nhan luôn là một nữ nhân độc lập tự chủ, nhưng Tiêu Tụng đối với nàng luôn vô hạn bao dung, nàng cũng chỉ bất quá là *đầu ngã dĩ mộc qua, báo chí dĩ quỳnh cu**, chưa nói đến tình cảm, hai người ở chung thì cần phải duy trì sự tôn trọng cơ bản nhất dành cho nhau, huống chi, chuyện này còn quan hệ đến lựa chọn con đường chính trị tương lai.

*câu này ở trong Kinh Thi, ý là người đối với ta tốt 1 thì ta đối lại tốt 10, hơi giống 'tích thủy chi ân dũng tuyển tương báo', mà cô Nhan không biết phải 'dũng' kiểu gì đó

Cũng không thể hai phu thê mỗi người lại đi ủng hộ một hoàng tử khác nhau đi! Nhiễm Nhan nghe Tiêu Tụng nói qua, hắn trước mắt không lựa chọn đứng vào đội nào, nàng làm như vậy có bị tính là chọn đội cho hắn hay không?

Lưu Thanh Tùng kêu lên quái dị, "Chờ người hỏi xong, chúng ta lại đánh xe đuổi tới Khúc Giang, người ta chỉ sợ đã tan hàng, Nhiễm nữ sĩ, người trước kia không phải là người do dự không quyết đoán như vậy nha."

Nhiễm Nhan không để ý đến hắn nữa, gõ gõ lên vách xe, "Đi phường Bình Khang."

"Cơ hội hiếm có..." Lưu Thanh Tùng bất mãn hù hù. Thấy Nhiễm Nhan vẫn bỏ qua hắn, không khỏi sờ sờ mũi, lâm bẩm nói: "Cửu Lang là nam nhân, ta cũng là nam nhân a, chúng ta tốt xấu gì cũng là đồng bọn hợp tác, người sao lại không tôn trọng ý túc của ta?"

"Ngươi còn biết là đồng bọn hợp tác?" thanh âm bình bình của Nhiễm Nhan vang lên. Lưu Thanh Tùng rõ ràng đã biết tin tức trước đó, lại không nói trước cho nàng, tiến hành thương nghị. Bất quá Nhiễm Nhan cũng không tính toán lấy chuyện này để phát tác, "Có đồng bọn nào làm thuốc nổ để nổ địch nhân cũng nổ luôn người hợp tác sao?"

Bụng dạ hẹp hòi! Lưu Thanh Tùng chửi thầm, nhưng thấy thần sắc của Nhiễm Nhan không tốt, nên trăm triệu lần không dám nói ra miệng, đành phải dùng ánh mắt u oán nhìn chằm chằm nàng, sau đó nói: "Hay là ta ở đồng môn phường Bình Khang chờ ngươi, như thế nào?"

Cửa đồng phường Bình Khang kỹ quán san sát, Lưu Thanh Tùng có thể không cảm thấy mặt Tiêu Tụng để chịu ngược, còn có thể tìm chỗ ám áp, ôm mỹ nhân trong ngực...

"Có thể." Nhiễm Nhan gật đầu.

Vui sướng trong lòng Lưu Thanh Tùng còn chưa kịp khuếch tán lên mặt, liền nghe thanh âm lạnh buốt của Nhiễm Nhan vang lên: "Nhưng ta trở về khi nói chuyện phiếm với a Vận không chừng liền sẽ lỡ miệng nói ra, còn

nữa, ngày mai ta muốn đi tìm Tang Thần, nói không chừng trò chuyện quá vui vẻ cũng sẽ thuận tiện kể ra sự tích phong lưu của ngươi."

Nhiễm Vận thì không cần phải nói, làm vị hôn thê, đương nhiên không vui khi biết Lưu Thanh Tùng dạo kỹ quán, một nam nhân mà phương diện kia không có bất luận khuyết tật gì lại đi dạo kỹ quán, nếu nói chỉ là thuần khiết uống chút rượu, trò chuyện nhân sinh lý tưởng với mỹ nhân, nói từ thơ từ ca phú tới nhân sinh triết học, ai mà tin? Còn Tang Thần, bản thân hắn đã ghét cái ác như kẻ thù, trong thế giới quan của hắn, chỉ có "Người tốt" và "Người xấu", nếu biết Lưu Thanh Tùng vậy mà đi dạo kỹ quán, hoặc là sẽ ôm một trái tim cần nghiên cứu lại, tóm lấy hắn 'ân cần dạy dỗ', hoặc là trực tiếp đuổi cỗ hắn ra khỏi nhà.

Cho dù là gì, cũng không phải là thứ mà Lưu Thanh Tùng muốn trải qua.

"Nhiễm nữ sĩ, ngươi bây giờ so với Cửu Lang không nhường một tấc." Lưu Thanh Tùng oán khí tận trời nói.

Bởi vì bị Nhiễm Nhan cưỡng ép bức hiếp, Lưu Thanh Tùng cũng chỉ đành thỏa hiệp, thành thành thật thật đi với nàng tới phường Bình Khang.

Tiêu Tụng cũng không có ở nhà, theo lời người gác cổng là đi bái phỏng Trưởng Tôn Vô Ky.

Nhiễm Nhan cũng không vào phủ, mà quay lại đường cũ, "Hắn hay qua lại với Trưởng Tôn quốc cữu sao?"

Lưu Thanh Tùng lười nhác đáp: "Hắn quan hệ với mấy vị các lão như Phòng tướng, Trưởng Tôn quốc cữu cũng không tệ lắm, không đặc biệt thân thiết với ai...rốt cuộc có còn đi Khúc Giang hay không?"

Cơ bát khả thất thời bất tái lai.*

*thời cơ không thể để mất đi, thời gian thì không quay ngược lại

Trong đầu Nhiễm Nhan nhanh chóng tính qua những lợi và hại, cũng nhớ lại lời Tiêu Tụng từng nói qua, trong giọng của hắn có vẻ hắn cũng không xem trọng Thái Tử Lý Thừa Càn, lại vì nàng mà có chút oán hận Lý Khác, cũng không thích tiếp cận Tấn Vương Lý Thái, xưa nay ở trong quan trường cũng không kết giao thân cận với ai.

"Không đi." Nhiễm Nhan suy xét mãi, quyết đoán ra quyết định này.

Lưu Thanh Tùng vốn cho rằng Nhiễm Nhan tìm không gặp người thì cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này, dù sao thoát nhìn nàng cũng là dạng nữ nhân rất coi trọng sự nghiệp, lập tức không khỏi thấy kinh ngạc: "Ngươi lại để ý cảm thụ của Cửu Lang như vậy sao?"

"Không chỉ là như vậy." Nhiễm Nhan ngược lại nói: "Ta còn gặp qua Thái Tử một lần, hắn còn thiếu ta một cái ân tình. Mà chỗ Lý Thái kia, cũng không chỉ có mỗi cơ hội lần này, nghe nói hắn còn mở văn quán, chiêu nạp hiền tài, tin rằng chúng ta muốn tiếp xúc với hắn cũng sẽ không đến mức khó như lên trời."

"Eh? Người gặp qua Thái Tử khi nào? Nói xem, nói xem." Lưu Thanh Tùng đột nhiên tinh thần tinh táo.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nhìn hắn một cái, cảm thấy mình phủ quyết kiến nghị của hắn, trong lòng hơi ngại, đang chuẩn bị giải thích, lại nghe thanh âm Văn Lục vang lên bên ngoài: "Nương tử, kia không phải người trong phủ sao?"

Ngay sau đó là tiếng vó ngựa dồn dập.

Chương 295: Khách tới thăm

Gã sai vặt Nhiễm phủ nhìn thấy xa phu trong phủ, lập tức xuống ngựa, "Thập Thất Nương, cuối cùng tiểu nhân cũng tìm được ngài, trong phủ có hai chuyện đang chờ ngài đó."

Vân Lục chui ra khỏi xe ngựa, thấy là Lộc Nhạc bên người Thập Lang, liền hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lộc Nhạc kia mặt đầy vui mừng, "Người bốn gia tới, nói là đã hợp qua bát tự, là kim ngọc lương duyên, hôn thư của Thập Thất Nương đã định rồi, Tiểu gia muôn nhanh chóng thành hôn, hôn kỳ được định vào trung tuần tháng Ba."

"A!" Vân Lục vui vô cùng, nhất thời không biết phải làm như thế nào, một đôi mắt phượng nhịn không được úa nước mắt, kích động vén mành lên, "Nương tử...nương tử..."

Khóe môi Nhiễm Nhan cong lên, đôi mắt luôn đen kịt trở nên sáng rực rỡ, nhưng vẫn không quên Lộc Nhạc nói là hai việc, "Ngoại trừ cái này, còn có chuyện gì nữa?"

Lộc Nhạc vội vàng đáp: "Ngài sáng nay chân trước vừa đi không bao lâu, Độc Cô Nhị nương đã tới phủ bái phỏng ngài, hiện tại còn chưa đi, Thập Lang lệnh cho tiểu nhân chạy nhanh đi tìm ngài."

"Độc Cô Nhị nương đã gặp Thập ca rồi?" mí mắt Nhiễm Nhan hơi nhảy, Độc Cô Lan Yên có giao hảo với Ba Lăng công chúa...Nhiễm Nhan cũng không cho rằng bản thân mình có mị lực lớn như vậy, để Độc Cô Lan Yên đích thân tới cửa bái phỏng, nàng ta hơn phân nửa vẫn là vì muốn tìm hiểu chuyện về Nhiễm Vân Sinh.

Lộc Nhạc không biết Nhiễm Nhan vì sao lại phản ứng lớn như vậy, nhưng vẫn nói: "Không có, vẫn luôn là phu nhân tiệp đai."

"Hồi phủ!" thanh âm Nhiễm Nhan lạnh xuống. Vốn dĩ, nếu Ba Lăng công chúa không đánh chủ ý lên Nhiễm Vân Sinh, nàng thật sự không cảm thấy hổ nam sắc thì có cái gì không đúng, nhưng từ sau vụ Sài Huyền Ý, lại thêm chuyện nàng ta còn duỗi tay về phía Tiêu Tụng, nàng đã đem Ba Lăng công chúa liệt vào địch nhân bậc một, thậm chí còn trên cả Lý Khác.

Lý Khác chủ yếu là muốn dụ Tô Phục vào chỗ chết, Nhiễm Nhan căm hận một ngum, cũng coi như là đã báo mồi thù trước đó hắn làm nhục nàng, Lý Khác tuy cao ngạo, nhưng không mất khí tiết, nếu có lý do thích hợp, cũng chưa chắc sẽ cùng một nữ tử là Nhiễm Nhan đấu đến người chết ta sống, nhưng Ba Lăng công chúa thì khác, lần trước ở túu lâu, Nhiễm Nhan có thể cảm giác được, ánh mắt kia của nàng ta như xuyên qua mình mà tìm hình bóng của Nhiễm Vân Sinh, là ham muốn tràn trui nhất định phải đoạt được.

Trong 'Đường luật' quy định, ngoại trừ chuyện công, có người cần chạy chữa, trên xe có sản phụ, hoặc là vội vã chịu tang, thì bình thường không được chạy nhanh trên đường, cho nên khi xe ngựa của Nhiễm Nhan dùng tốc độ nhanh nhất cho phép chạy về đến phủ, cũng đã gần trưa.

Lưu Thanh Tùng ở trên xe vừa tỉnh xong lại ngủ lại, nằm thành hình chữ X, không hề bận tâm tới cảm thụ của hai nữ tử trong xe, thậm chí còn ngáy nho nhỏ.

"Uy...Lưu Thanh Tùng...ngươi ở nhà Tang Thần đều không được ngủ hay sao?" Nhiễm Nhan đá hắn một cái. Nào có ai mới sáng sớm rời giường xong còn ngủ lại ngon lành như vậy.

Lưu Thanh Tùng xê dịch, lẩm bẩm nói: "Tang Thần ngày nào cũng tìm ta đánh cờ, ở trên bàn cờ làm nhục ta đến qua nửa đêm, tại hạ gần như tinh thần vong..."

Nhiễm Nhan lại hung hăng đá hắn cái nữa, nói cũng không nói cho đàng hoàng, kiểu gì cũng phải dùng cách mô tả đáng khinh như vậy, cái gọi là "Tinh" đương nhiên là chỉ tinh lực, Nhiễm Nhan nghe còn không sao, Văn Lực lại đỏ mặt.

Trở lại trong phủ, xuống xe ở đường nhỏ trong nội môn, Nhiễm Nhan phân phó xa phu: "Không cần quấy rầy Lưu y sinh, trực tiếp đem xe ngựa đến đậu ở chuồng ngựa là được."

Xa phu ứng tiếng, vội vàng dời xe đi.

Hai thị tỳ đã sớm canh ở trước nội môn, thấy Nhiễm Nhan trở về, vội vàng ra đón, một thị tỳ mặc váy lụa màu thủy lục thấp giọng nói: "Thập Thất Nương, ngài về rồi, phu nhân đã sai phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, vị Độc Cô nương từ kia ở lại ăn cơm."

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, Độc Cô Lan Yên này là sao đây, trước giờ không quen biết lại tùy tiện chạy đến nhà người khác, người cần bái phòng không có mặt, còn có thể tự tại mà lưu lại ăn cơm?

Mấy người vừa đi vào trong thính đường, thị tỳ váy lụa xanh nhạt vừa nói: "Ngoại trừ Độc Cô nương tử, còn có một vị Trình nương tử, nô tỳ nghe nói là Lư quốc công đích nữ, không biết có phải là thật hay không."

"Đa tạ." Nhiễm Nhan cũng rất biết điều, thị tỳ này là người đặc lực bên cạnh La thị, tên là Hồ Yên, những câu nhắc nhở của nàng ta, Nhiễm Nhan sao có thể nghe không hiểu.

"Phu nhân dặn dò nô tỳ chờ Thập Thất Nương, nô tỳ chỉ là tǎn trách thôi." Hồ Yên thông minh mà đem công lao đầy một nửa lên người La thị.

Khi Nhiễm Nhan đi đến tiền thính, mới thả chậm bước chân, chờ thị tỳ thông báo xong, liền thong dong đi vào.

Trong phòng, La thị đang đầy mặt tươi cười nói chuyện cùng một thiếu nữ tiêu lệ khả nhân, một nương tử có vẻ anh khí ngồi ở tịch bên cạnh, khoảng trên dưới 17 tuổi, đuôi mắt xéch lên, mũi thẳng, hai cánh môi mỏng hơi đỏ, tóc mai đen nhánh. Nữ tử này rũ mắt, lảng lặng nhấp nước trà, khớp xương ngón tay hơi gồ lên so với nữ tử bình thường, móng tay cắt rất ngắn, nhưng rất gọn gàng.

Nhiễm Nhan có ánh tượng, vị này chính là Trình Tình Nhi đã từng thấy mặt một lần ở Đông mai viên của Trình gia.

"Thập Thất Nương đã trở lại." nụ cười của La thị không giảm, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, bà còn một đồng việc chưa làm, lại phải bồi hai quý nữ nói chuyện tào lao trời nam biển bắc. Trong lúc đó Độc Cô Lan Yên có vài lần như có như không mà hỏi thăm về Nhiễm Vân Sinh, tuy La thị luôn thích khoe nhỉ tử của mình ra, nhưng từ khi biết được chuyện về Ba Lăng công chúa, bà trở nên rất cảnh giác, cho nên mỗi một lần đều xảo diệu

mà tránh đi, trong lòng cũng không khỏi bắt đầu hoài nghi ý đồ đến đây của hai người này.

Nếu có quý nữ không chê xuất thân thương nhân của Nhiễm Vân Sinh, cam tâm tình nguyện gả thấp, La thị đương nhiên là ngàn vạn chịu, nhưng cho dù bà cảm thấy nhỉ tử mình trên trời khó tìm trên mặt đất cũng khó tìm, thì cũng sẽ không thiên chân đến trình độ này.

"Độc Cô nương tử, Trình nương tử." Nhiễm Nhan hơi khom người thi lễ.

Tính cách Độc Cô Lan Yên thật ra khá hoạt bát, cũng không coi là quá kiêu ngạo, cười hì hì nói: "Thập Thất Nương không cần đa lễ, ta cùng A Tình hôm nay mạo muội đến bái phỏng, ngươi chớ có trách cứ."

Nhiễm Nhan quỳ ngòi xuống tịch bên cạnh La thị, không hề có ý tứ trả lời, mắt thấy không khí tẻ ngắt, La thị vội vàng tiếp lời nói: "Hai vị kiều khách tôn quý, Thập Thất Nương nào có đạo lý không vui? Bất quá tính tình nàng từ trước đến nay quạnh quẽ, hai vị ngàn vạn lần đừng thấy chậm trễ."

"Sao có thể." Độc Cô Lan Yên khẽ cười nói.

La thị rốt cuộc có thể thoát thân, "Ta đi ra ngoài nhìn xem phòng bếp chuẩn bị đồ ăn đến đâu rồi, các ngươi cứ trò chuyện trước." Nói xong, La thị nhân lúc đứng dậy, không dấu vết mà dùng khuỷu tay nhẹ nhàng thọc Nhiễm Nhan một chút, ra hiệu cho nàng tiếp đãi khách cho tốt.

Nhiễm Nhan nhìn La thị chào Độc Cô Lan Yên, Trình Tình Nhi rời ra khỏi thính đường, liền hỏi thảng: "Hai vị tới tìm ta có chuyện gì?"

Có lẽ là không nghĩ tới Nhiễm Nhan lại thảng thắn như vậy, Trình Tình Nhi rốt cuộc đưa ánh mắt lên người Nhiễm Nhan.

Độc Cô Lan Yên đang định trả lời, lại bị Trình Tình Nhi cắt đứt, "Chúng ta không phải tới tìm ngươi, mà là thay Ba Lăng công chúa chuyển lời, Nhiễm Thập Lang...được công chúa coi trọng."

Độc Cô Lan Yên kinh ngạc nhìn Trình Tình Nhi, biểu tình có chút không vui, hơi mím môi, không nói tiếp.

"Ô, còn gì nữa không?" Nhiễm Nhan rót cho mình chén nước, bưng lên uống, rất có ý tứ bưng trà tiễn khách.

Trình Tình Nhi không giận mà cười, "Thật thú vị, trách không được Tiêu Thị lang một hai phải cưới cho được người."

Sắc mặt Nhiễm Nhan không thay đổi, trong lòng thực sự thấy có chút kỳ quái, sao Trình Tình Nhi biết là Tiêu Tụng một hai phải cưới nàng?

Chương 296: Cuối cùng cũng có người muốn Quỷ kiến sâu rồi

"Thập Thất Nương chớ trách A Tình vô lễ, nàng ấy luôn thích gây chuyện với người khác." Độc Cô Lan Yến nói giọng ba phái.

Nhiễm Nhan sắp phải gả cho Tiêu Tụng, Độc Cô thị phu nhân của Tống Quốc Công là cô cô của Độc Cô Lan Yến, tuy cũng không thân thiết, nhưng cũng không cách quá xa, Tiêu Tụng là biểu huynh của Độc Cô Lan Yến, có một tầng quan hệ như vậy, nàng ta vô luận như thế nào cũng không thể cùng Nhiễm Nhan trở mặt.

"Ừm." Nhiễm Nhan buông cái ly, quay đầu nhìn về phía Trình Tình Nhi, "Trình nương tử nói với ta lời này là có ý gì? Muốn ta phải đáp lại như thế nào?"

Nhiễm Nhan không phải là trưởng bối của Nhiễm Vân Sinh, đương nhiên không thể làm chủ hôn sự của hắn, huống chi, trên tư liệu lịch sử ghi lại phò mã của Ba Lăng công chúa là Sài Lệnh Võ, nàng ta dù có thật lòng muốn chiêu Nhiễm Vân Sinh làm phò mã, tương lai sợ cũng chỉ là một khúc bi ca, đúng như lời Lưu Thanh Tùng, bọn họ không nhắc nỗi cái đùi này của lịch sử.

"Không có ý tứ gì, bất quá là muốn nhắc nhở người một câu, người công chúa coi trọng chưa có ai thoát được." Trình Tình Nhi nhàn nhạt nói.

Sắc mặt Độc Cô Lan Yến càng không vui, trong lòng không hiểu Trình Tình Nhi là thật sự muốn gây chuyện với Nhiễm Nhan, hay là lại đây quấy rối, nàng ta nói những lời này, tất nhiên sẽ làm cho Nhiễm Nhan đối lập với Ba Lăng công chúa. Nếu Nhiễm Nhan chỉ là Nhiễm thị Thập Thất Nương, Độc Cô Lan Yến cũng không hoài nghi gì, nhưng mâu chốt là vừa rồi mới nghe nói hôn thư của Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng đã định, tháng Ba là sẽ thành thân, Trình Tình Nhi hành sự như vậy thì không thể không làm người nghĩ nhiều.

Thế nhân đều biết Lư quốc công Trình Tri Tiết kiêu dũng, bởi vậy đa phần cho rằng hắn là một tên đại què mùa chỉ biết múa may Tam bản phủ, nhưng chỉ có người cùng hắn thâm giao mới rõ ràng, người này ngoại thô nội tế, làm chính sự cũng không thua đám người Phòng Huyền Linh, Trình Tình Nhi là đích nữ của Trình Tri Tiết rất được lòng cha mình, không thâm giao thì chỉ có thể thấy nàng ta ngạo mạn vô lễ.

Nhiễm Nhan nhìn thẳng ánh mắt nàng ta thật lâu mới dời đi, nói: "Trình nương tử có tâm, đa tạ."

Nhiễm Nhan cố ý làm bộ không hiểu là nàng ta đang châm ngòi ly gián, thật sự coi lời nàng ta như lời hảo tâm nhắc nhở, Ba Lăng công chúa nếu biết, chắc sẽ sinh ra hiềm khích đối với Trình Tình Nhi.

Nhiễm Nhan bất động thanh sắc mà hoàn trả một đòn châm ngòi ly gián, âm thầm giao phong như vậy, lại làm tâm tình Trình Tình Nhi rất tốt, tính tình nàng ta trên thực tế hơi giống Nhiễm Nhan, ngày thường thích trực lai trực vãng, nhưng nếu có ai muốn thọc sau lưng nàng ta, cũng trăm triệu lần không có khả năng.

Ánh mắt Độc Cô Lan Yên buồn bực, nhưng bởi vì đang ở trong phủ người khác, thân phận của Trình Tình Nhi lại tương đương với nàng ta, nên cũng không tiện phát tác, đành phải cố chịu đựng, nụ cười lại không thể tự nhiên như trước nữa, "Tiêu Thị lang chính là biểu huynh của ta, kỳ thật hôm nay lại đây chỉ là vì muốn làm thân với biểu tẩu tương lai một chút, Thập Thất Nương ngươi ngàn vạn lần đừng tin lời bậy bạ của A Tình, nàng ấy bất quá là tới xem náo nhiệt."

Nhiễm Nhan nghiêm túc gật đầu, "Ta đương nhiên sẽ không cho hai vị là loại người rảnh rỗi như vậy."

Trên thực tế, Độc Cô Lan Yên và Trình Tình Nhi thật đúng là loại người rảnh rỗi như vậy.

"Nếu đã gặp, chúng ta cũng không ở lại thêm nữa." Độc Cô Lan Yên cười nói.

Nhiễm Nhan cũng không có chút ý tứ giữ người lại, lập tức đứng dậy nói: "Ta tiễn hai vị."

Độc Cô Lan Yên vốn là chỉ nói một câu khách khí, lần này càng bức bối, trong tình huống bình thường, lui tới giữa nữ tử quý tộc, chỉ cần không phải ghét nhau ra mặt, thì đều sẽ giữ ba phân mặt mũi cho nhau, nhưng Nhiễm Nhan ra vẻ như vậy, nếu không phải đã quyết định phân rõ giới hạn với nàng ta, thì chính là rất không biết cách xử thế. Độc Cô Lan Yên cho rằng, nữ tử Tiêu Tụng nguyện ý cưới, không có khả năng không hiểu đạo lý đôi nhân xử thế, làm như vậy tất nhiên là tỏ thái độ không muốn cùng nàng ta lui tới nữa.

Nếu không có mấy lời quá ngạo mạn thất lễ kia của Trình Tình Nhi, sự tình cũng không đến mức này, Độc Cô Lan Yên cũng lập tức mất đi suy nghĩ muôn ở lại, nghẹn một bụng lời muốn hỏi Trình Tình Nhi, đương nhiên không thể nhàn hạ thoái mái mà cọ bữa cơm này.

Trình Tình Nhi lại không có vẻ tức giận, đứng dậy vuốt vuốt làn vách, ung dung rời khỏi thính đường.

Nhiễm Nhan cũng nhìn ra Trình Tình Nhi có vẻ có địch ý với mình, trong lòng hơi khó hiểu, mình trêu vào nàng ta khi nào?

Đoạn đường từ thính đường ra nội môn, Nhiễm Nhan nghĩ đi nghịch lại, duy nhất có thể quan hệ, cũng chỉ có Tiêu Tụng và Tô Phục. Nhiễm Nhan còn nhớ rõ, khi Trình gia mở tiệc xem mắt ở tư viên thành đông, Trình Tình Nhi đã từng vì Tô Phục mà chạy ra khỏi noãn các để đuổi theo...lúc ấy Nhiễm Vận và Hàn Tâm còn nói, Trình nương tử chỉ sợ đã coi trọng hắn.

Nhưng quan hệ giữa Nhiễm Nhan và Tô Phục, đừng nói là Trình Tình Nhi, chỉ sợ cả Tiêu Tụng cũng không thể biết rõ.

Nàng nghĩ đến nhập thần, không để ý đường đi, lúc đi vào trong viện, có một người từ trên đường nhỏ đi ra, nhưng cũng không thấy đám người Nhiễm Nhan, nên bị va phải Nhiễm Nhan.

"Thập Thất Nương!" người nọ đứng vững, rồi vội vàng duỗi tay ra đỡ Nhiễm Nhan.

"Ngươi cái này..." Độc Cô Lan Yên đang bức bối không có chỗ xả, vốn tưởng rằng chỉ là một thị tỳ, nói một nửa mới thấy đối phương chải búi tóc phụ nhân, không khỏi hồ nghi mà đánh giá nàng.

Nhiễm Nhan đứng vững lại mới nhìn rõ là Nhĩ Đông.

"Tì thiếp nhất thời đi quá gấp, va phải Thập Thất Nương cùng hai vị quý nhân, thỉnh quý nhân trách phạt." Nhĩ Đông vội vàng nhún người thỉnh tội.

"Không có việc gì, ngươi có việc thì đi trước đi." Nhiễm Nhan nói.

Nhĩ Đông chần chờ một chút, vội vàng cáo tội với Độc Cô Lan Yên và Trình Tình Nhi, rồi đi vào hậu viện.

Trong phủ này chỉ có hai nam chủ tử là Nhiễm Bình Dụ và Nhiễm Vân Sinh, Độc Cô Lan Yên nhất thời không biết Nhĩ Đông đến tột cùng là tiểu thiếp của Nhiễm Bình Dụ hay là của Nhiễm Vân Sinh, muôn hỏi Nhiễm Nhan một câu, nhưng thấy mặt nàng như băng sơn, mắt nhìn thẳng, nên đành thôi, ngược lại nghĩ bất quá là một thị thiếp thôi, cho dù là của Nhiễm Vân Sinh thì đã sao? Nên cũng không nghĩ nhiều nữa, từ trong nội môn trực tiếp lên xe ngựa.

Đã đến buổi trưa, hôm nay nhờ phúc của Độc Cô Lan Yên và Trình Tình Nhi, phòng bếp làm ra món ăn trân quý đầy bàn, vì không có khách nhân câu thúc, người trong nhà lại no một bụng lộc ăn.

"Nương tử, vừa rồi có mấy nhà đưa thiệp mời tới." Hình Nương thấy Nhiễm Nhan thanh thản dựa trên ghế cong đọc sách, liền đem thiệp mời đặt trên bàn trước mặt nàng.

Nhiễm Nhan buông thư, vừa cầm lấy thiệp mời vừa hỏi: "Ai đưa? Nhiều như vậy?"

Ước chừng có bảy tám tấm, đúng là thời tiết đầu xuân, mấy quý phụ an phận một cái mùa đông đương nhiên không chờ nổi nữa. Phu nhân ở Trường An thu được mấy chục tấm thiệp mời thì cũng chẳng có gì lạ, kỳ quái là có người vậy mà lại mời nàng.

Hình Nương nhìn ra nghi hoặc của nàng, liền cười nói: "Nói vậy càng về sau sẽ càng nhiều, Tiêu Thị lang vô luận là bản thân hay là gia tộc, địa vị đều thập phần tôn quý, nên người khác cũng tò mò người có thể làm thê tử của hắn chính là người nào."

Lời này của Hình Nương nói rất uyển chuyển, Nhiễm Nhan gả vào Tiêu gia, là chân chán thật thật trèo cao, chuyện này ở Đường triều nơi quan niệm

dòng dõi rất nặng, chính là đề tài hiếm gặp, đương nhiên sẽ có rất nhiều phu nhân rảnh đến hốt hoảng đối với Nhiễm Nhan tràn ngập hứng thú.

"Tin tức của các nàng thật là linh thông." Tin tức từ bốn gia hôm nay mới truyền tới, bọn họ thế nhưng giữa trưa đã phát thiệp mời.

Hình Nương nói: "Hôn thư là qua tay quan phủ, chuyện lớn như Tiêu gia con vợ cả đại hôn, bọn họ sợ là còn biết tin sớm hơn cả chúng ta."

"Ta đây có nên đi hay không?" Nhiễm Nhan rất không muốn đi, bất quá nàng tuy không cảm thấy mình có thể trở thành người giao tế tài ba, nhưng cũng không muốn kéo chân sau của Tiêu Tụng, chuyện nên làm nàng cũng sẽ không thoái thác.

"Chỉ cần nói chờ gả việc nhiều từ chối là được, bọn họ lúc này cũng chưa chắc là đủ tôn trọng, chúng ta cũng không đáng phải đưa tới cửa cho người ta tiêu khiển, bất quá, sau khi thành hôn thì không từ chối được nữa." Hình Nương kiên nhẫn giải thích cho nàng, "Dù là tiêu khiển, cũng nhất định phải đi cho biết, có điều chỗ Trịnh lão phu nhân thì cần phải đi."

Với xuất thân của Nhiễm Nhan, mặc dù có thân phận phu nhân Tiêu gia, người khác cũng chưa chắc thật lòng tôn trọng, khẳng định vẫn có vài người phê bình kín đáo.

"Trịnh lão phu nhân?" Nhiễm Nhan hầu như quên mất vị kỷ nữ nghe nói là phụ tá của Bình Dương trưởng công chúa kia, tuy rằng đã không còn phong quang tuổi trẻ, nhưng không ảnh hưởng đến lòng tôn kính của nàng dành cho người phụ nữ này. Nàng rút ra thiệp của Trịnh phủ, gật đầu nói: "Là nên đi một chuyến."

Bỏ qua chuyện tôn trọng đối với Trịnh lão phu nhân, tình cảnh hiện giờ của Nhiễm Nhan, sau lưng chỉ có một mình Nhiễm thị thì còn xa mới đủ, nếu có dính dấp với Huỳnh Dương Trịnh thị, người coi thường nàng cũng sẽ bót đi. Dù cho Nhiễm Nhan sẽ không quá để ý cái nhìn của người ngoài, nhưng nếu bởi vì vậy mà trong sinh hoạt phải chịu rắc rối, thì là điều mà nàng không hề muốn nhìn thấy.

Chuyện hôn sự mặc dù không có ai cố tình rêu rao, nhưng tin Tiêu Tụng cưới tân nương cũng lan truyền nhanh chóng, bá tánh toàn bộ thành Trường An lật đật kháo nhau Trường An Quý Kiến Sầu rốt cuộc có người dám muốn!

Trải qua một mùa đông, nhiệt tình bát quái ngủ yên được nhanh chóng đốt lên, trên phố nghị luận sôi nổi, đa số là cảm thấy hứng thú với thân phận của Nhiễm Nhan, còn có rất nhiều người bắt đầu hỏi thăm xuất thân và nơi ở của Nhiễm Nhan.

Nhiễm Bình Dụ cảm thấy chuyện nháo quá lớn, chờ sau khi Nhiễm Nhan nhận thân với Trịnh phủ, liền lập tức cùng Trịnh phủ thương nghị, để Nhiễm Nhan dọn đi Trịnh phủ ở. Mặc kệ thế nào, quá thân cận với thúc bá là thương nhân, cũng không tốt lắm cho thanh danh.

Trịnh thị cũng có ý kết thân với Tiêu thị, huống hò dùng Nhiễm Nhan một nữ nhi của một thứ nữ gả vào Tiêu gia, mặt mũi Trịnh phủ rất rạng rỡ, cho nên đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

Sau khi Nhiễm Nhan đến Trịnh phủ, suốt một tháng không gặp Tiêu Tụng. Hình Nương ngán đón gắt gao, vô luận là Tiêu Tụng dùng biện pháp gì, dùng thủ đoạn gì, cũng hoàn toàn không dao động, mà Trịnh Nhân Thái lại là một tướng quân, hộ vệ trong phủ đương nhiên không phải Nhiễm Bình Dụ có thể so sánh, Tiêu Tụng nêu bò tường mà bị phát hiện, đến lúc đó mặt mũi ai cũng rất khó coi, cho nên chỉ có thể chịu đựng nhịn xuống.

"Nương tử, Tiêu Thị lang lại tới nữa đó!" Vãn Lục tươi cười đầy mặt ôm một bao đồ lớn đi vào.

Tiêu Tụng tuy không thể vào phủ, nhưng hắn ngày nào cũng đưa tới vài đồ chơi linh tinh, lại gửi kèm một phong thơ, mượn chuyện này đưa tình. Hình Nương đối với chuyện này cũng chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt, để bọn họ tùy ý trao đổi thư từ an ủi tương tư.

Nhiễm Nhan khẽ cười nói: "Lần này lại tặng cái gì tới?"

Vãn Lục đem đồ vật trải ra trên bàn, Nhiễm Nhan mở tay nải ra, bên trong có rất nhiều đồ vật nhỏ mà nương tử gia thích, còn có một cái hộp dài.

Nhiễm Nhan duỗi tay mở nó ra, bên trong rõ ràng là một cây trường tiêu, bên cạnh còn kẹp một phong thơ.

Tiêu Tụng từ trước đến nay thập phần cẩn thận, hắn khi còn ở Tô Châu đã từng năm lần bảy lượt mà mát mẻ "dù với tiêu giữ gìn kỹ như vậy, chắc là

tín vật đính ước đi", hiện tại nhớ tới mới biết được, té ra người này sớm như vậy đã bắt đầu ghen tuông rồi.

Nhiễm Nhan cười cầm tiêu lên, nhìn kỹ một lần, theo bản năng nhìn xem có cơ quan hay không, mặc dù không có giấu đao, có ám châm gì đó cũng không tồi, nhưng mà ngó nghiêng hết toàn bộ thân tiêu, Nhiễm Nhan lại phải thất vọng, đây chỉ là một ống tiêu vô cùng bình thường.

Tiêu Tụng vẫn luôn rất có khả năng đoán được tâm tư nàng, cho nên Nhiễm Nhan ngay từ đầu đã có chút chờ mong, giờ trong lòng hơi thất vọng, đồng thời, cũng thoáng tỉnh lại một chút, hắn cũng không phải thầm như vậy! Lần nào cũng đều có thể làm nàng vừa lòng, đối với chuyện này nàng cần phải phóng khoáng một chút.

Nhiễm Nhan buông tiêu, mở thư của Tiêu Tụng ra, vừa nhìn thấy, sững sốt một lát, sau đó mắt có chút ướt át.

Chương 297: Nhan khanh khanh như ngô

*Nhan khanh khanh như ngô, khuynh tụng hoa tiên, cụ tát hỉ. Nhất biệt kinh
nguyệt, di thiêm hoài tư, kim tặng quản tiêu, thật vô tân ý, duy dĩ vi khanh
hỉ nhĩ, dư kim tại hỉ, quản trung vô ẩn nhận. Thư đoán ý trường, lâm dĩnh
bất tận - Việt Chi*

Ý của bức thư này là: Nhan, thấy tin như gặp mặt, ta đọc quá tin lúc sau, đã biết ý túc của người, không gặp một tháng, tưởng niệm càng sâu, hiện giờ tặng người ống tiêu, thật sự không có gì mới mẻ, chỉ vì người thích. Ta hiện giờ ở bên cạnh người, nên không cần giấu lưỡi đao sắc trong tiêu để tự vệ. Thư ngắn nhưng ý dài, tình cảm trong đó mãi mãi viết không xong.

Dư kim tại hỉ, quản trung vô ẩn nhận...

Cũng không chỉ có vậy, mà Tiêu Tụng còn tỏ tình và hứa hẹn chỉ cần ta còn sống ngày nào, người có thể yên tâm.

Nhiễm Nhan lại lần nữa cầm lấy ống tiêu kia, trong lòng có thêm vài cảm giác xa lạ, tâm tình vừa rồi còn hơi thất vọng, bỗng thấy quý trọng. Nàng đặt tiêu lên môi thử tiếng, rồi trực tiếp thổi khúc 'Quan Sơn Nguyệt'.

Tiêu Tụng vừa từ trong Trịnh phủ bước ra bỗng dừng chân, đứng chồ người gác cổng lắng nghe khúc tiêu loáng thoảng, nụ cười bên môi dần dần nở rộ, đợi đến lúc khúc tiêu hoàn tất thì khẽ cười thành tiếng.

Người gác cổng Trịnh phủ lau mồ hôi, thấy hắn giờ phút này hình như cũng không có bao nhiêu sát khí, sợ hỏi: "Tiêu Thị lang, ngài không có việc gì đi?"

Không có việc gì thì đi nhanh đi, tôn thần ngài đứng ngay đại môn như vậy, ta đây phải đóng cửa hay ngó lơ a?

Tiêu Tụng cười rạng rỡ với hắn, nhẹ bước xuống bậc thềm, tiếp nhận cương ngựa từ tay gã sai vặt, lưu loát xoay người lên ngựa, vung roi chạy một mạch.

Người gác cổng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, đây...đây vẫn là Trường An Quỷ Kiên Sầu sao?

Người gác cổng vừa rồi không để ý tới tiếng tiêu, chỉ thấy Tiêu Tụng bỗng nhiên cười rõ lên, không khỏi run lập cập, nhìn nhìn chung quanh, lâm bẩm nói: "Chẳng lẽ ở đây có thứ gì đó không sạch sẽ?"

Trong phòng, Nhiễm Nhan xong một khúc, vuốt ve thân tiêu, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười.

"Nhan nương." Bên ngoài có một giọng nữ gọi.

Vân Lục lập tức vén màn ra ngoài, "Bình U tỷ tỷ, không biết tìm nương tử nhà ta có chuyện gì?"

Bình U là thi tỷ bên người Lý lão phu nhân, Nhiễm Nhan thu hồi ống tiêu, thì nghe thấy Bình U nói: "Lão phu nhân sai nô tỳ tới thỉnh Nhan nương qua đó trò chuyện."

Lão phu nhân tuy là lão phu nhân của Trịnh phủ, nhưng nữ tử Đường triều cũng không theo họ chồng, bà vốn họ Lý, nếu muốn xưng hô cho đúng, cần phải gọi là "Lý lão phu nhân" mới đúng.

Lần trước Lý lão phu nhân gọi Nhiễm Nhan qua nói chuyện, kỳ thật cũng không nói gì nhiều, Lý lão phu nhân chỉ là đơn giản hỏi thăm tình huống thân mẫu Nhiễm Nhan, sau đó theo lẽ dặn dò vài câu mà thôi.

Trịnh gia có thể đồng ý để Nhiễm Nhan dọn qua đây ở, bất quá cũng là vì lợi ích mà thôi, với bản thân Nhiễm Nhan cũng không có quan hệ trực tiếp, bởi vậy nàng dọn qua đây đã một tháng, Lý lão phu nhân vẫn là lần đầu tiên chủ động tìm nàng hỏi chuyện.

"Bình U tỷ tỷ vào chờ một chút, ta đây liền chỉnh trang cho nương tử nhà ta." Trong lòng Vân Lục vui mừng, nhưng vẫn ổn định thanh âm nói.

"Đa tạ." Bình U khách khí đáp ứng, rồi theo Vân Lục vào trà thất bên cạnh.

Chiêu đãi Bình U xong, Vân Lục lại vội vã chạy về giúp Nhiễm Nhan sửa sang lại đầu tóc cùng quần áo, rửa mặt. Khi đã sạch sẽ sáng sủa, mới cùng Bình U đi qua Bình Dương đường nơi ở của lão phu nhân.

Bình Dương đường, vẫn là tên mà năm đó Bình Dương trưởng công chúa lấy cho chỗ ở của lão phu nhân, ngụ ý là nắm tay cùng nhau "bình dương", thậm chí còn sớm hơn phong hào "Bình Dương công chúa" rất nhiều năm.

Mấy thập niên sau này, Lý lão phu nhân đổi qua nhiều chỗ ở, nhưng tên này lại chưa từng bỏ đi. Đây là kỷ niệm vinh quang đã từng thuộc về bà, khác với công huân của phụ nhân bình thường.

Trong viện của Bình Dương đường có một cây tử đằng, nhánh cây mạnh mẽ, cành nhỏ rậm rạp, bao trùm hơn phân nửa cái viện, lúc này mới đầu tháng Giêng, chưa tới kỳ nở hoa, chỉ có thể thấy thân cây và cành cây trui lủi màu nâu đen, mang một cảm giác hào hùng cổ xưa.

Tấm biển treo ở chính sảnh, hai chữ "Bình Dương" cứng cáp hữ lực, cả hình lẵn cốt đều đẹp đẽ, vẫn là bút tích của Ngu Thế Nam.

"Lão phu nhân đang ở bên trong, nương tử đi vào là được." Bình U ở cửa vén mành, quay đầu nói với Văn Lục: "Muội muội đi pha trà cùng với ta đi!"

Viện của Lý lão phu nhân như thế nào cũng sẽ không đến phiên Văn Lục hầu hạ, bất quá là muốn tách nàng ra thôi, Văn Lục cũng hiểu, mới liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái.

Nhiễm Nhan gật đầu nói: "Trà nghệ của ngươi quá tệ, cố gắng học hỏi Bình U cô nương."

"Dạ." Khuôn mặt nhỏ của Văn Lục suy sụp, nghĩ thầm, ngài cũng thật không sợ nói toạc chỗ yếu ra!

Bình U che miệng cười khẽ, nói: "Muội muội đi theo ta đi."

Nhiễm Nhan vào phòng, thị tỳ bên trong cửa, lập tức vào buồng trong thông báo. Nhiễm Nhan cũng không phải chờ lâu, thị tỳ kia liền dẫn nàng đi vào.

Trong phòng không chỉ có lão phu nhân, còn có năm phụ nhân trung niên hoa phục, bốn phía đứng một vòng thị tỳ. Nhiễm Nhan nhận ra, trong đó phụ nhân ngồi gần lão phu nhân nhất là phu nhân của Trịnh Nhân Thái, Đỗ thị. Còn lại, Nhiễm Nhan đều không quen biết.

"Nhan nương ngồi đi." Lão phu nhân dựa vào lưng tựa của Hồ sàng, gio tay ra hiệu chở trống bên cạnh.

Vì để phân biệt với Thập Thất Nương của bốn gia, trong phủ trên dưới bình thường đều gọi Nhiễm Nhan là Nhan nương.

Nhiễm Nhan tạ rời ngồi xuống, ngay sau đó Đỗ thị liền lần lượt giới thiệu hết thân phận của các vị phu nhân. Nhiễm Nhan lại phải bò dậy chào hỏi bằng hết, trong lòng thực sự có chút bực bội, mới vừa rồi khi nàng vào phòng sao không giới thiệu, cứ phải chờ nàng ngồi xuống xong mới nói?

Mấy vị này đều là phu nhân bốn gia Trịnh thị, đệ tử của mấy vị huynh đệ tương đối thân cận của Trịnh Nhân Thái.

Chào hỏi xong, mấy vị phu nhân cũng đồng thời đánh giá Nhiễm Nhan, trong đó Lư thị một vị phụ nhân hơi mượt mà, cười khanh khách nói: "Năm đó bốn gia tỷ muội, có tức Vương phi và Trạc nương tử là đẹp như nhau, nữ nhi của Trạc nương tử vậy mà cũng rất xuất sắc."

Lời này của nàng ta không biết là có tâm hay là vô tình, tức Vương phi cũng chính là Vương phi của ẩn Thái Tử Lý Kiến Thành, thân mẫu của Văn Hỉ Huyện chủ, thân phận xấu hổ như vậy nên tận lực tránh nhắc tới.

Nhiễm Nhan cảm thấy người hời hợt thì không dám ở Lý lão phu nhân trước mặt giờ trò gì, Lư thị này nhất định đầu óc bị thiêu sợi gân, nói những lời không nên nói.

Trong phòng thoáng chốc tĩnh lặng, Đỗ thị lập tức nói tránh đi: "Nói nữa tẩu tử ta đây đúng là không có trách nhiệm, Trạc nương gả đi xa, cũng chiếu cố không nổi, mới ủy khuất Nhan nương nhiều năm như vậy."

Lý lão phu nhân vẫn luôn lim dim, vê Phật chầu tử đàm tiểu diệp trong tay, bộ dáng như đang ngủ, không hề có ý muốn xen vào.

Nhiễm Nhan cũng không phải người nói nhiều, mấy vị phu nhân hứng thú bừng bừng, trời nam biển bắc mà xả một hồi, mới tiến vào chính đề, "Ta nghe nói thị tỳ bên người của Nhan nương không đủ dùng, lát nữa chọn từ trong phòng ta vài người để dùng đi."

Trước khi vào ở trong Trịnh phủ, Hình Nương đã dặn dò qua là đừng tùy tiện nhận người trong phủ đưa, đây không phải chỉ đơn giản là đưa thị tỳ,

mà là đưa tì thiếp. Nhiễm Nhan vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, nên giả bộ hồ đồ, nói: "Phu nhân hảo ý, A Nhan tâm linh, ta còn có vài thị tỳ trong phủ thúc bá, đến lúc cần thêm người, thỉnh thúc bá phái người đưa lại đây là được."

Chương 298: Bình Dương

Mấy vị phu nhân nhìn nhau, Lư thị vì cũng biết mình vừa rồi lỡ miệng, nên không dám lên tiếng nữa, mím môi rũ mắt chơi vòng tay trên cổ tay mình, mấy phu nhân còn lại đều lén nhìn lão phu nhân vẫn luôn im lặng.

Đỗ thị ho nhẹ một tiếng, trên mặt mang nụ cười khéo léo nói: "Ngươi hiện giờ ở trong Trịnh phủ ta, bên người chỉ có một thị tỳ một a mõ, hai người bạn trong bạn ngoài, người ngoài nếu biết, còn cho rằng Huỳnh Dương Trịnh thị ta không có người dùng đó!"

Mấy lời này của Đỗ thị, ngoài mềm trong cứng.

Nhiễm Nhan minh bạch bọn họ có ý tứ gì, Tiêu gia luôn thích liên hôn với Đỗ thị, Lư thị, rất ít cưới nữ tử Huỳnh Dương Trịnh thị, hiện giờ cưới Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan lại cần mượn thế của Huỳnh Dương Trịnh thị, bọn họ đương nhiên cao hứng, nhưng Nhiễm Nhan dù sao cũng là họ Nhiễm không phải họ Trịnh, nếu có thể mượn cơ hội này gõ Nhiễm Nhan, để nàng đồng ý mang một thứ nữ của Huỳnh Dương Trịnh thị làm thị tỳ, thì sẽ không còn gì tốt hơn.

Vốn dĩ Đỗ thị đối với việc này nắm khá chắc, nghĩ thầm Nhiễm Nhan dù sao cũng xuất thân từ thị tộc nhỏ, vừa đấm vừa xoa, nói vậy Nhiễm Nhan cũng không có biện pháp thoái thác, mà giờ phút này nhìn khuôn mặt vẫn luôn lạnh lùng của nàng, lại có chút không xác định. Nhưng lời lần này đã nói ra, bà thật muốn nhìn Nhiễm Nhan lại thoái thác như thế nào, bà không tin Nhiễm Nhan còn dám trực tiếp từ chối.

"Đa tạ ý tốt của phu nhân." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng đáp, còn chưa chờ bọn họ cao hứng, đã nói tiếp: "Bất quá ta từ trước đến nay không thích thân cận quá mức với người khác, Ca Lam và Văn Lục đều là từ nhỏ nuôi bên cạnh ta, tình như tỷ muội. Ta cả ngày nhàn rỗi, cũng không làm gì nhiều, phu nhân nếu muốn chiếu cố, thì cho thêm vài thị tỳ thô sứ để vẩy nước quét nhà trong viện, A Nhan vô cùng cảm kích."

Mấy vị phu nhân mang thần sắc khác nhau, đặc biệt là sắc mặt Đỗ thị, thập phần xuất sắc, lão phu nhân vẫn lim dim, phảng phất như cái gì cũng chưa nghe thấy.

Lập tức, Đỗ thị gay gắt hơn, trực tiếp nói: "Ta thấy Văn Lục trong phòng ngươi dung sắc tạm được, nhưng một người khác, nghe nói đã sáu 20, hơn nữa thân còn tàn tật, cũng không thích hợp làm thị tỳ, ngươi nay cũng coi như dính dáng tới Huỳnh Dương Trịnh thị ta, mấy chị em đâu chúng ta đã bàn bạc, chuẩn bị cho ngươi một thị tỳ, sau khi vào phủ, cũng chỉ là thiếp thất mà thôi, nghĩ chắc Nhan nương sẽ không cự tuyệt ý tốt của chúng ta đi?"

Bà ta vừa dứt lời, Nhiễm Nhan còn chưa kịp mở miệng, lại nghe lão phu nhân như có như không mà khẽ hừ một tiếng.

Đỗ thị rõ ràng là đang hiếp bức Nhiễm Nhan, nói nàng hiện giờ mượn thế của Huỳnh Dương Trịnh thị, chút việc nhỏ như vậy, nàng tốt nhất nên đáp ứng, không đáp ứng cũng phải đáp ứng. Đỗ thị cũng không phải là người không có đầu óc, nhưng bà ta vòng vèo kiêu giật cũng không đả động được Nhiễm Nhan, cho nên mới nói như vậy.

Đợi trong chốc lát, lại không thấy lão phu nhân nói gì, Nhiễm Nhan mới trả lời: "Tích thủy chi ân dũng tuyên báo, đây là tộc huấn của Nhiễm thị ta, ân tình của nhà ngoại, lúc A Nhan vào phủ ở kia đã ghi nhớ trong lòng. Tiêu lang quân tình thâm ý trọng, không chê nhà ta không xứng với hắn, đây là phúc phận ta đã tu luyện mấy đời."

Nhiễm Nhan vẫn không ăn cúng! Ý trong lời của nàng lại rất rõ ràng: Ta trụ nhà các ngươi, mượn thế nhà các ngươi, đương nhiên sẽ đem gia sản Trịnh thị như nhà mẹ đẻ mà đổi đổi, các ngươi tốt nhất không nên ép ta, dù sao Tiêu Tụng cưới ta cũng không phải cưới gia thế, ta dù có dọn về nhà thúc bá thì vẫn có thể gả qua bình thường, chờ ở nhà các ngươi bất quá là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Mấy vị phu nhân đều là những người thường xuyên giao du, đương nhiên lập tức hiểu ý Nhiễm Nhan, cũng may bọn họ còn chú trọng dung nhan, nếu không giờ phút này chắc là nghẹn họng nhìn trân trối.

Trong phòng có một tích tắc yên tĩnh, lão phu nhân thật lâu chưa lên tiếng bỗng nhiên mở miệng nói: "Được rồi, tan đi, ta lớn tuổi, không chịu được ồn ào."

Đỗ thị còn định nói gì nữa, nhưng không dám lên tiếng, mấy vị phu nhân đứng dậy, hành lễ với lão phu nhân, lặng lẽ lui ra ngoài.

Nhiễm Nhan cũng theo đuôi đi ra, lúc đi đến ngoại thất, thị tỳ bên người của lão phu nhân bỗng nhiên gọi nàng lại nói: "Nhan nương, sáng hôm nay lão phu nhân hình như là nghe thấy ngài thổi tiêu, muốn nghe thử."

Nhiễm Nhan tuy đối với mấy thế gia đại tộc vì lợi mà đuổi người không có hảo cảm gì, nhưng với vị lão phu nhân cẩn quắc truyền kỳ này, vẫn duy trì thái độ tôn kính, nên xoay người sai Văn Lục trở về lấy tiêu.

Theo thị tỳ vào nội thất, lão phu nhân sớm đã không còn bộ dáng lim dim vừa rồi nữa, đang tinh thần sáng láng mà quỳ ngay trên Hồ sàng nhâm nháp tách trà, nghe thấy tiếng bước chân, đâu cũng chưa nâng nói: "Ngồi đi."

Nhiễm Nhan mang một bụng hò nghi mà quỳ ngay ở chiếu đối diện, thị tỳ liền dâng một chén trà nhỏ, Đường triều khi pha trà thường hay bỏ hương liệu vào, nhưng chén trà này lại nước xanh trong vắt, tỏa ra hương thơm hỗn hợp nhẹ nhàng của lá trà và lá trúc.

"Bài 'Quan Sơn Nguyệt' ngươi thổi kia, là Tiêu Việt Chi dạy ngươi đi." Lão phu nhân buông chung trà, nhìn về phía Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nói: "Dạ đúng."

"Hoa mai dĩ ánh Quan Sơn nguyệt, tiêu khúc nhu nhiêu Phượng Hoàng
đài...ta năm đó khi còn ở Lũng Tây cũng thường hay thổi khúc này, cách
đây cũng đã 40 năm đi, khúc đã lâu không nghe thấy, hôm nay đột nhiên
nghe được không khỏi nhớ chuyện cũ, ngươi có bằng lòng lại vì lão thân
mà thổi một lần hay không?" lão phu nhân hơi nghiêng người về phía trước,
như có chút thỉnh cầu.

Nhiễm Nhan không nghĩ tới lão phu nhân lại hưu lễ như vậy, vội vàng đáp
lẽ nói: "Có thể vì lão phu nhân tâu tiêu khúc, là vinh hạnh của A Nhan."

Trên mặt lão phu nhân có nụ cười nhẹ, lại làm Nhiễm Nhan cảm thấy, bà kỳ
thật cười đến vô cùng vui vẻ.

"Ngươi a, rất giống A Ninh." Lão phu nhân cảm thán nói.

A Ninh, Lý Tú Ninh, khuê danh của Bình Dương công chúa. Lão phu nhân cũng họ Lý, nghĩ chắc cũng là hoàng tộc, lại là tỷ muội, chiến hữu của Bình Dương công chúa, bởi vậy trước nay vẫn luôn gọi thằng tên.

"Lão phu nhân quá khen." Nhiễm Nhan nói.

Lão phu nhân cẩn thận nhìn Nhiễm Nhan vài lần, càng nhìn càng thấy giống, cũng không phải là vẻ ngoài giống, mà phần cao quý, tư thái vững vàng, tính cách thăng thắn trong xương cốt kia. Rũ mắt xuống, lão phu nhân mới nói: "Đừng đem lời của bọn họ để trong lòng, cứ thanh thản ổn định ở Trịnh phủ chờ gả."

Lão phu nhân thật sự khinh thường thủ đoạn của mấy người Đỗ thị, trong mắt bà, đều là đám nhỏ nhen không lên được mặt bàn, biện pháp dùng nhiều khi còn không được coi là kế.

Lúc đầu lão phu nhân còn miễn cưỡng duỗi tay vào chuyên hậu viện một chút, sau đó cả nhìn cũng thấy nhạt nhẽo, mới lười ba phải.

Cùng thế hệ của lão phu nhân, có rất nhiều hồng nhan cân quắc không nhường tu mi.

24 học sĩ của Lăng Yên Các, phu nhân của bọn họ không có ai là đèn cạn dầu, nữ nhân bước ra từ loạn thế, có người mưu trí như Lý lão phu nhân, cũng có người kiêu dũng như Thư nương, cũng có nữ nhân trải qua nhiều triều loạn ly mà vẫn vinh quang như lão thái Tiêu thị. Bọn họ mưu mẹo là vì thiên hạ, chiến đấu là vì lê dân bá tánh, trí tuệ quảng đại, tầm nhìn lâu dài, là một thế hệ được gột rửa bởi máu tươi, phụ nhân trong hậu viện đấu tới đấu lui đương nhiên không có khả năng so sánh.

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng gật đầu, hôm nay thái độ của lão phu nhân nhiệt tình hơn nhiều so với lần trước, nàng không biết là bởi vì một khúc Quan Sơn Nguyệt kia hay là biểu hiện của nàng hôm nay, tóm lại, vẫn không thể hiểu được sao lại lọt vào mắt lão phu nhân.

Kiếp trước khi Nhiễm Nhan xử lý công vụ luôn rất được các lão nhân gia ưu ái, không nghĩ tới sau khi sống lại một đời, vẫn được vào pháp nhãn của mấy lão nhân như vậy.

Một lát sau, Văn Lục ôm tiêu quay lại, Nhiễm Nhan nhìn ống tiêu kia, không khỏi hơi mỉm cười, tiếp lấy thử vài âm, rồi nói: "Nhi đối với âm luật

có sức lĩnh ngộ rất kém, chỉ máy móc nhớ rõ làn điệu, thổi không tốt mong ngài chớ trách."

Lý lão phu nhân vê Phật châu, khẽ cười nói: "Được."

Bài Quan Sơn Nguyệt này là khúc đầu tiên mà Nhiễm Nhan luyện tiêu tập được, dùng nghị lực bám riết không tha của nàng, đã sớm thổi qua không chỉ ngàn lần, không cần nghĩ cũng có thể thổi tự nhiên, thì khỏi nói đến chuyện nàng lần này dụng tâm.

Lão phu nhân híp mắt, lắng nghe.

Khúc rất ngắn, một khúc kết thúc, lão phu nhân vẫn còn đắm chìm ở trong đó, thật lâu sau mới nói: "Chỉ pháp thuần thực, cũng còn có thể cải thiện thêm."

Nhiễm Nhan hơi ngượng ngùng, nàng xác thực không có thiên phú âm nhạc gì.

Thị tỳ Bình Ý đứng một bên khẽ cười nói: "Nhan nương, lão phu nhân chính là cao thủ trong đó, đã lâu chưa có khen qua ai đâu!"

Nghe những lời này, trong lòng Nhiễm Nhan biết rõ ràng, lão phu nhân khen nàng, là bởi vì cảm thấy nàng đã rất nỗ lực. Nhiễm Nhan cười nói: "Có câu nói cần cù bù thông minh, bất quá nhi cũng biết, có vài thứ vẫn phải dựa vào thiên phú, có cố hơn nữa cũng vô pháp đạt tới đỉnh."

"Ngươi vì sao lại nỗ lực như thế?" lão phu nhân rất vừa lòng việc Nhiễm Nhan tự mình hiểu lấy, không cao ngạo không nóng nảy.

"Duy hỉ mà thôi." Nhiễm Nhan trước nay đều là như thế, một khi quyết tâm làm chuyện gì đó, thì phải cố gắng làm hết sức rồi mới bằng lòng bỏ qua.

Lão phu nhân gật đầu. Người già rồi, thì có cảm giác số mệnh, luôn cảm thấy Nhiễm Nhan xuất hiện, là vì xóa bỏ bớt tiếc nuối của bà khi Bình Dương công chúa mất sớm, "A Ninh mưu kế chất chồng, chinh chiến sa trường, cuối cùng không thể da ngựa bọc thây, lại vì khó sinh mà bỏ mạng, cho nên nói...nữ nhân a..."

Nghe câu cảm thán này, trong lòng Nhiễm Nhan lại có chút buồn bã, lắng nghe trong chốc lát, thấy lão phu nhân đã có vẻ buồn ngủ, liền đứng

dậy cáo từ.

Cùng Văn Lục ra khỏi Bình Dương đường, Nhiễm Nhan liền thấy Hình Nương đang chờ ở cửa, thấy Nhiễm Nhan, ánh mắt tràn đầy lo lắng và nghi vấn mà nhìn nàng.

Nhiễm Nhan mỉm cười lắc đầu, chủ tớ ba người cái gì cũng không nói, cùng nhau quay về phòng.

Trở lại chỗ ờ, đã sớm có thị tỳ chờ, "Nhan nương, nô tỳ tới truyền lời thay Nhiễm phủ, thỉnh nương tử ngày mai đi tú phường chọn vải may và kiều dáng cho áo cưới, Nhiễm lang quân nói, nương tử nếu không tiện, hẵn sẽ thỉnh người đưa đến trong phủ."

Chủng loại vải phức tạp, nếu muốn chọn cho hợp ý, vẫn phải đích thân đi một chuyến mới được, nếu làm tú phường hưng sư động chúng kéo mấy xe vải vào Trịnh phủ, Nhiễm Nhan còn đang ở nhò nhà người khác, vừa rồi thiêu chút nữa còn bị nhét thị tỳ, đương nhiên không muốn để cho Trịnh phủ thêm chút phiền toái nào nữa, liền nói: "Ta ngày mai xuất phủ."

"Dạ." Thị tỳ hơi khom người, Hình Nương lập tức không dấu vết nhét một túi tiền vào tay nàng ta, "Làm phiền cô nương."

Ánh mắt bình tĩnh khiêm cung của thị tỳ hơi sáng lên, "Là chuyện nô tỳ nên làm."

Vào phòng, Hình Nương cũng không hỏi chuyện gì đã xảy ra ở chỗ lão phu nhân, mà là nói: "Nương tử, sáng nay Tam Lang đã đưa tới danh sách của hồi môn, ngài xem qua một chút đi."

"Hồi môn của ta là tam thúc ra?" Nhiễm Nhan tiếp nhận danh sách, kinh ngạc hỏi. Nhiễm thị sẽ không nhỏ mọn như vậy, cả một chút của hồi môn cũng luyến tiếc đó chứ?

Chương 299: Lông dê nhỏ từ trên mình dê

Văn Lục vừa nghe liền xù lông, lanh lót rống lớn lên, nhưng chợt nhớ ra đây là ở trong phủ người khác, khó khăn hạ giọng, nghẹn đỏ mặt nói: "Cao thị khinh người quá đáng! Sao có thể như vậy? Cho dù Nhiễm gia không cho cửa hồi môn, vậy hồi môn của phu nhân đâu? Bà ta đều nuốt hết à? Làm chuyện đoạn tử tuyệt tôn như vậy, cũng không sợ sau này sinh không ra nhi tử!"

Hình Nương hét lại tay áo nồng nàn nói: "Lần này thì người lại oan uổng Cao thị, bà ta phải làm sao, cũng không phải là phụ nhân chính trong viện? Dám dậy sóng với các tộc lão sao?"

Mỗi tộc lão trong lòng đều rất rõ ràng, cần thiết phải giữ chặt lấy Nhiễm Nhan, Tiêu thị muốn leo là leo sao? Cơ hội chỉ có lần này thôi, bọn họ lại không cho rằng trong tộc Nhiễm thị còn có vị nương tử nào có bản lĩnh câu lấy con cháu môn phiệt.

"Người đây là nói a gia không muốn." Nhiễm Nhan không dùng câu nghi vấn, nàng ngay từ đầu đã biết vị phụ thân Đường triều này có ánh mắt thiển cận lại ích kỷ, nhưng có thể thiển cận đến nước này, thật đúng là một loại cảnh giới có thể làm người cung bái.

Chuyện lần này, Nhiễm Nhan nghĩ sơ qua một chút là có thể xâu chuỗi từ đầu tới cuối, Ngũ tính Thất gia luôn thông hôn cùng vòng, nhưng trải qua đại loạn cuối thời Tùy, tới đâu thời Đường trong mấy đại tộc này có rất nhiều chi phòng chỉ còn lại cái vỏ rỗng, sĩ tộc Sơn Đông dĩ vãng lùng lẫy vô cùng phần lớn không thể chịu được nghèo hèn, bọn họ dù gì cũng là đại tộc danh vọng có mấy trăm năm lịch sử, đối với nhiều sĩ tộc, phối hôn giữa các sĩ tộc là con đường duy nhất để khoe khoang huyết thống cao quý này. Đồng thời, các sĩ tộc vì muốn khoe khoang dòng dõi, cho nên bọn họ cả chuyện gả thấp quý nữ cũng thu của hồi môn cao ngất ngưởng, dần dần hình thành phong tục "Bán hôn".

Nhiễm thị là dưới tình hình này mà dùng tiền tài cưới được nữ nhi của Huỳnh Dương Trịnh thị, Nhiễm thị đưa ra sinh lễ, so với cửa hồi môn Trịnh

thị đưa qua không chỉ nhiều gấp trăm lần. Nhiễm Văn vốn là đối với việc này vẫn luôn canh cánh trong lòng, hiện giờ còn muôn người ánh mắt thiền cận như hắn lại cho nữ nhi Trịnh thị một mớ của hồi môn, hắn đương nhiên không chịu, cho dù đây cũng là nữ nhi của hắn.

"A Lang sẽ thỏa hiệp, dù gì Tiêu lang quân coi trọng nương tử như vậy, sính lẽ tất nhiên không ít, A Lang tuy thấy không rõ những chuyện này, nhưng các tộc lão vẫn sẽ nhìn thể diện của nương tử và toàn bộ Nhiễm thị." Hình Nương thấy Nhiễm Nhan rũ mắt không nói gì, còn cho rằng trong lòng nàng buồn bã, vội vàng mở miệng an ủi.

Khóe môi Nhiễm Nhan cong lên, cười châm chọc, "Chỉ sợ các tộc lão thỏa hiệp cuối cùng cũng chỉ là một phần cực nhỏ, nếu không thì sẽ không có danh sách này của tam thúc. Dù sao lông đê xuất phát từ trên mình đê, chung quy là muôn mượn lần này ngoạm của tam thúc một đồng lớn."

Mặc dù Nhiễm thị đồng ý cho đồ xuất giá, mấy tộc lão vẫn luyện tiếc lấy quỹ chung, cuối cùng vẫn muôn đòi tiền từ Nhiễm Bình Dụ, nếu đã như vậy, Nhiễm Nhan sau này cũng biết rõ tột cùng ở đâu mới là nhà mẹ đẻ.

"Hảm?" Hình Nương duỗi tay cầm lấy danh sách của hồi môn, mặt đầy vui mừng nói: "Ở đây có hồi môn của phu nhân!"

"Cái nào?" Nhiễm Nhan hỏi.

Hình Nương chỉ vào mấy hàng ngoài cùng bên trái, "Đây là thôn trang và tòa nhà hồi môn của phu nhân, tuy không nhiều lăm, nhưng ở nơi đất tấp nập như Trường An bức này thực sự không tồi."

Năm đó khi Trịnh thị mất, Nhiễm Nhan còn rất nhỏ, cho nên hồi môn của Trịnh thị chỉ có thể gửi tạm trong tay Nhiễm Văn, mấy năm nay lọt vào tay ai thì chưa biết, những bất động sản này là hồi môn của Trịnh thị, Nhiễm thị không thể cũng không dám bán lấy tiền, trong tộc Nhiễm thị nhiều năm qua cũng không có ai làm quan trên kinh, bởi vậy mấy thôn trang, dinh thự này đều để không cho đến bây giờ.

"Ta còn tưởng rằng đây là của tam thúc lấy ra chứ." So với tiền tài, vẫn là mấy chỗ này hợp ý Nhiễm Nhan hơn.

Ở đời sau, nhà ở so với nam nhân thì cho nữ nhân nhiều cảm giác an toàn hơn, Nhiễm Nhan đương nhiên không ngoại lệ. Cho nên mới nói đa phần

nữ nhân đều thích tích góp bất động sản, không phải không có đạo lý.

Nhiễm Nhan cong ngón tay búng vào tờ danh sách hồi môn, "Vậy mà ở chợ phía đông còn có một gian hàng mặt tiền...ngày mai lúc đi chọn áo cưới, thuận tiện ghé qua xem."

Có thể đoán trước, vị trí cửa hiệu này sẽ không quá đẹp, nhưng có chút ít còn hơn không.

Sáng sớm hôm sau, tiếng trống canh còn chưa dứt, Nhiễm Nhan liền sai người đi nói một tiếng với Đỗ thị, rồi dẫn Văn Lục và Hình Nương xuất phủ đi về hướng chợ đông.

Hôm qua đã hẹn ở chỗ tú phường lớn nhất Trường An là Cẩm Tú trang. Cá nhân Nhiễm Nhan thì thích phong cách không quá rập khuôn của Từ Văn Xương bên Ý La Ký hơn, nhưng vì tính trang trọng, lần này dành phải chọn Cẩm Tú trang.

Nắng sớm nhu hòa trải lên dãy cửa hàng san sát nối tiếp nhau, kế mương nước hai bên đường trống rất nhiều liễu, đã mọc lên mầm non, người đi trên đường không nhiều, nhiều cửa hàng tiểu nhị còn đang vẩy nước quét nhà trước cửa. Chợ đông vẫn ào ào náo nhiệt bừng bừng sức sống như trước, Nhiễm Nhan nhìn ra bên ngoài, bất giác nhớ tới đêm trù tịch khi đó dạo phố với Tiêu Tụng, trong lòng có một thứ gì đó tràn đầy, rồi lại có chút vắng vẻ. Bất tri bất giác, đã hơn một tháng chưa gặp lại hắn.

Xe ngựa ngừng lại, xa phu nói: "Nhan nương tử, đã đến Cẩm Tú phường."

Nhiễm Nhan lúc trước có đi ngang qua Cẩm Tú phường, mái cong uốn lượn, hai chữ 'Cẩm Tú' trên bảng hiệu ở cửa như rồng bay, vô cùng khí phái.

Văn Lục nhảy xuống xe trước, Nhiễm Nhan mới vừa động đậy, liền nghe một tiếng la ở bên ngoài, không khỏi hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

"Không...không có việc gì." Bên ngoài truyền đến thanh âm Văn Lục còn chưa hoàn hồn.

Nhiễm Nhan nghi hoặc vén mành lên, lập tức đối diện gương mặt anh tuấn mang nụ cười nghịch ngợm. Hắn vẫn mặc bộ thường phục viên lanh tay rộng màu tím đen, tóc đen cột cao, tinh thần sáng láng như xưa.

"Thất thần cái gì, mau xuống đi." Thanh âm thuần hậu mang ý cười của Tiêu Tụng vang lên.

Nhiễm Nhan ngắn ra một chút, được hắn đỡ xuống xe, "Ngươi hôm nay không thương triều sao?"

"Hôm nay thánh thượng thân thể không khoẻ, chỉ báo danh rồi tan triều." Tiêu Tụng sâu kín thở dài nói: "Có phải trời cũng thương ta hay không?"

"Tiêu Thị lang." Hình Nương vừa xuống xe, đã rất có kỹ xảo mà đẩy hắn ra, "Mấy chuyện nhỏ nhặt này, vẫn là để cho lão nô tôi làm đi."

Tiêu Tụng cũng không thể chen trở lại, chỉ đành phải cách một Hình Nương mà "nhìn xa" Nhiễm Nhan.

"Ngươi vẫn nên về công sở đi, ngươi chạy ra lúc đang làm việc công, coi chừng bị đám người Ngự Sứ Đài nhân cơ hội thượng một quyền!" Nhiễm Nhan thấy hắn cũng rất vui vẻ, nhưng nàng cũng đã từng nghe Nhiễm Bình Dụ nói qua, Hình Bộ Thượng Thư Trương Lượng sắp được điều động, chỗ trống bên trên, có khả năng là Tiêu Tụng leo lên, tuy rằng loại khả năng này cũng không quá lớn, nhưng ngay thời điểm mâu chốt như vậy mà bị Ngự Sứ Đài tham túa một quyền cũng làm người bức bối. Huống chi, hắn nâng niu Nhiễm Nhan trên đầu quả tim như vậy, bị những người có tâm địa khác biết được, đối với Nhiễm Nhan cũng không có ích lợi gì.

Tiêu Tụng cân nhắc, cảm thấy dù sao hai tháng nữa sẽ cưới về nhà, đến lúc đó muôn nhìn bao nhiêu thì nhìn bấy nhiêu, ai cũng không thể ngăn đón, cho nên không kiên trì nữa, gật đầu nói: "Ta đây quay trở về."

"Ừm." Nhiễm Nhan nói.

Bọn họ từ biệt trước giờ luôn dứt khoát như vậy, chỉ là lần này thời điểm Nhiễm Nhan bước lên thềm, dừng chân liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái, lại thấy Tiêu Tụng cũng đang ngồi trên ngựa quay đầu lại, cười rạng rỡ với Nhiễm Nhan, vó ngựa tung bụi mù, tay áo rộng phất phơ, dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

"Nương tử! Người đã không thấy bóng dáng!" Văn Lục trêu đùa.

Nhiễm Nhan duỗi tay cốc nhẹ lên đầu nàng, "Lá gan càng ngày càng mập."

Chương 300: Hồng nam lục nữ

Hình Nương lại nhịn không được nhỏ giọng khuyên nhủ: "Nương tử trong thiên hạ đều lấy Văn Đức Trưởng Tôn Hoàng Hậu làm tấm gương, đều đọc 'Nữ tặc', hành vi cử chỉ của nương tử vẫn chưa đúng mực, trở về phải hảo hảo học lại 'Nữ tặc' mới được."

'Nữ tặc' là do Trưởng Tôn hoàng hậu viết ra để nhắc nhở bản thân mình như thế nào làm một bậc mẫu nghi thiên hạ hiền đức Hoàng Hậu, dù có chú trọng nhưng không phải trói buộc tư tưởng của nữ tử, nhưng vì nội dung có đề cập đến hậu cung tham gia vào chính sự không khác gì gà mái gáy sáng linh tinh, đến triều Đại Chu sau này 'Nữ tặc' bị ghẻ lạnh. Có điều vào những năm Trinh Quán đức hạnh của Trưởng Tôn hoàng hậu rất được tôn sùng, bởi vậy cũng là tiêu chuẩn đầu tiên để dạy dỗ nữ tử đương thời, 'Nữ tặc' do bà viết ra đương nhiên cũng trở thành thư tịch nữ tử phải đọc.

Nhiễm Nhan không định chơi chính trị, cũng không cảm thấy nữ tử nào cũng phải giống như Trưởng Tôn Hoàng Hậu, nên chỉ có lệ mà ứng tiếng.

Ở bên ngoài, Hình Nương cũng không khuyên nhiều, chỉ thở dài, cùng nàng vào Cẩm Tú trang.

"Là Nhiễm thị Thập Thất Nương?" một chân vừa mới bước vào ngạch cửa, lập tức có tiểu nhị ra đón.

Văn Lục nói: "Đúng vậy."

Nhiễm Nhan cũng đánh giá trong phòng, quả nhiên không hổ là nơi các phu nhân yêu cao cấp tiêu phí, kê gỗ đàn tốt nhất, bên trên treo rất nhiều lăng la tơ lụa lưu hành một thời, nhìn qua đều có giá trị xa xỉ, trên vách tường trắng như tuyết bên cạnh treo một bức 'Đông Tuyết Dạ Churóc đồ', rất có khí thế thanh lưu siêu thoát trần thế.

Tiểu nhị tuy chỉ mới mười tám mươi chín tuổi, lại rất biết nhìn mặt đoán ý, thấy ánh mắt Nhiễm Nhan dừng lại trên bức tranh kia lâu hơn trên tơ lụa,

liền bắt lấy thời cơ nói: "Nương tử thật có mắt, bức họa kia chính là họa tác của Tang Tùy Viễn Tang tiên sinh, Ngu bí giam đề thơ."

Ngu bí giam chính là Ngu Thế Nam, một đại gia văn học yêu mến Tang Thần như thế, là bởi vì hắn tài hoa hơn người, cũng là phúc phận của hắn, nếu không phải có một đám đại nho này giữ gìn, tính tình ra nước bùn mà không nhiễm kia của Tang Thần, đã sớm chết 180 lần rồi.

"Nhiễm nương tử, hôm qua trong phủ có dặn qua, trên lầu đã sớm chuẩn bị nhã gian." Tiêu nhị thấy Nhiễm Nhan vẫn luôn mặt vô biểu tình, đáy lòng không khỏi lo sợ, bởi vì trước đó hắn có chút khinh thường vị tân tân phu nhân này, thực tế là hắn che dấu rất khéo, nhưng tóm lại vẫn có chút chột dạ.

Nhiễm Nhan vẫn mặt vô biểu tình mà gật đầu, đi theo tiều nhị lên lầu hai.

Tiêu nhị kia gấp đến độ mồ hôi chảy ròng ròng, trước đó khinh thường thì khinh thường, tất cả đều là vì hắn tiếp xúc qua nhiều quý nhân rồi dần dần duỗi ra thói kiêu ngạo tự mãn, nhưng hắn cũng là một người thông minh, Nhiễm Nhan sắp trở thành đích Tam phu nhân của Tiêu thị, vạn lần không phải hắn một giới thảo dân có thể đắc tội. Vì thế lúc này nhìn gương mặt không chút biểu tình của Nhiễm Nhan, trong lòng ngờ vực đủ loại, hoài nghi mình đã khi nào vô ý chọc nàng bất mãn.

Vào trong nhã gian, rất nhanh đã có thị tỳ dâng nước trà điểm tâm, tiều nhị càng thêm kính cẩn hơn vài lần so với trước đó, khom người nói: "Nhiễm nương tử, hôm qua trong phủ nói sẽ có người đến đây lựa chọn với nương tử, không biết ngài muốn chờ một lát, hay là xem nguyên liệu trước?"

"Chờ chút đi." Thanh âm của Nhiễm Nhan vẫn luôn có chút lạnh lẽo.

Tiêu nhị vội vàng cười làm lành nói: "Không bằng tiều nhân trước tiên lấy vài hoa văn tới, nương tử nhìn thử xem?"

"Ừm." Nhiễm Nhan lên tiếng.

Tiêu nhị cong người rồi lập tức xoay người ra cửa, hắn cảm thấy, vị Nhiễm Thập Thất Nương này quả thực cùng Trường An Quý Kiến Sầu đúng là một đôi do trời đất tạo nên, gương mặt than kia, tuyệt đối không phải cố ý làm cao. Cho nên mới nói, cần phải lấy sát khắc sát mới được đi...

Tiểu nhị lúc này đã nghĩ thông suốt ngọn nguồn, liền suy nghĩ có nên đi sòng bạc hạ cược, tiền đặt cọc ngầm ở đó đã đạt tới tỉ lệ 1 bội 7, cược xem Nhiễm Thập Thất Nương có thể sống quá ba ngày hay không, bởi vì mọi người đều tin tưởng vững chắc là Trường An Quý Kiến Sầu có sát khí quá nặng, cho nên trên cơ bản đều đặt vào sông không quá ba ngày.

Chủng loại hoa văn của Cẩm Tú phường vô cùng đa dạng, nghe nói cá mấu của mấy trăm năm trước cũng có thể dệt ra, bọn họ làm không chỉ có thêu thùa, còn có dệt tơ lụa, may áo v.v. Thậm chí còn cung cấp vải địch y cho mệnh phụ, vải vóc sử dụng trong cung, mặc kệ là chất liệu hay kiểu dáng đều cực kỳ tiêu chuẩn, cũng rất nặng lẽ ché, đây là nguyên nhân căn bản cho việc váy áo của nó tuy không sáng tạo xinh đẹp bằng bên Ý La Ký, nhưng vẫn vững vàng bá chiếm vị trí Trường An đệ nhất tú trang.

Qua thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, La thị dẫn theo Nhiễm Vận chạy tới.

Tiểu nhị vội vàng sai người đem toàn bộ hàng mẫu giá y đến nhã gian, chưa được bao lâu, nhã gian đã bày tràn đầy. Nhiễm Nhan tính sơ qua một chút, ít nhất cũng có bảy tám chục loại.

Hôn phục Đường triều là thoa điền lẽ y, màu sắc của thoa điền lẽ y không chỉ có một, hôn lẽ bình thường đều dùng màu xanh lục, theo thể ché hôn lẽ thời Đường là nam phục đỏ tươi, nữ phục xanh lục, đây gọi là hồng nam lục nữ. Mà thoa điền lẽ y là tiền đề cho kiểu dáng 'Thập Nhị Đan y'* của Nhật Bản đời sau.

**Thập Nhị Đan, tiếng Nhật là Junihitoe, là khởi đầu của Kimono, là tên chung dùng cho y phục và trang sức được mặc chung với nhau, nói chung là có rất nhiều lớp, cộng lại cũng cỡ 20kg...(T.T)*

Tiểu nhị nói: "Mấy thứ này chỉ là một phần, mấy vị phu nhân, nương tử cứ chọn những gì vừa ý đặt qua một bên trước, sau đó chúng ta lại đổi qua nhóm khác, cuối cùng đem những gì chọn trùng đặt cùng nhau rồi chọn tiếp, bảo đảm có thể chọn được đến vừa lòng."

Đây đều là áo cưới thành phẩm, được các thị tỳ nâng lên mở ra, như vậy thì có thể thấy rõ chất liệu và kiểu dáng của y phục.

Tốc độ chọn của Nhiễm Nhan rất nhanh, hầu như y phục vừa được mở ra, nàng đã quyết định nó đi hay ở, bởi vậy chuyện nương tử bình thường phải

mất hơn nửa canh giờ, nàng chỉ cần nửa nén hương đã chọn xong.

Nhóm đầu tiên gồm 80 kiện y phục, Nhiễm Nhan chỉ lấy ra hai kiện, nhóm thứ hai cũng 80 kiện, chỉ lấy ra một kiện, nhóm thứ ba cũng 80 kiện, dứt khoát một kiện cũng không nhìn, nhóm thứ tư lấy ra năm kiện.

Tám kiện cuối cùng được mở ra cùng lúc, Nhiễm Nhan nghĩ cũng không thèm nghĩ chỉ luôn vào một kiện, trong lòng tiểu nhị cũng toát mồ hôi, nghĩ thầm ngoài đến tột cùng là có nghiêm túc mà nhìn không?

Hình Nương cùng La thị cũng có chung hoài nghi, nhưng bất đắc dĩ là 8 kiện mà Nhiễm Nhan lưu lại cuối cùng, xác thật rất đại khí ung dung, nghĩ cẩn thận, hình như mấy kiện này thật sự tốt hơn số còn lại. Bất quá vì nguyên nhân tâm lý, Nhiễm Nhan bị Hình Nương và La thị ép phải đích thân thử hết 8 kiện đó, cuối cùng vẫn chọn kiện mà Nhiễm Nhan đã chọn trúng kia, nhưng trong lòng hai người đã thoái mái hơn nhiều.

Vốn tưởng rằng như vậy đã xong để còn chạy lấy người, ai ngờ y phục vừa mới dọn đi, thì chất liệu lại được đưa lên. Tiểu nhị giải thích, những giá y kia đều là hợp lễ chế, kiểu dáng không thể thay đổi, nếu muốn độc đáo hơn, có thể tôn công phu ở phần chi tiết, tỷ như chất liệu vải, hoa văn, chi tiết trang trí, v.v.

Nhiễm Nhan lại lần nữa phát huy tác phong nhanh chuẩn của nàng, cầm vải lên, lần này có thể phức tạp hơn nhiều so với chọn kiểu dáng, Cẩm Tú trang có thể làm giá y xanh lục phối với điêu, đoạn, tiêu, sa, lăng, la, ti, cẩm* màu đỏ tổng cộng cũng có ít nhất hơn 1500 loại có thể hợp để làm giá y.

*tên các loại to-lụa-gấm

Nhiễm Nhan tuy nhanh, lại không có thiên phú gì trong phuơng diện phối màu sắc, hoa văn, Hình Nương cùng La thị lại thảo luận quá tỉ mỉ, cuối cùng vẫn là Nhiễm Nhan nghĩ ra biện pháp, nàng trước tiên lấy hết những món mình thích ra, rồi để cho bọn họ thảo luận.

Tuy là như thế, cũng thảng đến lúc chạng vạng mới khó khăn mà định được kiểu dáng và chất liệu vải.

"Ngày mai lại đến chọn mẫu thêu và phụ kiện cho y phục, ngày mốt lại đến chọn thoa điền." La thị nhấp miếng nước rồi nói.

Nhiễm Nhan tức khắc cảm thấy kế hoạch của mình ngày hôm qua là quá ngây thơ rồi, vậy mà còn tính toán bớt chút thời giờ đi xem cửa hàng hồi môn của mình, kết quả là có thể non nửa tháng tiếp theo đều chỉ phải dùng trên một kiện hôn phục.

Lời tác giả:

Về chuyện phục trang kết hôn của nữ tử thời Đường có màu xanh lục, không phải ai cũng có thể tiếp thu, nhưng căn cứ vào nghiên cứu, xác thực là như vậy, Tụ tui đã tồn khá nhiều thời gian để khảo chứng. Theo tư liệu lịch sử, màu sắc của Thoa điền lê y không chỉ có một, nhưng có rất nhiều tư liệu đã nói rõ, phục trang của tân nương trong hôn lễ theo thể chế thời Đường là Thoa điền lê y màu xanh lục, mà nam tử thì vô luận là bình dân hay sĩ tộc, trong ngày kết hôn đều có thể mặc công phục màu đó.

Chuyện này nếu tui không biết thì thôi, nhưng nếu đã biết, mà vẫn viết là màu đỏ truyền thống như mọi người vẫn quen thuộc, thì trong lòng Tụ tui thấy không thoải mái. Mọi người cứ xem như là phổ cập một chút đi. Cũng giống như thời Tân Hán chuộng màu đen, lễ phục kết hôn của bọn họ cũng là màu đen hoa văn đỏ, cho nên Đường triều dùng màu xanh trên lông chim, các bạn học nếu có hứng thú thì có thể lên Baike tra 'Thoa điền lê phục' hoặc 'Thoa điền lê y', hoặc là 'thập nhị đan y' của Nhật Bản, tuy đã trải qua nhiều phát triển biến hóa, hình thái cơ bản vẫn còn tồn tại.

Ngoài ra, Quyển Hai 'Đé Kinh Phú' đến đây là kết thúc rồi, Quyển tiếp theo 'Quy Gia Tụng'...

Nội dung của Quyển Ba là kết hợp giữa đấu đá hoàng quyền và án kiện, phần tình cảm và sinh hoạt thường ngày không coi là nhiều, đều có dính dáng đến triều đấu và vụ án, cho nên kỳ thật Quyển Hai khá là tình cảm.

Lời editor: Quyển 2 bắt đầu từ chap 152 nha độc giả thân ái, 'xoi linsk' vì những bản raw lão dùng nó quá tùm lum, bản thì mất đoạn này, bản thì mất đoạn khác, chưa kể còn 1 đóng lỗi chính tả, chắc đồ free nó zị...

...Tiêu Tiêu thủ thân như ngọc mót cưới vợ quá rồi, cute không? Chuẩn bị được ăn thích rồi nha, bữa thì thích kho hột vịch bữa thì beefsteak quá lừa... =]]]

Chương 301: Đại hôn, thơ thúc trang

Nhiễm Nhan bận rộn chuẩn bị gả đi, chỉ một kiện giá y đã nuốt mất của nàng bảy tám ngày, kế tiếp là học tập các lễ nghi kết hôn, còn có quy củ của đại tộc. Nàng còn bót chút thời giờ đi nghiên cứu phương án trị bệnh suyễn, mỗi ngày trôi qua thập phần phong phú, bất tri bất giác đã tới mùa hoa đào tháng Ba.

So ra, Tiêu Tụng thì đáng thương hơn nhiều, bởi vì sắp đại hôn, cho nên trong phủ đang không phân biệt trắng đen đêm ngày gì mà đầy nhanh tốc độ tu sửa phòng ở, Tiêu đại Thị Lang đành phải tạm thời dọn qua phủ của huynh trưởng, trải qua cuộc sống 'ăn nhò ở đậu'. Phòng ở tôn hơn một tháng mới sửa xong, lại phải trang trí mất hai tháng, Tiêu Tụng có nhà mà không thể về. Lại mới qua năm mới, toàn bộ công văn cần xét duyệt đều đã xét duyệt xong từ cuối năm trước, phân phát hết xuống dưới, so sánh với sự bận rộn của Tiêu gia, Trịnh gia và Nhiễm Nhan, Tiêu đại Thị Lang có vẻ đặc biệt ăn không ngồi rồi, thế cho nên cảm thấy sống một ngày bằng một năm, vài lần thiếu chút nữa nhịn không được định đi leo tường Trịnh phủ.

Thật vất vả lênh tới ngày 18 tháng Ba, hoa đào nở rộ khắp nơi trong thành Trường An, giống như yên hà, xen lẫn giữa liễu rủ xanh biếc, theo gió đưa, mây đậm đường từ phường Bình Khang đến phường An Hưng được treo đầy lụa màu, hỉ khí dương dương.

Tộc nhân Nhiễm thị cũng đã sớm đến đây từ nửa tháng trước.

Quá ngọ không lâu, biển người tập nập đã vây chặt ở cửa Trịnh phủ, giờ lành nghênh thú đã sắp tới, mỗi người đều duỗi dài cổ nhìn xung quanh. Mọi người đối với bộ dáng đầy người sát khí của Trường An Quý Kiến Sầu kia thật sự không thể nào cảm thấy hứng thú, người bọn họ muốn nhìn chính là tân nương, còn muốn nhìn xem vị tân nương này đến tột cùng có giống như hai vị trước, chét bát đắc kỳ tử trên đường đua gả hay trong tân phòng hay không, tuy rằng nghĩ như vậy có chút tổn hại âm đức, nhưng...thật sự tờ mờ không chịu nổi a!

"Tới rồi! Xe đón đâu tới rồi!" không biết ai rống lớn từ xa, đám người lập tức bắt đầu xôn xao.

Theo tiếng hỉ nhạc tới gần, đội ngũ đón đâu dần dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người, nhưng ngay sau đó ai cũng đều ngạc nhiên, trên con tuấn mã màu tráng đang đi đầu trước, một lang quân mặc công phục viên lanh màu đỏ sẫm, viền tay áo và hai bên thân áo là hoa văn hình tròn nhỏ giao nhau màu vàng và bạc, đai lưng màu đen, ngọc bội bạch ngọc bên hông, đầu đội bộc đầu màu đen, khí vũ hiên ngang, tư thế oai hùng phi phàm, nhưng điều làm mọi người kinh ngạc không phải là vẻ tuấn mỹ của hắn, mà là nụ cười sáng lạn trên mặt hắn kia...

Hắn dung sắc tuấn mỹ, xưa nay cả khi không cười toàn thân cũng đều mang sát khí như có như không, hai hàng lông mày như kiếm, ánh mắt sắc bén, mặc dù khi cười hòa ái, cũng vẫn mang một khí thế làm người run sợ, bá tánh bình thường rất ít người dám nhìn thẳng hắn, nhưng lúc này hắn mắt đen lóng lánh, ý cười như tràn ra từ đuôi lông mày khoe mắt, làm toàn thân nhu hòa xuống, nụ cười tươi như ánh mặt trời, dung nhan tuấn mỹ làm người không khỏi thầm khen thì ra Tiêu Thị lang lại là một nam nhi đĩnh bat tuấn vĩ đến như vậy!

Nhất thời, không biết đã làm mê mẩn bao nhiêu trái tim.

Cũng không phải Tiêu Tụng có mi lực vô địch, mà là một nam nhân năm này qua tháng nọ chỉ đi soát nhà người ta chặt đầu người ta, bỗng nhiên bày ra một mặt ôn nhu thân thiết, thật sự làm người kinh diễm.

Xe thơm của Trịnh phủ đã ngừng ở đại môn từ lâu, chỉ chờ tân nương bước ra.

Đại môn Trịnh phủ mở rộng ra, thì lại thấy con cháu Trịnh thị nắm côn bồng trong tay đứng ngay cửa, che kín cửa, đây gọi là lễ cản môn.

"Huuuraaaahhh, xài gậy a, các vị huynh đệ Trịnh thị vất vả rồi!" Lưu Thanh Tùng vui sướng khi người gặp họa chấp tay với đám nam nhi Trịnh thị, quay người lại quơ quơ nắm tay với Tiêu Tụng, "Cố gắng a Cửu Lang, ta bỗng nhiên có chút mót, cáo từ trước, không phải huynh đệ không trọng nghĩa a."

Tiêu Tụng không kiêm nhẫn phất phất tay, dù sao hắn cũng không gùi gắm hi vọng gì vào Lưu Thanh Tùng, chỉ là nghĩ, đến lúc tên tiểu tử thúi này

nghênh thú Nhiễm Vận, hắn tất nhiên sẽ tìm tới 180 tên tráng hán đem đại môn phá nát luôn.

"Thành Mẫn huynh, ta tới nghênh thú Thập Thất Nương, thỉnh nhường đường." Tuy Tiêu Tụng lối đời khéo đưa đẩy, giờ phút này cũng không biết nên nói gì mới tốt, đơn giản nói thăng.

Trịnh Thành Mẫn là đích tử thứ hai của Trịnh Nhân Thái, tuy không thân với Nhiễm Nhan, nhưng lễ cản mòn này cần phải có, hơn nữa có thể quang minh chính đại mà "đùa giỡn" Tiêu Tụng, đây chính là chuyện tốt trăm năm khó gặp a! Vì thế hắn liền kêu hết bạn bè thân thích, chuẩn bị hung hăng ngăn cản Tiêu Tụng một lần.

Trịnh Thành Mẫn cầm đầu múa may cây gậy lớn trong tay, cười ha ha nói: "Biểu muội mới đến nhà ngoại, anh em bà con chúng ta luyến tiếc nàng gả ra ngoài nhanh như vậy, muốn nàng ở lâu thêm một chút, người sang năm lại đến đi!"

"Chờ sau khi ta cưới nàng quá môn, nhất định thường xuyên đưa nàng trở về." Tiêu Tụng nói giọng khẩn thiết.

Trịnh Thành Mẫn còn chưa nói gì, những người còn lại đã hét lớn: "Không được không được!" trong đó một người cao giọng nói: "Ở ngắn không được, trừ phi biểu tỷ quá môn ba ngày sau, người đem nàng đưa về Trịnh phủ ở chừng nửa năm, rõ như ban ngày, trời đất chứng giám, phụ lão hương thân đồng đảo ở đây cũng làm chứng, người thề với trời đất xong, huynh đệ chúng ta liền để người đi vào!"

Mọi người đang vây xem nào nhiệt lập tức cảm thấy muốn tham dự vào, sôi nổi kêu to, "Thề đi! Thề đi!"

Tiêu Tụng cười nhẹ, ám áp nói: "Nếu chúng ta không thể thỏa thuận, ta hôm nay lại một hai phải cưới được phu nhân, vậy Tiêu mỗ đành phải xông vào."

Dứt lời, xoay người nói: "Các huynh đệ, lên."

Tiêu thị con cháu phía sau hắn đã sờm xoa tay hàm hè, ai không biết Tiêu thị nhiều người văn võ toàn tài, Huỳnh Dương Trịnh thị lại là sĩ tộc tiêu chuẩn của Ngũ tính Thất gia, thành tựu về võ nghệ đã trăm năm rồi chưa có ai, lập tức Trịnh Thành Mẫn duỗi cổ la lên, "Cướp tân nhân a! Lan Lăng Tiêu thị cướp tân nhân a!"

Mắt thấy hai bên muốn xông vào nhau, sôi nổi lôi vải bông đỗ từ tay áo ra quần lên đầu gậy, để tránh thật sự ngộ thương.

Tiêu Tụng thừa dịp bọn họ đang quần đầu gậy, nhanh chóng phi thân ra trước, Trịnh Thành Mẫn múa may cây gậy trong tay nói: "Đừng tới đây a! Côn bông không có mắt."

"Thành Mẫn huynh, chúng ta như vậy thật là tổn thương hòa khí, không bằng chúng ta thương lượng một chút, như thế nào?" Tiêu Tụng không động thủ, mà cười tủm tỉm thỏa hiệp.

Trịnh Thành Mẫn cảm thấy cũng không sai biệt lắm, lẽ cản mông vẫn phải làm, nhưng cũng phải có mức độ, không thể thật sự làm ảnh hưởng đến giờ lành bái đường, liền nói: "Được thôi, bất quá ta không tiếp thu ơn huệ nhỏ."

"Aizz, thư pháp của Ngu bí giam, sao có thể là ân huệ nhỏ chứ?" thanh âm dễ nghe của Tiêu Tụng vang lên mê hoặc.

Trịnh Thành Mẫn há mồm, hảo gia hỏa, vừa ra tay đã dụ hoặc như vậy! Không được, phải kiềm chế! Trịnh Thành Mẫn vẫn vững vàng canh giữ ở cửa, rất có tiết tháo mà nhỏ giọng nói: "Nghe nói ngươi còn có bản thảo thơ Vương Tích, cho ta mượn xem ba tháng."

"Không thành vấn đề" Tiêu Tụng đồng ý ngay.

Mọi người không ngờ hắn hào phóng như vậy, lời nói đã xuất khẩu, tuyệt không thể đổi ý, Trịnh Thành Mẫn cao giọng nói: "Đi! Ha ha!" hắn cười bí ẩn mà đặc ý với Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng hơi rùng mình, trong lòng biết gia hỏa này còn có hậu chiêu.

Con cháu Trịnh thị ào ào tản ra, ngay phía sau liền có toàn bộ thị tỳ chặn lại, thị tỳ cầm đầu là Bình U bên người lão phu nhân, "Nương tử đang trang điểm, Tiêu Thị lang ngài hãy chờ một lát đi!"

Thấy thời gian còn sớm, Tiêu Tụng đành phải kiên nhẫn chờ đợi, cũng không thể để con cháu Tiêu thị cứng rắn đẩy mấy thị tỳ nũng nịu này đi.

"Còn chưa xong sao? Làm phiền cô nương đi thúc giục một chút." Tiêu Tụng nói rồi đưa ra bao lì xì, những người trước cửa đều có phần.

Bình U cười tưng bừng thu bao lì xì, lại không làm hết phận sự mà đi thúc giục, chỉ nói: "Thời gian còn sớm, Tiêu Thị lang kiên nhẫn đi."

Tân nương xuất giá đương nhiên lưu luyến nhà mẹ đẻ, lấy cớ trang điểm chưa xong để chậm chạp không ra khỏi cửa, vì muốn kịp giờ lành, lúc này thì phải đọc thơ thúc trang.

Đối mặt mấy 'tiểu nhân' lấy tiền rồi không làm việc này, Tiêu Tụng thật đúng là không còn cách nào, ở cửa đi qua đi lại vài vòng, cảm thấy không thể đợi nữa, liền kêu gã sai vặt đưa bút mực lên, vung bút viết xuống một bài thơ, đưa cho Bình U.

Toàn bộ thị tỳ đều thò đầu qua nhìn, Bình U cao giọng đọc, cho mọi người đang vây xem đều nghe thấy,

"Truyền văn chúc hạ điêu hồng phấn,

Minh kính đài tiền biệt tác xuân

Bất tu mãn diện hồn trang khuyết

Lưu trào song mi đắng họa nhân"

Có vẻ mang ý là, trang dung không cần vẽ quá tinh xảo hoàn mỹ, không bằng giữ lại hai hàng lông mày, ta tới vẽ cho ngươi!

Bài thơ vừa đọc lên, đám người àm àm trầm trồ khen ngợi, thỉnh thoảng còn có người cao giọng nói: "Không ngờ Tiêu Thị lang thiết huyết nhu tình a! Tân nương mau ra đây đi, phu quân nhà ngươi muốn giúp ngươi vẽ mày!"

Lời này vừa dứt, đám người đã cười àm lên.

Lang quân Tiêu thị lập tức nắm chặt thời gian đồng thanh đọc diễn cảm bài thơ thúc trang này.

Trong tiếng ngâm thơ lặp đi lặp lại, Nhiễm Nhan trong trang phục lộng lẫy tha thoát yêu kiều bước ra, một thân thoa điền lễ y, tay áo trong cùng màu đỏ thẫm, từng lớp từng lớp áo phủ bên ngoài, từ màu đỏ đến màu vàng, xanh lục, mà lớp hoa phục ngoài cùng là lụa y màu bích lục dệt hoa văn bảo tương, cổ áo vạt áo thêu hoa văn cát tường màu sắc diễm lệ, chõ làn váy là

lụa và sa mỏng kết hợp, thoát nhìn trang trọng lại không mất vẻ bay bồng, dải sa mỏng màu bích nhạt choàng lên khuỷu tay, rũ xuống tản ra thành một cái đuôi dài phía sau, phi thường hoa lệ.

Tân nương mỹ lệ yểu điệu như vậy làm người ta vô cùng muôn trộm nhìn dung sắc của nàng, nhưng đã bị cây quạt nàng cầm trong tay che khuất.

Kết hôn ở Đường triều có chút khác biệt, tân nương cũng không phải đội khăn voan đỏ, mà là cầm quạt trong tay che mặt lại, động tác này phải luôn giữ cho tới khi đến nhà trai, trước khi bái đường, tân lang phải niệm "Tước phiến tho" để chọc mỹ nhân cười, dung nhan của tân nương mới có thể lộ ra.

Tiêu Tụng vui mừng qua đón, tuy biết rõ là Nhiễm Nhan nhìn không thấy, nhưng vẫn không tự giác cười với nàng.

Đang lúc hắn chuẩn bị dẫn Nhiễm Nhan về nhà, Trịnh Nhân Thái và Nhiễm Văn lại xông ra, lôi kéo hắn lại nhải dặn dò một lúc lâu, toàn là cần phải hảo hảo chiều cõi Nhiễm Nhan linh tinh, thao thao bất tuyệt những lời sách vở, nói một hồi khá lâu, Nhiễm Văn lại bắt đầu dặn dò Nhiễm Nhan, gả vào Tiêu gia phải hảo hảo phụng dưỡng phu quân, hiếu kính cha mẹ chồng, hiền lương thực đức vân vân.

Khó khăn lắm mới nói xong, Nhiễm Nhan được Văn Lục cùng mấy thị tỳ được gọi đến giúp trong lễ cưới đỡ lên xe.

Tiêu Tụng thở phào nhẹ nhõm một hơi, quay đầu nhìn thoáng qua xe ngựa màu đỏ màn lụa tung bay thơm ngát, sau khi từ biệt mọi người ở Trịnh thị rồi lập tức xoay người lên ngựa đi ở đầu trước.

Từ phường An Hưng đến phường Bình Khang cũng không xa, nhưng Tiêu Tụng lúc nãy vừa bị cản đến tàn nhẫn, thời gian hơi khẩn trương, cho nên đi đường cũng tăng tốc độ một chút.

Nhiễm Nhan ngồi trên xe rốt cuộc có thể tạm thời thả cây quạt xuống một lát, thoa điền trên đầu nàng có hơn 10 cân, thêm bộ lê y tầng tầng lớp lớp, làm cho động tác đơn giản như nâng quạt lên che mặt cũng mệt muôn chêt, cũng may Nhiễm Nhan thường ngày có rèn luyện thân thể, nếu không thật sự ăn không tiêu.

"Nương tử, thơ thúc trang của Tiêu lang quân thật hay đó!" Văn Lục cười hì hì nhìn chăm chăm khuôn mặt sau khi trang điểm có thể nói là tuyệt diễm của Nhiễm Nhan, trêu ghẹo: "Sớm biết vậy thì không vẽ mày cho nương tử, phu thê vẽ mày mới có tình thú a!"

Nhiễm Nhan trùng mắt nhìn nàng một cái, "Huyên thuyên!"

Chương 302: Đại hôn, thơ tước phiến

Hôm nay Nhiễm Bình Dụ cùng Nhiễm Vân Sinh không thể quang minh chính đại đến tham dự, làm Nhiễm Nhan có chút mất mát, nàng từ khi đến Đại Đường, ngoại trừ phó tì bên người, hai người đối với nàng tốt nhất lại vì vấn đề thân phận mà không thể tham gia, bản thân Nhiễm Nhan cũng không để ý chuyện này, nhưng Nhiễm Bình Dụ cùng Nhiễm Vân Sinh kiên quyết cự tuyệt.

Tuy rằng không thể đura đâu, Nhiễm Nhan lại biết bọn họ nhất định sẽ ở một nơi có thể thấy được nàng nhìn theo nàng xuất giá.

Đang nghĩ ngợi, xe ngựa đã dần dần ngừng lại, thanh âm bên ngoài ầm ĩ, Văn Lục vội vàng nói: "Mau! Mau! Nương tử mau dùng quạt che mặt lại!"

Nàng vừa nói vừa vội vội vàng lấy tấm lụa đỏ treo ở vách xe, chờ Nhiễm Nhan làm xong động tác, liền trùm lên đầu nàng.

Trước cửa ngay sau đó pháo trúc được đốt lên, chậu than cũng được đốt lên.

Bên ngoài truyền đến thanh âm băng nhân nhắc nhở, "Nhiễm nương tử, có thể xuống xe."

Nhiễm Nhan đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, được Văn Lục và một thị tỳ khác đỡ chậm rãi xuống xe. Thoa điền lỗ y tầng tầng lớp lớp, sắc thái diễm lệ, giống như ráng mây, làm mấy nương tử chưa lấy chồng hâm mộ không thôi, thêm thái độ Tiêu Tụng hôm nay thân thiện, bộ dáng tuấn lãng phi phàm, nhất thời làm ngây ngất rất nhiều nương tử của thế gia vừa và nhỏ, toàn bộ đem mệnh cách 'khắc thế' của Tiêu Tụng vứt ra sau đầu, chỉ giận chính mình không có một nhà ngoại là môn phiệt sĩ tộc!

Văn Lục đi theo Hình Nương học ba tháng quy củ, cẩn thận dùi Nhiễm Nhan đi về hướng cửa chính, khi tới cửa, dừng bước, chờ tư lễ cao giọng nói: "Giờ lành đến! Tân nhân bái đường!"

Ngay sau đó liền có hai ba chục thị tỳ ôm những túi ngũ cốc năm sáu màu và gấm vóc chạy tới, trước tiên trải một tầng thảm đỏ trên mặt đất, rồi sau đó thả túi ngũ cốc và gấm vóc lên, ngũ ý tiền đồ như gấm, nổi dôi tông đường.

Vân Lục lúc này mới đỡ Nhiễm Nhan vượt qua ngạch cửa, con đường sau đó là Tiêu Tụng sóng vai cùng nàng.

Trời đang lúc hoàng hôn, hai hàng thị tỳ nâng đèn hoa sen dẫn đường phía trước, đằng sau có hai thị tỳ rải ngũ cốc và đậu, chuyện này không lăng mạn như rải cánh hoa, đối với Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng, thật sự không thua gì khổ hình, cả đoạn đường dài như vậy, tuy hai thị tỳ rải rất có kỹ xảo, cơ bản đều rơi lại phía sau, nhưng luôn có vài hạt đậu lăn ra đằng trước, vạn nhất không cẩn thận dẫm phải rồi té ngã thì có thể ê mặt.

Tiêu Tụng thả chậm bước chân, đi rất gần Nhiễm Nhan, nhò tay áo rộng che chắn trộm cầm lấy tay Nhiễm Nhan, ra hiệu cho nàng yên tâm. Hai người nắm tay đi đến chỗ lư hương bái đường trong trường, quỳ lạy dưới sự chỉ dẫn của tư lễ. Kỳ thật thời gian bái đường cũng không dài, chỉ cần làm xong lễ giao bái. Sau khi kết thúc buổi lễ, khách nhân lập tức vây quanh chúc phúc, nói các loại lời ngũ ý cát tường.

Trong vòng vây của mọi người, Tiêu Tụng nhẹ nhàng cầm tay Nhiễm Nhan, đi vào động phòng.

Tư lễ chỉ huy tỳ nữ rải trường, sau đó thắp lên nến hoa, hợp quyển.

Nhưng trước khi cử hành lễ kết tóc quan trọng nhất kia, tân lang còn có một chuyện cũng quan trọng phải làm, đó là niệm thơ tước phiến, tân lang niệm thơ tước phiến, để tân nương buông cây quạt che mặt xuống, bởi vậy còn có tên là khú phiến.

Công bố dung mạo tân nương, đây là màn thích nhất của khách đến dự lễ, đối với nữ tử mà Trường An Quý Kiến Sầu cưới, mọi người càng thêm tò mò, vì thế tư lễ mới vừa quay đầu tuyên bố tước phiến, lập tức có người bắt đầu thúc giục Tiêu Tụng mau niệm thơ tước phiến.

Nhiễm Nhan ở sau cây quạt đột nhiên có chút hồi hộp, hơn hai tháng mới thấy mặt Tiêu Tụng, giờ phút này rất có cảm giác "cận hương tình khiếp".

Chỉ nghe thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng chậm rãi đọc:

"Thành thượng phong sinh sáp chúc hàn,
Cẩm duy khai xứ lộ tường loan
Dĩ tri tần nữ thăng tiên thái,
Hưu bả viên khinh cách mǎu đan."

Hình Nương dặn dò, phải ngâm đến lần thứ hai mới thả quạt xuống, Nhiễm Nhan nghe theo. Chuyện này cũng không kỳ quái, khi đọc lần đầu, tân nương có lẽ là cảm thấy ngượng ngùng, rụt rè v.v., hơn phân nửa sẽ năm chặt cây quạt không thả, nếu tân lang đọc không tốt, có thể đọc lại bài thơ trước phiến, đọc đến bốn năm lần là bình thường.

Mọi người duỗi dài cổ đợi một lúc lâu sau, thấy không có động tĩnh, lại thúc giục Tiêu Tụng tiếp tục ngâm thơ.

Tiêu Tụng hơi mỉm cười, tiếp tục đọc:

"Khuê lý hồng nhan như thuấn hoa,
Triều lại hành vũ giáng nhân gia;
Tự hữu vân y ngũ sắc ánh,
Bất tu la phiến bách trọng già."

Bài thơ này mang ý khuyên nhủ còn sâu sắc hơn: Tức phụ ngươi xinh đẹp, nhìn như tiên nữ giáng trần, nhất định là hào quang lóa mắt, không cần phải dùng quạt che.

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, chậm rãi thả cây quạt trong tay xuống. Không phải nàng muốn rụt rè ưu nhã gì đó, mà tay nàng quạt đã tê cứng, còn thêm đồ trang sức nặng hơn 10 cân, hầu như muốn ép gãy xương cò.

Nhưng theo cây quạt dần hạ xuống, dung nhan tinh xảo tuyệt luân của Nhiễm Nhan dần xuất hiện trong tầm mắt mọi người, mặt trái xoan, hàng mi mơ mộng, mũi thon nhỏ, đôi môi với đường cong nhu thuận duyên dáng, da trắng hơn tuyêt, trán vẽ hoa sen bằng đan chu, phối hợp với hai má

hồng nhạt, càng tăng thêm ba phần diễm sắc, tóc đen toàn bộ được búi cao, là búi tóc của phụ nhân.

Tiêu Tụng vẫn luôn biết ngũ quan của Nhiễm Nhan rất xinh đẹp, nhưng kỳ thật cũng không cảm thấy nàng mỹ lệ đến động lòng người, hắn thích nàng, không biết là xuất phát nguyên nhân gì. Thường thấy Nhiễm Nhan mặt than lại không trang điểm, giờ phút này vô cùng kinh diễm, thêm rất nhiều ngày không gặp, trong lúc nhất thời làm hắn không rời được mắt.

Trong động phòng lặng ngắt như tờ, đầu của hơn phân nửa người đều bị trống rỗng mắt vài giây, rồi tiếng hút khí nhẹ nhàng vang lên, Tiêu Tụng phục hồi tinh thần lại, thân mình hơi ngả về phía trước, nhỏ giọng nói: "Ta quả nhiên thật tinh mắt."

Nhiễm Nhan giận dỗi lườm hắn một cái, lại không biết nhờ trang dung phụ trợ, cái lườm này, thật sự là làm cho kiều mị mọc lan tràn, Tiêu Tụng lập tức không muốn ra ngoài tiếp khách nữa.

Sau khi tước phiến là nghi thức kết tóc, uống rượu hợp cẩn v.v. chờ hết thảy nghi thức kết thúc, khách dự lễ ào tới như ong vỡ tổ, bắt đầu giai đoạn chọc ghẹo phụ nhân, hỏi tân nương những vấn đề xảo quyết, cũng có vài phu nhân chưa sinh con, nhân lúc không ai chú ý trộm lấy vài món hoa quả rải trong trướng, để lấy chút hỉ khí, phù hộ sớm sinh con.

Náo loạn trong chốc lát, thì có tư lễ tới thông báo cho mọi người, Tiêu phủ chuẩn bị yến tiệc, thỉnh mọi người dời bước hưởng dụng. Mọi người lúc này mới lưu luyến rời đi, mà Tiêu Tụng cũng cần phải đi tiếp dãi bạn bè thân thích.

Ngồi trong yến thính đều là thân bằng, mà toàn bộ viện cung bày đầy tiệc rượu, phàm là bá tánh muốn vào tham yến, mặc kệ là có quen biết hay không, chỉ cần bỏ vài văn tiền vào trong hồng bao, coi như lễ mừng, thì có thể vào ăn uống no nê.

Vốn cho rằng nhân duyên của Tiêu Tụng ở Trường An không được tốt lắm, cho nên cũng không chuẩn bị nhiều, lại không biết là hắn hôm nay quá hòa ái dễ gần, hay là bị không khí hôn lễ long trọng vui vẻ ảnh hưởng, hay là vì lòng hiếu kỳ, có rất nhiều người đến. Cũng may Tiêu thị là thế gia đại tộc, đã chuẩn bị đến thỏa đáng đầy đủ, lúc cần có thể thêm nhiều tịch, mới vừa đủ dùng.

Canh giờ còn sớm, chưa tới lúc viễn phòng, Tiêu Tụng bị mọi người trong yến thính bao vây tranh nhau kính rượu, đặc biệt là những đồng liêu cùng thế hệ, bằng hữu với Tiêu Tụng, hoàn toàn cản cứ thái độ rót cho Tiêu Tụng say chết để không thể viễn phòng, từng đợt từng đợt mà thay phiên nhau tới kính rượu.

Trong tân phòng, Nhiễm Nhan quỳ ngồi trong màn chờ, thoa điền trên đầu đã tháo xuống, tóc đen được buộc lại sau lưng. Nhưng lớp trang dung và y phục thì thế nào cũng phải chờ phu quân vào mới có thể động vào.

Chương 303: Tập tục viên phòng hố cha

Editor bán thám: hôm giờ phải chiến đấu với vài loại bệnh, cả tinh thần lẫn thể xác đều cảm thấy nhân sinh thật quá không đáng sống mà... chậm trễ mọi người rồi, dù gì lão cũng không bỏ ngang đâu, chỉ chậm chút thôi à... hai đứa chuẩn bị lên giường rồi, mọi người ăn chậm nhai kỹ nghe ;)

Trăng đã lên đầu cành liễu, trong viện vẫn vô cùng ồn ào náo động, trong phòng huân hương lượn lờ, chân quỳ ngồi của Nhiễm Nhan đã tê cứng đến không còn cảm giác, nhưng nàng không muốn nhúc nhích.

Thời điểm chuẩn bị gả Nhiễm Nhan còn hết sức bình tĩnh, căn bản không có nghĩ quá nhiều chuyện, nhưng giờ phút này ngồi trên giường ở tân phòng, nàng mới chân chính ý thức được một lát nữa sẽ phát sinh chuyện gì, cảm giác của nàng dì vắng đối với phương diện này thập phần bình đạm, hiện tại lại thấy tim đập như nỗi trống, thậm chí có chút miệng khô lưỡi khô...

Cảm giác miệng khô... cả người khô nóng... Nhiễm Nhan cảm thấy hơi không thích hợp, ánh mắt rơi xuống cái lư huân hương, ngửi nhẹ mùi hương, sắc mặt hơi đỏ, mới định xuống giường đi tắt hương kia, cửa lại kẽo kẹt một tiếng mở ra.

Gió nhẹ nhẹ phất màn lụa đỏ lên, người chưa đến mùi rượu đã tràn vào trước, cả người Nhiễm Nhan căng thẳng, lại quên mất phải tắt hương, ngoác nhìn thân ảnh kia càng lúc càng gần.

Màn bị một bàn tay thon dài vén lên, Nhiễm Nhan theo bản năng ngẩng đầu nhìn hắn.

Dáng người đĩnh đạc như tùng, mặt mày tuấn lăng, Tiêu Tụng một thân công phục viên lãnh màu đỏ sẫm, trên mặt mang ý cười, một đôi mắt đen láy lộng lẫy lại thâm thúy như sao trời. Bản thân diện mạo của Tiêu Tụng và hai chữ "Ôn hòa" căn bản không hề dính dáng nhau, nhưng giờ phút này

gò má hắn ửng đỏ, trên môi tựa như còn dính nước, ở dưới ánh sáng của ngọn đèn dầu có vẻ tròn bóng nhu hòa.

Tiêu Tụng mắt cũng không nháy mắt mà nhìn nàng, Nhiễm Nhan có chút không thích ứng với không khí ái muội như vậy, hơi giận dỗi quay mặt đi, "Nhìn đủ chưa hả?"

Trong thanh âm Tiêu Tụng mang ý cười, nói: "Đói bụng rồi đi!" nói rồi duỗi tay cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, "Đi ăn cơm trước đã."

Nhiễm Nhan cử động thân mình, hao hết sức lực duỗi người ra, "Để ta nghỉ một chút."

Nhiễm Nhan đỡ mép giường ngồi trong chốc lát, Tiêu Tụng không nói gì, nàng đang cảm thấy kỳ quái, thì cảm giác có một bàn tay to cầm lấy cổ chân nàng, lực đạo không nhẹ không nặng mà xoa bóp cẳng chân. Nhiễm Nhan thoải mái nhẹ nhàng thở rạ, Tiêu Tụng dứt khoát ngồi luôn lên mép giường, đặt chân nàng lên đùi hắn, xoa bóp càng thuận buồm xuôi gió.

Nhiễm Nhan vốn đang hưởng thụ tư thế thoải mái vừa đổi, lại cảnh giác phát hiện chỗ nào đó của Tiêu Tụng dưới chân nàng đã xảy ra biến hóa, hương thơm lượn lờ, nàng mới nhớ ra vừa rồi chưa tắt huân hương, trong đó có một ít được vật mang thành phần như xuân dược, khi đại hôn tân phòng có đốt loại này cũng không quá, dược lực của nó không cường hahn như Hồng trần tán lần trước kia, chẳng qua là vì giữa vợ chồng mới cưới đều chưa quá quen thuộc nhau, vì giảm bớt xấu hổ, mới thả một ít dược gây hưng phấn để kích thích phuơng diện kia.

"A Nhan..." thanh âm Tiêu Tụng hơi khàn, tay hắn có thể cách lớp lụa hơi mỏng cảm nhận được da thịt mềm mại của nàng, nhưng nhịn xuống chưa tiên tới động tác tiếp theo. Quay đầu nhìn nàng, lại đối diện ngay một gương mặt đang đỏ lên, rực rỡ như mười dặm mây tía, mỹ lệ không gì sánh được.

Tim Tiêu Tụng chợt ngưng lại, rồi nhanh chóng gia tốc, cổ họng hắn khẽ nhúc nhích, duỗi tay ôm Nhiễm Nhan kéo qua.

"Tiêu Việt..." nàng hết hồn, còn chưa dứt lời, đôi môi đã bị hắn ngậm lấy.

Hắn ngậm môi nàng rồi tràn trọc mút vào, lại luôn cảm thấy không đủ, nhưng vẫn chậm chạp không tiến thêm bước nào nữa, Nhiễm Nhan trong

hôn hôn trầm trầm bỗng nhận ra một chuyện - Tiêu Việt Chi, hắn không biết hôn môi!

Ngẫm lại cũng chẳng có gì lạ, trước khi Nhiễm Nhan xuất giá cũng từng xem qua xuân cung đồ, trên đó dạy rất nhiều tư thế hoan ái ra sao ra sao, nhưng hôn môi thì chỉ có miệng đối miệng mà thôi.

Nhiễm Nhan đột nhiên cười ra tiếng, Tiêu Tụng đang định tách môi ra, hỏi nàng sao lại như vậy, cô lại bị hai cánh tay của Nhiễm Nhan vòng lại, môi rồng nhảy mắt bị một cái lưỡi mềm mại linh hoạt công hâm, xâm nhập vào miệng hàn nhẹ nhàng đảo qua vách tường khoang miệng, một cảm giác tê dại chuitot vào đáy lòng, quanh chóp mũi trong khoang miệng đều tràn ngập hương thơm bội lan nhàn nhạt, tư vị ngọt lành.

Tiêu Tụng thông minh như thế, đương nhiên hiểu ngay vừa rồi Nhiễm Nhan cười cái gì, cho dù hắn có tái thế khéo đưa đẩy, da mặt dày hơn nữa, nhưng dù sao cũng là nam nhân, sao chịu được chuyện bị nữ nhân của mình 'cười nhạo' như vậy, lập tức đảo khách thành chủ, chủ động quần lấy cái lưỡi định hương kia. Không thể không nói, nam nhân bình thường đối với phong diện này đều có thiên phú cao, Tiêu Tụng lại không phải thiếu niên ngây thơ, chưa được bao lâu, đã làm Nhiễm Nhan tước vũ khí đầu hàng, mà hắn còn không biết thoả mãn cứ cuốn lấy.

Thân thể Nhiễm Nhan càng lúc càng khô nóng, mà người bên cạnh lại là phu quân nàng, đương nhiên không cần khách khí gì nữa, nàng duỗi tay tháo đai lưng hắn ra. Tiêu Tụng lần đầu thử nghiệm tư vị mỹ diệu như vậy, nhất thời có chút cầm giữ không được, nên đê mặc nàng, cũng không chịu thua mà bắt đầu cởi bỏ đai lưng của Nhiễm Nhan.

Nhưng Tiêu Tụng rõ ràng không có ưu thế, Nhiễm Nhan người ta mặc bảy tám lớp, hắn chỉ có ba lớp...hơn nữa mỗi một lớp của thoa điền lễ y đều có đai lưng ở những vị trí khác nhau.

Cho nên cuối cùng khi thân trên của Tiêu Tụng đã bị lột đến không còn một mảnh, Nhiễm Nhan thì đến cổ cũng chưa lộ ra, gấp chết người ta!

Biểu tình tức giận của Tiêu Tụng làm Nhiễm Nhan không khỏi cười to, tiếng cười trong vắt làm Tiêu Tụng nao nao. Nhiễm Nhan ở trước mặt hắn cũng thường hay cười, nhưng đây là lần đầu nghe nàng cười thoải mái như vậy, lập tức mọi nóng nảy trong lòng đều tan ra, nhẹ nhàng hôn những nụ hôn nhỏ vụn triền miên lên trán lên tóc mai nàng.

Tiếng cười của Nhiễm Nhan nhỏ dần, nàng ngửa đầu nhìn Tiêu Tụng. Trên môi hán dính màu môi của Nhiễm Nhan, trở nên đỏ tươi, làm dung mạo tuấn lẫng của hán thêm vài phần quyến rũ.

Hai người đang nhìn nhau đắm đuối, phía sau lại vang một tiếng hô nhỏ, tuy thanh âm chỉ phát ra một nửa liền bị nuốt trở về, nhưng Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan đều là người cảnh giác cao, lập tức cùng quay đầu lại nhìn.

Vừa nhìn một cái, Nhiễm Nhan tức khắc cảm thấy đầu mình lớn ra như cái đầu...thị tỳ, bà tử đứng đầy phòng hoặc kinh ngạc hoặc ái muội mà nhìn hai người.

Hai người bọn họ thì sao? Tiêu Tụng ngồi ở mép giường, còn Nhiễm Nhan thì dạng chân ngồi trên đùi hán, y phục hỗn độn, thân trên của Tiêu Tụng còn trần như nhộng, bộc đầu nguyên bản cũng đã sớm tuột xuống rơi trên giường, tóc đen đố xuống, phủ sau lưng, cơ bắp trên người căng lên thật xinh đẹp.

Nhiễm Nhan hiện tại không có tâm tình thưởng thức dáng người hán, lập tức vùi đầu vào hõm cổ hán, nhỏ giọng nói: "Tiêu Việt Chi, ngươi mau giải quyết bọn họ!"

Tiêu Tụng quả nhiên không phụ sở vọng, mày kiếm vừa nhíu, khí thế sát phạt quyết đoán, không giận mà uy kia tự nhiên tràn ra, thanh âm thuần hậu mang chút kìm nén khàn khàn, trầm giọng nói: "Đều ra hết ngoài cửa đi."

Nhiễm Nhan dựng lỗ tai nghe thấy tiếng sột sột soạt soạt lui ra ngoài, mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

Tiêu Tụng duỗi tay bẻ mặt nàng lại, cười nói: "Mới vừa rồi đốt lửa thì hăng hái lắm, bây giờ lại thẹn thùng rồi?"

"Không phải." Nhiễm Nhan quyết đoán không thura nhận, ho khan một tiếng, liếc hán nói: "Ta cảm thấy bộ dạng này của ngươi, không thể vô duyên cớ để người khác chiếm tiện nghi."

Tiêu Tụng cũng không vạch trần nàng, xách một kiện trung y lên tròng vào người, lại giơ tay giúp nàng sửa lại y phục, miễn cưỡng có vẻ chỉnh tề, mới nói: "Là ta sơ sót."

Sau khi tân lang tiến vào tân phòng, phó tì sẽ vào hầu hạ hai người thay quần áo, hầu hạ hai người dùng bữa tối đơn giản, bất quá thời gian bọn họ chuẩn bị, cũng không coi là quá lâu, ai ngờ hai người này lại quần lấy nhau, chuyện này nói ra thật đủ mất mặt.

"Gấp không chờ nổi thì sao chứ, ai muốn nói gì thì cứ nói." Nhiễm Nhan đáy lòng vốn không để bụng, chẳng qua cảnh thân mật vừa rồi bị người vây xem, thật sự có chút xấu hổ.

"Không ngại, mặc dù truyền ra, cùng lầm cũng chỉ nói ta chưa hưởng qua nữ nhân, gấp không dám nổi." Tiêu Tụng cười ha ha, tùy ý cột lại đai lưng trung y, duỗi tay xoa xoa đầu nàng tóc, nói: "Dùng bữa trước đi."

Ngẫm lại cũng thật sự có chuyện như vậy, hơn nữa Nhiễm Nhan vốn là người có lòng tự trọng cực cao, nhờ bị Lưu Thanh Tùng phá hủy không chỉ một lần, bây giờ đã không còn cao như vậy nữa, "Tẩy trang rồi ăn."

Tiêu Tụng chiêu ý nàng, cao giọng gọi: "Người đâu."

Phó tỳ bên ngoài được Văn Lục và một thị tỳ khác dẫn đầu, nối đuôi nhau đi vào, mặt đều đỏ lên không dám nhìn Tiêu Tụng. Văn Lục thì còn được, một thị tỳ mới tên Thanh La lại liên tiếp mắc lỗi.

Nhiễm Nhan từ trong gương đồng liếc nàng ta một cái, Thanh La này rất có tư sắc, tính tình Văn Lục là đanh đá, Ca Lam thì nội liêm, mà Thanh La này lại vẫn vẫn tĩnh tĩnh, toàn thân tản ra phong độ trí thức, hiển nhiên là không phải thị tỳ bình thường, biểu tình của nàng ta lúc này vừa chờ mong vừa sợ hãi, ánh mắt còn thường xuyên bay qua hướng Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan bỗng nhớ tới, Hình Nương đã từng nói qua, đêm tân hôn cần hai thị tỳ hồi môn làm bạn toàn bộ quá trình, mà hay người này tương lai cũng phải thu phòng, đây là quy củ. Thu phòng hay không thu phòng thì chưa nói, biểu diễn hoan ái trước mặt người khác, Nhiễm Nhan nghĩ thôi đã thấy quẫn.

Thật là tập tục viễn phòng hố cha! Phải nghĩ biện pháp giải quyết mới được a...

Văn Lục chỉ bị một màn vừa rồi kia làm hết hồn, hiện tại đã hồi hồn, tay chân lạnh lẽo giúp Nhiễm Nhan tẩy trang, sau khi rửa mặt trong thau đồng, liền dùng khăn bô ướt giúp nàng lau khô, cuối cùng mới bôi hương cao lên.

Nhân lúc Nhiễm Nhan ra sau bình phong thay quần áo, Tiêu Tụng đi đến tịnh phòng cách vách tắm rửa một chút.

Khi hai người trở lại trước kỷ, đều mặc trung y màu trắng, Nhiễm Nhan còn khoác một kiện áo lụa đỏ rực bên ngoài, làm cho khuôn mặt thuần tịnh, cặp mắt đen sâu thẳm của nàng thêm phần mỹ lệ mà thân bí.

Nhiễm Nhan không thích màu đỏ, nàng cảm thấy màu đỏ giống máu tươi, nhưng đối diện với thi thể ngâm mình ở formalin nàng cũng có thể nuốt trôi cơm, vì người khác để ý thì mặc vào cũng không phải không thể chịu đựng.

Hai người mặt đối mặt lặng lẽ ăn cơm, cơn đói của Nhiễm Nhan đã qua, chỉ ăn nửa chén cơm đã no, mà Tiêu Tụng thì vừa uống một bụng rượu, cũng chỉ ăn rất ít.

Sau khi súc miệng rửa tay, thị tỳ nhanh chóng dọn dẹp đồ vật đi, Nhiễm Nhan phân phó: "Nấu một nồi cháo, chuẩn bị chút điểm tâm thanh đạm."

Thị tỳ lĩnh mệnh đi xuống, Tiêu Tụng không biết nàng muốn cháo làm cái gì, cũng không hỏi.

Lần này toàn bộ phó tì đều lui xuống, chỉ còn hai người Văn Lục và Thanh La.

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên có vài tiếng nến đốt cháy tí tách rất nhỏ. Hai người nhìn nhau qua ánh nến.

"Lang quân, nương tử, đã không còn sớm, nghỉ ngơi sớm đi." Văn Lục tận chức tận trách mà nhắc nhở. Nhiễm Nhan đã đáp ứng về sau tìm nhà tốt cho nàng gả đi mà không cần làm thiếp, cho nên lúc này không hề có áp lực.

"Phu nhân." Giọng nói thuần hậu của Tiêu Tụng vang lên, nói lên hai chữ này nghe đặc biệt êm tai.

Nhiễm Nhan đáy lòng nhột nhạt, trên mặt bất giác đỏ ửng, cũng không dám đối diện ánh mắt hắn, rũ mắt, lầm bẩm một tiếng nhỏ xíu, "Phu quân."

Mắt Tiêu Tụng tràn ngập ý cười, duỗi tay qua kỷ cầm bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng, kéo nàng đứng dậy đi đến giường.

Thanh La mặt đỏ ướt át, theo Văn Lục vào nội thất.

Văn Lục cầm một tấm khăn gấm màu trắng đưa cho Thanh La, Thanh La tiếp nhận khăn gấm, bò lên giường trải lên trên.

Nhiễm Nhan nhìn rồi ghi nhớ hết thảy quá trình, rồi nầm lên.

Văn Lục quỳ gối trên giường, giúp Nhiễm Nhan cởi y phục ra, Thanh La thì đi giúp Tiêu Tụng thoát y, mặt đã sờm đỏ đến mang tai, vành tai non mịn như ngọc san hô, nhẹ nhàng nói: "Nương tử sơ thứ thừa hoan, thỉnh lang quân thương tiếc."

*Lời editor: sơ thứ = lần đầu, thừa hoan = ăn xoài, me chám mắm đường
trộn ớt...chẹp chẹp...*

Chương 304: Cùng nhau mây mưa vu sơn

"Đi ra ngoài đi." Tiêu Tụng phảng phát như đã sớm biết tâm tư Nhiễm Nhan, ngăn động tác của Thanh La lại.

Lúc trước khi Ca Lam đi, hôn sự còn chưa có tin tức gì, cũng không ai nghĩ nhanh như vậy đã gả cưới, thời điểm tộc nhân Nhiễm thị tới Trường An, cũng có chuẩn bị đưa Ca Lam về, nhưng Cao thị nói Ca Lam tuổi quá lớn, lại tàn tật, đưa qua đây làm thị tỳ sợ là sẽ khiến cho Tiêu thị bất mãn.

Nhiễm thị tộc lão cũng nghĩ như thế, nên lập tức chọn một thị tỳ tài sắc trọn vẹn bên người Cao thị đưa đi cùng, vừa tới liền chen rót thị tỳ Nhiễm Bình Dụ chuẩn bị sẵn cho Nhiễm Nhan, người này là Thanh La.

Vân Lục nghe thấy lời Tiêu Tụng, lập tức đắp chăn gấm lên người Nhiễm Nhan, xuống giường mang giày vớ chuẩn bị đi ra ngoài. Quay đầu lại nhìn thấy Thanh La vẫn không phản ứng, liền kéo tay áo nàng ta nói: "Đi ra ngoài đi."

"Nhưng mà...quy củ..." Thanh La lèo nhèo. Nàng ta muốn ở lại là một phần, nhưng quy củ chính là thị tỳ hồi môn phải thủ ở ngoài màn, thăng đến lúc hùng đồng khi Tiêu thị phái người tới thu tấm khăn gấm trắng kia.

Vân Lục liếc nàng ta một cái, thấp giọng nói: "Quy của của chủ tử chính là quy củ, làm thị tỳ nghe lời là được, người muốn trước khi động phòng còn đi dạy dỗ lang quân hay sao?"

Đối với quan hệ phu thê, Vân Lục nhìn rất thông thấu, không có phu nhân nào nguyện ý nhét người vào cho phu quân mình, mỹ kỳ danh là chung tay hầu hạ, nhưng đều biết làm chuyện này trong lòng thê tử nghẹn muôn chết đến cõi nào, mà Vân Lục thì đánh chết cũng không muốn làm Nhiễm Nhan ngọt ngạt. Thêm nữa Nhiễm Nhan đã sớm đáp ứng tương lai hủy bỏ tiệm tạ cho nàng, chuyện này là quan trọng hơn bất cứ cái gì.

Thanh La không biết chuyện này, còn đang do dự đã bị Vân Lục mạnh mẽ lôi ra ngoài.

Cửa kẽo kẹt một tiếng đóng lại, Nhiễm Nhan có chút khẩn trương ngó Tiêu Tụng một cái, nắm chặt lấy chăn gấm.

Nàng có thể mặt không đổi sắc mà bàn luận về tình d*c, thậm chí còn hiểu biết hơn nhiều so với người bình thường, nhưng chỉ toàn lý luận suông, trước kia cho tới bây giờ đều không có thời gian tìm người thăm dò nội dung thực tiễn về phương diện này.

"Đừng sợ." Tiêu Tụng leo lên giường, cách lớp chăn gấm nằm trên người nàng.

Tiêu Tụng vừa mới tắm sơ qua, mùi rượu trên người đã tan hơn phân nửa, hương rượu nhàn nhạt trộn lẫn hơi thở nam tính thanh tân trên người hắn ập vào mặt, Nhiễm Nhan lung tung gật đầu.

Nụ hôn ôn nhu dừng trên môi nàng, hắn dùng môi mình nhẹ nhàng phác hoa môi nàng, đầu lưỡi chậm rãi mở môi nàng ra, xâm nhập vào trong tìm kiếm rồi quần lấy cái lưỡi mềm mại xinh xắn của nàng. Hôn tràn trọc, cực kỳ có kiên nhẫn, Nhiễm Nhan tuy nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, nhưng có thể cảm giác được, nhất cử nhất động của hắn đều tràn đầy trìu mến.

"Giống như đang nằm mơ!" Tiêu Tụng níu non một câu bên tai nàng. Hắn không phủ nhận, bản thân mình đã mơ rất nhiều lần mộng xuân như vậy, giờ khắc này ngón tay có thể chân thật mà cảm nhận được độ ẩm trên da thịt mềm mịn của Nhiễm Nhan, trong lòng liền có một cảm giác vừa chua vừa ngọt tràn ngập. Hắn nhẹ nhàng hôn mặt nàng, ngồi dậy nhìn nàng chăm chú, cười rạng rỡ gọi nàng: "Phu nhân."

Nhiễm Nhan chưa từng được thương tiếc trân ái như vậy bao giờ, nàng khẽ ừ một tiếng, trên người chợt lạnh, thì ra chăn gấm đã bị Tiêu Tụng kéo ra.

Tiêu Tụng rũ mắt, chỉ thấy thân thể mạn diệu như tuyết trắng trên nền tơ lụa đỏ rực, dưới ánh đèn màu vàng cam như có ánh sáng tỏa ra, da thịt tinh tế nhu nhuận giống như trân châu, trên người chỉ còn lại hạ tử cùng quần lót màu trắng, nhưng hạ tử kia bất quá là một lớp sa mỏng, loại sa này mỏng như cánh ve, dù có mặc bảy lớp cũng có thể nhìn thấy da, có thể thấy là nó mỏng đến cỡ nào.

Hai đinh nhọn phòng phòng đẩy lớp hạ tử màu trắng ngà lên, mặt trên hạ tử thêu một đóa hoa sen nở rõ màu hồng phấn, tầng lụa mỏng manh, làm hai điểm hồng nhạt trên ngực nửa ẩn nửa hiện, vòng eo tinh tế nhỏ như có thể

nǎm được, quần lót ở nửa dưới cũng dùng cùng loại sa mỏng, nơi bí ẩn thấp thoáng như bị một đám sương nhẹ che phủ.

Mái tóc đen óng của Nhiễm Nhan trải ra trên gáy vóc màu đỏ, khi da thịt trắng như tuyết được hai màu đen, đỏ làm nổi bật, càng thêm mê người, chân mày thon dài, đôi mắt xua nay đen kịt, giờ phút này lại có chút ướt át, rung động lòng người.

Tiêu Tụng chỉ cảm thấy ngọn lửa vốn chỉ âm ỉ trong thân thể, giờ đã bùng lên cháy lan ra toàn thân, sau đó tập trung tràn về một chỗ, nhịn không được duỗi tay bao lấy nơi đây đà trước ngực nàng.

Nàng hiện giờ tuổi tác còn chưa lớn, ngực phát triển cũng coi như tốt đẹp, nhưng Tiêu Tụng vẫn có thể dễ dàng dùng một bàn tay bao trọn hai con thỏ trắng trắng, nhẹ nhàng xoa nắn, lại còn ngại sa mỏng vướng bận, liền tháo dây cột hạ tử, kéo ra.

Ngực Nhiễm Nhan đột nhiên bại lộ trước mắt Tiêu Tụng, nàng nhịn không được rụt rụt người lại.

Tiêu Tụng nhìn cái đinh nhọn phấn nộn nón kia, tựa như một nụ hoa non nhỏ, tản ra hương thơm thanh ngọt của thiếu nữ, liền nhịn không được cúi đầu ngâm lấy nó, nhẹ nhàng liếm láp rồi mút vào. Mà bên còn lại cũng không bị xem nhẹ, được một bàn tay to bao lấy, vết chai trên tay vuốt ve lên làn da non mềm, tạo nên một loại kích thích khó miêu tả.

Nhiễm Nhan hừ nhẹ một tiếng, than nhẹ: "Tiêu Việt Chi..."

"Ừm?" thanh âm khàn khàn ôn nhu của Tiêu Tụng phát ra một câu nghi vấn, nhưng động tác vẫn không hề đình chỉ, ngược lại còn mạnh hơn, bàn tay khẽ vuốt ve lên bờ hông mảnh khảnh của nàng.

Nhiễm Nhan mơ màng màng, cũng duỗi tay vuốt ve eo mông của hắn, khi bàn tay mềm mại của nàng vuốt qua có thể cảm giác rõ ràng cả người hắn căng chặt, động tác hôn mút cũng cứng lại một chút, Nhiễm Nhan nhân lúc có thể thở dốc, liền lớn mật duỗi tay vào trong quần hắn, cầm lấy thứ đã sớm nóng cháy như thiết kia.

"Đừng..." thanh âm Tiêu Tụng khàn khàn, giọng hắn vốn dĩ đã thuần hậu liêu nhânh, giờ phút này còn mang thêm thở dốc rên rỉ bị kìm né, lập tức

làm tim Nhiễm Nhan hóa thành một vũng nước mềm mại, động tác nắm lấy thứ kia cũng nhẹ đi.

Tiêu Tụng cười nhẹ nhàng, nói bên tai nàng: "Vì đã muộn người rất lâu rồi, cho nên nhẫn nại hữu hạn, nếu như..."

Nói mới một nửa, Tiêu Tụng đã cởi quần lót nàng ra, tay liền xâm nhập vào nơi bí ẩn kia.

Lời lộ liễu sắc tình như vậy, không giống với đàm luận cầu tạo thân thể, mặt Nhiễm Nhan đỏ bừng lên, đánh nhẹ hấn một cái, nhỏ giọng nói: "Đừng nói lời vô lại."

Tiếng cười của Tiêu Tụng mang vẻ sung sướng, "Vậy ta đây không nói nữa, chỉ làm."

Nói rồi duỗi tay vuốt ve giữa hai chân nàng, lời trách móc vừa ra đến miệng Nhiễm Nhan, lại hóa thành một tiếng ngâm khẽ.

"Đừng sợ, ta sẽ rất nhẹ nhàng." Thanh âm Tiêu Tụng trầm thấp bên tai. Toàn thân Nhiễm Nhan đang căng thẳng cũng dần dần thả lỏng, cả khi dị vật bắt đầu xâm nhập vào cơ thể cũng vẫn chưa cảm thấy đau đớn.

Có lẽ là thấy Nhiễm Nhan cũng không quá thống khổ, âu yếm trong chốc lát, Tiêu Tụng liền cởi y phục của mình ra, lộ ra long đài đã sớm ngẩng cao.

Nhiễm Nhan đã thấy thứ này nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến bộ dạng giương cung bạt kiếm của nó, lớn hơn nhiều so với trong tưởng tượng...nghĩ đến sau đó nó sắp công thành đoạt đất, Nhiễm Nhan gian nan nuốt xuống một cái, nghĩ thôi đã thấy đau a!

Thứ nóng rực kia vừa chạm vào Nhiễm Nhan, thân thể vừa mới thả lỏng của nàng thoảng chốc lại căng cứng. Tiêu Tụng thấy thế, cắn răng hít sâu một hơi, vẫn chưa tiến công, mà cúi người ôm nàng, nhẹ giọng an ủi: "Nhan Nhan, đừng sợ, đừng sợ."

Thanh âm ôn nhu phảng phất như có tác dụng an ủi với Nhiễm Nhan, nàng mở đôi mắt mơ màng, thấy cơ bắp toàn thân Tiêu Tụng đang gồ lên, cơ cánh tay, cơ bụng từng khôi phồng lên, phủ một lớp mô hôi mỏng, sáng lấp lánh dưới ánh đèn ấm áp, cánh tay chống trên giường gân máu hơi lộ ra, cả

người phảng phất như ăn chúa súc mạnh vô hạn, như muôn kiềm chế một con ngựa hoang lại, vì một khi thả ra, phỏng đãng cỡ nào cũng có thể nghĩ.

Hiển nhiên, hắn đã nhẫn nại rất lâu.

Hơi do dự một chút, mông Nhiễm Nhan hơi nhích tới, chủ động đón nhận thứ nóng bỏng cứng rắn kia của hắn, cọ nhẹ nhẹ, rồi duỗi tay vỗ về chơi đùa, thanh âm khó nhặt của Tiêu Tụng bật ra khỏi miệng, giọng nói có chút thở dốc lại có chút trách cứ, "Nhan Nhan..."

Nhiễm Nhan lại không để ý tới hắn, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, liền dùng chân kẹp lấy eo của hắn, đột ngột ấn mạnh tới.

Hai người đồng thanh la lên.

Nhiễm Nhan đau đến mức trên trán lập tức toát ra mồ hôi lạnh lâm tâm. Mà Tiêu Tụng vốn đã nhẫn nại tới cực điểm, bị bao bọc chặt chẽ một cách bất thình lình, nên tức khắc tan tác, bắn ra ào ạt.

Nhiễm Nhan thoảng thở dốc, cảm thấy có thứ gì đó chảy xuống, rồi lại cảm thấy thứ trong cơ thể mình kia nhanh chóng cứng thẳng lên trở lại, nàng kinh ngạc nhìn Tiêu Tụng, lại đối diện ngay ánh mắt trách móc của hắn, "Đau không?"

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng cắn cắn môi dưới, có chút ủy khuất gật gật đầu. Nàng và Tiêu Tụng đều là người dứt khoát, làm việc cũng không dây dưa ướt át, Tiêu Tụng sợ làm nàng đau, mới ẩn nhẫn thả chậm tiết tấu, nàng tuy cũng thích, nhưng nghĩ sóm muộn gì cũng là đau, không bằng "Sớm chết sớm siêu sinh".

Tiêu Tụng thấy nàng hiếm khi lộ ra vẻ mong manh như vậy, trong lòng thích còn không kịp, vội vàng đau lòng mà vỗ về nàng, ôm nàng lên, an ủi: "Đừng nhúc nhích, chậm thôi!"

Đang lúc dừng lại, nên hai người đều có thể tinh tường cảm nhận được sự tồn tại của đối phương, nhất thời vừa ngượng ngùng vừa thỏa mãn.

Nghỉ một chút, Tiêu Tụng hơi động đậy, mồ hôi chảy xuống trên gương mặt tuân lâng, "Còn đau phải không?"

"Không đau." Sao có thể không đau? Vừa mới phá thận, lần đầu tiên hơn phân nửa nữ giới đều sẽ không có cảm giác đặc biệt tốt đẹp gì, hai người có nhẫn nại nữa cũng sẽ không tốt hơn, dù sao cũng luôn phải trải qua lần này.

"Nói dối." Tiêu Tụng lại dễ như trở bàn tay mà vạch trần nàng, hắn lại nghỉ một chút, mới bắt đầu động nhẹ.

Mới đau, Nhiễm Nhan chỉ thấy đau, đau tê tâm liệt phế, cảm giác mỗi một lần động là một lần xé mở, nàng cắn môi, duỗi tay ôm chặt lấy eo hắn, phảng phất như muốn mượn cái ôm này tìm kiếm một ít an ủi. Theo động tác mềm nhẹ của hắn, cả người cũng dần dần nóng lên, thả lỏng không ít, tuy vẫn thấy đau, nhưng bên trong đau đớn tựa hồ có thể cảm thấy được một tia tê dại.

Tiêu Tụng nhìn chăm chú người dưới thân, tóc đen uốn lượn rối tung trai trên gáy vóc màu đỏ, đôi mày xinh đẹp hơi chau lại, cặp mắt sưng nước mê mang như phủ sương, lại như hàm chứa linh sơn tú sắc, hơi nước mờ mịt, như thích thú, lại như khó chịu, đôi môi phán nộn hơi mở ra, mơ hồ mà nỉ non tên hắn, bầu ngực mềm mại liên tục cọ xát vào hắn, thêm cảm giác chặt chẽ nóng ấm làm người hít thở không thông bên dưới, tư vị thật sự là tiêu hồn thực cốt không nói nên lời.

Hắn yêu muốn chết dáng vẻ này của nàng.

"Nhan Nhan." Tiêu Tụng thở dài bên tai nàng, tăng lực đạo, tốc độ cũng nhanh lên nhiều. Nhiễm Nhan lần đầu hoan ái, nếu để hắn tận hứng, phỏng chừng ngày mai thật sự không xuống được giường, đến lúc đó hắn có bị người giấu cợt thì không quan trọng, nhưng nếu những người khác trong Tiêu thị bất mãn với nàng thì sẽ không tốt.

Sau một phen phiêu vân phúc vũ, Tiêu Tụng mới thoảng thỏa mãn. Nhiễm Nhan cũng đã hưu thoát, nàng tuy ngày thường rất chú ý rèn luyện, nhưng trong chuyện này, tuổi thân thể dù sao cũng còn nhỏ, sao chịu được đòi hỏi của Tiêu đại Thị Lang một thanh niên lớn tuổi tinh lực tràn đầy? Cũng may hắn làm việc luôn có chừng mực, mặc dù lúc này trong lòng vẫn còn vô cùng thèm thuồng, nhưng vẫn nhịn xuống. Duỗi tay ôm Nhiễm Nhan vào trong ngực, nhỏ giọng ôn nhu mà dỗ dành một hồi, mới gọi người chuẩn bị nước ấm.

Vân Lục tiến vào, gương mặt đỏ lên nhẹ giọng hỏi: "Lang quân, nước ấm đã chuẩn bị xong..." ...ngài xem ngài có phải nên đi ra ngoài một chút hay

không?

Tiêu Tụng dùng lụa y đắp lên người Nhiễm Nhan, đứng dậy đi vào tịnh phòng.

Vân Lục sai người bung nước vào, nàng biết Nhiễm Nhan không thích nhiều người hâu hạ, liền lệnh cho các nàng đều thôi lui hết bên ngoài, trước tiên duỗi tay rút cái khăn gấm kia. Vừa nhìn cái khăn, không khỏi hít một hơi khí lạnh, không phải là nhìn quá ghê người, mà là...

Mặt Vân Lục đỏ bừng, khó xử nói: "Tiêu Thị lang xưa nay là người rất cẩn thận, sao chuyện giường chiếu lại không cẩn thận như thế chứ."

Thì ra trên cái khăn kia không chỉ dính máu xử nữ của Nhiễm Nhan, còn dính đồ của nam nhân.

Chuyện này cũng không trách được Tiêu Tụng, dựa theo trình tự bình thường, hắn sẽ không ở ngay lúc phá thân Nhiễm Nhan liền không giữ được, chờ máu chảy xuống khăn, kéo ra là xong. Thêm nữa, cũng tại Nhiễm nữ sĩ quá mảnh. Tất cả mọi chuyện thật sự không nằm trong dự đoán.

"Cái này cũng không giặt được, đều trộn lẫn vào nhau rồi...vậy ngày mai..."
Vân Lục vừa cất khăn, vừa lẩm bẩm. Ngày mai người Tiêu thị sẽ vây xem cái khăn này a! Vân Lục không cần tưởng tượng cũng biết sẽ là chuyện xấu hổ như thế nào.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Vân Lục dùng nước ấm cẩn thận giúp Nhiễm Nhan lau người, "Nương tử, ngại nghĩ cách đi a!"

Loại khăn gấm này được dệt rất đặc biệt, có khả năng mỗi đại gia tộc đều dệt ra hoa văn bất đồng, kích cỡ khăn cũng không giống nhau, muôn gian lận mang đi đổi, khả năng thật sự không lớn.

Nhiễm Nhan cả người bùn rùn, đã ghé vào giường nằm ngay đơ, bị Vân Lục hỏi đi hỏi lại đến mặt kiêm nhẫn, liền hờ hờ nói: "Ta có cái gì mà mất mặt, là thứ của hắn, cũng không phải ta muốn cho hắn dính lên là dính được."

Ngụ ý, đây đều là lỗi của Tiêu Việt Chi.

Mặt Văn Lục nóng đến lợi hại, khẩn trương nhìn nhìn ngoại thất, hạ giọng nói: "Nương tử ngươi nhỏ giọng một chút."

"Biết rồi, mang cháo lên đi." Nhiễm Nhan lười nhác nói.

Văn Lục ứng tiếng.

Chờ rửa ráy sạch sẽ, thay trại giường mới xong, nhóm thị tỳ lại lui ra ngoài. Nhiễm Nhan toàn thân sạch sẽ, y phục cũng đổi thành trung y bạch điệp pha tơ, thoái mái nhẹ nhàng, lúc này còn buồn ngủ đột kích, trong mơ mờ màng bị lọt vào một cái ôm ấm áp rắn chắc.

"Phu nhân." Thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng vang lên.

Nhiễm Nhan hảm hò đáp, "Ừm."

"Muốn ăn chút cháo không?" Tiêu Tụng dò hỏi.

Chờ một lúc không nghe trả lời, Tiêu Tụng mới phát giác người trong ngực đã ngủ rồi. Hắn cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, rồi đứng dậy đi dùng bữa. Trước đó trong tiệc rượu hắn chỉ lo ứng phó người khác kính rượu, căn bản không có thời gian ăn được cái gì, chỉ uống một bụng rượu, sau một phen tiêu hao, quả nhiên đói bụng.

Tiêu Tụng không gọi người vào hầu hạ, tự mình múc cháo ra ăn, trong lòng không khỏi cảm thán, có tức phụ thật tốt!

Bên ngoài tiếng nhạc đã ngừng, khách khứa rời đi từ lâu, chỉ có tiếng động phó tì sai vặt nhẹ tay nhẹ chân dọn dẹp tàn cục.

Cái viện này của Tiêu Tụng vẫn luôn lạnh lẽo, hiếm khi có thời điểm người đông như vậy.

Nguyệt hoa như nước, lăng lặng chiếu sáng trên thành Trường An. Ở một góc hướng Đông bắc cách phường Bình Khang khoảng bảy tám dặm đường, có một vùng non xanh nước biếc, hoa đào rực rỡ, bên bờ sông có một gốc liễu không biết vì nguyên nhân gì, thân cây lại mọc vuông ngang qua mặt nước, hầu như song song với mặt hồ.

Thân liễu hơi oằn xuống, bên trên có một bộ huyền y nửa dựa, trong tay cầm một túi rượu, nhìn sông núi tươi đẹp trong ánh trăng, thỉnh thoảng ngửa đầu nốc một ngụm, gió trên hồ thổi tà áo bay lên, làm lộ ra dáng người thon dài cực đẹp của hắn.

Dưới ánh trăng Trường An, một bình rượu gạo, một bó hoa đào. Là thích ý, cũng là cô tịch.

"Vị đại hiệp này..." Phía sau vang lên một thanh âm ôn nhã.

Tô Phục hơi nghiêng đầu qua, người này giống như con thỏ, trên đường trốn tới trốn lui đến 6 lần ngay sau lưng hắn, nếu không phái nhận ra người này chính là đại danh đinh đinh Tang Tùy Viễn, Tô Phục vốn luôn bảo trì cảnh giác cao độ, nói không chừng đã một nhát kiếm mà giết luôn hắn.

"Đại hiệp, nhân sinh trên đời không như ý, ngươi ngàn vạn lần phải nghĩ thông suốt a, ta thấy ngươi đứng lâu như vậy không nhảy, nghĩ chắc là còn vướng bận, ngàn vạn lần đừng làm chuyện sau này hối hận không kịp a!" Tang Thần khẩn trương nắm chặt cái bao vải màu xanh đen trong tay hắn, sắc mặt hắn dưới ánh trăng có chút trắng bệch.

Chương 305: Người tự sát

Ngàn vạn lần đừng làm chuyện hối hận không kịp...

Tô Phục đời này chưa làm chuyện gì mà không hối hận, thêm một chuyện hay bớt một chuyện đối với hắn mà nói, cũng không ảnh hưởng gì lớn.

Tang Thần thấy hắn không nói lời nào, sắc mặt càng thêm trăng, lấp bấp nói: "Đại hiệp...tráng sĩ...ngươi...ngươi nghĩ thông một chút! Thiên địa to lớn, người như con kiến, có khó khăn nữa cũng bất quá là chuyện cỏn con thôi!"

Tô Phục không nghĩ tới Tang Thần nhìn vẫn vẫn nhược nhược mà lại có lòng dạ tiêu sai như vậy, Tô Phục hắn yốn chính là người mang khoái ý ân cùu, những lời này đã chạm đến tim hắn.

"Hào sảng." Hắn ngửa đầu uống một ngụm rượu, giơ giơ túi rượu trong tay, "Uống được không?"

Non nửa canh giờ sau...

Chỉ thấy bên bờ sông một bộ áo bào tro đang ngồi xổm, bên cạnh có một nam tử mặc huyền y vững vàng, hai người cách nhau ba thước, nghe thiếu niên áo bào tro kia khóc đến nước mũi nước mắt tèm lem, nghẹn ngào nói: "...có điều nàng hiện giờ đã gả chồng, ta cũng không cần phải phân vân nữa, chỉ là trong lòng thực sự vô cùng khó chịu, lại hận chính mình vô năng, làm nghiên mực bùn lăng, hôm nay te te chạy tới đưa lễ mừng, không ngờ lại lạc đường, bây giờ cửa thành cũng đóng, ta chỉ có thể ăn ngủ ngoài trời ở vùng ngoại ô, cũng không biết năm nào tháng nào mới có thể tìm được đường về, ngày mai điểm danh chắc lại trễ nữa...ô ô ô..."

Té ra vừa rồi ở trên đường thò thụt lui sau lưng hắn, không vì cái gì khác, mà bởi vì lạc đường! Tô Phục chống trường kiếm, mắt nhìn xa xăm, tâm cảm thấy bản thân lại vừa làm thêm một chuyện đáng hối hận, mới vừa rồi không nên cho hắn uống rượu, mới uống một ngụm, đã bắt đầu phun một đống nước đắng* như tiểu túc phụ.

*giống bù lu bù loa

"Đại trượng phu sinh ra trên đồi, sống không sảng khoái, không thỏa chí trong lòng như vậy, thì tồn tại còn có ý nghĩa gì nữa?" Tang Thần khóc đến khàn giọng, la lên một tiếng, đột nhiên lao thăng vào hồ nước trước mặt.

Tô Phục hơi kinh ngạc, hắn trước nay chưa thấy qua gia hỏa nào nói xong làm liền như vậy, thậm chí lời nói còn chưa dứt, người đã rơi vào trong nước. Nhưng trên mặt lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh như lúc đầu, rũ mắt nhìn Tang Thần đang quầy đạp, nhàn nhạt giơ kiếm trong tay ra, "Muốn đi lên thì bắt lấy."

Nước lạnh lẽo làm men say của Tang Thần nháy mắt tiêu tán hơn phân nửa, ít nhất sẽ không tiếp tục làm bậy, hắn vùng vẫy trong nước, cắn bản không nghe được Tô Phục nói cái gì, nhưng thấy vỏ kiếm chìa ra thì đôi tay đã vội vàng tóm chặt lấy.

Tô Phục kéo hắn tới bờ, duỗi tay nắm cổ áo đằng sau của hắn xách lên khỏi mặt nước, ném lên bờ, xoay người bỏ đi.

"Tráng sĩ!" Tang Thần tóm lấy góc áo hắn, sắc hai tiếng khụ khụ, nói: "Ngươi có phải muốn về thành hay không, có thể đi cùng được không?"

Tô Phục hơi nhíu mày, tuy hắn không kiên nhẫn, nhưng có lẽ vì đây là lần đầu có người phun nước đắng không chút phòng vệ trước mặt hắn như vậy, làm hắn lại vi phạm quyết định trong lòng hắn thêm lần nữa, "Đi thôi."

Tang Thần vội vàng bò dậy, đi theo Tô Phục về hướng cổng Chu Tước.

~~ * ~~ * ~~ * ~~ * ~~

Đêm đã vắng vẻ.

Sáng sớm hôm sau, tiếng trống canh còn chưa vang, Văn Lục đã gọi Nhiễm Nhan rời giường. Tân nương dậy muộn là sẽ bị chê cười, Nhiễm Nhan liền mơ mơ màng màng bò dậy, ngồi vào bàn trang điểm, để Văn Lục giúp nàng chải tóc.

Tiêu Tụng cũng đã tỉnh, đang lười nhác dựa trên giường nhìn Nhiễm Nhan trang điểm.

Thanh La dỗ bốn thị tỳ mang đồ rửa mặt đi vào, bởi vì Tiêu Tụng vốn không có thị tỳ, chỉ có thể để tỳ nữ hồi môn của Nhiễm Nhan hầu hạ.

Tiêu Tụng hơi nâng tay, cản bước chân Thanh La, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào Nhiễm Nhan, chưa từng nhìn qua chỗ khác.

Đợi Nhiễm Nhan trang điểm xong, hắn mới rời giường lấy ý phục từ trong khay ra, mặc luôn vào. Thanh La có ý muốn bước tới hầu hạ, lại sợ uy nghiêm của hắn, có vẻ hơi tiến thoái lưỡng nan.

Một thanh âm nữ nhân trung niên vang lên ngoài cửa: "Lang quân, phu nhân, lão phu nhân sai nô tỳ tới lấy khăn gấm."

Lão phu nhân là chỉ Độc Cô thị mẫu thân của Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan đêm qua nói thì nhẹ nhàng, lúc này vừa nghe lời này, sắc mặt xoát một cái đỏ bừng lên, lát nữa còn phải đem cái món đồ kia triển lãm trước mặt Độc Cô thị...

"Vào đi." Tiêu Tụng cười liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái nói.

Đã là người do Độc Cô thị phái tới thu khăn gấm, nghĩ chắc cũng là người đáng tin cậy bên cạnh bà, vì thế Nhiễm Nhan liền đứng dậy đón.

Bước vào cửa là một phụ nhân chừng trên dưới 35 tuổi, mặc một cái áo ngoài màu xanh lục sẫm, hoa văn dây đằng chìm màu vàng, khuôn mặt trắng nõn, mái tóc đẹp đen nhánh được chải thành một búi tóc đơn giản, bên trên cắm hai cây trâm vàng có tạo hình cổ xưa. Phụ nhân này có ngũ quan rất bình thường, mũi thon nhỏ, môi hơi mỏng, nỗi bật nhất không gì hơn là vầng trán cao mịn màng, cùng với hàng chân mày dài mảnh cong cong.

Vân Lục dùng hai tay đưa hộp đựng khăn gấm cho nàng.

Phụ nhân tiếp nhận, lại mở nắp hộp ra, lấy cái khăn ra, hộp thì đưa cho thị tỳ bên người.

Vân Lục cực kỳ quắn bách, cúi đầu không dám phát ra tiếng động.

Phụ nhân mở khăn ra, nhìn thoáng qua vết máu bên trên, tay hơi dừng một chút, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh gio khăn ra trước mặt Tiêu Tụng, thấy

Tiêu Tụng hơi gật đầu, mới cẩn thận xếp lại thả vào trong hộp, "Vậy nô tỳ liền trở về phục mệnh, A Lang và phu nhân đều ở bên nhà cũ, đừng quá lâu."

"Làm phiền Thiên nương." Tiêu Tụng khách khí nói.

"Cửu Lang không cần khách khí như thế." Thiên nương hơi khom người thi lễ với Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan nói: "Nô tỳ cáo lui trước."

Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đáp lễ.

Tiêu Tụng vẫn một thân thường phục viên lanh màu tím, không khác gì ngày thường, mà Nhiễm Nhan lại phải lăn lộn một hồi lâu, một bộ thoả điền lễ y màu xanh lá đậm, búi tóc cao trâm ốn hoa lệ, trên tóc là bốn cây thoả điền thon dài, so với thoả điền hơn 10 cân hôm qua thì nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tiêu Tụng nhẹ nhàng cầm tay Nhiễm Nhan, cầm từ trong nội môn lên đến trên xe ngựa.

Ngồi trên xe ngựa, Tiêu Tụng chồm sát vào bên tai nàng nhẹ giọng hỏi: "Còn đau phải không?"

Mặt Nhiễm Nhan đỏ lên, gật đầu không được lắc đầu cũng không xong, đành phải nhích móng qua, quay mặt đi chỗ khác.

Tiêu Tụng thấy nàng ngượng ngùng, mới cười dời đề tài đi, "Lần này người phải bái kiến là tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân, đại huynh, đại tẩu, nhị huynh, nhị tẩu, bởi vì bốn gia ở khá xa, chờ sau ba tháng, lại cùng đi bái từ đường và bái kiến các vị thúc bá trưởng bối. Hôm nay đều là người trong nhà, người không cần phải khấn trương, Tương Thành công chúa làm người hiền lành, Gia Vinh Huyện chủ tuy hơi đanh đá, nhưng cũng không phải người vô lễ."

"Ừm." Nhiễm Nhan nghiêm túc nghe, những người này ngày sau chính là thân nhân của nàng, nếu không thể coi như thân nhân, cũng nhất định phải bảo trì hòa thuận mặt ngoài.

Tiêu Tụng vuốt ve tay nàng, tiếp tục nói: "Trong mắt phụ thân khó chứa nổi một hạt cát, nhưng nếu ông đã đồng ý để người vào cửa, tất nhiên sẽ không

làm khó dễ người, mẫu thân làm người tuy cao ngạo một chút, nhưng sẽ không vô duyên vô cớ làm người khó chịu."

Độc Cô thị từng ra oai phủ đầu khi Tương Thành công chúa và Gia Vinh quận chúa nhập môn, nhưng đây là do bà cho rằng thân phận bọn họ đáng giá để bà động tâm tư, đối với Nhiễm Nhan, giờ phút này bà ước chừng sẽ cho rằng có thể giống như lão thái thái đè đầu bà vài thập niên, sẽ dễ như trở bàn tay mà đòn áp túc phụ có thân phận cũng không cao này.

Lui một bước mà nói, thân phận Độc Cô thị cao quý, hiện giờ cũng đã qua tuổi hoa giáp, chưởng gia cũng đã vài thập niên, đi khó xử con dâu cũng chỉ để lập uy mà thôi, bà đương nhiên khinh thường làm như vậy. Còn về tính cách cao ngạo, Tiêu Tụng thật sự giống Độc Cô thị hết 10 thành, người có thể lọt vào mắt thì mới chịu tôn trọng tư đi giao hảo hoặc đối phó, không vào mắt thì toàn bộ đều là cẩn bã.

"Ta thấy rất khó nói." Nhiễm Nhan nhớ tới tấm khăn gấm kia, không biết sau khi Độc Cô thị nhìn thấy thì sẽ có biểu tình gì, sẽ phản ứng ra sao.

Lời editor: mắc cười quá, để cái tên chương cho máu me, Tô đại hiệp a, tráng sĩ phải nghiêm túc tự vấn lại độ ngầu của bản thân đi nghe!

Chương 306: Bình tĩnh

Tống Quốc Công tính tình cương ngạnh, từ sau khi bị biếm ra khỏi Trường An liền không bao giờ bước vào thành Trường An nửa bước, lần này vẫn là Tiêu Tụng tự mình đi mời về.

Thời tiết trung tuần tháng Ba đã bắt đầu chuyển nóng, Nhiễm Nhan mặc lẽ y tầng tầng lớp lớp nên ngực bắt đầu đỏ mồ hôi. Người thời đường Đường rất ít khi kết hôn vào mùa hè, cũng trách không được Tiêu thị vội vã muộn xử lý hôn lễ như vậy, nếu để qua mùa xuân, nhất định phải chờ đến cuối mùa thu, khi đó Tiêu Tụng đã sáu 28. Nam nhân có đại 28 tuổi, lại không vợ không con, không phải chỉ là đáng buồn, mà quả thực chính là bi kịch.

Phủ của Tiêu Tụng cách phủ của Tiêu Duệ Chi rất gần, chỉ hơn một khắc là tới.

Tiêu Tụng xuống xe ngựa rồi duỗi tay đỡ Nhiễm Nhan xuống xe, phó tì đỡ sờm chờ ở đại môn, nhìn thấy hai người, đồng thời hành lễ: "Cửu Lang, cửu phu nhân."

"Miễn lễ, a gia và mẫu thân đâu?" Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan sóng vai, hàn nǎm tay nàng, lập tức đi vào phủ.

Chúng thị tỳ đi theo sau, một thị tỳ khoảng 17-18 tuổi đi phía trước, dẫn đường cho hai người, nhẹ giọng nói chậm đáp lời: "A Lang canh năm nhị điểm đã dậy, đã cùng phu nhân sờm dùng qua đồ ăn sáng, đến hoa viên thưởng hoa một hồi, hiện tại Đại Lang công chúa cũng vừa dùng cơm xong, Tứ Lang cùng Huyện chủ cũng mới đến, đang bồi A Lang và phu nhân uống trà trong sảnh. Bất quá thái phu nhân chỉ mới thức dậy được một lát, còn đang dùng bữa."

Những lời này của nàng ta chỉ là đang nói các vị chủ tử đang làm gì trong phủ, nhưng trong đó lại bao hàm rất nhiều tin tức.

Tỷ như Tống Quốc Công nghe thấy tiếng trống canh đã dậy, có khả năng là nhớ giờ thượng triều, lại nghĩ tới đủ loại chuyện bực bội khi bị biếm xuất,

tâm tình không tốt. Nhưng lại đi thưởng hoa, có vẻ cũng không quá tệ. Hơn nữa cả nhà không ăn cùng nhau, chuyện này đối với thế gia đại tộc quy củ mạnh mẽ mà nói thì rất không bình thường, có lẽ là ai chọc Tống Quốc Công không vui.

Mà thái phu nhân cũng nhất định sẽ không ngủ nướng, bất quá là vì thấy Nhiễm Nhan không ở trong phủ, miễn cho mọi người cảm thấy những người có liên quan ăn uống no đủ xong rồi chuyện gì cũng không làm, chỉ ngồi chờ nàng tới, lão phu nhân mới cố ý chậm chạp. Tống Quốc Công bọn họ chờ tân nương lâu thì tâm sẽ sinh bất mãn, nhưng chờ lão phu nhân thì lại là chuyện đương nhiên.

Nhiễm Nhan âm thầm phân tích những lời này, trong lòng tức khắc thả lỏng không ít, mặc kệ người khác có không thích nàng cỡ nào cũng được, có chỗ dựa là thái phu nhân này, thì mạnh hơn bất cứ thứ gì.

Mà Tiêu Tụng cũng không lừa nàng, tòa dinh thự này cơ hồ đã biến tướng thành phủ công chúa, cho nên Tiêu thị mới không quyết định cử hành hôn lễ cho Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng ở nhà cũ. Chuyện này có nghĩa Nhiễm Nhan về sau không cần mỗi ngày sáng sớm trời còn chưa sáng mà phải bò dậy tĩnh an bà bà, cũng không cần sớm chiều ở chung với hai vị tẩu tẩu thân phận tôn quý, không thể nghi ngờ là vô cùng nhẹ nhàng.

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan cảm thấy hôm nay dù có bị Độc Cô thị lập quy củ, cũng không có gì phải oán giận.

Nhiễm Nhan không ngó nghiêng khắp nơi, theo thị tỳ dẫn dắt, tới ngoài cửa chính sảnh.

Thị tỳ thông báo một tiếng, "A Lang, phu nhân, Cửu Lang và Cửu phu nhân tới."

Có hai thị tỳ ra đón, vén màn che cho Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan đi sau Tiêu Tụng nửa bước vào trong phòng, hơi giương mắt, thì thấy trên chủ tọa là một lão già hơn 60 tuổi, một thân thường phục viền lanh tím sẫm, tinh thần quắc thước, râu tóc hoa râm, chân mày dài rậm, mũi cao thẳng, biểu tình bản khắc nghiêm túc. Mà ngồi bên cạnh hắn là một vị phu nhân mặc địch y màu xanh lá, trang dung tinh xảo khéo léo. Hai bên trái phải mỗi bên một đôi phu thê trung niên, nam tử đều mặc thường phục, mà nữ tử đều là địch y màu xanh lá.

Địch, chỉ chim trĩ, địch y là y phục dành cho mệnh phụ, mệnh phụ có cấp bậc càng cao, hoa văn chim trĩ trên y phục càng nhiều.

Địch y bình thường là được ban cho, dệt từ tơ tằm, sử dụng trong những buổi triều hội lớn, hay hôn lễ, các nàng lúc này mặc địch y không phải là muốn chứng tỏ thân phận địa vị của mình với Nhiễm Nhan, mà là thể hiện sự tôn trọng với tân nương, tỏ vẻ không bởi vì xuất thân của Nhiễm Nhan không cao, mà có tâm khinh mạn.

Hai người đi đến trước chủ tọa, dập đầu với cha mẹ.

Vừa mới dập hai cái, thì nghe thị tỳ bẩm báo lão phu nhân tới. Tống Quốc Công và Độc Cô thị vững vàng nhận lễ của bọn họ, rồi mới đứng dậy đi nghênh lão phu nhân.

Lão phu nhân cũng mặc một thân địch y xanh lá, bà là quốc phu nhân, hiển nhiên số địch vẫn bên trên rất nhiều, thoát nhìn vô cùng trang trọng, hoa lệ phi thường.

"Mẫu thân." Tống Quốc Công và Độc Cô thị thi lễ. Ngay sau đó mấy tôn tử từng người cũng nắm tay phu nhân mình hành lễ xong, mới quay về chỗ ngồi.

Nhiễm Nhan bót thời giờ liếc nhìn hai đôi huynh táu của Tiêu Tụng một chút, Tiêu Duệ Chi hơn 40 tuổi, Tiêu Khải Chi trên dưới 38 tuổi, Tiêu Duệ Chi rất giống Tống Quốc Công, biểu tình bản khắc mà nghiêm túc, Tiêu Khải Chi thì có chút phong độ trí thức, nhìn qua hiền lành hơn một chút. Mà thê tử của bọn họ lại hoàn toàn tương phản, Tương Thành công chúa ôn nhu đoan trang, biểu tình của Gia Vinh quận chúa thì nghiêm túc hơn.

Nhiễm Nhan quỳ xuống chuẩn bị kính trà cho Tống Quốc Công và Độc Cô thị, lúc này, Thiên nương đem hộp đựng khăn gấm mở ra trước mặt Độc Cô thị. Thái phu nhân tuy là trưởng bối, nhưng Độc Cô thị là bà bà của A Nhan, theo lý thì nên để cho bà nhìn trước.

Độc Cô thị rũ mắt nhìn thoáng qua, đang chuẩn bị gật đầu, động tác khụng lại, nhìn lại cái nữa, mới gật đầu.

Thiên nương liền đem hộp trình lên cho thái phu nhân, mà thái phu nhân thì càng bình tĩnh hơn, thần sắc không có chút khác thường nào, sau khi nhìn

qua liền nhàn nhạt nói: "Kính trà đi, ta gần đây có chút mệt, không ngồi lâu được."

Để trưởng bối chị dâu em chồng trong nhà được chứng kiến trinh tiết của tân nương, chuyện này ở Đường triều cũng không phải chuyện gì mất mặt, vốn dĩ cái khăn thấm máu xứ nữ này, còn phải để cho Tương Thành công chúa và Gia Vinh quận chúa nhìn qua, lại bị lão thái thái ngăn lại. Thực ra chỉ cần trưởng bối thừa nhận là được, chị em dâu cũng chỉ là xem náo nhiệt, đương nhiên cũng không thể yêu cầu xem cho bằng được.

Thị tỳ bưng khay đưa đến trước mặt Nhiễm Nhan, nàng bưng chén trà lên, thân mình hơi nghiêng về hướng Tống Quốc Công, đôi tay nâng chung trà lên cao qua đỉnh đầu, "A ông thỉnh dùng trà."

Tống Quốc Công tuy mắt nhìn thẳng, lại đem nhất cử nhất động của Nhiễm Nhan từ lúc vào phòng thu hết vào mắt, trầm ổn đoan trang, dù diện mạo mỹ lệ lại không có vẻ mị hoặc, khí độ toàn thân cũng không giống nhà tầm thường, trong lòng cũng khá vừa ý, liền tiếp nhận chung trà, sau khi nhấp một ngụm, đơn giản nói vài câu dạy bảo, buông chung trà xuống, thả vào khay một cái hộp gỗ từ đàm to bằng bàn tay.

Nhiễm Nhan lại kính trà cho Độc Cô thị, "A gia thỉnh dùng trà."

Ngoài ý muốn, Độc Cô thị cũng không khó xử Nhiễm Nhan, mà cũng không ra oai phủ đầu, sảng khoái tiếp nhận chung trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, mới nói: "Ngươi đã gả vào Tiêu gia ta, thì có trách nhiệm bảo đảm không làm nhục nè nếp gia đình của Tiêu thị, ghi nhớ tổ huấn của Tiêu thị, tuân thủ gia quy Tiêu thị, quan trọng nhất chính là phải cẩn thận phụng dưỡng phu quân, vì Tiêu gia khai chi tán diệp."

Phụng dưỡng phu quân và khai chi tán diệp vốn là hai chuyện khác nhau, bị Độc Cô thị nói cùng với nhau như vậy, lại mang một ý vị khá ái muội.

Nhiễm Nhan trong lòng cực kỳ quắn bách, trên mặt vẫn bình tĩnh nói: "Con dâu ghi nhớ lời dạy của a gia."

"Ừm, ta và a ông ngươi ngày mai sẽ quay về Kỳ Châu, ngươi không cần phụng dưỡng ông bà, thì nhất định phải dành nhiều thời gian ở bên cạnh phu quân của ngươi hơn mới được." Độc Cô thị tiếp tục dặn dò.

Nhiễm Nhan cung cung kính kinh nói: "Con dâu chắc chắn đem lời a gia nói ghi nhớ trong lòng."

Độc Cô thị lúc này mới buông chung trà, thả vào khay một cái túi gấm màu đỏ, nói: "Đi kính trà cho lão phu nhân đi."

Kỳ thật Độc Cô thị hôm nay chuẩn bị hai phần lễ gặp mặt, nếu Nhiễm Nhan không hợp ý bà, thì tùy tiện qua loa, nhưng ngoài dự đoán, cô con dâu này lại không hề có bộ dáng kiều kiều thiếp thiếp kiều nữ tử Giang Nam trong tướng tượng của bà, mà mang một quý khí tự nhiên trong xương cốt, nàng là một nương tử không có phẩm cấp, xuất thân lại không tính quá tốt, lúc đổi mặt cả một phòng mệnh phụ, lại không chút hoảng loạn. Độc Cô thị từ trước đến nay luôn thường thức nữ tử gặp nguy không loạn, lại thêm khi nhìn thấy tấm khăn gấm kia, cảm thấy nhị tử mình khô nhiều năm như vậy cũng thật sự không dễ dàng, nên không hề làm khó dễ.

Nhiễm Nhan dập đầu với lão phu nhân xong, Tiêu Tụng mới lần lượt giới thiệu huynh trưởng cho nàng. Thu hết một vòng lễ, rồi chào hỏi sơ qua, Độc Cô thị mới đỡ lão phu nhân dẫn ba tức phụ đi xuống.

Ra cửa liền dặn dò Tương Thành công chúa và Gia Vinh huyện chủ: "Trong phòng các ngươi nếu có thiếp thất, thì kêu ra để các nàng nhận biết đích tam phu nhân một chút, miễn cho đóng cửa lại thì cả chủ tử cũng nhận không ra."

Đích tam phu nhân là chỉ riêng trong chi tộc Tống Quốc Công này, Độc Cô thị nói như vậy, là muốn nhấn mạnh điểm khác biệt giữa chính thất và thiếp thất.

Tương Thành công chúa và Gia Vinh huyện chủ hơi xấu hổ đáp ứng.

Nhiễm Nhan nghĩ sơ một chút đã hiểu các nàng xấu hổ cái gì, nàng từng nghe Tiêu Tụng nói qua, hai huynh trưởng đều chỉ có một chính phu nhân, không có trắc thất cũng không có thiếp thất. Không biết Độc Cô thị là biết rõ còn cố hỏi, hay là thật sự không biết.

"Tương Thành, Gia Vinh, các ngươi và tức phụ của Việt Chi đi dạo trong phủ một chút đi." Thái phu nhân bỗng nhiên nói.

Hai người đáp ứng, liền mời Nhiễm Nhan đồng hành. Nhiễm Nhan tuyệt đối không nói là thích, nàng nhìn người luôn rất chuẩn, Tương Thành công

chúa tuy mang bộ dạng hiền thục ôn nhu, nhưng dù gì cũng là công chúa, trong xương cốt đã có sẵn tự phụ và kiêu ngạo, mà Gia Vinh Huyện chủ địa vị tuy rằng không cao, nhưng nàng ta chính là đích nữ của Bình Dương công chúa, bình thường nữ nhi của công chúa sẽ không có phong hào, nhưng Bình Dương công chúa có công lớn trong cuộc bình định Đại Đường, sau khi chết còn dùng quân lể để hạ táng, Thái Tổ thân phong nhi tử nàng là quận công, nữ nhi nàng là huyện chủ, có một mẫu thân như vậy, ai dám bất kính với nàng ta? Bởi vậy ngạo cốt của nàng ta cũng tuyệt đối không kém Tương Thành công chúa.

Hơn nữa tuổi tác và địa vị chênh lệch nhau khá lớn, hiển nhiên là một hồ sâu ngăn cách không thể vượt qua. Đi với hai vị tẩu tẩu này, Nhiễm Nhan cảm thấy là sẽ không dễ chịu, nàng tình nguyện đi bồi thái phu nhân trò chuyện.

Bên kia, Độc Cô thị bồi thái phu nhân đi về hướng hậu viện.

Thái phu nhân lặng lẽ một câu cũng không nói, Độc Cô thị trong lòng nghĩ rồi lại nghĩ, cảm thấy thái phu nhân tách mای túc phụ ra, khẳng định là có chuyện rất quan trọng muôn nói, cứ chờ như vậy cũng không phải biện pháp, bà cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ nói chuyện cái khăn gấm kia, "A gia cũng nhìn thấy cái khăn gấm kia rồi, Việt Chi sợ là đã nhẫn quá lâu, có chút..."

Bà dừng một chút, thấy thái phu nhân không có biểu tình gì, liền tiếp tục nói: "Chờ sau một tháng, không bằng thêm cho hắn vài phòng mỹ thiếp đi."

Một lúc lâu sau, thái phu nhân mới chậm rãi nói: "Tiểu Cửu nếu muôn, thì đương nhiên sẽ có."

Độc Cô thị bị nghẹn họng, trong lòng cảm thấy thái phu nhân nói có đạo lý, cũng không phản bác.

"Thánh chỉ sắc phong còn chưa xuống." Thái phu nhân nhàn nhạt nhắc nhỏ một câu.

Độc Cô thị cũng rất khôn khéo, tức khắc bừng tỉnh đại ngộ, cấp bậc mệnh phụ, sau hôn kỳ là có thể sắc phong, mệnh phụ khi xuất giá thì có thể mặc hoa thoả địch y, mà không cần mặc thoả điên lỗ y, cấp bậc cao thấp là dựa theo phẩm cấp của phu quân, mà trong cung lại chậm chạp chưa sắc phong cáo mệnh cho Nhiễm Nhan, có phải có dự báo gì hay không?

"Ngài là nói Việt Chi có hy vọng lên chức?" Độc Cô thị thả nhẹ thanh âm hỏi.

Lời editor: thích Tiêu bà nội quá...được rồi! thời đại gì mà xung hô nghe mắc mệt, nhắc nhở bà con để khỏi lạc đường: Tiêu Tụng gọi Tiêu Vũ là A gia, Nhan Nhan gọi mẹ Tiêu Tụng là A gia, thực ra đây là 2 chữ 'gia' khác nhau nha, lão tui sẽ tận lực làm cho nó rõ ràng khi edit, mọi người chịu khó hen, còn 'bà bà' là chỉ mẹ chồng, nếu ai chưa biết, ngoài 'a gia' ra thì 'gia gia' cũng là để gọi cha, nghe như kêu ông nội ở mấy bộ khác vậy, quá mồi...

Chương 307: Vua đánh nhau Tống Quốc Công

Thái phu nhân trầm mặc một chút, mới nói: "Thánh ý khó dò. Tiêu Cửu còn chưa đến ba mươi, ai biết thánh thượng có thể quyết đoán dùng người trẻ tuổi hay không? Nghĩ chắc là vẫn còn đang suy xét đi."

Độc Cô thị trong lòng đại hỉ, dù chỉ là suy xét cũng đã rất không tồi, dù gì cũng biết là trong lòng thánh thượng Tiêu Tụng là người có năng lực, mặc dù năm nay không thăng chức, sang năm không thăng chức, chỉ cần không có sai lầm gì to lớn, còn sợ ba bốn năm thăng không lên sao?

Tiêu thái phu nhân gật đầu, "Üm, trong triều nhân tài đông đúc, quan viên cùng thế hệ với Thời Văn có nhiều người đều có thể được bổ nhiệm chức Hình Bộ Thượng thư này, thánh thượng suy xét đến Tiêu Cửu, một mặt là xác thật hắn có năng lực này, một mặt khác cũng là vì an ủi Thời Văn."

Thời Văn, là tự của Tống Quốc Công Tiêu Vũ. Tiêu Vũ bị biếm, cũng không phải vì sai lầm trong chính sự, mà ngược lại, ông là người rất có năng lực, trong chính sự cũng không làm chuyện gì hổ đồ, chỉ là không chịu được đám người Phòng Huyền Linh, Ngụy Chinh, ở trên triều là động thủ với bọn họ, bị phán tội danh nhiễu loạn triều đình, thánh thượng cho rằng tính tình ông nóng nảy, bốc đồng, mới bị bãi chức thừa tướng biếm xuất khỏi Trường An để tư quá.

Tiêu Vũ là khai quốc công thần theo Lý Uyên giành thiên hạ, mà đám người Phòng Huyền Linh, Trưởng Tôn Vô Kỵ, Ngụy Chinh là trụ cột vững vàng của phủ Tân Vương năm đó, là tâm phúc của Lý Thế Dân, khi xử lý chuyện này, Lý Thế Dân khó tránh khỏi sẽ có chút bất công, có thể là sau đó vẫn luôn suy nghĩ, trong lòng cảm thấy áy náy với Tiêu Vũ, cho nên mới dùng phương thức bù đắp này để trấn an.

"Con dâu minh bạch." Độc Cô thị nói. Nói vậy thái phu nhân cũng đã biết Tiêu Vũ sáng sớm nay nghe thấy tiếng trống báo canh năm nhị điêm thì nhớ tới chuyện bức bối, trong lòng không thoái mái, mới muốn thông qua mình để an ủi ông một chút.

Mặc kệ thế nào, trong lòng thánh thượng vẫn rất coi trọng Tiêu Vũ.

"Trong lòng Thời Văn cái gì cũng minh bạch, hắn đã một đồng tuổi, đối với quyền vị cũng không còn mặn mà như trước nữa, chỉ là không phục cách xử trí của thánh thượng, còn bị tổn thương, người lừa lúc mềm giọng khuyên một hai câu là được." Thái phu nhân thở dài.

Độc Cô thị ứng tiếng, đỡ thái phu nhân vào viện.

Bên này mẹ chồng nàng dâu hiếm có được lúc tâm bình khí hòa, bên kia chị em dâu nhìn nhau im lặng, không khí lạnh lẽo như gió thu cuốn lá vàng.

Hai người thân phận tôn quý luôn nhất quán cao ngạo, đương nhiên không có khả năng lập tức mở lời với một tân nương có xuất thân không cao, mà Nhiễm Nhan trong xương cốt đã không có quan niệm tôn ti gì, lòng tự trọng của nàng cũng tương đối cao, dù cho lại bị Lưu Thanh Tùng giãm đạp thêm vài lần, cũng sẽ không có tình lấy lòng người khác. Thêm nữa, cho dù là có tâm lấy lòng, nàng cũng không biết nên nói gì, hai vị này đều đã trải qua nhiều chuyện lớn, hàn huyên xu hướng của Đường triều với bọn họ, Nhiễm Nhan sợ tự làm hổ mình, trừ chuyện đó ra chẳng lẽ đi tâm sự về giải phẫu tâm đắc hay là kinh nghiệm phối độc dược?

Ở đình hóng gió ngồi trong chốc lát, Tương Thành công chúa cảm thấy Tống Quốc Công bên kia chắc đã nói xong chuyện, liền nói: "A gia mỗi lần dặn dò chuyện gì đều không dài dòng..."

*a gia ở đây là chỉ Độc Cô thị, bà bà của các thím này, theo vai vế thì họ sẽ gọi Tống Quốc Công là 'A ông', ở đây là nhà chồng nên không thể làm với 'a gia' = papa của họ.

Lời mới nói được một nửa, thì thấy một thị tỳ chạy tới, đứng ở ngoài đình, cũng bất chấp hành lễ, gấp gáp nói: "Công chúa, Huyện chủ, Cửu phu nhân, A Lang cùng Cửu Lang đánh nhau rồi!"

A Lang trong miệng thị tỳ này là chỉ Tống Quốc Công.

Nhiễm Nhan vô cùng kinh ngạc, thế gia đại tộc như vậy, niêm đại coi trọng hiếu đạo như vậy, mà phụ tử cư nhiên lại xông vào đánh nhau!

Hai người này mỗi lần gặp mặt một lời không hợp là đánh, Tương Thành công chúa cùng Gia Vinh huyện chủ hiển nhiên đã thấy nhiều thành quen,

Tương Thành công chúa bình tĩnh nói: "A gia đâu? Chuyện như vậy, chúng ta làm tức phụ cũng không thể nhúng tay." Dứt lời, chuyển qua Nhiễm Nhan nói: "Cửu Lang choc a ông sinh khí, người có muốn đi qua nhìn một cái không?"

Đi! Sao không đi? Thịnh cảnh ngàn năm khó gặp a! Nhiễm Nhan ở chỗ này cũng nhảm chán, liền nói: "Một khi đã như vậy, ta theo lý nên đi."

Tương Thành công chúa nhìn bộ dạng không vội không hoảng của Nhiễm Nhan, tâm cảm thấy nàng thật ra lại rất có khả năng thấy rõ tình thế, nên cũng khách khí hơn một chút.

Thị tỳ lập tức dẫn Nhiễm Nhan chạy về phía thư phòng, qua một cái cổng vòm, liền nghe thấy thanh âm ồn ào bên trong, thị tỳ kia dừng bước, hỏi: "Cửu phu nhân thật sự muốn đi vào sao?"

"Có cái gì không ổn sao? A ông không muốn để người khác nhìn thấy cảnh này?" Nhiễm Nhan hỏi lại.

Thị tỳ khó xử lắc đầu, "Cũng không phải...người ngoài thấy đương nhiên không tốt, nhưng phu nhân cũng là người Tiêu gia...chỉ sợ là sẽ vô cớ bị thương."

Nhiễm Nhan trong lòng cả kinh, hoá ra đây cũng không phải tiểu đánh tiểu nháo, nghe nói Tiêu Tụng đã có lần bị Tống Quốc Công vận dụng gia pháp đánh gần chết, phụ tử đánh nhau, Tiêu Tụng hơn phân nửa không có khả năng đánh lại Tống Quốc Công, nên ngoại trừ tự vệ thì cũng chỉ có thể để bị đánh.

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan lập tức đi vào trong viện.

Hương thơm tràn vào mũi, hoa hạnh hoa đào thấp thoáng, mơ hồ có thể thấy cảnh mấy nam nhân đang lôi kéo nhau. Nhiễm Nhan đến gần vài bước, mới thấy rõ ràng, Tiêu Duệ Chi cùng Tiêu Khải Chi đang kéo Tống Quốc Công, Tiêu Khải Chi nói: "Tiểu Cửu, còn không mau quỳ xuống nhận lỗi với phụ thân!"

"Hai đứa bất hiếu các ngươi, buông tay ra! Để ta đập chết cái đứa hồn trưởng này!" Tống Quốc Công dù sao tuổi cũng đã hơi lớn, mệt đến thở hồng hộc.

"Phụ thân, nhi tử gánh không nỗi tội danh nặng như vậy, thỉnh phụ thân bớt giận, tiểu Cửu hiện giờ đã thành gia, tất nhiên sẽ chịu nghe tổ huấn của Tiêu gia, không làm phụ thân thất vọng!" Tiêu Duệ Chi khuyên nhủ.

Hai vị huynh trưởng giữ chặt phụ thân, Tiêu Tụng đương nhiên cũng không thể động thủ, nếu là thường lui tới, hắn có thể đấu với ông già, hoặc là thành thành thật thật ăn đập, nhưng hôm nay là lần đầu tiên Nhiễm Nhan bái kiến ông bà, hai cái này đều không làm được.

Bởi vậy Tiêu Duệ Chi vừa dứt lời, Tiêu Tụng đã bước xuống bậc thềm, vén vạt áo lên, quỳ gối trước mặt Tống Quốc Công, "Ta sai rồi, mặc cho phụ thân trách phạt."

Hành động này của hắn, làm tất cả mọi người ở đây sững sót, cả con giận của Tống Quốc Công cũng bị sự kinh ngạc thay thế, từ nhỏ đến lớn, Tiêu Tụng cho dù có bị đánh bầm dập cũng tuyệt đối không nhận thua, tuy gần đây trở nên càng ngày càng xảo quyệt, mỗi lần đều có thể đem chuyện nhẹ nhàng đẩy đi, nhưng cũng tuyệt đối chưa từng nói một câu "Ta sai rồi".

Đột ngột như vậy, Tống Quốc Công lại không biết nên nói cái gì nữa, nếu lại tiếp tục cắn lây không bỏ, thì có vẻ ông quá hẹp hòi, lặng im một lát mới nói: "Thôi, ngày khác lại nói."

Dứt lời phất tay áo mà đi, lập tức hướng Nhiễm Nhan bên này đi tới.

Nhiễm Nhan cũng không tránh né, nhìn thấy Tống Quốc Công liền nhún người hành lễ, quy quy củ củ mà gọi một tiếng, "A ông."

Nhiễm Nhan gọn sóng bất kinh làm Tống Quốc Công nhìn nàng thêm vài cái, khẽ ừ một tiếng, rồi đi qua người nàng.

"Phu nhân." Tiêu Tụng kêu.

Bị Nhiễm Nhan nhìn thấy tình cảnh chật vật như vậy, hắn không hề có cảm giác quẫn bách, ngược lại một tiếng "Phu nhân" còn làm Nhiễm Nhan có chút ngượng ngùng.

Nhiễm Nhan hành lễ với Tiêu Duệ Chi và Tiêu Khải Chi, nhìn hai người bọn họ rời đi, mới duỗi tay cầm tay hắn nói: "Có chuyện gì không thể nói đẳng hoàng sao? Một hai phải chọc cho a ông phát hỏa!"

Tiêu Tụng nghe nàng kêu "A ông" còn trôi chảy hơn kêu "Phu quân", không khỏi có chút chua chua nói: "Ông ấy tính tình quá lớn, ta biết làm sao, cả người trung dung như Phòng tướng, cũng có thể chọc cho ông ấy tức đến động thủ, ta tự hỏi bản thân không bằng Phòng tướng."

Phòng Huyền Linh mấy năm gần đây trên chuyện chính sự có thể nói là tầm thường vô vi, không có chút thành tựu, đem hai chữ "Trung dung" phát huy đến vô cùng nhuần nhuyễn, một khi hỏi ý kiến của ông, ông tất nhiên sẽ nói là như thế này cũng đúng như vậy cũng có đạo lý, nói đến tích thủy bất lậu, nhìn như rất có giá trị, kỳ thật căn bản không có ý tứ gì hết, bởi vậy tấu chương buộc tội ông rơi như tuyet trên ngự án của Lý Thé Dân.

Nói ngắn gọn thì, Phòng Huyền Linh mấy năm nay càng ngày càng có khuynh hướng làm người điêu giải, ba phải, tách bản thân mình ra, cả người như vậy cũng có thể gây chuyện với Tống Quốc Công, có thể thấy 'công lực' của Tống Quốc Công thật sự đáng nể. Vua đánh nhau "Danh xứng với thật", cũng chẳng trách bị biếm xuất khỏi Trường An để tư quá.

"Cảm ơn ngươi." Nhiễm Nhan đáy lòng ám áp, Tiêu Tụng làm như vậy là vì cái gì, nàng cũng minh bạch.

Tiêu Tụng nắm chặt tay nàng, cười nói: "Chuyện nhỏ mà thôi, trong lòng ông ấy không thuận, là cảm thấy ta cùng một loại người với đám Phòng tướng, Trưởng Tôn quốc cữu, đều là tiểu nhân. Nam nhi lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, ông ấy là phụ thân ta, quỷ ông ấy cũng không mất mặt."

Tống Quốc Công là phái dương mưu, mà Tiêu Tụng hiển nhiên là người âm mưu dương mưu gì cũng chơi, khi Tiêu Tụng còn nhỏ, thái độ của Tống Quốc Công là giáo dục nhi tử, nhưng hiện giờ đã thăng cấp thành không hợp chính kiến.

Nhiễm Nhan tâm than một tiếng, cái nhà này thật thích giận dỗi a!

Chương 308: Nguyên do

Đủ loại ngạo kiều đủ loại biệt nữu của một gia đình cán bộ cấp cao, Nhiễm Nhan âm thầm kết luận.

"Ngươi sao lại trở mặt với a ông?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tay Tiêu Tụng nắm tay nàng hơi căng thẳng, chần chờ một chút, mới nói: "Ông ấy hy vọng ta từ quan hồi Lan Lăng."

"Vì cái gì?" Nhiễm Nhan kinh ngạc, thế gia đại tộc là nhò thanh danh và tôn quý của quan vị lớn bồi đắp thành, Tiêu Tụng hiển nhiên là một người rất có tiền đồ về mặt chính trị, vì sao Tống Quốc Công lại muốn chặt đứt tiền đồ của nhi tử mình như vậy?

Hoa hạnh trong viện đã sáp tàn, cánh hoa trắng rơi đầy đất, Tiêu Tụng duỗi tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên thân cây, hoa trên cây bay lả tả, rơi nhu tuýết đầy đầu hai người, Nhiễm Nhan trùng mắt nhìn hắn.

Tiêu Tụng cười ha hả nói: "Cái cây này là khi còn nhỏ a gia sai ta trồng, là hạnh, cũng là hạnh*. Ông ấy nói nếu như không đường đường chính chính làm người, chỉ dựa âm mưu quỷ kế mà xử thế, sẽ không luôn luôn may mắn như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày bại lộ, khi đó không chỉ bôi nhọ Tiêu thị, còn để lại tiếng xấu muôn đời."

*đây là hai chữ 'hạnh' khác nhau, 'hạnh' 1 là chỉ hoa hạnh, cây hạnh aka cây mơ hoa trắng, còn 'hạnh' 2 là chỉ 'hạnh phúc', 'hạnh vận' aka may mắn

Nhiễm Nhan thật ra đồng ý với quan điểm của Tống Quốc Công, làm người nên lỗi lạc mới đúng, nhưng người không phạm ta, ta không phạm người, nếu bị bắt đắc dĩ, không thể lỗi lạc, cũng không thể cố thủ. Tống Quốc Công là do quá cương trực công chính, cho nên mới không hòa nhập được ở nội các.

"Tộc trưởng Tiêu thị tuổi tác đã cao, họ đã sớm tìm kiếm tân nhiệm tộc trưởng, tộc lão nhất trí đề cử ta tiếp nhận chức vụ." Tiêu Tụng nói ra

nguyên do Tống Quốc Công muốn hắn từ quan.

Thị tộc không lồ như Lan Lăng Tiêu thị, việc của tộc trưởng rất nhiều, tuyệt đối không thể kiêm nhiệm, mà Tống Quốc Công vẫn luôn cho rằng tính cách và cách xử sự của Tiêu Tụng nếu chọc ra chuyện gì, sẽ làm bẽ mặt Tiêu thị, thậm chí có khi còn bị trực xuất ra khỏi Tiêu thị tộc phò. Nhưng nếu tiếp nhận chức vụ tộc trưởng, dù có tâm cơ thâm trầm cũng thế, dù gì cũng là ở trong tộc, huống hồ còn có nhiều tộc lão ở bên cạnh giám sát hiệp trợ như vậy, cũng sẽ không có sai lầm gì ghê gớm.

Nhiễm Nhan nghĩ nghĩ, bỗng nhiên khụng lại, chồm sát vào hắn nhỏ giọng nói: "Vậy người mưu hại thê thất của ngươi, làm ngươi mang danh khắc thê kia, chính là vì vị trí tộc trưởng này à?"

Tiêu Tụng cười nhìn nàng, mặt mũi rạng rỡ, "Phu nhân vẫn nhạy bén như thế."

"Bất hiếu hữu tam vô hậu vi đại, người nọ sợ cũng là muôn tạo ra khuyết điểm vô hậu cho ta, để các tộc lão đánh mất ý niệm, bất quá hắn không ngờ ta lại tương kế tựu kế, tự tạo cái danh 'khắc thê' cho mình." Tiêu Tụng nhàn nhạt cười nói.

Tính tình Tiêu Tụng không thích hợp làm tộc trưởng, hắn vốn không phải là người dễ bị quy củ trói buộc, tính tình này cũng đã hình thành, làm tộc trưởng, nhìn thì như quyền lực rất lớn, nhưng đối với hắn mà nói, còn lâu mới được như cá gặp nước như trong chính trường.

Làm tộc trưởng, nhất định phải làm gương cho tộc nhân ở mọi phương diện, mệnh 'khắc thê' của Tiêu Tụng chính là một cái khuyết điểm chí mạng, cho nên hắn mới tương kế tựu kế.

Nhiễm Nhan lại chú ý tới lời hắn nói, hơi mím môi, trầm mặc một lát mới nói: "Những người chết đó..."

Có người là chính ngươi giết đi?

Tiêu Tụng không phủ nhận, chỉ lảng lặng nhìn nàng, đôi mắt đen láy cất dấu một tia hy vọng.

"Thôi." Nhiễm Nhan thở dài nói: "Ta sẽ không vì chuyện quá khứ mà nháo với ngươi, chỉ là sau này trước khi ngươi làm những chuyện như vậy, thì

cùng ta thương lượng một chút đi."

Tiêu Tụng khéo môi khẽ nhếch, "Được."

Hai người lui tới trong phủ cả một buổi sáng, lúc sắp đến trưa, có thị tỳ đến thỉnh hai người đi dùng cơm.

Màu sắc món ăn tất nhiên là không cần phải nói, công chúa chủ trì nội trợ, đương nhiên không phải nhà người bình thường có thể so, nhưng Nhiễm Nhan ăn rất vô vị, lúc ăn không nói, trong bữa ăn bình thường không thể trò chuyện, nhưng khi trưởng bối ngẫu nhiên hỏi chuyện, phải buông đũa nghe xong, mới có thể tiếp tục ăn cơm.

Độc Cô thị đương nhiên không có gì quan trọng để hỏi nàng, bất quá là vì thử nàng.

Cũng may trước khi xuất giá, Hình Nương đã dạy dỗ hết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, lại thêm Nhiễm Nhan biểu hiện luôn bình tĩnh, nên cũng phối hợp vô cùng khéo léo. Coi như được mọi người Tiêu thị tán thưởng, tiếp nhận hơn.

Dùng xong cơm trưa, Tiêu Tụng liền cùng Nhiễm Nhan cáo từ rời khỏi nhà cũ.

Tống Quốc Công ngày mai phải về Kỳ Châu, bởi vậy Độc Cô thị vội vàng chuẩn bị, cũng không giữ lại, chỉ nói Tiêu Tụng yên tâm, lễ vật để ba ngày sau hồi môn đã chuẩn bị tốt, tất nhiên sẽ không chậm trễ Nhiễm gia.

Chuyện này cũng hoàn toàn không đại biểu là Độc Cô thị rất xem trọng Nhiễm Nhan, chẳng qua xuất phát từ tính tình bà mà thôi, thế gia thì phải có khí độ thế gia, hà tất phải tính toán chi li như mấy gia đình bình dân! Tiêu thị cũng không thiếu chút lễ hồi môn này, bà cảm thấy nếu so đo chuyện như vậy, không phải là làm Nhiễm Nhan khó sống, mà là tự làm mình khó sống.

Nhiễm Nhan đương nhiên minh bạch, cũng thấy may mắn là bà bà này của mình sĩ diện như vậy, vậy thì ít ra mặt mũi mọi người đều coi như tốt đẹp.

"A ông có biết những việc ngươi làm không?" lúc trước còn trong phủ, Nhiễm Nhan chưa kịp hỏi rõ ràng, chuyện Tiêu Tụng tự cấp cho mình cái mũ 'khắc thê', Tống Quốc Công đến tột cùng có biết hay không.

Tiêu Tụng bật cười nói: "Ông ấy mà biết, còn không lật trời lên, ông ấy chỉ cho rằng thị thiếp kia chọc ta không vui, bởi vậy trách phạt quá nặng mà lỡ lấy tánh mạng nàng ta."

Tính mạnh của một tiện tịch thị thiếp không đáng giá gì, đừng nói giết một người, dù có giết một tá, Tiêu thị cũng có biện pháp bỏ qua chuyện này. Nguyên nhân Tiêu Tụng làm chuyện này, mới là quan trọng nhất.

"Bất quá hôm nay gây lộn cũng không chỉ vì một việc này, ta gần đây làm một vài chuyện bất lợi đối với thanh danh của Ngô Vương Khác, cho nên ông ấy tìm ta hỏi việc này, một lời không hợp ông ấy liền bốc hỏa." Tiêu Tụng nửa dựa lên cạnh kỷ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ám trà sứ trắng ở bên cạnh, ý vị không rõ mà cười, "Chuyện này cũng không phải là một lần hai lần, nói là phụ tử đánh nhau, nhưng kỳ thật mặc dù là ở trên triều, cũng chỉ có mình Ngụy Chinh dám bắt chấp mà đánh nhau với ông ấy, ta là con ông ấy, sao có thể làm chuyện ngỗ nghịch như vậy."

Nói cách khác, lần nào cũng đều là bị đập.

Tiêu Tụng xưa nay ở bên ngoài luôn khí thế nghiêm nghị, xét nhà người ta chém đầu người ta, người toàn Trường An đều sợ hãi như sợ quỷ, ai mà biết, đường đường Tiêu Thị lang lại bởi vì chính kiến không hợp với phụ thân mà bị đánh, ở nhà bị ông già đánh, còn không thể phản kích.

Tiêu Tụng có đa tâm kế đi nữa, gặp phải Tống Quốc Công một kích tắt trúng kia, cũng chỉ có thể nhận, lão nhân gia kia, hỏa khí bốc lên, quản ngươi muốn cái gì, trước nện cho một trận xả tức rồi nói tiếp. Tiêu Tụng là con ông, lão tử giáo huấn nhi tử là chuyện thiên kinh địa nghĩa, càng không cần nhẫn.

"Có bị thương ở đâu hay không?" Nhiễm Nhan ngữ khí nhu hòa.

Tiêu Tụng sắn đường theo cột bò lên trên, cười tưng tửng nói: "Buổi tối ngươi không phải sẽ nhìn thấy sao?"

"Ta không muốn nhìn, cho nên ngươi đêm nay ngủ ở thư phòng đi." Nhiễm Nhan nhìn hắn nhíu mày, hơi nhường mày nói: "Ngươi không phải hâm mộ Phòng tướng được ngủ thư phòng sao?"

"Ngày sau còn dài, thư phòng đế sau này ngủ cũng không muộn!" Tiêu Tụng cầm tay nàng, cười xấu xa.

Nhiễm Nhan đập lên móng vuốt hắc.

Hai người làm àm ĩ, xe ngựa đã vào tới trong nội môn, Tiêu Tụng nhảy xuống xe, Nhiễm Nhan vừa mới ra đến cửa xe, trên eo căng thẳng, là bị Tiêu Tụng chặn ngang ôm xuống dưới.

"Chắc chắn, thật là hâm mộ chết người ta!" trên bậc thềm nội môn, Lưu Thanh Tùng thõng tay, mặt mũi đáng khinh nhìn chằm chằm hai người.

Chương 309: Kế hoạch bắt đầu

Đối mặt với Lưu Thanh Tùng, Nhiễm Nhan cũng không có chút thiện thùng gì, hờ hững nhìn hắn một cái, rồi nâng bước vào trong.

Lưu Thanh Tùng vội vàng gọi nàng lại, "Ê ê, ta có việc tìm ngươi."

"Cái gì ê ê, gọi Cửu tầu." Tiêu Tụng bất mãn nói.

Nhiễm Nhan hơi kinh ngạc, nàng vốn cho rằng Tiêu lão thái thái đem Lưu Thanh Tùng nuôi như khuê nữ, bất quá là cho vui mà thôi, thì ra thật sự là coi hắn như người trong nhà. Cũng không biết Tống Quốc Công và Độc Cô thị có thừa nhận hay không...

Nhiễm Nhan nghĩ thầm, cả người không đáng tin cậy như Lưu Thanh Tùng còn có biện pháp đạt được sự tán thành của người Tiêu gia, nàng nếu làm không được, thật sự quá tổn thương tự tôn.

Lưu Thanh Tùng biết nghe lời phải, "Cửu tầu, ta có chính sự tìm ngươi."

Nhiễm Nhan dừng chân, "Chuyện gì?"

Lưu Thanh Tùng cười nịnh nọt với Tiêu Tụng: "Cửu Lang a, ta có thể nói vài câu với Cửu tầu hay không?"

Tiêu Tụng khẽ nhíu mày, liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, gật đầu nói: "Ta đi thư phòng."

Hắn rõ ràng là rất bình tĩnh, Nhiễm Nhan lại cảm nhận được là hắn sinh khí, chẳng qua lập tức che giấu. Thủ tử cùng huynh đệ nói muốn bàn chuyện bí mật ngay trước mặt hắn, chuyện này gặp nam nhân khác, chỉ sợ đã sớm phát hỏa, cũng không trách hắn sinh khí.

"Qua đình bên kia nói đi." Nhiễm Nhan nói, nâng bước về hướng đó.

Lưu Thanh Tùng hôm nay hiển nhiên cũng không có bao nhiêu hứng thú đùa giỡn, lập tức đi theo.

Hai người vừa ngồi xuống, Lưu Thanh Tùng đã gấp không chờ nói: "Tán Dương công chúa ba ngày trước phát bệnh, người đang chuẩn bị hôn lễ, cho nên ta chưa nói, nghe nói lần này còn nghiêm trọng hơn so với lần trước, thánh thượng rất phiền lòng, chính là thời cơ tốt để chúng ta ra tay."

Hắn dừng một chút nói tiếp: "Mùa xuân dễ sinh bệnh, hiện giờ đã trung tuần tháng Ba, thêm một thời gian nữa chỉ sợ phải chờ tiếp, mặc dù lần này không thể thành công vào mắt thánh thượng, cũng nên là thời điểm chúng ta chọn đội, là đầu nhập vào Lý Thái hay là mượn tay Thái Tử, ta nói Nhiễm nữ sĩ, người tốt xấu gì cũng cho ta một câu trả lời a, để ta còn chuẩn bị tâm lý."

Việc này cần phải thương lượng cùng Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan không muốn ở tân hôn ngày thứ hai đã đàm luận chuyện này với hắn, nhưng những việc như vậy vẫn nên sớm biết ý của hắn mới thỏa đáng, liền nói: "Ngươi về trước đi, ta tối nay sai người truyền tin cho ngươi."

Lưu Thanh Tùng nhướng mày nhìn nàng chầm chằm một lúc lâu, mới nghẹn ra một câu, "Không mời cơm à?"

"Tang Thần không cho ngươi ăn cơm?" Nhiễm Nhan vừa nói, vừa đứng dậy, vuốt thẳng nếp ván, nói: "Phu quân nhà ta kiêm tiền không dễ dàng, ta phải tiết kiệm một chút, ngươi muốn cợ cơm không bằng đi tìm a Vận, nàng không phải là tiểu Loli biết kiêm tiền sao?"

"Cửu Lang cả cái này cũng nói với ngươi?" Lưu Thanh Tùng hoài nghi có phải những chuyện mình từng trải qua, Tiêu Tụng đều kể cho Nhiễm Nhan nghe hay không, lần này thì xong rồi, chịu một mình hắn đè đầu cũng đã rất bi thảm, thêm một Nhiễm Nhan...Lưu Thanh Tùng thật sự không dám chờ mong Nhiễm Nhan sẽ "Thiện lương".

"Ừm, đúng rồi." Nhiễm Nhan đi đến chỗ bậc thềm, quay đầu lại nói: "Trong hồi môn của ta có một cửa hiệu mặt tiền trong chợ đông, ta tính toán tìm a Vận thương lượng một chút, hợp tác mở cái y quán, nàng ấy làm chưởng quầy, ngươi ngồi khám bệnh, ta ra mặt tiền cửa hiệu, doanh thu thì a Vận bốn thành, ngươi ta mỗi người ba thành, ý của ngươi như thế nào?"

Lưu Thanh Tùng thật sự muốn nói một câu, thật là ngốc đại tỷ a! Bất quá nghĩ lại, bỗng hiểu ra, mục đích của Nhiễm Nhan căn bản là không phải ở kiếm tiền, mà là một cái kế hoạch "Tài bồi", thân phận nàng hiện giờ cũng không thể tùy tâm sở dục, biện pháp duy nhất là lui ra sau màn, tìm một người đứng ra, năng lực của hai người đều quy về thành một người, tạo nên tên tuổi, như vậy muốn nhờ cậy vị hoàng tử nào cũng có sức thuyết phục hơn, người ta cũng có thứ để coi trọng.

Nhiễm Nhan từ trước đến nay là một người thích dùng sự thật nói chuyện, nàng cảm thấy cho dù nói nhiều, người khác không tin thì vẫn không tin.

"Hai bút cùng vẽ a, Nhiễm nữ sĩ." Lưu Thanh Tùng cười hắc hắc, vốn dĩ thấy nàng cứ thong thả, còn lo nữ nhân sau khi gả chồng thì không còn tinh thần phấn đấu, bây giờ mới được ăn một viên thuốc an thần.

"Đây chỉ là ý tưởng bước đầu của ta, chờ ta quy hoạch ra một cái phương án kỹ càng tỉ mỉ, chúng ta lại nghiên cứu tiếp, ngươi nếu có ý tưởng gì hay, tùy thời có thể tới thương lượng." Nhiễm Nhan bổ sung một câu: "Bất quá nhà chúng ta không bao com."

"Ta nói Nhiễm Nhan, lương tháng của Cửu Lang có bao nhiêu là gạo thóc ăn không hết, ngươi không cần keo kiệt như vậy có được không?" Lưu Thanh Tùng hừ hừ nói.

Bỗng lộc của quan viên triều đình không chỉ có tiền, còn có bỗng mẽ, đồng ruộng, người hầu v.v., so ra, bỗng mẽ và đồng ruộng chiếm tỷ lệ rất lớn.

Nhiễm Nhan cũng không để ý tới hắn nữa, đi thẳng tới thư phòng tìm Tiêu Tụng.

Thư phòng của Tiêu Tụng vẫn đầy án tông chồng chất như núi, mùi giấy mực nồng đậm xông vào mũi, bên cạnh cái bàn dài trong phòng cơ hồ không có chỗ đặt chân. Tiêu Tụng thì đang ở giữa đống án tông, vùi đầu đọc sách.

Nghe thấy tiếng bước chân, hắn ngẩng đầu thấy là Nhiễm Nhan, đứng dậy bước ra, cười nói: "Nói xong rồi à?"

Nhiễm Nhan cẩn thận nhìn kỹ hắn một chút, nhìn không ra chút nào khác thường, có lẽ trong thời gian này, hắn đã có thể khống chế tốt cảm xúc của mình. Nhiễm Nhan nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Phu quân."

"Ừm." nụ cười trên mặt Tiêu Tụng rõ ràng sáng hơn vừa rồi, đuôi lông mày khéo mắt đều nhiễm ý cười. bước lại cầm tay nàng, nói: "Ta từng nói qua, đại hôn thời điểm sẽ mang người đi quan ải, chờ ba ngày hồi môn xong, chúng ta liền khởi hành đi đi."

Một loạt phản ứng này tuy rằng rất nhỏ, Nhiễm Nhan lại không hề xem nhẹ, chuyện này làm nàng ý thức rõ, đích xác là hắn vừa mới sinh khí.

"Ừm." Nhiễm Nhan cầm lại tay hắn, "Ta có chuyện muốn cùng ngươi thương lượng."

Tiêu Tụng ngồi xuống tịch, ôm nàng vào lòng, "Chuyện gì vậy?"

"Ta muốn tiếp tục nghiêm thi." Nhiễm Nhan dùng chuyện cẩn bản nhất để thăm dò thái độ của Tiêu Tụng trước, nếu hắn phản đối chuyện này, thì những chuyện sau đó có nói ra cũng uổng công.

Tiêu Tụng vỗ nhẹ eo nàng, gật đầu nói: "Chuyện này, ngươi không nói ta cũng biết. Ta không tính toán ngăn cản ngươi, nhưng trong nhà sẽ không đồng ý việc này, chỉ có thể ủy khuất ngươi trộm làm."

"Đương nhiên rồi. Bất quá ta cho rằng nghiêm thi đôi khi có tác dụng quan trọng nhất trong việc phá án, cho nên hy vọng nghề này không chỉ một mình ta biết, nhưng để đạt được mục tiêu ta muốn, không chỉ cần thời gian rất dài, cũng cần tiếp xúc quyền lợi cao nhất, nếu được triều đình duy trì, mở rộng ra sẽ rất dễ dàng." Nhiễm Nhan trước tiên nói qua ý tưởng đại khái một lần.

Tiêu Tụng ngắn ra một chút, cũng không tiếp tục ăn đậu hũ nữa, nghiêm túc suy nghĩ một lát, mới nói: "Cho nên ngươi muốn mượn trợ lực từ một vị hoàng tử nào đó?"

"Ừm, cho nên ta muốn hỏi ý kiến của ngươi một chút, ai thích hợp hơn?" Nhiễm Nhan ngữ khí có vẻ hơi chộp dạ, dù gì ở đây cũng không phải đời sau, nàng muốn phán đầu như thế nào thì liền phán đầu như vậy, ở đây, nàng gả cho Tiêu Tụng, đã chú định trên lưng đeo rất nhiều trói buộc, mà Tiêu Tụng lại là người cổ đại chính cống, hắn có thể dung túng nàng đến cỡ này, đúng là hiếm có.

Ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng lại cho một câu trả lời rất rõ ràng, "Thái Tử."

Hắn thấy Nhiễm Nhan có chút kinh ngạc, hơi mỉm cười, tiếp tục nói: "Vô luận như thế nào, hắn cũng là trù quân, sau lưng có Trưởng Tôn thị duy trì, hơn nữa mấy năm gần đây, thánh thượng đối với hắn càng thêm bất mãn, hắn sao có thể không gấp? Lý Thái hán dã tâm không nhỏ, hành sự lại không có quân chủ khí độ, tuy rằng cũng từ Trưởng Tôn hoàng hậu mà ra, nhưng ta đoán Trưởng Tôn quốc cữu cũng không quá xem trọng hắn. Còn về phần Lý Khác, ta hy vọng ngươi không suy xét đầu nhập vào hắn."

"Mang thù." Nhiễm Nhan cười nói.

Chương 310: Lại nói, nơi tâm an này là chốn ngô hương

Kỳ thật quyết định của Tiêu Tụng cũng hợp ý Nhiễm Nhan, Lý Thái thật sự không phải là chỗ dựa tốt.

Tiêu Tụng ngay sau đó lại bổ sung một câu: "Ngươi không cần phải đi tiếp cận Thái Tử, ta sẽ nghĩ cách làm cho Đông Cung biết phu nhân nhà ta y thuật cao siêu, nếu hắn có tâm dùng việc này để lấy lòng, tất nhiên sẽ tìm ta hỏi thăm, từ trong miệng ta có được đáp án khẳng định, ít nhất cũng có sức thuyết phục hơn so với chuyện ngươi tự đi tiến cử."

Đây là đương nhiên, Nhiễm Nhan ở Trường An hiện tại cũng phi thường có danh tiếng, cơ hồ là đầu đề cho các loại bát quái trên phố, tỷ như "Cô sát nữ và Quý kiền sầu ghép đôi hoàn mỹ", "Mỹ nhân hư vinh nhất trong lịch sử, vì leo lên địa vị cao mà không để ý đến tính mạng", "Gia tộc liên hôn, nữ nhân đáng thương bị hy sinh" các loại, không có dính dáng gì tới y thuật.

Với tình hình này, mặc dù đi tìm Thái Tử để tự tiến cử, Đông Cung vì thận trọng có thể sẽ không mạo hiểm.

"Cũng không phải chuyện gì ta nói thì Đông Cung sẽ tin." Tiêu Tụng cười híp mắt, cực kỳ giống một con hổ ly, "Đây là nhân tâm, ngươi càng giấu diếm, hắn sẽ càng cảm thấy ngươi thật sự là tuyệt thế danh y."

Chuyện này có quan hệ với không khí ở Đường triều, nghè nghiệp y sinh này ở Đường triều cũng không quá vang, tuy không có ai khinh thường y sinh, nhưng chung quy cũng là "công", cũng chính là dựa tay nghề để ăn cöm, không phải đạo nho chính thống. Nhiễm Nhan làm tức phụ danh môn, y thuật có cao siêu nữa cũng phải kín đáo một chút.

"Quan hệ đến Thái Tử, để ta chuẩn bị, ngươi chờ có tiếp xúc Đông Cung, bọn họ tiến cử cũng không nhất định một hai phải đích thân gặp qua ngươi, hay là thương lượng với ngươi. Người chỉ cần nhớ rõ hắn có ơn tiến cử, tìm một cơ hội hoàn trả." Tiêu Tụng dặn dò. Cuối cùng, hắn lại nhỏ giọng mà bỏ thêm một câu, "Thánh thượng đang lúc tráng niên, không cần gấp gáp

lựa chọn, ta không ủng hộ Lý Thái càng sẽ không ủng hộ Lý Khác, nếu Thái Tử thật sự không nêu thân, ta cũng đành phải tìm hiền quân khác...dù gì đích tử cũng không chỉ có mình Thái Tử và Ngụy Vương Thái."

Nhiễm Nhan giật mình, quả nhiên vô pháp ngăn cản bước đi của lịch sử! Trưởng Tôn hoàng hậu chỉ có ba nhi tử, ngoại trừ hai người Tiêu Tụng vừa nói, còn có một người là Đường Cao Tông tương lai - Lý Trị. Ý của Tiêu Tụng cũng rất rõ ràng, nếu Nhiễm Nhan tiếp xúc quá thường xuyên với Đông Cung, Tiêu Tụng rất có thể phải bị động mà đứng vào Thái Tử đảng, hấn hiện tại còn không muốn lựa chọn, cho nên liền dùng chút thủ đoạn, dẫn dụ Đông Cung chủ động đề cử Nhiễm Nhan.

Rốt cuộc chỉ là lấy lòng Đông Cung có một lần mà thôi, cũng như để cử nơi đó có cảnh đẹp đồ ăn ngon, cho dù có người ngờ vực ý tứ của Tiêu Tụng, cũng không có chứng cứ.

Nhiễm Nhan nghe hắn nói qua như vậy, cũng hiểu những loanh quanh lòng vòng trong đó, bất quá nghĩ đến lập trường của hắn và Tống Quốc Công, khẽ nhíu mày, "Ngươi nhắc lên quan hệ với Thái Tử như vậy, a ông có thể càng tức giận hơn hay không?"

"Ta tính tình từ nhỏ đã không được ông ấy thích, sau khi nhập sĩ xung đột càng thêm rõ ràng, không thể tránh khỏi." Tiêu Tụng nói với vẻ vân đạm phong khinh.

Xung đột giữa bọn họ không chỉ ở vấn đề ủng hộ ai, mà căn bản là cách làm người xử thế hoàn toàn tương phản, theo lời của Nhiễm Nhan, chính là nhân sinh quan, giá trị quan bất đồng. Nhiễm Nhan biết Tiêu Tụng tuy nói vân đạm phong khinh như vậy, nhưng trên thực tế cũng bất quá là cẩn cừ thái độ bất chấp tất cả, bằng không còn có thể như thế nào? Lấy tính cách Tiêu Tụng cùi đầu một hai lần còn được, hắn không có khả năng vĩnh viễn thỏa hiệp với Tống Quốc Công mà mất đi bản thân, Tống Quốc Công cũng không có khả năng sẽ thoái nhượng.

"Không thể tìm cái điểm cân bằng sao." Nhiễm Nhan lầm bẩm, quan hệ phụ tử biến thành như vậy, hai người ai cũng đều không dễ chịu.

Tiêu Tụng biết nàng chỉ là bất đắc dĩ tự hỏi, cũng không tiếp lời. Tiêu Tụng là người khéo đưa đẩy, trên triều đình có thể xử lý tốt quan hệ cùng với đồng liêu, nên tiến thì tiến, nên lui thì lui, sao có thể không muốn chung sống hòa bình với phụ thân mình? Nhưng mấu chốt là Tống Quốc Công lão

nhân gia kia, nếu thật sự chịu thoái nhượng nửa bước, cũng không đến mức gây lộn với người ta trên triều.

"Phu nhân." Văn Lục ở ngoài cửa gọi.

"Chuyện gì?" Nhiễm Nhan hất bay cái tay của Tiêu Tụng ra, ngồi đàng hoàng lại trên tịch xong mới nói: "Đi vào nói."

Văn Lục nghe gã sai vặt trong phủ nói thư phòng là cẩm địa trong toàn phủ, bởi vậy sau khi nghe thấy mệnh lệnh, chần chờ một chút, mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra, đứng ở ngoài mành.

"Chuyện gì, nói a?" Nhiễm Nhan thấy Văn Lục lè mè không chịu nói, dừng một chút mới nói: "Đi vào trong đi."

Văn Lục đẩy mành ra, đôi mắt sưng như hạch đào, làm Nhiễm Nhan nao nao, "Phát sinh chuyện gì, nói đi, không cần kiêng dè."

Văn Lục lén nhìn Tiêu Tụng một cái, mới rũ mắt nói: "A Lang về Tô châu rồi, Tam Lang nói hắn đã cùng Trịnh tướng quân thương lượng qua, ba ngày sau hồi môn thì tạm thời quay về Trịnh gia, đến lúc đó Tam Lang cũng sẽ qua, có quyền như người trong nhà, Tam Lang nói đây kế sách tạm thời, đã để phu nhân cùng lang quân chịu ủy khuất, cũng thỉnh lang quân thứ lỗi."

Nhiễm Nhan sững sốt, cách làm này thật sự làm Nhiễm Nhan khó sống, nhưng nói thật, thì Nhiễm Văn có đi hay không với nàng không quan trọng, chỉ sợ Tiêu Tụng suy nghĩ, chợt quay đầu nhìn hắn, lại đối diện ngay ánh mắt tràn đầy yêu thương của Tiêu Tụng.

Hắn cầm tay nàng nói: "Không ngại, đi đâu cũng không sao cả, về sau chỗ nào có ta thì ở đó chính là nhà của ngươi."

Nghe hắn nói những lời này, cảm giác vẫn luôn làm khách sống tha hương của Nhiễm Nhan, đã lắng xuống. Trong đầu toát ra một câu không biết đọc ở đâu, nàng nhớ không rõ toàn bộ, chỉ nhớ rõ phần mô tả được tình cảnh lúc này: Thủ hỏi Lĩnh Nam có được không? Lại nói, nơi tâm an này là chốn ngô hương.

Lĩnh Nam là một nơi thâm sơn cùng cốc có phải là chỗ tốt hay không? Trả lời, chỗ có thể làm lòng ta an thì chỗ đó là quê quán của ta.

Nhiễm Nhan không khỏi cầm tay hắn, nhưng chợt nghĩ đến Tiêu gia cũng không chỉ có một mình Tiêu Tụng, hơi nhíu mày nói: "Nhưng mà...a ông a gia bọn họ mà biết việc này, sẽ có suy nghĩ gì hay không?"

"Tuy nói ra có thể người sẽ không cao hứng, nhưng sự thật chính là như thế, liên hôn với Huỳnh Dương Trịnh thị, so với cưới nữ nhi Nhiễm thị, càng có thể làm cho trong tộc vừa lòng, có lẽ mẫu thân sẽ cho rằng nhạc mẫu là Trịnh gia thứ nữ, sẽ có chút không vui, nhưng cẩn thận tính ra thì người là con vợ cả, cũng không đến mức khó có thể tiếp thu." Tiêu Tụng nói. Hắn nói được nhẹ nhàng, kỳ thật Độc Cô thị đâu chỉ có "có chút" không cao hứng, một khi Nhiễm Nhan dựa chắc vào Trịnh thị, vậy thân phận mẫu thân nàng tất nhiên sẽ bị mang ra bàn luận, lấy tính cách tự phụ kia của Độc Cô thị, chuyện này quả thực là như nghẹn ngay cổ họng.

"Chỉ cần người không ngại, ta có cái gì không cao hứng" Nhiễm Nhan nhẹ nhàng nói. Dù gì người cùng nàng vượt qua nửa đời sau là Tiêu Tụng, mà không phải Tô châu Nhiễm thị tình thân bạc bẽo kia. Bất quá Nhiễm Nhan vẫn muốn hỏi rõ ràng, Nhiễm Văn đến tột cùng vì sao lại làm như vậy, chẳng lẽ thật sự là vì không thích nàng?

"A gia vì sao lại đi vội vàng như vậy?" Nhiễm Nhan quay đầu hỏi Văn Lục.

Văn Lục nghe thấy lời Tiêu Tụng, trong lòng rất cao hứng cho Nhiễm Nhan, lại thấy vẻ mặt của Nhiễm Nhan có vẻ thoái mái, cho nên không hề áp úng đáp lời, "Nghe nói là Thập Bát nương bệnh nặng, A Lang trong lòng sốt ruột, cho nên mới vội vàng trở về."

Chương 311: Vú em siêu cấp

Cũng đều là nữ nhi như nhau, đãi ngộ sao lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Chỉ thêm có hai ngày, cho dù Nhiễm Văn không để bụng cảm thụ của Nhiễm Nhan, nhưng ánh mắt nhìn xa một chút, tính toán bám lên cây đại thụ Tiêu thị này, bản thân mình trên đường chịu khó đi nhanh một chút thì cũng bù đắp được thôi.

Nhiễm Nhan trong lòng thở dài, nguyên chủ hình thành tính cách yếu đuối như vậy thật sự về tình cảm có thể thông cảm, chỉ đơn thuần nhìn thái độ của Nhiễm Văn đối với Nhiễm Mỹ Ngọc, liền biết hắn dù cho không nên thân, ít nhất cũng là một phu quân tốt một phụ thân tốt, Nhiễm Nhan không biết giữa Nhiễm Văn và Trịnh thị đến tột cùng đã có quan hệ gì, làm cho hắn đối với Nhiễm Nhan lại khinh thường quay đầu nhìn như thế.

Mà Nhiễm Mỹ Ngọc bỗng nhiên bệnh nặng, sợ là Ca Lam đã đem dược vật* còn dư tiêm vào xương sống Nhiễm Mỹ Ngọc. Có thể dự kiến, Nhiễm Mỹ Ngọc mấy ngày tới sẽ liên tục sốt cao, sốt có thể giảm bớt, nhưng nửa người dưới tàn phế là chắc chắn. Nếu không nhanh chóng cắt chi, rất mau sẽ liệt toàn thân, rồi sau đó thì tử vong...không chừng chỉ trong khoảng thời gian này, ngắn thì mười ngày nửa tháng, dài thì có thể vài năm.

*theo bản raw thì đây là một dạng độc có tính ăn mòn của axit, lão tui chỉ để vậy thôi

Lúc trước Nhiễm Mỹ Ngọc vì giữ mình, ngu xuẩn đi hợp tác với Bùi Cảnh hâm hại Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan đã đối với nàng ta không còn chút thông cảm gì nữa, vì báo thù nên tiêm vào cơ thể nàng ta một dạng độc vật với số lượng cực kì ít, cho nên ít nhất phải tới ba bốn mươi tuổi mới có thể bị tê liệt. Cũng không phải là Nhiễm Nhan có tình thương, mà nỗi hận của nàng đối với Nhiễm Mỹ Ngọc chưa đến mức muốn giết nàng ta! Với điều kiện là Nhiễm Mỹ Ngọc không dám chơi xấu nữa.

Hiện giờ chợt nghe một nữ hài đang tuổi niên hoa như hoa như ngọc, sấp gấp tra tấn như vậy, khó tránh khỏi cũng sẽ thốn thúc, "Để cho bọn họ trở

về gặp mặt nhau lần cuối đi."

Thanh âm nhẹ nhàng của Nhiễm Nhan làm Văn Lục và Tiêu Tụng đều sững sốt, Văn Lục chỉ cho là trong lòng Nhiễm Nhan ủy khuất lại ganh tị, cho nên mới nguyên rủa Nhiễm Mỹ Ngọc chết, mà Tiêu Tụng lại có chút minh bạch, Nhiễm Nhan chưa bao giờ là người bắn tên không có đích.

Sắc trời bên ngoài dần tối, trong viện đã thắp đèn lồng, có thị tỳ đến thông truyền, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan cầm tay nhau đi xuống lầu, thị tỳ trong viện bước đi vội vàng, thấy Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan vội vàng nhún người hành lễ, Tiêu Tụng cũng hiềm khi không bày ra một bộ mặt Diêm La dọa người, cho nên mọi thứ cũng yên ổn.

Nhưng Thư Nương và Hình Nương thì không thể nào yên ổn, hai người này cẩn bản không chung đường, từ lần đầu gặp mặt ở Tô Châu đã có chút dây sóng, trong chuyện xử lý sự vụ nội trạch khảng định sẽ có cọ xát.

Hình Nương giữ lẽ tiết, không thích cùng người khác cãi cọ àm ī, bởi vậy cả viện chỉ nghe thấy Thư Nương lớn giọng ôn ào, "...mấy năm nay trong phủ Cửu Lang cả một cái thị tỳ cũng không có, còn không phải một mình lão nương vẫn hầu hạ được thoả đáng sao! Cần gì người ở chỗ này khoa tay múa chân, người nên quản cái gì thì quản cái đó, cái chỗ phòng bếp nhỏ như bàn tay này là địa bàn của lão nương!"

Tiêu Tụng rất hiểu biết tính tình của Thư Nương, nàng từ nhỏ lớn lên trong ô thiê phi, sau đó đầu nhập vào Ngõa Cương trại, mặc dù sinh hoạt ở Tiêu gia nhiều năm như vậy, cũng không học được quy củ gì cả, nếu tiếp tục cãi cọ, lời khó nghe nào cũng có thể phun ra, vì thế Tiêu Tụng lập tức kéo Nhiễm Nhan đi về hướng phòng bếp bên kia.

Đi qua hết một cái hành lang gấp khúc, có thể dần dần nghe rõ tiếng Hình Nương, "Ngươi làm loạn thành một cục còn không cho người ta nói à? Người cũng là ở Tiêu gia ra, chuyện không có quy củ thì không thành phép tắc chẳng lẽ ngươi không biết? Trước kia lang quân chưa thành gia thì thôi, thành gia rồi còn loạn xạ, ngươi để người khác nhìn nương tử nhà ta thành cái gì? Ta vì suy nghĩ cho nương tử nhà ta thì dựa vào cái gì không thể nói?"

"Quy củ rách nát gì chứ, tất cả đều là đồ chơi của một đám người ăn cơm no căng đến trứng đau bụng lên, ta không giành ăn của ai, ai có thể nói ta nửa câu không đúng? Lão nương băm hăn!" Thư Nương hùng hổ phản kích, nàng từ trước đến nay rất ghét nhìn những người cả ngày cứ mở miệng ra là quy củ.

Thư Nương là người của Ngõa Cương trại, mọi người đều biết trong 24 học sĩ của Lăng Yên Các có 5 vị đều xuất thân từ Ngõa Cương trại. Thư Nương không có học thức gì, nhưng có một tay song đao giết địch như cắt lúa mạch, nàng ta năm đó cũng từng lên chiến trường, trải qua huyết vũ tinh phong, có thể nói cũng là vì sáng lập cơ nghiệp Đại Đường mà vào sinh ra tử. Nàng tuy thân ở Tiêu gia, nhưng lại không những không phải người hầu của Tiêu gia, mà còn là một trong những nữ nhân rất có địa vị trong toàn bộ Đại Đường, đường đường là nhị phẩm Đại Ninh Quận phu nhân.

Năm đó Tiêu phủ tuyển bà vú, Thư Nương nhảy nhót chạy đến, nàng làm người điệu thấp, lại luôn luôn không ở Trường An, cho nên Độc Cô thị đương nhiên không nhận ra nàng, chỉ cảm thấy nàng ngực lớn sữa nhiều, người lại sạch sẽ, mới dùng, kết quả là trong một lần ngẫu nhiên bị Tống Quốc Công gặp phải vạch trần thân phận, Tiêu Tụng lúc này cũng đã mọc răng.

Tiêu thái phu nhân liền làm chủ giữ nàng lại, nhưng chuyện Quận phu nhân là bà vú của Tiêu Tụng đã thành giấy không thể gói được lừa, rất nhanh lan ra toàn Trường An, nhưng dù sao người ta cũng là người tình ta nguyện, trong 'Đường luật' cũng không có quy định Quận phu nhân thì không được cho hài tử nhà người khác bú, ngoại trừ chuyện mất thể thống ra, mọi người chỉ coi như đây là chuyện cười. Cả thánh thượng khi biết chuyện này cũng chỉ cười trêu chọc một câu, thì còn ai dám nói cái gì.

Thư Nương tính tình đanh đá, chán ghét quy củ, nếu không phải đôi khi nàng cần thiết phải vào cung, bộ y phục cáo mệnh kia chỉ sợ là phải mọc nấm.

Hình Nương đã sớm biết thân phận của nàng, cũng thời khắc tuân thủ quy củ, nhìn thấy nàng vẫn khom người vấn an, nhưng sự tình quan hệ đến thanh danh Nhiễm Nhan, nàng dù có là Quốc phu nhân đi nữa, Hình Nương tuyệt đối cũng không nhịn mà phải nói.

"Thư Nương!" thanh âm Tiêu Tụng trầm thấp.

Thư Nương trong lòng biết lời thô tục vừa rồi khẳng định đã bị Tiêu Tụng nghe thấy, nàng vì không theo quy củ nên không biết đã chọc ra bao nhiêu tai họa, đều là Tiêu Tụng đi thu thập, cũng biết là Tiêu Tụng quan tâm nàng, nên lần nào cũng nhẹ nhàng nhắc nhở, nhưng nàng không có kiên nhẫn nghe, vừa thấy Tiêu Tụng tới, lập tức vỗ đầu giả bộ vô lực, "Ai u uy, ta bây giờ sao nói lớn tiếng một chút là đau đớn, thân mình ta không thoải mái, phải về nằm nghỉ chút, các ngươi cứ nói chuyện đi a, không cần phải để ý ta."

Dứt lời, lòng bàn chân như bôi dầu định chạy.

Thanh âm Tiêu Tụng thoái mái mà nói: "Vừa lúc ngài cũng bị bệnh, vậy nhanh nhanh dọn đồ đi qua chỗ lão thái bên kia dưỡng bệnh đi."

Muốn nói nữ nhân mà Thư Nương sợ nhất, ngoại trừ Trưởng Tôn hoàng hậu ra, còn có Tiêu thái phu nhân.

Thư Nương lập tức thăng lại, ho khan một tiếng, ra vẻ trưởng bối nói: "Không cần, bệnh tình của ta tạm thời không nghiêm trọng như vậy, vị gì kia...azz ah, Hình Nương, chuyện ở phòng bếp giao cho ngươi, ta phải nằm trên giường nghỉ ngơi mấy ngày."

Thư Nương biết Tiêu Tụng không có ý từ muộn hưng sư vấn tội, nhưng nàng thật sự không muốn bị Tiêu Tụng thỉnh đến thư phòng, nghiêm túc khuyên nhủ "Quay đầu lại là bờ".

Hình Nương thấy nàng thỏa hiệp, đương nhiên cũng sẽ không đến mức không biết thân phận mà bám lấy không bỏ, lập tức tiếp nhận phòng bếp. Nàng cũng không muộn chuyện gì cũng ôm vào người, chỉ muốn nhân dịp mấy ngày này, đem quy củ phòng bếp chỉnh đốn lại, ai làm việc này cho chàng hoàng, dù sau này có trả lại vào tay Thư Nương, khẳng định vẫn sẽ tốt hơn nhiều so với hiện tại.

Tiêu Tụng thở hắt ra, Thư Nương vẫn luôn không ngừng phạm sai lầm như vậy, nhưng thái độ nhận sai thì tuyệt đối đẹp, cả công phu tra hỏi cũng không cần, nếu tiếp tục gọi nàng lại, bảo đảm chỉ có thêm "thành khẩn" nhận sai mà thôi.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, túm túm hắn, "Đi thôi, ngươi hôm nay cũng mệt mỏi, dùng cơm xong thì nghỉ ngơi sớm chút đi."

Những lời này...có nghĩa khác tới cỡ nào...

"Ngươi đây là coi như mời chào ta sao?" Tiêu Tụng cúi đầu nhỏ giọng nói bên tai nàng.

Kỳ thật Nhiễm Nhan là cảm thấy Tiêu Tụng hôm nay đánh nhau với Tống Quốc Công, nhất định bị thương, tâm tình có khả năng cũng có chút khó chịu, nhưng nếu nói ra, khẳng định là càng bôi càng đen, nên chỉ bình tĩnh nói: "Nếu ngươi còn đủ sức."

Lời editor: lão tui đã từng tự hỏi, Tiêu baby sau khi mọc răng rồi còn bú không? Câu trả lời là còn, chỉ đổi bình hoi...cô Nhan nghi ngờ 'sức' của Tiêu đại nhân là đau eo mấy ngày nghe!

Chương 312: Xử trí Thanh La

Sau bữa tối, hai người tản bộ trong hoa viên phía sau một lát, Thanh La đến nói: "Lang quân, phu nhân, nước tắm đã chuẩn bị xong."

Cặp mắt đen láy của Tiêu Tụng nhìn về phía Nhiễm Nhan, ý đồ trong đó hết sức rõ ràng, "Vì phu hiện tại rất có sức lực."

Chúng ta cùng đi tắm đi...

"Ngươi đi trước đi, ta trở về phòng lấy vài thứ." Nghĩ đến đêm hôm qua kh*a thân đối diện nhau, mặt Nhiễm Nhan nóng lên, vội vàng lùi ra.

Nhiễm Nhan bước vài bước, thấy Thanh La còn đứng im, lập tức thấy bức bối, dừng chân, thanh âm bình bình hỏi: "Thanh La, sao còn không đi?"

"Dạ!" Thanh La vội vàng đi theo.

Nhiễm Nhan vừa đi vừa suy nghĩ, nhìn biểu hiện hai ngày này của Thanh La, hiển nhiên đã có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng Nhiễm Nhan không cho rằng người Cao thị phái tới sẽ không có tâm cơ như vậy, nàng ta hơn phân nửa là muốn để cho người khác nghĩ mình nông cạn, để Nhiễm Nhan cảm thấy nàng ta rất dễ không chế.

Vào phòng ngủ, Nhiễm Nhan không vội làm chuyện khác, mà quỳ ngồi xuống tịch, rót cho mình chén nước.

Trong phòng chỉ có hai người Nhiễm Nhan và Thanh La, chỉ có tiếng rót nước.

"Phu nhân, nô tỳ đi chuẩn bị y phục cho ngài." Thanh La nhìn gương mặt vô biểu tình của Nhiễm Nhan, đáy lòng có chút lo sợ.

"Không cần." Nhiễm Nhan uống một ngụm, buông cái ly trong tay xuống, nhàn nhạt nói: "Vân Lục sẽ chuẩn bị thỏa đáng...ngươi cảm thấy Tiêu Thị lang thế nào?"

Thanh La nao nao, Nhiễm Nhan chuyển đè tài quá nhanh, hơn nữa còn xung hô "Tiêu Thị lang", nàng ta dừng một chút mới phản ứng, "Nô tỳ không dám tự tiện đánh giá."

"Phải không? Vậy ngươi cảm thấy thân phận của ngươi là gì?" đôi mắt đen kịt của Nhiễm Nhan nhìn chăm chăm nàng ta.

Thanh La miễn cưỡng duy trì trán định, trong đầu nhanh chóng tự hỏi nên trả lời như thế nào, "Nô tỳ là thị tỳ của phu nhân."

"Trong lòng ngươi không nghĩ đơn giản như vậy đi, Văn Lục không có nói cho ngươi, ta không có thị tỳ hồi môn sao?" Nhiễm Nhan vẫn nói trắng ra, không chút quanh co lòng vòng, "Chỉ sợ Cao thị không phải nói như vậy với ngươi đi."

"Phu nhân!" chân Thanh La mềm nhũn, quỳ thảng lên mặt đất, "Nô tỳ tuy là từ bốn gia, nhưng đối với phu nhân tuyệt đối không hai lòng."

Thanh La biết Cao thị và Nhiễm Nhan như nước với lửa, mới đi vòng qua Cao thị, chỉ nói mình là từ bốn gia, dù cho Nhiễm Nhan biết nàng ta là người của Cao thị, nhưng hiện tại nhắc tới chẳng khác gì lửa cháy đỏ thêm dầu.

Nhiễm Nhan cũng không kiên nhẫn lãng phí thời gian với nàng ta, lạnh lùng nói: "Ngươi nguyên là thị tỳ bên người của Cao thị không sai chứ?"

Việc này vô pháp phủ nhận, Thanh La đành phải căng da đầu gật đầu.

"Ngươi thừa nhận là tốt." Nhiễm Nhan nói, duỗi tay lấy một cái ly từ khay trà trên bàn trà, rót đầy nước, lại từ trong tay áo móc ra một bao bột phấn màu trắng, dốc vào trong ly, đảo nhẹ lên, sau đó vẩy một giọt lên mặt đất.

'Xèo' một tiếng, giọt nước kia phát ra thanh âm chói tai, sủi bọt trắng lên, dùng tốc độ cực nhanh thẩm xuống sàn nhà.

"Ngươi hiện tại có hai lựa chọn, một là uống hết ly rượu độc này...ùm, ngươi không cần lo lắng, đây không phải là độc bình thường, sẽ không quá đau đớn, sau khi chết dung mạo cũng không quá khó coi, hơn nữa ngỗ tác cũng sẽ không tra ra được, ngươi và ta đều sẽ rất tốt." Nhiễm Nhan đầy

chén trà về hướng nàng ta, khoanh tay nói tiếp: "Hai là, trong vòng vài ngày tới ta tìm người thích hợp gả người đi."

"Phu nhân, nô tỳ làm sai cái gì chọc phu nhân không cao hứng, nô tỳ sẽ sửa, cầu phu nhân cho nô tỳ thêm một cơ hội!" Thanh La dồn dập cầu xin.

Sắc mặt Nhiễm Nhan không chút dao động, "Không có gì sai, ta không thích ngươi, thấy ngươi là nghẹn muôn chết, cho nên hoặc là tống cổ hoặc lập tức xử tử."

"Phu nhân, nô tỳ về sau sẽ sửa, sẽ không chọc ngài phiền chán..."

Thanh La phủ phục trên mặt đất, nói được một nửa, liền nghe 'bang' một tiếng, là thanh âm cái ly bị đập mạnh lên kỷ, chất lỏng bên trong bắn ra ngoài, lại có tiếng 'xèo xèo' phát ra.

"Không cần khảo nghiệm nhẫn nại của ta, cho ngươi lựa chọn như vậy đã tận tình tận nghĩa, thu hồi nước mắt của ngươi đi, đối với ta không có tác dụng gì đâu. Vẫn nên suy xét nên lựa chọn gì thì hữu dụng hơn." Nhiễm Nhan lạnh lùng nói.

Thanh La nhịn xuống không phát ra thanh âm gì nữa, trầm mặc một lát, mới chậm rãi đứng dậy đi tới, run rẩy hạ tay bung độc dược trên bàn lên. Nàng ta cảm thấy mình tuy là một tiện tạ thị tỳ, Nhiễm Nhan cũng sẽ không vào lúc mới vừa tân hôn lại làm ra chuyện này, mặc kệ là để Tiêu gia hay là Nhiễm gia biết được, ánh hưởng đều rất không tốt.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nhìn Thanh La, không bỏ sót biểu tình chộp lóe ra trong mắt nàng ta, đó là một loại quyết tuyệt dùng mệnh để đánh cuộc.

Bất quá nàng ta hiển nhiên không quá hiểu biết Nhiễm Nhan, cái ly đã đặt ở bên môi, lại không hề nghe thấy bất kỳ thanh âm ngăn cản nào từ Nhiễm Nhan.

Lặng im một lát, Thanh La đã biết vị phu nhân thoạt nhìn nhu mĩ này, còn quyết đoán hơn so với tướng tượng của nàng ta, cũng nhẫn tâm hơn nhiều, nàng yên lặng đặt chung trà lên bàn, chậm rãi nằm trước mặt Nhiễm Nhan, "Nô tỳ mặc cho phu nhân xử trí."

Nhiễm Nhan bung chung trà kia lên, 'xoảng' một tiếng quăng vỡ trên mặt đất.

Chỉ trong chốc lát, Văn Lục gấp gáp bước vào, "Nương tử, phát sinh chuyện gì vậy?"

Mồ hôi trên trán Thanh La đã dính ướt tóc, có mấy sợi rơi rớt trên gò má, Văn Lục hồ nghi liếc nhìn nàng ta, thấy chén sứ vỡ trên mặt đất, còn có khói nhẹ bốc lên do độc thủy ăn mòn sàn nhà gây ra, Văn Lục lập tức nỗi nóng, "Thanh La, ngươi cũng dám hạ độc nương tử?"

"Ta không có!" Thanh La lập tức phủ nhận, nàng ta không ngờ là Nhiễm Nhan vì nàng ta để lộ ra ý tứ với Tiêu Tụng liền quyết đoán diệt trừ nàng, mà mới vừa rồi nàng ta thỏa hiệp cũng bất quá là nghĩ "núi xanh còn đó lo gì không có cùi đốt", hiện tại càng không dám gánh vác tội danh này.

"Ngươi đi xuống đi." Nhiễm Nhan nói với Thanh La.

Văn Lục cũng không rảnh giữ nàng ta lại, mà vội vàng đi qua nhìn Nhiễm Nhan, "Nương tử, ngươi có uống không, có chỗ nào không khỏe hay không?"

"Là ta hạ độc, từ từ sẽ nói lại tỉ mỉ cho ngươi, giờ chuẩn bị y phục cho ta đi, ta muốn tắm gội." Nhiễm Nhan nói.

Văn Lục thấy nàng thật sự không có việc gì, mới yên tâm nói: "Đã sớm chuẩn bị tốt, đặt ở cửa tịnh phòng đó."

Nhiễm Nhan đứng dậy, lại nghe Văn Lục nói: "Nương tử, y phục của lang quân rất ít đó, ngoại trừ triều phục và thường phục do công sở phát cho, y phục khác hầu như đã cũ rồi, nếu không trong phủ chúng ta thêm một phòng kim chỉ đi, nương tử cũng nên làm thêm vài bộ đồ mới."

"Ừm, ta còn tưởng là hắn đặc biệt thích giấu diếm thân phận chứ." Nhiễm Nhan cười nhẹ, "Việc này thương lượng với Hình Nương rồi làm đi."

"Dạ, nhưng y phục bên trong của lang quân vẫn là để nương tử tự làm mới thỏa đáng." Văn Lục nói.

"Ta biết rồi." Nhiễm Nhan đã đi đến cửa tịnh phòng, sáu thị tỳ ôm y phục đứng trên hành lang chờ gọi, Nhiễm Nhan duỗi tay lấy y phục của Tiêu Tụng, rồi đẩy cửa đi vào.

Trong phòng tràn ngập hơi nước, bể tắm dài rộng chừng hơn một trượng, được che lại bởi tấm bình phong tám mảnh giao nhau bằng thủy tinh mờ màu tím, bên trên khắc hoa văn bảo tượng, bị y phục vắt bên trên che đi một chút.

Nhiễm Nhan thấy kỳ quái, sao vào một lúc rồi mà không nghe thấy tiếng nước? Liền vòng qua bình phong, nước ám phản chiếu ánh đèn tỏa ra quang sáng liễm diễm mê mang, cùng phần ánh sáng được lọc qua lớp bình phong lưu ly, đan chéo thành một mảnh mờ ảo như cảnh trong mơ, Tiêu Tụng dựa vào thành ao, ngủ thiếp đi, phần vai để trần lộ ra trên mặt nước có một mảng xanh tím ghê người.

Nhiễm Nhan cảm thấy có chút đau lòng, nàng cứ tưởng rằng người sinh ra ở môn phiệt đại tộc, thì sẽ không chịu khổ gì, nhưng kỳ thật cũng chỉ giới hạn trong chuyện không cần lao động chân tay, làm con cháu thế gia cổ đại, đặc biệt là đích tử, phải đảm đương trách nhiệm gánh vác một sỹ tộc không lồ, không phải loại phú nhị đại quan nhị đại đời sau có thể đánh đồng.

"Phu quân." Nhiễm Nhan đẩy nhẹ hắn mấy cái.

Tiêu Tụng mở mắt ra, đôi mắt đen láy hơi mê mang, lại như ánh sao đang đổ xuống, cọ vào nhân tâm.

"Sao lâu vậy?" thanh âm thuần hậu của hắn hơi khàn khàn, cảm giác mê hoặc.

Nói rồi vươn cánh tay ướt đẫm ôm lấy eo Nhiễm Nhan, mặt nhẹ nhàng cọ cọ lên bụng nàng, hắn thích vòng eo tinh tế mềm mại của nàng, thích mùi cơ thể hòa lẫn mùi bội lan trên người nàng, giờ phút này ôm nàng vào lòng, có một cảm giác thỏa mãn mà bình yên.

"Nhan Nhan." Tiêu Tụng thư thái thở ra một tiếng.

Nhiễm Nhan vỗ vỗ đầu hắn, như để an ủi, "Đừng nhúc nhích, để ta nhìn xem ngươi có bị tổn thương đến xương cốt không."

"Không có." Tiêu Tụng khẳng định.

"Còn chỗ nào khác không?" Nhiễm Nhan xem xét phần lưng hắn, phần chìm dưới nước bị hơi nước lượn lò che lại, nhìn không rõ lắm, "A ông xuống tay cũng quá tàn nhẫn."

Tiêu Tụng thùa lúc nàng không để ý, cánh tay hơi dùng lực, kéo nàng vào trong nước.

Nhiễm Nhan hô nhỏ một tiếng, "Tiêu Việt Chi! Người đừng phá nữa!"

Tiêu Tụng cười ha ha, đắc ý hất nước vào nàng, bị Nhiễm Nhan la, càng thêm được một tác lại muốn tiến một bước, duỗi tay định tháo y phục của nàng ra, cau mày nói: "Lại là lẽ y mắc dịch này!"

"Tiêu Việt Chi sao ngươi lưu manh như vậy hả?" Nhiễm Nhan xấu hổ trùng hấn, bộ dáng này của hắn, chẳng khác nào ác bá cường đoạt phụ nữ nhà lành.

Tiêu Tụng ôm nàng vào ngực, vừa thuần thực cởi đai lưng của Nhiễm Nhan ra, vừa nói: "Phu nhân không biết sao, trên đời này toàn bộ nam nhân bình thường đều là lưu manh, có người có tà tâm không có tặc gan, còn có người có tặc gan lúc nào cũng chơi lưu manh, ta là người sau."

Nhiễm Nhan lườm hắn, Tiêu Tụng hôn nàng một cái rồi nói: "Bất quá ta chỉ lưu manh với ngươi."

Tiêu Tụng cả "Lưu manh luận" cũng có thể nói thành lời âu yếm, Nhiễm Nhan đích xác bội phục, chờ nàng phục hồi lại tinh thần, mới ngạc nhiên phát hiện y phục của mình đã bị lột đến chỉ còn hạ tử bên trong, hạ tử hơi mỏng bị dính nước, trở nên trong suốt dán vào người, hai con thỏ ngọc pháp phòng cùng với đinh nhọn màu hồng phán trước ngực trở nên rõ ràng.

Tiêu Tụng thấy nàng kinh ngạc, liền nói: "Ta tối hôm qua lúc nửa đêm về sáng trộm nghiên cứu một chút."

Đêm tân hôn quá là tổn thương tự tôn, cả đai lưng của phu nhân nhà mình cũng tháo không nhanh. Nhiễm Nhan bật cười, chuyện này cũng xấu hổ giống như đời sau mấy đôi nam nữ lên giường với nhau, quần áo lột đến lớp cuối cùng lại không tìm thấy khóa nội y.

"Nhan Nhan, còn đau không?" Tiêu Tụng nhẹ giọng hỏi.

Nhiễm Nhan trực tiếp ngừa đầu hôn lên môi hắn, liếm nhẹ rồi mút vào, Tiêu Tụng chỉ hơi khụng lại, rồi lập tức nắm giữ quyền chủ động, cay ra môi đỏ của nàng, vươn lưỡi vào tìm kiếm cái lưỡi của nàng rồi quấn lấy.

Lẽ y hoa lệ bị Tiêu Tụng cởi ra, trải trên mặt nước như một đóa hoa rực rỡ, cả phòng kiều diễm.

Tiêu Tụng đem thứ đã sớm cứng nóng kia chống vào nơi tư mật của nàng, nhẹ nhàng chậm chạp tiến vào, cảm giác căng chặt quá mức, làm hắn sợ làm nàng bị thương, đành phải hơi lui ra, rồi lại tiến vào, cứ lặp đi lặp lại như thế, từ miệng Nhiễm Nhan tràn ra tiếng hừ nhẹ khó nhịn, hạ thân toan trướng lại hơi đau, làm nàng lại có cái xúc động muôn ẩn vào, có điều Tiêu Tụng đã đề phòng nàng sẽ làm như vậy, cánh tay kiên cố như thiết giữ chặt vòng eo mảnh khảnh của nàng, làm nàng nửa điểm cũng không thể di động.

Đinh nhọn trước ngực bị hắn cách lớp hạ tử ngâm vào miệng, khiêu khích không chút kiêng nể, Tiêu Tụng vốn cực kỳ nhẫn耐, lần trước chỉ là đột nhiên bị Nhiễm Nhan ẩn vào, mới bắn ra ào ạt, lần này, hắn chậm rãi thăm dò bên trong, tìm kiếm nơi có thể làm nàng vui sướng.

"Tiêu Việt Chi, ưm..." Nhiễm Nhan không biết trong thanh âm của mình đã có chút thở dốc và run rẩy, phảng phất như thoi tình được cực mạnh, làm Tiêu Tụng suýt chút nữa nhịn không được.

"Hừ..." hắn hừ nhẹ một tiếng.

Chương 313: Phóng túng và ôn tồn

Nhiễm Nhan không nhịn được đẩy Tiêu Tụng ra, hắn rất phối hợp mà dời môi đi. Lòng bàn tay phải có lớp chai dày, nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trên mịn nõn nà của nàng, từ eo lên đến ngực, đi tới đâu đều kích khởi một trận run rẩy tới đó.

Tiêu Tụng cúi đầu, nhìn ngón tay mình vỗ về chơi đùa viên hồng nhạt trên ngực nàng đến đúng thẳng, nhiễm một tầng đỏ ửng, diễm diễm uớt át. Da thịt trắng nõn của Nhiễm Nhan bị hơi nóng hun thành màu hồng nhạt, như trái thủy mật đào tươi mới ngon miệng, tóc đen tản ra, vài sợi lạc trên làn da ẩm ướt, uốn lượn trên xương quai xanh tinh xảo.

Đôi mày xinh đẹp hơi nhíu lại, mắt nhiễm mị sắc, phảng phát như mộng nước, làm dung nhan vốn đã tinh xảo của nàng tăng thêm vài phần yêu mì chấn động tâm phách, Tiêu Tụng nhìn chằm chằm biểu tình này của nàng, thở dốc càng thêm thô nặng, hạ thân trướng đau càng khó có thể nhẫn nại.

Hắn chậm rãi tiến vào nơi ấm áp bao bọc làm người hít thở không thông kia, kích thích mang theo đau đớn trong cơ thể, làm cổ họng Nhiễm Nhan bật ra một tiếng rên rỉ.

"Nhan Nhan..." Tiêu Tụng cố gắng duy trì một tia thanh tịnh, nghe thanh âm nàng cũng không có vẻ thông khổ, liền dùng tay nâng cặp mông tròn tria của nàng rồi thử động lên.

Nụ hôn ấm áp dồn dập lên trán, chót mũi, đôi môi... Nhiễm Nhan phảng phát như có thể nghe thấy máu trong mạch máu của mình đang sôi trào, toàn thân nóng bỏng tê dại, trong đau đớn có khoái cảm, mới phối hợp đồng tác của hắn mà nhẹ nhàng nhúc nhích.

Nhẫn nại của Tiêu Tụng đã tới cực điểm, hắn lật người lại, để Nhiễm Nhan dựa vào thành ao, bàn tay bao lấy bầu ngực nàng, liên tục vuốt ve, mỗi khi nhẹ khi nặng mà hôn mút ở vành tai, cổ Nhiễm Nhan.

Sau một hồi ôn nhu, động tác của hắn dần dần mạnh lên, mạnh mẽ đánh sâu vào trong khiến cho Nhiễm Nhan giống như con thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, chỉ có thể pháp phòng theo sóng to gió lớn, lực lượng kia như có thể lật úp nàng bất cứ lúc nào, cứ một chút lại một chút đâm vào.

Trong cơ thể khô nóng xôn xao, làm Nhiễm Nhan miệng khô lưỡi khô, không khỏi cúi đầu xuống hôn lên làn da săn chắc màu lúa mạch của Tiêu Tụng, làn da trên người hắn cùng bọt nước hơi lạnh khiến cho nàng không ngừng khát cầu càng nhiều, nhẹ nhàng 'ưm' một tiếng, một tấc một tấc mà hôn mút, đôi tay cũng không kiềm chế mà trượt xuống phần eo mông rắn chắc của hắn, nhẹ nhàng vuốt ve.

Tiêu Tụng khoan khoái thở ra, giống như ăn ý với nhau, khi Nhiễm Nhan bắt đầu cảm thấy được khoái cảm, hắn cũng va chạm nhanh hơn mạnh hơn, trâm cài đầu tuột ra khỏi búi tóc, tóc đen như lúa bung ra nhúng vào trong nước, theo động tác mà lay động thành từng vòng sóng trên mặt nước.

Không biết qua bao lâu, động tác của Tiêu Tụng hơi khụng lại, tay Nhiễm Nhan ôm hắn hơi căng thẳng, nàng nè thở ra một hơi. Cảm giác mênh mang trong não dần dần biến mất, Nhiễm Nhan mới kinh ngạc phát hiện nước trong ao chỉ còn hơi ấm.

"Nhan Nhan." Thanh âm Tiêu Tụng mang dục vọng khàn khàn, hắn vùi đầu vào hõm vai nàng, dùng chóp mũi nhẹ nhàng cọ nàng.

Nhiễm Nhan thở ra nhẹ nhõm, đang chuẩn bị kêu hắn buông tay ra, lại phát hiện thứ kia lần nữa cương lên.

Tiêu Tụng đúng là đang thời điểm tinh lực tràn trề, sau khi thực túy biết vị đương nhiên khát vọng phát tiết.

Ngoài phòng, Văn Lục không ngừng đi lại trên hành lang, lần này tắm cũng đã một canh giờ, sao còn chưa ra? Nước chắc đã sờm lạnh ngắt rồi a!

Nàng ghé vào cửa, nghiêng tai cẩn thận nghe, bên trong loáng thoáng truyền ra tiếng rên rỉ tiếng thở dốc làm người mặt đỏ tai hồng, một thuần hậu mê người, một vũ mị êm tai. Mặt Văn Lục xoát một cái đỏ bừng lên, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới Nhiễm Nhan xưa nay mang bộ dạng vô cảm, lại có thể phát ra thanh âm nhu mị như vậy, hình ảnh trong kia không cần nghĩ cũng biết...

Xoang mũi Văn Lục có cảm giác hơi âm âm, nàng vội vàng bước lui lại, ổn định bước chân của mình, đi vào trong viện hít thở sâu.

Không khí lạnh lẽo ban đêm làm nàng bình tĩnh lại, đi tới đi lui trong viện vài vòng, chờ đến khi hoàn toàn có thể khống chế biểu tình, mới quay lại trước cửa tịnh phòng.

Đợi non nửa cái canh giờ, vẫn chưa nghe thấy bên trong có động tĩnh muộn đi ra, Văn Lục chửi thầm, lang quân cũng quá không biết thương hương tiếc ngọc, ngày sau thời gian còn dài, lúc này lại không vội trong một chốc một lát. Đây là chỗ hỏng của việc không ở cùng với ông bà, nếu thường xuyên lẩn lộn lung tung như vậy thì sao mà tốt được.

Chửi thầm thì chửi thầm, Văn Lục trăm triệu lần cũng không dám quấy rầy.

Lại đợi thêm nửa canh giờ, trăng đã treo cao, Văn Lục rốt cuộc nhịn không được nữa, cắn răng, lén tiếng: "Lang quân, phu nhân, có cần đổi nước ám không?"

Bên trong yên lặng, hai giây sau mới nghe thanh âm lười nhác của Tiêu Tụng vang lên: "Đưa y phục vào đi."

Văn Lục đẩy cửa ra, vội vàng phát tay sai mấy thị tỳ đưa y phục vào.

Trong phòng tràn ngập mùi hương nhàn nhạt, cùng với hương vị tình d*c nồng đậm. Xuyên thấu qua lớp bình phong lưu ly nửa trong suốt, có thể mơ hồ nhìn ra hai bóng người đang ôm nhau.

"Thả đồ xuống đó, ra ngoài hết đi." Tiêu Tụng phân phó.

"Dạ!" thị tỳ đồng thời ứng tiếng, đem đồ vật đặt trên bàn gần bình phong, rồi lần lượt lui ra.

Tiêu Tụng lấy khăn bô khô nhẹ nhàng lau người cho Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy toàn thân mình nhũn ra, giống như rơi ra từng mảnh, cả một cái ngón tay cũng không muốn động, mặc kệ Tiêu Tụng muốn làm gì thì làm, có lẽ là Tiêu Tụng nhẹ tay nhẹ chân, nàng bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Đêm đen mộng ngọt.

Sáng sớm hôm sau, khi Nhiễm Nhan tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong một lồng ngực ám áp, ánh mặt trời len qua cánh cửa sổ đang đóng, in trên mặt đất những hình vuông nhỏ, thân hình to lớn của Tiêu Tụng chắp đi ánh sáng cho nàng.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu, Tiêu Tụng một tay cầm quyển sách, dời nó ra khỏi mặt, rũ mắt nhìn nàng cười, "Tỉnh rồi?"

Nhiễm Nhan từ một tiếng, hơi động dậy thân mình, phát hiện toàn thân như bị rót chì, nhớ tới sự điên cuồng đêm qua, không khỏi hơi buồn bực nói: "Tiêu Việt Chi, ngươi ngủ hai ngày ở phòng cho khách đi."

"Ta hai ngày tới bảo đảm thành thật." Tiêu Tụng chân thành tha thiết nhìn nàng nói: "Thật mà!"

"Ngươi ngày hôm qua còn luôn nói lần cuối cùng, ta cũng không phải người ngày thơ như vậy." Nhiễm Nhan làm lơ hắn, ngồi dậy xuống giường.

"Phu nhân." Tiêu Tụng đi theo xuống giường, ôm lấy nàng từ phía sau, chôn mặt vào cổ nàng cọ cọ, "Không ngủ phòng cho khách đâu."

"Để nói sau đi." Nhiễm Nhan kéo y phục từ trên bình phong xuống, một cây làm chằng nén non, nàng nếu thật sự không đồng ý, Tiêu Tụng tất nhiên cũng không có khả năng cưỡng ép nàng, cho nên nàng cũng không có ý trách hắn, chỉ thấy ảo não vì hành vi không tiết chế của bản thân.

Tiêu Tụng giúp nàng mặc một kiện áo vát rộng vào, nhìn kỹ nàng, tuy rằng hôm qua tiêu hao thể lực quá mức, nhưng tinh thần Nhiễm Nhan giờ phút này rất tốt, gương mặt vốn trắng nõn như tỏa ra ánh sáng dịu dàng, da thịt hồng nhuận, con ngươi sáng ngời, càng động lòng người hơn so với trước kia.

"Lang quân!" Văn Lục gõ vang cửa phòng.

Tiêu Tụng vừa mặc y phục, vừa hỏi: "Chuyện gì?"

"Có gã sai vặt tới thông báo, người ở công sở Hình Bộ đến, lúc này đang ở chỗ người gác cổng, ngài muốn gặp không?" Văn Lục hỏi.

Động tác của Tiêu Tụng hơi khụng lại, mày kiếm không tự giác mà nhíu lại.

Nhiễm Nhan duỗi tay giúp hắn vuốt thắt y phục, thắt đai lưng, lấy lược búi tóc cho hắn, "Đi nhìn một cái đi."

Nếu ở thời điểm hắn nghỉ kết hôn còn tìm tới cửa, tất nhiên là chuyện quan trọng.

Tiêu Tụng cũng không mang bộc đầu, đứng dậy hôn một cái lên trán Nhiễm Nhan, "Vậy ta đi đây."

Lời editor: một canh giờ + non nửa canh giờ + nửa canh giờ...

Chương 314: Triệu kiến

Nhiễm Nhan rửa mặt xong, vì nhàn tới không có việc gì mới sai Văn Lục lấy mấy cuộn vải bạch điệp bô pha tơ từ nhà kho ra, đổi chiếu với y phục hiện tại của Tiêu Tụng, bắt đầu làm quần áo.

Vừa mới vẽ xong kiểu dáng, Tiêu Tụng đã bước vào, sai Văn Lục lấy quan phục tới cho hắn.

"Sao vậy? Phải đi công sở trông coi công việc?" Nhiễm Nhan kinh ngạc hỏi.

Tiêu Tụng lắc đầu, "Không đi công sở, là thánh thượng gọi ta tiến cung, không biết là vì chuyện gì."

Nhiễm Nhan lập tức sai thị tỳ mang nước rửa mặt vào, lại làm một ít cháo trắng rau xào. Nhiễm Nhan giúp hắn thay xong quan phục, Tiêu Tụng vội vội vàng rửa mặt, uống một chén cháo nhỏ, súc miệng xong liền nhanh chóng rời đi.

Tiêu Tụng nghĩ tới nghĩ lui cũng đoán không ra thánh thượng đến tận cùng vì sao lúc này lại triệu kiến hắn, nếu nói là chuyện lên chức, hắn là sẽ không nhanh như vậy...

Một đường suy nghĩ xoay vài vòng, nghĩ qua hết một lượt những chuyện gần đây, tâm cảm thấy, thánh thượng có khả năng là muốn hỏi về vụ án của Văn Hỉ Huyện chủ nhất, cho nên hắn xuống trước cổng Chu Tước, vào từ cửa An Thượng, vừa đi vừa nghĩ sẵn rất nhiều khả năng trong đầu, dù sao đến lúc đó thánh thượng hỏi không phải là việc này, hắn cũng không có gì tổn thất.

Vào cửa liền có hộ vệ giúp hắn dắt ngựa, một nội thị mặt trăng không râu ra đón, ôn nhu nói: "Tiêu Thị lang, thánh thượng sai nô tỳ tới đón ngài."

"Làm phiền." trên mặt Tiêu Tụng mang nụ cười ấm áp, chắp tay trí tạ, theo hắn đi về hướng Cam Lộ điện.

Cam Lộ điện là tẩm cung của Lý Thế Dân, thường ngày ông cũng hay triệu kiến triều thần, phê duyệt tấu chưong ở đây.

Có nội thị dẫn đường, một đường thông suốt thẳng tới trước cửa thư phòng của Cam Lộ điện, nội thị kia thông báo một tiếng với nội thị bên người của Lý Thế Dân, rồi để nội thị kia dẫn Tiêu Tụng vào trong.

Vừa vào cửa là thấy một bức bình phong tám tấm bằng đồng thau, giữa bình phong có tùng ô tùng ô vuông được chạm rỗng, khảm lưu ly màu vàng, lam, lục giao nhau, nội thị bâm báo: "Thánh thượng, Tiêu Thị lang tới."

"Üm, vào đi." Thanh âm Lý Thế Dân nghe rất hiền hoà, không uy nghiêm giống như khi thượng triều.

Tiêu Tụng theo nội thị đi vòng qua bình phong, đứng ở giữa thư phòng khom người hành lễ về hướng chủ tọa trên cao, "Thân hạ Tiêu Việt Chi tham kiến thánh thượng!"

*chỗ này bản raw là 'thần hạ' chứ ko phải 'hạ thần' nghe, ko quen lắm...

"Ngồi đi." Lý Thế Dân buông bút trong tay, ra hiệu Tiêu Tụng cứ tùy tiện ngồi.

Trong phòng cũng không trải tịch bình thường, mà dùng Hồ sàng, cùng loại với ghế dài có chân.

Trong Cam Lộ điện hơi lạnh, năm đó quân sư Đỗ Nhu Hồi thân thể không tốt, nhưng mỗi lần nghị luận đại sự, đều phải quỳ ngồi trên sàn nhà lạnh băng mấy cái canh giờ, có đôi khi còn đèn suốt đêm, mặc dù phía dưới đã lót thảm nỉ cực dày cũng không ăn thua, cho nên Lý Thế Dân mới sai người làm Hồ sàng.

Mà đại thần đi theo Lý Thế Dân đều đã lớn tuổi, nên dù hiện tại Đỗ Nhu Hồi đã không còn ở nhân thế, hai cái Hồ sàng này cũng chưa được dọn đi.

Tiêu Tụng cảm tạ thánh ân, ngồi ngay ngắn chờ Lý Thế Dân hỏi chuyện.

"Tống Quốc Công gần đây khoẻ mạnh không?" Lý Thế Dân cười hỏi, gương mặt ông dài và gầy, ngũ quan thập phân chính, cái trán no đủ,

mũi thăng, một đôi mắt hẹp dài rất có thần.

"Lão nhân gia hắn một bữa ăn ba chén cơm, cú đấm uy vũ sinh phong." Tiêu Tụng đáp.

Lý Thé Dân sững sót một chút, rồi bật cười ha ha, "Ngươi đây là chạy đến trước mặt ta để cáo trạng chuyện này a, ngươi đi nói cho Ngụy Chinh nghe, không chừng hắn có thể dựng ra cái tội ẩu đả mệnh quan triều đình, để tiện cho ta thuận nước gióng thuyền."

Tiêu Tụng cười nói: "Thánh thượng nhắc đúng rồi."

Chuyện Ngụy Chinh cùng Tống Quốc Công đánh nhau ở Tử Thần Điện không phải bí mật gì, đừng nhìn Ngụy Chinh một vắn thần, thân thể gầy còm, đến khi đánh nhau cũng rất có tay, trên cơ bản là ngoại trừ liêu âm thoái ra, ông ta sẽ dùng tất cả các chiêu, làm cho người thân mang võ nghệ như Tống Quốc Công cũng rơi xuống hạ phong. Chuyện này ngoại trừ chứng tỏ võ nghệ của Tống Quốc Công thật sự chẳng ra gì ra, Ngụy Chinh cũng đích xác khá lợi hại. Lẽ ra cương trực công chính đều bất phân cao thấp, nói thẳng can đảm can gián cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, vốn nên thường thức lẫn nhau, nhưng lại biến thành chết cũng không nhìn mặt nhau.

Nhưng có gay gắt thì cũng là nhầm vào cá nhân mà thôi, trong chuyện chính sự, đều sẽ không vì vậy mà cố tình gây khó khăn cho đối phương, cho nên Lý Thé Dân thường hay lấy hai người ra để nói đùa.

"Nghe nói Tống Quốc Công hôm qua đã hồi Kỳ Châu rồi?" Lý Thé Dân hỏi: "Chính là Tương Thành chọc hắn không vui sao?"

Tiêu Tụng minh bạch, thánh thượng kỳ thật muốn biết trong lòng phụ thân có còn chất chứa oán hận với ông hay không, tâm niệm vừa chuyên, nói: "Hồi thánh thượng, cũng không phải là như thế, Tương Thành công chúa tri thư đạt lý, hiền huệ đoan chính, đương nhiên sẽ không làm phụ thân tức giận, kỳ thật...là thần hạ chọc ông ấy tức giận bỏ đi."

Những lời này của Tiêu Tụng cũng coi như tích thủy bất lậu, trước đó Lý Thé Dân hỏi thăm về Tống Quốc Công, Tiêu Tụng liền biết thánh thượng có thể sẽ hỏi tới chuyện này, nên trước đó như đang nói giỡn để trải đường một chút, khiến cho đáp án sau đó có thể đáng tin cậy hơn.

Lý Thê Dân từ một tiếng, nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Tống Quốc Công tính tình ngoan cố, làm nhi tử, người phải nhường nhịn một chút mới được."

"Dạ, thần hạ ghi nhớ lời dạy của thánh thượng." Tiêu Tụng không cảm thấy thánh thượng sẽ hoàn toàn tin lời hắn, bất quá có một số việc mọi người trong lòng đều minh bạch, ngoài mặt có thể bỏ qua là được, nếu nói toẹt ra, mặt trong mặt ngoài đều bị xé hết.

Lý Thê Dân cười nhẹ, ra hiệu cho nội thị đem một cái sổ con từ trên ngự án đưa cho Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng rùng mình, thân mình cũng thảng hơn vài phần, chờ nội thị đem sổ con tới nâng lên trước mặt Tiêu Tụng, mới nghe Lý Thê Dân nói: "Người trước hết xem thử sổ con này."

"Dạ." Tiêu Tụng nhận lấy, bên trên là nét chữ Khải đoạn chính, vừa nhìn liền biết là sản phẩm của Ngự Sứ Đài, vội vàng đọc nhanh qua một lần, trong lòng an tâm hơn một chút.

Trong sổ con đề cập chuyện Ba Lăng công chúa dưỡng mỹ nam đông đảo, còn đề cập chuyện giao dịch A phù dung. Tiêu Tụng thầm nghĩ, lần trước hắn đem chuyện thọc đến Ngự Sứ Đài, thánh thượng hắn là không biết a! Như vậy hôm nay gọi hắn tới, là bởi vì chuyện lần trước bại lộ hay là biết vụ án của Văn Hỉ Huyện chủ có đề cập đến biệt viện của Ba Lăng công chúa?

Lý Thê Dân cũng không để hắn phải đoán lâu, trực tiếp hỏi: "Nghe nói, vụ án của Văn Hỉ còn liên lụy đến Ba Lăng?"

Tiêu Tụng hơi rũ mắt, suy nghĩ rốt cuộc là nên trả lời như thế nào, khẳng định là không thể nói không biết, hắn là một trong những người phụ trách chủ yếu của vụ án, nếu cả chuyện vụ án liên lụy đến ai cũng không rõ ràng, nên dọn dẹp tay nải đi về quê. Vậy rốt cuộc là liên lụy, hay là không liên lụy đây?

Mấy vấn đề này rất nhanh xét qua trong đầu hắn, hầu như không khụng lại mà trả lời luôn: "Khoi bẩm thánh thượng, việc này xác thật có quan hệ tới Ba Lăng công chúa, trong những người có dính tới vụ án, có một người tên là Du Lang, đó là người hầu trong biệt viện của công chúa, chẳng qua nơi bọn họ lấy được A phù dung là một tòa miếu hầu như hoang phế trên lưng chừng núi ở ngoài thành đông, trong cái miếu nát đó có năm tảng lữ, sau

khi tra xét, bọn họ đích xác là không biết việc này, chỉ nói là có một thương nhân người Hồ thành kính tin phật thường xuyên cho bọn họ thêm tiền dầu mè. Còn về phần việc này có quan hệ gì với Ba Lăng công chúa hay không, thì thần hạ không biết, việc này đã chuyển giao cho phủ nha của kinh đô và vùng lân cận."

Tiêu Tụng khẳng định chắc chắn gian miếu rách này là một trong những địa điểm giao dịch giữa Ba Lăng công chúa và thương nhân người Hồ kia, nhưng có một số việc không thể từ trong miệng hắn nói ra. Hơn nữa chuyện này lại càng càng không thuộc phạm vi phụ trách của hắn, cho dù không biết, cũng không phải thất trách.

Chương 315: Huynh đệ bốn gia

Đem chuyện điều tra gian miếu nát nơi phát tán và hướng đi của A phù dung giao cho phủ nha của kinh đô và vùng lân cận, dù có điều tra ra kết quả, cũng hơn phân nửa là không giải quyết được gì, rốt cuộc trên đồi này có thể có mấy người dám giống như Ngụy Chinh đem đầu dắt ở đai lưng để nói chuyện đâu!

Quân thần hai người lại hàn huyên một hồi, sắp đến buổi trưa, nội thị nhẹ giọng nhắc nhở một câu, Lý Thế Dân nói: "Ta không lưu ngươi dùng cơm trưa, tân hôn yên nhĩ, cần phải quý trọng."

Trong giọng nói của ông có chút buồn bã, nụ cười cũng thân thiết hơn một chút. Tiêu Tụng biết nụ cười này của ông chứng tỏ là ông lại nhớ Trưởng Tôn hoàng hậu, mà không phải thân thiết với hắn, ông cũng không nói rõ, mở miệng an ủi thì lại quá phận, nên hắn chỉ nói tạ rồi vội vàng cáo từ.

Lý Thế Dân nhìn Tiêu Tụng nhanh chóng rời đi, không khỏi cười với nội thị: "Tiểu tử này thật là gấp gáp."

Nội thị cũng cười nói: "Tiêu đại nhân mới tân hôn ngày thứ hai, đương nhiên là cùng phu nhân ân ái mặn nồng."

Lý Thế Dân thở dài một hơi, cảm xúc rõ ràng thấp xuống, lầm bầm nói: "Quan Âm Tì của ta hiện giờ không biết có khỏe không, cũng không biết có nhớ ta hay không..."

Quan Âm Tì, là tiểu tự của Trưởng Tôn hoàng hậu. Lý Thế Dân đường đường một thế hệ anh chủ, nói đến câu cuối cùng, trong mắt lại có lê quang lấp lánh.

"Nương nương đối với bệ hạ tình thâm ý trọng, tất nhiên thời thời khắc khắc đều nhớ thương ngài, nô tỳ còn nhớ rõ, năm đó khi ngài ngự giá thân chinh, nương nương cứ luôn tâm niệm niêm bệ hạ có ăn no mặc ấm hay không." Nội thị cũng nâng tay áo lên nhẹ nhàng lau lau khói mắt.

Lý Thé Dân làm vua một nước, ngự giá thân chinh, trong tình huống bình thường thì chuyện ám no là tuyệt đối không có vấn đề, nội thị nói như vậy, là bởi vì biết giờ này khắc này Lý Thé Dân hoài niệm là một thê tử, mà không phải một Hoàng Hậu.

"Quan Âm Tì đã đi một năm lẻ chín tháng rồi." Lý Thé Dân nói.

Nội thị thấy thần sắc ông buồn bực, vội vàng nói sang chuyện khác nói: "Bệ hạ, nên dùng cơm trưa, nương nương nếu biết nô tỳ không đúng hạn nhắc nhở bệ hạ ăn cơm, sẽ trách tội nô tỳ."

"Đi nhìn Tân Dương trước đã." Lý Thé Dân định đứng lên, nội thị vội vàng tiến qua đỡ, nhưng ông giơ tay ngăn cản, "Ngươi không cần đi theo, ta muốn ở một mình."

Tâm tình Lý Thé Dân không vui, nội thị cũng không dám khuyên nữa, chỉ dành lặng lẽ thối lui qua một bên, nhìn ông một mình mang theo vô hạn cô đơn bước ra ngoài.

Bên ngoài là một mảnh mặt trời rực rỡ, gió hạ tuần tháng Ba lặng lẽ cuốn theo những cánh hoa tàn, héo úa, mang theo mùi hương sấp lùi tàn.

Tiêu Tụng ra đến cửa cung, liền giục ngựa nhanh chóng trở lại trong phủ, dừng trong nội môn rồi quăng roi ngựa trong tay cho gã sai vặt, vừa đi nhanh vào trong, vừa hỏi: "Phu nhân đâu?"

"Mới vừa rồi thấy phu nhân đi phòng bếp." Gã sai vặt cung kính đáp.

Tâm tình Tiêu Tụng rất tốt đi vòng qua phòng bếp.

Còn chưa xuyên qua cổng vòm, đã nghe thấy mùi thịt thơm nồng. Bên ngoài phòng bếp toàn bộ phó tì đang lom khom đứng ở cửa, có chút tò mò mà duỗi dài cổ nhìn vào trong phòng, lại không có ai dám phát ra tiếng.

"Lang quân." Một bà tử phát hiện Tiêu Tụng, vội vàng uốn gối hành lễ.

Mắt thấy các thị tỳ cũng định lên tiếng, Tiêu Tụng hơi giơ tay, ngăn trở các nàng, thả nhẹ bước chân đi vào phòng bếp.

Ánh nắng chính ngọ xuyên thấu qua lớp giấy Cao Ly hơi mỏng trên cửa sổ, chiếu lên người Nhiễm Nhan tạo nên một quầng sáng lóa mắt. Trên người

nàng là một kiệu áo vát tím ôn hòa rất bình thường, tóc đen như lụa tùy tiện chải thành một cái búi thấp, bên trên cắm cây trâm gỗ đào khắc hoa đào, có mấy lọn tóc rơi xuống trán, đung đưa theo động tác cắt rau, trên mặt không trang điểm.

Ánh mắt Tiêu Tụng dừng trên tay Nhiễm Nhan, tay áo của nàng hơi cuốn lên, lộ ra một đoạn cánh tay trắng mướt như ngó sen, ngón tay ngọc nhỏ dài đè lên phần thịt cá nửa trong suốt, nhanh nhẹn cắt thành lát mỏng.

Cái nồi bên cạnh đang bốc lên hơi nước, làm tố nhan của nàng mờ ảo giống như tiên tử.

Tiêu Tụng bỗng nhiên nhớ tới một câu: *Tẩy tân duyên hoa trình tố tú, tẩy thủ vì quân tố canh thang*.

"Về rồi à?" Nhiễm Nhan đã sớm phát hiện hắn đứng ở cửa, thuận miệng hỏi, thẳng đến khi cắt xong lát cuối cùng, mới quay lại nhìn hắn.

"Mới tân hôn, ngươi sao lại xuống bếp?" Tiêu Tụng bước nhẹ nhàng vào.

Nhiễm Nhan nhìn hắn chầm chằm nói: "Không phải tân hôn thì phải xuống bếp?"

Tiêu Tụng biết Nhiễm Nhan là đang cố ý bắt bẻ lời của hắn, cười hắc hắc nói: "Đâu có, đâu có, phu nhân xuống bếp là thường cho tại hạ, chứng tỏ nỗ lực đêm hôm qua không uổng phí."

Câu cuối cùng là Tiêu Tụng dựa sát rồi thầm thì vào tai nàng, Nhiễm Nhan nhắc chân lên hung hăng dẫm lên chân hắn, "Ta phát hiện ngươi cùng với Lưu Thanh Tùng thật đúng là rắn chuột một ổ."

Tiêu Tụng cũng không giận, thấy Nhiễm Nhan tiếp tục chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, liền đi tới đi lui xung quanh nàng, thỉnh thoảng nháo nàng một chút.

"Tiêu Việt Chi, ngươi chẳng lẽ muốn ăn bữa tối, đi chỗ khác đi, bớt ở chỗ này cho ta thêm phiền." Nhiễm Nhan ghét bỏ nói.

"Ai nha, có người mới tân hôn hai ngày đã bị ghét bỏ a!" đột nhiên thanh âm vui sướng khi người gặp họa của Lưu Thanh Tùng truyền vào từ ngoài cửa.

Nhiễm Nhan nghe thấy tiếng Lưu Thanh Tùng liền đau đầu, càng phiền hơn là hắn hay xuất quỷ nhập thân, không biết khi nào liền đột ngột xuất hiện mở miệng chế nhạo. Hơn nữa, nàng sâu sắc hoài nghi Lưu Thanh Tùng là cố ý chọn giờ cơm để tới, chỉ đặc biệt đến cọ cơm.

Tiêu Tụng nhìn thấy Lưu Thanh Tùng, biểu tình liền nghiêm túc hơn rất nhiều, ho nhẹ một tiếng, đi ra ngoài, "Ngươi tới có việc à?"

Lưu Thanh Tùng thông tay, cười hì hì nói: "Cửu Lang lời này của ngươi quá tổn thương người khác, không có việc gì thì không thể đến xem các ngươi sao?"

Lưu Thanh Tùng trước kia luôn đi theo Tiêu Tụng cọ ăn cọ uống, không nghĩ tới lần này bị đuổi ra ngoài lại rốt cuộc không về được, người ta vợ chồng tân hôn, cũng không thể tới quấy rầy, đương nhiên với tính cách của Lưu Thanh Tùng, sẽ không biết ngượng ngùng là gì, đây chỉ sợ là đã bị thái phu nhân giáo huấn.

Ngũ khí của Tiêu Tụng cũng nhu hòa hơn, vừa đi vừa nói: "Ngươi hiện tại ở đâu vậy?"

Lưu Thanh Tùng thấy thế lập tức nắm lấy cơ hội tố khổ, "Aizz! Đừng nói nữa, ta ở nhà Tang Tùy Viễn, vào ban ngày, một đám thị tỳ bà tử chen ở cửa, trong viện thì chỉ có chúng ta hai mỹ lang quân anh khí bức người, thật sự là nguy hiểm, buổi tối Tang Tùy Viễn lại lôi kéo ta bồi hắn chơi cờ, còn chết sống không cho ta thua, hắn là danh thủ quốc gia, ta có thể thắng hắn sao? Ta xem như đã phát hiện, người này chính là bè ngoài thuần khiết, nội tâm âm u, hắn tiếp cận ta kỳ thật cũng không phải vì muốn kết bạn với ta, mà là bởi vì ngươi đoạt người trong lòng của hắn, hắn ghi hận trong lòng, mới không chút nhân đạo mà tàn phá huynh đệ của ngươi!"

Tiêu Tụng nghe hắn lòng đầy căm phẫn dỗng dạc hùng hồn, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt nói: "Nói xong chưa?"

Thời gian Tiêu Tụng cùng Tang Thần biệt nhau không tính là ít, từ lúc bắt đầu Tiêu Tụng đã coi Tang Thần như đối thủ, cái gọi là biết người biết ta, hắn sao có thể không rõ tính nết, chi tiết về Tang Thần?

Đúng như Lưu Thanh Tùng trước kia có nói qua một câu, thiên tài, nhất định ở phương diện nào đó bị nhược trí. Tiêu Tụng đối với tâm tính và nhân phẩm của Tang Thần, vẫn rất tán thưởng.

"Ngươi nếu đi đến chợ đông hô lớn những lời này mà có thể sống để trở về, ta sẽ lập tức để ngươi dọn lại về đây." Tiêu Tụng quỳ ngòi xuống trong đình hóng gió ở hoa viên.

Lưu Thanh Tùng ngồi xổm trên thảm nỉ, u oán nhìn hắn, "Ác độc."

"Hảm?" Tiêu Tụng hơi nhướn mày, biểu tình này tuy có biên độ không lớn, nhưng lại rất có tính uy hiếp.

Lưu Thanh Tùng lập tức đoan đoan chính chính quỳ ngòi trở lại, thảng người, chính khí lăng thiên nói: "Cửu Lang ngươi đoạt nữ nhân của người ta, làm huynh đệ rơi vào lưỡi đao của người ta, giúp ngươi hoàn trả là đạo nghĩa không thể chối từ! Ta quyết định, vô luận hắn dùng thủ đoạn tàn khốc nào để ngược đãi ta, ta cũng quyết không lùi bước tuyệt đối không phản kháng, dùng một trái tim bao dung để cảm hóa hắn..."

Có thị tỳ bưng trà vào, Tiêu Tụng bưng chén trà lên, nhịn không được ngắt lời hắn: "Nói chính sự, ta không rảnh nghe ngươi bậy bạ."

"Ta muốn hỏi một chút ngươi khi nào thì bắt đầu quay về bốn gia." Lưu Thanh Tùng nhanh chóng đổi sắc mặt, lập tức thu hồi vẻ mặt hăng hái, rụt cổ lại, khép tay áo lại tỏ vẻ biết nghe lời phải mà trả lời.

"Định là đầu tháng Năm, nếu không thoát thân được, thì đành phải để A Nhan đi trước. Hay là thương lượng với bốn gia, đến mười lăm tháng tám tân túc phụ hắn về té tưởi." Tiêu Tụng nói.

Bình thường với những vụ án nhỏ thì Hình Bộ cũng không cần hàn động tay, án lớn phát sinh ở kinh đô và vùng lân cận hơn phân nửa cũng đều do Đại Lý Tự quản, những văn kiện quyết định tử hình được địa phương đưa lên cần Hình Bộ xét duyệt rồi phát xuống, mới có thể chấp hành, hồ sơ xin xét duyệt tử hình từ các địa phương đưa lên chỉ cần phúc đáp trong vòng ba tháng là được, có đôi khi án kiện quá nhiều, thì sẽ tồn đọng lại đến cuối năm, cho nên nếu năm đó trong vòng ba tháng không thể phúc đáp, thì phải phúc đáp trước cuối năm. Mặc kệ là cùng năm hay năm kế tiếp, mùa thi hành án trên cơ bản đều tập trung vào mùa thu, cho nên mới có câu "Thu hậu vấn trảm". Tiêu Tụng quanh năm suốt tháng đều rất bận, chỉ có đầu xuân và thu mới có vài ngày có thể thở dốc.

"Ta hôm qua ở chỗ lão thái thái, nghe nói là Thập Lang và Thập Nhất lang sắp tới Trường An, đang ở trên đường." Lưu Thanh Tùng gãi gãi đùi, ngáp một cái nói: "Đến lúc đó không tránh được chắc phải quay rầy người một phen rồi."

"Bọn họ tới làm cái gì? Tham gia kỳ thi mùa xuân sang năm?" Tiêu Tụng hơi nhíu mày. Bởi vì khoa cử năm nay đã thi xong từ tháng Hai.

Lưu Thanh Tùng bĩu môi nói: "Bằng không bọn họ còn có thể tới làm cái gì, trong tộc vẫn luôn bảo lưu bọn họ, đến giờ mới thả cho đi thi, nói vậy chắc đối với khoa cử sang năm tiền tam giáp* nhất định phải được."

*ba vị trí đầu bảng

"Bọn họ định là muốn đi Quốc Tử Giám, nói không chừng đến lúc đó sẽ quay rầy người cũng có." Tiêu Tụng khéo môi cong lên.

Lưu Thanh Tùng tró mắt, một lúc mới có phản ứng, Tang Thần chính là thần tượng của muôn vàn thí sinh, hoàn toàn xứng đáng là "khảo thần", Ngu Thé Nam tuổi tác đã cao, đã sớm xin miễn cho sĩ tử đến bái phỏng, nói gì đến chuyện đưa văn chương tới trước mặt ông ấy, mấy đại nho khác thì ngạch cửa quá cao, chỉ có Tang Thần là dễ tiếp cận nhất, có thể được hắn khen một câu, con đường làm quan cũng có hy vọng.

Mà Tiêu Thập Lang, chính là nhi tử của nữ nhân kia.

"Bà ta thật ra có gan, dám đem nhi tử đưa đến dưới mí mắt ta." Tiêu Tụng chây lười dựa lên lưng dựa ghế cong, cười nhạt. Hắn và hai thê tử trước, một người gấp mặt một lần lúc tân hôn, một người lúc thấy mặt chỉ còn là thi thể, muôn nói có tình cảm gì là không có khả năng, cùng lắm là một loại ý thức trách nhiệm, còn nữa, đó là cảm thấy bị người quăng cho một cái tát vang dội.

Thù là phải báo, còn phải đề phòng bà ta xuống tay với Nhiễm Nhan.

"Ngươi cảm thấy bà ta lần này đem nhi tử đưa lại đây, là yếu thế hay là khiêu khích?" Lưu Thanh Tùng thì không muốn thành pháo hôi, muốn biết rõ tình huống, tránh được thì tránh, tránh không khỏi, thì liền đề phòng trước tai họa.

"Mặc kệ là yêu thế hay là khiêu khích, ta đều không muốn lưu bà ta." Tiêu Tụng chậm rãi nói. Hắn chưa bao giờ là người lương thiện, sẽ không cho địch nhân cơ hội quay đầu là bờ, nếu lúc trước đã dám làm, nhất định phải gánh vác hậu quả. Nhưng mọi chuyện đều có suy xét, chủ yếu xem tình thế, lợi và hại, còn xem tâm tình của hắn nữa.

"Lang quân, Lưu y sinh, cơm trưa đã chuẩn bị xong, không biết là muôn dùng bữa ở đâu?" có thị tỳ lại đây hỏi.

"Có tức phụ thật tốt, cơm tới há mồm." Lưu Thanh Tùng chặc một tiếng nói.

Lời này của hắn gãi đúng chỗ ngứa của Tiêu Tụng, vì thế Tiêu Tụng tâm tình rất tốt mà đứng dậy, nói: "Vào trong phòng đi."

Chương 316: Tuất*(1)

*nghĩa là 'mát', dành cho người thợ chung chính tâm, nghĩa gióng chữ 'tử'

Mùa xuân thích hợp ăn đồ bổ dưỡng nhẹ, Nhiễm Nhan làm mấy món cá, còn thêm vài món điểm tâm thanh mát. Không nói đến hương vị ra sao, riêng kỹ thuật cắt đồ của Nhiễm Nhan là cho người nhìn no mắt, mắt thường hầu như không phân biệt ra độ dày mỏng chênh lệch giữa những miếng cá.

Lưu Thanh Tùng ném đến hương vị cá kho quen thuộc, nước mắt không chịu không chế mà trào ra, nhưng đũa thì không ngừng.

Dáng vẻ này của hắn làm Tiêu Tụng sững sốt.

Tiêu Tụng biết Lưu Thanh Tùng mười mấy năm, hắn vẫn luôn mang bộ dáng cà lơ phất phơ, vô luận người khác có nỗi giận với hắn như thế nào, cũng vô luận người khác gấp gáp ra sao, hắn luôn cười tersed, làm người ta nhịn không được muốn ném cho một trận, nhưng bộ dạng túng quẫn giờ phút này, làm người ta thực sự cảm thấy cần thiết phải ném.

Nhiễm Nhan rũ mắt yên lặng ăn cơm, nhìn cũng không nhìn hắn.

Nhưng bữa cơm sau tân hôn vốn dĩ âm áp vui vẻ của Tiêu Tụng, lại bị Lưu Thanh Tùng khóc thành bi thương, tâm tình Tiêu Tụng cực kỳ buồn bực, ánh mắt hắn nhìn Lưu Thanh Tùng có thể giết người. Sau khi ăn xong, tâm tình Lưu Thanh Tùng khôi phục lại như thường, Tiêu Tụng lại gấp không chờ nổi mà sai người quăng hắn ra ngoài.

Nhiễm Nhan minh bạch, Lưu Thanh Tùng là một người cực kỳ lưu luyến gia đình, dù cho đã ở Đại Đường mười mấy năm, hắn cũng không thể vượt phẳng nổi nhớ cõi hương ở sâu trong nội tâm. Mặc kệ Đại Đường có tốt cõi nào, hòa nhập xuôi gió xuôi nước cõi nào, chỉ cần hiện tại có cơ hội để Lưu Thanh Tùng xuyên trở về, hắn tuyệt đối sẽ không có chút do dự.

Kỳ thật Nhiễm Nhan đâu phải không muốn trở về nơi quen thuộc chứ?

"Phu nhân?" Tiêu Tụng không biết khi nào đã ngồi xuống bên người nàng, duỗi tay đem nàng kéo vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?"

Nhiễm Nhan lắc đầu, nàng rất muốn tìm một người để xả ra hết, giải quyết áp lực trong lòng, nhưng Lưu Thanh Tùng không đáng tin cậy, mà những lời này nàng lại không biết làm sao để mở miệng với Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng hôn lên trán nàng, hai người đều không nói gì, Nhiễm Nhan để hàn nấm tay ra ngoài đi vào trong hoa viên.

Thược dược hồng nhạt nở đầy hoa viên, rực rỡ như yên hà, được những chiếc lá như bích ngọc làm nổi bật lên cực kỳ đẹp, bạch nguyệt quý trăng tinh, hoa mộc miên đỏ rực đầy cành.

Hoa đào tháng Ba, đã dần dần hóa thành bùn của mùa xuân.

Thời tiết Trường An càng ngày càng nóng, mới vào tháng Tư, đã có thể mặc lụa mỏng. Tiêu Tụng vốn muốn nhân dịp hôn kỳ mang Nhiễm Nhan đi quan ải một chuyến, nhưng mà kế hoạch vừa ra thì đã có thay đổi - Tiêu thái phu nhân ngã bệnh.

Nhiễm Nhan làm tôn túc, lại biết y thuật, đương nhiên phải có trách nhiệm, mỗi ngày đều canh giữ bên giường lão thái thái, hầu như ở luôn bên nhà cũ, thật sự bỏ rơi Tiêu Tụng một bên. Nhưng Tiêu Tụng không có nửa câu oán hận, hàn xem như do Tiêu thái phu nhân một tay dạy dỗ mà lớn lên, tình cảm với bà thì sâu sắc hơn so với tổ tôn bình thường.

Lưu Thanh Tùng cũng dọn vào nhà cũ, cực nhọc ngày đêm, không nghỉ ngơi mà chiếu cố Tiêu thái phu nhân, lại có một đám ngự y thay phiên nhau đến khám bệnh, nhưng bệnh của Tiêu thái phu nhân pháp pháp phòng phòng không ổn định, trong lòng Nhiễm Nhan rõ ràng, bà lớn tuổi như vậy, bệnh tới như núi băng, sợ là rất khó khỏi lại được.

Bốn gia nghe nói Tiêu thái phu nhân bệnh nặng, có được kết quả chẩn bệnh của ngự y, lập tức ménh mông cuồn cuộn kéo đến Trường An, hầu như toàn bộ đích tử đích tôn huyền tôn các phòng, còn có các túc phụ, đều đến Trường An vào cuối tháng Tư.

Tống Quốc Công vừa mới rời đi không lâu cũng xin triều đình cho nghỉ gấp để trở về tần hiếu.

Mà cùng thời gian, Ngu Thé Nam triền miên giường bệnh cũng đại nạn buông xuồng, trong cung thì bệnh suyễn của hai vị công chúa phát tác, toàn bộ lão nhân của Thái Y Thự banden hóng, cả ngày chân không chạm đất chạy khắp nơi, trong Thái Y thư to như vậy, hầu như chỉ còn lại dược đồng nhặt thuốc.

Ngày 2 tháng Năm, thánh thượng đích thân tới Tiêu phủ thăm Tiêu thái phu nhân, ngày 3 tháng Năm lại đi đến phủ Ngu Thé Nam.

Có đông đảo y sinh đứng đầu Đại Đường đốc lòng chiêu cố, bệnh tình của Tiêu thái phu nhân tạm thời ổn định, đến thời điểm cuối tháng năm lại dần dần có chút khởi sắc, thỉnh thoảng còn có thể rời giường ra ngoài phơi nắng.

Mà bệnh của Ngu Thé Nam lại chuyển biến xấu không thể vãn hồi, ngày 25 tháng Năm, mất tại Trường An. Sĩ tử khóc rống, tiếng khóc vang vọng thành Trường An.

"Ngu Vĩnh Hưng đi rồi à?" Tiêu thái phu nhân ngồi trên ghế cong dưới hành lang, chậm rãi hỏi Nhiễm Nhan.

Ngu Thé Nam được phong Vĩnh Hưng Huyện tử, cho nên người đời cũng thường gọi ông là Ngu Vĩnh Hưng.

"Dạ." Nhiễm Nhan không thích lừa gạt người khác, huống hò, lão thái thái cũng không phải dễ lừa gạt.

Tiêu thái phu nhân lặng lẽ nhìn mẫu đơn đỏ thăm trong viện, thật lâu sau mới từ trong lòng ngực móc ra một cây lược gỗ đào, vuốt ve một hồi, rồi đưa cho Nhiễm Nhan, "Lại đây, giúp ta chải đầu."

Nhiễm Nhan hai tay nhận lấy cây lược gỗ, xõa mái tóc dài trắng như tuyết của Tiêu thái phu nhân ra, dùng lược nhẹ nhàng chải thẳng.

"Khi còn trẻ, Hiếu Minh hoàng đế thích nhất đầu tóc của ta, hắn nói vuốt còng thuận tay hơn tơ lụa tốt nhất, bất luận vàng bạc gì cũng không xứng với nó. Cho nên hắn đích thân làm cây lược gỗ này cho ta." Trên mặt Tiêu thái phu nhân tràn ra nụ cười, rũ mắt nói: "Ta nói, vàng bạc đều không xứng với đầu tóc, vậy cây lược gỗ này là xong sao? Hắn nói, lược này là tâm ý của riêng ta dành cho ngươi."

Nhiễm Nhan cũng nở nụ cười, thầm nghĩ hoá ra tổ tiên Tiêu gia là làm nghề thợ mộc, trách không được Tiêu Tụng đem một cây trâm hoa đào khắc đẽo sinh động như thật, "Đầu tóc tổ mẫu hiện tại sờ lên vẫn thuận tay hơn tơ lụa, chải cũng không tổn sức."

"Ngươi đi theo Cửu Nhi, vậy mà cũng học được dỗ người khác." Tiêu thái phu nhân cười nói.

Nhiễm Nhan cũng không phủ nhận, tóc của Tiêu thái phu nhân tốt hơn rất nhiều so với người già bình thường, nhưng đương nhiên là không bằng lúc trẻ.

"Tùng nhi, đi lấy kiện Khúc Cư thêu Ý địa thừa vân* kia mang ra đây." Tiêu thái phu nhân nói.

**Khúc Cư là một dạng trang phục phổ biến thời Tiên Tân-Hán, thường là áo giao lĩnh, phần vạt áo được thêu trang trí như viền cổ và tay áo. Áo khi mặc vào hoàn chỉnh thì sẽ thấy phần vạt thêu đắp phía ngoài cong lên trên rồi uốn lượn bao quanh người như kiểu cầu thang xoắn ốc, bao đẹp luôn. Ai muốn ngó thì Google đồ thời Hán.*

"Thái phu nhân, Lưu y sinh đi nấu được rồi, nô tỳ đi lấy cho ngài." Thị tỳ Lương Nhi bên cạnh khom người nói.

Tiêu thái phu nhân nhẹ nhàng gật đầu.

"Thái phu nhân, nô tỳ chải đầu cho ngài đi?" Lăng Tương thấy Tiêu thái phu nhân vui vẻ, liền lên tiếng dò hỏi.

Lăng Tương năm nay đã 38 tuổi, vốn là thị tỳ bên người của Tiêu Hoàng Hậu, sau này Dương Quảng bị Vũ Văn Hóa Cập sát hại, Tiêu Hoàng Hậu bị phản quân mang đi, sau đó lại bị Đậu Kiến Đức chiếm đi, sau nữa lại bị Xử La Khả Hãn nghênh đi, truân chuyên khắp nơi, Lăng Tương là khi Tiêu Hoàng Hậu đi Đột Quyết được đưa đến cho Tiêu thái phu nhân. Làm người cơ linh, thường chọc Tiêu thái phu nhân vui vẻ.

"Được." Tiêu thái phu nhân cười nói.

Lăng Tương tiếp nhận lược, cẩn thận chải một búi tóc phức tạp cho Tiêu thái phu nhân. Loại búi tóc này cũng không phải là búi cao phổ biến ở

Đường triều, nhưng nhìn qua rất ung dung điển nhã, trên tóc không có bất luận vàng bạc phụ tùng gì, chỉ có một cây vân trâm bạch ngọc.

Lương Nhi mang ra một kiện Khúc Cư giao lãnh tay rộng màu đen, màu sắc hình dáng trang nghiêm như vậy, rất giống xiêm y của nhà Hán, khác hoàn toàn với xiêm y của Đại Đường.

Lăng Tương và Nhiễm Nhan hâu hạ Tiêu thái phu nhân mặc vào.

"Ta béo lên nhiều như vậy." Tiêu thái phu nhân nhìn váy áo mặc vào vừa khít cười nói.

Lăng Tương che miệng cười nói: "Thái phu nhân không mập, ngài nhìn eo nô tỳ này, sắp thành cái thùng rồi."

Có lẽ là đã tiếp xúc quá nhiều người chết, Nhiễm Nhan đói với tử vong như có ngoại cảm rất mạnh, đặc biệt là nhìn Tiêu thái phu nhân tinh thần sáng láng, trong lòng nàng đột nhiên có chút dự cảm bất hảo, liền xoay người nhỏ giọng sai một thị tỳ đứng cạnh đi thỉnh Tiêu Tụng và Lưu Thanh Tùng.

Tiêu thái phu nhân quỳ ngòi trên Hồ sàng, hít sâu một hơi, nói: "Lăng Tương, trong phòng ta có cái hộp nam mộc tơ vàng, ngươi bót chút thời giờ kêu mẫu thân của Cửu Nhi đưa đi cho a Phàn."

A Phàn, là nhũ danh của Tiêu Hoàng Hậu.

Lời editor: Ai cắt hành???...

Nói thêm về Tiêu hoàng hậu nha, đây là đại đại đại mỹ nhân có mệnh được đoán trước là 'mẫu nghi thiên hạ, mệnh đới đào hoa', lúc sinh ra đã mang vẻ đẹp nghiêng thung đổ nước, sau đúi thú gấp ghênh được gả cho Tùy Dạng đế Dương Quảng, mẹ của Dương Quảng khi đó là Độc Cô hoàng hậu rất thích Tiêu hoàng hậu nên chăm sóc bà như con đẻ, mời rất nhiều người giỏi về dạy bà đúi thú, (Tiêu hoàng hậu là con của Tây Lương đế nhưng vì nhiều lý do nên bà phải lớn lên ở nhà dân), nhờ cực kỳ thông minh nên bà rất nhanh đã trở thành mỹ nhân 10/10. Sau này Tùy Dạng Đế Dương Quảng bị giết, Tiêu hoàng hậu rơi vào tay của Vũ Văn Hóa Cáp, rồi Vũ Văn Hóa Cáp bị Đậu Kiến Đức xử, Đậu Kiến Đức xưng thần với Tiêu hoàng hậu. Sau này Xử La Khả Hãn, người có hôn ước với em gái của Dương Quảng, tức là em chồng của Tiêu hoàng hậu, dần dần mạnh lên, em gái

Dương Quang muốn Khả Hân đưa Tiêu hoàng hậu tới chỗ mình, nên Khả Hân mới đón Tiêu hoàng hậu về Đột Quyết...

Túm váy lại Tiêu hoàng hậu có một cuộc đời khá truân chuyên nhưng đặc sắc, sau này khi nhà Đường thành lập, bà quay về Trường An, nhờ Tiêu Vũ em trai bà có công lập quốc với nhà Đường, nên bà có cuộc sống thoái mái bình an cho đến khi mất.

Nguồn đây là google, Tiêu hoàng hậu là nhân vật có thật, Lão tui ko phải dân sử hay ngũ văn gì đó nên bổ sung thông tin để bà con đọc chơi cho biết thôi, sai đúng thì hạ hồi phân giải...

Chương 317: Tuất (2)

"Dạ, đợi lát nữa khi lão phu nhân tới nô tỳ liền đưa cho bà ấy." Lăng Tương trả lược lại cho Tiêu thái phu nhân.

Ngón tay Tiêu thái phu nhân run rẩy vuốt ve sống lược, trên mặt mang nụ cười nhẹ nhàng.

Tiêu thái phu nhân từng là Hoàng Hậu Tây Lương quốc, thê tử của Hiếu Minh hoàng đế.

Theo Nhiễm Nhan biết Hiếu Minh hoàng đế Tiêu Khuy là một hoàng đế cực kỳ tài hoa, từng soạn 14 bộ sách như 'Hiếu kinh' v.v. Ông làm người có sự rộng rãi độ lượng của bậc quân tử, là một hiền quân thời loạn thế, khi qua đời, toàn bộ thần dân đều khóc trước mộ ông.

*bộ 'Hiếu Kinh' này không giống với bộ Hiếu Kinh của đạo giáo nha

Một người nam nhân như vậy, vua của một nước như vậy, sẽ tự mình làm một cây lược gỗ tặng cho thê tử, sẽ nói lời âu yếm với nàng, nói vậy năm đó Đế hậu thập phần ân ái đi! Nhưng mà, ông đã qua đời vài thập niên, mấy chục năm này, mỗi khi Tiêu thái phu nhân nhớ lại ôn nhu của ông, lời âu yếm của ông, sẽ cô tịch đến mức nào.

"Cầu mong con cháu Tiêu thị ta hưng thịnh." Tiêu thái phu nhân thở dài một tiếng, chậm rãi nhắm mắt lại.

Nhiễm Nhan nhìn khuôn mặt an tường của bà, trong lòng căng thẳng, nhẹ giọng gọi: "Tổ mẫu?"

Trả lời nàng, chỉ có cơn gió ấm áp cuối xuân, và mùi hương mău đơn thoang thoảng.

Lăng Tương vội vàng cầm tay Tiêu thái phu nhân, thanh âm run rẩy, hốt hoảng muốn đánh thức bà, "Thái phu nhân, thái phu nhân!"

Nhiễm Nhan đặt ngón tay lên cổ thai phu nhân, vẫn còn cảm nhận được làn da ấm áp, nhưng đã không còn mạch đập. Trận bệnh này của thai phu nhân tuy đã không chế được, nhưng nó cũng lấy đi toàn bộ nguyên khí của bà.

"Thái phu nhân!" Lăng Tương nằm trước mặt Tiêu thái phu nhân, khóc thành tiếng.

Nhiễm Nhan nhìn Tiêu thái phu nhân dung nhan đoan trang quý ngời, trên người là bộ Khúc Cư hai màu đen đỏ mang phong cách nhà Hán, tóc mai như tuyết, dưới ánh mặt trời ngày xuân, ung dung tôn quý như đóa mẫu đơn đẹp nhất trong viện. Mắt Nhiễm Nhan hơi ướt, nàng dõi ánh mắt đi, nói với thị tỳ quỳ gối bên cạnh bằng giọng khàn khàn: "Đi thỉnh quốc công và phu nhân tới."

"Dạ!" thị tỳ kia lĩnh mệnh, rồi xách làn vảy lên chạy nhanh ra tiền viện.

"Sao lại thế này?" Tiêu Tụng và Lưu Thanh Tùng vừa mới vào cửa, liền đụng ngay thị tỳ đang vội vã chạy ra, tim cả hai không khỏi treo lên.

Thị tỳ chưa trả lời, hai người đã nghe thấy tiếng khóc của Lăng Tương trong viện, lập tức bước nhanh vào.

"Tổ mẫu." Tiêu Tụng khụng lại cách thái phu nhân hai trượng, bộ dáng bà mỉm cười ngồi ngay ngắn không khác gì ngày thường, phảng phất chỉ như đang hưởng thụ ánh nắng ấm áp và hương hoa trong viện, nhưng một thân y phục Lương Triều kia, không hiểu sao lại làm người thấy vô cùng bi thương.

Lưu Thanh Tùng bước nhanh tới, duỗi tay kiểm tra mạch đập của Tiêu thái phu nhân, sắc mặt tái đi.

Tiếng khóc của Lăng Tương đột ngột nghẹn lại, người ngã xuống đất, bất tỉnh, Nhiễm Nhan vội vàng cầm dây hòm thuốc trong tay Lưu Thanh Tùng, tìm ngón châm giúp nàng nàng thuận mạch. Chờ đến khi Lăng Tương hết nguy hiểm, Nhiễm Nhan ngẩng đầu lên lại, thì thấy mắt Tiêu Tụng đỏ bừng, môi gắt gao mím lại thành một đường thẳng.

Nhiễm Nhan sai người nâng Lăng Tương về phòng, đứng dậy đi đến bên cạnh Tiêu Tụng, duỗi tay cầm lấy bàn tay đã nắm chặt lại giấu trong ống tay áo của hắn.

Không lâu sau, Tống Quốc Công dẫn đầu một đám người vội vàng chạy đến.

"Mẫu thân!" Tống Quốc Công đi đến dưới hành lang, thích một tiếng quỳ gối trên mặt đất, những người đằng sau sôi nổi quỳ theo.

Nhiễm Nhan thấy Tiêu Tụng còn đứng thăng túng, vội vàng duỗi tay kéo kéo hắn, đỡ hắn quỳ xuống.

Lưu Thanh Tùng sắc mặt trắng bệch, hai mắt không có tiêu cự quỳ theo Tiêu Tụng.

Cả viện quỳ rạp xuống, hoa viên với cảnh xuân tươi đẹp, lại tràn ngập tiếng khóc bi thương.

"Phu quân, người phải nén bi thương a, di thể của a gia không thể đặt bên ngoài như vậy." Độc Cô thị lau nước mắt, khuyên giải an ủi Tống Quốc Công. Nước mắt của Độc Cô thị, thật sự rất phức tạp, một mặt là bị bà bà đè đầu nòng vài thập niên, vô cùng ức chế, giờ rốt cuộc được giải thoát; mặt khác, sống cùng Tiêu thái phu nhân nhiều năm như vậy, đích xác cũng có tình cảm. Huống chi, Tiêu thái phu nhân dù sao cũng từng là hoàng hậu một nước, hành sự đại khí, chưa bao giờ vì những chuyện vặt vãnh mà làm bà ngột ngạt.

Sau khi Độc Cô thị khuyên giải an ủi, rất nhiều người cũng khuyên nhủ, Tống Quốc Công lúc này mới khóc ngưng khóc, cũng không tiếp khóc Độc Cô thị đưa qua, chỉ dùng tay áo lau lung tung, miễn cưỡng ổn định tâm thần, chỉ huy mọi người thay toàn bộ đệm chăn mới cho giường của thái phu nhân, nâng thái phu nhân đặt lên.

"Mới vừa rồi ai ở cạnh thái phu nhân, có di ngôn gì không?" Tống Quốc Công phảng phất như già nua đi trong nháy mắt, thanh âm cũng dị thường khô ách.

Nhiễm Nhan cúi đầu nói: "Là tức phụ ở." Nàng ngay sau đó nói: "Thái phu nhân nói, cầu mong con cháu Tiêu thị ta hưng thịnh."

Lương triều không còn nữa, Hiếu Minh hoàng đế không còn nữa, câu cuối cùng Tiêu thái phu nhân để lại "Cầu mong con cháu Tiêu thị ta hưng thịnh", đã nói rõ tất cả ý nghĩa lúc tuổi già của bà.

Tông Quốc Công nghe câu này, lại nhịn không được thát thanh khóc rống.

Độc Cô thị vội vàng hồn hập, Tiêu Duệ Chi đi ra ngoài, phân phó người gọi quản gia đến, sai hàn lâm túc phái người đi thông tri cho người bón gia Tiêu thị, đại nạn của Tiêu thái phu nhân đã đến.

Quản gia sững sót, vội vàng ứng tiếng, rồi vội vàng chạy đi làm ngay.

Khoảng non nửa canh giờ sau, tất cả người bón gia đều đến, Tiêu thái phu nhân nguyên là Hoàng hậu một nước, đương nhiên không có khả năng toàn bộ hậu cung chỉ có một mình bà, nhi tử do phi tần sinh cũng coi như là nhi tử của bà, nhưng cũng may Tiêu Khuy không hảo nữ sắc, ngoại trừ những người đã qua đời, chỉ có sáu đích tử. Dù vậy, cộng thêm tôn tử, huyền tôn, người cũng đã tràn đầy phòng, tiếng khóc văng vẳng, thập phần bi thương.

Nhiễm Nhan vẫn luôn một tặc cũng không rời mà ở cạnh Tiêu Tụng, hàn không khóc, nhưng trong mắt đều là tơ máu, vẻ mặt làm cho người ta sợ hãi.

Chuyện của Tiêu thái phu nhân Tiêu gia đã sớm có chuẩn bị, hơn nữa bà đã là nhân thụy, mắt cũng là hỉ tang, sau một hồi thương tâm, cảm xúc của mọi người cũng đều dần dần bình phục, đích tử đích tôn các phòng đều tụ tập ở nghị sự đường, thương thảo tang sự cho thái phu nhân, đồng thời phái người đưa tang tin vào trong cung.

Tiêu thái phu nhân là Lương Quốc phu nhân do thánh thượng phong, quy chế phải dựa theo phẩm cấp của bà và ý tứ của thánh thượng mà làm.

Không đến nửa canh giờ, trong cung đã hạ thánh chỉ xuống.

Một đám người lại vội vàng đi rửa mặt, nam tử thay triều phục, nữ tử thay mệnh phụ phục, ra tiếp chỉ, quỳ kín viện tử trước đường ra nội môn.

Giọng nói đặc biệt chậm rãi của nội thị đọc thánh chỉ, Nhiễm Nhan nghe xong thấy một đoạn vừa dài vừa khó đọc, phần lớn đều mang ý nghĩa khẳng định và biểu dương cuộc đời Tiêu thái phu nhân, cuối cùng mới đến chính đề, truy phong "Lương Quốc phu nhân" thành "Tuyên Huệ Lương Quốc Hoàng Hậu", lễ chế dựa theo phẩm cấp Quốc phu nhân.

Tiêu thái phu nhân nguyên bản chính là nhất phẩm Quốc phu nhân, cấp bậc này đã là cao nhất của ngoại mệnh phụ, quy cách không thể lại nâng hơn

nữa, nhưng có thể được truy tặng thụy hiệu "Tuyên Huệ Lương Quốc Hoàng Hậu", đã xem như đai ngộ tối cao. Đây là nhờ Lý Thế Dân lòng dạ rộng lớn, cũng là vì trấn an toàn tộc Tiêu thị thân đã từng là Lương triều Hoàng tộc.

"Quốc công, thỉnh nén bi thương a!" nội thị giao thánh chỉ cho ông, mở miệng an ủi.

Cả đám người đăng trước khách sáo với nội thị, Tiêu Tụng nhẹ nhàng nhéo nhéo tay Nhiễm Nhan, dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng, muốn nàng nhìn về phía trước bên phải.

Nhiễm Nhan nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ thấy một đám mệnh phụ mặc định y xanh lá đều không hoa văn, hiển nhiên là phẩm cấp không cao, mà trong đó có một phụ nhân, hoa văn chim trĩ trên người chỉ thiếu một đôi so với mệnh phụ phục của Độc Cô thị! Bởi vậy bà ta đứng giữa một đám phụ nhân, có vẻ hết sức chói mắt.

Chương 318: Đông Dương Quận phu nhân

Tiêu Tụng sẽ không vô duyên vô cớ muốn nàng nhìn phụ nhân kia, Nhiễm Nhan suy đoán, phụ nhân đó chính là đầu sỏ giết hại hai phu nhân trước của Tiêu Tụng.

Có thể xóa dấu vết sạch sẽ đến cả Tiêu Tụng cũng tìm không ra, Nhiễm Nhan cũng không khói thấy có chút tò mò về nữ tử này, nhưng vì sợ bà ta chú ý, Nhiễm Nhan cũng chỉ đành thu liêm ánh mắt.

Chờ tiếp chỉ xong rồi tản ra, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan đến thư phòng nghỉ ngơi, mới nói rõ về thân phận của phụ nhân kia, "Đại bá là thế hệ quân chủ cuối cùng của Tây Lương, bà ta là thê tử của hậu chủ, cuối đời Tùy là nhất phẩm quốc phu nhân, nhưng đại bá mất khi Tùy triều đã bị diệt, đến thời Lý Đường, bà ta thành nhị phẩm Đông Dương Quận phu nhân."

Tây Lương hậu chủ Tiêu Tông, khi Tiêu Khuy còn tại vị, Tiêu Tông được lập làm Hoàng thái tử, sau đó Tùy Văn Đế diệt Tây Lương quốc, Tiêu Tông cũng bị biếm thành Quốc công. Tiêu Tông tài hoa hơn người, làm người tiêu sái, ở Tùy triều vẫn được trọng dụng, vẫn luôn ở quan vị cao, nhưng khi Tùy Dương Đế kế vị, dân gian có bài đồng dao nói "Tiêu Tiêu tích phục khởi" đã làm cho Tùy Dương Đế nghi kỵ, dẫn đến bị miễn chức.

Tới thời Lý Đường, có lẽ là vì muốn mượn sức Tiêu thị, cũng có lẽ là Tiêu Tông làm người rất được hoàng thất Lý Đường thưởng thức, cho nên được truy phong tước vị. Vì trước kia Tiêu Tông ở Tây Lương có phong hào đầu tiên là Đông Dương vương, cho nên mới được truy phong là Đông Dương quận công, phu nhân thì theo phẩm cấp của phu quân trở thành nhị phẩm Đông Dương quận phu nhân.

"Nói như vậy vị phu nhân này là Tiêu thị chính tông đích trưởng túc, thoát nhìn bà ấy có vẻ trẻ tuổi hơn nhiều so với a gia...không phải là nguyên phôi à?" Nhiễm Nhan nhỏ giọng nói.

Tiêu Tụng gật đầu, "Nhưng vì nhi tử của đại bá vốn không nhiều lăm, lại đều chết trẻ, hiện giờ chỉ còn dư lại một nhi tử, cho nên một chi kia của đại

bá nhân khẩu đơn bạc, thật ra chi của Lục bá cùng chi này của chúng ta được coi là con cháu phồn thịnh."

Nói như thế, vị Đông Dương quận phu nhân này vẫn chưa làm được tới Tây Lương Hoàng Hậu, mà là vào cuối đời Tùy mới được gả cho Tiêu Tông. Hiện giờ vì hậu chủ chỉ mới mất cách đây không lâu, cho nên đích trưởng phòng vẫn là đích trưởng phòng, nhưng thêm mây thế hệ nữa thì sao? Với tình hình này, nếu đại phòng không nhanh chóng chiếm lấy vị trí tộc trưởng, trên tộc phổ toàn tộc Tiêu thị, bọn họ rất nhanh sẽ từ đích trưởng phòng chính thống trở thành không quan trọng.

"Nhưng như vậy cũng không đủ để làm bà ta điên cuồng như thế." Nhiễm Nhan cảm thấy, trừ phi nữ nhân này muốn quyền lợi muôn đến điên rồi, nếu không hiện giờ bà ta chỉ có thể đơn lực mỏng như vậy, sao lại làm chuyện đó.

Tiêu Tụng xoa xoa giũa mày, "Cho nên ta hoài nghi có người sau lưng giúp đỡ, có người muốn mượn sức Tiêu gia, mới muốn chui cái lỗ trống này."

Đối với Tiêu Tụng mà nói, chuyện báo thù nếu chỉ là mưu sát một phu nhân, đương nhiên sẽ không khó, nhưng Tiêu Tụng vẫn chưa động tới Đông Dương phu nhân, chủ yếu là vì hiện tại còn chưa thể động.

Nghe đến đó, Nhiễm Nhan cũng không hỏi tiếp nữa, hôm nay người trong nhà nhiều đến phức tạp, cũng không phải thời cơ tốt để nói những lời này. Nhưng mặc dù không hỏi, Nhiễm Nhan cũng có thể ẩn ẩn đoán được, người đứng sau màn này nhất định là vị hoàng tử nào đó, mà người này hơn phân nửa không phải là Lý Khác, bởi vì Vương phi của Lý Khác là từ Tiêu thị Lục phòng, hiện giờ là chỉ có con cháu phồn thịnh nhất.

Chuyện này chứng minh Lục phòng thập phần xem trọng Lý Khác, hắn không cần phải làm điều thừa đì nâng đỡ đại phòng lên làm gia chủ.

"Phu nhân, có cần nô tỳ đi vào châm trà không?" ngoài cửa Văn Lục bỗng nhiên nói.

Nhiễm Nhan dừng một chút, nói: "Vào đi."

Văn Lục đẩy cửa tiến vào, đi đến bên cạnh Nhiễm Nhan thu hồi chung trà, cúi đầu nói nhanh: "Lão phu nhân tới."

Vân Lục vừa dứt lời, ánh sáng ở cửa tối sầm lại, Độc Cô thị đi đến.

Toàn bộ thị tỳ phía sau bà đều ở ngoài cửa, Nhiễm Nhan trong lòng cảm thấy có chút không thích hợp, bình thường thị tỳ bên người đều cùng vào cùng ra không có đạo lý ở lại bên ngoài phòng.

"Việt Chi, tiền viện nhiều chuyện như vậy, ngươi sao lại ở chỗ này bồi túc phụ ngươi lười biếng?" Độc Cô thị trách cứ.

Tiêu Tụng nhẹ nhàng nhéo tay Nhiễm Nhan tay, ra hiệu với nàng nếu là có chuyện gì nhất định phải nghĩ cách báo cho hắn, rồi lập tức đứng dậy, "Mẫu thân dạy phải, vậy ta đi đây."

Nhiễm Nhan cũng đứng dậy theo, bước tới đỡ nhẹ Độc Cô thị.

"Vân Lục, ngươi cũng đi ra ngoài đi." Nhiễm Nhan đoán Độc Cô thị nhất định có chuyện muốn nói với nàng, nhưng nàng nghĩ tới lui, cũng nghĩ không ra chuyện gì sẽ làm Độc Cô thị cho người lui hết toàn bộ, chỉ để nói riêng với nàng.

"Nhan nương." Độc Cô thị ngồi xuống xong, nhìn về phía Nhiễm Nhan, trực tiếp hỏi: "Thái phu nhân ngoại trừ câu kia ra, có còn di ngôn gì nữa không?"

Đáy lòng Nhiễm Nhan hơi căng thẳng, di ngôn, thái phu nhân lúc ấy nói rất nhiều chuyện, hắn là đều có thể xem như di ngôn, nhưng ngoại trừ câu "Cầu mong con cháu Tiêu thị ta hưng thịnh" kia ra, dặn dò quan trọng nhất, chính là sai Lăng Tương cầm một cái hộp nam mộc tơ vàng giao cho Độc Cô thị để bà cầm đi đưa cho Tiêu Hoàng Hậu.

Nếu thái phu nhân đã dặn dò, Nhiễm Nhan cũng không dấu diếm, "Thái phu nhân nói trong phòng bà có cái hộp nam mộc tơ vàng, muốn Lăng Tương giao cho ngài, nhờ ngài mang cho cô mẫu."

Tiêu Khuy đích nữ cũng chỉ có một mình Tiêu Hoàng Hậu, Độc Cô thị đương nhiên sẽ không đem 'cô mẫu' trong miệng Nhiễm Nhan hiếu thành người khác.

"Việc này trừ bỏ Lăng Tương và ngươi, còn có ai biết nữa?" Độc Cô thị hỏi.

Nhiễm Nhan thấy bà có vẻ rất coi trọng, nhở lại một chút, "Còn có 4 thị tỳ bên người thái phu nhân."

"Üm, việc này không thể tiết lộ ra ngoài." Độc Cô thị nhìn thảng Nhiễm Nhan, làm cho người ta có cảm giác áp bách.

Nhưng Nhiễm Nhan từ trước đến nay không sợ hãi loại khí thế áp bách này, nhưng lại cảm thấy nếu Độc Cô thị thấy mình không để ý, chỉ sợ về sau sẽ càng thêm khó xử, mói cuí đầu cung kính nói 'dạ'.

Độc Cô thị vừa lòng gật gật đầu, đứng dậy rời đi.

"Nương tử." Văn Lục bưng nước trà tiến vào, đặt trên bàn, quay đầu lại nhìn thấy không có ai ngoài cửa, mói nhẹ giọng nói: "Mới vừa rồi Hình Nương đến, nói Tô Châu gửi thư, Thập Bát nương mất rồi."

Nhiễm Nhan nao nao, chợt nói: "Giải thoát sớm cũng tốt." Dừng một chút lại hỏi: "Không nói gì về Ca Lam? Nàng ấy tính toán khi nào quay lại?"

"Nói, Ca Lam gửi tin nói, đang trên đường trở về." Văn Lục có vẻ rất cao hứng, nhưng vì Tiêu thái phu nhân qua đời, không dám tỏ ra mặt, "Ca Lam nói, mang theo một người quay lại, nương tử người đoán xem là ai?"

"Thiệu Minh." Chuyện này đối với Nhiễm Nhan quá dễ.

Văn Lục kinh ngạc hỏi: "Sao nương tử biết?"

"Có thể làm người cao hứng như vậy, ngoại trừ mẫu tử Chu Tam lang, chỉ có Thiệu Minh. Lần trước ta nghe phu quân nói, có người đi kiểm tra đồi chiêu sự thật ta hành nghề y, nhưng không tìm được mẫu tử Chu tam lang, có lẽ họ đã sớm rời khỏi đó rồi đi!" Nhiễm Nhan nói.

"Đúng là không thể gạt được nương tử." Văn Lục thè lưỡi nói.

"Đi thôi, không thể ở mãi trong này được." Nhiễm Nhan rất đau đầu, đây là thời điểm nêu nhận thức người của bốn gia, mới vừa rồi nhìn thấy chỉ mới là mệnh phụ thôi đã có mười mấy người, cộng với vài nữ nhi Tiêu gia, những người này không phải nàng muốn không để ý tới thì có thể không để ý tới.

Nhiễm Nhan ra khỏi thư phòng, đi về phía tiểu đông xá, nơi này cách viện của Tiêu thái phu nhân rất gần, cho nên mấy vị phu nhân nương tử đều tụ tập ở đó, chuẩn bị đổi qua đồ trăng.

Nhiễm Nhan mới vừa đi qua khỏi ao cá, lên hành lang gấp khúc, liền nhìn thấy một phụ nhân mặc y phục trắng đi tới từ phía đối diện, phụ nhân kia khoảng hơn 40 tuổi, mặt trái xoan tiêu chuẩn, chân mày như núi xa, mắt phượng như thu thủy, dù đã là bà thím trung niên nhưng vẫn còn phong vận, nhất cử nhất động so với Độc Cô thị thiếu vài phần tự phụ, bộ dáng lại có vài phần thanh tâm quả dục.

Chương 319: Không cốc giai nhân

Nhiễm Nhan nhìn một cái, phụ nhân này thân hình chiều cao đều tương tự như Đông Dương phu nhân, tâm nói sẽ không trùng hợp như vậy đi, vừa ra cửa đã gặp ngay chủ mưu.

Ánh mắt phụ nhân kia khẽ nhúc nhích, thoảng đánh giá Nhiễm Nhan một cái, chậm rãi nói: "Cháu dâu thật là xinh đẹp."

Thanh âm bà ta cũng giống như khí chất, mang theo một vẻ lạnh nhạt, rõ ràng là lời khen, lại không cho người ta chút cảm giác vui vẻ nào.

"Xin thứ cho mắt ta vụng về, ngài là..." Nhiễm Nhan hơi khom người, dò hỏi.

Thị tỳ bên người phụ nhân đáp thay bà ta: "Phu nhân nhà ta là dâu trưởng của đại phòng, Đông Dương phu nhân."

Nhiễm Nhan tâm than, quả nhiên là nhân sinh gặp gỡ đều được tạo thành từ những sự trùng hợp khác nhau, nên khom người hành lễ lần nữa, "Gặp qua đại bá mẫu."

"Không cần đa lễ." Đông Dương phu nhân nhàn nhạt nói một câu, ngược lại nói: "Ta đã ở chỗ này chờ ngươi một lúc rồi."

Nhiễm Nhan nao nao, "Nhọc đại bá mẫu chờ đợi là vì chuyện gì?"

"Không có việc gì, chỉ là nghe nói Cửu Lang cưới vợ, trong lòng vui mừng, cho nên muốn trông thấy ngươi." Giọng điệu của Đông Dương phu nhân cũng không có vui vẻ bao nhiêu, ngược lại còn làm Nhiễm Nhan có loại cảm giác như bị khiêu khích.

Hung thủ giết hai thê tử của Tiêu Tụng, nghe nói hắn lại cưới người thứ ba, thì rất hứng thú mà chờ ở đường người ta nhất định phải đi qua chỉ để quan sát, không bảo đảm là sẽ không có ý tứ hạ thủ tiếp lần nữa, nói ra những lời như vậy chỉ làm người ta thấy lạnh người.

Trong lòng Nhiễm Nhan rất phẫn nộ, nhưng nghĩ Tiêu Tụng tạm thời còn chưa muộn rút dây động rừng, nên vẫn khách khí nói: "Đại bá mẫu quan tâm phu quân như thế, thật là phúc khí của phu quân, hôm nay không khéo tổ mẫu qua đời, phu quân bi thương muốn chết, hôm khác ta tất nhiên sẽ cùng hàn đính thân đến cảm tạ đại bá mẫu."

Đông Dương phu nhân biểu tình bình đạm nói: "Không cần đa lễ như vậy. Người đang muộn đi đổi y phục trắng đi, xin cứ tự nhiên." Dứt lời, hơi gật đầu, đi ngang qua người Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan đi theo hành lang gấp khúc về phía trước, lúc sắp đến chỗ ngoặc, có thể nhìn thấy Đông Dương phu nhân cũng vừa vòng tới chỗ rẽ của hành lang đối diện, đi qua cổng vòm. Bà ta một thân đồ trắng, nhìn từ phía sau vẫn thấy đường cong thoát tha, đồ trắng tóc đen, phiêu nhiên xuất trần. Dù cho nữ nhân này đã là bà thím trung niên, cũng không coi là tuyệt sắc, nhưng toàn thân khí chất kia vẫn có thể làm người ta nghĩ đến hình ảnh "Tuyệt đại hữu giai nhân, u cù tại không cốc".

Nhiễm Nhan không hỏi Tiêu Tụng có chứng cứ hay không, nàng thuận túy tin tưởng hắn. Mặc dù Nhiễm Nhan biết nữ nhân này là hung thủ giết người, lúc nhìn thấy bà ta, vẫn nhịn không được mà hoài nghi, có phải là nhầm rồi hay không, hung thủ có thể là người khác hay không.

"Vị Đông Dương phu nhân này, thật là quá đẹp." Văn Lục lưu luyến nhìn bóng dáng bà ta biến mất sau cổng vòm.

"Đẹp sao..." Nhiễm Nhan lẩm bẩm nói. Có một loại người, ngũ quan cũng không tinh xảo, kết hợp lại cũng bất quá là trên trung bình, lại cho người ta một cảm giác rất đẹp, có lẽ là dựa vào khí chất. Mà Đông Dương phu nhân không thể nghi ngờ chính là loại nữ nhân này.

"Ừm." Văn Lục nhìn xung quanh, thấy những người đi lại đều ở xa, liền nhỏ giọng nói: "Nghe nói Tiêu Hoàng Hậu cuối đời Tùy đẹp đến độ làm người ta vừa thấy là quên hết, nghĩ chắc nếu so với Đông Dương phu nhân này, là thắng ở dung mạo."

Nhiễm Nhan nghiêng đầu liếc nàng một cái, vừa đi vừa nói: "Mấy cô nương đều là nhìn mỹ lang quân, người như thế nào mở miệng là mỹ nhân, thường một Hồ cơ cho người làm tức phụ được không?"

Vân Lục sợ tới mức liên tục xua tay, "Nương tử đừng có trêu chọc nô tỳ, nô tỳ trước đây cũng thích nhìn mỹ lang quân..."

Nhiễm Nhan hơi nhuộng mày, ra hiệu cho nàng nói tiếp.

"Nhưng Ca Lam nói, bộ dạng này của ta cùng với thân phận này vừa nhìn là thấy cao không thành thấp không xong, đừng có nhìn lang quân đẹp quá, nhìn nhiều tầm mắt trở nên quá cao, về sau gả không ra, cho dù có gả được ra ngoài cũng không hạnh phúc, cần phải nhìn nhiều mỹ nhân, nhìn nhiều sẽ biết bản thân mình hợp với lang quân như thế nào." Vân Lục năm đó đã sâu sắc đồng ý, cho nên từ đó về sau liền sửa thành nhìn mỹ nhân, nhưng nếu có mỹ lang quân ở trước mắt, vậy không nhìn thì uổng.

Vân Lục rất xinh xắn, cũng coi là một mỹ nhân, nhưng với thân phận của nàng, nếu tầm mắt quá cao, cuối cùng cũng chỉ làm thiếp người khác, tính tình Vân Lục ngay thẳng đanh đá, có khả năng vì tranh đua chút sủng ái mà rơi vào vạn kiếp bất phục. Ảnh hưởng của Ca Lam với cuộc đời Vân Lục hiển nhiên cực kỳ có ích.

"Ca Lam đúng là một diệu nhân." Nhiễm Nhan đánh giá một câu.

Hai người đi ra khỏi hành lang gấp khúc, liền không hẹn mà cùng im tiếng, ở đây lầm người miệng tạp, không phải là nơi có thể tùy tiện nói chuyện. Chẳng hạn như những lời vừa rồi, nếu bị người khác nghe được, khó bảo đảm sẽ không dùng để gièm pha.

Tiểu đông xá tuy mang một chữ "Tiểu", kỳ thật là một nơi rất rộng, có khá nhiều gian sương phòng, không gian mênh mang muôn chúa hơn hai trăm người cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhiễm Nhan vừa vào viện môn, đã có thị tỳ ra đón, uốn gối hành lễ nói: "Cửu phu nhân, tổ y của ngài đã chuẩn bị xong, mời theo nô tỳ."

"Làm phiền." Nhiễm Nhan nói.

Thị tỳ kia vội vàng nói: "Cửu phu nhân nói quá lời, đây là bốn phận của nô tỳ."

Thị tỳ này là người của nhà cũ, lúc đầu Nhiễm Nhan mang một gương mặt than nói với thị tỳ "Làm phiền", lại dọa khóc luôn hài tử đáng thương kia, còn tưởng rằng đã làm chuyện gì không hợp quy củ, mạo phạm nàng. Vô

luận Nhiễm Nhan nói như thế nào, thị tỳ đều khóc lóc dập đầu xin tha thứ, kết quả vẫn phải cần Tiêu Tụng đi giải quyết. Tôn trọng người khác là thói quen của Nhiễm Nhan, nhất thời không thể sửa. May mà sau khi xảy ra chuyện kia, trong đám thị tỳ truyền miệng nhau, bởi vậy sau đó cũng không xảy ra chuyện tương tự nữa.

Tóm lại, hình tượng hiện tại của Nhiễm Nhan trong mắt phó tì của Tiêu phủ rất quái lạ, nói không phóng khoáng đi, sao có thể gấp bát cứ chuyện gì cũng biểu hiện "Thái Sơn sập trước mặt cũng không biến sắc", nói nàng trời sinh quý khí đi, lại thường xuyên làm mấy chuyện kiểu gia đình nhỏ, còn nghe nói trong phủ của nàng mỗi ngày đều có một bữa cơm do chính tay nàng nấu.

Nếu đoán không ra, mọi người cũng đều cẩn thận hùa hạ, không dám chậm trễ.

"Cửu phu nhân, ủy khuất ngài tạm thời thay y phục tại gian phòng này." Thị tỳ cúi đầu lui qua một bên cửa, thỉnh nàng đi vào.

Mới vừa rồi Nhiễm Nhan bước vào viện đã bị khắp nơi chú ý, mọi người nghe thấy thị tỳ gọi nàng Cửu phu nhân, liền biết đây là tân nương của Tiêu Cửu, tuy cực độ tò mò, nhưng dù sao cũng là phu nhân sĩ tộc, nên cũng không duỗi cổ ra nhìn, chỉ trong lúc chào hỏi thì đều như có như không mà đánh giá nàng một vài lần.

Vân Lục hùa hạ Nhiễm Nhan thay y phục trong phòng, lúc bước từ trong phòng ra, đã làm rất nhiều người nhìn đến ngây người.

Tục ngữ nói, nữ muôn tiếu nhất thân hiếu*, Nhiễm Nhan một thân y phục trắng gọn gàng, làm tôn lên da thịt như ngung chi bạch ngọc, tựa như một đoá phù dung đầm sương, so với một thân hoa phục kia còn thêm vài phần tinh mĩ.

*Câu này có nghĩa là các cô muôn nhìn xinh đẹp thanh thuần động lòng người thì nên mặc màu trắng trơn, 'hiếu' là chỉ hiếu nghĩa, đồ tang mặc khi trưởng bối trong nhà mất đi thường là màu trắng trơn

"Thiép thân là thê tử của Lục Phòng Đại Lang Tiêu Trọng, thỉnh an Cửu thẩm." Một tẩu tử chừng 17-18 tuổi uốn gối trước mặt Nhiễm Nhan.

Trong lòng Nhiễm Nhan hơi quẫn bách, bản thân mình hiện tại chỉ mới 16-17 tuổi, đã thành một bà thím, nếu người nào không biết nghe xong chắc chắn cho rằng nàng gả cho một lão nhân, bất quá cũng may tuổi tâm lý của nàng không nhỏ, hoàn toàn có thể nhận được xưng hô 'thím' này, nên vũng vàng ra vẻ trưởng bối nói: "Chất túc không cần đa lễ, mau đứng lên."

Chương 320: Nhiễm Cửu nãi nãi

Mấy phụ nhân trẻ bên cạnh cũng đứng dậy đi qua, sôi nổi nhún người gọi Cửu thảm, Nhiễm Nhan đều bình tĩnh mà đối phó hết.

"Tú Lang, mau chào Cửu nãi nãi." Uyển Nương đón một nam hài phấn điêu ngọc trác chừng hơn 1 tuổi từ tay thị tỳ, chọc cho nó gọi Nhiễm Nhan.

Được rồi, giờ thì đã thăng cấp từ thảm thảm lên nãi nãi rồi! Không chỉ có vậy, Nhiễm Nhan từ cái lân khen hài tử nhà người ta "Trái tim tung tăng nhảy nhót thật đáng yêu" xong, dọa người ta chạy mất, đã có chút ám ảnh, nhìn thấy hài tử thì chân tay càng thêm luống cuống.

"Thật...thật đáng yêu." Nhiễm Nhan đỏ mặt, nghẹn ra được mấy chữ. Hài tử kia có thể là thây biếu tình của Nhiễm Nhan thật sự buồn cười, nên rất nể tình cười khanh khách lên, nghe lời dụ dỗ của Uyển nương, nãi thanh nãi khí gọi, "Nãi nãi, nãi nãi..."

Hài tử còn nhỏ, chữ khó đọc chưa nói được, chỉ gọi đi gọi lại hai chữ.

Ánh mắt Nhiễm Nhan sáng lên, nở nụ cười, nhưng trong lòng nàng cũng rất rõ ràng, những người này đến nói chuyện với nàng, chẳng qua là hướng về phía Tông Quốc Công, Tiêu Tụng và những huynh táu ngạo kiều đứng đầu trong tộc, chứ trên thực tế trong lòng họ cũng chưa chắc là không để mắt xuất thân của nàng, cho nên cũng không chủ động đi ôm hài tử người ta.

Quả nhiên Uyển nương cũng không có ý từ muốn để cho hài tử thân cận nàng nữa, xoay người giao hài tử cho thị tỳ.

"Tham kiến công chúa điện hạ." Có tiếng người loáng thoảng ở cửa.

Ngay sau đó, đó là tiếng chào hỏi hết đợt này đến đợt khác, người vây quanh Nhiễm Nhan, cũng dùng tốc độ cực nhanh tản đi, ra uốn gối hành lễ với Tương Thành công chúa một thân tố y vừa vào. Nhiễm Nhan vừa rồi còn có vẻ chạm tay là b้อง, giờ bên cạnh cũng chỉ thừa lại một mình Văn Lục.

Nhiễm Nhan giờ khắc này mới ý thức rõ ràng, nếu là gia đình bình thường thật đúng là không có dũng khí đi cưới một vị công chúa, mặc kệ ở đâu lúc nào, cũng phải ưu tiên lễ quan thần, dù cho Tương Thành công chúa đã tạo cho mình hình tượng "Hiền lương thực đức dịu dàng hiền thực trọng hiếu để hoàn mỹ túc phụ", nhưng số người dám bỏ qua chuyện nàng ta là công chúa thật sự rất ít.

"Tham kiến công chúa điện hạ." Nhiễm Nhan cũng uốn gối hành lễ, trong lòng cũng không khỏi âm thầm thấy may mắn, Đại Đường cũng không đến mức động một chút liền quỳ.

"Đều là người một nhà, không cần giữ lễ tiết, mọi người đứng hết lên đi!" trên mặt Tương Thành công chúa mang nụ cười dịu dàng ấm áp, đôi mắt lại hơi đỏ đỏ sưng sưng.

Mọi người sôi nổi đứng dậy, có người càng giỏi vuốt mông ngựa, lập tức liền khen tính tình Tương Thành công chúa tốt, lại hiếu thuận, là điển phạm cho các mệnh phụ vân vân. Những người này đều là phu nhân của Tiêu thị, mặc dù đối mặt với công chúa cũng sẽ không có vẻ quá hèn mọn, lời vuốt mông ngựa cũng nói được hết sức thành khẩn, phảng phát như khen ngợi xuất phát từ chân tâm.

Bộ dáng Tương Thành công chúa mang vẻ đau thương tiều tụy, mọi người sau đó lại nghe nói Gia Vinh Huyện chủ vì thương tâm quá độ mà ngất đi, đến giờ còn chưa tỉnh, liền thốn thức không thôi, so ra, Nhiễm Nhan lại có vẻ quá mức bình tĩnh, nhưng xuất phát từ thân phận của nàng cùng lễ tiết, cũng không có ai mở miệng chỉ trích, chỉ là ánh mắt nhìn nàng có chút thay đổi.

Văn Lục tìm một cơ hội, kéo Nhiễm Nhan qua một bên, nói nhỏ: "Nương tử ngài cần phải khóc, ít nhất cũng phải tỏ vẻ buồn bã a."

Nhiễm Nhan sao không muốn khóc một chút, trong lòng nàng tuy rất tiếc nuối khi Tiêu thái phu nhân qua đời, nhưng cũng thực sự cảm thấy, sinh mệnh vốn mong manh, Tiêu thái phu nhân sống đến tuổi lớn như vậy, cũng coi như con cháu viên mãn, ra đi cũng an tường, đây là một loại may mắn, không phải ai cũng có loại may mắn này.

Văn Lục càng gấp, nhìn thấy bốn phía không có ai, nói đến cực nhỏ: "Nương tử hôm nay không khóc không sao, chờ đến mấy ngày có người tới

phúng viêng thì cần phải khóc, bằng không người khác buộc tội lang quân làm sao bây giờ!"

Những lời này nghe như rất buồn cười, nhưng sự thật đích xác là như thế.

Việc nhà và đức hạnh người trong nhà của quan viên, đều là một phần để khảo sát toàn bộ tố chất của quan viên. Tiêu thái phu nhân mắt, cháu dâu một giọt nước mắt cũng không có, sẽ coi là bất hiếu, Tiêu Tụng không giáo dục túc phụ cho tốt, việc này có thể lớn có thể nhỏ, không ai cố ý kiêm chuyện thì là việc nhỏ, nhưng nếu ngược lại, cả chuyện lông gà vỏ tỏi trong Tiêu thị, đám Ngự Sứ Đài chuyên gia buộc tội kia có thể dựng nên không biết bao nhiêu tội danh, đối thủ của Tiêu Tụng sợ cũng sẽ nắm chặt lấy không bỏ.

Nhiễm Nhan gật đầu, quyết định suốt đêm đi phối một ít được thúc nước mắt, lập tức giải quyết luôn chút chuyện nhỏ này.

Vân Lục lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, trong lòng cũng nghĩ biện pháp đến lúc đó làm sao để làm Nhiễm Nhan khóc một lần.

Hai người đang muốn xoay người rời đi, lại nghe thấy bên kia bụi hoa có tiếng cười nhạo, Nhiễm Nhan còn tưởng rằng có người nghe lén, đang chuẩn bị lên tiếng, thì nghe bên kia có một nữ tử trẻ tuổi nhỏ giọng nói: "Tiêu gia nuôi hắn, cho hắn mặt mũi, lúc này còn đòi mặc áo để tang lão phu nhân, cũng không nghĩ hắn là thân phận gì."

Trong lòng Nhiễm Nhan căng thẳng, những lời này rõ ràng là nói Lưu Thanh Tùng. Thân phận của Lưu Thanh Tùng lúng ta lúng túng, Tiêu thái phu nhân rất coi trọng hắn, lại không thu hắn làm nghĩa tử, hoặc để Tống Quốc Công thu hắn làm nghĩa tử, hắn có quan tịch, lại không được coi là nô bộc của Tiêu gia, thật sự không cần phải mặc áo tang.

Nhưng Nhiễm Nhan biết, Lưu Thanh Tùng ngày thường tuy điên điên khùng khùng không đáng tin cậy, lại là người rất trọng tình, nhớ tình thân cũ, nếu không hắn cũng không có khả năng xuyên qua tới hơn mươi năm, mà vẫn luôn dùng những câu chuyện kia để quên sầu, cũng sẽ không đến mức vừa ném đến hương vị cá kho quen thuộc, liền rơi lệ đầy mặt.

"Người nhỏ giọng một chút, không muốn sống à! Người ta có quan tịch, người với ta muốn nói là nói sao?" một người khác mắng nhỏ.

Nhiễm Nhan từ trong khe hở giữa đám lá cây, có thể thấy hai thị tỳ mặc váy áo màu xám, một thị tỳ đang lôi kéo một thị tỳ khác mang vẻ không tình nguyện rời đi.

Nhiễm Nhan ho nhẹ một tiếng, hai người kia khụng lại, quay đầu nhìn qua khe hở đám lá cây thấy Nhiễm Nhan, vội vàng đi vòng qua thỉnh an, "Gặp qua Cửu phu nhân."

Hai người trong lòng thấp thỏm, cũng không biết Nhiễm Nhan vừa rồi nghe được bao nhiêu.

"Các ngươi là thị tỳ ở đâu?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt hỏi.

Một người tuổi hơi lớn hơn đáp: "Bọn nô tỳ là người trong viện của Gia Vĩnh Huyện chủ."

"Ồ, trách không được." Nhiễm Nhan khinh khinh phiêu phiêu mà nói một câu, "Ta nghe nói nhị tẩu thương tâm quá độ hôn mê bất tỉnh, vừa vặn muốn đi thăm nàng, thuận tiện hỏi một chút, sao hạ nhân trong phủ chúng ta lại không quy củ như thế."

Nhiễm Nhan rất phiền Lưu Thanh Tùng, nhưng cũng nghe không được người khác hạ thấp hắn như vậy, hơn nữa Lưu Thanh Tùng cũng không phải là một A Đấu không đỡ được lên tường, hắn kỳ thật rất khôn khéo, chỉ cần có một cơ hội, hắn có thể đi lên được tới vị trí làm người khác phải ngược nhìn.

"Cửu phu nhân xin ngài tha cho bọn nô tỳ đi!" hai người quỳ 'thích' lên trên mặt đất, cùng kêu lên cầu xin nàng.

Nhưng Nhiễm Nhan có thể nghe ra, giọng điệu kia không có bao nhiêu sợ hãi, bọn họ có thể khinh thường Lưu Thanh Tùng, thì cũng có thể khinh thường nàng, có một loại người, rõ ràng chính mình thực chẳng ra gì, lại rất chướng mắt người khác, loại người này trên đời có rất nhiều.

Nhiễm Nhan dùng ngữ khí lạnh lùng bỏ xuống một câu, "Đứng lên đi, những lời này giữ để về mà nói với chủ tử các ngươi, ta không làm chủ được."

"Cửu phu nhân!"

Nhiễm Nhan xoay người, thanh âm của hai thị tỳ phía sau kia mới bắt đầu có chút sợ hãi.

Nhiễm Nhan cũng không định để ý tới bọn họ, loại người này, nếu đối xử quá hòa ái, thì họ cho rằng người là quả hồng mềm dễ bóp, không chừng lần sau còn xem thường người hơn.

Từ đường nhỏ đi ra, bên ngoài đang náo nhiệt, Độc Cô thị cùng với Gia Vinh Huyện chủ cũng đến, đang trò chuyện với mấy phụ nhân bón gia trong đình hóng gió.

Nhiễm Nhan vừa cất bước đi về phía đình, liền nghe viện bên cạnh vang lên tiếng thét chói tai, ngay sau đó là một trận rối loạn.

Không lâu sau, thì có mấy thị tỳ vội vội vàng chạy tới: "Lão phu nhân! Lăng Tương đã xảy ra chuyện rồi!"

Chương 321: Tuần chủ hay là mưu sát

Động tác của mọi người trong viện đều khụng lại. Lăng Tương đã sớm không còn là tiện tạ, nàng từ lâu đã thè cả đời không gả chồng, chỉ phụng dưỡng thái phu nhân, hiện giờ xảy ra chuyện, phản ứng đầu tiên của mọi người là Lăng Tương tuần chủ*.

*tự sát chết theo chủ

Trong lòng Độc Cô thị căng thẳng, lập tức theo thị tỳ quay lại viện kia, mặt hầm hầm, môi hơi mím, trầm giọng hỏi: "Lăng Tương hiện tại như thế nào?"

"Cắt cổ tay, máu chảy đầy nhà, lúc nô tỳ tới đã thỉnh y sinh, nhưng nô tỳ cảm thấy, có chút nguy hiểm." Sắc mặt thị tỳ tái nhợt, nhưng ý nghĩ còn rất rõ ràng, nói đâu ra đó.

Độc Cô thị không hỏi tiếp, bước chân nhanh hơn, vội vàng đi vào viện nơi Tiêu thái phu nhân từng ở.

Thi thể của Tiêu thái phu nhân còn chưa kịp nhập liệm, vẫn còn nằm trên giường trong phòng ngủ, mà phòng Lăng Tương thì ở ngay sát phòng ngủ của thái phu nhân. Chẳng qua khi Tiêu thái phu nhân còn sống, Lăng Tương đặt một cái giường nhỏ trong phòng ngủ của thái phu nhân, rồi ở luôn đó, để tiện hầu hạ bất cứ lúc nào.

Nhiễm Nhan cũng theo đám người Độc Cô thị vào trong phòng Lăng Tương. Vừa mới vào trong, một mùi máu tươi nồng nặc xông vào mũi, rất nhiều phụ nhân đều vội vàng dùng tay áo che mũi lại.

Trong phòng mấy người Tống Quốc Công đã sớm có mặt, mấy gã sai vặt đứng ở chỗ màn che nội thất, ngăn hầu hết mọi người bên ngoài, từ bên ngoài nhìn vào cũng không thấy rõ tình huống cụ thể bên trong.

Nhiễm Nhan đi theo phía sau Độc Cô thị, lại không bị ngăn trở.

Trong phòng, Lăng Tương quần áo chỉnh tề nằm trên giường, tay phải cầm một đoản đao đẫm máu, trên cổ tay trái có một vết cắt chỉnh tề, trong phòng từ màn đến vách tường nơi nơi đều dính đầy máu, nhưng vị trí vết máu phun lên đều tương đối thấp, trên váy áo màu trắng trơn của Lăng Tương, cũng chỉ dính một ít máu.

Trên mặt đất lại tích một vũng máu lớn.

Nhiễm Nhan trong hơn một tháng này tuy mỗi ngày đều canh giữ bên người thái phu nhân, nhưng cũng không nói chuyện nhiều với Lăng Tương, bởi vậy cũng không quá quen thân, dù vậy, Nhiễm Nhan thấy người quen biến thành một khối thi thể, vẫn khổ sở dõi mắt đi.

Tiêu Tụng nhận thấy cảm xúc của nàng thay đổi, liền đến gần, trộm cầm lấy tay nàng. Nhiễm Nhan hơi hoảng, giãy giụa hai lần, tay vẫn bị hắn nắm chặt.

Trong phòng quá nhiều người, Nhiễm Nhan sợ động tác quá lớn sẽ bị người khác phát giác, đành phải lảng lặng để mặc hắn nắm. Bàn tay ám áp bao trọn lấy tay nàng, bất an trong lòng dần dần bình phục, thay thế vào là một cảm giác kiên định.

Hiện trường này vừa nhìn thì hầu như không có sơ hở, nếu không phải là nhân sĩ chuyên nghiệp về phuơng diện này, đương nhiên sẽ lập tức cho rằng đây là Lăng Tương vì trung thành mà tự sát tuẫn chủ.

Nhưng Tống Quốc Công bọn họ đều là người trải qua tang thương, dù nhìn không ra hiện trường có sơ hở gì, nhưng nhìn toàn bộ, vẫn cảm thấy có chút không ổn, mấy huynh đệ lập tức thảo luận xem có cần đem việc này thông tri phủ nha hay không.

Mấy người này chỉ là thoảng nghị luận vài câu, thì đã có kết quả. Tống Quốc Công quay đầu, khuôn mặt nghiêm nghị nói: "Việt Chi, việc này giao cho ngươi, tra cho rõ ràng."

Tiêu thị là danh môn vọng tộc, nếu thật là mưu sát, truyền ra ngoài sẽ thật sự ảnh hưởng xấu tới danh dự, nhưng giấy không thể gói được lửa, ai cũng không thể bảo đảm cái chết của Lăng Tương có thể giấu đến tích thủy bất lậu, biện pháp tốt nhất chính là: Vô luận Lăng Tương chết như thế nào, với bên ngoài đều nhất trí tuyên bố là tuẫn chủ, cũng dùng lễ chế mai táng cao cấp, lẩn lộn nghe nhìn, bí mật điều tra rõ việc này, bắt được hung thủ giao

cho phủ nha, lợi dụng quan hệ nhân mạng trong tộc, phong tỏa toàn bộ tin tức.

Tiêu Tụng không quá muộn tiếp nhận việc này, nhưng tộc nhân cả phòng nhìn qua, hắn cũng không làm gì được.

Hắn buông tay Nhiễm Nhan ra, cho tất cả mọi người rời khỏi phòng, chỉ để lại những người chứng kiến, còn có mấy thị tỳ bên cạnh của thái phu nhân, cũng phân phó Bạch Nghĩa đi kêu 30 hộ vệ lại đây, bảo vệ thật kỹ viện của thái phu nhân. Rồi sau đó Tiêu Tụng bắt đầu phản bác những kiến nghị bài tra từ phát hiện của những người khác. Nhiễm Nhan hiểu biết thói quen của hắn, hắn thích tự mình thăm dò hiện trường, mà không phải chờ thuộc hạ tới báo cáo kết quả điều tra, những hộ vệ đó đều là thô nhàn, chỉ biết nhìn những dấu vết lớn, vài manh mối rất nhỏ luôn dễ dàng bị bỏ qua.

"Lục soát phòng Lăng Tương, và phòng thái phu nhân, nhìn xem có mắt thứ gì hay không." Tiêu Tụng sau khi nhìn kỹ hai gian phòng, liền ra lệnh cho bốn thị tỳ bên người của Tiêu thái phu nhân vào trong kiểm tra.

Đám người Tống Quốc Công ra khỏi phòng, ngồi trong nhà thủy tạ trong viện vừa thương nghị tang sự, vừa chờ kết quả điều tra bước đầu của Tiêu Tụng, mà phụ nhân thì vê hết tiếu đông xá.

Nhiễm Nhan nhìn thấy thi thể thì sẽ không tự chủ được mà muốn tới gần, đặc biệt là mới tắt thở không bao lâu, rất nhiều manh mối nhỏ trên thi thể, vào lúc này đều có thể thấy rõ.

Chỉ trong chốc lát, Lưu Thanh Tùng cũng vội vàng chạy đến, cùng Nhiễm Nhan tiến hành kiểm tra thi thể Lăng Tương.

"Thế nào?" Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan vén mành bước ra, lập tức hỏi.

Nhiễm Nhan vừa kéo tay xuống, vừa ngồi lên tịch bên cạnh hắn, "Vết thương trên cổ tay được cắt rất chỉnh tề, nhìn miệng vết thương thì đúng là do thanh đoản đao trong tay phải của nàng ấy gây ra, nhưng...vết thương do người chết tự cắt và do người khác cắt, lực độ cùng phương hướng sẽ bất đồng. Vết thương trên cổ tay Lăng Tương rất sâu, trong rộng ngoài hẹp, nhưng tư thế cầm đao của Lăng Tương, rõ ràng không phải là trở tay để cắt."

Bình thường nếu tự cầm dao cắt cổ tay, miệng vết thương đều là ngoài rộng trong hẹp, mà do người khác cắt thì hoàn toàn ngược lại. Bất quá có vài người thích trở tay cầm dao, cắt từ trong ra ngoài, thí dụ như những người có thói quen dùng song dao.

"Hơn nữa, nếu là tự sát, tuyệt đại đa số sẽ xuất hiện vết thương cắt thủ. Con người lúc xuống tay với bản thân, sẽ có cảm giác sợ hãi, dù có muốn chết hay không cũng không quan hệ nhiều, đây là phản xạ tự nhiên của cơ thể người, lúc cắt nhát đầu tiên, hơn phân nửa sẽ không tạo ra vết thương sâu, nếu muốn chết, khẳng định sẽ còn bỏ thêm một hai nhát." Nhiễm Nhan thấy Tiêu Tụng vẫn không có nghi vấn, liền tiếp tục nói: "Vết thương trên cổ tay Lăng Tương chỉ có một, hơn nữa còn sâu đến thấy được xương, trừ phi là người đã từng được huấn luyện đặc biệt, nếu không, người bình thường tuyệt đối không thể dứt khoát cắt trên người mình một nhát sâu đến như vậy."

Người bình thường, mặc kệ người có dũng khí cỡ nào, quyết tâm chịu chết kiên định cỡ nào, nhưng ngay lúc xuống tay với chính mình, trong tiềm thức sẽ sinh ra cảm giác sợ hãi, tự cho là xuống tay rất nặng rất nặng, nhưng kỳ thật khi dao cắt xuống, lực đao tuyệt đối không bằng khi so với người khác làm.

"Quan trọng nhất chính là dưới kết mốt mắt Lăng Tương có điểm xuất huyết, ta nghi là nàng bị người làm cho ngập chết, rồi sau đó mới cắt động mạch cổ tay." Nhiễm Nhan cuối cùng tổng kết quan sát của mình.

Người khi bị ngập thở, trái tim sẽ đột ngột ngưng đập, nhưng máu chảy toàn thân sẽ không lập tức dừng lại, hung thủ thừa lúc này cắt động mạch người chết, cũng sẽ gây ra tình trạng máu phun tung tóe, nhưng sức phun này yếu hơn nhiều so với trạng thái lúc còn sống. Động mạch cổ tay của Lăng Tương bị cắt đứt, nếu trong lúc đó nàng vẫn còn sống, điểm máu phun ra sẽ nhiều hơn hiện tại, mà phạm vi cũng sẽ rộng hơn.

Hiện tại cơ bản có thể khẳng định, Lăng Tương là bị mưu sát.

Bên kia sau khi kiểm tra xong, Lương Nhi tiến vào bẩm báo: "Cửu Lang, di vật mà thái phu nhân di ngôn muốn giao cho cô nãi nãi không thấy nữa."

Ngoại trừ Lăng Tương, thái phu nhân coi trọng nhất là Lương Nhi, bởi vậy chỗ cắt vài món đồ, nàng cũng biết.

"Di vật? Là thứ như thế nào?" Tiêu Tụng hỏi.

Nhiễm Nhan vẫn chưa có cơ hội nói chuyện này với hắn, cho nên liền nhân lúc này, đem di ngôn của thái phu nhân cẩn thận nói hết cho hắn.

Ai sẽ trộm di vật của thái phu nhân? Vì cái gì muốn trộm đi thứ đó?

Chương 322: Hiềm nghi

"Ngươi có biết trong hộp đựng cái gì không?" Nhiễm Nhan hỏi Lương Nhi, tuy khả năng nàng ta biết không lớn, nhưng Nhiễm Nhan vẫn không muộn buông tha một chút cơ hội nào.

Lương Nhi chần chờ một chút, mới nói: "Là một bộ xiêm y."

Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng thấy hơi chấn động, vốn cho rằng là thái phu nhân cát giấu rất bí mật, không ngờ Lương Nhi lại biết, Tiêu Tụng không khỏi hỏi: "Có thấy qua nó là xiêm y dạng gì không?"

"Là một kiện Khúc Cư màu đen giống bộ thái phu nhân mặc trên người, nhưng bên trên là dùng chỉ tơ vàng thêu hoa văn hòi vân, nhìn vô cùng đẹp đẽ quý giá, ngoài ra còn có một bộ trang sức, có mười hai cây trâm phượng, nhưng trước đó đã bị thái phu nhân lấy đi tám cây, giao cho Lăng Tương tỳ tỵ, nói chờ đến khi nương nương trăm năm thì giao lại cho bà." Lương Nhi nói. Nàng ta biết đây là y phục công chúa Lương triều, nhưng không thể nói thẳng, dù gì Tây Lương cũng đã không còn nữa, kiện y phục kia cũng chỉ là một kiện y phục bình thường.

Tiêu thái phu nhân đương nhiên là lo lắng bị người khác nói ra nói vào, cho nên mới bỏ đi tám cây trâm phượng, y phục của công chúa Đại Đường đã không còn là Khúc Cư màu đen nữa, như vậy thì dù Tiêu Hoàng Hậu có giữ y phục lại, cũng chỉ xem như để làm kỷ niệm.

"Đây là y phục tổ mẫu để lại cho cô mẫu đến khi trăm năm thì dùng để nhập liệm." Tiêu Tụng trầm ngâm một chút, nói: "Đối với cô mẫu, là có ý nghĩa không bình thường, nhưng với người khác, thì bất quá cũng chỉ là một kiện y phục cũ mà thôi, ai sẽ giết người chỉ để lấy một kiện y phục?"

Lưu Thanh Tùng mang đôi mắt hồng hồng bước ra từ nội thất, hắn rất thân thiết với thái phu nhân, Lăng Tương thường ngày cũng luôn chiều cố hắn, chỉ trong vòng một ngày, hai "Thân nhân" qua đời, hơn nữa Tiêu thị có lẽ sẽ không cho phép hắn mặc áo tang, ánh mắt Lưu Thanh Tùng tan rã, bộ dáng bị đả kích đến không chịu nổi, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, người đã trở

nên vô cùng tang thương. Tiêu thái phu nhân là sống thọ và chết tại nhà, Lưu Thanh Tùng còn không thể thừa nhận, huống chi Lăng Tương là bị người mưu sát.

Lưu Thanh Tùng ngồi xuống tịch, yên lặng hồi lâu, bỗng nhiên lạnh lùng nói: "Tra! Cửu Lang, ngươi nhất định phải tra ra hung phạm, lão tử đem hắn băm thây vạn đoạn! Băm cho chó ăn!"

Nhiễm Nhan có thể hiểu được tâm tình của hắn, trước kia khi Tân Vân Lâm nằm trên đài giải phẫu của nàng, tâm tình nàng cũng như vậy, thậm chí nếu không phải do đội trưởng đội cảnh sát hình sự ngăn cản, nàng thật sự sẽ đem tên tội phạm đang sống sờ sờ ra tra tấn cho đến chết.

"Được." Tiêu Tụng sau khi đáp ứng hắn, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Nhiễm Nhan tới cửa nhìn hắn bộ bộ sinh phong mà đi vào nhà thủy tạ trong viện, nói vài lời cùng Tổng Quốc Công và các trưởng bối bốn gia, những người đó chần chờ khá lâu, thương nghị vài câu, rồi mới gật đầu.

Tiêu Tụng ra khỏi nhà thủy tạ, gọi Bạch Nghĩa tới, ra lệnh cho hộ vệ toàn phủ đi canh giữ các cửa, rồi bắt đầu lục soát từng phòng.

"Lăng Tương đã chết bao lâu?" Tiêu Tụng đến gần, dò hỏi Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan quyết đoán nói: "Không đến hai khắc."

Tiêu Tụng gật đầu, một cái hộp nam mộc to vàng lớn như vậy mà muôn trong thời gian ngắn giấu tai mắt mọi người đưa ra ngoài, khẳng định là không dễ dàng. Tiêu Tụng sai người đi tra tất cả người và xe ngựa xuất phủ trong vòng nửa canh giờ qua.

Hộ vệ Tiêu phủ làm việc rất sạch sẽ lưu loát, chưa đến một khắc, đã đem tới danh sách của những người xuất phủ trong nửa canh giờ vừa rồi và những nơi họ đi, khi đi mang theo những gì...sau khi Tiêu Tụng xem qua hết toàn bộ, loại bỏ ra mấy người không có hiềm nghi, rồi sai người đi tìm những người hiềm nghi về. Tổng cộng có ba người, trong đó hai người là một khắc trước lên xe ngựa đi ra ngoài báo tang, khả nghi nhất, người còn lại là Thư nương, nguyên nhân ra cửa không rõ.

Sắp đến buổi trưa, mọi người cũng chưa ai ăn gì, chỉ ăn sơ qua một chút. Sau giờ ngọ, quan tài của thái phu nhân được đưa tới, là một cỗ quan tài

bằng nam mộc tơ vàng sơn đen hoa văn đỗ, Độc Cô thị dẫn theo vài phu nhân bốn gia sửa lại dung nhan cho thái phu nhân. Trên thực tế, bọn họ cũng chỉ là đứng bên cạnh nhìn, tránh cho người khác mạo phạm di thể của thái phu nhân, công việc trang điểm đều là do Lương Nhi và hai bà tử liễm thi làm

Tiêu thị dù sao cũng là môn phiệt thế gia, mặc dù phát sinh mưu sát án, nhưng không một ai hoảng loạn, các phụ nhân được yêu cầu tạm thời ở tiều đông xá không được ra ngoài, bọn họ cũng chờ ở đó, muôn trò chuyện thì trò chuyện, muôn chơi cờ thì chơi cờ.

Nhiễm Nhan làm phu nhân của Tiêu gia, đương nhiên không thể theo Tiêu Tụng lắc lư bên ngoài, bởi vậy sau khi xong cơm trưa, cũng vào tiều đông xá. Trong đám người, chỉ có công chúa, huyện chủ có thể chờ ở trong viện của mình.

"Thím mau qua bên này ngồi." Uyển nương nhìn thấy Nhiễm Nhan, liền mở miệng gọi nàng.

Có lẽ là bởi vì nhí tử của Uyển nương quá đáng yêu, Nhiễm Nhan cũng coi như cho nàng ta vài phần mặt mũi, liền theo đường mòn đi vào trong đình hóng gió.

"Thím xin mời ngồi." Mọi người sôi nổi nhường đường cho nàng, Uyển nương đem chủ tọa nhường ra.

Vai vế của Nhiễm Nhan lớn hơn bọn họ một bậc, theo lý nên ngồi ở chủ tọa, cho nên nàng cũng không từ chối. Nàng bên này vừa mới quỳ ngồi xuống, liền có một phụ nhân trẻ chừng 16-17 tuổi nói: "Thím bên người sao chỉ có một thị tỳ vậy?"

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nhìn nàng một cái nói: "Mấy ngày nay ta đều canh giữ hầu hạ bên người thái phu nhân, thái phu nhân không thích người nhiều, ta liền đưa bọn họ trở về." Dừng một chút, Nhiễm Nhan nói tiếp: "Tần hiếu đạo đương nhiên nên tự tay làm lấy, làm thoả đáng được mới tốt. Như thế nào, cháu dâu hỏi cái này làm gì?"

Nữ tử này rõ ràng là muốn kiểm chuyện. Nhiễm Nhan trực tiếp phản kích lại.

Tiêu phủ có đưa qua vài thị tỳ, Nhiễm Nhan không thích dùng, cho nên mới bí mật mua vài tiêu nữ hài trong sạch giao cho Hình Nương dạy dỗ, sau này khi Văn Lục và Ca Lam gả đi, Nhiễm Nhan cũng yên tâm hơn về thị tỳ bên người, chỉ là hiện giờ bên cạnh tạm thời thiếu người. Bất quá, nói chuyện với người Tiêu gia, cũng không thể tùy tiện nói bậy, tỷ như nói "thích thanh tĩnh" "Không thích nhiều người hầu hạ" đều sẽ làm cho bọn họ xem thường, mấy phu nhân đó sẽ không cảm thấy mình thanh cao, chỉ cho rằng mình keo kiệt, không phóng khoáng.

"Nhi chỉ là tùy tiện hỏi thôi." Phụ nhân trẻ kia có chút xấu hổ, ánh mắt bay qua một phụ nhân hơn hai mươi tuổi bên cạnh. Chắc là được người khác khuyễn khích, muốn bắt ép nàng một chút, Nhiễm Nhan cũng không để bụng, trong lòng cũng rất rõ ràng, những người này không thật sự coi nàng như trưởng bối, chẳng qua là thấy tò mò về nàng mà thôi.

Mặt Nhiễm Nhan lạnh như băng, làm nhiệt độ trong đình giảm xuống vài độ, mọi người cũng không dám thở mạnh, thường hay trộm nhìn nàng, không khí có chút xấu hổ.

"Các ngươi chơi đi, ta đi qua bên a gia." Nhiễm Nhan giơ tay, để Văn Lục đỡ đứng dậy, hơi gật đầu cáo từ các nàng.

Mọi người nhìn theo Nhiễm Nhan một thân tố y đi giữa vườn hoa, cảm thấy thật sự là cảnh đẹp ý vui, không khỏi đều nhẹ nhàng thở ra, Uyển nương lầm bầm: "Cứ luôn cảm thấy thực sự có chút khí thế trưởng bối."

Trong lòng mọi người đều âm thầm tán đồng.

Cũng không trách được, Nhiễm Nhan kiếp trước đã từng có một đoạn thời gian làm giảng viên đại học, lại có thói quen trình bày trước mặt một đám hình ảnh, tuổi thực tế lại lớn hơn một vòng so với các nàng, mặc dù cô nhân trưởng thành sớm, cũng không chính chắn hơn Nhiễm Nhan.

"Nương tử, ngài lại dọa người." Văn Lục thè lưỡi, đi sát vào Nhiễm Nhan nhỏ giọng nói.

Dọa bọn họ Nhiễm Nhan một chút cũng không cảm thấy tội lỗi, dù sao đối phương cũng không ôm tâm tư tốt đẹp gì.

Các phu nhân trưởng bối đều tụ tập ở trong phòng uống trà, có thị tỳ ở cửa thông báo, "Lão phu nhân, Cửu phu nhân tới."

"Vào đi." Thanh âm của Độc Cô thị chậm rãi truyền ra từ trong phòng.

Hai thị tỳ vén rèm lên, Nhiễm Nhan vừa vào phòng thì hơn 10 cặp mắt không hẹn mà cùng nhìn qua.

Nhiễm Nhan chào hỏi từng người xong, Độc Cô thị mới để nàng ngồi xuống. Ngoại trừ công chúa và huyện chủ không tới, trong phòng có năm phụ nhân ngang vai về với nàng, trẻ nhất cũng đã 28-29 rồi, Nhiễm Nhan ngồi giữa đám người này, muốn không thu hút ánh mắt người khác cũng khó. Bởi vậy nói một hồi, đè tài lại chuyển tới trên người Nhiễm Nhan.

"Tức phụ của Cửu Lang đúng là làm cho mấy sòng bạc ngầm của Trường An đều chảy máu đó!" một lão phụ nhân khoảng hơn 60 tuổi ngồi ở bên cạnh Độc Cô thị cười nhạt nói, vẻ ngoài đoan trang khéo léo, lời nói ra làm người khó phân biệt được đây là châm chọc hay là thuần túy nói đùa.

Nhưng nhìn từ sắc mặt Độc Cô thị thì đây khẳng định không phải vô tâm. Bởi vậy, người trong phòng cũng không có ai dám phụ họa lời nói của bà ta.

Phụ nhân này là thê tử của Tiêu Cảnh tộc trưởng đương nhiệm, luôn đối địch với Độc Cô thị, bà ta xuất thân từ Bạc Lăng Thôi thị Nhị phòng cường thịnh nhất, có nhà mẹ đẻ cường hẵn chống lưng, bởi vậy mặc dù phẩm cấp mệnh phụ của bà ta thấp hơn Độc Cô thị hai cấp, cũng vẫn dám đối nghịch không chút hàm hồ.

"Là cháu dâu sai, nếu sớm nói cho mọi người nha có thể sống lâu như vậy, không chừng Tiêu thị chúng ta có thể thắng hết toàn bộ sòng bạc ở Trường An." Nhiễm Nhan hơi cúi đầu, thanh âm băng phẳng nói.

Lời này trả đũa đến xảo diệu, Độc Cô thị vừa nghe đã thấy vui vẻ, bất quá trên mặt vẫn bình tĩnh, nhưng ánh mắt nhìn Nhiễm Nhan nhu hòa hơn một chút.

Thôi thị còn chưa kịp nói tiếp, thị tỳ ở cửa đã thông báo, Đông Dương phu nhân tới.

Ánh sáng ở cửa tối sầm lại, Đông Dương phu nhân vẫn một thân tố y, thanh đạm như u cốc trong núi xa, thoảng chào hỏi mấy người cùng vai vê bên trong phòng, rồi quỳ ngồi xuống.

Nhiễm Nhan không thể không nghi ngờ, vụ giết người lần này có quan hệ với bà ta, nên nhìn thêm vài lần. Đông Dương phu nhân hình như cảm thấy ánh mắt của nàng, cũng hơi nghiêng đầu, cười nhẹ với nàng.

Chuyện làm Nhiễm Nhan thấy nhẹ nhõm là khi Đông Dương phu nhân đến đã làm đè tài xoay quanh nàng dừng lại, mọi người bắt đầu đàm luận đời sau của thái phu nhân.

Nói gì thì nói, Đông Dương phu nhân là phu nhân của đích trưởng phòng, Tiêu thị vốn là hoàng tộc, nếu Tây Lương không mất, bà ta hiện tại chính là Hoàng Hậu. Hậu chủ mới hoảng không lâu, tuy sẽ không có ai coi bà ta như Hoàng Hậu mà cung phụng, nhưng địa vị hiện tại trong tộc vẫn cao hơn một đầu so với các phu nhân khác, ngay cả cao ngạo như Độc Cô thị, cũng sẽ cho bà ta vài phần mặt mũi.

Mọi người đang câu được câu không mà trò chuyện, một thị tỳ vội vàng tiến vào, khom người nói với Độc Cô thị: "Lão phu nhân, tộc trưởng cùng quốc công thỉnh ngài qua một chuyến."

Trong phòng lập tức an tĩnh lại, Độc Cô thị cũng ngắn ra, có chuyện gì mà phải gọi một mình bà qua?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng bà không chần chờ, cũng không hỏi chuyện gì, chỉ để thị tỳ bên người đỡ dậy, "Các ngươi tiếp tục trò chuyện đi, ta đi nhìn xem."

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, cũng đứng dậy đi theo.

Vừa mới ra cửa liền nghe thị tỳ nhỏ giọng nói với Độc Cô thị: "Lão phu nhân, Cửu Lang đã gọi hết những người khả nghi kia về, ở trên xe của Đại Ninh quận phu nhân phát hiện tráp nam mộc tơ vàng của thái phu nhân, quận phu nhân nói là ngài sai nàng ấy đưa vào trong cung."

"Cái gì?" Độc Cô thị trong lòng kinh hãi, biểu tình vẫn luôn đoan trang cũng có chút mất khống chế, "Ta cùng với nàng ta không oán không thù, vì sao phải hâm hại ta?"

"Nô tỳ cũng không biết, chỉ là báo trước cho lão phu nhân một chút thôi." Thị tỳ thấy Độc Cô thị dừng bước chân, cẩn thận thúc giục, "Lão phu nhân, chúng ta nhanh chóng qua đó đi."

Chương 323: Đối chất

Độc Cô thị hơi vung tay áo, đi về hướng phòng nghị sự.

"A gia, nhi đi cùng ngài." Nhiễm Nhan chạy vài bước đuổi theo bà.

Độc Cô thị dừng bước chân, liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi đi làm cái gì, định xem ta bị chê cười?"

"Thanh giả tự thanh, nhi tin a gia sẽ không làm loại sự tình này, chỉ là có chút lo lắng." Nhiễm Nhan ánh mắt bằng phẳng nhìn thẳng bà.

Độc Cô thị nhìn nàng giây lát, rồi quay đầu đi tiếp, không nói là đáp ứng, cũng không nói là không cho phép đi theo, cho nên Nhiễm Nhan cho là bà đồng ý, dẫn Văn Lục theo sau.

Phòng nghị sự ở tiền viện, phía bắc của thư phòng. Nhiễm Nhan vừa vào tiền viện liền nhìn thấy khắp nơi lụa trắng phiêu phiêu, rất nhiều sai vặt còn đang treo cờ trắng, không khí ngưng trọng đột nhiên ập vào mặt. Cửa phòng nghị sự có hai hàng hộ vệ, nhìn thấy Độc Cô thị đến, đều cúi đầu thi lễ, cũng không có ai ngăn cản Nhiễm Nhan.

Trong phòng có hơn hai mươi người mặc y phục trắng, tộc trưởng ngồi ở thủ tọa, mà không phải là dựa theo chức quan phẩm cấp bên ngoài tới xếp chỗ ngồi. Nhìn tình hình này, trong lòng Độc Cô thị hơi căng thẳng, ánh mắt không khỏi nhìn về phía Tống Quốc Công.

Tống Quốc Công mặt mũi nghiêm nghị, biểu tình rất không vui, thấy ánh mắt thê tử nhìn qua, lại hơi gật đầu. Độc Cô thị mới thoáng yên tâm, chỉ cần phu quân còn tin tưởng bà, đứng về phía bà, thì có gì để sợ nữa, Độc Cô thị bà từ trước đến nay cũng không dễ dàng để cho người khác tính toán.

Ánh mắt tộc trưởng dừng trên người Nhiễm Nhan, chậm rãi nói: "Nhiễm thị, nơi này không có chuyện của ngươi."

Ý là không có chuyện của ngươi, ngươi có thể đi ra ngoài.

Nhiễm Nhan nếu đã tới, thì không định ra ngoài, đang muốn mở miệng, Tiêu Tụng đã tiếp lời: "Tứ bá, khi tổ mẫu dặn dò di ngôn, ngoại trừ Lăng Tương và mấy thị tỳ, Thập Thất Nương cũng có mặt, vì cẩn thận, nhân chứng vật chứng vẫn phải đầy đủ mới được."

Nhiễm Nhan đi hay ở vốn là việc nhỏ, huống hồ đây là xử trí mẫu thân người ta, đương nhiên cũng phải cho người ta cơ hội biện bạch, Tiêu Cảnh gật đầu tỏ vẻ tán đồng, "Cửu Lang nói có lý, Nhiễm thị, vậy ngươi ngồi đi."

Hai bên Tiêu Tụng đều là nam nhân, Nhiễm Nhan đương nhiên không thể bước qua, đành phải chọn ngồi ở vị trí cuối cùng trong tịch.

Sai vặt mang tịch lên giữa sảnh cho Độc Cô thị, Độc Cô thị bình tĩnh quỳ ngài xuống, "Không biết tộc trưởng cùng các vị tộc lão hành động như thế, kêu ta tới là vì chuyện gì?"

"Cái chết của Lăng Tương có quá nhiều nghi vấn, ta hỏi ngươi, hôm nay ngươi có nhờ Đại Ninh quận phu nhân tiến cung hay không?" Tiêu Cảnh hỏi.

Lời này vừa hỏi ra, ánh mắt mọi người đều tập trung tới trên người Độc Cô thị. Độc Cô thị chính là môn phiệt đích nữ, trận nào lớn mà chưa thấy qua, đương nhiên sẽ không sợ hãi, nhìn thẳng Tiêu Cảnh, bình tĩnh nói: "Không có."

"Người đâu, thỉnh Đại Ninh quận phu nhân tới, để các ngươi giáp mặt đối chất." tổ huân của Tiêu gia là trung trực, công chính, cho nên Tiêu Cảnh cũng trực tiếp đưa ra chứng cứ.

Đại Ninh quận phu nhân cũng chính là bà vú của Tiêu Tụng, Thư nương. Cả Trường An không ai không biết tính Thư nương, danh đánh hiếu chiến tàn nhẫn, nhưng tuyệt đối là người thẳng tính, trọng nghĩa khí.

Không lâu sau, bên ngoài liền vang lên một tiếng 'phịch', ngay sau đó là giọng nói vang dội chỉ của riêng Thư nương, "Ngươi con mẹ nó tính chơi trò gì hả, đừng nói lão nương hiện tại không có tội, dù có tội thì có thể để cho ngươi áp giải sao?"

Nhiễm Nhan nhìn ra cửa, chỉ thấy Thư nương kéo hai hộ vệ miệng đỏ máu tới ném ở cạnh cửa, bước vào.

Thư nương hơi nhún người hành lễ, lập tức đã có sai vặt nom nớp lo sợ đưa tịch lê.

Thư nương quỳ ngồi xuống xong, Tiêu Cảnh cũng không để ý nàng vô lễ, nàng là thố phỉ, cần gì phải tính toán chi li so đo lễ tiết với nàng, dù sao người ta cũng không phải người Tiêu gia, nghĩ chắc cũng là hai hộ vệ kia mạo phạm nàng nên mới bị đánh, nên trực tiếp tiến vào chính đè, "Hộ vệ Tiêu gia chúng ta vô lễ, thỉnh Đại Ninh phu nhân bớt giận, lão phu lát nữa sẽ xử trí bọn họ. Chỉ là hiện giờ chuyện của Lăng Tương quan trọng, thỉnh Đại Ninh phu nhân hiệp trợ, lão phu cùng huynh đệ Tiêu gia đều vô cùng cảm kích."

Thư nương từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng, thấy Tiêu Cảnh hữu lẽ như thế, thì cũng không làm dáng nữa, lập tức nói: "Các ngươi có chuyện gì cứ việc hỏi, Thư nương ta từ trước đến nay có một nói một có hai nói hai, chưa bao giờ hâm hại lừa gạt ai."

Tiêu Cảnh dừng một chút, liền hỏi: "Đại Ninh phu nhân nói là Độc Cô thị thỉnh ngươi mang tráp nam mộc tơ vàng đưa vào trong cung, là đưa cho ai?"

"Đương nhiên là Tiêu nương nương." Thư nương nói.

"Là ai cầm hộp giao cho ngươi? Người vì cái gì sẽ tin tưởng nhất định là Độc Cô thị thỉnh ngươi đi làm việc này?" Tiêu Cảnh hỏi tiếp.

Thư nương đột nhiên hiểu được đây không phải là chuyện nhỏ, rất có thể mạnh mẽ muốn chỉ hướng Độc Cô thị, nhưng nàng vẫn không dấu diếm, nhíu mày nói: "Là một thị tỳ bên người phu nhân tên Tang Du."

Những lời này, hiển nhiên đã hỏi qua trước đó, mọi người cũng không tỏ thái độ gì nhiều. Tiêu Cảnh nhìn về phía Độc Cô thị, "Ngươi có lời gì để nói không?"

Độc Cô thị nghe Thư nương nói, tâm đã sờm treo lên, bà nhận thức Thư nương rất nhiều năm, tuy quan hệ vẫn luôn không quá thân thiết, nhưng Thư nương là Đại Ninh quận phu nhân, tính cách ra sao bà rõ ràng, căn bản không cần phải hâm hại bà...

"Thỉnh tộc trưởng gọi Tang Du tới đối chất." Đây cũng là biện pháp duy nhất của Độc Cô thị, Tang Du chỉ là thị tỳ nhị đăng trong viện của bà, được mua vào lúc khoảng 10 tuổi, theo bà cũng có sáu bảy năm, là bị ai lợi dụng? Hay căn bản chính là một gian tế?

"Tang Du đã mất tích, nàng là thị tỳ của người, người chẳng lẽ không biết?" Tiêu Cảnh hỏi.

Đối với vấn đề này, mọi người nhất trí tỏ vẻ hoài nghi, hơn nữa vốn dĩ Độc Cô thị vì muốn chứng minh trong sạch mà quyết đoán yêu cầu đối chất, dưới tình huống như vậy, có vẻ có nội tình khác.

Độc Cô thị thẳng lunge, trong lòng biết việc này hôm nay chỉ sợ không dễ dàng chấm dứt, nếu đối phương muốn giá họa cho bà, còn dám kinh động nhiều người như vậy, tất nhiên là đã nắm chắc tuyệt đối, mà hiện tại bà cũng không có bất luận chứng cứ đáng giá nào chứng minh bà không phân phó Tang Du làm chuyện này, trừ phi tìm được người đối chất.

"Ai nói Tang Du là thị tỳ của ta thì nhất định chuyện nàng ta làm là do ta phân phó? Chuyện ta không làm, thì tuyệt đối sẽ không thừa nhận." Độc Cô thị hít sâu một hơi, nói từng câu từng chữ: "Ta không làm chuyện trái với lương tâm, không sợ đối chất, ta tin tưởng tộc trưởng cùng với các vị tộc lão sẽ trả trong sạch lại cho ta!"

Tống Quốc Công vẫn luôn trầm mặc, bỗng nhiên cũng mở miệng nói: "Ta cũng tin tưởng phu nhân sẽ không làm ra những chuyện như vậy."

Độc Cô thị hơi mỉm cười.

Nhiễm Nhan ngồi hơi chéch đằng sau bà, chỉ có thể thấy một chút sờn mặt, nhưng có thể cảm giác được, nụ cười của bà lúc này đương nhiên rất đẹp.

"Tuy là vậy..." Tiêu Cảnh trầm ngâm một lát, nói: "Nhưng chúng ta không thể tin vào lời phiến diện của bất kỳ ai, thời gian tới ủy khuất người ở trong viện không được liên hệ với bên ngoài."

"Khoan đã!"

"Khoan đã!"

"Khoan đã!"

Tiêu Cảnh định gọi người tới mang Độc Cô thị đi, Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan cùng Tống Quốc Công lại cùng lúc lên tiếng ngăn cản. Tạm thời xử trí như vậy thì không có bất luận vấn đề gì, nhưng đường đường Quốc công phu nhân lại bị câm túc, người cao ngạo lại trọng thể diện như Độc Cô thị, việc này một khi truyền ra, kết quả không cần nói cũng biết.

Thay đổi bất thình lình làm mọi người sững sốt, Tiêu Cảnh phản ứng đầu tiên, "Còn lời gì muốn nói?"

Cha con người ta đều đã ra mặt, nên Nhiễm Nhan định ngồi xuống, lại thấy Tiêu Tụng dùng ánh mắt ra hiệu cho nàng. Nhiễm Nhan tức khắc minh bạch, đây là thời cơ tốt để nàng biểu hiện lấy lòng Độc Cô thị.

Chương 324: A Nhan, ta sợ hãi

"Chuyện này có quá nhiều điểm đáng ngờ, không có nhiều chi tiết có thể chứng minh là do a gia làm." Nhiễm Nhan nói.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn nàng, nhưng họ suy nghĩ lại, có thể là tức phụ xuất thân không cao này đang nóng lòng muốn lấy lòng a gia, mới đứng ra lên tiếng, bởi vậy nhất thời cũng không ai để ý lời nàng nói.

Nhiễm Nhan hiểu rõ suy nghĩ của bọn họ, vẫn hít sâu, dùng ngữ điệu vui vẻ nói: "Thứ nhất, từ sáng sớm đến bây giờ, a gia vẫn luôn ở trong tầm mắt của mọi người, vội vàng xử lý hậu sự cho tổ mẫu, không có thời gian để mưu hoa chuyện này; thứ hai, động cơ a gia làm như vậy là gì? Tổ mẫu đã nói rõ, vật này là để Lăng Tương chuyển giao cho a gia, để a gia đưa vào cung cho cô mẫu, dù có muôn động tay động chân với đồ trong hộp, thì dù sao cái hộp sóm muộn gì cũng sẽ đến tay a gia, bà hoàn toàn có thể bắt động thanh sắc mà làm, vì sao phải giết người đoạt vật? Thứ ba, có lẽ mọi người cho rằng, có một số việc không nhất định phải do a gia đích thân làm, nhưng ngay từ đầu vụ giết người này rõ ràng là được tính toán trước, tổ mẫu mất đúng là ngoài dự đoán, a gia sao có thể làm ra việc như vậy trong thời gian ngắn ngủi? Sao có thể sau khi giết người xong, còn thoái mái dùng thị tỳ của mình đi ủy thác Thư nương?"

Nhiễm Nhan trình bày từng điểm đáng ngờ ra, nhưng những chuyện này, mọi người cũng có thể nghĩ ra, chỉ là không hỏi tới động cơ. Chủ yếu là bởi vì còn chưa định tội Độc Cô thị, thì sao có thể thật sự coi đường đường Quốc công phu nhân như phạm nhân mà thảm vấn? Tống Quốc Công tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Khi Nhiễm Nhan trình bày có trật tự như thế, dư quang của tất cả mọi người không khỏi liếc qua Tiêu Tụng, hiển nhiên đang hoài nghi những lời này là hăn dạy nàng.

Trên thi thể còn nhiều chứng cứ hơn, nhưng Nhiễm Nhan biết bản thân mình hiện tại không thể nói những chuyện này ra trước mặt mọi người, đành phải nói: "Hung thủ dùng phương pháp vụn vụn này để giá họa, đến

tột cùng là cảm thấy a gia không đủ thông minh? Hay là hoài nghi trí tuệ của chư vị trưởng bối là chuyện như vậy sẽ không nghĩ ra? Thêm nữa, Lưu ý sinh nói trên di thể của Lăng Tương còn có rất nhiều điểm đáng ngờ, các vị tiền bối có thể hỏi kỹ hắn."

Mọi người thần sắc khác nhau, Tiêu Cảnh cũng phát hiện bản thân mình bị buộc vào một cái góc chết. Nhiễm Nhan kia nói đến xinh đẹp, giống như nếu cẩm túc Độc Cô thị lại, ông chẳng khác nào kẻ ngu, nhưng nếu còn có hiềm nghi, thì cũng không thể mặc kệ.

Trong phòng an tĩnh một lát, Tiêu Tụng bỗng nhiên nói: "Tiêu phủ chúng ta gần đây không quá thái bình, xem ra cần phải tăng mạnh thủ vệ cho Tiêu phủ."

Đơn giản là toàn bộ Tiêu phủ cùng nhau cấm túc đi, Tiêu Cảnh cùng những người khác cũng đang có ý này, tuy ông biết tính tình Tống Quốc Công ghét cái ác như kẻ thù, nhưng dù sao thân phận của người trong phủ này đều không bình thường, quốc công, quốc phu nhân, công chúa, huyện chủ... làm gì có chuyện họ muốn toàn diện theo dõi thì toàn diện theo dõi?

Bởi vậy về kiến nghị do Tiêu Tụng đưa ra, mọi người đều nhìn phía Tống Quốc Công.

"Không cần thương triều thì đều ở nhà đợi đi!" Tống Quốc Công ghét nhất là những chuyện rối loạn như vậy, lại càng thông hận tiểu nhân âm u đê tiện, hung thủ làm ra chuyện này ngay dưới mắt ông, hiển nhiên đã chạm vào nghịch lân của ông, dù hiện tại có lật úp toàn bộ Tiêu phủ, chỉ cần người ngoài không biết, ông cũng không có bất luận ý kiến gì.

Tiêu Cảnh thấy Tống Quốc Công đồng ý, liền dời đề tài, "Việc này tạm thời định như thế, trước mắt chuẩn bị hậu sự cho mẫu thân vẫn là quan trọng nhất, mẫu thân hiện giờ được hạ táng với thân phận hoàng hậu một nước, cho dù với bên ngoài thì chỉ có thể theo lễ chế mai táng nhất phẩm quốc phu nhân để xử lý, nhưng khi hạ táng vẫn dựa theo phẩm cấp Hoàng Hậu trong Chu lễ mà làm, các vị có dị nghị gì không?"

Tất cả mọi người tỏ vẻ không có ý kiến. Dù sao cũng muốn đem Tiêu thái phu nhân hợp táng cùng Hiếu Minh hoàng đế, mở lăng tẩm hoàng đế, sao có thể dùng lễ nghĩa cấp thấp để đối phó? Huống hồ thánh thượng nếu đã ban thụy hiệu "Tuyên Huệ Lương Quốc Hoàng Hậu", cũng đã chấp nhận thân phận của bà, sẽ không để ý bọn họ bí mật dùng lễ gì.

Bọn họ còn cần thương lượng chi tiết, liền để người trẻ tuổi đi trước.

Từ trong phòng nghị sự bước ra, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan sóng vai đi về viện ở tạm, hắn mới cầm tay nàng, mỉm cười nói: "Phu nhân thật là làm người kinh ngạc."

Tiêu Tụng vẫn luôn biết thời điểm Nhiễm Nhan đổi mặt thi thể rất bình tĩnh, nhưng gia pháp nghiêm khắc không thua gì quốc pháp, cho nên những tình huống nghiêm túc như vậy, con cháu Tiêu thị ai cũng muốn hạ cám giác tồn tại của mình đến thấp nhất, nhưng Nhiễm Nhan vẫn cứ thản nhiên, một khắc kia thật sự là phong thái bức người.

Dù tộc nhân Tiêu thị đều không có vẻ tán thưởng gì đối với những điểm đáng ngờ Nhiễm Nhan đưa ra, cũng không biểu lộ kinh ngạc, nhưng đáy lòng bọn họ sợ là sẽ không xem nhẹ biểu hiện hôm nay của nàng.

"Kỳ thật vụ này muôn tra được hung thủ cũng không khó, chúng cứ đáng ngờ rất hiều." Theo kinh nghiệm nhiều năm tham gia phá án của Nhiễm Nhan, mặc dù không cần dùng đến chứng cứ do nghiệm thi cung cấp, cũng vẫn có biện pháp dựa vào các manh mối để tìm được hung thủ.

Tiêu Tụng ngồi xuống, ôm lấy nàng nói: "Nhưng có một chiêu bỗn giũ xe, vô luận người truy tra thế nào, cuối cùng toàn bộ chứng cứ đều tập trung ở quân cờ kia, bởi vì quân cờ này chỉ nhận được một mệnh lệnh, là toàn bộ chuyện đều do hắn làm."

Thí dụ như chuyện này, có thể hung thủ chỉ là một quân cờ đã mai phục rất sâu, hắn cùng chủ mưu không có chút liên quan gì, quân cờ này có khả năng chỉ nhận được một mệnh lệnh mù mờ là hâm hại Độc Cô thị. Còn lại thì toàn bộ do quân cờ này lên kế hoạch, trong tay quân cờ này có lẽ còn có quân cờ khác, cho nên hết thảy chứng cứ, đều sẽ không tra được đến chủ mưu chân chính kia.

"Có lẽ thời gian nhận được mệnh lệnh quá gấp, cho nên kế hoạch hấp tấp, mới để lại nhiều sơ hở như vậy." Nhiễm Nhan thở dài, quá nhiều vụ mưu sát vì quyền vì tiền vì tình, chỉ là, "Trước khi gả cho người đã biết chuyện không đơn giản, nhưng không nghĩ tới nước lại sâu như vậy."

Hắn ôm lấy eo nàng, ghé vào bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Hối hận rồi?"

Không đợi Nhiễm Nhan trả lời, liền chôn mặt ở hõm cổ nàng, cười nói: "Quá muộn rồi."

Nhiễm Nhan vỗ nhẹ hắn một cái, "Mau thả ta ra, hôm nay trong phủ nhiều người như vậy, ngươi còn động tay động chân."

"A Nhan, ta sợ hãi." Tiêu Tụng không muốn ngẩng đầu, nhẹ giọng thì thầm.

Nam nhân luôn nắm chắc mọi chuyện, vô cùng tự tin kiêu ngạo, bỗng nhiên nói ra lời như vậy, Nhiễm Nhan cho rằng mình nghe lầm, ngân ra một chút, mới nhận ra hắn thật sự nói những lời này, tâm cho rằng chắc là hắn vì Tiêu thái phu nhân mất nên sinh ra cảm giác bất an, liền duỗi tay ôm lấy đầu của hắn, "Đừng sợ, chúng ta ở bên nhau mà."

A Nhan, đúng là bởi vì ngươi ở bên ta, cho nên ta mới sợ ngươi chịu thương tổn a! Tiêu Tụng nghĩ trong lòng.

Trước khi thành hôn Tiêu Tụng đã từng suy xét có nên kéo Nhiễm Nhan vào chuyện này không, nhưng Nhiễm Nhan đã tới tuổi kết hôn, lại có người có ý với nàng, nếu hắn vẫn luôn đi phá hôn sự của nàng, sớm muộn gì cũng sẽ bị người khác biết được tâm ý, đến lúc đó sẽ sinh ra ngăn cách, vậy còn không bằng cưới về nhà bảo hộ.

Nhưng hắn càng ngày càng hâm sâu vào tình yêu sâu sắc này, thì sẽ càng ngày càng để ý.

Người bởi vì có người để ý hoặc chuyện để ý, cho nên có nhược điểm, bởi vì có nhược điểm, cho nên sẽ sợ hãi.

Chương 325: Lan Lăng

Tháng năm đã có thể cảm nhận được nóng bức của đầu hạ, bất quá cũng may mấy ngày đầu tháng có một trận mưa, làm nhiệt độ giảm xuống không ít. Thành Trường An tựa hồ bị hai lễ tang lớn này ảnh hưởng, trà lâu túu quán khắp nơi cũng an tĩnh hơn so với ngày xưa rất nhiều.

Di thể của Thái phu nhân cần phải đưa về Lan Lăng để an táng, một khắc cũng không được chậm trễ, cho nên cái chết của Lăng Tương cũng phải tạm thời gác lại.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan cũng không ngoại lệ mà cần phải đi trước, sau khi thái phu nhân nhập táng, thura lúc còn trong hiếu kỳ, để Nhiễm Nhan bái từ đường, mới chính thức xem như người Tiêu gia.

Tiêu Tụng muôn đõ quan, cần phải đi theo quan tài, mà Nhiễm Nhan thì lại đi theo các phụ nhân Tiêu thị ở đằng sau. Thời tiết nóng bức, quan tài không thể dừng lâu trên đường, cho nên lúc lên đường còn phải đồng thời bảo đảm mọi chuyện ổn thỏa, một đường vất vả tất nhiên là không cần phải nói. Nhiễm Nhan thì nhẹ nhàng hơn Tiêu Tụng, nàng giống như mấy phụ nhân khác, ngồi ở trong xe ngựa, so với mấy người Tiêu Tụng thì khỏe hơn nhiều.

Lan là hương của thánh vương, lăng là đỉnh cao. Lan Lăng có ý nghĩa là là đỉnh cao chỉ nở toàn hoa lan.

Mà sau khi đến Lan Lăng, thực sự cũng không làm Nhiễm Nhan thất vọng, hoa lan nở đầy trên một diện tích rộng lớn trong rừng sâu, hương khí thanh nhã bay khắp nơi, những nơi có thể lọt vào tầm mắt đều đẹp không sao tả xiết.

Dinh thự của Tiêu gia cũng không chen chúc ở huyện Thương Lan với những người khác, mà thật sự được xây dựng gần một nơi khá cao, bao quanh từ đường cùng chủ trạch, chung quanh có mấy nhân gia bách hộ, nghiêm nhiên tạo thành một cái thôn xóm. Người ở đây đều họ Tiêu, ngoại trừ chi này của Tiêu Tụng là hoàng duệ dòng chính có xuất thân tôn quý,

những chi khác đều nằm trên Tiêu thị tộc phõ, đa số không vượt quá năm đời.

Hôm nay tộc học không nhập học, mà thỉnh cao tăng tới niêm kinh trước lăng tẩm của Hiếu Minh Hoàng đế và Tuyên Huệ Hoàng hậu Thái phu nhân, toàn bộ con cháu Tiêu thị đều phải thay phiên nhau đi.

Tiêu Tụng sau khi vừa được thay, liền mang Nhiễm Nhan đi lòng vòng quanh đó một chút.

Quy mô của tộc học Tiêu thị cực lớn, ước chừng chiếm hơn hai mươi mẫu đất, được xây trên sườn núi gần đỉnh, hoa lan tím, lam, trắng nở rộ bốn phía.

Bước vào tộc học, trong lòng Nhiễm Nhan không khỏi cảm thán, cũng không trách được Tiêu thị có thể "Hai triều thiên tử, chín Tiêu Tề tướng", địa phương mà toàn bộ gia tộc Tiêu thị tụ cư, có hai nơi là tôn nhiều tâm tư nhất, một là từ đường, một là tộc học.

Đại sảnh rộng lớn vô cùng trống trải, trên vách tường ngay phía bắc treo bức họa hoàng đế các đời của Tiêu thị, hai bên trái phải là hơn 30 vị Tề tướng xuất thân từ Tiêu thị. Phía dưới mỗi bức họa là một giá sách, bên trên xếp các tác phẩm do mỗi người soạn, bàn luận về chính trị từng thời.

Nhiễm Nhan đi qua một vòng, trong lòng chấn động đến tận đỉnh, nếu thân là con cháu Tiêu thị, nhìn những tấm bia tổ tiên đứng sừng sững này, chắc chắn sẽ tự hào từ tận đáy lòng, có khích lệ như vậy, sao có thể không hăm hở tiến bước?

Nhiễm Nhan biết, trong lịch sử, ở Đại Đường tương lai, ngoại trừ Tiêu vũ, Tiêu thị vẫn còn có tám vị Tề tướng lục tục bước lên sân khấu lịch sử.

Năm đó sau khi "Vương Tạ Viên Tiêu" đầu nhập nhà Đường, chỉ có Tiêu thị giữ được sự hiền hách như vậy, quả nhiên coi trọng giáo dục là cơ sở cường đại a!

Tiêu Tụng bỗng nhiên túm lấy Nhiễm Nhan quỳ gối lên đệm hương bồ ở tường bắc, cất cao giọng nói: "Liệt tổ liệt tông Tiêu thị, đây là phu nhân của Tiêu Việt Chi!"

Trong đại đường trống trải, thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng tạo nên tiếng vang xa xôi, khí thế hời lớn, dù cho Nhiễm Nhan luôn bình tĩnh, cũng bị thanh âm thình lình của hắn làm cho hết hồn, "Tiêu Việt Chi, ngươi phát diên gì nữa?"

Tiêu Tụng cười rạng rỡ, nhanh chóng cúi đầu hôn một cái trên trán nàng, "Chờ khi chúng ta đều già rồi, thì về Lan Lăng đi?"

"Được." Nhiễm Nhan tay thì đẩy hắn ra, miệng lại đáp ứng hắn.

Hai người dạo một vòng trong tộc học, rồi đi tiếp lên sườn núi.

Tới chỗ cao nhất của sườn núi, một vùng rộng lớn trước mặt, hoa lan mọc thành cụm, mới nhìn như là một biển hoa lan, trên một mảnh đất rộng như vậy mà hương thơm tràn ngập, vương vấn mãi không tiêu tan. Đứng ở trên này, còn có thể nhìn bao quát tộc học và thôn xóm bên dưới, mái khắc hoa san sát nhau, góc mái cong vươn lên trời, tháp thoáng giữa đám cây xanh, hết sức mỹ lệ.

"Cánh rừng kia thuộc trong tộc, mặt sau là núi, tuy không cao, nhưng những người không biết điều muôn vào đây từ bên kia thì vào không được đâu." Tiêu Tụng chỉ vào cánh rừng rậm ở xa xa nói.

Nhân lúc Nhiễm Nhan nhìn ra xa, Tiêu Tụng cởi áo ngoài ra, trải trên một tảng đá bằng phẳng, "Nghỉ một lát đi."

Nhiễm Nhan ngồi xuống, hỏi hắn, "Ngươi không ngủ từ tối hôm qua, không buồn ngủ à?"

"Buồn ngủ." Tiêu Tụng ngồi xuống bên nàng, cười nói: "Nhưng chỉ sợ qua mấy ngày nữa chúng ta phải quay về Trường An, vốn dĩ nói là muốn đi quan ải, lại không thực hiện được, nơi này có cảnh đẹp, tạm thời dùng để đèn bù một chút."

Nhất cử nhất động của Tiêu Tụng nhìn như rất không quy củ, lại cực kỳ tiêu sai, ngắm cũng cảnh đẹp ý vui, so với Tiêu Duệ Chi có nề nếp thì nhìn thư thái hơn nhiều, Nhiễm Nhan nghĩ như thế.

"Nằm trong chốc lát đi." Nhiễm Nhan vỗ vỗ chân mình.

"Cánh đẹp như thế, gai nhân như thế..." Tiêu Tụng thuận thế nầm lên, vùi mặt vào bụng nàng, dùng sức ngửi ngửi, "Nhan Nhan thơm hơn cả hoa."

Nhiễm Nhan thanh âm bình bình nói: "Ngươi lo mà ngủ đi."

Khóe môi Tiêu Tụng hơi cong lên, nầm nhích lên trên, tìm một tư thế thoái mái nhắm mắt lại.

Trên tảng đá sau giờ ngo vẫn còn hơi ám, nầm lên cũng không lo lạnh hờ thân mình, chỉ là không thể nào thoái mái mà thôi. Bất quá đôi với Tiêu Tụng đã bảy tám ngày đều không có một giấc ngủ ngon, như vậy đã là quá tốt.

Nhiễm Nhan tạm thời quên đi cảm giác nặng nề trong lòng nhiều ngày qua, hưởng thụ thanh tĩnh lúc này.

Nhớ đến lần đầu tiên gặp Tiêu Tụng.

Là ở trong rừng rậm, Tiêu Tụng đang truy bắt Tô Phục, lúc ấy chỉ nghe thấy giọng nói, nàng khi ấy trên cổ còn gác kiếm, đang bên bờ sinh tử, bởi vậy vẫn chưa quá chú ý đến hắn, chỉ cảm thấy giọng nói kia rất êm tai.

Lần thứ hai, bắt đầu vẫn chỉ là nghe thấy giọng nói, bọn họ làm oan gia ngõ hẹp, đều không muốn thoái nhượng... cũng là đêm đó, lần đầu tiên nàng nhìn thấy dung mạo hắn.

Tích thạch như ngọc, liệt tùng như thủy, lang diễm độc tuyệt, thế vô kỳ nhị.

Kỳ thật khi nhìn kỹ, dung mạo hắn tuy tuấn lăng, nhưng luận tinh xảo lại kém xa Tô Phục, chỉ là không biết vì cái gì, nàng lúc ấy chỉ cảm thấy hắn "Thế vô kỳ nhị".

Nhiễm Nhan cúi đầu, ngắm gương mặt tuấn lăng của hắn, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve sống mũi cao thẳng của hắn. Có lẽ nơi đây đẹp đến quá mức không chân thật, đáy lòng Nhiễm Nhan lại có chút bất an, nếu đây chỉ là một giấc mộng hoàng lương, nên làm cái gì bây giờ? Ngủ một giấc dậy, phát hiện bản thân mình vẫn đang ngủ gục trên bàn làm việc như bình thường, không có Tiêu Tụng, không có Đại Đường...

Phản phác như muốn xác minh hắn tồn tại, Nhiễm Nhan cúi đầu hôn lên trán hắn, giống như hắn thường ngày vẫn làm với nàng. Tiêu Tụng hiển

nhiên ngủ thật sự say, nếu không lúc này sẽ bắt đầu nháo lên.

Nhiễm Nhan liền yên tâm mà hôn lên môi hắn, nhẹ nhàng miêu tả hình dạng đôi môi của hắn.

Nàng bên này đang hôn đến quên trời đất, chờ đến khi nghe được tiếng bước chân, thì đã muộn, gã sai vặt đã đứng ở trên sườn núi, nói một nửa đang há miệng không nói tiếp, "Cửu..."

Động tác của Nhiễm Nhan khụng lại, ngẩng đầu lên, trong lòng xấu hổ đến không biết làm như thế nào cho phải, trên mặt vẫn bảo trì trán định, hơi nghiêng người quay đầu lại, nhẹ giọng hỏi gã sai vặt kia: "Chuyện gì?"

Gã sai vặt sững sốt một chút mới có phản ứng, vội vàng nhỏ giọng, "Là Trường An bên kia có tin, Quốc công đang tìm Cửu Lang."

Hôm nay Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan dù một sai vặt hay thị tỳ cũng không mang theo, trộm chạy ra ngoài, nếu thật lâu không thấy người về, chỉ sợ với tính tình kia của Tông Quốc Công, lại muốn nổi trận lôi đình! Nhiễm Nhan lập tức nhẹ nhàng đẩy Tiêu Tụng, "Phu quân! Tỉnh, tỉnh!"

Gọi vài tiếng, Tiêu Tụng mới mơ màng màng tỉnh lại, giọng nói khàn khàn ngái ngủ hàm hồ hỏi: "Làm sao vậy?"

"A ông tìm người." Nhiễm Nhan lời ít ý nhiều nói.

Tiêu Tụng lập tức tỉnh một nửa, xoa xoa giữa mày, ngồi dậy.

Chương 326: Đoạt tang

Hai người nhanh chóng xuống núi. Vừa mới về đến phủ, thị tỳ bên người Độc Cô thị lập tức ra đón, nhỏ giọng nói: "Cửu Lang, lão phu nhân sai nô tỳ nói cho ngài, quốc công đang nỗi nóng, ngài cẩn thận một chút."

Tiêu Tụng cũng không kịp đi thay y phục, chỉ vuốt vạt áo cho chỉnh tề, rồi vội vàng đi đến thư phòng.

"A Đào." Nhiễm Nhan gọi lại thị tỳ đang định rời đi, hỏi: "Có biết là chuyện gì không?"

Dù trong phủ truyền nhau là Nhiễm Nhan có xuất thân thấp, ngoại trừ một gương mặt đẹp, một chút chỗ tốt cũng không có, nhưng ngoài mặt, không ai dám làm cho nàng không thoải mái. A Đào nhún người hành lễ, "Hồi Cửu phu nhân, là chuyện về Lăng Tương tỷ, còn tình hình cụ thể, nô tỳ cũng không biết."

"Đa tạ." Nhiễm Nhan hơi gật đầu.

Đối với chuyện Nhiễm Nhan hay nói lời cảm tạ, A Đào cũng đã thấy nhiều rồi quen, khách khí một hai câu, liền rời đi.

Nhiễm Nhan không thể đi quấy rầy phụ tử bọn họ nói chuyện, đành trở về phòng, sai người nhìn một chút, nếu hai người lại đánh nhau, nàng cũng dễ đi khuyên can.

Thư phòng...

'Bang' một tiếng, Tống Quốc Công cầm tin trong tay vỗ mạnh trên án, lừa giận ngập trời, "Tiêu Việt Chi! Người làm việc như vậy đó hả?!! Tiêu gia chúng ta, sao có thể có người một tôn tử bất hiếu như vậy! Nói!! Tô huân của Tiêu gia chúng ta là cái gì?"

"Trung trực, công chính." Tiêu Tụng hiện tại phải thuận theo lời ông, nếu không, có thể sẽ lập tức lao vào đánh nhau.

Tống Quốc Công thở hồng hộc hai cái, đem tờ giấy quăng lên người hắn, tức tối nói: "Ngươi còn biết vậy! Trong tộc giao việc này cho ngươi, ngươi lại qua loa có lệ như vậy hả? Ngươi coi quy củ của Tiêu gia là cái gì?"

Tiêu Tụng đang truy tra việc này, nhưng hắn quyết định trước hết cứ án binh bất động, so với việc cứ lần lượt diệt trừ quân cờ của đối phương, thì không bằng giữ lại, tìm hiểu kỹ nguồn gốc. Nhiễm Nhan am hiểu đối phó với người chết, hắn lại am hiểu đối phó với người sống.

Vì để không rút dây động rừng, hắn cũng chỉ đành chịu đựng cơn giận này của Tống Quốc Công, hắn thật ra muốn giải thích cho chàng hoàng môt chút, nhưng ai biết trên vách tường có tai của ai hay không? Tay bọn chúng còn đuổi được tới Trường An, huống chi đây còn là bồn gia!

"Nói!!" Tống Quốc Công đậm chán.

"Phụ thân, việc cấp bách là phải làm tốt hậu sự cho tổ mẫu, còn về Lăng Tương, nàng dùng danh nghĩa tuẫn chủ mà chết, thánh thượng đã truy tặng nàng làm Nhũ nhân, còn có gì để truy cứu nữa?" Tiêu Tụng vẫn đậm phong khinh nói vài câu, nhưng trên thực tế, Lăng Tương là người nhìn hắn trưởng thành, mỗi khi thái phu nhân giáo huấn hắn, Lăng Tương sẽ luôn trãm phuong nghìn kế mà giúp hắn, ở trong lòng hắn, Lăng Tương cũng là người thân thiết như Thư Nương, thù này, hắn nhất định phải báo tới cùng.

Tống Quốc Công tuy rằng bạo nộ, nhưng dù sao cũng là phụ tử, biến hóa cảm xúc rất nhỏ của Tiêu Tụng, ông vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng, lời trách móc đã lên tới miệng, lại không nói ra, chỉ thở hổn hển, ngồi xuống tịch.

Sau một lúc nhìn kỹ Tiêu Tụng, mới tức giận nói: "Ngươi tốt nhất nghĩ kỹ lại cho ta là phải giải thích ra sao với người trong tộc đi!"

Nghĩ đến đây, cơn giận của Tống Quốc Công lại bốc lên, phát phất tay nói: "Nhân lúc ta còn chưa đổi ý, biến nhanh đi, đi đi!"

Tiêu Tụng quy quy củ củ khom người thi lễ, đứng dậy lui ra ngoài. Tiêu Tụng đối nghịch cùng Tống Quốc Công không phải mới một năm hai năm, lại rất rõ ràng tính tình của ông, tính ông tuy dễ nóng giận, nhưng tuyệt đối là người cực kỳ cơ trí, sau hôm nay, chỉ cần cơn giận được bình ổn, nghĩ một chút liền minh bạch.

Khi Tiêu Tụng trở lại trong viện, Nhiễm Nhan đang đọc sách trên hành lang, thấy y phục hắn vẫn còn chỉnh tề như trước, liền biết là không có đánh nhau.

"Mấy ngày này nghỉ ngơi cho tốt, ba ngày sau chúng ta quay về Trường An." Tiêu Tụng nhìn thấy Nhiễm Nhan, tâm tình sáng sủa hơn rất nhiều.

Nhiễm Nhan không truy vấn, chỉ ứng tiếng, ngược lại hỏi: "Hoa lan trên sườn núi đó có thể hái không?"

"Có thể." Tiêu Tụng rất hứng thú nói: "Dùng làm cái gì?"

"Tác dụng nhiều lắm, có thể làm đồ ăn, cũng có thể làm thuốc." Nhiễm Nhan vẫn là lần đầu thấy một vùng hoa lan lớn như vậy, liền phân phó Văn Lục chuẩn bị giỏ, sáng sớm ngày mai sẽ qua đó một chuyến.

"Ta nghĩ, đơn từ quan của phụ thân đã trình lên rồi." Tiêu Tụng bỗng nhiên thở dài nói.

Nhiễm Nhan ngân ra, chợt nhớ ra cỗ nhân có giữ đạo hiếu, thân là nhi tử phải giữ đạo hiếu ba năm, luôn mặc y phục trắng, cái gọi là ba năm, thời gian quy định ở các triều đại cũng bất đồng, kỳ thật cũng không phải ba năm liên tục, giống đori nhà Hán luật pháp quy định là 26 tháng, mà thời Đường thì quy định là 27 tháng.

Tiêu Tụng thân là tôn tử, đương nhiên không cần phục đến ba năm, hơn nữa hắn còn được xem như trọng thần triều đình.

Đối với trọng thần triều đình, nếu thánh thượng không muốn những người này rời khỏi trung tâm chính trị, thường sẽ áp dụng biện pháp "Đoạt tang", dùng một ngày thay cho một tháng*, vì thế số ngày túc trực bên linh cữu thành 27 ngày, dài hơn nữa thì thành 36 ngày.

*Chỗ này bản tiếng Trung để là '1 ngày thay cho 1 năm' nha, lão tự sửa lại thành 1 tháng, nếu ai biết về tập tục này thì có thể đê điểm một chút

Tống Quốc Công hiện giờ đã không còn ở nội các, nhưng tổng hợp công tích quá khứ của ông, không có ai có thể phủ nhận ông là trọng thần triều đình. Nhưng hiện tại ông chỉ giữ một chức quan Thứ Sử Ký Châu nhỏ nhoi ngoài kinh thành, hoàn toàn không cần thiết phải đoạt tang, Đại Đường một

chút cũng không thiếu nhân tài, Tống Quốc Công vừa đi, lập tức có thể tìm được người thích hợp để nhậm chức. Cho nên vị trí hiện tại của ông, nên đoạt tang hay không, phải xem thánh thượng nghĩ như thế nào.

"Ngươi cảm thấy sao?" Nhiễm Nhan hỏi Tiêu Tụng. Nàng tâm cảm thấy, tâm tình hiện giờ của Tống Quốc Công nhất định rất mâu thuẫn, đoạt tang thì có nghĩa ông vẫn được đặc biệt coi trọng, nhưng nếu phỏng hiếu, thì cũng là thánh thượng thành toàn cho ông một mảnh hiếu tâm.

"Sẽ không đoạt tang." Tiêu Tụng nói. Hắn thấy Nhiễm Nhan như có nghi vấn, liền nói: "Thánh thượng cũng không làm chuyện vô nghĩa, nói câu không dễ nghe, thái phu nhân vừa qua năm mới thì thân thể vẫn luôn không tốt, cũng đều do thái y chẩn trị, thánh thượng nếu muốn biết tình hình bệnh của thái phu nhân, có gì khó? Mà trong cung vẫn luôn lè mè chuyện phong phẩm cấp mệnh phụ cho ngươi, đây sợ là năm trong kế sách lưỡng toàn mà thánh thượng đã chuẩn bị."

Lý Thé Dân năm đó tặng Tiêu Vũ một câu "Gió mạnh biết cỏ cứng, hỗn loạn biết thành thần", đương nhiên là vạn phần coi trọng ông, lòng dạ của Lý Thé Dân trong các đế vương cũng coi như là tương đối rộng lớn, dù cho sau này phát sinh vài chuyện không thoái mái, nhưng so ra, đều là chuyện nhỏ. Ông đã đoán đại nạn của thái phu nhân sắp tới, cho nên mới cố ý giữ lại chưa phong phẩm cấp mệnh phụ cho Nhiễm Nhan, coi như một cái ám chỉ.

Nếu Tống Quốc Công giữ đạo hiếu ba năm, Lý Thé Dân liền mượn cơ hội thăng quan cho Tiêu Tụng, một mặt thì thành toàn hiếu đạo cho ông, mặt khác lại nói rõ cho ông: Nhìn đi, ta còn rất coi trọng ngươi.

"Có thể nói, nếu ta thăng lên làm Hình Bộ Thượng Thư, là thánh thượng hoàn toàn nhìn mặt mũi phụ thân mới phá lệ ân sủng." Tiêu Tụng cười bất đắc dĩ. Chỉ dựa vào tư lịch hiện tại của hắn để nhập các, tất nhiên sẽ đưa tới rất nhiều phê bình, đây cũng không phải là một chuyện tốt.

Ở cổ đại, dựa vào năng lực của gia tộc để leo lên địa vị cao cũng coi như là năng lực của nam nhân, không có gì phải mất mặt, nhưng làm một người có tài năng có thủ đoạn, có lẽ càng muốn chứng minh bản thân, mà không phải chỉ cần được đến vinh hoa phú quý.

"Cửu Lang, phu nhân, ngoài cửa có một thị tỳ, đến đây thỉnh phu nhân, nói là Đông Dương phu nhân sai đến." Văn Lục đứng dưới cầu thang bẩm báo.

"Chuyện gì?" Nhiễm Nhan nhíu mày.

Chương 327: Xuân Lai

Văn Lục nói: "Nói là phu nhân đã bái té từ đường, theo lý nên nhận thức nội quyến của Tiêu thị."

Tiêu Tụng nhíu mày, "Không phải nên do mẫu thân dẫn ra mắt sao?"

Văn Lục cũng có nghi hoặc này, cho nên vừa rồi đã hỏi qua thị tỳ kia, "Lão phu nhân theo quốc công từ chối tiếp khách."

Trong lúc giữ đạo hiếu phải đoạn tuyệt giao tế, hoặc là nửa đoạn tuyệt quan hệ giao tế, bởi vậy lúc này cũng sẽ có rất nhiều người nghe tin mà chạy đến, một là vì tưởng nhớ người đã mất, hai là vì cáo biệt.

"Văn Lục thỉnh thị tỳ kia vào trong nội môn chờ một chút, ta đi thay y phục." Nhiễm Nhan xoay người vào phòng, lại bị Tiêu Tụng tóm lại, "Không đi."

Nhiễm Nhan nhìn chân mày nhíu chặt của hắn, không khỏi muốn cười, "Tiêu Việt Chi, ta phát hiện ngươi càng ngày càng giống trẻ con."

Kỳ thật đa số nam nhân đều có chút tính trẻ con, chẳng qua vì Tiêu Tụng thường ngày quá mức ổn trọng, nỗi tính trẻ con lên mới có vẻ tương phản lớn như vậy thôi.

"Dù sao cũng không được đi." Ở bồn gia, Tiêu Tụng không dám để Nhiễm Nhan rời khỏi tầm mắt hắn.

"Đừng như vậy, ta cũng không phải nữ tử kiều kiều nhược nhược gì, có năng lực tự bảo vệ mình." Nhiễm Nhan nắm tay hắn dỗ dành.

Những thân nhân này không thể không đi chào hỏi, nếu đặc tội sạch sẽ nội quyến bồn gia, sau này Tiêu Tụng làm sao đối mặt với huynh đệ trong tộc? Chuyện cần giao tế sau này còn rất nhiều, cả người bồn gia cũng ứng đối không xong, sau này sao có thể ứng đối người ngoài? Tuy rằng nàng không

thích làm chuyện này, nhưng nếu đã lựa chọn trở thành thê tử của hắn, thì phải gánh vác.

Tiêu Tụng mím chặt môi, lật tay cầm lại tay nàng nhưng nhất quyết không buông, hiển nhiên là lại nỗi cơn cứng đầu.

Giắc co một hồi, Nhiễm Nhan mới nhẹ giọng nói: "Tin tưởng ta, phu quân."

Tiêu Tụng quay đầu qua một bên, nhìn hải đường nở rộ trong viện, thật lâu sau mới dần dần buông lỏng tay ra.

Nhiễm Nhan bước nhanh vào nhà, tìm một kiện tó y sạch sẽ thay ra. Văn Lục múc nước mang vào cho nàng rửa sơ qua mặt mũi, sửa sang lại tóc tai, rồi cùng nhau ra cửa.

"Nương tử, lang quân còn giận dỗi kìa!" Văn Lục ra tới nội môn thì bất an nói.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, "Trong lòng hắn rõ hơn ai khác, không cần phải lo lắng."

"Nô tỳ Xuân Lai, gặp qua Cửu phu nhân." Thị tỳ chờ trong nội môn thấy Nhiễm Nhan đi ra, vội vàng nhún người hành lễ.

Nhiễm Nhan nhìn nàng ta một cái, là một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, bộ dáng tròn trịa, lộ vẻ hàm hậu, diện mạo thuộc dạng ném vào trong đám người sẽ tìm không thấy, nhưng khi cười rộ lên lại lộ ra hàm răng trắng tinh chỉnh tè, hai mắt cong cong như trăng non, thật sự như hoa xuân âm áp, giống như tên nàng, Xuân Lai.

"Không cần đa lễ." Nhiễm Nhan đối với người thuần phác có một cảm giác thân cận, toàn thân cũng trở nên nhu hòa hơn.

Xuân Lai mặc bộ áo váy vải đay thô trắng thuần, búi tóc nha hoàn, ngoại trừ dây buộc tóc ra, không có thêm vật trang trí gì khác, chân mang giày cũ, hiển nhiên cũng không phải là một thị tỳ cao đẳng.

"Ngươi là người của viện nào?" Nhiễm Nhan có chút nghi ngờ, Đông Dương phu nhân phái một thị tỳ cấp thấp tới gọi nàng, hoặc là thập phần

khinh thường nàng, hoặc là có trá, hoặc cũng có thể là Đông Dương phu nhân quá tiết kiệm.

Xuân Lai hơi cúi đầu, cung kính đáp: "Hồi Cửu phu nhân, nô tỳ là thị tỳ bên người đại phu nhân."

Xung hô ở Đường triều thật sự có chút bất tiện, thí dụ như Tông Quốc Công ở trong tộc đứng ở vị trí thứ bảy, gọi là Thất Lang, mà Tiêu Tụng là đời tiếp theo đứng ở vị trí thứ chín, lại kêu Cửu Lang, không biết còn tưởng là huynh đệ. Cứ như vậy, đại phu nhân không cùng đời trong Tiêu thị có vài người, Nhiễm Nhan vẫn luôn cho rằng Đông Dương phu nhân là người có dục vọng quyền lực rất mạnh, lại che dấu rất sâu, hiện giờ xem ra, cảm thấy có vẻ cũng quá sâu.

Một đường nghĩ về Đông Dương phu nhân, rất nhanh đã tới thính đường trong tộc, bên trong đã tụ tập rất nhiều nữ tử, nhiều là y phục trắng, còn có nhiều phụ nhân mặc váy áo màu xám, đen, nâu.

"Các vị phu nhân, nương tử, Cửu phu nhân tới." Xuân Lai thoạt nhìn rất đôn hậu thành thật, làm việc cũng rất ồn trong trôi chảy, không có chút luồng cuồng nào.

"Vào đi." Thanh âm lạnh nhạt của Đông Dương phu nhân trên chủ tọa vang lên.

Nhiễm Nhan bước qua ngạch cửa, liền nhận được hàng loạt ánh mắt, lúc đầu khi bị chú mục như vậy còn có chút không quen, hiện giờ thì rất thản nhiên.

Những người chung quanh nàng, Nhiễm Nhan một người cũng không quen biết, nàng lập tức đi tới trước mặt Đông Dương phu nhân và tộc trưởng phu nhân ngồi cách đó không xa, nhún người, "Gặp qua đại bá mẫu, tú bá mẫu."

Đông Dương phu nhân mặc một bộ áo váy giao lãnh trắng như tuyết, đoan trang quỳ ngồi ở trên chủ tọa, mi như núi xa, mắt như thu thủy, phảng phát như không thuộc về nơi này, "Không cần đa lễ." Bà ta nói, ánh mắt hơi đảo qua bên trái, dừng trên người một vị phu nhân chừng trên dưới 60 tuổi mặc tố y, "Đệ muội, phiền ngươi dẫn chất túc đi giới thiệu với mọi người một chút đi."

Một phụ nhân ba bốn mươi tuổi, gọi một lão nhân 60 tuổi là "Đệ muội", Nhiễm Nhan cảm thấy so với chuyện một đám nữ tử trẻ tuổi gọi nàng là "Thím" còn khó tiếp thu hơn.

Tô y phu nhân có vẻ đã quen, ít nhất nhìn bà ta hòa ái hơn nhiều so với Độc Cô thị, trên mặt bà ta mang nụ cười khéo léo, "Ở Trường An gặp qua một lần, ngươi còn nhớ rõ ta đi?"

Đây thật sự là một câu hỏi dễ gây xấu hổ, Nhiễm Nhan nếu thật sự nhận ra hoặc nhớ được, đã sớm hành lễ ván an bà ta, cần gì phải chờ đến bị hỏi? Ở Trường An khi đó một đám người dính chùm, Nhiễm Nhan gặp qua một lần không ít người, duy độc đối với vị phu nhân này lại không có ấn tượng gì, trên đường đi Lan Lăng, hầu như đội nắng đội gió mà đi, mọi người rất ít xuống khỏi xe ngựa, càng không có thời gian rảnh, Nhiễm Nhan nói: "Trường An chỉ gặp sơ qua, vừa rồi thấy ngài lại không dám chào, sợ nhận sai lại làm trò cười cho người khác, Lục bá mẫu đừng trách tội." Nhiễm Nhan hơi khom người.

Cũng không phải là Nhiễm Nhan thật sự biết bà ta, ở trong tộc ngoại trừ đích trưởng phòng và tộc trưởng phu nhân rất có địa vị ra, Lục phòng là chi phồn thịnh nhất, con cháu Lục phu nhân đều có người làm quan trong triều, bởi vậy cũng có sức ảnh hưởng trong tộc, thêm vị trí ngồi của bà ta, kết hợp với lời kể thường ngày của Tiêu Tụng về tính cách của các phu nhân, tổng hợp lại đoán ra thôi.

Lục phu nhân chính là một người mới nhìn thì hòa hòa khí khí, rất là điệu thấp, nhưng thực tế bên trong rất ngạo kiều.

Lục phu nhân thấy Nhiễm Nhan thật sự nhận ra bà ta, nụ cười trên mặt trở nên thân thiết hơn vài phần, "Thật là một hảo hài tử làm người yêu mến, ngồi xuống rồi nói."

Huynh đệ của Tống Quốc Công chỉ có năm sáu người, cùng đời với ông, ngoại trừ Độc Cô thị, cũng chỉ còn dư lại ba người ở đây. Kế tiếp là bái kiến các vị huynh táu.

Tình huống nhìn vào cũng có vẻ hoà thuận vui vẻ, chỉ là mặt Nhiễm Nhan vẫn luôn cứng đờ, lại làm không ít người chàm hỏi xong, thì không muốn nói chuyện tiếp với nàng nữa.

"Cửu phu nhân, thỉnh dùng trà." Có thị tỳ bưng một ly nước trà đặt trước mặt Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan vừa mới bưng lên, liền có người hỏi: "Nghe nói Cửu tẩu khi ở Tô Châu là danh y nổi danh, không biết là thật hay giả?"

Động tác của Nhiễm Nhan dừng một chút, buông cái ly, "Bất quá là bệnh lâu thành y, đảm đương không nổi hai chữ danh y."

Chương 328: Chuyện ngoài ý liệu

"Chuyện làm danh y là sự thật, bất quá nghe đồn Cửu thẩm còn từng giúp quan phủ nghiệm thi đó!"

Nói chuyện chính là một nữ hài chưa cập kê, thanh âm thanh thúy, mới nghe như là nghĩ sao nói vậy, không lựa lời.

Chuyện nghiệm thi, được Tiêu Tụng, Lưu Phẩm Nhượng và Nhiễm thị khống chế, bình thường đã không còn ai đàm luận, nhưng nhiệt tình bát quái của mọi người thì vô pháp ngăn cản, người Tiêu thị biết cũng không có gì kỳ quái.

"Cửu thẩm, thật sự là vậy sao?" có người ồn ào truy vấn.

Tú phu nhân xu mặt ho nhẹ một tiếng.

Những người Tiêu thị này rõ ràng là khinh thường xuất thân của Nhiễm Nhan, cùng với những chuyện nàng đã làm, trong lòng Nhiễm Nhan biết rõ ràng, nhưng nàng có bản lĩnh gì, mà người khác phải nhất định tôn trọng nàng chứ?

Kỳ thật về chuyện này, Nhiễm Nhan có thể đưa ra nhiều giải thích không chút sơ hở, thí dụ như nàng có thể nói bởi vì quen biết một nữ tử ngộ hại, cho nên quan nha nhò nàng đi nhận thi. Làm như vậy thì có thể khiến cho lòng nghi ngờ của bọn họ giảm một chút, bất quá Nhiễm Nhan không định vô tư dùng bằng hữu đã mắt để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mấy phu nhân quý nữ này. Hành động của những người này, rõ ràng là coi nàng như trò cười, tuy chưa biểu hiện ra mặt, nhưng sự khinh thường từ tận đáy lòng kia khiến cho bọn họ không có kỹ mà đi hỏi những chuyện như vậy, trong lòng Nhiễm Nhan đã nổi giận, bởi vậy chỉ nhàn nhạt liếc nhìn thiếu nữ kia một cái, "Chứng cứ đâu?"

Thiếu nữ bị biểu tình lạnh lùng của nàng làm hoảng sợ, lâm bẩm nói: "Đã nói là nghe đồn..."

Nhiễm Nhan thanh âm phảng lặng: "Ta vừa mới đi qua tộc học trên núi, nhiều đời hoàng đế, hơn 30 vị Tể tướng, làm người nghiêm túc kính trọng."

Mọi người không biết tại sao Nhiễm Nhan bỗng nhiên nói đến chuyện này, nhưng trên mặt đa số người đều có tự hào không che giấu được. Các phu nhân còn không biểu lộ gì quá lớn, nhưng những người thân là nữ nhi nương tử của Tiêu thị đều tươi cười, thần thái phi thường.

"Ta cho rằng đại gia tộc có bè dày hùng hậu như vậy, hẳn là sẽ có khí độ và trí tuệ rộng lớn, cũng sẽ kiểm soát lời nói việc làm, cho nên dù Nhiễm thị ta hiện tại đã xuống dốc, thân phận ta không xứng với Tiêu thị, chuyện lời đồn về ta bay đầy trời, hôm nay trước khi đến đây gặp các vị, ta vẫn cho đó là chuyện để giải sầu." Nhiễm Nhan quỳ ngòi thăng lên, ánh mắt dõi về hai người vừa rồi làm khó dễ nàng.

Ý trong lời của Nhiễm Nhan rất rõ ràng, các người đều là người có văn hóa có thân phận, không cần giống mấy bà tám ngoài đường, đi làm những chuyện thoát nhìn vừa không văn hóa vừa mất mặt như vậy.

Không phải cảm thấy bản thân cao cấp nhất sao? Nhiễm Nhan liền dọn ra vinh quang của cả tộc Tiêu thị, nâng bọn họ lên một vị trí cao có thể đón gió lạnh, cứ như đã làm thánh nhân thì nhất định phải có đức hạnh của thánh nhân, bằng không chính là tự tát vào mặt mình.

Không biết cú công tâm của Nhiễm Nhan có tác dụng, hay là Tiêu thị giáo dưỡng con cái đích xác rất nghiêm khắc, thiếu nữ kia lại ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan mà cung cung kính kính cúi người hành lễ với Nhiễm Nhan, "Cửu thâm giáo huấn rất đúng, a Giang sẽ ghi nhớ trong lòng."

Nhiễm Nhan lúc này mới nhìn kỹ thiếu nữ này, diện mạo trung đẳng, nhưng trên khuôn mặt nhỏ như bàn tay kia có một đôi mắt đen láy hết sức xuất sắc.

"Chất nữ khách khí." Cái nhìn của Nhiễm Nhan đối với nàng ta thay đổi một chút, bất quá cũng chưa biểu hiện trên mặt, chỉ nhàn nhạt mà trả về một câu.

Lục phu nhân có vẻ có chút không vui, dù sao Tiêu Giang cũng là cháu gái ruột của bà. Tứ phu nhân vẫn mang một gương mặt nghiêm nghị, quả thực cũng sắp đuổi kịp Nhiễm Nhan, rất khó tưởng tượng bà có nề nếp như vậy cùng Tiêu Cảnh cũng có nề nếp như vậy thì sống chung như thế nào. Mà Đông Dương phu nhân vẫn là một bộ dạng vân đậm trời cao, u sơn viễn

thủy, phảng phát như không chú ý tới trong phòng đã xảy ra chuyện gì, bung chén trà lên chậm rãi nhấp từng ngụm.

Nhiễm Nhan giờ chỉ còn chờ Đông Dương phu nhân hoặc Tú phu nhân nói một câu giải tán, nên cũng không nói chuyện nữa. Thái phu nhân vừa mới mất, bọn họ cũng không nên đùa giỡn, bởi vậy trong phòng rất nhanh đã tẻ ngắt.

Lắng lặng ngồi một lát, vẫn là Lục phu nhân chịu không nổi trước, "Nếu mặt cũng đã gấp, chào cũng đã chào, vậy chúng ta giải tán..."

Lục phu nhân còn chưa dứt lời, thân hình Đông Dương phu nhân đã mềm nhũn, ngã về phía sau.

Mọi người la lên, Nhiễm Nhan cũng giật mình, hôm nay việc này phát triển đến mức thú vị, Nhiễm Nhan vốn luôn thời thời khắc khắc đề phòng Đông Dương phu nhân, sợ bị hại, kết quả lại là Đông Dương phu nhân tự ngã.

Cách Đông Dương phu nhân gần nhất là Tú phu nhân và Lục phu nhân lập tức đỡ lấy bà ta, "Đại táu!"

Tư thái vạn năm bình tĩnh của Tú phu rốt cuộc vỡ tan, sốt ruột nói: "Mau đi kêu y sinh!"

"Còn gọi y sinh gì nữa? Cháu dâu không phải biết y thuật sao!" Lục phu nhân vội vàng quay người, vẫy tay với Nhiễm Nhan nói: "Mau đến đây!"

Dù trong lòng Nhiễm Nhan không hề nguyễn ý quản chuyện này, nhưng tình hình này, cũng không cho phép nàng thoái thác, đành phải bước nhanh qua, "Ta nhìn trước xem sao, nên gọi y sinh thì vẫn phải đi gọi."

Nhiễm Nhan duỗi tay bắt mạch của Đông Dương phu nhân, nhíu mày, vội rút mấy cây ngân châm từ trong tóc ra, phong bế các mạch quan trọng. Sau đó mới bung chung trà trước mặt bà ta lên, ngửi ngửi sơ qua, không có độc...

Nhiễm Nhan nhớ lại vừa rồi, Đông Dương phu nhân không ngừng uống trà, khát nước đến như vậy sao?

Độc tính tạm hoãn lại, Đông Dương phu nhân sâu kín tinh lại, sau đó nôn khan không ngừng, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi rỉ ra lấm tấm trên trán. Nếu

không phải mặt bà ta không còn chút máu, tình trạng thật ra hơi giống dấu hiệu mang thai.

"Có phải muốn đi nhà xí hay không?" Nhiễm Nhan lập tức hỏi.

Đông Dương phu nhân gian nan gật đầu.

Xuân Lai gọi một thị tỳ sức lực tốt một chút khiêng bà ta rời đi.

"Cháu dâu, đại phu nhân đây là làm sao vậy?" Tú phu nhân hỏi.

"Trúng độc." Nhiễm Nhan đại khái đoán được, độc Đông Dương phu nhân trúng chính là Thiên Lôi đằng. Dùng phân lượng Thiên Lôi đằng bình thường, cũng sẽ không lập tức chết, nhưng chồi non của Thiên Lôi đằng chỉ cần bảy lá là có thể độc chết người, hơn nữa rất dễ dàng xen lẫn trong lá trà, "Đại bá mẫu tạm thời không nguy hiểm, tình hình cụ thể, vẫn phải đợi y sinh tới chẩn bệnh mới được."

"Phu nhân!"

Nhiễm Nhan ở giữa đám người, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi cảng thảng của Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan đứng dậy, cách đám người nhìn thấy gương mặt nhìn thì có vẻ rất bình tĩnh của Tiêu Tụng, nhưng mồ hôi rỉ ra bên thái dương hắn đã nói rõ tất cả.

"Phát sinh chuyện gì vậy?" Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan an ổn, lập tức thả lỏng, ngữ khí nói chuyện rõ ràng khác hẳn vừa rồi.

"Đại bá mẫu trúng độc té xiu." Nhiễm Nhan nói.

Mắt Tiêu Tụng lóe qua một chút kinh ngạc, nhưng nhanh đến mức làm người ta không phân biệt rõ. Hắn nhíu mày nói: "Sao lại chỉ có mình bà ấy trúng độc?"

Tiêu Tụng là Hình Bộ Thị lang, chuyên quản phá án, bởi vậy Tú phu nhân cũng mở miệng định cầu hắn trợ giúp, "Cửu Lang, ngươi xem việc này..."

"Giao cho Tú bá xử lý đi." Tiêu Tụng điên rồi mới đi giúp Đông Dương phu nhân điều tra hung thủ, hắn còn ước gì bà ta bị độc chết luôn là tốt nhất.

Chương 329: (vô đê)

Tiêu Tụng nhìn thấy sắc mặt Tú phu nhân khẽ biến, nói tiếp: "Người hạ được có vẻ cũng không định đưa đại bá mẫu vào chỗ chết, nhưng dụng tâm hiểm ác, đây là chuyện trong tộc, Hình Bộ liên lụy vào sẽ không tốt. Việc trong tộc, ta làm tiêu bối, sao có thể bao biện làm thay?"

Nếu đây là chuyện trong tộc, có trưởng bối ở đó, như thế nào cũng không tới phiên hắn duỗi tay ra quản, nếu để hắn quản, cũng coi như là chuyển giao cho Hình Bộ, nếu người dám giao lại đây ta liền dám quản.

Những lời này ngoài mặt thì nói được xinh đẹp, kỳ thật là uy hiếp, nhưng Tú phu nhân giờ phút này đang sốt ruột, cũng chưa chắc có tâm tư đi nghiên ngẫm ý nghĩa trong đó, "Ngươi nói có lý, người đâu, mau đi thỉnh Tú Lang."

"Dạ." Thị tỳ lĩnh mệnh vội vàng rời đi.

"Tú phu nhân" Xuân Lai chạy vào, thấy trong phòng vẫn nhiều người như vậy, vẻ mặt có chút khó xử, "Nô tỳ cả gan, thỉnh cầu nói nhỏ vài câu."

Tú phu nhân hơi gật đầu, Xuân Lai lập tức thò đầu lại nhỏ giọng nói gì đó.

Mặt Tú phu nhân tỏ vẻ kinh ngạc, trầm ngâm một lúc lâu, mới nói với Tiêu Tụng: "Việt Chi, ta có vài lời muốn nói với cháu dâu."

"Tú bá mẫu cứ tự nhiên." Tiêu Tụng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Nhiễm Nhan, không biết là để an ủi nàng hay là để chính mình an tâm.

Đông Dương phu nhân trúng độc Thiên Lôi đằng, tất nhiên là đi tiêu ra máu, Nhiễm Nhan dù đã đoán được kết quả, nhưng cũng không nói ra, vẫn đi cùng Tú phu nhân qua một bên, chờ nghe bà nói.

"Xuân Lai nói đại phu nhân đi tiêu ra toàn là máu, không biết có quá đắng ngọt hay không?" Tú phu nhân dò hỏi. Bà vốn cũng không tin Nhiễm Nhan một nương tử còn trẻ tuổi thì y thuật có thể tốt cỡ nào, nhưng mới vừa rồi

thấy nàng thi châm vừa nhanh vừa chuẩn, sắc mặt không hề thay đổi, giờ phút này y sinh còn chưa kịp tới, đành phải tạm thời đem hy vọng ký thác lên người nàng.

Nhiễm Nhan nói: "Tạm thời thì sẽ không có việc gì, bất quá nếu tra không ra là trúng độc từ đâu, lỡ tiếp tục ăn phải, có thể tử vong bất cứ lúc nào."

Thiên Lôi đằng có thể dùng để trị chứng phong thấp viêm khớp v.v., nhưng trong tình huống bình thường thì đều là thoa ngoài da, y sinh sẽ không dễ dàng cho người bệnh dùng thuốc qua miệng, cho dù Đông Dương phu nhân cần dùng để chữa bệnh, cũng sẽ không xuất hiện dấu hiệu trúng độc như đã uống phải.

"Vậy là tốt rồi." Tú phu nhân hơi nhẹ nhàng thở ra.

Đông Dương phu nhân kỳ thật cũng là một người đáng thương, khi Hiếu Tĩnh để hoảng bà ta mới mười chín tuổi, tuổi xuân tươi đẹp lăng lẽ trôi qua rồi biến mất trong cô tịch, lẻ loi một mình cho đến bây giờ. Bởi vì thân phận đặc thù của bà ta, thái độ của tộc nhân đối với bà ta vừa cung kính vừa xa cách, có lẽ là vì như thế, mới tạo thành một bộ dáng thanh cao bạc tình như vậy.

Đông Dương phu nhân vì Hiếu Tĩnh để thủ tiết, toàn tộc Tiêu thị đối với bà ta là cảm kích tận đáy lòng. Tú phu nhân đương nhiên không thể để bà ta xảy ra chuyện không may ngay dưới mí mắt mình.

"Mẫu thân sao rồi?"

Bỗng dung một thanh âm nam tử dồn dập phá tan sự an tĩnh trong phòng, Nhiễm Nhan xoay người lại, thì thấy ngay một thanh niên tuấn lăng trên dưới hai mươi tuổi, đang mang vẻ mặt sốt ruột mà lôi kéo Xuân Lai, cái trán trắng nõn phủ kín mồ hôi.

Thanh niên mặc một bộ bào phục viên lãnh tay rộng, vai rộng eo thon, dáng người thon dài, Nhiễm Nhan chỉ thấy một góc mặt, đã cảm thấy đây thật sự là một mỹ nam tử như ngọc, thân hình như tùng, khuôn mặt như nguyệt, không hề thua kém Tiêu Tụng.

"Thập Lang, phu nhân đã hết nguy hiểm." Xuân Lai vội vàng trấn an.

Thân thể căng thẳng của Tiêu Thập Lang thoảng thả lỏng, rồi bước tới chào hỏi Tứ phu nhân và Lục phu nhân.

Chỉ chốc lát sau, Tiêu Cảnh mang theo y sinh vội vàng chạy tới. Ông đã là một lão nhân gần 70, tinh lực vốn đã hưu hạn, Tiêu phủ gần đây lại đang lúc rối loạn, tình trạng hiện giờ rất có cảm giác sắp đầu hết đèn tắt, càng làm cho toàn tộc trên dưới bất an.

"Tất cả đều nhàn rỗi không có việc gì làm à! Đứng đó làm gì, đều đi về hết đi." Tiêu Cảnh hỏa khí hơi lớn, vừa tới đã tức giận trừng mắt với mọi người.

"Đi thôi." Tiêu Tụng không biết đã tới cạnh Nhiễm Nhan lúc nào, nắm tay nàng rồi rẽ đám người ra.

Công phu chen lấn của Tiêu Tụng có thể so với trèo tường, nhẹ nhàng một chút đã ra khỏi thính đường, "Việc này chúng ta cứ sống chết mặc bây đi."

"Ta luôn cảm thấy có người muốn đem ta kéo xuống nước." Nhiễm Nhan trong lòng cười khổ, không biết là trực giác, hay là ở trong tình trạng căng thẳng như vậy, bắt đầu bị mất chứng vọng tưởng bị hâm hại.

"Có sợ không?" Tiêu Tụng nắm chặt tay nàng hỏi.

Nhiễm Nhan lắc đầu, nàng trước kia làm pháp y, bình thường qua tay nàng đều là tử tội, có những người nhà không phục kết quả phán quyết thì sẽ tìm nàng trả thù. Chụp lén theo dõi, bôi nhọ thanh danh nàng thì đều được coi là đã khá khách khí. Có một lần tiếp nhận thi thể một đầu lĩnh hắc bang, người nọ tử vong trong một lần tập kích, vì thế người của hắn kiện đối thủ lên tòa án, yêu cầu kiểm nghiệm thi thể. Người nọ thân trúng vài đao, thương thế khá nặng, nhưng Nhiễm Nhan nghiệm ra là hắn chết do xuất huyết khi u não bị vỡ, những huynh đệ đó của hắn cho rằng nàng bị người thu mua, sau đó đổi thêm vài pháp y để nghiệm lại, vẫn là một kết quả, nhưng đám người kia nuốt không trôi khẩu khí này, liền chĩa mũi dùi vào Nhiễm Nhan.

Hiện tại cũng không khác nhiều với lúc đó, huống chi hiện tại ở bên cạnh còn có một nam nhân có thể tín nhiệm, dựa vào.

"Không sợ." Nhiễm Nhan nói.

Hai người nhìn nhau cười, nắm tay trong ánh nắng chiều hoàng hôn, đi xuyên qua một mảng hoa hồng quý, về lại viện của mình.

Màn đêm dần dần buông xuống, ôn ào náo động của một ngày dần lắng lại, Lan Lăng vào đêm yên tĩnh thăm u, hương hoa lan thoang thoảng, như chốn đào nguyên không tranh thế sự.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan tắm gội xong thì nằm ở trên giường. Giường của quý tộc Đường triều rất lớn, ngủ hơn mười người vẫn còn rộng rãi thoải mái, bốn phía màn trúc té té mật mật rũ xuống, ngăn cái đài cao hơn mặt đất này với bên ngoài, trên giường trải chiếu thật dày, chăn gấm, trong một góc màn trúc đặt một cái đèn lồng cao mảnh có chân, chiếu sáng bên trong.

Nhiễm Nhan dựa vào cái rương đầu giường đọc sách, Tiêu Tụng nằm hình chữ X trên chiếu nhìn Nhiễm Nhan, thỉnh thoảng lại nháo nàng vài cái.

"Phu nhân." Tiêu Tụng cười nhìn chằm chằm sờn mặt tú mỹ được ánh sáng ám áp bao lấy của nàng, nhẹ giọng gọi.

"Hảm?" Nhiễm Nhan lật một trang sách qua, thuận tiện ngẩng đầu nhìn cái người đang chán chết kia một cái.

Mới vừa tân hôn, Tiêu Tụng đương nhiên rất muốn làm những chuyện giữa vợ chồng, nhưng thái phu nhân vừa mới mắt, hắn tuy có chút không kèm chế được, nhưng là người rất hiếu thuận, đương nhiên sẽ không vào lúc này mà không khống chế được dục vọng bản thân, chỉ là không còn tâm tư làm chuyện gì khác.

"Chúng ta trò chuyện đi." Tiêu Tụng nửa ngồi dậy, dùng tay chống đầu, nằm nghiêng trên giường, trung y giao lanh tuột ra, lộ ra một mảng ngực vạm vỡ, hai điểm trước ngực như ân như hiên, làm người nghĩ xa xôi.

Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua, vội dời mắt đi, "Được."

Tiêu Tụng vỗ vỗ chỗ trước người hắn, "Nhan Nhan, qua đây ngồi."

Nhiễm Nhan trong lòng cảm thấy nếu qua đó ngồi, mặc dù hắn có thể nhẫn được, nàng chưa chắc có thể nhẫn được, nghĩ thì nghĩ như vậy, thân thể lại đi trước một bước, dịch qua.

"Ngươi đang xem sách gì vậy?" Tiêu Tụng duỗi tay ôm lấy eo nàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhiễm Nhan chụp được bàn tay hắn, nói: "Y thư về bệnh suyễn, Lưu Thanh Tùng giúp ta tìm được không ít."

"Lưu Phẩm Nhượng được điều vào kinh thành." Tiêu Tụng cười rộ lên làm đôi mắt lấp lánh, con ngươi đen láy sáng rõ, có vẻ thập phần giảo hoạt, "Làm Thái Tử Trung xá nhân."

Từ tú phẩm Thứ Sử một chầu biến thành ngũ phẩm Thái Tử Trung xá nhân, là giáng cấp mà không phải thăng quan, nhưng chuyện này rơi trúng ai cũng đều là một đại hỉ sự, đầu tiên là quan viên bên ngoài thì làm sao so được với quan viên ở trung tâm quyền lực chính trị? Còn nữa, Thái Tử trung xá nhân cũng là chức quan đốc thúc Thái Tử trong các phương diện sinh hoạt, học tập, chính sự, Lưu Phẩm Nhượng sao có thể không vui.

"Nửa vui nửa buồn đi." Nhiễm Nhan thở dài. Nếu địa vị của Lý Thừa Càn được củng cố, đây là một chuyện đáng mừng, nhưng tình hình hiện tại lại không lạc quan như vậy.

"Chuyện đó không liên quan tới chúng ta, Lưu Phẩm Nhượng tới từ Tô Châu, đương nhiên hiểu biết phong thoả, cùng với những chuyện lớn nhỏ phát sinh ở Tô Châu..." Tiêu Tụng cười nói.

Chương 330: Bắt hung phạm

"Ý ngươi là..." mắt Nhiễm Nhan sáng lên, để Lưu Phẩm Nhượng 'vô tình' lộ ra với Thái Tử chuyện này, so với lời nghe được từ miệng người khác thì đáng tin hơn nhiều.

Nhiễm Nhan vẫn không nói tiếp, ngược lại hỏi: "Thánh thượng sao lại ngay lúc này đi thêm xá nhân cho Đông Cung?"

Là muốn tỏ ra mình kỳ thật vẫn còn lòng tin đối với Thái Tử?

Tay Tiêu Tụng không thành thật mà thò vào bên trong y phục của Nhiễm Nhan, chạm vào một mảnh mềm mượt, còn mịn màng hơn tơ lụa, ôn nhuận hơn ngọc mỡ dê, hắn như thỏa mãn lại như không thỏa mãn mà thở dài một tiếng, giọng nói bắt đầu khàn khàn, thêm vài phần trầm thấp, "Từ sau khi Thái sư Lý Văn Kỷ của Thái Tử qua đời, thánh thượng vẫn luôn chưa tìm được người thích hợp để phụ tá Thái Tử, kỳ thật nếu ông ấy không mất, Thái Tử cũng không đến mức thanh sắc khuyển mã như vậy."

Lý Cương, tự Văn Kỷ. Nói đến người này, quả thực là một kỳ tài. 'Khắc tinh của Thái Tử' lợi hại nhất trong lịch sử, đây hoàn toàn là danh xưng, không phải nói ông đặc biệt dạy dỗ được Thái tử. Người này tài hoa cao bắc, phẩm hạnh cao khiết, đã được trọng dụng ở Tùy triều, làm sứ phó của Thái tử Dương Dũng, sau đó Dương Dũng bị phế, Dương Tố lộng quyền, ông không chịu xu nịnh liền đi ẩn cư, cuối đời Tùy gặp được Lý Uyên, đầu thời Đường nhậm chức Lễ Bộ Thượng Thư, kiêm nhiệm Thái Tử chiêm sự, cũng chính là lão sư của Thái Tử, kết quả Lý Kiến Thành bị bại trận trong trận kinh biến Huyền Vũ môn, sau đó lại nhậm chứ sứ phó của Thái Tử Lý Thừa Càn...

Người có chút hiểu biết về lịch sử đều biết Lý Thừa Càn cũng mang mệnh bị phế...

Chuyện này cũng không phải do Lý Cương không biết dạy học và giáo dục, cũng không phải ông không có tài hoa, chỉ có thể nói là thời cũng vậy mà vận cũng vậy, ông đã đến mức cuối rồi. Cũng không biết là do mấy Thái tử

không nên thân này bôi nhọ sự kinh tài tuyệt diêm của ông, hay ông đúng là một ngôi sao chổi huỷ hoại ba vị Thái Tử.

Nhiễm Nhan đang mãi nghĩ ngợi, thì ngực bị người bao trọn, một bàn tay to ám áp đang nhẹ nhàng mà vuốt ve khiêu khích.

"Tiêu Việt Chi, đừng nháo." Nhiễm Nhan duỗi tay định kéo tay hắn ra, lại bị hắn xoay người đè ở dưới thân.

Hơi thở của hai người đều có chút dồn dập, hai người bất đắc dĩ nhìn nhau hồi lâu, Tiêu Tụng thở mạnh ra, nắm bẹp lên người Nhiễm Nhan không chịu放下.

Toàn thân Nhiễm Nhan khô nóng, có thể cảm nhận được thân thể nóng bỏng của hắn cùng với vật đã sớm cứng rắn như thiết kia, càng cảm thấy trống trải khó chịu.

"Đây đi, ngươi đè nặng ta như vậy, khó chịu." Nhiễm Nhan đầy đầy hắn.

Tiêu Tụng quyết đoán giả chết.

Nhiễm Nhan không nhịn được bật cười, càng biết nhiều về Tiêu Tụng, càng cảm thấy tính cách hắn kỳ thật vô cùng rộng rãi, là một nam hài to con thích chơi đùa, sẽ tùy hứng, sẽ chơi trò trẻ con, tuyệt đối không phải chỉ là một nam nhân bá đạo lãnh khốc, kiêu ngạo của hắn đều là ở trong xương cốt, không tỏ ra ngoài mặt.

Mà hắn giỏi về tâm kế, ở trước mặt nàng lại không chút phòng bị như vậy, chuyện này chính là một cách yêu thương.

Trước đó Nhiễm Nhan cũng không để ý việc hắn đã từng có hai phu nhân còn thêm thị thiếp gì đó, nhưng giờ phút này nghĩ đến hắn có lẽ cũng từng ôn nhu với bọn họ, đáy lòng lại bắt đầu ghen tuông.

"Phu quân." Nhiễm Nhan thu hồi tâm tư không thể hiểu nổi của mình lại. Lấy chuyện quá khứ ra để so đo, Nhiễm Nhan ngẫm lại liền cảm thấy mình quả nhiên yêu Tiêu Tụng rồi, bởi vì đây là một chứng cứ rõ ràng cho việc chỉ số thông minh của nàng bị giảm xuống một cách lợi hại.

Tiêu Tụng nhúc nhích, nhưng chút ý tứ muốn nhốm dậy cũng không có.

Nhiễm Nhan chỉ đành để mặc hắn nằm bò như vậy, tùy tiện tìm đê tài để dời lực chú ý đi, "Ngươi nói xem, ai sẽ hạ độc đại phu nhân?"

Là bọ ngựa bắt ve chim sẻ núp đằng sau? Hay là vì mục đích gì đó mà tự hạ độc chính mình?

Tiêu Tụng không trả lời, Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Ta cảm thấy là có người muốn hại bà ta."

"Vì sao?" Tiêu Tụng rốt cuộc ngẩng đầu lên, thân mình dịch qua một bên, nằm nghiêng qua sát bên cạnh nàng.

"Uống Thiên Lôi đằng vào có tác dụng kích thích mãnh liệt đối với tràng đạo, thậm chí sẽ khiến cho dạ dày và tràng đạo xuất huyết tới loét nặng, mà Thiên Lôi đằng sau khi bị hấp thu vào cơ thể người, sẽ gây tổn hại từ trung khu thần kinh đến nội tạng như tim, gan, thận....Dùng quá liều thì sẽ chết do suy thận cấp tính." Nhiễm Nhan nói xong, bổ sung: "Muốn giảm bệnh cũng không phải một hai liều giải được là có thể giải quyết, ta nghĩ hắn là sẽ không có ai đi hạ độc thủ đói với chính mình như vậy đi? Trừ phi đầu óc có vấn đề."

Khóe môi Tiêu Tụng hơi cong lên, cúi đầu hôn một cái lên trán nàng, "Phu nhân nhà ta vẫn là quá ngây thơ."

Thí dụ như chính bản thân Tiêu Tụng, khi hắn còn đang đuổi giết Tô Phục, chấp nhận buông tha Tô Phục trước mặt Nhiễm Nhan, nhưng tuyệt đối sẽ âm thầm tận hết sức mà đem người này bầm thây vạn đoạn. Nếu không phải do Nhiễm Nhan quyết đoán lựa chọn hắn, giờ này khắc này, hắn cùng Tô Phục chính là cục diện không chém không ngừng.

Đây là bản chất con người.

Có lẽ không phải ai cũng giống như hắn, nhưng loại nữ nhân như Đông Dương phu nhân, rất khó nói bà ta có thể làm ra chuyện ngoài dự đoán của người khác hay không.

"Hai mẹ con Đại phu nhân cùng Thập đệ quan hệ cũng không coi là tốt." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan kinh ngạc, mẫu tử quan hệ không tốt, chính bà ta không thể làm được tộc trưởng, mưu đoạt vị trí tộc trưởng nếu không phải vì nhi tử

mình thì còn có thể vì ai?

"Ngươi cũng minh bạch, động cơ rất quan trọng, nếu biết động cơ của bà ta, không khó đoán ra hành động tiếp theo, chỉ là hành vi của bà ta thực sự làm người không hiểu nổi." Tiêu Tụng vỗ về mái tóc mềm mượt của Nhiễm Nhan, nhẹ nhàng nói: "Chuẩn bị tốt đi, sau khi chúng ta quay về Trường An, ngươi có lẽ sẽ bắt đầu bận rộn, chuyện bốn gia ngươi không cần học lòng, ta sẽ giải quyết."

Tiêu Tụng nếu là cả một nữ tử nhỏ nhoi yếu đuối cũng không đối phó được, hắn sao có thể ở trong quan trường quậy đến hô mưa gọi gió, bất quá hắn cũng biết, có đôi khi nữ nhân mà ngoan độc, còn đáng sợ hơn nhiều so với nam nhân, đặc biệt là nữ nhân thông minh.

Tiêu Tụng cũng không phải không tin Nhiễm Nhan có năng lực ứng đối, chỉ là có thù sát thê, còn dính đến chính sự, những việc này không nên để Nhiễm Nhan gánh vác.

Đêm càng lúc càng khuya, sau cửa hông Tiêu phủ có một bóng đen lóe lên, nhanh chóng chạy về phía đỉnh đồi, một đường nghiêng ngả lảo đảo nhìn rất hoảng loạn, tới mảnh đất nở đầy hoa lan, tìm tảng đá ẩn thân, bất an mà nhìn xung quanh, có vẻ như đang đợi người.

Khoảng non nửa chén trà nhỏ sau, có một thân ảnh cao lớn không nhanh không chậm đi lên dốc.

Bóng đen sau tảng đá nương theo ánh trăng nhìn rõ người tới, mới từ sau tảng đá lách ra, nhút nhát sợ sệt gọi: "Nô...nô tỳ ở chỗ này."

Người nọ quay đầu lại, đang muốn mở miệng, thì thấy dưới sườn núi có ánh lửa lập lòe, sắc mặt hơi đổi, "Ngu xuẩn, ngươi bị người phát hiện rồi!"

Dứt lời, chạy trốn vào cánh rừng bên kia không quay đầu lại.

Nơi này chỉ còn lại một mình nàng, nhìn ánh lửa càng lúc càng gần, sắc mặt trăng bêch.

Đám người giơ đuốc rất nhanh đã tới, nàng đã ý thức được đây có thể là bẫy rập do tộc trưởng tạo ra, chỉ là nàng xui xẻo, không cẩn thận dụng phải! Muốn chạy trốn, căn bản không có khả năng! Bọn họ nếu đã kịp thời đuổi tới như vậy, thì cũng đã biết thân phận của nàng.

Người đầu tiên bò lên sườn núi giơ cây đuốc, sững sờ tại chỗ, "Xuân Lai?"

Dưới ánh sáng trăng và cây đuốc, áo choàng trên người Xuân Lai chậm rãi tuột xuống, một gương mặt trăng bêch, sau khi nhìn rõ người đứng đối diện là Tiêu Thập Lang, nước mắt đột ngột trào ra, chỉ trong tích tắc, cả khuôn mặt đã ràn rụa nước mắt.

"Vì sao lại là ngươi?" Tiêu Thập Lang đoán hết tất cả mọi người trong Tiêu gia, cũng không đoán được là Xuân Lai.

Xuân Lai nức nở nói: "Không phải như vậy, Thập Lang, ngài nghe nô tỳ giải thích..."

Những người dang sau đã lục tục leo lên tới nơi, sau khi nhìn thấy Xuân Lai, cũng đều ngạc nhiên. Ai cũng biết, bên người Đông Dương phu nhân chỉ có một bà tử hai thị tỳ, mà Xuân Lai là người được tín nhiệm nhất.

Lời editor: Cameo cảnh giường chiếu Tô Tô: hắc xì!!

Chương 331: Yêu đương vụng trộm

"Được, ta muốn nghe ngươi giải thích." Tiêu Thập Lang ngăn lại hộ vệ bên người đang định đi bắt Xuân Lai, nhìn thẳng vào nàng.

Mới vừa rồi Xuân Lai nói câu nói kia, cũng chỉ là theo bản năng muốn biện bạch cho mình, hiện giờ Tiêu Thập Lang thật sự cho nàng cơ hội, nhất thời lại không biết nên nói từ đâu mà cũng không thể nói.

Trong ánh mắt chờ đợi của Tiêu Thập Lang, Xuân Lai gục đầu xuống, giọng như muỗi kêu, "Thập Lang...thực xin lỗi."

"Mang đi đi!" Tiêu Duệ Chi đi lên sau đó mặt vô biểu tình mà liếc nhìn Xuân Lai một cái, rồi cao giọng nói: "Phong tỏa sau núi, cho hộ vệ toàn phủ lục soát núi."

"Dạ!"

Một đám hộ vệ lĩnh mện, nhanh chóng tan đi.

Dư lại hai gã hộ vệ áp giải Xuân Lai, theo Tiêu Duệ Chi xuống núi. Tiêu Thập Lang chinh lăng đứng tại chỗ, gió đêm hơi lạnh, mang theo hương hoa lan sâu kín, bóng cây trước mặt đen sẫm, theo gió đong đưa, như dã thú đang cực lực muốn tránh khỏi trói buộc. Đêm tối mang vẻ thần bí u ám, làm người rét lạnh từ đáy lòng.

Đứng ngơ ngác không biết bao lâu, Tiêu Thập Lang mới xoay người hồi phủ.

Bên trong phủ đèn đuốc sáng trưng, đặc biệt là trong từ đường, đã tụ tập rất nhiều người, có sai vặt sớm chờ ở cửa, "Thập Lang, Tú Lang thỉnh ngài đến từ đường bên kia để tham dự thảm vấn."

Tiêu Thập Lang lúc này mới hồi hồn, hưu khí vô lực lắc đầu, "Để các huynh trưởng nhìn rồi làm đi, ta đi xem mẫu thân."

Gã sai vặt khó xử nói: "Thập Lang, người của đại phòng không có mặt, tộc trưởng cũng không thể tùy ý xử trí a!"

Tiêu Thập Lang một chân bước qua ngạch cửa, khụng lại hồi lâu mới rút về, nâng bước đi về hướng từ đường.

Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đã sớm nhận được tin tức, lúc vừa bắt được Xuân Lai, liền có phó tì đi thỉnh Tiêu Tụng đến từ đường.

Giờ phút này đèn trong từ đường sáng trưng, người có tiếng nói ở Tiêu thị hầu như đều tề tựu, cả các vị phu nhân cũng chạy đến, ai cũng chỉ chải một búi tóc thấp đơn giản, để mặt mộc, toàn thân đồ trắng hoa văn đen, làm không khí trong từ đường thêm vài phần túc sát.

Mọi người quỳ ngồi trên tịch được chuẩn bị tạm, chừa ra khoảng trống rộng lớn ở giữa, Xuân Lai quỳ gối chính giữa, nhìn như trán định, môi lại run rẩy cực nhẹ.

Tú phu nhân quỳ ngồi thẳng tắp, biểu tình bản khắc nhu thường ngày, vẻ mặt Lục phu nhân có chút chây lười, ngón tay giấu trong tay áo to rộng đang nhẹ nhàng nhịp nhịp lên chân, Độc Cô thị thần sắc lạnh lẽo nhìn Xuân Lai, làm người chung quanh đều cảm thấy áp lực.

Mà Tống Quốc Công thường xuyên thượng triều, dù trời có sập xuống, ông vẫn mang bộ dáng thờ ơ, những người còn lại cũng không hổ là con cháu Tiêu thị, sự bình tĩnh so với Tống Quốc Công, một chút cũng không kém.

Tiêu Tụng một thân đồ trắng, làm góc cạnh trên khuôn mặt hắn có vẻ nhu hòa đi vài phần, đôi mắt lấp lánh, tóc đen được búi sơ lại trên đỉnh đầu, nếu không phải mặt hắn đang đen thui, bộ dạng người sống chó giàn, có thể cũng có vài phần ôn nhuận như ngọc.

Trong phòng một mảnh an tĩnh, đám người ở cửa hơi xôn xao. Nhiễm Nhan ngang đầu nhìn qua, thì thấy Tiêu Thập Lang một thân đồ trắng đang chậm chạp đi vào, cúi đầu ngồi lên tịch ở sau cùng.

"Huyền Chi, ngươi đến bên này ngồi." Tiêu Cảnh nói.

Tiêu Thập Lang không lên tiếng đứng dậy, cúi đầu đi đến bên cạnh Tiêu Cảnh ngồi xuống.

"Xuân Lai, hôm nay tộc nhân đều ở đây, người nói xem đêm nay người đi nơi nào? Gặp ai?" Tiêu Cảnh nhìn Xuân Lai đang quỳ gối giữa sảnh, ngã khí lạnh nhạt.

Lặng yên hai giây, thanh âm hơi run rẩy của Xuân Lai vang lên: "Là Thập Nhất Lang, nô tỳ có tư tình với hắn."

Nhiễm Nhan sững sốt, Tiêu Thập Nhất Lang?

Tiêu Thập Lang ngẩng phắc lên, nhìn chăm chằm Xuân Lai, đôi môi xinh đẹp mím thành đường thẳng.

"Nô tỳ có tội! Thỉnh tộc trưởng xử lý!" Xuân Lai phủ phục trên mặt đất, thanh âm đã thành nức nở.

Người trong sảnh hai mặt nhìn nhau, nguyên bản một chiêu dẫn xà xuất động, lại dẫn ra một vụ gian tình, nhưng đây rốt cuộc là Xuân Lai dùng thủ thuật che mắt, hay là trùng hợp, thì còn phải nghiên cứu thêm. Huống hò, hiện tại Tiêu Thập Nhất cũng xác thật không có mặt.

Tống Quốc Công nhìn về phía Tiêu Tụng, trầm giọng nói: "Ngươi hỏi đi."

Tống Quốc Công tuy rất chướng mắt thủ đoạn làm người xử thế của Tiêu Tụng, nhưng hắn chướng quản hình ngục, cũng rất có chiến tích, năng lực ở phương diện này tuyệt đối mạnh hơn so với tất cả mọi người ở đây, không hợp thì không hợp, nhưng thời khắc máu chốt, Tống Quốc Công cũng sẽ không làm giá.

Mọi người không ai dị nghị.

Tiêu Tụng hơi nghẹn họng, nhưng ai biểu đó là lão gia tử của hắn chứ, chẳng lẽ còn có thể làm xâu mặt ông trước mặt mọi người được sao. Cần nhịn thì phải nhịn, thôi vậy. Tiêu Tụng hít sâu một hơi, cao giọng phân phó: "Đi tìm xem Thập Nhất đến tột cùng là đang ở đâu."

Hộ vệ lĩnh mệnh rồi đi, Tiêu Tụng mới quay đầu nhìn về phía Xuân Lai, chậm rãi nói: "Ngươi biết không, mới vừa rồi ngươi nói những lời kia, ước chừng sẽ có hơn phân nửa người ở đây sẽ tin ngươi."

Xuân Lai vẫn nằm trên mặt đất, không chút phản ứng, Tiêu Tụng tiếp tục nói: "Bởi vì từ khi ngươi vào Tiêu gia ta làm thị tỳ, vẫn luôn đôn hậu thành

thật, theo khuôn phép cũ. Có điều...cho dù những cái đó đều là giả vờ, nhưng thái phu nhân vừa qua đời, đại phu nhân bị người khác hạ độc, trong lúc nước sôi lửa bỏng này đi yêu đương vụng trộm sao?"

Thân người Xuân Lai nằm trên mặt đất càng thêm run rẩy, Tiêu Tụng lại không định buông tha nàng ta, "Người đâu, đi tìm bà tử tới nghiệm thân!" Tiêu Tụng nhàn nhạt nhìn Xuân Lai, "Đừng có nói với ta, các ngươi gấp không chờ nổi như vậy, mới chỉ là lần đầu tiên yêu đương vụng trộm. Người khác thì ta không biết, Thập Nhất đệ cũng không phải là loại người mà thịt đã đặt ở bên miệng còn có thể nhịn xuống."

Xuân Lai toát mồ hôi như mưa, sàn đá xanh trước mặt đã ướt sũng, mái tóc hỗn độn bị mướt mồ hôi, dán trên má, bộ dạng vô cùng chật vật.

Trong phòng yên tĩnh đến dọa người, qua thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ, có hộ vệ dẫn một bà tử chừng trên dưới 40 tuổi vội vàng đi đến.

"Cửu Lang, bà đỡ đã tìm tới." Hộ vệ bẩm báo.

Tiêu Tụng hất hất cằm, ra hiệu đem người đi nghiệm thân.

Hai gã hộ vệ vừa mới tóm lấy cánh tay Xuân Lai, nàng ta bỗng nhiên nói: "Nô tỳ là xử nữ."

Thần sắc của Tiêu Thập Lang biến ảo vài lần, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Xuân Lai lại chưa từng dời đi, trong mắt ẩn ẩn có thể thấy huyết sắc. Xuân Lai là người hầu, khi Tiêu Thập Lang ba tuổi thì biết nàng ta, toàn phủ trên dưới không ai không biết tính nàng, nếu không nhờ phụ thân nàng có chút địa vị trong các nô bộc của Tiêu phủ, với tính tình đôn hậu như vậy, đã sớm bị người khi dễ đến chết. Nhưng hôm nay không biết nàng ta vì nguyên nhân gì, lại bắt đầu nói dối đến mức như vậy, cũng không hề có ý muốn nhận tội!

"Ngươi có thể lựa chọn nhận tội riêng." Tiêu Tụng nói.

"Nô tỳ đáng chết!" Xuân Lai hơi nhích người, dập đầu về hướng Tiêu Thập Lang, khi dập đầu lần thứ hai, lại đột nhiên dùng sức, muốn dập thẳng lên nền đá xanh.

Cả người Tiêu Thập Lang căng thẳng, thanh âm suýt nữa buột miệng thốt ra, nhưng bị hắn gắt gao nhịn xuống. May mà hộ vệ nhanh tay lẹ mắt, tuy

không kịp ngăn cản hành động của nàng, nhưng đã giảm bớt không ít lực đạo, nên chỉ trầy da.

"Tộc trưởng, phụ thân, việc này còn rất nhiều manh mối, cũng không nhất định phải xuống tay từ Xuân Lai, ta thấy, có thể xử trí rồi." Tiêu Tụng ngồi thăng dậy giọng điệu không hề có ý nói giỡn.

Gia huấn Tiêu thị rất nghiêm, mặc dù cả phó tì tính tình cũng có vài phần cương nghị, nếu Xuân Lai đã quyết tâm thà chết không nói, có dùng hình cũng phí công. Đối với tính tình Xuân Lai, Tiêu Tụng cũng biết sơ một chút, nha đầu này là người cố chấp, chuyện đã nhận định thì có 10 đầu trâu cũng kéo không lại.

Bất quá Tiêu Tụng cũng không phải không có biện pháp đối phó nàng ta, chỉ là quá mức âm hiểm, nếu dùng đến chỉ sợ lại muốn trở mặt với Tổng Quốc Công, bởi vậy cần rải đường một chút.

Hưng sư động chúng mở cửa từ đường ban đêm, Tiêu thị từ trên xuống dưới đều tề tụ, cũng chỉ để xử phạt một cái thị tỳ?

Đến mấy vị phu nhân cũng bắt đầu nhíu mày, khỏi nói đến tộc trưởng bọn họ.

Tiêu Tụng nhìn hết cảm xúc của mọi người thấy đã không sai biệt lắm, mới khinh khinh phiêu mà nói ra cách xử phạt, "Dù cho Xuân Lai là yêu đương vụng trộm, lại dám câu dẫn đích tử Tiêu thị trong tang kỳ của thái phu nhân, bất trung bất nghĩa, hủy đi chủ tử hiếu tiết, là trọng tội, lập tức đem người cung toàn bộ gia quyến, ai dưới 70 tuổi, ai trên 1 tuổi chuyền giao hết cho quan phủ, sau khi thị chúng thì xử cực hình."

Việc này nếu đặt trên người lương dân hoặc người có quan tịch, cùng lắm cũng chỉ bị bêu danh bị thế nhân khinh thường cả đời, hoàn toàn không đến nỗi phải xét nhà, nhưng tiện tạ nô tỳ như súc vật, mặc dù tội không nặng, có xử tử một thị tỳ nào đó, cũng không có quan hệ gì, huống chi Tiêu Tụng còn đưa ra một tội lớn như vậy.

Cả người Xuân Lai cứng đờ, đầu vừa rồi bị đụng một cái, vẫn còn ong ong, qua một lúc lâu mới có phản ứng với lời nói của Tiêu Tụng. Mà lúc này, mọi người đều đã thương nghị quyết định.

Tiêu Cảnh nói: "Việt Chi nói có lý, Tiêu thị ta lùng lẫy từ Nam triều, Tiêu thị ta nhi lang đều trung nghĩa, chính trực, hiếu đế, nay một tiện tì nhỏ bé, lại mưu toan nhúng chàm đích tử của Tiêu thị ta, mặc dù việc này chán tướng không rõ, nhưng thị tỳ Xuân Lai giá họa Thập Nhất Lang, muốn mưu hại thanh danh hắn, đã là sự thật, để tránh sau này lại tái hiện tình trạng như vậy, cần phải nghiêm trị."

Tiêu Tụng trong lòng thầm khen, quả nhiên gừng càng già càng cay, Tiêu Cảnh làm tộc trưởng Tiêu thị hơn 10 năm, sao có thể hổ đồ, Tiêu Tụng vừa móm một cái, ông đã làm một hơi những lời lẽ chính nghĩa, lời lẽ công chính vô tư liên tục tuôn ra, hơn nữa không ai tìm ra được một chút sai lầm nào.

Sắc mặt của Tống Quốc Công thật sự không đẹp, nhưng bất đắc dĩ đây là chuyện trong gia tộc, có tộc trưởng xử trí, hơn nữa cũng không coi là quá phản, hắn có thể nói cái gì đây? Dù biết đây bất quá là thủ đoạn để kích thích Xuân Lai, cũng chỉ có thể đen mặt, im lặng không lên tiếng.

Nước mắt Xuân Lai đỏ xuống ào ào như vỡ đê, đôi mắt vẫn luôn cười cong như trăng non kia, giờ phút này chứa đầy tuyệt vọng, dù là Nhiễm Nhan nhìn cũng cảm thấy không đành lòng.

"Tan đi, sáng mai thông tri quan phủ tới nhận người." Tiêu Cảnh khi ra quyết định cuối cùng, đã đứng dậy.

Những người còn lại cũng đứng dậy theo, cúi người tiễn gia trưởng đi, mới lục tục tan đi.

Xuân Lai thì bị quản sự sai người giam giữ trong từ đường, vì phòng ngừa nàng ta lại tự sát, Tiêu Tụng cho người trói nàng lên cây cột trong từ đường, trong miệng nhét đồ.

Sau khi mọi người thối lui, từ đường rộng lớn trở nên mênh mang hơn, gió thổi vào từ khe cửa, xuyên qua đại sảnh trống trải, phát ra thanh âm nức nở thê lương.

Xuân Lai sợ tới mức cả người run bần bật, muốn cuộn tròn người lại, nhưng bởi vì toàn thân đã bị trói chặt, không thể động đậy dù chỉ một chút.

Ánh trăng ngả về phía tây, thời điểm qua giờ Tý là lúc thử thách người ta nhất, cửa từ đường tuy đồ sộ, nhưng vì quá mức trống trải, một năm bốn

mùa đều rất âm lãnh. Xuân Lai mới vừa rồi chạy một thân mồ hôi, lại bị rơi vào hoàn cảnh này, đến nửa đêm về sáng, thì bắt đầu sốt.

Nàng nhắm mắt lại, đầu óc hôn mê trầm trồ, bỗng dung, có một bàn tay hơi lạnh đặt trên trán nàng, làm nàng sơ tới mức giật mình, mở choàng mắt, lại đổi diện một tuấn nhan quen thuộc.

Nước mắt lại không nghe sai sứ trào ra.

Người tới im lặng không lên tiếng giúp nàng cởi bỏ dây thừng, từ trong tay áo lấy ra một cái dược bình, đổ chút thuốc bột bên trong khăn, giúp nàng đắp lên vết thương.

"Thập Lang..." Xuân Lai không dám gọi ra tiếng, chỉ thều thào.

Tiêu Thập Lang vẫn trầm mặc, cởi áo ngoài của mình ném cho nàng, xoay người định đi.

Chương 332: Ai thật ai giả

Xuân Lai kéo tay áo Tiêu Thập Lang một cái, chậm rãi quỳ gối dưới chân hắn.

Sóng lưng Tiêu Thập Lang thăng bằng, thật lâu sau mới dùng sức hất nàng ta ra, đi thật nhanh vòng qua tay đòn trong từ đường, lật người qua cửa sổ phía sau ra ngoài. Hắn sau khi ra ngoài, cửa sổ đằng sau kia vẫn mở rộng, không đóng lại, rõ ràng là cho Xuân Lai cơ hội đào tẩu.

Tiêu thị tuy gia thế lớn, nhưng nếu Tiêu Thập Lang an bài cho Xuân Lai một thân phận tốt, để nàng ta cao chạy xa bay, Tiêu thị cũng chưa chắc có thể tìm ra một nữ tử thân phận thấp kém trong biển người mênh mang.

Xuân Lai quỳ thật lâu, mới khom lưng nhặt áo Tiêu Thập Lang vứt trên mặt đất lên, quần chặt lên người, rúc vào bên cạnh cây cột, không hề có ý định chạy trốn.

Qua khoảng non nửa canh giờ, một bóng người lại leo từ cửa sổ đằng sau vào, Xuân Lai cảnh giác nhìn người tới, phát hiện lại là Tiêu Huyền Chi đã đi còn quay lại, một tay ôm chăn mỏng, một tay xách tay nải. Ngồi xuống trước mặt Xuân Lai, đem chăn đặt ở trước mặt nàng ta, từ trong tay nải lấy ra một cái ống trúc đưa cho nàng ta.

Xuân Lai chần chờ một chút, mới duỗi tay nhận lấy, nắm ống trúc liền có thể cảm nhận được nhiệt độ ấm áp truyền ra, nàng ta mở nút ra, bên trong tỏa ra được vị nồng đậm.

Tiêu Huyền Chi lại cầm một cái bao giấy mở ra nhét vào tay Xuân Lai, bên trong là mứt hoa quả.

Im lặng làm xong hết những chuyện này, Tiêu Huyền Chi mới đứng dậy chuẩn bị rời đi, hắn vừa xoay người, liền nghe thấy người phía sau nhỏ giọng khóc nức nở, đáy lòng không khỏi lén men, đứng trong chốc lát, mới xoay người lại thấp giọng nói: "Đừng khóc, uống thuốc đi."

Xuân Lai hai mắt đẫm lệ nhìn hắn một cái, ngửa đầu rót hết một hơi dược trong ống trúc xuống cổ họng, rồi vội vàng cầm mấy miếng mứt hoa quả lên nhét vào trong miệng.

Tiêu Huyền Chi không biết Xuân Lai vì ai mà nói dối, nhưng hắn từ nhỏ lớn lên cùng nàng ta, ngoại trừ thân phận khác nhau như trời với đất, cũng coi như là thanh mai trúc mã, nàng ta từ nhỏ đến lớn nói dối bao nhiêu lần, phạm lỗi bao nhiêu lần, nhận thức những ai, mỗi ngày mỗi giờ đi nơi nào, ngày nào nguyệt sự tới hắn đều biết, nàng ta không có khả năng độc hại mẫu thân hắn.

Nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ, Tiêu Huyền Chi có thể thấy rõ bộ dạng toàn thân chật vật của Xuân Lai, Xuân Lai cẩn bản không được coi là mỹ nhân, chỉ là ngũ quan đoan chính mà thôi, muôn nói nơi nào đẹp nhất, chính là đôi mắt cong như trăng non khi nàng ta cười rộ lên. Nhưng giờ này khắc này, bộ dạng bất kham của nàng lại càng không giống mỹ nhân nhu nhược động lòng người, làm người thương xót, nàng ta chỉ là một tỳ nữ bình thường đến không thể bình thường hơn.

Tiêu Huyền Chi mặt vô biểu tình ném cho nàng ta cái khăn.

Xuân Lai nhặt khăn lên nhét lại vào tay hắn, dọn dẹp lại chăn và tay nải một chút, mới nhỏ giọng nói: "Thập Lang, ngươi mau đi đi, vạn nhất bị tộc trưởng phát hiện..."

Lời còn chưa dứt, cổ tay đã bị Tiêu Huyền Chi nắm chặt, thanh âm trầm nô, "Ngươi không có lời gì để giải thích với ta sao?"

Xuân Lai sốt ruột giơ tay còn lại che lên miệng Tiêu Huyền Chi, lại bị hắn hung hăng kéo xuống, một bàn tay to nắm chặt cả hai cổ tay.

"Nô tỳ...nô tỳ không thể nói." Xuân Lai gục đầu xuống, không dám nhìn hắn. Tiêu Huyền Chi luôn là người đậm bạc, nhìn có chút bạc tình, tư thái nhìn qua rất giống Đông Dương phu nhân mẫu thân hắn, lớn như vậy, Xuân Lai vẫn là lần đầu tiên thấy hắn phát hỏa, lửa giận trầm trọng ẩn nấp sau vẻ thanh lãnh kia, làm nàng sợ hãi.

Nàng rũ đầu, trầm mặc. Cổ tay lại bị kéo căng, bị Tiêu Huyền Chi đột nhiên kéo vào lòng, Xuân Lai kinh ngạc ngẩng đầu, đúng lúc đón nhận đôi môi của hắn.

Cánh môi tương tiếp, hơi thở trắn trọc, Xuân Lai cảm nhận được lãnh hương quen thuộc trên người hắn, xưa nay luôn thanh u đến mức làm người vô pháp chạm đến, lúc này lại vô cùng rõ ràng, trong đầu nàng trống rỗng.

Dược vị cùng vị ngọt mức hoa quả nhàn nhạt tản ra giữa môi răng hai người.

Lấy thân phận của Tiêu Huyền Chi, cùng lăm chỉ có thể cho Xuân Lai một vị trí thiếp thất, với tiền đề là giúp nàng khôi phục thân phận lương dân, nếu hắn chiếu cố một chút, nàng có thể gả cho một nhà không tồi làm chính thê, nhưng hắn không bở xuống được.

Một cái hôn thật dài, hôn đến Xuân Lai không thở được.

"Xuân Lai, ba năm trước mẫu thân để ta chọn một người thu vào phòng, người ta muốn cũng không phải là Thu Hỉ." Tiêu Huyền Chi nhẹ giọng nói: "Là ngươi."

"Xuân Lai, ngươi có nguyện ý hay không..." thanh âm Tiêu Huyền Chi dần dần thấp xuống, nhìn nàng đầy chờ mong.

Thân phận, địa vị, tướng mạo, tài học của Tiêu Huyền Chi, đều là Xuân Lai đời này nằm mơ cũng không dám hy vọng đến, nàng chinh lăng một lúc lâu, mới lâm bẩm: "Ta là đầu óc cháy hỏng..."

Trên mặt Tiêu Huyền Chi hiếm khi nở ra một nụ cười sung sướng, "Xuân Lai, đừng cố chấp, ngươi chỉ cần nói cho tộc trưởng những gì ngươi biết, ta nhất định có thể bảo hộ được ngươi..."

"Ta không thể nói." Xuân Lai nhẹ giọng mà dồn dập nói.

Tiêu Huyền Chi sững sốt, nội tâm hắn đã giãy giụa thật lâu, mới ngay lúc này mà tỏ lòng với nàng, tính mạng cả nhà Xuân Lai đều nắm trong tay nàng, hơn nữa hắn, với phân lượng này chẳng lẽ không thăng nổi người nàng phải bảo vệ kia! Tiêu Huyền Chi không nghĩ tới mình sẽ bị cự tuyệt. Không phải hắn cảm thấy thân phận địa vị của mình cao, mà tình cảm sâu nặng nhiều năm giữa bọn họ, làm hắn tin, Xuân Lai sẽ không phản bội hắn!

Chinh lăng một hồi, Tiêu Huyền Chi mới chậm rãi buông nàng ta ra, trong lòng tự nhủ, bất quá là một thị tỳ, bất quá là một thị tỳ mà thôi, Tiêu gia không thiếu nhất là thị tỳ!

Đêm đầu hạ tiếng côn trùng vang khắp nơi, ánh trăng như nước, sáng như ban ngày. Tiêu Huyền Chi lang thang không mục tiêu đi về hướng đỉnh đồi, trong tay còn cầm đệm chăn cùng đồ vật mới vừa rồi mang đến.

Một người bước ra từ sau một mặt tường của từ đường, khoanh tay nhìn theo bóng dáng cô độc của Tiêu Huyền Chi, cau mày, là Tiêu Tụng.

"Ngươi cảm thấy mới vừa rồi hắn biết chúng ta ở đây không?" Nhiễm Nhan bước ra theo.

Ý của Nhiễm Nhan là, Tiêu Huyền Chi có phải biết có người đang giám thị, cho nên có ý diễn trò để tẩy thoát hiềm nghi cho mình hay không. Nhiễm Nhan cũng không nguyện ý hoài nghi tình cảm của người khác, nhưng trong một vụ án, cần phải lý trí với mọi chuyện.

Rốt cuộc nhìn bè ngoài, tính tình hắn quá giống Đông Dương phu nhân, nếu Đông Dương phu nhân có thể là kẻ giỏi âm mưu, hắn cũng có thể thâm tàng bất lộ.

"Ta khi còn nhỏ từng ở bốn gia một thời gian rất dài, cũng coi như hiểu biết tính tình hắn. Thập đệ từ nhỏ đã không quá hòa hợp với tập thể, cũng rất trầm mặc ít lời, nhưng không phải không thật tình, ta càng nguyện ý tin tưởng là mới vừa rồi hắn chỉ là biểu lộ chân tình." Thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng ở trong đêm tối yên lặng làm người hết sức an tâm. Hắn xoay người vươn tay ra, Nhiễm Nhan liền bỏ tay mình vào lòng bàn tay hắn.

Hai người nắm tay quay về dinh thự.

Tiêu Tụng trôi nổi trong quan trường đã lâu, thói quen nói chuyện hay giữ lại một chút, sẽ không nói hết, trong lời hắn vừa rồi cũng chỉ là "càng nguyện ý tin tưởng", mà tính tình khi còn nhỏ không thể đại biểu cho hiện tại. Nghiêm khắc mà nói, không tính coi là trả lời câu hỏi của Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan cũng không tiếp tục truy vấn, bản thân nàng có năng lực tự hỏi, không cần chuyện gì hắn cũng phải nói rõ ra.

Bắt đầu từ lúc ở Trường An.

Thái phu nhân mất, sau đó liền có người gấp không chờ nổi âm thầm ra tay, hiển nhiên người này trước đó kiêng kị thái phu nhân. Nhưng người này

giết Lăng Tương, giá họa cho Độc Cô thị, đến tột cùng là vì cái gì? Chỉ để bôi nhọ Độc Cô thị, làm Tiêu Tụng vì có một mẩu thân đức hạnh không hợp, mà không đủ tư cách tiếp nhận chức vụ tộc trưởng thôi sao?

Sau đó mọi chuyện cũng không ổn, cái kế hoạch này có vẻ quá hấp tấp, trăm ngàn chớ hở, rất có khả năng là lúc đang muốn trộm đồ vật vô ý bị Lăng Tương bắt gặp, hoặc là hung thủ tìm Lăng Tương để tra hỏi gì đó, bị Lăng Tương phát hiện ý đồ, mới giết người diệt khẩu. Hung thủ tự hiểu là hành vi đã bại lộ, cho nên lâm thời quyết định tự cắt đi cánh tay, tẩy thoát hiềm nghi, nhưng lại không cam lòng mất không một quân cờ, cho nên lại lâm thời định ra một kế hoạch hăm hại, dù sao quân cờ cũng phải phế đi, coi như lợi dụng vận khí của phế vật.

Cũng có khả năng là người làm chủ phái đi, cảm thấy đại thế đã mất, cho nên mới giãy chết một lần.

Chỉ là người nọ lại dùng hộp nam mộc tơ vàng để hăm hại Độc Cô thị, có thể là không biết thái phu nhân di chúc, cũng có thể là biết nhưng không rõ ràng, hoặc căn bản là đã biết, nhưng nhất thời tìm không ra được thứ gì làm cái cớ, nhưng có thể khẳng định, thứ mà người kia nhầm vào, không phải là cái hộp nam mộc tơ vàng này.

Sẽ là cái gì chứ?

Ngay sau đó, là về bốn giờ, Tiêu Tụng lúc nào cũng đề phòng có người xuống tay với Nhiễm Nhan, kết quả đối tượng bị hoài nghi lớn nhất lại gặp độc thủ! Chuyện này cùng cái chết của Lăng Tương có quan hệ gì hay không? Nếu chủ mưu giết chết Lăng Tương là Đông Dương phu nhân, như vậy người hạ độc Đông Dương phu nhân lại là ai? Bà ta vì muốn tẩy thoát hiềm nghi cho bản thân hay là bợ ngựa bắt ve chim sẻ núp sau, có người muốn trừ bỏ Đông Dương phu nhân?

Người Xuân Lai thà chết cũng muốn che chở là ai? Có phải chính là hung thủ muốn diệt trừ Đông Dương phu nhân hay không?

Nhiễm Nhan hoài nghi Tiêu Huyền Chi mới vừa rồi là đang diễn kịch, cũng không phải là đoán mò không căn cứ, không chừng cùng người ngoài cấu kết chính là Tiêu Huyền Chi, mà Đông Dương phu nhân chỉ là tòng phạm thì sao?

Trở về phòng ngủ, Nhiễm Nhan nằm trên giường nghĩ đến mọi chuyện, phàm là phương diện có thể tra ra được nàng đều suy nghĩ qua một lần, sau đó cẩn cứ những thông tin mình biết lần lượt loại ra.

Nhiễm Nhan cẩn cứ dấu vết bạo lực trên thi thể của Lăng Tương, cùng dấu vết vật lộn trong phòng, cộng thêm lời khai của thị tỳ chung quanh, nàng hầu như có thể khẳng định, hung thủ là nam, hơn nữa là người mà Lăng Tương tương đối quen thuộc, bằng không thì là sát thủ chuyên nghiệp...

Nhiễm Nhan nghĩ đến đây thì trong lòng nhảy dựng, tất cả mọi người đều dồn ánh mắt vào bên trong Tiêu thi, nhưng kỳ thật cũng có khả năng là tên chủ mưu quyền cao chức trọng kia tự mình phái người tới để lục soát đồ vật, bị Lăng Tương bắt gặp, cho nên quyết đoán giết người diệt khẩu, sau đó mới liên hệ nội ứng để xóa đi việc này.

Nhiễm Nhan càng nghĩ càng thấy có khả năng. Nàng ở Đại Đường chỉ nhận thức một sát thủ, chính là Tô Phục. Tô Phục hiện tại đang ở dưới trướng Lý Thái, mà Lý Thái đúng là nằm trong nhóm đối tượng hoài nghi trọng điểm!

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan lăn qua lật lại, thật lâu không thể đi vào giấc ngủ, nàng đang trằn trọc, lại bị một cánh tay hữu lực kéo vào trong ngực.

Tiêu Tụng không mở mắt ra, kê hàm dưới lên đầu vai nàng, thanh âm khàn khàn hàm hồ hỏi: "Làm sao vậy?"

Nhiễm Nhan trầm mặc trong chốc lát, mới nhỏ giọng nói: "Ngươi có cảm thấy, người cầu kết với Đông Dương phu nhân là Lý Thái hay không?"

"Ừm." Tiêu Tụng ý vị không rõ mà ứng tiếng, chợt điều chỉnh tư thế cho nàng thoải mái, thanh âm vẫn mang vẻ ngái ngủ, trầm thấp khàn khàn nói: "Ngươi là đang hoài nghi Tô Phục đi...người đầu tiên ta hoài nghi là hắn, mặc dù là hắn thì có thể như thế nào, ngươi nếu muốn cho hắn sống, thì ta có thể để hắn sống...cũng không phải thông đồng với địch phản quốc...ngohan, ngủ đi."

Nhiễm Nhan khẳng định không biết rằng sau những lời này Tiêu Tụng đã nghiến răng nghiến lợi cỡ nào, với tính tình của hắn, thật sự không chừng sẽ âm thầm diệt trừ Tô Phục, chuyện "bằng mặt không bằng lòng", hắn vĩnh viễn có thể làm được không chút sơ hở. Chỉ là hắn cũng băn khoăn, Nhiễm Nhan không phải dễ lừa gạt, nếu nàng biết hắn làm như vậy, có thể quyết liệt với hắn hay không...

Trong cơn buồn ngủ mơ mơ màng màng, Tiêu Tụng nhẹ nhàng hôn hôn lên trán Nhiễm Nhan, trong lòng chỉ có mấy chữ - công tâm là trên hết.

Làm một nam nhân, cả lão bà của mình cũng không trị được, chỉ toàn nghĩ đến chuyện đi giết nam nhân khác là không ổn, vẫn là trước hết giữ chặt trái tim của lão bà mình mới là tốt.

Lời editor: Tô Tô: achhoooo, achhoooo...hai đứa bay con mẹ nó có thôi đi không hả?! Có biết ông đây toàn làm ca đêm ko?

Chương 333: Sứ thần tới từ Trường An

Sáng sớm hôm sau, gió nhẹ ấm áp, trong không khí hơi lạnh mang theo hương hoa lan thoang thoảng, thâm vào ruột gan.

Nhiễm Nhan vừa mới rời giường, còn chưa trang điểm, đã có người đến thỉnh Tiêu Tụng đi từ đường.

Tiêu Tụng còn đang ngủ, từ sau khi thái phu nhân qua đời, hắn hầu như không được ngủ đàng hoàng, mỗi ngày nhiều nhất chỉ ngủ một hai canh giờ, hơn nữa đỡ quan về quê, một đường vất vả, khó khăn mới được ngủ thẳng giấc, Nhiễm Nhan có chút không dành lòng gọi hắn dậy, nhưng làm một người đứng ở độ cao nào, nhất định phải có năng lực cùng cấp độ, nếu không sớm muộn gì cũng sẽ hỏng mất, mà Tiêu Tụng không thể nghi ngờ là người có thể chống đỡ được áp lực.

"Phu quân." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng đẩy dậy hắn.

"Ừm?" Tiêu Tụng trở mình, chờ cho thanh tỉnh khoảng hai giây, liền ngồi dậy. Hắn mấy ngày nay ngủ không sâu, mới vừa rồi khi thị tỳ đèn đây truyền lời thì đã tỉnh.

Nhiễm Nhan lấy tó y trên bình phong xuống, giúp hắn mặc vào, "Nghĩ chắc là muốn xử trí Xuân Lai."

Sáng sớm như vậy, hành động này của Nhiễm Nhan, làm đáy lòng Tiêu Tụng trở nên mềm mại, cả người nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Chồng đỡ quá lâu rồi, mệt mỏi quá.

Trước kia khi hắn còn lẻ loi một mình, căn bản sẽ không có cảm giác vất vả, chuyện gì cũng đều đứng ra, có nhu mới có cương, có sướng mới có khổ. So với trước kia, hắn hiện tại rõ ràng nhận thấy được sự mềm yếu ẩn sâu trong nội tâm, bị tầng tầng lớp bao vây không thể chạm đến, nhưng so ra, hắn thích hiện tại hơn.

Tiêu Tụng đem đầu dựa vào bụng Nhiễm Nhan, hưởng thụ phục vụ của phu nhân tri kỷ nhà mình.

"Tiêu Việt Chi, ta phát hiện ngươi có tiềm chất say chết ôn nhu hương." Nhiễm Nhan vừa tròng tay áo ngoài cho hắn vừa giễu cợt.

"Bá vương có hòng nhan đưa tiễn, có cái gì không tốt." Tiêu Tụng vẫn còn ngái ngủ, nhỏ giọng lầm bẩm.

Nhiễm Nhan khinh bỉ nhìn hắn một cái, "Hào khí can vân, quang minh lối lạc, lực cử ngàn cân, ngươi có cái gì?"

"Cái gì cũng không có, nhưng ta khẳng định là sủng ái nữ nhân của mình hơn so với bá vương." Tiêu Tụng duỗi tay ôm eo thon của Nhiễm Nhan, cọ cọ lên ngực nàng, trước khi Nhiễm Nhan thẹn quá hóa giận, quyết đoán nhảy lui ra, "Ta đi trước đã!"

Nhiễm Nhan tức giận nhìn chằm chằm hắn vọt xuống hành lang mang guốc giày, lúc sắp đi còn quay đầu lại chớp chớp mắt với nàng, rồi sau đó sửa sửa vạt áo, mang bộ dạng trầm ổn như thường ngày đi ra khỏi viện.

Nhiễm Nhan nhịn không được mỉm cười, lầm bẩm: "Thật biết giả vờ."

Nhiễm Nhan không ưa nhất là người dối trá, nhưng hiện giờ lại cảm thấy tiêu chuẩn mình dùng để đối đãi Tiêu Tụng khác với tiêu chuẩn đối đãi người khác, có lẽ chỉ vì hai chữ "Tín nhiệm", hắn nguyện ý dỡ bỏ ngụy trang trước mặt nàng, cho nên cảm thấy hắn ngụy trang cũng không coi là khó chấp nhận.

"Nương tử, lang quân còn chưa rửa mặt đâu." Văn Lục bưng nước vào, nhíu mày nhỏ giọng nói: "Nếu bị người khác biết, sẽ nói lang quân bất kính tổ tiên."

Nhiễm Nhan mỉm cười, nói vậy Tiêu Tụng sẽ tự giải quyết, hắn có rã sao, cũng coi như là người trọng hiếu đế, huống chi hắn cũng sẽ không để nhược điểm cho người khác lời ra tiếng vào.

"Đừng động tới hắn, giúp ta chải đầu đi." Nhiễm Nhan đưa lược cho Văn Lục.

Rửa mặt chải đầu xong, Nhiễm Nhan liền sai người đi từ đường hỏi thăm tình huống. Tin tức nhận được không ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan, cũng làm nàng thốn thức, Xuân Lai vẫn thà chết không khai.

Trong lòng Nhiễm Nhan cảm thấy rất kỳ quái, sai người mô tả kỹ càng lại phản ứng của Xuân Lai, kết quả thật sự phát hiện một tia manh mối – thái độ của nàng ta, rõ ràng còn kiên định hơn so với ngày hôm qua!

Hôm qua khi Xuân Lai nghe thấy Tiêu Tụng nói đem cả nhà nàng ta giao cho quan phủ, vẻ khiếp sợ, hoảng hốt trên mặt nàng ta, Nhiễm Nhan vẫn còn nhớ như in, vì cái gì mới trải qua một đêm, nàng ta đã lộ quyết tâm không nhả ra bất cứ tin tức gì?

Suy bụng ta ra bụng người, Nhiễm Nhan tự nhận chính mình còn xem như là một người hành sự quyết đoán, nếu giờ này ngày này mình ở vào hoàn cảnh của Xuân Lai, liên quan đến tính mạng của thân nhân, sợ chỉ trong một buổi tối cũng khó có thể hạ quyết tâm.

"Trong nhà Xuân Lai còn có những ai?" Nhiễm Nhan hỏi thị tỳ bốn gia kia.

Thị tỳ cúi đầu đáp: "Có phụ thân, mẹ kế, hai huynh đệ cùng cha khác mẹ."

Nhiễm Nhan gật đầu, sai Văn Lục thưởng cho thị tỳ chút tiền.

Người khác sinh luôn không thể bằng thân sinh, thân phận hiện tại của Nhiễm Nhan cũng có vài phần tương tự Xuân Lai, nàng cùng Cao thị như nước với lửa, Xuân Lai nói vậy cũng không quá tốt, nếu phụ thân Xuân Lai cũng giống như Nhiễm Văn, vứt bỏ cần gì phải tự hỏi một ngày đêm?

Chẳng qua Xuân Lai đôn hậu thành thật, mà cô nhân còn cho rằng thân thể tóc da đều là nhò cha mẹ, mặc dù không có ơn dưỡng dục, vẫn còn có ơn sinh ra, tất nhiên là có cái gì đó đã ảnh hưởng quyết định của Xuân Lai.

Sắp đến trưa, Tiêu Tụng mới từ từ đường trở về.

Chờ hắn ăn xong cơm trưa, Nhiễm Nhan mới hỏi: "Kết quả như thế nào?"

"Vẫn là không chịu nói, người tạm thời còn giam giữ ở từ đường." Tiêu Tụng dừng lại, súc miệng, nhận khăn Văn Lục đưa qua lau vết nước bên môi, nói tiếp: "Bất quá, người tối hôm qua lén lút cùng Xuân Lai gặp mặt kia lại đúng là Thập Nhất Lang."

Nhiễm Nhan không đáp lời, chờ hắn nói tiếp.

"Thập Nhất Lang hôm qua ra ngoài, lại không mang sai vặt thị tỳ gì, ta sai người đi đến túu lầu hắn thường hay đi tìm được y phục hắn thay ra, hắn dặn chưởng quầy kia là phải vứt bỏ, nhưng tiểu nhị thấy là xiêm y tốt, liền cất riêng, bên trên còn dính tùng hương, trên giày cũng dính bùn đǒ sau núi." Tiêu Tụng dựa vào lưng dựa phía sau, thở ra thoái mái nói: "Chuyện kế tiếp liền không phải của ta."

"Ngươi không muốn xuống nước sờ sờ cá à?" Nhiễm Nhan nhấp một hớp nước trà, nhìn về phía hắn.

Tiêu Tụng nhàn nhạt cười nói: "Nước quá đục, nhìn không thấy cá, ta lại không muốn đi xuống cho ướt chân."

Có đôi khi vụ án quá mức phức tạp, cũng sẽ chọn cách quây cho đục nước, nhân lúc loạn mà tóm "Cá", bất quá Tiêu Tụng trước nay đều biết khi nào thì nên tóm.

Nhiễm Nhan nghĩ một chút cũng liền minh bạch, thân thể tộc trưởng Tiêu Cảnh rõ ràng ngày càng lụn bại, trải qua nhiều ngày mệt nhọc, mọi người ai cũng nhìn ra với tình trạng thân thể đó ông kỳ thật đã vô pháp gánh tiếp gánh nặng cả tộc, lúc này, nên sốt ruột không phải Tiêu Tụng, mà là người mơ ước vị trí tộc trưởng.

"Cửu Lang!" Lưu Thanh Tùng mang theo một trận gió cuốn vào.

Nhiễm Nhan có chút kinh ngạc, Lưu Thanh Tùng đã nhiều ngày nay vẫn luôn canh giữ ở bên mộ thái phu nhân và Lăng Tương, khá lâu rồi không thấy mặt mũi, hôm nay bỗng nhiên "hoạt bát" lên, là vì sao?

"Cửu Lang, Trường An có tin tức, bệ hạ có thể muốn đoạt tang." Lưu Thanh Tùng vọt tới trước kỷ của Tiêu Tụng, thanh âm vừa thấp vừa dồn dập.

Biểu tình Tiêu Tụng ngưng lại, thấp giọng hỏi: "Ai vậy?"

Lưu Thanh Tùng không đáp, chỉ lấy mắt nhìn Tiêu Tụng, ý tứ kia rõ ràng nói là: Người.

"Tin tức của ngươi có mấy thành nắm chắc?" Tiêu Tụng không khỏi thầm trách bản thân gần đây quá mức lơ là tin tức bên Trường An, hắn đạo này có chút mệt mỏi phải ứng đối, nếu không tin tức Lưu Thanh Tùng có thể nghe được, hắn không có khả năng nghe không được tiếng gió.

Nhiễm Nhan lúc này mới thấy rõ bộ dạng Lưu Thanh Tùng, mặt mũi đầy râu, một thân đồ tang xám trắng đã không biết mấy ngày rồi chưa giặt, chõ đầu gối có một mảng đất bụi.

Người chính là sinh vật phức tạp như vậy, Tiêu Tụng rõ ràng là người rất kiên cường, gần như là tường đồng vách sắt, nhưng gặp phải đả kích sinh ly tử biệt này, tinh thần khó tránh khỏi sẽ có chút sa sút sơ sẩy, mà Lưu Thanh Tùng người luôn trọng tình, mềm yếu đến độ phải dùng đủ loại chuyện để lừa gạt lung lạc bản thân, nhưng giờ này khắc này, lại thanh tịnh dị thường.

Nhiễm Nhan liếc nhìn Tiêu Tụng một cái thật sâu, thầm nghĩ, bi thương quá nhiên vẫn là nên phát tiết ra thì mới tốt được.

Nàng bên này vừa quyết định, thì đã có gã sai vặt đến thỉnh Tiêu Tụng, nói là có sứ thần từ Trường An tới.

Lời editor: Tiêu Tiêu có zợ thì đổi qua rửa mặt bằng sữa...

Chương 334: Sứ thần Lý Khác

Sứ thần triều đình tới, theo lý nên vẩy nước lau bụi, phủ đỏ treo xanh mà nghênh đón, nhưng đang ở trong hiếu kỳ, không tiện làm náo nhiệt đến như vậy, Tiêu gia chỉ đơn giản tiến hành dọn dẹp.

Nghênh đón sứ thần trong hiếu kỳ có thể không cần quan phục, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan chỉ sửa sang lại vẻ ngoài một chút, rồi chuẩn bị ra cửa.

Đang lúc chỉnh trang, động tác Tiêu Tụng hơi dừng, quay đầu hỏi gã sai vặt bên cạnh, "Bệ hạ phái ai tới?"

"Hồi Cửu Lang, là Ngô Vương." Gã sai vặt ngồi xóm xuống giúp Tiêu Tụng đặt giày đã chỉnh trang tốt xuống.

Động tác của Nhiễm Nhan cũng khụng lại, Ngô Vương Lý Khác! Nhiễm Nhan thật sự không muốn nhìn thấy người này, Lý Khác cũng không thật sự làm nhục nàng, nàng cũng đã cắn vỡ mạch máu Lý Khác, việc này đã trả thù công bằng, chẳng qua nếu thật sự xóa bỏ hết toàn bộ, trong lòng nàng luôn cảm thấy không thoải mái.

Chuyện này vẫn là cái nhìn của riêng nàng, còn Lý Khác có nguyện ý bỏ qua chuyện cũ hay không thì khó nói.

Hai người mang xong giày, cùng nhau đi ra tiền viện. Lưu Thanh Tùng không tính là người Tiêu gia, tất nhiên là không cần đi gặp Lý Khác.

Tất cả mọi người trong Tiêu thị đều tụ tập lại chờ ở ngoài cổng, bọn họ âm thầm đứng phía sau Tông Quốc Công cùng Độc Cô thị, cùng một chỗ với đám người Tiêu Huyền Chi.

Khoảng vài giây sau, liền có gã sai vặt từ đầu thôn chạy vào, "Đoàn xe của sứ thần tới rồi."

Mọi người lại lập tức sửa sang vẻ ngoài lần nữa, xác nhận không có chỗ nào không ổn, mới nghiêm mặt an tĩnh chờ.

Đoàn xe tiến vào tầm mắt, mọi người Tiêu thị do tộc trưởng cùng Tống Quốc Công dẫn đầu đi ra đại môn nghênh đón. Xe ngựa chậm rãi dừng trước cửa Tiêu thị, gã sai vặt lập tức dọn xuống ghế kê chân.

Cửa xe mở ra, Lý Khác một thân đồ trắng bước từ trên xe ngựa xuống, dung mạo hắn vẫn như vậy, mặt thon gầy, Thiên Đình no đủ, chân mày dài, đôi mắt hép dài, sống mũi cao hơi khoăm.

Tống Quốc Công cùng đám người tộc trưởng chắp tay khom mình hành lễ, "Bái kiến sứ thần."

Ngay sau đó là toàn bộ tộc nhân Tiêu thị hành lễ theo.

Lý Khác chân vừa mới chạm đất, đã vội vàng bước tới nâng Tống Quốc Công cùng mấy vị trưởng bối, "Các vị trưởng bối đại lễ như thế, Khác không dám nhận, mau mau đứng lên."

"Quân thần chi lễ sao có thể qua loa." Tống Quốc Công nhàn nhạt nói, ánh mắt không dấu vết mà lướt qua một thân đồ trắng của hắn, nhưng cũng không tiếp tục kiên trì.

Sứ thần là đại biểu cho thánh ý, bình thường đều nên mặc quan phục, nếu Lý Khác dùng y phục trắng, chính là lấy thân phận con rể Tiêu thị mà đến, nếu vẫn cứ kiên trì quân thần chi lễ, chẳng phải là không cho người ta mỉa mai hay sao?

"Ý của phụ hoàng là lệnh cho Khác đến khuyên giải an ủi Quốc công đừng đau buồn quá mức, quân thần chi lễ tạm thời bỏ qua cũng được." Lý Khác đỡ nhẹ Tống Quốc Công vào phủ.

Trong viện đã lập bàn thờ, Tống Quốc Công thấy Lý Khác một thân y phục trắng không tiện tuyên đọc thánh chỉ, liền sai người chuẩn bị phòng thay đồ cho hắn. Đảo qua đảo lại như vậy, còn muốn mọi người chờ, kỳ thật nếu muốn tiện, còn không bằng cứ trực tiếp mặc quan phục mà đến, tuyên xong thánh chỉ, lại đổi y phục trắng, nhưng hàm nghĩa bên trong lại bất đồng rất lớn.

Lý Khác cũng là người chơi chính trị, hơn nữa thân là thanh niên có tiền đồ nhất trong hoàng tộc, hắn cần phải làm thật tốt công tác hình tượng cho bản thân, hiếu để đương nhiên không chấp nhận bỏ qua.

Đổi xong quan phục, Lý Khác nâng thánh chỉ xích cầm long văn, đi đến trước bàn thờ.

Người Tiêu thị rào rào khom mình hành lễ, an tĩnh lắng nghe.

Thời Đường khi tiếp thánh chỉ cũng sẽ không bắt đầu đã phân phật quý xuống cả đám để chờ tuyên chỉ, hơn nữa thánh chỉ mở đầu cũng không phải "Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiêu rằng", nếu là chính sự, mở đầu hơn phân nửa là hai chữ "Môn hạ", bởi vì bản thân chiêu thư là từ Trung Thư Tỉnh soạn ra trước, Môn Hạ Tỉnh xét duyệt, hoàng đế ngự phê "Khả"*. Nhiều nhất cũng chỉ dùng bốn chữ "Phụng thiên thừa vận", đây cũng hơn phân nửa là trong tế điển trọng đại hoặc lễ phong hậu linh tinh mới có thể dùng tới.

*khả trong 'khả năng' aka 'có thể', 'được', 'approved'

Mà đạo thánh chỉ này mở đầu cái gì cũng không có, nội dung cũng hết sức đơn giản, trực tiếp nói thẳng là nghe tin thái phu nhân qua đời, thập phần bi thống, sau đó là khuyên giải an ủi Tống Quốc Công.

Nhiễm Nhan phát hiện kỳ thật Lý Thé Dân thật sự là một vị hoàng đế rất biết lừa tình, thí dụ như an ủi Tống Quốc Công, thì đại ý là nói "Mỗi khi nghĩ đến khanh phải chịu đựng bi痛 khổ quá lớn, mà tuổi tác khanh đã cao, ta liền lo lắng trăn trọc đến khó có thể đi vào giấc ngủ, cơm nuốt không trôi, hận không thể tự mình đi thăm..." vân vân, sau đó là khuyên mọi người của Tiêu thị nén bi thương.

Một thiên thánh chỉ tuyên xong, Tống Quốc Công đã lão lệ tung hoành.

"Chúng thần tạ bệ hạ long ân!"

Mọi người cùng cao giọng tạ ơn, cung kính phục bái xong, Lý Khác giao thánh chỉ trong tay cho Tiêu Cảnh, trong thánh chỉ này tuy đề cập Tống Quốc Công là nhiều nhất, nhưng rõ cuộc cũng không phải chỉ cho mình ông.

Lý Khác ôn thanh khuyên giải an ủi Tống Quốc Công: "Phụ hoàng đã ưu tư khó an nhiều ngày rồi, trước khi ta đi, đã gọi riêng ta vào cung dặn dò nhất định phải thay ông ấy hảo hảo khuyên giải an ủi ngài. Quốc công thỉnh nén

bí thương." Bên này khuyên xong, nhưng cũng không bỏ sót Tiêu thị trưởng bối, "Chư vị trưởng bối thỉnh nén bi thương."

Dọn bàn thờ đi, mọi người liền thỉnh Lý Khác đến thính đường trò chuyện.

Nữ quyền ai nấy đều quay về hậu viện, chỉ có đích tử đích tôn của Tiêu thị mới cần vào thính đường.

Thời Đường có quy định nghiêm khắc về trang phục, làm chuyện gì, liền phải mặc quần áo tương ứng như thế nào, bởi vậy Lý Khác nhanh chóng đổi qua thường phục màu trắng, mới trở lại trong thính đường an tọa.

Lý Khác rất biết kiểm soát thái độ bản thân, thoát nhìn thân thiết lại không mất tôn quý của hoàng gia, những chuyện xã giao này hắn đã rất thành thạo.

Tang kỳ có rất nhiều kiêng kị, thời Đường so với đời Tống còn nghiêm khắc hơn, cho nên trò chuyện cũng không lâu.

Tiêu Tụng vẫn không nói nhiều, chờ đến khi tan đi, Tiêu Tụng vừa mới đi lên hành lang gấp khúc, thì nhìn thấy Lý Khác đứng bên cạnh hồ sen, thấy hắn đi qua, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt hơi gật đầu.

Tiêu Tụng đi ngang qua bên cạnh hắn, dừng bước chân, quay đầu lại cười hỏi: "Điện hạ chờ lâu, chẳng lẽ không muốn nói cái gì sao?"

Từ thính đường đi ra, Lý Khác đi đường nào cũng không đi đến chỗ này được.

"Bốn vương chỉ là đi lạc đến đây, cũng không phải chờ." Lý Khác cười nói.

"Vậy sao, ta đây thật sự thương tâm, vốn tưởng rằng điện hạ đặc biệt tới tìm ta để ôn chuyện." Tiêu Tụng khẽ cười một tiếng, rồi chắp tay nói: "Đi hướng bên phải, có thể trở lại thính đường, ta còn có việc, thứ lỗi không thể đưa tiễn."

"Không sao." Lý Khác nói vẻ không để bụng.

Tiêu Tụng hơi gật đầu thi lễ, xoay người không nhanh không chậm rời đi.

Nhiễm Nhan đang dựa trên hành lang nhìn Văn Lục chỉ huy mọi người chuẩn bị giỏ tre trong viện, để dẫn người lên đồi hái hoa lan. Mọi người vừa

thấy Tiêu Tụng tiến vào, lập tức im lặng.

Dù sắc mặt Tiêu Tụng xưa nay cũng không tốt hơn bao nhiêu, nhưng Nhiễm Nhan có thể nhận thấy rõ ràng hắn hơi khác.

"Làm sao vậy?" Nhiễm Nhan bước tới đón, nhẹ giọng hỏi.

Con ngươi Tiêu Tụng hiện lên một tia kinh ngạc, hắn tự cho là chưa biểu lộ ra một chút tức giận nào a! Vậy mà vẫn bị Nhiễm Nhan nhìn ra, không khỏi cầm lấy tay nàng, nói: "Chuyện hái hoa để cho các nàng đi là được, người đừng đi, nàng to, sẽ làm người mệt mỏi."

Nhiễm Nhan dừng một chút, gật đầu nói: "Vân Lục, người đi với bọn họ đi."

Vân Lục ứng tiếng, dẫn người ra cửa.

Nhiễm Nhan kéo hắn ngồi lên trên hành lang ngoài, "Ai chọc người rồi?"

"Mới vừa rồi ở trên hành lang gấp khúc gặp Ngô Vương." Tiêu Tụng biết đối với Nhiễm Nhan thì không cần nói quá minh bạch.

Lý Khắc trong thời gian ngắn ngủn đã có thể thăm dò ra đường mà Tiêu Tụng muốn quay về viện thì nhất định phải đi qua, chuyện này chứng tỏ, hắn có sắp xếp tai mắt trong phủ. Là muốn thử thái độ của Tiêu Tụng? Hay là có mục đích gì khác?

Chương 335: Trá

Nhiễm Nhan trầm mặc một lát, Xuân Lai thà chết cũng muốn che chở Thập Nhất Lang, Thập Nhất Lang này có quan hệ với Lý Khác? Cho dù là có quan hệ, Xuân Lai dựa vào cái gì phải che chở hắn?

"Ngươi cảm thấy Xuân Lai có thích Thập Lang không?" Nhiễm Nhan đột nhiên hỏi.

Tiêu Tụng đang lười biếng nằm phơi nắng, nghe nàng hỏi như vậy, hơi nhướng mày, "Không biết, nếu dựa theo tình huống bình thường mà phỏng đoán, bọn họ từ nhỏ lớn lên bên nhau, tính tình Thập đệ tuy hơi kém, nhưng tướng mạo tài hoa thì lang quân bình thường vô pháp so sánh với hắn, không có lý do gì không thích đi!"

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nguýt Tiêu Tụng một cái, thật không biết Trường An Quỷ Kiến Sầu sao có thể không biết xấu hổ đi nói người khác tính cách kém, ít nhất Tiêu Huyền Chi thoạt nhìn còn nho nhã hơn hắn nhiều.

"Nếu là trước đây, ta cũng sẽ nghĩ như vậy, nhưng như Lưu Thanh Tùng từng nói, cảm tình là thứ không đáng tin cậy, không có tiền căn hậu quả gì đáng nói." Nhiễm Nhan căn bản đoán không ra Xuân Lai có cảm tình sâu đậm gì với Tiêu Huyền Chi hay không, mà đây lại là chuyện quan trọng nhất. Nhiễm Nhan dừng một chút, nói: "So với chuyện ở chỗ này suy đoán, không bằng trực tiếp đi hỏi nàng ta."

Nhiễm Nhan vừa nói xong, liền tự xì hơi, hiện giờ Lý Khác đang ở trong phủ, địch hay bạn còn không rõ, tùy tiện nhúng tay vào chuyện này chỉ sợ không tốt.

Tiêu Tụng nhìn bộ dạng nàng xoắn xuýt, trong lòng yêu cực kỳ, không khỏi duỗi tay xoa xoa tóc nàng, nhẹ giọng nói: "Chuyện này có khó gì, ngươi muốn biết, chỉ cần dùng kế trá nàng ta một chút."

Nhiễm Nhan ánh mắt sáng lên, bắt lấy tay hắn nói: "Trá như thế nào?"

Tiêu Tụng gọi Bạch Nghĩa tới, thấp giọng phân phó vài câu, rồi xoay người nói: "Đi thôi, chúng ta đến sau núi tản bộ!"

Tiêu Tụng chớp chớp mắt, nắm tay nàng đi ra ngoài, "Có lẽ là hai ngày nữa phải về Trường An, sợ những ngày còn thanh nhàn có thể không nhiều lăm, hôm nay thời tiết tốt, chỉ bồi phu nhân."

Nhiễm Nhan không biết hắn muốn đi đâu muốn làm cái gì, chỉ an tâm mà đi theo hắn.

Ra sau núi là đi ngược hướng với từ đường, nhưng đi đường cửa hông thì gần hơn.

Ra khỏi cửa hông, thì thấy một dãy nhà ở, Tiêu Tụng một đường không ngừng kể chuyện cười cho Nhiễm Nhan nghe, Nhiễm Nhan rất nể tình cười vài lần, khi sắp ra khỏi thôn, bước chân của Tiêu Tụng hơi chậm lại, ngược lại nói: "Tinh thần của Thập đệ mấy ngày nay không được tốt, chắc là vì Xuân Lai, Thập đệ là đứa tử tâm nhẫn, nếu nàng ta thật sự có tình cảm với Thập đệ, Thập đệ tất nhiên sẽ toàn lực bảo hộ nàng ta..." thanh âm hắn dần dần hạ thấp, chợt khôi phục lại bình thường nói: "Trước khi quay về Trường An, ngươi đi thăm đại phu nhân đi."

"Được." Nhiễm Nhan thuận theo.

Tiêu Tụng móc khăn ra lau mồ hôi trên trán cho Nhiễm Nhan, "Có mệt hay không?"

Nhiễm Nhan lắc đầu, hai người phảng phất chỉ như phu thê đang nhàn thoại, chậm rãi đi lên đồi phía bên kia.

Lúc lên đến nửa sườn núi, Tiêu Tụng thấy bốn bề vắng lặng, cũng mặc kệ Nhiễm Nhan có nguyện ý hay không, đột nhiên công nàng lên, dọa Nhiễm Nhan nhảy dựng, "Tiêu Việt Chi, ngươi bót hò nháo! Mau thả ta xuống."

Nhiễm Nhan vốn cũng không phải loại người để ý cái nhìn của người khác, nhưng nay đã khác xưa, khi còn ở Tô Châu nàng không giấu kỹ chuyện mình nghiêm thi, sau này đã đưa tới rất nhiều phiền toái, tuy đều không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng đã cho nàng một giáo huấn trọn vẹn...lời đồn đãi cũng có thể mãnh như hổ.

"Không ngại." thanh âm Tiêu Tụng mang ý cười.

Nếu hắn nói không sao, thì hắn là sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì xấu, Nhiễm Nhan cũng không kiên trì đòi xuống nữa.

Tiêu Tụng bất đắc dĩ nói: "Ngươi a, còn không hiểu chút chuyện hậu trạch này bằng ta, làm thê tử của người ta, bên ngoài thì dựa thân phận, xuất thân, địa vị của phu quân, địa vị nhà chồng, ở nhà mình, chỉ đơn giản là dựa vào sủng ái của phu quân, người mà ta coi trọng, ai dám khinh thị?"

Lấy xuất thân của Nhiễm Nhan, muôn cho đám túc phụ ngạo kiều kia của Tiêu thị chân chính tôn trọng, là không có khả năng, nhưng ít ra khi họ biết Tiêu Tụng coi trọng nàng như thế, họ cũng sẽ không ra mặt gây khó dễ cho nàng, nếu không thì chính là đánh vào mặt Tiêu Tụng. Thủ hỏi cả Tiêu thị này, ngoại trừ Tống Quốc Công ra ai dám duỗi tay rút sợi râu của lão hổ.

Tiêu Tụng tuy độc thân đã lâu, nhưng tốt xấu gì cũng xuất thân là môn phiệt đại tộc, khi còn nhỏ đã mưa dầm thấm đất nên hiểu nhiều hơn so với Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan im lặng nghe, mấy phương diện này nàng đúng là cùu cấp thương tàn, hoàn toàn không thể tự gánh vác, cũng may Tiêu Tụng có vẻ rất hiểu.

Hai người tới lên trên đỉnh đồi, nhóm thị tỳ đang hái hoa nhìn thấy Cửu Lang vậy mà công Cửu phu nhân đi lên, đều đầy mặt kinh ngạc, cả Văn Lục cũng xông tới, la lên: "Nương tử bị thương ở đâu sao?"

Nhiễm Nhan duỗi tay cốc lên trán nàng ta, "Ngươi không nghĩ chuyện gì tốt cho ta được à?"

Văn Lục lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, rồi che miệng cười nhìn Nhiễm Nhan đầy trêu ghẹo, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Lang quân và nương tử thật là ân ái."

Nhiễm Nhan mỉm cười, nói sang chuyện khác: "Ta đi nhìn thử xem các ngươi hái đến đâu rồi."

"Lang quân có muốn nhìn với phu nhân không?" Văn Lục đánh bạo hỏi. Từ khi Nhiễm Nhan gả vào cửa, Văn Lục chưa bao giờ dám nói chuyện với Tiêu Tụng, chỉ vì hắn mà bắt đầu nghiêm túc lên, thật sự rất dọa người.

Tiêu Tụng hơi gật đầu, nắm lấy tay Nhiễm Nhan, đi cùng nàng vào sâu trong đám hoa.

Giỏ tre cũng không lớn, chỉ bằng một nửa cái bồn rửa mặt, giỏ tre trong tay sáu thị tỳ hâu như đã đầy, y lời yêu cầu của Nhiễm Nhan, chỉ hái những nụ hoa đã nở một nửa.

Tiêu Tụng chỉ yên lặng đứng một bên, bồi Nhiễm Nhan, biểu tình lanh đạm, tựa như không có chút cảm xúc. Hắn trước mặt người khác đều như thế, đối mặt với người cần phải xã giao, sẽ trò chuyện vui vẻ tự nhiên, phân không rõ là thiệt tình hay giả ý, đôi đai người không cần có cảm xúc, cơ bản là cái bộ mặt lúc này, thoát nhìn có chút lười nhát, hờ hững.

Nhiễm Nhan nhận thấy thị tỳ chung quanh cả thở cũng không dám thở mạnh, không khỏi nhìn về phía Tiêu Tụng, "Ngắm hoa thì ngắm hoa, nghiêm mặt làm cái gì."

Tiêu Tụng ho khan một tiếng, không phải hắn có ý như thế, chỉ là thói quen nhất thời sửa không xong, thêm nữa cũng không ai kêu hắn sửa.

"Không ngắm nữa, chúng ta đi ra đây kia ngắm phong cảnh, ta biết một chỗ rất đẹp." biểu tình Tiêu Tụng tự nhiên hơn một chút.

Nhiễm Nhan gật đầu, buông hoa ra theo hắn rời đi.

Trên sườn đồi cao gió hơi lớn hơn một chút, thổi y phục bay phấp phới, những cánh hoa lan rụng xuống bị gió thổi bay lên, xoay tròn trên không trung, u hương ngào ngạt.

Tiêu Tụng dẫn Nhiễm Nhan đi xuyên qua một mảnh rừng tùng nhỏ, cảnh trước mắt mở ra, thôn xóm bình lặng ở xa xa, màu xanh mướt mắt kéo dài đến chân trời, thậm chí có thể nhìn thấy thôn dân đang làm việc trên đồng ruộng cách đó không xa. Ngay dưới chân là nơi Tiêu thị tụ cư, đặc biệt là từ đường, nhìn rất rõ.

"Ngươi mới vừa rồi có ý nói những lời kia là cho ai nghe?" Nhiễm Nhan nhớ tới trước khi Tiêu Tụng lên núi có nhắc tới Xuân Lai.

"Tổ mẫu của Xuân Lai." Tiêu Tụng tra án luôn luôn không bao giờ buông tha bất cứ chi tiết gì, hắn biết tổ mẫu của Xuân Lai mù, nhưng thính lực so với những người già cùng tuổi thì tốt hơn rất nhiều, hơn nữa mỗi ngày mau

buổi trưa, đều sẽ ở trong sân tự mình làm chút đồ ăn, bởi vậy lời hắn nói, bà tất nhiên sẽ nghe được.

Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan nhíu mày, vội nói: "Đây cũng không hoàn toàn là lợi dụng, nếu lão nhân gia thật sự có thể làm Xuân Lai nói ra vài câu, ta tận lực giữ mạng cho Xuân Lai còn không được sao?"

"Kế sách tạm thời, ta lại không trách ngươi." Nhiễm Nhan nhìn xuống dưới chân đồi, "Lão nhân gia có thể gặp Xuân Lai sao?"

"Yên tâm đi, trong tộc biết lão nhân gia cơ khố, không ngăn cản bà đi thăm, nhưng mỗi lần đều có người, ta đã sai người rời đi, bọn họ muốn nói cái gì cũng tiện, chỉ có người của ta có thể nghe thấy." Tiêu Tụng cười nói. Ngay khi Tống Quốc Công để hắn tham gia việc này, hắn đã thuận tiện an bài luôn thủ vệ ở từ đường, không có ai rõ ràng hơn hắn làm sao để chui chõ trong phòng thủ.

Chương 336: Nhiễm Vân Sinh mất tích

Tiêu Tụng vừa dứt lời được một lát, Nhiễm Nhan liền thấy có một người bước đi tập tành vào từ đường.

"Đi thôi." Tiêu Tụng cầm tay nàng.

Hai người mới vừa đi vào rừng thông, một bóng người như tia chớp vọt đến trước mặt Tiêu Tụng.

"Chuyện gì?" biểu tình của Tiêu Tụng hơi ngưng trọng.

Nhiễm Nhan cũng nhận ra người này là hộ vệ đặc lực bên cạnh Tiêu Tụng, Bôn Tiêu. Hắn xử sự linh hoạt hơn so với Bạch Nghĩa, cho nên mới lưu tại Trường An chờ lệnh, giờ phút này lại đột ngột xuất hiện ở chỗ này, tất nhiên là đã xảy ra chuyện lớn.

"Nhiễm Thập Lang mất tích, đã mất tích bảy ngày rồi, Nhiễm phủ tìm mãi không thấy, Nhiễm lang quân mới đến phủ của chúng ta xin giúp đỡ, thuộc hạ tự chủ trương, đã phái người đi tìm, nhưng vẫn không có chút manh mối, thuộc hạ hoài nghi Ba Lăng công chúa." Bôn Tiêu tuy chỉ nói là hoài nghi, nhưng ngữ khí lại thập phần khẳng định, Nhiễm Vân Sinh sẽ không vô duyên vô cớ biến mất, mà không cho người trong nhà biết, người khác ai lại to gan lớn mật mà đi trốn "nam tử nhà lành"?

Tiêu Tụng rõ ràng cảm giác được toàn thân Nhiễm Nhan cứng đờ, nên cũng không cố kỵ, duỗi tay ôm lấy đầu vai nàng, trầm ngâm một lát nói: "Ta viết một phong thơ, người mang theo tin của ta tức khắc chạy trở về, vào thư phòng trong phủ ta tìm một cái túi gấm màu lam, đem toàn bộ đồ bên trong tính cả thư từ giao hết cho Ngự Sử Đại phu Mã Chu."

"Dạ." Bôn Tiêu thoảng nhẹ nhàng thở ra. Tiêu Tụng đã từng vì bảo vệ Nhiễm Vân Sinh, mà đón hắn vào ở tạm trong phủ, bởi vậy mới khiến cho trên phố ngòi vực, Bôn Tiêu đương nhiên không dám chậm trễ, đã nhiều ngày nay sút đầu mẻ trán, nhưng hắn có mấy cái lá gan cũng không dám đi

lục soát biệt viện của công chúa, hiện giờ có Tiêu Tụng tiếp nhận, thể xác và tinh thần vẫn luôn căng thẳng của hắn đều đột nhiên thập phần mỏi mệt.

"Thập ca hắn..." Nhiễm Nhan hận không thể lập tức trở về, trong một khắc Bôn Tiêu nói ra tin tức kia, trong đầu nàng nháy mắt hiện lên rất nhiều hình ảnh, Sài Huyền Ý vì A phù dung mà muốn chết không được, Đậu Trình Phong lạc lối vì A phù dung, còn có thi thể Tân Vân Lâm nằm trên bàn giải phẫu, Nhiễm Vân Sinh nhất tàn nhất tiêu, trong phút chốc, như rơi vào động băng, thân thể không thể khống chế mà run lên nhè nhẹ.

Tiêu Tụng nhận thấy thay đổi của nàng, trong lòng kinh ngạc, cũng ôm nàng vào trong lòng, vỗ nhẹ lưng nàng, nhẹ giọng an ủi nói: "Đừng sợ, Nhan Nhan, ta trước đây đã thu được rất nhiều nhược điểm của Ba Lăng công chúa, những chứng cứ này một khi trình lên, thánh thượng sẽ không thể làm như không thấy, Ba Lăng công chúa ít nhất sẽ không thể tự do ra vào cung nữa, ta phỏng chừng hai ngày nữa sẽ có thể quay về Trường An, Nhiễm Thập Lang sẽ không có việc gì, tin ta."

Nhiễm Nhan sợ hãi thi thể người thân thiết. Đây là nỗi sợ vẫn luôn giấu kín không thể chạm đến trong lòng nàng, chuyện của Tân Vân Lâm là một cơn ác mộng, có lẽ trước kia nàng không nên cố chấp mồ chính cho ca đó, thì chuyện này sẽ không thành tâm bệnh của nàng.

Nhiễm Nhan vẫn luôn là người bình tĩnh tới mức quá đáng, giờ này phút này lại sợ hãi đến khó có thể che dấu, làm Tiêu Tụng cảm thấy kỳ quái, hắn nhớ đến khi còn ở trấn Tụ Thủy Nhiễm Nhan đã nói qua cảnh trong mơ kia, chân mày hơi nhăn lại, ôm nàng chặt hơn.

Rúc vào lòng ngực rắn chắc ám áp của Tiêu Tụng, trái tim Nhiễm Nhan dần dần bình tĩnh trở lại. Đúng vậy, Nhiễm Vân Sinh sẽ không chết, dù hắn có bị ép hút A phù dung, nàng cũng nhất định có biện pháp giúp hắn cai. Chỉ là Nhiễm Vân Sinh trong cảm nhận của Nhiễm Nhan, là một người vô cùng tốt đẹp, nàng không muốn để những thứ dơ bẩn ô uế đó ô nhiễm hắn dù chỉ một chút.

Nhiễm Nhan thả lỏng lại, mới cảm thấy sau lưng mình đã ướt đẫm mồ hôi, nàng nhẹ giọng nói: "Ta không có việc gì."

Tiêu Tụng gật đầu, cùng nàng ra khỏi rừng tùng.

Chuyện Nhiễm Vân Sinh mệt tích nhất định không phải ngẫu nhiên, đây là Ba Lăng công chúa vẫn luôn tìm thời cơ để hành động.

Trước đó Nhiễm Nhan đã động tâm tu muôn giết người diệt khẩu, nàng cũng không xúc động đến mất lý trí, chỉ vì một cái khả năng thôi mà đi giết công chúa của một nước thì không ổn, nhưng giờ này khắc này, trong lòng nàng chỉ có bốn chữ "Nhỏ cỏ tận gốc".

"Nhan Nhan, ngươi thời khắc phải nhớ rõ, ngươi hiện tại không phải chỉ có một mình." Tiêu Tụng phát hiện ra dị trạng, nhỏ giọng nói bên tai nàng: "Chớ có xúc động."

Vân Lục dẫn thị tỳ đi cách hai trượng đằng sau, thấy Tiêu Tụng thường hay cúi đầu nói chuyện với Nhiễm Nhan, tuy chỉ nhìn thấy sườn mặt hắn, nhưng cũng có thể cảm nhận được thần thái kia là ôn nhu chưa bao giờ có, trong lòng hết sức cao hứng.

Trở lại trong phủ, sau khi dùng xong cơm trưa, Bạch Nghĩa vừa lúc trở về phục mệnh.

Xuân Lai mạnh miệng không thura nhện nàng ta có tình cảm với Tiêu Huyền Chi, nhưng khi nghe nói Tiêu Huyền Chi vì nàng ta mà bỏ ăn, nhịn không được rơi lệ đầy mặt, sau đó một chữ cũng không chịu nhả ra.

Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui, mới nói: "Người mà Xuân Lai muốn che chở, kỳ thật chính là Tiêu Huyền Chi đi."

Không còn ai khác đáng giá cho nàng ta không màng tất cả như vậy.

Tiêu Tụng gật đầu, ngược lại nói: "Nhưng tình ý mà Thập đệ dành cho Xuân Lai không giống làm bộ, dù cho quan hệ mẫu tử giữa hắn và đại phu nhân luôn không tốt, hắn cũng không có lý do gì đi xuống tay độc hại chính mẫu thân mình."

Bản thân Tiêu Tụng là một cao thủ giỏi ngụy trang, người bình thường diễn kịch sao có thể qua mặt hắn? Huống chi, hắn còn tương đối hiểu biết Tiêu Huyền Chi.

Sở dĩ tính cách của Tiêu Huyền Chi quái gở, Đông Dương phu nhân có trách nhiệm rất lớn. Đông Dương phu nhân có tính tình đậm đặc, cả đời dài với nhi tử mình cũng hoàn toàn không thân thiết, Tiêu Huyền Chi khi còn

bé lại trải qua mấy năm loạn ly, bên người cũng không có một người bạn chơi cùng, thời điểm vừa được đón về bốn gia quan hệ với huynh đệ trong tộc cũng không tốt, cho nên bây giờ mới lạnh nhạt như vậy. Hắn vẫn luôn dùng vẻ lạnh nhạt để tự bảo vệ, lại không giỏi giả vờ như Tiêu Tụng.

"Nói như thế, Xuân Lai hẹn với Tiêu Thập Nhất, rất có khả năng là nhận lệnh của Đông Dương phu nhân, nhưng nàng ta vì không muốn liên lụy Tiêu Thập Lang, cho nên mới liều chết không chịu nói ra nguyên nhân thật sự của cuộc hẹn gặp... chỉ sợ nguyên nhân này cũng không đơn giản đi."

Nhiễm Nhan phỏng đoán.

Tiêu Tụng mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng. Nhiễm Nhan thấy rõ ràng khâu hình của hắn: Mưu trữ quân.

Nếu chuyện này bị giũ ra toàn bộ, không chỉ có Đông Dương phu nhân, mà toàn bộ Tiêu thị đều sẽ phải chịu liên lụy, thân là nhi tử của Đông Dương phu nhân Tiêu Huyền Chi càng phải đứng mũi chịu sào.

Có ba chữ này, đáp án đã bị vạch trần một nửa, tất nhiên là Đông Dương phu nhân cùng vị hoàng tử nào đó cấu kết, xuất phát từ nguyên nhân nào đó, bị đối thủ của vị hoàng tử kia hạ độc, đương nhiên cũng có khả năng là Đông Dương phu nhân cùng chủ nhân bắt đồng ý kién, cho nên mới bị chủ nhân diệt khâu.

Nhiễm Nhan ẩn cảm thấy, cái chết của Lăng Tương, cùng với việc Đông Dương phu nhân bị hạ độc, có liên quan rất lớn với nhau, càng ngày càng tiếp cận chân tướng, thì càng ngày càng cảm thấy đáng sợ, pháo hôi trong trò chơi chính trị, một lần mưu biến cũng không thấp hơn chiến tranh giữa hai nước, một Lăng Tương bé nhỏ, có lẽ bất quá cũng chỉ là một cái khởi đầu không quá oanh oanh liệt liệt mà thôi.

Nhiễm Nhan lạnh sống lưng, nàng nhìn Tiêu Tụng, lúc này mới sâu sắc hiểu rõ hắn vì cái gì phải dối trá, ngoan độc, xảo trá, đơn giản là vì không muốn trở thành vật hi sinh trong chính trị, nàng cũng đồng thời bắt đầu kính nể người như Tống Quốc Công, Ngụy Chinh tự đáy lòng, có gan nói thẳng, thật sự cần dũng khí không phải của người thường, dùng câu đem đầu treo ở đai lưng để hình dung mỗi lần Ngụy Chinh yết kiến, không hề có một chút khoa trương nào.

Lý Thế Dân đương nhiên là người độ lượng, nhưng mặc dù là thời đại quân quyền tối thượng, chính trị cũng không chỉ là trò chơi của một mình quân

chủ.

Minh bạch đạo lý này, Nhiễm Nhan cũng minh bạch luôn, một nam nhân nhiệt huyết như Tiêu Tụng, vì sao có thể ẩn nhẫn như vậy. Nếu không nắm chắc tuyệt đối, đã ra tay, vận khí mà không tốt, thì bảo đảm chết đến thi cốt vô tồn.

"Vậy Xuân Lai..." đôi mắt đen kịt của Nhiễm Nhan ẩn hiện một tia thương hại. Nếu Xuân Lai không biết tầm quan trọng của sự tình, nếu không phải vì bảo toàn Tiêu Huyền Chi, nàng ta kỳ thật có thể không cần chết.

"Sự tình quan hệ đến vinh nhục của cả Tiêu thị ta, sáng nay khi ta ngăn cản trong tộc chuyển giao Xuân Lai cho quan phủ, phụ thân cùng tộc trưởng đều dễ dàng chấp nhận, nghĩ chắc cũng đã đoán được quan hệ của những chuyện sau lưng đó." Tiêu Tụng dựa lên lưng dựa, bung chén trà lên nhấp một ngụm nhỏ, mới nói: "Việc này cũng không đến mức không xóa sạch được, máu chót là phải xem thái độ của Đông Dương phu nhân."

Người Tiêu gia vẫn luôn vâng theo tổ huấn, sẽ không nuông chiều Tiêu Thập Nhất, nhưng hắn có thể chỉ bị đánh vài gậy, quỳ mấy ngày mấy đêm trong tù đường, còn Xuân Lai là phải bị đánh chết.

Chuyện đầu độc tạm thời bỏ qua chưa đề cập tới, Tiêu Thập Nhất lén gấp gỡ Xuân Lai là sự thật, lời hùng hồn Tiêu Cảnh khi còn ở trong tù đường đã nói ra miệng, không phạt là không có khả năng, nhưng sống chết của Xuân Lai, vẫn còn đường để thương lượng.

"Lang quân, phu nhân." Văn Lục ở ngoài cửa nói.

"Chuyện gì?" Nhiễm Nhan hỏi.

Văn Lục nói: "Tộc trưởng sai người tới thông tri là đêm nay xử trí Thập Nhất Lang và Xuân Lai, nếu lang quân có thời gian, thì đi chứng kiến."

Nếu là có thời gian, thì đi chứng kiến. Nói cách khác là đi hay không đi?

Tiêu Tụng sai Văn Lục đi đáp lời, chỉ nói "Đã biết", cũng không nói đi hay không đi.

Sau khi Thái phu nhân được hạ táng, Tiêu Tụng thanh nhàn hơn trước kia nhiều. Sau giờ ngọ, Nhiễm Nhan vì muốn dời đi lực chú ý, không để cho

mình cứ luôn nghĩ về chuyện của Nhiễm Vân Sinh, liền tự mình bày hoa lan ra sân để hong khô, Tiêu Tụng thì ngồi ở đối diện nàng nhấp nháy nước trà, hưởng thụ một chút thanh nhàn hiếm có trong mấy ngày này.

Có điều là có người cố tình không muốn để hắn nhàn rỗi, mới ngồi chưa được một chén trà nhỏ, đã có thị tỳ tới bẩm, Tiêu Thập Lang tới.

Tiêu Tụng cho người thỉnh hắn tiến vào.

Tiêu Huyền Chi phảng phất như tiêu tụy đi chỉ trong một đêm, giữa chân mày cũng đã có một cái rãnh ngắn nhợt nhạt, cặp môi mỏng thời thời khắc khẽ mím nhẹ, dung mạo có vài phần tương tự Tiêu Tụng, lại nhu hòa hơn hắn rất nhiều.

"Cửu ca, Cửu tẩu." thanh âm Tiêu Huyền Chi hơi nghẹn.

Tiêu Tụng hơi gật đầu, trầm giọng nói: "Vào đi."

Tiêu Huyền Chi thi lễ với Nhiễm Nhan, rồi theo Tiêu Tụng vào trong phòng.

Mà bên kia Tiêu phủ, cây trúc trong viện sàn sạt lay động theo gió nhẹ, làm cho tiểu viện vốn đã không lớn thêm vài phần thanh u, một phụ nhân tố y ngồi trên hành lang, mi như núi xa, mắt chửa thu thủy, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt.

Trước mặt bà ta bày mấy bồn thù du xanh biếc, còn chưa tới mùa ra hoa, nhưng nhìn dáng vẻ tươi tốt kia, thì biết chỉ cần đến ngày thu thì sẽ nở ra những đóa hoa mỹ lệ, mà bà ta thì đang cẩn thận sửa sang những cành lá dư thừa trên mấy bồn thù du kia.

"Phu nhân, Thập Lang đi qua chỗ Cửu Lang." Một phụ nhân trung niên mặc áo váy màu xám đứng ở hành lang cúi đầu nói.

Động tác trong tay Đông Dương phu nhân khụng lại hai giây, rồi lại tiếp tục sửa sang, bộ dáng kia cùng trước đó không khác gì nhau, thật lâu sau, thấy phụ nhân kia còn chưa rời đi, mới nhàn nhạt nói: "Kệ hắn đi thôi."

Phụ nhân áo xám ứng tiếng, rồi lui ra, nhưng trong lòng không khỏi thở dài, thân sinh nhi tử có chuyện thì tình nguyện đi cầu xin huynh trưởng có quan

hệ không thân thiết, cũng không muốn cầu xin bà người mẹ này, không phải rất bi ai sao? Có điều, Đông Dương phu nhân cũng không chút để bụng.

Phụ nhân kia đi rồi, động tác sửa sang của Đông Dương phu nhân mới dần dần chậm lại, ngồi yên hồi lâu, gió nhẹ chợt lướt qua, cùng tiếng lá trúc sàn sạt, bà nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng, không biết là tự giễu hay là cười nhạo Tiêu Huyền Chi.

Chương 337: Tiêu Huyễn Chi

"Cửu ca, ta tới là muốn cầu xin ngươi một việc." sắc mặt Tiêu Huyễn Chi hơi đỏ lên.

Tiêu Tụng quỳ ngòi ở trên chủ tọa, trầm mặc một lát, nói: "Là vì Xuân Lai đi."

Mặt Tiêu Huyễn Chi quẫn bách, Tiêu Tụng thấy thế cười nói: "Có cái gì phải e lệ, tuổi tác của ngươi và ta không kém nhau bao nhiêu, lại cũng chưa từng đón dâu, huynh trưởng hiếu ngươi."

Tiêu Huyễn Chi đã từng có một vị hôn thê, là từ nhỏ chỉ phúc vi hôn, nhưng trải qua đại loạn cuối đời Tùy, đã mất tin tức của đối phuơng, nhưng vì đã có hôn ước, Tiêu thị từ trước đến nay lại thù tín, cho nên cũng chưa làm mai cho hắn. Lần này đảo mắt đã là hai mươi mấy năm, hai năm trước trong tộc mới cảm thấy đợi nhiều năm như vậy đã nhân nghĩa tới tận cùng, cũng không thể đợi cả đời, mới thỉnh người ta làm mai mối, nhưng Tiêu Huyễn Chi lại là nhị tử của Tây Lương hậu chủ, mặc dù Lương Quốc đã mất, huyết thống của hắn vẫn thập phần tôn quý, bất quá cũng chỉ có huyết thống mà thôi, đích trưởng phòng đã rơi vào thế nhược, chân chính tôn quý môn phiệt lại không quá nguyện ý gả đích nữ đến đây, nữ tử xuất thân sĩ tộc bình thường, thì trong tộc lại chướng mắt, cho nên mới luôn trì hoãn đến tận bây giờ.

Sắc mặt Tiêu Huyễn Chi hơi dịu xuống một chút, cười nhẹ thùng, chợt nghiêm mặt lại thi lễ với Tiêu Tụng, "Đêm nay xử trí Xuân Lai, khẩn cầu Cửu ca nói vài câu giúp nàng ấy."

Tiêu Huyễn Chi cung kính kính mà lạy rất dài, Tiêu Tụng thoảng suy xét, rồi sảng khoái đáp ứng, "Huynh đệ trong nhà, nói vài câu thì có gì khó, chẳng qua, Xuân Lai phạm phải việc này, mặc dù không chết cũng sẽ bị trục xuất gia môn, ngươi và nàng ấy, chung quy..."

Thần sắc Tiêu Huyễn Chi hơi ảm đạm, "Chỉ cần nàng ấy sống sót là được."

"Ừm." Tiêu Tụng nghĩ sơ một chút, ra vẻ tùy ý nói: "Chuyện này cũng không có vấn đề gì, chỉ cần Xuân Lai có thể chờ, sau một năm hiếu kỳ, hoặc tham gia khoa cử, hoặc tìm một chức quan bên ngoài kinh thành, cũng có thể bên nhau."

Tiêu Huyền Chi trước đó chỉ muốn Xuân Lai có thể sống, còn chưa nghĩ lâu dài đến như vậy, giờ phút này nghe Tiêu Tụng nói như thế, cảm thấy quả thực chỉ có con đường này, "Đa tạ Cửu ca chỉ điểm."

"A..." Tiêu Tụng vội vàng ngắt lời hắn: "Ngươi đừng có đầy công lao lên người ta, ta bất quá cũng là thuận miệng nói thôi, nếu ngươi ở Trường An có thể có được chức vị cao, sau một thời gian chuyện này phai nhạt đi, trong tộc cũng sẽ không đến mức cả chuyện nạp thiếp cũng nhúng tay vào quản."

"Cửu ca...nếu..." nói chuyện phiếm một lúc, Tiêu Huyền Chi cảm thấy Tiêu Tụng làm người rất không tồi, những câu vừa rồi đều đúng trọng điểm, hơn nữa cũng không có lý do gì để bán đứng hắn, liền khiêm tốn thỉnh giáo, "Ta không muốn đón dâu, có biện pháp nào không? Ta cũng biết, muốn hạ sinh cưới Xuân Lai là không có khả năng, nhưng tính tình này của nàng ấy, nếu bên trên có vợ cả, chắc chắn sẽ chịu khổ."

Tiêu Tụng không hề che giấu kinh ngạc, nhưng nháy mắt cũng liền suy nghĩ cẩn thận, chuyện này có quan hệ với tính cách của Tiêu Huyền Chi, hắn đương nhiên cũng thích Xuân Lai, nhưng chủ yếu vẫn là tính tình hắn rất khó chấp nhận chuyện thân mật với người xa lạ chỉ trong một thời gian ngắn.

Bất quá trước khác giờ khác, ai biết hắn tương lai sẽ nghĩ như thế nào, Tiêu Tụng lại không tính toán đi xen vào chuyện này, "Lúc này mà đi nói cái này thì hơi sớm, ngươi trước hết nghĩ biện pháp cứu Xuân Lai ra mới là đúng đắn. Nếu một năm về sau ngươi tính toán muốn làm chức gì hay là muốn đi đâu, có chuyện gì khó xử, thông báo ta một tiếng là được."

Khoa cử nguyên bản là dùng để tuyển chọn nhân tài xuất thân nhà nghèo, phòng ngừa thế gia đại tộc lũng đoạn triều chính, mà cũng không phải là con đường nhập sĩ duy nhất ở Đường triều, xuất thân môn phiệt đại tộc giống Tiêu thi, có thể trực tiếp nộp cho Lễ Bộ tác phẩm của mình, gọi là 'đầu công quyền', cũng có thể 'đầu hành quyền' với các bậc danh nhân, đạt được cơ hội nhập sĩ, chuyện này có nghĩa là có nhiều người chạy chọt kiểng

cơ hội thông qua ơn nghĩa. Cần gì phải chen chúc với đám sĩ tử nhà nghèo chứ?

*đầu = đầu nhập, nộp vào; công quyền và hành quyền cũng giống như những bài luận, tác phẩm...

Rất nhiều con cháu quý tộc đi tham gia khoa cử hơn phân nửa cũng là để chứng minh tài năng của bản thân, mà không phải thượng vị chỉ bằng vào thế lực của gia tộc, lúc trước Tiêu Tụng là do đối nghịch với Tống Quốc Công, mới đi tham gia khoa cử.

"Đa tạ Cửu ca!" Tiêu Huyền Chi cũng có lý tưởng có khát vọng, nhưng đến nay vẫn không làm gì, tự cảm thấy kém cỏi nhiều so với Tiêu Tụng, nên liền cung kính đáp ứng.

Tiêu Tụng chấp nhận thỉnh cầu của hắn, trong lòng hắn liền có chút tự tin, vì thế đứng dậy cáo từ, đi qua chỗ tộc trưởng.

Nhiễm Nhan đang lừa hoa trên hành lang, thấy Tiêu Huyền Chi bước ra, hơi thi lễ với hắn, Tiêu Huyền Chi vội vàng đáp lễ rồi đi.

"Thì ra Thập đệ là một tên ngốc." Tiêu Tụng từ phòng trong bước ra, nhìn theo bóng dáng Tiêu Huyền Chi nói.

Bị dăm ba câu của Tiêu Tụng mê hoặc, cả suy nghĩ kì cục như không muốn cưới vợ cũng nói ra, có thể thấy được bộ dáng cao thâm lạnh nhạt kia đều mặt ngoài, xét đến cùng Tiêu Huyền Chi là người thành thật.

Nhiễm Nhan ở ngay bên ngoài, khi bọn họ nói chuyện cũng không cố tình hạ giọng, nàng đương nhiên nghe thấy, nghe Tiêu Tụng nói như vậy, liếc hắn một cái nói: "Ngươi cho rằng ai cũng như ngươi."

"Ha." Tiêu Tụng cười một tiếng, nói tiếp: "Nghe nói đại bá của ta cũng là một khiêm khiêm quân tử nhân nghĩa hữu lễ, Thập đệ tuy chưa bao giờ gặp qua ông, nhưng thật ra lại kế thừa tính tình của ông."

Nhiễm Nhan biết, Tiêu Tụng tỏ thiện ý với Tiêu Huyền Chi, không nhất định là thật sự muốn giúp hắn. Mục đích lớn nhất của Tiêu Tụng vẫn là đẩy Tiêu Huyền Chi đi, phá hỏng kế hoạch của Đông Dương phu nhân, để khi trả thù thì dễ hạ thủ, không đến mức làm cho huynh đệ phản bội.

"Ai nói đại phu nhân không đẽ bụng nhi tử, tất cả những gì bà ta làm, không phải đều là vì nhi tử sao?" Nhiễm Nhan nhẹ nhàng nói.

Tiêu Tụng chỉ cười không nói, Đông Dương phu nhân là vì nhi tử hay là vì nguyên nhân khác, còn rất khó nói, "Đại phu nhân nhỏ hơn đại bá 20 tuổi, lúc trước đại bá bị nghi ngờ, là Tùy Dương Đế cung rắn ép ông cưới thê tử, đại phu nhân là tông nữ của Dương thị."

Nhiễm Nhan là lần đầu tiên nghe về thân thế của Đông Dương phu nhân. Tuy không phải công chúa, nhưng lấy một nữ nhi trong hoàng tộc tôn thất, đậu khấu niên hoa, gả cho một nam nhân còn lớn tuổi hơn mình, hơn nữa sau khi thành hôn thì vong phu, còn mất nước, bà thân mang lục giáp, lang bạc kỳ hồ, rồi sau đó lại đem những năm tuổi hoa tốt đẹp nhất chôn vùi trong cô tịch. Thoạt nhìn một nữ nhân đậm bạc như thế, lại làm chuyện mưu cầu quyền lợi, trong lòng bà suy nghĩ cái gì, đích xác không phải đẽ cho người bình thường có thể suy đoán.

Buổi tối, Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan cùng nhau đi từ đường.

Chuyện xử trí Xuân Lai chỉ thông tri cho những người tương đối quan trọng, bởi vậy hôm nay trong từ đường cũng không có bao nhiêu người, lúc Tiêu Tụng đến, Xuân Lai đã bị trói ở giữa sảnh, tịch hai bên có đám người Tống Quốc Công, Độc Cô thị, vẫn chưa đặc biệt xếp chỗ, Tiêu Tụng liền cùng Nhiễm Nhan chọn một vị trí tương đối thích hợp ở phía dưới ngồi xuống.

"Người đều đã tới đủ." Trên chủ tọa, Tiêu Cảnh chậm rãi nói.

Nhiễm Nhan chưa quá đẽ ý động tĩnh khác, ánh mắt nàng dừng trên một nam tử đang quỳ ngói bên cạnh Xuân Lai, nàng rõ cuộc đã thấy Tiêu Thập Nhất Lang trong truyền thuyết.

Chương 338: Người thua nặng nhất

Bộ dạng Thập Nhất Lang thoát nhìn ước chừng chỉ khoảng 18 tuổi, hai má có chút thịt, dường như chưa tan nét trẻ con, dường nét gương mặt đều nhu hòa hơn nhiều so với Tiêu Huyền Chi, mặt mũi cực kỳ xinh đẹp, hàng chân mày kia, cũng không phải hàng mày kiềm sắc bén như đa số lang quân của Tiêu gia, mà thon dài nhu hòa, con ngươi thanh triệt, mới nhìn có vẻ rất vô hại.

Nhiễm Nhan vô cùng kinh ngạc, theo phỏng đoán của nàng, Tiêu Thập Nhất Lang chỉ sợ là người có dã tâm bùng bùng, cho nên mới liên quan tới Đông Dương phu nhân, nhưng tướng mạo hán như vậy, thật sự là quá dễ mê hoặc người khác, cũng quá ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan.

Tiêu Thập Nhất lang tựa hồ cảm nhận được ánh mắt của Nhiễm Nhan, đảo mắt qua, trộm nhìn về phía Nhiễm Nhan, vừa nhìn thấy dung mạo Nhiễm Nhan tinh xảo tú mỹ như vậy, hơi sững sốt một chút, chợt ra vẻ thần bí mà nháy mắt với nàng, khéo môi hơi cong lên, lại không chú ý đến Tiêu Tụng đang ở bên cạnh.

Nhiễm Nhan ngạc nhiên, cả khi đang ở trong tình cảnh như vậy mà còn nghĩ đùa giỡn tâu tử, xem ra quả thật là cái tay ăn chơi.

Tiêu Tụng nhíu mày, nhiệt độ chung quanh lập tức hạ xuống vài độ, thanh âm thuần hậu mang vẻ lạnh lẽo làm người run sợ, chậm rãi đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng, "Thập Nhất đệ đừng vội, chờ tộc trưởng xử trí xong đi, huynh trưởng sẽ tự mình giới thiệu ngươi với Cửu tẩu của ngươi."

Những người khác đương nhiên cũng thấy động tác nhỏ của Tiêu Thước Chi, chẳng qua do góc độ nhìn nên không thấy rõ vẻ mặt của hắn, bị Tiêu Tụng chọc ra như vậy, tức khắc cả phòng lặng ngắt như tờ.

Phanh!

Tiêu Cảnh tức giận đến cả người run lên, đập mạnh một cái lên bàn dài, gầm lên: "Người đâu, Tiêu Thước Chi ở trong từ đường mà lại có hành vi

không hợp, khinh nhòn tổ tiên, phạt mười trượng!"

Ở trước mặt tổ tiên khinh bạc huynh tav, lần này thì xong rồi!

Tiêu Tụng dư quang thoáng nhìn có người hơi nhồm dậy, có vẻ như muốn cầu tình, Tiêu Tụng liền giành trước một bước thẳng thân cung kính nói: "Thỉnh tộc trưởng bót giận, tính cách Thập Nhất đệ tử trước đây nay luôn hoạt bát, ta thấy hắn cũng chỉ là tò mò, trùng phạt nhỏ để răn đe là được rồi, phạt trượng có quá mức nghiêm khắc hay không?"

Biểu tình hắn nghiêm túc, tình ý chân thành, như đang thật sự cầu tình cho Tiêu Thước Chi.

Nhưng hai chữ "hoạt bát" kia quả thực như một lưỡi dao sắc bén đâm thẳng vào đáy lòng Tiêu Cảnh, lang quân của Tam phòng vào cuối đời Tùy hầu như đều tuổi xuân chét sớm, trọn vẹn chỉ lưu lại một cây độc đinh này, năm đó Tiêu Trác trước khi mất đã thân thủ đem Tiêu Thước Chi còn trong tã lót phó thác cho Tiêu Cảnh, cầu xin Tiêu Cảnh nhất định phải giúp ông nuôi dưỡng đứa nhỏ này thành người, dù không thể trở thành châubáu, cũng phải là một lang quân đường đường chính chính, không bô nhọ cả tộc Tiêu thị.

Tiêu Trác và Tiêu Cảnh là cùng một mẹ, tình cảm rất sâu nặng, nghĩ huynh trưởng chỉ chừa lại một cây độc đinh, bởi vậy đối xử với Tiêu Thước Chi còn tốt hơn so với đối xử với nhi tử của chính mình.

Tiêu Thước Chi khi còn nhỏ ngoan ngoãn hơn Tiêu Tụng không biết gấp mấy trăm lần, cũng cực kỳ thông minh, Tiêu Cảnh vô cùng vừa lòng, đến khi lớn lên, Tiêu Thước Chi dần dần trầm mê nữ sắc, không nghĩ tiên thủ. Lúc đầu, Tiêu Cảnh nghĩ thầm chẳng lẽ là ý trời, biểu thị Tam phòng cần con nối dõi là quan trọng nhất? Bởi vậy chỉ trách cứ một chút, chẳng những cưới cho Tiêu Thước Chi một chính phu nhân xuất thân danh môn, đoan trang mạo mĩ, thậm chí còn cưới thêm hai phòng trắc thất, dâng thiếp, thị thiếp tổng cộng lại cũng đến 12 người, không ngờ hắn còn tệ hơn, không ngừng thông đồng với thị tỳ trong phủ, còn thường xuyên qua đêm ở ký quán...

Tiêu Cảnh tự cảm thấy thẹn với phó thác của Tam ca, đã thành một khối tâm bệnh, thiếu điều đến mức chết không thể nhắm mắt.

Giờ phút này còn bị Tiêu Tụng chọc một cái nhẹ nhàng, tức khắc hỏa khí của ông càng vượng, giận đến ho khan vài tiếng, sau khi thuận khí mới oán hận nói: "Ta không có đui, không cần phải thoái thác thay hắn, đánh!"

Tiêu Tụng thấy Tiêu Cảnh tâm ý đã quyết, thì cũng không nói gì nữa, trên mặt còn mang vẻ tiếc hận nhàn nhạt, ngồi ngay ngắn chờ đợi gia pháp bắt đầu.

Tiêu Thước Chi trong lòng cực kỳ hận, nhưng cũng không dám cãi lại, sợ Tiêu Tụng sẽ đem mười trượng kích động cho thành hai mươi trượng.

Nhiễm Nhan liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, rồi rũ mắt nhìn chằm chằm ống tay áo mình. Chỉ chốc lát sau, tiếng 'bang bang' trầm đục đã vang lên, thỉnh thoảng xen lẫn với tiếng la của Tiêu Thước Chi.

Ước chừng đánh được sáu bảy gậy, Nhiễm Nhan đã có thể ản ản ngủi được mùi máu tươi, không khỏi giương mắt lên nhìn. Cây trượng kia là thiết trượng, bên ngoài cũng không bằng phẳng, người dụng hình cũng đều là hán tử thể trạng cường tráng, chỉ cân năm ba gậy là da tróc thịt bong, hoàn toàn không phải loại gậy gỗ mà mấy bà tử dùng để đập vài cái như trong tưởng tượng của Nhiễm Nhan.

Vốn dĩ Nhiễm Nhan còn cho rằng phạt mười trượng không tính là nặng, vừa thấy xong, cảm thấy nếu đánh hai mươi trượng, nửa cái mạng liền đi luôn, mười trượng này ít nhất cũng bò mười ngày nửa tháng.

"Ta hỏi lại ngươi một lần nữa, đến tột cùng vì sao lại định ngày hẹn Xuân Lai?" Tiêu Cảnh thăng tấm nhìn chằm chằm vào Tiêu Thước Chi đang quỳ rạp trên mặt đất, lạnh giọng hỏi.

Mà Tiêu Thước Chi lúc này vẫn còn cười được, thở hồn hển hừ hừ nói: "Bộ dạng kia của nàng ta, ta có thể nhìn trúng sao? Nếu không phải nàng ta hẹn ta, ta mới không thèm xuống tay với thị tỳ sáu cõi này."

Tiêu Huyền Chi hơi nhíu mày. Nhưng Tiêu Thước Chi nói cũng là sự thật, hắn thích nữ nhân, nhưng phải là mỹ nhân mới được, hắn duyệt qua vô số nữ nhân, cho dù có muốn đổi vị qua cháo trắng rau xào, cũng không cần phải như Xuân Lai.

Cho nên lời này của Tiêu Thước Chi vừa nói ra, hơn phân nửa người ở đây đều tin, đều ghét bỏ mà nhìn về phía Xuân Lai...hảo cho một tiện tỳ muôn

bay lên đầu cành làm phượng hoàng!

Nhiễm Nhan liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, hán mặt vô biểu tình, cũng không biết là tin hay không tin, Nhiễm Nhan thì lại không tin, nếu Xuân Lai thật sự chỉ là muôn bay lên đầu cành, điều kiện của Tiêu Huyền Chi nhìn kiêu gì cũng tốt hơn nhiều so với Tiêu Thước Chi, một mỹ nam si tình tốt đẹp bày ra trước mắt, nữ nhân nào sẽ te te chạy đi tranh đoạt một cái cùi cải bẹt hoa tâm cùng với nữ nhân khác? Hơn nữa Xuân Lai lại không thích Thập Nhất Lang.

Tiêu Cảnh vuốt xuống cơn giận, chuyển qua hỏi Xuân Lai: "Ngươi hẹn Thước Chi, thật sự chỉ là vì dụ dỗ hắn?"

Xuân Lai rũ đầu, không dám nhìn vào mắt của bất kỳ ai, chuẩn bị cắn răng một cái rồi nói "Dạ", nhưng lời của nàng ta còn trong miệng, đã bị Tiêu Huyền Chi cắt đứt, "Không phải!"

Mọi người dồn ánh mắt về phía Tiêu Huyền Chi.

Manh động!

Ánh mắt Tiêu Tụng hơi lóe lên, tự nhiên rũ mắt che lại biến hóa trong chớp mắt này, đến khi nhìn lên, vẫn là một mảnh gọn sóng bát kinh, suy nghĩ nhanh chóng xet qua, cắt ngang lời hán: "Ta khuyên Thập đệ vẫn là đúng có xử trí theo cảm tính, cho dù Xuân Lai theo ngươi hơn mười năm, không có công lao cũng có vài phần tình cảm, nhưng ngươi cũng biết rõ Tiêu gia chúng ta từ trước đến nay thường phạt phân minh, đại phòng chỉ còn dư lại một đích tử là ngươi, đúng có vì những người không quan trọng mà làm hỏng tiền đồ của chính mình."

Việc này nếu Tiêu Huyền Chi dính phải, cùng lăm cung chỉ ăn một trận đòn, nhưng hắn làm chuyện ảnh hưởng không tốt đến thanh danh của hắn, tương lai muôn nhập sĩ, tất nhiên vô cùng khó khăn.

Đương nhiên, Tiêu Tụng khuyên can hắn, mục đích chủ yếu cũng không phải là vì tiền đồ của hắn.

Hơn nữa những lời này của Tiêu Tụng, tuy đều nói là lỗi ở Xuân Lai, nhưng cũng nhắc nhở mọi người Tiêu gia về tình cảm lâu năm của nàng ta. Điểm này, Tiêu Huyền Chi cũng minh bạch, bị Tiêu Tụng ngắt lời, đã khiến cho hắn bình tĩnh lại một chút.

"Đều là nô tỳ sai, nô tỳ theo Thập Lang rất nhiều năm, thấy hắn không thích nô tỳ, cho nên mới câu dẫn Thập Nhất Lang, nô tỳ tùy ý gia chủ xử trí." Xuân Lai vội vàng nói.

Xuân Lai làm hết thấy những chuyện này, bất quá là để bảo toàn cho Đông Dương phu nhân, càng là bảo toàn cho Tiêu Huyền Chi, néu như Tiêu Huyền Chi ôm tội vào người, tất cả những gì nàng làm đây còn có ý nghĩa gì nữa?

Nàng đưa cặp mắt tràn ngập vẻ cầu xin nhìn về phía Tiêu Huyền Chi, cầu hắn đừng làm chuyện ngốc nghếch nữa.

"Tộc trưởng, các vị tộc lão, đại phu nhân tới." Có sai vật ở cửa thông báo.

Tiêu Cảnh gấp đầu, "Để bà ấy vào."

Giọng nói vừa dứt không lâu, ánh sáng ở cửa đã tối sầm lại, Đông Dương phu nhân được một thị tỳ một bà tử dùi đèn, sắc mặt có chút tái nhợt, biểu tình vẫn lạnh nhạt xa cách, được bộ tố y làm nổi bật lên, giống như khói mỏng có thể tiêu tán bất cứ lúc nào.

Đông Dương phu nhân hơi khom người với Tiêu Cảnh trên chủ tọa. Tiêu Cảnh xua tay nói: "Thân thể ngươi không khoẻ, không cần đa lễ như vậy, ngồi đi."

Chờ Đông Dương phu nhân ngồi xuống, Tiêu Cảnh mới nói: "Xuân Lai ở trong hiếu kỳ lại lén hẹn hò Thước Chi, nàng ta đã thảng thắn thừa nhận, làm ra chuyện bôi nhọ Tiêu thị như vậy, không nghiêm trị thì không đủ để lập tộc quy, ngươi có ý kiến gì không?"

"Là ta lơ là quản thúc, mới khiến cho tỳ nữ trong viện cả gan làm loạn. Bất quá chỉ là một thị tỳ thôi, đánh chết hay đuổi đi cũng đều là hợp tình hợp lý, nhưng thỉnh tộc trưởng cùng các vị tộc lão, niệm tình nàng ta đã tận tâm tận lực chiêu cõi nhi quả phụ chúng ta mấy năm, xử lý nhẹ một chút." Thanh âm của Đông Dương nhẹ nhàng nhàn nhạt, nghe không ra chút cảm xúc gì. Nhưng ý kiến của bà ta, lại không thể bỏ qua.

Các tiểu bối của Tiêu thị có khả năng không ủng hộ bà nhiều, nhưng trong mắt của những tộc lão đã từng thuộc Vương triều Tây Lương, Đông Dương phu nhân vẫn Hoàng Hậu của Tây Lương hậu chủ, là trưởng tẩu của bọn họ,

hơn nữa đã cam tâm tình nguyện mà thủ tiết vì hậu chủ nhiều năm như vậy, đức hạnh không có gì để phàn nàn, tuy tuổi trẻ lại đáng để bọn họ kính trọng.

Chuyện của Xuân Lai liên lụy đến việc trong tộc có người cấu kết với thế lực bên ngoài, làm cho bọn họ đề cao cảnh giác, đồng thời cũng tính toán âm thầm điều tra.

Xuân Lai chết hay sống vốn không phải đại sự gì, quan trọng là những chuyện sau lưng.

Sau khi các tộc lão thương nghị một hồi, do Tiêu Cảnh bắt đầu tổng kết, nửa phần trước là một đoạn thật dài, nói có sách, mách có chứng, đại ý chính là: Tiêu gia chúng ta là có trí tuệ, tuy Xuân Lai phạm lỗi không thể tha thứ, nhưng niêm tình đã hùm hạ chủ tử không có công lao cũng có khổ lao, lại có đại phu nhân cầu tình, liền mở một mặt lưới.

Trọng điểm thì chỉ có tám chữ: phạt ba mươi trượng, trực xuất Tiêu gia.

"Tộc trưởng!" Tiêu Huyền Chi lập tức có chút đứng ngồi không yên.

Nhiễm Nhan nhìn Tiêu Thước Chi còn quỳ rạp trên mặt đất hơi thở thoí thóp, cũng biết hắn vì cái gì lại kích động như vậy, sau khi phạt 30 trượng, rất có khả năng chỉ còn là một khôi thi thể bị ném ra khỏi Tiêu gia...

Còn có một điểm Nhiễm Nhan không biết, xử phạt con cháu bốn gia, trượng kia đều đánh vào mông, thịt nhiều cũng sẽ không tồn thương đến tạng phủ, chẳng qua chịu chút nỗi khổ da thịt, mà trực xuất Tiêu gia, đặc biệt là phó tì, thì là loạn côn, có thể nói bị đánh một trận cho dù không chết, cũng bị tàn tật.

Mà Tiêu Thước Chi bị trừng phạt cũng không tính nhẹ, bắt đầu ngay lúc này, quỳ ba ngày ở tù đường, sau đó bị cầm túc một năm, ăn chay niệm Phật, canh mộ cho Hiếu Minh Đế và Tuyên Huệ Hoàng Hậu thái phu nhân, không được dính thức ăn mặn, không được gần nữ sắc, không được bước ra khỏi phạm vi lăng táng nửa bước.

"Việt Chi, ngươi ở lại đốc hình đi." Tiêu Cảnh chuyển qua Tiêu Tụng.

"Dạ." Tiêu Tụng chắp tay đáp ứng.

Đây là Tiêu Cảnh cố tình thả cho Tiêu Huyền Chi, nguyên bản phải là vị tộc lão nào đó, hoặc là đích trưởng tử của phòng nào đó tới đốc hinh, gặp phải người nghiêm túc bản khắc như Tiêu Duệ Chi, nếu đánh tuyệt đối là thật sự đánh 30 trượng, Tiêu Tụng làm việc thì linh hoạt hơn nhiều.

Tiêu Huyền Chi đại hỉ, tâm cảm thấy hôm nay quả nhiên không có cầu sai người.

Mọi người lục tục tan đi, Tiêu Huyền Chi yên lặng hành lễ với Tiêu Tụng, thỉnh hán chiếu cố một chút.

Trong trận loạn này, người thua nặng nhất không thể nghi ngờ là Đông Dương phu nhân, bởi vì việc này mà toàn bộ Tiêu thị bắt đầu sinh nghi đối với bà ta, nếu không thể tẩy thoát hiềm nghi, vô luận nỗ lực cỡ nào đi nữa cũng không thể đưa Tiêu Huyền Chi lên ghế tộc trưởng.

Chương 339: Quay về Trường An

Làm tộc trưởng một đại tộc, phải có khả năng kết hợp thế lực lớn mạnh của các phòng, không nghiêng không lệch, còn phải có khả năng khống chế chặt chẽ thế lực của gia tộc trong tay, để không xuất hiện tình trạng năm bè bảy mảng, việc này yêu cầu thủ đoạn tuyệt đối.

Nhin tình hình trong triều, rát có thể trong mười năm hoặc là chừng vài năm sau lại trình diễn "Huyền Vũ môn chi biến" lần nữa, trong tộc khẳng định sẽ có ý kiến trái chiều, cần một người có đủ thủ đoạn có khả năng khống chế thế cục, mà đám tộc lão bọn họ tuổi tác đều đã cao, có thể sống đến lúc đó hay không còn chưa biết, trong đám nhỏ đồng lúa, ai cũng trung nghĩa có thừa linh hoạt lại không đủ, Tiêu Tụng lại là một đứa dị loại, đây cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng mà các tộc lão vì sao lại vừa ý Tiêu Tụng cho vị trí tộc trưởng. Nhưng Tiêu Tụng hành sự lại trái với tô huấn, cho nên trong các tộc lão cũng có người phản đối.

Việc này chỉ có thể tạm thời gác lại.

Thi hành gia pháp, không cần nhiều người ở lại quan khán như vậy, Nhiễm Nhan liền cùng những người khác rời khỏi từ đường, trở lại trong viện.

Nàng vừa định vào cửa, liền bị Lưu Thanh Tùng chặn lại.

Lưu Thanh Tùng người vọt tới trước mặt nàng, mà chân còn chưa đứng vững, đã nói: "Ta về Trường An trước một bước." Trên người hắn cõng một cái tay nải lớn, hiển nhiên đã sớm chuẩn bị tốt.

"Cũng tốt, chuyện Thập ca, nói vậy ngươi cũng đã biết, ta ở chỗ này thoát thân không được, thỉnh ngươi chu toàn nhiều hơn." Nhiễm Nhan tuy cảm thấy Lưu Thanh Tùng không đáng tin cậy, nhưng cũng không hoài nghi chỉ số thông minh của hắn.

Lưu Thanh Tùng cười hắc hắc, nói: "Đó là đương nhiên, kia chính là đại cữu tử tương lai của ta mà! Ngươi thay ta nói một tiếng với Cửu Lang."

"Được, thuận buồm xuôi gió." Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng gật đầu, cõng tay nải vội vàng rời đi. Đó cơ bản là toàn bộ gia sản của hắn để ở bốn nhà, hắn ở trong cái nhà này, đã nhận định chỉ có thái phu nhân và Cửu Lang là thân nhân, nếu thái phu nhân đã qua đời, hắn về sau không liên quan gì đến Tiêu thị bốn nhà nữa.

Nhiễm Nhan nhìn bóng dáng như cây gậy trúc của hắn, trong lòng có chút bất đắc dĩ. Lại nói tiếp, Nhiễm Nhan bị hắn vô tình hại nhiều lần như vậy, vốn nên ghi hận, nhưng Lưu Thanh Tùng lại làm người ta hận không nổi, trả thù thì không được, không trả thù thì trong lòng lại nghẹn.

Từ đường bên kia hành hình rất nhanh, khoảng hơn nửa canh giờ trôi qua, Tiêu Tụng đã trở lại.

"Xuân Lai thế nào rồi?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tiêu Tụng rửa tay, đang dùng khăn bô lau khô, động tác không ngừng lại, nói: "Không chết được, bất quá sống không bằng chết. Cũng không phải ta không lưu tình. Phụ thân nàng ta là một trong những quản sự trong phủ, vì nàng ta phạm tội cũng bị trực xuất gia môn, trong nhà mẹ kế huynh đệ, nói vậy cũng không tha cho nàng ta."

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, mỗi người đều phải gánh vác hậu quả cho lựa chọn của mình, nàng lúc này cũng không còn tâm lực đi suy nghĩ người khác như thế nào, chỉ chờ triều đình gọi Tiêu Tụng quay về Trường An.

"Chớ có lo lắng." Tiêu Tụng ôm nàng từ phía sau, ôn thanh nói: "Sau tết vụ án đọng lại rất nhiều, nhân thủ của Hình Bộ vốn eo hẹp, tạm thời tìm không ra người có thể lập tức tiếp nhận, mặc dù thánh thượng không đoạt tang, ta cũng cần phải trở về quản lý."

"Ừm." toàn bộ lựng Nhiễm Nhan đều dựa vào ngực hắn, trong lòng kiên định hơn rất nhiều, "Tin tức của Lưu Thanh Tùng có đáng tin không?"

Tiêu Tụng lắc đầu, "Thánh ý khó dò."

Chỉ cần một ngày thánh chỉ chưa hạ, thì luôn có biến số.

Đã là như thế, cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi. Chuyện của Xuân Lai qua đi, mọi người âm thầm dõi lục chú ý trở về chuyện Đông Dương phu nhân

trúng độc.

Nhiễm Nhan tâm cảm thấy, trong lòng Đông Dương phu nhân hiện giờ nhất định giận chết nàng, nếu không phải nàng có mặt, khám ra chuyện trúng độc, nói không chừng Đông Dương phu nhân còn có thể dùng thủ đoạn lừa gạt, cũng sẽ không bởi vì nóng lòng làm chuyện gì đó, mà bại lộ ra Xuân Lai.

Khởi đầu của mọi chuyện là vì Nhiễm Nhan đã nói ra chuyện Đông Dương phu nhân trúng độc, ngày đó...khi Đông Dương phu nhân té xỉu...

Tú phu nhân vội la lên: "Mau đi kêu y sinh!"

"Còn gọi y sinh gì nữa! Cháu dâu không phải biết y thuật sao?" Lục phu nhân vội vàng quay người lại, vẫy tay với Nhiễm Nhan: "Mau tới đây!"

Nhiễm Nhan đột nhiên nhớ ra, hôm đó chính là Lục phu nhân yêu cầu nàng qua chẩn trị, chuyện này vốn là một chuyện nhỏ như hạt mè, nhưng Lục phu nhân, chính là nhạc mẫu của Lý Khắc, nếu nói chuyện này không phải là cái bẫy rập, Nhiễm Nhan cũng không tin!

Mơ mơ màng màng bị người lợi dụng! Nhiễm Nhan thở dài, nội trạch một khi móc chung với chính sự, thật sự càng thêm hung hiểm, may mắn lần này chỉ là để cho người ta coi như quân cờ mà bày một hồi, nếu là mưu hại tính mạng nàng thì sao?

Nơi này rỗi rãm phúc tạp, Nhiễm Nhan một khắc cũng không muốn ở lại.

May mắn, nàng cũng không phải chờ lâu, dày vò đến ngày thứ ba, rốt cuộc một đạo thánh chỉ cũng tới, gọi Tiêu Tụng tức khắc quay về Trường An, hơn nữa còn đoạt tang, lấy 36 ngày thay thế cho một năm hiếu kỳ, mà Tống Quốc Công thì tạm dừng chức Thứ Sử KỲ Châu, vì thái phu nhân giữ đạo hiếu.

Chuyện đoạt tang cũng để đến khi rảnh rỗi, tình cảm tổ tôn giữa Tiêu Tụng và thái phu nhân tuy khá sâu sắc, nhưng dù gì cũng không phải nhi tử, đoạt tang, cũng không tính là quá phận.

Ngay hôm sau, Nhiễm Nhan liền theo Tiêu Tụng quay về Trường An.

Nhiễm Nhan bỏ xe ngựa, cùng cưỡi ngựa với Tiêu Tụng. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng không tồi, nhưng trước nay chưa bao giờ cưỡi ngựa lặn lội đường xa, nửa ngày trôi qua trong đùi đã tróc đi một lớp da, nhưng nàng lo lắng Nhiễm Vân Sinh, cứng rắn cẩn răng kiên trì, không nói với Tiêu Tụng, chờ đến khi nghỉ ngơi trên đường, máu loãng đã chảy theo ống quần nhỏ lên mặt đất, lúc này mới bị Tiêu Tụng cưỡng chế dừng lại.

Đến khi trở lại Trường An, Nhiễm Vân Sinh đã mất tích suốt 22 ngày.

Nhiễm Nhan lòng nóng như lửa đốt mà chạy về phường An Thiện, vừa vào trong phủ, đã cảm giác được áp lực làm người hít thở không thông, từ đại môn đến nội viện, lại không có ai dám dùng thanh âm bình thường để nói chuyện.

"Là A Nhan sao?"

Nhiễm Nhan vừa đến trước chính sảnh, đã có một người ra đón.

Nhiễm Nhan ngắn ra một chút, mới nhận ra, vậy mà là Nhiễm Bình Dụ! Thời gian ngắn không gấp, Nhiễm Bình Dụ đã từ bộ dạng như phật Di Lặc gầy đến mức xương gò má cũng hóp lại, bởi vì gầy quá nhanh, da trên mặt ông lỏng ra, xuất hiện từng nếp uốn, tóc hai bên đã hoa râm, thoạt nhìn như già hơn trước không chỉ hơn 10 tuổi.

"Tam thúc!" Nhiễm Nhan trong lòng đau xót, bước qua.

Nhiễm Bình Dụ nhịn không được lau mặt, để cho bản thân thoạt nhìn có chút tinh thần hơn, "Tôi gấp như vậy, ăn cái gì chua?"

"Trước hết không nói cái này, Tam thúc, Lưu Thanh Tùng đâu?" Nhiễm Nhan thật sự hy vọng Lưu Thanh Tùng lúc này có thể đáng tin cậy một chút, nghiêm túc làm việc.

Nhiễm Bình Dụ cùng Nhiễm Nhan vào nhà, thở dài nói: "Hắn đi ra ngoài với a Vận rồi, hắn vừa trở về liền nghĩ biện pháp thăm dò biệt viện của công chúa, nhưng vì thủ vệ nghiêm ngặt, vô pháp tìm kỹ, lang quân bên trong rất đông, cũng không biết Thập Lang có ở trong đó hay không..."

Thanh âm của Nhiễm Bình Dụ nghẹn lại, tiếng thở dài mang chút run rẩy, hòa hoãn lại, mới giải thích tiếp: "Bất quá cũng còn đỡ, nửa tháng trước thị vệ của Tiêu phủ đã đến báo, thành thượng thu được buộc tội của Ngự Sử

Đài, nói Ba Lăng công chúa tự mình bắt giữ lương dân, làm trọng thương mấy người, hơn nữa còn trộm giao dịch A phù dung số lượng lớn, chứng cứ thập phần kỹ càng tỉ mỉ, thánh thượng tức giận, đem Ba Lăng công chúa giam lỏng, tam tư đang kiểm chứng xem có thật hay không, chỉ là đến giờ cũng không có kết quả."

Nhiễm Nhan gật đầu, thầm nghĩ trách không được Tiêu Tụng khẳng định thánh thượng nhất định sẽ gọi hắn trở về như vậy, Hình Bộ lúc này vốn dĩ đã bận túi bụi, một tay mang bệnh còn phải trông coi công việc, phó lãnh đạo không có mặt, lại thêm vụ án khó giải quyết như vậy, nhân thủ đã mỏng lại càng mỏng.

Hơn nữa tam tư hội thẩm, Hình Bộ thì do Hình Bộ thị lang dẫn đầu để tham dự hội thẩm, lại không có người dưới quyền nào thích hợp, cũng không thể để Thượng thư đường đường tam phẩm chạy tới hội thẩm đi.

"Tam thẩm ngươi đã mấy ngày không ăn uống gì, ngươi đi nhìn bà ấy đi." Nhiễm Bình Dụ nói.

Chương 340: Tương Võ Huyện hầu

Nhiễm Vân Sinh đối với La thị, quả thực còn quan trọng hơn mạng của bà, hiện giờ Nhiễm Vân Sinh sinh tử chưa biết, còn không biết sẽ chịu khổ bao nhiêu, theo thời gian từng ngày trôi qua, lòng bà bị tra tấn đến độ sắp chết rũ.

Nhiễm Nhan theo Nhiễm Bình Dụ tới phòng ngủ, mới vừa bước qua khỏi cửa phòng, liền có mùi thuốc nồng đậm xông vào mũi, Nhiễm Nhan người ngửi, phát hiện chỉ là thuốc an thần, bồ dưỡng, trong lòng cũng an tâm hơn.

Trong nội thất, mành bốn phía giường có ba phía đã được cuốn lên một nửa, La thị sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, bốn phía đặt bồn băng, mấy thi tỳ đang ngồi quỳ canh giữ bên cạnh.

La thị nghe thấy tiếng bước chân, hơi mở mắt nhìn qua, thấy người tới là Nhiễm Nhan, ánh mắt không khỏi sáng lên, giây giữa muôn ngồi dậy.

Hai thi tỳ vội vàng tiến lên đỡ lấy bà.

Nhiễm Nhan vừa mới quỳ xuống trước giường, liền bị La thị bắt lấy tay, "Thập Thất Nương, Tiêu Thị lang đâu?"

"Hắn bị thánh thượng gọi vào cung, nghĩ chắc là vì chuyện của Ba Lăng công chúa, Tam thẩm, ngài yên tâm đi, phu quân sẽ không để Thập ca xảy ra chuyện." Nhiễm Nhan biết La thị cực kỳ tin nhiệm Tiêu Tụng, liền nói theo ý bà.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." La thị thở dài, vành mắt lại đỏ lên, nghẹn ngào nói: "Vân Sinh của nhà chúng ta, từ nhỏ đến lớn đều làm người yên tâm, thông minh ngoan ngoãn, lại đặc biệt hiểu chuyện, chúng ta cũng không cầu leo lên nhà cao cửa rộng kia, nhưng sao ông trời lại không buông tha hắn chứ?"

Nhiễm Nhan trầm mặc hai giây, an ủi bà: "Ba Lăng công chúa bị cầm túc, là do Ngự sử Đại phu Mã Chu dâng tấu buộc tội, gần đây biên giới Cao Lê

không ngừng có chiến sự, chuyện trong triều cũng nhiều, bệnh tinh của Tân Dương công chúa lại tái phát, tâm tình thánh thượng đúng là không tốt, Ba Lăng công chúa lúc này phạm lỗi, cơn giận của thánh thượng chỉ sợ trong thời gian ngắn khó có thể bình ổn, nghĩ chắc cái biệt viện kia cũng sẽ lời lồng phòng thủ, đến lúc đó ta thỉnh phu quân phái người đi vào tìm Thập ca ra."

Những lời này, cũng coi như là để an ủi chính mình.

La thị nghe nàng nói rõ ràng có đạo lý, trong lòng cũng không khỏi tin bảy tám phần, vội vàng nói: "Ngươi cũng biết khi nào có thể đi lục soát biệt viện sao?"

"Việc này còn phải lên kế hoạch một chút, phu quân vừa mới trở về, cũng không biết thánh thượng gọi hắn đến tột cùng là vì chuyện gì, nếu muốn tam tư tra rõ vụ này, thì hắn có thể quang minh chính đại đi lục soát biệt viện, nếu thánh thượng không muốn truy cứu kỹ, chúng ta có thể thửa dịp Ba Lăng công chúa bị cầm túc, âm thầm đi lục soát, bất quá sớm nhất cũng phải chờ ngày mai." Trong lòng Nhiễm Nhan thật sự là định làm như vậy, nàng cũng chịu đựng không được chuyện Nhiễm Vân Sinh bị cầm tù như đồ chơi.

Tuy lời Nhiễm Nhan phân tích rất rõ ràng, nước mắt La thị vẫn ngăn không được mà trào ra, "Tạo nghiệt a! Nhĩ Đông còn mang thai, Vân Sinh liền xảy ra chuyện này."

Nhiễm Nhan ngân ra, "Chuyện Nhĩ Đông mang thai đã bao lâu rồi?"

"Đã hơn sáu tháng, nha đầu Nhĩ Đông này cũng không hiểu, mang thai hai ba tháng mà chính mình cũng không biết, Thập Lang lại xảy ra chuyện này, nàng ta cũng không được tốt." La thị nói.

Nhiễm Nhan thấy bà có vẻ có chút tinh thần hơn lúc nãy, liền nói: "Ngài an tâm dưỡng cho tốt thân mình, đừng để đến lúc Thập ca trở về, sức khỏe của ngài cùng tam thúc lại suy sụp."

La thị gật gật đầu. Bà đã nhiều ngày không ăn uống bình thường, lúc này nói vài câu liền thấy mệt, Nhiễm Nhan liền lui ra ngoài, để bà nghỉ ngơi.

"A Nhan." Nhiễm Bình Dụ nhịn không được nhắc nhở nàng một câu, "Ta trong khoảng thời gian này có nghe bốn gia truyền đến tin tức, sau khi Mỹ

Ngọc qua đời, Cao thị không tin là nàng ta bị bệnh qua đời, cho nên điên cuồng phái người điều tra, ta sợ bà ta sẽ giận chó đánh mèo đến ngươi."

Không nói đến việc này có phải Nhiễm Nhan làm hay không, Cao thị đối với nàng thống hận cõi đó, thì rất có khả năng đem oán khí phát tiết trên người nàng, chuyện này thật sự nên để tâm.

Chuyện này chưa xong, chuyện khác lại tới, cứ từng chuyện theo nhau mà đến, chồng chất lên nhau, làm Nhiễm Nhan cảm giác vô cùng mỏi mệt.

Nhiễm Nhan đi cả một đường, toàn thân nhức mỏi, cộng thêm vết thương trên đùi đau rát như lửa đốt, làm cả người nàng toát mồ hôi, đặc biệt là mồ hôi còn dính vào vết thương, cơn đau làm cơ bắp tê dại từng đợt.

Nàng liền tạm thời quay về nơi ở cũ là Hòa Nhã cư để nghỉ ngơi, dùng nước sạch lau chùi thân thể, tốt xấu gì toàn thân cũng khô thoáng hơn nhiều, ăn sơ chút cháo xong, Nhiễm Nhan liền ngã lên giường nghỉ ngơi.

Ngủ mê mang không biết bao lâu, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy chớp mũi là hương vị nam nhân quen thuộc, không khỏi có chút hoảng hốt, ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Tụng, thấy hắn đang đưa lưng về phía nàng, ở bên giường duyệt công văn, liền hỏi: "Giờ nào rồi?"

Tiêu Tụng dừng bút, xoay cổ, xoa xoa huyệt Thái Dương, "Cũng đã canh ba."

"Ngươi cũng ngày đêm kiêm trình, sao còn thức trễ như vậy, thân thể cũng không phải băng sắt." Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

Tiêu Tụng duỗi tay vót nàng ra khỏi chăn gấm, ôm nàng nói: "Việc đọng lại quá nhiều, sớm muộn gì cũng phải thức đêm. Đúng rồi, ta còn muốn nói cho ngươi một cái tin tức tốt."

"Hảm?" Nhiễm Nhan lười nhác dựa vào đầu vai hắn, "Nói nghe một chút, ta hiện tại có nhu cầu cần tin tức tốt gấp bách để phán chấn tinh thần."

Tiêu Tụng sững sốt một chút, chợt ha ha cười nói: "Ta trước kia lại không phát hiện ra, phu nhân biết nói đùa."

Nhiễm Nhan lại không nói đùa, nàng là ăn ngay nói thật.

"Hôm nay thánh thượng phong ta làm Tương Võ Huyện Hầu, ngày mai sẽ đưa thánh chỉ xuống, sắc phong mệnh phụ cho người hắn là cùng lúc đi." Tiêu Tụng cười nhẹ nói.

Đầu óc Nhiễm Nhan thanh tịnh hơn phân nửa, nghe hắn nói như vậy, không những không cao hứng, ngược lại nhíu mày hỏi: "Kỳ quái, thánh thượng vì cái gì vô duyên vô cớ mà phong tước vị cho người?"

Hơn nữa còn là Hầu tướng tòng tam phẩm, Tiêu Tụng gần đây cũng không làm chuyện gì tốt vì nước vì dân, kinh thiên động địa a! Phúc khác thường, chưa chắc là phúc.

Tiêu Tụng vỗ về mái tóc mềm mại của Nhiễm Nhan, nói: "Đích xác, trong lời thánh thượng, hình như có lệnh cho ta đảm nhiệm chức Thái Tử Thiếu bảo."

Đông Cung tam sư, là Thái Tử Thái sư, Thái Tử Thái phó, Thái Tử Thái bảo, đều là lão sư của Thái Tử, Thái Tử Thái sư phụ trách dạy văn, Thái phó phụ trách dạy võ, Thái bảo thì phụ trách an toàn của Thái Tử. Mà Thái Tử Thiếu sư, Thiếu phó, Thiếu bảo, thì lần lược là phó chức của tam sư.

Trên thực tế, cũng chưa chắc là muôn dạy tri thức cho Thái Tử, hoặc phụ trách an toàn cho hắn, những chức vị này có đôi khi cũng chỉ là chức suông.

"Người là nói, thánh thượng đang muốn lôi kéo thế lực cho Thái Tử?" Nhiễm Nhan nhớ tới trong lịch sử không sai biệt lầm chính là vào thời gian này, cán cân trong lòng Lý Thé Dân dần dần nghiêng về hướng Lý Thái và Lý Khác, sao lại còn duy trì Thái Tử mạnh mẽ như vậy chứ? Chẳng lẽ lịch sử phát sinh lệch lạc? Hay là đúng như lời của Tiêu Tụng, thánh ý khó dò?

"Xem như vậy đi, nhưng đây tuyệt đối không coi là một cái tin tức tốt, tâm tư thánh thượng đến nay khó dò, gần đây hành vi của Thái Tử lại thật sự là làm người thất vọng, đức hạnh có sai sót, có thể nói phê lập đều chỉ nằm trong một suy nghĩ của thánh thượng." Tiêu Tụng đỡ thái dương, cười khổ nói: "Bo bo giữ mình, già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, tám chữ này nói thì dễ dàng, làm thì lại ngàn khó vạn khó."

Phúc kia biết đâu chính là mầm tai họa. Thật là lời lẽ chí lý.

"Chuyện Ba Lăng công chúa như thế nào rồi?" Nhiễm Nhan tạm thời vứt bỏ cái đề tài kia, ngược lại hỏi qua chuyện lửa sém lông mày nhất.

"Thánh thượng lúc này đã bình tĩnh lại rất nhiều, không lộ ra chút cảm xúc nào, ta cũng đoán không ra ông ấy chuẩn bị xử trí như thế nào nữa, thà lúc Ba Lăng công chúa còn bị cầm túc, ngày mai đi biệt viện công chúa quậy một trận đi." Tiêu Tụng nói.

Đi quậy một trận nghe dễ dàng, nhưng Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan đều không mấy lạc quan, Ba Lăng công chúa nhất định muốn có Nhiễm Vân Sinh như vậy, sẽ giấu hắn ở một chỗ dễ tìm sao?

Chương 341: Xuất sư chưa đánh đã chết

Hôm sau, khi sắp đến buổi trưa, thánh chỉ trong cung đưa xuống, phong Tiêu Tụng làm tòng tam phẩm Tương Võ Huyện Hầu, thực ấp một ngàn hộ, phong Nhiễm Nhan làm tòng tam phẩm Hiền Lương phu nhân.

*Bác văn đa năng nhát hiến**, lương, có vẻ là có ý muốn đề cập tới Lương Quốc hậu duệ ở trong đó.

**Baidu-Đây là một trích đoạn trong diễn giải nghĩa của các chữ dùng cho thụy hiệu, aka tên hiệu cho quân vương hoặc trọng thần đã mất, với chữ 'Hiến' thì là cái gì mà 'bác văn đa năng nhát hiến, huệ nhi nội đức nhát hiến, tri triết hữu thánh nhát hiến...thôi nghe...*

Cũng không phải danh hiệu của các phu nhân đều có ý nghĩa thực chất, giống như "Đại Ninh quận phu nhân" là vì khai quốc lập công, nên có thực áp, không có quan hệ gì với phu quân, cho nên tiền tố cho phong hào mệnh phụ của nàng được lấy theo danh xưng của đất phong, đây là một ví dụ đặc thù. Còn đại đa số ngoại mệnh phụ đều giống như Nhiễm Nhan, nhò có phu quân mà được cấp bậc mệnh phụ, không có kinh tế bảo đảm, thì tiền tố cho phong hào đều là vài chữ có ý nghĩa.

Thánh chỉ vừa tuyên, tức khắc trở thành đè tài nóng hổi, mà so với nghị luận sôi nổi trên phố, trong triều lại vô cùng bình tĩnh, đồng liêu mặc dù cùng Tiêu Tụng gặp mặt thì cũng bất quá là chắp tay nói một câu chúc mừng. Có tình trạng này, một là vì thái phu nhân vừa mới mất, Tiêu Tụng đang ở trong hiếu kỳ, mọi người không tiện tới cửa chúc mừng; hai là vì trong triều tất cả mọi người đều minh bạch, vô duyên vô cớ mà bị thụ phong tước vị, theo sau tất nhiên có trách nhiệm còn nặng nề hơn phải gánh chịu, mà đại đa số người đều tình nguyện lập công thụ phong, chứ không mấy ai muốn nhận phải chuyện chênh vênh như vậy.

Bởi vậy phủ của Tiêu Tụng cũng coi như được thanh tĩnh.

Nhiễm Nhan cưỡng ép chính mình bình tĩnh lại, trong thời gian này, tranh thủ tìm Lưu Thanh Tùng cùng nhau phồi thật nhiều dược.

Bản thân Lưu Thanh Tùng là người học trung y, bởi vậy về trung y thuật, phương diện phổi thuốc còn mạnh hơn Nhiễm Nhan, hai người giam mình trong dược phòng mê một ngày, phổi ra đủ loại mê dược, huyễn dược, độc dược, rồi trong cùng ngày phân phát hết cho hộ vệ trong phủ, chuẩn bị đầy đủ cho buổi tối ngày hôm sau đi biệt viện công chúa lục soát tìm người.

Sáng sớm ngày thứ ba, Tiêu Tụng liền lấy lý do hiếu kỳ cần tĩnh tâm, mang Nhiễm Nhan tới ở thôn trang phía đông, chờ kết thúc 36 ngày hiếu kỳ, mới chính thức quay về công sở trông coi công việc.

Hai ngày này đối với Nhiễm Nhan mà nói chẳng khác gì khảo nghiệm ý chí, ngày hôm qua toàn bộ tinh lực đều dùng vào việc phổi dược, mà còn cảm thấy sống một ngày bằng một năm, hôm nay ăn không ngồi rồi mà chờ ở trong thôn trang như vậy, càng thấy thời thời khắc khắc như đứng đống lửa, như ngồi đống than, hơn nữa ngày hè nóng bức, phần da đùi bị cọ tróc đang lên da non, vừa ngứa vừa đau, vô cùng bức bối.

Thẳng đến chạng vạng gió lạnh phô phán, Nhiễm Nhan mới yên tâm lại, thay qua Hồ phục, chuẩn bị theo hộ vệ cùng đi tìm Nhiễm Vân Sinh.

Trong viện, Tiêu Tụng một thân tố y ngồi dưới tàng cây của một gốc hương chương pha trà, đường cong cương nghị của hắn vào giờ phút này có vẻ rất nhu hòa, tóc đen rối tung, được buộc lại bởi một dải lụa trắng đằng sau lưng, ngón tay thon dài cầm bạch ngọc, đẹp hết sức, bộ dạng tố nhã này của hắn phối hợp với một bụi hoa sơn chi đằng sau, trở thành một bức tranh yên ổn thanh thản. So với khí thế ép người ngày thường, càng làm nổi bật dung mạo tuấn mỹ của hắn, đáng vẻ an an tĩnh tĩnh, rất là hấp dẫn. Nếu không phải Nhiễm Nhan đã rất hiểu biết hắn, thì sẽ không biết người này đang sinh khí.

Từ lúc Nhiễm Nhan nhất quyết phải đích thân đi tìm Nhiễm Vân Sinh, Tiêu Tụng mãi khuyên can không có kết quả, hai người liền không thèm phản ứng nhau, cho tới bây giờ, Tiêu Tụng cũng không có chút ý tứ nào muốn quản nàng.

Nhiễm Nhan đứng dưới hành lang nhìn hồi lâu, màn đêm dần dần buông xuống, càng gần thời gian xuất phát, Nhiễm Nhan cũng càng lúc càng lãnh tĩnh. Nàng biết Tiêu Tụng không cho nàng đi, là vì tốt cho nàng, nhưng sợi dây đan trong lòng Nhiễm Nhan đã căng đến mức tối đa, nếu đêm nay còn

không có tin tức của Nhiễm Vân Sinh, nàng không thể đảm bảo nàng sẽ làm ra chuyện gì nữa.

"Phu quân." Nhiễm Nhan xuống hành lang, quỳ ngòi xuống bên cạnh hắn.

Động tác của Tiêu Tụng khựng lại, quay đầu thấy nàng một thân nam trang gọn gàng, nhìn như một thiếu niên lang lạnh lùng tuyệt mỹ, duỗi tay giúp nàng sửa lại vạt áo còn chưa thăng, "A Nhan nhà ta mặc cái gì cũng đẹp."

"Ngươi không tức giận sao?" Nhiễm Nhan bắt được tay hắn, hỏi.

Tiêu Tụng hơi mỉm cười, trong giọng nói mang chút bất đắc dĩ, "Nếu ta nói ta còn sinh khí, ngươi sẽ không đi sao?"

Nhiễm Nhan chật rã lắc đầu.

"Nếu sinh khí cũng không thay đổi được gì, cần gì phải vào ngay lúc này làm cho ngươi không thoải mái." Tiêu Tụng ngồi thăng dậy, hôn lên trán nàng một cái, ôn thanh nói: "A Nhan, ta chờ ngươi bình an trở về."

Có mỹ nam tử ôn nhu nói ra những lời này như thế, sao có thể không cố gắng bình an trở về?

Tiêu Tụng không thể tự mình đi đến biệt viện của công chúa, dù cho là ở vùng ngoại ô, nhưng vẫn thuộc phạm vi Trường An, sau khi Tiêu Tụng được phong hầu, tất nhiên sẽ có rất nhiều người nhớ thương mục đích sau lưng của việc thánh thương phong hầu, bởi vậy chắc chắn sẽ có nhẫn tuyển nhìn chằm chằm hắn, Nhiễm Nhan muốn từ trong phủ này đi ra ngoài, tất nhiên phải có Tiêu Tụng đích thân đánh lạc hướng chú ý của những nhẫn tuyển đó.

Tâm Nhiễm Nhan mềm mại xuống, nàng duỗi tay ôm lấy cổ hắn, cho một cái hôn không sâu không cạn.

Tiêu Tụng xoa xoa tóc nàng, "Đi đi thôi, ta đã thông tri cho Bạch Nghĩa ở bên ngoài tiếp ứng ngươi."

"Thì ra ngươi đã sớm đáp ứng để ta đi, lại còn mặt đen với ta." Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

"Ta đây cũng là bất đắc dĩ, phu nhân trăm triệu lần phải nhớ kỹ trong lòng." Tiêu Tụng cười nói, động tác hắn hoi khụng lại, ngửi ngửi hương trà nồng đậm tỏa ra từ ám, không khỏi duỗi tay vỗ một cái lên mông nàng, "Hỗn mắt của ta một ám trà ngon rồi!"

"Chờ ta tìm Thập ca về, kêu hắn bồi cho người là được, Thập ca ta là kẻ có tiền." Nhiễm Nhan nhảy tránh ra, cười rạng rỡ với hắn, rồi vội vàng chạy theo đường mòn rời đi.

Tiêu Tụng sững sót, ngón tay thon dài xoa lên cánh môi mới vừa rồi bị Nhiễm Nhan hôn qua, trên mặt nở rộ một nụ cười nhu hòa, làm tư dung hắn thêm ôn nhã.

Hắn để Văn Lục thu dọn trà cụ, đứng lên vuốt vuốt y phục, lập tức đi về hướng chuồng ngựa.

Nhiễm Nhan tuy đi sớm hơn Tiêu Tung một bước, lại chờ một lát ở gần đường nhỏ trong nội môn, chờ sau khi Tiêu Tụng cưỡi ngựa ra khỏi phủ, mới giả thành bộ dạng gã sai vặt rồi ra phủ cùng với những phó tì Tiêu phủ chuẩn bị quay về Trường An.

Đi khoảng hai chén trà, Bạch Nghĩa đến tiếp ứng. Hai người đi xuyên qua một cánh rừng, cưỡi ngựa đi một lát, Nhiễm Nhan liền thấy thôn trang Trình phủ lần trước tham gia quý nữ tụ hội, nơi đó có một vườn mai lớn rất dễ nhận ra.

Từ thôn trang của Trình phủ đi về hướng nam khoảng 1-2 dặm, cây cối xung quanh càng lúc càng tươi tốt, đến cuối cùng bốn phía đã là rừng rậm.

Bạch Nghĩa đã ở chỗ này quan sát hơn nửa tháng, đã nắm rõ tình hình trong khu vực này, sau khi vào rừng, tìm một chỗ bí mật cột ngựa lại.

Nhiễm Nhan nhìn quanh bốn phía, mới vừa rồi có thể thấy bên này có một tòa núi nhỏ, nếu làm thôn trang tránh nóng thì đích xác không tồi, có điều trong tình huống bình thường, công chúa không thể tùy tiện xuất phủ, cũng không nghe nói Ba Lăng công chúa được sủng ái bao nhiêu, sao lại được chấp nhận cho xây dựng thôn trang bên ngoài? Lại còn là một chỗ không tệ.

Nhiễm Nhan nghĩ, liền hỏi Bạch Nghĩa.

"Ba Lăng công chúa giao hảo với Cao Dương công chúa." Bạch Nghĩa không nói nhiều, nhưng nói ra đều là trọng điểm.

Nhiễm Nhan gật đầu, trách không được sau này sẽ cùng Cao Dương mưu phản, hiện tại Cao Dương công chúa cũng bất quá là mười hai mươi ba tuổi, rất được sủng ái, Ba Lăng công chúa giao hảo cùng nàng ta, để lợi dụng là chủ yếu đi!

"Lưu y sinh đang đợi chúng ta ở phía trước..."

Bạch Nghĩa mới nói một nửa, liền bị Nhiễm Nhan ngắt lời, "Lưu Thanh Tùng cũng tới sao?"

Chuyện này không thể trách Nhiễm Nhan đại kinh tiếu quái, nàng đối với Lưu Thanh Tùng đã tới mức dị ứng, nghe nói Lưu Thanh Tùng cũng có mặt, lập tức có cảm giác xuất sư chưa đánh trận đã chết trước.

Bạch Nghĩa không phát hiện Nhiễm Nhan khác thường, chỉ khẳng định một tiếng.

Nhiễm Vân Sinh là thân ca ca của Nhiễm Vận, Nhiễm Vận tất nhiên vô cùng lo lắng, Lưu Thanh Tùng nếu không tới, chỉ sợ có thể bị Nhiễm Vận lột vài lớp da, bởi vậy Nhiễm Nhan cũng sâu sắc lý giải. Cũng không thể không cho Lưu Thanh Tùng tới, cho nên Nhiễm Nhan quyết tâm đêm nay khi hành động nhất định phải cách Lưu Thanh Tùng thật xa.

"Nơi này đường không dễ đi, ngài chịu khó một chút." Bạch Nghĩa nhắc nhở.

Để tránh kinh động đến hộ vệ của biệt viện, khẳng định không thể dùng ánh sáng. Hai người một đường sò soạng, trí nhớ của Bạch Nghĩa rất tốt, đường đi qua đều rát ít dây leo hay bụi rậm, Nhiễm Nhan trước kia cũng có chút kinh nghiệm du lịch dã ngoại, đi đường cũng không tính là quá khó khăn.

Bạch Nghĩa khi còn ở Tô châu đã biết chuyện Nhiễm Nhan nghiêm thi, tuy là như thế, vẫn phân tán một phần lực chú ý lên người Nhiễm Nhan, sợ nàng cũng như mấy tiểu nương tử khác, nũng nịu mà xảy ra chuyện, dù sao đây cũng là chủ mẫu Hầu phủ.

Mà Nhiễm Nhan tuy đi có chút cố sức, nhưng biểu hiện dẻo dai của nàng làm Bạch Nghĩa âm thầm gật đầu, lấy lại không ít lực chú ý.

Đi chừng một chén trà nhỏ, thì thấy phía trước có hơn 10 bóng người lóe lên.

"Đại huynh!" bên kia có người phát hiện động tĩnh, nhạy bén quay người để phòng.

Bạch Nghĩa ừ một tiếng, mang theo Nhiễm Nhan đi qua. Lúc này Nhiễm Nhan cũng giống như Bạch Nghĩa, đều bịt kín mặt, bởi vậy mọi người cũng chỉ thấy một người dáng vóc nhỏ xinh, vì cùng đến với Bạch Nghĩa, bọn họ cũng không hỏi nhiều.

Tuy mọi người đều che mặt, Nhiễm Nhan chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra Lưu Thanh Tùng, hắn cao hơn người khác non nửa cái đầu, lại gầy như chỉ cần gió thổi qua là bay, chói mắt nhất trong đám.

"Tình huống thế nào?" Bạch Nghĩa hỏi.

Một người đáp: "Giống như mấy ngày trước, trong viện tổng cộng có 80 hộ vệ, bọn họ phân làm ba đợt đổi ca, mỗi đợt đều là thay đổi toàn bộ, cho nên phỏng chừng toàn bộ thôn trang ít nhất cũng có đến 240 hộ vệ. Trước đó có tìm một đám đạo tặc thử tập kích thôn trang, những hộ vệ đó ai cũng thân thủ bất phàm, chúng ta chỉ có hơn 50 người, dù trong tay có không ít dược, nhưng muốn lặng yên không một tiếng động mà tới gần thôn trang cũng rất khó."

"Chủ tử có an bài, chúng ta cứ yên lặng mà chờ." Bạch Nghĩa nói.

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, nghĩ chắc Tiêu Tụng chịu để nàng đến đây, thì đã có kế hoạch chu đáo chặt chẽ, thoảng thả lỏng một chút, rồi bắt đầu quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Bọn họ đang đứng trên một sườn núi ở gần thôn trang, có thể nhìn bao quát toàn cảnh.

Thôn trang được xây dựng vào núi, bên trong đèn đuốc sáng trưng, ở chỗ này cũng có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng đàn sáo ca vũ bên trong, bởi vậy mặc dù có cảnh rừng tươi tốt che lấp, cũng có thể nhìn rõ ràng toàn bộ cái thôn trang chiếm một diện tích khoảng hơn 30 mẫu này.

Diện tích lớn cũng không quan trọng, nơi này trước không có thôn sau không có tiệm, một khi có thể không chế hết người bên trong, muốn lục soát bao lâu thì có thể lục soát bấy lâu.

Mùa hè ngồi xóm trong rừng cũng không phải là một chuyện dễ chịu, may mà Nhiễm Nhan đã sớm có chuẩn bị, lặng lẽ đem dung dịch đuổi muỗi vẩy xung quanh, mới đỡ hơn một chút.

Đợi ở chỗ xa hơn một canh giờ, Lưu Thanh Tùng bắt đầu có chút không kiên nhẫn, "Ta nói, hắn an bài kia, đến tột cùng an bài vào lúc nào?"

Hầu như hắn vừa dứt tiếng, liền thấy chỗ cửa hông có động tĩnh, mọi người vội vàng nín thở nhìn kỹ.

Ánh sáng quá yếu, căn bản nhìn không ra cái gì.

"Cơ hội tới rồi." Bạch Nghĩa thấp giọng nói: "Mười ngày trước chủ tử đã dẫn Bôn Tiêu tìm hai người hát xướng mỹ mạo, giả làm tỳ muội gặp nạn, tiếp cận thôn trang."

Bên trong viện rất ít thị tỳ, tuy rằng ai cũng xinh xắn lanh lợi, nhưng không được Ba Lăng công chúa cho phép, bọn họ không thể tùy tiện đụng chạm, những hộ vệ đó lại không phải xuất thân từ quân đội chính quy của triều đình, phần lớn đều là đám du hiệp, có vài người còn có xuất thân ác bá, hàng năm không thấy nữ sắc, vừa nhìn thấy một đôi tỳ muội xinh đẹp như hoa, sao còn chịu đựng được.

Chương 342: Là Tô Phục sao

Đáng nói hơn là vì nam nhân được đưa vào phủ đều là những người hơi thiên về nữ tướng, bọn họ dưới tác dụng của A phù dung, cũng thường xuyên làm chuyện kia với nhau, có vài hộ vệ đối với Long Dương chi hảo không có cảm giác kháng cự quá nặng, thì rất dễ dàng phát sinh quan hệ với bọn họ.

Nhiễm Nhan âm thầm phân tích một chút, Tiêu Tụng lại lần nữa mượn tay Ngự Sứ Đài thọc Ba Lăng công chúa một đao. Lần trước chẳng qua chỉ là thả ra chút lời đồn, các công chúa phần lớn đều vô cùng hiền đức, đặc biệt là mấy vị như Trưởng Nhạc công chúa, Tương Thành công chúa, Đông Dương công chúa, Tân Dương công chúa, đều rất có phong phạm của Trưởng Tôn hoàng hậu, Ngự Sứ Đài vừa nghe nói có hành vi bại hoại thể thống như vậy, đương nhiên là nhịn không được muốn đưa lên cho thánh thượng. Mà lần này hiển nhiên nghiêm trọng hơn nhiều, cả chứng cứ cũng đã có lén.

Chuyện này, hộ vệ của biệt viện khẳng định đã nghe thấy, Ba Lăng công chúa bị cấm túc, kết cục khó liệu, biệt viện chỉ sợ đã loạn thành chùm, hơn nữa Tiêu Tụng còn cố ý trộn người vào, muốn tìm được điểm đột phá, thật sự rất dễ dàng.

"Mấy người các ngươi chờ ở chỗ này trước, chờ chúng ta giải quyết thị vệ bên ngoài viện, các ngươi theo sau đi vào." Bạch Nghĩa chỉ vài người, trong đó có Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng có luyện qua công phu, nhưng trình độ so với Tống Quốc Công còn thâm hơn, ít nhất Tống Quốc Công còn có một đống sức lực. Bất quá khi hắn vừa xuyên qua, cho rằng thế giới này có khinh công vượt nóc băng tường, xuất phát từ suy xét muôn tiêu sai, thần bí, chạy trốn cùng với các phương diện xâu xa và không thực tế tổng hợp lại, lại thật sự bỏ ra khổ công để luyện khinh công, nên bây giờ chạy trốn so với người bình thường rất nhanh.

Bởi vì quá yếu, cho nên hắn rất tự mình hiểu lầm đã chuẩn bị lui lại đằng sau.

Mà Nhiễm Nhan thì chuyện càng tới trước mắt thì càng lãnh tĩnh, nàng sốt ruột cứu người, càng không muôn đi theo để kéo chân sau.

Bạch Nghĩa thấy hai người bọn họ phôi hợp, đáy lòng nhẹ nhàng một chút, dẫn hơn mười người đi sâu vào rừng.

Một lát sau, một hai tiếng éch kêu vang lên, xung quanh đều bắt đầu có di động rất nhỏ. Cách chỗ này của Nhiễm Nhan không xa, Nhiễm Nhan lại biết trước, cho nên có thể dễ dàng phát giác, mà người trong thôn trang dưới chân núi tuyệt đối sẽ không phát hiện được động tĩnh nhỏ như vậy.

"Khụ, ngươi nói Thập Lang sẽ ở trong cái biệt viện này sao?" Lưu Thanh Tùng không biết khi nào đã đứng sát vào Nhiễm Nhan, nhỏ giọng hỏi.

Hình dáng đặc thù của Lưu Thanh Tùng rất rõ ràng, Nhiễm Nhan cũng vậy, cho nên Lưu Thanh Tùng cũng đã sớm nhận ra nàng.

Nhiễm Vân Sinh nhất định bị nhốt ở nơi này, chẳng qua tám phần là có mặt thất gì đó, tất nhiên không dễ tìm. Nhiễm Nhan tuy biết đáp án, nhưng chỉ là cảm thấy trả lời Lưu Thanh Tùng tuyệt đối không có kết cục gì tốt, cho nên im lặng không lên tiếng mà dịch qua một bên.

Một hộ vệ bên cạnh đáp: "Chủ tử sai chúng ta điều tra qua, Ba Lăng công chúa hai tháng nay xuất cung tổng cộng năm lần, phần lớn đều là sau khi Nhiễm Thập Lang mất tích, mà nàng ta đều là tới đây, cho nên chín thành là người bị nhốt ở đây."

Nhiễm Nhan gắt gao nhìn chằm chằm thôn trang, cửa hông bên kia nguyên bản có chút động tĩnh, đột nhiên không nghe gì nữa, hiển nhiên là đã đắc thủ.

Bởi vì thôn trang khá lớn, vì có thể tìm kỹ mà không gây rối loạn, cần phải hạ gục hết đa số người. Cũng may bọn họ có rất nhiều mẻ dược, dược tính lại tuyệt đối cường hẵn.

Vì Nhiễm Nhan thường ngày hay luyện thi lực, người bình thường đều không thể so sánh với nàng. Ngay lúc đang quan sát, lại phát hiện có một bóng đen xẹt qua cửa hông bên kia, hàn quang chợt lóe, mấy tên hộ vệ canh

giữ ở cửa cả tiếng cũng chưa kịp phát ra, đã ngã quy trên mặt đất. Hắc ảnh kia tay chân cực nhanh dùng dây thừng buộc 4 thi thể lại với nhau, đầu dây còn lại vứt qua cành cây, dùng sức kéo, lại kéo hết mấy thi thể lên trên tán cây. Toàn bộ động tác bất quá chỉ mất vài giây, thậm chí cả miệng vết thương còn chưa kịp chảy máu.

Nhiễm Nhan nhìn hắn thành thạo tiến vào trong phủ, biến mất ở lầu các thấp thoáng trong đám cây cối.

"Trời ạ..." trong đám hộ vệ đứng cùng Nhiễm Nhan hiển nhiên cũng có người thấy, không khỏi cảm thán ra tiếng, "Quá khủng bố rồi."

"Đó là ai vậy, không biết có ảnh hưởng gì tới hành động của chúng ta hay không, có muốn thông tri cho đại huynh không?" một người khác hỏi.

"Ta đi báo tin." Một người lời vừa dứt, người đã lẩn vào trong đám cây cối.

Sự tình quan hệ trọng đại, cần phải cho Bạch Nghĩa biết chuyện này. Dù Nhiễm Nhan cảm thấy thân hình cùng thủ pháp giết người của người nọ rất quen mắt, nhưng cũng không có lên tiếng ngăn cản người đi báo tin.

Ánh trăng bị một đám mây đen che khuất, xung quanh lập tức tối sầm lại, ngọn đèn dầu trong thôn trang nhìn càng rõ hơn.

Sau khi đợi thật lâu, người đi báo tin mới quay lại, "Toàn bộ người của chúng ta đều tập trung ở cửa sau, bên ngoài đã đặc thủ, đầu nhì nói chúng ta chờ một chút rồi đến hội họp."

"Sao lại đi cửa sau?" Lưu Thanh Tùng hỏi ra vấn đề mà Nhiễm Nhan muốn hỏi.

Hộ vệ thấy là Lưu Thanh Tùng, cũng không dám dấu diếm, "Có người truyền tin cho đầu nhì, nói Nhiễm Thập Lang bị nhốt một viện biệt lập ở gần cửa sau, đầu nhì cho rằng tin tức có thể là thật, nhưng cũng không thể thập phần nắm chắc, cho nên muốn chúng ta tạm thời dừng hành động."

"Vạn nhất bị đối thủ của Cửu Lang phát hiện, muốn cho chúng ta toàn bộ đều chôn ở chỗ này thì làm sao bây giờ?" Lưu Thanh Tùng có chút tức giận, nhưng chợt nghĩ lại, Bạch Nghĩa không phải là một người linh hoạt dễ thay đổi, nếu hắn đã quyết định thay đổi phương hướng, đó chính là nắm chắc

rất lớn, liền ồn ồn cảm xúc, hỏi: "Có biết người truyền tin cho chúng ta là thân phận gì không?"

"Không biết." Kia hộ vệ đáp.

Lưu Thanh Tùng đậm châm, nhỏ giọng mắng: "Bà nội hắn, thật đúng là dám lấy mệnh ra bất cứ giá nào, các ngươi là anh hùng hảo hán, nhưng đại cữu tử của ta nếu xảy ra chuyện gì, tức phụ của ta chạy mất ta tìm ai đòi hả?"

"Đại trượng phu sợ gì không có vợ!" có người cũng nhỏ giọng mắng trả về một câu. Bọn họ đều đã đi theo Bạch Nghĩa rất nhiều năm, Bạch Nghĩa làm người trượng nghĩa, được cấp dưới tôn kính, đối với quyết định của Bạch Nghĩa đương nhiên không hề dị nghị.

Lưu Thanh Tùng nóng lòng kéo một cái đồng minh, duỗi tay túm túm góc áo Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan bảo trì trầm mặc, Lưu Thanh Tùng nói cũng rất có khả năng, nàng cảm thấy người mới vừa rồi nhìn thấy kia rất có khả năng là Tô Phục, nhưng mà, Tô Phục hiện tại đang ở dưới trướng Ngụy Vương Lý Thái, nếu Lý Thái có tâm muốn vặn đỗ Tiêu Tụng hoặc là muốn giao dịch với Tiêu Tụng, sẽ tìm cách bắt lấy nhược điểm chuyện Tiêu Tụng sai người tập kích giết hại hộ vệ ở biệt viện công chúa, đây cũng không phải không có khả năng.

Tô Phục người này, dù cho làm nghề sát thủ, luôn biến mất vào trong bóng tối, nhưng dù Nhiễm Nhan chỉ liên hệ với hắn một đoạn thời gian, cũng có thể cảm giác được, trong xương cốt hắn là chính trực, cộng thêm phân tích từ thủ pháp giết người của hắn, hắn là người trực tiếp, khinh thường giở âm mưu quỷ kế

Nhiễm Nhan vứt nhân tố cá nhân qua một bên, tiến hành phân tích lý trí, từ phương diện nào cũng kết luận là Tô Phục sẽ không đào b.yahoo rập. Nhưng điều kiện tiên đề là người kia phải là hắn.

Lưu Thanh Tùng tìm không thấy người ủng hộ, đơn giản nói: "Ta phải đi nhìn một cái."

"Ngươi thành thật đợi cho ta!" Nhiễm Nhan sợ Lưu Thanh Tùng lại làm ra chuyện không đáng tin cậy, gây họa cho đám người Bạch Nghĩa và Nhiễm Vân Sinh, nàng không dám lây mạng Nhiễm Vân Sinh ra để đùa giỡn.

"Ai u, Nhiễm nương tử ngươi cuối cùng cũng lên tiếng." Lưu Thanh Tùng cười nói.

"Không xong, bị phát hiện rồi!" chẹt có hộ vệ nhỏ giọng kinh hô một tiếng.

Mọi người rùng mình, mới đầu còn tưởng rằng chỗ bọn họ ẩn thân bị phát giác, nhưng nhìn theo ánh mắt của người nọ, lại phát hiện ánh lửa trong viện bắt đầu tập trung ở cửa sau, đã có thể loáng thoáng nghe được tiếng binh khí va chạm.

Chương 343: Nam nhân muôn có được nhất

"Chúng ta đi xuống đi." Lưu Thanh Tùng nói rồi vội vàng chạy xuống chân núi, "Trước tiên tới gần một chút nhìn tình huống thử xem."

Những người còn lại hơi dừng một chút, rồi cũng theo hắn xuống núi. Nơi này tuy tâm nhàn rất tốt, có thể nhàn bao quát toàn phủ, nhưng bởi vì cách quá xa, ánh sáng lại yếu, căn bản không thể thấy rõ ràng đèn tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Mọi người vì chiếu cố Nhiễm Nhan, tốc độ lúc đầu cũng không tính quá nhanh, nhưng sau đó phát hiện tốc độ của nàng cũng không chậm, mới bắt đầu tăng tốc.

Từ trên núi chạy một đường không ngừng nghỉ chút nào đến gần cửa sau, dù cho Nhiễm Nhan xưa nay luôn chú ý rèn luyện thân thể, thể lực giờ phút này cũng đã chống đỡ hết nổi, nhưng tình hình hiện tại lại không cho phép nàng thở dốc, huyết vũ tinh phong áp vào mắt làm nàng không khỏi mờ to hai mắt...

Trên sáu chục cây đại thụ ở ngay cửa sau, máu ào ạt chảy xuống như thác nước, toàn bộ thân cây cùng mặt đất xung quanh đều bị máu loãng nhuộm đỏ, mưa đỏ đầy trời, từ tán cây thượng rơi xuống, nhìn không thấy thi thể, nhưng mùi máu nồng nặc xộc thẳng vào mũi.

Mọi người trợn mắt, một người trong đám gần như điên loạn mà xông lên phía trước, cũng không màng huyết ô, tay chân vội vã bò lên trên thân cây, khi xuống lại từ trên một cái cây, hắn đã thành một huyết nhân, sắc mặt tái nhợt mấy lần muôn nôn.

Có hai người lao ra kéo hắn trở về, nhỏ giọng hỏi: "Sao lại thế này? Thi thể trên kia... là... là đâu nhỉ bọn họ?"

Nhiễm Nhan rùng mình, phục hồi lại tinh thần, cũng khẩn trương nhìn hắn.

Người nọ lắc lắc đầu, "Không phải, nhìn dáng vẻ có lẽ là hộ vệ thôn trang, còn có đàn lang*."

*chỉ mấy anh playboys trong chỗ này

Mấy người đồng thời nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía sáu cây đại thụ được ngâm trong biển máu kia, trong lúc nhất thời đều á khẩu không nói được gì, cũng không biết làm gì tiếp theo.

"Vào nhìn xem." Nhiễm Nhan đứng dậy, đi ra đằng sau viện.

Nàng cẩn thận nghĩ lại, nếu thi thể bị cột ở trên cây không phải đám người Bạch Nghĩa, vừa rồi ở trên núi rõ ràng đã thấy bọn họ tiến vào cửa sau, giờ phút này tám phần là đã đi vào trong. Mà những người bị giết này, rất có khả năng là do hắc ánh sát thủ kia làm.

Nhiễm Nhan từng tận mắt nhìn thấy Tô Phục giết người, chỉ là lần đó cách khá xa, mà cũng chỉ giết hai người, không giống máu chảy thành sông như bây giờ, không biết sao, Nhiễm Nhan lại hy vọng hắc y nhân kia cũng không phải Tô Phục.

Nàng vòng qua mấy cái cây kia, dán sát vào vách tường viện mà đi, rất nhanh đã đến cửa. Đám người Lưu Thanh Tùng cũng theo sau nàng.

Trong viện an tĩnh đến cả tiếng côn trùng kêu cũng không có, đèn lồng trên mây lầu các tháp thoáng trong đám cây cối phát ra ánh sáng u ám, có thể đại khái thấy được đường nhỏ bên trong.

Phía sau cổ đại mọc thành cụm, rõ ràng ngày thường là nơi hẻo lánh ít dấu chân người. Nhiễm Nhan đi đầu tiên vào bên trong, đi được một đoạn đường ngắn, đã có thể mơ hồ nghe thấy tiếng đàn sáo phía trước. Hiển nhiên là tiền viện còn chưa bị ảnh hưởng, nghĩa là bọn họ có thể đã bắt đầu tìm người ở xung quanh đây.

Vừa đến ngã rẽ, Nhiễm Nhan quan sát hoàn cảnh trái phải một chút, bên trái tầm nhìn cực tốt, có thể thấy trong vườn trồng chính là mẫu đơn hoặc thược dược, mà bên phải là rừng tùng rậm rạp, nàng hơi dừng một chút, rồi đi về hướng rừng tùng bên kia.

Diện mạo của Nhiễm Vân Sinh tuy rằng thích hợp với mẫu đơn hơn, nhưng rừng tùng thoát nhìn che dấu nghiêm mật hơn, nàng liền đánh cuộc một

chút. Người đi theo Nhiễm Nhan đều phụng mệnh bảo hộ nàng, đương nhiên không thể tự tiện tách ra.

Nhiễm Nhan kỳ thật rất muốn đề nghị chia hai ngả đi tìm người, đem Lưu Thanh Tùng tách ra, nhưng ở bên trong phủ này tình huống không rõ, theo phỏng đoán hắn là vẫn còn rất nhiều hộ vệ, phân tán ra không thể nghi ngờ là sẽ tăng một phần nguy hiểm, cho nên đành phải thôi.

Mây đen che vàng trăng trên trời cao đã bị gió thổi tan, ánh trăng rơi xuống, những thứ lọt vào tầm nhìn trở nên rõ ràng hơn vài lần, đoàn người đi theo đường mòn đằng sau chừng một chén trà nhỏ, trong lòng Nhiễm Nhan có chút nghi hoặc, viện này không có khả năng là rộng như vậy a!

"Aizz, ngươi nói nơi này có thể có trận pháp gì linh tinh hay không?" Lưu Thanh Tùng nhỏ giọng hỏi.

Tối hôm nay đây là lần đầu tiên Nhiễm Nhan nhất trí với suy nghĩ của hắn, gật đầu nói: "Có thể là ở chỗ nào đó có thủ thuật che mắt làm nhiễu loạn thị giác, chúng ta tìm thử xem. Bất quá... có khả năng là bọn họ không có đi qua bên này, nếu không chúng ta xoay lâu như vậy cũng nên dụng phái."

"Ừm." Lưu Thanh Tùng lên tiếng, đã bắt đầu quan sát bốn phía, tìm cửa vào.

Nhiễm Nhan trầm ngâm một chút, quay ra sau nói: "Ta nhớ rõ chúng ta là từ bên kia tiến vào, chúng ta vẫn luôn đi theo đường đi, có thể là không thật sự có đường đi thông vào bên trong."

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta sẽ không bị nhốt ở đây đến vài chục năm sau mới có thể đi ra ngoài đi? Nơi này chỉ có cây cối, chúng ta chỉ có thể săn sóc con, ăn hạt thông." Lưu Thanh Tùng hoảng sợ nói. Hắn trúng độc huyền huyền rất nặng, cảm thấy động một chút là sẽ bị nhốt ở trận pháp cả đời không ra được, vừa nghe Nhiễm Nhan nói như vậy, lập tức bắt đầu hoảng sợ.

Nhiễm Nhan nhàn nhạt mà nhìn hắn một cái, bắt đầu tìm đường.

Lưu Thanh Tùng không biết làm sao, đột nhiên cao hứng lên, nhảy nhót mà đi theo sau Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan không thể hiểu được mà nhìn hắn, mãi do dự, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi: "Ngươi lại nghĩ đến cái gì nữa vậy?"

Lưu Thanh Tùng cười hắc hắc, "Căn cứ định luật vai chính bất tử, cùng với các loại kỳ ngộ..."

Nhiễm Nhan quyết đoán xoay người tập trung tìm đường. Mà những hộ vệ Tiêu phủ đó, cũng đều nghe Lưu Thanh Tùng thần thầm thao thao riết rồi quen, nên vào tai này ra tai kia, toàn coi như gió to thổi qua, huống chi từ trước đến nay nghe cũng chưa bao giờ hiểu.

Lại vòng nửa vòng ở trên đường nhỏ, Nhiễm Nhan mới phát hiện trên mặt cỏ dưới một cây tùng có một chỗ hơi trũng, phảng phát như một động khẩu không rõ ràng lầm.

"Có thể chính là nơi này." Nhiễm Nhan khom người chui qua dưới cây tùng, phía trước vẫn là cây tùng, Nhiễm Nhan liền theo dấu vết mờ nhạt trên cỏ tiếp tục đi về phía trước.

Mọi người vừa đè phòng chung quanh, vừa nhẹ tay nhẹ chân đi theo Nhiễm Nhan.

Chui qua bảy hàng tùng, trước mắt rộng mở thông suốt, là một vườn hoa lan, thanh hương của tùng hòa quyện cùng hương hoa lan, hình thành một hương vị thoái mái thanh tân mà quen thuộc.

Khắp nơi yên tĩnh, sau vườn hoa lan có một lầu các được xây gần mặt nước.

"Chúng ta đi vào trước." Hộ vệ hạ giọng nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, để vài hộ vệ đi tiên phong, nàng cùng Lưu Thanh Tùng đi ở đằng sau.

Nương theo ánh trăng, Nhiễm Nhan có thể thấy tấm biển trên gác mái có ba chữ cứng cáp hữu lực: Tàng Nguyệt Các. Nhiễm Nhan hơi khụng lại, cảm thấy chữ viết rất quen thuộc, không khỏi nhìn kỹ một cái, chữ nhỏ ở lạc khoản kia vậy mà là...Tiêu Việt Chi!

Cửa được hộ vệ nhẹ nhàng đẩy ra, Nhiễm Nhan ép một bụng hò nghi xuống, tập trung tinh thần đè phòng.

Mấy hộ vệ vào trong phòng trước để kiểm tra, Nhiễm Nhan cũng nhân lúc này xem xét hoàn cảnh chung quanh, nơi này dựa núi gần nước, ngay phía

trước là mảnh rừng tùng vừa rồi mới đi qua, sơn, thủy, tùng đem tòa Tàng Nguyệt Các này quay lại chính giữa, chung quanh không có vết chân.

Qua thời gian khoảng nửa chén trà nhỏ hộ vệ mới quay lại nói: "Trong phòng không có người."

"Có thể là bẫy rập gì hay không?" Lưu Thanh Tùng lòng tràn đầy nghi ngờ.

"Có thể là chỗ ở riêng của Ba Lăng công chúa..." Nhiễm Nhan suy đoán, dừng một chút nói: "Nếu đã tới, thì cẩn thận tìm xem, coi có mật thất gì đó hay không."

Nhiễm Nhan dứt lời liền bước vào nội thất, lúc này hộ vệ đã thắp sáng một cái đèn từ giác nho nhỏ, ánh sáng u ám chỉ có thể chiếu rọi trong khoảng cách bốn năm bước, tuy vậy, mọi người cũng thấy bức họa nổi bật nhất được treo ở trong phòng kia.

Bức họa kia cao xấp xỉ người thật, là một lang quân trẻ tuổi mặt bào phúc màu tím, tư thế thẳng thắn, đôi mày kiếm dài, sống mũi cao thẳng, khí vữ hiên ngang, một đôi mắt đen láy nhìn thẳng, toàn thân khí thế bức người.

Dù cho họa có chút sai lệch, nhưng tất cả mọi người đều chỉ cần liếc mắt một cái là nhận ra, người này là Tiêu Tụng!

"Hả?" Lưu Thanh Tùng kinh ngạc nhìn chằm chằm người trên bức họa, "Té ra tiểu nương tử Ba Lăng kia nhớ thương chính là Cửu Lang!"

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ ra hương vị quen thuộc mới vừa rồi ngủi được ở bên ngoài, hương tùng hỗn hợp hương hoa lan, rất giống với mùi hương thoải mái thanh tân trên người Tiêu Tụng, chỉ là thiếu đi một loại hơi thở độc hữu trên người hắn, cho nên Nhiễm Nhan nhất thời chỉ cảm thấy quen thuộc, lại không nhớ ra đây là hương vị trên người hắn.

Mà "Tàng Nguyệt Các", ước chừng cũng chính là hài âm của "Tàng Việt Các".

*chữ 'nguyệt' và chữ 'việt' đều có phiên âm là 'yue'

"Chắc! Người xem, nơi này nhiều bản thảo của Cửu Lang như vậy." Lưu Thanh Tùng rút một quyển từ trên kệ sách bên cạnh, đưa cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nhận lấy, đây là hồ sơ Tiêu Tụng phê duyệt gần đây, cũng không phải nguyên bản, mà là bản sao chép lại, phần bút tích của Tiêu Tụng, có dấu vết cố tình bắt chước hắn.

Buông hồ sơ, Nhiễm Nhan lại tiện tay rút thêm mấy quyển từ trên kệ, theo ánh sáng đèn mỏng manh mà lật qua xem một cái, toàn bộ đều là hồ sơ Tiêu Tụng phê duyệt, cùng với tấu chương dâng lên, còn có hành quyền và công quyền* của hắn, toàn bộ đều là bản sao chép, không có bất luận bút tích thực nào.

*mấy bài luận hoặc tác phẩm của Tiêu Tiêu

"Đều thát thần cái gì, mau đi tìm người!" thanh âm bình bình của Nhiễm Nhan vang lên.

Mấy hộ vệ lúc này mới phản ứng, vội vàng tản ra mọi nơi tìm người, chỉ để lại một hộ vệ bảo hộ Nhiễm Nhan và Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng vừa lung tung lật xem hồ sơ trên giá, vừa lửa cháy đỏ thêm dầu vào Nhiễm Nhan, "Chắc chắn! Ta vậy mà không biết Cửu Lang té ra là nỗi tiếng cõi này, ta phỏng chừng, rất nhiều tiểu nương tử chưa chồng đều lén lút nhớ thương hắn kiêu này đi, chỉ là sợ cái danh khắc thê, mà không dám tiếp cận thôi!"

Nhiễm Nhan nhớ tới đêm giao thừa gặp Ba Lăng công chúa ở túru lâu trong chợ đông, lúc đi xuồng lâu nàng ta quay đầu lại hướng về bọn họ bên này cười rạng rỡ, chắc là cười cho Tiêu Tụng nhìn đi! Cảm giác chua chua trong lòng Nhiễm Nhan bắt đầu lăn tăn.

Chẳng qua một cái chớp mắt, nàng lại thu hồi tinh thần, thầm mắng mình ngu xuẩn, đây là lúc nào mà còn có thể rảnh rỗi ăn giấm! Nhiễm Vân Sinh còn không có tin tức gì!

Một đám người ở Tàng Nguyệt Các tỉ mỉ lục soát hai lần, vẫn không có chút phát hiện nào, trên trán Lưu Thanh Tùng bắt đầu hơi đỏ mồ hôi, bắt lấy Nhiễm Nhan hỏi: "Có thể là không ở đây hay không?"

Nhiễm Nhan vốn rất chắc chắn, giờ phút này lại thấy đồ vật về Tiêu Tụng nhiều như vậy, nàng bắt đầu hơi không xác định, vạn nhất Ba Lăng công chúa thật sự mê luyến Tiêu Tụng đến nỗi chuẩn bị riêng cho hắn một cái gác mái như vậy, thì có lẽ sẽ không đem nam nhân khác giấu ở đây.

"Đi khắp nơi tìm xem." Nhiễm Nhan quyết định lại lục soát một lần cuối cùng.

"Vì cái gì lại cảm thấy Ba Lăng công chúa sẽ đem người giấu ở chỗ này, người không phải thích phân tích logic sao, có chứng cứ hay không?" Lưu Thanh Tùng nhìn các hộ vệ đi ra ngoài, quay đầu hỏi Nhiễm Nhan.

"Không phải logic." Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng ngơ ngác há miệng, "Chẳng lẽ là trực giác của nữ nhân?"

Nhiễm Nhan lạnh lùng nhìn hắn một cái, nhưng vẫn giải thích: "Là ánh mắt nàng nhìn ta kia, cái ánh mắt mà nàng xuyên thấu qua ta, muốn nhìn bóng dáng của Thập ca kia."

Mà Ba Lăng công chúa không nhìn Tiêu Tụng bằng ánh mắt như vậy, tuy toàn bộ đồ vật ở đây đều là về Tiêu Tụng, làm người ta cảm thấy là Ba Lăng công chúa mê luyến Tiêu Tụng, nhưng Nhiễm Nhan càng tin rằng, Ba Lăng công chúa đối với Tiêu Tụng chỉ có loại khát vọng chinh phục đối thủ cường đại, mà đối với Nhiễm Vân Sinh thì hoàn toàn là dục vọng trần trụi.

Lời editor: sợ Tô Tô luôn, dù tiêu chuẩn cho Huyết Vũ Thám Hoa đoạt xá rồi nha... có ai biết Hoa Hoa ko? Đó là một thằng bé tình thánh cực kỳ xinh đẹp cực kỳ đáng yêu với sợ chỉ đỏ và được vây quanh bởi một bầy bướm bạc...

Chương 344: Đại cữu tử, ai không muốn nhúng chàm ngươi thì không phải người

Nhiễm Nhan đang nhíu mày suy tư, chợt nghe thấy động tĩnh gần núi bên kia, ngay sau đó là tiếng binh khí đánh nhau.

Nhiễm Nhan rùng mình, cùng Lưu Thanh Tùng chạy vội về hướng kia.

Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan trong thời khắc khẩn cấp này, bước chân vậy mà cực kỳ phối hợp, cơ hồ không cần nhắc nhở nhau, đều ẩn nấp trong lùm cây mà chạy qua, tới gần nơi đang đánh nhau thì ngừng lại, từ khe hở giữa cành lá nhìn ra ngoài.

Là một hộ vệ Tiêu phủ đang đánh nhau với một người lạ mặt, hai người ẩn thân dưới tán cây, lại toàn thân hắc y, chỉ thỉnh thoảng có thể thấy hàn quang lập lòe trong tay.

Ngay lúc đang quan sát, thì thấy một bóng người chỉ mặt trung y màu trắng từ dưới bóng cây vọt ra. Nhiễm Nhan hầu như không cần nhìn rõ diện mạo của người nọ, tiếng kinh hô đã nghẹn trong cổ họng.

Người nọ y phục hỗn độn, y phục trên người bị xé nát, gần như là áo rách quần manh, không biết đã bị thương ở đâu, máu nhuộm toàn bộ phần lưng cùng với đôi chân trắng nõn, tóc đen rối tung, lộ ra một dung nhan khuynh thành. Khí chất luôn ôn hòa nhã của hắn giờ phút này bị phá hư hầu như không còn, đôi mắt ngập nước tràn đầy hoảng sợ chật vật.

Nhiễm Nhan thấy hình ảnh như vậy, trái tim đột nhiên thắt lại, cũng không rảnh ẩn nấp gì nữa, đứng vùt dậy, như phát cuồng mà chạy về hướng Nhiễm Vân Sinh bên kia.

"Thập ca, thập ca." thanh âm căng thẳng của Nhiễm Nhan mang vẻ run rẩy.

Nhiễm Vân Sinh nghe thấy, vội dừng chân, sau khi thấy Nhiễm Nhan, biểu tình có vẻ càng thêm chật vật, lại không né tránh, bắt lấy tay Nhiễm Nhan, hấp tấp nói: "A Nhan, ta giết người rồi..."

Cũng không phải là Nhiễm Vân Sinh nhát gan, so ra thì 'Đường luật' tương đối hoàn thiện, những năm Trinh Quán và sau này đã xem như thái bình thịnh thế, làm gì có lương dân nào dám đe tay mình nhiễm huyết? Nhiễm Nhan không biết cụ thể đã phát sinh sự tình gì, nhưng lúc này cũng không phải lúc nói chuyện, chỉ trấn an hắn: "Bọn họ đều là người đáng chết, thánh thượng đã cầm túc Ba Lăng công chúa, hộ vệ ở đây đều là do nàng ta lén đưa tới, có vài người còn là đạo tặc, không có hộ tịch, giết cũng không sao!"

Ba Lăng công chúa muốn an bài cho bọn họ ở gần Trường An, đương nhiên sẽ không thu lưu người vô hộ tịch để tạo nhược điểm cho mình, mà sẽ rửa sạch sẽ thân phận cho bọn họ, nhưng lúc này đầu óc Nhiễm Vân Sinh cũng không nhanh nhẹn như vậy, lời Nhiễm Nhan trấn an thật ra có chút tác dụng.

Nhiễm Nhan cẩn thận kiểm tra thương thế trên người Nhiễm Vân Sinh, đắp ma phí tán lên mấy miếng vết thương khá lớn trên người hắn, "Thập ca, ngươi còn bị thương chỗ nào nữa không?"

"Có thể là bị cắt một đao phía sau lưng." Nhiễm Vân Sinh nói vẻ không xác định. Cả người hắn đang chết lặng, căn bản không cảm giác được đau đớn.

"Rời khỏi đây trước rồi nói." Nhiễm Nhan cầm tay Nhiễm Vân Sinh, trở lại trong phòng.

Thắp sáng đèn tứ giác, Nhiễm Nhan cẩn thận kiểm tra qua một lượt toàn thân Nhiễm Vân Sinh, thấy phần lưng quả nhiên có vết thương hở dài sáu bảy tấc, Nhiễm Nhan thấy Lưu Thanh Tùng vào, liền nhờ hắn đi tìm chút nước sạch tới.

"Nhiễm nữ sĩ, phải ngươi không vậy, ta trói xa đất lạ, ngươi muốn ta đi đâu kiểm nước sạch?" Lưu Thanh Tùng bất mãn nói. Không phải hắn không trọng nghĩa, mà là thôn trang này không biết chỗ nào sẽ gấp phải hộ vệ, hắn không biết đường còn đi loạn, đến lúc đó nước không tìm được về, mà người phỏng chừng cũng không về được.

"Ta biết chỗ nào có nước." Nhiễm Vân Sinh mới vừa rồi chỉ lo chạy, vẫn chưa cảm thấy đau đớn, giờ phút này toàn thân vết thương lớn lốn bé bé chưa được đắp ma phí tán, đau đến hắn toát mồ hôi, hắn hít một hơi nói: "Cách vách gian phòng này là tịnh phòng, bên trong có nước."

Lưu Thanh Tùng nhìn Nhiễm Vân Sinh nửa thân Trần nằm trên tịch, dung nhan tuyệt sắc, thân thể không gầy yếu như mình, cũng không phải vô cùng to lớn, hắn một nam nhân thăng túc mà nhìn cũng cảm thấy thật sự rất đã mắt, cho nên trước khi ra ngoài, mới nhịn không được nói một câu, "Cái kia...đại cữu tử a, ngươi dung sắc như vậy, nếu có người không muốn nhúng chàm ngươi, thì đó thật sự không phải ngươi..."

Trong đám người không động tâm kia, đứng mũi chịu sào chính là Nhiễm Nhan. Tuy là huynh muội trên danh nghĩa, nhưng chỉ có Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan chính mình biết là không phải.

Lưu Thanh Tùng nói xong, liền nhanh như chớp mà chạy ra ngoài.

Nhiễm Vân Sinh mặt đầy xấu hổ, được Lưu Thanh Tùng nhắc nhở như vậy, Nhiễm Vân Sinh mới ý thức được mình hảu như lộ ra trọn vẹn trước mặt Nhiễm Nhan, khuôn mặt xoát một cái đỏ bừng.

Bên ngoài thanh âm đánh nhau đã đến gần, trong lòng Nhiễm Nhan hơi lo lắng, liền vừa đắp ma phí tán cho hắn, vừa hỏi: "Thập ca, mới vừa rồi phát sinh chuyện gì? Ba Lăng công chúa có đối với ngươi..."

Nhiễm Nhan nhìn hắn đầy quan tâm.

"Sau khi ta bị một đám người bắt cóc, đã bị nhốt ở nơi này, Ba Lăng công chúa có tới vài lần, nhưng đều là tìm ta nói chuyện, cũng không làm gì." Nhiễm Vân Sinh hơi nhíu mày, nói tiếp: "Bất quá mấy ngày qua hộ vệ xung quanh nhìn ta với ánh mắt rất là kỳ quái, ngay một canh giờ trước, có ba tên hộ vệ trói ta lại mang ra ngoài, vốn tưởng rằng lại là Ba Lăng công chúa, kết quả lại là...lại là..."

"Lại là đám hộ vệ kia thấy sắc nảy lòng tham, muốn làm nhục ngươi?"
Nhiễm Nhan thấy hắn nói không được, liền thay hắn nói.

Nhiễm Vân Sinh gật đầu, "Bạn họ có năm người, ta khó có thể phản kháng, dưới tình thế cấp bách, liền dùng độc dược được ngươi cho ta, ba người trong đám bạn họ chết tại chỗ, vì thế ta mới nhân cơ hội chạy thoát. Hai người còn lại đuổi theo không bỏ, ta chạy ra sau núi, vừa vặn gặp được một người đi về hướng này, ta lúc ấy đã cho rằng hôm nay chắc là chết tại đây, đang chuẩn bị tự sát, người nọ đã đánh nhau với hộ vệ đuổi theo ta, ta liền vội vàng thoát thân, vừa vặn gặp phải ngươi."

Diện mạo của Nhiễm Vân Sinh là loại rất được các nương tử yêu thích, rất nhiều phụ nhân đã kết hôn đều từng ngầm thỉnh cầu làm hắn làm tình lang, nhưng trước giờ không có nam nhân nào lại có ý nghĩ này, cho nên về chuyện thiếu chút nữa bị nam nhân vũ nhục, Nhiễm Vân Sinh đến bây giờ còn chưa phản ứng kịp.

Lưu Thanh Tùng bung nước vào, vội la lên: "Phải nhanh lên, tiền viện hình như đã phát hiện khác thường ở đằng sau, không ngừng có thị vệ chạy ra, chúng ta phải nhanh chóng rút lui."

"Chúng ta đi bây giờ thôi, vết thương thì từ từ lại băng bó." Nhiễm Vân Sinh một khắc cũng không muộn ở lại chỗ này nữa, mấy ngày nay đối với hắn mà nói quả thực chính là ác mộng.

"Cũng được." Nhiễm Nhan đứng phắt dậy, duỗi tay bắt đầu lột y phục của Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng vội vàng nắm chặt đai lưng, làm bộ giãy giụa nói: "Nhiễm nương tử, ngươi làm cái gì nha, Cửu Lang mà biết sẽ phê ta mất!"

Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình mà lột áo ngoài của hắn xuống, đưa cho Nhiễm Vân Sinh, lại giơ tay đi lột quần hắn.

"Ta nói không thể để ngươi làm vậy, đều cởi hết thì ta làm sao bây giờ?" Lưu Thanh Tùng giãy giụa muôn người dậy, Nhiễm Nhan lại từ tay áo giữ ra một thanh đoản đao, để ngay háng Lưu Thanh Tùng, "Ngươi lại động nữa thử xem!"

Nhiễm Nhan đối với cơ thể người hạ dao thì không cần nháy mắt, Lưu Thanh Tùng lập tức cứng đơ, một cử động nhỏ cũng không dám: "Nhiễm nương tử, nhà của chúng ta chín đời đơn truyền, lúc trước chưa kịp truyền xuống hương khói, ngươi cũng không thể run tay a!"

"Tay ta cũng không run, nhưng nếu chính ngươi run thì cũng không thể trách ta." Nhiễm Nhan vừa nói, vừa nhanh chóng lột quần hắn xuống, đưa cho Nhiễm Vân Sinh.

"Chủ tử!" người canh giữ ở bên ngoài kinh hô kêu lên.

Trong lòng Nhiễm Nhan vui vẻ, thấy một thân ảnh cao lớn đi đến, thấy Nhiễm Nhan đang ngồi xổm trên mặt đất, trên tay đều là máu, chân mày cau lại, bước nhanh tới, "Bị thương ở đâu rồi?"

Lời editor: Qua hậu, Á hậu 1, Á hậu 2 của bộ này đều đã bị nữ chủ nhìn gần như sạch sẽ...

Chương 345: Hỏa thiêu Tàng Nguyệt Các

Nhiễm Nhan hơi ngắn ra, người tới một thân hắc y, tóc dùng dây cột tóc màu đen quấn lên, cả người gọn gàng nhanh nhẹn, lại làm cho từng ưu điểm trên người hắn hiện ra không sót chút nào. Nhiễm Nhan chưa bao giờ thấy mặt này của Tiêu Tụng, bóng tối giấu đi quang mang lóa mắt từ hắn, giờ phút này nhìn có vẻ thần bí mê người.

"Không phải ta, là Thập ca bị thương." Nhiễm Nhan nói.

Đôi mày nhíu chặt của Tiêu Tụng thoáng giãn ra, đưa mắt nhìn một vòng khắp phòng, dừng lại 1 giây trên bức họa của chính mình, đang định hỏi thăm thương thế của Nhiễm Vân Sinh, Lưu Thanh Tùng lại chồm chồm qua gần hắn, xen mồm nói: "Cửu Lang, Ba Lăng công chúa đổi với ngươi đúng là dụng tâm lương khổ a, ngươi nhìn một cái đi, chật chật, đồ vật trong phòng này...sợ là trên đời này không có nương tử nào khác có thể vì ngươi làm được đến cỡ này."

Ánh mắt Nhiễm Nhan phát lạnh, nàng lạnh lùng bỏ xuống một câu, "Lưu Thanh Tùng, ngươi chờ đó cho ta!"

Nhin phản ứng của Nhiễm Nhan, khéo môi Tiêu Tụng hơi cong lên, rồi xoay người hỏi thăm thương thế của Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Vân Sinh đã mặc y phục của Lưu Thanh Tùng vào, một thân hắc y cũng che dấu không được dung hoa của hắn, "Làm phiền Tiêu Thị lang đến cứu giúp, Nguyên Khanh cảm động đến rơi nước mắt."

Nguyên Khanh, là tự của Nhiễm Vân Sinh, bất quá hắn không phải sĩ tử, người khác bình thường chỉ gọi hắn là Nhiễm Thập Lang, cũng không thường hay dùng đến tự.

"Huynh trưởng đa lễ như vậy, chẳng lẽ là không nhận muội phu là ta đây?" Tiêu Tụng cười nhẹ.

Nhiễm Vân Sinh hơi ngượng ngùng, Nhiễm gia vốn đã trèo cao lên Tiêu thi, còn mang thêm phiền toái cho Tiêu Tụng, hắn sợ Tiêu Tụng sẽ vì vậy mà có hiềm khích với Nhiễm Nhan, nên mới khách khí như thế, nhưng thấy thái độ này của Tiêu Tụng, hắn liền yên tâm không ít.

"Đại cữu tử, đế ta tới cõng ngươi!" Lưu Thanh Tùng tự biết vừa rồi đã đắc tội Nhiễm Nhan, vội vàng xum xoe với Nhiễm Vân Sinh, "Ngươi toàn thân đều là vết thương, đợi lát nữa cũng không chạy nhanh được."

Nhiễm Vân Sinh nghĩ cũng phải, nếu chỉ lo mặt mũi, chờ lát nữa sẽ thành kéo chân sau, bởi vậy cũng không cự tuyệt.

"Người đâu." Tiêu Tụng cao giọng gọi.

"Chủ tử." Ngoài cửa hai hắc y nhân lắc mình tiến vào.

Tiêu Tụng nói: "Chuẩn bị dâu xong chưa?"

"Ở trong thôn trang tìm được hai thùng, còn chúng ta có mang theo mấy chục túi rượu." Một trong hai người nói.

"Tới đi." Tiêu Tụng xoay người, cầm tay Nhiễm Nhan ra khỏi Tàng Nguyệt Các, một khắc cũng không dừng lại mà đi thẳng ra khỏi rừng tùng.

Bên ngoài đã có bốn năm mươi người chờ ở bên đường, nhìn thấy Tiêu Tụng thì đồng loạt khom mình hành lễ. Tiêu Tụng từ trong tay áo móc ra một đôi vân trâm giao vào tay Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nhận ra, đây là bộ trâm Tiêu Tụng đã từng sai Nhiễm Vận tráo đổi với lễ vật của Nhiễm Vân Sinh.

Những người đó thấy Tiêu Tụng đem vân trâm giao cho Nhiễm Nhan, lập tức thi lễ, "Gặp qua chủ mẫu!"

"Không cần đa lễ." Nhiễm Nhan biết tác dụng của bộ trâm này, cũng liền bình tĩnh tiếp nhận.

"45 người này là hộ vệ của ngươi, sau này hãy cứ ra ngoài thì đều phải mang theo vài người." trong lòng Tiêu Tụng rất là bất đắc dĩ, Nhiễm Nhan mà muốn làm chuyện gì, hắn ngăn không được, hơn nữa Nhiễm Nhan cũng

không phải loại người không có đầu óc, làm việc luôn có mục đích, sẽ không làm những chuyện vô vị.

Ngay lúc này, Tàng Nguyệt lâu bên kia có ánh lửa bốc lên cao, Tiêu Tụng trầm giọng nói: "Lập tức rút lui."

Mấy chục người phân tán thành 2 tố, một tố bọc hậu một tố mở đường phía trước, vẫn là đi từ cửa sau ra ngoài.

Tới cửa sau, mấy người Nhiễm Nhan đều không khỏi sững sót, nếu không phải yết ma khi nãy đã mãnh liệt khắc sâu vào ký ức của nàng, thì còn cho rằng là mình bị ảo giác, bởi vì ngay cửa sau nơi nào còn một tia vết máu? Trên mặt đất còn bốc hơi nóng nhè nhẹ, có vài chỗ cỏ bị nhổ đi, trồng hoa trà ở trên núi lên, nhìn qua giống như là vừa mới đào đất lên để trồng hoa.

Đoàn người ra cửa sau, mới nghe thấy àm ī trong viện, có vẻ toàn bộ hộ vệ đều bị ánh lửa thu hút đến Tàng Nguyệt Các.

"Chủ tử, tìm được một người, ngài nhìn thử xem." Hai hắc y nhân kéo từ trong biệt viện ra một thanh niên hoa phục.

Nhiễm Nhan rũ mắt, thấy thanh niên hoa phục kia hoảng sợ mà bị áp quỳ trên mặt đất.

Nàng liếc mắt một cái đã nhìn ra người này hiển nhiên là thường xuyên dùng A phù dung, hình thể gầy ốm, sắc mặt vàng vọt, đồng tử co lại, ánh mắt tan rã, nhưng diện mạo kia đích xác thập phần tinh xảo, cũng không kém so với Nhiễm Vân Sinh, chẳng qua nhìn nữ khí hơn nhiều, hơn nữa vì trường kỳ hút A phù dung, đã sớm mất đi linh khí, nên không còn hấp dẫn nữa.

Tiêu Tụng duỗi tay nâng cái cầm hơi nhọn của đàn lang kia lên, đàn lang kia thấy đây lại là một nam nhân anh tuấn, trên mặt sáng lên, chăm chăm nhìn hắn.

"Không có đẹp hơn à?" Tiêu Tụng nhíu mày, hiển nhiên đối với diện mạo người này không quá hài lòng.

Nhiễm Nhan hồ nghi liếc nhìn Tiêu Tụng một cái, đoán không ra hắn muốn làm cái gì.

"Đây là người đẹp nhất." Hộ vệ nói.

Tiêu Tụng gật đầu, từ trong lòng lấy ra một viên thuốc, bóp mở hàm người ném vào miệng hắn, "Đem hắn ném đến đằng sau Tàng Nguyệt lâu, canh sau khi xong việc thì ném vào trong phòng."

Nhiễm Nhan trong lòng hơi giật mình...ném vào trong phòng, Tàng Nguyệt lâu hiện tại là một biển lửa a! Đây chẳng phải là muôn thiêu sống hắn sao?

Đàn lang kia hình như là vừa mới hút A phù dung xong, phản ứng thập phần trì độn, có lẽ căn bản không biết những lời này của Tiêu Tụng có nghĩa là muôn lấy tánh mạng của hắn, chỉ là xuất phát từ bản năng mà nhìn Tiêu Tụng, cười yếu ớt như hoa đón mùa xuân.

"Nhiễm phủ có thôn trang ở bên ngoài không?" Tiêu Tụng xoay người hỏi Nhiễm Vân Sinh.

Nhiễm Vân Sinh nói: "Có ba cái."

"Đi đến cái nằm cách thôn trang của Tiêu phủ không xa không gần kia." Tiêu Tụng dứt lời thì móc khăn ra lau tay vừa rồi chạm vào đàn lang kia, nói với Nhiễm Nhan: "Ngươi về trước đi, cùng đi đến thôn trang của Nhiễm phủ, nếu ta có đến gõ cửa, vô luận nói cái gì ngươi cũng đều đừng cho người mở cửa."

Nhiễm Nhan chậm rãi gật đầu, nhìn tình hình chung quanh, không khỏi hỏi: "Có người muốn tóm nhược điểm của ngươi sao?"

Tiêu Tụng cười lạnh lùng, "Vậy cũng phải nhìn hắn có bản lãnh này hay không!"

Vậy Tô Phục cũng có tham dự? Cũng vì hâm hại Tiêu Tụng cho nên cố ý bày ra trận huyết vũ tinh phong như vậy? Có hoài nghi này, trong lòng Nhiễm Nhan rất không thoải mái, nàng không muốn Tiêu Tụng đi đuổi giết Tô Phục, cũng không muốn Tô Phục đi hâm hại Tiêu Tụng, tốt nhất là đường ai nấy đi, mọi người không ai can thiệp chuyện của nhau, nhưng bản thân bọn hắn là quan hệ đối nghịch...

Hiện giờ Tô Phục lại ở dưới trướng Lý Thái, Lý Thái và Lý Khác luôn âm thầm đối nghịch nhau, vô luận là bản thân Tiêu Tụng nghĩ như thế nào, Lý

Khác là con rể Tiêu gia, đây là sự thật không thể tranh cãi. Nếu Lý Thái muốn đổi phó Tiêu Tụng, cũng không kỳ quái.

Tiêu Tụng cần phải ở lại để giải quyết tốt hậu quả.

"Vậy ngươi phải cẩn thận." Nhiễm Nhan tin tưởng hắn có thể xử lý thỏa đáng.

Tiêu Tụng mỉm cười, cúi đầu hôn nhẹ trên trán nàng một cái, "Ngươi cũng vậy."

Nhiễm Nhan gật đầu, cùng Lưu Thanh Tùng, mang theo hơn 40 hộ vệ vội vàng rời đi. Ra khỏi cánh rừng, hộ vệ đưa bọn họ đến chỗ xe ngựa đã chuẩn bị tốt, một đường chạy nhanh về thôn trang ở vùng ngoại ô của Nhiễm phủ.

Đây là một cái nông trang, chung quanh hơn 10 mẫu ruộng đều là Nhiễm Bình Dụ đứng tên, chuyên gieo trồng thu hoạch đồ ăn dùng trong Nhiễm phủ, địa hình khá dốc, theo ý tứ của Tiêu Tụng, là cách thôn trang của Tiêu thị không xa không gần, khoảng 7-8 dặm đường, đường ruộng không dễ đi, mặc dù có người theo dõi Tiêu Tụng, cũng sẽ không chú ý đến một cái nông trang xa xôi của Nhiễm phủ làm gì.

Xe ngựa chạy thẳng vào trong nội môn, Nhiễm Nhan vén màn lén, vậy mà thấy được Nhiễm Bình Dụ, La thị, Nhiễm Vận còn có Nhĩ Đông, Thiển Tuyết đều mang vẻ mặt nôn nóng mà chờ ở cửa, thấy Nhiễm Nhan, trong mắt đều trào lên tia hi vọng.

La thị vài bước xông ra, bắt lấy tay Nhiễm Nhan, nôn nóng hỏi: "Thập Thất Nương, Vân Sinh đâu, Vân Sinh...Có tìm được Vân Sinh không?"

"Mẫu thân." Nhiễm Vân Sinh vén màn lén, từ bên trong thò người ra.

La thị buông tay Nhiễm Nhan, chậm rãi đến gần, duỗi tay vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của Nhiễm Vân Sinh, không khỏi run rẩy, vuốt ve một chút, đột nhiên khóc nức lên, thanh âm nghẹn ở trong cổ họng, chỉ phát ra tiếng nghẹn ngào như thi thoảng, "Con a, con của ta! Đây không phải là mẫu thân đang nằm mơ đi? Đã nhiều ngày nay ta đều mơ thấy ngươi trở lại..."

La thị duỗi tay ôm lấy Nhiễm Vân Sinh, thát thanh khóc rống.

Nhiễm Vân Sinh xuống xe, trấn an La thị, "Mẫu thân, nhi tử bất hiếu, làm ngài lo lắng."

"A huynh." Nhiễm Vận khóc như hoa lê dính mưa, làm Lưu Thanh Tùng nhìn mà lo lắng, luôn an ủi nàng.

"Trở về là tốt, trở về là tốt!" Nhiễm Bình Dụ dùng khăn không ngừng lau mắt, sợ nước mắt trào ra, "Đừng đứng đây nữa, mau vào trong phòng."

Nhiễm Vân Sinh ngẩng đầu nhìn Nhĩ Đông bụng đã lớn, nàng vẫn mang bộ dáng điềm tĩnh kia, lặng lẽ nhìn hắn rồi lệ, thấy ánh mắt hắn nhìn qua, mới nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Lang quân."

Nhiễm Nhan trong lòng cũng là khó chịu cùng vui sướng lẫn lộn, suýt nữa cũng nhịn không được ướt hốc mắt.

"Vào nhà đi." Nhiễm Nhan nói.

Nhĩ Đông cũng Thiển Tuyết vội vàng tiến lên đỡ Nhiễm Vân Sinh.

Đoàn người vừa nói vừa đi vào bên trong.

"Phụ thân, ngài già rồi! Cũng già rồi!" trong lòng Nhiễm Vân Sinh chua xót, một mình hắn mất tích không quan trọng, lại làm cha mẹ nhọc lòng như thế. Đây thật sự là nghiệt duyên, nếu lúc trước ở thành Lạc Dương không đuổi tay tiếp phái Ba Lăng công chúa đang rời khỏi ngựa, thì sẽ không phải lâm vào tình cảnh hôm nay.

Một lần tình cờ gặp gỡ không kém mỹ lệ kia, nhưng không phải toàn bộ khởi đầu mỹ lệ, thì đều là lương duyên.

"Hỗn tiểu tử, nói ta già thì già, còn một hai phải thêm chữ già, thật sự không làm cho người ta thích mà." Nhiễm Bình Dụ cười mảng, hắn thấy toàn thân Nhiễm Vân Sinh do bần, liền nói: "Mau đi rửa ráy một chút đi, chúng ta ở thôn trang tĩnh dưỡng mấy ngày cho tốt."

Nhiễm Vân Sinh ứng tiếng, Nhĩ Đông cũng Thiển Tuyết đỡ hắn đi tịnh phòng.

Nhiễm Nhan mới hỏi Nhiễm Bình Dụ: "Tam thúc, các ngươi sao lại đến đây?"

"Là Tiêu Thị lang tự mình đưa chúng ta lại đây." Nhiễm Bình Dụ dừng một chút, bỗng nhiên nhớ tới một việc, "Đúng rồi, Tiêu Thị lang nói kêu người làm bộ giận dỗi với hắn, để lát nữa hắn có tới gõ cửa, cũng đừng mở cửa."

Nhiễm Nhan nghĩ nghĩ, chậm rãi nói: "Ừm, vậy để cho hắn đứng ở ngoài đi."

Nhiễm Bình Dụ cùng La thị nhìn nhau, hoá ra đây căn bản không cần làm bộ, vốn dĩ là đang giận dỗi!

Nhi tử rốt cuộc cũng đã trở lại, tâm tình La thị rất tốt, đặc biệt là biết Nhiễm Nhan tự mình đi tìm cách cứu Nhiễm Vân Sinh ra, trong lòng một chút không thuận mắt đối với Nhiễm Nhan cũng đã sớm không còn, nhịn không được lại khuyên, "Thập Thất Nương, Tiêu Thị lang đối với người tốt đến không lời gì để nói, cũng không nên giận dỗi với hắn."

Nhiễm Nhan gật đầu, "Nhi minh bạch, nhưng đây không phải là hắn phân phó sao, ta giận thật hay giận giả không phải đều giống nhau sao?" nếu là hắn phân phó, thì từ diễn thành thật luôn, sẵn giận luôn, nếu là thường ngày, Nhiễm Nhan cũng sẽ không vì nữ nhân khác có ý với hắn, mà vô cớ đem hỏa rải hết trên người hắn.

La thị ngẫm lại thấy cũng có đạo lý, chỉ phải gật gật đầu nói: "Ừm, người nói cũng không sai."

"Lang quân, phu nhân, Tiêu Thị lang tới, nói muốn gặp Thập Thất Nương." Có thị tỳ chạy vào bẩm báo.

Nhiễm Nhan kinh ngạc, nhanh như vậy?

Chương 346: Mục tiêu là Tiêu Cửu lang?

"Không gặp." Nhiễm Nhan nói.

Muốn trừ bỏ cái đuôi lưu lại ở biệt viện của Ba Lăng công chúa, không phải là chuyện nhất thời nữa khắc là có thể làm xong, hơn nữa mới vừa rồi thấy bộ dạng Tiêu Tụng cũng không có ý muốn lập tức trở về, cho nên Nhiễm Nhan suy đoán, người này cũng không phải Tiêu Tụng.

Ban đêm tầm nhìn không tốt, nếu có người theo dõi, tất nhiên cũng không dám nhìn quá gần, chỉ cần tìm người có hình thể xấp xỉ với Tiêu Tụng, bộ dáng có một hai phần tương tự liền có thể qua mắt.

Tiêu Tụng là đơn giản lợi dụng những nhân tuyến đó làm nhân chứng cho chuyện hắn không có mặt ở hiện trường: Tiêu đại Thị Lang cãi nhau với phu nhân, đang vội vội vàng vàng dỗ phu nhân, lấy đâu ra thời giờ đi giết người phóng hỏa?

Nếu không phải Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan cũng vô tâm tư đi đối phó, liền phân phó thị tỳ, không cần đến thông báo nữa, vô luận hắn nói cái gì cũng không gặp, sau đó tắm rửa đi ngủ.

Nằm ở trên giường, Nhiễm Nhan lăn qua lộn lại ngũ không yên, bắc đầu nhớ lại thủ pháp giết người của hắc y nhân bọn họ nhìn thấy khi còn ở trên sườn núi kia, thật sự cực kỳ giống Tô Phục, nhưng Nhiễm Nhan chưa thấy qua sát thủ khác giết người ra sao, cũng không dám xác định đó chính là hắn.

Hơn nữa, người nào đã truyền tin cho Bạch Nghĩa mà hắn lại tin tưởng không nghi ngờ? Thậm chí thay đổi kế hoạch nguyên bản do Tiêu Tụng định ra, chuyên qua đường khác để vào?

Theo hiểu biết của Nhiễm Nhan về Bạch Nghĩa cho tới giờ này, nàng cảm thấy chỉ sợ cho dù là Tống Quốc Công truyền tin hắn cũng chưa chắc sẽ thay đổi chủ ý, trừ phi là bản thân Tiêu Tụng, nhưng Tiêu Tụng rõ ràng là sau đó mới đuổi tới...

Trong đầu Nhiễm Nhan hiện lên những chữ viết trong Tàng Nguyệt Các kia, đặc biệt là ba chữ 'Tiêu Việt Chi' trên tấm biển kia, quả thực có thể lấy ra lừa người. Nhiễm Nhan sở dĩ phán đoán chữ kia là giả, bởi vì nàng biết, vô luận là dưới tình huống nào, Tiêu Tụng tuyệt đối sẽ viết nội dung gì có ý 'tàng việt', hắn khôn khéo như vậy, nhất định có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý nghĩa trong đó.

Nói cách khác, trong biệt viện có người có thể bắt chước bút tích của Tiêu Tụng, hơn nữa cùng với sát thủ nội ứng ngoại hợp, lừa Bạch Nghĩa đi theo lộ tuyến của bọn họ, lưu lại chứng cứ cho việc tập kích biệt viện công chúa!

Nhiễm Nhan ngồi bật dậy, những người đó lên kế hoạch chu đáo, có phải cũng kết luận Tiêu Tụng sẽ phát giác được âm mưu? Biết hắn sẽ đích thân đi qua giải quyết?

Nếu người thiết kế hết thảy việc này là bản thân Ba Lăng công chúa, mục tiêu của nàng ta có thể chính là Tiêu Tụng hay không?

Nghĩ đến khả năng này, Nhiễm Nhan rốt cuộc nằm không nổi nữa, thắp đèn lên, ngồi xuống bên kỵ, trong chốc lát lại đứng lên đi đến trước cửa sổ, không ngừng tự an ủi mình là với năng lực của hắn, mặc dù Ba Lăng công chúa mưu tính gì, cũng chưa chắc có thể đắc thủ.

Nhưng, đôi khi có tâm cũng như vô tâm, Tiêu Tụng mặc dù có đa mưu túc trí đi nữa, cũng là người không phải thần, người thì luôn có lúc thất thủ.

Hai suy nghĩ xâu xé trong lòng nàng, quay đến nỗi nàng đứng ngồi không yên, hận không thể quay lại, tận mắt nhìn thấy hắn không có việc gì.

Nàng cuồng chép lảng cực độ trong lòng, an tĩnh ngồi trong chốc lát, cuối cùng vẫn không thể bình tĩnh, đành phải ra ngoài đi lòng vòng trong viện.

Không khí vùng ngoại ô rất tốt, đặc biệt là ban đêm, mang hơi sương nhàn nhạt, lạnh lạnh thẩm vào ruột gan. Nhiễm Nhan thất thần mà vân vê hương bao đuôi muỗi, đi tới đi lui trong sân.

"Nhiễm Nhan." Lưu Thanh Tùng thò đầu lên từ bên cách vách, "Ngươi sao còn chưa ngủ?"

"Ta ngủ không được." Nhiễm Nhan tâm cảm thấy là mình điên rồi, mới có thể đi nói chuyện phiếm với Lưu Thanh Tùng, nhưng nàng hiện giờ thật sự quá lo lắng, "Ta lo lắng cho hắn."

Nhiễm Nhan đem toàn bộ những chuyện mình lo lắng nói với Lưu Thanh Tùng.

"Đích xác là có khả năng này a!" Lưu Thanh Tùng đùa lèn tường vien, ngáp dài nói: "Bất quá ngươi yên tâm, ta là nhìn hắn lớn lên cũng là lớn lên cùng hắn, mặc dù thất thủ, hắn cũng nhất định có biện pháp bảo toàn bản thân. Hắn cùng đại cữu tử nhà ta không giống nhau, đại cữu tử nếu là bị nhục, bảo đảm là nỗi độc dược kết thúc, Cửu Lang thì sẽ nhẫn耐, cái gọi là núi xanh còn đó không sợ không có cùi đốt."

Quả thực là chỗ nào đau thì thọc chỗ đó!

Nhiễm Nhan đen mặt, "Ngươi đây là đang an ủi ta đó hả?"

"Rõ ràng như vậy mà ngươi nghe không hiểu sao?" bộ dạng Lưu Thanh Tùng nghiêm túc, cũng đích xác không giống như đang nói đùa.

"Ta không cảm thấy được an ủi." thanh âm Nhiễm Nhan bình bình: "Nếu hắn thất thân, ta lại tình nguyện hắn học theo Thập ca, cùng lâm thi ta chết chung với hắn."

Lưu Thanh Tùng cười khan vài tiếng, "Không đến mức đó đi, từ xưa đến nay đều nói là trinh tiết nữ, nào có trinh tiết liệt nam, chỉ là mất chút tôn nghiêm thôi, với tính tình của Cửu Lang, chắc chắn sẽ nhân len gấp trăm lần mà trả thù trở về. Thêm nữa, ngươi làm sao biết được là hắn trước kia chưa phá thân."

Nhiễm Nhan nhìn thẳng hắn một lúc lâu, lạnh lùng nói: "Ngươi là đặc biệt tới để châm ngòi ly gián đi?"

Lưu Thanh Tùng bị biểu tình của nàng làm cho hoảng sợ, rụt rụt cổ cười làm lành: "Ta sai rồi được chưa, Tiêu Việt Chi nhà các ngươi thủ thân như ngọc, là trinh tiết liệt nam, thề luôn, ai nói không phải ta đánh hắn."

"Ngươi sao biết là ta không ngủ?" Nhiễm Nhan nói sang chuyện khác, nếu lại tiếp tục, Nhiễm Nhan sợ mình nhịn không được lại giết người diệt khẩu.

"Thấy đèn trong viện của ngươi còn sáng, ta liền đoán được ngươi sẽ lo lắng cho Cửu Lang mà ngủ không yên." Lưu Thanh Tùng hắc hắc cười nói: "Nhiễm đại pháp y, ngươi đã nói là muốn chinh phục Đại Đường a, ta thật vất vả mới có cái mục tiêu, ngươi cũng không thể buông tay để ta một mình đi phán đầu."

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở dài, ở trên hành lang ngồi xuống, "Trước khi chinh phục Đại Đường, để tao giết Ba Lăng công chúa đã."

Lưu Thanh Tùng dưới chân trẹt một cái, bịch một phát tuột xuống, sau một lúc lâu, mới bò lên lại, vừa xoa eo, vừa nói: "Ngươi không phải là nói giỡn đi, tuy rằng bản thân ta không có quan niệm giai cấp gì, nhưng tốt xấu gì cũng ở xã hội quân quyền tối thượng này sinh sống mười mấy năm, phuong diện này ta xem như tiền bối của ngươi, ta khuyên ngươi ngàn vạn lần đừng có xúc động, ngươi cho rằng đây là truyện huyền huyền hay sao, công chúa nếu dễ giải quyết như vậy, với tính tình của Cửu Lang, nàng ta bây giờ sợ cả tro cốt cũng không còn, còn thêm nhiều người bị hâm hại như vậy mà không làm gì được?"

"Ta làm pháp y nhiều năm như vậy, đây là lần thứ hai có xúc động muốn giết người." Nhiễm Nhan rũ mắt nói: "Lúc trước bạn thân của ta chết thảm dưới tay đám người xấu xa kia, ta hận không thể dùng thủ đoạn tàn khốc nhất trên thế giới để tra tấn bọn họ, làm cho bọn họ hồi hận đã sinh ra trên đời này, chỉ là đội trưởng đội hình cảnh nói rất đúng, vì đám đê tiện đó mà lại phí thêm một người nữa, không đáng giá. Việc này không sơ nhất vạn chỉ sơ vạn nhất, có điều ở Đại Đường, thì ta có nắm chắc sẽ không lưu dấu vết."

Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn về phía Lưu Thanh Tùng, kiên định nói: "Lúc này đây, ta không muốn chờ đến xảy ra chuyện rồi lại hối hận không kịp."

Nhiễm Nhan tuy không tính là có tâm địa thiện lương, nhưng xuất phát từ sự tôn trọng dành cho sinh mệnh, nàng cũng sẽ không dễ dàng mà đi lấy mạng người, nhưng ở đây không có bình đẳng gì đáng nói, vì bảo hộ người quan trọng, nàng không thể không ngoan độc.

"Ngươi nói rất đúng, hiếm là có chút hiếm, nhưng cũng không phải không làm được." Sau một lúc lâu, Lưu Thanh Tùng nói tiếp. Hắn nghiêm trang nói xong, lại lộ ra nụ cười thiếu đánh, "Hơn nữa căn cứ định luật vai chính..."

Hắn còn chưa nói xong, Nhiễm Nhan đột nhiên ném cái hương bao đuối muỗi trong tay qua, chuẩn xác nện ngay trán hắn.

Lưu Thanh Tùng ăn đau, dưới chân trượt một cái, lại rót 'bịch' xuống dưới, "Lão tử dẫm lên lu nước bồi tâm sự dễ lầm hả? Ai u uy, trật cái eo già của ta...Nhiễm nữ sĩ, thủ pháp này của ngươi cũng quá chuẩn rồi đó!"

Nghe Lưu Thanh Tùng kêu la, Nhiễm Nhan chợt thấy trong lòng thoái mái hơn nhiều, ít nhất có thể không chế được cảm xúc của mình, không khỏi nhìn về phía tường viện, hơi mỉm cười, có đôi khi, Lưu Bào Thiên cũng có chút tác dụng.

Chương 347: Giấc chua bốc mùi

"Ngủ sớm đi!" Lưu Thanh Tùng bồi thêm một câu, rồi xoa eo về phòng đi bóp thuốc.

Nhiễm Nhan cởi guốc giày dưới hành lang, vào phòng.

Nằm ở trên giường lăn qua lộn lại cũng không ngủ được, lo lắng là một chuyện, mà nàng mới gần đây, đã hình thành thói quen ngủ bên cạnh một người, mỗi khi gặp ác mộng thì sẽ có đôi cánh tay hữu lực kéo nàng vào trong lòng ngực, sưởi ấm.

Trăng lên ở hướng đông rồi lặn xuống ở hướng tây, Nhiễm Nhan trợn mắt nhìn ánh sáng chiêu xuyên qua cửa sổ lên mặt đất lặng lẽ thay đổi vị trí, trong lòng càng thêm nôn nóng.

Thẳng đến canh ba, khi nàng sắp ngủ, cửa sổ phát ra tiếng vang nhỏ, có người đang nhẹ nhàng cạy cửa sổ ra, nhảy vào phòng.

Nhiễm Nhan có thể nghe thấy tiếng vải vóc sột soạt, rất nhanh người nọ đã mang theo hơi thở hơi lạnh lên giường, chồm sát vào nàng, duỗi tay giúp nàng vén tóc tán loạn trên mặt đi, tựa hồ là đang lảng lặng quan sát nàng trong chốc lát, rồi định nằm xuống.

Nhiễm Nhan không cần mở mắt cũng biết là Tiêu Tụng. Nàng lật người lại, duỗi tay ra ôm lấy vòng eo rắn chắc của hắn.

"Còn chưa ngủ sao?" Tiêu Tụng kéo gối đầu qua, lót dưới đầu nàng.

Nhiễm Nhan không lên tiếng, chỉ ôm chặt hắn. Thật lâu sau, mới mở mắt ra, ngẩng đầu lên liền đối diện với cặp mắt đen láy kia, đang mang ý cười nhàn nhạt mà nhìn nàng.

"A Nhan, ngươi có lo lắng cho ta không?" Tiêu Tụng nhẹ giọng hỏi.

"Ừm." Nhiễm Nhan lên tiếng.

"Là lo lắng ta nhiều hơn một ít sao?" Tiêu Tụng không xác định nói. Nhiễm Nhan là một người không giỏi che giấu tình cảm của mình, Tiêu Tụng từ khi nhìn thấy nàng ở Tàng Nguyệt Các, đã chú ý đến biểu tình của nàng, rất rõ ràng là nàng có nghĩ tới chuyện về Tô Phục.

Nhiễm Nhan buông tay ra, ngồi dậy, thanh âm phảng lặng: "Ngươi hoài nghi ta."

"A Nhan, ta chưa từng hỏi qua ngươi về chuyện với Tô Phục, chỉ là muốn biết ta ở trong tim ngươi, là có vị trí như thế nào." Tiêu Tụng nhìn thẳng nàng.

"Ta không biết ngươi có vị trí như thế nào trong tim ta." Ánh mắt Nhiễm Nhan không chút lảng tránh.

Ánh sáng trong mắt Tiêu Tụng rõ ràng ấm đạm đi, hắn chậm rãi nằm xuống, lại nghe Nhiễm Nhan nói tiếp: "Bởi vì từ khi ta lựa chọn ngươi, đã giao tim cho ngươi, là chính ngươi nhìn không rõ thôi."

Nhiễm Nhan đưa lưng về phía hắn nằm xuống, cũng không nói gì nữa. Nàng vì hắn mà đứng ngồi không yên cả đêm, trở về lại có vấn đề như vậy, nói không tức giận là không có khả năng.

Phía sau sột sột soạt soạt, Nhiễm Nhan cảm giác được áp lực sau lưng, một cánh tay đem nàng ôm vào ngực, "Phu nhân, đừng tức giận hại thân."

Nhiễm Nhan tránh hắn ra, nhích qua bên cạnh, Tiêu Tụng lại tiếp tục dán lên, thanh âm mềm nhũn gọi nàng: "Nhan Nhan!"

Lại làm nũng! Thanh âm của hắn vốn mị người còn thuần hậu, lúc này mang theo chút lấy lòng cùng làm nũng, lực sát thương đối với Nhiễm Nhan có thể nói là huỷ diệt.

Tiêu Tụng duỗi tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Nhiễm Nhan, thấy nàng vẫn không bài xích, liền biết ngũ khí vừa rồi của mình có tác dụng, liền chồm chồm ra trước, dùng chóp mũi cọ cọ lên mặt nàng, không ngừng cố gắng: "Nhan Nhan, đừng bức."

"Đừng náo loạn, ngứa." Nhiễm Nhan đẩy hắn ra.

Tuy là giọng điệu vẫn không quá tốt, nhưng Tiêu Tụng có thể rõ ràng phát hiện ra thái độ của nàng có biến hóa, liền đơn giản duỗi tay ôm nàng vào trong ngực, bắt đầu đi con đường khổ tình, "Nhan Nhan, ta bị thương rồi."

Nhiễm Nhan quay lại, thanh âm căng thẳng, "Bị thương ở đâu?"

Tiêu Tụng chỉ chỉ lên đùi.

"Bị thương còn bảy hỏi tám hỏi." Nhiễm Nhan đứng dậy, thắp sáng đèn trong phòng, từ đầu giường lấy ra một ít thuốc trị thương vốn mang ở trên người, lấy vải sạch gói, nhìn Tiêu Tụng một cái, trên người hắn chỉ có trung y, tóc đen còn ẩm ướt, có lẽ vừa mới tắm gội xong, tình trạng thương tật hắn là không quá nặng.

Nàng hơi nhẹ nhàng thở phào, mặt vô biểu tình nói: "Cởi quần ra."

Dù cho nữ tử Trường An luôn luôn bưu hàn, nhưng Nhiễm Nhan có thể nói là đứng đầu trong số đó, Tiêu Tụng ho khan một tiếng, "Không có gì trở ngại, không cần cởi đi, phu nhân."

"Không trở ngại thì nói với ta làm chi?" Nhiễm Nhan quỳ ngay trên giường, trong tay nắm cây kéo có vẻ muôn động thủ cắt ống quần hắn, Tiêu Tụng vội vàng ngăn cản: "Ta cởi, ta chỉ mặc có một kiện trung y này lại đây."

Nói rồi duỗi tay kéo quần xuống.

Bên trong lại không có loại quần lót giống như đời sau, một khi cởi quần, thì chỉ còn áo trên không dài không ngắn che đậy, như ẩn như hiện, Nhiễm Nhan liếc mắt một cái, rồi vội vàng dời lực chú ý đến trên đùi.

Trên đùi gối chân trái khoảng ba tấc được qua loa băng bó bằng vải, tới gần bên ngoài đùi gối còn đang rỉ máu. Nhiễm Nhan dùng kéo nhẹ nhàng cắt băng ra, "Có đau hay không?"

"Không sao." Tiêu Tụng thấy bộ dạng lo lắng của Nhiễm Nhan, khéo môi hơi nhêch lên. Hắn cũng không khỏi nghĩ lại, bản thân Nhiễm Nhan không phải là một người nhiệt tình, toàn bộ tình cảm biểu lộ ra đều rất nhỏ nhoi, lại thêm hắn biết Nhiễm Nhan có tình cảm không tầm thường với Tô Phục, cho nên vô cùng thiếu tự tin. Nói cho cùng, hắn ngoài mặt không hỏi đến chuyện Tô Phục, cũng có vẻ thập phần hào phóng, kỳ thật trong lòng vẫn có

gút măc. Hôm nay phát hiện ra Tô Phục cũng ở đó, trong lòng hăn rất là bức bối.

"Bị đao chém trúng? Đã xảy ra chuyện gì?" Nhiễm Nhan nhíu mày, vết thương này cũng không sâu, nhưng rất dài, kỳ thật vết thương như loại này mới càng đau hơn.

"Cuối cùng cũng để ta tóm được cái đuôi." Trên mặt Tiêu Tụng mang ý cười, ánh mắt lại phát lạnh, "Lý Thái cùng Ba Lăng công chúa liên thủ gài bẫy ta. Ba Lăng công chúa sai người bắt chước bút tích của ta muôn dụ đám người Bạch Nghĩa vào bẫy rập, mà Lý Thái còn cho mai phục trên đường, Bạch Nghĩa đi qua, không chỉ muôn lấy một đồng chứng cứ, còn muôn bắt sống Bạch Nghĩa."

Tiêu Tụng hừ lạnh một tiếng, "Chỉ tiếc, còn non một chút. Lý Thái tuy mời chào rất nhiều sĩ tử vào phủ, nhưng hầu như đều là đám chỉ am hiểu chút kinh sử, bày mưu tính kế vẫn còn thua xa mấy thuộc hạ của Lý Khác, chỉ bằng những người đó mà muôn đối phó với ta, ngây thơ đến buồn cười."

Thật ra giống với suy đoán của Nhiễm Nhan đến tám chín không rời mười, động tác nàng giúp Tiêu Tụng băng bó hơi mạnh tay, "Ba Lăng công chúa cũng vì ngươi thật sự dám bỏ hết vốn gốc."

Tiêu Tụng đau đớn hít hà một hơi, cười nói: "Ngươi muôn mưu sát thân phu a...Lúc đầu nàng ta bất quá là cảm thấy hứng thú với ta, sau đó bị ta chơi một cú, huỷ hoại toàn bộ đức hạnh mà nàng ta khó khăn lắm mới sắm được trước mặt thánh thượng, cho nên ghi hận trong lòng, chỉ sợ nằm mơ cũng muôn lật đổ ta, đạp dưới chân hung hăng tra tấn một phen, đối với ta cũng không có tình cảm gì đáng nói."

Nhiễm Nhan hừ hừ nói: "Theo lời ngươi, thì ra Ba Lăng công chúa treo bức họa của ngươi là để quăng phi đao làm nhục hằng ngày!"

"Ha, cách nói này của ngươi khá mồi me. Nếu không phải như vậy, ngươi cho rằng nàng ta sao chép nhiều hồ sơ ta từng phê duyệt qua như vậy để làm gì? Biết người biết ta trăm trận trăm thắng, nàng ta bất quá là muôn moi móc sai lầm của ta mà thôi." Tiêu Tụng vừa mặc quần, vừa nói.

Nhiễm Nhan xuy một tiếng, "Có điều là ta dám chắc chắn, Ba Lăng công chúa đối với ngươi tất nhiên có tình, nàng ta muôn chinh phục ngươi."

"Ngủi được mùi giấm lâu năm rồi." Tiêu Tụng chồm sát vào nàng ngủi, chợt nhẹ giọng nói vào tai nàng: "Nàng ta không thể chinh phục được ta, chỉ có người có thể."

Hắn duỗi tay cầm lấy tay Nhiễm Nhan, dẫn nàng sờ lên chỗ đã sớm nóng bỏng kia. Nhiễm Nhan kinh ngạc, nàng vẫn chưa có khiêu khích gì hắn a! Hơn nữa y phục trên người vẫn mặc đàng hoàng, chẳng lẽ Tiêu Tụng thấy nàng liền nghĩ tới chuyện đó?

Ý nghĩ này vừa toát ra, Tiêu Tụng nói chuyện còn thở lên tai Nhiễm Nhan, nhiệt độ muộn phỏng nơi tay, làm má nàng nóng lên, nhẹ mảng: "Không chút đứng đắn."

Tiêu Tụng thở dài một tiếng, buông tay ra, ngã lên trên giường, trước kia không có phu nhân phải nhẫn, hiện tại đã có, nhẫn càng thông khổ. Kỳ thật hắn nên phân phòng ngủ, nhưng hắn tình nguyện chịu đựng, cũng không muốn phân phòng.

"Đuôi của ngươi giàu tới đâu rồi?" Nhiễm Nhan cũng không chọc hắn, nằm cách hắn không xa, nói chuyện dời chú ý của hắn đi.

Chương 348: Liễu ám hoa minh

"Ta không giàu, chẳng qua đem đuôi của mình biến thành đuôi của người khác." Tiêu Tụng cong đôi mắt, xoay người nói với nàng.

"Hồ ly." Nhiễm Nhan hù hù.

Tiêu Tụng nói: "Nhiều thi thể và máu như vậy, che dấu không thôi thì kết quả cuối cùng chỉ có thể là giấy không thể gói được lửa, lại nói thời cơ tốt như vậy lại không lợi dụng, chẳng phải đáng tiếc sao? Có những người không cho bọn họ biết cái gì gọi là đùa với lửa, thì không biết đau."

"Nói như vậy ngươi đây là họa thủy đong dỗ, dỗ trở lại lên người Lý Thái cùng với Ba Lăng công chúa?" Nhiễm Nhan quay lại, đổi mặt với hắn, "Chân của ngươi làm sao mà bị thương?"

"Úm, ta chỉ là tóm được mấy tên sát thủ trong phủ của Lý Thái, nhét Hồng tràn tán cho họ, rồi nhốt cùng với lang quân đẹp nhất trong phủ của công chúa kia, sau đó phóng hỏa thiêu cǎn phòng đó. Bất quá chỉ mới cháy được một nửa, mấy người đó đã chết ngop. Trên đùi là sơ ý bị một thích khách chém phai." Tiêu Tụng ngữ điệu thong thả, muốn xem mặt đoán ý, sợ Nhiễm Nhan sẽ cảm thấy hắn quá ngoan độc.

Nhiễm Nhan giật mình, lại không để ý cách làm của hắn, chỉ là sát thủ trong phủ Lý Thái...hắn để ý Tô Phục như vậy...

Nhiễm Nhan hơi mím môi, im lặng rũ mắt.

"Ngươi muốn hỏi những người này có Tô Phục hay không đi." Tiêu Tụng khôi phục lại ngữ khí bình thường, mắt nhìn dáng vẻ muôn hỏi lại nhịn không hỏi của Nhiễm Nhan, thật sự vừa hận vừa đau lòng. Nhiễm Nhan trước giờ đều là người trực tiếp, nếu trong lòng nàng thật sự không có tình cảm gì khác, căn bản sẽ không ấp a áp úng như thế.

Ở trong lòng Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng hắn có thể là quan trọng nhất, nhưng Tô Phục kia trong một chốc một lát cũng không thể xóa đi được.

Tiêu Tụng thở dài một tiếng, duỗi tay vuốt tóc nàng, "Yên tâm đi, không có hắn đâu."

Nhiễm Nhan cũng không biết phải giải thích như thế nào, nàng đối với Tô Phục đã không còn tình cảm giữa nam và nữ, thời gian gặp mặt cũng ít đến mức đáng thương, chỉ là đối với hắn lại có một loại cảm giác thân thiết khó hiểu, không muốn thấy hắn xảy ra chuyện. Nói là bằng hữu cũng không đúng, yêu đương thì càng không đến trình...

"Phu quân." Nhiễm Nhan duỗi tay ôm hắn, nói không rõ, chỉ có thể dùng từ chi để biểu đạt.

Tiêu Tụng vỗ vỗ lưng nàng, "Nghỉ ngơi sớm đi, ta muốn dưỡng đủ tinh thần, sáng mai còn tới gõ cửa phu nhân nữa."

Từ sau khi Tiêu Tụng được phong hầu, rất nhiều nhẫn tuyến nhìn chằm chằm hắn, tuy những người này chưa chắc là đều có ác ý, nhưng nếu phủ công chúa phủ bị tập kích, hắn vào lúc này mà ra phủ nhập phủ đều sẽ chọc cho người khác sinh nghi, cho nên Tiêu Tụng liền lợi dụng bọn họ làm nhân chứng ngoại phạm cho hắn, hắn đầu tiên là phái một chiếc xe ngựa tới Nhiễm phủ thôn trang, tự mình đi vào thành đưa vợ chồng Nhiễm Bình Dụ ra khỏi thành, rồi sau đó lại tìm người có dáng vóc tương tự hắn giả làm hắn để dụ dám người theo dõi hắn rời đi, chờ Nhiễm Nhan trở về, liền lệnh cho người nọ tới gõ cửa thôn trang, có ý làm cho người bị nhốt ngoài cửa, để cho người khác nghĩ phu thê hắn đang giận dỗi nhau, mà "Hắn" cả một đêm đều vì dỗ dành ái thê mà bôn ba trong tầm mắt bọn họ.

Yên lặng hồi lâu, Nhiễm Nhan mới suy xét nói: "Phu quân, ta đối với Tô được sự không có bất luận tình yêu nam nữ gì, cùng lầm chỉ có thể xem như bằng hữu bình thường, nhưng...ta cũng không muốn thấy hắn chết ở trong tay ngươi."

Cánh tay Tiêu Tụng ôm nàng hơi siết lại, thật lâu mới nói: "Ta không thể bảo đảm. Người hôm nay cũng thấy rồi, Ngụy Vương muốn đẩy ta vào chỗ chết. Ta đã từng cự tuyệt cho Ngụy Vương Thái mượn sức không chỉ một lần, con người hắn kia nhìn như khiêm khiêm quân tử, nho nhã hào phóng, kỳ thật không có lòng dạ gì, nếu hắn phái Tô Phục tới ám sát ta, người muốn ta phản kháng hay là thúc thủ chịu chết?"

Ngữ khí của Tiêu Tụng tuy bình thản, nhưng là từng câu từng chữ đều ẩn chứa nỗi khát.

Hắn chưa bao giờ hoài nghi nàng, chỉ là không thể chịu đựng được trong tim nàng còn có một chỗ thuộc về người khác. Mong muốn chiếm hữu thật sự của Tiêu Tụng, hoàn toàn tương phản với biểu hiện khoan dung rộng lượng.

Giờ khắc này Nhiễm Nhan đã hiểu rõ, nếu không giải quyết chuyện Tô Phục, sớm muộn gì nó cũng sẽ trở thành bế tắc giữa hai người, cho nên nhân lúc nó còn chưa nghiêm trọng, nàng cần phải đưa ra một lựa chọn.

"Nếu như vậy, ta chỉ mong người bình an." Nhiễm Nhan vùi đầu vào ngực hắn, thanh âm nhẹ nhàng.

Tiêu Tụng mỉm cười, "Kỳ thật đêm nay nếu không phải hắn có ý lô ra sơ hở, có lẽ ta cũng thật sự khó có thể toàn thân mà lui, ta biết hắn không phải vì ta, nhưng ân tình này ta sẽ trả, ngày sau nếu phải đánh ván cờ sinh tử, ta tất nhiên sẽ không tuyệt sinh lô."

Chuyện Tô Phục ra tay trợ giúp lần này, Tiêu Tụng vốn không muốn nói cho Nhiễm Nhan, nhưng nàng cũng không phải đê ngốc, tất nhiên có thể đoán ra, so với chuyện để nàng ghi tạc trong lòng, nếu nàng cũng đã bộc lộ chuyện với Tô Phục, hắn cũng nên nói ra.

"Thật là so đo." Nhiễm Nhan hừ một tiếng.

Tiêu Tụng bật cười, trong tiếng cười khó nén vui sướng. Hắn là người rất bắt bẻ, nhiều nữ nhân như vậy, hắn một người nhìn cũng thấy chướng mắt, chỉ duy nhất khi thấy Nhiễm Nhan vài lần, đã bị nàng hấp dẫn, thẳng cho đến độ không thể kìm chế được như hiện tại, tuy bây giờ nàng là thê tử của hắn, nhưng hắn vẫn không thỏa mãn.

Hắn cả đời có thể chỉ có một nữ nhân này, cũng có thể dành cho nàng tất cả sủng ái, cho nên cũng muốn được hồi báo như vậy, hắn ở bất luận phương diện gì cũng đều không phải là một người vô tư.

Tiêu Tụng bình an quay về, thần kinh căng cứng của Nhiễm Nhan đột nhiên được thả lỏng, con buồn ngủ đánh úp lại, gói lên cánh tay hắn rất nhanh tiến vào giấc ngủ.

Đêm đen mộng ngọt.

Sáng sớm hôm sau, Nhiễm Nhan trong lúc mơ mơ màng màng phát hiện bên người đã sớm trống không, trong chăn vẫn còn tàn lưu hơi ấm của Tiêu Tụng, nàng lại quần chăn ngủ tiếp.

Chờ đến khi Văn Lục tiến vào gọi nàng rời giường, bên trong phủ đều đã dùng xong đồ ăn sáng. Nhiễm Bình Dụ cùng La thị đều chiếu cố nàng tối hôm qua không được nghỉ ngơi tốt, đây lại là thôn trang của Nhiễm phủ, cho nên cũng không quá đẻ tâm lễ tiết, đẻ cho nàng ngủ.

"Lang quân đâu?" Nhiễm Nhan ngồi trước bàn trang điểm hỏi.

Văn Lục đang chải đầu cho nàng, cười nói: "Nương tử vừa tỉnh liền nhớ thương lang quân, lang quân sáng sớm đã đến, làm nô tỳ hảo hảo khuyên ngài đừng sinh khí nữa, nương tử, ngài đừng có giận dỗi với lang quân nữa, hiện giờ lang quân là Huyện hầu, huyện hầu có thể được bao nhiêu bỗng lộc thì nô tỳ không biết, nhưng biết Huyện hầu thì ngoại trừ chính phu nhân, còn có thể cưới hai trắc phu nhân, cộng thêm sáu dâng thiếp, mỹ thiếp liền càng không có hạn chế, làm người lo lắng a! Vừa nghe nói ngài giận lang quân, Hình Nương cũng lo lắng."

Văn Lục lải nhải một hồi, Nhiễm Nhan chỉ liên tục đáp ứng.

"Đúng rồi, nương tử, lang quân nói Ca Lam về rồi, hôm qua chạng vạng đã đến Trường An, không may bỏ lỡ chúng ta. Nói vậy chắc là nghỉ ngơi một đêm, hôm nay sẽ đến đây." Văn Lục cùng Ca Lam tình như tý muội, biết được Ca Lam trở về thì rất là hưng phấn.

Nhiễm Nhan cũng rất cao hứng, từ sau khi thái phu nhân qua đời, đã rất lâu không có tin tức tốt, toàn chuyện phiền toái nối tiếp nhau, giờ phút này lại có chút cảm giác liều ám hoa minh.

"Đúng rồi, cửa hàng của ta ở chợ đông, Lưu y sinh đã đi xem qua chưa?" một khi rảnh rỗi, Nhiễm Nhan liền nhớ tới chuyện này.

"Đi nhìn một lần, bất quá Lưu y sinh nói hắn cũng không hiểu lắm, chờ Nhị Thập Nương rảnh rỗi, liền thỉnh giáo nàng ấy một chút." Văn Lục nhanh nhẹn búi tóc Nhiễm Nhan thành một cái búi thấp đơn giản, vì thái phu nhân giữ đạo hiếu, cũng không nên quá mức hoa lệ, dùng cây trâm hoa đào của Tiêu Tụng khắc kia, một thân tổ y đơn giản.

Nhiễm Nhan gật đầu, vì Nhiễm Vân Sinh mất tích, Nhiễm Vận đã rất nhiều ngày không ngủ ngon, cǎn bǎn vô tâm tư nghĩ chuyện gì khác.

Chương 349: Tàn nhẫn

"Nương tử." Một thanh âm khàn khàn vang lên ở cửa.

Nhiễm Nhan cùng Văn Lục đều sững sốt, quay đầu lại, liền nhìn thấy một nữ tử trẻ tuổi mặt bộ áo váy màu lam, búi tóc hai bên, mặt mũi thanh tú, đúng là Ca Lam.

Lặng im một lát, Văn Lục mới có phản ứng, bước nhanh ra bắt lấy tay nàng, vui mừng nói: "Ca Lam, ngươi có thể nói chuyện rồi?"

"Ừm." Bởi vì bị thương, thanh âm Ca Lam nghe rất trung tính, trầm thấp mà nghẹn ngào, làm người nghe có cảm giác hơi cổ súc.

"Vừa rồi còn nhắc ngươi đó!" Văn Lục cười nói.

Ca Lam vỗ vỗ tay nàng, nhún người hành lễ với Nhiễm Nhan, "Nương tử, nô tỳ đã trở lại."

Dây thanh của Ca Lam đã sớm khôi phục lại bình thường, Nhiễm Nhan vẫn luôn đem nguyên nhân nàng không thể nói chuyện quy kết cho tâm lý, cho nên mặc dù hiện giờ nàng bỗng mở miệng nói chuyện, Nhiễm Nhan cũng không cảm thấy quá ngạc nhiên, biểu tình như thường duỗi tay nhẹ đỡ nàng dậy, nói: "Không cần đa lễ, Tô Châu bên kia tốt không?"

"Nương tử yên tâm, Tô Châu hết thảy đều tốt, chỉ là Cao phu nhân quá nhớ thương nữ nhi, gần đây thân thể không được tốt." Ca Lam hiểu Nhiễm Nhan hỏi câu này là có ý gì, có lẽ là muốn biết trong cái chết của Nhiễm Thập Bát nương, có lưu lại sơ hở gì hay không.

Lúc nói đến thân thể không được tốt, trong mắt Ca Lam hiện lên một tia khoái ý.

Vừa nhìn liền biết, đây cũng là việc nàng làm.

"Cao thị mang thai." Ca Lam bình đạm ném ra một tin tức làm người kinh ngạc.

Nhiễm Nhan gật đầu, Nhiễm Văn mới bất quá 40 tuổi, Cao thị cũng mới hơn 30 tuổi, có thể thụ thai hài tử là chuyện rất bình thường.

Văn Lục oán hận nói: "Ông trời chính là nhân từ, ác phụ như vậy, sao lại có thể hậu đãi bà ta chứ?"

Còn chưa nói xong, Ca Lam đã ngắt lời nàng: "Tuy rằng đã từng có mang, nhưng hiện tại lại không có."

Cũng chính là vào mấy ngày đầu thất của Nhiễm Mỹ Ngọc, Cao thị khóc đến chết ngất, y sinh lúc này mới nghiêm ra bà ta mang thai đã gần hai tháng, làm Cao thị đang tuyệt vọng thấy được tia sáng, bà ta cảm thấy đứa nhỏ này nhất định là nữ nhi còn muôn tiếp tục tình cảm mẹ con với bà ta, nên mới đầu thai vào, cho nên cũng được an ủi không ít, thường ngày bảo vệ rất kỹ càng.

Ca Lam cũng là thừa lúc rối loạn trong ngày đưa tang Nhiễm Mỹ Ngọc, tẩm lượng lớn xạ hương vào trong giấy tiền vàng mã, Cao thi rất cảnh giác, hầu như là vừa cầm giấy tiền vàng mã lên chưa tới 2 giây đã ngửi ra mùi không đúng, nhanh chóng vứt bỏ, nhưng bà ta trong khoảng thời gian này đau thương quá độ, đã làm thai nhi không ổn định, hơn nữa lại quá đẻ ý đưa nhỏ này, ngửi thấy xạ hương thì đâm ra kinh hãi khẩn trương quá mức, cuối cùng bị sinh non.

Nhiễm Nhan trầm mặc một lát, đối lập với Ca Lam hạ thủ ngoan độc, nàng thật sự xem như người lương thiện. Tô Phục nói không sai, bản lĩnh giết người không cần dạy, chỉ cần người đối với người kia có đủ thông hận, thì sẽ nghĩ hết mọi biện pháp để diệt trừ hắn. Ca Lam bị Cao thị hại đến cửa nát nhà tan, cùu hận chất chồng đến mười mấy năm, chỉ còn chờ lần này phát tiết.

"Kết quả như thế nào?" Nhiễm Nhan hỏi.

Ca Lam hơi mím môi, quỳ xuống trước mặt Nhiễm Nhan, "Nô tỳ đáng chết, là vì biết Lưu Thủ Sứ sẽ bao che, mới dám thăng tay làm chuyện này."

Nhiễm Nhan thở dài, bản thân nàng làm pháp y chính là cung cấp chứng cứ giúp cho việc phá án, đương nhiên biết, làm bất cứ chuyện gì cũng không

thể không để lại dấu vết, chỉ có bí mật hay không bí mật mà thôi, Ca Lam làm được đủ bí mật, nhưng Nhiễm thị yêu cầu quan phủ nghiêm tra, nếu Lưu Phẩm Nhượng mặc dù tra được chân tướng, lại nề mặt mũi Nhiễm Nhan, tìm hung thủ khác, muốn giấu thì dễ dàng hơn nhiều.

"Ngươi thật ra rất có khả năng nhìn người." Nhiễm Nhan rũ mắt nói: "Đứng lên đi."

Lưu Phẩm Nhượng nhìn qua như là quan phụ mẫu chỉ có hai bàn tay trắng, chỉ biết bá tánh, nhưng thật ra cũng không phải là người cương trực công chính.

Ca Lam lại chưa đứng dậy, "Ta vốn dĩ vẫn chưa định động thủ, nhưng đoạn thời gian đó ta vừa vặn nghe nói thư điều nhiệm của Lưu Thủ Sử đã xuống, sẽ về kinh thành, người có hôn phối với nương tử là Tiêu Thị lang, tương lai khó tránh khỏi còn phải giao tiếp, lúc trước nương tử cũng tặng Lưu Thủ Sử không ít chỗ tốt, giữa Nhiễm thị và nương tử, nô tỳ liền đánh cuộc ông ta nhất định sẽ lựa chọn giúp nương tử."

"Ta không trách ngươi. Ta đã hứa sẽ cho ngươi trợ lực, với ta mà nói, ngoại trừ độc dược cùng thân phận cũng không còn gì khác có thể trợ giúp được ngươi, cho nên chỉ cần ngươi không làm ảnh hưởng đến an nguy của ta, những chuyện khác thì tùy ngươi." Nhiễm Nhan quỳ ngài xuống tịch kế bên cửa sổ, duỗi tay rót cho mình chén nước, "Ta gần đây cũng thấy, trăm thảo không trừ căn khi trúng gió thổi lại sinh sôi."

Ca Lam sững sốt, mới đứng dậy, nhẹ giọng nói: "Nương tử nói phải."

Cho nên Ca Lam mới thà lúc Cao thị đẻ non thê nhược, bí mật bỏ thêm một lần độc, tuy không đến mức chết, nhưng tổn thương cũng không nhỏ.

"Đang nói cái gì vậy?" Tiêu Tụng bước vào.

Ca Lam cùng Văn Lục đồng thời khom người thi lễ, "Lang quân."

Tiêu Tụng nhàn nhạt từ một tiếng, đi đến tịch đối diện Nhiễm Nhan quỳ ngài xuống, "Lưu xá nhân mấy ngày nữa có lẽ là sẽ tới bái phỏng Nhiễm phủ."

"Lưu xá nhân?" Nhiễm Nhan khụng lại một chút mới có phản ứng, "Lưu Thủ Sử?"

"Uhm." Tiêu Tụng nghiêng đầu nói với Ca Lam cùng Văn Lục: "Các ngươi đi ra ngoài trước đi."

Văn Lục đang vui vẻ vì được gặp lại Ca Lam, đi ra ngoài đúng là hợp ý nàng, nên vui vẻ thi lễ, cùng Ca Lam đi ra khỏi phòng, thuận tay đóng cửa lại.

"Giang Nam có một giai đoạn bắt đầu từ năm ngoái luôn lần lượt có quan viên hoặc chết bất đắc kỳ tử hoặc bệnh chết, ngươi còn nhớ rõ lúc trước đã nghiệm qua một khôi thi thể, Tô Châu Dương phán tư hay không?" Tiêu Tụng trầm giọng hỏi.

Nhiễm Nhan đương nhiên nhớ rõ, lúc ấy Lưu Phẩm Nhượng thần thần bí bí mà nhò nòng nghiệm thi, hơn nữa tinh nguyện mổ ra cũng muốn điều tra cho rõ nguyên nhân chết. Nàng gật đầu nói: "Dương phán tư trước khi chết bị người tập kích qua hạ thân, làm cho hắn nháy mắt mất đi năng lực phản kháng, ngay sau đó bị người dùng một cây ngân châm dài ba tấc đâm từ đỉnh đầu thẳng vào trong đầu."

Nhiễm Nhan rót cho hắn chén nước, hỏi tiếp: "Chẳng lẽ cái chết của Dương phán tư..."

Tiêu Tụng tiếp chén nước, "Ngươi có lẽ không biết xuất thân của Dương phán tư, hắn là tiến sĩ năm Trinh Quán thứ Mười, nhưng xuất thân bần hàn, mà trong triều cũng không có bất luận quan hệ gì đáng nói tới, sĩ tử nhà nghèo có tài hoa nhưng lại không phải kinh tài tuyệt diêm, trong tình huống bình thường chỉ có thể được một chức quan ngoại phỏng ở một chỗ hẻo lánh, bất quá hắn rất thông minh, trước khoa cử cũng không giống như sĩ tử bình thường, đưa hành quyển cho danh gia đại nho, mà hắn đưa vào phủ Ngụy Vương."

Chế độ khoa cử ở Đường triều không hoàn thiện như thời Tống, cũng không thực hành chế độ hồ danh*, hơn nữa thanh danh của thí sinh sẽ ảnh hưởng thứ hạng khảo thí cuối cùng, cho nên thời điểm chuẩn bị tham gia khoa cử thì sẽ mang theo hai phần văn chương tự bản thân thấy tương đối vừa lòng, nộp cho Lễ Bộ gọi là 'công quyển', mà chuẩn bị để xin lời bình của danh gia đại nho thì gọi là 'hành quyển'.

*hồ danh là một hình thức thi cử phổ biến thời Tống, giống kiểu thi ĐH ở mình vào thời của lão tu, phần tên thí sinh không để cùng với bài thi, để

tránh hiện tượng tiêu cực đút lót trong thi cử, hồ danh đại khái là bôi cái tên đi.

"Nói cách khác, Dương phán tư là dựa vào quan hệ với Lý Thái mới được nhậm chức quan ngoại phóng ở Tô Châu?" Nhiễm Nhan đã dần dần hiểu ra, vì sao Lưu Phẩm Nhượng lại để ý nguyên nhân chết của Dương phán tư đến như vậy. Ở trong quan trường có thể giả bộ hồ đồ, lại không thể thật sự hồ đồ, những chuyện nên biết nội tình, thì cần phải bí mật tìm hiểu không sót một chút nào.

Tiêu Tụng gật đầu nói: "Đúng vậy, có thể nói, Dương phán tư ngay từ lúc đầu đã đứng trên thuyền Lý Thái, ta gần đây mới nghĩ ra nguyên nhân thật sự trong cái chết của hắn."

Nhiễm Nhan nhìn hắn với ánh mắt nghi hoặc, Tiêu Tụng thấy nàng hứng thú, mới nói: "Những người ngoại phóng này, nhất định sẽ lo lắng bản thân mình bị coi như quân cờ để hy sinh, bởi vậy bọn họ có khả năng sẽ lưu lại chứng cứ có quan hệ với những âm mưu của Lý Thái, mà Lý Thái thì trước khi còn chưa lợi dụng xong Dương phán tư, thì sẽ không dễ dàng giết chết hắn, rất có khả năng là Ngô Vương Khác vì muốn vãn đỗ hắn cho nên mới phái người đi tìm chứng cứ kia."

"Nghĩ như vậy cũng rất đạo lý." Nhiễm Nhan cầm ấm trà lên châm thêm cho hắn, trong đầu bỗng hiện lên một hình ảnh.

Ngày mưa Tô Châu đó, lang quân bước đi nhẹ nhàng, một cây dù giấy trơn đưa ra trước mặt nàng...

Gã sai vặt kia khắc nghiệt nói: Tô được sư là hôn phu nương tử nhà ta định ra, tốt xấu gì cũng mua được dù...

Nương tử nhà kia...là Dương gia đại nương.

"Có lẽ, suy đoán của ngươi đã rất gần sự thật." Nhiễm Nhan chậm rãi buông ấm trà xuống. Lúc trước Tô Phục làm việc cho Lý Khác, dựa theo suy luận của Tiêu Tụng, là Tô Phục phụng mệnh đi tìm chứng cứ, cũng giết chết luôn Dương phán tư.

Theo lời Lưu Phẩm Nhượng, Dương phán tư ngày thường tập võ, nghĩ chắc công phu cũng không yếu, cho nên Tô Phục cũng không nắm chắc có thể làm hắn một kích trí mạng, nếu để lộ sơ hở, nhất định sẽ làm Lý Thái cảnh

giác, cho nên có thể Lý Khác yêu cầu phải làm Dương phán tư chết thần không biết quý không hay, hơn nữa tìm chứng cứ thì yêu cầu phải hiểu biết Dương phủ, cho nên Tô Phục mới ra vào Dương phủ chữa bệnh cho Dương Đại nương.

Tô Phục từng nói qua, hắn không đáp ứng phải làm con rể Dương phủ, sợ là Dương đại nương kia đơn phương tình nguyện coi trọng hắn.

Nhiễm Nhan đem những chuyện này kể tỉ mỉ lại cho Tiêu Tụng.

"Nói như vậy, có vài chuyện đều có quan hệ với Ngụy Vương." Ngón tay thon dài của Tiêu Tụng gõ vài lần theo tiết tấu, một lát sau mới nhàn nhạt nói: "Thật chẳng ra gì."

Lý Thái ở trong mắt Lý Thé Dân, là nhi tử có đủ nhân nghĩa lễ hiếu, văn tài lại phi phàm, bởi vậy đặc biệt cung chiêu, làm nhi tử mà nói, thì phần yêu thương này còn sâu sắc hơn so với Lý Khác. Hắn sớm đã tới tuổi nên đi đát phong, lại phá lệ được lưu lại Trường An, hơn nữa còn được phép thành lập văn quán, chiêu nạp hiền tài, chi tiêu hàng năm còn nhiều hơn cả Thái Tử. Bởi vậy cũng dưỡng thành tính tình kiêu ngạo của hắn, không ngừng chiêu nạp hiền tài, lại không biết cao điệu như vậy, rất dễ dàng dẫn tới bất mãn trong đám quyền thần.

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu.

Nhiễm Nhan tạm thời gạt những chuyện này qua một bên, hưởng thụ những ngày thanh nhàn hiếm có này, vì theo ý Tiêu Tụng, Lưu Phẩm Nhượng đã đến, cũng có nghĩa là khoảng cách tới lúc nàng tiến cung chữa bệnh cho Tân Dương công chúa đã thu ngắn lại một bước.

Nhiễm Nhan đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Ta hiện giờ đã minh bạch, các đời lịch đại, đám hoàng tử công chúa được sủng ái không có một ai ra hồn. Mặc kệ bọn họ, người đi thăm Thập ca với ta đi."

"Được." Tiêu Tụng đứng dậy, nắm tay nàng, khi đi tới cửa phân phó phòng bếp chuẩn bị đồ ăn, hai người theo hành lang đi đến nơi Nhiễm Vân Sinh ở.

"Hm, ta quên nói, nếu Giang Nam bên kia không có cách gì, có lẽ chờ ta vừa xong hiếu kỳ, sẽ lập tức bị phái đi điều tra." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan hờ hững nói: "Cả Đại Đường không còn ai sao, một cái Hình Bộ to như vậy, lại tìm không ra một người biết tra án, mà bắt người đường đường một Thị Lang phải đích thân tới, bây giờ còn là Huyện hầu nữa..."

Tiêu Tụng nghe nàng nói, ý cười đầy mặt, "Hình Bộ người biết tra án đương nhiên nhiều, bắt quá án này cũng không phải ai cũng dám đi gánh, mọi người trong lòng đều rõ ràng, đây tới đây lui chung quy vẫn là đê Trương Thượng thư cùng với ta gánh...bất quá, A Nhan, ngươi luyến tiếc ta sao?"

Nhiễm Nhan quay mặt đi, nhìn ra vườn hoa ngoài hành lang, "Tiểu biệt thăng tân hôn, tạm biệt một thời gian cũng tốt."

Chương 350: Nhiễm Nhan và Tô Phục

Khoảng thời gian Nhiễm Vân Sinh mất tích này, cả nhà ngày đêm đã ưu tư thành bệnh, bởi vậy cũng ở lại nông trang cùng nghỉ ngơi với hắn.

Thời gian này trôi qua đối với Nhiễm Nhan thật sự thích ý, tháng Sáu, Bảy là mùa của rất nhiều trái cây, thu hoạch được không ít dưa lạnh, dưa lê. Vì làm sinh ý, Nhiễm Bình Dụ quen biết khá nhiều thương nhân từ phiên bang, bởi vậy cũng có được không ít nho Tây Vực và thạch lựu chất lượng tốt nhất.

Dưa lạnh chính là dưa hấu, vì nó có tính hàn giải nhiệt, cho nên gọi là dưa lạnh.

Đem dưa lạnh cùng với những loại trái cây linh tinh khác đặt vào trong nước giếng làm lạnh một chút, lấy ra mát lạnh ngon miệng, lại tuyệt đối thuần thiên nhiên.

Thời gian nhàn hạ, Nhiễm Nhan cơ bản đều dùng cho phổi được và hỏi thăm tình huống trong cung, hoặc cùng Lưu Thanh Tùng, Nhiễm Vận thương lượng chuyện mở y quán ở chợ đông.

Thiên phú, thật sự là thứ thần kỳ, sự nhạy cảm của Nhiễm Vận đối thương nghiệp làm Nhiễm Nhan bái phục, Lưu Thanh Tùng nhân cơ hội này dạy cho nàng ta rất nhiều thủ đoạn kinh doanh của thương nhân đời sau, nàng ta đều có thể hiểu rất nhanh, còn suy mông ra ba.

Nhiễm gia vẫn chưa đặt chân vào giới buôn dược liệu, nhưng bằng vào quan hệ nhân tế của Nhiễm Bình Dụ trong giới thương nhân, muốn mua được dược liệu thượng đẳng giá cả hợp lý cũng không có vấn đề, thêm chỗ dựa lớn là Tiêu Tụng, cũng không sợ có người chán sống chạy tới kiếm chuyện.

Nhiễm Nhan cũng không trông cậy vào chuyện y quán sẽ sớm có lợi nhuận, cho nên mới định ra phương hướng là 'trị liệu bệnh cho phụ nữ và dưỡng nhan'.

Lưu Thanh Tùng làm y sinh ngồi khám bệnh lại cao hứng đến hóng rồi, vỗ đùi nói: "Nhiễm Nhan, ngươi đúng là rất hiểu tình yêu, quảng đại đồng bào phụ nữ đặc biệt yêu cầu quan ái, cái này thì ta rất có kinh nghiệm..."

Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình nhìn hắn, Nhiễm Vận nhàn nhã dựa lên lưng dựa ghé cong, bung chén trà lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chợt hớn hở nói với Nhiễm Nhan: "Thập Thất tỷ, nhà ta tính ra có thể giảm bớt một miệng ăn."

Lưu Thanh Tùng vội vàng thu hồi vẻ mặt hưng phấn, lấy tay áo che mặt, giống như lau nước mắt, "A Vận, ta đây là vì kiếm tiền, không tiếc hy sinh nhan sắc...ta còn không phải là vì cái nhà này sao!"

Nói đến kiếm tiền, thì lại gãi đúng chỗ ngứa của Nhiễm Vận, nhưng Nhiễm Vận trên dưới đánh giá hắn một lần, vẻ mặt khinh bỉ nói: "Ngươi có nhan sắc để bán sao?"

"Tư sắc của tại hạ kỳ thật cũng tốt đi!" Lưu Thanh Tùng nói vẻ không xác định.

"Khu..." Nhiễm Nhan đang uống nước, nghe hắn nói như vậy bị sặc một cái, Ca Lam vội đưa khăn qua nàng mới bớt chật vật.

Thở dốc trong chốc lát, Nhiễm Nhan gật đầu nói: "Tư sắc như thế nào ta không thể bình luận, nhưng lòng tự tin thật sự rất tốt."

Lưu Thanh Tùng nhìn chung thì rất có phong cách riêng, ném vào giữa đám người tuyệt đối nổi bật, nhưng đặc biệt thì đặc biệt, nhưng không hề quan hệ tới chuyện đẹp.

"Phụ nữ đã kết hôn không có quyền lên tiếng." Lưu Thanh Tùng chẳng hề để ý phát phát tay, "Tại hạ trước kia còn được trên phố tôn xưng là ngọc diện thánh thủ đó."

"Những người đó mắt mù sao." Nhiễm Vận nói ngay.

Lưu Thanh Tùng thấy Nhiễm Vận đã hơi bớt giận, liền quyết đoán nói sang chuyện khác: "Các ngươi mấy ngày nay không vào thành, đặc biệt là ngươi a!"

Lưu Thanh Tùng nhìn Nhiễm Nhan, mang vẻ mặt đáng khinh cười nói: "Có biết tên hiệu Trường An quý kiến sâu của Tiêu Việt Chi nhà các ngươi gần đây đã bị 'thê quản nghiêm' thay thế, chặc chặt, Tiêu Việt Chi nhà các ngươi vừa được quang vinh mà gia nhập gia tộc sơ vợ."

Đây là di chứng lưu lại từ chuyện trước đó Tiêu Tung dùng mây nhăn tuyên theo dõi hắn kia để tạo chứng cứ ngoại phạm cho hắn đi, Nhiễm Nhan nói: "Chuyện kia nào vậy?"

"Phỏng chừng cũng khá lâu, ta hôm qua đi chợ tây a, ha, đã truyền tới đó rồi, có thể là chuyện một ngày hai ngày sao!" Lưu Thanh Tùng có vẻ vui sướng khi người gặp họa, "Bất quá, phỏng chừng Phòng tướng gần đây nhìn Cửu Lang thấy thập phần thuận mắt."

Phòng Huyền Linh là có tiếng thê quản nghiêm, trên có Hoàng Thượng, dưới có phụ nữ và trẻ em trên phố, không ai không biết phu nhân của người này vô cùng bưu hân, thậm chí đôi khi khó ở cõi đánh Phòng Huyền Linh một trận cũng có.

"Người có thể trấn trụ Trường An Quý kiến sâu, ngươi hiện tại còn lợi hại hơn Lư phu nhân." Lưu Thanh Tùng nói.

Ánh mắt Nhiễm Vận sáng lên, "Không bằng chúng ta mở y quán cũng treo tên của Thập Thất tỷ lên đi, thuận tiện bán chút dược đuối quý trấn tà, chắc không lo nguồn tiêu thụ."

Nhiễm Nhan đen mặt, "Các ngươi quả nhiên là một đôi do trời đất tạo nên."

Nhiễm Vận nhìn thần sắc Nhiễm Nhan, đôi mắt càng sáng, "Ta dĩ vãng thật đúng là không phát hiện Thập Thất tỷ có thể dọa người như vậy."

Dứt lời, cũng không để ý tới Nhiễm Nhan nữa, quay đầu hứng thú bừng bừng bắt đầu đàm luận về dược đuối quý trấn tà cùng Lưu Thanh Tùng.

Cùng thời gian, người đàm luận về Nhiễm Nhan cũng không chỉ mình bọn họ, cả trong hoàng cung cũng không ngoại lệ.

Thư phòng Cam Lộ Điện, Lý Thế Dân mặc một thân thường phục viên lanh màu vàng dựa trên lưng Hồ sàng, nhìn Lý Thùa Càn ở đối diện, cười ha ha lên, "Thật sự là đem Tiêu Thị lang nhốt ở ngoài cửa một đêm à?"

"Đúng vậy, nhi thần đã sớm nghe về thanh danh của Nhiễm phu nhân, lại không nghĩ rằng là lợi hại đến thế." Lý Thừa Càn thấy Lý Thế Dân cao hứng, trong lòng có vài phần tự tin, nụ cười trên mặt nhẹ nhàng hơn.

"Ồ? Ngoại trừ chuyện này, còn gì nữa?" tâm tình Lý Thế Dân hôm nay hiển nhiên không tồi, rất có hứng thú hỏi.

Lý Thừa Càn nói: "Trung xá nhân mới lần trước phụ hoàng ban cho Đông Cung từng nhậm chức ở Tô Châu, Lưu xá nhân, có kể cho nhi thần rất nhiều chuyện về phong cảnh con người ở Tô Châu, cũng có nhắc tới Nhiễm phu nhân, nói là Nhiễm phu nhân bệnh lâu thành y, sư phụ là thần y thánh thủ, khi còn duỗi bệnh ở Nhiễm gia biệt viện, từng cứu sống một đứa trẻ đã bị chìm dưới nước cả đêm, được người ở Tô Châu tôn sùng là thần y đó!"

"Ồ? Còn có chuyện như vậy? Có thể tin không?" biểu tình Lý Thế Dân nghiêm túc hơn rất nhiều, chuyện này nghe có vẻ mơ hồ, nhưng ông tin rằng nếu Lý Thừa Càn không thể đảm tin tức đáng tin cậy, thì cũng sẽ không đi kê lung tung trước mặt ông.

"Lưu xá nhân chắc sẽ không nói bậy trước mặt nhi thần đi!" Lý Thừa Càn vẫn chưa trực tiếp khẳng định, dù sao chuyện như vậy, nghe thấy rất huyền diệu khó giải thích, nếu đến lúc đó chứng thực là giả, hắn cũng dễ giải vây cho mình.

Thái giám phía sau Lý Thế Dân khom người nói: "Bệ hạ, việc này nô tỳ cũng có nghe nói qua."

"Ngươi cũng nghe nói qua? Như thế nào lại không kể với trẫm?" trước đó Lý Thế Dân vì bệnh của Tấn Dương công chúa mà gấp như lửa đốt, lúc này khó tránh khỏi có chút không vui.

Thái giám sợ hãi nói: "Nô tỳ cũng chỉ là nghe thuộc hạ đồn đãi, tâm cảm thấy là đồn quá mức, nô tỳ cũng vô pháp đi Tô Châu chứng thực, bởi vậy không dám ở trước mặt thánh nhân hô ngôn loạn ngữ."

Ở Tùy Đường, cũng không phải toàn bộ hoạn quan đều có tư cách nhận là thái giám, đầu thời Đường hoạn quan cũng không nhiều, Nội Thị Tỉnh Thiết hữu giám hai người, Thiếu giám hai người, nội thị bốn người, nội thường thị sáu người, bên dưới còn có chức nội cấp sự, tự nhân v.v.*, mỗi chức quan đều có nhân số cố định, bình thường sẽ không vượt quá hai mươi

người. Cái gọi là thái giám, cũng chính là chức vị tối cao trong Nội Thị Tỉnh, tôn xưng là giám.

*thực ra chữ 'tự nhân' ở mấy chương trước Lão tui dịch là 'thái giám', theo từ điển hiện đại, có vẻ không quá chính xác trong ngữ cảnh đó, làm tới đây mới biết a...kệ đi nha...căn bản là đều là ko có ciu mà

Lý Thé Dân trầm ngâm nói: "Chờ hiếu kỳ của Tiêu Thị lang chấm dứt, ta liền gọi hắn tới hỏi xem, nếu Nhiệm phu nhân thật sự có thân kỵ như vậy, Hủy Tử sẽ không cần lại chịu khổ vì bệnh."

Nghĩ đến bệnh tình của ái nữ tái đi tái lại, giữa mà Lý Thé Dân thêm một tia buồn bực, bản thân Lý Thé Dân đã có bệnh về hô hấp, có mấy vị công chúa khác cũng bị di truyền bệnh này, nhưng có lẽ là bởi vì Tân Dương công chúa tuổi nhỏ, bệnh tình nghiêm trọng hơn nhiều so với bọn họ, còn thường hay tái phát, quanh năm suốt tháng dùng được, hiện giờ đã bảy tuổi, lại nhỏ bé hơn rất nhiều các tiểu hài tử cùng tuổi.

"Thánh thượng, Ngụy Vương tới." Cửa có nội thị bẩm báo.

Lý Thé Dân cười nói: "Để hắn vào."

Lý Thừa Càn thấy biểu tình của Lý Thé Dân như thế, trong lòng phát nghẹn, cũng càng thêm cảm giác, sủng ái phụ thân dành cho đệ đệ đã vượt xa Thái Tử là hắn đây, nếu còn tiếp tục như vậy, trữ vị này của hắn sớm muộn gì cũng đổi chủ.

"Phụ hoàng." Lý Thái mặt mũi vui vẻ bước vào, gương mặt mập mạp mướt mồ hôi.

Ngũ quan của Lý Thái vô cùng giống Lý Thé Dân, chỉ là quá béo nên không có chút oai hùng gì, hơn nữa hắn không giống như mấy huynh đệ khác thích săn bắt, mà thích vũ văn lộng mạc, hàng năm ru rú ở trong nhà, da trắng như chi, lại có chút nho nhã.

"Thanh Tước sao lại đi gấp như thế?" Lý Thé Dân hỏi xong, cũng không đợi hắn trả lời, liền quay qua thái giám nói: "Trung Thuỵ, mau lấy khăn tới cho Ngụy Vương."

"Dạ." Trung Thuỵ khom người lui ra ngoài, hắn bất quá cũng chỉ cần đi tới cửa, bên ngoài tất nhiên có nội thị chuẩn bị tốt mọi thứ.

Lý Thái thấy Lý Thừa Càn, vội vàng chắp tay hành lễ, "Thái Tử."

Lý Thừa Càn chưa trả lời, Lý Thế Dân liền nói: "Hôm nay phụ tử chúng ta nhàn thoại, không để bụng chuyện quân thần chi lễ, ngươi ngồi xuống nói chuyện."

Lý Thừa Càn vội khiêm tốn nói: "Đúng vậy, Tú đệ không cần đa lễ."

Lý Thái lại thi lễ, mới ngồi lên tịch, tiếp nhận khăn tay do thái giám đưa qua, một bên chà lau một bên gấp không chờ nổi mà nói với Lý Thế Dân: "Phụ hoàng, nhi thần hôm nay có cái tin tức tốt muôn nói cho ngài."

Lý Thế Dân ha hả cười nói: "Ngươi mặt mũi vui mừng, ta liền biết có chuyện tốt, ngươi nghỉ một chút rồi nói sau."

Thái giám Trung Thụy bưng một chung canh giải nhiệt đặt trên bàn trước mặt Lý Thái, "Đây là canh giải nhiệt ngự trù mới nấu ra hè năm nay, điện hạ nếm thử."

Lý Thái bưng lên nhấp một ngụm, gật đầu nói: "Xác thật ngon miệng hơn so với dĩ vãng." Hắn tuy khen, lại chưa uống tiếp, gấp gáp nói: "Phụ hoàng, chuyện đáng mừng lớn nhi thần hôm nay muôn nói không thể nhịn nữa, nêu không nhi thần muôn nghẹn chết."

Lý Thế Dân ha ha cười nói: "Cho phép ngươi nói."

Lý Thái vui vẻ nói: "Nhi thần lần trước nghe nói có một vị danh y, đã sớm phái người đi Tô Châu chứng thực, hôm nay mới có được tin tức, nghĩ bệnh của hoàng muội sẽ có hy vọng, liền vội tới nói cho phụ hoàng."

"Hả? Chẳng lẽ vị danh y ngươi muôn tiến cử này cũng là đến từ Tô Châu?" Lý Thế Dân nói.

Chẳng lẽ cũng định đe cử Nhiễm thị? Lý Thừa Càn không lộ ra mặt, trong lòng lại có chút đặc ý, tốt xấu gì cũng có một lần qua mặt hắn, đe đầu hắn, không khỏi cảm thấy sảng khoái rất nhiều.

"Đúng là." Lý Thái kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ đại huynh cũng là tới tiến cử danh y sao?"

Lý Thùa Càn cười ung dung rộng lượng, rất có phong phạm trữ quân của một quốc gia, "Thật đúng là trùng hợp, không biết Tú đệ đê cử là vị danh y nào?"

"Phụ hoàng, nhi thần tiến cử Nhị Lang của Dược Vương gia ở Tô Châu, Tô Tử Kỳ. Hắn thừa kế toàn bộ gia truyền, so với Tô ngự y năm đó có thể nói là tốt hơn, có điều hắn làm người quái gở, thường ở trong núi, cho nên không được thế nhân biết đến. Nhi thần cũng là khoảng thời gian trước ngẫu nhiên phát hiện hắn vậy mà lại nhậm chức ở trong Thái Y Thự, lúc này mới vội vàng phái người đi Tô Châu xác nhận." Lý Thái dứt lời, cười tủm tỉm nhìn về phía Lý Thùa Càn nói: "Người đại huynh muốn tiến cử, sẽ không trùng hợp cũng là Tô Tử Kỳ đi?"

Lý Thùa Càn trong lòng thầm hận, bộ dáng kia của Lý Thái, hiển nhiên đã sớm biết người hắn chuẩn bị tiến cử, vừa rồi cố ý muốn cười nhạo hắn! Hơn nữa Dược Vương Tô gia này, so với đòn đai về Nghiêm thị kia thì đáng tin cậy hơn nhiều.

"Dược Vương Tô gia." Lý Thé Dân quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, không khỏi ngồi dậy, nói: "Không phải nghe nói đời này của Dược Vương lại không được như xưa sao?"

"Phụ hoàng có điều không biết, Tô Tử Kỳ chính là thứ tử của Tô gia, y thuật cao không thua gì cha mình, Tô Dược Vương đã từng tính toán để hắn làm gia chủ đời kế tiếp, bất quá Tô Tử Kỳ chỉ thích vân du khắp nơi, nghiên cứu thu thập y thuật trong thiên hạ, cho nên đã uyển chuyển từ chối." Lý Thái nói.

Chương 351: Quyết định

Tô Phục ẩn cư trong núi, vốn là vì che dấu thân phận sát thủ, ở trong miệng Lý Thái, lại biến đổi thành cao nhân ẩn cư sơn gian, thêm xuất thân Dược Vương thế gia Tô Châu, lời giải thích của Lý Thái liền có vẻ vô cùng đáng tin.

"Nếu không muốn danh lợi, sao lại tới Thái Y Thự nhậm chức chứ?" Lý Thừa Càn tò vò khiêm tốn tò mò.

Lý Thái cười cười nói: "Chuyện này ta thật sự chưa từng hỏi qua hắn, bất quá...hắn đã có thói quen vân du nghiên cứu sưu tập y thuật, mà Thái Y Thự lại là nơi tập trung y thuật của Đại Đường, vào Thái Y Thự cũng không coi là kỳ quái."

Sự cuồng nhiệt của y sinh thời Tùy Đường đối với phương thuốc, đời sau căn bản vô pháp tưởng tượng, cho nên Lý Thế Dân cũng không nghi ngờ hắn, quay đầu nói với Trung Thụy: "Truyền triệu Tô dược sư Tử Kỷ."

Lý Thừa Càn âm thầm cắn răng, tay đặt bên chân không tự giác mà nắm chặt lại. Hắn tới trước một bước thì đã sao, còn không phải vẫn không thắng nổi Lý Thái diễn trò một lần? Trong lòng Lý Thừa Càn cũng đồng thời nỗi lên oán hận đối với Lưu Phẩm Nhượng, Lưu Phẩm Nhượng đã từng là Thủ Sứ Tô Châu, đối với chuyện ở Tô Châu khẳng định là rõ như lòng bàn tay, sao lại không biết trong Dược Vương Tô gia còn có một Tô Tử Kỷ?

Lý Thế Dân hôm nay cao hứng, lại hỏi Lý Thừa Càn và Lý Thái về những việc họ đã làm. Lý Thừa Càn vẫn luôn trầm mê túc sắc, cẩn bản không có chuyện gì đáng giá để nói tỉ mỉ cho Lý Thế Dân nghe, cũng may trước khi tới, vì sợ bị hỏi việc này, Lưu Phẩm Nhượng đã nghĩ ra vài cái đáp án, trả lời đến khéo léo, rất có tư thái trữ quân.

Lý Thừa Càn cũng biết, phụ hoàng đối với mình chính là mong đợi như vậy, cũng minh bạch những câu trả lời vừa rồi làm ông vô cùng vừa lòng, nhưng nhìn hai cha con nói chuyện kinh sử, tranh chữ, nói đến vô cùng vui vẻ, trong lòng hắn vẫn không biết là tư vị gì, may mà thời trẻ hắn thông

minh hơn người, cũng đọc qua một lượt sách kinh sử, rất có văn tài, thường xuyên có thể chen vào vài câu, nên không đến mức bị gạt hoàn toàn qua một bên.

Lý Thé Dân cực kỳ thích chữ của Vương Hi Chi, nói đến cao hứng, liền muốn viết mấy chữ để Lý Thái cùng Lý Thùa Càn bình luận một chút.

Đầu hai người tức khắc to như cái đầu, cho dù là phụ tử, nhưng Lý Thé Dân dù gì cũng là vua một nước, loại chuyện bình luận tài nghệ của hoàng đế này thật sự rất khó, đặc biệt là với một hoàng đế khôn khéo như Lý Thé Dân, không thể chỉ lo ca ngợi, lại không thể thật sự chỉ ra nhược điểm của ông ra, dù là đám người Trưởng Tôn Vô Kỵ, Phòng Huyền Linh cũng cực kỳ không thích gặp phải chuyện này, so ra đám con cháu như bọn họ non nớt hơn nhiều.

Cố tình Lý Thé Dân lại đặc biệt thích gọi người bình luận.

Trùng hợp ngay lúc này nội thị tiến vào thông báo, "Thánh thượng, Tô được sự được triệu đã chờ ngoài điện."

Dù sao thân thể nữ nhi cũng quan trọng hơn, Lý Thé Dân lúc này mới từ bỏ, "Cho hắn tiến vào."

Trong lòng Lý Thùa Càn và Lý Thái đều không hẹn mà cùng nhẹ nhàng thở ra.

Sau bình phong lưu li hơi tối lại, ba người liền thấy một lang quân trong bộ bào phục viên mãn xanh bích, đầu đội bộc đầu màu đen hơi cúi đầu đi vào. Dáng người hắn thon dài, vai rộng eo thon, mặc dù đầu hơi cúi, cũng có thể nhìn ra đây là một nam nhân có dung mạo cực kỳ xuất sắc.

"Vi thần tham kiến thánh thượng." Tô Phục khom mình hành lễ.

"Miễn lễ." Lý Thé Dân đối với lang quân có dung mạo khí độ làm người cực kỳ kinh diễm này có ấn tượng không tồi, bởi vậy ngữ khí khá hiền hoà, "Ngẩng đầu lên."

Tô Phục hơi ngẩng đầu, nhưng chỉ cùng Lý Thé Dân nhìn nhau một tích tắc, lại rũ mắt xuống.

Nhưng Lý Thê Dân vẫn nhìn thấy toàn bộ diện mạo của hắn, sững sốt một lát, mới nói: "Thật là diện mạo thần tiên!"

Sẽ không có người dám ở trước mặt Tô Phục mà khen như vậy, đương nhiên là người nhìn thấy dung mạo hắn đã ít lại càng ít, mà hắn còn có thói quen tránh khỏi đám đông, trong Thái Y Thư đều là mấy ông già tuổi tác đã cao, sẽ không suốt ngày mở miệng ra là mỹ nam tử, mà tính cách của Tô Phục cũng không làm cho người ta thích, bởi vậy trong Thái Y Thư cũng hoàn toàn không có ai chỉ vì hắn tuấn tú mà chiêu mộ nhiều hơn.

Lý Thái cũng ít gặp Tô Phục, vì giấu tai mắt người khác, hầu như lần nào cũng triệu kiến vào đêm khuya, hơn nữa Tô Phục phần lớn thời gian đều che mặt, giờ phút này mới coi như được nhìn rõ ràng, vừa kinh diễm nhưng cũng đồng thời lập tức bắt lấy cơ hội cực tốt này, "Phụ hoàng, dù cho nhân thần biết trông mặt mà bắt hình dong là không đúng, nhưng có câu nói 'Phúc hữu thi thư khí tự hoa', nhìn khí độ của Tô được sư thấy đây không phải là thường nhân."

Lý Thừa Càn hầu như đã hết hy vọng, mắt thấy Tô Phục vô luận là xuất thân hay là khí độ, đều thập phần xuất sắc, dù còn chưa thấy được y thuật của hắn, nhưng có thể nghĩ người mà Lý Thái dám mạnh mẽ đề cử, y thuật tất nhiên sẽ không kém.

Lý Thê Dân cho Tô Phục ngồi xong rồi hỏi: "Bệnh suyễn của Tần Dương công chúa, người có nắm chắc sẽ chữa khỏi không?"

Tô Phục vẫn rũ mắt, đáp: "Phổi khí nóng, đến lượt tâm khí, gan khí mát, mũi khí ám áp, thận khí lạnh, gan mật lọc thứ bẩn*, có người tinh thần hư nhược rồi tâm khí bất an, có người bệnh gan bất ổn hay gan khí quá vượng, cũng có những chứng bệnh mà mật khí bất ổn khác nhau. Vì thận chưa từng chẩn qua bệnh của công chúa một cách cẩn thận, bởi vậy không thể vọng ngôn."

*đầu Lão tui cũng to như cái đầu rồi, Tô Tô nói tiếng thần tiên nghe ko hiểu, nên dịch ra đọc giống như ăn thịt ba chỉ mà còn bị mắc cổ. Khúc đầu có liên quan tới Hoàng Đế Nội Kinh nghe, giải thích dài lê thê, theo Hoàng Đế và bộ sậu của ông thì phổi đứng đầu, được coi như tể tướng của các nội tang, 24 tiết khí đều do nó điều tiết, nó không ổn thì cả đám còn lại cạn đất, uống thuốc gì cũng vô dụng, cho nên phải ăn nhiều đồ bổ phổi...thời đại Covid rồi, cái này không cần nói ha, phổi khí nóng đó, phải giữ ấm, giữ ẩm, giữ ẩm...phải nín ho...gan phải mát, gan nóng là nổi mụn..."

Tô Phục vẫn luôn rũ mắt, đương nhiên không phải là không dám nhìn thẳng Lý Thê Dân, mà là sát khí trên người hắn quá nặng, ánh mắt quá mức lạnh lẽo, phàm là người có chút trải đời, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra hắn đã từng giết người như ma. Nhưng giọng nói quá lạnh so với người thường của hắn cũng vẫn khiến cho Lý Thê Dân chú ý, trầm mặc một lát, Lý Thê Dân nói: "Lát nữa trẫm sai người đem bệnh tình Tần Dương công chúa ghi chép lại kỹ càng tỉ mỉ rồi giao cho ngươi, ngươi trước tiên nhìn xem."

"Dạ." Tô Phục đáp.

Lý Thê Dân gật nhẹ đầu, nói: "Được rồi, ngươi lui ra đi."

Chờ cho Tô Phục lui ra, Lý Thê Dân mới quay đầu nói với Lý Thừa Càn: "Một lát nữa cũng sai Thái Y Thự chuẩn bị một phần giao cho Nhiễm thị."

"Dạ." thay đổi đột ngột như vậy, Lý Thừa Càn đè nén vui sướng trong lòng, trầm ổn ứng tiếng.

Trong lòng Lý Thái hơi kinh hãi, hắn ngàn tính vạn tính, lại tính sót một chuyện, đó là người thường xuyên tắm máu thì toàn thân đều có một cỗ lè khí, dù Tô Phục đã che dấu, nhưng phụ hoàng hắn trước giờ không phải là người dễ qua mặt.

Lý Thê Dân vốn đã gần quyết định để Tô Phục đi bắt mạch cho Tần Dương công chúa, nhưng khi nhìn thấy khí chất quá mức lạnh lẽo của hắn, liền hoãn lại, dù sao hiện tại Tần Dương cũng đã tạm thời an toàn vượt qua lần phát bệnh vừa rồi, người tiếp cận nàng, nhất định phải cẩn thận tra một chút mới được.

Một y sinh mà các phuơng diện thoát nhìn đều thực xuất sắc, bản thân lại hơi làm người ta nghi ngờ, một người khác là phụ nhân mà phương diện y thuật còn chưa thể xác định, nhưng lại tuyệt đối an toàn, đều phải cẩn thận suy tính một chút.

Lý Thê Dân nói thêm vài câu cùng hai nhi tử, rồi để cho bọn hắn trở về nghỉ ngơi.

Lý Thê Dân không trực tiếp để Tô Phục đi khám bệnh, coi như bảo toàn mặt mũi cho Lý Thừa Càn. Lý Thừa Càn trở lại Đông Cung, tâm tình rất tốt gọi Lưu Phẩm Nhuợng tới, nói: "Ngươi làm trung xá nhân thật sự là ủy

khuất, bất quá vừa mới được điều nhậm không lâu, không tiện lập tức lên chức, sau này sẽ bàn lại."

Chẳng qua là xếp vào diện khảo sát mà thôi.

Lưu Phẩm Nhượng không ôm hy vọng thăng quan trong thời gian ngắn, từ khi Lý Thừa Càn tới Cam Lộ điện, ông ta vẫn luôn chú ý, nghe nói thánh thượng triệu kiến Thái Y Thự Tô được sự, trong lòng đã cảm thấy không ổn, nghe khẩu khí này của Lý Thừa Càn liền biết chuyện hôm nay coi như thuận lợi, bây giờ mới nhẹ nhàng thở ra.

Lý Thừa Càn thỉnh ông ta ngồi xuống, hỏi: "Ngụy Vương cũng tiến cử một người, chính là Dược Vương Tô gia, người có cảm thấy phụ hoàng sẽ chọn Nhiễm phu nhân để trị liệu cho hoàng muội không?"

Chuyện này khó trả lời nha! Lưu Phẩm Nhượng âm thầm lau mồ hôi, nếu cho một câu trả lời xác thực, thì sẽ bị coi là hiểu rõ thánh ý, nếu giả bộ ngớ ngẩn để qua mặt, có lẽ sẽ làm hình tượng mà ông ta mạo hiểm tạo ra trong lòng Lý Thừa Càn bị hủy hoại.

Suy nghĩ qua một chút, Lưu Phẩm Nhượng nói: "Trong tình huống bình thường, nhất định là vậy. Nếu không phải kết quả như vậy, điện hạ ngài hẳn là đáng lo rồi."

Chương 352: Xa nhau

Lý Thừa Càn sâu sắc đồng ý mà gật gật đầu.

Vô luận Lý Thế Dân có thích hắn đúra con này hay không, hắn đã là trữ quân danh chính ngôn thuận, Lý Thế Dân cần phải nhìn mặt mũi trữ quân. Dù y thuật của Nhiễm Nhan thật sự tầm thường, chỉ cần hạ chỉ để nàng và các ngự y cùng nhau hội chẩn là được, coi như cho Thái Tử mặt mũi.

Lý Thế Dân không phải là người thô tâm đại ý, nếu ông thật sự xem nhẹ chuyện này, thì có thể thấy trong lòng ông đã không còn coi trọng trữ quân này nữa.

"Chính vì vậy, ta mới bắt an a!" Lý Thừa Càn thở dài.

Lưu Phẩm Nhượng biết, hiện giờ Ngụy Vương, Ngô Vương ưu tú vượt xa Thái Tử, Ngô Vương Lý Khắc về cơ bản sẽ không cố tình xu nịnh lấy lòng hoàng đế, hắn là người của hành động, mặc kệ trong tối hắn là người như thế nào, nhưng ngoài sáng, vô luận là xử lý việc lớn việc nhỏ, hay là phẩm đức cá nhân, đều rất có phong phạm khí độ quân chủ của một quốc gia.

17 tuổi năm ấy, Lý Khắc một mình lẻ loi đi vào doanh trại quân địch để đàm phán, binh không nhận huyết mà hóa giải hai nước giao phong, lúc ấy tản bộ trong doanh trại quân địch, trước mặt thiên quân vạn mã, dùng một mũi tên làm cho quân địch ô lênh kính phục, phong tư cùng khí phách kia, đã làm cả quân địch và thần dân Đại Đường khuynh đảo.

Mà Lý Thái, thì văn thái nổi bật, đọc sách vạn cuốn, vô luận là kinh sử, văn chương đều thập phần tinh thông, am hiểu giám định và thưởng thức thơ họa, ôn văn nho nhã, từ nhỏ đã vô cùng hiếu thuận, sủng quan chư vương.

So ra, Lý Thừa Càn ảm đạm hơn rất nhiều, thời huy hoàng của hắn đều trước 18 tuổi, Lý Thế Dân nhiều lần ngự giá thân chinh, hắn thay mặt xử trí quốc sự thập phần khéo léo, tuổi còn nhỏ đã khống chế đại cục gọn gàng ngăn nắp, có thể là bởi vì hắn thiên tính bướng bỉnh, đối với sự trưởng băng mặt không băng lòng, càng ngày càng mất thế thống, cho tới bây giờ, thanh

sắc khuyến mã, chính sự sai lầm, ngoại trừ Lý Thê Dân, người thất vọng nhất không ai hơn Trưởng Tôn Vô Ky.

"Điện hạ dù sao cũng là đích trưởng tử, trữ quân danh chính ngôn thuận, trước khi thánh thượng ra quyết định, điện hạ chăm lo việc nước, thánh thượng tất nhiên sẽ không quyết tuyệt." Lưu Phẩm Nhượng dù đã sớm tìm hiểu kỹ tính tình Thái Tử, nhưng vì vừa mới được điều chức, không tiện khuyên nhiều, chỉ nói một câu, liền lập tức nói sang chuyện khác: "Kỳ thật thần hạ không dãng tiến Tô được sự với điện hạ là có nguyên nhân."

"Ồ?" trong lòng Lý Thừa Càn vẫn để ý chuyện này, giờ lại nghe Lưu Phẩm Nhượng chủ động nói ra, hơi nhướn mày, "Nói kỹ xem."

Lưu Phẩm Nhượng nghiêng người về phía trước nhìn nhìn, mới hạ giọng nói: "Thân mẫu của Tô được sự chính là Hồ cơ, hơn nữa bản thân Tô được sự vô cùng thâm bí, thần hạ từng nghe đồn, nói hắn đã từng là một thích khách, việc này vô pháp chứng thực, nếu lung tung dính phải, chỉ sợ bất lợi với điện hạ, vẫn là Hiền Lương phu nhân ổn thỏa hơn một chút, mặc dù y thuật không thâm như lời đồn, thánh thượng cũng minh bạch tấm lòng yêu quý Tân Dương công chúa của điện hạ."

Đôi mắt Lý Thừa Càn hơi sáng lên, chợt lóe lên một tia sắc bén, môi mỏng mím lại. Nếu tóm được thân phận chân chính của Tô Phục, dù lật không đổ được Lý Thái, cũng sẽ cho hắn một cú đả kích cực mạnh, Lý Thừa Càn nhìn chằm chằm hình ảnh cửa sổ in trên mặt đất, khéo môi nhếch lên.

Trường An ngày hè rất nóng, trên đường người đi đường ít ỏi, ánh mặt trời nóng rẫy sau giờ ngọ làm người như đang ở trong lồng hấp, chỉ có ngồi trong phòng có thả khói băng mới thoáng dễ chịu một chút.

Nhiễm Nhan trên người mặc áo vẩy bạch điệp bố màu trắng ngà, bên ngoài phủ một kiện áo lụa màu trắng mỏng như cánh ve. Công nghệ sản xuất của cổ nhân đích xác làm người cảm thán, lớp sa này mỏng đến độ có thể nhìn thấy rõ ràng vân da, chỉ là Nhiễm Nhan rất không hiểu, nếu cái gì cũng có thể thấy, cần gì một hai phải làm điều thừa mà mặc vào chứ?

Nhiễm Nhan nằm ngay đơ trên tịch, cảm thấy câu "tâm tĩnh tự nhiên lạnh" nói thật sự không sai, trái tim càng tĩnh thì càng lạnh, không đậm là lạnh nhất.

Thật sự là nóng đến độ làm người ta cả suy nghĩ muốn chết cũng có.

Mấy ngày sau đó, thời tiết Trường An cứ như kiều không nóng chét vải người thì không bỏ qua, nhiệt độ liên tục tăng lên, số người bị cảm nắng từng tá từng tá, thật sự tăng không ít sinh ý cho các y quán.

Nhiễm Nhan là người mà hằng năm đều ru rú trong phòng mở điều hòa, nên không có gì bất ngờ là bị cảm nắng, may mà nàng cũng là y sinh, dùng đủ loại phương pháp để giảm nhẹ, còn chưa tới mức hôn mê, chỉ là cả người mệt mỏi, đầu như nứt ra. Tiêu Tụng một tấc cũng không rời mà chiếu cố sáu ngày.

Rốt cuộc cũng có một cơn mưa to tưới tắt sóng nhiệt. Khi cơn mưa kia vừa mới bắt đầu nhỏ giọt xuống, có một cảm giác như nước nhỏ lên tấm sắt bị hơ nóng, khói trắng bốc lên lèo xèo, cả Trường An được bao phủ trong một màn mưa và hơi nước ấm áp.

Mưa to cả ngày, đến thời điểm chang vang, nhiệt độ mới hạ xuống một chút, ai cũng đều nhẹ nhàng thở ra. Chỉ có Tiêu Tụng chân mày cau lại...

Mấy ngày hôm trước người trong triều đã đến kỳ nghỉ, cả Hình Bộ cũng không ngoại lệ, mà ngay ngày mai là hiếu kỳ 36 ngày của hắn kết thúc, có mấy vụ án còn đọng lại kia a! Mới nghĩ thôi đã thấy đau đầu.

Hắn bên này còn chưa nghĩ xong, Văn Lục đã tới bẩm báo, "Lang quân, tiền viện sai vặt tới báo, người trong cung tới, nghe nói là một vị thiêu giám."

Nhiễm Nhan đang dựa trước cửa sổ hít thở không khí mát mẻ nghe vậy khụng lại, lại kiên trì quay đầu đi, không liếc hắn một cái.

Tiêu Tụng bước qua, bẻ mặt nàng lại, cúi đầu khẽ hôn một cái lên cái trán trơn bóng của nàng, bất đắc dĩ cười nói: "Tạm biệt chút đã."

"Đi mau đi." Nhiễm Nhan ra vẻ không kiên nhẫn nói.

Tiêu Tụng hơi mỉm cười, xoay người ra cửa.

Kỳ thật hôm nay hiếu kỳ đã coi là kết thúc, ngày mai mới chính thức đi công sở trông coi công việc, nếu chỉ đi Hình Bộ, thánh thượng sẽ không đặc biệt phái người đến thông tri, trừ phi là lập tức đi công cán bên ngoài.

Nhiễm Nhan nhíu mày, nhìn ra cửa sổ, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy Tiêu Tụng bung dù từ trong viện đi ra. Hắn vẫn một thân tố y, tóc đen cột sau lưng, một cây dù giấy màu vàng đất, thân thể có tỉ lệ cực đẹp, ở trong màn mưa nhìn như tiên quân đang bay thăng tới trời cao, làm người không rời được mắt.

"Nương tử." Văn Lục bưng tới canh giải nhiệt, "Uống thêm chút đi, để giải bớt nóng."

Nhiễm Nhan trầm mặc tiếp nhận ly, dừng một chút, chần chờ nói: "Văn Lục, sao ta cảm thấy, hắn chưa rời đi, ta đã có chút chua xót?"

"Ngài cùng lang quân tình thâm như biển, lang quân đối với ngài cũng có thể nói là cảm thận tỉ mỉ, hắn bỗng nhiên phải rời đi, ngài đau lòng là đương nhiên, chỉ hy vọng lang quân sớm chút trở về." Văn Lục an ủi.

Chân mày Nhiễm Nhan nhăn càng sâu, nàng kiên quyết không thura nhận, "Ta cảm thấy, là bóng dáng vừa rồi kia quá đẹp."

Văn Lục thấy nàng mang bộ dáng vịt chết cái mỏ vẫn còn cứng, không khỏi che miệng cười khẽ.

Nhiễm Nhan chậm rãi quay đầu, mặt vô biểu tình nhìn nàng ta. Văn Lục vội vàng gật đầu như gà mô thóc, "Đúng vậy, đúng vậy, đều tại lang quân quá tuấn tú."

"Ừm." Nhiễm Nhan gật đầu, bung canh giải nhiệt lên chậm rãi uống.

Qua khoảng hai khắc, Tiêu Tụng mới từ tiền viện quay lại, thấy Nhiễm Nhan đang dựa dưới cửa sổ xem sách, liền bước qua chen cùng một tịch với nàng, duỗi tay ôm lấy eo nàng, "Xem ta nè, phu nhân."

Mắt Nhiễm Nhan vẫn không rời sách, "Ngươi có cái gì đẹp, có đẹp nữa, xem nhiều cũng sẽ ngán."

"Mới vừa rồi trong cung truyền tin, lệnh cho ta ngày mai liền khởi hành đi Giang Nam, tra chuyện quan viên triều đình lần lượt bị hại." Tiêu Tụng gác cằm lên vai nàng, tìm một tư thế thoải mái, tiếp tục nói: "Hôm nay Thái Tử tiến cử ngươi với thánh thượng để chữa bệnh cho Tấn Dương công chúa, ta âm thầm sai người mua được thái giám Trung Thụy hát đệm với Thái Tử, chẳng qua...Ngụy Vương vậy mà cũng nối gót đi tiến cử Tô Phục."

Nhiễm Nhan nói: "Hắn mọi mặt thoạt nhìn đều đáng tin hơn ta nhiều."

"Không, hắn một thân sát khí lạnh lẽo kia, là sơ hở trí mạng." Tiêu Tụng lười biếng nói: "Nếu ta thiếu hắn một lần nhân tình, lúc này sẽ không bỏ đá xuống giếng, A Nhan...ta tin người."

"Ừm." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng đáp.

Tiêu Tụng rút đầu vào hõm vai nàng, hít một hơi thật sâu, hương bội lan nhàn nhạt hòa lẫn với hương dược như có như không, cộng thêm mùi thơm cơ thể, lần nào cũng làm hắn say mê.

Tân hôn yên nhĩ, lại vì giữ đạo hiếu mà Tiêu Tụng đã rất lâu không cùng Nhiễm Nhan làm chuyện phu thê vui vẻ, hàng đêm đều dày vò, nhưng trong lòng lại thỏa mãn đến kỳ lạ.

Hôm nay nghe thấy Lý Thái tiến cử Tô Phục, hắn sao có thể không lo lắng?

Dù Tô Phục tất nhiên sẽ bị thánh thượng ngờ vực, nhưng Lý Thái mặc dù không vì giữ Tô Phục, mà vì giữ chính mình, cũng sẽ toàn lực xóa đi sự thật Tô Phục từng là sát thủ. Tệ hơn nữa, trong tay Tô Phục nắm được đuôi của Lý Khác, thân phận thật sự của Tô Phục một khi bại lộ, đối với hắn cũng là một loại uy hiếp, nếu Lý Khác đi làm việc này, so với Lý Thái làm sẽ càng vạn vô nhất thất.

Cho nên tổng hợp đủ loại phỏng đoán, thánh thượng rất có khả năng sẽ để Tô Phục và Nhiễm Nhan cùng nhau chẩn bệnh cho Tấn Dương công chúa.

Nói cách khác, bọn họ sắp thành cộng sự.

Hai người đã từng có tình cảm với nhau, dù cho phần tình cảm kia không được thô lộ, nhưng rốt cuộc cũng là có hảo cảm với nhau, ai có thể bảo đảm lại ở gần nhau lần nữa thì sẽ không cợt ra lửa?

Có điều Nhiễm Nhan đã nói rõ thái độ, nói rất rõ ràng, Tiêu Tụng một đại nam nhân, cũng không thể luôn căm chết không bỏ, không chừng đến lúc đó rõ ràng là không có gì, cũng làm thành có.

Người yêu không phải đối thủ, có thể ngẫu nhiên chơi vài chiêu nhỏ nhở không ảnh hưởng toàn cục, mà không thể thật sự dùng tới âm mưu, ngoại

trừ tình yêu chân thành sâu sắc, tin tưởng không chút giũ lại, hắn còn có thể làm cái gì?

Nhiễm Nhan nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, cúi đầu hôn lên môi hắn, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng phác họa hình dáng môi hắn, dịu dàng luồn vào trong miệng hắn, không nhanh không chậm mà khiêu khích.

Tiêu Tụng mới đầu chỉ là ngẫu nhiên đáp lại một chút, mang bộ dáng để người khác muốn bao nhiêu lấy bấy nhiêu, nhưng Nhiễm Nhan hôn càng lúc càng sâu, hắn thở dốc cũng càng lúc càng không xong, bắt đầu nhiệt tình đáp lại, đến cuối cùng đơn giản chiếm cứ luôn quyền chủ động, công thành đoạt đất.

Nhiễm Nhan cười khẽ một tiếng, duỗi tay ôm cổ hắn.

Tiêu Tụng ôm ngang nàng lên, thả lên giường, nằm đè lên trên.

Bên ngoài mưa đêm rả rích, trong nhà cảnh xuân sáng lạn.

Mưa to hoản toàn bức lui nhiệt độ cực nóng của mấy ngày qua, đến nửa đêm về sáng thì ngọt dần, té té mật mật, như những ngày tháng Ba Giang Nam, triền miên như tình nhân sáp xa nhau.

Trời còn chưa sáng, Nhiễm Nhan đã ở ngoài thành tiễn Tiêu Tụng.

Hắn ngồi trên một con tuấn mã màu đen, áo tươi màu nâu đen trên người không làm ảnh hưởng đến vẻ tuấn lẫng của hắn, ánh mắt Tiêu Tụng bên dưới đầu lạp mang vẻ ôn nhu không ai có thể thấy được, hắn khom người, xoa lên khuôn mặt Nhiễm Nhan bên dưới dù, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt nàng.

Trong màn mưa phùn yên lặng, người chung quanh cũng lắng lặng không phát ra thanh âm.

Ngón tay Tiêu Tụng dừng lại trên môi Nhiễm Nhan vài giây, mới thảng người lên, vung roi ngựa, một tiếng "Giá" chưa dứt, ngựa đã phi ra cả trượng.

Binh sĩ tùy tùng đi theo hắn, cũng vung roi đuổi theo sau, tiếng "Giá" vang lên hết đợt này đến đợt khác.

Trong sắc trời mờ tối, giữa một đám người đều mặc áo tối, Nhiễm Nhan vẫn dễ dàng phân biệt được thân ảnh của Tiêu Tụng, nhìn thảnh thắn hẵn dần biến mất ở nơi xa, mới rũ mắt giơ tay phủ lên môi mình.

Chương 353: Lý Khác thỉnh tội

Tiễn Tiêu Tụng đi, Nhiễm Nhan cũng chưa trở về thành, mà vẫn nhàn cư ở trong thôn trang, để không suy nghĩ nhiều, mỗi ngày ngoại trừ phổi được thì chỉ có phổi được, ngắn ngắn ba ngày, vậy mà chê ra được tới bảy tám loại được có thể trị các vấn đề về da, sau đó liền túm hết mấy tiều cô nương trong viện đến để làm chuột bạch thí nghiệm.

Những loại dược này không gây kích ứng gì lớn, mặc dù không ổn, nhiều nhất cũng chỉ là dị ứng mà thôi. Nhiễm Nhan trước tiên là bôi một chút sau tai các nàng, xem có bao nhiêu người xuất hiện hiện tượng dị ứng, lại dùng được theo vấn đề của từng loại da, sau đó ghi chép kỹ càng hiệu quả đạt được, rồi tiến hành cải tiến.

Trong các loại dược này bao gồm trừ đốm, trừ mụn, dưỡng trắng v.v., có dùng để uống cũng có dùng thoa ngoài da.

Nhân lúc mấy ngày nay thời tiết mát mẻ, Nhiễm Nhan liền quyết định để y quán khai trương. Cũng không phải là nhìn chuẩn thời cơ, mà là Nhiễm Nhan không muôn để bản thân nhàn rỗi.

Sau khi thương nghị, tên y quán được định là "Thanh Trúc". Từ đó về sau mặt tiền cửa hàng khua chiêng gỗ trống mà tu sửa, Lưu Thanh Tùng và Nhiễm Vận lên một kế hoạch tuyên truyền, vì thế Nhiễm Nhan người không có đóng góp ý tưởng bị phái ra làm người thực hiện.

Mấy ngày nay Nhiễm Nhan đều nhìn chằm chằm vào đốm trên mặt của thị tỳ trong phủ, ngẫu nhiên đi một chuyến chợ đông, thấy cô nương nhà ai mà trên mặt có đốm thì nhìn người ta chằm chằm không bỏ, mỗi lần đều là Văn Lục tiến lên bắt chuyện với đồng nghiệp, đem Nhiễm Nhan thổi phồng lên như thần tiên, 28 ngày bảo đảm da thịt sẽ nõn nà như trứng gà bóc.

Văn Lục một khi thấy người nọ nửa tin nửa ngờ, liền lập tức nói: "Vị nương tử này, người nhìn phu nhân nhà chúng ta đi, làn da này, đáng người này, nếu không phải có bí phương, chẳng lẽ là thiên sinh lệ chất?" Văn Lục hạ giọng nói: "Phu nhân nhà ta thấy ngài mi thanh mục tú, có điều đốm trên

mặt đã làm hỏng đi cả dung mạo, thấy không đành lòng a, nếu không có mấy cái đốm này, với bộ dạng và thân phận của nương tử, tương lai tất nhiên có thể tìm được một nhà chồng cực tốt."

Nhiễm Nhan nhìn người cũng có mục tiêu, bình thường đều nhìn vào những nương tử nhìn như có chút của cải. Phí tổn chế được của Nhiễm Nhan đều rất đặc, tương lai là muôn mở cửa kinh doanh, không phải mở nhà từ thiện, nếu chỉ tuyên truyền trong bá tánh bình thường, cho những nữ hài tử nhà bình dân chút hy vọng xa xôi không thể với tới, còn không bằng không cho các nàng biết.

"Thật vậy chẳng?" vị nương tử kia mở lớn mắt hỏi.

Nàng ta khoảng 16 -17 tuổi, dáng người trước sau đều nở nang mềm mại, mặt trung ngỗng, mũi rất đẹp, chỉ là từ xương gò má đến mũi phủ kín đốm, mặc dù dùng phấn thật dày che lại, cũng vẫn có thể nhìn thấy.

Vân Lục vỗ ngực bảo đảm nói: "Đó là đương nhiên, hơn nữa phu nhân nhà ta bảo đảm không thu tiền, nếu nương tử sau này tìm được nhà chồng tốt, đừng quên mời phu nhân nhà ta uống một chén rượu mừng."

Nương tử kia vội vàng gật đầu, chỉ cần Nhiễm Nhan có thể trị khỏi đốm cho nàng, đừng nói là một ly rượu mừng, muốn đem hết rượu của Trường An đưa tới phủ cũng được.

Vân Lục âm thầm líu lưỡi, coi bộ đã tóm được khách xịn.

Sự thật chứng minh, người dân Đại Đường thật sự thuần phác, tâm đè phòng đối với chiêu trò quảng cáo như vậy không mạnh như đòi sau, chỉ trong buổi sáng sớm, Nhiễm Nhan tổng cộng mang về y quán năm nữ tử.

Nhiễm Nhan một chuyến này ra ngoài, cơ bản không cần làm chuyện gì hết, chỉ cần chọn người xong, ngồi uống trà chờ Vân Lục đi bắt chuyện là được, lúc cần thiết thì làm mẫu quảng cáo sống.

Vị trí của y quán Thanh Trúc thực sự hẻo lánh, mới đầu mấy vị nương tử kia còn tưởng rằng họ bị người bắt cóc, chờ tới y quán, biết thân phận của Nhiễm Nhan xong, không khỏi hai mặt nhìn nhau, té ra nữ nhân mặt thanh vô biếu tình này, vậy mà là Hầu phu nhân được nhắc tới trong mấy vụ bát quái gần đây!

"Phu nhân thân phận tôn quý, sao lại muôn làm mấy chuyện như vậy?" rốt cuộc có người nhịn không được hỏi một câu.

Nhiễm Nhan trầm mặc một lát, trả lời khô cằn: "Thích!"

"Các vị nương tử, Hiển Lương phu nhân tin Phật, trước khi lấy chồng đã từng ở trong am thờ phụng Phật pháp, là cư sĩ trong am, pháp hiệu Tịnh Úc." Lưu Thanh Tùng một thân áo bào trắng nhẹ nhàng đi đến.

Vóc người Lưu Thanh Tùng cao, chỉ là quá mức mảnh khảnh, một thân bạch y này của hắn vừa vặn che đi điểm này, hàm dưới dán một chòm râu ngắn ngắn, tóc búi một búi đơn giản, tay cầm một cây quạt lông màu trắng, thật sự có vài phần xuất trần...

Nhiễm Nhan và mấy người quen hắn nhìn chằm chằm bộ dạng tao bao* này của hắn, á khẩu.

*chữ này thường dùng cho nam, chỉ mấy tên hơi khùng, hay té vé, lại cực kỳ tự luyến

"Trợ giúp các vị nương tử khôi phục dung mạo mỹ lệ mà ông trời không cho các vị, cũng coi như làm công đức." Lưu Thanh Tùng phát tay áo rộng, phong độ nhẹ nhàng ngồi xuống tịch bên cạnh Nhiễm Nhan.

Lưu Thanh Tùng dùng ánh mắt ôn hòa mà đậm nhiên nhìn qua một lượt từng vị nương tử, sau đó hơi gật đầu rồi mới nói: "Thỉnh cho phép tại hạ tự giới thiệu, tại hạ họ Lưu, tên Thanh Tùng, tự Bất Khuất."

"Thì ra là ngọc diện thánh thủ!" có mấy vị nương tử kinh hô, sôi nổi khom người thi lễ.

Nhiễm Nhan không ngờ là Lưu Thanh Tùng thật sự nổi danh trên phố, không phải là hoàn toàn tự biên tự diễn. Hôm nay nàng bất quá là tiện tay chọn ra vài người trên đường, ai cũng không ngoại lệ mà đã từng nghe danh Lưu Thanh Tùng, có thể thấy được cái gọi là "người bạn của chị em phụ nữ" thật không phải là tự phong lung tung.

Có mấy nương tử lôi kéo Lưu Thanh Tùng hỏi đông hỏi tây, qua khoảng nửa chén trà nhỏ, Lưu Thanh Tùng mới khu một tiếng, ôn hòa nói: "Chư vị nương tử, tại hạ về sau chính là y sinh ngồi chẩn bệnh ở y quán Thanh Trúc, các vị có nghi nan tạp chứng gì, cứ việc tới nơi này của tại hạ để chẩn bệnh,

bất quá thời gian của Hiến Lương phu nhân rất hữu hạn a! Tại hạ đối với chuyện mỹ dung cho phu nhân thì thành tựu còn xa mới bằng Hiến Lương phu nhân, các vị phải nắm chắc cơ hội."

Những lời này, khiêm tốn đến gãi đúng chỗ ngứa, làm người cảm thấy hắn ôn nhuận như ngọc, nhân phẩm cao khiết, nâng Nhiễm Nhan lên đồng thời bất động thanh sắc mà đưa bản thân vào một vị trí cao thủ trong y đạo.

Mọi người vừa nghe thấy như vậy, vội vàng nói vài câu khách khí với Nhiễm Nhan, rồi đứng theo thứ tự để Nhiễm Nhan chẩn bệnh.

Vân Lục sai người chuẩn bị tốt nước sạch và bình phong, hơn nữa còn có phần mặt độc nhất vô nhị do Nhiễm Nhan nghiên cứu chế tạo, khiến cho chuyện bình thường phải mất non nửa canh giờ thì lúc này chỉ cần thời gian nửa chén trà nhỏ, khiến cho các nàng hứng thú, đồng thời cũng đối với y thuật của Nhiễm Nhan càng thêm tin tưởng.

Lưu Thanh Tùng xuất thân là trung y, bởi vậy cùng chẩn bệnh với Nhiễm Nhan, xác định phương án trị liệu khác nhau cho cả năm người.

Lúc gần đi, Nhiễm Nhan sai người tặng cho các nàng một bao phấn mặt mà họ thấy hứng thú làm lễ vật.

Trên mặt Lưu Thanh Tùng vẫn mang nụ cười cầu tài nhẹ nhàng, mắt dõi theo các nàng xuống lầu, leo lên xe ngựa của tùng người.

"Đừng làm bộ nữa, xe ngựa cũng không còn thấy bóng dáng." Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Lưu Thanh Tùng quăng cây quạt lên bàn, duỗi tay xé rót râu, lộ ra biểu tình thiêu đốt xưa nay, "Xuất phát quá hợp luôn, cũng phải có chút đạo đầu chúa, chặc chật, dáng người của tẩu nương tử kia, mới nhìn thôi đã thấy tiêu hồn."

Tẩu nương tử, cũng chính là vị nương tử trước đó nói muốn đem rượu toàn Trường An đưa hết đến phủ Nhiễm Nhan, Lưu Thanh Tùng tự tiện gắn danh hiệu cho người ta. Với tuổi tác chỉ hơn 10 tuổi, nàng ta phát dục đích xác tốt hơn nhiều so với bạn cùng lứa tuổi.

"Ngươi tháng này không có tiền công." Nhiễm Nhan bưng chén trà lên miệng, động tác dừng một chút, bổ sung: "Nếu ngươi dám tiêu cực làm

biết, ta sẽ đem toàn bộ những lời ngươi nói hôm nay thuật lại cho a Vận từ đâu chí cuối."

Lưu Thanh Tùng gào khóc: "Không cho chơi như vậy a! A Vận nhà ta cuối tháng còn muộn lấy hết tiền công của ta!"

Nhiễm Nhan nuốt xuống một ngụm nước, nhàn nhạt nói: "A Vận gả cho ngươi chính là người đẹp và quái vật, ngươi nếu còn tơ tưởng tới nữ nhân khác, thì cần gì phải đem tai họa cho nàng."

"Nhiễm nữ sĩ ngươi có cần phải nói lời cay đắng như vậy không a!" Lưu Thanh Tùng ra vẻ so với Đậu Nga còn oan hơn, "Nam nhân chân chính chỉ phân ra làm ba loại, cầm thú, văn nhã cầm thú, chính phái cầm thú. Ta đây chỉ là tự nhiên không làm ra vẻ thô!"

"Ừm." Nhiễm Nhan đứng dậy, vuốt vuốt vạt áo, phảng phất như không nghe thấy dẫn Văn Lực đi xuống lầu.

Y quán Thanh Trúc có vị trí hẻo lánh, cũng không khai trương rầm rộ, bởi vậy trên cả con đường đa số chủ quán còn không biết ở đây có mở một y quán.

Xe ngựa đang chờ ở cửa, Nhiễm Nhan đang khoan thai đi xuống cầu thang, thì nghe thấy một thanh âm quen tai gọi: "Nhiễm phu nhân."

Nhiễm Nhan dừng bước chân, quay đầu lại liền thấy Lý Khác một thân thường phục màu tím khoanh tay đứng ở đầu hẻm cạnh y quán.

"Ngươi theo dõi ta." Nhiễm Nhan nhướng mày.

"Nhiễm phu nhân nói quá lời, ta bất quá là vừa vặn có chuyện ở gần đây." Lý Khác khẽ cười nói.

Thanh âm Nhiễm Nhan bình bình nói: "Vậy điện hạ thật đúng là không chối nào không có mặt."

Lý Khác vẫn không vì Nhiễm Nhan thiếu thiện mà tức giận, ngẩng đầu nhìn hai chữ 'Thanh Trúc' trên tấm biển hiệu y quán, nói: "Nhiễm phu nhân mở y quán sao lại điệu thấp như thế?"

Nhiễm Nhan không muôn có bất luận liên quan gì tới hắn, nhưng sợ hắn đánh chủ ý lên y quán, liền nhàn nhạt nói: "Bất quá là làm việc thiện, chỉ mở cho người có duyên."

Lý Khác đương nhiên không hề xem nhẹ ánh mắt lạnh băng của Nhiễm Nhan, cười ha ha nói: "Tính tình Nhiễm phu nhân vẫn dữ dằn như vậy, ta hôm nay tới, là muôn thỉnh cầu Nhiễm phu nhân tha thứ."

Dứt lời, hắn vội mà lại cúi thấp người xuống. Người đi trên đường sôi nổi nhìn qua, còn có không ít người nhận ra Lý Khác, không khỏi tìm chỗ thuận tiện để nấp rồi quan sát mọi chuyện.

"Nếu điện hạ thành tâm thành ý, vậy vào trong nói đi." Nhiễm Nhan biết, Lý Khác làm như vậy đương nhiên là có ý từ muôn thỉnh tội nàng trước mặt mọi người, cũng có ân ân uy hiếp.

Rốt cuộc chuyện Nhiễm Nhan đã từng bị Lý Khác mạo phạm, không phải là chuyện có thể công khai, lúc ấy Nhiễm Nhan còn chưa có hôn ước với Tiêu Tụng, Lý Khác làm vậy cũng chỉ bị nói là phóng đãng không kèm chế được, mà Nhiễm Nhan thì thanh danh có thể sẽ bị huỷ hoại, dù Nhiễm Nhan không thèm để ý, Tiêu Tụng không thèm để ý, nhưng một cái bạt tai vang dội quăng vào thẻ diện Tiêu thị như vậy, Tiêu thị không bức Tiêu Tụng hưu thê mới là lạ!

Hai người trước sau đi vào y quán, liền phân ra chủ yếu thứ yếu ngồi lên tịch ở đại sảnh, Lý Khác lại lần nữa hành đại lễ, "Lúc trước ta chỉ vì bức bách Tô Phục ra mặt, cũng không phải là muôn thật sự xâm phạm tẩu phu nhân, còn thỉnh tẩu phu nhân tha thứ cho Khác nhất thời hồ đồ."

Vương phi sau của Lý Khác chính là đường muội của Tiêu Tụng, Lý Khác gọi Nhiễm Nhan một tiếng tẩu phu nhân cũng là hợp tình hợp lý.

Nhiễm Nhan biết, Lý Khác trong ghi chép của lịch sử, là một người phi thường tâm cao khí ngạo, bởi vì phân ngạo cốt này, có rất nhiều chuyện chỉ cần cúi đầu là có thể đạt được, hắn thà chết cũng không làm, với tài hoa thủ đoạn của hắn, cuối cùng lại mưu quyền thất bại, vẫn là vì một thân ngạo cốt kia.

Lúc này Lý Khác làm lại làm Nhiễm Nhan không hiểu nổi, nhưng cũng không thể để hắn thi lễ lâu, liền nhẹ nhàng nói: "Ngô Vương mau dậy đi. Ta

lúc ấy cũng cắn đứt mạch máu của ngươi, đối với ta mà nói việc này đã coi như huề nhau, không để trong lòng."

Lý Khác lúc này mới ngời dậy, "Nếu vậy, ta yên tâm rồi."

Trong lòng Nhiễm Nhan càng thêm hồ nghi, trong hồ lô của tên Lý Khác này đang bán thuốc gì? Nàng phân tích hết mọi phương diện, hẩn bình thường đều không có ác ý gì, nhưng thủ đoạn âm mưu của Lý Khác vượt xa khả năng mà nàng có thể so được, bởi vậy cũng chỉ có thể tạm thời đi một bước nhìn một bước.

Chương 354: Là ai đang hâm hại

Nếu kết phải mối thù giết cha, bình thường không có khả năng vô duyên vô cớ mà bỏ qua, cho dù đã báo thù cũng chỉ có thể giảm bớt lửa giận trong lòng, nhưng đau lòng thì khó có thể biến mất. Cùng một đạo lý, Nhiễm Nhan nói là huề nhau, nhưng kỳ thật trong lòng nàng đối với Lý Khác người này vẫn lưu lại ấn tượng cực kỳ tồi tệ, nàng không phải người tiêu sai, trong lòng cảm thấy mặc dù hắn không có ác ý gì, thì tốt nhất cũng nên là đường ai nấy đi, không nghĩ thâm giao.

Lý Khác hôm nay tới tạ lỗi, chuyện này vốn dĩ đã làm người tâm tính cao ngạo như hắn thấy khó có thể tiếp thu, nhưng nhìn thái độ của Nhiễm Nhan, không cần phải gạt bỏ mặt mũi mà nịnh bợ, bởi vậy miễn cưỡng giữ vẻ thong dong nói vài câu, liền đứng dậy cáo từ.

Nhiễm Nhan đưa hắn ra cửa, Lưu Thanh Tùng mới từ trên lầu bước xuống, đứng bên cạnh Nhiễm Nhan duỗi đầu nhìn xe ngựa đi xa, khoanh tay chật một tiếng.

"Ngươi hiểu rõ Lý Khác người này sao? Chẳng lẽ có chút khác với những gì lịch sử ghi lại?" Nhiễm Nhan nhẹ giọng nói.

Lưu Thanh Tùng lắc đầu, "Không, ngạo cốt giống nhau như đúc, hơn nữa bình thường nhìn người đều không có sắc mặt tốt, khá giống với Cửu Lang."

Nhiễm Nhan cau mày, "Ngươi so sánh kiểu gì vậy! Tiêu Việt Chi ôn hòa hơn hắn nhiều."

"Không phải đâu ngươi, ta đây còn chưa nói gì, đã lo bênh vực rồi, ngươi ra ngoài kia tùy tiện túm một người, nếu người đó nói Tiêu Cửu Lang ôn hòa, ta moi tròng mắt xuống cho ngươi chơi bắn bi!" Lưu Thanh Tùng chịu không ít tội từ ma trảo của Tiêu Tụng, nên tuyệt đối không chấp nhận có người nói Tiêu Tụng ôn hòa, "Sự thật chính là Lý Khác người ta nhìn hòa ái hơn nhiều."

Điều kỳ quái là Tiêu Tụng thường ngày là người hay cười, cười rộ lên rất sang sảng, nhưng sẽ không có ai cảm thấy hấn hấn dễ tiếp cận; mà Lý Khắc thường thường rất nghiêm túc, rất ít cười sang sảng như Tiêu Tụng, nhưng đại đa số người vẫn sẽ cảm thấy hấn ôn hòa hơn Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan cũng không muốn tranh luận với Lưu Thanh Tùng, khi đang chuẩn bị ra cửa, trên đường bỗng nhiên bắt đầu àm ĩ, không ít người chạy vội về phía Tây.

"Có chuyện rồi a!" gặp phải bát quái thì Lưu Thanh Tùng liền khó có thể bình tĩnh, lập tức lao ra khỏi cửa hàng, túm lấy một người nhìn như sĩ tử hỏi: "Vị tiểu ca này, xin hỏi đã xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ngươi còn không biết a, đằng trước kia đều sôi trào, có vị nương tử bị sát hại ở túu lâu, nương tử kia chính là nữ nhi của Đậu Duẫn nhà giàu nhất Trường An!" sĩ tử kia dứt lời liền hất tay Lưu Thanh Tùng ra, vội vàng chạy theo đám đông.

Kỳ thật có đuối qua đó cũng chưa chắc có thể nhìn thấy thi thể, nhưng chỗ nào có chuyện phát sinh thì sẽ có đám người tụ tập, chỗ nào nhiều người thì nhiều tin tức. Đa số người đều chỉ thích bát quái, chạy qua để khai quật nguồn tin tức trực tiếp.

Đứng ở cửa Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy sống lưng rét run, trong đầu quanh quẩn mấy chữ, nhà giàu nhất Trường An...nhà giàu nhất Trường An...còn nữa, lúc ấy vị túu nương tử kia nói gì, đừng nói là một ly rượu mừng, dù có đem hết rượu của toàn Trường An đưa đến trong phủ cũng được!

Phong tục của Đại Đường thuần phác, trừ bỏ khoa trương tài nghệ thơ phú ra, lương dân bình thường sẽ rất ít tùy tiện tung ra những lời này, hơn nữa lúc ấy nhìn biểu tình của túu cô nương kia, căn bản không giống như nói giỡn.

Không nên trùng hợp như vậy chứ...Nhiễm Nhan lập tức giục Lưu Thanh Tùng, "Đi, qua đó nhìn xem!"

Lưu Thanh Tùng bị nàng lôi đến lảo đảo, chạy một đoạn bước chân mới khó khăn lắm mà vững vàng lại, thở hồng hộc theo ở phía sau nói: "Không...không ngờ, ngươi cũng nhiệt tình với chuyện bát quái như vậy a!"

Vân Lục cùng Ca Lam vừa thấy Nhiễm Nhan rời đi, vội vàng cất bước đuổi theo.

Thể chất của Nhiễm Nhan tốt hơn nhiều so với Lưu Thanh Tùng, hơi thở ổn định, nàng thấp giọng nói: "Ta hoài nghi có người muốn vu hãm chúng ta, hy vọng cảm giác của ta là sai!"

Biểu tình của Lưu Thanh Tùng ngưng trọng, bước chân tăng tốc, trầm mặc theo Nhiễm Nhan hòa vào dòng người đồ về nơi xảy ra chuyện.

Nhiễm Nhan xưa nay ăn mặc không quá hoa lệ, trong một đám người hỗn loạn, lực chú ý của mọi người đều tập trung ở nơi khác, nên nàng cũng không đặc biệt gây chú ý.

Tới trực đường chính của chợ đông, căn bản không cần hỏi thăm, liếc mắt một cái liền có thể nhìn được tửu lâu nơi đám người đang tụ tập.

Tửu lâu kia tên là Tri Hiền lâu, là một quán ăn rất có danh khí ở Trường An, đa phần là vì đây là nơi văn nhân nhã sĩ tụ tập. Giá cả ở tửu lâu này vô cùng đắt đỏ, nhưng lão bản thích kết giao với văn nhân, toàn bộ kẻ sĩ thân có công danh hoặc sinh đồ của Quốc Tử Giám, hay triều đình quan viên, sẽ được giảm giá một nửa, văn nhân nhã sĩ đã có thể tốn ít tiền, lại có thể nhâm nháp rượu và thức ăn thượng đẳng, nhờ có bọn họ, sinh ý của Tri Hiền lâu vẫn luôn rất tốt.

Hơn nữa đây là một tiệm ăn lâu đời đã kinh doanh mươi mấy năm, rất nhiều sĩ tử kết bạn với chủ tiệm trước kia hiện giờ đều có chức quan lớn, bởi vậy địa vị của Tri Hiền lâu ở Trường An càng thêm được củng cố.

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng thấy nơi phát sinh ra chuyện là tửu lâu này, dự cảm xấu trong lòng càng mạnh, ngay cả Vân Lục thường ngày thích kêu quát quát cũng cảm nhận được sự ngưng trọng của hai người, chỉ ở sau không hề lên tiếng.

Người của phủ nha đã sớm đuổi tới, ngoài tửu lâu bị bu đến chật như nêm cối, nhưng không ai dám lớn tiếng ồn ào, cơ hồ đều là châu đầu ghé tai, cũng khó có thể nghe được tin tức gì hữu dụng.

Ca Lam thấy thế, liền thọc Vân Lục một cái, các nàng từ nhỏ lớn lên cùng nhau, có một số việc không cần nói đã hiểu ý đối phương.

Vân Lục ở trong đám người nhìn qua một vòng, rồi chen chen lên phía trước, đến gần một phụ nhân trung niên hơi béo, nhỏ giọng nói: "Vị phu nhân này, ngài có biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì không?"

Phụ nhân kia liếc mắt nhìn Vân Lục một cái, thấy nàng ăn mặc kiểu thị tỳ, bộ dáng tuy không tồi, lại không có vẻ mị hoặc đáng ghét, vừa vặn bà ta lúc này cũng muốn tìm người bát quái một chút, lập tức lấy tư thế bát quái rất chuyên nghiệp, thò đâu qua, hạ giọng nói: "Ngươi chắc mới chạy tới đi? Ta vừa rồi liền ngay tiệm vải đối diện, nghe được rõ ràng, nói là vị đích nữ Đậu gia luôn luôn đại môn không ra nhị môn không bước kia, hôm nay không biết sao, tâm tình cực tốt, chạy đến Tri Hiền lâu đặt một cái nhã gian nói là muốn ăn mừng một chút, ai biết, mới đi vào chưa được hai khắc, người liền..."

Phụ nhân mang vẻ mặt tiếc hận thở dài: "Cho nên mới nói, mệnh a!"

"Eh? Vì Đậu nương từ kia sao lại đại môn không ra nhị môn không bước?"
Vân Lục tâm cảm thấy kỳ quái, cho dù là nương tử văn tĩnh nhất Trường An, ngẫu nhiên cũng sẽ ra ngoại thành dạo chơi, đi dạo phố a.

Phụ nhân lại liếc nhìn Vân Lục một cái, nói: "Cô nương tới Trường An không được bao lâu đi?"

"Đúng rồi, ta nửa năm trước mới đến Trường An, trời xa đất lạ, cũng không thường xuyên ra ngoài." Vân Lục nói.

"Vậy thì khó trách." Phụ nhân lập tức trở nên nhiệt tình, tinh túy của việc bát quái chính là người biết chuyện mà người khác không biết, phụ nhân vừa nghe như thế, lập tức đổi xử với Vân Lục thân thiết thêm vài phần, thanh âm nhỏ đến mức chỉ có hai người mới có thể nghe thấy, "Đậu Tú Nương này là nương tử con vợ cả của nhà giàu nhất Trường An, bên trên còn có huynh trưởng và a tỷ cũng là con vợ cả, A tỷ của Đậu Tú Nương thì trắng nõn sạch sẽ, không biết sao, nàng thì lại mang đốm đầy mặt, cả mặt loang lỗ, cho nên đã 17 tuổi rồi còn không ai tới cửa cầu hôn, Đậu Tú Nương cũng bởi vì vậy mà quanh năm suốt tháng không ra cửa bao nhiêu, lần này vừa mới ra thì chết, haizz...ngươi nói đây là không phải mệnh a!"

Vân Lục giật mình, bỗng nhiên minh bạch nguyên nhân vì sao Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng nôn nóng, sắc mặt biến thành trắng bệch.

Phụ nhân kia còn cho rằng Văn Lục bị dọa, không quá đế ý, nói tiếp: "Trên mặt Đậu Duẫn không có đốm, mà làn da phu nhân cũng trắng nõn, nghe nói Đậu Duẫn đã từng hoài nghi phu nhân hồng hạnh xuất tường, nên đối với Đậu Tú Nương rất lãnh đạm đó."

"Còn có chuyện như vậy?" Văn Lục đè nén hoảng loạn trong lòng xuống, tập trung tinh thần nói chuyện với phụ nhân kia. Nàng biết nương tử nhà mình rất thông minh, hiểu biết càng kỹ càng tỉ mỉ, thì càng có lợi cho các nàng, "Vậy Đậu Tú Nương cũng thật là người đáng thương a, đã như vậy còn...aizzz, ngài có biết nàng ta làm sao mà xảy ra chuyện không?"

"Còn phải nói!" phụ nhân thởn thức một tiếng, tiếp tục nói: "Chỉ nghe nói trên mặt Đậu Tú Nương đều là máu, những cái khác thì không rõ ràng lắm, có người của quan phủ, thực khách bên trong thì một người cũng chưa được thả ra, chúng ta cũng không biết a."

Sắc mặt Văn Lục càng trắng hơn, lại hỏi thêm vài câu về chuyện của Đậu Tú Nương, phụ nhân kia thân phận cũng không cao, chuyện cũng là nghe từ miệng người khác, Đậu Tú Nương lại ít ra cửa, cũng không trêu chọc ra chuyện gì đáng để người ta bát quái, bởi vậy phụ nhân nói đến nói đi đều quay chung quanh thân thế của Đậu Tú Nương.

Mắt thấy sẽ không hỏi thêm được gì từ miệng bà ta nữa, Văn Lục khách khí nói thêm vài câu với bà ta, rồi vội vàng cáo từ.

Nhiễm Nhan thấy Văn Lục ra, hầu như không cần hỏi bất luận câu gì, đã biết những gì mình dự cảm là sự thật! Trong lòng nhất thời có chút hoảng hốt, lại có chút áy náy cùng đau lòng, không khỏi đưa tay lên che ngực, người giết hại tưu nương tử, tất nhiên là để chuẩn bị hãm hại nàng, nếu không phải nàng chọn ra tưu nương tử từ trong đám người, thì nàng ta cũng sẽ không...

Nhiễm Nhan giật mình, đầu óc hầu như khôi phục lại thanh minh trong nháy mắt, nói với Lưu Thanh Tùng: "Đi."

Lưu Thanh Tùng nhìn hết biến hóa của Nhiễm Nhan, đáy lòng căng thẳng, một khắc cũng không chần chờ mà đi theo, mấy người về lại trong y quán, lên lầu hai đóng kín cửa sổ, Lưu Thanh Tùng mới vội vàng hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

Nhiễm Nhan cũng không rảnh trả lời, vội vàng lật ra thân phận địa chỉ của bốn nương tử khác, gọi hộ vệ Tiêu Tụng giao cho nàng tới, phát ra địa chỉ vừa được ghi chép xuống, "Các ngươi nhìn rõ thông tin trên đây, rồi ghi nhớ kỹ."

Sau khi các hộ vệ nghiêm túc nhìn xong, Nhiễm Nhan thu hồi lại tờ giấy, "Chuyện sắp phân phó các ngươi đi làm, có thể sẽ rất nguy hiểm, đem thứ có dấu hiệu Tiêu gia trên người các ngươi giao hết ra đây."

Bọn họ là ám vệ, đều là người không có thân phận, không có hộ tịch, nói cách khác là không có chứng nhận tồn tại ở Đại Đường, đều là tử sĩ, chỉ cần trên người không có mang dấu hiệu nhận biết gì, thì cho dù sau đó có bị bắt hay bị giết, đều sẽ không làm bại lộ thân phận của chủ nhân, trong rất nhiều gia tộc quyền quý ở Trường An đều có dường những tử sĩ như vậy.

Các hộ vệ sôi nổi móc từ trong lòng ra một mảnh lá bạc, đặt lên trên bàn.

Nhiễm Nhan đem bọn họ chia ra làm hai người một tổ, phân ra chạy đi tìm kiếm mấy vị nương tử kia, nếu có người muốn xuông tay với các nàng, liền cực lực ngăn cản, nếu người đã ngô hại, thì không cần tiếp cận hiện trường, nhanh chóng quay về. Những chuyện khác, do các hộ vệ tự nhìn tình huống mà quyết định, Nhiễm Nhan cũng không dặn dò kỹ càng tỉ mỉ, mà cũng không có thời gian dặn dò.

Phân phó xong hết thảy, Nhiễm Nhan mới ngồi xuống tịch.

Ca Lam thêm ngưng thần tĩnh tâm hương vào trong lư hương.

Ở thời điểm Nhiễm Nhan còn đang phân phó mọi việc, Lưu Thanh Tùng đã gấp đến độ đi lòng vòng, trong lòng cũng đoán được đại khái, ngay lúc Nhiễm Nhan rảnh rỗi, vội vàng hỏi: "Có phải có người muốn đối phó với chúng ta hay không?"

"Đúng." Nhiễm Nhan lời ít ý nhiều đáp.

Lưu Thanh Tùng há miệng, một lát mới nói: "Ta nói ngươi, không thể nói rõ hơn chút sao? Ai muốn đối phó với chúng ta, có mục đích gì?"

"Ta đang nghĩ." Nhiễm Nhan dứt lời liền rũ mắt không thèm nhìn hắn nữa.

Lưu Thanh Tùng khoanh tay, đi tới đi lui trong phòng, thỉnh thoảng lại than một tiếng, hoặc phát ra chút tiếng động, Nhiễm Nhan thật sự không kiên nhẫn, "Ngươi không thể ngừng nghỉ một chút sao?"

"Chịu thôi, ta ngồi bất động, đầu óc ta cũng bất động." Lưu Thanh Tùng có thói quen khi suy nghĩ thì thường thả lỏng thân thể của mình.

Chương 355: Sắc phôi Thiếu Doãn

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở dài một hơi, "Kỳ thật căn bản không cần nghĩ nữa, đơn giản chính là Lý Khác, Lý Thái, hoặc là..."

Tiêu Tụng làm quan trong triều vẫn luôn đứng ở vị trí trung lập, toàn tâm toàn ý nguyễn trung thành với thánh thượng, trong quan hệ với các đồng liêu, thời điểm gặp mặt luôn hàn huyên vài câu thân thiện, huống hồ người bình thường cũng sẽ không làm lớn đến như vậy, ngay từ đầu đã nhầm vào Hầu phu nhân.

Trong lòng Nhiễm Nhan kỳ thật hoài nghi Lý Thái nhiều hơn, dù sao gần đây nàng cũng đang cùng Tô Phục cạnh tranh cơ hội chẩn bệnh cho Tân Dương công chúa, chẳng qua, Lý Khác hôm nay tới quá trùng hợp, hành động cũng làm người khó có thể hiểu nổi.

Nhiễm Nhan nói hết ra những hoài nghi của mình, ngay sau đó nói: "Chỉ là người sáng suốt vừa thấy liền biết là Ngụy Vương đang đấu đá với Thái Tử, xảy ra chuyện như vậy, ai cũng sẽ hoài nghi Ngụy Vương trước đi!"

"Ngươi nói cũng có đạo lý." Lưu Thanh Tùng ngồi xuống tịch bên cạnh.

Nhiễm Nhan dừng một chút, nhìn Cam Lam đang ngồi một bên, "Ngươi cảm thấy sao?"

Lưu Thanh Tùng cùng Văn Lực đều sững sốt, cả Ca Lam cũng có chút giật mình, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường, thanh âm hơi nghẹn nghẹn nói: "Binh hành hiêm chiêu, có lẽ nguyên nhân chính vì làm như vậy là làm chuyện ngu xuẩn, người khác cũng không thể dễ dàng kết luận đây là do Ngụy Vương làm. Chỉ một hành động này, nếu bại lộ, hắn chỉ cần đầy một người chịu tội thay ra, với phân lượng của hắn trong cảm nhận của thánh thượng, cùng lăm là bị la mắng một trận, nếu mọi chuyện thành công, thì lại có thể thanh trừ được chướng ngại, còn có thể kéo lang quân xuống nước."

Hiện tại người chết chỉ là con gái của một thương nhân, hơn phân nửa sẽ không có ai nói Tiêu Tụng là chủ mưu phía sau màn, nhưng sẽ buộc hắn một cái tội là gia phong không nghiêm, dung túng thê tử làm ác, chuyện này có thể khiến cho đường làm quan của hắn sau này thập phần nhấp nhô, thậm chí có khả năng sẽ bị cắt tước vị, hoặc tạm thời cách chức cho về nhà kiềm điếm.

Lưu Thanh Tùng há to miệng, "Ngươi..." một lúc lâu sau mới nói ra một câu hoàn chỉnh, "...ngươi vậy mà có thể nói được!"

Đương nhiên hắn càng khiếp sợ hơn là Ca Lam không chỉ có thể nói, mà còn nói ra những câu trí mạng.

Nếu là bình thường, Văn Lục tất nhiên sẽ đặc ý mà khoe khoang vài câu, nhưng giờ phút này lòng nàng tràn đầy lo lắng, cẩn bản không có tâm tình nói giỡn.

Nhiễm Nhan gật đầu, nói: "Còn gì nữa?"

"Còn có khả năng là Thái Tử." Ca Lam rất cảm kích Nhiễm Nhan đã lặng lẽ ủng hộ, cũng bội phục sự trán định của nàng, bởi vậy sự khiếp sợ từ lúc bắt đầu biết Nhiễm Nhan này đã không còn là Nhiễm Nhan kia, đến sau đó là thuần túy lợi dụng, lại đến lúc này là quyết tâm đi theo, mỗi một lần tâm tư chuyển biến, Ca Lam đều tinh tường nhớ rõ, giờ phút này, nàng cũng không tính toán giữ lại, "Cũng không bài trừ việc Thái Tử không tín nhiệm y thuật của nương tử, nên đơn giản lợi dụng nương tử để hãm hại Ngụy Vương."

"Nhưng nương tử dù sao cũng là Hầu phu nhân, nô tỳ nghe nói Thái Tử là người ôn hòa, sao lại dễ dàng làm chuyện như vậy được?" Văn Lục cuối cùng cũng nghe hiểu được một chút, nàng cũng không phải người ngu dốt, chỉ là đôi khi nghĩ chuyện thì không nghĩ tinh tế toàn diện.

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Ngụy Vương được sủng ái, vị trí trữ quân của Thái Tử đã chịu uy hiếp, hắn sao có thể không sốt ruột? Chỉ vì cái vị trí kia..."

Vì cái vị trí kia, Lý Thé Dân đã có thể sát huynh truất phụ, Thái Tử hy sinh lợi dụng nàng một tức phụ còn chưa vững gót chân ở Tiêu gia thì có gì kỳ quái? Nhưng ở Đại Đường, chuyện này cũng không thích hợp nói ra miệng.

Ngoại trừ Văn Lục, Lưu Thanh Tùng cùng Ca Lam cũng đã ngầm hiểu. Văn Lục luôn không quá chú ý đến chính sự, cũng giống như những bá tánh

không rõ chân tướng, có thể còn cho rằng Lý Kiến Thành thật sự là mưu phản mới bị Lý Thế Dân trù diệt, mà Ca Lam đối với những việc này, tuy không có ai cùng nàng đàm luận qua, nhưng ẩn ẩn hoài nghi thì vẫn phải có.

"Kỳ thật lấy đủ loại suy đoán tới nói, vẫn là Lý Thái có hiềm nghi lớn nhất, bất quá Lý Khắc lại chạy tới trùng hợp như vậy..." Nhiễm Nhan nhíu mày.

Lưu Thanh Tùng nhớ tới Nhiễm Nhan có nói qua với hắn một ít bí mật, không khỏi nói: "Chẳng lẽ là trong tay Tô được sư có nắm chứng cứ Lý Khắc mưu phản, cho nên ép Lý Khắc đến để kéo dài thời gian?"

"Khả năng không lớn." Nhiễm Nhan rất nhanh đã phủ định suy nghĩ của Lưu Thanh Tùng, "Tô được sư tuy làm sát thủ, nhưng ta biết tính hắn, hắn sẽ không đem bất luận chuyện gì liên quan tới Lý Khắc nói cho Lý Thái, hơn nữa, cho dù hắn có báo cho Lý Thái, lấy tính tình Lý Khắc mà có thể ngoan ngoãn bị buộc đi vào khuôn khổ à? Chuyện này ta nghĩ sao cũng cảm thấy kỳ quái."

"Giờ không nói chuyện này, mặt của túu nương tử bị đổ máu mà chết, ta đoán là dược phán nàng ta lấy từ chỗ chúng ta khẳng định đã bị trộn độc." Lưu Thanh Tùng đấm mạnh lên đùi, đau đén hắn nhẹ răng, "Một chiêu này thật con mẹ nó không sáng ý, cũng thật con mẹ nó độc."

Ca Lam duỗi tay khảy khảy đi tàn hương đã đốt được một nửa trong lư hương, thanh âm trầm thấp nói: "Càng đơn giản, sơ hở càng ít."

"Hiện tại làm sao bây giờ?" Lưu Thanh Tùng khép tay áo đưa mắt trông mong mà nhìn Nhiễm Nhan.

"Chờ đi, ta đoán người của quan phủ một lát liền đến." Nhiễm Nhan dựa lên lưng dựa ghê cong, ánh mắt u ám, "Có thi thể thì dễ, chúng ta hai cái nghiệm thi quan chẳng lẽ lại bị một cái kẽ nhỏ nhoi vây chết được sao?"

Lúc nàng nói lời này, giọng nói như bị nghẹn lại, có vẻ hơi khô khốc, mặc kệ ra sao, nữ tử kia đúng là đang tuổi hoa tươi đẹp mà mất đi sinh mệnh chỉ bởi vì nàng.

"Nhiễm Nhan, ngươi đừng quá để trong lòng a! Việc này có đôi khi chính là mệnh, nửa điểm cũng không do người." Lưu Thanh Tùng cảm thấy mình an ủi không có mấy tác dụng, lại bổ sung một câu, "Nói không chừng cô

nương người ta trọng sinh đến nơi khác, trở thành hòn ngọc quý được sủng ái trên tay cha mẹ, là tuyệt sắc mỹ nhân, so với trừ đốm còn hữu hiệu hơn."

Nhiễm Nhan nhường đuôi mắt hờ hững nhìn hắn một cái, rõ ràng đã không nghĩ lại tồn thêm miệng lưỡi cho mấy ý nghĩ kỳ cục đó của hắn.

"Phải đó, nương tử, Đậu Tú Nương đời này chịu khô, kiếp sau nhất định có thể đầu thai vào nhà tốt." Văn Lục cũng phụ họa theo.

Lưu Thanh Tùng cùng Văn Lục nói căn bản là không phải cùng một ý, bất quá đều là vì an ủi Nhiễm Nhan.

"Ta không có việc gì, không cần lo lắng." tự trách trong lòng Nhiễm Nhan một chốc một lát cũng không xóa đi được, nhưng đúng như lời Lưu Thanh Tùng, có đôi khi vận mệnh trêu người. Nàng nói: "Vẫn nên nghĩ xem là phải ứng đối với chuyện này như thế nào đi."

Hầu như là Nhiễm Nhan vừa dứt lời, dưới lầu liền có động tĩnh, nghe thanh âm có vẻ là có không ít người.

Lưu Thanh Tùng ngăn Nhiễm Nhan lại, "Để ta đi, phủ nha ta quen, hơn nữa chúng ta không thể bị diệt toàn quân."

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ cười, "Muốn toàn quân không bị diệt sợ cũng khó, thị tỳ của Đậu Tú Nương nhất định không chết, cho nên phủ nha mới có thể tìm được chúng ta nhanh như vậy, ngươi cảm thấy ta thoát được sao?"

Cho dù thị tỳ kia cũng chết, quan nha khẳng định muốn điều tra, đến lúc đó vẫn bại lộ.

"Văn Lục đi thỉnh bọn họ lên đi." Nhiễm Nhan nói.

Văn Lục lên tiếng, liền cộp cộp cộp đi xuống lầu.

Ngay sau đó là nhiều tiếng bước chân lên lầu vang lên, Nhiễm Nhan ngẩng đầu thấy sau bình phong có bóng người tiến vào, rồi sau đó là một người mặc quan phục viên lanh đỏ thăm dò đi vào, trình độ gầy có thể so với Lưu Thanh Tùng, lung hơi còng, mặt khô quắt, chòm râu dê vài sợi thưa thớt dưới cằm, vừa nhìn có vẻ như đã năm sáu chục tuổi. Nhưng Nhiễm Nhan thông qua các đặc điểm rất nhỏ trên thân thể, đoán hắn có thể chỉ khoảng trên dưới 40 tuổi. Nhìn sắc mặt hắn vàng như nến, bước chân phù phiếm,

ánh mắt không đủ tập trung, hơn nữa thỉnh thoảng còn lộ ra vẻ sắc mê, hiển nhiên là túng dục quá độ.

Vân Lục cùng Ca Lam đỡ Nhiễm Nhan đứng dậy đón. Đây bất quá là Nhiễm Nhan khách khí thôi, nàng là tam phâm Huyện Hầu phu nhân, mặc dù không ngồi dậy, cũng không có vấn đề gì.

"Các ngươi là chủ nhân của y quán này?" người nọ ra vẻ quan lớn, khoanh tay đánh giá một vòng trong phòng, ánh mắt cuối cùng dừng trên mặt Nhiễm Nhan, cặp mắt ti hí hình tam giác sụp xuống tức khắc sáng ngời, dính trên người nàng không dời ra.

Lưu Thanh Tùng bước nửa bước ra trước, ngăn trước người Nhiễm Nhan, chấp tay nói: "Viên Thiếu Doãn, tại hạ là y sinh của Tiêu gia, Lưu Bất Khuất."

Châu bao gồm kinh đô và các vùng lân cận, vì để biểu hiện địa thế trọng yếu, nên gọi là Phủ, quan gọi là Doãn, phó quan gọi là Thiếu Doãn. Viên Thiếu Doãn là họ và chức quan của người này, không phải tên.

Viên Thiếu Doãn bị Lưu Thanh Tùng chen ngang như vậy, đột nhiên phục hồi lại tinh thần, nghe ra Lưu Thanh Tùng lại có liên quan đến Tiêu thị, không khỏi thu liễm lại, Tiêu thị chi tộc không ít, thành Trường An không chỉ có một Tiêu gia, nhưng đối phuong nếu dám nói ra trước mặt hắn, thì rõ ràng là địa vị không thấp, vì thế lập tức nói: "Xin hỏi là Lưu y sinh là ở Tiêu gia nào?"

"Tương Võ Huyện Hầu." Lưu Thanh Tùng đáp.

Viên Thiếu Doãn lập tức mang lên một bộ mặt cười, "Thì ra là phủ của Tiêu Thị lang, thất kính thất kính! Không biết vị này là..."

Nếu không phải do Lưu Thanh Tùng quá cao, Viên Thiếu Doãn có lẽ còn muốn nhón chân lên nhìn Nhiễm Nhan.

Lưu Thanh Tùng thầm giật mình, hắn cho rằng ngoại trừ Tiêu Tụng, sẽ không còn ai có hứng thú với bộ mặt than này của Nhiễm Nhan, Thiếu Doãn này khẩu vị thật nặng. Lưu Thanh Tùng chửi thầm, tránh ra, "Viên Thiếu Doãn phẩm vị thật là không giống bình thường, vị này chính là Hiển Lương phu nhân."

Viên Thiếu Doãn nao nao, hắn vốn tưởng rằng có thể là có quan hệ gì với Lưu Thanh Tùng, không ngờ lại là phu nhân của Tiêu Tụng, biểu tình trong giây lát liền nghiêm nghị, "Hạ quan vừa thấy Hiến Lương phu nhân liền cảm thấy quý khí bức người, xin thứ cho hạ quan mắt vụng, lại không nhận ra Hiến Lương phu nhân."

Nhiễm Nhan quỳ ngòi xuống tịch, nhàn nhạt nói: "Không cần đa lễ, mời ngồi."

Viên Thiếu Doãn trước khi tới căn bản không hỏi rõ ràng thân phận chủ nhân của y quán này, chỉ đi theo đường do thị tỳ kia chỉ vội vàng xông tới bắt người, lúc này nghĩ lại lần nữa, chuyện này cũng không phải hắn có thể quản được, vì thế bỏ qua không thâm vấn, chỉ đơn giản trình bày qua ý đồ đến, "Nói vậy Hiến Lương phu nhân cũng biết Đậu Tú Nương bị người hại chết, hạ quan nghe thị tỳ bên người nàng ta chỉ chứng, nói là Đậu Tú Nương đã dùng qua một loại dược phẩm chữa mặt ở y quán Thanh Trúc...cho nên hạ quan mới định tới tra một chút, không nghĩ tới y quán lại do Hiến Lương phu nhân mở...chuyện này...làm cho hạ quan rất là khó xử a!"

Đậu Duẫn không phải thương nhân bình thường, tài phú của ông ta có thể ảnh hưởng nền kinh tế của toàn bộ Đại Đường, tiền tài hàng năm nộp vào quốc khố cùng tiền dùng để duy trì Binh Bộ đều không phải số lượng nhỏ. Dù cho Đậu Tú Nương không được sủng ái, nhưng vẫn là đích nữ mà Đậu Duẫn thừa nhận, không phải chỉ vài câu của Phủ doãn là có thể bỏ qua việc này.

"Viên Thiếu Doãn không cần khó xử, việc công xử theo phép công đi." Nhiễm Nhan đối với người này nửa điểm kiên nhẫn cũng không có, thanh âm bình bình nói.

Viên Thiếu Doãn có vẻ như thở phào nhẹ nhõm một hơi, cặp mắt tam giác híp lại, chấp tay cười nói: "Đa tạ Hiến Lương phu nhân thông cảm, bất quá việc này đã vượt qua phạm vi mà hạ quan quản hạt, thỉnh Hiến Lương phu nhân chờ ở đây một chút, hạ quan tức khắc sai người đi báo cho Đại Lý Tự."

"Xin cứ tự nhiên." Nhiễm Nhan nói.

Trong lòng Viên Thiếu Doãn đặc biệt nhẹ nhàng, vốn cho rằng vụ án này phải đè lên người hắn, ai biết cả ông trời cũng giúp hắn, vậy mà có liên

quan đến Hầu phu nhân, giờ thì chỉ cần phủi qua cho Đại Lý Tự, hắn làm trợ thủ là được.

Bất quá...Viên thiếp Doãn đưa tay lên vuốt chòm râu thưa thớt, hắn còn chưa từng gặp qua nữ nhân nào như Hiển Lương phu nhân...

Chương 356: Nỗi đau bị làm thịt

"Viên Thiếu Doãn này thật sự là tên sắc phôi!" Văn Lục mắng, nàng có chút nghi hoặc, "Loại người này sao có thể ngồi lên vị trí Thiếu Doãn của Trường An?"

Lưu Thanh Tùng ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Vương Tá Viên Tiêu, hắn xuất thân từ Trần Quân Viện thị, tuy nói Viện thị đến Đường triều đã kém xa trước kia, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, chỉ là nhòe xuất thân, huyết thống, thì ngàn vạn sĩ tử đã không đuổi kịp hắn. Đừng nhìn cái đức hạnh đó của hắn, phủ quan của Trường An này cũng không phải là ai cũng đều có thể làm được!"

Phủ nha của Trường An, có thể nói là một cái tồn tại râu ria, Trường An chính là đế đô, Trung Thư Tỉnh, Môn Hạ tỉnh, Thượng Thư Tỉnh tạm thời không đề cập tới, chỉ mới là chín Tự năm Giám, đã bao quát toàn bộ chức trách. Chuyện lớn hơn một chút, phủ nha lại không quản được, chuyện nhỏ một chút, tất nhiên là có người phía dưới quản, nhưng làm quan trong hoàng thành, lại không thể không làm gì, người bình thường thật đúng là không dễ đạt được trình độ này, hơn nữa, làm Phủ Doãn, Thiếu Doãn phải xử lý các loại tranh cãi, đây là chuyện một gãy tre có thể đánh nghiêng một đám quyền quý trong thành, động một chút thì là hai thế tử hùm phủ đánh nhau, phò mã tòm tem bị công chúa bắt gian...

Cho nên Viên Thiếu Doãn trên phương diện đại trí tuệ tuy kém hơn những các lão trong triều, nhưng khôn khéo trong những chuyện nhỏ nhặt thì không hề kém một chút nào.

Buổi trưa, Văn Lục muốn ra ngoài đến túu lâu kêu người đưa chút đồ ăn tới, lại bị hai phủ binh chặn lại, một lát sau, Viên Thiếu Doãn liền cười tủm tỉm lên lâu, hỏi Nhiễm Nhan muốn ăn cái gì.

"Cho một bàn các món trong 'Thực đơn thiêu đuôi yến', phải chay mặn phổi hợp hợp, phải có điểm tâm ngọt, không cần cá nhũ nhưỡng, ta không thích ăn cá, kêu nhà bếp của túu lâu đem 'đũa đầu xuân' bên trong chim cút vừa giết chết rồi nướng, nếu nướng quá chín, ta ăn không vô, nhất định phải

nướng hơi sống một chút, vú nai, tay gấu, thịt thiên nga không thể thiêu, bánh kim nhũ hấp riêng các tầng có thể nhìn xuyên qua, mỗi tầng không thể dày hơn so với giấy Tuyên Thành, bằng không phu nhân nhà chúng ta không nuốt được, cá tôm hải sản mỗi món đều tới một ít, ừm... ăn tạm như vậy đi." Lưu Thanh Tùng không ngừng nghỉ mà nói một hơi, bưng cái ly lên uống ngụm nước, nhìn sắc mặt Viên Thiếu Doãn đã bắt đầu xanh mét, đồ dầu vô lúa mà bỏ sung một câu, "Eh? Viên Thiếu Doãn, ngài mau đi a, ai u uy, ăn 'thực đơn thiêu đuôi yến' Cửu Lang chúng ta còn cảm thấy ủy khuất phu nhân, nếu hắn biết phu nhân của mình bị đói bụng, không biết là sẽ đau lòng cỡ nào đâu, Viên Thiếu Doãn ngài phải thông cảm một chút a! Cửu Lang không có ở đây, tại hạ cũng chỉ có thể ủy khuất Hầu phu nhân."

"Lưu y sinh nói phải, vậy hạ quan liền đi làm." Viên Thiếu Doãn vừa đi xuống thang lầu, vừa nâng tay áo lau mồ hôi.

Vân Lục thấy thế, nhỏ giọng hỏi Lưu Thanh Tùng: "Một bàn này chắc là tồn không ít tiền đi?"

Lưu Thanh Tùng tao bao mà cầm cây quạt lông lên, cực kỳ mắt khí chất quạt quạt vài cái, cười tủm tỉm nói: "Không nhiều lăm không nhiều lăm, một bàn tính ra cũng cỡ ngàn quán."

Bỏ qua không đề cập tới mấy thứ như vú nai, tay gấu linh tinh, Trường An ở sâu trong đất liền, bình thường cá tôm hải sản tươi chở được đến đây đều thập phần trân quý, khỏi cần nói đến mấy thứ đồ bỏ như tay gấu còn trân quý hơn cả hải sản.

Viên Thiếu Doãn tuy xuất thân từ Trần Quân Viên thị, nhưng Viên thị dù gì cũng đã xuống dốc, chi phòng của hắn kia đã điêu tàn đến không còn gì, cho nên nói cả người quý nhất bất quá là dòng máu, những thứ như xuất thân, huyết thống này trợ giúp hắn rất nhiều trên con đường làm quan, cũng có thể làm thế nhân nhìn hắn với con mắt khác, nhưng rốt cuộc cũng không thể coi như tiền mà tiêu.

Thân phận Nhiễm Nhan lại rất cao, tội danh còn chưa có định, hắn đã đem Hầu phu nhân giam lỏng, Hầu phu nhân muốn ăn bữa cơm, hắn dám không bỏ tiền sao?

"Ta thấy Viên Thiếu Doãn không phải là người rộng lượng, gây khó dễ cho hắn như vậy, sẽ làm hắn ghi hận trong lòng hay không?" Ca Lam vẫn luôn trầm mặc bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Lưu Thanh Tùng không khói lau mắt mà nhìn Ca Lam, nên cũng hiếm khi giải thích một cách đúng đắn: "Hắn thật sự là người bụng dạ hẹp hòi, bất quá có lẽ là làm Trường An Thiếu Doãn lâu rồi, hành sự đơn giản chính là ba chữ, một là đẩy, hai là kéo, ba là trang, cực kỳ sơ phiền phức."

"Tiểu nhân khó phòng." Nhiễm Nhan tuy nói vậy, trong lòng lại đối với chuyện Lưu Thanh Tùng hung hăng làm thịt Viên Thiếu Doãn cảm thấy vô cùng thư thái.

Lưu Thanh Tùng thì càng sảng khoái, bởi vì hắn rõ ràng hơn so với Nhiễm Nhan, Trường An tẩm lầu có thể làm ra "Thực đơn thiêu đuôi yến", thì chống lưng rất chắc chắn, căn bản sẽ không sợ Viên Thiếu Doãn, cho nên cần trả bao nhiêu tiền, Viên Thiếu Doãn tất nhiên phải trả cho người ta không sót một cắc nào.

Tẩm lầu trước phô nhận được yêu cầu của Viên Thiếu Doãn, thật ra còn cho hắn vài phần mặt mũi, rút riêng ra vài vị đầu bếp để làm thiêu đuôi yến, cứ làm xong một món, vì để bảo trì hương vị tươi ngon cho đồ ăn, lập tức đưa thẳng một đường đến y quán Thanh Trúc.

Vì thế hương thơm ngào ngạt cả con đường, những người xem náo nhiệt cùng với nhiệt tình bát quái luôn sục sôi, làm y quán Thanh Trúc chỉ trong vòng một canh giờ đã nổi danh toàn bộ chợ đồng.

Mà tội danh Nhiễm Nhan mưu hại Đậu Tứ Nương lại chưa định, thân phận nàng không bình thường, Viên Thiếu Doãn đương nhiên không dám đem sự tình nháo lớn, vội vàng cho phủ binh lui hết vào trong.

Lưu Thanh Tùng thật ra rất biết điều, dù sao đồ ăn thật sự nhiều đến nỗi ăn không hết, mới phân ra một phần mang cho Nhiễm Nhan, sau đó liền bày ra ở lầu một, cùng hưởng thụ với những phủ binh kia.

Mấy phủ binh lúc đầu còn ngại có mặt Viên Thiếu Doãn, không ai dám động, Viên Thiếu Doãn bị Lưu Thanh Tùng chèn ép một trận, cũng không thể không gật đầu. Nhưng lão nhân gia hắn có chút bi ai, nếu chen chúc cùng với mấy phủ binh, thì mất thể thống, có điều nhìn một đám ăn uống như thao thiết trước mắt, lại nghĩ đến đây đều là tiền mồ hôi nước mắt của mình... ăn hối lộ cũng là tiền mồ hôi nước mắt a! Phải biết là tham ô một chút ngay dưới mí mắt thiên tử, phải mạo hiểm đến cỡ nào!

Nhin những tên "ác quỷ" đang ăn thịt của hắn kia, Viên Thiếu Doãn rốt cuộc chịu không được nữa, xắn tay áo, quyết đoán ngồi xuống ăn cùng với mọi người, vậy thì coi như đem thịt bị xẻ rót từ trên người mình đắp lên lại, dù vẫn đau, nhưng tốt xấu gì cũng quay lại trên người mình...

Vì thế khi người của Đại Lý Tự đến nơi, nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn này, đều không khỏi thát thóp há miệng.

Một lúc lâu sau, Viên Thiếu Doãn mới có phản ứng, nhìn nửa cái tay gấu còn trong tay mình, cảm thấy đầy miệng dầu mỡ...da mặt dày như tường thành của hắn rốt cuộc cũng sụp xuống, mặt đỏ lên, ra vẻ trấn định móc một tấm khăn ra lau miệng, chào hỏi người của Đại Lý Tự, "Tôn Thiếu Khanh tới thật đúng lúc...ha ha ha."

Tuy thủ đoạn giao tế của Viên Thiếu Doãn cao siêu, giờ phút này cũng không biết nên nói cái gì, chỉ có thể cười gượng.

Đại Lý Tự Thiếu Khanh Tôn Chán cũng thu lại vẻ mặt, gương mặt chính trực mang vẻ nghiêm nghị, mắt ngó trên bàn một cái, nhàn nhạt nói: "Viên Thiếu Doãn chí thật lớn."

Thì ra chuyện bị xẻ thịt, người ta đã sớm biết, Viên Thiếu Doãn lập tức cười nói theo: "Đây không phải cũng là không thể ủy khuất Hầu phu nhân sao? Nghe nói là ngày thường ở nhà ăn cái này cũng là miễn miễn cưỡng cưỡng, ta đây vẫn luôn cõm canh đam bạc...mỹ vị ở trước mặt, cũng không kìm nổi, đã để Tôn Thiếu Khanh cùng các vị đồng liêu chê cười rồi."

Lời này của Viên Thiếu Doãn lại không nhẹ, ngầm chỉ là Tiêu Tung sinh hoạt xa hoa lãng phí, chẳng khác gì đám thương nhân.

Lưu Thanh Tùng sao có thể chấp nhận cho hắn tùy tiện bôi đen, lập tức bước tới, đặt một tay lên vai Tôn Thiếu Khanh, "Tôn huynh đệ không thể nghe Viên Thiếu Doãn khóc than, ta lúc ấy chỉ nói đùa một chút, Viên Thiếu Doãn mà cũng không nhăn đã lập tức sai người làm, huynh đệ đến bây giờ còn có chút ngượng ngùng đó, ngươi cũng biết, con người của ta luôn thích nói đùa."

Tôn Chán khinh bỉ nhìn hắn một cái, cắn răng nói: "Lưu Bất Khuất, bỏ cái móng vuốt của ngươi ra, nếu không ta buộc ngươi cái tội hủy hoại quan phục."

Chương 357: Thị tỳ Thược Dược

Lưu Thanh Tùng lập tức thu tay lại, nhưng trên vai Tôn Chấn đã in lên một cái dấu tay đầy dầu mỡ.

Nhiễm Nhan từ trên lầu đi xuống, thấy một màn này, trong lòng liền biết Lưu Thanh Tùng khá quen thuộc với vị Đại Lý Tự Thiếu Khanh này. Lưu Thanh Tùng tuy da mặt dày, nhưng cũng không phải là không có tự tôn, người bình thường hay xem thường hắn, hắn cũng sẽ không cố bu lấy.

"Hiến Lương phu nhân." Tôn Chấn chắp tay một cái, rồi trực tiếp tiến vào chính đề, "Đại Lý Tự đang tra vụ án Đậu Tú Nương bị người mưu hại, ta có một số việc muốn xin Hiến Lương phu nhân giải thích một chút."

Nhiễm Nhan gật đầu, xoay người né ra một đường cho hắn ở cửa thang lầu, "Tôn Thiếu Khanh thỉnh."

Tôn Chấn cũng là một tên mặt than, Nhiễm Nhan thì có vẻ hơi tối tăm, mà tướng mạo hắn thì lại cực kỳ đờ đẫn, khoảng trên dưới 40 tuổi, dáng người cường tráng, một khuôn mặt rất đoan chính, môi mỏng thời thời khắc khắc đều mím chặt, đường nét gương mặt cũng cứng nhắc như con người hắn, nhìn thì không quá tuấn lăng, chỉ là khí khái nam tử này, bình thường rất ít thấy trong đám quan văn.

Theo Nhiễm Nhan đi lên chỉ có Tôn Chấn, Viên Thiếu Doãn cùng một thư lai.

Sau khi ngồi ổn định, Tôn Chấn ra hiệu cho thư lai kia là có thể bắt đầu ghi chép, rồi hỏi Nhiễm Nhan: "Hiến Lương phu nhân là chủ nhân của y quán này?"

"Đúng." Nhiễm Nhan nói.

"Theo thị tỳ bên người của người bị hại Đậu Tú Nương chỉ ra và xác nhận, Đậu Tú Nương trước khi chết đã từng tới y quán này, hơn nữa ở y quán có dùng qua một loại bột phấn chưa bao giờ gặp qua, xin hỏi đồ vật đó là xuất

phát từ tay ai?" Tôn Chân thấy Nhiễm Nhan không ướt át lè mề, trong lòng thả lỏng rất nhiều.

Tôn Chân vừa hỏi ra câu này, Lưu Thanh Tùng cùng Văn Lục đều bắt đầu khẩn trương, Lưu Thanh Tùng rất muốn xen vào nói là chính mình chế ra, nhưng vạn nhất hắn làm vậy mà bị vạch trần, ngược lại sẽ làm cho mọi chuyện thêm phức tạp, nghĩ lại, người lại không phải do bọn họ giết chết, cứ thản nhiên đổi mặt mới đúng, vì thế trong lòng an tâm một chút.

Nhiễm Nhan nói: "Bột phấn bôi mặt là do đích thân ta chế ra, không chứa bất kỳ độc tố gì, Đậu Tú Nương ở trong bồn tiệm đích xác sử dụng bột phấn này, nhưng ta có thể bảo đảm, không có tác dụng phụ độc hại gì."

Trên gương mặt đờ đẫn của Tôn Chân không có biến hóa gì, nhưng Viên Thiếu Doãn thì hơi nhíu mày, Hiến Lương phu nhân này quá là không biết nói chuyện, những lời này thật sự không có lợi gì cho bản thân nàng.

"Hiến Lương phu nhân trước đây có quen biết Đậu Tú Nương không?" Tôn Chân tiếp tục hỏi.

Nhiễm Nhan không nhanh không chậm trả lời: "Ta từ nhỏ lớn lên ở Tô Châu, nửa năm trước mới đến Trường An, ngày thường rất ít khi ra cửa, bởi vậy trước ngày hôm nay cũng không quen biết Đậu Tú Nương."

Tôn Chân gật gật đầu, kế tiếp liền hỏi thêm vài câu về chuyện Nhiễm Nhan hôm nay như thế nào gặp được Đậu Tú Nương, lại như thế nào quen biết nàng ta, nói những chuyện gì, sau khi vào y quán thì làm những chuyện gì, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, đều sai người ghi chép hết lại.

Trong lòng Nhiễm Nhan cũng tương đối tán thưởng thái độ nghiêm cẩn của Tôn Chân, hơn nữa thấy tướng mạo khí độ của hắn là một người ngay thẳng, Nhiễm Nhan thoảng nhẹ nhõm.

Tôn Chân thấy thư lại đã dừng bút, liền nói: "Thỉnh Hiến Lương phu nhân mấy ngày sắp tới ở trong phủ chờ có ra cửa."

"Chậm đã, Tôn Thiếu Khanh đã hỏi xong, có thể để ta hỏi vài câu không?" Nhiễm Nhan mở miệng ngăn cản Tôn Chân và Viên Thiếu Doãn đang định đứng dậy.

Tôn Chân lại ngồi trở lại, "Hiến Lương phu nhân mời nói."

"Ta chủ yếu là muốn hỏi thị tỳ kia của Đậu Tú Nương vài ván đề, vụ án có quan hệ đến thanh danh của ta cùng với Tiêu gia ta, ta không thể không thận trọng, chư vị đều ở đây, hắn là không có gì bất tiện đi?" Nhiễm Nhan cần phải loại bỏ hiềm nghi cho bản thân, cộng thêm dẫn lối cho bọn họ nghĩ qua hướng khác, lúc này nếu không đảo khách thành chủ, chỉ sợ sẽ mất đi cơ hội năm giữ tiết tấu của vụ án.

Tôn Chân nghĩ một chút, liền đồng ý.

Viên Thiếu Doãn lệnh cho người dẫn thị tỳ kia tới.

Trước đó Nhiễm Nhan cũng không chú ý quá mức đến thị tỳ này, bây giờ nhìn thấy, vậy mà là một cái mĩ nhân phôi, dáng người thon dài, tuy không nóng bỏng như Đậu Tú Nương, nhưng cũng coi như là hấp dẫn lả lướt, ngũ quan không tính là tinh xảo, phối hợp lại thì có cảm giác xinh xắn.

Thị tỳ kia bị ánh mắt vô cảm của Nhiễm Nhan làm cho sợ tới mức co rúm lại, vội vàng cúi đầu thi lễ với người trong phòng.

"Ngươi ngồi xuống đi." Viên Thiếu Doãn cười tủm tỉm chỉ chỉ vào chỗ tịch đối diện chủ tọa.

Thị tỳ lặng lẽ liếc mắt nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy nàng vẫn bình tĩnh mà nhìn nàng ta, ánh mắt như đang nhìn người chết, làm tim người ta nhịn không được tê rần. Hai đầu gối nàng ta nhũn ra, hầu như không đứng thẳng được, không thể không thuận thế quỳ ngồi luôn lên tịch.

Ngữ điệu của Nhiễm Nhan bình tĩnh, giống như biểu tình của nàng, "Ngươi tên là gì?"

"Nô tỳ là Thược Dược." Âm sắc của nàng ta kỳ thật phi thường trong trẻo, giống như chim hót, lại không biết là vì sợ hãi, hay là câu nệ, nghe thấy yếu ớt, có chút run rẩy.

"Thược Dược." Tên này thật ra khá xứng với bộ dạng của nàng ta, Nhiễm Nhan dừng một chút lại nói: "Nương tử nhà các ngươi là rời khỏi nơi này bao lâu sau đó mới bắt đầu phát độc?"

Thược Dược cuối đầu, vẫn mang ngũ khí nhút nhát sợ sệt, "Khoảng non nửa canh giờ."

"Tình huống khi độc phát là như thế nào nói cẩn thận một chút." Nhiễm Nhan nói.

Ngữ khí của Nhiễm Nhan không khác gì vừa rồi, toàn thân Thược Dược lại run lên, vẻ khiếp nhược trong thanh âm còn mang một tia khóc nức nở, hai vai không ngừng run rẩy, sau một lúc lâu mới khụt khịt nói: "Nương tử...sau khi từ y quán ra ngoài, nương tử tâm tình rất tốt, dưới cơn hưng khởi do cảm thấy sau này mình có hy vọng, liền nói đi Tri Hiền lâu ăn mừng một trận, tới Tri Hiền lâu, đặt một nhã gian, chờ đồ ăn bung lên, nương tử tâm tình tốt, cũng kêu nô tỳ ngồi xuống cùng ăn, nô tỳ vừa mới ngồi xuống, liền thấy dưới mắt nương tử phiếm hồng, liền hỏi nàng có chỗ nào không thoải mái hay không?"

Thược Dược nghẹn một chút, nước mắt xoạch xoạch nhỏ giọt lênh đênh trước đầu gối nàng ta, "Nương tử nói, cảm thấy hơi nóng. Nô tỳ lúc ấy cũng không để ý, tâm cảm thấy chắc là thời tiết quá nóng bức, cho nên mới đứng dậy tìm gã sai vặt gọi một chung canh giải nhiệt, quay lại liền nhìn thấy...thấy mặt nương tử đều là máu, nàng đang móc khăn ra lau, nô tỳ sợ tới mức ngơ ra một lát, đến khi nghe gã sai vặt kêu một tiếng, nương tử bị máu dính trên tay mình làm cho sợ tới mức hét lên, té xỉu trên mặt đất, nô tỳ không biết phải làm như thế nào cho phải, chỉ ôm nương tử khóc, chờ y sinh tới, nương tử đã..."

Đối với những lời này của Thược Dược, Nhiễm Nhan ôm thái độ rất hoài nghi. Thược Dược đang đối mặt hai quan viên, một Hầu phu nhân, nhưng không co rúm như nô bộc bình thường, nàng ta mới vừa rồi quả thật có vẻ rất sợ hãi, nhưng lời kể của nàng ta tuy có một chút đứt quãng, lại vô cùng có trật tự, chứng tỏ đầu óc nàng ta vẫn tinh táo. Một người như vậy, mà nương tử nhà nàng ta bị chảy máu đầy mặt, nàng ta lại không biết tranh thủ thời gian công người bị thương đi chạy chữa sao?

Gã sai vặt này một đi một về có thể đã phải tốn không ít thời gian, mặc dù có thể cứu sống, cơ hội đã bị vuột mất.

Nhưng Nhiễm Nhan cũng không thọc ra chuyện này, ngược lại hỏi qua chuyện khác, "Nói cách khác, lúc bung đồ ăn lên đã từng có sai vặt hoặc thị tỳ đi vào, ngoại trừ ngươi ra, còn có ai đến gần nương tử nhà ngươi nữa?"

Thược Dược chần chừ một chút, lắc đầu, "Sai vặt chỉ đem đồ ăn thả trên bàn, cách nương tử cũng khoảng ba thước."

Nhiễm Nhan tạm dừng một chút, đã nói đến như vậy, ý tứ rõ ràng là hoài nghi Thược Dược giết người, nhưng nàng ta vậy mà lại không tóm lấy cơ hội để giải vây cho mình, là quá thành thật, hay là thật sự quan tâm đến chuyện ai là hung thủ giết Đậu Tú Nương? Hay còn nguyên nhân nào mà không muốn người khác biết?

Chương 358: Hai kẻ hiềm nghi

"Trừ chuyện đó ra thì sao? Nương tử nhà các ngươi còn tiếp xúc với ai nữa?" Nhiễm Nhan nhẫn nại hỏi tiếp.

Thược Dược cúi đầu, lặng im một hồi rồi cực kỳ kiên định lắc đầu.

"Nói cách khác, hiện tại người hiềm nghi chỉ có hai người là ngươi và ta." Thanh âm Nhiễm Nhan gọn sóng bất kinh, phảng phát như chuyện không liên quan đến mình, nhìn về phía Tôn Chẩn, "Tôn Thiếu Khanh, dù cho có khả năng là ta mưu sát Đậu Tú Nương, nhưng Thược Dược này, có phải cũng không thể thoát khỏi hiềm nghi hay không?"

Không đợi Tôn Chẩn trả lời, Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Chuyện ta không quen biết Đậu Tú Nương, mặc kệ là thúc phụ Nhiễm thị ta, hay là mọi người ở Huỳnh Dương Trịnh thị, đều có thể làm chứng cho ta. Phấn bột kia, trùng hợp là chỗ này của ta còn lại một ít, Tôn Thiếu Khanh có thể mang về thỉnh ngự y kiểm nghiệm một chút, ta cùng với Đậu Tú Nương ngày xưa vô oan ngày nay vô thù, vì sao phải giết nàng? Nhưng chuyện Đậu Tú Nương dùng phấn bột, ngoại trừ Thược Dược, cũng chỉ có vài vị nương tử cùng thị tỳ khác biết được, có phải hiềm nghi so với ta còn lớn hơn một chút hay không?"

Mặc dù hung thủ không phải Thược Dược, thì nàng ta cũng là đồng lõa. Nhiễm Nhan đoán bản thân mình mấy ngày nay vẫn luôn bị người giám thị, nhưng dù vậy, bên người Nhiễm Nhan cũng có ám vệ, người giám thị không thể đến quá gần mà không bị phát giác, sao có thể biết Đậu Tú nương từ làm gì bên trong y quán?

Có thể phô ra loại dược tốn thương mặt người ta trong thời gian ngắn này, Nhiễm Nhan tự hỏi là làm không được, hơn nữa ngoại trừ Tô Phục, nàng cũng không thể nghĩ ra ai có thể làm được. Ngự y trong cung nhiều việc, y thuật cũng cao siêu, nhưng ở phương diện phôi độc, thì còn chưa nhất định có thể so được với Nhiễm Nhan.

"Nô tỳ được Đậu gia dưỡng dục, sao có thể giết hại nương tử, thỉnh Tôn Thiếu Khanh cùng Viên Thiếu Doãn minh giám." Thược Dược phủ phục trên mặt đất, không ngừng khóc nức nở. Dù nhìn không thấy mặt, cũng cảm thấy tư thái kia thật sự làm người ta thương xót.

So ra, bộ dạng của Nhiễm Nhan lại không có chỗ nào đáng yêu. Viên Thiếu Doãn vốn dĩ có chút ái tưởng với Nhiễm Nhan, thứ nhất là vì ngũ quan của nàng thực sự quá mức mỹ lệ; thứ hai cũng là vì dáng vẻ vô cảm của nàng, hắn chưa từng gặp qua, bất quá so sánh giữa hai người trước mặt, trong lòng hắn âm thầm cảm thấy nữ nhân không có chút tình thú giống Nhiễm Nhan này, thật sự là nhạt nhẽo.

Viên Thiếu Doãn duyệt qua vô số nữ nhân, đương nhiên có thể nhìn ra, Nhiễm Nhan không phải là người chỉ đậm nhiên trên mặt, nàng đúng là không thú vị từ trong xương cốt, mà còn không dễ đắc thủ.

Bởi vậy trong lúc nhất thời toàn bộ lực chú ý của Viên Thiếu Doãn đều chuyển lên người Thược Dược, "Thược Dược cô nương đừng khóc, Hiến Lương phu nhân cũng chưa nói ngươi chính là hung thủ a! Phá án mà, luôn phải xét hết những người có hiềm nghi, Tôn Thiếu Khanh làm người thanh chính liêm minh, tất nhiên sẽ không oan uổng ngươi."

Văn Lục tức điên, nhịn không được nói: "Viên Thiếu Doãn lời này là có ý gì? Sẽ không oan uổng nàng ta, vậy là ngài nhận định phu nhân nhà chúng ta là hung thủ giết người à? Phu nhân nhà chúng ta từ nhỏ hiền lương thực đức, hiện giờ gả vào Tiêu thị lại càng giữ mình trong sạch, toàn tâm toàn ý mà phụng dưỡng phu quân, hay ngài cảm thấy phu nhân nhà chúng ta không đáng tin bằng một cái thị tỳ? Dựa vào cái gì liền bởi vì cho Đậu Tứ Nương dùng phấn bột thì phải bị định tội, ta mỗi ngày đều dùng, cũng có chảy nửa giọt máu nào đâu."

Một loạt những lời tuôn ra không ngừng nghỉ kia, làm Lưu Thanh Tùng cũng trồ mắt, cả hắn cũng không dám dùng loại khẩu khí chất vấn này nói chuyện với Viên Thiếu Doãn, tiêu cô nương Văn Lục này thật đúng là to gan.

Văn Lục cũng không phải ỷ vào Tiêu gia, kỳ thật trước kia khi còn ở Tô Châu, lần Nhiễm Nhan bị ném ở thôn trang kia, nàng còn đanh đá hơn so với bây giờ. Đừng nói là Trường An Thiếu Doãn, cho dù trước mặt là thánh thượng, nàng cũng dám ồn ào, khi đó nàng cảm thấy cũng đã thành tình trạng này, cùng lầm là chết thôi, không có gì đáng sợ. Rồi sau đó khi Nhiễm

Nhan dần dần được coi trọng, nàng cũng thu liễm lại rất nhiều, tận lực không gây chuyện, nhưng lúc này lại uy hiếp đến an toàn của Nhiễm Nhan, nàng sao có thể nín nhịn?

Trên gương mặt đờ đẫn của Tôn Chân cũng xuất hiện một tia kinh ngạc.

Viên Thiếu Doãn vốn đã không nhịn được, ánh mắt hơi trầm xuống, nhìn về phía nha đầu miệng lưỡi sắc bén kia, kết quả vừa nhìn, phát hiện tư sắc của Văn Lục cũng không kém Thược Dược, thậm chí ngũ quan còn tinh xảo hơn rất nhiều, chỉ là trước đó toàn bộ lực chú ý của hắn đều đặt trên người Nhiễm Nhan, xem nhẹ hai thị tỳ đáng vẻ mộc mạc bên cạnh nàng, Ca Lam trầm tĩnh, Văn Lục đanh đá, hình thành hai cực đối lập.

Viên Thiếu Doãn mặc dù cảm thấy hai mỹ nhân trước mặt cảnh đẹp ý vui, nhưng đã bị dát đi mặt mũi trước mặt mọi người, đương nhiên có chút xuống đài không xong, mới làm ra vẻ, trầm giọng nói: "Tôn Thiếu Khanh phá án công chính là rõ như ban ngày, sẽ không oan uổng một thị tỳ nhỏ nhoi, đương nhiên càng sẽ không lung tung định tội cho Hầu phu nhân."

"Nếu tiện, ta muốn nghiệm thi." Lưu Thanh Tùng bỗng nhiên mở miệng nói.

Tôn Chân cũng không thèm nhìn tới hắn, chỉ hỏi Nhiễm Nhan: "Hiến Lương phu nhân đã hỏi xong chưa?"

Nhiễm Nhan gật đầu, nhàn nhạt chỉ ra điểm đáng ngờ trong lòng nàng, "Thược Dược cô nương thông minh lanh lợi, nói rất trôi chảy chi tiết đã làm ta hiểu rõ ràng rồi, đương nhiên không có nghi vấn."

Ở đây không có một ai hồ đồ, Nhiễm Nhan vừa nhắc nhở xong, cũng không khỏi sinh nghi, người lanh lợi như Thược Dược, sao lại không biết phải làm sao mà còn để cho Đậu Tú Nương chết trên tay mình?

Ít nhất cũng nên làm ra chút hành động gì đó phù hợp với sự lanh lợi của nàng ta chứ?

Nghĩ đến đây, hành động vừa rồi của Thược Dược cũng thực sự làm người hoài nghi, đường đường một Hầu phu nhân định tội cho nàng ta, vậy mà nàng ta lại không cầu xin Hầu phu nhân khẩu hạ lưu tình, lại chuyển qua cầu xin Tôn Chân cùng Viên Thiếu Doãn. Viên Thiếu Doãn nhíu mày, hắn thích các loại nữ nhân, ngoại trừ loại không có chút tình thú gì như Nhiễm

Nhan, còn thì đặc biệt chán ghét những người giở trò vặt trước mặt hắn, huống chi, hành vi mới vừa rồi của Thược Dược rõ ràng chính là đang lợi dụng chuyện hắn dễ mềm lòng với nữ nhân.

"Người đâu, trước cứ áp giải về Đại Lý Tự, sau đó thẩm vấn." Tôn Chẩn thì là nửa điểm tâm tư thương hương tiếc ngọc cũng không có, không quan tâm là khuynh quốc khuynh thành hay là không cốc giai nhân, ở trước mặt hắn thì đều là đầu gỗ như nhau.

Lưu Thanh Tùng bị gạt qua một hồi lâu, rốt cuộc nhịn không được vỗ bàn, đứng phắc dậy, "Uy, Tôn tử, ngươi rốt cuộc có nghe thấy lão tử nói chuyện hay không hả! Lão tử muốn nghiêm thi! Ta không tin Đại Lý Tự các ngươi còn có ngỗ tác nào có thể so sánh được với lão tử!"

Tử, thêm ở đằng sau họ là một loại tôn xung, giống như xung Khổng Tử, Mạnh Tử đều là xung hô dành cho thánh nhân, bất quá Lưu Thanh Tùng hô lên thì liền không phải ý nghĩa kia nữa.

Tôn Chẩn cũng không giận, thi lễ với Nhiễm Nhan: "Vậy ta về công sở trước, thỉnh Hiến Lương phu nhân mấy ngày sắp tới phôi hợp, ở trong phủ không cần ra ngoài, bao gồm hai vị cô nương này và Lưu y sinh."

"Đây là đương nhiên, nhưng ta cũng không hy vọng chuyện chưa được điều tra rõ, mà tin tức đã lộ ra ngoài." Nhiễm Nhan trước kia có thể không để bụng, nhưng hiện tại nàng là túc phụ của Tiêu thị, có nghĩa vụ bảo toàn thanh danh của mình cho tốt, cũng nhất thiết không thể làm Tiêu Tụng vì mấy chuyện không đâu này mà bị liên lụy.

Nhiễm Nhan nhìn Tôn Chẩn xoay người xuống lầu, không ngó ngàng gì tới Lưu Thanh Tùng, trong lòng kinh ngạc, "Ngươi đặc tội vì Tôn Thiếu Khanh này à?"

"Kỳ thật cũng không đến mức đặc tội đi!" Lưu Thanh Tùng nói vẻ không xác định: "Một năm trước ta dẫn con của hắn đi Khúc Giang chơi, kết quả khi trở về lại bỏ quên tiểu tử kia ở đó, ta ngủ đến nửa đêm mới nhớ tới, lại quay lại đón về. Từ sau vụ đó, hắn vẫn luôn không để ý tới ta, quá nhỏ mọn."

Tôn Chẩn lúc ấy đang trực đêm ở công sở, căn bản không biết chuyện này, là sau đó mới nghe chính nhi tử mình khóc lóc kể lể. Hơn nữa hỗn đản vô lương tâm Lưu Thanh Tùng kia, còn vừa đe dọa vừa dụ dỗ nhi tử hắn, dỗ

thẳng nhóc đứng nói ra chuyện này. Tôn Chân chuyên phá án, muôn tìm ra sơ hở từ một tiểu hài tử còn không đơn giản sao!

"Ta rất lo lắng cho A Vận." Nhiễm Nhan đứng dậy, vuốt thẳng váy áo, đi xuống lầu, "Hồi phủ đi, không đi thôn trang nữa."

"Aizz, tiểu tử choai choai kia cũng mười bốn mươi lăm tuổi, bị hắn dường đến mức giống như cái cô nương, không biết đường tự về, có thể oán đến ta sao!" Lưu Thanh Tùng đuổi theo sau.

Đối với vị Tôn Thiếu Khanh này, hắn dù là chức quan hay phạm vi quản hạt đều tương tự như Tiêu Tụng, một người là Đại Lý Tự Thiếu Khanh, một người là Hình Bộ Thị lang, khi tam tư hội thẩm, bình thường đều là hai người bạn họ, cùng một quan viên phó chức của Ngự Sử Đài, cho nên Nhiễm Nhan xem như tương đối hiểu biết người này.

Tôn Chân cũng coi như xuất thân danh môn, nhưng gia đạo suy sụp, từ nhỏ đã vô cùng nghèo khổ, hắn làm người tương đối đoan chính nghiêm túc, văn chương viết ra cũng như người, không quá xuất sắc, bởi vậy đầu hành quyền khắp nơi, cũng không có ai thưởng thức. Hắn là theo khoa cử từng bước một, làm đâu chắc đấy, trước nay cũng không kinh tài tuyệt diêm, càng không hề một bước lên trời. Phải thi liên tục bảy tám năm, mới đến phiên thi đìn.

Những điều này đều nhờ vào người vợ cả ủng hộ và cẩn thận tỉ mỉ chiết cối kia của hắn, đến lúc con đường làm quan của hắn đã ổn thỏa, vợ cả lại mất vì bệnh, một mình hắn nuôi lớn nhi tử, huống hồ hắn nhiều năm như vậy không cưới người khác, cũng chỉ có một nhi tử này kéo dài hương khói, hắn có thể không nóng nảy sao? Trong lòng Nhiễm Nhan không thể không hung hăng khinh bỉ Lưu Thanh Tùng một phen.

Nhiễm Nhan lên xe ngựa từ cửa sau, trực tiếp ra khỏi y quán, Lưu Thanh Tùng cũng cưỡi ngựa theo sau không nhanh không chậm mà hồi Tiêu phủ.

Mấy ngày nay phường thị trong thành Trường An vô cùng náo nhiệt, nơi nào đều có người khe khẽ nói nhỏ, túr lầu quán trà thì càng chật ních. Ở cái xã hội mà trao đổi tin tức không quá nhanh và tiện này, người Trường An yêu nhất là tụ tập một chỗ đàm luận thời sự, hoặc là bát quái ở nơi nào đó.

Đứng đầu gần đây không gì hơn là vụ án Đậu Tứ Nương bị người mưu hại, ngẫu nhiên còn đề cập trận 'thiêu đuôi yến' thần bí ở y quán Thanh Trúc kia.

Chuyện phát sinh trong Trường An, không cần mấy ngày đã truyền tới tai Lý Thé Dân, nghe Ngự Sứ Mã Chu hồi đáp xong, chân mày không khỏi nhíu chặt. Ông cũng không quá tin lời đồn đãi, y thuật của Nhiễm thị đến tột cùng có thân hay không thân không sao cả, nhưng Thái Tử hết lòng đê cử, mặt mũi lần này vẫn phải cho.

"Chỉ vậy thôi à?" Lý Thé Dân để bút xuống, ngược lại hỏi: "Thái Tử gần đây đang làm những gì?"

"Thái Tử Trung xá nhân mới được thánh thượng điều nhiệm có vẻ rất hợp ý Thái Tử, mấy ngày nay nghe hắn khuyên nhủ, mỗi ngày đều khắc khổ đọc sách, số lần học hỏi sư trưởng cũng càng nhiều." Mã Chu vẫn luôn không có cảm xúc mà hội báo lại mọi chuyện, bất quá lần này lại có chút vui mừng.

Lý Thé Dân hơi mỉm cười, nhẹ nhàng duỗi chân nói: "Hắn nếu có thể minh bạch đạo làm vua, cần cù hiếu học, thì tốt rồi!"

Trong lòng Lý Thé Dân kỳ thật cũng không hoàn toàn muốn phế trưởng lập áu, dù gì Lý Thừa Càn cũng không phải ngu ngốc, mà là quá mức lơ là thiếu tập trung, ông hiện giờ vẫn còn ôm một tia hy vọng đối với Lý Thừa Càn.

"Thân thế của Tô Tử Kỳ tra đến đâu rồi?" Lý Thé Dân ngược lại hỏi.

Mã Chu móc từ trong tay áo ra một phong thư dán kín, hai tay trình đến trước mặt Lý Thé Dân. Lý Thé Dân tiện tay cầm lấy, dùng một thanh đoản dao trên bàn rọc ra, rút tờ giấy bên trong ra nhìn nội dung bên trên.

Chương 359: Đã lâu không thấy, biệt lai vô dạng

Trên một mặt giấy, vài chữ ít ỏi đã khái quát hết toàn bộ hai mươi mấy năm trước của Tô Phục.

Tô Phục, tự Tử Kỳ, thứ tử thứ hai của Dược Vương Tô gia, mười lăm tuổi rời nhà du học, đến mươi chín tuổi quay về sống ở Tô châu, sống một mình trong núi ở thành tây, bán dược mà sống, rất ít khám bệnh cho người khác. Làm người quái gở, không thân thiện với cả tộc.

Lý Thê Dân buông tin, nhíu mày nói: "Chỉ có bấy nhiêu thôi à?"

Mã Chu kính cẩn đáp: "Hồi thánh thượng, vì người này rất ít lộ diện, cho nên rất khó tra được thêm tin tức về hắn. Ngoài ra... có một điểm Ngụy Vương điện hạ nói không đúng, Dược Vương chưa bao giờ muốn đem vị trí chủ truyền cho Tô Phục, mà đã sớm định xong là Tô gia đích trưởng tử, cũng chính là gia chủ đương nhiệm. Mà thân mẫu của Tô Phục này là một trong những Hồ cơ mà Dương phi nương nương năm đó ban cho Tô Thịnh Bạch."

Bên người Lý Thê Dân có vài vị Dương thị, mà Dương phi trong miệng Mã Chu, là thân mẫu của Lý Khác.

"Ta nhớ rõ Tô Thịnh Bạch là Thái y lệnh trong năm Võ Đức thứ Ba?" Lý Thê Dân ném tin trong tay lên bàn, nghĩ qua một chút, liền nói: "Để Tô Tử Kỳ làm ngự y đi, chỉ phụ trách chữa bệnh cho Tấn Dương công chúa."

Dù có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng chỉ chẩn bệnh cho Tấn Dương công chúa thì không quan hệ nhiều đến lợi hại, người này là do Lý Thái giới thiệu, lại ở ngay dưới mí mắt ông, đã tiến cung mà còn thật sự có thể quay được, Lý Thê Dân chắc phải nhìn Tô Phục với con mắt khác.

"Vậy Hiến Lương phu nhân..." Mã Chu hỏi thêm.

"Không có gì quan ngại, thỉnh nàng ta hội chẩn cùng với Tô ngự y đi." Lý Thê Dân hoạt động ngón tay một chút, lại nhất bút lên, chuẩn bị phê duyệt

tâu chương.

Mã Chu chần chờ một chút, vẫn nói: "Thánh thượng, gần đây Đại Lý Tự tiếp nhận một vụ án, có quan hệ với Hiến Lương phu nhân."

"Hảm?" Lý Thé Dân hơi kinh ngạc, lại gác bút xuống, ngẩng đầu chờ hẵn nói tiếp.

Mã Chu nói: "Nữ nhi của thương nhân Đậu Duẫn ở Trường An, ở trong y quán mới mở của Hiến Lương phu nhân sử dụng một loại phấn mặt chữa da, sau khi rời khỏi đó nửa canh giờ thì mặt bị đổ máu bỏ mình trong Tri Hiền lâu, việc này có quan hệ đến Hầu phu nhân, bởi vậy phủ nha đã chuyển giao cho Đại Lý Tự."

"Hiện tại vụ án tiến triển như thế nào?" Lý Thé Dân hỏi.

"Mấy nương tử khác dùng qua phấn mặt vẫn chưa bị độc phát, có điều khi Đại Lý Tự đang mai phục, thì bao vây được một hắc y nhân, gấp phải kịch liệt phản kháng, sau một trận ác đấu, hắc y nhân kia tự biết khó có thể chạy thoát, nuốt độc tự sát, độc được là loại rượu độc thường thấy nhất." Mã Chu rũ mắt, cũng không nhìn biểu tình của Lý Thé Dân, chỉ tường thuật lại mọi việc.

"Nói như vậy, có người cố ý hãm hại Nhiễm thị à?" ngón tay Lý Thé Dân không khỏi gõ gõ trên bàn, sắc mặt nghiêm trọng không tốt lắm, thanh âm cũng trầm thấp hơn vừa rồi, "Có điều tra ra thân phận hắc y nhân kia không?"

"Vẫn đang kiểm chứng." Mã Chu nói.

Lý Thé Dân phất phất tay. Mã Chu tuy cúi đầu, nhưng khéo mắt vẫn thấy được động tác, nên khom người thi lễ, "Thần hạ cáo lui."

Lý Thé Dân không biết chân tướng việc này, nhưng nguyên nhân đại khái ông cũng có thể đoán ra một chút. Nếu loại trừ khả năng Nhiễm thị kết oán với người khác rồi bị trả thù, như vậy thì mục tiêu của hung thủ kỳ thật cũng không phải là nhắm vào Nhiễm thị, mà là hoàng tử nào đó.

Những ngày tháng Bảy, đúng là thời điểm nóng nhất ở Trường An, cả nhiệt tình bát quái của mọi người cũng bị nhiệt độ này nướng khô, chuyện của Đậu Tú Nương cũng chỉ xuất hiện trong những câu chuyện phiếm của các

phụ nhân khi họ tụ tập. Mà thời tiết nóng bức như vậy, thi thể của Đậu Tứ Nương cũng không thể để lâu, Đại Lý Tự không thể không mau chóng kiểm nghiệm.

Đúng như lời Lưu Thanh Tùng, ở Trường An ngoại trừ một người không thể ra mặt là Nhiễm Nhan ra, thật đúng là không ai có trình độ nghiệm thi vượt qua hắn. Thánh thượng vẫn luôn chú ý đến việc này, vì mau chóng phá án, Đại Lý Tự cho Lưu Thanh Tùng một cơ hội để làm sáng tỏ.

Theo lý thuyết, nhân viên bị dính vào vụ án thì không được tham dự phá án, nhưng đây là tình huống đặc thù, huống hò khi nghiệm thi người của Đại Lý Tự đều có mặt.

Trong chiếc xe ngựa đi về hướng đình thi quán.

Nhiễm Nhan một thân Hò trang gọn gàng, tóc đen được buộc thành một cái đuôi ngựa đằng sau, rũ thẳng đến eo.

Lưu Thanh Tùng trêu ghẹo nàng: "Ngươi mặc như vậy lại có vài phần giống một mỹ thiếu niên, nếu Ba Lăng công chúa kia nhìn thấy ngươi, không chừng cũng sẽ bắt ngươi về."

Ba Lăng công chúa vẫn còn đang bị cấm túc, lần trước biệt viện xảy ra chuyện, động tĩnh nháo hơi lớn, trời vừa sáng thì tin tức đã truyền tới trong cung.

Hình Bộ phái người qua đi xem xét một phen, cho ra một kết luận làm người khiếp sợ: mỹ lang quân trong biệt viện của Ba Lăng công chúa làm chuyện cầu thả ở phòng luyện đan, kết quả không biết làm sao lại nổ banh lò luyện đan, những phòng ở gần phòng luyện đan đều cháy rụi, mà mấy lang quân đang làm chuyện phòng the kia vì hút A phù dung, đang cao hứng, không kịp chạy trốn, bị thiêu sống trong phòng luyện đan.

Càng làm người ta không thể tưởng tượng hơn là trong đám người bị thiêu chết đó, lại có một thị vệ trong phủ của Lý Thái.

Lý Thế Dân nghe đến đây, sững sốt một lúc lâu.

Bởi vì những lời này chứa quá nhiều thông tin: Lang quân và lang quân làm chuyện cầu thả, hơn nữa còn là "mấy người đó", chứng tỏ không phải chỉ có hai người, còn hút A phù dung, kết quả trong đám hỗn loạn này, lại còn có

người trong phủ Lý Thái lẩn vào! Lúc có phản ứng thì đã tức giận, nghe nói là đem Ba Lăng công chúa giam lỏng, hơn nữa sai Đại Lý Tự nghiêm tra vụ này, rồi không có tiếp theo nữa.

Nhắc tới việc này Nhiễm Nhan liền giận sôi máu, nàng muốn vào cung chữa bệnh cho Tần Dương công chúa, là vì muốn đi từng bước một phát triển sự nghiệp nghiêm thi, cộng thêm nghĩ cách lấy tính mạng của Ba Lăng công chúa.

Đương nhiên, Nhiễm Nhan cũng không phải không lấy tính mạng Ba Lăng công chúa thì không được, nếu Lý Thê Dân quyết định giam Ba Lăng công chúa cả đời, hoặc trực tiếp ban chết, nhưng nàng biết nếu lịch sử đi theo quỹ đạo bình thường, Ba Lăng công chúa tạm thời sẽ không chết.

"Tôi danh này không cùng một cấp bậc với mưu phản, hoàng gia trọng thể diện, chuyện nhỏ nhặt như vậy dù muôn xử trí cũng không có khả năng để chúng ta biết." Lưu Thanh Tùng thấy sắc mặt Nhiễm Nhan ủ dột (dù cho nàng vẫn luôn đều thực ủ dột, nhưng giờ phút này càng ủ dột hơn) mới mở miệng khuyên, "Thêm nữa, chuyện này cũng kéo cả Ngụy Vương xuống nước, nếu không ngươi cho rằng Ngụy Vương vì cái gì sẽ vội vã đè cử Tô Phục như vậy."

Nhiễm Nhan hừ hừ hai tiếng, Lý Thái ra sao thì nàng quản không được, chỉ cần Ba Lăng công chúa không tốt, nàng an tâm rồi.

Xe ngựa chạy nhanh trên đường, mặt trời chói chang nhô lên cao, người đi đường cũng không nhiều, bởi vậy xa phu chạy xe mới hơi thả lỏng, nhưng không khéo, có người thình lình lao ra từ phường Vụ Bản. Xa phu cả kinh, lật đật thu dây cương, có điều là xe ngựa đang đi cực nhanh, sao có thể nhanh chóng dừng lại?

Sắc mặt xa phu tái mét, đã chuẩn bị đem người đưa đi y quán, ai ngờ người nọ lại giống như con thỏ mà nhảy tới dưới chân tường, dán sát vào vách tường, gương mặt thanh tuấn trắng bệch.

Bên trong xe Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan bị giật mạnh, mới vừa ngồi vững lại, liền nghe xa phu kia nói: "Hai vị bị sợ hãi rồi, có bị thương không?"

"Không có, phát sinh chuyện gì vậy?" Lưu Thanh Tùng ngồi ổn định, hỏi.

Xa phu nói: "Là vị tiên sỹ Quốc Tử Giám, chạy ra từ phường Vụ Bản, ta không kịp nhìn thấy..."

Lưu Thanh Tùng ngắt lời hắn, "Có làm người ta bị thương không?"

"Có vẻ là không." Xa phu không dám khẳng định.

Mặc dù là dọa đến người, theo lẽ cũng nên đi xuống nhận lỗi, huống chi đối phương còn là tiên sỹ Quốc Tử Giám, chắc là rất coi trọng lễ tiết. Lưu Thanh Tùng nói một tiếng với Nhiễm Nhan, rồi xuống xe, đang muốn chắp tay chào hỏi, vừa ngược mắt liền thấy Tang Thần đang đứng im như một con thỏ bị dọa ngốc.

"Tang huynh đệ!" Lưu Thanh Tùng thấy Tang Thần, lại rất cao hứng, quên bêng đi tình trạng bi thảm lúc bị ngược đãi trên bàn cờ.

Tang Thần lúc này mới hồi hồn, chắp tay nói: "Lưu huynh, đã lâu không thấy, biệt lai vô恙!"

Nhiễm Nhan ở trong xe, nghe thấy Lưu Thanh Tùng cười ha hả nói: "Không việc gì, không việc gì."

Tang Thần là người mà Nhiễm Nhan ngay sau khi đến Đại Đường kết giao tương đối thân, đã lâu chưa tái kiến, hiện giờ ngẫu nhiên gặp được cố nhân, Nhiễm Nhan cũng muốn biết con thỏ bốn lán Trạng nguyên này sống ra sao, nàng chần chờ một chút, vẫn vén mành lên nhìn nhìn Tang Thần.

Tang Thần cao lên không ít so với nửa năm trước, dáng người thon dài, cũng khá rắn chắc, vừa nhìn thấy vậy mà chiều cao của hắn không phân cao thấp với Tiêu Tụng, khuôn mặt vốn nhu hòa đã có vẻ cứng rắn hơn nhiều, nhất cử nhất động đều mang phong độ trí thức, hết sức tuân nhã.

Nhin từ xa, lại cảm thấy phong tư trác tuyệt. Chỉ nhìn bên ngoài, Tang Thần như vậy, tuyệt đối có thể làm cho rất nhiều nữ tử vì hắn mà không màng tất cả.

Nhiễm Nhan cảm thấy vui mừng, tuy rằng nàng đôi khi rất phiền con thỏ này, nhưng dù sao cũng có chút giao tình, là thật lòng hy vọng có thể có một nữ tử xứng đôi với hắn xuất hiện.

Tang Thần cùng Lưu Thanh Tùng hàn huyên vài câu, vừa nháu đầu lên, thấy ngay Nhiễm Nhan một tay đẩy mành ra, sắc mặt hắn xoát một cái đã đỏ đến cổ, chần chờ một lúc, lại nháu nhân chạy mất.

Nhiễm Nhan nhìn bộ dạng chạy trối chết của hắn, có chút hoảng hốt, tựa hồ như lại quay về thôn nhỏ ở Tô Châu, bên cạnh cánh đồng hoa mẫu đơn kia, hắn cũng nói hai câu như vậy, rồi hốt hoảng đào tẩu.

"Một chút tiến bộ cũng không có." Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, buông mành.

Lưu Thanh Tùng bò lên trên xe, sắc mặt có chút do dự.

Nhiễm Nhan thấy thế, hỏi: "Chuyện gì?"

"Hôm nay Tang Thần nghỉ tắm gội, ta hỏi hắn sao lại ở phường Vũ Bản, hắn nói là giúp thư quán của Quốc Tử Giám sửa sang lại sách, mỗi ngày được một quan tiền." Lưu Thanh Tùng duyệt qua vô số người, đương nhiên nhìn ra là Nhiễm Nhan cũng muốn biết tình hình gần đây của Tang Thần, vì thế nói kỹ hơn, "Ngụy Vương nghe nói hắn sửa sách rất tốt, liền sai người tới thỉnh nhiều lần, hắn hôm nay là đi gặp Ngụy Vương."

Lại là Lý Thái! Nhiễm Nhan nhíu mày, "Sửa sách tốt? Lời này cũng chỉ có tên ngốc này mới tin."

Xe ngựa bắt đầu chạy, Lưu Thanh Tùng hơi lung lay, vội vịn lên vách xe, "Ngươi nói Tang Thần à? Trong lòng hắn rất rõ ràng đó, có một số việc giả vờ không biết thôi!"

Lưu Thanh Tùng rất giống Tang Thần, đối với những chuyện thông khổ, Lưu Thanh Tùng dùng những câu chuyện để lừa gạt bản thân mình, mà Tang Thần thì giả vờ không biết, hắn là một người toàn tâm toàn ý làm việc, lừa chính mình lừa đến quá lâu mới cảm thấy như thật sự không biết, hai người đều trốn tránh hiện thực.

Qua khoảng một khắc, xe ngựa ngừng lại, xa phu nói: "Hai vị, đã tới đình thi quán."

Đại Lý Tự ở ngay bên cạnh hoàng thành, thi thể đương nhiên không thể vác tới công sở, cho nên đình thi quán này cách công sở khá xa.

Lưu Thanh Tùng nói: "Không cần mang khẩu trang, lần này người tới không nhiều lắm, người nếu mang khẩu trang ngược lại sẽ bị chú ý không cần thiết."

"Ừm." Nhiễm Nhan nhét khẩu trang lại trong tay áo, những chuyện như vậy, Lưu Thanh Tùng quen thuộc hơn so với nàng, dù cho gặp phải không ít chuyện, có thể giao hảo với quan viên, là yêu cầu có thủ đoạn giao tế nhất định.

Chương 360: Sư muội, người tới thay ta nghiệm thi

Nhiễm Nhan mạo hiểm quyết định, tin tưởng Lưu Thanh Tùng một lần.

Sau khi xuống xe, Nhiễm Nhan cúi đầu xách cái rương đi theo sau Lưu Thanh Tùng. Dọc đường đi thật ra không có bao nhiêu người chú ý tới nàng, có lẽ cho rằng ngỗ tác lợi hại nhất Đại Đường mang một đồ đệ thì cũng không tính là quá kỳ quái.

"Đã lâu không thấy, Lưu y sinh gần đây tốt không?" một thanh âm trung niên mang ý cười hỏi.

Lưu Thanh Tùng gần đây bị cuốn vào vụ án mạng của Đậu Tú Nương, tình cảnh có thể tốt cỡ nào? Người này rõ ràng là muôn trêu chọc.

"So với Hà Tự chính ngày đêm bận rộn, tại hạ ăn ngon ngủ ngon, chỉ là rảnh đến hoảng hốt, còn không phải hôm nay chán chêt mà chạy tới giúp Đại Lý Tự các người nghiệm thi sao?" Lưu Thanh Tùng cười tưng tửng.

Đại Lý Tự gần đây bận đến vất giờ lên cỗ, vụ án Ba Lăng công chúa vẫn còn treo, lại thêm chuyện này, người sáng suốt đều có thể nhìn ra trong đó liên lụy rất rộng, so với vụ án của Ba Lăng công chúa còn khó chơi hơn nhiều, mấy quan viên bên Hình Bộ vừa mới xử lý xong một mớ án tử hình yêu cầu xét duyệt, đều cực kỳ rảnh rồi, mỗi ngày vi vu gặm dưa hấu ngồi dưới bóng mát xem náo nhiệt, thật sự làm cho Hà Tự chính hận đến ngứa răng.

Đại Lý Tự chính, là quan viên trực tiếp thẩm tra xử lý án kiện của Đại Lý Tự, là phẩm cấp cao nhất trong các quan thẩm án, chưởng thẩm tra xử lý từng vụ án hoặc đi sứ đến địa phương để phúc thẩm án kiện. Đường luật quy định, nếu quan ngũ phẩm trở lên, khi trảm phạm nhân, thì quan giám trảm là do Đại Lý Tự chính đảm nhiệm.

Nghiêm khắc mà nói, Tôn Chán ra mặt cũng chỉ để trấn trạch, hắn cũng giống như Tiêu Tụng, bình thường chỉ phụ trách phán quyết tu chỉnh hình

pháp. Nhưng bọn hắn đều là thăng lên từng bước một, trình độ phá án thì không thể nghi ngờ, ngày thường chỉ tiếp những vụ đặc biệt do thủ trưởng dặn dò.

Hiện tại người bận nhất trong Đại Lý Tự đương nhiên là Hà Tự chính, một câu 'rảnh đến hốt hoảng' của Lưu Thanh Tùng hắn là chọc đến hắn xương cốt cũng đau đi.

"Lưu ý sinh thỉnh." Hà Tự chính ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Lưu Thanh Tùng cười càng vui vẻ, bước nhanh vào trong.

Trong phòng đặt rất nhiều khói băng, giống như hầm băng, Lưu Thanh Tùng run một cái, "Không hổ là Đậu gia, thực sự có tiền."

Số lượng khói băng nhiều như vậy, chỉ vì bảo tồn một khói thi thể, hơn nữa còn là một nữ nhi không được sủng ái, thật sự chi rất bạo, Trường An ngoại trừ Đậu gia, không còn ai có thể làm nổi.

Vén tấm màn đen dày nặng lên tiến vào nội thất, mới phát hiện bên trong rất tối, ngọn đèn dầu sâu kín chiếu lên khói băng, hơi thở ra đều đọng thành khói mù, thật sự không phải chỗ tốt để nghiệm thi.

"Chuyển thi thể ra ngoại thất đi, nơi này ánh sáng quá yếu." Lưu Thanh Tùng nói.

"Chuyển ra ngoại thất thi thể sẽ nhanh chóng thối rữa hay không?" Hà Tự chính lo lắng nói.

Đậu gia đã tốn rất nhiều để bảo tồn thi thể của đích nữ, vạn nhất bị hỏng trong tay hắn, Đậu Duẫn cũng không thể làm gì hắn, chỉ là sau này phần Đậu gia hiếu kính hắn kia sợ cũng mất luôn.

Lưu Thanh Tùng co rút người lại, không ngừng xoa xoa tay: "Nhiệt độ ở ngoại thất cũng không cao, lại không cần giải phẫu, nghiệm thi bất quá cũng chỉ mất một hai khắc, không hư được."

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, nếu Đậu Tú Nương là bị rót thuốc đến chết, nếu không giải phẫu, đôi khi rất khó chứng thực.

"Khu, ngươi đem thi thể khiêng ra ngoài đi." Lưu Thanh Tùng giơ chân đá đá Nhiễm Nhan.

Lúc này Hà Tự chính mới chú ý tới người vóc dáng nhỏ nhắn đi theo phía sau Lưu Thanh Tùng, có điều ánh sáng trong phòng quá tối, nàng lại đứng ở sau Lưu Thanh Tùng, căn bản thấy không rõ khuôn mặt, chỉ mơ hồ phân biệt được hình thể là một nữ nhân, trong lòng Hà Tự chính kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã dời lực chú ý về lại trên thi thể.

Nhiễm Nhan trước kia khi còn học thạc sĩ ở trường, không gian thang máy của nhà xác quá nhỏ, không chứa được xe đẩy, khi lên lớp giải phẫu, các sinh viên đều phải đích thân khiêng thi thể ra, giờ học còn chưa bắt đầu, toàn thân đã sặc sùa mùi formalin. Cho nên chuyện khiêng thi thể đương nhiên là quen thuộc.

Nhiễm Nhan ứng tiếng, móc ra khẩu trang mang lên, lại từ trong rương lấy khăn trùm đầu ra, bọc hết đầu tóc lại, rồi mặt áo khoác vào, đi đến chỗ thi thể.

Lưu Thanh Tùng há miệng, hắn cũng chỉ là nói thôi, thể nghiêm cảm giác sai sử thủ tịch pháp y một lần, ai biết Nhiễm Nhan thật sự không nói hai lời mà lập tức đi vác thi thể.

Hà Tự chính liếc mắt nhìn Lưu Thanh Tùng một cái, "Lưu y sinh rất kinh ngạc sao?"

Lưu Thanh Tùng gật gật đầu, lại lắc lắc đầu.

"Lưu y sinh sao lại như vậy?" Hà Tự chính vừa phất tay ra lệnh cho hai ngục tốt đến hỗ trợ, vừa hỏi.

Lưu Thanh Tùng quyết đoán học theo lý do thoái thác trong một bộ phim rất nổi danh, "Gật đầu cho thấy ta thật sự rất kinh ngạc, vị sư muội này của tại hạ soái đến kỳ cục, cũng sắp vượt qua phong thái của tại hạ, lắc đầu cho thấy ta sau đó lại không kinh ngạc nữa."

Hà Tự chính nhất thời cảm thấy vô ngữ, nhưng vẫn có chút tò mò hắn sao lại không kinh ngạc, liền khẽ cắn hỏi: "Vì sao?"

"Ta kinh ngạc xong rồi, cho nên liền không kinh ngạc nữa, cái này rất kỳ quái sao?" Lưu Thanh Tùng kinh ngạc nhìn hắn.

Hà Tự chính yên lặng đi ra ngoại thất, nhìn Nhiễm Nhan và hai ngục tốt khác đặt thi thể lên tấm ván gỗ đã được chuẩn bị trước, trong lòng tự mình kiểm điểm, sao mình có thể dùng ý nghĩ của người bình thường để đối phó Lưu Thanh Tùng chứ!?

"Khụ khụ, sư muội a, tay ta lạnh đến run, ngươi thay ta nghiệm một chút đi." Lưu Thanh Tùng đi theo ra ngoại thất.

Hà Tự chính lần này thật sự nổi giận, lạnh lùng nói: "Lưu y sinh, Tôn Thiếu Khanh thỉnh ngươi đến nghiệm thi, là vì hiệp trợ để mau chóng phá án, chuyện sinh tử, sao có thể coi như trò đùa? Người nếu không nghiệm, ta lập tức đi tìm ngỗ tác khác!"

Nhiễm Nhan đang đốt thương truật cùng mấy loại thuốc tẩy uế linh tinh trên đất, nghe thấy Hà Tự chính nói như vậy, thanh âm bình bình nói: "Ta được xung là Đại Đường nghiệm thi đệ nhị, nếu không phải Lưu Thanh Tùng da mặt quá dày, sợ cũng không dám xung đệ nhất."

Hà Tự chính kinh ngạc nhìn thân ảnh đang ngồi xổm trước mặt kia, "Khẩu khí thật lớn!"

Có điều Lưu Thanh Tùng người này tuy không đứng đắn, nhưng kỹ thuật nghiệm thi được cả tam tư công nhận là lợi hại, nếu vị nương tử này dám ở trước mặt hắn thả ra những lời như vậy, mà hắn lại không hề phủ nhận, chắc là không giả.

"Hà Tự chính, sư muội nhà ta cực kỳ ít làm cái nghè đê tiện này, chuyện lần này nếu không phải vì sự tình liên lụy rộng, cũng sẽ không duỗi tay tới quản, có nàng ở đây, ngươi cũng chỉ cần chờ để bắt hung thủ là được." Lưu Thanh Tùng vỗ vỗ bả vai Hà Tự chính.

Nhiễm Nhan nhíu mày, lạnh lùng quét mắt nhìn Lưu Thanh Tùng một cái, nàng vừa rồi mạnh miệng như vậy, bất quá là muôn nhanh chóng ngăn cản việc Hà Tự chính dây dưa, ai biết Lưu Thanh Tùng càng thối càng không giới hạn.

Sức phán đoán của Hà Tự chính không yếu, nếu không cũng không thể ngồi trên vị trí Đại Lý Tự chính. Hắn có thể nhìn ra Nhiễm Nhan rất hiểu biết đối với thi thể, hơn nữa nương tử bình thường nào dám tiếp xúc với thi thể? Cho nên hắn liền áp xuống nghi hoặc tràn ngập trong lòng, "Được rồi."

Mà Nhiễm Nhan bên này đã sớm bắt đầu rồi.

Thi thể của Đậu Tú Nương được bảo tồn cực hảo, còn chưa sinh ra đốm xanh của hủ thi, có thể sánh với thi thể tươi. Chỉ là trên mặt nàng bị máu khô phủ kín, có vẻ hơi đáng sợ, từ biểu tình còn có thể nhìn ra nàng trước khi chết đã ở trong trạng thái thập phần thông khổ.

Nhiễm Nhan duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt nàng, cảm giác tội lỗi lại lần nữa nảy lên trong lòng.

Lần này nàng kiên trì muốn tự mình đến đây nghiệm thi, là hoàn toàn xuất phát từ cảm giác tội lỗi này, Đậu Tú Nương là vì nàng mà chết, dù cho chuyện này nàng cũng không thể đoán trước hay không chế được, nhưng nàng có năng lực tìm ra hung thủ, nếu chỉ vì nhất thời tự bảo vệ mình mà từ bỏ cơ hội lần này, nàng sẽ hối hận cả đời.

Chương 361: Đè ngập chết vài người thử xem

Người quan khán lần nghiệm thi này đích xác không nhiều, chỉ có Hà Tự chính, còn có hai quan viên khác của Đại Lý Tự, và một thư lại.

"Nghiệm." thanh âm Nhiễm Nhan có vẻ hơi trầm thấp.

Thư lại đứng cạnh Lưu Thanh Tùng trước nay chưa thấy qua nữ nhân nào nhìn một thi thể nữ không quen biết mà ánh mắt còn "thâm tình" như thế, nhất thời có chút thất thần, bị Lưu Thanh Tùng thình lình thọc một cái.

"Người chết nữ nhi Đậu thị, 17 tuổi, thân cao khoảng năm thước năm tấc, phát dục hoàn chỉnh..." trước hết Nhiễm Nhan nói ra hết tình trạng cơ bản.

Nhiễm Nhan trước tiên kiểm tra kỹ phần đầu, trên mặt dính rất nhiều máu, lại nhìn không thấy vết thương nào, hơn nữa không có tình trạng sưng viêm gì, chuyện này không phù hợp lẽ thường! Nàng chưa từng gặp qua chuyện làn da chảy ra máu tươi, mà lại không có chút dị trạng gì.

Mạch máu của cơ thể người đều là ở dưới da, muốn phá hư chúng nó, bên ngoài chúng có lớp bảo hộ, nếu lớp bảo vệ này không bị tổn thương, không có khả năng chảy máu trên diện rộng như vậy.

Nhiễm Nhan dùng vải bông chấm chút dấm, nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt thi thể.

Vết máu bị lau đi rất dễ dàng, lộ ra làn da hơi sưng to thâm tím bên dưới.

Nhiễm Nhan lại cẩn thận kiểm tra cả khuôn mặt lẫn nũa, lớp máu này có khả năng là do người chết hoặc thi tỳ dùng tay lau qua, nhìn hơi hỗn độn, nhưng hướng máu chảy là từ trán xuống hàm dưới, sau đó nhỏ giọt lên y phục, hầu như che kín cả khuôn mặt, nhưng pháp y có kinh nghiệm đều biết, tình trạng máu chảy là do kinh mạch xuất huyết mà thành, rất dễ lộ ra vị trí miệng vết thương, có điều...

Nhiễm Nhan cẩn thận kiểm tra qua đỉnh đầu và trước trán, không phát hiện vết thương hở, chỉ có chút máu dính vào.

Bởi vì bị tóc phủ, cho nên động tác kiểm tra này mất khá nhiều thời gian, nhưng tất cả người trong phòng đều bị bộ dạng kiên nhẫn cẩn thận của nàng hấp dẫn, trong lòng vô cùng nghi hoặc, rốt cuộc là đang tìm cái gì?

"Làn da trước trán và toàn bộ phần mặt đều không có vết thương hở, không thể tạo thành lượng máu chảy nhiều như thế, hoài nghi máu này không phải của bản thân người chết." Nhiễm Nhan nói ra kết quả sau khi kiểm nghiệm phần đầu.

"Không phải máu của người chết?" Hà Tự chính cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, bởi vì trước đó có ngõ tách nghiệm qua một lần, cũng nói máu này không giống như là chảy từ trên mặt ra, cụ thể lại nói không rõ tại sao như vậy, cho nên hắn rất muốn biết nguyên nhân.

Nhiễm Nhan giải thích: "Phán đoán như vậy, chủ yếu có hai cái căn cứ: Thứ nhất, nếu là máu tươi chảy ra từ da, thì trên da bình thường không thể không có vết thương hở, hơn nữa nếu máu chảy ra từ da, không thể tạo ra dấu máu chảy như vậy. Thứ hai, sở dĩ có dấu vết máu chảy như vậy, là bởi vì máu chảy ra từ miệng vết thương dưới tác dụng của trọng lực sẽ chảy từ chỗ cao xuống chỗ thấp, nơi tổn thương nhất định phải là tĩnh mạch lớn, nhưng phần đầu người chết cũng không có vết thương hở nào có thể làm chảy máu nhiều như vậy."

Hà Tự chính ngắn người một hồi, mới tiêu hóa một chút ý tứ trong lời giải thích này.

Lưu Thanh Tùng đúng lúc bổ sung: "Tĩnh mạch cũng không phải là kinh mạch, mà là một loại huyết mạch, nếu cắt đứt tĩnh mạch lớn, máu sẽ không phun tung tóe khắp nơi, mà sẽ trào ra. Hà Tự chính người thường xuyên giám trảm, hắn là tương đối quen thuộc a! Cắt cổ tay tự sát cùng với bị trảm đầu là không giống nhau."

Chuyện này cũng chẳng có gì vinh quang, sắc mặt của Hà Tự chính không tốt, nhưng vẫn nói: "Ta vẫn luôn cho rằng phun tung tóe khắp nơi là vì miệng vết thương quá lớn."

Động mạch chủ bình thường đều ở sâu bên trong cơ thể, vết thương nhỏ thường là không tổn thương đến nó.

"Ngươi nói như vậy cũng không sai a, hôm nào huynh đệ đây cũng không giấu diếm, giải thích kỹ càng cho ngươi một chút, rất hữu dụng cho chuyện phá án sau này." Lưu Thanh Tùng nói.

Tri thức của y sinh bình thường đều không truyền ra ngoài, Lưu Thanh Tùng lại không câu nệ tiếu tiết như thế, cũng là lý do Hà Tự chính tuy không ngừng cọ xát lặt vặt với hắn, lại chưa hề thực sự trở mặt, Hà Tự chính chắp tay nói: "Vậy đa tạ Lưu y sinh."

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Nhiễm Nhan đã kiểm tra đại khái hết toàn thân Đậu Tú Nương. Trên ngón tay của Đậu Tú Nương còn dính vết máu, có lẽ là dính lên khi lau mặt, mà máu trên y phục thì đều là nhỏ giọt lan ra.

Sự chú ý của Nhiễm Nhan bị một vết máu trên vai trái hấp dẫn, vết máu này rất lớn, nhưng nếu là bị nhỏ lên, khẳng định là không thể tạo nên một dấu máu lớn như vậy ở đây.

Nhiễm Nhan nghĩ, liền tháo y phục của Đậu Tú Nương ra. Trên người nàng ta là một kiện áo váy, sau khi đai lưng tuột ra, đường cong kinh tâm động phách kia làm đôi mắt Lưu Thanh Tùng tròn tròn, có điều nghĩ đến đây là một khói thi thể, lập tức mất sạch tạp niệm.

"Nghiệm, trên vai trái của y phục người chết có vết máu lớn, nên cởi áo kiểm nghiệm, chứng thực trên vai trái người chết có vết bầm lớn, còn có dấu tay mờ nhạt." Nhiễm Nhan nhìn vết bầm lớn tím đen trên bả vai trắng như tuyết, lập tức nói.

Sở dĩ nói mờ nhạt, là vì vết bầm này bị lẫn với thi đốm, nhất thời khó phân biệt với dấu ngón tay.

Trong lòng Lưu Thanh Tùng vui vẻ, nghiệm đến đây, đã đủ để chứng minh người chết trước khi chết đã bị người khác bạo lực, mà bọn họ cũng không có bất luận động cơ giết người gì, lại có chứng cứ ngoại phạm, thì có khả năng cao sẽ thoát được hiềm nghi, mà chứng cứ ngoại phạm mạnh nhất, chính là Lý Khác

Nhiễm Nhan kiểm tra cẩn thận hết toàn bộ cơ thể, tốn non nửa canh giờ. Rồi sau đó mới tổng kết: "Mặt người chết sưng to, dưới kết mồ hôi có điểm xuất huyết, nghi là chết vì ngập thở."

"Kết mồ măt là cái màng bên trong mí măt và trước tròng trăng của măt, nếu người chết không thê hô hấp, tờ như bị người khác dùng thứ gì đè lén măt, hoặc là bị bóp cô, thắt cổ tự vẫn, trên cái màng kia sẽ xuất hiện điểm xuất huyết như kim châm." Lưu Thanh Tùng nói rồi lấy từ thùng dụng cụ ra một cái nhíp, kẹp lấy mí măt thi thể, lật lên, chỉ cho Hà Tự chính nhìn.

Sau khi được Lưu Thanh Tùng ở bên cạnh không ngừng giải thích, đám người Hà Tự chính cơ bản có thể hiểu được, nhưng chuyện có xuất huyễn dưới kết mồ măt là do hít thở không thông mà chết, bọn họ cũng nửa tin nửa ngờ, dù gì trước giờ cũng chưa từng nghe qua.

Khi Nhiễm Nhan nghiêm thi ở Tô Châu, thái độ của Lưu Phẩm Nhượng là chỉ cần biết kết quả, quá trình không quan trọng, cho nên những từ ngữ chuyên ngành nếu có thể xem nhẹ liền tận lực xem nhẹ, thiếu chút ít này cũng không có gì, chỉ cần bắt được hung thủ, hơn nữa vụ án có thể giải thích, nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, hung thủ lại nhận tội thì coi như vạn sự đại cát. Những quan viên đó hiển nhiên không hiểu học như mấy người ở Đại Lý Tự.

"Vấn đề này, Hà Tự chính không ngại thì trở về đè ngập chết vài người để nhìn thử, dù sao tử tù cũng không ít." Nhiễm Nhan vừa chỉnh trang lại y phục trên người Đậu Tú Nương, vừa không mặn không ngọt nói.

Nhưng lời của nàng vừa ra khỏi miệng, mấy nam nhân trong phòng tức khắc cảm thấy trán toát ra mồ hôi lạnh.

Hà Tự chính nói: "Vị nương tử này nói nhẹ nhàng như vậy, chẳng lẽ không biết mạng người không phải trò đùa sao?"

Ở trong tay đám quyền quý, mạng người còn không phải là trò đùa sao? Trong lòng Nhiễm Nhan nghĩ như thế, nhưng không nói ra, chỉ nói: "Nhìn quá nhiều người chết, cũng có thể xem nhẹ sinh tử, Hà Tự chính không tin cũng có thể thử một lần."

Hà Tự chính thường ngày đều làm quan giám trảm, chính là nhìn quá trình tử vong, mà Nhiễm Nhan thường nhìn đèn đều là thi thể, có mới mẻ, có rữa nát, cũng có một đồng bạch cốt.

"Nói như vậy, Đậu Tú Nương là bị người bit mũi miệng đến chết?" Hà Tự chính nhìn chằm chằm đôi mắt đen kịt của Nhiễm Nhan trong giây lát, dời

đè tài đi. Trong lòng thì nghĩ, trở về có cần thật sự bịt ngộp chết vài người để nhìn thử hay không đây!

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Phần cổ người chết không có vết siết, có thể là bị người bịt mũi miệng đến chết, nhưng cũng không nhất định, các bệnh như viêm phổi, bệnh chó dại đều có khả năng gây nghẹt thở, còn có khả năng là trúng độc, Hà Tự chính có thể đi tra thử xem Đậu Tử Nương có bệnh gì không, nếu không có, ta đây càng có khuynh hướng hoài nghi nàng ta là trúng độc."

Chương 362: Người cùng hắn thật sự có một chân?

Lưu Thanh Tùng đõ trán, vạn nhất thật sự là trúng độc, chuyện này lại thành khó nói!

"Như thế nào mới có thể xác định ra là loại độc được nào?" Hà tự chính tạm thời vứt đi tạp niệm, đem lực chú ý đầu nhập vào trong vụ án, với hắn mà nói, không có chuyện nào quan trọng hơn so với phá án.

"Căn cứ vào toàn bộ biểu hiện bên ngoài của thi thể, ta hoài nghi là hung thủ dùng ô đầu giết người. Bởi vì chết do ô đầu, thi kiềm không tìm được triệu chứng đặc thù, triệu chứng chết do nghẹt thở tương đối rõ ràng. Căn bản tra không ra, cho nên ô đầu có thể nói là thuốc hay cho việc giết người." Nhiễm Nhan đáp.

Lưu Thanh Tùng lau mồ hôi trên thái dương, "Thuốc hay? Người đây là đang nói đùa sao?"

Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói: "Ta nói chính là sự thật."

"Nói như vậy, chỉ cần trúng độc ô đầu, liền tra không ra nguyên nhân chết?" Hà tự chính không cam lòng truy vấn.

"Cũng không phải." Nhiễm Nhan duỗi tay nhẹ nhàng ấn lên phần ngực bụng của thi thể, "Nếu may mắn, mổ khoang bụng ra, có khả năng sẽ tìm được bã thuốc trong dạ dày, niêm mạc cùng màng đệm có thể có điểm xuất huyết. Bất quá độc tính tàn lưu của ô đầu rất dễ bị khí hủ thi phá hư, nếu giải phẫu trễ, căn bản nghiệm không ra độc tính."

Với điều kiện ở Đại Đường này, mặc dù giải phẫu cũng không thấy có thể nghiệm ra là độc ô đầu, cho dù Nhiễm Nhan có thể làm ra Ethanol 99.5%, cùng với tất cả đồ vật dùng để kiểm nghiệm độc tính, Đại Đường không ai hiểu loại báo cáo kiểm nghiệm này thì cũng phí công. Mà cái gọi là dùng ngân châm nghiệm độc, cũng không thể nghiệm ra tất cả các loại độc, bẩn thân chỉ dựa vào vận khí.

"Hà tự chính không ngại thì xuống tay từ manh mồi trên người Đậu Tú Nương, tờ như cái dấu tay này. Cá nhân ta cho rằng, dấu tay cỡ này không quá giống của nữ tử. Căn cứ vào lời khai của thị tờ Thược Dược bên người Đậu Tú Nương, nàng ta vẫn luôn ở cùng Đậu Tú Nương, chỉ là sau khi mặt của Đậu Tú Nương có chút khác thường, mới ra cửa gọi gã sai vặt tới yêu cầu một chén canh giải nhiệt." nửa mặt của Nhiễm Nhan bị khẩu trang che lấp, âm thanh phát ra hơi trầm đục, nàng thấy Hà tự chính gật đầu, liền tiếp tục nói: "Nếu cân nhắc lời khai của nàng ta, nàng ta nói, đứng dậy tìm gã sai vặt yêu cầu một chén canh giải nhiệt, quay lại mới thấy mặt nương tử đỏ máu, Hà tự chính không ngại thì tìm gã sai vặt xác nhận một chút, thời gian Thược Dược rời đi đến tột cùng là bao lâu, có đủ cho người khác xông vào tập kích Đậu Tú Nương hay không."

"Nói như vậy, Hiến Lương phu nhân không có bất luận hiềm nghi gì sao?" Hà tự chính phục hồi lại sau chấn động từ chuyện nghiệm thi, nhìn Nhiễm Nhan với vẻ tìm tòi nghiên cứu.

Nhiễm Nhan tự biết là Đại Lý Tự không có khả năng để cho nàng giải phẫu thi thể Đậu Tú Nương, nên cởi bao tay ra ném vào trong rương, nghe thấy lời này của Hà tự chính, liền đáp: "Có thể cho phép ta hỏi Hà tự chính mấy vấn đề không?"

Hà tự chính gật đầu nói: "Có thể."

"Phá án nằm ở chỗ động cơ, nắm giữ động cơ giết người thì cũng coi như tỏa định hung thủ, không biết Hà tự chính cho rằng động cơ giết người của Hiến Lương phu nhân là cái gì?" mắt Nhiễm Nhan nhìn thẳng hắn.

Hà tự chính cũng coi như cầm quyền sinh sát, giám trảm không biết bao nhiêu lần, giờ phút này lại cảm nhận được một loại áp lực từ trên người Nhiễm Nhan, "Việc này...cần tiến hành điều tra thêm."

"Nhân chứng vật chứng thì sao?" Nhiễm Nhan thấy quan viên bên cạnh muốn mở miệng trả lời, cười khẽ một tiếng, "Nhân chứng chắc không phải là Thược Dược đi? Vật chứng là bao phấn kia? Thược Dược kia, có hiềm nghi mạnh hơn so với bất kì ai, để cho nàng ta ra làm nhân chứng, chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ? Còn về bột phấn, ta đến giờ còn không biết bên trong trộn lẫn là độc gì, nhưng Đậu Tú Nương là ngôp thở mà chết, nếu không phải bị người bịt đền ngôp chết, thì là uống độc dược, không biết là bột phấn có thể bị người ta tới chết, hay là uống chết?"

Những lời sắc bén này làm ba quan viên của Đại Lý Tự á khẩu không trả lời được, nếu Nhiễm Nhan lúc này không nói, bọn họ cũng không phải là không thể nghĩ ra, có điều là cái nương tử, trong thời gian ngắn ngủi đã thăng thắn như vậy, thật sự làm cho bọn họ có chút xâu hổ.

"Hay!" Lưu Thanh Tùng vỗ tay một cái, phát hiện ánh mắt mọi người đều tụ tập lên người hắn, liền lập tức sửa lời: "Phân tích rất hay!"

Nhiễm Nhan thu thập thùng dụng cụ xong, Hà tự chính lập tức phát tay lệnh cho ngục tốt tới hỗ trợ xách lên.

"Đa tạ." Nhiễm Nhan hơi khom người với Hà tự chính. Nàng biết, kỳ thật Hà tự chính đã sớm nhìn ra thân phận của nàng, nhưng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, lại không vạch trần, hơn nữa đối với những câu sắc bén của nàng cũng không tức giận, nên mới nói lời cảm tạ hắn.

Hà tự chính nhàn nhạt cười nói: "Khách khí." Dứt lời sai người dẫn Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan ra khỏi đình thi quán.

Hà tự chính theo sau bước ra, đứng dưới hiên cửa nhìn xe ngựa rời đi, tâm than, chẳng trách có thể trấn được Trường An Quý Kiến Sầu sát khí tận trời, thật đúng là kỳ nữ.

"Hà tự chính, ta phải lập tức báo việc này lên trên, đi trước một bước." một nam tử trung niên trong quan phục xanh lục ở sau lưng Hà tự chính chắp tay nói.

"Trương Ngự Sử xin cút tự nhiên." Hà tự chính cũng chắp tay nói.

Chức quan của Trương Ngự Sử kỳ thật là giám sát ngự sử, mà không phải là người của Đại Lý Tự.

Ngự Sử Đài chia làm ba viện, một là Đài viện, chủ yếu chưởng quản chuyện uốn nắn quan viên, thúc đẩy thẩm vấn bên hình ngục; hai là Điện viện, chưởng quản toàn bộ quan viên trên triều, kiểm soát nghi thức; ba là Sát viện, chưởng quản chuyện phân sát, tuần án các quận huyện, trông coi hình ngục, tu chỉnh triều nghi, giám quyết tù nhân v.v.

Chức ngự sử thì Đài viện phẩm cấp tối cao, Điện viện đứng thứ hai, mà Sát viện có phẩm cấp thấp nhất, chuyện cần phải quản lý vừa tạp nham vừa

rộng, cũng có quyền buộc tội đủ loại quan lại, cho nên dù chức quan của Trương Ngự Sứ thấp hơn Hà tự chính, Hà tự chính cũng không muốn lơ là hắn.

Trương Ngự Sứ xoay người lên ngựa, đội nǎng hè chói chang phi nhanh về hướng đường Chu Tước.

Lúc đó Lưu Thanh Tùng vừa đẩy mành nhìn ra phía ngoài, liền cảm thấy một cơn gió nóng cuốn qua.

"Ê?" Lưu Thanh Tùng thò hết nửa người ra khỏi khung cửa sổ bé tí, nhìn chằm chằm bóng người đi xa dần kia một lúc lâu.

Nhiễm Nhan đang khảy khôi băng trong bát đồng khắc hoa, ngược đầu nhìn thấy tư thế của Lưu Thanh Tùng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc hiếp thấy. Cửa sổ xe kia cực nhỏ, nhỏ hơn cả miệng của cái chậu bình thường, vậy mà hắn có thể chui ra, còn thoải mái rụt trở vô.

"Ngươi, đây là biểu tình gì đây?" Lưu Thanh Tùng quay đầu lại bị biểu tình của nàng dọa một cái, lập tức rúc vào một góc xe ngựa, "Ta nói Nhiễm pháp y, ta nhìn quen ngươi mặt than, ngẫu nhiên có biểu tình làm ta có chút sợ."

Nhiễm Nhan đen mặt, nàng vẫn luôn biết Lưu Thanh Tùng gầy đến mức có thể bị gió cấp 4 thổi bay, lại không nghĩ hắn thật sự là cái cây gậy trúc, "Ta cảm thấy cái cửa sổ đó dù có khoét ra rộng gấp đôi, Tiêu Việt Chi cũng chưa chắc chui qua nhẹ nhàng."

Lưu Thanh Tùng nhướng đuôi mắt nhìn nàng một cái, cũng không tiếp tục cái đề tài này, "Trước tiên không nói cái này, ta vừa mới nhớ ra người nọ là ai rồi!"

"Người mới cưỡi ngựa chạy qua kia?" Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng gật đầu, "Mới vừa rồi ta ở đình thi quán gặp qua hắn, là một trong hai quan viên đứng bên cạnh Hà tự chính, lúc ấy ta chỉ cảm thấy hắn quen mắt, bất quá quan viên cả triều ta quen mắt nhiều, nên không để ý. Vừa mới thấy tư thế cưỡi ngựa kia của hắn, ta đột nhiên nhớ tới trước kia đã gặp qua hắn, người kia không phải quan viên Đại Lý Tự, mà là người của Ngự Sứ Đài."

"Ngự Sứ Đài?" Nhiễm Nhan nhíu mày.

Buộc tội đủ loại quan lại là chức trách hạng nhất của những người này, khiến cho quan viên triều đình cùng người nhà quan viên đối với họ đều không có cái ấn tượng gì tốt. Tam viện ngự sử này vì trong sạch của quan viên, tuy phẩm cấp không cao, nhưng uy quyền rất nặng, cho nên tuyển quan viên nhất định phải thanh chính ngay thẳng. Nhưng Nhiễm Nhan thì cho rằng, với chức trách như vậy, thân là ngự sử quan trọng nhất chính là phải có một trái tim nhiệt tình yêu thương bát quái.

"Chuyện ta nghiệm thi chỉ sợ bại lộ." Nhiễm Nhan rũ mắt. Chuyện này có lẽ sẽ ảnh hưởng đến Tiêu Tụng, nhưng cũng không đến mức quá nghiêm trọng, dù sao nàng cũng coi như bị động cuốn vào việc này, làm một vài chuyện, chỉ vì rửa sạch oan khuất cho mình.

Hai người đang trầm mặc, đinh xe hơi trầm xuống, từ khe hở bức màn vừa mới bị Lưu Thanh Tùng cuốn lên, vèo một tiếng, một tờ giấy xếp hình chim én được ném vào.

Lưu Thanh Tùng đột nhiên thò người ra.

Nhiễm Nhan nhặt tờ giấy lên, chỉ nghe Lưu Thanh Tùng than thở: "Oa, đại hiệp, ngươi mặc màu đen như vậy không nóng sao?"

Sau đó "Ồi" một tiếng, rồi không có sau đó nữa.

"Làm sao vậy?" trong lòng Nhiễm Nhan hơi căng thẳng, cho rằng Lưu Thanh Tùng bị người một đao cưa cổ, vội vàng duỗi tay kéo hắn vào trong.

Lưu Thanh Tùng choáng váng xoa trán, chỉ chốc lát sau chồm dậy u mê một cục lớn, mơ hồ còn có thể thấy rõ hình dạng hơi dài, nhìn như là chuôi kiếm hoặc vỏ kiếm.

"Ta cảm thấy, ngươi với Tang Thần thật đúng là..." Nhiễm Nhan nhất thời nhớ không nổi từ gì để miêu tả. Nghe ý tứ vừa rồi của Lưu Thanh Tùng, có thể là gãy ám vệ, người ta đã che mặt, đương nhiên là không muốn bại lộ thân phận, Lưu Thanh Tùng lại ôn ào giữa đường, chẳng trách bị gõ cho một gãy.

Nhiễm Nhan cũng không để ý đến hắn, mở tờ giấy trong tay ra.

Chữ viết thanh tuấn phiêu dật bay vào mắt, Nhiễm Nhan càng nhìn chán mày càng nhíu lại, đọc xong, liền thả tờ giấy vào trong bát băng, nét mực màu đen tan thành từng đóa hoa vào trong nước đá.

"Viết cái gì vậy?" Lưu Thanh Tùng vội vàng dùng tay xách ra, chữ viết bên trên đã mơ hồ.

"Có người muốn xuống tay với ta." Thanh âm Nhiễm Nhan phát trầm, lập tức giương giọng nói với xa phu: "Tăng tốc độ hồi phủ."

Xa phu ứng tiếng, tốc độ nhanh hơn chút.

"Lý Thái?" Lưu Thanh Tùng dùng khẩu hình hỏi.

Nhiễm Nhan gật đầu.

Biểu tình của Lưu Thanh Tùng cũng trở nên nghiêm túc, hắn theo Tiêu Tung đuổi bắt Tô Phục nửa năm có thừa, đương nhiên quen thuộc thân hình của Tô Phục, người kia vừa rồi mười có tám chín phần là hắn.

"Ngươi cùng Tô được sự thực sự có một chân a?" Lưu Thanh Tùng mang vẻ mặt bát quái nhỏ giọng nói: "Bằng không hắn như thế nào sẽ phản chủ, tự mình tới báo chuyện này cho ngươi."

Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình nhìn hắn chằm chằm, thảng đến khi cả người Lưu Thanh Tùng tê dại, hắn mới rụt rụt cổ, "Ta cùng hắn có một chân còn không được sao?"

"Phải không?" Nhiễm Nhan dùng ngón tay quậy nát mảnh giấy đã mềm ra, sau đó móc khăn ra thong dong lau khô tay, bỏ sang một câu, "Tô được sự chà đạp bẩn thân như vậy, quá là làm người tiếc nuối."

"Ta sâu sắc cảm thấy, thánh thượng thật sự anh minh, nên phái Cửu Lang ra ngoài." Lưu Thanh Tùng nói.

Nói giỡn thì nói giỡn, nhưng trong lòng Lưu Thanh Tùng một chút cũng không thoái mái.

Thảng đến khi xe ngựa đi vào bên trong phủ, mới thoáng thả lỏng một hơi.

Nhiễm Nhan tăm gội xong, ngồi hóng mát ở dược phòng trong phủ. Đây là phòng Tiêu Tụng đặc biệt làm riêng cho Nhiễm Nhan, đông ấm hạ mát, thập phần thoái mái, góc tường có đặt hai bồn băng, nhiệt độ trong phòng mát mẻ hợp lòng người, không hề có cảm giác nóng bức.

"Cũng không biết Tô Châu có nóng không nữa." Nhiễm Nhan chạm vào y thư, trong miệng lại lâm bầm.

Ngồi yên một lúc lâu sau, Nhiễm Nhan đứng dậy mở cửa sổ ra. Không khí nóng lù lù lượt tràn vào, bị hơi lạnh bức lui một ít, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy ám áp.

Nơi này có thể nhìn được nửa cái Trường An, dưới ánh nắng chói sáng, nhà cửa tựa hồ như đang bốc hơi, người đi đường thưa thớt, đầy vẻ cô tịch.

Trong phường Duyên Khang cách đó vài con phố, phủ Lý Thái vẫn luôn ca vũ rộn ràng.

Tiêu xài hàng tháng của Lý Thái còn nhiều hơn Thái Tử, bên trong phủ không hề lịch sự tao nhã ý nhị, mà nơi chốn đều mang vẻ xa xỉ, trong phòng bày 16 cái lồng băng, tỏa hơi lạnh nhẹ nhẹ, toàn bộ trái cây trên bàn đều được đặt trên vyun băng, lạnh lẽo thâm người.

Chương 363: Lần nói dối duy nhất trong đời này

"Tùy Viễn tiên sinh vì sao không muốn giúp tiểu vương?" Lý Thái buông cái ly trong tay, tươi cười thanh thản nhìn về phía Tang Thần.

Lý Thái phái người đi thỉnh Tang Thần vài lần, lại tự mình đi một lần, đều bị cự tuyệt, trong lòng sao có thể không tức giận? Dù cho thế nhân đem thân phận Tang Thần nâng lên cực cao, coi như là nhân vật nổi tiếng, nhưng dù là đại nho nổi tiếng như Ngu Thé Nam cũng phải cho hắn vài phần thể diện, hắn sao chịu nổi lạnh nhạt như vậy.

Tang Thần không biết giao tế trong quan trường, làm việc đương nhiên trực tiếp, được chính là được, không được là không được, bình thường sẽ không tìm lý do gì qua loa lây lệ.

"Thời tiết nóng bức, Tùy Viễn tiên sinh chỉ cần phái người thông báo một tiếng, tiểu vương lập tức phái xe ngựa đi đón tiên sinh, sao có thể mệt nhọc tiên sinh như thế." Lý Thái chưa lộ rõ tức giận ra mặt, phát tay lệnh cho mỹ tì tiến lên lau mồ hôi giúp Tang Thần.

Mặt Tang Thần đỏ lên, cũng không kịp trả lời Lý Thái, vội vàng né tránh, "Không dám phiền tới cô nương, tại hạ tự mình làm, tự mình làm."

Nói rồi dùng tay áo lau lung tung một lần, bộ dạng hoảng loạn của hắn chọc cho mỹ tì cả phòng che miệng cười khẽ.

"Tùy Viễn tiên sinh thỉnh dùng canh giải nhiệt." Mỹ tì hay tai bung ly, mắt chứa thu ba lắp lánh nhìn Tang Thần. Sứ trắng trơn bóng, bàn tay mềm như ngọc, đầu ngón tay xinh đẹp như hoa đào với móng tay sáng bóng...

Mặt Tang Thần đỏ đến mang tai, run tay tiếp cái ly, dịch qua bên cạnh, cách mỹ tì kia xa một chút, "Đa tạ cô nương."

Nam tử từ hơn mươi tuổi đến hai mươi mấy tuổi, là thời điểm biến hóa long trời lở đất nhất, dung sắc Tang Thần đã không thể so với năm đó. Sau nhiều năm rời khỏi Trường An, vóc người cùng dung mạo đều nẩy nở không ít,

đặc biệt là gần nửa năm qua, đã lột xác từ bộ dạng thiêng niêng thành một nam nhân, nhưng hắn đến giờ này vẫn không có bất kỳ nữ tử nào làm bạn bên cạnh, vẫn ngây ngô như năm đó, thật sự làm cho những nữ tử chưa gả ở Trường An yêu thích đến tận xương tủy.

"Tuổi tác của Tùy Viễn tiên sinh đã sớm nên đón dâu, không biết vì sao đến giờ chưa cưới?" Lý Thái thấy Tang Thần như thế, liền chuyên đến đề tài này.

Thần sắc Tang Thần thẹn thùng, "Tại hạ chức quan thấp kém, bỗng lộc ít ỏi, sợ tương lai ủy khuất phu nhân cho nên chờ khi tại hạ tích cóp đủ tiền, lại nghĩ đến việc cưới vợ."

"Tùy Viễn tiên sinh nói phải, bất quá tiểu vương hôm nay lại muộn giúp cho Tùy Viễn tiên sinh có được mối tốt." Lý Thái khẽ cười nói.

Tang Thần mang vẻ mặt chán kinh nhìn Lý Thái, nghĩ tới nghĩ lui, cũng không biết nên dùng nguyên nhân gì để cự tuyệt, dù gì hắn đã tới tuổi đón dâu, hơn nữa ngoại trừ nhà nghèo, hắn cũng không có lý do gì thích hợp nữa.

Lý Thái phảng phát như không thấy sắc mặt của hắn, tiếp tục nói: "Tùy Viễn tiên sinh cảm thấy Thanh Hà công chúa như thế nào?"

Thanh Hà và Tấn Dương hai vị công chúa đều rất được thánh sủng, Tấn Dương công chúa thể nhược, vẫn luôn được bệ hạ tự mình dưỡng bên người, mà Thanh Hà công chúa được thụ phong năm Trinh Quán thứ Hai, lúc ấy chỉ có bốn tuổi, là người nhỏ tuổi nhất trong số công chúa được thụ phong, đủ để thấy thánh thượng rất yêu thích nàng.

"Tại hạ thân phận thấp kém, trăm triệu lần không xứng với công chúa tôn sư." Tang Thần nhẹ nhàng thở ra, lúc này xem như cho hắn lý do.

Lý Thái nhìn hết thần thái của hắn, hơi mỉm cười, bưng Phù Tang lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm, chậm rì rì nói: "Tùy Viễn tiên sinh không tiếc tổn thương thể diện công chúa, tiểu vương lại biết lý do."

Trong lòng Tang Thần căng thẳng, lại nghe Lý Thái tiếp tục nói: "Kỳ thật người trong lòng Tùy Viễn tiên sinh còn nhớ thương là Hiến Lương phu nhân đi!" Tang Thần tái mặt, rồi lại nghiêm mặt, ánh mắt luôn ôn hòa khiếp nhược lúc này có chút lạnh lùng, "Điện hạ không thể tin lời nói bậy, làm

nhục trong sạch người khác như vậy thật sự không phải việc một quân tử làm."

"Tại hạ không thành phu quân của nương tử, không có danh phận cũng được..." Lý Thái đạm nhiên cười, nhìn Tang Thần gắt gao mím môi, thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp nói: "Tang tiên sinh sẽ không quên lời chính mình đã từng nói với Nhiễm thị đi! Ta không tin, với tư dung phong thái của tiên sinh, nói ra những lời này, có nữ tử nào không động tâm, hai vị đến tột cùng có dàn díu với nhau hay không, chỉ cần báo việc này cho Tương Võ Hầu, hắn nếu muốn tra ra chân tướng hắn là không cần tôn nhiều súc."

Nói ra câu nói kia, là Tang Thần không đúng, nhưng lúc ấy Nhiễm Nhan chưa thành thân, trai chưa cưới nữ chưa gả, hắn vì câu ái mà "không từ thủ đoạn" thực sự không có gì quan ngại, chỉ là hiện giờ Nhiễm Nhan đã gả làm vợ người ta, nhắc lại chuyện này trước mặt người khác, thì liền có ý tứ khác, đây là nghi ngờ đạo đức của Tang Thần hắn, cũng là nghi ngờ trinh tiết của Nhiễm Nhan.

Ánh mắt Tang Thần không sợ mà nhìn hắn chằm chằm, "Tại hạ cùng với Hiền Lương phu nhân thanh thanh bạch bạch, không sợ bất luận kẻ nào đi tra. Tại hạ vốn tưởng rằng Ngụy Vương là quân tử chính trực, té ra đều là tỏ vẻ cho thế nhân nhìn, xin thứ cho tại hạ khinh thường cùng tiểu nhân như ngươi làm bạn"

Dứt lời, liền đứng phắc dậy.

Tất cả mọi người trong phòng bị biến cố đột ngột này làm cho ngạc nhiên, tất cả đều cúi đầu nín thở.

Tang Thần đi tới cửa lại bị hai hộ vệ ngăn lại.

Lý Thái hơi giơ tay, người trong phòng thối lui toàn bộ, mới đứng dậy bước đến bên cạnh Tang Thần, khẽ cười nói: "Nếu ngươi cảm thấy bốn vương là tiểu nhân, vậy bốn vương hôm nay liền làm tiểu nhân, người đâu!"

Tang Thần hừ lạnh một tiếng, hắn biết lời vừa rồi của hắn đã hoàn toàn đắc tội Lý Thái, nhưng hôm nay quang minh chính đại đến bái kiến, ngày mai còn phải điểm danh, hắn không tin Lý Thái dám giam hắn lại.

"Tùy Viễn tiên sinh nhìn đây là cái gì?" Lý Thái cầm một tờ giấy mở ra trước mặt Tang Thần.

Chữ viết bên trên nét bút như rồng bay, khí khái xinh đẹp, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn... là bút tích của chính hắn! Nhưng mà nội dung lại không phải hắn viết.

Lý Thái chỉ để Tang Thần nhìn lướt qua, nhưng Tang Thần lại thấy rõ ràng nội dung viết bên trên, là viết cho Nhiễm Nhan, đại khái ý tứ là: Tang Tùy Viễn đang ở trong tay chúng ta, thỉnh Hiển Lương phu nhân tự mình đến đón người. Phía dưới viết địa chỉ.

"Bốn vương luôn luôn rất yêu thích bút tích của Tùy Viễn tiên sinh, bởi vậy gộp nhặt rất nhiều, hồ sơ khoa cử của Tùy Viễn tiên sinh mấy năm trước toàn bộ đều ở trong phủ bốn vương." Lý Thái đưa tờ giấy này cho hộ vệ bên cạnh, móc quạt xếp từ trong tay áo ra, xoẹt một tiếng mở ra nhẹ nhàng phe phẩy, "Tuy chỉ được đến bảy tám phần khí khái của tiên sinh, nhưng lừa người bình thường một chút cũng đủ rồi."

Mặt Tang Thần trắng bệch, thanh âm run rẩy, lại không chịu yếu thế, "Ngươi muốn làm cái gì?"

"Thay y phục cho Tùy Viễn tiên sinh!" Lý Thái nói.

Hai thị vệ lập tức áp Tang Thần đi ra sau bình phong. Cái gọi là thay y phục, bất quá là lột áo ngoài của hắn ra, hộ vệ đều là thô nhàn, đương nhiên sẽ không hầu hạ người khác mặc quần áo, chỉ xách một kiện bào phục tơ lụa tay rộng màu lam đã chuẩn bị trước đó tròng lung tung lên người hắn, Tang Thần giãy giụa yếu ót cắn bản không tạo chút tác dụng gì.

"Chắc, Tùy Viễn tiên sinh quả nhiên phong thái bức người." Lý Thái nhìn Tang Thần bị thị vệ áp giải ra từ sau bình phong, không khỏi thở dài.

Lý Thái thật ra không có ý châm chọc, Tang Thần xưa nay không mặc áo vải màu xám thì cũng mặc quan phục, chưa từng mặc hoa phục. Người đẹp vì lụa, dù cho hắn hiện tại thoát nhìn có chút chật vật, lại không mất vẻ tuấn mĩ.

"Lý Thái, ngươi tên tiểu nhân vô sỉ này! Thủ đoạn bỉ ổi như thế, đừng nói là Ngô Vương, so với Thái Tử một phần vạn ngươi cũng không bằng, ta dù có chết thì như thế nào, Tang Tùy Viễn ta hôm nay dám đánh cuộc thế, nếu tiểu nhân như ngươi có thể làm vua, thì ta đòi đòi kiếp kiếp trở thành tiện tạ, vĩnh viễn không thể xoay người!" Tang Thần đỏ mặt tía tai.

Vẻ mặt vẫn luôn cười cợt của Lý Thái rốt cuộc đổi sắc, theo những gì hắn hiểu biết thì Tang Thần vẫn luôn ôn hòa, còn có chút ngu đần, làm người cố chấp, thường hay cùng người khác nháo đến tan rã không vui, nhưng trước nay chưa từng nói lời nào tàn nhẫn như vậy.

"Bốn vương thật sự xem thường ngươi." Thanh âm Lý Thái lạnh lùng, vốn cho rằng Tang Thần là một nho sinh, lòng mang nhân nghĩa, một lòng theo đuổi học vấn, lại chưa từng nghĩ hắn vậy mà có thể một lời chọc thủng suy nghĩ trong lòng mình.

Cho dù trong mắt người ngoài, Lý Thái là vương gia được sủng ái, hành vi của Thái Tử lại đang làm người thất vọng, hắn đích xác có khả năng bước lên vị trí trữ quân, nhưng những thứ này là sự thật khách quan, hắn tỏ vẻ một lòng với chuyện thư văn, nếu nội các có mấy người có thể nhìn ra dã tâm của hắn cũng chẳng có gì lạ, nhưng Tang Thần cũng nhạy bén nhận ra được việc này, thật sự không thể không làm hắn thấy kinh hãi.

Là che dấu không tốt? Hay là Tang Thần đích xác có năng lực? Lý Thái càng nguyện ý tin tưởng cái sau.

"Đem áo ngoài của Tùy Viễn tiên sinh, cùng với lá thư kia, đưa đến Tương Võ Hầu phủ." Lý Thái trầm giọng nói.

Hộ vệ cột Tang Thần lên trên cây cột, rồi lui hết ra ngoài.

Lý Thái quỳ ngay trên chủ tọa, ánh mắt biến hóa mấy lần, cuối cùng ngũ khí hòa hoãn nói: "Kỳ thật tiên sinh hà tất phải cố chấp như thế? Tiêu vương cũng không bắt tiên sinh làm chuyện gì mà không nhìn được mặt người khác, chỉ là soạn sách mà thôi, nếu bộ sách này xuất thế, tất nhiên có thể có lợi không ít cho thiên hạ sĩ tử, người đọc sách trong thiên hạ cũng sẽ nhớ rõ chỗ tốt của tiên sinh."

Tang Thần hung hăng nhìn chằm chằm hắn, không hề dao động.

Nếu Tang Thần thật sự chỉ là một con mọt sách, nói không chừng ngay lần đầu tiên Lý Thái mời liền vô cùng cao hứng mà đáp ứng, nhưng có một số việc hắn chỉ là không muốn nghĩ tới, chứ không phải là thật sự không biết.

"Tiêu vương biết Tùy Viễn tiên sinh vì sao phản ứng lớn như vậy." Lý Thái cũng không nhụt chí, bởi vì hắn cảm thấy đã bắt thóp được Tang Thần,

"Tiên sinh là thật sự rất thích Nhiễm Thập Thát Nương đi? Luận tài học, nhân phẩm, người đều cao hơn Tiêu Tụng không ít, nhưng người có biết vì sao nàng không lựa chọn người không?"

Lý Thái thấy Tang Thần rũ mắt, không căm tức nhìn hắn nữa, lại mang một bộ dạng nhãm mặt ngăn cách với thế nhân. Khóe môi Lý Thái hơi nhếch lên, "Bởi vì tiên sinh không muôn nhận Thôi gia, bởi vì tiên sinh không có quyền thế, không có địa vị."

"Ngươi nói vậy, Thập Thát Nương không phải nữ tử như vậy" Tang Thần lập tức phản bác.

Ý cười trên mặt Lý Thái càng đậm, thanh âm cũng khôi phục nho nhã nhu hòa như thường ngày, "Tiểu vương cũng không có ý hạ thấp Nhiễm Thập Thát Nương, có điều tiên sinh có từng nghĩ tới hay không, Thập Thát Nương không phải nương tử nhà bình thường, một thị tộc cơ hồ sắp mất trắng thanh danh, thật vật và mới có được cơ hội liên hôn để tăng thực lực như vậy, Thập Thát Nương mặc dù có thích tiên sinh cũng không thể lựa chọn."

Là đạo lý này không sai, Tang Thần vẫn luôn biết. Có điều người trong lòng Nhiễm Nhan căn bản không phải là hắn.

"Tình yêu là thứ gì? Nữ tử một khi qua tuổi ảo tưởng, thì bất quá là muốn tìm người để dựa vào thôi, nếu Tiêu Tụng không còn, tiên sinh lại duỗi tay về phía Nhiễm Thập Thát Nương, lại thêm việc tiên sinh vì nàng mà chờ đợi rất nhiều năm, nàng tất nhiên sẽ không cự tuyệt." Lý Thái tiếp tục hướng dẫn.

"Phải không?" Tang Thần lầm bẩm tự hỏi, ra vẻ nghi hoặc, nhưng trong lòng hắn ẩn ẩn minh bạch, Nhiễm Nhan là người quyết đoán quyết tuyệt, không giống nương tử bình thường. Huống chi, hắn hiện giờ vẫn sợ nàng.

Lý Thái ngàn tính vạn tính, cũng sẽ không tính ra, Tang Thần đối với Nhiễm Nhan là vừa yêu vừa sợ.

"Được, ta đáp ứng ngươi." Tang Thần nói giọng khàn khàn.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời này của hắn, nói ra lời nói dối.

Chương 364: Sóng ngầm mãnh liệt đột kích

Lý Thái hơi mỉm cười, "Tiên sinh thức thời như vậy, tiểu vương thật cao hứng."

"Có thể trả y phục cho ta không?" Tang Thần ngẩng đầu nói.

"Đương nhiên có thể, bát quá tiểu vương rất muốn biết, tiên sinh vừa rồi nói tiểu vương vĩnh viễn không thể được đến vị trí kia, có bằng chứng gì không?" Lý Thái sao có thể không lo lắng, Tang Thần phát ra lời thề độc như vậy, nhất định không giống lời nói giận dữ không cẩn cứ.

Tang Thần quay mặt đi, "Tại hạ hiện tại không muốn nói."

Tính tình Tang Thần cố chấp có tiếng ở Trường An, Lý Thái trong lòng biết hôm nay đã bức hắn đến cực hạn rồi, không thể lại tiếp tục dùng thủ đoạn cường ngạnh, nếu không đến lúc đó mất nhiều hơn được, bèn cười nói: "Tiên sinh không muốn nói thì không nói, tiểu vương ngày mai cũng phải thượng triều, không bằng tiên sinh tối nay ở lại chỗ của ta đây, ngày mai cùng ra cửa, tiên sinh nghĩ như thế nào?"

Bộ dạng Tang Thần không muốn cùng hắn nhiều lời, trong đầu lại nghĩ chuyện khác.

Vương phủ Tư Mã Tô Úc khuyên Lý Thái học tập Hiền Vương khi xưa mở rộng chuyện viết sách, Lý Thái liền dâng tấu chương. Sau khi thánh thượng biết được vô cùng cao hứng, hơn nữa còn toàn lực ủng hộ. Quyển 'Quát địa chí' lần này dựa theo ranh giới phân chia các phủ độ đốc và phân bố xây dựng các châu huyện, thu thập chuyện địa chí ở khắp nơi, cập nhật thông tin mới, bổ sung chi tiết các khu vực hành chính và biên giới núi non sông ngòi, sản vật, cổ tích, phong tục, con người, các câu chuyện cũ v.v. có thể nói là một tác phẩm nhất thể địa lý cùng văn học rất vĩ đại, một khi biên soạn hoàn thành, sẽ là một đại công tích.

Mời người tới biên soạn 'Quát địa chí' kỳ thật là ngụy trang, trên thực tế là để cho Lý Thái dễ bề thành lập thế lực cho bản thân. Lý Thái không giống

Lý Khác, Lý Khác vẫn vỗ song toàn, thời trẻ đã từng tùy quân xuất chinh, hơn nữa biểu hiện không tầm thường, bởi vậy rất có uy vọng trong quân, nếu hắn thật sự vung tay hô một cái khỏi binh mưu phản, tất nhiên có không ít người hưởng ứng.

Đối mặt cục diện như vậy, Lý Thái cần phải thành lập được uy vọng và thế lực cho riêng mình, chỉ bằng nho danh thì không có tác dụng bao nhiêu. Mà quyển 'Quát địa chí' này, đối với bố cục quy hoạch của toàn bộ Đại Đường đều có ý nghĩa cực đại, đủ để thể hiện tài trí quốc của hắn, lại có thể mời chào về một đám thế lực cho chính mình, thật sự là một công đôi việc.

"Không được, thỏ trong nhà tại hạ không có người cho ăn, tại hạ phải về nhà cho thỏ ăn." Tang Thần kiên định nói.

Lý Thái kỳ thật có thể nói là sẽ phái người đi giúp hắn cho thỏ ăn, nhưng thấy biếu tình của Tang Thần, biết là bức nữa cũng vô dụng, chỉ có thể nói: "Được."

Nói xong, duỗi tay cởi dây thừng giúp hắn, "Bất quá y phục tạm thời không thể trả cho tiên sinh, tiểu vương tuy tin tưởng nhân phẩm của tiên sinh, nhưng người làm đại sự phải cẩn thận, hy vọng tiên sinh có thể thông cảm một chút."

Tang Thần do dự một chút, bò dậy phủi bụi trên người, "Tùy ngươi!"

Lý Thái chưa kịp nói vài句话, đã thấy hắn vọt ra ngoài như con thỏ, nhanh đến mức hai hộ vệ ở cửa cũng không kịp ngăn lại.

Hộ vệ thấy Tang Thần lao ra, trong lòng cả kinh, đang chuẩn bị đuổi theo, liền nghe thấy Lý Thái nói: "Không cần ngăn trở, phái người âm thầm nhìn chăm chăm hắn."

"Dạ!" hộ vệ chắp tay đáp.

Lý Thái eo thô bụng lớn, mùa hạ chịu nóng không nổi, vừa rồi hoạt động mạnh, làn da trắng nõn của hắn đã sờm đàm đìa mồ hôi, hắn mở cây quạt ra quạt một hồi, trong lòng lại càng thêm bức bối.

Trong Tiêu phủ.

Nhiễm Nhan vừa thu được tin của Tiêu Tụng truyền từ Tô Châu, đang dựa bên thành cửa sổ đọc.

Ca Lam cùng Văn Lực nâng một chậu băng đặt ở bên người nàng, chuẩn bị một ít trái cây tươi đặt lên trên ướp lạnh.

Đọc thư của Tiêu Tụng, chân mày Nhiễm Nhan dần dần nhíu lại. Tiêu Tụng ở Giang Nam và Hoài Nam lưỡng đạo truy tra các vụ án mạng quan viên liên tiếp bị giết, hấn mới vừa đến Hoài Nam không lâu, còn chưa bắt đầu triển khai lục soát chứng cứ, nhưng đọc đường cũng không hề nhàn rỗi, lại tra ra vài chuyện về Đông Dương phu nhân ở bốn bên kia.

Mọi chuyện bắt đầu từ sau khi bọn họ quay về Trường An.

Gia tộc sau khi dùng gia pháp với Xuân Lai xong thì trực xuất nàng khỏi Tiêu thị, sau đó bệnh tình của Đông Dương phu nhân càng ngày càng nặng, đã thỉnh rất nhiều danh y, đều nói là dùng quá liều Thiên Lôi đặng, nhưng tra xét hết những người bên cạnh Đông Dương phu nhân thì không ra manh mối gì.

Mà mạnh mẽ Tiêu Tụng tra được, đúng là có liên quan đến bệnh tình lần này của bà ta.

Đông Dương phu nhân âm thầm cầu kết với Lý Thái, nếu Lý Thái trợ giúp Tiêu Thập Lang bước lên vị trí tộc trưởng, lúc đó Tiêu thị sẽ dùng toàn lực trong tộc để ủng hộ Lý Thái.

Đông Dương phu nhân cũng không phải là một nữ nhân được dưỡng ở khuê phòng, bà ta biết bản thân thế yếu, mặc dù nâng đỡ nhi tử lên làm tộc trưởng, bất quá cũng chỉ là một con rối bị người khống chế mà thôi, khi đó tình cảnh có lẽ còn gian nan hơn hiện tại. Vì thế Đông Dương phu nhân vẫn luôn tùy thời cơ mà hành động, sau đó phát hiện Giang Nam đạo và Hoài Nam đạo có một thế hệ quan viên lần lượt chết đi, liền âm thầm để mắt, khi bà ta phát hiện trong đám quan viên đã chết có vài người có liên quan với Lý Thái thì đã có thể đoán ra đại khái.

Bà ta tỉ mỉ bố cục nửa năm, rốt cuộc chờ được tới lúc Tô Châu lại có động, trở thành hoàng tước đằng sau, cuối cùng còn lấy được một phong thư chưa kịp tiêu hủy, tuy bút tích hơi khác với Lý Thái, nhưng con dấu bên trên là hàng thật!

Có lẽ là chuyện Đông Dương phu nhân lấy được thư từ làm cũng không sạch sẽ lắm, bị Lý Thái phát hiện ra dấu vết, cho nên gấp phải họa sát thân.

Nhiễm Nhan đọc một hơi đến trang thứ năm, mới có vài câu dặn dò ít ỏi của Tiêu Tụng, chỉ nói, mạch nước ngầm ở Trường An mãnh liệt, sự tình phức tạp, hắn nói ra những chuyện cơ mật này, mong Nhiễm Nhan hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Không có bất kỳ lời tâm tình nào, nhưng từ trong một xấp thư thật dày về những chuyện cơ mật này, Nhiễm Nhan có thể tinh tường cảm nhận được nỗi lo lắng canh cánh trong lòng hắn từ xa ngoài ngàn dặm. Bức thư này nếu không đến được tay nàng, tình cảnh của Tiêu Tụng sẽ khó mà nói, nhưng hắn vẫn mạo hiểm gửi đi, đơn giản là lo lắng thê tử mình đang ở Trường An sẽ gặp phải nguy hiểm.

Còn có lời âu yếm nào có thể so sánh được với phần tình cảm sâu nặng này chứ?

Ca Lam nhìn biểu tình của Nhiễm Nhan, biết trong thư cũng không phải lời phu thê âu yếm gì, liền quạt lên chậu than đầy đến trước mặt Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng vò vò tờ giấy kia, ném vào chậu than. Trước mặt nóng lên, ngọn lửa đột nhiên bốc cao.

"Nương tử, lang quân không viết lời âu yếm nào sao?" Văn Lục thấy sắc mặt Nhiễm Nhan ngưng trọng, tâm cảm thấy có phải Tiêu Tụng không nói lời nào tâm tình hay không.

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan lẩm bẩm: "Thật là không có lời âu yếm gì."

Văn Lục đang nghĩ nên an ủi nàng như thế nào, thì nghe nàng nói tiếp: "Xa nhau vạn trọng sơn thủy, viết lời triền miên bất quá chỉ thêm buồn, không bằng không nói."

Tiêu Tụng tất nhiên cũng là nghĩ như vậy đi.

Nhiễm Nhan rũ mắt, nhìn Ca Lam dập tắt than trong chậu, trong lòng đột nhiên trống rỗng.

"Phu nhân." Ngoài cửa có thị tỳ gọi.

Vân Lục đi mở cửa, "Chuyện gì?"

"Đây là tin hàm có người đưa đến chỗ người gác cổng." Thị tỳ hai tay nâng lên một phong thơ.

Vân Lục nhận lấy, hỏi: "Không biết là người phương nào đưa đến sao?"

Thị tỳ đáp: "Không biết, truyền tin là một phụ nhân trung niên, người gác cổng có hỏi, nhưng đối phương không muốn lộ thân phận, chỉ nói phu nhân khi nhìn thấy tin, thì sẽ minh bạch. Người gác cổng thấy đối phương chỉ là người hầu, cử chỉ khí độ không hề tầm thường, nên không dám trì hoãn sai nô tỳ đưa đến đây."

"Đã biết, lui xuống đi." Vân Lục nói. Chờ thị tỳ đi xuống lâu, mới xoay người đi vòng qua bình phong, đưa lá thư tới trước mặt Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan cũng nghi hoặc, lúc này, ai sẽ đưa tin cho nàng chứ?

Mở tin hàm ra, bên trong chỉ có một tờ giấy, Nhiễm Nhan nhìn nội dung bên trên, sắc mặt hơi đổi, ngũ khí hơi dồn dập nói với Vân Lục: "Đi thỉnh Lưu y sinh đến!"

Vân Lục thấy sắc mặt Nhiễm Nhan, cũng không dám lơ là, ứng tiếng rồi vội vàng chạy xuống lâu.

Nhiễm Nhan đưa tin trong tay cho Ca Lam.

"Có thể là bẫy rập không? Người nào lại vô duyên vô cớ mà bắt Tang tiên sinh, rồi chạy đến phủ chúng ta bàn điều kiện?" Ca Lam đọc xong, không khỏi nghi hoặc.

"Ở Trường An, người biết ta cùng với Tang Thần có chút giao tình cũng không nhiều lắm." Nhiễm Nhan ép mình bình tĩnh lại, nhưng tay xoa huyết Thái Dương vẫn có chút run rẩy.

Những năm gần đây, Nhiễm Nhan vô số lần mơ thấy bản thân có cơ hội ngăn cản Tần Văn Lâm xảy ra chuyện, cũng mơ thấy vô số lần những hình ảnh khi Tần Văn Lâm bị cường bạo, chuyện này đã thành một khối tâm bệnh. Nàng có thể rất bình tĩnh trong bất cứ thời điểm nào, có điều gấp phải chuyện như vậy, thì lập tức mất đi sức phán đoán, cho nên nàng quyết đoán

đem chuyện này giao cho Ca Lam cùng Lưu Thanh Tùng, hy vọng bọn họ có thể có ý kiến sáng suốt.

"Nhiễm Nhan!" Lưu Thanh Tùng xông lên lầu, trong ngực ôm một cái tay nải, thở hổn hển, đem tay nải mở ra trước mặt Nhiễm Nhan.

Bên trong lộ ra một kiện áo vải, Nhiễm Nhan sáng nay mới thấy Tang Thần, lại thêm tin tức vừa nhận được, đương nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra đây là y phục của hắn.

Ca Lam thấy sắc mặt Nhiễm Nhan tối tăm đến dọa người, vội vàng khuyên nhủ: "Phu nhân, ngài bình tĩnh một chút, y phục này rất tầm thường, nếu muốn phỏng ché thì rất dễ dàng!"

"Ai có thể bảo đảm nhất định không phải là hắn?" Nhiễm Nhan nắm chặt y phục, mắt tràn ngập lệ khí.

Quả thật, Nhiễm Nhan không thích Tang Thần, cũng không thích thân cận hắn, nhưng mà Tang Thần ngoại trừ là người đầu tiên mà nàng kết giao thân thiết từ khi đến Đại Đường, hắn còn là người thuần tính như nước trong, cũng làm Nhiễm Nhan rất thường thức, làm nàng có xúc động bảo bối sự thuần tính đó không bị phá hư.

Chưa từng có lúc nào mà Nhiễm Nhan khát vọng Tiêu Tụng ở bên cạnh nàng như lúc này, cũng như lần trước khi Nhiễm Vân Sinh mất tích, dù cho nàng làm việc vẫn có chút xúc động, nhưng không đến mức mất đi năng lực phân tích, hắn có thể trấn an cảm xúc của nàng.

"Việc này cần phải chu đáo một chút, ta đã phái người đi đến chỗ Tang Thần ở để tìm hắn, chờ tin đi đã." Lưu Thanh Tùng vào thời khắc máu chót cũng có chút đứng đắn.

Nhiễm Nhan nhìn thấy hắn nghiêm túc, cũng nhẹ nhàng thở phào, "Yên tâm đi, ta trước mắt tuy mất phương hướng, nhưng trí lực chưa giảm xuống."

Khi có Tiêu Tụng bên cạnh, nàng sẽ dung túng bản thân có những xúc động nho nhỏ, vì hắn bình tĩnh, nếu chấp nhận để nàng đi làm cái gì, tất nhiên là đã nắm chắc sẽ thu thập tốt tàn cục, nhưng hôm nay, cần phải thận trọng từng bước.

Có tiếng bước chân lén lầu đánh vỡ trầm mặc, người tới dừng chân ở trước cửa, nhẹ nhàng nói: "Phu nhân, Đông Dương phu nhân tới chơi."

"Ê?" mặt Lưu Thanh Tùng đầy vẻ kinh ngạc, "Bà ta không phải bệnh nặng nằm trên giường sao? Không yên ổn ở Lan Lăng, chạy tới Trường An làm cái gì?"

Nhiễm Nhan nhắm mắt hít sâu một chút, mới nói: "Thỉnh Đông Dương phu nhân vào trong đi."

"Nhiễm Nhan, ngươi cần phải trấn định a, mặc kệ bà ta nói cái gì." Lưu Thanh Tùng cho dù không biết nội dung thư của Tiêu Tụng, cũng ngửi ra được mùi âm mưu: "Ta ở chỗ này chờ tin về Tang Thần."

"Ca Lam, ngươi cùng Lưu y sinh chờ ở đây." Nhiễm Nhan đứng lên, trầm giọng nói.

Nàng rũ mắt thấy Lưu Thanh Tùng có chút bất an, liền nói: "Yên tâm, ta đã chuẩn bị tốt để tiếp chiêu."

Dứt lời, dẫn Văn Lục đi ra khỏi dược phòng.

Chương 365: Nhập cốc

Khi Nhiễm Nhan đi ra cổng vòm, đúng lúc gặp được Đông Dương phu nhân từ ngoài cổng đi vào.

Bà ta vẫn mang dáng vẻ xa cách, chỉ là mảnh khảnh hơn rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, một thân y phục trắng, cả người thoát nhìn càng giống như không dính khói lửa nhân gian.

Nhiễm Nhan hơi khom người với bà ta.

Đông Dương phu nhân gật đầu, để thị tỳ đỡ đi về hướng nàng.

"Đại bá mẫu thỉnh vào trong ngồi đi." Nhiễm Nhan nói.

Đông Dương phu nhân nhìn về phía đình hóng gió trong viện, thanh âm có chút suy yếu, "Trong phòng hơi ngột ngạt, đi vào trong đình ngồi đi."

Mới đến chạng vạng, nhiệt độ từ giữa trưa vẫn còn, kỳ thật bên ngoài còn bức bối hơn trong phòng, nhưng nếu khách nhân đã chọn chỗ, Nhiễm Nhan cũng chiều bà ta.

Hai người quỳ ngồi xuống tịch trong đình hóng gió, Nhiễm Nhan liền hỏi: "Nhìn khí sắc đại bá mẫu không được tốt, là bị bệnh sao?"

Nếu không phải Đông Dương phu nhân có thể có uy hiếp tới Nhiễm Nhan, nàng kỳ thật cũng không quá ác cảm với người này, thậm chí có lúc còn có suy nghĩ ác liệt là nếu không phải Đông Dương phu nhân mưu sát hai vị phu nhân trước của Tiêu Tụng, Tiêu Tụng hiện giờ cũng không phải phu quân của nàng. Không biết có phải tình nhân trong mắt hóa Tây Thi hay không, Nhiễm Nhan càng ngày càng cảm thấy, trên đời này không có ai so được với hắn.

"Đã bệnh một thời gian rồi, ta tự cảm thấy thời gian không còn nhiều lăm, cho nên mới ra khỏi hiếu kỳ đến đây gặp ngươi một chuyến này." Ngữ khí

của Đông Dương phu nhân như là đang nói sau khi ăn xong uống trà gì, nhẹ nhàng như vậy.

"Ta xem khí sắc của đại bá mẫu, chưa đến nồng nỗi hết thuốc chữa." Nhiễm Nhan nói.

Thị tỳ dâng trà, Đông Dương phu nhân không nhanh không chậm bưng lên nhấp một ngụm, mới nói: "Có những bệnh, không phải thuốc hay là có thể chữa được."

Nhiễm Nhan khụng lại một chút, phát tay lệnh cho thị tỳ trong đình lui ra.

Đông Dương phu nhân buông chung trà, nhìn chăm chăm một đóa mộc phù dung đỏ từ bên ngoài vườn hoa vươn vào trong đình, có vẻ xuất thần. Một lát sau mới mở miệng nói: "Ta tự biết sự tình đã bại lộ, Tiêu Cửu trước giờ không xuống tay với ta, bất quá là sợ rút dây động rừng làm người đằng sau ta bắt đầu ngờ vực hắn, hiện giờ hắn đã biết được ta cùng với người nọ trở mặt, thì tất nhiên sẽ trả thù."

Tiêu Tụng thật sự là người như vậy, hơn nữa thủ đoạn trả thù của hắn lần nào cũng ngoan tuyệt, không cho địch thủ lưu chút đường sống nào. Nếu hắn hận một người, tuyệt đối sẽ không chỉ một đao cưa cõi người nọ, hắn có đủ kiên nhẫn, chờ đến lúc hủy diệt người nọ đến mức cẩn bã cũng không dứt.

"Thủ đoạn làm việc của tiều Cửu, người khác không biết, ta lại lĩnh giáo qua vài lần." Đông Dương phu nhân vẫn mang bộ dáng gọn sóng bất kinh kia, từ trong tay áo móc ra một phong thư hơi mỏng đặt ở trên bàn, "Ta tới, chỉ nghĩ cùng ngươi làm giao dịch, đây là tín hàm Lý Thái cầu kết với quan viên địa phương, có ý đồ mưu phản, ngươi cầm đi, điều kiện là tánh mạng của nhi tử ta."

Tiêu Tụng mà trả thù, rất khó nói có thể cố kỵ tình nghĩa huynh đệ hay không.

Nhiễm Nhan nhìn chăm chăm bà ta, nhàn nhạt nói: "Ta vì sao phải tiếp củ khoai lang phỏng tay này? Lý Thái mưu phản hay không mưu phản cùng ta không có bất luận quan hệ gì."

"Đúng." Đông Dương phu nhân hơi rũ mắt, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve góc phong thư, nhẹ giọng nói: "Nhưng ta biết, Lý Thái bắt Tang

Tùy Viễn."

Trong lòng Nhiễm Nhan nhảy dựng, thấy rõ ràng khóe môi Đông Dương phu nhân lóe lên một tia cười nhạt, bà ta ngẩng đầu lên, đôi mắt như thu thủy thanh thiên nhìn Nhiễm Nhan, "Giao dịch này như thế nào? Một mạng đổi một mạng, ta biết, ngươi có bản lĩnh thuyết phục tiểu Cửu."

"Là chính bà tự nuốt Thiên Lôi đằng?" Nhiễm Nhan đột nhiên hiểu ra, ai có bản lĩnh hạ độc ở trên người nữ nhân khôn khéo như vậy? Chỉ có chính bản thân bà ta đi.

Đông Dương phu nhân bung cái ly lên, động tác đang muốn uống nước dừng một chút, "Không sai, Lý Thái cho rằng dùng vị trí tông chủ thì có thể dụ dỗ Tiêu Thập Nhất giết ta, nhưng hắn không biết, Tiêu Thập Nhất cẩn bản không chịu nổi một kích."

Đã liên thủ qua một đoạn thời gian, Đông Dương phu nhân kỳ thật đã nhìn ra Lý Thái người này cũng không có khả năng hiểu cách dùng người, đây là khuyết điểm trí mạng trên đường tranh giành trữ vị.

Đông Dương phu nhân tiếp tục uống thuốc độc, một là vì tranh thủ thời gian, Tiêu Tụng thân phụ hoàng mệnh đang trên đường đi Giang Nam, đang phải gánh vác trọng trách không nói, thêm bản thân hắn là một người cực kỳ cẩn thận, nếu biết tin tức bà ta bệnh nặng không khỏi, hơn phân nửa sẽ không vội vã xuống tay trả thù, mà sẽ tạm thời quan sát tình thế; hai là vì làm Lý Thái lơ là, Lý Thái có xếp nhãn tuyển vào trong Tiêu phủ, bà ta âm thầm khống chế Tiêu Thập Nhất, vẫn làm bộ là đang bị hạ độc, trộm trốn ra khỏi Lan Lăng.

Kỳ thật bà ta đến Trường An đã nhiều ngày, chỉ là chờ thời cơ thích hợp lần này.

Bản thân Nhiễm Nhan cũng có thể nghĩ ra đến mức này, chỉ là nàng không rõ, Đông Dương phu nhân đã có năng lực giàu được Lý Thái, có năng lực khống chế Tiêu Thập Nhất, còn có thể biết rõ đường đi của Lý Thái, sao lại sợ hãi Tiêu Tụng trả thù, vội vàng chạy tới làm giao dịch này?

Đông Dương phu nhân tất nhiên có thể nhìn ra nghi hoặc của Nhiễm Nhan, rũ mắt xuống, tựa như đang suy nghĩ cái gì.

Khi Nhiễm Nhan giương mắt lên lại ngoài ý muốn nhìn thấy trên đường nhỏ ngoài đình, Tiêu Huyền Chi một thân tố y trường thân ngọc lập, không biết khi nào đã đứng trong đám phù dung. Mộc phù dung bất quá cao chừng một mét, che hơn nửa phần chân thon dài của hắn, hơi thở hắn không hài hòa, mặt mướt mồ hôi, như vừa vội vàng chạy tới.

Có thị tỳ đuối theo đằng sau, hình như nhìn thấy ánh mắt Nhiễm Nhan, nên vẫn chưa lên tiếng.

Tất cả mọi chuyện phát sinh bất quá trong một thoáng Nhiễm Nhan chớp mắt, Đông Dương phu nhân rũ mắt, vẫn chưa phát hiện, chỉ dùng ngữ điệu nhất quán bình đạm kia của bà ta nói: "Ta từ bỏ, chỉ là bỗng nhiên phát hiện, ta tính toán hết thấy, cũng không phải là thứ mà Thập Lang muôn có."

Gió đêm nhẹ nhàng phất qua bụi mộc phù dung, trong viện một mảnh yên tĩnh.

Nhiễm Nhan thấy Tiêu Huyền Chi ngạc ngác đứng ở nơi đó, thì biết được thanh âm Đông Dương phu nhân tuy rằng không lớn, nhưng hắn nghe thấy.

Đông Dương phu nhân cũng phát hiện Nhiễm Nhan động tác, theo ánh mắt nàng quay đầu lại, nhàn nhạt nhìn Tiêu Huyền Chi một cái, quay lại nói với Nhiễm Nhan: "Cháu dâu có muốn cùng ta làm cái giao dịch này hay không?"

"Được." Nhiễm Nhan thông khoái đáp ứng. Nếu Tiêu Huyền Chi không biết tình hình thực tế, thật sự không cần phải thừa nhận lừa giận của Tiêu Tụng, huống hồ hiện tại nàng cũng cần phân tin hàm này để đổi lấy Tang Thần từ trong tay Lý Thái.

Dù cho là như vậy, khả năng sẽ gặp phải chuyện Lý Thái nhầm vào Tiêu phủ, nhưng đây cũng là kế bát đắc dĩ. Đông Dương phu nhân chịu tối giao dịch với Nhiễm Nhan, cũng là nhìn chuẩn tính tình Nhiễm Nhan, nếu Nhiễm Nhan là loại tiểu nhân lật lọng, bà ta có thể sẽ tìm đường khác.

"Nếu vậy, thỉnh cháu dâu thè đi." Đông Dương phu nhân nói.

Nhiễm Nhan thật sự có chút lau mắt mà nhìn nữ nhân này, bị nhi tử mình phát hiện chân tướng, thế nhưng vẫn cứ thản nhiên, vì thế liền dựng thẳng tay lên, nói: "Ta Nhiễm Nhan, hôm nay thè với trời, nếu không tuân thủ ước định cùng đại bá mẫu, sau khi chết vĩnh viễn không được siêu sinh."

"Như thế là tốt." Đông Dương phu nhân hơi giơ tay, thị tỳ bên người lập tức đỡ bà ta đứng dậy.

Nhiễm Nhan cũng đứng dậy tiễn người.

Chờ Đông Dương phu nhân đi đến cầu thang trước đình hóng gió, Tiêu Huyền Chi mới có phản ứng, gọi một tiếng, "Mẫu thân!"

"Sao ngươi lại tới đây?" Đông Dương phu nhân dừng chân.

Nhiễm Nhan đứng gần, có thể thấy cánh tay bà ta vịn thị tỳ hơi căng thẳng, trên trán nháy mắt toát ra lớp mồ hôi lạnh mỏng manh, có lẽ là độc tính phát tác, nhưng trên mặt ngược lại vẫn là bộ dáng thanh thản núi cao sông dài kia.

Tiêu Huyền Chi không thích tranh đấu, tính tình quái gở, lại không ngốc, từ chuyện Xuân Lai, hắn nghĩ trăm lần cũng không ra, Xuân Lai sẽ vì giữ gìn ai mà không tiếc hết thảy? Chỉ có một giải thích duy nhất, đó là mẫu thân hắn.

Mấy ngày nay, Tiêu Huyền Chi luôn ở trong tối chú ý hướng đi của Đông Dương phu nhân. Trước đó, hắn vẫn luôn cho rằng mẫu thân mình là người đậm bậc thế sự, đậm bậc đến thập phần bạc tình, nhưng khi thấy bà ta dùng thủ đoạn lôi đình áp chế Tiêu Thập Nhất đến không nhúc nhích được, hắn mới trộm theo tới Trường An, chỉ là muốn hỏi bà ta một chút, đến tột cùng vì cái gì phải làm như vậy?

Nhưng mà, từ những câu vừa nghe được kia, đã có thể ẩn ẩn suy đoán đại khái ra hình dạng của mọi chuyện.

Mẫu thân luôn luôn bạc tình này, làm hết thảy sự tình, thế nhưng chỉ là vì hắn!

"Mẫu thân..." nhận tri dĩ vãng đột nhiên bị điên đảo, làm Tiêu Huyền Chi không biết nên lấy thái độ nào với đối mặt bà ta.

"Từ nay về sau, ngươi coi như không có mẫu thân này đi!" Đông Dương phu nhân nói.

Dứt lời, cũng không thèm nhìn tới Tiêu Huyễn Chi đầy mặt khiếp sợ, lập tức đi ngang qua người hắn.

Tiêu Huyễn Chi sững sốt một chút, vội vàng thi lễ với Nhiễm Nhan, xoay người đuổi theo Đông Dương phu nhân.

Nhiễm Nhan không nhàn hạ đi quắn chuyện mâu túy bợn họ, đem tin mở ra nhìn thoáng qua. Nàng không biết thật giả, nhưng Lưu Thanh Tùng hắn là biết.

Nhiễm Nhan nghĩ, liền cùng Văn Lực bước nhanh trở lại dược phòng.

"Đã trở lại rồi? Chuyện gì?" Lưu Thanh Tùng thấy Nhiễm Nhan vào nhà, nhanh chóng đứng lên.

Nhiễm Nhan đem tin trong tay đưa cho hắn, "Ngươi xem con dấu này là thật hay là giả?"

Lưu Thanh Tùng nhận lấy, vội vàng mở ra. Bởi vì Nhiễm Nhan chỉ nói tới con dấu, ánh mắt đầu tiên hắn chú ý ngay đến con dấu màu đỏ ở dưới cùng, nhìn kỹ một hồi, nói: "Thật sự là con dấu của Ngụy Vương..."

Lưu Thanh Tùng thuận tiện xem qua nội dung trong thư, miệng há to đến có thể nhét cái trứng vịt, sau một lúc lâu mới nói: "Đông Dương phu nhân đưa cái này tới? Bà ta có ý đồ gì?"

Nhiễm Nhan đưa tin hàm cho Ca Lam xem, thuận tiện đem chuyện vừa rồi cẩn thận nói lại cho bọn họ.

"Vì Thập Lang sao?" Lưu Thanh Tùng trầm ngâm một lát mới nói: "Kỳ thật cũng có khả năng này, Đông Dương phu nhân tuy rằng thoát nhìn khá bạc tình, có quan hệ với những gì bà ta trải qua. Nghe nói khi Dương đế chỉ hôn cho Tiêu Tông, trong tông tộc của Dương thị có rất ít nữ tử thích hợp chưa lập gia đình. Mà xuất thân của Đông Dương phu nhân cũng không tính là cao quý, nguyên bản đã có một lang quân thanh mai trúc mã, nói là đã hạ sinh lễ chuẩn bị cưới Đông Dương phu nhân vào cửa, nhưng sau đó Dương đế phái người đi khuyên người nọ từ hôn, bị cự tuyệt, kết quả làm Dương đế tức giận nên bị treo cổ. Giữa Đông Dương phu nhân và Tiêu Tông hình như cũng không có bao nhiêu tình cảm, hơn nữa theo tin bên lề, bọn họ chỉ làm chuyện phu thê một lần duy nhất vào đêm tân hôn."

Chuyện này có thể truyền ra cũng không kỳ quái, Nhiễm Nhan cũng đã tự mình trải qua, động phòng ở Đường triều là quá trình có thị tỳ làm bạn, giống như bọn họ nếu không muốn, còn có thể nghĩ cách đem người đuổi đi, nhưng Tiêu Tông và Đông Dương phu nhân là tú hôn, muốn không viễn phòng cũng không được.

Có điều chỉ có lần đó, Đông Dương phu nhân liền có thai, bà ta có lẽ căn bản không muốn mang thai nhi tử của người khác đi? Cho nên khi Tiêu Huyền Chi ra đời, làm bà ta trở tay không kịp. Không muốn tiếp thu, nhưng đây lại là một miếng thịt rơi xuống từ trên người bà ta, bởi vậy chỉ có thể đối xử lanh đạm.

"Mặc kệ Đông Dương phu nhân có chủ ý gì, kia dù sao cũng là nhi tử của bà ta, ta nghĩ bà ta là thật sự quan tâm Tiêu Huyền Chi." Lưu Thanh Tùng nói.

Ca Lam vì không hiểu biết Đông Dương phu nhân, cho nên vẫn không phát biểu ý kiến.

Trong phòng một trận trầm mặc, đều đang đợi ám vệ trở về, cũng đều suy nghĩ, nếu Tang Thần thật sự bị Lý Thái trói đi, có thể dùng phong thư này đổi hay không, chuyện này đến tột cùng có phải là Đông Dương phu nhân nhân cơ hội hạ bẫy rập hay không.

"Chúng ta không thể tiến cung bẩm báo thánh thượng sao?" Văn Lục trùng mắt nhìn phong thư kia.

"Không thể." Ca Lam chậm rãi nói: "Trong thư căn bản không cho thấy đạo tặc là người phương nào, mặc dù tìm thánh thượng, cuối cùng cũng vẫn là bị giao vào tay Hình Bộ hoặc phủ nha, chỉ sợ Tang tiên sinh tánh mạng kham ưu, hơn nữa đạo tặc nói rõ là nhầm vào phu nhân, nếu người ngoài biết, không thể tránh khỏi chuyện đem sự tình trước kia Tang tiên sinh từng cầu thú phu nhân phơi bày ra, đến lúc đó nương tử quản hay là mặc kệ việc này?"

Chuyện Tang Thần cầu cưới Nhiễm Nhan cũng không phải quá lâu, bất quá mới nửa năm trước, nếu thật sự bị phơi bày, mà Nhiễm Nhan còn duỗi tay quản, chẳng khác nào quất một tát vào mặt Tiêu Tụng.

Việc này, không thể mượn ngoại lực.

"Không xong rồi!" Nhiễm Nhan bỗng dung cả kinh, phát hiện mình đã trúng bẫy rập của Đông Dương phu nhân.

Đông Dương phu nhân sẽ không để yên cho Tiêu Tụng sống sót, cho nên lần này bà ta tới hầu phủ có thể cũng không có giấu người tai mắt, Lý Thái nếu biết thứ này đã tới tay hầu phủ, đương nhiên sẽ đối phó với Tiêu Tụng và nàng, hơn nữa còn rất nhanh, không cho Tiêu Tụng có cơ hội phản kích.

Chương 366: Chỗ chết

"Nhận lấy thứ này cũng tốt!" Nhiễm Nhan nhanh chóng rút một tờ giấy màu vàng từ một chồng sách trên bàn ra, cùng tín hàm so kích cỡ và chất giấy, rồi lập tức nhắc bút sao chép nội dung bên trên, cũng không ngẩng đầu nói với Lưu Thanh Tùng: "Đi giữ chân Đông Dương phu nhân lại, chỉ cần thời gian nửa chén trà nhỏ."

Lưu Thanh Tùng ẩn ẩn minh bạch ý đồ của nàng, ứng tiếng liền chạy xuống lầu.

Nhiễm Nhan cũng không cố tình bắt chước bút tích trong tín hàm, chỉ thay đổi bút tích của bản thân, sao chép hết nội dung, sau đó lại dùng bút nét nhỏ chấm vào chu sa, vẽ lại con dấu kia.

Vì thói quen công tác, Nhiễm Nhan làm chuyện gì cũng như giải phẫu, một đao đi xuống tuyệt đối tinh chuẩn, không thể thay đổi, khi học hội họa cũng vậy, một bút đi xuống không có bất luận nét dư thừa nào. Hơn nữa nàng tuy rằng không có tè bào nghệ thuật gì, nhưng vì luyện tập nhận thể kết cấu, luôn không ngừng vẽ đi vẽ lại, bởi vậy miêu tả một con dấu không có gì khó.

Đông Dương phu nhân nếu đến mà không giấu người tai mắt, vậy thì nếu Nhiễm Nhan không tiếp phong thư này, cũng vẫn sẽ khiến cho Lý Thái hoài nghi. Lại thêm Nhiễm Nhan một lòng hy vọng Tang Thần không xảy ra chuyện, cho nên mới đáp ứng không chút do dự.

Lúc ấy là có chút xúc động, nhưng hiện tại cẩn thận nghĩ lại, kỳ thật có phong thư này vẫn tốt hơn. Lý Thái một khi sinh nghi, nếu đem tín hàm thật giao ra, hắn cũng an tâm hơn; nhưng nếu trên tay Nhiễm Nhan căn bản không có thứ gì như vậy, hắn nói không chừng sẽ hoài nghi Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan có ý giữ chặt tín hàm không bỏ, chỉ để bắt lấy nhược điểm của hắn, có mưu đồ khác.

Rốt cuộc, thứ này ở trong tay Đông Dương phu nhân phát huy tác dụng chỉ có một chút như vậy, mà ở trong tay Tiêu Tụng thì khác. Lý Thái chỉ sợ sẽ

từng ngày bắt an đi.

Chuyện này cùng chuyện có cứu được Tang Thần ra hay không đã không còn quan hệ bao nhiêu. Chuyện có lẽ có, ở trong tay kẻ mưu phản, hơn phân nửa đều là thà giết lầm còn hơn bỏ sót, khi đó, Lý Thái và Tiêu Tụng mới là chân chính không chết không được.

Ca Lam cùng Văn Lục nhìn con dấu có bảy tám thành tương tự đang từng bước hình thành dưới ngòi bút, đầy mặt ngạc nhiên.

Vẽ xong, Nhiễm Nhan nhìn thấy lướt qua thì còn có thể lừa dối quá quan, liền chờ đến lúc gần khô mực, tóm lấy ngón cái của Văn Lục, nhẹ nhàng quẹt qua con dấu một cái.

Ca Lam thấy Nhiễm Nhan đem tín hàm thật móc ra, bỏ tín hàm giả vào, không khỏi hỏi: "Phu nhân nếu phải làm giả, sao không làm giống một chút?"

"Không có thời gian." Nhiễm Nhan đứng dậy đi ra ngoài, Ca Lam và Văn Lục theo sau, nàng nói: "Mặc kệ có giống bao nhiêu, cũng đều là giả, thư là do Lý Thái viết, hắn sẽ nhận không ra sao? Chỉ là Đông Dương phu nhân người này lòng dạ có bao nhiêu sâu, hắn so với ta còn rõ ràng hơn nhiều! Nếu bà ta tính kế đến trên đầu ta, cũng không thể oán ta lật lọng."

Nếu Lý Thái được đến phong thư này, tất nhiên sẽ hoài nghi Đông Dương phu nhân làm giả hơn.

Ca Lam lập tức minh bạch, loại người như Đông Dương phu nhân, có khả năng sẽ khinh Nhiễm Nhan không biết bút tích thực mà lấy đồ giả tới để lừa gạt, vì để làm Lý Thái cùng Tiêu Tụng đấu đá nhau, cuối cùng bà ta lại lấy ra chứng cứ mưu phản thật, bỏ đá xuống giếng. Nhưng Đông Dương phu nhân có lẽ đã không còn tâm tư tranh đấu, tín hàm bà ta mang tới là thật, Nhiễm Nhan thì lại có thể làm ra một cái giả có tám phần tương tự vào bất cứ lúc nào.

"Phu nhân như vậy có nắm chắc người của Ngụy Vương sẽ nhìn thấy ngài đem thư trả về sao?" ba người đã đi xuống lâu, Ca Lam hạ giọng nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, "Nếu có người thấy Đông Dương phu nhân tiến vào, cũng sẽ nhìn chằm chằm cho đến lúc bà ta đi ra ngoài, chưa từng nghe nói qua theo dõi mà chỉ nhìn chằm chằm một nửa!"

Nếu Lý Thái thật sự ấu như vậy, Nhiễm Nhan lại càng yên tâm, bởi vì hắn cẩn bản không phải là đối thủ của Tiêu Tụng.

Ba người một đường vội vàng đi trên thông đạo ra nội môn, lập tức có gã sai vặt đón đường, "Phu nhân, Đông Dương phu nhân phát bệnh, Lưu ý sinh đang chẩn trị cho bà ở trong phòng nhỏ phía đông."

"Đã biết." Nhiễm Nhan đi từ hành lang gấp khúc về hướng phòng nhỏ phía đông, chưa tới cửa, đã thấy Tiêu Huyền Chi có chút vô thô đứng ngoài cửa.

Đợi đến gần, mới thấy rõ đôi mắt hắn ửng đỏ, có lẽ vừa mới khóc.

Tiêu Huyền Chi nghe thấy tiếng bước chân, xoay người lại, thấy là Nhiễm Nhan, liền chấp tay thi lễ: "Cửu tầu."

"Đại bá mẫu bệnh tình như thế nào?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Không rõ." Tiêu Huyền Chi thần sắc ảm đạm. Từ lúc nãy khi hắn xông vào trong hoa viên, mẫu thân liền ra vẻ quyết ý cùng hắn phân rõ giới hạn, là bởi vì hắn theo dõi đến đây, cho nên sinh khí?

Nhiễm Nhan lần đầu tiên nhìn Tiêu Huyền Chi gần như vậy, hắn là một nam nhân rất đẹp, có vài phần giống Tiêu Tụng, cho nên Nhiễm Nhan phá lệ mở miệng an ủi nhi tử của địch nhân, "Không cần lo lắng, ta thấy khí sắc của đại bá mẫu tạm ổn."

Nhiễm Nhan nói chính là lời thật, nhưng mà ở Tiêu Huyền Chi nghe ra, bất quá là một loại an ủi không có chút sức thuyết phục nào, "Đa tạ Cửu tầu."

Cửa kẽ kẹt một tiếng mở ra, thị tỳ đỡ Đông Dương phu nhân đi ra. Bên tóc mái bà ta bị mồ hôi tẩm ướt, sắc mặt tái nhợt, có vẻ càng thêm tiêu tụy.

"Nghe thị tỳ nói đại bá mẫu bỗng nhiên phát bệnh, không biết có khá hơn chưa?" Nhiễm Nhan nói.

Ánh mắt lạnh nhạt của Đông Dương phu nhân nhìn kỹ nàng một hồi, phảng phất là muốn nhìn ra chút gì, nhưng mặt Nhiễm Nhan luôn không có biểu tình gì, dù rất nhỏ cũng không có, bà ta thu hồi ánh mắt, "Làm phiền quan tâm, không ngại."

"Ngươi như thế nào còn không đi?" Đông Dương phu nhân nhìn Tiêu Huyền Chi, hơi nhíu mày, rốt cuộc lộ ra một tia cảm xúc pháp phồng.

Tiêu Huyền Chi nói: "Ta không yên lòng ngài."

Đông Dương phu nhân biểu tình nhàn nhạt, quay đầu cáo từ Nhiễm Nhan.

Lưu Thanh Tùng từ phòng trong đi ra, mặt đầy mồ hôi, nhìn Đông Dương phu nhân bước xuống cầu thang muôn nói lại thôi.

Nhiễm Nhan không kịp hỏi hắn, bước theo Đông Dương phu nhân đi ra ngoài.

Xe ngựa ngừng ở khúc ngoặc bên ngoài cửa, Nhiễm Nhan thấy gã sai vặt thả ghế gác chân xuống, liền mở miệng gọi Đông Dương phu nhân lại.

"Ngài hình như bỏ quên đồ ở chỗ ta." Nhiễm Nhan từ trong tay áo móc lá thư kia ra đưa cho Đông Dương phu nhân, "Ta nghĩ lại rồi, thứ quan trọng như vậy, ta gánh vác không dậy nổi, còn về Tang Tùy Viễn, ta sẽ tự có biện pháp khác. Hứa hẹn đối với ngài, cũng sẽ nỗ lực làm, dù sao ta cũng đã thề độc."

Đông Dương phu nhân nhìn chằm chằm Nhiễm Nhan một lúc lâu, trên mặt bỗng nhiên lăng lặng tràn ra một nụ cười, bà ta không đưa tay ra nhận lấy phong thư kia, mà nói với Tiêu Huyền Chi: "Ngươi đi chợ Đông mua một ít kim nhũ tô cho ta đi."

Đây là lần đầu tiên trong hơn 20 năm qua Đông Dương phu nhân yêu cầu Tiêu Huyền Chi đi làm một việc, trước kia Tiêu Huyền Chi thấy huynh đệ trong tộc đều bị mẫu thân quản giáo thật chặt, chỉ có chính mình chưa từng có phiền não ở phương diện này, bởi vì Đông Dương phu nhân chưa bao giờ yêu cầu hắn nỗ lực học hành, cũng không ngăn cản hắn làm bất cứ chuyện gì, không có bất luận hỉ nộ ai ngạc gì hết.

Tiêu Huyền Chi nỗ lực học tập, nghiêm khắc kiềm chế bản thân, cũng bắt quá là muôn mẫu thân vui vẻ.

Nhưng mà lần yêu cầu duy nhất này, rõ ràng là muôn tách hắn ra, nụ cười vừa rồi của mẫu thân bao hàm quá nhiều nội dung, hắn nhất thời nhìn không hiểu, trong lòng lại có cảm giác không ổn.

"Không muôn đi sao?" Đông Dương phu nhân lặng lẽ nhìn hắn.

Tiêu Huyền Chi do dự một chút, nói: "Được."

Hầu như hắn vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng xé gió 'vút' một cái, tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, Đông Dương phu nhân đã lảo đảo, gục về phía trước.

Tiêu Huyền Chi đang định xoay người kinh hô một tiếng, "Mẫu thân!" rồi nhanh chóng duỗi tay đỡ lấy bà ta.

Nhiễm Nhan không ngờ bọn chúng lại xuống tay ngay trước cửa Hầu phủ, trong lúc hơi kinh hãi, cũng lập tức tiến lên đỡ lấy Đông Dương phu nhân, thuận tay nhét lá thư kia vào tay bà ta.

"Bảo hộ phu nhân!" Ca Lam thấy có bảy tám người từ trong ngõ nhỏ đồi điện lao ra thì lập tức la lên.

Ca Lam kêu xong thì túm Nhiễm Nhan kéo về.

Hơn hai mươi hộ vệ ở cửa Tiêu phủ lập tức đem đám người Nhiễm Nhan hộ ở đằng sau, rút kiếm nghênh địch, hộ vệ cầm đầu tức giận nói: "Bắt lấy bọn họ, ban ngày ban mặt đám hành hung dưới chân thiên tử!"

Khi hắn nói bắt lấy, đã có hơn mười người vọt lên, hơn mươi người còn lại tỏa ra thành hình quạt, bảo hộ đám người Nhiễm Nhan bên trong cánh cửa.

Đông Dương phu nhân cùng Tiêu Huyền Chi lại ở ngoài vòng bảo hộ của bọn họ.

Nhiễm Nhan nhìn đám người bắt phán thắng bại với Tiêu phủ hộ vệ bên kia, không khỏi nhíu mày, đám người này ở trong phủ Lý Thái đều là ăn cơm trắng sao, mưu sự như thế nào, chỉ bằng mấy người này mà muôn lấy đồ từ Tiêu phủ?

Bất quá tin hàm đã trả trở về, dù bọn họ không lấy được, cũng sẽ đem hơn phân nửa mục tiêu định ở trên người Tiêu Huyền Chi. Cũng đủ kéo dài thêm một hai ngày truyền tin cho Tiêu Tụng, làm hắn chuẩn bị sẵn sàng. Vì thế, dù nàng đã thề độc, cũng vẫn có thể cuốn Tiêu Huyền Chi vào.

Nhiễm Nhan dư quang thoáng nhìn thấy ngõ nhỏ bên kia lại có người lao ra, lập tức cao giọng nói: "Mau đưa Đông Dương phu nhân cùng Thập Lang vào trong phủ."

Dư lại hơn mười người đã phải phân thân bảo hộ Nhiễm Nhan, còn phải đi kéo Tiêu Huyền Chi, lại phải nghênh địch, ứng phó thập phần cǒ súc.

Nhiễm Nhan lui vào bên trong cánh cửa, phát hiện vòng bảo vệ của Tiêu phủ hộ vệ nhanh chóng để đổi phương tìm được lỗ hổng, có hai người bịt mặt đã lọt được đến trước mặt Tiêu Huyền Chi.

Ngay lúc có một người sắp giật được tín hàm, lại xảy ra biến cố Nhiễm Nhan không ngờ được, Tiêu Huyền Chi giũ ra một cây quạt xếp từ trong tay áo, ánh quạt nhoáng lên, hoa máu văng khắp nơi.

Hắn 'xoẹt' một tiếng mở quạt ra, che lại mặt Đông Dương phu nhân, ngăn lại những tia máu đó.

Nhiễm Nhan căm tức nhìn Lưu Thanh Tùng, thấy hắn co rụt cổ lại, liền minh bạch chuyện Tiêu Huyền Chi có võ cũng không phải bí mật, chỉ là Lưu Thanh Tùng gia hỏa không đáng tin cậy này một câu cũng không nhắc nhở.

Bất quá Nhiễm Nhan không có thời gian cùng hắn dây dưa việc này, quay đầu lại tiếp tục quan sát tình thế.

Hai bên đều đã thấy máu, trong một mảnh hỗn loạn, một bóng đen không biết khi nào đã xuất hiện trong đám người.

Thân hình thon dài kia, Nhiễm Nhan lại quá quen thuộc, mắt thấy Tiêu phủ thị vệ muốn đánh tới, Nhiễm Nhan lập tức ngăn cản: "Đừng giao thủ với hắn!"

Thủ pháp giết người của Tô Phục Nhiễm Nhan đã kiến thức qua, giao thủ với hắn không thể nghi ngờ là chỉ có đường chết, Nhiễm Nhan không muốn hy sinh thị vệ trong phủ.

Nhung mà nàng lên tiếng vẫn chậm, thân thủ của Tô Phục nhanh như tia chớp, không hề cho thị vệ kia cơ hội ra tay.

Nhiễm Nhan thấy vẫn còn có thị vệ Tiêu phủ muôn công kích Tô Phục, lập tức lại kêu lên, "Đừng giao thủ với hắc y nhân kia!"

Tô Phục nháy mắt giết chết một hộ vệ có công phu không tồi, cũng làm những người khác ớn lạnh, có lệnh của Nhiễm Nhan, bọn họ cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Tô Phục thì lại thong thả đi trong một đám đao quang kiém ánh như trong sân vắng đến trước mặt Đông Dương phu nhân, Tiêu Huyền Chi bị vài người bám lấy, thấy có người tiếp cận mâu thân mình, xuống tay cũng tàn nhẫn rất nhiều.

Tô Phục khom lưng cầm tín hàm lên. Rút mảnh giấy bên trong ra nhìn thoáng qua, sau đó nhanh chóng rút lui. Từ đầu đến cuối, không làm bất luận động tác dư thừa nào.

Những người còn lại vừa thấy đã đắc thủ, liền tập trung lực lượng rút lui đi.

Tiêu Huyền Chi không rảnh đi quản bọn họ, vài bước vọt tới bên cạnh Đông Dương phu nhân, quay đầu nói với Lưu Thanh Tùng: "Lưu y sinh, xin cứu mẫu thân ta!"

Chương 367: Kim tú cầu

Lưu Thanh Tùng khi còn là thiếu niên cũng sống ở bốn gia một đoạn thời gian, cùng Tiêu Huyền Chi có chút giao tình, hắn đối với Tiêu Huyền Chi có ánh tượng không tồi, bởi vì trước kia toàn bộ con cháu Tiêu thị bốn gia đều đem hắn coi như người hầu mà sai sứ, Tiêu Huyền Chi lại cho hắn đủ tôn trọng.

Mới vừa rồi không có kịp thời cứu Đông Dương phu nhân, đã mất đi giao tình, nếu Tiêu Huyền Chi đã mở miệng, Lưu Thanh Tùng bản tâm cũng không muôn cự tuyệt. Hắn liền đi đến trước mặt Đông Dương phu nhân ngồi xổm xuống, thấy mũi tên xuyên thẳng qua ngực bà ta, trên làn áo trắng tràn ra một đóa hoa máu cực lớn, ngực pháp phồng mỏng manh, dấu hiệu sống đã thập phần suy nhược, hắn vẫn duỗi tay xem xét mạch đập của bà ta.

Một lát sau mới trầm giọng nói: "Thập Lang a, đại phu nhân này một kiếp đã tổn thương tới tim!"

Cụ thể là tổn thương tới tim hay là vị trí nào đó gần tim, Lưu Thanh Tùng còn không dám kết luận, nhưng tổn thương loại này ở Đại Đường không có điều kiện giải phẫu, không có máu cung ứng, hầu như phải chết không thể nghi ngờ.

Sắc mặt Tiêu Huyền Chi hơi tái nhợt, môi mỏng mím chặt, trong mắt có nước mắt không chịu khống chế tràn ra.

Đông Dương phu nhân chậm rãi mở mắt, thanh âm suy yếu thều thào, "Đã sớm cập quan, đường đường nam nhi, khóc cái gì."

Sắc trời đã tối mịt, trước cửa Tiêu phủ đã lên đèn, tiếng trống báo hiệu sắp đóng cửa phường truyền đến.

Đông Dương phu nhân giơ tay, như muốn sờ mặt Tiêu Huyền Chi, nhưng cuối cùng chỉ khẽ chạm đến hàm dưới của hắn đã rũ xuống, ánh mắt thanh thiền ẩn chứa cảm xúc phức tạp nhàn nhạt, "Duyên phận mẫu tử này...của

ngươi ta...đã xong rồi, ta không đối tốt...với ngươi, không đáng để ngươi bị thương."

"Mẫu thân vì ta làm rất nhiều, ta biết, mẫu thân là muốn cho ta có một vị trí nhỏ ở Tiêu thị, mà không phải làm một kẻ râu ria." Tiêu Huyền Chi chưa từng nghĩ tới, mẫu thân sẽ quan tâm mình, hắn nhận tri đột nhiên nghịch chuyên, chấn động đến nỗi hắn đến bây giờ mới có phản ứng.

Vừa mới hiểu rõ, thì đã mất đi.

"Ta chưa bao giờ hỏi qua...ngươi có muốn những thứ đó hay không, chỉ là cảm thấy...ngươi ta...dù sao cũng là mẫu tử, ta theo lý nên vì ngươi...làm chút gì đó." Ánh mắt Đông Dương phu nhân dần dần tan rã, bà ta thở dài một tiếng, lâm bẩm nói: "Thay ta làm một chuyện đi...cầu tông tộc thả ta...thả ta đi..."

Thanh âm của bà ta dần dần yếu xuống, cuối cùng phảng phất như bị gió đêm thổi tan, không dấu vết.

Nhiễm Nhan đứng ở trên thềm đá, có thể tinh tường thấy rõ khuôn mặt luôn bình đạm kia của Đông Dương phu nhân nổi lên ý cười như có như không.

Đông Dương phu nhân có tình yêu khắc cốt với lang quân trúc mã kia hay không, Nhiễm Nhan không biết, nhưng nàng minh bạch, một cuộc hôn nhân chính trị đã đoạt đi tự do của Đông Dương phu nhân, cũng đoạt đi cả đời bà ta. Từ lúc gả vào Tiêu thị, Đông Dương phu nhân đã lang bạt kỳ hồ mười năm, thanh quả cô tịch hơn mười năm, thứ quan trọng duy nhất trong sinh mệnh, là một nhi tử mà bà ta không biết dùng tâm tình gì để đổi mặt.

Tiêu Huyền Chi cởi áo ngoài, không nói một lời ôm Đông Dương phu nhân lên xe ngựa, trước khi tiến vào trong xe, quay đầu lại liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái. Cái liếc kia nhìn không ra cảm xúc gì, nhưng Nhiễm Nhan biết, khẳng định có hận. Bởi vì lúc ấy Nhiễm Nhan bỏ đá xuống giếng. Đông Dương phu nhân đã trúng tên, mà Nhiễm Nhan không hề có ý định cứu giúp.

Nhưng Nhiễm Nhan dùng ánh mắt bằng phẳng nhìn lại, dù có quay lại thêm mười lần nữa, nàng vẫn sẽ không quan tâm Đông Dương phu nhân chết hay sống. Đông Dương phu nhân mưu tính đã không lưu một tia tình cảm, nàng cũng bất quá là từ đầu chí cuối mà hoàn trả thôi.

Việc đã đến nước này, Nhiễm Nhan cũng không mở miệng để thi thể Đông Dương phu nhân an trí bên trong phủ, tùy ý để Tiêu Huyền Chi rời đi.

Tiêu Huyền Chi tiến vào trong xe, nhẹ nhàng thả Đông Dương phu nhân xuống, cúi đầu một cái, lại thấy trên ống tay áo trung y của mình có ba chữ viết bằng máu tươi - Kim tú cầu.

Hắn trong lòng hơi khụng lại, chợt nhớ ra trong viện mẫu thân mình dường rất nhiều hoa, trong đó có một loại hoa cúc tên gọi là kim tú cầu.

Kim tú cầu làm sao vậy? Tiêu Huyền Chi nhìn khuôn mặt tái nhợt mà an tường của Đông Dương phu nhân, trong lòng biết, mẫu thân vẫn chưa dặn dò, mà lựa chọn phương thức bí ẩn này, ý tứ tất nhiên không phải là để hắn thay bà chăm sóc cây kim tú cầu kia, vậy là vì cái gì?

800 nhịp trống chỉ mới vang được 500-600 tiếng, khi xe ngựa của Tiêu Huyền Chi vừa tới cửa phòng, cửa chưa đóng, đúng lúc gặp thoáng qua người của quan phủ nghe tin chạy tới.

Đêm nay không có trăng, sắc trời càng thêm đen tối.

Người Lưu Thanh Tùng phái đi tìm Tang Thần cũng đã trở về, mang về tin tức bọn họ đều không muốn nghe: Tang Thần không có bên trong phủ, những nơi Lưu Thanh Tùng công đạo hắn có thể đi tới cũng đều tìm qua, ai cũng đều nói từ sau giờ Ty buổi sáng (9 giờ sáng) liền chưa từng gặp qua Tang Thần.

"Làm sao bây giờ?" Lưu Thanh Tùng dựa trên khung cửa, khoanh tay nhìn Nhiễm Nhan.

"Ta đi thôi." Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng nhíu mày nói: "Ngươi cả ngày nói ta không đáng tin cậy, ngươi nói một chút quyết định này của ngươi đáng tin cậy chỗ nào? Cửu Lang trở về nếu biết ta để mặc kệ ngươi đi mạo hiêm, chắc chắn lột của ta mấy tầng da, không được, ngươi không thể đi."

"Nô tỳ thay phu nhân đi thôi." Ca Lam ngồi dậy nói: "Phu nhân rất ít lộ diện bên ngoài, Ngụy Vương cũng chưa từng gặp qua phu nhân, bọn họ chưa chắc có thể nhận ra."

"Biện pháp tốt." Lưu Thanh Tùng vỗ tay một cái nói: "Liền như vậy làm đi, nhanh chóng chuẩn bị đi!"

"Không được." Nhiễm Nhan thì không cho rằng Lý Thái sẽ không phân biệt được thật giả, nàng trầm ngâm một chút, nói: "Ta vẫn luôn nghĩ không ra, Lý Thái vì sao muốn bắt Tang Thần tới uy hiếp ta, có mục đích gì? Thêm nữa, sáng nay Tang Thần xem như quang minh chính đại mà đi câu kiếm Ngụy Vương, Tang Thần mất tích hẵn cũng thoát không được can hệ, thật sự là hẵn bắt người sao?"

Ca Lam nói: "Có thể là muốn mượn phu nhân để mưu cầu gì đó từ lang quân hay không?"

Nếu bởi vì chuyện chữa bệnh cho Tân Dương công chúa, Lý Thái hẵn sẽ nghĩ cách làm nàng xảy ra chuyện, do đó làm Thái Tử cũng chịu liên lụy, ty như dùng cái chết của Đậu Tú Nương giá họa cho nàng, mà không phải muốn diệt trừ nàng.

Thật ra lời Ca Lam vừa nói, có khả năng cao hơn một chút.

"Phu nhân, người của quan phủ tới, nói là đến điều tra chuyện vừa rồi có người tập kích Tiêu phủ." Bên ngoài bỗng nhiên có thanh âm thì tỳ đánh võ trầm mặc trong phòng.

Mắt Nhiễm Nhan hơi sáng lên, lập tức hỏi: "Người đến là ai?"

"Hồi bẩm phu nhân, là Đại Lý Tự, Hà tự chính." Thị tỳ đáp.

"Thỉnh Hà tự chính vào trong." Nhiễm Nhan dứt lời, thở dài một tiếng, rốt cuộc minh bạch Đông Dương phu nhân vì sao sẽ có nụ cười kia, bởi vì bà ta đã sớm đoán trước là mình sẽ chết, cũng sớm đoán được bà ta vừa chết, sẽ cho Nhiễm Nhan một cơ hội phá đi cục diện bé tắc.

Lưu Thanh Tùng minh bạch nàng muốn mượn tay Hà tự chính, không khỏi nói: "Mượn tay người khác, thật sự không quan hệ sao?"

"Đây là biện pháp tốt nhất hiện giờ, trước khi sự tình được giải quyết sẽ không nháo đến ôn ào huyên náo, chờ việc này vừa qua đi, dù có nháo ra àm ẽ, ta cũng có thể liều chết không nhận, ta chỉ hỏi ngươi, giao tình giữa Hà tự chính cùng với phu quân ta ra sao?" Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng gật đầu, xem như tán thành lời Nhiễm Nhan, dù gì với lực lượng mỏng manh của bọn họ, căn bản không có nổi phần thắng, hơn nữa địch nhân ở trong tối, người trói Tang Thần đến tột cùng có phải Lý Thái hay không cũng rất khó nói, "Tính ra cũng không tệ lắm, chức quan của hắn thấp hơn Cửu Lang, trong tình huống bình thường cũng không có xung đột trực tiếp gì."

Dừng một chút, Lưu Thanh Tùng lại bổ sung: "Hơn nữa thái độ của Hà tự chính rõ ràng là ủng hộ Thái Tử."

Chương 368: Đêm cứu Tang Tùy Viễn

Thủ đoạn Tiêu Tụng xử lý vụ án tuy rằng thập phần cường ngạnh, nhưng đối đãi với đồng liêu tương đối nhu hòa khéo đưa đẩy, đây cũng là nguyên nhân hắn ở trên phố có thanh danh "Trường An Quỷ Kiến Sâu", nhưng triều thần đánh giá hắn lại rất tốt.

Thời điểm Nhiễm Nhan vào trong phòng, Hà tự chính đang khoanh tay đứng ở ven tường đông, thường thức tranh chữ trên tường.

Đó là bức hồng mai đồ do Tiêu Tụng vẽ, nghe nói là sau khi nghe xong bài thơ hồng mai Nhiễm Nhan làm, nửa đêm năm mươi cười đến tỉnh, lại khó ngủ lại, liền vẽ tranh để tống cổ thời gian, khi đó hai người còn chưa thành thân.

Sau khi thành hôn, Tiêu Tụng khăng khăng muốn treo bức họa này trong phòng, Nhiễm Nhan thấy bên trên không có viết bài thơ kia của nàng, nên cũng mặc kệ.

"Để Hà tự chính chờ lâu, thật sự thất lễ." Nhiễm Nhan hơi khom người nói.

Hà tự chính quay đầu lại, thấy Nhiễm Nhan hơi ngắn ra một chút, rồi cười chắp tay nói: "Hiến Lương phu nhân nói quá lời, hắn là hạ quan tới muộn, để Hiến Lương phu nhân bị sợ hãi."

Hai người hàn huyên một hồi lâu, liền mòi nhau ngồi xuống, Hà tự chính nhấp ngụm nước trà, nói: "Tiêu Thị lang xưa nay công vụ bận rộn, không nghĩ tới họa kỹ lại tinh vi như thế, hạ quan vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bản vẽ, thật sự rất kinh ngạc."

Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn thoáng qua bức hồng mai kia, khẽ cười nói: "Hà tự chính quá khen."

Khuôn mặt vẫn luôn từ khí trầm trồ đột nhiên tràn ra một nụ cười nhẹ, thực sự làm người kinh diễm. Hà tự chính lúc này mới chân chính cảm thấy, vị nương tử trước mặt kỳ thật là cực phẩm mỹ nhân, nụ cười kia, thật sự

lệnh người không rời được mắt, cũng không trách được Tiêu Thị lang khuynh tâm như thế.

"Đâu có, hạ quan ăn ngay nói thật thôi." Hà tự chính thấy Nhiễm Nhan cũng không bài xích chuyện mình bày tỏ thiện ý, liền vào chính đề nói: "Hạ quan hôm nay tới, là vì chuyện Hầu phủ bị tập kích, không biết Hiến Lương phu nhân có manh mối gì về thân phận những kẻ tập kích đó hay không?"

"Hà tự chính nói sai rồi, những người đó tập kích cũng không phải là Hầu phủ, mà là Đông Dương phu nhân." Nhiễm Nhan lập tức đem Hầu phủ bài trừ ra. Nàng thấy Hà tự chính kinh ngạc, liền tiếp tục nói: "Những việc này...gia phu ra ngoài chưa về, ta cũng không biết nên xử lý ra sao, cũng không biết việc này nên nói thế nào."

"Hiến Lương phu nhân biết cái gì thì nói không sao, tra án này chính là chức trách của hạ quan, việc liên lụy đến mấu chốt, tất nhiên sẽ không nhiều lời." Hà tự chính bảo đảm.

Nhiễm Nhan cũng chính là muôn nhìn một chút thái độ của Hà tự chính, thấy hắn như thế, thân mình hơi chồm về phía trước, hạ giọng nói: "Nghe nói là đại bá mẫu không biết từ nơi nào có được một phong tín hàm cơ mật của Ngụy Vương, hiện giờ a ông là người đang trong hiếu kỳ, bất luận chính sự, đại bá mẫu liền muốn đến hỏi ý kiến gia phu một câu, không khéo gia phu không ở nhà...bà ấy trò chuyện vài câu với ta, liền chuẩn bị trở về, ai biết ở cửa liền lọt vào tập kích."

Nhiễm Nhan che giấu một chút sự tình, đơn giản mà nói đầu đuôi trôi chảy. Nghĩ sơ cũng biết lời của nàng không hoàn toàn là thật, nhưng những cái đó đều là thứ yêu, chủ yếu là Hà tự chính đã biết chuyện Ngụy Vương bởi vì một phong tín hàm cơ mật mà giết Đông Dương phu nhân.

"Chuyện này..." sắc mặt Hà tự chính có chút khó xử, tuy rằng bản thân hắn kiên định mà cho rằng trữ vị hắn là lập con trưởng, công khai nói qua Thái Tử kỳ thật tài đức sáng suốt, nhưng cũng không phải tâm niệm niêm, một hai phải bảo đảm không phải Thái Tử thì không được, địa vị của Ngụy Vương, còn không phải một quan viên ngũ phẩm như hắn có thể lay động.

"Đại bá mẫu cũng là sợ Ngụy Vương trả thù, cho nên hy vọng ta không cần lộ ra, ta lúc này đã hoang mang lo sợ, gia phu lại không ở, cho nên thỉnh Hà tự chính cho cái chủ ý." Nhiễm Nhan thấy hắn có vẻ cũng không muốn bởi

vì vậy mà đắc tội Ngụy Vương, không muốn đem việc này nháo đại, liền yên tâm đem quyền chủ động nhường cho hắn.

"Việc này..." Hà tự chính trầm ngâm một chút, nói: "Ngài có chứng cứ không? Tỷ như lá thư kia..."

Nhiễm Nhan cũng không hiểu rõ Hà tự chính, chẳng qua là nghe Lưu Thanh Tùng đơn giản nói qua, hơn nữa nhìn dáng vẻ của hắn, đều không phải là người kiên định theo Thái Tử đảng, Nhiễm Nhan sao có thể tùy tiện đem tin hàm giao ra?

Nhưng Hà tự chính có khả năng nhận ra Nhiễm Nhan chính là 'tiểu sư muội' kia của Lưu Thanh Tùng, cho nên nàng cũng không thể giả ngu, chỉ có thể nói: "Hà tự chính cũng biết, xuất thân của ta xem như trèo cao Tiêu gia, chuyện cơ mật như thế, nếu không phải xảy ra lần tập kích này, ta không có khả năng biết đến, chuyện quan trọng hơn, ta lại không được biết."

Nhiễm Nhan nói chính là sự thật, trong lòng Hà tự chính đã tin bảy phần, "Việc này liên lụy quá sâu, nếu không có chứng cứ liền không thể tùy tiện nháo lớn, chờ hạ quan trình bẩm thánh thượng lại lập án, Hiến Lương phu nhân nghĩ như thế nào?"

"Hà tự chính quyết định là được." Nhiễm Nhan không muốn dính vào chuyện này, cho dù đến lúc đó có bị điều tra ra là tin hàm đã qua tay nàng, nàng cũng không sợ. Trừ bỏ mấy người Lưu Thanh Tùng, cũng không có ai khác có thể chứng minh tin hàm Đông Dương phu nhân đưa cho nàng thì nhất định là thật.

"Một khi đã như vậy, kia hạ quan lập tức trở về viết tấu chương." Hà tự chính nói.

Hắn đang muốn đứng dậy, lại bị Nhiễm Nhan mở miệng cản lại, "Hà tự chính chậm đã."

"Hiến Lương phu nhân còn có việc?" Hà tự chính hơi kinh ngạc, lại ngồi trở về.

Nhiễm Nhan ra vẻ khó xử nói: "Ta còn có một chuyện muốn cầu Hà tự chính giúp đỡ."

"Phu nhân cứ nói đừng ngại." Hà tự chính nói.

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, từ trong tay áo móc ra một phong thư, sai Ca Lam đưa qua.

"Đây là..." Hà tự chính thấy trên bao thư viết "Hiến Lương phu nhân khải", mới yên lòng, nhưng mà vừa nhìn xong, không khỏi trồ mắt, "Bắt cóc Tùy Viễn tiên sinh!"

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan nhíu mày nói: "Hà tự chính chắc cũng biết, trước khi ta thành thân, Tùy Viễn tiên sinh đã từng đi Nhiễm phủ cầu thân, nếu báo quan, khó tránh khỏi sẽ nháo đến ồn ào huyên náo, mặt mũi Tiêu gia cũng khó nói... Thêm nữa, ta còn không rõ ràng người làm chuyện này là ai, vì sao phải nhầm vào ta, sợ là có người cố ý muốn cho ta xấu mặt nan kham, cũng không biết nên làm sao bây giờ, cho nên muôn thỉnh Hà tự chính giúp đỡ âm thầm điều tra một chút, miễn cho Tùy Viễn tiên sinh vô tội bị hại."

Nhiễm Nhan nói rất quanh co, ra vẻ thật sự so ra thì khả năng có người cố ý muốn cho nàng bị xấu mặt nan kham lớn hơn một chút, rốt cuộc ai sẽ thật sự đi bắt cóc Tang Tùy Viễn? Nếu thật có mưu đồ khác, bắt cóc thân nhân của Nhiễm Nhan không phải càng có hiệu quả hơn sao?

Hà tự chính cũng không khỏi nghĩ như thế, bởi vậy nghĩ qua một cái liền đáp ứng, "Việc này hạ quan chắc chắn tận lực!"

"Vậy đa tạ Hà tự chính." Nhiễm Nhan thở phào nhẹ nhõm một hơi, tiếp tục nói: "Vì mau chóng giải quyết việc này, ta muốn trong tối nay theo ý bạn bắt cóc chạy đến địa chỉ trong thư, Hà tự chính âm thầm đi theo ta, nếu có trá, liền làm phiền Hà tự chính cứu ta một mạng."

"Như vậy cũng được. Hiến Lương phu nhân chuẩn bị trước một chút, cho hạ quan đi bố trí một phen." Hà tự chính đứng dậy chắp tay nói.

Nhiễm Nhan cũng vội vàng đáp lễ, "Làm phiền."

Nhiễm Nhan cũng không có gì để chuẩn bị, chỉ mang trên người các loại độc dược, ngân châm, chủy thủ linh tinh để ngừa vạn nhất.

Hà tự chính cùng Nhiễm Nhan bàn xong kế hoạch, liền lập tức khởi hành. Nhiễm Nhan để lại Lưu Thanh Tùng ở bên trong phủ, cũng cho hắn mười ám vệ, nếu có chuyện đột xuất, cũng không đến mức không có viện binh.

Trên thư viết chính là ở Đông Giao, nơi đó gần biệt viện của Ba Lăng công chúa. Nhiễm Nhan đã đi qua một lần, rất dễ dàng tìm được địa điểm.

Đó là ở trong rừng trúc giữa sườn núi, xe ngựa ngừng dưới chân núi, Nhiễm Nhan lệnh cho Ca Lam cùng Văn Lục chờ ở trong xe, còn mình một mình lên núi. Ca Lam cùng Văn Lục tuy rằng tìm mọi cách khuyên can, nhưng Nhiễm Nhan tâm ý đã quyết, thì mười đầu trâu cũng kéo không lại.

Kỳ thật trong ba người, bỏ qua quan hệ chủ tớ, vẫn là Nhiễm Nhan đi thì thích hợp nhất.

Ca Lam từ khi bị giam giữ ở trong phòng tối hai năm, thân thể vẫn luôn không được tốt, điều dưỡng nửa năm mới hơi có chút khởi sắc, nàng tuy trí tuệ có thừa, nhưng sức lực không đủ, nếu là gặp tình huống phải chạy nhanh, khả năng ứng phó không tới, mà Văn Lục thì hoàn toàn tương phản. Nhiễm Nhan mặc dù lên được đến đai đen Tae Kwon Do chỉ nhở đâu cơ trục lợi, thể lực lại không tệ, hành động cũng nhanh nhẹ hơn nương tử bình thường.

Ánh trăng như sương, trên núi bóng cây nặng nề, nhưng tầm nhìn cũng không tốt. Nhiễm Nhan biết bên người mình có ám vệ, cũng có người của Hà tự chính theo dõi bảo hộ, nhưng vẫn bảo trì cực độ cảnh giác.

Đi chừng hai chén trà, mới ẩn ẩn thấy một mảnh rừng trúc, cũng có thể nghe thấy thanh âm thác nước ầm ầm.

Nếu là ban ngày, nơi này có lẽ là chỗ ngắm cảnh cực tốt, nhưng trong mắt Nhiễm Nhan, bọn bắt cóc thập phần khôn khéo, tại nơi tạp âm lớn như vậy, lại là vùng hoang vu, mặc dù ban ngày có xảy ra chém giết vật lộn, cũng sẽ không có ai chú ý.

Nhiễm Nhan đi lòng vòng trong rừng trúc một hồi, rốt cuộc theo tiếng tìm được tới thác nước như trong thư.

Đằng trước thác nước có một khoảng đất trống nhỏ, bên cạnh dựng một gian nhà cỏ.

Ở ngay cạnh thác nước sao? Cũng không sợ ú tai à! Nhiễm Nhan đứng tại chỗ đợi một lát, sau khi cẩn thận quan sát hoàn cảnh bốn phía, mới mở miệng gọi lớn: "Có ai không?"

Sau một lúc lâu, không có người nào trả lời.

"Ta là Nhiễm Thập Thất." Nhiễm Nhan tiếp tục lớn tiếng gọi.

Nhiễm Nhan cẩn thận nghe, ngoại trừ tiếng nước ào ào, cùng tiếng côn trùng kêu, vẫn không có bất luận động tĩnh gì. Nhiễm Nhan đi vài bước về hướng nhà cổ, rồi lại dừng chân.

Bốn phía trống trải, nếu nàng tới quá gần nhà cổ, ám vệ rất khó ở gần bảo hộ, hơn nữa không biết trong nhà cổ có mai phục hay không, nàng không biết ý đồ của đối phương, vạn nhất muôn mạng của nàng, thì trúng chiêu quá dễ dàng.

Nhiễm Nhan đang định thương lượng với bọn bắt cóc, trong phòng liền truyền ra thanh âm nghẹn nghẹn của một nam nhân, "Đi vào trong."

"Tang Tùy Viễn ở đâu? Ta muốn nghe hắn nói." Nhiễm Nhan nói.

Trong phòng khôi phục một mảnh yên lặng, một lát sau, chỉ nghe 'phịch' một tiếng, trong phòng truyền ra một tiếng kêu thảm ảm nhẫn, giọng nói người nọ mang vẻ không kiên nhẫn nói: "Nghe thấy rồi đó, còn không mau cút vào đây, ngươi nếu không nghe rõ, có thể tiếp tục nghe."

"Nghe thấy rồi." Nhiễm Nhan lập tức nói. Khẳng định là con thỏ Tang Thần kia cố chấp không chịu phát ra tiếng, bị người đánh.

Nhiễm Nhan cảm thấy tiếng kêu đau đớn vừa rồi kia rất giống Tang Thần, liền thử thương lượng cùng bọn bắt cóc, "Ta một nữ tử đến đây một mình, các ngươi sao còn trốn trốn tránh tránh, ngươi đưa Tang Tùy Viễn ra, muốn cái gì, chúng ta có thể thương lượng."

"Không cần vô nghĩa, nếu không tiến vào, lão tử huỷ luôn mặt mũi của tiểu bạch kiêm này!" người trong phòng quát lên.

Nhiễm Nhan quỳnh lên, nhịn không được bước về phía hai bước, trong lòng không khỏi nghi hoặc: Tiểu bạch kiêm? Nếu nói Tang Thần trước kia là tiểu bạch kiêm thì còn giống một chút, có điều nàng mới thấy qua Tang Thần, nửa năm qua hắn thay đổi rất lớn, dù dáng người hay mặt mũi, đều không phải là loại nhu nhu nhược nhược, chỉ là thoát nhìn tương đối ôn nhã. Hơn

nữa Tang Thần luôn bị lạc đường, thường xuyên ở bên ngoài phơi cả ngày, không thể nói là đen thui, nhưng tuyệt đối không trăng trèo.

Chẳng lẽ mäng phu chỉ cần thấy người đọc sách đều nói là tiểu bạch kiêm? Nhiễm Nhan không thể bài trừ khả năng này, nên vừa chậm rãi tới gần nhà cỏ, vừa suy nghĩ đối sách.

Chương 369: Dưới nghiên bùn lắng, ta từng viết qua...

"Mau lên!" người trong nhà gầm nhẹ.

Nhiễm Nhan nương theo ánh trăng cẩn thận đánh giá nhà cỏ, bốn phía hình như là mành cỏ, mà không phải là vách tường, không cửa lớn không cửa sổ, nếu đem mành cỏ bốn phía cuốn hết lên, chỗ này nguyên bản giống cái đình.

Kiến trúc như vậy, nếu đi vào, cơ hội chạy ra chắc hẳn là rất nhiều đi?

Nhiễm Nhan bước một chân lên thềm đá, chủy thủ đã nắm trong tay, bỗng nhiên nhận thấy mành cỏ bên tay phải hơi động, ánh mắt nàng hơi đổi, liền nhìn thấy có mũi tên thò ra từ bên trong.

Nhiễm Nhan cả kinh, nghĩ cũng không nghĩ liền nắm rạp xuống đất, ngay trong nháy mắt kia, mũi tên nọ 'viu' một tiếng bắn ra, cách một tát sượt qua lưng nàng, nàng thậm chí có thể cảm giác được gió lạnh do vũ tiễn tạo ra.

Trốn ở chỗ tối Hà tự chính đang bị muỗi cắn đến tâm phiền ý loạn, hàn vón cho rằng bất quá là tiểu kỹ xảo nữ tắc nhân gia đấu tới đâu lui, chỉ để bại hoại thanh danh của Nhiễm Nhan, vẫn chưa nghĩ nhiều, cho nên mới cho nàng một cái nhân tình, hiện giờ vừa thấy có mũi tên bắn ra, trong lòng đột nhiên minh bạch là bị Nhiễm Nhan lừa, bất quá tới cũng đã tới rồi, nếu không tiễn Phật đến Tây Thiên, hàn cũng cảm thấy xin lỗi chính mình đã ở chỗ này nuôi muỗi lâu như vậy!

Lệnh "Bảo hộ Hiển Lương phu nhân!" vừa ra, từ trong rừng trúc lao ra rất nhiều quan binh.

Mũi tên mới vừa rồi kia nếu không phải Nhiễm Nhan phản ứng nhanh, đã sớm cắm trên người nàng, hộ vệ Tiêu phủ đều đổ mồ hôi lạnh, nhưng bọn hàn thuộc về ám vệ, không thể dễ dàng bại lộ trước mặt người khác, huống hồ, bọn hàn hiện tại lao ra, nói không chừng sẽ bị người của quan phủ coi

như bọn bắt cóc, bởi vậy chỉ có thể lặng lẽ tới gần, âm thầm che chở Nhiễm Nhan.

Trong đám người quan phủ có hơn mười người bảo hộ Nhiễm Nhan, những người khác lao vào nhà cỏ.

Từ bên trong mành cỏ vươn ra hơn mươi đầu mũi tên, không ngừng bắn ra ngoài, hơn nữa lực độ và tốc độ bắn ra lúc này không giống vừa rồi, vừa mới bắn Nhiễm Nhan chính là cung tiễn, mà lần này rõ ràng là nỏ.

Mưa tên rào rạt, không ít người trúng tên.

"Thập Thất Nương!"

Bỗng dung, một thanh âm quen thuộc truyền ra từ phía nam trong rừng trúc, Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn qua, thấy ngay một bộ hoa phục màu xanh ngọc, búi tóc đã rời rạc rơi xuống, như tùy ý cột lại đằng sau, người nő đứng bên trong đám trúc, ánh trăng màu bạc chiếu qua rừng trúc, tạo nên từng quầng sáng nhỏ vụn trên người hắn, phản chiếu mông lung lên khuôn mặt tuấn mỹ ôn nhã kia.

"Tang Thần?" Nhiễm Nhan vừa nhìn lại không nhận ra người tuấn nhã như thế, lại là con thỏ ngốc kia!

Tang Thần thấy nơi nơi đều là máu, sắc mặt trắng bệch, một tay vịn lên cây trúc, miến cưỡng để không té xỉu. Hắn nôn nóng nhìn Nhiễm Nhan, không biết phải làm sao, bởi vì trên khoảng đất trống nơi nơi đều là huyết, dưới ánh trăng cách hơi xa còn nhìn không rõ ràng, nếu đến gần Tang Thần biết thứ mình thấy là máu, không biết có phải chưa đến được trước mặt Nhiễm Nhan liền ngất đi luôn hay không!

"Đứng ở chỗ đó đừng cử động!" Nhiễm Nhan cao giọng gọi. Nàng gọi xong, nói với người xung quanh: "Tang Tùy Viễn không ở trong nhà cỏ, chúng ta đi!"

Nhiều người cũng đã sớm phát hiện Tang Thần, nhưng không phải ai cũng biết hắn, lần này nghe thấy lời Nhiễm Nhan, nên vừa đề phòng tên bắn vừa lùi lại.

Nhiễm Nhan ở sau mấy người, chậm rãi đi về hướng rừng trúc bên kia.

"Nương tử!" Tang Thần bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Nhiễm Nhan nghe tiếng ngẩn đầu lên, chỉ thấy một bóng người vọt đến, còn chưa kịp phản ứng liền bị xô ngã trên mặt đất, lưng Nhiễm Nhan bị đá cộm đeo, nàng đau đớn hít hà một hơi, hơi động đậy, người đè lên trên nàng phát ra tiếng kêu rên.

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, chỉ cảm thấy một dòng chất lỏng ám áp theo cổ nàng chậm rãi chảy xuống.

"Tang Thần!" Nhiễm Nhan kinh hãi, muốn ngồi dậy, lại đẩy không nổi hắn.

"Hiến Lương phu nhân đừng động, Tùy Viễn tiên sinh trúng tên rồi!" không biết là ai lên tiếng nhắc nhở một câu.

Nhiễm Nhan cũng không có tâm đi quản chuyện khác, nàng nhìn không thấy đến tột cùng là xảy ra chuyện gì, đành phải hỏi: "Tang Thần, ngươi bị thương ở đâu?"

Tang Thần không trả lời, một lát sau, lại nở nụ cười.

Tiếng thác nước giống như sét đánh, nhưng lúc này Nhiễm Nhan cảm thấy thực an tĩnh, an tĩnh đến nỗi nàng có thể nghe ra trong tiếng cười của Tang Thần có nhiều loại cảm xúc, là vui mừng, là nhẹ nhàng, là bi thương.

"Tang Thần, ngươi trả lời ta, ngươi bị thương ở đâu?" trong lòng Nhiễm Nhan một mảnh lạnh lẽo, cũng quản không được tình hình chung quanh ra sao, giương giọng hô: "Người đâu!"

"Thập Thất Nương..." Tang Thần nhẹ nhàng nói. Thanh âm của hắn có chút khàn khàn, hơi run rẩy, "Ta...thật cao hứng..."

"Đừng nói chuyện, đừng nói chuyện." Nhiễm Nhan không biết hắn trúng tên ở đâu, không dám tùy tiện lộn xộn, chỉ có thể nhẹ nhàng vỗ về cánh tay hắn, không biết là đang an ủi hắn hay là an ủi chính mình, "Tang Thần, sẽ không có việc gì, tin ta, tin ta, ta sẽ không làm ngươi xảy ra chuyện, muốn nói cái gì chờ về rồi nói."

Nhiễm Nhan nói chuyện, lại cảm giác rõ rệt trên tay mình dính rất nhiều chất lỏng sền sệt, nàng giơ tay lên nhìn, theo ánh trăng thấy tay đầy máu tươi. Trong lòng nàng rất rõ ràng, từ lúc ngã xuống đến bây giờ cũng không

bao lâu, máu lại chảy nhiều đến như thế, tất nhiên là đã tổn thương tới động mạch chủ, động mạch chủ ở thân trên...

"Thật cao hứng, ta chung quy sẽ không...vĩnh viễn đều...chạy ngược hướng với ngươi..." thanh âm Tang Thần vang lên bên tai Nhiễm Nhan, có thể cảm giác được hơi thở trầm trọng của hắn, "Ta...đưa cho ngươi mỗi một nghiên mực bùn lăng...phía dưới...ta đều có viết xuống..."

Tầm mắt Tang Thần bắt đầu trở nên mông lung, đầu óc cũng có chút hôn mê, hắn không biết mình có thể chết hay không, chỉ là cảm thấy bản thân hiện tại có dũng khí nói hết những gì trong lòng với nàng, liền muốn một hơi đều nói cho xong, hắn sợ bản thân vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, hoặc là lúc tỉnh lại cũng không còn dũng khí nói với nàng.

Thập Thất Nương, rõ ràng là ta gặp ngươi trước, rõ ràng là ta bày tỏ tâm ý đối với ngươi nhiều lần như vậy...

Trong đầu Tang Thần vẫn còn nhớ kỹ, cuối xuân ở Tô Châu, trên cây cầu đá, nương tử kia túm lấy hắn, kỳ thật lúc ấy nói cái gì, hắn cũng không có nhớ quá kỹ, chỉ là khi cơn gió nhẹ lén lớp tạo sa màu đen dưới mich li, hắn nhìn thấy được một dung nhan mà cả cuộc đời này sẽ không quên.

Tay chân Nhiễm Nhan lạnh lẽo, thì ra là vậy, bên dưới nghiên mực bùn lăng còn có chữ viết, nhưng còn nàng khi lần đầu tiên nhìn thấy nghiên mực bùn lăng chỉ nghĩ tới có thể dùng nó để xuyên trở về hay không, nếu không thể, không bằng hủy đi, không duyên cớ giữ lại chỉ tổ bất an, vì vậy chữ bên trên đều chưa từng nghĩ kỹ.

Không biết tại sao, Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghĩ đến nghiên mực mình vẫn luôn để trên bàn làm việc kia, bên dưới đích xác có hai hàng chữ: *mang rượu chúc đồng phong, thả công thông dong...*

Nhiễm Nhan ngạc nhiên sao sáng đầy trời, thảng đến khi trên người nhẹ hẫng, mới phục hồi tinh thần lại. Nàng vội vàng đứng lên, thấy ngay một mũi tên lộ ra nửa tấc từ ngực Tang Thần, máu tươi đã ướt đẫm áo ngoài.

"Tang Thần..." mắt Nhiễm Nhan cay xè, cường ép bản thân trấn định xuống dưới, quay đầu nhìn bốn phía, đạo tặc đã sớm đào tẩu.

"Mấy tên trong nhà cổ kia có hai tên chạy thoát, còn lại uống thuốc độc tự sát."

Không biết là thanh âm của ai, Nhiễm Nhan chỉ cảm thấy giống như đến từ phía chân trời. Nàng nhìn xong, duỗi tay, xem xét mạch cổ của Tang Thần.

Có người kéo nàng rồi dùng sức lay mấy cái, "Nhiễm Nhan! Người thanh tĩnh một chút đi!"

Nhiễm Nhan đưa mắt qua, thấy gương mặt nôn nóng của Lưu Thanh Tùng, thanh âm nàng bình bình: "Ta rất thanh tĩnh!"

"Đem hắn vào nhà cỏ." Nhiễm Nhan phân phó xong, quay đầu hỏi Lưu Thanh Tùng, "Người có mang công cụ tới không?"

"Có mang tới, chỉ là Nhiễm Nhan, hắn đã..."

Lưu Thanh Tùng còn chưa dứt lời đã bị Nhiễm Nhan lạnh giọng cắt ngang, "Hắn không có chết! Hắn còn có mạch!"

Dứt lời, đi theo quân sĩ đang nâng Tang Thần vào trong nhà cỏ, Lưu Thanh Tùng tóm lấy nàng, "Nhiễm Nhan ngươi thanh tĩnh một chút, nơi này là Đại Đường, Đại Đường a! Bị thương như hắn...chú định mệnh tuyệt tại đây!"

"Cái gì là mệnh! Ta dựa vào cái gì phải chịu nó bài bố! Mệnh của Tang Thần ở trong tay ta, không ở trong tay vận mệnh!" ánh mắt Nhiễm Nhan tối đen đến không thấy được một tia sáng.

Lưu Thanh Tùng bị nàng hung hăng hất ra, ngơ ngác nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn dưới thác nước đang đổ ào ào kia, một lúc sau, mới xốc lại cái rương lớn vẫn treo trên người vội vàng chạy theo.

Chương 370: Giải phẫu gian nan

Trước khi phẫu thuật, Nhiễm Nhan kiểm tra toàn bộ cái rương lớn bình thường vẫn không rời thân của Lưu Thanh Tùng.

"Nhiễm Nhan, đây là chỉ ruột dê, ta tự chế." Lưu Thanh Tùng thật cẩn thận lấy ra một cái hộp dài bằng kim loại từ một thùng lạnh làm bằng gỗ, lại từ bên trong lấy ra một món đồ được gói kỹ lại bằng khăn lụa. Chỉ băng ruột dê chỉ có hai sợi, thứ này mảnh như sợi tóc, lại rất khô cứng, như càنه khô, nhưng Nhiễm Nhan biết đây là thứ cực kỳ tốt, là loại chỉ có thể được cơ thể người hấp thụ, thích hợp dùng để khâu lại những chỗ không thể cắt chỉ như mạch máu, cần phải được bảo tồn thường xuyên dưới nhiệt độ thấp, nếu không rất dễ bị biến chất.

Trong rương còn có các loại thuốc trị thương Lưu Thanh Tùng tự pha chế, nước thuốc tiêu độc, cùng với bộ đao phẫu thuật hầm như đầy đủ, thậm chí còn có kính lúp!

Hốc mắt Nhiễm Nhan hơi ướt, tại đây một khắc nàng mới cảm thấy sự tồn tại của Lưu Thanh Tùng thập phần cẩn thiết. Có người nhảm nhán như Lưu Thanh Tùng này đi chế những món đồ "nhảm chán" đó, Nhiễm Nhan mới có thêm vài phần tin tưởng.

Mặc dù có mấy thứ này, Lưu Thanh Tùng cũng cảm thấy giải phẫu có xác xuất thành công rất hữu hạn, Tang Thần bị thương như vậy, dù ở trong phòng giải phẫu có thiết bị hoàn thiện, cũng không phải là một ca mổ đơn giản, ở dưới hoàn cảnh như vậy, đối với bác sĩ mổ chính, là khiêu chiến vô tận, bốn phần dựa vào thực lực, sáu phần dựa vào vận khí.

Tuy là nghĩ như thế, nhưng hành động của Lưu Thanh Tùng lại không có chút ảm đạm nào mà còn tích cực phối hợp. Hắn đem chỉ ruột dê thả vào nước muối ngâm cho mềm, sau đó quay lại làm trợ thủ cho Nhiễm Nhan.

Vì ở ngoài trời, điều kiện chiếu sáng lại vô cùng kém, chỉ có thể đốt lên hết tất cả các cây đuốc, để quan binh đứng bốn phía nhà cổ giờ lên.

Rửa sạch sẽ bên trong nhà cổ, hai quan binh đỡ Tang Thần, Nhiễm Nhan đã đem quần áo trên người hắn cắt ra, lộ ra nửa người trên trần trụi, tùng chút một mà kéo mũi tên ra.

Vừa mới bắt đầu, mỗi một cử động, Tang Thần liền đau đớn kêu lên một tiếng, nhưng không đến nửa khắc, đã không nghe thấy tiếng hắn nữa.

Nhiễm Nhan nhìn lượng máu chảy ra quá lớn, thanh âm phát khản, "Lưu Thanh Tùng, ngươi có thể thử ra nhóm máu không?"

"Có thể." Lưu Thanh Tùng lập tức nói, hắn đến Đại Đường này mười mấy năm, một chuyện lớn đều không làm nổi, ngược lại lại làm ra một đồng phát minh rất không đáng tin cậy, mà trích xuất huyết thanh là chuyện thành công hiếm thấy trong số đó. Bởi vì trong tình huống bình thường, tự nhiên lăng đọng máu lại cũng có thể trích xuất được huyết thanh.

Bất quá, tác dụng quan trọng nhất của việc trích ra huyết thanh là tìm nhóm máu, trong tình huống không có Tây y, người ta muốn biết nhóm máu của mình để làm cái gì? Cho nên kỹ thuật này, cũng chỉ có thể để Lưu Thanh Tùng ngẫu nhiên đi làm xiếc để lừa mấy tiểu nương tử.

"Có huyết thanh?" Nhiễm Nhan vẫn luôn chuyên chú vào miệng vết thương, thanh âm dò hỏi mang chút vui mừng.

Huyết thanh nếu được bảo tồn trong điều kiện tốt, bất quá cũng chỉ được một tuần, trong điều kiện bình thường chỉ cần năm sáu tiếng đồng hồ là bốc mùi, nếu hiện tại có huyết thanh, khẳng định là ý trời muốn Tang Thần sống.

"Không có, bất quá ta trước kia đã xem qua một báo cáo học thuật, có thể nhanh chóng lấy ra huyết thanh, ta trước kia đã làm nhiều lần, tỷ lệ thành công rất lớn." Lưu Thanh Tùng nói, liền đứng dậy lấy từ trong rương ra một cái chai, chần chờ một chút, mới nói: "Ta còn tự chế ra một ít huyết thanh kháng độc, bất quá chưa từng làm thực nghiệm..."

Huyết thanh kháng độc có tác dụng quan trọng nhất là phòng uốn ván, tình huống này Tang Thần rất cần.

Lưu Thanh Tùng nơi này đã cướp đoạt được một cây ống tiêm từ chỗ Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan ngừng cũng không ngừng, nói: "Để Văn Lục dùng nước sôi tiêu độc ống tiêm và kim tiêm."

Lưu Thanh Tùng đối với kháng độc huyết thanh do chính mình chế ra không có chút tin tưởng gì, nhưng hắn cảm thấy ống tiêm này là chính tay Tang Thần làm ra, nói không chừng vận mệnh chủ định là hôm nay sẽ cứu hắn một mạng, cho nên cũng không nói gì nữa, đi ra ngoài chuẩn bị.

Trong phòng không khí ngưng trọng, mọi người liền hô hấp cũng bất giác bị ép chậm lại, hơn mười cặp mắt nháy cũng không nháy mà nhìn chăm chằm động tác của Nhiễm Nhan.

Nàng mang khẩu trang, dưới ánh lửa nhảy múa có thể thấy mồ hôi đọng thành giọt trên trán, Ca Lam ở bên cạnh đang không ngừng lau cho nàng.

Nhiễm Nhan đã rất nhiều năm không giải phẫu người sống, chỉ có đoạn thời gian sắp tốt nghiệp kia có thực tập qua ở khoa não bệnh viện, cả bác sĩ mổ chính cũng chưa từng làm, ba năm sau đó đứng mổ chính, lại chỉ mổ thi thể. Nhưng hôm nay mệnh Tang Thần ở ngay trước mắt nàng, còn có vân hòi đường sống, dù chỉ có tỷ lệ một phần mười vạn, nàng cũng tuyệt đối không từ bỏ.

Tang Thần, kiên trì thêm một chút...Nhiễm Nhan âm thầm nói.

Dụng cụ gì cũng không có, Nhiễm Nhan chỉ có thể dựa vào quan sát miệng vết thương cùng dấu hiệu biến hóa sự sống của Tang Thần.

Mũi tên được cắt xuống, Nhiễm Nhan chuyển ra sau lưng Tang Thần, hít sâu một hơi, hai tay nắm lấy đuôi vũ tiễn, kéo mạnh ra. Máu tươi văng khắp nơi, phun đầy người đầy mặt Nhiễm Nhan, nhưng biểu tình của nàng cũng không hề biến hóa, thanh âm cũng bình lặng, "Để hắn nằm thẳng xuống."

Nhiễm Nhan nhanh chóng thay đổi một đôi bao tay sạch sẽ, "Dao số 4."

Trong rương của Lưu Thanh Tùng có một bộ dao dùng cho giải phẫu tương đối hoàn chỉnh, tuy ngày thường cũng không có cơ hội gì để dùng đến, nhưng hắn mỗi ngày đều nghiêm túc sát trùng. Trên mỗi chuôi dao cùng thân dao đều đánh dấu kích cỡ, Ca Lam có thể tìm được rất dễ dàng.

Sau khi Nhiễm Nhan nhổ mũi tên ra, cũng không lập tức khâu lại, mà trước tiên dùng dao phẫu thuật cắt miệng vết thương ra, dùng vải bông chấm nước sát trùng lau sạch bên trong một chút.

"Số 7." Nhiễm Nhan buông dao phẫu thuật trong tay, duỗi tay tiếp dao phẫu thuật dài hơn Ca Lam đưa qua.

Dao phẫu thuật số 7, là dùng để cắt rộng, Nhiễm Nhan đối với cơ thể người có hiểu biết sâu hơn so với bác sĩ bình thường, hầu như mỗi bộ phận cơ thể người nàng đều mổ qua, ngực bụng lại càng là nơi pháp y giải phẫu thường xuyên nhất, Nhiễm Nhan dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm pháp y, cẩn cứ vào mấy nhân tố như vị trí vết thương và lượng máu chảy ra, phán đoán ra vị trí động mạch bị thương của Tang Thần, theo miệng vết thương cắt rộng ra làn da cùng với tổ chức cơ thịt, rất nhanh thấy được động mạch kia giữa một đám huyết nhục mơ hồ.

"Cái nhíp." Nàng tiếp nhận cái nhíp, tay phải cầm dao, tay trái cầm nhíp, vừa nhanh vừa chuẩn bóc tách mạch máu, sau đó dùng tơ tằm tạm thời buộc động mạch lại trước, để tránh mất máu quá nhiều gây shock.

Trong lúc đó, nàng dùng một lượng vải bông lớn thấm máu, làm mạch máu lộ ra rõ ràng hơn.

Động mạch này cũng không có hoàn toàn bị đứt, chỉ là khi mũi tên cắt qua, cưa ra một cái miệng. May mắn là Nhiễm Nhan phán đoán không lầm, trước đó đã nghĩ biện pháp cắt mũi tên rồi mới rút ra, nếu không cứ vậy mà kéo ra, chỉ cần tay run cực nhẹ, cũng có khả năng cắt đứt hẳn thành động mạch.

Hà tự chính cũng ngồi quỳ ở cách đó không xa, nhìn một màn này, mồ hôi trên trán chảy còn nhiều hơn Nhiễm Nhan, đôi tay gắt gao nắm lại ở bên chân, trong lòng vừa khẩn trương, vừa kinh dị, nhưng hắn không dám tới gần, bởi vì Nhiễm Nhan trước đó đã nói qua, mọi người trong phòng không được tùy tiện di động, bởi vì ánh sáng thay đổi sẽ làm ảnh hưởng tầm nhìn của nàng.

Từ vị trí của hắn chỉ có thể thấy một mảng huyết nhục mơ hồ, cùng với biểu tình bình tĩnh của Nhiễm Nhan.

Làm xong hết thảy những việc này, Nhiễm Nhan xem xét mạch đập của Tang Thần, hơi thở của hắn đang dần dần suy yếu, vừa rồi khi Nhiễm Nhan kẹp lấy mạch máu, cảm giác rõ ràng nhịp tim cùng lượng máu chảy ra đã vô cùng mỏng manh. Nhiễm Nhan hít sâu một hơi, cởi bạo tay, lại thay một bộ khác, lấy chỉ ruột dê đã ngâm mềm từ trong nước muối ra, sai Ca Lam nâng kính lúp lên, xỏ qua một cách dễ dàng.

Khâu lại mạch máu tốt nhất phải được tiến hành dưới kính hiển vi, nhưng điều kiện hữu hạn, cũng chỉ có thể dùng kính lúp.

Nhiễm Nhan kết thúc việc giải phẫu thi thể, bình thường khâu lại chỉ cần nhìn chỉnh tề là được, căn bản không cần suy xét sau khi khâu lại có thể có ảnh hưởng gì với cơ thể hay không, mà lúc này ở đây, nàng so ra lại kém bác sĩ giải phẫu có nhiều năm kinh nghiệm, có điều thường ngày luyện thêu hoa đối với việc này lại trợ giúp nàng rất nhiều, đường khâu tinh mịn đẽ khâu mạch máu, nàng có thể thoái mái hoàn thành.

"Cho đèn lồng tới gần." thanh âm Nhiễm Nhan không có cảm xúc gì, làm người nghe thấy nghiêm túc, mấy quan binh cầm đèn kia căn bản không cần Hà tự chính nhắc nhở, liền lập tức lại gần.

Bốn phía ngoại trừ đuốc, còn có bốn cái đèn lồng, làm công vụ trong đêm, hai món đồ khác biệt này đương nhiên không thể thiếu.

Điều chỉnh đến vị trí chiếu sáng tốt nhất, Nhiễm Nhan liền sai Ca Lam cầm kính lúp đưa lên miệng vết thương, nàng một tay dùng cái nhíp cố định mạch máu, một tay dùng châm cúi đầu bắt đầu khâu lại.

Hà tự chính ở trong một góc nhìn Nhiễm Nhan, nàng giờ phút này mang bộ dạng chật vật, toàn thân dính máu, quỳ trên mặt đất, khom người, mang vẻ nghiêm nghị lại thành kính, đôi mày thanh tú vẫn luôn nhíu lại chưa từng thả lỏng chút nào, nhưng đôi mắt đen kịt chỉ có bình tĩnh cùng chuyên chú.

Ca Lam cũng rất vất vả, nàng đứng một bên cầm kính lúp không để tay run, một tay khác lại không ngừng lau mồ hôi cho Nhiễm Nhan, không thể để mồ hôi ảnh hưởng tầm nhìn của nàng, hoặc nhỏ giọt lên miệng vết thương.

Dưới tình huống ác liệt lại không có các thứ như mặt nạ dưỡng khí, Nhiễm Nhan cần phải mau chóng khâu lại hoàn tất.

May mà vết rách cũng không lớn, khâu toàn bộ cũng không tốn quá nhiều thời gian, nhưng mỗi người đều cảm thấy như đã trải qua vài thập niên, cả người thoát lực. Những quan binh cầm đèn lồng hai chân đã cứng còng, chống đỡ không cho tay run, giờ này khắc này ánh mắt bọn họ nhìn về phía Nhiễm Nhan đều tràn đầy kính nể, bởi vì nàng từ đầu đến cuối, tư thế quỳ trên mặt đất một chút cũng không thay đổi.

Sau khi khâu xong mạch máu, Nhiễm Nhan nhanh chóng rửa sạch miệng vết thương, tháo ra nút thắt tơ tằm, sau đó bắt đầu khâu lại miệng vết thương bên ngoài. Việt này so với khâu lại mạch máu, đối với Nhiễm Nhan thật sự là cuỗi xe nhẹ đi đường quen.

Nhung Tang Thần không có khả năng giống một khối thi thể không có biến hóa gì, thời gian càng trôi qua, dấu hiệu sự sống của hắn cũng dần dần đình trệ.

Nhiễm Nhan chỉ còn nước nhanh chóng khâu lại miệng vết thương, sau đó tiến hành kích thích tim phổi của hắn.

Những việc như vậy, nếu là tình huống thông thường, hắn là do trợ thủ làm, nhưng Lưu Thanh Tùng cần phải đi chuẩn bị khâu cấp cứu tiếp theo, hắn phải thử máu, rút máu, phải tìm kiếm ống dẫn máu thích hợp để truyền máu, những chuyện đó không ai có thể thay thế được. Cho nên hiện tại, Nhiễm Nhan cũng chỉ có thể tự làm.

Mạch máu gần tim của Tang Thần vừa mới được khâu lại, Nhiễm Nhan không dám dùng sức án, chỉ có thể dùng hình thức xoa bóp.

Còn có khâu rất quan trọng là hô hấp nhân tạo. Ngay khi Nhiễm Nhan nâng đầu Tang Thần lên, cúi đầu dùng miệng đổi miệng, người xung quanh hoàn toàn đờ đẫn, khiếp sợ đến không biết phải có phản ứng gì, chỉ biết trợn mắt nhìn chàm chàm một màn này.

Nhung Nhiễm Nhan cũng không phải hôn mê, không đến vài cái, mọi người đã cơ bản nhìn ra, nàng là đang hít vào không khí sau đó độ khí cho Tang Thần. Dù cho như vậy thật sự làm người khiếp sợ, cũng chưa từng có ai đi làm những chuyện này, nhưng Nhiễm Nhan giải phẫu không phải cũng là thần thuật trong truyền thuyết chỉ có Hoa Đà mới biết làm đó thôi sao?

Nhiễm Nhan không ngừng nghỉ chút nào, cứ tuần hoàn lặp lại mà xoa bóp tim phổi, hô hấp nhân tạo.

Lúc này Lưu Thanh Tùng tiến vào, thấy tình trạng này, vội vàng tiến tới phổi hợp với nàng, Lưu Thanh Tùng làm hô hấp nhân tạo, Nhiễm Nhan xoa bóp tim.

Ước chừng sau hai khắc, Nhiễm Nhan kiểm tra hơi thở và mạch đập của Tang Thần, rốt cuộc cũng có phản ứng yếu ót.

Hai người lại giằng co thêm thời gian một chén trà nhỏ, thăng đến khi Tang Thần có thể khôi phục tự chủ hô hấp, dù là cực kỳ mỏng manh, nhưng vẫn có hy vọng sống sót.

"Ông tiêm sát trùng xong chưa?" Nhiễm Nhan hỏi.

Lưu Thanh Tùng gọi Văn Lực đem ống tiêm và kim tiêm đưa vào.

Nhiễm Nhan cởi bao tay, tiếp nhận ống tiêm, rút một chút huyết thanh khánh độc do Lưu Thanh Tùng phổi chế, cuốn tay áo của mình lên, vì vừa rồi liên tục giải phẫu, tay nàng nắm ống tiêm không ngừng run rẩy.

Lưu Thanh Tùng tóm lấy tay nàng, "Nhiễm Nhan, ngươi muốn làm cái gì! Thứ này có thể tùy tiện thử nghiệm sao?"

"Vậy làm sao bây giờ? Hiện tại dấu hiệu sống của hắn mỏng manh, chịu không nổi thí nghiệm!" Nhiễm Nhan hất tay hắn ra, thanh âm bình bình nói.

Lời editor: chap này ảo quá ha, đọc như đọc 'Bác sĩ quái dị' của Tezuka =]]

Chương 371: Hỗn đản

Lưu Thanh Tùng gắt gao túm lấy cổ tay Nhiễm Nhan, ánh mắt hai người giao phong, làm người chung quanh cảm giác được một trận hàn ý.

"Để ta tới." Một lúc lâu sau, Lưu Thanh Tùng đoạt lấy ống tiêm trong tay nàng, thấy Nhiễm Nhan muôn ngăn cản hắn, lập tức lui ra sau mấy bước, "Ngươi không nên ngăn cản ta, dù sao ta đã sớm chuẩn bị tốt việc làm pháo hôi, sớm lãnh cơn hộp sớm về nhà."

Nhiễm Nhan đã từng phân tích qua tâm lý của Lưu Thanh Tùng, hắn có khuynh hướng tự hủy hoại bản thân, trong tiềm thức hắn vẫn luôn cảm thấy, chỉ cần số mệnh cứ vậy mà chấm dứt, liền có thể trở lại thế giới kia, lúc này hắn làm ra hành động như vậy, nói ra những lời như vậy, Nhiễm Nhan một chút cũng không cảm thấy kỳ quái.

"Lưu Thanh Tùng..."

Nhiễm Nhan còn chưa dứt lời, liền bị Lưu Thanh Tùng cắt ngang, "Ta nói ta mấy đời chưa làm chuyện gì anh hùng, lần này ngươi cũng đừng ngăn cản ta được không? Cả Tang Tùy Viễn cũng có thể lao tới chấn tên, ta cũng không thể hèn nhát."

Hắn vừa nói, vừa sai quan binh bóp chặt cánh tay. Tĩnh mạch dần dần nổi lên, mắt thấy hắn sắp đâm xuống, Nhiễm Nhan trong lòng cả kinh, đột nhiên đứng lên, "Lưu Thanh Tùng, ngươi dừng tay cho ta!"

Nhưng nàng ngồi quỳ quá lâu, chân căng tê dại, đột nhiên đứng lên liền mất thăng bằng ngã sấp về phía trước, cũng may Ca Lam tay mặt lanh lẹ, một tay giữ nàng lại.

"Ngươi..." Nhiễm Nhan ôn định thân mình, mới thấy Lưu Thanh Tùng đã sớm tiêm vào, kim tiêm cũng đã rút ra, Nhiễm Nhan ngạc nhiên nhìn hắn, "Ngươi tên hỗn đản này! Ngươi đã muốn chết như vậy thì vì cái gì không dứt khoát lấy một cây đao cưa cổ đi?"

"Người chết có nặng như Thái Sơn, có nhẹ tựa lông hồng, ta sao có thể chết không chút giá trị gì?" Lưu Thanh Tùng đầy mặt hào hùng.

"Chết như vậy chính là ngốc tử, người làm một y sinh, chẳng lẽ không biết trước khi tiêm huyết thanh kháng virus vào thì phải thử trên da sao?" Nhiễm Nhan cả giận hỏi.

Lưu Thanh Tùng ngân người, nhìn Nhiễm Nhan rồi rụt cổ lại, yếu ớt nói: "Ta là trung y..."

Trong phòng mọi người không hiểu gì nhìn chằm chằm hai người, bọn họ đổi thoại thì nghe cũng hiểu được một nửa, nhưng sự tình đến tột cùng vì sao lại phát triển đến nước này, vẫn làm người nghĩ trăm lần không ra.

"Về truyền máu, người có biện pháp gì không?" Nhiễm Nhan thấy may mắn Tang Thần cũng không vì mất máu quá nhiều mà chết trong quá trình phẫu thuật, nhưng lần này lượng máu mất đi thật sự quá lớn, mặc dù giải phẫu thành công, tình huống của hắn tạm thời ổn định, cũng không phải vạn sự đại cát.

"Ta tìm được một đoạn dây thực vật họ hành, có thể làm ống truyền máu, nhưng để tránh cho máu bị ô nhiễm trong lúc truyền, ta nghĩ nên trực tiếp truyền từ nhân thể." Lưu Thanh Tùng nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, vô luận dùng vật gì để đựng máu, đều không thể tránh chuyện bị lây dính vi khuẩn, biện pháp tốt nhất chính là miễn trừ đi trình tự trung gian, "Dùng máu của ta đi, ta..."

Nhiễm Nhan vừa định nói mình là nhóm máu O, lại nhớ ra, hiện giờ đã không còn là thân thể cũ.

"Thôi, chuẩn bị truyền máu đi." Nhiễm Nhan nhìn gương mặt trắng bệch của Tang Thần, trong lòng biết không thể đợi nữa, hắn đã bị thương nặng như vậy, thân thể vốn đã rất yếu, rất dễ thiếu oxy.

Lưu Thanh Tùng xoay người đi ra ngoài, không đến một lúc, đã dẫn tới một tráng hán.

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn người nọ một cái, thân thể cường tráng, thoát nhìn còn được coi là đoan chính sạch sẽ, liền ngầm đồng ý.

Lưu Thanh Tùng phải chuẩn bị công cụ truyền máu, Nhiễm Nhan lại lần nữa ngồi quỳ xuống, dùng nước thuốc tiêu độc cẩn thận rửa sạch miệng vết thương vừa mới được khâu lại của Tang Thần, sau đó dùng vải bông sạch sẽ băng bó lại, thường xuyên kiểm tra hơi thở và mạch đập của hắn.

"Ca Lam, chờ trời sáng ngươi liền hồi phủ đem dược ta phổi trí mang hết tới đây, Tang Tùy Viễn vừa mới giải phẫu xong, nói không chừng sẽ dùng đến." Nhiễm Nhan nhìn Lưu Thanh Tùng đem lông chim đã tước nhọn đâm vào cánh tay Tang Thần và tráng hán kia.

Ca Lam ứng tiếng.

Hán tử được Lưu Thanh Tùng mang tiến vào banh mặt, có thể nhìn ra là hắn rất khẩn trương. Lưu Thanh Tùng để hắn quỳ ngồi ở bên người Tang Thần, vị trí cao hơn một chút, hơn nữa tim Tang Thần đập cũng không mạnh mẽ như hắn, tốc độ máu chảy chậm, cho nên máu tươi theo dự đoán chảy vào trong cơ thể Tang Thần, chỉ vì công cụ truyền máu đơn sơ, máu liên tục bị tràn ra ngoài.

"Hiến Lương phu nhân, đây là thuật thay máu sao?" Hà tự chính đêm nay được chứng kiến quá nhiều chuyện kỳ lạ, đến bây giờ cảm giác không khí không căng thẳng như vừa rồi, lập tức nhịn không được thò người qua hỏi: "Người cho máu có nguy hiểm tánh mạng không?"

"Không có, cũng không cần hắn phải cho hết máu, chỉ cần một phần nhỏ." Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm cái ống truyền máu không chớp mắt. Đó là một loại thực vật họ dây leo cực kỳ bóng loáng, cũng không mềm mại, có chút giống cây trúc mảnh, to gấp đôi phân cứng của lông chim, chỗ kết nối với lông chim được quấn chặt lại bằng tơ lụa, máu không ngừng thấm qua lớp tơ lụa, nhỏ giọt lên tấm ván gỗ.

"Cư nhiên thần kỳ như vậy." Hà tự chính mặt đầy kinh ngạc nhìn cảnh truyền máu, lại hỏi: "Ngài mới vừa rồi sử dụng chính là thần kỹ của Hoa Đà?"

Truyền thuyết Hoa Đà đã từng kiến nghị Tào Tháo mổ não để chữa bệnh, dân gian cũng truyền ông biết mổ banh bụng để chữa bệnh cho người, hơn nữa còn truyền đến vô cùng kì diệu. Nhưng trong mắt Nhiễm Nhan, mổ banh bụng gì đó có lẽ có tỷ lệ thành công nhất định, nhưng ở trình độ chữa bệnh thời đó, tổ chức não người vẫn chưa được kỹ thuật phân tích chính xác, muốn nắm chắc giải phẫu hầu như là không có khả năng.

Lần giải phẫu này của Nhiễm Nhan có thể làm được này đến mức này, là nhờ vào căn cơ giải phẫu vô số thi thể của nàng, cộng thêm những dụng cụ thích hợp cho giải phẫu của Lưu Thanh Tùng và vận khí.

"Đúng." Nhiễm Nhan cũng chỉ có thể học đi đôi với hành, bung ra toàn bộ chỗ dựa từ vị sư phụ hờ kia của nàng, "Chúng ta là Hoa Đà nhất mạch truyền nhân."

Nhiễm Nhan vừa dứt lời, tất cả mọi người trong phòng nghẹn họng nhìn nàng trân trối, rồi đột ngột đưa tới hàng loạt ánh mắt sùng kính. Cá người vẫn luôn lo lắng mình cho máu thì sẽ chết kia, cũng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ở Đại Đường, chức nghiệp y sinh này có địa vị rất kỳ lạ, mọi người coi nó như 'kỹ', thuộc về loại bàng môn tả đạo không lên được mặt bàn, nhưng sự tôn trọng với những người gọi là "Thần y", lại tuyệt đối không kém hơn những nhân vật đại nho nổi tiếng.

Toàn bộ lực chú ý của Nhiễm Nhan đều đặt ở trên người Tang Thần, vẫn chưa để tâm tới thái độ biến hóa của mọi người. Thẳng đến khi phỏng chừng đã đưa vào trong cơ thể Tang Thần hai ba trăm ml máu, mới ngưng hẳn truyền máu.

Lưu Thanh Tùng kéo hán tử cho máu có sắc mặt đã chuyển trắng kia, dặn dò sắp tới phải chú ý ăn uống, nghỉ ngơi, thay hán xin Hà tự chính cho nghỉ nửa tháng, cũng đáp ứng cấp hán 200 quan tiền dùng để mua đồ bồi.

Những người này lương tháng bát quá mấy chục văn, trong lúc nhất thời ti tiện sát người khác.

Nhiễm Nhan lập tức rửa sạch miệng vết thương chỗ truyền máu cho Tang Thần.

"Nhiễm Nhan, ngươi trở về nghỉ ngơi đi, nơi này có ta cùng người của quan phủ ở lại rồi." Lưu Thanh Tùng nói.

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Không được, trên người của ngươi còn tiêm huyết thanh, vạn nhất có chuyện cũng xử lý không được, hơn nữa Tang Thần còn chưa thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm."

Lưu Thanh Tùng thở dài, cũng không khuyên nữa. Nhiễm Nhan nói chính là sự thật, trên đời này không ai có thể thay thế nàng xử lý những việc này.

Bên ngoài sắc trời dần sáng lên, Hà Tự chính để lại hết tướng sĩ sĩ tốt, bắn thân hăn chỉ mang theo hai người gấp gáp chạy về thành. Những gì hăn chứng kiến tối hôm qua, quả thực là thân tích! Nhiễm Nhan là người mà Thái Tử đế cử tri liệu Tân Dương công chúa, nghe nói bị lang quân Tô gia do Lý Thái dẫn tiến thay thế, nếu hăn bẩm báo cho thánh thượng chuyện lần này, không chỉ có thể làm mặt rồng đại duyệt, còn bán cho Thái Tử một chõ tốt, thật sự là một chuyện tốt! Kỳ thật có thể làm Lý Thé Dân cao hứng hay không, có thể lấy lòng Thái Tử hay không, đối với Hà Tự chính cũng không quá quan trọng, hăn giờ phút này hung phấn không thôi, phần lớn là bởi vì được tận mắt nhìn thấy thủ pháp cứu trị vô cùng thần kỳ của Nhiễm Nhan!

Ca Lam cũng theo mọi người xuống núi, mang theo vài người hồi phủ lấy thuốc.

Trong nhà cổ, Nhiễm Nhan có thể cảm giác được bản thân đã rất mệt, từ chi mềm oặt giống như bông, đôi tay không ngừng run rẩy, dù băng bó cho Tang Thần cũng phí rất lớn công phu, nhưng nàng không có cách nào nhắm mắt lại. Một khi nhắm mắt lại, trước mắt là khói thi thể nằm trên đài phẫu thuật, khi thì là Tân Vân Lâm, khi thì là Tang Thần.

Tang Thần hiện tại còn sống, nàng có cơ hội đem hăn cứu trở về, cho nên không thể có chút lơ là nào!

Nhiễm Nhan ngủ không được, liền dựa vào cái rương lớn của Lưu Thanh Tùng, vừa để mắt đến Tang Thần, vừa suy nghĩ lại mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Đầu tiên là Tang Thần đi bái phỏng Lý Thái, chặng vọng nàng liền thu được phong thư uy hiếp kia, bởi vì trước đó có Tô Phục nhắc nhở, cho nên nàng lúc ấy phản ứng theo bản năng, có thể là Lý Thái bắt Tang Thần đi hay không? Chỉ là sau đó nghĩ lại, Lý Thái đến tột cùng có thể làm ra loại chuyện phô trương như vậy hay không?

Con người của Lý Thái, Nhiễm Nhan cũng không rõ lắm, nhưng vô luận là trên sách sử, hay là lời đồn hiện tại về hăn, ngoại trừ tài hoa hơn người, ôn văn nho nhã, sủng quan chư vương ra, còn không rời một chữ 'kiêu ngạo', một người kiêu căng, có thể vì đâu óc nóng lên làm ra loại chuyện này hay không, rất khó nói.

Trong phòng ngoại trừ Tang Thần, chỉ còn lại có Lưu Thanh Tùng, Nhiễm Nhan và Văn Lục, Lưu Thanh Tùng nằm bên cạnh Tang Thần ngủ đến trời đất u ám, Văn Lục cũng nghiêng đầu dựa vào cái rương nghỉ ngơi.

Nơi này tuy rằng rất mát mẻ, nhưng tiếng thác nước rất lớn, cũng không thích hợp dưỡng thương, cho nên Nhiễm Nhan liền gọi sĩ tốt vào, tính toán nhân lúc nhiệt độ không khí còn chưa tăng lên, chuyển Tang Thần đến thôn trang ở ngoại ô.

Nhiễm phủ có một cái thôn trang ở gần đó.

Lưu Thanh Tùng còn buồn ngủ mà kéo cái rương bụi đi theo đằng sau đội ngũ, Nhiễm Nhan vẫn luôn lo lắng mà đỡ tấm ván gỗ nâng Tang Thần, không ngừng dặn dò "Ôn định chút".

Chờ đến được thôn trang, đem Tang Thần chuyển dời lên giường, hai gã sĩ tốt kia cơ hồ nằm liệt.

Nhiễm Nhan lại không ngừng nghỉ mà lệnh người mở hết cửa sổ trong phòng ra để thông gió, chờ đến lúc nắng gắt, liền đóng cửa sổ lại, ở trong phòng thả đầy bồn băng, nàng lại giúp Tang Thần lau chùi thân thể một lần.

Mọi chuyện đều tự tay làm lấy, không dùng tay người khác.

Qua buổi trưa, thấy Lưu Thanh Tùng vẫn tung tăng nhảy nhót, sau khi kiểm tra xác định không có dị trạng, Nhiễm Nhan mới yên tâm mà tiêm huyết thanh kháng độc cho Tang Thần.

"Ngươi đi nghỉ ngơi đi, ta tới chiết cổ hắn." Lưu Thanh Tùng thấy Nhiễm Nhan mệt mỏi, liền nói.

"Không phải ta không muốn tín nhiệm ngươi." Nhiễm Nhan quay đầu, mặt vô biểu tình nói: "Là ngươi thật sự không đáng tin cậy."

Lưu Thanh Tùng đối với bản thân còn lơ là, huống chi là đối với người khác! Dù cho lần này giải phẫu hoàn thành cũng nhờ đồng dụng cụ của hắn, nhưng chuyện sống chết của Tang Thần, Nhiễm Nhan không dám tùy ý buông tay.

"Ta là người có cá tính." Lưu Thanh Tùng ho khan một tiếng, tâm cảm thấy lời giải thích này của mình có chút yếu ớt, lại nói: "Ta cùng với Tang huynh đệ giống nhau, người xem hắn đều không màng sinh tử mà cứu người, cho nên ta vì cảm động, liền không màng sinh tử mà thử thuốc cho hắn."

"Ngươi cùng hắn là một loại người thật ra không sai." Nhiễm Nhan ngũ địu lướt nhẹ, lực chú ý chuyển dời đến trên người Tang Thần, không để ý đến Lưu Thanh Tùng nữa.

Nhiễm Nhan nhớ lại chuyện đêm qua, mũi tên bắn về phía nàng là từ một vị trí tương đối cao trên thác nước, hơn nữa, căn cứ động tác lúc đó, so với vị trí bắn trên người Tang Thần, phát hiện người nọ nhắm vào lại là bả vai của nàng!

Vị trí bắn kia, nếu có người khi đó chạy lên, ám vệ không có khả năng không nhìn thấy, chỉ có thể là trước khi bọn họ tới, đã có người mai phục tại nơi đó. Có thể là vì tiếng thác nước ảnh hưởng quá lớn, ám vệ cũng không phát hiện ra bên đó có người ẩn thân. Nếu người ta đã mai phục tại nơi đó, hiển nhiên là có tài bắn cung tinh chuẩn. Nhiễm Nhan lúc ấy được sĩ tốt hộ bên người, nàng không hành động nhiều, nếu người kia muốn mệnh của nàng, nhắm chuẩn vào đầu không phải dễ dàng hơn sao?

Nói cách khác, những người này thiết kế một vòng như vậy, chỉ để bắn nàng bị thương, vẫn chưa muộn lấy tánh mạng nàng.

Làm như vậy đến tột cùng là mục đích gì chứ? Ai sẽ làm loại chuyện này?

Chương 372: Sau khi nàng chết 5 năm, tình yêu...

Chín ngày. Nhiễm Nhan mỗi ngày chỉ ngủ một hai canh giờ, hầu như một tắc không rời mà coi sóc Tang Thần.

Mấy ngày trôi qua, vòng eo vốn đã mảnh khảnh của Nhiễm Nhan trở nên nhỏ đến không chịu nổi, Ca Lam vốn tưởng rằng Nhiễm Nhan chông chọi mấy ngày, phản ứng sẽ hơi trì độn một ít, liền tìm Lưu Thanh Tùng xin chút mê dược bỏ trong đồ ăn, ai ngờ nàng vừa mới bụng lên liền bị vạch trần.

"Nhiễm Nhan, Tang Tùy Viễn đã thoát ly giai đoạn nguy hiểm." Lưu Thanh Tùng làm một lần kiểm tra toàn diện cho Tang Thần, xác định tình huống của hắn đã ổn định xuống, "Phỏng chừng hai ngày tới là có thể tỉnh lại."

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, nói: "Phải không."

Tầm mắt nàng rời khỏi khuôn mặt tái nhợt của Tang Thần, nhìn về phía Lưu Thanh Tùng nói: "*Mang rượu chúc đông phong, thả cộng thong dong.*
Những lời này hình như không phải thơ? Có nghĩa là gì?"

Lưu Thanh Tùng sững sốt một chút, không biết nàng sao lại đột nhiên hỏi câu này, nhưng vẫn giải thích: "Đây là Bắc Tống Âu Dương Tu từ*. Ý tú là, bụng lên một chén rượu nghênh đón mùa xuân tươi đẹp, mong người chớ có bước đi vội vàng, lưu lại cùng ta làm bạn đi."

**cho những ai dốt văn như Lão, 'từ' là một thể loại văn học, câu dài câu ngắn có quy luật, thích hợp để phối nhạc, có thể hiểu nôm na như 'lyric', văn học TQ có 'Hán phú, Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc'...ai tò mò thì google thêm nhoa. Câu trên là một trong những điệu từ do Âu Dương Tu thời Bắc Tống sáng tác.*

Lưu Thanh Tùng biết lời giải thích khô cằn của mình còn xa mới có thể nói hết thâm ý của những lời này, thơ từ là như thế, yêu cầu hiểu ngầm, giải thích ra liền mất đi ý nhị lúc đầu.

Nhiễm Nhan chậm rãi gật đầu. Nàng nhớ rõ mẫu thân có nói qua, nghiên mực đặt ở trên bàn làm việc của mình là từ giữa đến cuối thời Đường, sao lại có khắc Tống từ? Mẫu thân nàng là giáo sư hệ khảo cổ, sẽ không phạm loại sai lầm này.

Chẳng lẽ là sau đó mới thêm vào?

Như vậy người thêm hai câu từ này vào, có thể cũng là Tang Thần hay không...quả nhiên có thứ gọi là số mệnh sao? Có lẽ ở Tống triều, hay là sau Tống triều, nàng từng có một đoạn tình với Tang Thần, cho nên mặc dù hiện tại nàng làm hồn sợ hãi, hồn vẫn không thể không sinh tình?

Nhiễm Nhan đứng lên, trong đầu một mảnh hỗn loạn, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, mất đi tri giác.

"Nhiễm Nhan!" Lưu Thanh Tùng vội túm chặt nàng, lớn tiếng gọi: "Người đâu!"

Ca Lam cùng Văn Lục đang ở bên ngoài chờ sai bảo vội vàng tiến vào, thấy Nhiễm Nhan hôn mê bất tỉnh, không khỏi kinh hãi, vội vàng đem nàng đỡ trở về tắm phòng.

Nhiễm Nhan một giây này ngủ đến cực trâm, nửa đoạn đầu không có bất luận tri giác gì, không biết khi nào bắt đầu, trong ý thức dần dần có chút ánh sáng.

Đó là một con dốc, bên trên bia đá từng hàng san sát. Nhiễm Nhan đối với nơi này không thể quen thuộc hơn, là nghĩa trang nơi chôn Tần Văn Lâm.

Nàng theo đường mòn chậm rãi đi lên, dễ dàng tìm được khối bia mộ kia. Trên ảnh chụp, nụ cười của Tần Văn Lâm vẫn rực rỡ đến mức có thể đuổi đi toàn bộ bóng tối, ám áp mà loá mắt, làm mắt nàng cay xè.

Chờ đến khi nhìn thấy chữ trên bia mộ, Nhiễm Nhan không khỏi kinh ngạc, mặt trên viết chính là: Ái thê Tần Văn Lâm chi mộ.

"Ngươi là..." một thanh âm già nua truyền đến.

Nhiễm Nhan quay đầu lại, nhìn thấy một lão nhân tóc mai hoa râm, bộ dạng ước chừng hơn 60 tuổi, thân hình cao lớn, có thể nhìn ra hồn khi còn trẻ là một chàng trai có thân hình to lớn.

Ánh mắt lão nhàn nhìn Nhiễm Nhan bỗng trở nên kinh ngạc, hắn run giọng hỏi: "Ngươi... có quen Nhiễm Nhan không?"

Nhiễm Nhan cũng kinh ngạc nhìn hắn, đây đúng là vị đội trưởng đội cảnh sát hình sự mà Tân Vân Lâm ái mộ kia, trước kia khi trêu ghẹo Tân Vân Lâm, nàng từng dùng máy tính làm thay đổi dung mạo của hắn theo từng độ tuổi khác nhau, nên bây giờ nàng liếc mắt một cái liền nhận ra.

"Không nghe nói Nhiễm Nhan có huynh đệ tỷ muội a." Hắn lẩm bẩm, thả bó hoa bách hợp trong tay xuống trước mộ, khi ngẩng đầu, nước mắt không hề dự triều mà trào ra từ khoe mắt, hắn giơ tay lau lau, có chút ngượng ngùng nói với Nhiễm Nhan: "Người già rồi, liền có chút đa sầu đa cảm."

"Không có gì." Nhiễm Nhan nói: "Ngươi kết hôn với Vân Lâm?"

Hắn kinh ngạc nhìn nàng một cái, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên cùng mê hoặc, sau một lúc lâu mới gật đầu, "Đúng vậy, nàng là một nữ hài cực kỳ hiếu thắng, là một cấp dưới tốt, ta chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày, ta sẽ yêu nàng... sau khi nàng mất 5 năm."

Hắn chua xót mà cười, nhìn về phía Nhiễm Nhan, "Có phải rất khó tưởng tượng hay không?" hắn tựa hồ đã thật lâu chưa từng nói hết với ai, gặp được một nữ tử nhàn như cô nhân, máy hát liền mở ra, "Sau này cũng lần lượt quen biết vài nữ tử, lại luôn cảm thấy không ai bằng nàng."

Nói xong, hắn thống khổ nhắm mắt lại, kẻ bắt cóc cố tình đem băng ghi hình cảnh Tân Vân Lâm bị cường bạo kia gửi cho hắn. Thấy cảnh đó, hắn lúc ấy đã một quyền đánh nát màn hình.

Một nữ tử băng thanh ngọc khiết như vậy...

Hắn nằm ở trước mộ, thanh âm run rẩy, "Là ta không thể bảo hộ tốt cho ngươi..."

.....

"Là ta không thể bảo hộ tốt cho ngươi..." Một thanh âm thuần hậu trùng lặp với thanh âm của hắn.

Nhiễm Nhan trong lúc mông lung cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng vỗ về cái trán của nàng, hương vị quen thuộc...

"Phu quân." Nhiễm Nhan bắt lấy bàn tay đặt ở trên mặt, mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt đầu râu của Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng không để râu quai nón, chỉ có râu ở nhân trung và hàm dưới dài ra, bộ dáng này không chỉ không hề mất vẻ tuấn mĩ, ngược lại làm hắn tăng thêm vài phần thành thực mị lực.

Tiêu Tụng cúi đầu hôn hồn lên trán nàng. Nhiễm Nhan thuận tay ôm chặt cổ hắn.

"Để ta xem xem." Sau một lúc lâu, Tiêu Tụng mới kéo tay nàng ra, cẩn thận nhìn kỹ nàng một hồi, thở dài một hơi nói: "Ngươi a! Ở trước mặt ta còn chống đỡ, khi nào mới có thể mềm yếu một chút?"

Nhiễm Nhan nhích người, duỗi tay ôm eo hắn, một lát sau nói: "Ngươi già."

Tiêu Tụng không nhịn được mà bật cười, đem nàng ôm lên đùi, "Ngươi còn dám nói ta." Tay Tiêu Tụng nhẹ nhàng véo véo eo nàng, "Nếu lại gây nữa một bàn tay của ta cũng có thể nắm hết."

Nhiễm Nhan vùi mặt vào lòng ngực rắn chắc của hắn, sợi tơ lòng vẫn luôn căng thẳng kia, dần dần chùng xuống. Toàn bộ mỏi mệt trong thân thể đột nhiên thoái quét mà đến, nhưng trong lòng lại hết sức nhẹ nhàng.

Ngón tay thon dài của Tiêu Tụng vuốt ve tóc nàng.

"Ngươi về khi nào?" Nhiễm Nhan ngửa đầu hỏi hắn.

"Hôm qua. Ta ở Dương Châu nhận được tin tức liền mã bất định để mà đuổi trở về, vẫn chậm." Tiêu Tụng có chút tự trách.

Hắn cũng không dự đoán được, hắn vừa đi lần này, lại có người muốn hại Nhiễm Nhan.

"Là ta không tốt, chưa chuẩn bị cẩn thận liền mở y quán, bị người tóm lấy nhược điểm. Lúc này lại..." Nhiễm Nhan nguyên bản cũng không nghĩ

nhiều đến vậy, dù gì Trường An tuy rằng nước rất sâu, sẽ không có người dám dè dặt xuống tay với nàng.

"Việc này không oán người." Tiêu Tụng nhẹ nhàng xoa xoa đầu nàng, thanh âm lạnh lùng, "Lúc này trong triều, ai sẽ chân chính nhầm vào người? Bất quá là những người đó đấu nhau, tiện thể cuốn người vào theo."

"Ta suy nghĩ rất nhiều ngày cũng không suy nghĩ cẩn thận, lợi dụng ta có chỗ tốt gì." Nhiễm Nhan đối với chuyện triều chính cũng không quá tinh thông, càng không hiểu tâm tư những người chơi chính trị đó.

"Bạn họ muốn lợi dụng không phải là người, mà là Tang Tùy Viễn." Tiêu Tụng rũ mắt, thấy nàng tựa hồ không quá rõ ràng, liền nói: "Phẩm hạnh của Tang Tùy Viễn, triều dã trong ngoài đều rõ như ban ngày, thánh thượng ngay cả Ngụy thị trung nói thẳng tiến giận cũng có thể bao dung, đương nhiên sẽ không vì Tang Tùy Viễn bộc trực mà tức giận, người sáng suốt đều biết, thánh thượng trực xuất Tang Tùy Viễn ra khỏi triều đình, thật sự là xuất phát từ việc yêu quí hắn."

Nhiễm Nhan tức khắc hiểu ra, ánh tượng của Lý Thé Dân đối với Tang Thần kỳ thật rất tốt, nhưng cảm thấy hắn dù cho kinh tài tuyệt diêm, cũng không thích hợp ở trong triều làm quan, để tránh cho hắn bị cuốn vào đàm sóng gió này, mới mượn cớ bãi miễn chức quan của hắn.

Lý Thé Dân bảo hộ hắn, hơn nữa Tang Thần chưa bao giờ tham dự triều chính, nếu hắn dâng tấu buộc tội ai, tất nhiên có thể khiếu cho Lý Thé Dân tuyệt đối coi trọng.

Người kia chính là lợi dụng tình cảm Tang Thần dành cho Nhiễm Nhan, muốn thương tổn Nhiễm Nhan, từ đó khiếu cho Tang Thần phẫn nộ.

"Ở trong triều, chỉ có ba loại người." Tiêu Tụng thấy nàng hiểu ra, liền dời đề tài đi, "Người đánh cờ, người xem cờ và con cờ."

Một bàn cờ, người đánh cờ có thể có mấy người? Chân chính có thể đứng ngoài cuộc, quan kì bất ngữ* lại có thể có mấy người? Bất quá đều là quân cờ mà thôi.

*chỉ đứng nhìn ván cờ nhưng không lên tiếng

"Là có người muốn vặn đỗ Ngụy Vương?" Nhiễm Nhannói.

Chương 373: Ôn nhu

"Là Ngô Vương sao?" Nhiễm Nhan cũng không quá xác định, bởi vì Lý Khác trong chuyện triều chính càng tôn trọng dương mưu, bình thường sẽ không xài tới âm mưu, nhưng hành động của hắn lại thật sự làm người ta nghi ngờ.

Tiêu Tụng chưa bao giờ coi Nhiễm Nhan như một món đồ phụ thuộc vào hắn, cho nên chuyện hắn biết được một chút, cũng sẽ tuyệt đối không có tình gạt nàng, nghe Nhiễm Nhan hỏi, trầm tư một lát, mới trầm giọng nói: "Ngô Vương không phải người xúc động như vậy, hơn nữa so ra, Ngụy Vương đối với Thái Tử có uy hiếp lớn hơn một chút chứ? Nghe nói, thành thượng từng nhen nhóm ý định phế truất Thái Tử sửa lập Ngụy Vương."

Đối với chuyện này, Nhiễm Nhan cũng không kinh ngạc, trên sách sử từng ghi lại. Truyền thuyết Lý Thế Dân tuy rằng sủng ái Lý Thái, lúc đầu lại không có ý lập hắn vì trũ, trong cảm nhận của ông người được chọn tốt nhất cho vị trí trũ quân kỳ thật là Lý Khác, còn từng nói Lý Khác "giống mình", từng bí mật trực tiếp nói ra muốn lập Lý Khác vì trũ, nhưng gấp phải phản đối mãnh liệt của những vị các lão do Trưởng Tôn Vô Ky cầm đầu, cho nên từ bỏ.

Sau khi Tiêu Tụng chỉ ra, Nhiễm Nhan minh bạch, "Ý của ngươi là, lần này là Thái Tử muốn lấy ta làm mồi, thiết kế một cái cục, làm Tang Thần nghĩ làm là Lý Thái muốn giết ta, do đó dâng tấu buộc tội hắn?"

Một chiêu này thật ra ngắt trúng chỗ yếu hại. Nó đối với người khác mà nói có lẽ không có tác dụng gì quá lớn, nhưng Lý Thái là người từ trước đến nay luôn tạo hình tượng ôn văn nho nhã, nhân nghĩa lễ hiếu, Lý Thế Dân cũng rất thích hắn văn nhã hiếu học, nếu việc này mà giũ ra, Tiêu Tụng bất quá cũng là mất chút thể diện, Lý Thái lại có khả năng thanh danh tǎn huỷ.

"Nhưng Thái Tử sẽ không sợ đắc tội ngươi sao?" Nhiễm Nhan cảm thấy với tính cách của Tiêu Tụng, tuyệt đối sẽ không chịu đựng khinh nhục như vậy.

Tiêu Tụng cười dùng râu cọ cọ lên mặt nàng, "Nhan Nhan xem trọng ta như vậy, ta đây cũng không thể làm người thất vọng a!"

Nhiễm Nhan minh bạch ý của Tiêu Tụng, hắn cho dù có thủ đoạn cao siêu ra sao, ở dưới hoàng quyền, hết thảy đều không đủ. Thái Tử là quân, Tiêu Tụng là thần, dù Tiêu Tụng là thần có bối cảnh có năng lực, ở thời điểm tất yếu cũng phải hy sinh, chỉ cần vị trí trữ quân được giữ vững, đắc tội một người như hắn thì có quan hệ gì?

"Ngươi chớ có xúc động." Nhiễm Nhan đẩy mặt hắn ra, vùi đầu vào cổ hắn, nhẹ ngửi hương vị khi đêm khuya tĩnh mộng vẫn luôn nhớ thương kia.

Tiêu Tụng đặt nàng lên giường, cúi người đè lên, nhẹ nhàng hôn trán, chớp mũi, gương mặt nàng.

"Vụ án ở Giang Nam ngươi đều xử lý xong rồi?" Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ ra, Tiêu Tụng vội vàng trở về gấp như thế, có thể trái hoàng mệnh hay không.

"Làm mất hứng." Tiêu Tụng bất đắc dĩ cười, "Ngày ấy ta giục ngựa rời đi, đi ra không đến năm dặm liền nghĩ, bị Ngự Sử Đài buộc tội cũng được, cũng muốn mang ngươi theo...ta đã quay lại một dặm, rồi lại xoay trở về."

"Vì sao?" mấy ngày nay Nhiễm Nhan cũng không có thời thời khắc khắc mà nhớ nhung hàn, chỉ là cảm thấy trong lòng trống rỗng không có cảm giác, thảng cho đến hôm nay vừa thấy hắn, mới cảm thấy lòng mình phong phú hơn.

"Ta lần này tiếp chính là vụ án cần xử lý ngay, thời tiết nóng bức như thế, không tránh khỏi phải chịu khổ, ta đi nhanh về nhanh là được." Tiêu Tụng nói chuyện, lại nhíu mày, không biết nhớ tới cái gì, lại xoay người ngồi dậy, "Ta sai phòng bếp hầm chút cháo trắng, ngươi hôn mê mấy ngày, nói vậy cũng đói bụng."

"Tiêu Việt Chi, ngươi đang giận dữ." Nhiễm Nhan vội túm chặt tay áo hắn, dùng sức kéo hắn về lại trên giường.

Nhiễm Nhan giờ phút này cũng không có bao nhiêu sức lực, nếu Tiêu Tụng không muốn để nàng túm, nàng tuyệt đối kéo hắn không nổi.

Tiêu Tụng biết thê tử này của mình luôn luôn là người bộc trực, nên cũng không quanh co lòng vòng, nói thẳng: "Không giận dữ, nhưng cũng không vui vẻ. Nhìn ngươi vì Tang Tùy Viễn vào sinh ra tử, ta cao hứng không nổi."

Đâu chỉ có không cao hứng, sau khi hắn nghe kể mọi chuyện đã phát sinh, đều hận không thể đi tới viện cách vách bô cho Tang Thần mấy đao.

Nhiễm Nhan dừng một chút, nắm tay hắn nhẹ nhàng lắc lắc, nhỏ giọng nói: "Phu quân."

"Ừm." Tiêu Tụng lên tiếng, lại không có ý hòa hoãn cảm xúc.

"Ta ở nhà làm cho ngươi rất nhiều xiêm y, mỗi đêm đều mơ thấy ngươi. Ta cứu Tang Thần, là cảm thấy hắn làm người không tồi, huống hồ khi ta còn ở Tô Châu, hắn cũng trợ giúp ta." Nhiễm Nhan đứng dậy ngồi lên đùi hắn, vặn mặt hắn lại đối diện với mình, cúi đầu hôn lên môi hắn một cái, "Ta lại không có gì với hắn."

Nói xong những lời này, Nhiễm Nhan rõ ràng thấy khóc mồi Tiêu Tụng cong lên một chút nhỏ đến khó phát hiện, liền kiên nhẫn chờ hắn đáp lại.

Bất quá Tiêu Tụng từ trước đến nay vẫn luôn rất trầm ổn, hắn rũ mắt, một lúc lâu sau vẫn không đáp lời. Nhiễm Nhan không thể không hỏi: "Phu quân, ngươi suy nghĩ gì vậy?"

Tiêu Tụng trầm ngâm một chút, nhẹ giọng nói: "Ta suy nghĩ, ta có nên dễ dàng tha thứ ngươi như vậy hay không. Nếu dễ dàng mà tha thứ ngươi như thế, còn có lần tới hay không?"

Lời này, rõ ràng là đã không còn giận nàng nữa! Nhiễm Nhan cười xinh đẹp, nhanh chóng hôn hồn hắn, phá lệ nói đùa một câu, "Phu quân hiền thực như thế, thiếp thân cảm giác vui mừng sâu sắc."

Tiêu Tụng nhìn nụ cười xinh đẹp của nàng, thở dài nói: "Ngươi nên hảo hảo đọc sách."

Nhiễm Nhan dám cá, Tiêu Tụng tuyệt đối không biết chuyện nàng hô hấp nhân tạo cho Tang Thần, nếu không sẽ không có thái độ này. Nếu là dĩ vãng, Nhiễm Nhan sợ bất luận kẻ nào biết việc này, nhưng nàng hiện tại lại rất sợ Tiêu Tụng biết, hắn mà biết, không biết sẽ giận đến mức nào.

Đối với phương diện này, Tiêu Tụng căn bản không phải là người hào phóng, hắn một đường phong trần mệt mỏi, nghe nói thê tử mình vì nam nhân khác mà không màng sinh tử, hắn nghẹn khuất tràn ngập phẫn nộ trở lại Trường An. Nhiễm Nhan không biết, cái khí thế khi Tiêu Tụng mang lửa giận ngập trời xông vào thôn trang kia đã làm cho người ta sợ hãi cỡ nào, sợ tới mức mấy ngày nay mọi người liền thở dốc cũng không dám lớn tiếng.

Chỉ là một bụng lửa giận này, khi vừa nhìn thấy bộ dạng tiêu tụy nằm trên giường của Nhiễm Nhan, đã bị tưới tắt một nửa, hơn nữa Lưu Thanh Tùng còn thêm mắm thêm muối, nói sinh mệnh Nhiễm Nhan nguy hiểm vân vân và vân vân, khiến cho hắn vừa đau lòng vừa giận dữ, còn có chút thương tâm. Hắn thật sự rất muốn hỏi nàng một chút: tánh mạnh của nam nhân khác có quan hệ gì với nàng, nàng làm như vậy để hắn ở đâu?

Canh giữ bên giường mấy ngày nay, Tiêu Tụng suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến khi còn ở huyện Tú Thủy Nhiễm Nhan từng nói với hắn về giấc mộng kia, có lẽ là mang theo tiếc nuối đó, mới không đành lòng thấy Tang Thần chết thảm đi...lửa giận dần dần bị trừ khử, đồng thời cũng nhiều phần tự trách, là hắn không có bảo vệ tốt thê tử mình, mới có thể xuất hiện cục diện như vậy.

Nhớ rõ lúc trước viết thư tình cho nàng từng viết "ta đã ở đây, trong tiêu không cần ăn giấu dao sắc", nhưng hắn lại nuốt lời.

Tiêu Tụng sai người hầu hạ Nhiễm Nhan rửa mặt, lại bưng cháo trắng đến, tự mình đút cho nàng.

Nhiễm Nhan có chút ngượng ngùng, nàng lại không phải không thể nhúc nhích, vì cái gì phải để người khác đút ăn? Nhưng minh kỳ ám chỉ mấy lần, Tiêu Tụng đều thờ ơ, nàng cũng chỉ có thể hưởng thụ.

Hai người ăn cơm xong, liền cùng người đi tắm. Tiêu Tụng để ý Nhiễm Nhan thể nhược, nên không đòi hỏi chuyện phu thê, chỉ ôm nàng ngồi trên hành lang hóng mát, thường xuyên ăn chút đậu hủ.

Dùng thuật ngữ chuyên ngành tới nói, đây gọi là hành vi quấy rối, mượn những động tác thân mật nhỏ để phát tiết, nếu là người khác đối với Nhiễm Nhan như vậy, nàng tất nhiên cực kỳ bài xích, nhưng đối với Tiêu Tụng, nàng chỉ cảm thấy đau lòng.

Nghĩ hắn một đại nam nhân, bị bắt thủ thân như ngọc không nói, thật vất vả cưới cái thê tử, sau kết hôn không lâu liền phải nhịn đủ kiểu, lúc đầu vì giữ đạo hiếu, sau lại vì xạ nhau, tiểu biệt rồi thì vốn nên âu yếm một trận, nhưng nghênh đón hắn lại là vị thê tử vì cứu nam nhân khác mà chết ngắt đi.

"Đúng rồi, ngươi tiên cung báo cáo công tác không?" Nhiễm Nhan nhìn thủ pháp pha trà thành thạo của Tiêu Tụng, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện này.

Tiêu Tụng mỉm cười nhìn nàng một cái, "Thần tích ngươi cứu Tang Tùy Viễn đã truyền đến ồn ào huyên náo, toàn thành Trường An đang coi ngươi như thần phật mà cung phụng, thánh thượng đương nhiên phá lệ khai ân, hôm qua đã truyền tin lại đây, thả cho ta nghỉ 5 ngày, chờ ngươi tỉnh lại rồi ta lại đi báo cáo công tác cũng không muộn."

Nhiễm Nhan hơi kinh ngạc, nhưng lại thoải mái, "Cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu lại xanh."

"Ngươi nói lời này thật có ý tú." Tiêu Tụng đưa cho nàng một ly Phù Tang, lại rót cho mình ly trà, "Một câu thật giống thơ."

Nhiễm Nhan đen mặt, quay phắt qua chỗ khác không để ý tới hắn nữa.

"Nghe nói Cửu Tẩu Tỉnh, nên đến xem." Lưu Thanh Tùng ở trước mặt Tiêu Tụng cũng không dám "Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan" mà kêu, chỉ có thể ngoan ngoãn mà xưng một tiếng tấu tử.

Tiêu Tụng nói: "Ngồi đi, Tang Tùy Viễn sao rồi?"

Lưu Thanh Tùng quỳ ngồi lên tịch, đáp: "Hắn hiện tại khá hơn nhiều, đã có thể xuống giường, bất quá mắt máu quá nhiều, cho nên ước chừng phải điều dưỡng một thời gian dài."

"Ừm, ngươi lưu tại thôn trang chăm sóc hắn một thời gian đi, ta ngày mai liền cùng Cửu Tẩu ngươi trở về trong thành, thiếu cái gì thì báo một tiếng, ta sai người đưa lại đây." Tiêu Tụng đưa ly trà cho hắn, giọng nói.

Lưu Thanh Tùng sững sốt một chút, mặt mũi kinh ngạc duỗi tay tiếp nhận chung trà, hạ giọng nói: "Cửu Lang a, ngươi có cái gì không thoải mái cứ việc nói, đừng nghẹn ở trong lòng cố ra vẻ rộng lượng."

"Nhân lúc ta chưa động thủ đánh người, lẩn sóm một chút." Tiêu Tụng nhấp ngụm trà, lạnh lẽo nhìn hắn một cái.

Lưu Thanh Tùng đứng phắt dậy, "Ta quyết đoán chạy lấy người." Trước khi đi, hắn chồm chồm qua Nhiễm Nhan, nhỏ giọng nói: "Nhiễm nữ sĩ, thực sự có người, Tiêu Cửu núi lửa bùng nổ chưa được lâu liền để người tưới tắt, sau này nhớ chia sẻ một chút kinh nghiệm quý giá a."

Dứt lời, vọt nhảy ra ngoài, sợ Tiêu Tụng thật sự động thủ.

Khi còn nhỏ Lưu Thanh Tùng thường xuyên đánh nhau với Tiêu Tụng, nhưng lần nào cũng rơi vào thế hạ phong, khi đó hắn cảm thấy bị một tiểu hài tử nện tuy rằng thực sự nhục, nhưng hắn rồi rầm còn nhiều hơn là: đây cư nhiên là một cái ngược thân lại ngược tâm nam nam chi ái!

Thời gian đó hắn vẫn luôn đắm chìm trong ảo tưởng éo lái đó không thể tự thoát ra được, trải qua một loạt giãy dụa nội tâm tàn khốc, hắn quyết định thuận theo kịch bản đi sắc dụ Tiêu Tụng, sau đó nhân lúc Tiêu Tụng chưa chuẩn bị, làm ván đóng thành thuyền. Tuy rằng làm thụ hắn không thể tiếp thu, nhưng miễn cưỡng công một lần, vẫn là có thể chịu được, huống hồ Tiêu Tụng lớn lên cũng đẹp.

Nhưng kết quả là lại bị nện cho một trận.

Nhiễm Nhan nhìn Lưu Thanh Tùng chạy trốn cực nhanh, một chút cũng không thua gì con thỏ Tang Thần kia, liền hù hù nói: "Thấy rõ là người ngày thường đối xử với hắn có bao nhiêu tàn bạo."

Tiêu Tụng không nói, chỉ cười cười nhìn nàng.

Nhiễm Nhan chờ một lúc lâu không nghe thấy đáp lại, liền quay đầu, ánh hoàng hôn chạng vạng màu kim hồng mạ lên quanh người hắn một quầng sáng âm áp, làm khuôn mặt quá mức ngạnh lẳng của hắn trở nên thập phân nhu hòa. Trên mặt Tiêu Tụng còn râu chưa cạo sạch, bộ dáng thành thực tuấn mĩ, làm Nhiễm Nhan có chút hoảng hốt.

"Ngươi nuôi chòm râu này, làm ta cảm giác như đã qua mười mấy năm, đã là lão phu lão thê." Nhiễm Nhan lẩm bẩm nói.

Nụ cười ôn nhu của Tiêu Tụng dung nhập vào ánh mặt trời chói lóa, "Ngươi đây là cong cong queo queo mà nói ta già."

Nhiễm Nhan cười cười, "Già thì già đi, người đê râu rất đẹp, ta giúp người tẩy một chút đi."

"Uhm." Tiêu Tụng là loại người không quá chải chuốt cho bản thân, có thể từ hỗ trợ xử lý, hắn rất hưởng thụ.

Lời editor: thương Tiêu Tiêu quá chừng, vụ círu Tang Thàn này ai đúng ai sai rất khó nói, nhưng phải công nhận A Nhan quá cố chấp còn Tiêu Tiêu thì quá thương vợ mà, rủi A Nhan bị gì thì Tiêu Tiêu phải sống làm sao...ky này Tiêu Tiêu bị ngược thǎm mây chưong sau Nhan Nhan phải dỗ mệt nghỉ...zậy mới zừa!

=]] E hèm, những ai không đọc đam mỹ, trong 'nam nam chi ái' thì thụ nằm dưới, công nằm chén nha, ở đây ý là ngày xưa khi Tùng nó lén cơn điện, so ra thì thấy bản thân nó có khả năng cao là 'bị' nằm dưới, nên quyết định bãy Tiêu Tiêu cho Tiêu Tiêu nằm dưới 1 lần...tên tâm thần này...Tiêu Tiêu nhẹ tay với nó quá phải không?

Chương 374: Người thắng lớn nhất

Nhiễm Nhan sai người đi lấy nước, tạo phán* và dao túi, khoanh chân ngồi trước mặt hắn, dùng nước thâm ướt chòm râu của hắn, xoa tạo phán ra bọt rồi bôi lên chỗ có râu, nhẹ nhàng xoa.

*giống xà phòng, ngày xưa bồ kết là một trong những nguyên liệu làm tạo giác – một thứ như xà phòng mình bi giờ, cũng có bọt, còn nguyên liệu gì nữa thì lão cũng ko biết

"Đây là đồ chơi ngươi mới làm ra?" Tiêu Tụng rũ mắt nhìn bộ dáng chuyên chú của Nhiễm Nhan, thành thành thật thật ngồi tùy ý cho nàng đùa nghịch.

"Ừm." Nhiễm Nhan ứng tiếng, nói: "Sau khi bôi rửa qua thì tia sê tương đối dễ dàng."

Tiêu Tụng thấy tay Nhiễm Nhan đầy bọt, suy nghĩ nghịch ngợm nổi lên, thừa dịp nàng không chú ý, nhanh chóng chồm qua hôn nàng một cái, thuận tiện dùng sức cọ cọ, thấy mặt Nhiễm Nhan dính đầy bọt, chơi càng thêm hăng say.

"Tiêu Việt Chi!" Nhiễm Nhan lau bọt trên mặt, giận dữ nói: "Lại nháo nữa cho ngươi ngủ sàn nhà tối nay."

Ca Lam vào sân liền gấp phải màn này, nhưng nàng từ trước đến nay vẫn luôn bình tĩnh, làm như không thấy chỉ bẩm báo: "Lang quân, phu nhân, người trong cung tới."

"Đã biết." ý cười trên mặt Tiêu Tụng không giảm, nói: "Thỉnh người vào trong ngồi, ta cùng phu nhân lập tức qua."

"Dạ, nô tỳ đi gọi người tới hầu hạ." Ca Lam hơi khom người, đi ra ngoài.

Nàng vừa mới ra khỏi cổng vòm, ở trên hành lang gấp khúc gấp ngay Văn Lục, "Đúng lúc, ngươi dẫn người đi hầu hạ lang quân cùng phu nhân thay quần áo, người trong cung tới."

Vân Lục nói: "Ta vừa mới biết được, đang chuẩn bị đi kêu người."

Ca Lam thấy Vân Lục sắp đi, liền ho khan một tiếng, nói: "Vân Lục..."

"Chuyện gì?" Vân Lục dừng bước chân, xoay người hỏi.

"Ta vừa mới ở trong sân nhìn thấy lang quân cùng nương tử..." Ca Lam lấy tay áo che miệng, ho nhẹ một tiếng, tiếp tục nghiêm mặt nói: "Kỳ thật ta cũng không phải quá muộn nói cho người chuyện này, chỉ là cảm thấy người có thể sẽ rất muộn nghe. Mới vừa rồi nương tử coi lang quân như hài tử mà răn dạy, lang quân cũng ngoan ngoãn mà nghe huấn, nhìn cảnh này thật sự rất thú vị."

"Thật à?" Vân Lục quả nhiên tràn đầy tò mò, lập tức chồm qua, đầy mặt bát quái hưng phấn nói, "Vậy xem ra lang quân tâm tình không tồi? Thật muộn nhìn thử một lần bộ dáng lang quân bị răn dạy, hôm trước bị dọa đến tàn nhẫn, hai ngày này cả người ta gồng đến gắt gao, sợ có sai sót gì..." Vân Lục phát ra vài câu bực tức, vội vàng hỏi lại: "Đến tột cùng là chuyện gì?"

"Chính sự quan trọng." Ca Lam thúc giục nàng: "Ngươi đi làm trước, lát nữa lại nói tỉ mỉ với ngươi."

Vân Lục cũng biết nặng nhẹ, sao có thể để người trong cung tới chờ lâu? Nhưng biết được lửa giận của Tiêu Tụng được bình ổn, rốt cuộc hai đùi không cần run rẩy, bước chân của nàng cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Tiêu Tụng râu cũng chưa kịp tia, hai người nhanh chóng thay y phục chỉnh tề, rồi ra tiền viện.

Không ngoài dự kiến của Tiêu Tụng, người đến là thái giám Trung Thụy bên cạnh Lý Thế Dân.

Chưa chào hỏi, Trung Thụy đã lập tức nói: "Nghe nói Hiển Lương phu nhân mấy ngày trước thi triển thần thuật kéo Tùy Viễn tiên sinh từ quỷ môn quan về, tất nhiên sẽ rất mệt nhọc, mau ngồi xuống nói chuyện."

"Được yêu mến, chỉ là không biết thánh thượng có khẩu dụ gì không?" Tiêu Tụng chắp tay nói: "Tùy tiện như vậy, chỉ sợ đôi với thánh thượng vô lễ."

Nụ cười mỉm bất biến trên mặt Trung Thụy sâu thêm vài phần, nói: "Cũng không tính là khẩu dụ, thánh thượng nghe kể chuyện của Hiến Lương phu nhân, có vui sướng có lo lắng, đặc biệt sai lão nô tới thăm Hiến Lương phu nhân."

Đến thăm người bệnh tất nhiên là mang theo lễ vật tới, nhưng Trung Thụy lại không nói "ban", cho thấy thái độ của Lý Thê Dân là rất ôn hòa, Lý Khắc cười nữ nhi Tiêu thị, Tiêu thị cùng hoàng gia cũng coi như là thông gia, ông làm như vậy, xem như đã cho Tiêu gia rất nhiều thể diện.

Y thuật dù sao cũng là kỹ lưỡng, cho dù hoàng quyền tối thượng, cũng không thể bức ép tức phụ của môn phiệt thế gia đi làm nghề y a! Bởi vì vẫn đè mặt mũi, đến lúc đó để Nhiễm Nhan tiến cung hành y, vô luận là hoàng gia hay là Tiêu thị, sẽ không có trở ngại về thể diện.

Thánh thượng đã vì chuyện cứu trị công chúa mà phóng thấp tư thái, Tiêu thị cũng liền thuận theo thành toàn cho thánh thượng một mảnh ái nữ chi tâm, tức phụ của Tiêu thị hành y là vì tận trung, không đến mức mất mặt.

Nhiễm Nhan biết, kỳ thật ở Đường triều, môn phiệt sĩ tộc giống Tiêu thị, một khi liên lụy đến vấn đề thanh danh, nếu thật sự vi phạm quy củ lễ pháp, hoặc có bất lợi cho thị tộc, cũng chưa chắc sẽ cho hoàng thất mất mũi.

Hai bên nhường nhau, từng người ngồi xuống xong, Trung Thụy liền bắt đầu dò hỏi chuyện hôm đó.

Mặt ngoài, thoạt nhìn thập phần hòa hợp, nhưng Nhiễm Nhan cũng biết, mình cần phải suy nghĩ kỹ rồi mới nói, không thể đáp sai một câu, trên lung nàng công hào quang Tiêu thị, là ô dù, cũng là gánh nặng.

Trăng nhô lên ở phương đông, đèn lồng toàn Trường An đều sáng lên.

Trong thư phòng ở Đông Cung, Lý Thừa Càn ngồi trên ghế cong lẳng lặng xuất thân, ánh đèn từ cây đèn đặt dưới đất bên phải chiếu lên mặt hắn tạo thành những cái bóng, làm ngũ quan hắn càng thêm thâm thúy.

Nội thị ở bên cạnh hắn, đôi mắt hơi rũ lẳng lặng mài mực, hàng mi thon dài khẽ nhếch, đôi con ngươi linh động ngập nước, đôi môi mọng nước, như tiên nhân từ trong bức họa bước ra, dù bộ dáng an tĩnh, cũng mang linh khí bức người.

Lý Thùa Càn duỗi tay, cầm tay hẵn, nhẹ giọng nói: "Đừng mài nữa, ta giờ phút này tâm phiền ý loạn, nhìn chính sự không vô."

"Điện hạ là vì chuyện mấy ngày trước mà phiền nhiễu đi." Thanh âm réo rắt của An Cản nghe như gió mát suối trong, đem bất an cùng bức bối trong lòng Lý Thùa Càn vuốt phẳng ra vài phân.

Hẵn vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa giữa mày Lý Thùa Càn, vẫn chưa nói chính sự, mà nói: "Ngươi mấy ngày nay mày nhẵn càng lúc càng sâu."

"An Cản, nếu việc này bại lộ, phụ hoàng chỉ sơ dung không nỗi ta nữa." Lý Thùa Càn gắt gao nắm tay hẵn.

An Cản vẫn luôn không hỏi chính sự, Lý Thùa Càn rất ít đàm luận những thứ này với An Cản, hiện tại hẵn lại nói đến, có thể thấy được trong lòng hẵn thật sự sợ hãi.

"Điện hạ." An Cản rũ mắt suy nghĩ một lát, mới nhìn hẵn, nhẹ giọng nói: "Sự tình đến nước này, sơ tất cả đều là thủ đoạn của Ngô Vương."

Lý Thùa Càn ngẩn ra, An Cản tiếp tục nói: "Điện hạ tuy xếp nhẵn tuyển vào phủ Ngụy Vương, chỉ tiếc là không thể hoàn toàn tiếp cận Ngụy Vương, Ngụy Vương có thể sẽ nói ra chuyện Tang Tùy Viễn và Hiến Lương phu nhân trước mặt người khác, nhưng không nhất sẽ bức ép hẵn ngay trước mặt người khác. Ngụy Vương là người vô cùng yêu quý thanh danh, sao chấp nhận dễ dàng mà hủy đi thanh danh nho nhã cung hiếu của bản thân? Cho nên, có thể có người cố ý lộ tin tức cho nhẵn tuyển của chúng ta, ta đoán, nhất định là người của Ngô Vương."

"Nhưng hẵn không phải luôn luôn khinh thường mấy chuyện âm mưu sao?" Lý Thùa Càn đối với Lý Khác có thể nói là hiểu biết quá sâu, Lý Khác so ra là một người tương đối có khí tiết, hơn nữa vô cùng kiêu ngạo tự phụ, hẵn cảm thấy có thể bằng thực lực mà thắng được Lý Thùa Càn cùng Lý Thái. Chỉ là hẵn tính toán dùng dương mưu, cũng âm thầm đề phòng âm mưu của người khác, bởi vậy mới liên tục nhiều lần đối nghịch với Lý Thái.

An Cản nói: "Điện hạ, Ngô Vương là khinh thường dùng âm mưu, chứ không phải không biết, thời cơ tốt đặt ở trước mắt, ai sẽ không động tâm?"

Trận ám đấu này, người thắng chân chính là Lý Khác. Hắn bất quá chỉ nhẹ nhàng thò tay ngáng chân một hai lần, liền làm cho Lý Thừa Càn cùng Lý Thái đấu đến chết đi sống lại, sự tình một khi bại lộ, bọn họ cũng bất quá là lưỡng bại câu thương.

Lý Thừa Càn không phải đầu đất, hắn trong lòng cũng có điều hoài nghi, nhưng nếu đã làm, chỉ có thể nghĩ cách thu thập tàn cục.

Có điều những năm gần đây, hắn thật sự mỏi mệt, đôi khi thật sự muộn ném cái vị trí trữ quân này xuống, nhưng hắn là đích trưởng tử, vô luận nhìn từ phương diện nào đều là trữ quân danh chính ngôn thuận, cho dù hắn có buông tay trũ vị, tân quân vào chỗ cũng sẽ luôn luôn đề phòng, cuộc sống của hắn khi đó chỉ sợ là sẽ càng thêm gian nan.

Đứng ở vị trí này, hắn là bất đắc dĩ.

Cô tịch như thế, hơn nữa, hắn trước nay đều biết An Cẩn cũng không phải toàn tâm toàn ý mà đi theo hắn, nhưng vẫn khó có thể buông tay.

"An Cẩn, ta mệt mỏi." Lý Thừa Càn thảng người, duỗi tay nhẹ nhàng ôm An Cẩn. Vô luận An Cẩn có thật sự quan tâm hắn hay không, nhưng ít nhất có một điểm không cần hoài nghi, An Cẩn tuyệt đối sẽ không phản bội hắn.

Chương 375: Dụ hoặc

Trường An vào thu, nhiệt tình bát quái lại như lửa nóng mùa hè, lan tràn khắp đâu đàng cuối ngõ.

Chân tướng chuyện Tang Thần bị tập kích, có đủ mọi giả thuyết, mà Hà tự chính cẩn tuân thánh dụ, không dám đem quá trình lộ ra mảy may, nhưng lại tận hết sức lực mà đem quá trình Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng làm sao cứu trị Tang Thần nhuộm ra đủ màu đủ sắc, công lực kể chuyện này của hắn một chút cũng không dưới Lưu Thanh Tùng.

Có điều Hà tự chính cũng rất đúng mực, bỏ qua đoạn Nhiễm Nhan hô hấp nhân tạo cho Tang Thần, hơn nữa nghiêm cấm đồn đãi, người vi phạm sẽ bị phạt nặng.

Tầm mắt người khác phần lớn bị nội tình Nhiễm Nhan phẫu thuật và chuyện Tang Thần bị tập kích hấp dẫn, nhưng Tiêu Tụng lại bí mật đem mọi chuyện điều tra đến rành mạch, rồi lập tức xuống tay phong tỏa việc này lần nữa.

Tiêu Tụng công phu ngoài mặt từ trước đến nay luôn làm rất tốt, trước mặt người khác, cùng Nhiễm Nhan vẫn phu thê hòa thuận như trước, nhưng mà sau đó thì liền vùi đầu vào trong án kiện, ban ngày đi công sở, buổi tối thức trắng đêm phê duyệt hồ sơ, cũng không cố tình tránh mặt Nhiễm Nhan, khi gặp mặt, vẫn cười vui vẻ.

Nhưng những thứ đó bất quá là thói quen ngụy trang đã lâu của hắn mà thôi, Nhiễm Nhan có thể tinh tường cảm giác được, hắn không giống trước kia, cũng hiểu ra Tiêu Tụng lần này là thật sự tức giận.

Không có nam nhân nào có thể chịu được chuyện bị mang nón xanh, hành động của Nhiễm Nhan đối với Tang Thần còn chưa tới loại tình trạng này, nhưng trong lòng Tiêu Tụng sao có thể không ghẹn? Huống hồ hắn trước giờ đôi với phương diện này đều không hề rộng rãi.

Nhiễm Nhan lúc đầu cảm thấy mình cũng không làm sai, lúc ấy tình huống nguy cấp, Lưu Thanh Tùng không ở bên người, lại không có ai khác biết làm hô hấp nhân tạo, nàng không muốn Tang Thần chết, miệng đối miệng thì đã làm sao? Nhưng nhiều ngày trôi qua, nàng cũng đứng ở Tiêu Tụng lập trường mà suy nghĩ rất nhiều. Hôn sự của hắn, vẫn luôn là đề tài đàm tiếu của toàn Trường An, thật vất vả cưới cái thê tử, lại "hồng hạnh xuất tường", làm sao có thể không ức chế? Quan trọng hơn là hắn thương nàng, hắn không hề là người thiện tâm, những người khác chết sống ra sao thì có quan hệ gì đến hắn? Bởi vậy chỉ sợ nhất thời cũng khó có thể nghĩ thông.

"Làm sao bây giờ?" Nhiễm Nhan tuy rằng biết phân tích tâm lý người khác, nhưng biết là một chuyện, làm sao ứng đối lại là một chuyện khác, nàng đối với quan hệ nam nữ từ trước đến nay đều không quá am hiểu, chỉ có thể đập nồi dìm thuyền mà tìm Lưu Thanh Tùng xin cố vấn.

Lưu Thanh Tùng vừa nghe mọi chuyện, lập tức hung phấn nói: "Nhiễm Nhan, ngươi đây là hỏi đúng người rồi, phương diện này ta là chuyên gia."

Nhiễm Nhan lại có chút tin tưởng, dù sao Lưu Thanh Tùng không mất mấy ngày đã đem Nhiễm Vận đuổi tới tay, Nhiễm Nhan chưa bao giờ cảm thấy Nhiễm Vận là tiểu cô nương đơn thuần dễ lừa gạt như vậy.

Thấy Nhiễm Nhan nhìn hắn với ánh mắt dò hỏi, Lưu Thanh Tùng nói: "36 kế hiểu hay không, đầu tiên nói một cái, khổ nhục kế, chúng ta phổi một thứ dược, cho người ăn xong sẽ giống như bệnh nặng sắp chết, Cửu Lang bất quá là giận thoi, hắn nếu không để bụng người, cũng sẽ không giận đến mức như vậy, ngươi một khi dùng chiêu này, bảo đảm hắn giận cỡ nào cũng tiêu."

Nhiễm Nhan rũ mắt trầm tư, Ca Lam nói: "Không có biện pháp khác sao? Lang quân lại không phải người ngu, sao có thể dễ lừa như vậy? Nếu bị nhìn thấu, có thể biện khéo thành vụng hay không?"

Nhiễm Nhan đúng là đang băn khoăn chuyện này.

"Biện pháp có rất nhiều." Lưu Thanh Tùng tự tin tràn đầy nói: "Không bằng ngươi trực tiếp cùng Tang Thần tiếp tục ái muội, làm bộ thật sự hồng hạnh xuất tường, Cửu Lang vừa thấy, tuyệt đối nôn nóng."

"Đúng vậy, hắn khẳng định sẽ nôn nóng." Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình mà nhìn Lưu Thanh Tùng, "Không chỉ sẽ nôn nóng, hơn nữa sẽ bạo nộ, không

chứng liền ra tay tàn nhẫn giết luôn Tang Thần."

Với tính tình Tiêu Tụng, đích xác có thể làm ra chuyện này, Lưu Thanh Tùng một chút cũng không nghi ngờ.

"Không bằng...liền dùng mỹ nhân kế đi." Lưu Thanh Tùng mang vẻ mặt đắc khinh mà cười, "Tình thú người nên biết đi? Dung mạo người như vậy, chỉ cần mặt đùng có cứng đơ, ăn mặc mát mẻ chút, đến trước mặt hắn ưm ưm a a hai tiếng, hắn cho dù có là tường đồng vách sắt, cũng phải sụp xuống."

Nhiễm Nhan nhíu mày nói: "Ngươi cho rằng ai cũng như ngươi!"

Nói thì nói vậy, nhưng đây cũng là biện pháp ổn thỏa nhất hiện giờ, mặc dù không thành công, bất quá là ném mặt đi mà thôi, nàng lại không phải lần đầu tiên mất mặt trước mặt Tiêu Tụng.

Nàng khinh thường dùng khố nhục kế làm bộ, lại khinh thường lợi dụng Tang Thần...cuối cùng, Nhiễm Nhan liền quyết định đêm đó liền thử mỹ nhân kế xem sao, luôn chờ người khác chủ động không phải phong cách của nàng.

Nhiễm Nhan không bảo thủ, nhưng cũng không phải người tùy tiện, trước kia không quen bạn trai, thứ nhất là vì chuyện Tân Vân Lâm đè ở trong lòng, thứ hai là chưa gặp gỡ người thích hợp, còn có một điểm quan trọng nhất, là nàng trước kia hình như không có bao nhiêu hứng thú với chuyện này.

Nhưng hiện tại, nếu người kia không phải Tiêu Tụng, nàng cũng sẽ không xúc động.

Đuối Lưu Thanh Tùng đi, Nhiễm Nhan liền cùng Ca Lam, Văn Lực trốn trong phòng bắt đầu sửa y phục. Loại toàn thân đều là sa mỏng nửa trong suốt, hơn nữa tính chất của sa, lụa, tiêu mỗi thứ mỗi vẻ, phôi lại liền như được bọc trong sương mù, như ẩn như hiện, Ca Lam cùng Văn Lực đều nhất trí cho rằng, đây so với lộ hết ra thì càng có lực sát thương hơn.

Tu tu sửa sửa, ba người bất tri bất giác mà bận bịu hết một ngày.

Lúc chạng vạng, Tiêu Tụng từ công sở trở về, vẫn như mấy ngày trước, tắm gội trong phòng tắm tại tiền viện xong liền đến thư phòng. Mấy ngày nay

tâm tình của hắn xấu tới cực điểm, may mà việc nhiều, hắn có thể đem toàn bộ lực chú ý dồn vào án tông, trước kia khi còn ở một mình không phải cũng là như vậy sao?

Tiêu Tụng vùi đầu vào một đống án tông, không biết khi nào lại thất thần.

Hắn đứng dậy đi đến trước ký bên cửa sổ, rót cho mình chén nước, dựa vào phía trước cửa sổ, có thể thấy Trường An phuờng thị đình đài lầu các, xa tít tắp như được kéo dài đến phía chân trời.

Về chuyện Nhiễm Nhan độ khí cho Tang Thần, lúc ấy khi hắn nghe được tin tức, lửa giận nhất thời bao phủ lý trí, nếu không có nguyên tắc "suy nghĩ ba lần mới làm" đã khắc vào trong xương cốt của hắn, chỉ sợ Tang Thần đã đầu mình hai nơi.

Nhiễm Nhan là thê tử Tiêu Tụng, vô luận như thế nào cũng không thể buông tay thê tử. Hắn mấy ngày nay cố tình tránh nàng, là xuất phát từ nhiều phương diện mà suy xét, hắn biết chính mình đang rất mất bình tĩnh, cũng không thể tiếp thu loại chuyện này, cho nên sợ trong lúc bị cảm xúc chi phối mà làm ra chuyện gây thương tổn cảm tình đến vô pháp挽回.

Lại nói, hắn cũng phải để Nhiễm Nhan biết, bản thân hắn vô luận như thế nào cũng không thể tiếp thu việc này, Nhiễm Nhan là người có chừng mực, hắn là sẽ không để loại chuyện này tái xuất lần thứ hai.

Nhin hoảng hồn dần dần khuất núi, Tiêu Tụng hơi nhíu mày, trong lòng có chút bất an, mấy ngày nay vào giờ này Nhiễm Nhan đã sớm đưa cơm tới, hôm nay lại chậm chạp chưa đến...

"Người đâu." Tiêu Tụng cao giọng gọi.

"Lang quân." Gã sai vặt đẩy cửa tiến vào, cúi đầu cung kính nói.

"Sai người đi xem phu nhân đang làm cái gì?" Tiêu Tụng vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng bước chân lên lầu.

Khóe môi Tiêu Tụng hơi cong lên, hắn không cần nhìn, chỉ nghe tiếng bước chân liền biết là Nhiễm Nhan tới, nói với gã sai vặt: "Ngươi đi xuống đi."

"Dạ." Gã sai vặt khom người làm lễ, khi đi đến cửa thang lầu, tránh lui qua một bên, nhỏ giọng nói: "Phu nhân tới vừa lúc, lang quân mới vừa rồi còn

hỏi về ngài."

Tiêu Tụng một khi giận lên, nhiệt độ không khí toàn phủ đều hạ xuống dưới 0 độ, toàn bộ phó tì đều biết là vì hắn giận dỗi với phu nhân. Họ thật ra hiểu tình thế rất rõ ràng, ở nhà, vẫn là phu nhân nói mới tính, cho nên cả đám lập tức nghiêng về Nhiễm Nhan, chuyện mật báo tuyệt đối không cần phải nói thêm.

"Ừm, thường." Nhiễm Nhan cũng nhẹ nhàng đáp lại một câu. Nàng cũng chỉ cần nói một chữ này, còn chuyện thường cái gì thường nhiều ít, đều không cần nàng tới động cẩn nǎo, Ca Lam sẽ đem những việc này sắp xếp chu toàn, nàng chỉ cần quyết định.

Tuy rằng thanh âm hai người nói chuyện cực nhẹ, nhưng Tiêu Tụng đứng ở ngay cạnh cửa, nghe thấy rõ ràng, sắc mặt không khỏi biến thành màu đen.

Khi Nhiễm Nhan vào phòng, liền nhìn thấy Tiêu Tụng mang vẻ mặt âm trầm ngồi ở trước án, nàng khụng lại một chút, hơi suy tư liên minh bạch là chuyện gì, không khỏi mỉm cười, "Phu quân, dùng qua bữa tối chưa?"

"Chưa." Thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng có vẻ hơi trầm thấp.

Từ sau khi đại hôn với Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng hằng ngày về nhà vô cùng tích cực, dù hiện tại đang chiến tranh lạnh, sau khi quản lý công việc xong, vẫn lập tức trở về, không giống trước kia ở công sở chỉ tùy tiện ăn chút gì đó.

"Ta vừa mới làm một ít đồ ăn vặt." Nhiễm Nhan tự tay đặt khay đồ ăn lên bàn bên cửa sổ.

Trong phòng nơi nơi đều chất đầy án tông, vì sợ tổn hại án tông, Tiêu Tụng bình thường sẽ không ăn cơm ở chỗ này, uống trà cũng đều là đến bên cửa sổ.

Tiêu Tụng hôm nay cũng không có lộ ra nụ cười theo thói quen kia, yên lặng ngồi vào trước ký, hỏi một câu, "Ngươi ăn chưa?"

"Nương tử cả buổi trưa đều bận bịu ở trong phòng bếp, nước cũng chưa kịp uống ngum nào đâu." Văn Lực vội nói.

Thị tỳ xen mồm vào lúc này là rất vô lễ, nhưng nhìn hai người cả ngày "tương kính như băng", nàng vô cùng sốt ruột, cũng bất chấp mọi thứ, thầm nghĩ, cùng lăm thì bị đánh hơn mười gậy, nửa tháng sau nàng lại là một cái hảo hán.

"Vân Lục." Nhiễm Nhan nhíu mày, không phải bởi vì bị xen mồm, mà là quá khoa trương, nàng bất quá chỉ ở trong phòng bếp lâu hơn ngày thường một hai khắc, vì đồ ăn hôm nay đích xác dụng tâm hơn chút mà thôi.

Tiêu Tụng rũ mắt nhìn thoáng qua món ăn, Nhiễm Nhan nấu ăn không thích làm số lượng quá nhiều, nhưng món ăn tương đối phong phú, bởi vì kỹ thuật xắt đồ lưu loát, trù nghệ cũng không tồi, bởi vậy mỗi một món đồ ăn thoát nhìn đều cảnh đẹp ý vui.

"Cùng nhau ăn đi." Tiêu Tụng nói.

Vân Lục nghe thấy Tiêu Tụng lên tiếng, trong lòng vui vẻ, đợi hai giây, nghe Nhiễm Nhan nhẹ nhàng nhắc nhở, nàng liền nhanh nhẹn múc cơm.

Ăn không nói. Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng tuy là người không cùng thời đại, lại tiếp nhận cùng loại giáo dục, bởi vậy trong suốt bữa cơm, chỉ có thanh âm đũa ngẫu nhiên chạm nhẹ vào chén.

Gác chén đũa xuống, chờ đồ vật trên bàn được dọn dẹp sạch sẽ mang xuống, hai người mỗi người bưng nước trà.

Nhiễm Nhan đã nghĩ kỹ từng bước, nàng bắt đầu nói từ chính sự, "Ta ngày mai phải vào cung chẩn bệnh cho Tân Dương công chúa, ngày hôm trước trong cung đã đem ký lục bệnh tình của công chúa đến rồi."

Nàng thốt ra lời này, Tiêu Tụng liền minh bạch là nàng có ý gì, Nhiễm Nhan không có kinh nghiệm vào cung, không biết lễ nghĩa trong cung.

Hắn nhấp ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Không cần lo lắng, cứ theo lẽ thường hành lễ là được, bất quá ngươi có thân y thanh danh, sợ là nhà nhà đều đã biết, hậu cung phi tần có lẽ sẽ muốn gặp ngươi, ta đã nhờ người mang tin cho Đức phi nương nương, đến lúc đó nàng ta sẽ nhắc nhở ngươi."

Tiêu Tụng cho dù giận, nhưng trong lòng vẫn quan tâm nàng, lặng lẽ chuẩn bị hết mọi chuyện, lòng Nhiễm Nhan ấm áp, nàng duỗi tay phủ lên tay hắn.

Tiêu Tụng không đáp lại, cũng không đẩy tay nàng ra, chỉ tìm cái đê tài, "Đức phi xuất thân từ Yên thị, tổ mẫu của nàng ta xuất thân từ Độc Cô thị, quan hệ có chút xa, nhưng nàng ta và mẫu thân có quan hệ không tồi."

Bà bà của Nhiễm Nhan chính là đích nữ của chi tộc Độc Cô cường đại nhất, Yên thị tuy rằng cũng là danh môn, nhưng đến những năm Trinh Quán đã kém xa Độc Cô gia. Đức phi dựa vào một chút thân thích quan hệ kia giao hảo với bà, tương đương với mượn sức Độc Cô gia cùng Tiêu gia. Nữ nhân trong hậu cung của Lý Thế Dân người người xuất thân cao quý, không đua thân phận cùng thế lực, sao có thể đứng vững?

Nhiễm Nhan cảm thấy tiến triển như vậy có chút chậm, liền một tay trượt từ hông hắn trượt xuống dưới. Cả người Tiêu Tụng cứng đờ, sắc mặt hắn có chút đỏ lên, hơi quay mặt đi nói: "Tuy nói nàng ta cũng dựa vào lực lượng nhà chúng ta, nhưng cuối năm trước, nàng ta có tiến cử nữ nhi Võ thị cho thánh thượng, có được thánh tâm..."

"Ta biết." Nhiễm Nhan ngắt lời hắn, dựa lên người hắn, môi cọ nhẹ lên cằm cổ cao dài của hắn, hơi thở nóng bỏng như lông chim nhẹ nhàng cào cào hắn, tay cũng không thành thật mà vuốt ve phần eo bụng của hắn, "Là Võ tài tử sao, nghe nói nàng ta là một người rất đẹp."

Thanh âm Nhiễm Nhan là mị hoặc xưa nay chưa từng có, Tiêu Tụng trước giờ cũng chưa nghe qua, chuyện phu thê của hắn và Nhiễm Nhan cứ lần lượt vì đủ thứ chuyện mà hoãn lại, đột nhiên bị Nhiễm Nhan gọi lên hồi ức tiêu hồn thực cốt kia, cổ họng hắn nhịn không được giật giật.

Chương 376: Thịt

"Tiêu Việt Chi." Thanh âm Nhiễm Nhan mềm mại.

Nàng là một người có tính cách cứng nhắc, nhưng đôi khi, chõ mềm mại dưới đáy lòng kia bị xúc động, thì sẽ tự động trở nên nhu hòa. Nguyên nhân là vì thời điểm ôn nhu không nhiều lắm, cho nên lúc này mới có vẻ đặc biệt động lòng người.

"Đừng nháo." Tiêu Tụng cắn răng một cái, nhẹ nhàng đẩy nàng ra, đứng dậy đi đến trước án, quỳ ngay trong tịch, lấy ra một quyển hồ sơ, "Ngươi nghỉ ngơi sớm chút đi, ta gần đây trong công sở nhiều việc."

Tiêu Tụng quả nhiên là người ở bất luận thời điểm nào cũng sẽ không chỉ dùng nửa người dưới suy nghĩ.

Lần này coi như thất bại đi? Tuy rằng đã sớm nằm trong dự đoán, vẫn là khó tránh khỏi có chút thất vọng. Nhiễm Nhan dựa vào trên bàn, thở dài một tiếng, do dự có nên tiếp tục dán lên hay không, nàng xưa nay không quá thích dính người, ngẫu nhiên phải làm chuyện đù bám, có chút không quen.

Nước mắt nữ nhân có thể làm bức tường kiên cố trong tim nam nhân sụp đổ. Nhiễm Nhan nhớ tới lời Lưu Thanh Tùng, không khỏi hơi nhíu mày. Nàng hình như trời sinh tuyển lệ không phát triển, vô luận là gấp phai khó khăn gian nan cỡ nào, hoặc người thân ly thế, nàng cũng không khóc nhiều, lúc này làm nàng chảy nước mắt thật sự rất khó.

Cho nên...Nhiễm Nhan đã sớm có chuẩn bị. Nàng lấy khăn ngâm nước thuốc từ trong tay áo ra, đắp lên mắt, không đến hai giây, nước thuốc liền kích thích hai mắt đỏ lên, nước mắt ngăn không được rơi xuống.

Ánh mắt Tiêu Tụng dừng trên ánh tông, lại vì Nhiễm Nhan ngồi ở đằng sau, hắn cũng không xem vào được chữ nào.

Tĩnh tâm ngưng thần một lát, mới lần nữa thu hồi suy nghĩ, đọc vụ án. Hắn có kinh nghiệm phá án phong phú, quen với việc soi ra lỗ hổng trong án kiện, cho nên tốc độ xử lý hồ sơ nhanh hơn người khác rất nhiều, nhưng hắn hành sự luôn luôn cẩn thận, bình thường gặp phải án không có khuyết điểm gì, hắn đều sẽ xem đi xem lại vài lần. Mà vụ án trên tay này, là trước đó đã xem qua.

Hắn nhanh chóng tập trung vào hồ sơ, đọc qua mấy lần, mới nâng bút viết 'đã duyệt' ở dưới cùng, chấm chữ 'chuẩn'.

Viết xong đặt qua một bên, duỗi tay lấy một quyển khác, bỗng nhiên nhớ ra Nhiễm Nhan hình như còn chưa đi, chần chờ một chút, mới quay đầu nhìn thoáng qua.

Vừa nhìn một cái, hắn hốt hoảng.

Nhiễm Nhan ngồi quỳ trên tịch, dưới ánh sáng hơi tối, một giọt nước mắt trong suốt treo ở hàm dưới tinh xảo của nàng, trên hàng mi như lông vũ đẫm nước mắt, đôi mắt hơi sưng, hiển nhiên đã khóc một lúc lâu.

Tim Tiêu Tụng thắt lại, phảng phất như bị người bóp mạnh một cái, lập tức bất chấp giận dỗi, đứng dậy bước nhanh đến bên cạnh nàng, duỗi tay nắm bả vai nàng, nhẹ nhàng xoay người nàng lại, "A Nhan."

Nhiễm Nhan hơi ngược mắt, nước mắt lại trào ra mãnh liệt hơn, thêm đôi mắt đã hơi sưng đỏ, có vẻ cực kỳ ủy khuất đáng thương.

"Đừng khóc, đừng khóc." Tiêu Tụng bối rối lau nước mắt cho nàng, giọng nói tràn đầy thương tiếc.

Nhiễm Nhan thừa cơ duỗi tay ôm cổ hắn, vùi mặt vào hõm cổ hắn, nước mắt lập tức ướt đẫm làn da hắn.

Nước mắm ám áp, rơi xuống người Tiêu Tụng lại nóng bỏng, đau đớn như từ mạch máu trên cổ len lỏi đến toàn thân, hắn duỗi tay ôm lấy vòng eo cực độ gầy ốm của Nhiễm Nhan, ôn nhu an ủi: "Nhan Nhan, đừng khóc, ta không giận ngươi."

Thanh âm Tiêu Tụng thuần hậu mà có từ tính, thời điểm ôn nhu, thấp thỏp mà kích thích những sợi tơ trong tim, dưới ngũ khí sảng nịnh đó của hắn,

Nhiễm Nhan lại thật sự cảm thấy bản thân ủy khuất, nước mắt cũng phân không rõ thật giả.

Tiêu Tụng nhẹ nhàng vỗ lồng ngực, nhẹ nhàng dỗ dành nàng.

Đây cũng không phải là do Tiêu Tụng không đối phó được chuyện nữ nhân khóc, trên thực tế hắn phiền chán những nữ nhân hay khóc, nhưng Nhiễm Nhan từ trong xương cốt chính là một người cứng cỏi, dù phải trải qua bao nhiêu suy sụp, bao nhiêu chuyện đáng sợ, cũng chưa từng chảy nước mắt trước mặt hắn.

"Để ta nhìn xem." Tiêu Tụng quay đầu lại, "Nhan Nhan có khóc thành mèo hay chưa."

Nhiễm Nhan trong lòng đã rất khinh bỉ bản thân rồi, nghe thấy lời này của hắn, mặt càng nóng, "Không được coi ta như tiểu hài tử mà dỗ."

Tiêu Tụng nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực, thở dài, "Sao lại khóc rồi? Thật sự là không thể giận ngươi nổi, kết quả khó chịu vẫn là ta."

Nhiễm Nhan trong lòng hơi ê ẩm, tính ra Tiêu Tụng đối với nàng thật sự rất dung túng, cả chuyện như vậy chỉ cần vài giọt nước mắt liền có thể làm hắn mềm lòng, nếu không phải quá để ý nàng, với tính tình của hắn, cục tức này sao có thể cứ vậy mà ép nuốt xuống. Dù cho nước mắt này là giả, nhưng Nhiễm Nhan cũng thầm hạ quyết tâm, sau này sẽ không để chuyện như vậy tái diễn.

"Công sở mấy ngày nay bạn làm sao?" Nhiễm Nhan mang giọng mũi đặc sệt hỏi.

Tiêu Tụng vỗ nhẹ tóc nàng, đáp: "Üm, sắp vào thu, hồ sơ của kinh đô và vùng lân cận còn tồn đọng, có điều năm rồi phần lớn cũng là như thế."

Những việc này, Tiêu Tụng đã sớm quen, cũng không cảm thấy khó ứng phó, nguyên nhân chủ yếu hắn quá mệt mỏi ngày nay, vẫn là vì tức giận cùng thương tâm. Tức giận thì có vài lần, đã rất nhiều năm hắn không nếm qua tư vị thương tâm. Bởi vì những ngày cùng Nhiễm Nhan ở bên nhau đặc biệt thỏa mãn, cho nên so ra, phần thương tâm này cũng đặc biệt khó có thể thừa nhận.

"Kỳ thật...ta không khóc, nước mắt này là ta dùng được kích thích mới có thể chảy ra." Nhiễm Nhan phát hiện thân thể Tiêu Tụng hơi cứng đờ, tay ôm hắn vội siết lại, "Ta sốt ruột, Lưu Thanh Tùng nói nếu ta dụ dỗ người, người tất nhiên sẽ tha thứ cho ta, nếu vẫn không được, ta không muốn cứ tiếp tục như vậy."

Nhiễm Nhan buông tay ra, yên lặng nhìn hắn, chờ đợi phán quyết. Nàng biết, nếu mình không nói lời thật, Tiêu Tụng cũng chưa chắc sẽ biết, nhưng lừa gạt chính là lừa gạt, trong lòng nàng luôn cảm thấy khó chịu. Nhiễm Nhan không phải chưa từng lừa gạt ai, nhưng nàng không muốn lừa gạt Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng trầm mặc một lát, mới bắt đắc dĩ cười, "Nào có ai đi khai báo như ngươi vậy? Làm chuyện xấu thì phải giấu đến kín mít mới được."

"Phu quân." Nhiễm Nhan biết hắn đây là tha thứ cho nàng, trên mặt lặng lẽ nở nụ cười, "Có vài lời, ta đời này chỉ nói một lần."

Nhiễm Nhan chảy nước mắt đã lâu, thanh âm hơi khàn đục, "Ta nguyện thề với trời xanh, cuộc đời này cùng Tiêu Việt Chi kết thành vợ chồng, vô luận hắn tương lai là giàu có hay là bần cùng, bệnh tật hay khỏe mạnh, hay năm tháng trôi đi dung nhan già nua, hay bất luận lý do gì khác, ta đều nguyện ý cùng hắn ở bên nhau, yêu hắn, chiều cõi hắn, tôn trọng hắn, tiếp nhận hắn, vĩnh viễn đối hắn trung trinh không thay đổi, cho đến cuối cuộc đời, không rời không bỏ."

Tiêu Tụng đang ngẩn ngơ, thấy Nhiễm Nhan hơi cúi người, hôn nhẹ lên môi hắn.

Giây lát sau, Tiêu Tụng mới đáp lại nàng, hắn hôn chỉ ôn nhu một giây, liền trở nên mãnh liệt nóng bỏng, mang theo khí thế cường hẵn xâm lấn, tràn trẹc cướp đoạt, phảng phát như đang dùng hành động đáp lại lời thề thảng thắn mà lại lay động nội tâm hắn của Nhiễm Nhan, thật lâu mới chuyển thành triền miên.

"A Nhan." Tiêu Tụng rời khỏi môi nàng, thấp thỏm thở dốc.

Lời tình tự Nhiễm Nhan nói qua thật sự có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng mỗi một lần, đều có thể làm hắn tâm huyết mênh mông, thật lâu không thể bình tĩnh.

Khóe mắt Nhiễm Nhan lại có nước mắt trào ra, Tiêu Tụng ngạc nhiên, vươn ngón tay thon dài giúp nàng lau đi, "Sao lại thế này?"

"Được hạ hơi mạnh chút." Nhiễm Nhan lúng túng nói.

Tiêu Tụng cười phá lên, cười xong, lại lo lắng hỏi: "Có giải được không? Cứ cháy mãi như vậy cũng không được a."

Loại dược kích ứng này chỉ cần chờ dược tính tan đi thì sẽ tự động đình chỉ, bất quá cứ liên tục cháy nước mắt như vậy cũng rất khó chịu, Nhiễm Nhan nói: "Không cần giải được, lấy nước trong rửa qua sẽ tốt hơn nhiều."

"Ta mang ngươi đi." Tiêu Tụng ôm ngang nàng lên. Lúc này sắc trời đã đen, Nhiễm Nhan lại luôn chảy nước mắt, rất khó tự mình xuống lầu.

Nhiễm Nhan cảm thấy ôm công chúa như vậy thật sự không thích hợp với nàng, vội vàng nói: "Ngươi hay là công ta đi."

"Đều theo ý ngươi." Tiêu Tụng thả nàng xuống, xoay người công nàng lên, chậm rãi đi xuống lầu.

Ca Lam cùng Văn Lục nhìn thấy, vội vàng tới đón.

"Trở về phòng chuẩn bị nước ấm." Tiêu Tụng phân phó.

Văn Lục ứng tiếng, vội vàng chạy trở về.

Ca Lam đi theo sau Tiêu Tụng, chờ sai phái.

Đèn lồng trên hành lang gấp khúc đã được đốt lên, treo thành hai hàng, hơi đung đưa trong gió thu, ánh sáng ấm áp chiếu lên thân hai người.

"Có khó chịu không?" Tiêu Tụng quay đầu lại hỏi Nhiễm Nhan.

"Vẫn ổn." Nhiễm Nhan tâm than, sợ là đem nước mắt cả hai đời cộng lại cùng nhau chảy ra đi.

"Rõ ràng là không ngốc, một hai phải làm việc ngốc." Tiêu Tụng hơi trách cứ.

Nhiễm Nhan ghé vào lưng hắn, lầu bầu nói: "Còn không phải bởi vì ngươi."

Tiêu Tụng xốc nàng lên, cười nói: "Là ta sai rồi."

Tiêu Tụng vì sợ nàng cứ chảy nước mắt như vậy, khóc hổng đôi mắt, liền bước nhanh hơn.

Trở lại tắm phòng dùng nước ám rửa sạch mặt xong, Nhiễm Nhan hôn hồn trầm trầm nắm trên giường, chảy nước mắt thật là quá phí sức, đầu óc nặng nề, bên trong trống rỗng.

Tiêu Tụng cởi xuống áo ngoài vắt lên trên bình phong, rồi vào giường, thấy Nhiễm Nhan đang nắm ngay đơ, liền duỗi tay xoa huyết thái dương cho nàng, nhớ tới lời thề vừa rồi của Nhiễm Nhan, không khỏi cong môi, trong mắt chứa đầy sung sướng.

"Ngủ một giấc sáng mai có lẽ là sẽ tốt hơn chút." Tiêu Tụng án trong chốc lát, thấy Nhiễm Nhan vẫn không nhúc nhích, cho rằng nàng buồn ngủ, liền cởi áo ngoài cho nàng.

Đai lưng vừa tháo xuống, lớp lụa mềm nhẵn màu tím sẫm liền trượt xuống khỏi thân hình lá lướt, lộ ra lớp váy bên trong.

Váy là dùng tơ lụa nửa trong suốt may thành, dán sát lên người, phác hoạ ra dáng người pháp phồng quyên rũ, độ dài váy hết sức ái muội, vừa chớm qua khỏi mông, chỉ cần Nhiễm Nhan hơi nhích người, liền có thể nhìn thấy cảnh xuân, mà trên áo có sa mỏng làm thành hình đóa hoa nửa che nửa lộ trên bộ ngực sữa, những chỗ còn lại, đều có thể nhìn thấy da thịt như ngung chi.

Tiêu Tụng nuốt nuốt, nhẹ giọng gọi: "A Nhan..."

"Ừm." Nhiễm Nhan đáp.

Tiêu Tụng cúi đầu nhẹ nhàng hôn trán nàng, hôn dọc theo gương mặt hôn một đường đến ngực, cách quần áo khẽ hôn mút, tay cũng không tự giác mà vuốt từ eo lên ngực, bàn tay to nhẹ nhàng chậm chạp xoa nắn hai khói mềm mại kia.

Ánh nến phát ra tiếng tí tách rất nhỏ, tiếng thở dốc của hai người đều dần dần trở nên dồn dập.

Bàn tay nóng bỏng của Tiêu Tụng như mang lửa, làm cả người Nhiễm Nhan bắt đầu khô nóng, giữa môi răng lơ đãng tiết ra vài tiếng ngâm khẽ, thân thể hờ không sai sứ nàng cong eo lên, dán lên người Tiêu Tụng.

Thân thể hai người dán sát vào nhau, tay Tiêu Tụng chuyền qua vuốt ve trên bờ mông cong vút của nàng, rồi từ mông chậm rãi trượt đến chân, tham nhập vào nơi chỉ thuộc về hắn của nàng.

Nhiễm Nhan mở mắt ra, trong mắt còn hàm chứa một vết nước, đối diện ánh mắt sâu thẳm mà trìu mến của Tiêu Tụng, đáy lòng càng thêm mềm mại, thân thể cũng càng khát vọng hắn, để hắn vừa ôn nhu vừa kiên nhẫn vuốt ve mà hóa thành một vũng nước xuân.

Ánh mắt hai người dây dưa, trong phòng chỉ có tiếng thở dốc kìm né, cùng tiếng rên khẽ ngẫu nhiên phát ra.

Nhiễm Nhan duỗi tay giúp hắn cởi quần ra, cũng giống như hắn, ôn nhu trìu mến với hắn.

Tiêu Tụng hờ nhẹ một tiếng, cúi người hôn môi nàng, thân thể cũng hạ thấp xuống, vật nóng như bàn ủi kia để vào giữa chân nàng, chậm rãi xâm nhập.

"Uhm..." Nhiễm Nhan còn hơi đau.

Tiêu Tụng dừng một chút, bàn tay ái muội xoa nắn bộ ngực sữa của nàng, môi lưỡi cũng cách lớp tơ lụa tận tình khiêu khích, ở dưới xâm nhập vẫn không đình chỉ.

Đợi cho đến khi cả hai chặt chẽ kết hợp, hai người đã ướt đẫm mồ hôi, cơ bắp toàn thân Tiêu Tụng gồ lên, cơ bắp phần cổ, ngực cùng bụng lộ rõ hơn bình thường, mồ hôi thấm ra, có vẻ phá lệ mị hoặc, đầu ngón tay Nhiễm Nhan nhẹ nhàng lướt qua từng nơi trên người hắn.

Tuy rằng nhẫn nại, nhưng càng thêm hưởng thụ, tình sự tư mật chỉ thuộc về nhau.

Tiêu Tụng bắt đầu chậm rãi động, Nhiễm Nhan cũng phối hợp động tác của hắn, phảng phát như đang thử nhau. Dần dần, động tác của hắn càng lúc càng nhanh, cũng càng lúc càng mãnh liệt, bởi vì trước đó đã thử, hắn có thể nắm giữ phương hướng làm nàng vui sướng nhất, mỗi một lần va chạm đều đánh vào sâu trong tâm hồn, làm nàng muốn gắt gao giữ lại.

Trong khi kịch liệt va chạm, cùng nhau đạt tới đỉnh điểm. Tiêu Tụng kêu lên một tiếng, nằm trên người Nhiễm Nhan, nhẹ nhàng hôn hồn nàng, sau đó không chịu nhúc nhích.

Nhiễm Nhan đầy đầy hố, xấu hổ buồn bực nói: "Tiêu Việt Chi, ngươi đi ra ngoài."

"Không." Thanh âm thuần hậu khàn khàn, có vẻ làm nũng.

Nhiễm Nhan bị hố đè nặng, vô pháp nhúc nhích, cũng chỉ có thể mặc kệ hố, trong rèm trướng vẫn mang hương vị ái muội, hồi tưởng lại, Nhiễm Nhan lần đầu tiên chân chính cảm nhận được tư vị của chuyện này.

"Nhan Nhan." Tiêu Tụng mở mắt, ánh mắt sâu thẳm, hố hơi mỉm cười, lại bắt đầu động đậy.

Lần này, không ôn nhu như lần trước, mà hoàn toàn là dã man cướp đoạt cùng chiếm hữu, bừa bãi mà nóng bỏng, đầu óc Nhiễm Nhan vốn đã hôn mê trầm trầm, lại bị hành động phóng đãng này đánh sâu vào càng thêm mê ly, chỉ có thể bị động mà pháp phông trên ngọn sóng cao.

Roẹt - tiếng vải lụa rách ra, bàn tay ấm nóng mang một lớp chai mỏng của Tiêu Tụng vững vàng tóm lấy đôi thỏ ngọc đang nhảy lên....

Trong màn trúc lụa mỏng, Vu Sơn mây mưa rả rích.

Chương 377: Vào cung

Sáng sớm hôm sau, nàng sớm mờ mờ xuyên thấu qua cánh cửa sổ chiếu vào phòng, Nhiễm Nhan chưa mở mắt, đã cảm nhận được vòng ôm ám áp, chớp mũi toàn là hơi thở quen thuộc.

Nhiễm Nhan vừa nhắc đầu, liền nhìn thấy dung nhan tuấn lăng của Tiêu Tụng. Nhớ tới đêm phóng túng vừa qua, má nàng nóng lên, lại nhịn không được giơ tay xoa mặt hắn, trong lòng có cảm giác vui sướng nào đó dâng lên sấp tràn ra ngoài.

Khi ngón tay vuốt đến môi hắn, lại thình lình bị hắn há miệng ngậm lấy, còn đùa dai mà mút vào hai cái.

"Âu trĩ!" Nhiễm Nhan rút tay ra, muốn nhồm dậy, lại phát giác cả người đau nhức, không có một tia sức lực.

Đêm qua khi nào kết thúc nàng cũng không rõ ràng lắm, Tiêu Tụng có lẽ là nghẹn quá lâu rồi, liền như ngựa hoang thoát cương, điên cuồng đến làm người khó có thể chống đỡ.

"Mệt mỏi đi? Ngủ thêm chút nữa." Tiêu Tụng hơi mở mắt, ý cười theo ánh mắt mê mang của hắn tràn ra ngoài, tuấn dung trong trẻo, làm tim Nhiễm Nhan đập lõi một nhịp.

Nhiễm Nhan cũng đơn giản nằm luôn xuống, nàng mới vừa nhắm mắt lại, bỗng nhiên nhớ ra, "Tiêu Việt Chi, ngươi hôm nay không thượng triều sao?"

"Hôm qua sau khi báo cáo công tác, thánh thượng liền cho phép ta nghỉ một ngày." Tiêu Tụng duỗi tay ôm lấy eo nàng, kéo nàng vào ngực, cúi đầu hôn hồn, tay vuốt ve giữa eo và mông nàng, hơi thở lại bắt đầu hơi dồn dập.

Nhiễm Nhan hơi hoảng, nghĩ thầm đây là nghẹn đến cỡ nào, mới có thể đêm qua điên hết một đêm, sáng nay còn có hứng thú. Đang muốn duỗi tay đẩy ra, lại nghe thanh âm khàn khàn của hắn: "Đừng động, ta ôm một lúc."

Nhiễm Nhan liền không động, tùy ý hàn ôm. Dần dần, lại mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Ước chừng sau một khắc, ngoài cửa vang lên thanh âm của Văn Lục, "Lang quân, phu nhân, nên rời giường rồi, phu nhân hôm nay phải tiến cung."

Tiêu Tụng nói: "Đem y phục đưa vào đi."

Văn Lục ứng tiếng, dẫn hai cái thị tỳ đẩy cửa tiến vào.

Tiêu Tụng nhẹ nhàng nâng đầu Nhiễm Nhan lên tối, rút cánh tay ra, lại cẩn thận lót gối đầu cho nàng, mới đứng dậy vén màn trúc lên bước ra ngoài.

Hắn vừa buộc lại đai lưng, vừa đi về chỗ đặt y phục của Nhiễm Nhan, là địch y mệnh phụ màu xanh lá, "Các ngươi ra ngoài chờ đi."

Tiêu Tụng cầm trung y quay lại giường, cầm y phục ngó nghiêng một lúc lâu sau, cuối cùng tìm ra chút mạnh mẽ, mới xốc lên một góc chăn, tay chân nhẹ nhàng mặc vào cho nàng.

Mặc xong trung y, Tiêu Tụng cũng mặc xong y phục của mình, mới gọi nàng dậy.

Kỳ thật Nhiễm Nhan đã sờm tỉnh, chỉ là nàng cảm thấy Tiêu Tụng hành động quá ôn nhu đáng yêu, cho nên nằm im không dậy, thản nhiên hưởng thụ.

Sau khi rời giường, Văn Lục dẫn mấy thị tỳ tiến vào hầu hạ Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng rửa mặt thay y phục.

Tiêu Tụng đã sờm mặc xong y phục, súc miệng rửa mặt xong, hắn liền dưa vào bên cửa sổ uống nước, ánh mắt lại không rời Nhiễm Nhan.

Hắn một thân y phục tím sẫm, vẻ lười biếng thanh thản, nàng sờm chiếu lên gương mặt như điêu khắc của hắn, làm ngũ quan trở nên thập phần nhu hòa, thêm ánh mắt trong lúc lơ đãng toát ra vẻ ôn nhu, chỉ cần nhìn hắn, ánh mắt liền bất giác bị hắn chặt chẽ hấp dẫn, rất khó dời đi, làm cho mấy thị tỳ liên tiếp mắc lỗi.

Cứ như vậy đi xuống, chờ đến mặc xong thì không còn kịp ăn sáng nữa! Văn Lục thấy tâm tình Tiêu Tụng có vẻ rất tốt, liền đánh bạo nói: "Lang

quân, ngài ngồi ở chỗ này, người khác đều không thể chuyên tâm làm việc, ngài xem ngài có thể...ra ngoại thất ngoài trong chốc lát hay không?"

Nhiễm Nhan từ gương đồng nhìn hẵn một cái, "Ngươi gần đây không phải có rất nhiều việc sao?"

Tiêu Tụng không hề có ý tứ muốn đi ra ngoài, ngón tay thon dài thường thức chén sứ trắng trong tay, chân lười mà dựa lên lưng ghế cong, "Hiện tại không quá gấp, dùng xong đồ ăn sáng rồi ta đưa ngươi tiến cung đi."

Nhiễm Nhan cũng không cự tuyệt, Tiêu Tụng không thể vào hậu cung, nhưng vào cửa cung thì không có vấn đề, nàng đối với lễ nghi trong cung không quen thuộc, vừa lúc trên đường có thể hỏi hẵn một chút.

Tiêu Tụng tuy rằng không đi ra ngoài, nhưng vì Văn Lục mới vừa rồi nói thẳng, cũng không có ai lại dám nhìn lén hẵn, đều cúi đầu làm việc.

Tốn hơn nửa canh giờ mới mặc chỉnh tề.

Tiêu Tụng nắm tay Nhiễm Nhan vào trong phòng dùng đồ ăn sáng xong, liền lên xe ngựa trong nội môn, vào cung, dọc theo đường đi Tiêu Tụng nói với nàng một vài lẽ tiết đặc thù trong cung, hơn nữa suy đoán nàng sẽ gặp những ai, cần phải lấy thái độ nào để đối mặt các nàng ấy, cần phải nói những gì, toàn bộ đều đã nghĩ kỹ hết cho nàng, căn bản không cần mở miệng dò hỏi.

Hoàng cung thời Đường hùng vĩ hơn xa Minh Thanh, bỏ qua cung điện đẳng trước nơi xử lý quân cơ quốc chính không nói đến, chỗ dùng để ở đã có Thanh Ninh cung, Bồng Lai điện, Hàm Tượng điện, Dục Đường điện, Ôn Thất điện, Phượng Dương các, Trường An điện, Thừa Hoan điện, Châu Kính điện v.v. gần trăm cái cung điện, diện tích kiến trúc của các tòa điện chính tương đương với diện tích một cung trong hoàng cung Minh Thanh, còn thêm trắc điện, lầu phổi hữu, đình, hành lang, quán, viện v.v., kiến trúc thì lại càng đa dạng hóa.

Theo Tiêu Tụng phỏng đoán, nơi Nhiễm Nhan đến lần này có thể là Bồng Lai điện. Tán Dương tiểu công chúa vẫn luôn được thánh thượng mang theo dường bên người, ở trong tẩm cung của thánh thượng, nhưng thỉnh mệnh phụ bên ngoài vào tẩm điện của thánh thượng, luôn có chút quái quái. Bồng Lai điện là nơi Vi Quý Phi cư trú, từ sau khi Trường Tôn hoàng hậu qua

đời, thì Ví Quý Phi chưởng quản hậu cung, thánh thượng rất có khả năng tiếp kiến Nhiễm Nhan ở đó.

Xe ngựa chạy đến gần cửa cung vào nội uyển, Nhiễm Nhan phải xuống xe đi bộ vào trong.

"Trang dung của ta còn khéo léo không?" Nhiễm Nhan xuống xe ngựa, dò hỏi Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng đánh giá một lượt, cười nói: "Son phấn làm giảm nhan sắt thê tử ta."

"Không chút đúng đắn." Nhiễm Nhan trừng hán một cái.

Có hoạn quan mặc áo lục ra đón, hành lễ với Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan, "Nô tỳ là Ngô Toàn nội điện dẫn của Nội Thị Tỉnh, phụng mệnh đến nghênh đón Hiến Lương phu nhân."

"Làm phiền." Nhiễm Nhan khách khí một câu. Nội điện dẫn là một loại hoạn quan, tòng lục phẩm, địa vị ở Nội thị tỉnh cũng không tính thấp.

Ngô Toàn vội vàng khom người nói không dám.

Nhiễm Nhan cáo biệt Tiêu Tụng, theo Ngô Toàn vào trong cung.

Nhiễm Nhan đã từng xem qua phim phóng sự về Tử Cấm Thành, tường vây hai bên cao ngất, có vẻ rất áp lực, có thể biểu đạt cho câu "nhất nhập cung môn thâm tựa hải", mà cung điện thời Đường lại không như vậy, vào cửa cung cũng không phải tường thành cao lớn đầy áp lực, mà là một quảng trường rộng trống trải, cảm quân đứng thành hàng, cao lớn hùng vĩ.

Ngòi xe khoảng chừng hai chén trà, mới chân chính vào nội cung, trời đã vào thu, nhưng vườn hoa hai bên vẫn phồn hoa tựa cầm, chim kêu ríu rít, đình đài lâu các, mái cong đấu củng, giữa cây lá sum xuê có thể nghe thấy tiếng dòng nước chảy róc rách.

Quẹo qua một mảnh vườn hoa, tới bên bờ sông, có một con thuyền nhỏ tinh xảo đang chờ ở nơi đó.

Trên mặt Nhiễm Nhan vẫn luôn không có biểu tình gì, nhưng hoạn quan đều rành nhìn mặt đoán ý, liền chủ động giải thích: "Sông này thông với hồ

Thái Dịch, phu nhân hôm nay phải đến Bồng Lai các xây bên cạnh hồ Thái Dịch, đi thuyền thì nhanh hơn."

**chỗ này là sông nha, trong cung có sông nghe kỳ cục, nhưng chữ 'hà' thì không thể dịch khác đc, thay giống kiểu con lạch/kênh/mương, có điều cung điện nhà Đường không phải miền Tây quê ta, nên Lão tôn trọng nguyên tắc =))*

Quả nhiên bị Tiêu Tụng đoán trúng rồi, đích xác đi Bồng Lai các.

Thuyền đi trong chõc lát, Nhiễm Nhan nhìn phong cảnh hai bên bờ sông, không khỏi than thầm, nơi này đâu có giống hậu viện hoàng cung nơi ẩn dấu tranh đấu, quả thực chính là cảnh thần tiên. Càng tới gần hồ Thái Dịch, cảnh trí càng thêm thoát tục, xem ra Lý Đường tôn sùng Đạo gia, thật sự là quán triệt tùng chút.

Sông này rất hẹp, thuyền còn chưa cập bờ, Nhiễm Nhan đã nghe thấy được trên bờ có thanh âm nữ tử trò chuyện. Giuong mắt nhìn qua, giữa một mảng lục ý, một đám nữ tử hoa phục diễm lệ, giống như từng đóa hoa nở rộ, thiên kiều bá mị, làm người hoa cả mắt.

Chương 378: Dung nhan tuyệt thế kia

Nghe tiếng hậu cung Lý Thé Dân phồn vinh đã lâu, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy.

Nhiễm Nhan đứng vững trên bờ, đảo mắt nhìn qua, người trang điểm kiểu phi tần tuy rằng không tính quá nhiều, nhưng trên có mỹ phụ bốn năm mươi tuổi vẫn còn phong vận, giữa có thiếu phụ hai ba mươi tuổi phong hoa chính mậu, dưới có thiếu nữ hơn mươi tuổi thanh xuân bức người, có thể nói chủng loại đầy đủ hết.

Mấy chục ánh mắt đồng loạt nhất trí mà rọi vào người Nhiễm Nhan, cả Văn Lục cùng Ca Lam ở sau Nhiễm Nhan cũng cảm nhận được áp lực cực lớn, Nhiễm Nhan lại như cũ là một gương mặt than lôi đá bất động.

Người đứng đầu là một phụ nhân hoa phục màu vàng, sau khi đánh giá xong Nhiễm Nhan, khẽ cười nói: "Vẫn luôn nghe nói Hiến Lương phu nhân nổi danh, lại không ngờ, nguyên lai là một mỹ nhân, chẳng trách Tương Võ Hầu giữ kỹ như vậy."

Nội diễn dần ở bên cạnh Nhiễm Nhan, khom người nhẹ giọng nói: "Vị này chính là Quý Phi nương nương."

Nhiễm Nhan nhún người hành lễ, "Bái kiến Quý Phi nương nương."

Vì Quý Phi so Lý Thé Dân lớn hơn 2 tuổi, từng là Tùy Đại tướng quân, thê tử của Lý Mân con trai Hộ Bộ Thượng Thư Lý Tử Hùng, sau khi nhà Tùy diệt vong không lâu liền được Lý Thé Dân nạp làm phi. Bà hiện giờ tuổi lớn, dù cho là cực phẩm mỹ nhân, cũng kém hoa tươi mon mòn, nhưng vì người này trải qua hai triều loạn ly, tất nhiên là so nữ tử bình thường có hơn một loại mị lực khó tả.

"Mau miễn lễ đi." Vì Quý Phi duỗi tay nâng nhẹ nàng.

Nhiễm Nhan rũ mắt, chưa nhìn rõ người, liền nghe thấy một thanh âm trong trẻo bên cạnh: "Ta nhìn xem, phu nhân Tiêu Cửu bộ dạng lại đẹp như vậy,

khí độ toàn thân cũng tốt."

"Vị này chính là Hiền phi nương nương." Nói điển dẫn nói.

Nhiễm Nhan lại uốn gối hành lễ, "Bái kiến Hiền phi nương nương."

"Không cần đa lễ." Hiền phi duỗi tay nâng nàng dậy, rồi nói với Vi Quý Phi: "Tỷ tỷ, chắc không thể để Hiền Lương phu nhân bái kiến bằng hết đi, Hủy Tử chỉ sợ lát nữa phải ngủ trưa, hay là để nàng nhìn bệnh tình trước một chút, chúng ta lại nói chuyện cũng không muộn."

"Ừm, cứ như người nói là được." trên mặt Vi Quý Phi mang ý cười nhàn nhạt, ung dung bình tĩnh, nhìn không ra một tia cảm xúc pháp phòng.

Nhiễm Nhan lúc này mới thấy rõ bộ dạng Hiền phi. Hiền phi Yến thị, vóc người so Vi Quý Phi nhỏ xinh hơn rất nhiều, tuy căn cứ tuổi khi nàng vào cung mà phỏng đoán, năm nay ít nhất cũng đến hơn ba mươi tuổi, nhưng vẫn mang bộ dáng nữ hài, dung nhan như hoa sơn chi thanh thuần diêm mỹ, dáng người pháp phòng quyền rũ, dùng câu nói quen thuộc để hình dung, là mặt thiên thần thân hình ma quỷ.

*chỗ này hơi loạn, Tiêu Tiêu nói là 'Đức phi' giờ lại thành 'Hiền phi'

Nhiễm Nhan khi vừa mới lên bờ có nhìn lướt qua một chút, trong bốn phi chỉ có Vi Quý Phi cùng Yến Hiền phi tới, những người còn lại không bái cũng được.

Một đám oanh oanh yến yến cứ vây mà dựa theo phân vị lần lượt đi xuyên qua đường hoa, vào trong điện. Nhiễm Nhan vì là ngoại mệnh phụ, lại do thánh thượng đặc biệt mời đến chẩn bệnh cho tiểu công chúa, nên chỉ đi sau Hiền phi một bước.

Vào trong điện, có cung tì vội vàng ra đón, nhìn thấy Vi Quý Phi, vội vàng uốn gối nói: "Quý Phi nương nương, Hiền phi nương nương, tiểu công chúa ngọc thể không khoẻ, vừa mới lên giường, nô tỳ đang muốn đi thông báo."

Vi Quý Phi hơi nhíu mày, chuyển qua nói với Nhiễm Nhan: "Thỉnh Hiền Lương phu nhân theo ta đi nhìn công chúa một cái đi."

"Dạ." Nhiễm Nhan uốn gối ứng. Vi Quý Phi đối nàng vẫn luôn rất khéo léo, nhưng Tiêu Tụng nói vô luận bà có thân thiện ra sao, cần thiết phải thủ

lẽ, không thể có nửa phần du cù.

Vì nghe nói Tân Dương công chúa không khoẻ, phi tần phân vị hơi thấp chỉ có thể ở tại trong điện, để tránh nhiễu đến công chúa.

Trong tấm điện to như vậy, màn trúc tầng tầng, ngăn cách thành mấy cái không gian.

Nhiễm Nhan chưa thấy người, đã nghe thấy tiếng hít thở gian nan thỉnh thoảng xen lẫn tiếng ho khan.

Thị tỳ thấy Vi Quý Phi cùng Yên Hiền phi đến, liền lần lượt nhún người hành lễ, hai thị tỳ đứng bên giường hành lễ xong, vén màn lụa mỏng lên, lại có thị tỳ đi vào, quỳ gối trước giường, đem hai mảnh màn trúc cuốn lên.

Bên trong còn có một tầng màn lụa hơi mỏng huyền như trong suốt, Nhiễm Nhan có thể tinh tường nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nằm trên giường. Khuôn mặt nhỏ không đến một bàn tay, sắc mặt hơi tái, cầm nhòn nhọn, ngũ quan lá lướt tinh xảo, mày thon hơi nhíu lại, mắt nhắm nghiền, lông mi rậm rạp cong vút, hơi rung rẩy như cánh bướm, môi hồng nhạt như cánh hoa hạnh, chỉ nhìn một cái, đã làm tim người ta sinh ra thương xót.

"Quý Phi nương nương..." tựa hồ nghe thấy tiếng bước chân, Tân Dương công chúa thở dốc, suy yếu gọi một tiếng.

Vi Quý Phi không trả lời Tân Dương công chúa, mà nói với Nhiễm Nhan: "Thỉnh Hiến Lương phu nhân mau nhìn công chúa xem."

Nhiễm Nhan ứng tiếng đi đến bên giường, nói một câu, "Thiép mạo phạm."

Hai bên có cung tì vén mành lụa lên, Nhiễm Nhan ngồi quỳ ở trước giường, thêm một bước nhìn rõ Tân Dương công chúa, còn nhỏ gầy hơn so với lúc nhìn xa xa, da thịt trắng tinh như sứ, chỉ có đuôi mày có nốt chu sa rơi xuống, đôi mắt trong vắt ngập nước, là vẻ đẹp Nhiễm Nhan chưa bao giờ gặp qua.

"Mạo phạm." Nhiễm Nhan xốc lớp chăn hơi mỏng lên, đầu ngón tay nắm lấy cổ tay nàng.

Nắm vào tay là cổ tay mỏng manh đến hoảng hốt, cho dù Nhiễm Nhan hiểu rất rõ cơ thể người, cũng không nặng tay hơn chút nào, sợ bất cẩn một chút

sẽ làm gãy cổ tay nàng.

Mạch tượng còn khá ổn định, cũng không hung hiếp.

Nhiễm Nhan liền lựa chọn phương pháp xoa bóp trợ giúp nàng, "Thiép thân giúp công chúa thư hoãn, cần phải chạm vào ngọc thể của công chúa, thỉnh công chúa thứ lỗi."

Những lời này đều là Tiêu Tụng trước đó dặn dò qua, Nhiễm Nhan chỉ cần căn cứ tình hình mà sử dụng, bởi vì bộ dáng của Tân Dương công chúa thật sự làm người thương xót, ngũ khí của Nhiễm Nhan cũng không lạnh lẽo cứng ngắc như trước.

"Không sao." Tân Dương công chúa nhẹ giọng nói.

Nhiễm Nhan duỗi tay chạm vào thân thể nàng, trong lòng đột nhiên càng thấy thương tiếc nữ hài này, vòng eo vào tay nàng kia, hâu như chỉ cần hai tay là có thể nhẹ nhàng nắm được, gầy yếu đến mức không thể tưởng tượng.

Cung tì mang tịch cho Vi Quý Phi và Yến Hiền phi bên ngoài màn lụa, hai người quỳ ngài xuống, kiên nhẫn chờ Nhiễm Nhan trị liệu.

Xoa bóp của Trung y ở Đường triều cũng không phải mới, y thuật của phái này có thể lội ngược dòng về thời viễn cổ, ở thời Đường trong Thái Y Thư đã có chuyên môn thiết trí với các chức vị như "tiến sĩ xoa bóp", "thày xoa bóp", Nhiễm Nhan có chiếm ưu thế là sau khi trải qua nhiều đời, kỹ thuật của trường phái này ở đời sau đã phát triển vô cùng hoàn thiện, nàng hiểu được nhiều hơn so với bất kỳ y sinh hay tiến sĩ xoa bóp nào ở Đường triều.

Còn có một điểm nữa, Nhiễm Nhan là nữ nhân, hơn nữa là nữ nhân có thân phận không thấp, cho nên chạm vào thân thể công chúa dễ dàng hơn.

Tân Dương công chúa được Nhiễm Nhan xoa bóp một hồi, hô hấp dần dần bình ổn, cũng thuận lợi hơn rất nhiều.

Mọi người cũng nhẹ nhàng thở ra, đặc biệt là Vi Quý Phi. Nếu Tân Dương công chúa xảy ra cái gì ở chỗ này của bà, thánh thượng tuy không đến mức không rõ thị phi mà đem trách nhiệm đổ lên đầu bà, nhưng khó tránh khỏi sinh ra oán hận.

Chờ đến khi ngừng tay, Tân Dương công chúa thấy Nhiễm Nhan mặc trên người mảnh mai, phụ phục, liền nói: "Đa tạ Hiền Lương phu nhân."

"Công chúa khách khí." Nhiễm Nhan kinh ngạc với sự khiêm tốn của Tân Dương công chúa, có lẽ là vì Ba Lăng công chúa, trong ân tượng của nàng, công chúa ở Đường triều hầu như đều kiêu ngạo.

Cung tì tiến vào giúp Tân Dương công chúa sửa sang lại y phục, đỡ nàng dậy.

Lúc này Nhiễm Nhan mới chú ý, Tân Dương công chúa búi hai búi tóc ở hai bên đầu, trước trán có một nhúm tóc mái bằng hai ngón tay, áo váy minh lan giao bó ngực màu vàng nhạt, bộ dáng rất thú vị. Nếu không phải đám người Vi Quý Phi còn ở đây, Nhiễm Nhan thật muốn hỏi nàng một chút, có phải Lý Thé Dân chọn bộ này cho nàng hay không.

"Hiền Lương phu nhân quả nhiên danh bất hư truyền." Yên Hiền phi tán thưởng.

"Công chúa bất quá là bệnh nhẹ, cũng không nguy hiểm." Nhiễm Nhan tiếp nhận khăn Võ Lực đưa qua, lau mồ hôi.

"Hủy Tử sao rồi?"

Đột nhiên, một thanh âm của trẻ trai hồn hển xen vào.

Nhiễm Nhan nghe tiếng nhìn qua, một nam hài ước chừng mươi mươi hai tuổi, bộ dạng phấn điêu ngọc trác, tóc đen một nửa búi thành búi trên đầu, một nửa rối tung sau lưng, trên mặt hai má thịt phúng phính, đôi mắt sáng rất giống Tân Dương công chúa.

"Cửu ca, ta không có việc gì." Tân Dương công chúa có chút suy yếu, bắt quá nghe vẫn nhẹ nhàng hơn nhiều.

Lý Tiếu Cửu, Lý Trị.

Nhiễm Nhan không khỏi nhìn thêm vài cái, hài tử bình thường có bệnh suyễn này, là trữ quân tương lai, quân chủ Đại Đường không màng tất cả mà phải cưới phi tần của phụ thân mình làm hậu.

Lý Trị vài bước đã đến trước giường, vì giữ lẽ tiết không dám đi vào, chỉ sot ruột nhìn vào bên trong, "Hủy Tứ, ngươi còn khó chịu không?"

Lý Trị và Tân Dương công chúa đều là con của Trưởng Tôn hoàng hậu, hai người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, cảm tình rất tốt.

"Hoàng Thượng giá lâm!" ngoài cửa chợt có thanh âm truyền đến.

Vì Quý Phi cùng Yên Hiền phi cũng đều đứng dậy cung nghênh thánh giá.

Nhiễm Nhan đi tới đằng sau Yên Hiền phi, thấp thoáng qua lớp màn trúc tinh mịn, có thể thấy một đám người, đằng trước có một thân ảnh cao lớn đĩnh bat đang long hành hổ bộ đi vào.

Chỉ trong một cái chớp mắt, Nhiễm Nhan liền nhìn thấy người nọ ở phía sau bên cạnh ông, lụa mỏng bị gió vén lên, nửa che nửa lộ dung nhan tuyệt thế kia.

"Tham kiến thánh thượng!"

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, lập tức theo đám người Vi Quý Phi uốn gối hành lễ.

Trong thanh âm ôn hòa của Lý Thế Dân ẩn chứa uy nghiêm, "Đều miễn lẽ."

Nhiễm Nhan có thể cảm giác một ánh mắt như hóa thành thực thể dừng ở trên người nàng, ngay sau đó liền nghe Lý Thế Dân nói: "Đây là phu nhân Tương Võ Hầu mới cưới?"

Yên Hiền phi khẽ cười đáp: "Hồi thánh thượng, đúng đó."

"Thiép Nhiễm thi, gặp qua thánh thượng." Nhiễm Nhan lại lần nữa uốn gối hành lễ.

Lý Thế Dân nói: "Miễn lẽ đi, Tương Võ Hầu thật ra rất tinh mắt."

Một câu này đủ để tỏ rõ sự tán thưởng dành cho Nhiễm Nhan. Còn chuyện lần đầu gặp mặt lại tán thưởng như vậy, Nhiễm Nhan thực sự không thể hiểu được.

Không đợi Nhiễm Nhan nghĩ ra câu ứng đồi, Lý Thê Dân liền nói tiếp: "Hủy Tử bệnh đã lâu, tim trầm như bị dao cắt, lần nào cũng hận không thể chịu thay cho nàng, mấy ngày nay ngẫu nhiên biết đến hai vị danh y, trầm cảm giác sâu sắc trời cao đang chiếu cố. Hôm nay liền để hai người các ngươi trước tiên gặp nhau một lần, sau này các ngươi và Lưu Thanh Tùng cùng nhau trị bệnh cho Hủy Tử."

Nhiễm Nhan nghe vậy ngược mắt, đụng ngay đôi mắt sâu thẳm lạnh băng như lúc ban đầu kia.

"Tại hạ Thái Y Thự được sư Tô Tử Kỳ, gặp qua Hiến Lương phu nhân." Hắn nhẹ nhàng thi lễ.

"Tô dược sư không cần đa lễ." Nhiễm Nhan nói.

Từ tích tắc Tô Phục xuất hiện kia, toàn bộ ánh mắt trong phòng đều tập trung trên người hắn, thậm chí còn có mấy cung ti thất thỏ mà nhìn chăm chằm hắn hồi lâu, cả quy củ không thể nhìn thăng cũng quên mất.

Nhiễm Nhan trong lòng thấy kỳ quái, nói như vậy, phải là ngự y mới có tư cách chữa bệnh cho phi tàn công chúa, Lý Thê Dân nếu tính toán dùng Tô Phục, vì cái gì không thăng chức cho hắn? Dù gì nhân số ngự y tuy có hạn định, nhưng cũng không coi là chuyện lớn, thêm một người bớt một người, còn không phải chỉ cần một câu của thiên tử sao?

"Phụ hoàng, Hủy Tử có phải sẽ khỏi hắn hay không?" Lý Trị nói.

Chương 379: Cách một trượng, như cách một đời

Lý Thê Dân hơi mỉm cười, sờ sờ đầu Lý Tri, "Đúng vậy."

Nhiễm Nhan đột nhiên cảm thấy áp lực gấp bội, nàng tuyệt đối sẽ không ngây thơ cho rằng, đây là lời Lý Thê Dân dỗ hài tử. Lời này nói rõ ra là dành cho nàng cùng Tô Phục, còn có một người chưa từng trình diện là Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng khi cứu giúp Tang Thần, làm trợ thủ của Nhiễm Nhan cũng coi như là thanh danh đại thịnh, Lý Thê Dân đương nhiên cũng không xem nhẹ, bởi vậy cũng lệnh cho hắn theo Nhiễm Nhan cùng vào cung chữa bệnh cho Tân Dương công chúa, chẳng qua vì hắn vừa không phải ngự y, lại là nam nhân, cũng không thể tiến vào chỗ của phi tần.

"Trẫm nay chuẩn bị lệnh cho Lưu Thanh Tùng làm Thái y thừa, chỉ phụ trách bệnh tình của Tân Dương công chúa cùng Cửu hoàng tử." Lý Thê Dân hơi ngừng lời, nhìn về phía Nhiễm Nhan cùng Tô Phục, "Hai vị thiếu cái gì cứ việc nói với hắn."

Nói cách khác, Nhiễm Nhan cùng Tô Phục đều tương đương với chuyên gia bên ngoài được mời đến, mà Lưu Thanh Tùng thì được trực tiếp đê bạt làm phó viện trưởng.

"Dạ."

"Dạ."

Hai người đều không có ý kiến, nên đồng thanh đáp ứng.

Kết quả này ở ngoài sự kiến, lại nằm trong tình lý. Nhiễm Nhan thân là túc phụ của Tiêu gia đương nhiên không thể nhậm chức ở Thái Y Thự, mà Tô Phục, chỉ cần là người thì đều có thể cảm giác được cái lạnh phát ra từ trong xương cốt của hắn, huống chi là người biết nhìn người như Lý Thê Dân? Bỏ qua những chuyện đó không nói, đê một nam nhân tuấn mỹ như thiên nhân tùy ý ra vào hậu viện của mình, ai cũng không thấy thoải mái đi.

Lưu Thanh Tùng so với hai người họ thì đơn giản hơn nhiều. Quan tịch, thân thế tự do, thanh niênh tốt xuất thân trong sạch, quan trọng nhất chính là bộ dạng nhìn cũng chẳng ra gì.

"Phụ hoàng." Hai cung tì đỡ Tân Dương công chúa từ trong màn lụa đi ra.

Lý Thế Dân nhìn thấy sắc mặt Tân Dương công chúa tái nhợt, không khỏi thương tiếc nói: "Hủy Tử chịu khổ rồi!"

Tân Dương công chúa tên tự là Minh Đạt, áu tự là Hủy Tử. "Hủy" là một loại tê giác cái mệt sừng, hung mãnh cường tráng, Lý Thế Dân hy vọng Tân Dương lớn lên khỏe mạnh như 'Hủy', có thể chống đỡ hết thảy bất trắc cùng bệnh tật. Bởi vậy dù cho nàng đã tới tuổi có thể gọi tên tự, Lý Thế Dân lại lệnh cho những người có tư cách gọi tên nàng, đều gọi áu tự.

Có lẽ lấy chuyện này cầu phù hộ đi!

"Phụ hoàng, ta không có việc gì." Tân Dương công chúa vỗ vỗ mu bàn tay ông, cười nói.

Nhiễm Nhan hơi giương mắt, gấp ngay lúc nàng quay đầu lại, nói: "Đa tạ phu nhân."

"Đây là thiếp nêu làm." Nhiễm Nhan khách khí đáp lời, cũng không hề che dấu ánh mắt, thoải mái nhìn Tân Dương công chúa. Trên người nàng ta cũng không có chút kiêu căng nào, rất lễ phép, dù mang một bộ dạng yếu đuối mong manh, ánh mắt lưu chuyển lại có vẻ vô cùng hoạt bát.

Tân Dương công chúa dựa vào lòng ngực Lý Thế Dân, thỉnh thoảng khều khêu món tóc mái trên trán, thấy Nhiễm Nhan nhìn qua, liền dừng tay, cười ngượng ngùng với nàng.

"Phụ hoàng, Tô được sư về sau sẽ trở lại chẩn bệnh cho ta sao?" thân thể Tân Dương công chúa hơi bình phục, thanh âm non nớt mềm mại, rất là dễ nghe.

"Đây là đương nhiên." Lý Thế Dân cười đáp.

Trước đó, Tô Phục đã nhiều ngày chẩn bệnh cho Tân Dương công chúa. Thả một người khát máu đến bên cạnh nữ nhi sủng ái nhất của mình, Lý

Thế Dân cũng rất lo lắng. Nhưng mấy ngày này thân thể công chúa vẫn luôn rất an khang, cũng đủ chứng minh y thuật của Tô Phục cao siêu, nếu không khi thanh danh của Nhiễm Nhan nổi lên, chỉ sợ Lý Thế Dân sẽ không dùng hắn nữa.

Trong tầm điện to như vậy, ngoại trừ Lý Tiểu Cửu không tính, cũng chỉ có hai nam nhân là Lý Thế Dân và Tô Phục. Nhưng hắn vô thanh vô túc đứng ở nơi đó, giống như pho tượng không có sinh mệnh, nếu không phải bè ngoài của Tô Phục quá hấp dẫn người khác, thì căn bản sẽ không có ai chú ý tới một người sống to như vậy tồn tại.

Nhiễm Nhan đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn không che mặt xuất hiện trước mặt thế nhân, có thể nhìn ra, hắn rất không quen bị nhiều đôi mắt nhìn như vậy.

Lý Thế Dân cũng không nói gì nhiều, ông một ngày nhiều việc, chỉ thấy Tân Dương công chúa không có gì đáng ngại, liền vội vàng rời đi. Tô Phục tất nhiên sẽ không ở lâu. Tân Dương công chúa cũng đi giữa một đám hoạn quan cung tì về nơi ở.

Nhiễm Nhan thì bị một đám cung phi giữ lại nói chuyện. Ba nữ nhân một đài diễn, ở ven hồ Thái Dịch, vừa xuống đài lại lên đài, thay phiên nhau lên sân khấu. Tuy rằng không có gì ngoài ý muốn, nhưng Nhiễm Nhan cũng không thích ứng đối tình huống giao tế kiểu này, giữa mọi người với nhau hoàn toàn không có tình cảm gì đáng nói, còn khác biệt cấp bậc. Bởi vậy chờ đến lúc chạng vạng, Nhiễm Nhan mới gần như thoát được thân.

Trở lại chỗ quản truwong ở cửa cung kia, vẫn là cảnh quân vệ san sát, cùng không khí hậu uyển hoàn toàn bất đồng.

Nhiễm Nhan đang sắp ra cửa cung, đảo mắt liền nhìn thấy trên quảng trường rộng lớn, một bóng dáng cao lớn mà thăng thần, hắn cố tình bước chậm, tay rũ bên người, tay trái bị một bàn tay nho nhỏ nắm lấy.

Tiểu nữ hài quá nhỏ, mặc dù cố với lên, cũng khó khăn mới nắm được tay hắn, hai cái chân ngắn nhỏ dùng sức mà đi mới miễn cưỡng đi được song song với hắn. Hoàng hôn dừng trên người bọn họ, hình ảnh rất ấm áp.

Nhiễm Nhan nhìn cảnh này, không khỏi mỉm cười, kỳ thật Tô Phục cũng có một mặt ôn nhu đó! Nếu một mình sống trong đám người, hắn có lẽ ngày

nào đó cũng có thể như người thường cưới vợ sinh con, nắm tay hài tử tản bộ dưới hoàng hôn như vậy.

Nhiễm Nhan hy vọng thấy được một ngày như vậy.

Bên kia, rất nhanh đã có cung tì ra đón, tiểu nữ hài khoe hoa mới hái với nàng, vui vẻ khoa tay múa chân nói gì đó với cung tì.

"Nương tử tương lai sinh nữ nhi tất nhiên cũng đáng yêu như Tân Dương công chúa." Vãn Lục chồm sát vào Nhiễm Nhan lặng lẽ nói, dứt lời, lại nói: "Vẫn là sinh nhi tử trước tốt hơn."

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, đang định xoay người, lại thấy Tô Phục cũng đi ra hướng cửa cung.

Hắn vẫn như lúc mới gặp trong con hẻm nhỏ dưới mưa ở Tô Châu Giang Nam vậy, nhìn bước đi thong dong, lại đi rất nhanh, chỉ một chốc liền cách nàng chỉ có hai trượng.

Nhiễm Nhan gật đầu với hắn.

Tô Phục cũng nhàn nhạt gật đầu đáp lại.

Hai người mỗi người xoay lại đi ra cửa cung. Cửa cung rất dài, giống như đường hầm. Tô Phục không có ý nói chuyện với nàng, Nhiễm Nhan cũng không định chủ động hàn huyên.

Chỉ là đi trong chốc lát, Nhiễm Nhan phát giác tốc độ đi của hắn cũng không nhanh như bình thường, hầu như là sóng vai với nàng, hai người một người men tường đông mà đi, một người men tường tây mà đi, cách nhau không đầy một trượng.

Chưa ra đến cửa cung, Nhiễm Nhan đã thấy một bộ áo tím đang khoanh tay mà đứng bên ngoài, bên môi không khỏi nở nụ cười.

Tiêu Tụng thấy nàng, gương mặt nguyên bản có vẻ lạnh lùng cũng tràn ra nụ cười, nâng bước đến nghênh đón, thấy Tô Phục thì cũng như đồng liêu bình thường, hơi gật đầu, xem như chào hỏi.

"Có mệt hay không?" Tiêu Tụng cầm tay nàng, cười hỏi.

"Còn tốt." Kỳ thật Nhiễm Nhan đã bủn rủn toàn thân, trách chỉ trách đêm qua quá mức phóng túng, nhưng loại chuyện này cũng không thể đem ra thảo luận trước công chúng, nàng liền nói sang chuyện khác: "Ngươi sao biết ta ra tới lúc này?"

"Ta biết bói toán." Tiêu Tụng vừa nói vừa đỡ nàng lên xe ngựa.

Mà trước cửa cung, đã sớm không còn thân ảnh của Tô Phục....

*Lời editor: cô Tụ có nhầm không, Tô Tô chường mặt vài lần rồi mà?????
Đẹp quá cũng là cái tội a...*

Tô Tô cứ nói là không đến mức 'phi khanh không cưới' với a Nhan, nhưng sự thật là vậy đó Tô Tô, nhìn đi...buồn quá chừng, cách một trượng mà như cách một đời a...

Chương 380: Sơn vũ dục lai phong mẫn lâu

Những ngày kế tiếp, Nhiễm Nhan mỗi đầu tháng, giữa tháng, cuối tháng thì vào cung hội chẩn cùng Tô Phục, Lưu Thanh Tùng.

Tô Phục chưa bao giờ phát biểu ý kiến, nếu hỏi đến, hắn lại vô thanh vô túc đưa ra một tờ giấy có phương thuốc.

Tô Phục đối với dược lý nắm chắc vượt xa tưởng tượng của thường nhân, Nhiễm Nhan thậm chí còn phát hiện, hắn có tình trung hòa bớt vị cay đắng cùng mùi lạ trong dược, giúp cho việc dùng thuốc nước hoặc thuốc viên càng dễ dàng hơn.

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng thì có hiểu biết hoàn chỉnh hơn đối với bệnh suyễn, có thể xác định phương án trị liệu hợp lý, phối hợp với dược của Tô Phục, hiệu quả rất rõ ràng.

Trong bốn tháng này, Nhiễm Nhan tổng cộng thấy Tấn Dương công chúa hơn 10 lần, phát hiện tiểu cô nương này có sở thích thật sự không bình thường. Tự xưng là "Người bạn của chị em phụ nữ" nhưng Lưu Thanh Tùng toàn ăn mệt ở chỗ nàng, tiểu cô nương vậy mà thiên vị nàng và Tô Phục, tình nguyện cùng bọn họ "không nói gì để nói", cũng tuyệt đối không chịu để Lưu Thanh Tùng dụ dỗ. Đối với việc này, Lưu Thanh Tùng căm giận mà quy kết Hủy Tử vào hiệp hội bè ngoài, không phải mỹ nhân không thân thiết.

Mấy ngày nay, Nhiễm Nhan trải qua thập phần phong phú, bất quá thời gian nàng vào cung mỗi tháng trùng hợp là lúc Tiêu Tụng nghỉ tắm gội, đối với chuyện này tên họ Tiêu nào đó cực kỳ bất mãn, mỗi lần đến ngày nghỉ, đều ở cửa cung mỗi mắt chờ mong đón tiếp phu nhân về nhà, Lưu Thanh Tùng cho là hắn có "luyến thê phích".

Lại không biết sao, danh xưng này "chợt như một đêm gió xuân thổi đến" trải rộng khắp phường thị, họ Tiêu nào đó tức khắc trở thành nam nhân mẫu mực ở toàn Trường An, cả khi phu thê cãi nhau, phu nhân đều nói: Người ta Tương Võ Hầu ra sao ra sao....

Tiêu Tụng cả ngày nếu không phải chui đầu vào đống án tông, thì là cùng Nhiễm Nhan hưởng thụ thế giới hai người, hoặc là chú ý hướng gió trong triều, căn bản chưa từng để ý những việc này, thăng đến khi có một ngày hắn đi trên phố, đột nhiên phát hiện trước đây nơi hắn đi qua mấy nương tử đều dạt ra ba thước, hiện giờ lại lui tới xung quanh hắn. Thậm chí có một hai người lớn mật, sẽ chạy tới hỏi hắn: Mua điểm tâm có phải bởi vì Hiền Lương phu nhân thích ăn hay không?

Đi một chuyến đến cửa hàng trang sức, cả lão bản cũng cười tủm tỉm nói: bảo đảm Hiền Lương phu nhân sẽ thích.

Tiêu Tụng vốn muốn cho Nhiễm Nhan một kinh hỉ, kết quả khi hồi phủ, còn chưa bước vào nội môn, liền gặp được Văn Lục, nàng che miệng cười nói: "Lang quân, phu nhân pha trà chờ điểm tâm của ngài đó!"

Chỉ trong mấy ngày, uy nghiêm của Tiêu Tụng đã bay sạch không còn sót chút gì.

Tiêu Tụng nghiến răng, ba ngày không quất Lưu Thanh Tùng, hắn liền bắt đầu ngứa da!

Nhiễm Nhan đang ngồi trong đình hóng gió, dùng cái xêng gạt than lửa trong bếp nhỏ bằng đất sét, quay đầu lại thấy Tiêu Tụng tiến vào, khóc miệng cong lên, "Ngươi hôm nay sao lại được nghỉ?"

"Hôm nay là tết mồng tám tháng chạp." Tiêu Tụng đặt đồ vật trong tay lên bàn, chen vào ngồi cùng tịch với Nhiễm Nhan, duỗi tay ôm lấy eo nàng.

Kỳ nghỉ của quan viên Đường triều khá nhiều, một năm hơn 300 ngày, nghỉ tùng tuần cộng thêm các ngày tết, tính lên cả trăm ngày đều không cần đi làm, gấp tết liên nghỉ phép, đặc biệt là nguyên chính, đồng chí, hàn thực, thanh minh, trung thu, cả hạ chí cũng sẽ cho nghỉ ba ngày.

"Trách không được sáng nay Hình Nương bận bịu lai nhải." Nhiễm Nhan nói. Ở đời sau, những ngày lễ tiết đó hầu như đều bị xem nhẹ, mà nàng ngay cả Tết Âm Lịch có khi phải bay đi nhiều nơi, đối với mấy ngày lễ đương nhiên là không cảm thấy gì.

Tiêu Tụng gác cằm lên vai Nhiễm Nhan, nàng cũng không đẩy hắn ra, chỉ hỏi: "Nghĩ gì mà lại đi mua điểm tâm?"

"Hôm nay mấy tên bạn thân lúc thiếu thời hẹn ta đi uống rượu, ta bỗng nhớ ra nhà này điểm tâm không tồi, mua cho người nếm thử." Tiêu Tụng nói.

Tiêu Tụng khi còn độc thân sống rất đơn giản cũng rất có quy luật, chỉ là buổi tối ngủ rất trễ, nhưng sau khi thành hôn hắn càng ngày leo lên giường càng sớm, hơn nữa dùng đủ mọi cách khuyễn khích Nhiễm Nhan cũng đi ngủ sớm một chút. Mà đại đa số bằng hữu của hắn cũng đều là đồng liêu, Nhiễm Nhan lại chưa nghe hắn nói qua chuyện về bằng hữu, "Sao không thấy người mời bằng hữu về nhà tụ tập?"

"Vậy sao được." Tiêu Tụng cười nói: "Bạn họ đều là lưu manh"

"Tiêu Cửu người nói ai là lưu manh hả?"

Một tiếng gào to như sấm, cả Nhiễm Nhan luôn bình tĩnh cũng giật nảy mình, không khỏi theo thanh âm nhìn ra.

Trên đường nhỏ trong nội môn có năm người đang đứng, đều mặc thường phục áo tím hoặc hồng bào, cho thấy chức quan hoặc thân phận đều không thấp, mà người lên tiếng kia, là một đại hán đứng đầu trước, mặc một bộ viên lãnh hô phục.

Tiêu Tụng dường như không có việc gì mà đứng dậy, phảng phát như không phải hắn nói bậy sau lưng người khác, "Các ngươi không ở nhà ăn tết, chạy tới chỗ này của ta làm chi?"

Trong đó một lang quân có tướng mạo tuấn tú, mặc một bộ hồng bào dáng vẻ phong lưu vung quạt xếp, cười tủm tỉm nói: "Không phải Cửu Lang gần đây thanh danh lan xa sao, bọn ta mời không được, cho nên đặc biệt tới bái phỏng! Cửu Lang thành thân gần một năm, bọn ta đều chưa bái kiến qua tầu phu nhân, thật sự là thất lễ."

"Đúng vậy đúng vậy." Đại hán kia thanh âm như chuông lớn, đi nhanh xuống cầu thang, lập tức đến gần, gạt Tiêu Tụng vướng víu tay chân qua một bên, chắp tay thi lễ với Nhiễm Nhan: "Mỗ là Trình Hoài Lượng, tầu phu nhân vạn lần đừng nghe Cửu Lang nói bậy, mỗ chính trực nhất! Khi còn nhỏ mỗi lần đi nhìn lén mấy nương tử tắm rửa, mỗ đều làm lót chân cho Cửu Lang, vẫn chưa nhìn được gì."

Tiêu Tụng mặt đen như đáy nồi, hắn không sớm dẫn bọn họ tới giới thiệu với Nhiễm Nhan, quả nhiên là quyết định cực kỳ đúng đắn.

"Trước kia Cửu Lang chính là đầu nhe của chúng ta, chơi bời lêu lổng ném thẻ vào bình rượu đua ngựa, chúng ta đều là theo Cửu Lang." Lang quân hồng bào cầm quạt kia tiến lên, chắp tay với Nhiễm Nhan: "Tại hạ Lý Đức Kiễn."

Nhiễm Nhan biết Trình Hoài Lượng là trưởng tử của Trình Giáo Kim, sau này cưới Thanh Hà công chúa, nhậm chức Phò mã đô úy, tá vệ trung lang tướng. Mà đối với Lý Đức Kiễn biết rất ít, chỉ biết hắn là con trai Lý Tịnh.

"Tại hạ Độc Cô Bằng, gặp qua tẩu phu nhân." Một lang quân nhìn rất non thẹn thùng đỏ mặt hành lễ với Nhiễm Nhan.

Ngay sau đó là một lang quân trẻ hào hoa phong nhã, chào Nhiễm Nhan nói: "Tại hạ Lư Khiêm, gặp qua đệ muội."

Nhiễm Nhan nhất nhất đáp lễ.

"Tại hạ Sài Lệnh Võ, gặp qua tẩu phu nhân."

Một thanh âm trầm ồn truyền đến, Nhiễm Nhan không khỏi ngẩng đầu nhìn hắn. Thật sự là vì Sài Lệnh Võ này quá nổi danh, thêm thê tử tương lai của hắn là Ba Lăng công chúa, vì liên lụy đến chuyện mưu phản bị ban chết, sau khi chết còn bị phanh thây. Nhiễm Nhan thật sự rất tò mò, hắn đến tột cùng đã làm chuyện gì để cho Hoàng Thượng thông hận như thế.

Diện mạo của Sài Lệnh Võ rất đoan chính, so với Tiêu Tụng và Lý Đức Kiễn, hắn thật sự không thể xem như tuấn tú, nhưng ngũ quan đoan chính, khí độ hồn hậu, cho người ta một cảm giác ấm áp kiên định, hắn có rất ít biểu tình, có vẻ hơi chất phác, nhưng khi Nhiễm Nhan tiếp xúc ánh mắt hắn, rõ ràng có cảm giác: Đây là người cực kỳ thâm sâu.

"Tẩu phu nhân chẳng lẽ là xưa nay nhìn chán Cửu Lang anh tuấn, cho nên ngẫu nhiên vừa thấy Lệnh Võ, cảm thấy mới mẻ?" Lý Đức Kiễn bắt đầu nói móc chuyện "Luyến thê phích" của Tiêu Tụng.

"Eh? Nếu nói mới mẻ, bộ dạng của mỗ mới mẻ hơn nhiều so với tiểu Sài, tẩu phu nhân ngươi nói có phải không?" thanh âm của Trình Hoài Lượng chấn đến muối điếc tai.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, Trình Hoài Lượng này thật sự rất có tinh thần tự tiêu khiển.

Tiêu Tụng đi đến bên người Nhiễm Nhan, nói: "Chớ nghe bọn hắn bậy bạ." Ngược lại nắm tay Nhiễm Nhan đối diện với mọi người, ngạo kiều nói: "Tiêu mỗ ái thê Nhiễm thị, ở nhà mẹ đẻ đứng hàng Thập Thất."

"Chậc." Lý Đức Kiến một tay che lại má, "Chua chết ta."

Trình Hoài Lượng ngây ngô cười hắc hắc, nói với Nhiễm Nhan: "Trình mỗ lập tức có ái thê, là Lý thị, đứng hàng Thập Nhất."

Hôn sự là đã sớm ban xuống, nhưng Thanh Hà công chúa qua năm nay mới mười bốn tuổi, mắt thấy Trình Hoài Lượng đã đầu hai mươi, tính ra hai người chênh lệch không ít tuổi. Sài Lệnh Võ cũng cùng hoàn cảnh, hắn còn thảm hơn Trình Hoài Lượng, ít nhất công chúa kia của người ta còn tao nhã, hắn bên này đau khổ chờ, Ba Lăng công chúa bên kia thì một chút cũng không tịch mịch.

Xem ra Tiêu Tụng trong đám người này cũng không quá khác biệt, đều bởi vì các loại nguyên nhân mà kết hôn muộn.

"Ta đi sai người chuẩn bị chút rượu và thức ăn, các vị chậm rãi trò chuyện." Nhiễm Nhan hơi khom người.

"Tẫu tử thật hiền huệ." Trình Hoài Lượng đầy mặt chờ mong khen ngợi.

Nhiễm Nhan không khỏi cười, xem ra đứa nhỏ này là muôn nhanh thành thân muôn đến điên rồi.

Tiêu Tụng khóe môi mỉm cười nhìn Nhiễm Nhan đi xuyên qua đám lá rụng trên đường nhỏ. Lý Đức Kiến dùng cây quạt nhẹ nhàng gõ đầu vai hắn, "Ê ê ê, một vừa hai phải a."

"Các ngươi tới có chuyện gì không?" Tiêu Tụng thỉnh bọn họ vào đình ngồi.

Lý Đức Kiến đang muốn trả lời, ánh mắt lại dừng trên người Ca Lam đang dẫn người tới dọn đồ, thuận miệng đáp: "Vốn dĩ không có chuyện, nhưng hiện tại có."

Tiêu Tụng biết mấy người bọn họ tuy không quá chính chấn, nhưng cũng sẽ không chỉ vì nhìn Nhiêm Nhan một cái mà lao vào phủ, liền trầm giọng nói: "Có việc thì nói."

Lư Khiêm thấy Lý Đức Kiển thật sự lơ mơ, liền nói, "Chúng ta mới vừa rồi được đến tin tức, nói Tang Tùy Viễn thượng tấu, lưu loát mấy ngàn chữ, văn thải nỗi bật gấp mấy lần trước đây, nội dung hắn thượng tấu là về chuyện bị tập kích bốn tháng trước, hắn trong lúc nghỉ dưỡng bệnh, thăm viếng khắp nơi, âm thầm kiểm chứng, đầu mâu chỉ thăng vào Ngụy Vương và Thái Tử, việc này bị thánh thượng chấn lại, tạm thời đè ép tin này xuống dưới. Bất quá Tang Tùy Viễn vẫn chương viết đến tuyệt diêm, không ít người truyền tụng, sợ là áp không được."

"Hắn thật ra nhìn rất rõ ràng." Tiêu Tụng bưng trà lên nhấp một ngụm, vẫn mang bộ dáng bình thản.

Sài Lệnh Võ nói: "Lần này, Thái Tử cùng Ngụy Vương hoàn toàn tốn hại, đặc biệt là Thái Tử, địa vị tràn ngập nguy cơ."

Lý Thừa Càn hiện tại thuần túy là dựa vào thị tộc mẫu hệ cùng thân phận đích trưởng tử để chống đỡ, thêm hắn trước kia cũng từng có đoạn thời gian làm người khá vừa lòng, cho nên Lý Thé Dân còn ôm một tia hy vọng mà thôi, nếu Lý Thừa Càn không ngừng mài mòn tia hy vọng này, chuyện phế truất cũng đã ở trước mắt.

Ca Lam đã đi khá xa, Lý Đức Kiển mới hoàn hồn, xen mồi nói: "Cửu Lang, đem thị tỳ trong phủ kia của ngươi cho ta đi, người mặc áo váy màu lam vừa rồi."

"Muốn thì đưa tam môi lục sính tới mà cưới, nàng ấy là lương dân, không phải nô tìch." Tiêu Tụng nhàn nhạt đem việc này gạt qua, ngược lại hỏi hắn: "Ngươi cứ cách vài bữa lại chạy đến Đông Cung, còn biết thêm gì không?"

Lý Đức Kiển tiếc nuối chép miệng, đáp: "Có, nhưng không biết là thật giả." Hắn nhồm người dậy, hạ giọng nói: "Nghe nói Thái Tử được đến một phần chứng cứ về chuyện Ngụy Vương có hành vi không hợp, cực có dã tâm, cụ thể là cái gì, ta cũng không biết."

Tuy chỉ vài câu nói, nhưng Tiêu Tụng đã từ trong đó ngửi ra hương vị mưa gió sắp tới, nhìn tư thế, lúc này Thái Tử cùng Ngụy Vương là không chết

không ngừng. Tiêu Tụng hơi rũ mắt, chứng cứ Ngụy Vương mưu phản, trong phủ hẵn đã có một phần, là Nhiễm Nhan có được từ tay Đông Dương phu nhân. Đây cũng là thứ mà Lý Khắc phái sát thủ đi tìm...

"Thái Tử sủng ái An Cẩn như thế, An Cẩn sao có thể không biết? Xem ngươi thả cái tuyến gì này! Một chút thông tin nhỏ cũng cầm không được, không phải ta nói ngươi chứ, quá mệt mặt rồi!" Trình Hoài Lượng khinh bỉ Lý Đức Kiễn.

Bên này vừa thoảng trầm mặc trong chốc lát, thì thấy Lưu Thanh Tùng chạy từ đường nhỏ vào, "Cửu Lang! Tin tức lớn!"

"Khinh Tùng ca!" Trình Hoài Lượng vừa thấy Lưu Thanh Tùng liền vui vẻ, vội vàng chừa chỗ, "Khinh Tùng ca ngồi bên cạnh mỗ đi."

Chương 381: Cửu Lang! Cửu Lang! Cửu Lang!

Lưu Thanh Tùng thấy một đám người trong đình hóng gió, dừng bước chân, nhìn nhìn hoàn cảnh chung quanh, "Ta còn tưởng rằng chạy sai gia môn."

"Khinh Tùng ca, mỗ lâu ngày không có gặp ngươi, mau tới, chúng ta tâm sự." Trình Hoài Lượng cười hắc hắc nói.

Mấy người bọn họ gọi Lưu Thanh Tùng là "Khinh Tùng ca nhi" là có nguyên do. Một đám người này cũng là chơi cùng Lưu Thanh Tùng từ nhỏ chơi đến lớn, Lưu Thanh Tùng được Tiêu lão thái coi như con cháu mà đối đãi, bọn họ từ nhỏ cũng không dám coi khinh hắn, hơn nữa Lưu Thanh Tùng thường xuyên giúp bọn hắn làm bài tập khi ở tộc học, mấy người họ rất thích Lưu Thanh Tùng, đặc biệt là Trình Hoài Lượng, mấy năm trước khi còn ở Quốc Tử Giám, còn dựa vào Lưu Thanh Tùng giúp gian lận, mỗi lần đều có thể qua cửa dễ như trở bàn tay, thậm chí còn được sư trưởng khen thưởng. Bởi vậy bọn họ đều cảm thấy, có Lưu Thanh Tùng, có thể nhẹ nhàng chơi đùa.

*chữ 'khinh' nghĩa là nhẹ nhàng, đồng âm mới chữ 'thanh'

Mới đầu Trình Hoài Lượng gọi hắn là "Khinh Tùng lang quân", nhưng cảm thấy không đủ thân thiết, liền sửa lại gọi "Khinh Tùng ca nhi".

Lưu Thanh Tùng vào đình hóng gió, đặt mông ngồi bên người Trình Hoài Lượng, chặc một cái: "Một khi tụ tập, tất có mưu đồ bí mật."

Lưu Thanh Tùng nhìn thoáng qua Tiêu Tụng, chỉ thấy hắn mang vẻ mặt thản nhiên, ngón tay thon dài ở trên bàn nhẹ nhàng gõ theo quy luật, nhớ tới chuyện "luyện thê phích", sống lưng Lưu Thanh Tùng đột nhiên toát mồ hôi lạnh, hắn một khi có dáng vẻ này, bảo đảm là sắp ra tay tàn nhẫn.

Lập tức, Lưu Thanh Tùng vội vàng nói sang chuyện khác: "Chuyện Tang Tùy Viễn thượng thư buộc tội, các ngươi hắn là đều biết đi, ta vừa mới từ trong cung ra, nghe nói thánh thượng trước tiên kiến Ngụy Vương, ở

thư phòng không biết đã nói cái gì, Ngụy Vương rời đi, ngay sau đó lại triệu kiến Thái Tử, nghe nói thánh thượng tức giận, hủy đi một cái Hồ sàng."

Mấy người lập tức táo tinh thần, cả động tác gõ bàn của Tiêu Tụng cũng khụng lại.

Lý Đức Kiển biết rõ trình độ nhạy bén của Tiêu Tụng đối với triều đình phong vân không thấp hơn những lão thần kia, bởi vậy lập tức hỏi: "Cửu Lang, ngươi cảm thấy Thái Tử lần này như thế nào?"

Tiêu Tụng trầm ngâm nói: "Khó mà nói."

Mấy người bọn họ tuy rằng là băng hữu chơi từ lúc mặc quần thủng đáy chơi đến lớn, nhưng sau khi làm quan mỗi người đều có lập trường cùng cái nhìn riêng, bởi vậy ngày thường tụ tập lại hơn phân nửa là mua vui, nếu không phải lần này có thể sẽ khiến cho triều đình rung chuyển, bọn họ cũng sẽ không sôt ruột nghị luận.

Lý Đức Kiển cùng Thái Tử có quan hệ cá nhân không tồi, hơn nữa cũng có ân ý ủng hộ Thái Tử, hắn an bài An Cản ở bên người Thái Tử, không phải vì vẩn đốn Thái Tử, mà là vì liên hệ tin tức, cho nên Tiêu Tụng cũng không tùy ý phát biểu quan điểm trước mặt Lý Đức Kiển.

"Cửu Lang, lần trước tẩu phu nhân gặp nạn, ngươi ta trong lòng đều biết rõ ràng chuyện đến tột cùng là như thế nào, chẳng lẽ ngươi còn muốn bo bo giữ mình sao?" Lý Đức Kiển thu hồi bộ dáng phong lưu kia, hình dung trở nên nghiêm túc.

Tiêu Tụng cười cười nói: "Ngươi không cần khích ta, Ngụy Vương như thế nào, Thái Tử như thế nào, cùng ta không có nửa điểm can hệ, muôn cùng nhau làm việc xấu thì dễ dàng, bo bo giữ mình mới yêu cầu bản lĩnh thật sự."

Lý Đức Kiển yên lặng nhìn hắn trong chốc lát, thở dài, "Không nói cũng vậy."

Tiêu Tụng thuở thiếu thời rất có tâm huyết, cũng rất có phong phạm khoái ý ân cừu của các du hiệp, hơn nữa còn là người có thù tất báo, dám đụng đến hắn, chẳng sợ có đi đến chân trời góc biển cũng cần phải trả lại. Bởi vậy Lý Đức Kiển mới khích tướng một câu, bất quá hắn cũng không biết có hiệu quả gì không, Tiêu Tụng từ chiến trường trở về, thay đổi rất nhiều, đặc biệt

là sau khi vào triều chuyền qua làm quan văn, càng thêm hỉ nộ không hiện ra mặt. Thắng đến sau khi cưới vợ trong khoảng thời gian này, trên phô đồn huyên náo về hắn mới phảng phất khôi phục một ít.

"Đúng vậy, thật vất vả rồi rãnh tụ tập, nói mấy chuyện phiền phức này làm chi!" Trình Hoài Lượng la lên. Hắn thì chưa bao giờ lo lắng vấn đề này, vô luận ai làm hoàng đế, chỉ cần giang sơn Lý Đường không ngã, tức phụ của hắn vẫn là công chúa, cha hắn vẫn là Lư quốc công.

Có lẽ là bởi vì giọng Trình Hoài Lượng quá lớn, chỉ chốc lát Ca Lam đã đến hỏi: "Lang quân, có cần rượu và thức ăn không?"

"Ừm." Tiêu Tụng nhàn nhạt lên tiếng.

Ca Lam uốn gối lui xuống. Lý Đức Kiễn đã đem chuyện vừa rồi vứt sau đầu, mặt đầy si mê nói: "Mỹ nhân nhi đến cả thanh âm cũng độc đáo."

Ca Lam thanh âm bị hao tổn, vừa nghe có chút thô ách, nói thật ra, cũng không dễ nghe.

"Mỹ nhân nhi có độc đáo nữa, cũng không phải của ngươi." Lưu Thanh Tùng đối với thị tỳ trầm mặt ít lời bên người Nhiễm Nhan này rất có ân tượng, kiến giải cùng trí tuệ của nàng, đều là khó gặp trong các nữ tử, đặc biệt còn là một thị tỳ.

"Ta không tin." Lý Đức Kiễn chuyền qua nói với Tiêu Tụng: "Cửu Lang, ngươi nếu không phản đối, ta muốn theo đuổi nàng."

"Tùy ngươi." Tiêu Tụng nói. Phụ thân Lý Đức Kiễn tuy là Đại Đường đệ nhất danh tướng, nhưng mẫu thân hắn có xuất thân cũng không sáng sủa, nguyên bản là ca kỹ dưỡng trong phủ quyền thần Dương Tố của Tùy triều, nhà bọn họ đối với dòng dõi yêu cầu cũng không quá nghiêm khắc. Tiêu Tụng có thể nhìn ra Nhiễm Nhan rất coi trọng Ca Lam, với thân phận của Ca Lam có thể gả vào Lý gia, cho dù là trắc thê cũng không tồi.

"Oa, Cửu Lang, nhà bếp trong phủ các ngươi có kỹ thuật xắt rau thật là nhất lưu a!" Trình Hoài Lượng nhìn mâm đồ ăn không khỏi tán thưởng. Hắn dùng chiếc đũa kẹp lên một bông hoa cắt từ củ cải, tấm tắc tán thưởng nói: "Thật là thần."

"Cửu Lang, nhà bếp các ngươi cho ta mượn mấy ngày." Lý Đức Kiến sờm đã bắt đầu ăn, lúng búng nói.

Lưu Thanh Tùng cũng vội vàng nhét đầy miệng, bớt thời giờ nói: "Ta nói ngươi sao cái gì cũng tưởng gom về nhà chứ, có ăn là tốt rồi, hôm nay chính là Hiển Lương phu nhân tự mình xuống bếp, cho ngươi mượn? Ngươi có đem cả Tiêu phủ gom hết về nhà, cái này cũng không thể cho ngươi mượn."

Mấy người khác cũng cảm thấy hứng thú, vội vàng cầm tạ Tiêu Tụng. Ở môn phiệt thế gia, trong tình huống bình thường, các phu nhân tuyệt đối không tiến phòng bếp, nếu không là hạ thấp thân phận. Đại phu tự mình xuống bếp, chỉ vì phụng dưỡng ông bà, cùng với chiêu đãi người đặc biệt quan trọng lại tương đối thân cận. Hơn nữa, nương tử xuất thân quý tộc, cũng không có mấy người có thể làm ra được món gì ra hồn.

Rượu và thức ăn lên đầy đủ, mấy người ăn ăn uống uống thằng đến chạng vạng, đinh bụng ở đình hóng gió năm một hồi, sau khi đích thân đi bái tạ Nhiễm Nhan, mới thòm thèm mà cáo từ.

Thời điểm Tiêu Tụng tắm gội xong quay về phòng, Nhiễm Nhan đang sửa sang lại mấy ca bệnh trong mấy tháng này. Tân Dương công chúa thuận lợi mà vượt qua mùa thu, đây là một khởi đầu rất tốt.

"Phu nhân vất vả." Tiêu Tụng ôm nàng từ phía sau.

Xuống bếp chiêu đãi bằng hữu mà phu quân chơi từ nhỏ đến lớn, trong suy nghĩ của Nhiễm Nhan là chuyện nên làm, nàng đang vội vàng sửa sang lại tư liệu, bởi vậy cũng không nghĩ quá nhiều, chỉ ừ một tiếng.

"Phu nhân, ngươi quả nhiên chán ghét ta." Tiêu Tụng nói giọng u oán.

Nhiễm Nhan động tác khụng lại, quay đầu nhìn hắn, "Ngươi uống say à?"

Tiêu Tụng gác cằm lên đầu vai nàng, híp mắt nói: "Không có."

Nhiễm Nhan duỗi tay nâng mặt hắn, cẩn thận mà nhìn một hồi, mới khẳng định: "Quả nhiên là uống say."

Tiêu Tụng thuận thế liền nầm xuống, đầu gối lén đùi Nhiễm Nhan, nhắm mắt lại nói: "Ngươi bận đi, ta nầm một lát."

"Tiêu Việt Chi, đi lên trên giường nầm." Nhiễm Nhan nhíu mày. Cũng đã vào đông, sao có thể ngủ ở trên đất.

Nhiễm Nhan biết Tiêu Tụng là người sau khi uống rượu vẫn có thể không ché lời nói lẫn hành động của bản thân, hắn như vậy hơn phân nửa là không muốn khống chế, mượn rượu làm càn.

"Ngươi cũng cùng đi." Tiêu Tụng hé một con mắt.

"Tiêu Việt Chi, ta phát hiện mình bị lừa." Nhiễm Nhan xếp gọn lại ca bệnh trên bàn, "Trước khi thành thân, ta vẫn luôn cho rằng ngươi là một nam nhân thành thực ôn trọng, hiện tại càng ngày càng phát giác ra ngươi tính trẻ con."

Nhiễm Nhan trước kia rất không thích người khác cư xử tùy hứng hoặc áu trĩ, nhưng không biết sao, Tiêu Tụng như vậy nàng lại không thấy có chút phản cảm nào, hơn nữa còn hơi thích. Nhiễm Nhan tính tình cứng nhắc, nếu không phải Tiêu Tụng đối với nàng mềm mại như vậy, cuộc sống này tuy rằng không kém, nhưng cũng sẽ không áp như bây giờ, nàng đã càng ngày càng ít nhớ tới đời trước.

Nơi này có nam nhân vắt óc tìm mưu kế đối tốt với nàng, là phúc khí nàng đã tu luyện mấy đời, phảng phát như thận vẫn luôn phiêu bạc kia tìm được nơi dừng chân, dù cho sự nghiệp tiền đồ mù mịt, không thể tận tình phát huy sở trường của nàng. Nhưng mà từ trước đến nay cá cùng tay gấu không thể có cả hai.

Phải tích phúc một chút.

"Đi thôi." Nhiễm Nhan dùng cái chặn giấy đè lên tư liệu đã sắp xếp, thúc giục hắn đứng dậy.

Tiêu Tụng cười đứng dậy.

Chuyện giường chiếu Tiêu Tụng cũng không túng dục vô độ, chỉ là những ngày đầu kia nhịn không được, mỗi đêm đều đòi hỏi, hiện tại đã dần dần có quy luật.

Hai người nằm trên giường nói chuyện, Tiêu Tụng sau uống xong vào có một đặc điểm, đó là thanh âm vốn dĩ đã thuần hậu từ tính sẽ càng dễ nghe, dù là một âm tiết mang vẻ lười nhát, cũng làm đầu quả tim phát run, giống như đã động tình, Nhiễm Nhan nghe một hồi, liền nhịn không được hôn hắn.

Vốn là hoạt động thuần khiết chỉ đắp chăn bông nói chuyện phiếm, dần dần tràn ngập hơi thở ái muội.

Tiêu Tụng vốn suy nghĩ cho thân thể của nhau, mới không chế số lần, hiện tại lửa bị đốt lên, thêm tác dụng của cồn, lập tức có khí thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Nhiễm Nhan nằm trên người hắn, chiếm cứ quyền chủ động. Nàng đối với nhân thể luôn rất có hứng thú, đặc biệt là thích thử những phản ứng khác nhau của Tiêu Tụng, bởi vậy tuyệt đối sẽ không ngượng ngùng, lập tức triển khai thăm dò thân thể hắn.

Khi hai người đang nồng cháy, quần áo đã hồn độn mà vứt đầy giường, cửa lại bỗng nhiên vang lên tiếng đập dồn dập.

Nhiễm Nhan trực tiếp làm bộ không nghe thấy, Tiêu Tụng đang cảm thấy khó nhịn cũng bỏ qua, tiếng đập cửa ngừng, nhưng đột nhiên vang lên một thanh âm làm người bức bối, "Cửu Lang! Cửu Lang! Cửu Lang!"

Hai người đồng thời đen mặt, Nhiễm Nhan thở hắt ra, xoay người nằm trên giường, âm âm trắc trắc nói: "Đi ra ngoài thiến hắn."

"Tuân lệnh." Tiêu Tụng duỗi tay rút trung y tròng lên người, vừa cột đai lưng, vừa đi xuống giường. Mái tóc đen nhánh hơi loạn mà buông sau lưng hắn, vai rộng eo thon chân dài, thật là thích mắt.

Nhiễm Nhan trở mình, cũng mặc y phục vào. Bên ngoài vang lên tiếng rên của Lưu Thanh Tùng, "Cửu Lang, chuyện này không thể oán ta, thánh thượng triệu kiến gấp! Nội thị còn ở ngoài tiền viện!"

Gã sai vặt không thể vào hậu viện, đêm nay không phải Ca Lam cùng Văn Lục trực đêm, thị tỳ sợ không dám quấy rầy, đi cầu cứu Lưu Thanh Tùng, gia hỏa này đối với nữ nhân vẫn luôn mềm lòng.

Động tác mặc y phục của Nhiễm Nhan khựng lại, tối mịt rồi còn triệu kiến gấp Hình Bộ thị lang, chắc là muốn tra án? Tra vụ Tang Thần bị tập kích? Hay là án khác?

Tiêu Tụng trở vào tắm phòng, Nhiễm Nhan lấy quan phục ra giúp hắn mặc vào, sau khi búi tóc lên, hắn hôn lên trán nàng một cái, "Ta đi đây, ngươi nghỉ ngơi sớm đi."

"Ừm." Nhiễm Nhan ứng tiếng, cầm áo choàng đưa cho hắn, "Mau đi đi."

Tiêu Tụng giữ áo choàng ra khoác trên vai, tay cột lại, rồi vội vàng đi ra ngoài.

Chương 382: Quyền thần so chiêu

Tiêu Tụng một đường phi ngựa nhanh vào cung, thái giám Trung Thụy đã sớm chờ ở cửa cung, "Tiêu Thị lang, thánh thượng đang ở Tử Thần Điện."

Dứt lời liền sai một nội thị dẫn đường. Tiêu Tụng trong lòng kinh ngạc, Tử Thần Điện là nơi hoàng đế tiếp kiến thần tử quan trọng hoặc thân cận, hơn nữa đã trễ thế này, thánh thượng cũng không nên còn ở Tử Thần Điện! Nhìn bộ dạng Trung Thụy, có vẻ còn đang đợi người, chẳng lẽ thánh thượng tuyên triều không chỉ mình hắn?

Nội thị đi cực nhanh, sau khi đi qua vài cửa cung, Tiêu Tụng thoáng thấy thân ảnh Hình Bộ Thượng Thư Trương Lượng, lập tức tăng tốc, "Trương Thượng thư."

Trương Lượng dùng bước chân, chờ Tiêu Tụng đuổi đến, hai người sóng vơi bước nhanh về hướng Tử Thần Điện, Tiêu Tụng hàn huyên: "Mấy ngày gần đây thời tiết không tốt, bệnh thấp khớp cũ của Thượng thư đỡ không?"

Trương Lượng trầm ngâm nói: "Lâu rồi thành quen, trước mắt thân thể chắc nịch nên còn chịu đựng được, chờ qua vài năm, có lẽ là một bước khó đi."

Ở trong cung đương nhiên không thể tùy tiện tiễn đàm luận vấn đề trữ vị, Tiêu Tụng bất quá là dùng những lời quan tâm bệnh tình Trương Lượng, thuận tiện hỏi thăm một vài tin tức. Hắn ý tứ là hiện tại tình huống có biến, Thái Tử có phải hay không sắp chống đỡ không nổi.

Mà Trương Lượng trả lời rất rõ, trước mặt hắn là còn ồn, nhưng qua một khoảng thời gian liền khó nói.

Tiêu Tụng có được đáp án, liền nói: "Hạ quan tiện nội tinh thông y thuật, hôm nào để nàng xem giúp ngài một cái."

Nhiễm Nhan là mệnh phụ, Trương Lượng tuy chức quan cao, lại không dễ thật sự đáp ứng, "Không dám phiên đến lệnh khốn." *

**khôn - xung hô dùng cho thê tử của người khác*

"Hạ quan cùng Trương Thượng thư cộng sự nhiều năm, ngài cũng đối hạ quan có đủ quan tâm, những việc nhỏ này ngài không cần khách khí như thế." Tiêu Tụng nói.

Trương Lượng hơi mỉm cười nói: "Vậy lão phu từ chối thì bất kính."

Sau đó hai người không nói gì nữa, nhanh chóng đi thẳng.

Thời điểm tới Tử Thần Điện, bên trong đã có mấy người quỳ ngài trên tịch, Tiêu Tụng nhìn thoáng qua, là đám người Phòng Huyền Linh, Trưởng Tôn Vô Ky, Chủ Toại Lương, Vương Khuê.

Ở Tử Thần điện thì không giống như Tuyên Chính Điện, lễ quân thần nhẹ nhàng hơn một chút. Tiêu Tụng đi sau Trương Lượng một bước đến trước ngự án, khom mình hành lễ, "Tham kiến thánh thượng"

"Miễn lễ, ngồi đi." Thanh âm Lý Thế Dân nghe không ra hỉ nộ, chỉ mang theo mội mệt nhàn nhạt.

Sau khi Tiêu Tụng ngồi xuống tịch ở sau cùng, Trình Tri Tiết cùng Ngụy Chinh trước sau tiến vào, hành lễ xong cũng ngồi xuống.

Trong tịch đã đầy người.

Trung Thụy men theo vách tường cúi đầu bước nhanh đến sau Lý Thế Dân. Lý Thế Dân cầm một quyển giấy ném ở trên án, "Đọc lên."

"Dạ." Trung Thụy khom người tiến lên nâng cuốn giấy kia lên, mở ra nhìn thoáng qua, bắt đầu đọc to lên.

Đây chính là tấu chương của Tang Thần, ở đây có người đã sớm xem qua. Bởi vì bình thường tấu chương đều sẽ thông qua Thượng thư tỉnh, sau khi tấu chương đệ trình đến Thượng thư tỉnh, dựa theo tầm quan trọng của nội dung mà tiến hành phân loại, tấu chương quan trọng cần đệ trình lên cho hoàng đế, những sự vụ mang tính chất bình thường, Thượng thư tỉnh sẽ tự tay xử lý, sau đó bẩm báo cho hoàng đế. Cho nên mới nói, trước khi Lý Thế Dân biết tới việc này, trong Thượng thư tỉnh đã sớm tiến hành thảo luận, mới có thể đem sổ con trình lên.

"Các khanh, có gì để nói không?" tiếng Trung Thụy vừa dứt, Lý Thế Dân chậm rãi hỏi.

Trầm mặc một giây, Lễ Bộ Thưượng Thư Vương Khuê bước ra khỏi hàng nói: "Thần thất trách, thỉnh thánh thượng giáng tội."

Lễ Bộ Thưượng Thư Vương Khuê kiêm chức thầy của Ngụy Vương Lý Thái, tâu chương này của Tang Thần, chứng cứ liệt kê ra đều có bóng dáng Lý Thái. Vương Khuê tương đối xui xẻo, ông là năm trước mới nhậm chức thầy của Ngụy Vương, năm nay liền xảy ra chuyện này.

Trên thực tế khi Vương Khuê biết được việc này đã rất kinh ngạc, ông tôn trọng học thuyết Nho gia, có đủ đức hạnh tài học, vì Lý Thái cũng thích nho học, cho nên thánh thượng mới lệnh cho ông làm thầy hắn. Lúc đầu Vương Khuê rất cao hứng, dù gì Lý Thái tuy kiêu ngạo, lại thực sự có tài, phẩm hạnh cũng thập phần đoan chính, ông kiêu gì cũng không nghĩ đến Lý Thái nguyên lai lại trong ngoài bất nhất.

"Việc này chẳng trách ngươi, đi về chỗ ngồi đi." Lý Thế Dân nói. Cơn giận của ông phát xong rồi, lúc này chỉ nghĩ nên làm như thế nào để xử lý việc này, không nghĩ hỏi tội ai trước.

Điều làm ông thương tâm nhất không gì hơn chuyện về Lý Thái, vốn cho rằng hắn hiếu thuận hiếu chuyện, một lòng hiếu học, thì ra trong lòng cũng nhớ thương cái vị trí kia.

Tang Thần là người vô cùng không lối đòi lại cố chấp, hơn nữa phần tấu chương liệt kê chứng cứ này của Tang Thần, hầu như không cần kiểm chứng, Lý Thế Dân đều có thể suy nghĩ cẩn thận ra hết ngọn nguồn chuyện này.

"Thánh thượng, thần cho rằng việc này nên kiểm chứng xong rồi hẵn định luận." Ngụy Chinh nói.

Lý Thế Dân gật đầu, kiểm chứng vẫn phải làm, "Việc này giao cho Phòng Huyền Linh, Ngụy Chinh cùng với Đại Lý Tự và Hình Bộ."

"Thánh thượng, có nên an bài một lão sư cho Thái Tử hay không?" Trưởng Tôn Vô Ky ngũ ý là không có người thích hợp quản giáo Thái Tử, mới khiến cho hắn làm ra chuyện như vậy. Đây là thứ yếu, Trưởng Tôn Vô Ky vốn cố ý thử thái độ của Lý Thế Dân.

Lý Thé Dân ý vị không rõ mà khẽ cười một tiếng, "Việc này để sau đi."

Trưởng Tôn Vô Ky rùng mình, việc này chỉ sợ khó giải quyết. Ông kỳ thật cũng rất thất vọng về Thái Tử, nhưng vì Trưởng Tôn thị, ông vô luận như thế nào cũng phải giữ được Thái Tử.

Trong điện một mảnh yên tĩnh, không ai lên tiếng.

"Thái Tử..." thanh âm Lý Thé Dân vừa vang lên, tuy tất cả mọi người đều mắt nhìn mũi nhìn tim, lại đều không hẹn mà cùng dựng lên lỗ tai, chỉ nghe Lý Thé Dân đau đớn nói: "...làm trầm quá thất vọng rồi!"

Mọi người vẫn gợn sóng bất kinh, nhưng trong lòng đã sớm sóng to gió lớn, lời này rõ ràng có ý vị tiếc nuối khi phải vứt bỏ a.

Trưởng Tôn Vô Ky càng lo lắng hơn, nhưng ông vốn trầm ổn, chọn chuẩn thời cơ nói chuyện, không thể tỏ vẻ quá mức vội vàng.

Tiêu Tụng thật ra cảm thấy thập phần thản nhiên, mặc kệ Thái Tử bị phé hay không bị phé, với hắn mà nói đều không đau không ngứa, hắn ngược lại để ý ai là người được chọn làm tân truân hơn.

"Thái Tử trong mấy năm gần đây, thanh sắc khuyến mã, không có thành tựu gì, cứ tiếp tục như thế, trầm sao có thể yên tâm mà đem Đại Đường giao vào trong tay hắn?" Lý Thé Dân càng nghĩ càng thấy vô cùng đau đớn, Lý Thừa Càn trước kia vẫn là một hài tử vô cùng ưu tú, đến tận cùng là vì nguyên nhân gì làm cho hắn càng ngày càng hoang đường?

Lý Thé Dân vô luận là làm một phụ thân hay là vua của một nước, cũng không tìm được nguyên nhân.

Đám người Trưởng Tôn Vô Ky, Hầu Quân Tập cho dù trải qua sóng to gió lớn, nghe mấy câu đó vẫn cảm thấy tim treo lên.

"Chư vị cho rằng tài đức phẩm hạnh của Ngô Vương, có làm vua được không?" Lý Thé Dân nói.

Mọi người không khỏi đem kinh ngạc bày ra hết trên mặt, cả đám ngạc nhiên nhìn Lý Thé Dân, trong lòng Tiêu Tụng cũng trầm xuống. Lý Khác

tuyệt đối có tiềm chất làm hoàng đế, không chỉ có, mà còn sẽ trở thành một quân chủ có nhiều đắt dụng vô. Nhưng mà...

"Huyền Linh, ngươi nói xem!" Lý Thé Dân thấy mọi người không nói lời nào, liền bắt đầu chỉ định.

Toàn bộ ánh mắt đều tập trung lên người Phòng Huyền Linh, ông trầm ngâm chậm rãi nói: "Ngô Vương Khác có tài hoa khí độ thật sự làm người nể nang, rất có vài phần phong thái của thánh thượng."

Cả bản thân Lý Thé Dân cũng nói qua câu "giống ta", đây là rõ như ban ngày. Bất quá có lẽ nguyên nhân chính là như thế, Lý Thé Dân mới luôn đề phòng hắn.

Bản thân Lý Thé Dân bước ra từ vũng máu thí huynh sát đệ, năm đó ông mang chiến công hiển hách, làm hào quang trên người ông vượt xa Ân Thái Tử, nếu Ân Thái Tử đăng cơ chưa chắc có thể bao dung ông, vì tự bảo vệ mình cũng vì quyền lực, cuối cùng mới đến nỗi tay chân tương tàn. Mỗi đêm nằm mơ, ông đều sẽ mơ thấy năm đó phụ tử huynh đệ kè vai chiến đấu, điên đảo nhà Tùy, đi bước một đánh hạ nên giang sơn Đại Đường, lần nào tỉnh lại cũng sẽ rơi lệ đầy mặt. Ông không muốn nhi tử mình lại tái diễn cảnh kinh biến Huyền Vũ môn.

Hiện giờ Thái Tử cùng Ngụy Vương đều làm ông vạn phần thất vọng, cho nên không bằng dứt khoát lập Ngô Vương cho xong.

Phòng Huyền Linh một câu, phảng phất như một giọt nước nhỏ vào trong chảo dầu, Trưởng Tôn Vô Kỵ còn có thể trầm ổn, Hầu Quân Tập lại có chút ngóe không yên.

"Nhưng mà." Phòng Huyền Linh lại chuyển, "Tù xưa để nghiệp lập trưởng không lập áu, lập đích không lập thứ, nếu dễ dàng sửa đổi như vậy, chỉ sợ triều cương sinh loạn."

Phòng Huyền Linh đại ý là: Lý Khác tốt, trừ quân tài năng đầy hứa hẹn, nhưng mà a, Thái Tử là chính thống đích tử, đứng đúng đắn hẳn là phải kế thừa đại thống. Khéo léo nhất là hai chữ "dễ dàng" này. Dù sao thì đã có thể như vậy, lại có thể như vậy, hết thảy đều xem thánh thượng ý tú.

Câu nào cũng yếu hại, lại không hề tỏ thái độ, nói cũng như chưa nói.

"Tiêu ái khanh, ngươi nói xem." Lý Thé Dân thăng thùng lôi ra Tiêu Tụng trẻ tuổi nhất, ông hiện tại chỉ muốn nghe một câu nói thật.

Lần này biểu tình trên mặt mọi người đều vô cùng xuất sắc, Tống Quốc Công phụ thân Tiêu Tụng từng làm Thái Tử thiêu phó, có quan hệ thầy trò với Thái Tử, mà Lý Khắc cùng Tiêu thị lại có quan hệ thông gia, khó trả lời a! Mọi người thật ra lại muốn nhìn một chút hăn đói phó như thế nào.

Tiêu Tụng kính cẩn đáp: "Những lời của Phòng tướng đều trúng要害, thần hạ sau khi nghe xong rất có sở ngộ, cảm thấy thập phần tán đồng."

Các lão thần đều ngạc nhiên, cái này lợi hại hơn, trực tiếp tới luôn một cái: Ta còn non nớt quá, những việc này không hiểu lầm, nên ôm thái độ cần phải học hỏi nhiều hơn lắng nghe các tiền bối kiến giải.

Lý Thé Dân cũng sững sót, chuyện này nếu là đặt trên người Tống Quốc Công, bảo đảm có thể được đến một cái đáp án tương đối minh xác, ít nhất, nếu ông ấy không muốn trả lời, thì sẽ nói không biết. Tính tình Tiêu Tụng cùng phụ thân hăn thật đúng là trông đánh xuôi, kèn thổi ngược.

"Một khi đã như vậy, liền nghĩ cách sửa lập Ngô Vương Khác đi." Lý Thé Dân vốn cũng không phải rát muốn lập Ngô Vương, nhưng chuyện mẫn cảm như lập trữ, đám gia hỏa khéo đưa đẩy lõi đời này, không cho một cú mạnh, tuyệt đối sẽ không có ai chịu phát biểu ý kiến gì hữu dụng.

"Thần cho rằng không thể!" Hầu Quân Tập mặc dù biết là thánh thượng đào hố, hắn cũng phải nhảy xuống.

Lý Thé Dân dựa lên lưng ghế, thay đổi tư thế thoải mái hơn chút, nhướng mày nói: "Vì sao?"

Hầu Quân Tập nói. "Đúng như lời Phòng tướng, Ngô Vương Khác tuy rất có tài, nhưng lại không phải đích tử, lập âu hay lập thứ, thật sự có vi phạm lời nói trước kia của thánh thượng."

Lúc trước khi Lý Thé Dân đăng cơ, đúng là có từng nói qua lập đích không lập thứ, lập trưởng không lập âu.

Sầm Văn Bản chắp tay với Lý Thé Dân nói: "Thánh thượng, thần hạ cho rằng, quân vị nên dùng hiền giả, Thái Tử nếu hiền năng, tất nhiên là tốt nhất, nhưng nếu đích trưởng không hiền, chẳng lẽ phải chôn vùi giang sơn

Đại Đường đã dùng mồ hôi máu tươi vất vả giành được? Nếu nói đích thứ, từ quý nhờ mẫu mà thôi."

Sầm Văn Bản bình thường tương đối điệu thấp, nhưng khi ném ra tay là phải ra tay. Lời nói của ông không chỉ rõ ra, nhưng ý tú trong đó lại rất rõ ràng, nghĩ một chút là biết, cái gì là đích thứ? Cứ chính thất sinh ra là đích. Dương thị mẫu thân của Lý Khác, chính là công chúa tiền Tùy, thân mang huyết mạch cao quý của Dương thị cùng Độc Cô thị, phong hậu cũng chưa chắc không được.

Lời này vừa nói ra, lập tức có người phản đối.

Trong điện thanh âm không ngừng vang lên, cãi cọ ầm ĩ, hoàn toàn tương phản với tình hình trước đó.

Lời editor: chương này pùn cùi quá, mấy ông già dỗi tới dỗi lui, làm nhớ tới Kỷ Hiểu Lam trên tivi hồi nhỏ...

Tiêu Tiêu với a Nhan chuẩn bị có bản copy nha...

Chương 383: Thú như thanh danh, người có sao?

Phòng Huyền Linh tuy rằng chưa tỏ rõ thái độ, nhưng lời của ông địch xác đều là điểm máu chốt.

Trận tranh luận này, giống như là Phòng Huyền Linh vẽ cho một cái phạm vi, mọi người căn cứ vào quan điểm bất đồng, ai cũng nói có sách, mách có chứng, bày ra đủ thứ sự thật nêu đủ thứ ví dụ. Quả thực cãi đến khó phân thắng bại. Nếu có người như Tống Quốc Công ở đây, chỉ sợ lại muốn đánh nhau.

Hơn một canh giờ trôi qua, vẫn khó phân cao thấp. Trong phòng ngoại trừ Phòng Huyền Linh, Trưởng Tôn Vô Ky, thêm một cái Tiêu Tụng, những người khác hầu như bị lôi vào.

Trong lòng Lý Thế Dân vốn đã rất thất vọng về Thái Tử và Ngụy Vương, lúc này phải nhìn một đám người hoặc uyển chuyển hoặc sắc bén, trong tối ngoài sáng chỉ trích con ông, càng không cao hứng.

Ông tuy là vua của một nước, nhưng cũng là phụ thân, trên đời này có phụ thân nào có thể chịu đựng một đám người giáp mặt nói nhảm không đúng, vừa nói lại kéo hơn một canh giờ? Lý Thế Dân như vậy là đã rất rộng lượng rồi.

"Thôi." Lý Thế Dân rốt cuộc nghe không nổi nữa, hơi gio tay nói: "Kiểm chứng việc này trước, nếu đúng là thật, ngày khác lại bàn tiếp."

"Dạ."

Các đại thần đều thập phần có tố chất mà lập tức im miệng, sửa sang lại y quan, cứ như những người cãi nhau kịch liệt vừa rồi không phải bọn họ, đồng loạt đứng thăng hành lễ với Lý Thế Dân, rồi sau đó dựa theo thứ tự lăng lặng ra khỏi điện.

Tiêu Tụng ra trước tiên, hăn cố ý thả chậm bước chân. Không phải muốn nghe những người khác nghị luận cái gì, những người này đều là thần tử

trọng yếu trung tâm của Đại Đường, tuyệt đối sẽ không có chuyện vừa ra ngoài điện liền nghị luận sôi nổi.

Tiêu Tụng chào hỏi hết những người đi ngang qua hàn, cuối cùng phát hiện Phòng Huyền Linh cùng Trưởng Tôn Vô Ky quả nhiên chưa ra.

Ra ngoài cửa cung, bầu trời lại hạ tuyết, không có gió, lá tả lá tả mà rơi. Chờ Tiêu Tụng về đến nhà, đã biến thành những bông tuyết to như lông ngỗng, trên mặt đất không lâu đã trăng xóa.

Trong phòng ngủ lộ ra ánh sáng ám áp, Tiêu Tụng đứng trên hành lang phủi tuyết trên người, tâm tình bỗng nhiên trở nên đặc biệt vui vẻ. Không biết từ khi nào, hàn quay về đều một mảnh tối đen, hiện giờ có thể từ có tình cảm chân thành, hàn cũng như thuyền cập bờ.

Hàn là nơi đặt chân cho lòng của Nhiễm Nhan, Nhiễm Nhan sao có thể không phải chở cho hàn an tâm chứ?

Đẩy cửa bước vào, nhìn xuyên qua màn trúc tinh mịn, quả nhiên thấy Nhiễm Nhan đang dựa trên giường đọc sách, có lẽ là nghe thấy thanh âm, liền buông sách, đẩy mành ra nhìn nhìn.

"Không phải đã nói không cần chờ sao." Tiêu Tụng cởi áo choàng vắt qua bình phong, quay đầu cười nhìn nàng.

Nhiễm Nhan sấp đứng dậy, Tiêu Tụng vội nói: "Ngươi nằm xuống, đừng ra tới rất lạnh."

Nhiễm Nhan lại không nghe lời hàn, đi đến bên người hàn duỗi tay hỗ trợ cởi quan phục, thấy tuyết trên người hàn, hỏi: "Bên ngoài tuyết rơi à?"

"Ừm." Tiêu Tụng nhanh chóng cởi y phục, lại thúc giục nói: "Mau lên trên giường đi."

Nhiễm Nhan khẽ cười nói: "Ta nào có như vậy quý giá, trong phòng thiêu bếp lò, không lạnh."

Tiêu Tụng từ trên bình phong lấy áo choàng lông hồ ly trùm kín nàng lại, cười trách mắng: "Không nghe lời."

Ca Lam dỗn vài thị tỳ vào hầu hạ hắn rửa mặt, lại khêu lửa than trong bếp lò, mới lui ra ngoài.

Hai người lên giường, Nhiễm Nhan giúp hắn tháo búi tóc ra, hỏi: "Sao lại đi lâu như vậy, có đại sự xảy ra sao?"

"Cũng không hắn, Tang Tùy Viễn tố giác Thái Tử và Ngụy Vương, thánh thượng đang tức giận, có tâm tư muốn phế truất, triệu tập toàn bộ quyền thần thương nghị, kêu ta đến, cũng bất quá là vì dặn dò việc đi kiểm chứng những việc này." Tiêu Tụng ngửi hương khí bội lan nhàn nhạt trên người nàng, cả người đều thả lỏng ra.

Tay Nhiễm Nhan đang giúp hắn chải vuốt tóc hơi ngưng, nói: "Thánh thượng sẽ không phải là muôn lập Lý Khác đi?"

Dù cho biết hoàng đế tương lai là Lý Tiêu Cửu, Tiêu Tụng có vẻ cũng có ý tú nhắm vào Lý Tiêu Cửu, nhưng nàng cũng có thể xuyên qua, còn có chuyện gì không thể thay đổi đâu? Lịch sử đến tận cùng có phải là không thể nghịch chuyển hay không, chuyện này còn phải chờ thời gian chứng thực.

"Có lẽ có đi, nhưng việc lập Lý Khác, khó." Tiêu Tụng thở ra một hơi, lười nhác ngã vào giường, "Sầm Văn Bản nói rất đúng, đích thứ gì thì bất quá từ quý nhờ mẫu thôi. Nhưng khó cũng đúng là khó ngay chỗ này."

"Vì sao?" Nhiễm Nhan giúp hắn đắp chăn, nằm xuống bên cạnh hắn.

Tiêu Tụng trả mình đối diện nàng, "Phi tần trong hậu cung của thánh thượng rất nhiều, bất quá hơn phân nửa đều là vì lung lạc thế lực môn phiệt mà nạp vào trong cung. Thánh thượng tuy cũng đa tình, nhưng Trưởng Tôn hoàng hậu còn sống, mỹ nhân liền đều là tươi sống, Trưởng Tôn hoàng hậu không còn, mặc dù mỹ nhân có mỹ nũa cũng chưa chắc thú vị. Hậu vị kia, đều không phải là ai cũng ngồi được."

Nói cách khác, hậu vị kia Lý Thé Dân chỉ cho thuộc về Quan Âm ti của ông, vô luận là xuất phát từ tình cảm giành cho Trưởng Tôn hoàng hậu, hay là sự nể trọng dành cho Trưởng Tôn thị và thời cuộc, đều không dễ dàng lập hậu.

"Quốc không thể một ngày vô quân, hậu cung không thể một ngày vô chủ, đến nay hậu vị đã treo không gần hai năm, thánh thượng không hề có ý tứ

muốn lập hậu, ta đánh giá, với tính tình thánh thượng, về sau cũng không có khả năng thay đổi chủ ý." Tiêu Tụng nghe xong đám người Hầu Quân Tập biện luận, lại suy nghĩ thêm, mới nghĩ ra điểm này.

Cũng như thế tử hắn chỉ có thể là Nhiễm Nhan.

"Ngươi tính toán làm sao bây giờ?" Nhiễm Nhan vẫn luôn cảm thấy, Tiêu Tụng càng có khuynh hướng già từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, bo bo giữ mình, nhưng chuyện này nói thì dễ dàng, kỳ thật là chuyện khó khăn nhất.

"Chờ thêm đi." Tiêu Tụng nói: "Trước tiên cứ quan sát đi, dù chờ đến chuyện xảy ra lại lựa chọn cũng không muộn, huống chi, tân quân hơn phân nửa chỉ biết bài trừ dị kỷ, đối với người trung lập, có lẽ sẽ không trọng dụng, nhưng cũng sẽ không gây khó dễ. Nhưng tiền đề là tân quân không thể là Lý Thái."

Tiêu Tụng đã từng cự tuyệt Lý Thái vài lần, với tính tình của hắn, khó bảo đảm sẽ không quan báo tư thù.

Tiêu Tụng vừa nói, tay vừa thò vào nội y của Nhiễm Nhan, chồm sát vào nàng nói: "Phu nhân, chúng ta đem chuyện lúc trước làm chưa xong tiếp tục đi!"

"Tiêu Việt Chi, hơn phân nửa đêm rồi bót nỗi điên." Nhiễm Nhan đè lại tay hắn.

Tiêu Tụng cũng không có cưỡng ép, chỉ đứng dây tắt đèn xung quanh, quay lại duỗi tay ôm nàng.

Đêm đã khuya, Nhiễm Nhan từ lúc đi vào nơi không có công ăn việc làm này, nàng cũng dần dần có thói quen ngủ sớm, ở trong bóng tối một lát liền buồn ngủ. Chẳng qua, người bên cạnh cứ ủi tới ủi lui thật sự không chịu ngừng nghỉ. Sau một lúc, nàng duỗi tay xuống sờ sờ vài cái, than một tiếng, chủ động hôn lấy hắn.

Tiêu Tụng cười một tiếng, rồi lập tức vạn phần nhiệt tình mà đáp lại.

Trong bóng đêm sot sot soạt soạt, Nhiễm Nhan hờ nhẹ một tiếng, nói: "Tiêu Việt Chi, ta đêm mai muốn cùng ngươi chia chǎn ra mà ngủ."

Dùng chung một cái chǎn, củi khô lửa bốc quá dễ dàng.

Tiêu Tụng thoái mái mà ngâm khẽ một tiếng, hắn hiện tại cũng không vội phản đối, chuyện ngày mai, ngày mai lại nói.

Ánh lửa từ bếp lò chiếu ra, trong giường màn cảnh xuân hiện ra.

Sáng sớm ngày kế, Nhiễm Nhan ở trong đệm chǎn động đậy thân mình, liền cảm thấy cả người đau nhức. Bên người đã sớm trống không, Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn nhìn, thấy quan phục đã không có, mới nhớ tới hắn hôm nay còn phải vào triều.

"Vân Lục!" Nhiễm Nhan kêu.

Ngoại thất rất nhanh vang lên tiếng bước chân, Vân Lục tiến vào nói: "Phu nhân, muộn rồi giờ sao?"

"Ừm, giờ nào rồi" Nhiễm Nhan ngồi dậy.

Vân Lục vén mành lên, mang theo khí lạnh tiến vào, đáp: "Đã sắp buỗi trưa rồi, lang quân phân phó nô tỳ không cần gọi ngài."

"Ta muốn đi tắm." Tối hôm qua bởi vì quá muộn, chỉ đơn giản rửa sạch một chút, vẫn chưa tắm gội.

Vân Lục che miệng cười nói: "Trách không được!"

Nhiễm Nhan ho khan một tiếng, xuống giường để Vân Lục hầu hạ nàng mặc y phục. Mặc xong, xoay người nhìn thấy thị tỳ đang thu thập khăn trải giường, lúc mơ hồ còn có thể thấy một đống hỗn độn, không khỏi nóng mặt. Trước kia khi chưa trải qua chuyện nam nữ, nàng đối với phương diện này lại khá thoải mái, nếu công tác yêu cầu, thậm chí có thể mặt không đổi sắc mà đàm luận chuyện này ở trước mặt mấy trăm tên đàn ông, nhưng không biết sao, sau nhiều lần cùng Tiêu Tụng, lại càng xấu hổ chuyện để người khác biết.

Lại thêm Vân Lục lúc này nói: "Lang quân yêu quý phu nhân như thế, phu nhân sẽ rất nhanh có tiểu lang quân đi!"

Mấy thị tỳ kia ẩn ẩn cười trộm.

Nhiễm Nhan trong lòng quần bách, trên mặt vẫn duy trì bình tĩnh như cũ. Nàng đang định đáp trả, bỗng nhiên dừng một chút, bất động thanh sắc duỗi tay néo mạch mình.

Mạch tượng lưu loát, đập mạnh mẽ nhanh nhẹn. Là hỉ mạch

Nhiễm Nhan hơi giật mình, thân thể này của nàng nguyệt sự luôn luôn không đúng ngày, qua một đoạn thời gian điều trị mới tốt hơn chút, tháng này đã có 45 ngày chưa có tới, thêm mạch tượng như vậy...thật sự...mang thai rồi!

"Phu nhân, làm sao vậy?" Văn Lục thấy Nhiễm Nhan hơi xuất thần, không khỏi hỏi.

"Đi gọi Lưu Thanh Tùng tới." Nhiễm Nhan nói. Trung y mạch tượng nàng không quá am hiểu, lại là sờ mạch của mình, nhất thời không thể xác định.

Nàng cùng Tiêu Tụng còn kém mấy ngày là thành hôn đã được một năm, tuy rằng ở giữa có một đoạn thời gian rất dài bởi vì các loại nguyên nhân vẫn không cùng phòng, nhưng sau đó cũng cùng phòng bốn năm tháng, lúc đầu hắn ngày nào cũng muộn, mang thai cũng hợp tình hợp lý.

Văn Lục thấy cảm xúc của Nhiễm Nhan có chút không quá bình thường, liền không hỏi nữa, vội vàng mà chạy ra gọi Lưu Thanh Tùng.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Thanh Tùng liền một thân tán loạn mà bị Văn Lục kéo đến.

"Nhiễm Nhan ngươi phải quản lý lại thị tỳ này của ngươi, nào có một cái đại cô nương nhào vào ô chǎn đào nam nhân ra!" Lưu Thanh Tùng nhìn thấy Nhiễm Nhan liền hét lên.

Nhiễm Nhan cũng không phản ứng hắn, liền duỗi tay ra, "Lưu Thanh Tùng, ngươi tới bắt mạch cho ta."

Lưu Thanh Tùng gãi gãi mó tóc lộn xộn, ngáp dài ngồi xuống tịch đối diện, tùy tiện duỗi tay nắm mạch nàng, "Ngươi bệnh rồi hả?"

Nhiễm Nhan im lặng không lên tiếng.

Lưu Thanh Tùng nhắm mắt lại, sau một lúc lâu lại bắt đầu ngáp, bất quá lần ngáp này mới há một nửa, đột nhiên mở mắt ra, cẩn thận sờ sờ, kinh ngạc nói: "Ngươi mang thai rồi!"

Hắn vừa dứt lời, Văn Lục liền tiến lên tóm lấy hắn, vui vẻ nói: "Lưu y sinh, thật vậy chăng? Phu nhân thật sự mang thai?"

"Tổ tông a! Ngươi đừng lắc nữa ta quáng mắt làm sao!" Lưu Thanh Tùng buông cổ tay Nhiễm Nhan ra, nói: "Có rồi có rồi, ta lấy chính mình thanh danh đảm bảo."

Văn Lục ngân ra một chút, nhíu mày nói: "Nói như vậy, còn không nhất định?"

Nhiễm Nhan nhịn không được phì cười.

"Không phải đâu, ta nói ngươi đây là có ý tứ gì hả?" Lưu Thanh Tùng trừng Văn Lục.

Văn Lục không xác định nói: "Thú như thanh danh, ngài có sao?"

"Ngươi nha đầu này quá độc!" Lưu Thanh Tùng căm giận, cáo trạng với Nhiễm Nhan: "Ngươi phải hảo hảo giáo dục Văn Lục nha đầu này, nàng sáng sớm liền đá văng cửa của ta, nhìn thấy hết thân thể của ta, đem ta từ trong ổ chăn móc ra, hiện giờ lại tồn thương ta như vậy!"

Nhiễm Nhan cười nói: "Như thế nào, ngươi ngại còn chưa đủ?"

Nói cách khác, đây đúng là thành quả sau khi được giáo dục.

Lưu Thanh Tùng nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu, phát phất tay nói: "Một chút cũng không buồn cười."

"Còn sáng sớm gì nữa, giờ này là buổi trưa." Văn Lục lầm bầm nói.

"Nói đúng đắn, ta mang thai đã bao lâu rồi?" Nhiễm Nhan hỏi.

Lưu Thanh Tùng nói: "Hơn một tháng đi, đại khái là ba bốn mươi ngày."

Nhiễm Nhan bụng nói nguy hiểm thật, mấy ngày nay lại không xảy ra chuyện gì, thật là vạn hạnh.

Chương 384: Tiêu Thị lang u oán

Vân Lục mừng đến không biết nên như thế nào mới tốt, "Phu nhân! Thật tốt quá! Thật tốt quá!"

"Chuyện gì vui vẻ vậy?" thanh âm thuần hậu của Tiêu Tụng truyền đến.

Trước khi kết hôn Tiêu Tụng không hề hồi phủ ăn cơm trưa, sau kết hôn, lại một bữa cũng không sót.

Tiêu Tụng bước vào trong phòng, người thứ nhất nhìn thấy là Lưu Thanh Tùng, không khỏi nhíu mày, "Lưu Thanh Tùng, ngươi y phục bất chỉnh còn ra thể thống gì."

"Y phục bất chỉnh còn không phải nhờ cô nàng Vân Lục này ban tặng, ta nói muốn mặc xong y phục rồi đi, nàng ta hoang mang rối loạn mà lôi ta đi." Lưu Thanh Tùng tràn trề ủy khuất, khép lại tay áo đứng dậy nói: "Ta về ngủ tiếp, Cửu Lang ngươi chậm rãi hưởng thụ tin tức tốt này đi! Ăc...đúng rồi."

Lưu Thanh Tùng vui sướng khi người gặp họa cố ý nhắc nhở: "Cửu tầu, ngươi sắp tới cần phải hảo hảo bảo trọng thân thể, ngàn vạn, ngàn vạn a! Trong khoảng thời gian này là nguy hiểm nhất."

Tiêu Tụng lập tức nhìn về phía Nhiễm Nhan hỏi: "Sao vậy? Người nơi nào không thoái mái?"

Vân Lục chỉ che miệng cười.

Liên hệ những gì vừa nghe được, cùng với thái độ của ba người, Tiêu Tụng lập tức đoán trúng nguyên nhân, "Phu nhân...ngươi có rồi?"

Đã bị đoán trúng, Nhiễm Nhan liền gật đầu thừa nhận.

"Ha ha!" tiếng cười sang sảng của Tiêu Tụng làm một đám chim sẻ trên nền tuyết giật mình, phành phạch bay tứ tán. Hắn mừng đến nỗi hai tay không

biết để ở đâu, muôn ôm Nhiễm Nhan ăn mừng một chút, nhưng hắn lần đầu làm cha, cũng không biết làm như vậy có thể thương tổn thai khí hay không, chỉ là đuôi lông mày khoe mặt đều là ý cười không thể che dấu.

Nhiễm Nhan nhìn hắn, cảm thấy giờ khắc này Tiêu Tụng thật sự rất đẹp, bắt mắt như ánh nắng rực rỡ.

"Vân Lục, đi, đi gọi Lưu Thanh Tùng lại." Tiêu Tụng vội vàng nói.

Vân Lục giòn giã úng tiếng, như một trận gió chạy ra ngoài.

Tiêu Tụng thật cẩn thận duỗi tay xoa bụng dưới của Nhiễm Nhan, bụng dưới vẫn bằng phẳng như trước, nhưng hắn phẳng phất như có thể sờ được cái gì, sau khi nghiêm túc sờ soạng một lúc lâu mới thu tay, trong thanh âm mang theo ý cười, "A Nhan, ta sắp làm phụ thân rồi!"

"Ừm." mặt Nhiễm Nhan cũng nhiễm một tầng ý cười.

Cách một lát, Lưu Thanh Tùng càng y phục bất chỉnh mà bị lôi trở về, "Ta nói hai vợ chồng các ngươi sao lại thích lăn lộn người khác như thế, ta nói với các ngươi, lão tử muôn dọn ra ở với Tang Tùy Viễn."

"Vân Lục, ngươi đi thu thập tay nải cho hắn." Tiêu Tụng lập tức phân phó, ngược lại, tươi cười không giảm mà lôi kéo hắn ngồi xuống một bên, hỏi đủ thứ về vấn đề phải chú ý trong lúc mang thai, phẳng phết như người đuổi không phải hắn.

Lưu Thanh Tùng vẫn luôn muốn xen mồm hỏi một cái xem Tiêu Tụng có phải thật sự muốn đuổi hắn hay không, nhưng vì nhiệt tình của Tiêu Tụng vô pháp ngăn cản, hắn đành phải trả lời cho hết, cuối cùng mới nói: "Cửu Lang, phu nhân nhà ngươi cũng chính là một y sinh, cần gì làm điều thừa đi hỏi ta."

"Nhưng ta không phải y sinh, hỏi phu nhân ta, lại sợ mệt nàng." Tiêu Tụng nói đương nhiên.

Lưu Thanh Tùng gào một tiếng, "Mẹ ta ơi! Tay nải của ta thu thập xong chưa? Lão tử đã có thể dự kiến những ngày khổ cực trong tương lai!"

"Lưu y sinh, ngươi đừng loạn kêu, ta còn chưa có gả chồng đâu!" Vân Lục vội vàng nói.

Lưu Thanh Tùng nguyên bản chỉ là một câu cảm thán, nói liền nhau lại thành nghĩa khác, Văn Lục xưa nay lại là một cô nương thành thật.

Lưu Thanh Tùng một phen giật lấy tay nải từ tay nàng, tông cửa xông ra, ngay sau đó một tiếng hét vang lên.

"Văn Lục, đi nhìn một cái hắn làm sao vậy!" Nhiễm Nhan nói.

"Không cần nhìn, ta sai người đem hắn ném vào phủ của hắn." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan kinh ngạc nói: "Lưu Thanh Tùng có phủ đệ riêng?"

"Đâu chỉ có, so với chỗ này của ta còn to gấp đôi, chỉ là hắn ngại tịch mịch, không muốn vào ở." Tiêu Tụng đối với Lưu Thanh Tùng một chút tức giận cũng không có, nhưng trên thực tế nhớ thù rất kỹ! Đối đãi Lưu Thanh Tùng, không thể đánh không thể giết, đành phải đuổi ra khỏi nhà, nhắm mắt làm ngơ. Tiêu Tụng cười nói: "Là của hồi môn lão thái thái để lại cho hắn."

Lưu Thanh Tùng tuy làm người không đàng hoàng, nhưng thiện lương hiếm thấy, cũng thập phần hiếu thuận. Tiêu thái phu nhân đã trải qua bao nhiêu triều đại huyết vũ tinh phong, gặp qua bao người muôn hình muôn vẻ, hiểu biết nhân tâm đương nhiên không phải người bình thường có thể so sánh, cũng vì nguyên nhân này, bà có thể nhìn ra, Lưu Thanh Tùng cũng không phải hèn mọn làm một nô bộc tới nịnh hót nịnh bợ bà, mà thật sự coi bà như thân nhân, cho nên Tiêu thái phu nhân cũng chưa từng coi hắn như người hầu, đối với hắn lại phá lệ yêu thương, đến khi lâm chung còn để lại cho hắn một mó cửa.

"Chờ đầu xuân, ta tự mình đi đến trước lăng tổ mẫu báo tin vui." Nhắc tới Tiêu thái phu nhân, cảm xúc của Tiêu Tụng hơi hạ xuống, "Từ nhỏ bà đã đối với ta rất là nghiêm khắc, khi ta sáu tuổi đã tận mắt thấy bà lệnh người treo cổ chết một nô tỳ, bà nói với ta, nếu muốn tàn nhẫn thì phải ngoan tuyệt, không thể cho địch nhân một chút cơ hội phản công nào, bà còn nói, mưu định rồi sau đó hãy động, suy nghĩ kỹ rồi mới làm."

Hài tử sáu tuổi, có thể nghe hiểu cái gì là "Mưu định rồi sau đó hãy động" sao? Nhiễm Nhan không biết. Nhưng nàng minh bạch khố tâm của Tiêu thái phu nhân, phàm là đại gia tộc, không có mấy cái có nội trạch an bình, Tiêu

Tụng muôn trở thành một quyền thần xuất sắc, thì phải đủ trầm ổn mưu lược.

Nhiễm Nhan cầm tay hắn nói: "Tổ mẫu trước khi lâm chung, từng nhắc tới Hiếu Minh hoàng đế với ta, nói vậy dưới suối vàng gặp nhau, cũng là chuyện đáng giá cao hứng."

Tiêu Tụng khẽ cười nói: "Tổ mẫu đối với ta rất tốt, trời cao đối với ta cũng không tệ."

Hôn sự của Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng xem như nhờ một tay Tiêu thái phu nhân thúc đẩy, nếu không thân phận của Nhiễm Nhan cùng Tiêu thị chênh lệch lớn như vậy, Độc Cô thị cũng sẽ không thể không ý kiến.

Tiêu Tụng tỏ ra yếu ớt cùng cảm tính, trước nay đều chỉ trong một cái chớp mắt. Hắn rất nhanh đã có thể điều chỉnh tốt tâm thái của bản thân.

Một buổi chiều, tin tức Nhiễm Nhan mang thai truyền cả phủ từ trên xuống dưới, thậm chí cả Trịnh phủ, Nhiễm phủ cũng đều nhận được tin tức.

Vì chỉ mới một tháng, Nhiễm Nhan cùng Trịnh phủ lại không quá thân cận, bởi vậy ngày kế chỉ có phu nhân Trịnh Nhân Thái đến thăm Nhiễm Nhan, tăng một ít đồ bồi quý trọng cùng với đồ dùng cho thai phụ, lại dặn dò một ít chuyện cần chú ý, cũng nói quay về sẽ chuẩn bị cho mây bà đỡ có kinh nghiệm.

Sắp đến buổi trưa, Nhiễm Vân Sinh, La thị cùng Nhiễm Vận cũng đều chạy đến.

Gương mặt của Nhiễm Vân Sinh đã cứng rắn hơn, nhìn càng thêm thành thực, phong thái cao hon trước vài phần, cả Nhiễm Nhan cũng nhịn không được nói: "Thập ca, ngươi lại tuấn thêm vài phần, sợ là cả thân tiên cũng phải tự biết xấu hổ."

"Ngươi nha đầu này, nhiều ngày không thấy, lại bắt đầu ba hoa." Nhiễm Vân Sinh cười nói.

Nhiễm Bình Dụ ở Trường An là thân phận thương nhân, vì sợ Tiêu Tụng không vui, lại lo ngại Ngự Sứ Đài buộc tội Tiêu Tụng qua lại khăng khít với thương nhân, cho nên ngày thường cũng rất hiếm khi tới Tiêu phủ thăm Nhiễm Nhan, chỉ có những ngày lễ tiết mới qua lại.

"Thập Thất tỷ mới đúng là so dĩ vãng còn mạo mĩ động lòng người hơn." Nhiễm Vận cười nói.

"Hầu gia có cao hứng không?" La thị quan tâm hỏi. Từ sau lần Nhiễm Nhan cứu Nhiễm Vân Sinh, La thị luôn mang lòng căm kích Nhiễm Nhan, hơn nữa căm thấy Trịnh phu nhân cùng Nhiễm Nhan là phúc tinh của nhà bọn họ, cũng chân chính quan tâm.

Vân Lục cười nói: "Lang quân chúng ta hận không thể không đi công sở, suốt ngày ở nhà bồi phu nhân đó."

"Vậy là tốt rồi! Vậy là tốt rồi!" La thị cũng nhẹ nhàng lên, "Ta mấy ngày trước đó cũng nghe láng giềng đồn, đều nói hầu gia là luyến thê phích, còn người bên đường loạn truyền, nhìn tướng mạo hầu gia, sao cũng không thấy giống người như vậy, ta còn lo lắng cả một thời gian, sợ là ai đó bịa đặt."

"Cũng không phải là có người tạo ra sao!" Nhiễm Nhan đã lâu chưa gặp bọn họ, trong lòng cũng hết sức cao hứng, lời nói cũng nhiều hơn xưa, "Người bịa đặt kia, chính là vị hôn phu của a Vận!"

Mọi người nhìn Nhiễm Vận, cười ầm lên.

Một đám người vây quanh bếp lò trong phòng nói chuyện phiếm, giờ ngọ đều tùy ý dùng một ít đồ ăn, bất tri bất giác sắc trời đã trễ.

La thị muốn cáo từ, Nhiễm Nhan đang cố giữ bà ở lại một đêm, Tiêu Tụng vén màn bước vào.

Trong phòng thoảng chốc một mảnh yên tĩnh, phó tì cả phòng đều nín thở, đại khí không dám suyễn.

Vân Lục bước qua tiếp áo choàng hắn cởi ra, vắt lên trên bình phong ở ngoại thất.

"Gặp qua Hầu gia." Vẫn là Nhiễm Vân Sinh phản ứng trước tiên.

La thị cùng Nhiễm Vận cũng lập tức đứng dậy hành lễ.

"Đều là người trong nhà, không cần giữ lễ tiết, đều ngồi đi." Trên mặt Tiêu Tụng mang nụ cười ấm áp.

Nhiễm Vân Sinh tiếp xúc Tiêu Tụng vài lần, biết hắn cũng không nghiêm khắc giống trên phố đồn đai, nhưng La thị cùng Nhiễm Vận gặp qua hắn không được mấy lần, dù cho hắn nói không cần giữ lẽ tiết, các nàng vẫn có chút khẩn trương.

"Phu quân." Nhiễm Nhan nhẹ gọi một tiếng.

Tiêu Tụng sợ khí lạnh trên người ảnh hưởng nàng, nên không ngồi gần nàng, chỉ ôn nhu hỏi: "Cơm trưa ăn cái gì?"

"Trong chốc lát làm phòng bếp báo cho ngươi, Hình Nương quản nghiêm lâm, ngươi cứ yên tâm đi." Nhiễm Nhan hiện tại một chút tự do thân thể cũng không có, đọc sách quá hai khắc, Hình Nương liền sẽ tận tình khuyên bảo kêu nàng nghỉ ngơi.

"Phu quân, ta muốn giữ bọn họ lại một đêm." Nhiễm Nhan biết, chỉ cần Tiêu Tụng không lên tiếng, La thị trăm triệu lần cũng không chịu ở lại.

Tiêu Tụng cười nhìn về phía La thị, ôn thanh nói: "Thím ở lại đi, mấy ngày nay tuyết rơi, A Nhan buồn ở trong phòng, cũng không có ai bồi nàng nói chuyện, vừa vặn các ngươi tới, liền ở lâu một chút."

Nhiễm Nhan dám khẳng định, Tiêu Tụng một khi bắt đầu ôn hòa, hắn tuấn lãng, hắn thanh âm, rất ít nữ nhân cự tuyệt.

Quả nhiên, La thị bị một tiếng 'thím' của Tiêu Tụng gọi đến lâng lâng, tâm tình cũng thả lỏng rất nhiều, "Một khi đã như vậy, chúng ta đây chối từ nữa là kiêu ngạo."

"Vừa lúc ném một mình a gia ở nhà." Nhiễm Vận cười nói.

Tiêu Tụng nhìn về phía Nhiễm Vân Sinh nói: "Ta cùng đại cữu ca nhiều ngày không thấy, cũng muốn tâm sự."

Tiêu Tụng không tự cao tự đại, thái độ cực kỳ ôn hòa, làm người cả phòng đều thả lỏng, không khí dần dần ấm lên.

Dĩ vãng trên phố chỉ biết Tiêu Tụng thiết diện vô tư, mỗi lần xuất hiện đều là mặt đen, sát khí nghiêm nghị, nhưng bọn họ cũng chưa từng ngẫm lại, lúc phá án có thể cợt nhả sao?

Tiêu Tụng ở trong quan trường thích ứng như cá gặp nước, cũng không phải chỉ nhờ vào năng lực cùng gia thế, bản thân hắn có thủ đoạn giao tế thập phần cao minh, bởi vậy chỉ hàn huyên trong chốc lát, liền tiêu trừ hết cảm giác khẩn trương của mọi người. Bất quá không khí vẫn không có khả năng giống như trước, dù gì thân phận của Tiêu Tụng bày ra đó. Cũng như Hoàng Thượng đối với Phòng Huyền Linh có thân thiết hơn nữa, Phòng Huyền Linh khi nói đùa với ông cũng phải nghĩ đi nghĩ lại trong đầu mấy chục lần, cân nhắc mấy chục lần mới dám nói ra.

Bữa tối qua đi, Nhiễm Nhan lại cùng đám người La thị hàn huyên một hồi lâu, mới bị Tiêu Tụng cưỡng chế trở về phòng nghỉ ngơi.

Từ đêm đó nói đắt riêng chăn ngủ, thật sự là phải đắt riêng, bất quá ngày kế Nhiễm Nhan luôn phát hiện mình nằm trong ngực Tiêu Tụng.

"Phu quân, sư phụ còn ở trong chùa, ta vẫn luôn tính toán tìm cái cớ đem ông nhận về phủ, lúc này ta mang thai, liền để ông tới coi sóc ta được không?" Nhiễm Nhan nằm ở trên giường, trung câu ý kiến của Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng u oán mà nhìn chằm chằm bụng nàng, miệng đáp: "Đương nhiên có thể, nói chứ ta cần phải hảo hảo cảm tạ sư phụ ngươi mới được."

"Ngươi đừng có luôn mang ánh mắt này!" Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

Tiêu Tụng biết tin mang thai trong ba ngày đầu đặc biệt hưng phấn, buổi tối đều hưng phấn đến mất ngủ, ba ngày trôi qua, liền bắt đầu u oán.

Chương 385: Đập cửa hiệu

Ngày kế, Nhiễm Nhan liền phái người đón Ngô Tu Hòa vào bên trong phủ.

Nhiễm Nhan tuy không thể phân thân đi xem ông, nhưng vẫn sai người chiêu có cuộc sống hàng ngày của ông, đoạn thời gian này lão nhân gia sống đặc biệt dễ chịu, so với khi còn ở Tô Châu đã béo lên một vòng.

Ngô Tu Hòa vẫn mang bộ dạng nhìn như tiên phong đạo cốt kia, nhàn nhạt nói: "Vi sư thời trẻ theo thầy là Bạch Vân chân nhân, sáng sớm bấm đốt ngón tay biết người sẽ có tạo hóa, hiện giờ quả nhiên ứng nghiệm, không uông công vi sư cứu người một lần."

Gặp mặt thăm hỏi như vậy, Nhiễm Nhan thật đúng là không biết phải nói cái gì mới tốt. Đột nhiên sư môn đều chuyển từ y thánh chuyển tới Đạo gia.

Nhiễm Nhan hỏi sơ vài câu về cuộc sống ở trong chùa, Ngô Tu Hòa lập tức che mặt khóc rống, nói đám hòa thượng kia không cho ông ăn thịt, ông lại chưa từng cắt tóc làm tăng, dựa vào cái gì không cho ông ăn.

"Đó là thánh địa Phật gia, tất nhiên là không thể lây dính tục vật, sau này sư phụ ở trong phủ muốn ăn bao nhiêu cũng có, ta đã đem cách làm thịt kho tàu dạy cho Hình Nương và Văn Lục, sư phụ cứ ăn thoải mái." Nhiễm Nhan nói.

Ngô Tu Hòa lập tức ngưng khóc, dùng tay áo chấm chấm khói mắt khô queo, "Thập Thất Nương quả nhiên hiếu thuận."

Văn Lục cười nói: "Thần y, phu nhân hiện giờ có thai, vừa lúc lấy cớ này đón ngài đến đây bảo dưỡng tuổi thọ, thời gian nói chuyện còn nhiều, nô tỳ an bài chỗ ở cho ngài, không bằng ngài đi nghỉ ngơi trước, sau bữa tối lại ôn chuyện?"

Ngô Tu Hòa đã khôi phục bộ dáng tiên phong đạo cốt, vuốt râu cười nói: "Như thế rất hợp ý ta."

Nhiễm Nhan cười gật đầu, để Văn Lục dẫn Ngô Tu Hòa đi nghỉ ngơi.

Trước khi an tâm dưỡng thai, Nhiễm Nhan đã tìm hiểu hết những chuyện trước đó bị gác qua một bên, tỷ như Thanh La cùng Tiêu Mân.

Ca Lam đã sớm tìm cho Thanh La một nông hộ thành thật ở ngoài thành, cho mấy chục quan tiền gả đi, có lẽ là cảm thấy cũng gả xong cho người rồi, nên cũng an phận mà sống cùng phu quân nàng ta, Tiêu Mân thì tống cổ về Tô Châu, theo thuyền hàng của Nhiễm Bình Dụ nam hạ.

Nhiễm Nhan hoặc nhiều hoặc ít cũng biết những chuyện bên trong thế gia đại tộc, những thứ đó bày ra trước mắt, mặc kệ có uy hiếp hay không, biện pháp tốt nhất chính là dọn dẹp sạch sẽ. Còn có một vài người thỉnh thoảng phát hiện hơi có dị tâm, cũng đều tạm thời thả tới thôn trang.

Bên trong Tiêu phủ lập tức thanh tĩnh hơn rất nhiều.

Nửa tháng này, Nhiễm Nhan càng ngày càng dễ buồn ngủ, có thời điểm nghiêm trọng đang đứng nói chuyện cũng có thể ngủ.

Sau đó khi bệnh trạng khá hơn chút, thì lại bắt đầu nôn nghén, phun đến long trời lở đất, đem thịt dưỡng mập từ nửa tháng trước giày rót đi, Tiêu Tụng gấp đến độ suốt ngày không phải bám lấy Ngô Tu Hòa hỏi, thì là chạy Thái Y Thư hỏi, phái người lục soát phương thuốc cổ truyền dân gian ở khắp nơi, tìm được rồi lại cầm đi Thái Y Thư hỏi mấy thái y có được hay không, trong thời gian ngắn, cả Trường An đều biết Hiến Lương phu nhân mang thai.

Hiến Lương phu nhân mang thai thì vô pháp thị tẩm, trong nhà lại không có trắc thất đằng thiếp, có vài vị bắt đầu động tâm tư, hầu phủ bình thường không có bao nhiêu khách khứa giờ xe cộ lui tới nối liền không dứt, nhà nhà đều phái băng nhân đến trước mặt Nhiễm Nhan làm mai.

"Hoài thai mười tháng a! Phu nhân cùng hầu gia ân ái phi thường, nói vậy cũng không đành lòng thấy Hầu gia chờ đợi mòn mỏi mười tháng này, nô biết Nguy thị có ba nữ nhi, đều là con vợ cả, tướng mạo cũng khả nhân, máu chót là thập phần tri thư đạt lý, biết tôn ti trưởng áu, tính tình dịu ngoan, nếu làm trắc thất, nhất định có thể hiệp trợ phu nhân lo liệu việc nhà, phụng dưỡng hầu gia, phu nhân cũng có thể an tâm dưỡng thai." Băng nhân cười khanh khách nói.

Vân Lục tức đến mắt đều đỏ, thật không hiểu nổi phu nhân, đóng cửa không gặp là được, hà tất phải để những người này vào nhà để chịu đựng bức bối cõi này?

Nhiễm Nhan lại hạ quyết tâm muốn đem thanh danh bình dấm chua truyền ra, hiện tại nàng có thai, Độc Cô thị lại cần giữ đạo hiếu, mặc kệ mấy chuyện lặt vặt này, nên đây đúng là thời cơ tốt. Bởi vậy nghe băng nhân nói xong, nàng cũng không tức giận, "Ngươi nói rất đúng, nàng giúp ta xử lý việc nhà hâu hạ Hầu gia, ta liền có thể nhàn hạ."

Băng nhân kia trong lòng mừng thầm, nói: "Phu nhân quả nhiên hiền huệ hiểu lý lẽ."

"Ta dứt khoát thu thập tay nải về Lan Lăng bón gia, đem Tiêu phủ nhường cho Ngụy thị tỷ muội gì kia chăm sóc, ngươi thấy sao? Như vậy chẳng phải là càng thêm thanh nhàn?" Nhiễm Nhan cũng không đợi bà ta trả lời, hơi nghiêng đầu, nói với Vân Lục: "Đi thu thập một chút cho ta, ngày mai sáng sớm liền về Lan Lăng."

"Dạ." Vân Lục lập tức lên tiếng, dẫn người bắt đầu thu thập trong phòng.

"Phu nhân đừng hiểu làm, nô không phải có ý tứ này..."

Băng nhân vừa mới nói một nửa, liền bị Nhiễm Nhan nhàn nhạt cười cắt ngang, "Ngài nói rất đúng, ta đâu, là từ Tô Châu cái tiểu địa phương đi ra, cũng chỉ là trung đẳng thế gia, kiến thức không nhiều lăm, hôm nay được ngài nhắc nhở, mới nhận thấy mình tầm mắt nhỏ, nguyên lai giúp chồng dạy con chưởng gia, không phải không có đại phụ thì không thể, vừa vặn ta trở về nghỉ ngơi, cưới trắc thất hay là nạp thiếp, ngài chỉ cần nói với Tương Võ Hầu, hắn thích là được, ta không có ý kiến."

Nhiễm Nhan nói tâm bình khí hòa, lời nói lại toàn những câu làm người hãi hùng khiếp vía, băng nhân vội vàng nói: "Hiển Lương phu nhân bót giận, nô đây cũng là chịu người nhờ vả, phu nhân nếu không thích, từ chối là được, phu nhân có thai trong người, cũng không thể bức bối đi đường xa."

Nhiễm Nhan cầm một quả mơ, động tác dừng một chút, "Bức bối thì không đến mức, bất quá ngươi nói rất đúng, là không thể đi đường xa."

Bên này băng nhân vừa mới yên lòng, Nhiễm Nhan trầm ngâm nói: "Ta đây liền về Trịnh phủ ở một đoạn thời gian, dưỡng thai đi."

Lời này suýt nữa làm băng nhân kia ngã quy, bà ta vừa ổn định tâm thần, đang chuẩn bị khuyên nhủ Nhiễm Nhan, lại nghe Nhiễm Nhan nói: "Ca Lam, tiễn khách."

"Tiền băng nhân, phu nhân nhà ta có thai, không thể ngồi lâu, hôm khác Tiền băng nhân nêu thúc đẩy được cọc chuyện tốt này, phu nhân tất nhiên tự mình tới cửa trí tạ." Ca Lam cười nói.

Lời nói đã nói đến mức này, Tiền băng nhân cũng không dám ở lâu hơn, vạn nhất Nhiễm Nhan vì ngồi lâu mà xảy ra chuyện gì, bà ta cũng thật sự khỏi cần lăn lộn nữa.

Ra khỏi đại môn hâu phủ, Tiền băng nhân ngồi xe ngựa về lại cửa hiệu mặt tiền ở chợ đông. Băng nhân Trường An có chút thanh danh đều có cửa hiệu mặt tiền của mình ở chợ đông hoặc chợ tây, chuyên kinh doanh mai mối, gọi là băng nhân quán, trong một quán có ít nhất cũng ba đến năm vị băng nhân, căn cứ danh tiếng tốt xấu cùng thanh danh lớn nhỏ mà thu phí dụng.

Tiền băng nhân là băng nhân của một băng nhân quán có danh tiếng tốt nhất trong đó. Hôm nay gặp chuyện ở Hầu phủ, làm bà ta không khỏi lo sợ, làm mai hơn mười năm, còn chưa từng gặp ai như Hiến Lương phu nhân, vạn nhất nếu gặp phải chuyện gì, quét một vết đen trong thanh danh của bà ta thì làm sao bây giờ?

Trở lại cửa hiệu, thấp thỏm một cái buổi chiều, đến khi sắp đóng cửa mới hơi nhẹ nhàng thở ra.

Toàn bộ con đường này đều là băng nhân quán. Tiếng trống canh vang lên, mọi người đều đang thấp đèn trước cửa, chuẩn bị đóng cửa.

Tuyệt lại bắt đầu rơi, trên đường bỗng nhiên vang lên hàng loạt tiếng vó ngựa, mọi người đều ngừng tay, liền nhìn thấy hơn mươi kỵ sĩ, cầm đầu là một bộ thường phục màu tím trên một con tuấn mã to lớn màu đen, tay áo rộng theo gió vê ra một độ cung ưu nhã, nhưng khí thế của người nọ thật sự lại không quá ưu nhã. Phảng phất như cuốn theo bão tuyêt thối quét mà đến, tức giận rào rạt, toàn bộ người trên đường đều nhịn không được rùng mình một cái.

"Hủy hết cho ta!" Tiêu Tụng vung roi chỉ vào băng hiệu ở trước cửa hiệu của Tiền băng nhân.

Hai hộ vệ đằng sau lập tức xuống ngựa.

Lão bản trong quán là một người mập mạp chừng 40 tuổi, cả người đầy thịt núc ních vội vàng chạy ra, chấp tay nói: "Không biết tiểu điểm đặc tội Tương Võ Hầu khi nào, phải phiền hầu gia tự mình tới hủy đi bằng hiệu của tiểu điểm?"

"Ta đã hủy ngươi chiêu bài, thì sẽ nói rõ nguyên do cho người trên đường này nghe, miễn cho ngày khác ta còn phải tốn công tới hủy nhà khác chiêu bài!" Tiêu Tụng từ trên ngựa cao nhìn xuống nói.

Hắn vốn dĩ đã rất có khí thế, hiện giờ tức giận ngập trời, mặt đen thui, còn đáng sợ hơn lúc chém đầu dọn nhà người khác, thanh âm thuần hậu lạnh như đóng băng, "Trong quán các ngươi ai hôm nay đến phủ ta nói ẫu nói tả, nói muốn tìm nữ nhân thay phu nhân ta phân ưu giải lao? Nhà của Tiêu Việt Chi ta, đã có phu nhân Tiêu Việt Chi ta chăm sóc! Ai muốn nhúng tay, kêu băng nhân kia lăn ra đây nói rõ ràng cho ta!"

"Tương Võ Hầu thỉnh bót giận, trong chuyện này tất nhiên có hiểu làm gì đó, chúng ta cũng đều là chịu người nhờ vả đi thay người kết nối tơ hồng, ta tin tưởng băng nhân trong quán chúng ta tuyệt đối sẽ không mở miệng mạo phạm Hiến Lương phu nhân." Lão bản giải thích.

Tiêu Tụng hơi nhếch khóe miệng, "Ý của ngươi là ta vu hãm ngươi?"

"Không dám không dám, Tương Võ Hầu..." chủ tiệm thấy băng hiệu đã sắp bị hủy đi, cũng không lo giải thích, vội vàng đi bảo hộ băng hiệu kia.

Bọn họ kinh doanh cái này, dựa vào chính là danh tiếng chiêu bài, chiêu bài còn bị người đập, sao còn ở trong ngành này được nữa, cho nên chủ tiệm chính là chết cũng không thể để người mang khỏi băng hiệu này đi.

Tiêu Tụng kẹp nhẹ bụng ngựa, ngựa bước ra trước vài bước, đến trước tấm biển kia, không hề dự triệu mà rút lợi kiếm ra, chém tấm biển kia thành hai đoạn. Kiếm phong lướt qua thân thể chủ tiệm làm hắn sơ tới mức lóng tơ đều dựng thẳng lên.

Tiêu Tụng đem kiếm chậm rãi cắm vào vỏ kiếm, lạnh lùng nói: "Ta Tiêu Việt Chi sớm đã có thê, giờ đang dưỡng thai, ai còn dám chạy đến trước

mặt nàng nói chuyện đưa nữ nhân, làm thê thi của ta hoảng hốt, thì sẽ như tẩm biển này."

Dứt lời, liền quay ngựa rời đi.

Người đầy đường đều sững sót, chủ tiệm kia khi phản ứng lại, tức khắc nhào lên tẩm biển gào khóc.

Chuyện này trong một đêm truyền khắp Trường An, người có lập trường bất đồng mang thái độ bất đồng, ngoại trừ mấy khuê trung nương tử nói biết vậy chẳng làm, còn lại đại đa số người đều đối với hành vi lần này của Tiêu Tụng tỏ vẻ không tán đồng.

Bất quá Tiêu Tụng nếu dám làm vậy, thì tất nhiên đã tính đến hậu quả, hắn không phải là người dễ nóng đầu.

Tiêu Tụng bước vào viện, né mồi roi ngựa trong tay cho thị tỳ, vào phòng.

Nhiễm Nhan đang nằm nôn khan bên cạnh bồn, Tiêu Tụng vội vàng ngồi vào mép giường xoa lưng cho nàng, chờ nàng phun xong một lúc lâu, mới nói: "Đây đến tột cùng còn muộn phun bao lâu? Thai lần này tốt nhất là có thể sinh năm sáu cái, về sau không phải chịu tội như vậy nữa."

Nhiễm Nhan suy yếu cười nói: "Ngươi cho là heo nái đẻ con sao? Động một chút liền năm sáu cái."

Tiêu Tụng cũng cười ôm nàng vào ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, "Ta không phải là nhìn đến sốt ruột sao, lại không giúp được gì, nếu có thể giúp ngươi phun, ta cũng không nóng nảy."

"Ngươi dứt khoát giúp ta sinh luôn đi." Nhiễm Nhan ghé vào vai hắn, bắt đắc dĩ nói.

"Ha ha!" Tiêu Tụng cười lớn, lồng ngực hơi rung.

Nhiễm Nhan nhìn lạn vải sa tanh tím trước mắt, "Ngươi đi đâu vậy?"

Tiêu Tụng đi công sở trông coi công việc, đều mặc quan phục màu đỏ, hắn mỗi ngày một khi về nhà thì cả quan phục cũng không thay ra đã vọt vào phòng ngủ, hôm nay không chỉ thay thường phục ra, hơn nữa bả vai vẫn còn ướt, hiển nhiên không có khả năng là ở trong phủ.

Đường triều đối với quan phục và thường phục có quy định nghiêm khắc, phàm là mặc quan phục, công phục, làm việc đều là việc công, những chuyện đã làm đều sẽ liệt kê trên danh sách chiến tích để khảo hạch, mà thường phục là y phục mặc trong lúc bình thường, tương đối tùy ý. Tiêu Tụng lại trở về chỉ để thay thường phục mới đi ra ngoài

"Tiêu Việt Chi." Nhiễm Nhan đầy hán ra, "Ngươi có phải biết chuyện hôm nay hay không?"

Tiêu Tụng ho khan một tiếng, gật gật đầu.

"Ngươi đi tìm người ta tính số?" Nhiễm Nhan dùng hai tay vặn mặt hán lại, nhíu mày hỏi: "Như vậy có gây bất lợi cho ngươi hay không?"

Suy nghĩ lúc đầu của Nhiễm Nhan cũng chính là hủy một chút thanh danh của bản thân mình, dù sao ở Trường An phu nhân bưu hán có vài tá, cũng không sót thêm một cái nàng. Nhưng nghĩ lại, Tiêu Tụng cũng không phải người dễ xúc động, Nhiễm Nhan hỏi: "Vì sao lại làm như thế?"

Chương 386: Dâng hương

"Người muôn nhét người vào bên cạnh ta cũng không phải chỉ có những thị tộc đó, hiện giờ đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, ta cần phải dự phòng trước." Tiêu Tụng nói.

Dù cho là ai nhét người cho Tiêu Tụng, hắn cũng có thể cự tuyệt, nhưng khi đó mà cự tuyệt khó tránh khỏi sẽ làm người nghĩ nhiều, quyền lợi luôn đi cùng với ngò vực, cho nên Tiêu Tụng đành phải tỏ rõ thái độ trước.

Tiêu Tụng thấy nàng vẫn cau mày, cười nói: "Cũng chỉ là bị Ngự Sứ Đài tham tấu một quyền mà thôi, huống hồ đây cũng không coi là chuyện gì to tát, cùng lăm là phạt ta một tháng bồng lộc."

Tiêu Tụng bí mật có quan hệ không tồi với vài vị ngự sử, tuy chuyện này truyền khắp Trường An, Ngự Sứ Đài không thể giả câm vờ điếc, nhưng có thể tân trang một chút lời ăn tiếng nói, sẽ không làm quá sắc bén. Trong đám khai quốc công thần, một nửa đều là thê quản nghiêm, Phòng Huyền Linh còn từng bị Lư thị đánh, thánh thượng đối với phương diện này khá cởi mở, gấp phải cùng lăm cũng chỉ cười bất đắc dĩ, trùng phạt sơ sơ, cho bá tánh một cái công đạo mà thôi.

Ngày hôm sau.

Khi thượng triều, quả nhiên đúng như Tiêu Tụng sở liệu, thánh thượng chỉ trách cứ hăn hai câu, phạt một tháng bồng lộc, làm chính hăn nghiêm túc tự kiểm điểm.

Từ đó về sau, cửa Tiêu phủ lại khôi phục vẻ an tĩnh như trước, vài người có tâm tư kia cũng tạm thời ngưng nghỉ.

Trường An mùa đông năm nay chỉ đỗ hai trận tuyết, sau khi qua năm mới, Tiêu Tụng thanh nhàn hơn một chút, chờ thai Nhiễm Nhan cũng ổn, hăn cứ cách vài bữa sẽ bồi nàng cùng nhau ra ngoài giải sầu.

Hôm nay ngay lúc được nghỉ tắm gội, Tiêu Tụng liền cùng nàng đi Khúc Giang đạp thanh, thuận tiện vào chùa dâng hương.

Xe ngựa vững vàng chạy trên đường lát đá, Nhiễm Nhan nằm trên giường nệm thật dày, một chút cũng không cảm giác được xóc nẩy.

"Ta nghe nói thai phụ mỗi ngày đi lại nửa canh giờ đến một canh giờ sẽ có lợi cho sinh sản, đi nhiều không tốt. Đợi chút nữa khi lên núi, ta ôm ngươi, không cho phép cự tuyệt." Tiêu Tụng cắt một miếng đào đưa cho nàng.

Nhiễm Nhan bất đắc dĩ, Tiêu Tụng nghe nói, khẳng định là nghe toàn bộ y sinh trong Thái Y Thư nói đi.

Mang thai đến bây giờ đã hơn bốn tháng, Tiêu Tụng hầu như ôm đùm toàn bộ sinh hoạt ẩm thực, nghiêm khắc quản chế đồ ăn cùng thời gian nghỉ ngơi của nàng.

Tiêu Tụng chưa từng thoát khỏi tâm lý khẩn trương, nhưng Nhiễm Nhan vẫn có thể cảm giác được. Nhiễm Nhan 17 tuổi mang thai là bình thường, ở Đường triều đại đa số nương tử đều sinh dục trước 20 tuổi, nhưng chết trong lúc sinh đẻ cũng bình thường, cho nên mới nói sinh hài tử là đi qua quỷ môn quan. Hơn nữa Tiêu Tụng cũng 27 28 mới đón đứa con đầu tiên, hắn đương nhiên coi trọng. Cho dù đến tháng thứ tư, Nhiễm Nhan nói có thể làm chuyện phòng the, hắn cũng chưa từng đòi hỏi.

"Ừm." Nhiễm Nhan rất hiểu tâm tình này của hắn, cho nên không chút do dự đáp ứng.

Nàng ăn xong nửa quả đào, bỗng nhiên nhớ tới một việc, "Chuyện Thái Tử cùng Ngụy Vương sao rồi?"

Tiêu Tụng lau tay, nói: "Việc này tạm thời bị đè ép xuống, nghe nói thánh thượng tìm Tang Tùy Viễn khẩn thiết nói chuyện một lần, hắn cũng không tiếp tục truy cứu."

Nhiễm Nhan rất kỳ quái, Tang Thần là người một con đường đi tới cuối, một khi nhận định chuẩn một việc, thì dù phía trước có núi đao biển lửa, cũng cố chấp mà đi về phía trước, không biết Lý Thế Dân dùng biện pháp gì thuyết phục hắn.

"Ngày hôm trước thánh thượng chỉ định Phòng tướng làm Thái Tử thiêusư." Tiêu Tụng nói, tiếp chung trà Văn Lục đưa qua, nhấp một ngụm.

Thánh thượng còn chưa có ý muốn phế truất Thái Tử? Rõ ràng đã tới mức đêm khuya còn triệu quần thần tới thương nghị, Nhiễm Nhan không tin đây là việc Lý Thế Dân làm trong lúc nỗi nóng xúc động.

Tiêu Tụng nhìn ra suy nghĩ của nàng, liền buông chung trà ngồi vào mép giường, nói: "Ngày hôm trước thánh thượng ở tại hành cung, em trai của Đột Lợi Khả Hãn liên hợp tay trong bức ép Hạ La Cốt con trai của Đột Lợi, thừa dịp bang đêm mai phục ngoài cung, tấn công hành cung, giết chết mấy chục vệ sĩ. Đây là mưu phản, triều dã trên dưới chấn động, sôi nổi phỏng đoán hành động này có phải do vị Khả Hãn Đột Quyết nào đó bày mưu đắt ké hay không, trước khi điều tra rõ, trữ vị không thể động, nếu không rất dễ dàng lung lay cả một quốc gia."

Phòng Huyền Linh trong năm Trinh Quán đầu tiên đã từng cư tuyệt làm Thái Tử thiêusư, vào lúc này lại đáp ứng, đơn giản là Đại Đường cần phải dùng phương thức như vậy để bình ổn chuyện phế truất.

Nhiễm Nhan thật ra đã nghe Ca Lam nói qua chuyện này, bất quá nàng cũng chỉ là nghe đồn, không tỉ mỉ kỹ càng như Tiêu Tụng nói.

"Ba Lăng công chúa thì sao?" Nhiễm Nhan vốn muốn tiến cung thăm dò tình huống, tóm một cái thời cơ để báo thù, nhưng không khéo là sau khi tìm hiểu rõ đại khái tình huống trong cung, nàng lại mang thai. Như thế cũng chỉ phải tạm thời dừng tay, nàng không nghĩ mang hài tử đi làm loại chuyện này, nhưng không thể không đề phòng nàng ta.

"Còn nhớ thù a." Tiêu Tụng cười nầm bên người nàng, "Thánh thượng đã hạ chỉ, lệnh cho nàng ta cùng Sài Lệnh Võ giữa tháng sáu thành hôn, sau đó tiếp tục ở trong phủ tự kiểm điểm, trừ phi được cho phép, không thì không được ra khỏi phủ nửa bước."

"Vì sao lại làm vậy?" Nhiễm Nhan không phải sát nhân cuồng, Ba Lăng công chúa bị báo ứng như vậy nàng cũng rất cao hứng, nhưng cũng nghi hoặc, người chết ở biệt viện công chúa bên kia đều là vô hộ tịch, hơn nữa Tiêu Tụng vì giàu đi dấu vết có người tập kích biệt viện, mà tạo ra tình huống lò luyện đan nổ mạnh ngoài ý muốn, trùng phạt rồi sau khi kết hôn còn câm túc, lại không nói rõ kỳ hạn, là có chút quá nghiêm khắc đi.

"Khi còn ở Lan Lăng, ta không phải đã sai Bạch Nghĩa đem một phần chứng cứ giao cho ngự sử Mã Chu sao? Đó là chứng cứ Ba Lăng công chúa bức bách nam nhân làm luyến sủng cho nàng ta, hơn nữa trong đó có vụ án của Văn Hỉ Huyện chủ." Tiêu Tụng nói.

Văn Hỉ Huyện chủ là cốt nhục duy nhất của ẩn Thái Tử, mặc dù mấy năm nay Lý Thê Dân không cho nàng đái ngộ gì tốt, nhưng vì sâu trong nội tâm là áy náy đối với huynh trưởng, cũng sẽ không cho phép nàng xảy ra chuyện, nhưng Ba Lăng công chúa khiến cho Sài Huyền Ý phu quân nàng hút nha phiến, dẫn đến phát sinh một cọc án mạng, hơn nữa làm cho Văn Hỉ Huyện chủ hương tiêu ngọc vẫn, có thể nói là gián tiếp giết hại Văn Hỉ Huyện chủ, đây là điều mà Lý Thê Dân không thể chịu đựng.

Tiêu Tụng vẫn thường đánh rắn đánh nát đầu, lần nào cũng thọc trúng chỗ đau của Lý Thê Dân, hơn nữa chỉ sợ là vừa thấy Ba Lăng công chúa thì sẽ bị đau một lần, bởi vậy chỉ cần Lý Thê Dân một ngày còn tại vị, nàng ta rất khó có cơ hội xoay người, rất có thể kỳ hạn cầm túc lần này là cả đời.

Nhiễm Nhan phục hồi lại tinh thần, quay đầu lại phát hiện Tiêu Tụng đã thiếp đi bên cạnh nàng, mà lúc này xe ngựa lại đúng lúc dừng lại.

Vân Lục tiến vào, Nhiễm Nhan ra hiệu cho nàng dừng lên tiếng.

Bởi vậy xe ngừng ở chân núi dưới chùa Từ Ân, Nhiễm Nhan lại bồi hắn ngủ trong chõc lát.

Thẳng đến khi có tiếng chuông ẩn ẩn truyền đến, Tiêu Tụng mới mở mắt, hàm hồ hỏi: "Tôi rồi à?"

"Ừm." Nhiễm Nhan đáp.

Tiêu Tụng xoa xoa đầu, ngồi dậy đầy mành nhìn thoáng qua phía ngoài, kinh ngạc nói: "Ta ngủ lâu như vậy?"

Bên ngoài ánh mặt trời chói mắt, cũng đã sắp trưa.

Vân Lục cùng Ca Lam nghe tiếng tiến vào, giúp phu thê hai người sửa sang lại dung nhan.

Tiêu Tụng chỉ cần vấn lại búi tóc, rồi ra ngoài trước, chờ Nhiễm Nhan sửa sang xong, đỡ nàng xuống xe.

Nơi xa tiếng chuông còn đang vang, Nhiễm Nhan nhìn nhìn chùa Từ Ân cách đó không xa, kỳ quái nói: "Đây là tiếng chuông ở nơi nào tôi?"

"Phu nhân quên sao, Thanh Âm am ở ngay gần đây." Văn Lục đáp.

Đúng rồi, Huyền Không ở ngay trong Thanh Âm am, Nhiễm Nhan nói: "Phu quân, ta thật lâu chưa gặp tiểu sư phó Huyền Không, không bằng chờ lát nữa khi trở về đi đường kia, thuận đường đi nhìn nàng ta một cái?"

"Được." Tiêu Tụng cười đáp.

Hai người đi đến chân núi, Nhiễm Nhan có chút khó xử, chùa Từ Ân hương khói cường thịnh, khách hành hương lên núi xuống núi nối liền không dứt, để Tiêu Tụng bế nàng lên, nàng thật sự có chút chướng ngại tâm lý. Nhưng nhìn cầu thang mấy trăm bậc, Nhiễm Nhan đúng là không dám tự mình bò lên trên.

"Phu quân, không bằng chúng ta trở về đi, chỉ cần tâm thành, Bồ Tát có thể cảm nhận được." Nhiễm Nhan khuyên nhủ.

Tiêu Tụng không thèm suy nghĩ bế ngang nàng lên, đi lên trên. Bọn họ có động tác thân mật như vậy, thêm tuấn dung rạng rỡ của Tiêu Tụng, tức khắc trở thành tiêu điểm cho mọi người nhìn.

Khách hành hương chung quanh sôi nổi ghé mắt, có vài người âm thầm lắc đầu, có vài người che miệng cười. Nhiễm Nhan bình tĩnh chôn mặt vào ngực Tiêu Tụng, dù sao cũng không có ai quen nàng.

Ngay lúc nàng vừa an tâm, thì có một âm thanh trong trẻo chọc thủng thân phận bọn họ, "Tương vô hâu! Nhiễm phu nhân!"

Thanh âm này, Nhiễm Nhan nghe thấy thập phần quen tai...là con thỏ kia.

Chương 387: Từ đây làm bạn thanh đặng

"Tang tiên sinh." Tiêu Tụng buông Nhiễm Nhan xuống, chào hỏi hắn.

Tang Thần mảnh khảnh hơn nhiều so với trước kia, nhưng chiều cao đã không kém Tiêu Tụng bao nhiêu, tóc đen không buộc búi rối tung ở sau người, khuôn mặt hắn có vẻ càng thêm thanh tuấn, hắn chắp tay nói: "Tại hạ sớm nên đi bái tạ ân Nhiễm phu nhân cứu mạng, chỉ là...chỉ là..."

Chỉ là nhớ tới những lời nói sau khi trúng tên ngày đó, hắn ngượng ngùng đi gặp Nhiễm Nhan.

"Tang tiên sinh kinh tài tuyệt diễm, Đại Đường văn đàm không có tiên sinh chính là một tổn thất lớn, ta đã gặp phải, sao có thể khoanh tay đứng nhìn." Trên mặt Nhiễm Nhan không có biểu tình gì, nàng đã làm vợ người, vì chính bản thân nàng, cũng vì Tang Thần, nàng không muốn cho hắn bất luận không gian tưởng tượng gì, "Tiên sinh không cần nói cảm ơn."

Tang Thần sắc mặt tái đi, hơi mím môi, sau mấy giây, mới lầm bầm: "Ân cứu mạng không dám tương quên."

"Tang tiên sinh là đến thăm lệnh sư?" Tiêu Tụng thấy không khí không đúng, liền dời đề tài.

"Đúng vậy." Lời nói đã nói hết, Tang Thần càng không được tự nhiên. Hắn đã nỗ lực, vì muốn làm mình mạnh mẽ hơn, hắn chủ động cầu đếm quan chức, nhưng mặc dù là ở nơi còn chưa được xem là chân chính quan trường như Quốc Tử Giám, hắn cũng chưa học được miễn cưỡng cười vui, chưa học được ngụy trang chính mình.

Hắn như một ao nước trong, chỉ là bị tranh đấu giữa Thái Tử và Ngụy Vương quậy cho nổi lên chút bọt nước, nhưng nước trong, vẫn là nước trong. Mặc dù hắn có chỉ số thông minh, nhưng thiếu tầng phòng bị kia, cũng không có khả năng ở trong quan trường như cá gặp nước giống Tiêu Tụng.

"Tại hạ còn có việc, cáo từ." Tang Thần thi lễ với Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng, rồi vội vàng chạy đi.

Nhiễm Nhan còn chưa thở dài xong, đã bị Tiêu Tụng ôm lên lại.

Đã cuối mùa xuân, mặt trời chính ngọ nóng rực, tới cổng chùa, Nhiễm Nhan thấy trên trán Tiêu Tụng chảy ra mồ hôi mỏng, liền móc khăn ra lau cho hắn.

"Đi thôi." Tiêu Tụng cười nhẹ.

Hai người nắm tay vào chùa, có tăng nhân tiếp khách dẫn bọn họ đi đến chủ điện. Hai bên đại điện có tăng lữ mặc tăng bào xám ngồi xếp bằng tụng kinh, bên phải đàn cúng tam thế Phật dài, đặt một cái mõ to, một tăng lữ đang đều đặn mà gõ.

Cả đại điện trang nghiêm túc mục.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan quỳ lên đệm hương bồ, tăng lữ đưa lên hai nén hương.

Nhiễm Nhan trước nay không lạy Phật, chỉ mặc niệm trong lòng: Phù hộ thân nhân bằng hữu bên người bình an trôi chảy; phù hộ thai nhi khỏe mạnh, lần này sinh nở thuận lợi.

Tiêu Tụng cầm hương nói: "Lần này dâng hương tới muộn, là ta tham ngủ hỏng việc, thật không phải là bất kính với Phật Tổ."

Nhiễm Nhan mỉm cười, môn phiệt thế gia có truyền thừa lịch sử giống như Tiêu thị, tin Phật nhiều hơn tin Đạo, Tiêu thái phu nhân thờ phụng Phật giáo, Tiêu Tụng tin cũng không kỳ quái.

Cầu nguyện xong Tiêu Tụng liền sai người nâng vào một rương lớn tiền vàng, coi như cúng tiền nhan đèn.

Dâng hương xong, có tăng lữ tiếp khách dẫn bọn họ đến sương phòng nghỉ ngơi, hưởng dụng cơm chay.

"Ủy khuất thê thi của ta." Tiêu Tụng nhìn một bàn không xanh thì trắng, thở dài.

"Ăn chay có gì không tốt, ngươi đã phụng Phật, nói lời này cũng không sợ Phật Tổ trách tội ngươi." Nhiễm Nhan gấp một khói đậu hủ thả vào chén hắn.

Hắn tin Phật, mà còn sát sinh nữa kia!

Tiêu Tụng cười nói: "Phật Tổ nhìn rõ mọi việc, ta có tâm cung phụng là thật, nhưng yêu thương thê thi ta cũng là thật sự."

"Ai muốn ngươi yêu thương!" Nhiễm Nhan ăn một miếng đậu hủ, hương vị đồ chay trong chùa Từ Ân không tồi, nàng ngày nào cũng phải ăn cá chuối, gà mái già linh tinh, cho dù nấu thành đủ món đủ vị, nhưng cũng ăn đến sấp phun ra rồi.

Tiêu Tụng bị ghét bỏ, trên mặt tươi cười lại rạng rỡ hơn.

Khi ăn cơm hai người đều không nói nhiều, sau khi ăn xong, ngồi trong viện nghỉ ngơi chốc lát. Sương phòng chùa Từ Ân dùng để tiếp đãi khách quý đều là độc viện, phong cách mỗi cái viện đều khác nhau rất nhiều, nơi viện này của Nhiễm Nhan trồng cây đào, lúc này hoa đã sớm rụng hết, trên đầu cành treo đầy quả đào, mỗi quả vừa lớn vừa no đủ, làm đầu cành oằn cong xuống.

Hai người ngồi trong đình, Nhiễm Nhan hỏi: "Đúng rồi, mới vừa nghe thấy Thanh Âm am gỗ chuông, trông chiêu chuông sóm, ngay giữa trưa sao lại gỗ chuông?"

"Chắc là vị sư phó nào đó viên tịch đi." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan trầm ngâm nói: "Chúng ta hôm nay không vào am, chỉ thỉnh Huyền Không ra gấp một cái là được, miễn quấy rầy các nàng siêu độ."

"Được." Tiêu Tụng gật đầu.

"A di đà phật." Thanh âm xướng phật hiệu già nua mà bắng phẳng.

Nhiễm Nhan thấy rõ người tới, là một lão tăng, trên người khoác áo cà sa màu đỏ gạch, râu trắng như tuyết, làn da trên mặt lại không quá lỏng lẻo, không tương xứng với chòm râu và thanh âm, bộ dáng thoát nhàn cũng chỉ hơn 50 tuổi.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan đứng dậy, cũng hướng ông làm cái Phật lễ, "Hoài Tĩnh pháp sư!"

Thì ra là sư phụ của Tang Thần, Nhiễm Nhan vẫn luôn rất tò mò về Hoài Tĩnh, có thể dạy dỗ ra loại người có tính cách như Tang Thần thì đến tột cùng là dạng người gì.

"A di đà phật, làm phiền." Hoài Tĩnh cũng không đến gần, làm cái Phật lễ, thập phần bình tĩnh mà vũng vàng nói: "Lão tăng chỉ là lạc đường đến tận đây, không có chuyện gì quan trọng."

Dứt lời lại hơi thi lẽ, xoay người đi về hướng rừng đào.

Tiêu Tụng lên tiếng gọi: "Hoài Tĩnh pháp sư."

Hoài Tĩnh quay đầu lại, Tiêu Tụng chỉ về hướng khác nói: "Công ở bên kia."

"Đa tạ thí chủ." Hoài Tĩnh lại quẹo một cái rồi rời đi theo hướng Tiêu Tụng vừa chỉ.

Hai người nhìn theo bóng dáng Hoài Tĩnh, Tiêu Tụng nói: "Hoài Tĩnh pháp sư từ trước đến nay không biết đường, điểm này Tang Thần lại rất giống ông. Nhưng nghe nói khi ông lạc đường lại chưa bao giờ hỏi đường, nói là theo lời đức phật chỉ dẫn mà đi thôi."

"Quả nhiên là..." Nhiễm Nhan dừng một chút, nghĩ cho ra một từ thỏa đáng, "...kỳ nhân."

Ở trong chùa nghỉ ngơi chốc lát, liền có trụ trì tự mình tới bái tạ Tiêu Tụng cho tiền nhan đèn, cùng trụ trì nói chuyện trong chốc lát, hai người liền cáo từ rời đi.

Khi đi đến cửa chùa, lại gặp được Hoài Tĩnh.

"A di đà phật, lão tăng mới vừa rồi quên nói, phật đà chỉ dẫn lão tăng gấp phải hai vị, chính là có duyên. Nghĩ chắc là muốn cho lão tăng báo cho hai vị, Tang Tùy Viễn quyết ý cắt tóc làm tăng, từ đây làm bạn nơi thanh đăng cổ phật, cầu phúc cho hai vị cùng với đời sau." Hoài Tĩnh bình đạm nói xong, xướng một tiếng phật hiệu.

Nhiễm Nhan căng thẳng, bỗng nhiên có cảm giác ngọt ngạt. Nàng vẫn luôn biết hắn cố chấp, lại không nghĩ rằng hắn thế nhưng cố chấp đến mức này.

Hoài Tĩnh lặng im mà đứng tại chỗ, không đi, cũng không nói lời nào. Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan đều cảm thấy ông vẫn còn có chuyện muốn nói, liền kiên nhẫn chờ.

Sau một lúc lâu, Hoài Tĩnh mới xướng tiếp một tiếng phật hiệu, nói: "Bất quá lão tăng không đồng ý."

Nhiễm Nhan cực kỳ quắn bách, té ra lại thêm một người nói chuyện đại thồ đốc!

"Hắn không có duyên với Phật, nhưng ngã phật từ bi, không đành lòng để hắn kiếp này phiêu bạc, bơ vơ không nơi nương tựa, hắn sau này sẽ mang tóc tu hành trong chùa chúng ta." Hoài Tĩnh dừng một chút, dường như cảm thấy mình không có để sót gì nữa, liền xoay người rời đi.

Nhiễm Nhan trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì, vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng hai loại cảm xúc này cộng lại cũng không vượt qua được cảm giác buồn bã bất đắc dĩ khi biết Tang Tùy Viễn muôn xuất gia.

"Ta muôn tự đi xuống núi." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng không lên tiếng, chỉ duỗi tay đỡ nàng, chậm rãi đi xuống dưới.

Lời editor: tất cả mấy ông già râu dài trong bộ này, có tóc hay không có tóc, đều có bản lĩnh gây sặc! =))

Chương 388: Xác chết trôi mặc y phục nữ

Ngồi ở trên xe ngựa thật lâu sau, Tiêu Tụng mới nói: "Nếu Hoài Tĩnh pháp sư không đáp ứng để Tang Tùy Viễn quy y, tất nhiên là có nguyên nhân, ngươi cũng không cần quá để trong lòng, hắn từ nhỏ lớn lên ở chùa, dưỡng thành tính tình như vậy, có ý tưởng xuất gia cũng không kỳ quái."

Trải qua nhiều giả dối như vậy, Tiêu Tụng ngẫu nhiên sê hâm mộ ghen ghét sự chân thật của Tang Tùy Viễn, nhưng hắn cũng không muốn bản thân mình trở thành người như vậy, làm một nam nhân, hắn phải có được người mình muốn có, bảo vệ được người mình muốn bảo vệ, một đời này mới coi như sống không uổng phí, cho dù vì vậy mà phải mất đi vài thứ.

Có bồ đi mới có đến, đạo lý từ xưa đến nay là vậy.

Nhiễm Nhan không khỏi cầm lấy tay hắn. Tiêu Tụng là người mang thù, vừa rồi gặp Tang Thần tuy là coi như chuyện gì cũng không xảy ra, nhưng Nhiễm Nhan cùng hắn ở bên nhau đã lâu, cũng có thể cảm giác được cảm xúc chân thật hắn cố giấu đi. Hiện giờ còn để hắn mở miệng an ủi, lòng nàng có chút ghét bỏ chính mình.

"Phu quân!" Nhiễm Nhan nhởn dậy, hôn một cái lên gò má hắn.

Tiêu Tụng nao nao, gương mặt ửng đỏ.

Nhiễm Nhan ngơ ngác mà nhìn hắn, "Tiêu Việt Chi, ngươi còn có lúc e lệ?"

"Khụ." Tiêu Tụng xấu hổ mà khụ một tiếng, liếc liếc mắt nhìn bụng Nhiễm Nhan, "Đây không phải do có mặt hài tử sao."

Nhiễm Nhan nghĩ lại, thật sự là từ sau khi mang thai, Tiêu Tụng liền rất ít có hành vi đặc biệt thân mật. Tỷ như trước kia cứ động một chút là hôn trán nàng, hoặc ngẫu nhiên động tay động chân ăn chút đậu hũ nhỏ, nhưng hiện tại thật sự đứng đắn.

"Ha!" Nhiễm Nhan nhịn không được phì cười, Tiêu Tụng hiếp khi có thời điểm ngớ ngẩn, ngẫu nhiên phạm một lần ngốc, lại rất ngộ nghĩnh.

Hai người đang nói chuyện trong xe, xe ngựa lại ngừng. Ca Lam vén màn lên tiên vào nói: "Lang quân, phu nhân, đường đằng trước bị người chặn lại, Văn Lục đã đi qua nhìn xem là chuyện gì."

"Ừm." Nhiễm Nhan ở nhà buồn khá lâu, cũng sắp nghẹn tới hổng rồi, nên cuốn màn hai bên lên, nhìn phong cảnh bên ngoài.

Đây là trên đê Khúc Giang, hai bên cây liễu mọc thành hàng, phòn hoa tựa cẩm, oanh đê yến vũ, hoàn toàn là cảnh tượng ngày xuân tươi đẹp. Khúc Giang tựa như một mảnh thủy ngọc màu xanh lam được khâm vào núi xanh bao xung quang, lớp cát trắng bên đê được ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên, cùng màu nước xanh lam tôn nhau lên, mang vẻ mỹ lệ hết sức trong trẻo.

Văn Lục chạy chậm trở về, "Lang quân, phu nhân, phía trước là hội ngắm hoa du hồ, rất nhiều ngựa xe đều kẹt ở đó, vẫn có thể qua được, chỉ là hơi lâu một ít."

"Phu quân, để xe ngựa đi qua trước đi, chúng ta đi bộ thưởng cảnh qua." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng tính tính, nàng hôm nay đúng là không đi bộ được bao nhiêu, liền đáp ứng.

Hai người xuống xe, nắm tay đi về hướng trăm hoa nở rộ.

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan vừa xuất hiện liền hấp dẫn không ít ánh mắt, một đôi phu thê mặc thường phục màu tím, lang quân cao lớn tuấn lẫng, nương tử dung mạo tú mỹ, đi đến đâu cũng không lu mờ.

"Tiêu Cửu!" Lý Đức Kiến kích động ra sức đẩy đám người ra, vọt tới trước mặt Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan, chắp tay nói: "Bái kiến tâu phu nhân. Cửu Lang, mấy huynh đệ chúng ta đều ở đây, Thanh Hà công chúa các nàng cũng có mặt, không bằng ngươi cùng tâu phu nhân cùng qua đó đi."

Ánh mắt Lý Đức Kiến không ngừng bay về hướng Ca Lam bên kia, ra hiệu Tiêu Tụng tạo cho hắn chút cơ hội.

Lý Đức Kiến nói muôn theo đuôi Ca Lam, thật đúng là làm liền, viết vô số thơ tình, nhờ người đưa cho Ca Lam, nhưng phảng phất như đá chìm đáy biển, không có bất luận tin tức gì. Sau đó lại bắt đầu tặng lễ vật, nhưng vẫn như đá chìm đáy biển, Ca Lam không cự tuyệt, cũng chưa bao giờ biếu đạt lòng biết ơn.

Lý Đức Kiến đã từng bị bức đến nóng nảy nên túm Văn Lục hỏi thăm tình huống, kết quả được đến cái đáp án làm hắn suýt nữa hộc máu.

Ca Lam nói: Cậu ấm có tiền như loại này, tất nhiên là thường dùng chiêu này đi lừa gạt tiểu nương tử, không phải cho ta thì cũng cầm đi lừa gạt người khác, nếu hắn tự nguyện đưa, ta tuy rằng không thích, cũng miễn cưỡng nhận. Dù sao ta cũng sẽ không đáp ứng hắn, hắn nếu muốn tới đòi về, ta trả hết lại một phần cũng không thiếu.

Lý Đức Kiến sao có mặt mũi mà đi đòi về.

Quả thật, Lý Đức Kiến đúng là đã từng dùng mấy thứ này đi dụ dỗ mấy nương tử khác, nhưng những thứ tặng cho Ca Lam, đều là hắn tốn tâm tư, cũng không phải là dùng tiền tùy tiện mà mua.

Hôm nay vốn định đi tìm Ca Lam cùng nhau tới hội ngắm hoa, ai ngờ buổi sáng đến chậm, tới uổng một chuyến.

"Ta muốn bồi táu phu nhân ngươi đi Thanh Âm am, các ngươi chơi đi." Tiêu Tụng làm như không thấy ánh mắt hắn.

"Khinh Tùng ca nói rất đúng, Cửu Lang ngươi chính là người vô tình." Lý Đức Kiến dứt lời, vì sốt ruột liền vọt tới đằng sau túm lấy Ca Lam, nói với Tiêu Tụng: "Ngươi đi phần ngươi, để nàng ở lại."

Ca Lam nhàn nhạt nói: "Thể diện của ta không đáng giá cái gì, nhưng thỉnh Lý lang quân suy nghĩ cho lệnh tôn."

Nói xong, thura lúc hắn đang do dự rút tay ra, đổi chỗ đến đứng bên cạnh Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan.

Lý Đức Kiến thật sự suy nghĩ muốn giết người cũng có, nghĩ hắn tung hoành trong đám hoa lá cỏ cây, có khi nào thất thủ? Người đẹp hơn Ca Lam đâu đâu cũng có, hơn nữa vẫy tay là tới, nhưng khổ nỗi hắn càng nhìn Ca Lam càng thấy thuận mắt.

Mắt thấy người chú ý đến bên này càng lúc càng nhiều, Lý Đức Kiến không có gì để nói, rồi lại không muốn để Ca Lam đi. Lý Đức Kiến còn phát hiện, hai phu thê Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan thật là quá vô lương, không phải hắc bình thường, hai người họ không đồng ý đi du hồ, cũng không vội vã rời đi, càng làm người túc điên là cứ vậy mà khoanh tay đứng nhìn, không người nào mở miệng hoà giải.

Lưu Thanh Tùng cùng Trình Hoài Lượng cũng chen từ trong đám người ra đến đây, Trình Hoài Lượng hét lên: "Ngươi sao lại chậm như vậy?" Đảo mắt thấy Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan, lập tức quy quy củ củ thi lẽ.

Lý Đức Kiến nhìn thấy Lưu Thanh Tùng, phảng phất như nhìn thấy cứu binh, lập tức lôi kéo hắn nhỏ giọng nói: "Khinh Tùng, Cửu Lang không chịu ở lại, giúp huynh đệ nghĩ cái biện pháp."

Trình Hoài Lượng vội vàng chào hỏi: "Tẫu phu nhân, hôm nay ái thê của mỗ cũng tới, tẫu phu nhân muôn gấp nàng hay không?"

Trình Hoài Lượng đối với Thanh Hà công chúa có vẻ thập phần vừa lòng, bởi vậy cũng hết sức ngưỡng mộ, hôn còn chưa thành, đã gấp không chờ nổi mà gọi là 'thê'. Đây cũng không coi là tuỳ tiện, thánh chỉ đã định, hôn sự này cơ hồ là nắm chắc.

Lý Đức Kiến thầm khen một tiếng, thật là hảo huynh đệ!

"Không được, hôm nay còn có chuyện." Tiêu Tụng lại lần nữa vô tình cự tuyệt.

Tiêu Tụng cũng từng nói qua chuyện về Lý Đức Kiến cho Nhiễm Nhan nghe. Nhưng Nhiễm Nhan đối với chuyện này bảo trì trung lập, Lý Đức Kiến đã sớm có vị hôn thê, năm nay liền thành hôn. Hắn cầu Ca Lam làm sườn thê, Nhiễm Nhan tuy cảm thấy không được tốt, nhưng Ca Lam là nữ tử lớn lên ở Đại Đường, nói không chừng sẽ không cảm thấy ủy khuất, nàng sẽ không can thiệp hôn sự của Ca Lam.

Lưu Thanh Tùng nói với Lý Đức Kiến: "Ca lấy nhiều năm kinh nghiệm nói cho ngươi, đôi phu thê này đều muối không ăn, ngươi chết tâm đi. Từ nhỏ đến lớn chúng ta chơi tâm nhẫn với Cửu Lang, có lần nào chơi thắng? Phụ nhân kia của hắn, đừng nhìn bộ dáng xinh đẹp kiều diệu, cũng không phải cái thiện tra, chúng ta tìm cách khác đi."

"Các ngươi chơi đi, ta có việc đi trước." Tiêu Tụng chắp tay cáo từ.

Lý Đức Kiến thấy Ca Lam cả nhìn cũng không nhìn hắn một cái, trong miệng có chút đắng, mặt ngược lên đón gió xuân vô cùng u oán nói: "Nhớ năm đó, a gia ta vừa xuất hiện liền lập tức mê đảo mẹ ta...mẹ ta đêm đó liền đồng ý a gia, thành tựu một đoạn giao thoại."

"Nhưng Đức Kiến a, lão Trình ta là người thành thật, nói thật ra, ngươi không phải là con ruột của mẹ ngươi đi!" Trình Hoài Lượng nói.

"Ngươi mới không phải con ruột mẹ ngươi!" Lý Đức Kiến đập một quạt lên trán hắn.

Bất quá lại nói tiếp Lý Đức Kiến tuy bộ dáng cũng không tồi, nhưng so sánh với tuấn dung rạng rỡ của Lý Tịnh, so với vẻ tuyệt diêm của Hồng Phát Nữ, hắn đích xác không được di truyền ưu điểm của cha mẹ, nếu không hơn phân nửa cũng là một mỹ nam tử yêu nghiệt.

"Đi thôi! Đi thôi! Đừng nhìn nữa, nhìn nữa cũng không phải của ngươi." Lưu Thanh Tùng túm túm hắn.

"Các ngươi đều mang theo vị hôn thê, ta đi làm gì" Lý Đức Kiến hất Lưu Thanh Tùng ra.

Lưu Thanh Tùng khép tay áo lại nói: "Ngươi lại không phải không có, chính mình không mang theo, oán ai?"

Lý Đức Kiến nhìn thoáng qua bóng dáng Ca Lam, "Vị hôn thê của ta nếu là như vậy, ta đi chỗ nào cũng mang theo."

Hai người đang nói chuyện, lại nghe Trình Hoài Lượng rống lớn một tiếng, "Mau mau, đi cứu người!"

Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng còn chưa ra khỏi đám người, liền nghe thấy thanh âm to lớn vang dội của Trình Hoài Lượng, không khỏi ngừng bước chân, quay đầu nhìn lại.

Có không ít người chạy xuống dưới đê, người chạy ở đầu tiên chính là Trình Hoài Lượng.

Nhiễm Nhan nheo mắt nhìn qua, thấy một đám trăng trăng nổi trên mặt nước xanh lam, là một người nằm sấp trên mặt nước, "Nam nhân kia đã sớm chết."

Tiêu Tụng hơi khụng lại, dặn dò mấy hộ vệ bảo hộ Nhiễm Nhan, "Ta đi xem."

Đây cũng không thuộc phạm vi quản hạt của hắn, nhưng làm Hình Bộ Thị lang, nếu án mạng phát sinh ngay dưới mí mắt hắn, hắn cả đi nhìn cũng không nhìn một cái, chắc chắn sẽ tạo đè tài cho người đàm tiếu.

Nhiễm Nhan nhìn bóng dáng Tiêu Tụng, phân phó Võ Lực: "Lên xe lấy viên tránh uế đưa qua cho hắn đi."

Mắt thấy quay lại còn tồn thời gian, Ca Lam liền bung ghé cao cho Nhiễm Nhan ngồi trước một chút.

"Phu nhân sao biết đó là một nam tử?" Ca Lam nhìn một hồi cũng chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt là một người mặc đồ trắng nằm sấp trên mặt nước, thậm chí cả nam hay nữ cũng không thể phân biệt được.

"Chuyện này có quan hệ đến kết cấu cơ thể người, người sau khi chết trong cơ thể sẽ xuất hiện hủ thi khí, nam nhân bên trên rộng bên dưới hẹp, điều này khiến cho trọng tâm thân thể nghiêng ra đằng trước, nam thi ở trong nước thường sẽ nằm sấp. Mà nữ nhân xương chậu nặng hơn, trọng tâm thân thể nghiêng phía sau, đa phần sẽ nằm ngửa ra." Nhiễm Nhan tận lực dùng từ ngữ đơn giản để giải thích, có thể nghe hiểu hay không thì xem sức lĩnh ngộ của Ca Lam.

"Chỉ có đã chết một đoạn thời gian người mới nổi lên sao?" Ca Lam ngẩng đầu, thấy Trình Hoài Lượng đã sớm vào nước kéo người lên, nhưng bản thân hắn lại đang nằm ở bờ sông mà phun.

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan nhìn về nơi thi thể mới trôi nổi vừa rồi, gần đó có một chỗ nước cạn, bên trên phủ đầy cỏ lau, rất có thể thi thể là theo dòng nước từ bên kia trôi đến đây. Hơn nữa trôi đến cũng không lâu, mới vừa rồi khi nàng còn đang ngắm cảnh, trên mặt sông cái gì cũng không có.

Dựa theo nhiệt độ không khí mấy ngày nay, Nhiễm Nhan phỏng đoán người nọ chết ít nhất đã hơn bốn ngày. Chỉ sợ nếu không phải hôm nay nhiệt độ

không khí tăng nhanh, làm thi khí gia tốc, rất có khả năng phải qua một thời gian nữa mới có thể nổi lên.

Đợi trong chốc lát, Tiêu Tụng mới quay lại, đứng cách Nhiễm Nhan vài bước nói: "Thi thể đã hư thối đến không chịu nổi, trên người mặc y phục nữ, sau nghiệm thi phát hiện đúng như lời phu nhân, là nam nhân. Trên người ta sợ là đã lây dính thi khí, đứng ở chỗ này một chút đi."

"Lưu Thanh Tùng nghiệm thi à?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tiêu Tụng áy náy nói: "Đúng. Đã sai người báo quan, trong chốc lát phủ nha sẽ phái người lại đây, ta chỉ sợ tạm thời còn không thể rời đi, phu nhân hôm khác lại đi Thanh Âm am đi."

"Đây là nên làm." Nhiễm Nhan từ trước đến nay đều là người lấy công tác làm trọng, tất nhiên hiểu Tiêu Tụng.

Chương 389: Thai giáo độc nhất vô nhị

*dạy dỗ thai nhi, kể chuyện nghe nhạc gì gì đó...

Tiêu Tụng tắm rửa trên thuyền của Lý Đức Kiến. Lý Đức Kiến sai người tìm một hồi lâu mới tìm ra một bộ y phục chưa mặc qua, không phải y phục viên lãnh phổ biến đương thời, mà là giao lãnh tay rộng.

Nhiễm Nhan không thích cảm giác ở trên mặt nước, bởi vậy mới đi lại trên đê. Nàng vốn dĩ gấp phải thi thể liên muôn nhào qua, lại thêm thời gian lâu rồi không có nghiệm thi, không tự giác mà đến gần cổ thi thể kia.

Còn cách vài chục trượng đã có thể ngủi được mùi thối, Ca Lam mở miệng ngăn cản Nhiễm Nhan: "Phu nhân, không thể đến gần nữa, sợ là không tốt cho hài tử."

Nhiễm Nhan ngừng bước, duỗi tay xoa xoa phần bụng đã nhô lên của mình, không đến gần nữa. Thai nhi có thể bị thi khí ảnh hưởng hay không thì nàng chưa đặc biệt nghiên cứu qua, bất quá hơi từ xác chết luôn không tốt.

"A, mau nhìn, lang quân hảo tuấn." Bên cạnh có nương tử cầm ô nhẹ giọng hô nhỏ. Mấy nương tử gần đó cũng sôi nổi quay đầu lại nhìn, rất nhanh liền có người nhỏ giọng phụ họa.

Ca Lam cùng Văn Lục cũng quay đầu lại.

Văn Lục kéo kéo Nhiễm Nhan còn đang duỗi đầu nhìn thi thể, "Phu nhân, là lang quân đó!"

Nhiễm Nhan lúc này mới thu hồi ánh mắt, xoay người nhìn qua.

Trên thuyền ngừng ở bờ sông, Tiêu Tụng một thân áo bào tay rộng màu khói đang đứng, bộ dáng như núi xa, tóc đen ướt sũng được buộc lại bằng dây lụa trắng lồng léo đăng sau, có một quan viên mặc quan phục màu xanh lục đang cùng hàn nói gì đó, bởi vì chênh lệch chiều cao, Tiêu Tụng hơi cúi

đầu, vài sợi tóc rơi rụng xuống, nửa che nửa lộ hàng mày kiêm khẽ nhếch cùng ánh mắt sắc bén của hắn.

Người nghiêm túc luôn có một sức hấp dẫn khôn kể, dù cho Tiêu Tụng ở nhà mỗi đêm sau khi tắm gội đều mang dáng vẻ này, nhưng giờ phút này vẫn có chút bất đồng.

Quan viên kia hội báo xong, liền vội vàng rời thuyền, Tiêu Tụng cũng đi theo xuống. Đại bào tay rộng, hoàn toàn tương phản với phong cách gọn gàng xưa nay của hắn, cả bộ dạng nghiêm túc cũng tự nhiên lộ ra vài phần lười biếng.

"Phu nhân." Tiêu Tụng đi tới, thấy Nhiễm Nhan đến gần thi thể như vậy, khẽ nhíu mày nói: "Đi thôi, chuyện ở đây phân phó xong rồi."

"Cửu Lang." Lý Đức Kiến một phen túm chặt tay áo Tiêu Tụng, "Ngươi cũng không thể nói đi thì đi a! Không bằng tầu phu nhân ngày khác lại đi Thanh Âm am, chúng ta đi du hò, một lát liền về nhà?"

Tiêu Tụng nhìn Nhiễm Nhan một cái, thấy nàng không có ý từ phản đối, liền nói: "Được thôi."

Lý Đức Kiến cười ha ha, xòe quạt ra, "Tầu phu nhân thỉnh."

Nhiễm Nhan cũng có chút mệt mỏi, trên thuyền có phòng trống có thể nghỉ ngơi, so với ngồi xe ngựa thoải mái hơn.

Thuyền của Lý Đức Kiến là chuyên dùng cho du ngoạn, cũng không quá lớn, có bốn gian phòng, ngoại trừ một sảnh lớn, mấy gian khác đều không lớn, chỉ đơn giản là nơi nghỉ ngơi.

Mọi người vì thông cảm Nhiễm Nhan có thai, nên sau khi chào hỏi, liền thả cho nàng đi nghỉ ngơi.

Lý Đức Kiến lúc này mới phát hiện, Ca Lam tuy đã lên thuyền, hắn vẫn không thấy mặt, hơn nữa biết là ở ngay cách vách, ruột gan cồn cào đến khó chịu. Nếu lỗ mang hấp tấp xông vào phòng Nhiễm Nhan, sợ là Tiêu Tụng có thể đem hắn ra bầm thây vạn đoạn.

Trên mặt hồ không có gió, thuyền đi thật sự vững vàng.

Nhiễm Nhan nằm trên giường hầu như không cảm giác được thuyền đang di chuyển, nàng ngủ quá nhiều, cũng không buồn ngủ, liền nghe cách vách nói chuyện phiếm.

Bởi vì mới phát hiện xác chết trôi, cảm xúc mọi người hoặc nhiều hoặc ít đều chịu chút ảnh hưởng, vô tâm mua vui, đề tài cũng đều xoay quanh thi thể kia.

Trình Hoài Lượng lớn giọng nhất, "Ta sợ là nửa năm tới không ăn thịt nỗi!"

Hắn nói, thanh âm nghẹn lại, phảng phất như muốn phun tiếp.

Người khi bắt đầu rơi xuống nước, bởi vì trọng lượng cơ thể sẽ chìm vào đáy nước, sau đó vì tác dụng của vi khuẩn gây hủ bại, protein phân giải, sinh ra hủ thi khí thể tràn ngập trong cơ thể, mới có thể nổi trở lên trên mặt nước.

Thi thể có thể nổi lên, ít nhất cũng đã đạt tới trình độ rữa nát trung hoặc cao độ. Mà thường thường trong nước sông hồ biển, nhiệt độ nước tương đối thấp, bởi vậy tốc độ thối rữa sẽ bị chậm lại, có đôi khi nhiệt độ nước cực thấp, thi thể có khả năng sẽ vĩnh viễn chìm nghỉm ở đáy nước, thẳng đến khi biến thành một khối bạch cốt cũng sẽ không có ngày nổi lên.

Để xuất hiện tình trạng rữa nát người không lồ, ở những tháng xuân thu ướt chùng cần ba ngày đến bảy ngày. Dựa theo nhiệt độ không khí hai ngày trước mà phỏng đoán, dù là bị giết trên bờ, bắt đầu thối rữa mới quăng vào nước, phải quăng vào nước trong ngày hôm nay, thời gian tử vong của người này mới có thể là vào bốn năm ngày trước.

Cho nên Nhiễm Nhan mới nói, người này chết không có khả năng ngắn hơn bốn ngày. Nhiễm Nhan quan sát hoàn cảnh xung quanh kia, chỉ có một mảng cỏ lau có thể ăn thân, nhưng chỗ đó tràn đầy nước bùn, có thể giữ người hay không thì không nói đên, cách chỗ đông người quá gần, căn bản không thích hợp quăng xác.

Nhiễm Nhan căn cứ vào khí hậu, nhiệt độ nước của Khúc Giang, hoàn cảnh địa lý xung quanh, suy đoán thời gian tử vong của người chết có khả năng nhất là bảy ngày đến nửa tháng.

Nhiễm Nhan suy nghĩ lung tung một hồi, khi phục hồi lại tinh thần, nghe Lý Đức Kiến cao giọng nói: "Là hoạn quan? Người không nhìn nhầm?"

Lưu Thanh Tùng căm giận nói: "Ca có mù đi nữa, nam nữ cũng vẫn có thể phân biệt rõ đi? Có cái món đồ chơi kia hay không vẫn có thể thấy được đi! Người đây là nghi ngờ danh hào Đại Đường đệ nhị ngỗ tác của ca."

"Người lúc nào bị hạ xuống đệ nhị, ai chen cho người rót xuống?" Trình Hoài Lượng hỏi.

Im lặng, Lưu Thanh Tùng nói: "Đệ nhất đệ nhị đệ tam đều là của ta, ta nguyện ý ở đâu thì ở đó, ai quy định phải có người chen ta rót xuống, ca đây chính là tiêu sai như vậy."

Lưu Thanh Tùng nói làm một đám nương tử cười vui vẻ.

"Nếu là hoạn quan, trở về tra một cái liền biết là ai. Nói đến cũng kỳ quái, hoạn quan mặc đồ nữ bị giết, hơn nữa theo lời Khinh Tùng ca, hoạn quan kia đã chết có nửa tháng, trong cung vậy mà không phát hiện sao?" Độc Cô Bằng nghi hoặc nói.

Lý Đức Kiễn khẽ cười một tiếng, "Trong cung thiếu đi một cái hoạn quan thì có gì kỳ quái? Năm nào không bị thiếu đi mười cái tám cái?" hắn dừng một chút nói tiếp: "Bất quá kỳ quái nhất chính là thi thể lại xuất hiện ở Khúc Giang, sao làm được? Gần đây cũng không nghe nói vị nương nương nào ra ngoài du ngoạn a? Cửu Lang, đừng có không nói lời nào a!"

Tiêu Tụng nhấp ngum trà, cười nói: "Bất quá là chết cái hoạn quan mà thôi, có cái gì để nói? Người có rảnh a, vẫn là ngẫm lại chuyện trước mắt đi. Ta đi nhìn phu nhân."

Phòng này rất nhỏ, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan ở trong phòng, Ca Lam cùng Văn Lục cũng chỉ có thể ở ngoài cửa hầu hạ. Ánh mắt Lý Đức Kiễn sáng lên, biết đây là Tiêu Tụng tạo cơ hội cho hắn, lập tức lên tinh thần.

Tiêu Tụng ra tối, thấy Văn Lục ở ngoài cửa, nhẹ giọng hỏi: "Phu nhân ngủ rồi?"

"Chợp mắt một lúc, không ngủ say." Văn Lục nhỏ giọng nói.

Tiêu Tụng gật gật đầu, tay chân nhẹ nhàng đẩy cửa vào.

Phòng cách âm không quá tốt, Nhiễm Nhan đã sớm nghe được Tiêu Tụng nói muộn vào, nghe thấy thanh âm, đôi mắt cũng chưa mở, nói: "Ngươi thật ra rất có nghĩa khí."

Tiêu Tụng ngồi xuống mép giường, trong thanh âm mang theo ý cười, "Trách ta sao?"

Nhiễm Nhan hơi mở mắt ra, "Cũng không hẳn, nếu không làm vậy, Ca Lam có thể vĩnh viễn sẽ không cho hắn cơ hội."

Ca Lam luôn là người thấy rất rõ hiện thực, nàng trước nay cũng không nghĩ leo cao, tuyệt đối không muốn làm thiếp người khác, cho dù là sườn thê, cũng bất quá là thiếp mang danh thê mà thôi, nàng sẽ không ước ao gì.

"Vị hôn thê của Lý Đức Kiến là nương tử nhà ai?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Đỗ thị." Tiêu Tụng sao có thể không hiểu suy nghĩ của thê tử mình, "Chính là ái nữ của Đỗ tướng, Đỗ Như Hồi, năm nay đã cập kê, nghĩ chắc ngày thành thân cũng không xa."

Phòng mưu Đỗ đoán, Phòng Huyền Linh rành về mưu lược, khi ứng đối sự tình có thể nghĩ ra rất nhiều đồi sách, mà Đỗ Như Hồi rành về phán đoán, có thể biết được dùng đồi sách nào tốt nhất. Tuy Đỗ Như Hồi đã qua đời rất nhiều năm, nhưng danh vọng này vẫn không giảm. Có thể nói, với tài học phẩm đức của Lý Đức Kiến, có thể cưới được nương tử Đỗ gia hoàn toàn là nhờ vào quan hệ của Lý Tịnh phụ thân hắn.

Theo đạo lý mà nói, hắn là tài mạo không thể kém hơn Ca Lam a! Nhiễm Nhan kỳ quái nói: "Tính tình của nương tử Đỗ gia như thế nào?"

Nhắc tới cái này, Tiêu Tụng liền nhịn không được cười nói: "Phu nhân vẫn là quá ít chú ý mấy lời đồn ở Trường An, nương tử Đỗ gia theo mẹ, chính là văn võ song toàn nữ trung hào kiệt, nhưng giống mẹ, thích động thủ, rất đánh đá."

"Đỗ tướng có sợ vợ như Phòng tướng không?" Nhiễm Nhan thật đúng là không biết chuyện này.

"Cũng không đến mức, ít nhất là chưa từng nghe nói qua Đỗ tướng bị phu nhân đánh." Tiêu Tụng nói.

So với những triều đại sau này, nữ tử Đại Đường sống thật sự tùy ý. Nhưng rất đáng tiếc, nghè ngỗ tác này đê tiện, lại quá mức đặc thù, Nhiễm Nhan không thể tận tình phát huy toàn bộ khả năng, nàng cũng không phải là muôn nổi danh, chỉ là muôn cho thủ đoạn nghiêm thi của mình mọc rẽ ở Đại Đường.

Đây là một quá trình thập phần dài lâu mà gian khổ!

May mà có Lưu Thanh Tùng ở đây, con đường này có vẻ cũng không quá nhấp nhô. Tuy rằng hắn không đáng tin cậy, nhưng dù sao cũng là một cái y sinh, nửa cái nghiêm thi quan, muốn làm chuyện gì cũng có thể đem hắn đẩy ra phía trước.

Tiêu Tụng bồi nàng nằm trong chốc lát.

Chờ chiều hôm buông xuồng, thuyền cập vào bờ bên kia của Khúc Giang, xe ngựa đã sớm chạy tới chờ. Từ bên này vào thành, giảm được ít nhất hai khắc lộ trình, đây cũng là nguyên nhân Tiêu Tụng đáp ứng việc này.

Trở lại trong phủ, Nhiễm Nhan lau sơ người, liền lên giường. Xe ngựa hay thuyền tuy khá thoải mái, nhưng luôn không bằng giường ngủ hằng ngày.

"Phu quân, ngươi mỗi ngày phải trò chuyện nhiều hơn với hài tử, như vậy khi hắn vừa sinh ra sẽ nhận được giọng của ngươi." Nhiễm Nhan nhớ tới giờ hắn là lúc bắt đầu thai giáo.

"Thật sao?" Tiêu Tụng bò đến gần bụng nàng, nghe nghe một hồi, sau đó ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: "Hài tử, ta là a gia ngươi!"

Nhin tư thế kia của hắn, Nhiễm Nhan thiếu chút nữa cảm thấy hắn sẽ nói: Lần đầu gặp mặt, thỉnh chỉ giáo nhiều hơn.

"Kể chuyện cho hắn đi!" Nhiễm Nhan cảm thấy thanh âm Tiêu Tụng đặc biệt dễ nghe, dùng để thai giáo hắn là không tồi.

"Kể chuyện..." Tiêu Tụng nghĩ, ho nhẹ một tiếng, bắt đầu kể lể: "Thời nhà Hán có một thương nhân họ Trương, hàng năm bôn ba bên ngoài, có một ngày chợt nghe trong nhà truyền tin, nói phụ nhân bị người mưu sát. Thương nhân cả đêm kiêm trình chạy về nhà, thấy trong quan tài đúng là có một khôi nữ thi, đầu cùng tứ chi đều bị chặt, da thịt hoàn toàn bị tổn hại. Quan phủ điều tra nửa tháng không có kết quả. Lúc này thành đông có một

nhà thương nhân khác họ Triệu vừa mới mất một người vú già, hôm đưa tang, quan phủ có người phát giác quan tài nhẹ tựa như không có gì bên trong, bèn yêu cầu khai quan nghiệm thi. Cụy quan tài ra, quả nhiên thấy bên trong là đầu và tứ chi của một lão phụ."

"Sau đó trải qua điều tra, nguyên lai là vị thê tử kia cùng thương nhân họ Triệu thông dâm, thương nhân họ Triệu nghĩ ra một kế, siết chết người vú già, chặt đầu cùng tay chân, hủy da thịt để giấu tuổi, rồi sau đó lại xử lý tang sự, đem đầu cùng tứ chi đi chôn, giấu vị kia trong nhà."

Nhiễm Nhan nhíu mày nói: "Cái này quá huyết tinh."

"Ta đây cũng không biết chuyện nào khác a!" Tiêu Tụng khó xử nói.

Nhiễm Nhan khi còn nhỏ đã đi theo gia gia ăn ngủ trong phòng giải phẫu sinh vật, trước giờ cũng chưa từng nghe qua chuyện kể gì, sau đó đi làm tiếp xúc đều là thi thể, nàng đương nhiên cũng không biết chuyện gì mà không huyết tinh, chỉ có thể trông cậy vào Tiêu Tụng, "Ngươi không phải xử lý qua rất nhiều án kiện sao? Kẻ mấy án trộm cướp, án cướp bóc linh tinh gì đó đi."

Tiêu Tụng chấp nhận gật gật đầu, "Vẫn là phu nhân nghĩ đến chu toàn."

Chương 390: Trường An, nguyện Trường An

Từ hôm đó trở đi, Tiêu Tụng hàng đêm trước lúc ngủ liền kể chuyện. Ngẫu nhiên Nhiễm Nhan cũng sẽ 'câu thông' với thai nhi, nhưng nàng nghĩ tới nghĩ lui, ngoại trừ nghiêm thi, nàng cũng chỉ hiểu chút tâm lý học, còn dở cái này không coi là huyết tinh, cho nên Nhiễm Nhan liền bắt đầu giảng từ tâm lý học cơ sở.

Thẳng đến một ngày nọ, Lưu Thanh Tùng thấy nàng làm bà làm bầm trên hành lang, liền lặng lẽ đến gần để nghe một lúc.

"Nhiễm Nhan, ngươi nói với bảo bảo của ngươi mấy cái này?" Lưu Thanh Tùng thật sự nhịn không được nữa.

Nhiễm Nhan nhíu mày nói: "Đừng có lúc kinh lúc rống."

"Không phải, ta nói...ngươi không có chút thường thức gì sao?" Lưu Thanh Tùng thật sự vô cùng tội nghiệp cho thai nhi đang phát triển kia, còn chưa sinh ra đã bị bắt nghe mấy thứ buồn tẻ đó.

"Thường thức chính là hiện tại bảo bảo căn bản nghe không hiểu ta nói cái gì." Nhiễm Nhan nhẹ nhàng vuốt bụng.

Thai nhi cảm giác lớn nhất đối với ngoại giới chính là âm luật, bởi vậy thai giáo phải hơi thư hoãn nhẹ nhàng, tần suất, tiết tấu, lực độ cùng đê-xi-ben đều phải được khống chế ở trong phạm vi nhất định, khi nói chuyện cũng tận lực dùng ngữ khí nhu hòa nhẹ nhàng.

"Vậy bản thân ngươi cũng phải nghĩ vài thứ tích cực hướng về phía trước đi!" Lưu Thanh Tùng thật rồi răm mà nhìn nàng, "Thai phụ mỗi ngày tinh thần trạng thái cùng tư tưởng đều có ảnh hưởng nhất định đối với thai nhi."

Nhiễm Nhan cảm thấy rất có đạo lý, gật đầu nói: "Có nghĩ, Tiêu Việt Chi mỗi ngày đều kể cho hài tử chuyện phá án tập hung, không phải là tích cực hướng về phía trước sao?"

Lưu Thanh Tùng ngây người ngẩn ngơ, sau một lúc lâu mới nói: "Ngươi liền không nghĩ tới kê một chút chuyện về vịt con? Chuyện về bướm bướm cùng đóa hoa? Chuyện về mèo mẹ và mèo con?"

Nhiễm Nhan cảm thấy rất hứng thú ngồi thăng dậy, "Bình thường đều kể mấy chuyện này sao? Ta cũng chưa nghe qua."

"Nhiễm nữ sĩ, nhà trẻ ngươi cũng có đi chứ? May chuyện khi đó nghe kể nghĩ một chuyện cũng được rồi." Lưu Thanh Tùng bất đắc dĩ nói.

"Ta không đi nhà trẻ, tiểu học cũng là trực tiếp bắt đầu từ lớp hai." Nhiễm Nhan lần đầu đi học là ở đại học, gia gia là chuyên gia y học, sau khi về hưu được một trường đại học mời làm giáo sư, nàng mỗi ngày đều đi theo đi về về, vì nàng đặc biệt thông minh, gia gia rất thương, cho nên ông tự dạy vở lòng cho nàng.

Nhiễm Nhan suy nghĩ sau một lúc lâu, nói: "Chuyện đầu tiên ta nghe kể, là về ếch xanh nhỏ."

"Đúng đúng, chính là cái này, cái này khá đáng yêu." Lưu Thanh Tùng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng có chỗ bình thường.

Nhiễm Nhan ngay sau đó nói tiếp: "Gia gia giảng chính là thí nghiệm tách tim ếch xanh ra khỏi cơ thể nó, thì ra mấy đứa bé bé đều thích nghe loại này sao?"

Lưu Thanh Tùng vô cùng đau đớn nói: "Được. Ta thật sự không đành lòng để hai người các ngươi đập hư người như vậy. Đừng kể gì cho hài tử nữa, đêm nay ta liền trả về viết mười câu chuyện, ngươi cứ theo đó mà đọc là được, không, để Cửu Lang đọc, thanh âm này của ngươi quá vô cảm, phải có thanh âm mang tình cảm phong phú, hoạt bát một chút."

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan có chút hổ thẹn, nàng tuy không quá hiểu biết về thai giáo, nhưng thường thức thì vẫn có, thường xuyên thấy đúng là mấy người mẹ luôn mang vẻ mặt hạnh phúc tràn đầy, dùng thanh âm đặc biệt ôn nhu lại hoạt bát để kể chuyện.

"Ta không quen ngươi đứng đắn như vậy." Lưu Thanh Tùng xua xua tay nói: "Không nói cái này nữa, ta tới tìm ngươi là có việc. Thánh thượng cho ngươi ở nhà an thai, cũng là một mảnh nhân tâm, nhưng tình hình tiều công

chúa gần đây không tốt lắm, ngươi xem ngươi có thể bớt thời giờ đi xem được không."

Phương diện trung y, kỳ thật Lưu Thanh Tùng am hiểu hơn, bất quá Nhiễm Nhan vì một lần giải phẫu cho Tang Thần mà thanh danh đại thịnh, cả Lý Thế Dân cũng cho rằng vẫn là y thuật của nàng cao siêu hơn chút, nàng cũng không thể cứ luôn đối với Tân Dương công chúa chẳng quan tâm, đi một chút ngang qua sân khấu, cũng không đến mức tạo đề tài cho người bàn tán.

"Được, hôm nay liền đi thôi. Chờ ta đi thay xiêm y." Nhiễm Nhan nói rồi sai Văn Lực nâng nàng đứng dậy.

Lưu Thanh Tùng ở trong Thái Y Thự cũng có thể cảm nhận được gần đây mạch nước ngầm cháy xiết, trận dục vũ phong vân này, chỉ sợ mấy quan viên có chút quyền thế trong triều đều khó có thể sống chết mặc bây.

Nhiễm Nhan thay địch y, lên xe ngựa bên trong nội môn, Lưu Thanh Tùng ngồi cùng xe với nàng.

Lưu Thanh Tùng sau khi nghĩ tới nghĩ lui một lúc lâu, vẫn là nhịn không được nhỏ giọng nói: "Đông Cung thiếu một nội thị, đúng là nội thị bên cạnh Thái Tử, gọi là An Tâm, cấp bậc giống An Cẩn, sau khi nhận dạng, xác chết trôi mặc đồ nữ ở Khúc Giang hôm đó, đúng là An Tâm. Việc này đang được bí mật điều tra, tạm thời không đề cập tới. Hôm qua lại có người cầm một phần mảnh tin mưu phản của Ngụy Vương, không biết thông qua đường nào, trình đến ngự án của thánh thượng...hai chuyện này như không liên quan, nhưng ta luôn ẩn ẩn cảm thấy..."

Nhiễm Nhan châm chước nói: "Ngươi là muốn nói, có quan hệ với Đông Dương phu nhân?"

"Ừm, việc này nếu thật sự tra ra, sợ là liên lụy cực rộng." Lưu Thanh Tùng tỏ ý.

Nhiễm Nhan chưa từng tham dự bất luận mưu sự gì, chỉ là Đông Dương phu nhân vào phút cuối lại chết sống đem nàng kéo xuống nước, là có tâm hay là vô tình? Nếu việc này thật sự điều tra ra, Nhiễm Nhan không thể tránh khỏi bị liên lụy.

Việc này có thể lớn có thể nhỏ, người cầm quyền vui vẻ muốn buông tha người thì không có chuyện gì lớn, không vui muốn làm khó người thì cũng là ăn mệt không được trả tiền, cho nên Lưu Thanh Tùng mới vội vã để Nhiễm Nhan đi xem Tân Dương công chúa, thứ nhất là để cho Lý Thế Dân cảm thấy nàng rất coi trọng bệnh tình của công chúa, thứ hai là có thể xây dựng một chút quan hệ với Tân Dương công chúa.

Hiểu biết Lưu Thanh Tùng có được về Tân Dương công chúa sau mấy ngày này, tâm cảm thấy nàng ta xác thực khác với hài tử cùng tuổi, vì thế bóng gió mà thử qua nàng ta, có phải cũng là nhân sĩ xuyên qua hay không, nhưng kết quả hoàn toàn thất vọng, Tân Dương công chúa đích xác chỉ là tâm trí thành thực sớm chút mà thôi, bên trong vẫn là một tiểu oa nhi áu trĩ.

Xe ngựa một đường chậm rãi đi tới cửa cung, Lưu Thanh Tùng nhảy xuống xe, cùng thủ vệ thị vệ chào hỏi, đang chuẩn bị đi vào, thị vệ kia lại giữ chặt hắn, nhỏ giọng nói: "Lưu y sinh nếu là đi thăm Tân Dương công chúa, tốt nhất vẫn nên chọn thời gian khác, nghe nói thánh thượng thu được hơn 10 quyền tâu chương buộc tội Thái Tử."

Lưu Thanh Tùng luôn không đáng tin cậy, nhưng đối nhân xử thế thập phần khéo đưa đẩy lão luyện, ở Thái Y Thư thời gian dài như vậy, từ trên xuống dưới hắn quan hệ đều không tồi, đặc biệt là bọn thị vệ, ngày thường được hắn chiếu cố, thời khắc máu chót vẫn có chút tác dụng.

"Đa tạ." Lưu Thanh Tùng lại cùng hắn trò chuyện vài câu, mới quay lại xe ngựa.

"Phát sinh chuyện gì?" Nhiễm Nhan nhìn sắc mặt hiếu kỳ khi nghiêm túc của Lưu Thanh Tùng, không khỏi hỏi.

"Hôm nay tới không khéo." Lưu Thanh Tùng than một tiếng, ngược lại cười nói: "Thật là quá nóng vội, mới vừa có người trình lên tin hàm Ngụy Vương mưu phản, lập tức liền có hơn 10 tấu chương buộc tội Thái Tử, bất quá như vậy cũng tốt, chúng ta tạm thời khỏi cần tiến cung đi."

Nhiễm Nhan trầm mặc hai giây, nói: "Được."

Bọn họ vào cung cũng bất quá là vì đi ngang qua sân khấu một chút, chuyện này trước mắt còn chưa rõ ràng, đến tột cùng có quan hệ với Đông Dương phu nhân hay không còn rất khó nói, nếu tới không khéo, nước đã đục như vậy thì không lội vào vẫn tốt hơn.

"Ngươi có biết vụ án ở Khúc Giang kia tiến triển như thế nào không?"
Nhiễm Nhan hỏi.

Lưu Thanh Tùng lắc đầu, "Chuyện này chỉ sợ cả Cửu Lang cũng không rõ ràng lắm, ta cũng chỉ nghe nói việc này đang được bí mật điều tra, nhưng việc đến tột cùng giao vào tay ai, lại không ai biết. Đại Lý Tự không có người thụ lí, Hình Bộ cũng không có, Ngự Sử Đài lại càng không có."

Xe ngựa vừa mới chuyền, Nhiễm Nhan giơ tay đẩy màn xe nhìn thoáng ra bên ngoài, lại thấy có một bộ lục bào đang vội vàng đi vào cửa cung, thân ảnh kia rất quen thuộc, nhưng chỉ thấy bóng dáng, Nhiễm Nhan nhất thời nhớ không nổi đến tột cùng là gặp qua ở đâu.

"Ta nghe nói người Đột Quyết mưu phản, việc này tra đến đâu rồi?" Nhiễm Nhan buông mành hỏi.

Lưu Thanh Tùng nói: "Chuyện này ngươi chưa nghe qua? Nghe nói là em trai Đột Lợi Khả Hân luôn có hành vi không hợp, từ khi vào Trường An cho tới nay đã nhiều lần gây chuyện, bởi vậy thánh thượng không thích hắn, hắn ghi hận trong lòng, liên hợp để trả thù. Chỉ do tư nhân ân oán, bất quá việc này làm triều dã bắt đầu nghi ngờ chuyện Đột Quyết ở lại Trung Nguyên có thỏa đáng hay không. Sáng nay khi thượng triều còn ồn ào đến rối tinh rối mù."

Đây là chuyện lịch sử có ghi chép lại, nhưng Nhiễm Nhan lại không phải chuyên ngành lịch sử, sao có thể biết hết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ.

Sau khi hồi phủ, chờ Tiêu Tụng trông coi công việc trở về, Nhiễm Nhan liền đem chuyện Lưu Thanh Tùng sầu lo nói với hắn.

Tiêu Tụng sau khi nghe xong, nói: "Hắn lo lắng cũng không phải không có lý, bất quá, chuyện đồi trữ nói thì dễ, nhưng làm lại rất khó, cần phải chọn một thời cơ thỏa đáng, mà hiện tại hiển nhiên là thời cơ không tốt. Cũng như lần trước có người hãm hại ngươi chuyện giết Đậu Tú Nương, người kia có thân phận mẫn cảm, mặc dù tra ra kết quả, cuối cùng còn không phải bị nhẹ nhàng phủi qua đến không dọn sóng? Cho dù có dậy sóng lên ngươi cũng không cần lo lắng, không phải còn có ta sao."

"Ngươi chỉ cần an tâm dưỡng thai, ngẫu nhiên đi thăm Tấn Dương công chúa là được." Tiêu Tụng leo lên giường, cười tủm tỉm mà vuốt bụng nàng,

"Ta tới kể chuyện cho con ta."

Nhiễm Nhan vội nói: "Hôm nay đừng kể, chuyện chúng ta kể hẵn lại nghe không hiểu, Lưu Thanh Tùng đi viết truyện rồi, người xem qua rồi kể cho hẵn nghe."

"Được. Hắn viết truyện thật ra không tồi, nhớ khi chúng ta còn thiếu niên, thường thường xem thoại bản hắn viết." Tiêu Tụng cười nói. Viết truyện, là việc duy nhất tương đối đáng tin cậy trong cuộc đời Lưu Thanh Tùng.

Tiêu Tụng cúi đầu hôn lên bụng nàng một cái, trùng hợp gặp lúc thai động, hắn đầy mặt kinh hỉ nói: "Ha, hắn thế nhưng có thể cảm giác được?"

"Bất quá là vừa khéo đi." Nhiễm Nhan thành thật nói.

"Ai nói, con ta chính là thông minh." Tiêu Tụng không thèm để ý lời nàng, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve.

Nhi, có lẽ ý là hài nhi, cha mẹ gọi hài tử đều có thể dùng chữ này, chẳng phân biệt nam nữ. Nhưng Nhiễm Nhan có đôi khi nghĩ, nếu sinh nữ nhi, Tiêu Tụng hắn là sẽ rất thất vọng đi.

Nhiễm Nhan nằm, thực mau buồn ngủ, nàng hàm hồ nói: "Tính tính thời gian, hài tử của Thập ca đã sớm được sinh ra đi, cũng chưa tới báo tin vui cho ta, không biết sinh nam hài hay là nữ hài."

"Mặc kệ nam hay nữ, tóm lại là hài tử của thiếp thất, chắc là cảm thấy không đáng để báo tin vui đi, chờ lúc đầy tháng người tự nhiên sẽ biết." Tiêu Tụng nói.

"Tiêu Việt Chi..."

"Hảm?"

"Ngươi muốn nam hài hay là nữ hài?"

"Đều muốn."

"Nam hài thì so với nữ hài sẽ đáng giá hơn đi." Cũng không phải Nhiễm Nhan cho là như vậy, mà là cổ đại không phải đều như thế sao?

Tiêu Tụng nhíu mày nói: "Ai nói, hài tử của Tiêu Việt Chi ta, vô luận nam nữ đều đáng giá."

Nhiễm Nhan cười mắng: "Tự luyến."

Tắt đèn, Tiêu Tụng duỗi tay ôm nàng.

Đêm dần sâu, Trường An, nguyện Trường An.

Xuân về hoa nở.

Mỗi ngày trôi qua bình lặng, quả nhiên đúng như lời Tiêu Tụng, hết thảy vẫn là gió êm sóng lặng, nhưng ẩn nấp đâu đó là sóng ngầm dữ dội, không biết khi nào bùng nổ, càng làm người cảm giác được khẩn trương cùng áp lực.

Nhiễm Nhan lại nhận được cái tin tức tốt, Nhĩ Đông tháng trước sinh đứa con trai, hiện giờ đã trăng tròn, chờ đến trăm ngày liền ôm tới cho nàng nhìn xem. Nhiễm Nhan sai Ca Lam chuẩn bị rất nhiều lễ vật, tự mình đưa qua, thuận tiện nhìn hài tử. Nhiễm Nhan cảm thấy, bộ dạng của Nhĩ Đông rất tốt, Thập ca lại có tư dung bất phàm, hài tử tất nhiên đáng yêu.

"Phu nhân, phu nhân!" Văn Lục vội vàng chạy vào, nàng sợ ảnh hưởng thai nhi, cố tình hạ giọng, "Không tốt rồi, người trong cung tới, Tân Dương công chúa bệnh tình nguy kịch, thỉnh ngài vào."

Chương 391: Nước ối

Vì khẩn cấp, Nhiễm Nhan cũng không kịp thay xiêm y, chỉ mặc thường phục vội vàng theo tự nhân vào cung.

**tự nhân – có đê cập ở ko nhớ nổi chương nào đó, giống thái giám nhung ở cấp bậc thấp*

Khi Nhiễm Nhan tới Cam Lộ điện, toàn bộ thái y đều tụ tập ngoài tẩm điện, Lý Thế Dân khoanh tay nôn nóng đi tới đi lui ở bên ngoài màn trường. Trong phòng rất yên lặng, tiếng thở dốc của Tấn Dương công chúa liên có vẻ đặc biệt nghiêm trọng.

"Hiến Lương phu nhân đến!" thanh âm the thé của nội thị vang lên.

Lý Thế Dân đột nhiên dừng bước chân, bước nhanh ra đón, không đợi Nhiễm Nhan hành lễ, lập tức nói: "Không cần đa lễ, Hiến Lương phu nhân mau đi nhìn Hủy Tử một cái."

Nhiễm Nhan liền không nói nhiều, bước nhanh vào nội thất.

Sắc mặt Tấn Dương công chúa tái nhợt, ngực pháp phòng kịch liệt, tay nhỏ nắm chặt góc áo Tô Phục, chân mày nhíu chặt, nước mắt không ngừng rỉ ra từ khói mắt.

Nàng mắng là bệnh suyễn một loại bệnh về đường hô hấp. Nếu cẩn thận điều trị phòng chống, chứng bệnh này bình thường không đến mức chết, nhưng khi người bệnh xuất hiện môi tím, ý thức có vấn đề, không phản ứng thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng, mà hiện tại tình huống của Tấn Dương công chúa nhìn qua tựa hồ không ổn.

Tô Phục cùng Lưu Thanh Tùng đang toàn lực cùn. Sắc mặt Tô Phục vẫn lạnh lẽo như cũ, nhưng trên trán đã chảy ra một lớp mồ hôi mỏng, mà Lưu Thanh Tùng đã sớm ướt đẫm mồ hôi.

Lưu Thanh Tùng đảo mắt nhìn thấy Nhiễm Nhan, không khỏi sốt ruột nói: "Thuốc hít không có bao nhiêu tác dụng, mang dưỡng khí hay sao?"

"Mang đi." Nhiễm Nhan lập tức gia nhập cấp cứu.

Thuốc hít này không giống những loại thuốc hít sau này, là bột phấn hai người Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng phoi trung được rồi đem nghiên cực mịn, thông qua nấu chế lọc thành chất lỏng, đồ dùng phun sương cũng rất đơn sơ, căn bản không tạo ra hơi sương mịn, nhưng trước đó đã thử qua trên những người bệnh khác vài lần, có còn hơn không. Có điều tình huống lần này của Tân Dương công chúa hiển nhiên muôn nghiêm trọng hơn nhiều, thuốc hít vậy mà không có chút tác dụng nào.

Loại bệnh suyễn di truyền này của Tân Dương công chúa, muốn giảm cũng không quá khó, nhưng hầu như không có khả năng chữa dứt, chỉ có thể trường kỳ không chế.

Nhiễm Nhan từ trong hòm thuốc lấy ra một cái bình lưu ly cao một thước, dùng cái ống rỗng cố định trong mũi Tân Dương công chúa trước, rồi đầu kia cắm vào bình lưu li.

Đây là dụng cụ dưỡng khí Nhiễm Nhan tự chế, dùng gan heo nghiên ra dung dịch làm chất xúc tác, cũng có thể được đến dưỡng khí. Nhưng bởi vì điều kiện hữu hạn, thu thập được dưỡng khí cũng hết sức khó khăn, hơn nữa có vài người bệnh tình huống cần cung cấp lượng dưỡng khí cao, có vài tình huống cần lượng thấp, bởi vì không có dụng cụ, điểm này rất khó nắm chắc.

Dưỡng khí dũng mãnh tiến vào, hô hấp của Tân Dương công chúa cũng dần dần thuận lợi hơn.

Tô Phục cùng Lưu Thanh Tùng hơi thả lỏng hơn.

"Dưỡng khí căn bản không đủ, chỉ có hai bình, còn chưa đủ duy trì một khắc." Nhiễm Nhan dừng một chút nói: "Lưu Thanh Tùng ngươi chuẩn bị thuốc hít tiếp cứu, chờ dưỡng khí dùng hết thì liền sử dụng thuốc hít, Tô được sự thỉnh chuẩn bị chút thuốc uống."

"Được."

"Uhm."

Hai người cùng đáp ứng, Tô Phục vội vàng đi ra ngoài, Lưu Thanh Tùng cũng vội vàng mỉm cười thuở hít.

Nhiễm Nhan vừa khống chế dưỡng khí bơm vào, vừa dò hỏi Lưu Thanh Tùng: "Tần Dương công chúa vốn đã có chút chuyển biến tốt đẹp, vì sao lại đột nhiên phát tác?"

"Không biết, mấy ngày nay ta đã cùng Tô được sự nghiêm khắc khống chế ảm thực của công chúa, còn có đồ dùng sinh hoạt của nàng, cũng tiến hành kiểm tra hết trong cung, công chúa từ trước đến nay nghe lời, những nơi như hoa viên, nàng tuyệt đối sẽ không đến." Lưu Thanh Tùng cũng nghĩ không ra, buổi sáng người còn yên lành, sao chỉ trong chốc lát liền phát tác nghiêm trọng như vậy.

"Tình huống của công chúa, tất nhiên là ăn nhầm hoặc tiếp xúc nhầm thứ kích phát bệnh suyễn, cơm trưa có tra qua không?" Nhiễm Nhan hỏi.

Lưu Thanh Tùng chuẩn bị xong thuốc hít, lau mồ hôi nói: "Đâu đã kịp tra, ta chưa ăn xong cơm trưa, bên này liền có tự nhân vội vàng tới tìm ta, ta liền lập tức sai người đi gọi Tô được sự và người, vẫn luôn cấp cứu đến bây giờ."

Hai người vừa dứt lời, bên ngoài vang lên thanh âm uy nghiêm ẩn ẩn giận dữ của Lý Thế Dân, "Đi tra xem công chúa cơm trưa ăn cái gì, trước đó đã đi nơi nào, từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ, nửa điểm không được sai sót!"

Nhiễm Nhan thấy hô hấp của Tần Dương công chúa lại có chút dồn dập, biết bình dưỡng khí đã hết, lập tức thay một lọ khác.

Con người nhỏ bé nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, cả người ướt đẫm mồ hôi, giống như mới được vớt ra từ trong nước, yêu ớt đến mức như chỉ cần chạm một cái liền vỡ tan. Nhiễm Nhan thở dài, bệnh này, tuy tỷ lệ chết không quá lớn, nhưng người bệnh như chịu tội. Đặc biệt là ở cổ đại, không có thuốc hít tốt, không có ống dưỡng khí chuyên dụng, vô pháp cứu giúp, một khi bệnh phát chính là khổ thân, chỉ có thể cứng rắn mà cố nhịn qua.

Lý Thế Dân nghe bên trong đã yên tĩnh, thoảng yên lòng, vén màn dần hai ngự y tiến vào.

Ba người vừa vào phòng liền thấy một cảnh tượng kỳ quái, Tân Dương công chúa dựa trên nệm dày, thân thể vẫn chưa nắm thăng, Nhiễm Nhan ngồi ở mép giường, trong ngực ôm một cái bình, từ bình vươn ra một cái ống, thông đến lỗ mũi Tân Dương công chúa, trong tay Lưu Thanh Tùng cũng nắm một cái bình, thể tích hơi nhỏ hơn, không có cái ống nào, nhưng cũng không có miệng bình.

Nhưng ba người cũng không quấy rầy, chỉ đứng cách đó không xa quan sát.

"Chuẩn bị dùng thuốc hít đi." Nhiễm Nhan nghe thanh âm, đoán dường khí lại sắp dùng hết.

Lưu Thanh Tùng ứng tiếng, bao một lớp lụa lưới mỏng ở trên miệng bình phun, chờ rút cái ống ra xong, liền phun vào miệng mũi của Tân Dương công chúa. Bởi vì bình phun sương tự chế quá mức thô lậu, chất lỏng phun ra không thể hình thành dạng sương, dùng lưới sa phun từ bên trên, có thể tạm thời giải quyết một ít vấn đề.

"Có thể hít vào đi." Lưu Thanh Tùng vui vẻ nói. Nay cũng có nghĩa là chén thuốc sau đó cũng dễ nuốt xuống.

Mới vừa rồi cả hô hấp cũng khó khăn, chén thuốc không thể đi xuống, đương nhiên hết cách, chỉ dùng thủ pháp xoa bóp cẩn thận không có tác dụng gì.

Lắng lặng nằm trong chõc lát, Tân Dương công chúa phảng phát khôi phục lại một ít thần trí, nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Phụ hoàng!"

Trên giường, thanh âm Tân Dương công chúa mỏng manh, cả Nhiễm Nhan ở ngay cạnh giường cũng chỉ có thể nghe thấy rất nhỏ thanh âm, nhưng Lý Thế Dân giống như là có cảm ứng, lập tức bước tới. Một thế hệ hùng chủ vậy mà thanh âm nghèn ngào, "Hủy Tử của trẫm chịu khổ rồi!"

Tân Dương công chúa hơi mở to mắt, như an ủi mà kéo tay áo ông, lại không có sức lực nói câu nào.

Lý Thế Dân như hiểu ý nàng, móc khăn ra lau mồ hôi trên mặt cho nàng, "Lần này Hiến Lương phu nhân cứu Hủy Tử, Hủy Tử phải nhanh khỏe lên, để còn bái tạ Hiến Lương phu nhân."

"Ừm." thanh âm Tân Dương công chúa mỏng manh.

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng thối lui qua một bên, một lát sau, chén thuốc của Tô Phục được bưng lên.

Chờ Tân Dương công chúa dùng xong chén thuốc, để mấy cung tì hầu hạ nàng chà lau thân thể, thay đổi y phục sạch sẽ, tinh thần thoạt nhìn tốt hơn nhiều, chỉ vì tiêu hao quá nhiều nước cùng thể lực, hôn mê đi.

Lý Thế Dân gọi Nhiễm Nhan, Lưu Thanh Tùng cùng Tô Phục vào trong thư phòng Cam Lộ điện, dò hỏi kỹ càng tình huống khi Tân Dương công chúa phát bệnh.

Dựa theo thời gian suy đoán, Tân Dương công chúa hẳn không phải xảy ra chuyện lúc cơm trưa, Lưu Thanh Tùng ăn cơm trong công sở, thời gian dùng bữa trong cung và trong công sở là giống nhau, không sớm cũng không muộn, ngoại trừ vài món điểm tâm linh tinh. Chỉ cần biết Tân Dương công chúa vào giữa giờ Ty đến chính Ngọ đi nơi nào, làm cái gì, mọi chuyện hẳn sẽ nhanh chóng tra ra manh mối.

Tô Phục vẫn luôn trầm mặc, lần này lại bỗng nhiên nói: "Trước cơm trưa, công chúa có đi qua Đông Cung."

Nhiễm Nhan dừng một chút, quay đầu nhìn về phía hắn.

Tô Phục là người của Ngụy Vương, hắn nói những lời này là ăn ngay nói thật hay là dụng tâm kín đáo, rất khó không làm người suy nghĩ nhiều. Nhiễm Nhan tuy rằng cảm thấy hắn sẽ không làm loại chuyện này, nhưng nàng cần phải dùng lý tính suy nghĩ, mà không phải cảm giác.

"Ồ!" Lý Thế Dân nghe thấy tin này, tâm tình hiển nhiên không tốt lắm. Gần đây những phê bình về Lý Thừa Càn thật sự quá nhiều, dù cho trong lòng ông rất rõ ràng là có người cố ý kích động, nhưng những chuyện đó cũng đều là sự thật, nếu Lý Thừa Càn thật là một trữ quân hiền đức, cũng sẽ không có nhiều nhược điểm để người ta bắt lấy như vậy.

Tô Phục chỉ nói một câu này, rồi không nói tiếp nữa.

Lý Thế Dân trầm mặc một lát, mới mở miệng nói: "Các ngươi đi xuống đi, trầm xử lý việc này sau."

Ba người đồng thời ứng tiếng, theo thứ tự rời khỏi thư phòng.

Nhiễm Nhan quay trở lại nhìn tình huống của Tần Dương công chúa một chút, xác định đã hết trớ ngại, mới mang một thân mệt mỏi ra khỏi cung.

Nhiễm Nhan từ sau khi mang thai, thì rất dễ mệt, hầu như vừa lên xe liền ngủ, tất nhiên là không nhìn thấy Tô Phục đứng ở cửa cung nhìn theo nàng rời đi.

Đoạn thời gian này, vô số chuyện đã xảy ra như vậy, thành Trường An lại vẫn duy trì vẻ yên bình quý dị. Những việc đó nhìn như lập tức dẫn đến sự kiện chấn động nào đó, lại vì liên lụy đến những người vô pháp động đên, mà việc nào việc nấy đều tạm thời chìm xuồng.

Tiêu Tụng vì sợ nàng nghĩ quá nhiều, quá mức mệt nhọc, nên không cùng nàng nói việc này.

Biến hóa duy nhất Nhiễm Nhan có thể thấy chính là bụng mình càng ngày càng lớn.

Thời gian chậm rì rì mà qua hơn năm tháng, tất cả mọi người bên trong Tiêu phủ bắt đầu khẩn trương, mà khẩn trương nhất không ai hơn Tiêu Tụng, mỗi đêm Nhiễm Nhan chỉ cần trở mình, hắn cũng sẽ mở mắt canh chừng.

Mắt thấy những ngày gian nan còn hơn khổ hạnh tăng của hắn sắp kết thúc, hắn cũng nghênh đón đứa bé đầu tiên, cảm giác kích động này khó có thể nói hết, nhưng mà xen lẫn trong đó là nỗi lo cho an toàn của mẹ con Nhiễm Nhan. Tình cảm phong phú phức tạp như thế, Tiêu Tụng đã thật lâu đều không có cảm giác qua.

Bên ngoài tuyết rơi ào ào, trải qua mùa đông âm áp của năm trước, năm nay lại bắt đầu rét lạnh.

Tiêu Tụng đi công sở trông coi công việc, Nhiễm Nhan bọc da cùu nằm trên ghế bập bênh Lưu Thanh Tùng đưa, ôm sách truyện nhẹ giọng đọc, bếp than bên cạnh tỏa ánh lửa ấm áp, bên trên ấm nước lượn lờ sương trắng.

Thanh âm của nàng tuy rằng vẫn khuyết thiếu lên xuống, cũng không sinh động, nhưng thấp mềm, không mất mẫu tính ôn nhu.

Chờ nàng đọc xong câu chuyện 'Giọt sương nhỏ và lá xanh', Văn Lục xen mồm nói: "Lưu ý sinh viết chuyện thật hay, nô tỳ cũng thích nghe."

Nhiễm Nhan kinh ngạc nói: "Văn Lục, đây là chuyện kể hài tử dưới ba tuổi mới có thể thích nghe."

"Phu nhân cũng không cần kỳ quái, nàng rất thích hợp nghe chuyện kể như vậy." Ca Lam khảy khảy than lửa trong lò nói.

Văn Lục phồng má, nói: "Ngươi còn cười nhạo ta. Phu nhân, Lý lang quân đối với Ca Lam chính là si tâm bất hối đó, cả khi trời lạnh như vậy cũng chạy tới hỏi han ân cần, ở bên ngoài chờ một lần là hơn nửa canh giờ, mấy thị tỳ trong phủ đều hâm mộ đó."

"Phải không, thật là hiếm có." Nhiễm Nhan khẽ cười nói.

"Có điều Ca Lam cũng không gặp người ta, nô tỳ nghe nói Lý lang quân hôm qua nhiễm phong hàn, nhưng hôm nay vẫn tới đưa đồ ăn ngon cho Ca Lam." Văn Lục nói.

Nhiễm Nhan nhìn nàng một cái, "Cuối cùng đều vào hết bụng ngươi đi?"

Văn Lục cười hắc hắc, "Cái này phu nhân cũng biết sao."

"Ngươi nghĩ sao?" Nhiễm Nhan nhìn về phía Ca Lam. Lý Đức Kiến có thể kiên trì lâu như vậy, cũng thực sự ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan.

Ca Lam ngồi thẳng người, nói: "Nô tỳ đã tìm được một người trong phủ, trung hậu thành thật, nếu phu nhân đồng ý, nô tỳ muốn gả cho hắn, sau này còn có thể tiếp tục hầu hạ phu nhân. Còn về Lý lang quân, nô tỳ tự cảm thấy thân phận không xứng."

Ca Lam đã rõ ràng cự tuyệt Lý Đức Kiến, cho nên hắn có làm gì nữa, nàng cũng chỉ coi như không thấy, không biết.

"Được, hôm nào để ta gặp người nọ một chút, đợi điều tra rõ hắn xác thật đúng như lời ngươi nói, liền theo ý ngươi." Nhiễm Nhan biết kỳ thật không cần tra, Ca Lam là người rất rõ ràng, sẽ không dùng cả đời mình để nói giỡn, nhưng nàng coi Ca Lam như bằng hữu mà đôi đai, luôn cảm thấy muôn giữ gìn, cũng coi như tần hết tình bằng hữu cùng tình chủ tớ.

"Vân Lục, đõ ta đi..." Nhiễm Nhan còn chưa dứt lời, liền nghe thấy Vân Lục kinh hô một tiếng, "Phu nhân, nướć!"

"Sợ là nướć ối phá rồi." Ca Lam đứng phắt dậy, "Ta đi kêu bà đõ."

Chương 392: Bình tĩnh a! Cứu ca!

"Phu nhân ngươi có đau không?" Văn Lục có chút hốt hoảng, vội vàng đỡ nàng ngồi lên đệm mềm.

Nước ối vẫn đang chảy ra, trên trán Văn Lục có chút đổ mồ hôi, "Phu nhân, ngươi nếu là đau liền kêu a, đừng chịu đựng."

Nhiễm Nhan mới vừa rồi là bị cảm giác nước ối chảy xuống mắt không ché làm cho ngốc, giờ phút mới phản ứng, mới nói: "Đừng rồi, không đau, chỉ sợ còn phải một lúc nữa, hiện tại chưa sinh đâu."

Nhiễm Nhan đối với khoa phụ sản không hiểu biết quá sâu, nhưng cũng biết mỗi thai phụ một cái tình huống, trình tự giữa đau từng cơn cùng nước ối phá có khác biệt, Nhiễm Nhan từ hôm trước đã bắt đầu cảm giác đau từng cơn, bắt quá chỉ rất nhỏ, không ảnh hưởng sinh hoạt bình thường.

Nhiễm Nhan nắm chăn đệm lót dưới mông, tránh cho nước ối tiếp tục chảy ra.

Rất nhanh Ca Lam đã mang bà tử thi tỳ chạy vào, có bốn bà đỡ, hai người là Tiêu gia tìm, còn có một người là bà đỡ Trịnh thị quen dùng, một người khác là La thị tìm cho, nhưng chủ yếu vẫn là bà đỡ của Tiêu gia đỡ chính.

"Mau nâng phu nhân đến phòng sinh." Bà đỡ lệnh cho hai thị tỳ chắc khỏe đưa Nhiễm Nhan lên cáng, "Ôn định chút, ổn định chút!"

Một bà đỡ khác hỏi: "Phu nhân có cảm giác đau không?"

"Còn chưa đau." Nhiễm Nhan nói.

Mấy bà đỡ đều rất có kinh nghiệm, nghe Nhiễm Nhan nói như vậy, liền biết còn phải một lúc lâu nữa mới có thể sinh, bất quá hiện giờ phải vào phòng sinh chờ, sau khi đủ tháng nước ối vỡ, hài tử trong vòng mười hai canh giờ phải được sinh ra, nếu không tình huống liền không ổn.

Phòng sinh cùng phòng ngủ chỉ cách mấy gian, đồ vật bên trong hai tháng trước đã chuẩn bị thỏa đáng.

Trong phòng đốt rất nhiều bếp lò, ám áp dễ chịu, cảm giác có chút nóng.

Giữa cửa và nội thất được ngăn cách bởi một tấm bình phong mười hai mặt màu trắng có hoa văn, trong phòng sinh bình thường sẽ không dùng đồ màu đỏ, có lẽ là cho rằng thấy đỏ là không may mắn, bởi vậy chỗ nào lọt vào tầm mắt cũng toàn là màu trắng, bên trên đều có đồ án thêu hoa văn cát tường bằng tơ vàng, ngũ ý sinh nở thuận lợi, nhất cử đến tử*.

*chỗ này hiểu là răn một phát là ra hay gì, thô thiển chút nhưng không hiểu khác được

Vân Lục cùng Ca Lam đỡ Nhiễm Nhan nằm lên giường, cái giường này cao hơn mặt đất hai thước, từ trên xà nhà rũ xuống hai dải lụa trắng, rũ thẳng đến mặt đất, vị trí đúng ngay nơi tay Nhiễm Nhan có thể túm được.

"Phu nhân, lát nữa khi lão nô kêu ngài dùng sức, ngài liền túm lấy hai dải lụa trắng này." Một bà đỡ đưa hai dải lụa đến nơi Nhiễm Nhan giơ tay là có thể với tới.

Những việc cần chú ý trong quá trình sinh nở, bà đỡ cũng đã tỉ mỉ nói qua hai ba tháng trước, bắt quá khi sắp sinh, bọn họ vẫn tinh tế dặn dò lại một lần.

Sau đó đi ra ngoài bình phong, để Vân Lục cùng Ca Lam thay y phục cho Nhiễm Nhan, mặc vào trung y màu trắng chờ sinh, tháo lỏng búi tóc ra buộc lại thành bím.

Nhiễm Nhan nỗ lực thả lỏng cảm xúc của mình, dựa vào cái giường nửa nghiêng.

Hết thảy đều đâu vào đây mà tiến hành, làm tốt hết thảy chuẩn bị, Vân Lục dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, hỏi Nhiễm Nhan: "Phu nhân, tiểu chủ tử hắn là biết làm sao để ra tới đi?"

Ca Lam nói: "Ngươi còn biết làm sao để ra, tiểu chủ tử sao có thể không biết."

Vân Lục mất một lúc mới phản ứng: "Ngươi đây là cười nhạo ta hả!"

"Ngươi suy nghĩ nhiều, ta là khen tiếu chủ tử." Ca Lam đạm nhiên nói.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, bỗng nhiên cảm thấy bụng dưới đột nhiên đau nhói, nhịn không được khẽ hừ một tiếng.

"Phu nhân, đã bắt đầu đau sao?" Ca Lam lập tức hỏi.

Cơn đau này cũng hoàn toàn không khó chịu đựng, chỉ đau trong chốc lát liền dần dần dịu xuống, Nhiễm Nhan nhẹ nhàng thở ra, nói: "Còn ổn."

Bà đỡ dần hai thị tỳ vào, trước xem xét một chút tình trạng của Nhiễm Nhan, mới nói: "Phu nhân, đã chuẩn bị canh sâm cùng thức ăn, ngài dùng trước một ít."

Thức ăn chuẩn bị đều là dễ tiêu hóa, hơn nữa là thứ có thể bổ sung thể lực. Ăn hết, Nhiễm Nhan mới no chừng tám phần. Nàng vừa mới buông đũa, bụng lại bắt đầu đau, lần này đau hơn so với lần trước, thời gian dài hơn một ít.

Nhin trong chốc lát, chờ cơn đau qua đi, Văn Lục hầu hạ nàng súc miệng, lại tiếp tục nằm.

Cứ đau từng cơn như vậy lặp đi lặp lại tới vài lần, mỗi lần đều đau càng thêm đau, thời gian cũng càng dài.

Vừa mới đau qua một hồi, thanh âm Tiêu Tụng đã vang lên bên ngoài, "Phu nhân như thế nào rồi?"

Có bà đỡ đáp: "Sắp rồi, sau khi nước ối phá, bình thường hai ba canh giờ là có thể sinh, dài đến cả ngày cũng có."

Nhiễm Nhan ngay sau đó liền nghe bà đỡ kia ngăn trở nói: "Hầu gia không thể vào trong phòng sinh, không bằng ngài cùng hai vị thái y đi trà thát bên cạnh chờ đi."

"Ta đi vào sẽ có ảnh hưởng tới phu nhân sao?" Tiêu Tụng hỏi.

"A!" Nhiễm Nhan thình lình bị đau thốn lên, cảm giác cả người có chút chêt lặng, như tạng phủ ruột gan bị véo, bụng dưới trướng lên.

Bà đỡ ngoài cửa tính thời gian thấy đã tới lúc, vội vã tiến vào, "Phu nhân có cảm giác muốn đi ngoài không?"

"Có." Nhiễm Nhan rên một tiếng.

Bên ngoài bình phong ba bà đỡ khác dẫn hai thị tỳ bước nhanh vào. Nhiễm Nhan bắt lấy dây lụa trăng, trên trán lập tức toát ra mồ hôi to như hạt đậu.

Bên ngoài, Tiêu Tụng đi tới đi lui dưới hành lang, hai thái y hắn mời đến được thỉnh đến trà thất nghỉ ngơi. Hắn một người ở bên ngoài lo lắng suông, lại không dám lên tiếng hỏi, sợ quấy rầy sinh nở.

Dày vò, phảng phất như đã qua một năm, trong phòng vang lên tiếng hô đau đớn của Nhiễm Nhan, tim Tiêu Tụng như bị người bóp chặt, vừa khẩn trương vừa đau, nhịn không được áp vào cửa nhìn trong chốc lát, cửa thật ra có cái khe nhỏ, nhưng bên trong bị tấm bình phong to như vậy ngăn trở, cái gì cũng nhìn không thấy.

"Cửu Lang!" Lưu Thanh Tùng bước nhanh vào trong viện, nói: "Cửu tầu muôn sinh?"

"Ừm, đã kêu một hồi rồi." thanh âm Tiêu Tụng căng chặt. Kỳ thật Nhiễm Nhan bất quá chỉ kêu vài tiếng mà thôi, nhưng hắn cảm thấy thời gian quá gian nan.

"Không cần lo lắng, Cửu tầu cùng bảo bảo hết thảy đều hảo, sinh nở tất nhiên sẽ thuận lợi." Lưu Thanh Tùng nói.

Tiêu Tụng nhìn hắn một cái, mới gật đầu, thành khẩn nói: "Hơn hai mươi năm, ngươi cuối cùng nói câu giống người nói."

Tiêu Tụng sắc mặt vẫn bình tĩnh, nhưng Lưu Thanh Tùng thấy thái dương hắn đều đã bị mồ hôi tẩm ướt, trên trán cùng chóp mũi cũng đều toát ra một tầng mồ hôi mỏng. Lưu Thanh Tùng biết rõ tính tình Tiêu Tụng, thời điểm hắn khẩn trương hoặc là không cao hứng, thường sẽ an tĩnh, nếu không cần thiết, hắn không thích ba hoa với ai, vì thế cũng không tiếp lời.

Trong phòng sinh, thường xuyên truyền ra tiếng kêu đau hỗn loạn của Nhiễm Nhan lẫn tiếng kêu "dùng sức chút", "kiên trì một chút" của bà đỡ và Văn Lục, Ca Lam, trên má Tiêu Tụng mồ hôi đã sờm tụ thành giọt, xoạch xoạch mà rơi trên sàn nhà.

Tuyết trong viện lại sột sột soạt soạt rơi, Lưu Thanh Tùng cũng hợp lại tay áo, lúc thì ngồi, lúc thì đứng. Hắn ở công sở, nghe người bên Hình Bộ nói phu nhân của Tiêu Tụng sắp sinh, cũng liền chạy trở về, hắn không biết tình huống cụ thể, nhưng thời gian Nhiễm Nhan ở bên trong cũng đã không ngắn.

Hơn một canh giờ trôi qua, tiếng kêu bên trong cũng đã yếu đi rất nhiều, Tiêu Tụng bình thường vẫn luôn có thể không chế cảm xúc, cả biểu tình cũng cứng đờ, "Khinh Tùng, A Nhan không có việc gì chứ?"

Lưu Thanh Tùng vội vàng nói: "Có lẽ là kêu mệt mỏi, sinh hài tử là việc rất tồn sức, nghỉ một lát liền tốt."

Cửa kẽo kẹt một tiếng mở ra, hai thị tỳ bung hai bồn máu loãng ra, Tiêu Tụng vừa nhìn, mặt cũng tái đi, lập tức sắp không màng hết thấy mà vọt vào trong, Lưu Thanh Tùng vội vàng giữ chặt hắn nói: "Đổ máu bình thường, bình thường thôi, bình tĩnh a Cửu ca."

Nước trong bồn chỉ là đổ lên mà thôi, dựa theo lẽ thường mà nói thì cũng không phải nhiều máu, Tiêu Tụng biết, nhưng máu chót đó là nó chảy ra từ trên người tức phụ hắn a!

Trong phòng, thanh âm Nhiễm Nhan lại lần nữa vang lên, rất nhanh thị tỳ lại thay nước ám sạch sẽ bưng vào.

Tiêu Tụng khẽ cắn môi, ngồi trở lại chỗ cũ.

Hai thái y được mời đến kia cũng đã sớm chuẩn bị tốt tâm lý, bình thường sinh hài tử từ buổi sáng sinh đến buổi chiều cũng có, bọn họ cũng không nóng nảy. Cơm trưa có người đưa đến rượu và thức ăn phong phú, Tiêu Tụng cũng thoáng đi vào nói hai câu, nhờ Lưu Thanh Tùng đi tiếp khách, hắn thì chờ ở ngoài cửa.

Tiếng kêu của Nhiễm Nhan, cùng thanh âm ồn ào hết đợt này đến đợt khác ở bên trong tra tấn hắn, nhưng nếu nghe không thấy, thì càng tra tấn hơn.

Lưu Thanh Tùng bồi hai thái y dùng xong cơm trưa, lại đến đây bồi Tiêu Tụng chờ, hắn cũng không khuyên đi ăn cơm, nhìn bộ dạng Tiêu Tụng, có thể ăn được mới là lạ. Các thái y tính thời gian, cũng ra tối cùng chờ.

Tuyết đã tích một tầng thật dày, Tiêu Tụng cảm thấy như đã hai chục năm, đều sắp thành một pho tượng đá, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng khóc nỉ non.

Trong phút chốc, hắn cảm giác trọng lượng một vạn cân trong lòng mình biến mất, làm hắn nhẹ nhàng đến muôn bay lên, bắt lấy Lưu Thanh Tùng dùng sức lắc, cao giọng cười to, "Sinh rồi sinh rồi!"

Nhưng sau một lúc lâu, cửa cũng chưa mở ra.

Tiêu Tụng tâm tình vừa mới nhẹ nhàng, trong giây lát lại như ngã vào đáy cốc, nụ cười trên mặt cũng dần dần liễm đi.

Mới vừa rồi chỉ nghe thấy tiếng khóc nỉ non, lại bỏ qua chuyện tiếng kêu đau đớn của Nhiễm Nhan vẫn chưa dừng lại, giờ phút này xen lẫn trong tiếng khóc, làm nhân tâm kinh sợ.

"Tương Võ Hầu không cần lo lắng, nếu có khác thường, bà đỡ tất nhiên sẽ ra ngoài bẩm báo, lão phu cho rằng, nhất định là song sinh tử." Một vị lão thái y nói.

"Thật sao?" Tiêu Tụng cảm thấy bản thân hôm nay đến tim cũng sấp sụp đổ, trong chốc lát chìm ở đáy cốc, trong chốc lát lại bay tới bầu trời, lặp đi lặp lại, bị tra tấn không phải bình thường.

Lại chờ thêm chừng một canh giờ, cửa mở ra.

Trong phòng có hai bà đỡ mặt mũi vui mừng bước ra, miệng nói lời cát tường, "Thật là kỳ a! Chúc mừng Hầu gia, là hai vị tiểu lang quân cùng một vị tiểu nương tử."

Bên ngoài này bà ta vừa dứt lời, bên trong kia lại vang lên hai tiếng khóc yếu ớt.

Lưu Thanh Tùng cũng ngây người, sau một lúc lâu mới cười to nói: "Ha ha, Nhiễm Nhan cũng quá được!"

Tiêu Tụng vỗ tay một cái, thiếu điều muốn nhảy dựng lên, cười đến không khép miệng được, "Thưởng! Mỗi người trăm quán!"

Bà đỡ lập tức hoan thiên hỉ địa ứng tiếng, bọn họ bình thường đi đến đỡ đẻ cho các gia tộc lớn, mỗi lần nhận bao lì xì cao nhất cũng không quá 50 quán, lần này xem như "Xuất công phí" cộng thêm tiền mừng, trăm quán coi như đủ cho một nhà bọn họ xài vài năm.

Tiêu Tụng gấp không chờ nổi mà vọt tới cửa phòng sinh, bà tử nha hoàn ngăn trở không kịp, hắn đã đẩy cửa đi vào.

Lưu Thanh Tùng vui mừng qua đi, mới khôi phục chút lý trí, bụng Nhiễm Nhan chỉ là hơi lớn một chút, nhưng cũng không thấy lớn hơn quá nhiều so với thai phụ bình thường, một thai này đã có ba cái, kia tất nhiên sẽ có hai cái rất yếu, hoặc là ba cái đều yếu. Nghe tiếng khóc, thật ra có một cái khá vang dội.

Hai bà đỡ kia cũng rất biết lựa lời, bình thường khi báo tin vui đều sẽ nói là một hài tử khỏe mạnh, nhưng mới vừa rồi bọn họ chỉ nói là sinh bao nhiêu đứa.

Chương 393: Nhược Nhược

Tiêu Tụng vọt vào trong phòng sinh, bên trong tràn ngập mùi máu tươi.

Hắn hai bước đã vọt tới bên giường, nhìn Nhiễm Nhan sắc mặt tái nhợt, nắm lấy tay nàng, thanh âm hơi khàn, "Phu nhân vất vả rồi."

Nhiễm Nhan thật sự thoát lực, còn đang lại súc, chỉ có thể hơi cười với hắn.

Bà đỡ vừa tắm cho hài tử ra đầu tiên rồi dùng vải mềm bọc lại, hai tay đưa cho Tiêu Tụng, "Hầu gia xem, là một tiểu lang quân khỏe mạnh."

Trong lớp khăn trắng, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, hồng hồng, bộ dáng nhăn nheo, thực xấu. Tiêu Tụng cảm thấy, cái đầu lộ ra còn không to bằng nắm tay. Hắn chưa gặp qua trẻ con mới sinh, nhưng cũng cảm thấy đứa nhỏ này thật sự quá nhỏ, bất quá ngẫm lại bụng người ta chỉ chứa một đứa, bọn họ lại là ba đứa, nhỏ một chút cũng bình thường, nghe bà đỡ nói khỏe mạnh, cũng yên tâm hơn, chân tay luống cuống nhẹ nhàng tiếp nhận cái đống nhỏ nhõm mềm mại ấm áp này.

Hài tử ở trong tay hắn, nhẹ như bông, khiến cho hắn động cũng không dám động.

Tiêu Tụng tận lực bảo trì thân trên cứng đơ, ôm hài tử đến bên giường, cho Nhiễm Nhan nhìn, "Phu nhân, con chúng ta."

Đầu Nhiễm Nhan hôn hồn trầm trầm, phản ứng rất chậm, trong lúc mê mệt nàng nghe người ta nói sinh ba đứa, nhưng nàng chỉ cảm thấy khi sinh đứa thứ nhất đặc biệt cỗ sức, lúc sau lại không có bao nhiêu cảm giác, đặc biệt là hài tử thứ ba, nàng cũng không nhớ rõ là cảm giác gì.

Nhiễm Nhan nhìn đứa bé trong ngực Tiêu Tụng, trên mặt hiện lên một nụ cười nhợt nhạt, nhin không được duỗi tay nhẹ nhàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ của bé.

"Hai đứa khác ở đâu?" Nhiễm Nhan rất lo lắng, hai đứa khác sẽ quá yếu ớt, dù sao bụng nàng cũng không phải là cực lớn, vạn nhất hài tử phát triển không hoàn chỉnh thì nên làm cái gì bây giờ.

Bà đỡ ôm một đứa khác đã được bọc kỹ đến đặt bên người Nhiễm Nhan. Đứa nhỏ này càng nhỏ, nhưng nhìn qua hết thấy bình thường, chăm sóc tốt sẽ không có vấn đề.

"Đây cũng là một lang quân, nho nhỏ a." Văn Lục trước nay chưa thấy qua trẻ con, lúc đầu còn khá giật mình té ra trẻ con có thể nhỏ như vậy.

Bà đỡ cười nói: "Lão bà tử trước kia cũng đỡ qua tiêu hài tử nhỏ như vậy, mà đó là chỉ có hai cái thôi đó! Phu nhân là người có phúc khí, đủ tháng mới sinh, hài tử cũng đều khỏe mạnh."

Nhiễm Nhan đảo mắt tìm hài tử nhỏ nhất kia, bà đỡ vừa mới giúp bé lau người, đặt ở trên chăn chuẩn bị bọc lại.

Bé nho nhỏ như một con mèo con, tiếng khóc cũng nho nhỏ, nếu không có tình nghe, hầu như nghe không thấy, nắm tay bé hồng hồng nắm chặt lại, chỉ có một chút, nắm ở trong bọc, có vẻ hết sức bất lực.

Nước mắt Nhiễm Nhan nhịn không được chảy ra, thanh âm cũng hơi run rẩy, "Mau ôm bé lại đây."

Tiêu Tụng nhìn đứa bé kia, cũng rất lo lắng, hắn chưa từng thấy qua đứa trẻ con nào nhỏ như vậy, nhỏ đến nỗi một bàn tay của hắn cũng đủ cầm lấy.

"Phu nhân đừng khóc, vừa mới sinh xong, khóc đói với thân thể không tốt, tiêu nương tử tuy nhỏ, nhưng hết thấy đều bình thường." Bà đỡ vội vàng an ủi.

Nhiễm Nhan phảng phất như không nghe thấy, duỗi tay tiếp nhận em bé, nhẹ nhàng kiểm tra hơi thở. Hài tử cái miệng nhỏ mếu máo, nhìn qua thập phần ủy khuất.

Trong phòng tất cả mọi người tay chân nhẹ nhàng mà thu thập, sợ kinh động đến ba con người nhỏ bé này.

Chờ toàn bộ được thu thập thỏa đáng, mới thỉnh hai thái y, Lưu Thanh Tùng, cùng Ngô Tu Hòa tiến vào, kiểm tra tình trạng của ba hài tử.

Hai nam hài tuy cái đầu rất nhỏ, đều nặng khoảng ba cân, nhưng hết thảy bình thường. Bình thường nhiều bào thai có hình thể cũng rất nhỏ, Nhiễm Nhan trong lúc mang thai cũng đặc biệt chú ý dinh dưỡng, chỉ cần cẩn thận chiết cổ, hắn là sẽ không có vấn đề. Đứa bé nhất kia lại không thể lạc quan, chỉ hơn hai cân, thân thể cực kỳ yếu ớt, nhưng cũng may là phát triển hoàn chỉnh.

"Hài tử như thế nào?" Tiêu Tụng nhìn không được hỏi.

Ngô Tu Hòa không biết đang ở tầu lâu nào ăn ăn uống uống, vừa mới bị thị tỳ tìm gấp về, nhìn một cái liền nói một cách không hề có trách nhiệm: "Vấn đê không lớn."

Một lão thái y nói tiếp: "Thoạt nhìn hết thảy bình thường, bất quá hài tử quá nhỏ, mạch sờ không chuẩn, lão phu cũng không dám kết luận, nhưng nếu có thể tự mút sữa mẹ, hắn là vấn đê không lớn. Cẩn thận chăm sóc, qua ba năm ngày thì có thể sẽ nhìn ra."

Tâm tình của Tiêu Tụng lúc này đã bình phục không ít, "Đa tạ nhị vị, ngày khác mỗ chắc chắn tới cửa trí tạ."

Hai thái y liền nói: "Không dám, không dám."

Tiêu Tụng đưa bọn họ ra cửa, rồi lập tức quay lại phòng sinh.

Nhiễm Nhan cùng hài tử cần phải ở phòng sinh nghỉ ngơi một tháng, Tiêu Tụng cũng định dọn qua, mặc dù chuyện hầu hạ thê thiếp hắn đã có thị tỳ bà tử, hắn cũng giúp không được cái gì, nhưng nếu hắn có mặt, Nhiễm Nhan cũng sẽ an tâm hơn.

Bởi vì hài tử thân thể không tốt, Tiêu Tụng lập tức xin nghỉ ở nhà. Lý Thê Dân ngày thường vì bệnh tình của Hủy Tử mà râu thúi ruột, bởi vậy cũng đặc biệt thông cảm, Tiêu Tụng lại là lần đầu làm cha, cho nên dù công sở rất bận, Lý Thê Dân cũng đặc biệt hạ thánh dụ, cho phép hắn nghỉ một tháng.

Tin vui vốn chuẩn bị đưa đi Lan Lăng cũng tạm thời dời lại vài ngày.

Bỗng nhiên nhiều thêm hai đứa, đồ đạc chuẩn bị căn bản không đủ dùng, cũng may ban đầu trong nhà có thêm một nhũ mẫu dự phòng, Nhiễm Nhan

liền để nhũ mẫu nuôi nấng hai bé trai, nàng tự mình chăm đứa bé nhất.

La thị nghe nói Nhiễm Nhan sinh ba, đứa nhỏ nhất thân thể không tốt, liền nhờ Nhiễm Bình Dụ đi tìm phương thuốc cổ truyền dân gian ở khắp nơi, nhìn xem người khác là làm sao để nuôi trẻ con thế nhược. Nhưng tam bào thai vốn dĩ đã ít càng thêm ít, loại tình huống giống như Nhiễm Nhan rất hiếm, trong lúc vội vàng cũng chỉ tìm được một hai tình huống tương tự. Tuy không có bao nhiêu tác dụng, nhưng Nhiễm Nhan rất cảm kích.

Bảo bảo nhỏ nhất, Nhiễm Nhan lấy cho bé nhũ danh Nhược Nhược. Đối với tên này, Tiêu Tụng có chút không hài lòng, giống như Tân Dương công chúa thế nhược, liền lấy tên có ngũ ý cường tráng, nhưng bất đắc dĩ không lay chuyển được Nhiễm Nhan, đành phải theo ý nàng.

Bảy tám ngày sau, bộ dáng của lão đại và lão nhị đều dần dần nở nang ra, phần phán nộn nộn cực kỳ đáng yêu, nhưng vẫn rất nhỏ. Nhiễm Nhan nhìn bọn chúng có thể ăn có thể ngủ, tiểu tiện cũng rất bình thường, nên cũng yên tâm không ít. Chỉ là Nhược Nhược vẫn nhỏ xíu như vậy, bộ dáng có vẻ cũng không thay đổi mấy, làm người lo lắng, bất quá điều làm Nhiễm Nhan cảm thấy may mắn chính là Nhược Nhược có thể tự bú mẹ, nhưng ăn rất ít, mỗi lần chỉ mút vài cái.

Ngô Tu Hòa cũng nhịn ăn, ở trong phủ canh giữ ba đứa bé.

Lưu Thanh Tùng hầu như mỗi ngày đều tới, hắn trước kia tự mở y quán, không có chuyên khoa gì, học vẫn đủ thứ đa dạng tạp nham, so với trung y bình thường lại hiểu biết làm sao để nuôi trẻ sơ sinh hơn.

Tiêu Tụng cũng cách vài bữa lại thỉnh thái y am hiểu trẻ sơ sinh từ Thái Y Thự đến xem xét tình trạng ba đứa trẻ. Ngẫu nhiên cũng sẽ thỉnh y sinh có phẩm đức danh vọng cao trong dân gian đến nhìn một cái.

Hầu như là vận dụng toàn bộ Đại Đường hạnh lâm cao thủ.

Môn phiệt thế gia như Tiêu thị, coi trọng nhất là con nối dõi, một chi dòng chính này của bọn họ trên thực tế con nối dõi cũng không coi là sum xuê. Bởi vậy Lan Lăng bên kia khi nhận được tin Nhiễm Nhan sinh tam bào thai, các tộc lão sôi nổi cho rằng đây là điềm lành, cả Tống Quốc công người cứ thấy mặt Tiêu Tụng là nháo lên cũng cả ngày không khép miệng được, đặc biệt đi lăng tẩm tổ tông để báo hỉ.

Lúc trước là Tiêu thái phu nhân một tay thúc đẩy hôn sự này, có thể nói, tức phụ này là thái phu nhân không chút do dự đoạt từ trong tay Thôi thị, cả tộc Tiêu thị đều cho rằng Tiêu thái phu nhân thật sự rất có tâm nhìn, bởi vậy đặc biệt tế bái một trận.

Tống Quốc Công trước kia cũng không tán đồng thủ đoạn lôi đình của mẫu thân mình, cũng vì Tiêu Tụng bị giáo dưỡng thành cái tính tình này, trong lòng ông có chút oán hận, nhưng hiện giờ nhớ đến, cũng không phải không có lý, đặc biệt là Tiêu thái phu nhân từng nói: Làm người, vì tâm.

Suy nghĩ cũng nửa tháng có thura, mới lấy tên cho ba đứa cháu trai cháu gái của mình. Lão đại kêu Tiêu Thủ, lão nhị kêu Tiêu Kỵ, nhỏ nhất kêu Tiêu Niệm. Sau khi các tộc lão xem qua, liền quyết định, chờ đến đủ trăm ngày, liền đem tên con vợ cả viết lên gia phả.

**tên của ba bé này đều có bộ 'tâm' ở trong tên nghe, chữ 'thú' trong 'tha thủ', 'ky' trong 'kiêng ky', 'niệm' trong 'hoài niệm'*

Thân cha thân mụ chỉ có thể lấy cái nhũ danh cho đỡ thèm.

Trải qua cả nhà trên dưới dốc lòng chăm sóc, đến thời điểm cuối năm, Tiêu Thủ và Tiêu Kỵ đều đã lớn được đến khoảng sáu cân, so với trẻ con bình thường vẫn nhỏ, nhưng bạch bạch nộn nộn, tinh thần hào hứng mười phần, mỗi đêm trong Tiêu phủ đều là tiếng trẻ con khóc nỉ non, cũng may phủ đệ đã xây dựng rộng thêm ra, nếu không hàng xóm chỉ sợ là phải tới gõ cửa.

Nhược Nhược tốt xấu gì cũng lớn được bốn cân, mọi người không dám thả lỏng cảnh giác.

Trước năm mới, Tiêu Tụng liền đi thăm hỏi hàng xóm, đưa tặng bức họa môn thần do các danh gia họa ra, cùng với một đồng lễ vật năm mới, làm ơn bọn họ đừng đốt nhiều pháo trúc.

Hàng xóm Tiêu phủ cơ bản đều là đồng liêu, đại đa số có chức quan cũng đều thấp hơn hắn, hắn hạ mình như thế, bọn họ đương nhiên rất nể tình, đáp ứng chỉ đốt pháo trúc hai lần vào đêm giao thừa ở ngoài cửa và nội môn, còn mang theo lễ vật đến bái phỏng Tiêu phủ, chúc mừng hắn sinh quý tử.

Kỳ thật pháo trúc ở Đường triều bất quá là ống trúc quăng vào đống lửa để đốt, thanh âm cũng không quá lớn. Làm Tiêu Tụng đau đầu chính là mấy thứ pháo hoa. Từ đạo hắn chưa kết hôn vì muốn làm vui lòng Nhiễm Nhan

mà phóng pháo hoa ở trên đường Chu Tước về sau, liền có người tìm tới cửa mua phổi phuong với giá cao, hắn không để ý tới, nhưng không chịu nổi Nhiễm Vận cứ năn nỉ ỉ ôi, hơn nữa phuong thuốc này vốn dĩ là của Lưu Thanh Tùng, hắn chỉ thay đổi cải thiện một chút. Nhiễm Vận thật ra rất phúc hậu, được Lưu Thanh Tùng chỉ điểm, phân bón thành tiền lời làm lễ chúc mừng tân hôn cho Nhiễm Nhan.

Sau đó cứ mỗi lần đến ngày lễ ngày tết, ngày vui, nơi nơi đều châm ngòi pháo hoa, cả trong cung cũng theo cái trào lưu này, Tiêu Tụng không thể cấm cả Trường An phóng pháo hoa đi!

Tiêu phủ cách những nơi phòn hoa như chợ đông, đường Chu Tước khá gần, Tiêu lão tam thân thể lại nhược, Tiêu Tụng đành phải xuống tay từ nhà mình. Nhiễm Nhan đã sớm ra cũ, hắn túm Lưu Thanh Tùng cùng nhau cải biến phòng ngủ, nâng cao hiệu quả cách âm.

Cái này cũng không coi là khó, một vài tưu lâu vì tiện cho khách nhân nghỉ sự, đã sớm làm qua dạng cải tiến này, vì thế Nhiễm Vân Sinh đang ở nhà chăm con cũng bị kéo lại đây, ba người dẫn đầu thợ thủ công, mày mò hết bảy tám ngày.

Lưu Thanh Tùng vì thể hiện tình yêu, đem toàn bộ góc nhọn trong phòng ngủ mài tròn, còn bao thêm lớp vải bông dày. Đem màn trường đối hết thành màu vàng sữa, phần hồng đủ kiểu. Tiêu Tụng nhìn thấy đèn mặt, nhưng vừa nghe Lưu Thanh Tùng nói vậy mới có thể khiến cho bảo bối hứng thú, hắn lập tức chấp nhận.

Tới giao thừa, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan liền mang theo ba cái hài tử ăn tết trong phòng ngủ.

Phòng được cách âm quả nhiên không tồi, chỉ cần giữ cho cửa và cửa sổ đều đóng lại, hầu như không nghe thấy tiếng pháo hoa pháo trúc từ chợ đông truyền đến.

Giường được nới rộng hơn trước, bên trên trải một lớp đệm thật dày, ba cái tiểu oa nha nằm một hàng. Nhược Nhược thì ăn no liền ngủ, bởi vì thể nhược, cũng không có tinh lực đi làm ầm ĩ, lão đại cùng lão nhị dùng cặp mắt to đen lúng liêng nhìn chằm chằm hạc giấy đủ màu rực rỡ rũ xuống từ đỉnh màn, thường xuyên nháy tay lên chụp lấy.

Tiêu Tụng nhìn ba cái hài tử, mặt đầy ý cười, "Phu nhân, ngươi thật lợi hại!"

Chương 394: Biến cố ở Đông Cung

"Tiêu đại nhân quá khách khí." Nhiễm Nhan nói.

Đại nhân, là xưng hô dành cho phụ thân ở Đường triều, Nhiễm Nhan gọi Tiêu Tụng là Tiêu đại nhân không phải chỉ chức quan, mà ý là Tiêu ba ba.

Sinh nhiều bào thai, kỳ thật đúng là tác dụng của phái nữ cao hơn một chút, phái nữ một lần bài xuất một té bào trứng phân ra thành hai cái hoặc trên hai cái, hoặc một lần bài xuất hai hoặc hơn hai té bào trứng, nếu đều được thụ tinh, thì sẽ xuất hiện tình huống song thai hoặc đa thai. Cho nên mới có chuyện song thai cùng trứng hay song thai khác trứng.

Nhiễm Nhan cẩn thận quan sát bộ dáng ba cái hài tử, lão đại cùng lão nhị bộ dáng không khác nhau lắm, Nhược Nhược khuôn mặt vẫn nhỏ yêu chưa nẩy nở, nhìn chưa ra tướng mạo.

Tiêu Tụng duỗi ngón tay chọc chọc hài tử.

Nhiễm Nhan quay đầu nhìn hắn, dưới ánh đèn ấm áp, Tiêu Tụng mặc một bộ trung y màu trắng, nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, một tay trêu chọc cho hài tử đi nắm lấy, tóc đen đằng sau đổ xuống lớp chăn gấm, trên gương mặt tuấn mỹ mang ý cười nhu hòa, đôi mắt vốn sáng ngời, giờ phút này hàm chứa nụ cười, như một vũng nước suối mát mẻ. Hắn vì sợ chòm râu đậm đau hài tử, nên đã sờm cạo nhẵn, bộ dáng hiện tại này thoạt nhìn rất có tư thế hại nước hại dân.

Tiêu lão nhị đang quơ đến vui vẻ, nhưng đột nhiên khụng lại, một đôi mắt vô tội ngập nước nhìn chăm chăm Tiêu Tụng.

Không lâu sau thì 'oa' một tiếng khóc ré lên.

Hắn vừa khóc chưa lâu, Tiêu lão đại cũng đi theo ôn ào, Nhược Nhược đang ngủ bị tiếng khóc của hai vị huynh trưởng sơ đến ngốc, còn chưa mở mắt ra đã già nhập hàng ngũ.

Tiêu Tụng đang chiếm ưu thế túc khắc rối beng, không biết nên dỗ đúra nào trước, trấn định thường ngày đã sớm quăng đi đâu không biết.

Nhưng Nhiễm Nhan thì thật ra khá bình tĩnh, "Lão nhị sợ là tè rồi."

Ngoại thất Hình Nương cùng Văn Lục nghe thấy thanh âm vội vàng chạy vào, lấy tã sạch, Hình Nương tay chân lanh lẹ mà thay cho Tiêu lão nhị.

Bốn người dỗ dành mắt một lúc, mới làm ba cái tiểu gia hỏa ngừng nghỉ. Nhược Nhược vô tội mà nức nở, làm Nhiễm Nhan nhìn vô cùng đau lòng, duỗi tay bế bé lên vỗ nhẹ.

Lão đại lão nhị bên kia lại bắt đầu sung sướng, Tiêu lão nhị khơi mào mọi chuyện sau khi sáng khoái thậm chí còn nhέch miệng cười rộ lên.

"Tiểu tử thúi!" Tiêu Tụng vừa bức vừa buồn cười.

Nhược Nhược nằm trong ngực Nhiễm Nhan mới cảm thấy an ổn một chút, khóc một hồi rồi ngáp xong ngủ tiếp.

Cũng may không phải là Tiêu lão đại bắt đầu, nếu không sao có thể dễ dàng liền giải quyết như vậy!

Trong khoảng thời gian này, Nhiễm Nhan đã mò mẫm rõ ràng quy luật khóc của ba đúra nó, Tiêu lão nhị yêu khóc nhất, có đôi khi không thể hiểu được mà bắt đầu gào khóc, nhưng đem người khác lăn lộn một hồi, hấn lại qua cơn mưa trời lại sáng. Tiêu lão đại khóc cũng không ít, nhưng bình thường đều là đi theo lão nhị ôn ào hù hù vài cái, người khác không khóc hấn cũng liền không khóc, nhưng nếu mà hấn khóc trước tiên, thì không khóc đến phong vân biến sắc, cổ cây đau khổ, ruột gan người khác đứt từng khúc thì tuyệt đối không bỏ qua.

Bởi vậy hiện tại cả nhà đều rối loạn, toàn bộ phó tì quả thực đã đem Tiêu lão đại coi như Phật Tổ mà cung phụng, nắc một cái cũng làm một đám người khẩn trương hết nửa ngày.

Trong ba hài tử, Nhược Nhược ngoan nhất, ngày thường ăn no liền ngủ, tỉnh ngủ liền tìm ăn, không cho ăn cũng không khóc, chỉ là ủy ỷ khuất khuất mà ngậm một bao nước mắt, muôn rơi khôn rơi sầu chát người ta, làm người nhìn mà đau lòng.

Nhiễm Nhan thở dài, sinh hài tử là cái việc tốn sức, nuôi hài tử càng là cái việc tốn sức, đặc biệt là nuôi đứa nguyên bản thể nhược. Cũng may có một bầy phó tì hầu hạ, nếu không lần này ba cái không biết phải làm gì bây giờ a!

Lăn lộn tới nửa đêm, chờ đón giao thừa trôi qua, cho mấy hài tử bú một lần, mới thả vào từng cái nôi.

Tiêu Tụng thoát lực mà nằm trên giường, "Kỵ nhi rất giống ta khi còn nhỏ."

Nhiễm Nhan nằm xuống bên cạnh hắn, nói: "Từ nhỏ đã không học cái gì tốt, tuy đều không phải là xuất phát từ bốn ý, nhưng nhìn ra chính là cái mầm hư hỏng."

"Muốn nói mầm hư hỏng, Thứ nhi mới là gian tà, ngươi nhìn thị tỳ cả viện đều để cho hắn dọa thành cái dạng gì, sơ là hắn chỉ thở mạnh một hơi thôi cũng có người sốt ruột." Tiêu Tụng duỗi tay ôm Nhiễm Nhan, cười nói: "Ta nghĩ nghĩ, Thứ nhi cùng Kỵ nhi lớn lên sẽ rất rành điều khiển người khác."

Nhiễm Nhan buồn ngủ đánh úp lại, hàm hồ nói: "Ngươi không bằng đi hỏi sư phụ, hắn nửa năm trước vẫn là cao nhân đệ tử của Đạo gia."

Tiêu Tụng bật cười, hắn cũng biết chuyện về Ngô Tu Hòa, cứ mấy ngày lại đổi một cái sư môn, trong cùng ngày nói rất chân thật, thập phần có khảo chứng, nhưng mấy ngày sau lại nói khác đi, càng thần kỳ chính là trong vòng một năm không hề trùng lặp.

Thời gian chăm hài tử trôi qua vừa vất vả vừa nhanh. Bởi vì tình huống của hài tử đặc thù, bởi vậy phải dời tiệc một trăm ngày đến muộn hơn.

Lại qua thêm ba tháng, Nhược Nhược mới được hơn mười vị danh y đúc cao vọng trọng tuyên bố thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, bộ dáng cũng nẩy nở không ít, hơn năm tháng tuổi, mới bảy tám cân, tiểu xảo lả lướt, vô cùng đáng yêu. Vì Nhiễm Nhan nghe nói dùng sữa mẹ lau mặt cho trẻ mới sinh, tương lai làn da sẽ rất non mịn, vừa vặn Nhược Nhược Nhược súc ăn rất yêu, Nhiễm Nhan liền mỗi ngày dùng sữa mẹ còn thừa rửa mặt cho Nhược Nhược.

Tuy đã dùng nước trong rửa lại, nhưng hình như mùi sữa khá nặng, kết quả là làm cho hai tiểu gia hỏa Tiêu Thú và Tiêu Kỵ kia bò đến liếm mặt nàng, lần nào cũng làm cho Nhược Nhược Nhược mặt dính đầy nước miếng gào khóc.

Nhược Nhược vừa khóc, hai đứa kia sợ quá mới thành thành thật thật mà ngồi một bên, như biết chính mình làm chuyện sai, có điều rất mau quên, lần sau vẫn bò tới liếm.

Nhung nếu đem bọn chúng tách ra, ba cái tiểu gia hỏa đều không vui, khóc không ngừng.

Nhin ba hài tử đều đã không còn nguy hiểm, liền chọn một ngày đầu xuân hoa nở ám áp tổ chức cho bọn hắn một bữa tiệc đầy tháng muộn.

Tiêu Tụng nhân duyên không tồi, đồng liêu trong triều, bạn bè thân thích, quả thực so với khi bọn họ đại hôn không hề ít hơn.

Ba đứa bé được thay áo lụa đỏ, phấn điêu ngọc trác, vừa xuất hiện liền được mọi người chú mục, đặc biệt là những phụ nhân, lập tức xông tới.

Tiêu Thú cùng Tiêu Ky thật ra rất lịch sự, vừa thấy mọi người, sôi nổi nhéch miệng cười, nhìn thấy món đồ nào xinh đẹp liền tóm lấy, những phụ nhân kia cũng không quá để ý, thấy tiểu gia hỏa đáng yêu như vậy thích thú, phàm là thứ không sắc bén, thì đều cho bọn hắn.

Hai đứa có được đồ chơi, lần lượt làm ỏ trong ngực Ca Lam cùng Văn Lục nghiêm túc nghiên cứu.

Nhược Nhược thì mang một bộ dáng sơ hãi, mắt to ngâm một bao nước mắt, nắm tay nhỏ xíu nắm chặt lại yên lặng mà ghé vào ngực Nhiễm Nhan, bộ dáng nhỏ kia thật là yêu chết người ta, hơn nữa mọi người cũng chưa gặp qua hài tử lá lướt xinh đẹp nào lại ngoan ngoãn như thế, trong lòng thích vô cùng, không ít người đương trường liền có ý muốn định Nhược Nhược làm con dâu, nhưng đều bị Nhiễm Nhan uyển chuyển từ chối toàn bộ.

Hôm nay đặc ý nhất không ai hơn Tiêu Tụng, ta đây tuy rằng tuổi gần 30 mới có con, nhưng lập tức nhi nữ song toàn, tức phụ cưới được quá tốt, đành chịu thôi!

"Tẫu phu nhân có bí pháp sinh em bé không?" Trình Hoài Lượng không biết khi nào chạy đến bên cạnh Nhiễm Nhan, còn có đông đảo phu nhân nương tử có mặt ở đây, hắn cũng không thèm e lệ.

Trình Hoài Lượng cũng gấp gáp, bởi vì vị hôn thê của hắn là công chúa, cho nên không thể tùy tiện liền nấp thiếp, nhà hắn chỉ có hai cái phòng thông, có một nữ nhi, mắt thấy hắn vài năm nay cũng ba mươi, chờ đến khi hắn cưới được Thanh Hà công chúa về nhà, liền tính mĩ bất định đê mà mang thai, hắn cũng đến cùng tuổi Tiêu Tụng mới có con, huống hồ cũng không nhất định một thai là có thể sinh con trai.

Các vị phu nhân nương tử cũng không rảnh đi chê cười Trình Hoài Lượng, các nàng so với Trình Hoài Lượng càng muôn biết, chỉ là cảm thấy nhiều người nhiều miệng, chờ sau yến hội ngày nào đó bót thời giờ bí mật thỉnh giáo, lần này hắn mở miệng, lại hợp ý các nàng.

Nhiễm Nhan thật đúng là không biết nói cái gì mới tốt, suy nghĩ sau một lúc lâu, mới do dự nói: "Cố gắng hơn chút!"

Lời này mọi người nghe một chút rồi thôi, khổ nỗi Trình Hoài Lượng là người nói chuyện không qua đầu óc, lập tức cười nói: "Lần này chính là ba đứa, tầu phu nhân thực cố gắng a!"

Sắc mặt mọi người tức khắc thập phần xuất sắc, sắc mặt Nhiễm Nhan đặc biệt xuất sắc.

Trình Hoài Lượng lại rất hồn nhiên, nhìn Nhược Nhược trong lòng Nhiễm Nhan, ngạc nhiên nói: "Hài tử thật nhỏ, thật là đẹp mắt!"

Nhược Nhược hoảng sợ nhìn quái thú thúc mặt đầy râu, trực tiếp mếu một cái, bộ dáng rõ ràng muôn khóc, quay đầu vùi mặt vào ngực Nhiễm Nhan.

Mấy phụ nhân vừa thấy, tức khắc xôn xao tan nát cõi lòng, sôi nổi mở miệng đuổi Trình Hoài Lượng, "Được rồi, người mau đi đừng dọa Nhược Nhược nữa, đi mau đi mau!"

Ba hài tử ở bên ngoài chơi trong chốc lát, liền được ôm trở về hậu viện, để vú em cho bú. Nhiễm Nhan cũng ôm Nhược Nhược trở về hậu viện.

Hài tử năm tháng tuổi có bướng bỉnh đi nữa, tinh lực cũng hữu hạn, trời vừa tối, ba đứa liền ngủ, Nhiễm Nhan cũng tạm thời được giải thoát trong chốc lát.

Chuyện Nhiễm Nhan sinh hài tử, căn bản không có thông tri cho Nhiễm thị ở Tô Châu, đây là ý của Nhiễm Nhan. Nhiễm Nhan lệnh cho Thiệu Minh

chú ý tin tức ở Tô Châu, biết được từ sau khi Nhiễm Thập Bát nương qua đời, Cao thị lại sinh non, lúc sau bà ta có chút tinh thần không bình thường. Đến nỗi không bình thường ra sao, thì cũng không rõ lắm, Nhiễm Nhan không muốn có bất kỳ khả năng nào có thể thương tổn đến con mình.

Huống chi, cái nhà kia chưa từng có ai để Nhiễm Nhan vào mắt, lúc trước khi Nhiễm Nhan xuất giá, ba ngày hồi môn, Nhiễm Văn lại vì Nhiễm Thập Bát nương bị bệnh liền không màng đến Nhiễm Nhan, thậm chí cả thể diện Tiêu thị cũng không để ý, một ngày cũng không muốn ở lâu mà vội vàng quay về Tô Châu.

Quả thật, Nhiễm Văn là một phụ thân biết đau lòng nữ nhi, nhưng lại cùng nàng không có nửa phần quan hệ.

Chuyện này, Tiêu Tụng cũng liền theo ý Nhiễm Nhan, hấn cho Nhiễm thị mặt mũi, hoàn toàn là vì chiều cõi thể diện của Nhiễm Nhan, nếu không có nguyên nhân này, hấn đường đường là đích tử Lan Lăng Tiêu thị, thánh thượng thân phong Tương Võ Huyện Hầu, Hình Bộ phó lãnh đạo, dựa vào cái gì phải coi trọng Nhiễm thị?

Bởi vậy chuyện này Tiêu Tụng chỉ báo cho Trịnh thị. Trịnh thị cũng có ý cùng Tiêu thị giao hảo, nên rất vui lòng đảm đương vai trò nhà mẹ của Nhiễm Nhan, phu nhân của Trịnh Nhân Thái liên tục đến thăm Nhiễm Nhan cùng ba cái tiểu hỏa.

Khi đã vào đầu hạ, hoa sen nở chen chúc đầy hồ nước của Tiêu phủ, hương khí vẫn vút.

Mới vừa xong một trận mưa, cả viện tử đều là hương hoa sen trộn lẫn mùi bùn đất tươi mát. Bốn phía nhà thuỷ tạ treo màn trúc tinh mịn, trên sàn nhà trải tịch thật dày, chỗ gần nước cứ mỗi bốn thước có một thị tỳ đứng, phòng ngừa ba hài tử bò loạn.

Nhưng hiển nhiên chỉ là phòng ngừa, Tiêu lão đại nằm hình chữ X trên tịch, trên bụng đắp chăn gấm mỏng, Văn Lục chịu thương chịu khó mà quạt cho hắn, người ta ngủ đên miệng phun bong bóng. Tiêu lão nhị thì đang phá một món đồ chơi nhỏ luyện trí não Lưu Thanh Tùng làm cho, Nhược Nhược thì ngoan ngoãn mà ngồi ở một bên, nhìn hắn phá.

Nhiễm Nhan cũng nằm nghiêng trên tịch bồi bọn chúng.

"Phu nhân, lang quân đã trở lại." Có thị tỳ nói nhỏ bẩm báo.

Nhiễm Nhan khẽ ừ một tiếng, ngồi dậy, thấy ngay Tiêu Tụng đang bước vào nhà thủy tạ.

Hắn cười khanh khách mà nhìn mây oa oa như ngọc trên tịch, còn có Nhiễm Nhan chờ hắn về, trong lòng liền bị cảm giác vui sướng cùng thỏa mãn tràn ngập. Bất quá nghĩ đến chuyện phát sinh gần đây, hắn cũng có chút không an tâm, bèn ngồi xuống nói chuyện với Nhiễm Nhan.

"Chờ hài tử tròn một tuổi, ta liền tìm thời gian rảnh đưa ngươi về Lan Lăng, phụ thân cùng mẫu thân cũng muôn gấp ba đứa nó." Tiêu Tụng nói.

"Ừm, đây là nên làm, bất quá thân mình Nhược Nhược vẫn không tốt, sợ là phải lớn hơn một chút mới được." Nhiễm Nhan sợ đường xá xóc nảy, ba hài tử còn quá nhỏ, sẽ chịu không nổi.

Tiêu Tụng gật gật đầu, phất tay cho đám thị tỳ lui xuống, mới nói: "Kỳ thật cũng không vội bây giờ, bất quá gần đây trong cung không an ổn, lúc trước ta cũng chưa nói qua với ngươi, cung thần bên người Thái Tử đã mất đi hai người rồi."

Đông Cung cung thần, là thần tử phụ tá Thái Tử làm chính sự, hiện tại chức quan còn thấp, nhưng nếu được trữ quân coi trọng, một khi tân quân đăng cơ, tất nhiên có địa vị cực cao.

"Sao lại như vậy?" Nhiễm Nhan hỏi.

Chương 395: Không dám đánh cuộc, càng không thể thua

"Bọn họ đều bị giết trong chính nhà mình, nghe nói là bị hành hạ đến chết, tử trạng thảm không nỡ nhìn, nhưng ta chưa từng tham dự điều tra, cho nên không thấy hiện trường. Bất quá hành hạ đến chết quan viên triều đình, hơn nữa không chỉ một người, đây là trọng tội diệt tam tộc." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, hạ giọng nói: "Chẳng lẽ vị hoàng tử nào đó muốn binh biến?"

Chuyện cung thần bị giết tuy rằng rất nghiêm trọng, nhưng không đến mức làm Tiêu Tụng cẩn thận đến như thế, thậm chí còn muốn đưa nàng cùng bọn nhỏ đi Lan Lăng tị nạn.

Tiêu Tụng ngẩn ra một chút, khéo môi cong lên, "Đây là thứ nhất, bất quá không phải quan trọng nhất, thánh thượng mới có thực lực này, mấy vị hoàng tử này còn thua xa thánh thượng năm đó."

Lý Thê Dân chính là sau kinh biến Huyền Vũ môn bức cho Lý Uyên thoái vị, đương nhiên cũng sẽ đề phòng mình có ngày như vậy.

Hiện tại Lý Khắc có năng lực khởi xướng binh biến nhất lại bị Lý Thê Dân quản gắt gao, chỉ có thể dựa vào vài động tác nhỏ mít mờ, cùng với thật đánh thật nháo mà tăng danh vọng cùng thực lực cho bản thân. Lý Khắc thê tộc chính là Tiêu thị, rất khó nói lúc đầu Tống Quốc Công bị bãi quan, có ý tự phòng bị Lý Khắc hay không.

Mà Lý Thái, bản thân hắn thì không có khả năng chưởng binh quyền, Lý Thê Dân cưới vợ cho hắn, là nữ nhi của Công Bộ Thượng Thư Diêm Lập Đức, gia tộc Diêm thị không giống Tiêu thị, bọn họ chỉ có danh vọng, lại không có thực lực ủng hộ một hoàng tử soán vị.

Ở trong tình hình không có vũ lực tuyệt đối để làm phản, "thánh tâm" là quan trọng nhất để tranh trũ quân.

Lý Thé Dân thường thức Lý Khác nhất, lại sủng ái Lý Thái nhất, Nhiễm Nhan không biết là có bao nhiêu thật lòng, có thể Lý Thái biểu hiện nghe lời hiểu chuyện, lại kinh tài tuyệt diêm, đáng giá để yêu thương, nhưng ông sủng Lý Thái quá đáng, cũng đích xác hạ thấp ưu điểm của Lý Khác, ít nhất trọng thần trong triều nhất thời không ai dám tùy tiện chọn đội mà đứng.

Cho nên hiện tại nghĩ đến, Lý Thé Dân tuy mỗi một nước cờ đều nhìn như vô tâm, nhìn như thuận theo tự nhiên, kỳ thật đã sớm đem toàn cục khống chế chặt chẽ ở trong tay.

Lý Thé Dân có bản lĩnh bức vua thoái vị, liền có bản lĩnh không để cho người khác bức ông xuống.

Tiêu Tụng thấy Nhiễm Nhan như đang suy nghĩ cẩn thận, liền nói: "Ta nghe lần này là Hà tự chính phụ trách vụ án này, không biết thật giả, nhưng thành thượng đế xác bí mật triệu kiến hắn vài lần. Hà tự chính người này đặc biệt thích đem gánh nặng đẩy lên vai người khác."

Chuyện này nói rõ ra sẽ chạm đến vấn đề mẫn cảm, Tiêu Tụng là Hình Bộ thị lang, phá qua rất nhiều án kiện phức tạp, thực lực rõ như ban ngày, đương nhiên sẽ trở thành đối tượng trốn tránh trọng điểm của Hà tự chính. Mặc dù không thể trốn tránh, cũng nhất định sẽ kéo hắn cùng xuống nước.

"Tiêu Việt Chi ta trước nay dám đánh cuộc, cũng tự biết có năng lực bảo hộ được thê thiêng." Tiêu Tụng nhìn Nhiễm Nhan, nhẹ giọng nói: "Chỉ là A Nhan, dù có một thành khả năng bị liên lụy, ta cũng không muốn để các ngươi ở lại Trường An. Chỉ có ngươi cùng hài tử, ta không thể đánh cuộc, càng không thể thua."

Nhiễm Nhan động dung, trầm mặc một lát, nói: "Được."

Nhiễm Nhan về phong diện này rất giống Tiêu Tụng, nàng không phải người sợ phiền phức, nếu không cũng sẽ không đi con đường pháp y này, nếu không có ba hài tử này, nàng đương nhiên muốn ở lại cùng Tiêu Tụng đổi mặt, nhưng mà đúng như lời Tiêu Tụng, đối với nàng mà nói, trên thế giới này cũng chỉ có Tiêu Tụng cùng hài tử, nàng không thể đánh cuộc, không thể thua.

"Chậm thì nửa năm một năm, nhiều thì 3-4 năm, tất sẽ sinh biến." Tiêu Tụng thở dài một tiếng, cảm giác trên đùi nặng xuống, là Tiêu lão nhị quăng đồ chơi trong tay xuống, bò lên đùi hắn.

Tiêu Tụng cười luôn hai tay dưới nách bé xách lên, "Ta nhìn xem, Ky nhi của chúng ta có mập lên không?"

Tiêu lão nhị cao hứng mà múa may tay nhỏ, y y nha nha, phảng phát như đang trả lời hắn.

Nhược Nhược thấy ca ca vui vẻ, cũng vui vẻ dùng tay nhỏ vỗ vỗ lên tịch, nhéch miệng cười đến không thấy răng cũng không thấy mắt.

Nhiễm Nhan nhìn đôi mắt như trăng non của bé, trong lòng ấm áp, duỗi tay nói: "Nhược Nhược, qua chỗ mẹ đi."

Nhược Nhược cũng không biết có nghe hiểu hay không, vừa thấy Nhiễm Nhan duỗi tay, liền lồm ngồm bò qua.

Nhiễm Nhan không chờ bé bò đến trước mặt, liền duỗi tay ôm lên, Nhược Nhược vui vẻ đến mức dùng chân dẫm dẫm mấy cái lên đùi nàng.

"Cũng chỉ có Thú nhi có cái đầu lớn nhất." Nhiễm Nhan quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiêu lão đại vẫn đang ngủ đến thơm ngọt.

Tiêu Thú sinh ra là đứa lớn nhất trong ba đứa, hiện tại Nhiễm Nhan đã mỗi ngày cho bọn hắn ăn thêm bột rau dưa, lòng đỏ trứng linh tinh phụ cơm, mà không phải chỉ bú sữa, Tiêu Thú cũng là đứa lớn lên nhanh nhất trong ba đứa, hiện giờ thoát nhín đã cùng chiều cao và thể trọng với những đứa bé đơn bào thai cùng tuổi.

Ba cái hài tử có phần đầu lớn nhỏ kéo ra khoảng cách, bộ dáng khi lớn lên tựa hồ cũng có chút khác nhau, mỗi lần thấy ba đứa bọn chúng từ lớn đến nhỏ nằm theo thứ tự, hoặc là ngồi một chỗ chơi đùa, đều rất ngộ nghĩnh.

Hai phu thê trêu đùa hai cái tiểu gia hỏa trong chõc lát, thấy bọn chúng có vẻ buồn ngủ, mới ôm lên đỡ ngủ.

Chờ đem hai đứa nhỏ buông xuống, Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đứng dậy đi dạo dưới hành lang.

Tiêu Tụng quay đầu lại liếc nhìn ba cái hài tử một cái, nhanh chóng duỗi tay cầm tay Nhiễm Nhan.

"Bọn nó cũng không hiểu, người lần nào cũng nhọc lòng không đâu." Nhiễm Nhan bất đắc dĩ cười.

Tiêu Tụng nói: "Nhưng trước mặt hài tử nên có bộ dáng phụ thân đáng kính."

Nhiễm Nhan không trả lời, chỉ nắm lại tay hắn.

"Rất sớm trước kia đã nói qua là cùng đi ra quan ải, hiện giờ cũng chưa thực hiện được lời hứa." Tiêu Tụng vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, nhưng lần nào cũng có chuyện ràng buộc, không thể tùy tâm sở dục.

"Ngày còn nhiều, về sau cả nhà đi, chẳng phải càng tốt sao." Nhiễm Nhan cảm thấy Tiêu Tụng đã làm rất tốt, Đại Đường có rất nhiều chồng sợ vợ, nhưng chưa chắc người nào cũng cẩn thận săn sóc như Tiêu Tụng, Nhiễm Nhan thấy rất đủ, cũng rất quý trọng hiện tại.

"Ừm." Tiêu Tụng cười đáp.

Nhiễm Nhan ngược lại hỏi: "Quay về Lan Lăng nhất định là an toàn sao?"

"Không có Đông Dương phu nhân, bốn gia đói với người cùng hài tử không có gì uy hiếp, huống hồ có phụ thân ở đó, nháo không ra chuyện gì xấu, chỉ sợ là vất vả người." Tiêu Tụng áy náy nói.

Nhiễm Nhan trở về bốn gia, đương nhiên lại phải vừa nuôi hài tử vừa phải phụng dưỡng ông bà, dù cho Tống Quốc Công cùng Độc Cô thị cũng không cần nàng bung trà đồ nước hầu hạ, nhưng sớm tối thưa hầu là không tránh được, gia tộc lớn, quy củ cũng nhiều, đặc biệt Độc Cô thị lại là người rất so đo phu孀 diện này.

Độc Cô thị nghiêm khắc kiêm chế bản thân, càng nghiêm túc tuân thủ quy củ, thí dụ như phải thủ ba năm hiếu kỳ, dù cho bà cùng Thái phu nhân âm thầm phân cao thấp vài thập niên, bà vẫn buông quyền quản gia ra, giữ đạo hiếu không chút cầu thả, quyết định sẽ không quản đông quản tây, nếu không thời điểm Nhiễm Nhan mang thai sao có chỗ cho người ngoài tới nhét thị thiếp?

"Ta vốn dĩ là ở Trường An lười nhác, phụng dưỡng cha mẹ là điều nên làm, huống chi, bọn họ sinh ra người, ta cần phải cảm ơn." Nhiễm Nhan ngữ khí

bình thường, trong lòng nàng nghĩ cái gì nói cái đó, không hề có cảm giác đang nói lời âu yếm.

Nhưng mặc dù như vậy, lòng Tiêu Tụng như bị đỗ một bình mật, nơi nào đó nhịn không được mà xôn xao, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Phu nhân, đêm nay đem hài tử thả qua phòng bên cạnh đi..."

Ám chỉ rõ ràng như vậy, làm Nhiễm Nhan cũng không khỏi có chút e lệ, thuận miệng ừ một tiếng.

Tiêu Tụng cười sung sướng, duỗi tay vòng qua eo nàng.

Trên người Nhiễm Nhan có hương vị hỗn hợp giữa mùi thơm bội lan và mùi sữa, Tiêu Tụng ôm nàng vào lòng.

Gió nhẹ chợt thổi qua hồ sen, một mảnh lay động.

Ca Lam nhìn đôi bích nhân dưới hành lang kia, chần chờ không muộn đi quấy rầy, ở bên ngoài dừng chân trong chốc lát, mới ho nhẹ một tiếng đến gần, rũ đầu nói: "Lang quân, phu nhân, người trong cung tới, tuyên phu nhân yết kiến."

Tiêu Tụng nao nao, trầm giọng nói: "Có biết chuyện gì không?"

"Nô tỳ có bóng gió hỏi qua, hoạn quan kia không biết gì cả." Ca Lam đáp.

Trong lòng Tiêu Tụng nổi lên dự cảm bất hảo, hiện tại thân thể của Tân Dương công chúa đã tốt lên rất nhiều, lúc hẵn trở về còn thấy Tô Phục mang nàng lên thành lâu ngắm phong cảnh, hẵn là sẽ không đột nhiên phát bệnh a.

Ngay lúc này, Lưu Thanh Tùng vội vàng từ một đầu khác của hành lang gấp khúc chạy vào, sắc mặt không tốt lắm, "Cửu Lang!"

"Tiêu đời rồi!" Lưu Thanh Tùng thấy hài tử đang ngủ trong nhà thuỷ tạ, vội vàng đè thấp thanh âm, bất chấp chà lau mồ hôi đầy đầu, "Ta nghe nói Đông Cung lại ra mạng người, lần này là ở ngay trong cung! Thánh thượng hạ lệnh phong tỏa tin tức, triệu ta đi nghiệm thi!"

Hôm nay Lưu Thanh Tùng nghỉ phép, hiển nhiên là mới vừa nhận được tin tức, liền sốt ruột thay một thân quan phục màu xanh lục, đai lưng cũng chưa

gắn cho xong, một thân tán loạn, phảng phát như cà tím phơi sương đầu thu.

Mặt Tiêu Tụng hơi đổi sắc, hắn nhớ tới Nhiễm Nhan đã từng nghiệm qua thi thể Đậu tú nương ở trước mặt Hà tự chính, không khỏi nghiến răng nghiến lợi, Hà tự chính thật đáng chết! Muốn kéo hắn xuống nước cũng thôi đi, thế nhưng cả nữ nhân cũng không buông tha!

Bất quá nơi như quan trường, Tiêu Tụng lại hiểu quá rõ, chỉ cần có thể giải quyết vấn đề, đừng nói là kéo một nữ nhân làm lót chân, có kéo một đám nữ nhân làm lót chân cũng không kỳ quái.

Nhiễm Nhan cũng ý thức được lần này vào cung là vì chuyện gì.

Nếu thánh thượng đã triệu kiến, tất nhiên không thể không đi, Tiêu Tụng lập tức dặn dò Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan: "Các ngươi chỉ cần nghiệm đúng sự thật, đừng phân tích gì về vụ án, nếu có thể nắm chắc mức độ, chỉ cần cho bọn họ năm thành manh mối, đem cầu đá trở lại trên người Hà tự chính, việc này là hắn phụ trách, không có chuyện làm chướng quầy phủi tay dễ dàng như vậy."

Khụng một chút, hắn nói: "Các ngươi đi nghiệm thi cũng tốt."

Ánh mắt Tiêu Tụng hơi trầm xuống, trong lòng cân nhắc, chỉ cần Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng có thể nghiệm ra manh mối máu chốt, tạm thời giấu xuống trước, hắn sẽ nghĩ biện pháp âm thầm đem manh mối thọc ra cùng lúc trước mặt thánh thượng và Hà tự chính, buộc Hà tự chính nhanh chóng giải quyết vụ án, đến lúc đó hắn cũng không cần bị liên lụy vào.

"Nhớ kỹ, đem manh mối máu chốt giấu xuống." Tiêu Tụng dặn dò.

Nhiễm Nhan cũng biết liên lụy vào thì tuyệt đối nhận kết cục pháo hôi, chuyện này không có chính nghĩa gì đáng nói, cho nên nàng cũng tán đồng Tiêu Tụng, cẩn thận cân nhắc.

Có lời của Tiêu Tụng, Lưu Thanh Tùng mới có vẻ trấn định hơn, sửa sửa quan phục trên người, chờ Nhiễm Nhan thay xong đích y, liền lên xe ngựa bên trong nội môn, chạy vào cung.

Nhiễm Nhan ở trong xe ngựa liền bắt đầu suy nghĩ về hung thủ của vụ án này, là Lý Thái? Hay là Lý Khác? Hay là...

"Nhiễm Nhan, chuyện này có ghi chép lại..." Lưu Thanh Tùng lúc này thần thái có vẻ phá lệ thận trọng, hẵn duỗi tay chấm chút trà lạnh trên kỷ rồi viết hai chữ: Thái Tử. Sau đó liền nhanh chóng lau sạch.

Chuyện này Nhiễm Nhan không rõ ràng lắm, nhưng trên sách sử đích xác có ghi chép lại, nói Lý Thùa Càn bất mãn cung thần, thường thiết kế mưu đồ để ám hại bọn họ. Còn 'ám hại' như thế nào, có ra mạng người hay không, lại không ghi chép, nhưng hiện tại có lẽ đã có đáp án.

Cho nên Lưu Thanh Tùng mới sốt ruột, vạn nhất manh mối thực rõ ràng, liền chỉ thẳng Thái Tử, chỉ là Hà tự chính không dám gánh vác trách nhiệm, cho nên đem mọi chuyện đầy lên đầu bọn họ...

"Không cần nghĩ nhiều, nếu Hà tự chính làm được, chúng ta cũng làm được." Nhiễm Nhan ý tứ là Hà tự chính cũng có thể giấu được chân tướng, bọn họ không có đạo lý làm không được. Huống hò nếu Tiêu Tụng không suy xét như vậy, nhất định là án này kỳ thật cũng không đơn giản, muốn giấu đi kết quả nghiệm thi không khó.

Chương 396: Thi thể co rút

Xe ngựa trực tiếp chạy thẳng đến bên ngoài Đông Cung, Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng vừa mới xuống xe, liền có tự nhân ra đón nhận lấy rương công cụ nghiệm thi, dẫn bọn họ vào trong cung.

Hành lang gấp khúc cong cong quẹo quẹo, phồn hoa tựa cẩm, Đông Cung rộng lớn lại im ắng làm cho không khí có vẻ thập phần áp lực, phảng phất cả chim hót ở đây cũng phải cẩn thận.

Tiếng chân của tự nhân đều rất nhẹ, Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng cũng chỉ dành phải nhẹ bước đi theo.

Đến cửa trắc điện, Nhiễm Nhan đảo mắt qua liền thấy Lý Thé Dân đang ngồi trong đình. Tự nhân dừng bước, Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng đi đến đình hành lễ.

"Thiép tham kiến thánh thượng."

"Thần tham kiến thánh thượng."

"Đều miễn lễ đi." Lý Thé Dân có vẻ rất bình tĩnh, đó là vẻ thất vọng tột đỉnh, đã tuyệt vọng rồi thì cũng sẽ không vì sai mà giận dữ nữa. Ông hiện tại chỉ hy vọng, chuyện này không có quan hệ gì đến hoàng tử khác.

"Hà tự chính hết lòng đè cử nhị vị đến kiểm nghiệm thi thể, trẫm biết làm nghề ngỗ tác thật sự có chút mất thê thống, nhưng lúc này quan hệ trọng đại, còn thỉnh nhị vị, vì xã tắc Đại Đường ta, vì thiên hạ thái bình, nghiêm một lần này!" lời của Lý Thé Dân, nếu đặt trên người ai sinh ra lớn lên ở Đại Đường, cực kỳ có sức kích động, nói không chừng vì mấy câu đó của ông mà kích phát nhiệt huyết. Nhưng không khéo, hai người này đều không phải nhân dân Đại Đường chân chính.

Có điều thánh ý là không cho phép cự tuyệt.

Hai người đồng thời nói: "Chắc chắn toàn lực ứng phó."

Đối với chuyện Nhiễm Nhan biết nghiêm thi, Lý Thế Dân trước kia chưa bao giờ nghe nói qua, nhưng quá trình Nhiễm Nhan cứu trị Tang Thần bị Hà tự chính thổi đến vô cùng thần kỳ, lại đem chuyện nàng che mặt nghiêm thi vì bản thân rửa sạch oan khuất nói đến vạn phần xuất sắc, Lý Thế Dân lập tức triệu tới quan viên Ngự Sử Đài ngày đó chứng kiến Nhiễm Nhan nghiêm thi, sau khi chứng thực lời của Hà tự chính, liền lập tức triệu kiến Nhiễm Nhan.

Lý Thừa Càn là đích trưởng tử của Lý Thế Dân, lúc trước khi còn binh hoang mã loạn, Lý Thừa Càn khi đó chỉ mới bốn năm tuổi một mình ở trong vương phủ nghe chém giết, hắn là hài tử sống sót đi ra từ trong đao quang kiêng ảnh, thời thơ ấu của hắn, là tràn ngập chém giết, huyết tinh cùng cô độc, bóng ma này vẫn luôn trưởng thành cùng với hắn, sợ hãi, vứt đi không được.

Cho nên dù hắn thông minh, cũng tài năng đầy hứa hẹn, khi đối mặt hoàng quyền, hắn vẫn khiếp đảm. Ngồi trên cái vị trí kia, có quyền sinh sát tối thượng, nhưng cũng đồng nghĩa là phải tính kế, phải nhẫn tâm, đó là thứ mà Lý Thừa Càn muốn có được rồi lại không dám có, hắn vẫn luôn mâu thuẫn.

Lý Thế Dân cũng từng vì sự thất thường của nhi tử này mà trằn trọc, đêm không thể ngủ, ông cảm thận suy nghĩ rất nhiều, nhớ lại thơ áu của Lý Thừa Càn, nhớ lại những lời Trưởng Tôn hoàng hậu từng nói, giờ này khắc nay, ông đối với Lý Thừa Càn ngoại trừ cảm thấy thất vọng, còn có áy náy cùng thương xót.

Bởi vì một tia áy náy cùng thương xót này, bởi vì Lý Thừa Càn đã từng thể hiện tài năng về chính trị, mới khiến cho Lý Thế Dân không có cái quyết đoán phế truất hắn. Mà hiện giờ, tình cảm đó, hầu như đã bị Lý Thừa Càn liên tiếp thất đức mà mài mòn đến không còn gì.

Nếu lần này đây thật sự là do Thái Tử làm, thì không phải bốn chữ "Đức hạnh có thất" có thể khái quát nữa. Lý Thế Dân muốn nhìn một chút Lý Thừa Càn đến tột cùng còn có thể sa đọa đến tình trạng gì, cho nên ông đích thân tới.

Lý Thế Dân và Nhiễm Nhan Lưu Thanh Tùng cùng nhau vào trắc điện. Vừa đi vào trong, cảm giác được một cỗ oi bức trộn lẫn với khí lạnh cùng mùi máu, mùi hôi hám đậm vào mặt, làm người có cảm giác buồn nôn. Nhưng

người cái mùi này, Nhiễm Nhan hầu như có thể suy đoán ra người này đã chết bao lâu.

Vì sự tình liên quan đến trữ quân, trong trắc điện rất ít người, chỉ bốn quan viên Đại Lý Tự tính cả Hà tự chính.

Trong điện có lẽ là vừa mới thêm khói băng không lâu, phòng còn chưa có lạnh thấu, cảm giác nóng lạnh giằng co, làm người có chút bức bối.

Lưu Thanh Tùng biết Hà tự chính khẳng định đã khoa trương đem năng lực của Nhiễm Nhan tô điểm màu sắc rực rỡ, Lý Thé Dân gọi Nhiễm Nhan, tất nhiên là đã tin, muốn cho nàng chủ trì nghiệm thi, cho nên liền tự giác mà lấy áo khoác cùng những đồ khác trong rương ra, giúp Nhiễm Nhan mặc vào.

Tay áo để mang bao tay của Nhiễm Nhan là tay áo bó, Lưu Thanh Tùng giúp nàng buộc tay áo đích y to rộng lại, sau đó mới xỏ bao tay. Nhiễm Nhan ngậm một mảnh gừng, vừa mang khẩu trang, vừa nhìn tình hình chung quanh hết một lần.

Người chết ghé vào trên kỷ, đầu vặn vẹo mắt tự nhiên, toàn bộ phần ót hầu như là dán vào mặt kỷ, sắc mặt xanh trắng, khóc mắt khóc miệng có máu loãng tràn ra, miệng hơi nhéch lên, toàn bộ gương mặt lộ ra biểu tình nhìn như là kinh ngạc.

Trên kỷ tán loạn văn kiện, rơi khắp nơi trên mặt đất, một cái giá cắm nén bằng đồng khắc hoa ngã xuống, đè lên cánh tay người chết, phần lưng thi thể có huyết sắc nhàn nhạt.

"Có thể động vào thi thể hay không?" Nhiễm Nhan nhìn về phía Hà tự chính.

Hà tự chính tức khắc gật đầu nói: "Đương nhiên có thể."

"Tới hai người, giúp ta đem hắn chuyển qua chỗ trống." Nhiễm Nhan nói. Tuy Hà tự chính khẳng định là đã khám tra qua, nhưng Nhiễm Nhan có thói quen giữ nguyên hiện trường.

Lý Thé Dân ngồi xuống ở một chỗ cách đó một chút, nhìn hai gã hộ vệ đem thi thể nâng lên, nhưng khi thả xuống chỗ trống, thi thể lại vẫn giữ nguyên tư thế, không còn ký lót bên dưới, thi thể liền trình ra một tư thế nằm sấp lơ

lưng khá quỷ dị, bởi vì thân mình hơi khuynh về phía trước, cho nên hộ vệ thủ vài lần, cũng không thể làm nó nằm ngay ngắn trên mặt đất.

"Thả nghiêng đi." Nhiễm Nhan nói.

Hai gã hộ vệ lúc này mới dám nhẹ nhàng mà để thi thể nằm nghiêng trên mặt đất.

Nhiễm Nhan trước tiên nhìn sơ qua thi thể y phục, tóc, những chỗ da lộ ra bên ngoài v.v., sau đó duỗi tay thử tình trạng thi cương. Kỳ thật nhìn tình huống vừa rồi, nàng đã có thể đoán được, thi cương đã trải rộng đến toàn thân, thậm chí đã phát triển đến mức cao nhất, mới có thể cương cứng đến như thế.

Đã sớm có người chuẩn bị tốt kỹ lục, Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua, liền bắt đầu vừa theo trình tự nghiệm thi mà tiến hành, vừa nói: "Nghiệm, người chết, nam, trên dưới 40 tuổi, chiều cao khoảng năm thước bảy tấc. Thi cương trải rộng toàn thân, đại tiểu tiện đều tràn ra, giác mạc vẫn đục cường độ thấp, thi đom đóm đã dung hợp thành tầng lớn, màu sắc rất thâm."

Nguyên nhân thi thể co rút đến bảy giờ không rõ, rất nhiều người làm pháp y cho rằng, loại tình huống này đa phần là do tổn thương hệ thống trung khu thần kinh và thời điểm khẩn trương, vật lộn, kích động, vốn có kinh nghiệm nghiệm thi dày rộng, Nhiễm Nhan cho rằng cách giải thích này có mức độ đáng tin nhất định. Nhưng hiện trường ngoại trừ giấy tờ tán loạn ra, những nơi còn lại căn bản nhìn không thấy rõ ràng dấu vết vật lộn.

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên thi thể, "Thi thể bắt đầu xuất hiện hiện tượng tự hoại rất nhỏ, bước đầu phán đoán thời gian tử vong ước chừng cách hiện tại năm sáu canh giờ, trước giờ Tý đêm qua. Có tình huống bộ phận thi thể co rút, phần mặt đình trệ ở biểu tình giống như kinh ngạc."

Nàng kéo ra giày vớ thi thể, ánh mắt khụng lại trên một vết đen rất nhỏ bên trong vớ, nàng xác định đó là bùn đất, mà không phải ghét trên chân, bởi vì chân thi thể thoát nhìn được rửa thật sự sạch sẽ, cả kẽ móng chân một chút dơ bẩn cũng không có. Càng là vì Nhiễm Nhan phát hiện, loại bùn đất này rất giống với loại trong nhà nàng chuyên dùng để làm thổ nhưỡng trồng hoa.

Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng lại bất quá một cái chớp mắt. Động tác của nàng rất nhanh, nói chuyện lại rất chậm, bởi vì nàng tùy thời tự thuật tình huống thi thể đã thành thói quen khắc vào cốt tủy. Pháp y trong lúc nghiệm thi, vì hạng mục phải nghiệm tương đối nhiều, cho nên phải tùy thời ký lục, bình thường khi giải phẫu sẽ được trang bị hai trợ thủ, một người chụp ảnh, bất cứ lúc nào cũng cần chụp ảnh và ghi chép. Nếu không có người bên cạnh, Nhiễm Nhan sẽ dùng bút ghi âm tiến hành ghi nhớ, tình huống thông thường một mình nàng đối mặt với thi thể cũng có thể tự nhiên mà đọc ra những kết quả này.

Giờ phút này, bởi vì nhớ lời Tiêu Tụng dặn, nàng không thể không vào ngay lúc này buộc chính mình thay đổi thói quen, đem những lời muốn nói lần qua đại não một lần mới nói ra.

Nam nhân cả phòng nhìn Nhiễm Nhan bình tĩnh lột bỏ y phục trên quần áo, trong lòng kinh ngạc, cả Hà tự chính cũng không ngoại lệ. Lần trước lột y phục Tang Thần, là vì tình thế bắt buộc, hiện tại vẫn như thế cũng quá làm người cảm thán. Hơn nữa thi thể hiện tại ở tình trạng này, cũng không phải ai cũng có thể nhanh nhẹn lột hết được y phục ra.

Kinh ngạc cùng nghi hoặc vừa mới dâng lên, nhưng rất nhanh vết thương lộ ra trên thi thể đã làm mọi người quên mất hành động này của Nhiễm Nhan.

Toàn bộ phần lưng của thi thể, da thịt hau như bị lột ra, máu cũng đã khô cạn, nhìn qua là một mảnh mơ hồ, thật sự làm người kinh hãi.

"Miệng vết thương không sâu." Nhiễm Nhan nhìn thương tích phần lưng, bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, "Mép vết thương không chỉnh tề, có hình dạng răng cưa rất nhỏ, rất giống vết roi, có vài vết thương đã kết vảy, có hai vết xuất hiện chứng viêm, cho thấy người chết sau khi bị thương vẫn còn sống thêm một đoạn thời gian khá dài, hơn nữa áo ngoài của người chết cơ bản là sạch sẽ, có thể suy xét người chết là bị hành hạ đến chết ở nơi khác, thay y phục sạch sẽ rồi mới bị di chuyển đến đây."

Nhiễm Nhan cẩn thận kiểm tra toàn bộ thi thể một lần, cũng không có vết thương trí mạng, hơn nữa phần trước thi thể đại bộ phận đều bị thi đóm bao trùm, cho dù có dấu vết gì cũng bị xen lẫn với thi đóm, không dễ phân biệt.

Nhiễm Nhan hơi suy nghĩ một chút, nếu giải phẫu, nàng đương nhiên có thể biết thêm càng nhiều tin tức, có thể nắm giữ nhiều quyền chủ động, hơn nữa, nàng có nắm chắc có thể giấu được nhiều tin tức quan trọng hơn.

Chỉ là, những người này không giống Lưu Phẩm Nhượng, Lưu Phẩm Nhượng là vì đạt tới mục đích, căn răng một cái liền bất chấp người khác, lại đều là trộm làm, mà nơi này chưa thương cho người sống cũng khác. Nhiễm Nhan thấy sắc mặt Lý Thé Dân vẫn bình tĩnh, có vẻ cũng không có gì bất mãn, người thời đại này, đều có ràng buộc đạo đức thân thể tóc da đến từ cha mẹ, có thể đồng ý hay không là thứ yếu, chỉ sợ bọn họ coi nàng như kẻ điên.

Cân nhắc mãi, Nhiễm Nhan cho rằng lần trước mình mổ Tang Thần bọn họ đều coi là thần kỵ, lần này nếu cần khuyên bảo hắn là cũng có hi vọng thành công, "Bên ngoài nhìn không ra nguyên nhân chết, nếu muốn biết, cần phải giải phẫu."

Mọi người quả nhiên như Nhiễm Nhan nghĩ trước đó, ai cũng mang vẻ mặt nghiêm trọng. Hèn tự chính nhìn về phía Lý Thé Dân, "Thánh thượng...ngài xem đây..."

Nếu là Ngụy Chinh, Trương Huyền Tố ở đây, chỉ sợ đã sớm thổi râu trùng mắt mà phản đối kịch liệt, hơn nữa khẳng định sẽ nói có sách, mách có chứng mà đem Nhiễm Nhan ra mắng đến thương tích đầy mình, nhưng Hèn tự chính không phải như vậy, hắn vẫn duy trì phong cách xử sự nhất quán của bản thân, chuyện tốt thì mình ôm lên người, chuyện không tốt thì đẩy qua cho người khác.

"Thánh thượng, kỳ thật giải phẫu thi thể có thể nhìn đến trong quá trình người chết bị giết, trải qua những chuyện gì, mà những việc này phần lớn đều sẽ ghi lại trên thi thể, đây là lời người chết oan muôn nói với thế nhân. Huống hòe, chúng ta chỉ là mở ra nhìn, rồi sau đó lại khép lại, cũng không cắt đi khói da thịt nào."

Ánh mắt tìm tòi của Lý Thé Dân dừng trên người Nhiễm Nhan, làm người rất có cảm giác áp bách, Nhiễm Nhan chỉ mặt vô biểu tình mà cúi đầu.

Trong điện một mảnh trầm mặc, thật lâu, Lý Thé Dân mới thu hồi ánh mắt, nói: "Việc này để sau lại nói."

Chương 397: Tiêu nhân đê tiện

Dùng trình độ nghiêm thi ở Đại Đường mà xét, kết quả Nhiễm Nhan nghiêm ra đã là vượt qua tiêu chuẩn của toàn bộ ngỗ tác, nhưng đối với phán án mà nói, thì vẫn là quá ít.

Hà tự chính không dám khuyên Lý Thé Dân đồng ý giải phẫu, đành phải truy vấn Nhiễm Nhan: "Hiến Lương phu nhân chỉ nghiêm ra bấy nhiêu thôi sao? Lần trước hạ quan nhớ rõ, phu nhân từng căn cứ vết thương suy luận tư thế cùng thời gian cụ thể khi bị thương...không biết lần này?"

Nhiễm Nhan nhìn về phía hắn, ánh mắt trầm lãnh, thanh âm bình lặng nói: "Ta không phải đã nói sao? Hoài nghi là hắn là bị di thi, nếu nơi này không phải hiện trường đầu tiên, chúng tổ hung thủ muốn ngụy trang, sao biết được vết thương có bị ngụy trang hay không? Lần trước suy luận, là bởi vì ta là người bị hại, biết rõ mọi chuyện tiền căn hậu quả, đương nhiên có thể nghĩ cách lật đổ người khác giá họa, lần này, xin thứ cho ta bất lực, có thể xác định cũng chỉ có bấy nhiêu."

Hà tự chính cảm nhận được cơn giận của Nhiễm Nhan, hắn sợ đắc tội Tiêu Tụng, nhưng càng sợ bị chuyện này liên lụy hơn, nếu xử lý không tốt, hắn có thể phải trả giá bằng tánh mạng cả tộc, vì thế cũng chỉ căng da đầu nói tiếp: "Trên người Thái tử Trung thư* không có vết thương nào trí mạng sao? Có thể là che giấu quá kỹ hay không, vì vậy mới không dễ dàng phát giác?"

*Trung thư tử là tên một chức quan, chỉ những người phò tá, trong này là người phò tá thái tử

Một chút cũng không che giấu, Nhiễm Nhan đã sớm phát giác, chỉ là nàng không muốn nói.

"Đem thi thể thu, tan hết đi." Lý Thé Dân cau mày nhìn thi thể trên mặt đất một cái, đứng dậy đi ra ngoài.

Mọi người khom người đưa tiễn. Lý Thê Dân đi tới cửa, dừng bước chân, quay đầu nói: "Chuyện hôm nay, ai dám để lộ ra một chữ, theo tội mưu phản mà xử trí!"

Mọi người rùng mình, lập tức đồng thanh nói: "Dạ."

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng song song nhẹ nhàng thở ra, nghiêm quá một lần, hắn là sẽ không gọi đến nghiêm lần thứ hai đi! Lưu Thanh Tùng nâng tay áo lau mồ hôi đầy dầu, quay đầu cười tersed tím nói với Hà tự chính: "Hà tự chính có ân tiến cử, tại hạ cùng với Hiến Lương phu nhân khắc sâu trong lục phủ ngũ tạng, thái phu nhân thường giáo dục chúng ta, làm người phải phúc hậu, hôm khác chúng ta chắc chắn sẽ có qua có lại, lần tới ngoài nếu là có chuyện gì, cứ việc nói với chúng ta."

Xem ta không bỏ đá xuống giếng sao! Lưu Thanh Tùng cười đến vô tâm vô phế, kỳ thật oán niệm đầy mình.

Hà tự chính chắp tay cười nói: "Lưu y thừa khát khí, thánh thượng trọng dụng hai vị, đều dựa vào thân mang thần kỵ của hai vị, ta bất quá cũng là chuyện nhỏ không tồn súc gì, thuận miệng nhắc tới, nào dám cầu hồi báo."

Nhiễm Nhan lạnh lùng liếc Hà tự chính một cái, xoay người ra cửa.

Lưu Thanh Tùng hơi thi lễ, cũng đi theo ra ngoài.

"Tự chính, Hiến Lương phu nhân hình như là ghi hận ngài rồi." Một quan viên trẻ bên cạnh nhỏ giọng nói.

Hà tự chính khẽ hừ một tiếng, "Tình ngay lý gian*."

*chỗ này trong bản tiếng Trung là 'qua điền lý hả', là qua ruộng dưa thì dừng sửa giày mà qua vườn mận thì dừng sửa mũ, vì người khác nhìn vào sẽ tưởng mình trộm dưa trộm mận, ý nói là làm việc gì cũng nên tránh để người khác nhìn rồi hiểu lầm, bản wikidich là 'tình ngay lý gian' ko quá chính xác, mọi người muốn hiểu sao hiểu!

Mấy quan viên bên cạnh nghe hắn không đầu không đuôi nói một câu, không khỏi suy nghĩ bậy bạ, là Lưu y thừa cùng Hiến Lương phu nhân e ngại gây hiểu lầm? Chuyện này thật sự không thể làm người tin phục, Lưu Thanh Tùng so với Tiêu Tụng, kém không chỉ một hai điểm, cho dù Hiến Lương phu nhân có hồng hạnh xuất tường, thay đổi khẩu vị, cũng không

đến loại tình trạng này đi? Bất quá loại chuyện này, ai biết được? Có lẽ người ta thích như vậy...

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng đã đi gần đến cửa cung, tất nhiên không biết một câu của Hà tự chính đã bôi đen hai người. Nhiễm Nhan bất quá là không cao hứng mà thôi, hắn ngay sau đó liền cắn lại một ngum.

Ai vô duyên vô cớ mà bị liên lụy vào chuyện như vậy còn có thể vui vẻ bình tĩnh mà tiếp thu? Mặc dù Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng không biểu hiện ra ngoài, Hà tự chính cũng tuyệt đối sẽ không cho rằng bọn họ sẽ tùy ý bị xoa tròn bóp dẹp, cho nên mới nói bị tiểu nhân nhở thương là tai bay vạ gió.

"Ta vốn cho rằng, Hà tự chính này ít nhất cũng là người có chút đàng hoàng, không ngờ lại đê tiện như thế." Nhiễm Nhan cảm thấy mình học tâm lý học vẫn còn quá kém, Hà tự chính trước đó biểu hiện ra đích xác còn rất bình thường, việc hắn bầm bả với thánh thượng chuyện nàng cứu Tang Thần, nàng cảm thấy bất quá là muốn dùng chuyện này để tranh công, để được thánh thượng nhìn với con mắt khác. Cầu vinh không phải chuyện đáng xấu hổ, huống hồ Nhiễm Nhan cũng nhờ vậy mà được trọng dụng, cho nên vẫn chưa so đo, nhưng lần này, nàng đã nhìn thấu người này, căn bản chính là một tiểu nhân đê tiện không có tiết tháo gì đáng nói!

Bên trên Hà tự chính còn có Đại Lý Tự Khanh, Đại Lý Tự Thiếu Khanh, nhưng kỳ thật bọn họ đều không phụ trách phá án, vô luận là Đại Lý Tự Khanh hay là Hình Bộ Thượng Thư, chủ yếu phụ trách vẫn là hoàn thiện, quản lý luật pháp, cùng với giám sát thi hành luật cả nước. Mặt khác Đường triều thi hành chế độ tam phúc thẩm, một án tử hình ở địa phương, cần phải trải qua tam tư Hình Bộ, Đại Lý Tự, Ngự Sử Đài hạch chuẩn, sau đó mới có thể định xuống.

Mà Đại Lý Tự chính, là quan viên cao nhất phụ trách thực tế thẩm án. Với tố chất như vậy, hoặc nhiều hoặc ít làm Nhiễm Nhan thấy khó có thể tin, "Người như vậy, thật sự công chính sao?"

"Việc nào ra việc đó, làm quan trong triều, ai không có bàn tính của mình, hắn làm Tự chính nhiều năm như vậy cũng chưa bại lộ, vẫn là có chút tài năng." Lưu Thanh Tùng đã hận đến hắn, cho nên mới dùng lý trí cân nhắc năng lực của đối thủ.

Nhiễm Nhan không lên tiếng, coi như cam chịu lời Lưu Thanh Tùng nói.

Hai người cắm đầu đi trên đường nhỏ ngoằn ngoèo, lúc đang muốn quẹo qua, lại phát hiện thái giám Trung Thụy đang chờ ở bên kia, nhìn thấy hai người thì hơi khom người, nói: "Hiến Lương phu nhân, Lưu y thừa, thánh thượng triều kiến."

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng ngạc nhiên.

Trung Thụy thấy thế, ngữ khí nhu hòa nói: "Trong lòng thánh thượng thập phần để ý vụ án này, có vài lời không tiện nói ra trước mặt nhiều người, cho nên mới triệu kiến lần thứ hai."

"Đa tạ đế điểm." Nhiễm Nhan nói tiếng cảm ơn. Hoàng Thượng đã triệu, còn đường nào cự tuyệt nữa.

Trung Thụy khách khí một câu, liền dẫn hai người đi theo một con đường nhỏ vắng vẻ, tới trước một tòa gác nhỏ.

Nhiễm Nhan hơi ngẩng đầu, ba chữ trên tấm bảng rất có thiền ý – Phát Trần Cảnh.

"Nhị vị mời vào đi." Trung Thụy đứng ở trước cửa, nhìn bộ dáng cũng không tính toán đi vào.

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng rẽ đầu đi vào. Thời Đường sẽ không động một chút liên quay, quan hệ quân thần so với Thanh triều tự nhiên hơn, tuy rằng ánh mắt không thể tùy tiện ngó loạn, nhưng ngẩng đầu nhìn hoàng đế là chuyện rất bình thường.

Trong phòng ngoại trừ Lý Thế Dân cùng hai người bọn họ, không có người thứ tư.

Sắc mặt Lý Thế Dân vẫn bình thường, đang ngồi ở trước kỷ uống trà.

"Tham kiến thánh thượng." Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng thi lễ nói.

"Miễn lễ, ngồi đi." Lý Thế Dân thuận miệng nói.

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng ngồi xuống tịch, Lý Thế Dân buông chung trà ánh mắt bình đạm mà nhìn về phía hai người, nói: "Hiến Lương

phu nhân đem tình huống nghiêm thi nói lại kỹ càng tỉ mỉ, việc này chỉ có một mình trẫm biết, không cần lo lắng có đồn đãi về sau."

Tuy là Nhiễm Nhan vẫn luôn trấn định, sống lưng cũng đột nhiên chảy ra một lớp mồ hôi. Chuyện này không cần cân nhắc, nếu Lý Thê Dân đã phát hiện nàng giàu diếm, hơn nữa còn thay nàng giải quyết nỗi lo về sau, tuyệt đối không thể lại tiếp tục giàu diếm.

Nhiễm Nhan tin tưởng Lý Thê Dân không hiểu chuyện nghiêm thi, ông phát giác nàng giàu diếm, chỉ sợ là dựa trên ngôn hành cử chỉ của nàng. Nàng không giỏi ngụy trang, không thể gạt được loại người như Lý Thê Dân cũng là bình thường.

"Dạ. Thiếp nhà có con cái, vốn không muốn liên lụy vào việc này, bởi vậy có điều giàu diếm, thiếp mang cách nhìn của đàn bà, thỉnh thánh thượng thứ tội." Nhiễm Nhan khom người thỉnh tội. Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ, Lý Thê Dân không so đo thì chuyện gì cũng không có, nếu so đo, luận cho cái tội khi quân cũng là bình thường.

Lý Thê Dân vốn dĩ đối với chuyện Nhiễm Nhan nghiêm thi đã rất giật mình, hiện tại nhìn biểu hiện của nàng, trong lòng càng kinh ngạc. Người khác bị ngôii cùu ngũ vạch trần làm chuyện khi quân, đã sớm sợ tới mức hồn phi phách tán, nữ tử trước mắt này thì vẫn như một cái đầm nước không gợn sóng, trầm tĩnh đậm nhiên, nói chuyện cũng coi như tương đối có kỹ xảo.

ĐỌC TIẾP PART 3 TẠI ĐÂY: <https://truyenfull.vn/dai-duong-nu-phap-y-part-3/>

Chương 398: Thần sự

Phàm là quân chủ tài đức sáng suốt, hoặc nhiều hoặc ít đều có chút tích tài, Lý Thé Dân là một trong số đó.

Dù cho trong lòng ông thập phần nghi hoặc chuyện một tiểu nương tử sao lại có kỹ thuật nghiệm thi như vậy, nhưng thấy vẻ bình tĩnh này của Nhiễm Nhan, lại thêm hiện tại ông đang đau đầu vì chuyện của Thái Tử, căn bản không muốn truy cứu, vì thế chỉ nhàn nhạt nói: "Nói kết quả nghiệm thi đi."

Nhiễm Nhan trong lòng biết là tạm thời an toàn, an tâm một chút, liền nói: "Dựa theo thiếp suy đoán, người bị hại là chết đột ngột, mà đầu sỏ gây tội tạo thành cái chết của hắn, không phải thương tích ở phần lưng, mà là những vết bầm không quá bắt mắt ở chỗ eo mông."

"Ô?" trong lòng Lý Thé Dân không tin, ông khi còn trẻ là ở trên chiến trường lăn lộn mà đánh ra, ai mà không chịu qua nỗi đau da thịt? Ông xem ra, tất cả vết thương trên người của Thái tử Trung thứ tử kia tuy nhìn rất nghiêm trọng, nhưng không đến mức chết. Càng miễn bàn mấy cái vết bầm không rách da.

Nhiễm Nhan đang đau đầu, chuyện này kỳ thật đối với một pháp y có kinh nghiệm mà nói thì không khó suy đoán, nhưng nếu muốn giải thích cho một cô nhân không hiểu y học hiện đại nghe, cho dù Lý Thé Dân có trí tuệ hơn nữa, Nhiễm Nhan cũng không nắm chắc có thể làm cho ông tin phục được bao nhiêu, cho nên chuyển hướng qua Lưu Thanh Tùng xin giúp đỡ, "Lưu y thura, thỉnh ngươi giải thích một chút về tắc nghẽn động mạch do vật tắc mạch* đi."

*chỗ này lão dịch 'thoáng' nghe, do từ chuyên ngành y học lão chỉ biết có một chữ 'ngu' thôi

Lưu Thanh Tùng bừng tỉnh, nhớ nhắc nhở của Nhiễm Nhan vừa rồi, hắn cũng minh bạch nguyên nhân chết của Thái Tử trung thứ tử. Hắn ở chỗ này đã lâu, đối với phương thức tư duy cùng hiểu biết của người Đại Đường rõ ràng hơn, thêm nữa cũng mồm mép hơn nhiều so với Nhiễm Nhan.

"Hồi bẩm thánh thượng, trong cơ thể chúng ta có phân ra kinh mạch và huyết mạch, tim đập làm huyết mạch lưu động, người mới sống được. Người bình thường bên trong huyết mạch là thông suốt, một khi có cái gì ngăn chặn huyết mạch, đặc biệt là lắp kín huyết mạch chỗ gần tim, khiến máu không thể lưu thông thuận, thì sẽ làm cho người đột nhiên tử vong." Lưu Thanh Tùng tận lực đơn giản hoá ngôn ngữ, đem hết thảy danh từ y học tạo thành thâm nhập thiển xuất, nói ra thập phần thông tục, cuối cùng cũng tóm chín không rời mườn.

Hắn dừng một chút, cho Lý Thé Dân thời gian vài giây để tiêu hóa, thấy ông không có vẻ gì là mờ昧, liền tiếp tục nói: "Mà dùng sức đập lên cơ thể người, không chỉ tạo thành tổn thương ngoài da thịt, đòn nghiêm trọng cũng sẽ làm tổn thương tận trong huyết mạch, giống như chúng ta bên ngoài bị thương rồi kết vẩy, vẩy qua một đoạn thời gian sẽ bóc ra, mà bên trong huyết mạch thì vẩy bóc ra sẽ chảy theo huyết mạch, sẽ giống quả cầu tuyết càng lúc càng lớn, cuối cùng lắp kín đường chảy của huyết mạch, gây chết đột ngột vào một lúc nào đó."

Nhiễm Nhan lòng tràn trề kinh ngạc về hắn, sợ Lý Thé Dân nghĩ nhiều, cho nên trên mặt không dám biểu lộ một chút khác thường nào. Trong lòng lại không thể không cảm thán, Lưu Thanh Tùng thật đúng là rất biết nói a!

Bất quá tình hình lúc này tuy không phải như vậy, nhưng rõ ràng cách nói này của Lưu Thanh Tùng càng dễ dàng làm người thường hiểu được hơn. Nhiễm Nhan liền cho là hắn đang so sánh.

Kỳ thật tình huống chân thật là: Tắc nghẽn động mạch bình thường sẽ xuất hiện ở tĩnh mạch sâu bên trong chi dưới. Nếu thân thể chi dưới đã chịu bạo lực đả kích lặp đi lặp lại, tĩnh mạch của bộ vị bị đả kích sẽ chịu ngoại lực dồn ép, lớp tế bào mặt trong tĩnh mạch sẽ có khả năng hoại tử rồi bóc ra, tình huống cũng như Lưu Thanh Tùng nói. Trải qua máu chảy cọ xát lặp đi lặp lại, tế bào hoại tử sẽ tạo thành vật tắc mạch.

Sau khi vật tắc mạch bong tróc ra, nó theo máu của cơ thể tuần hoàn chảy thông qua tĩnh mạch thân dưới chảy vào bên phải trái tim, lại đến tâm thất phải. Vật tắc mạch khi đến tâm thất phải lại chảy qua tim vào động mạch phổi, đường đi của nó càng lúc càng hẹp, cuối cùng lắp kín động mạch phổi.

Hậu quả không cần nói cũng biết.

Nhiễm Nhan tiếp lời Lưu Thanh Tùng: "Điểm này chỉ là thiếp suy đoán, nếu muốn chứng thực cũng chỉ có thể giải phẫu. Mà người hiểu được phương diện này có thể nói toàn Đại Đường không có được mấy người, không có được đa số tán thành, mặc dù giải phẫu, chỉ sợ cũng không thể làm chứng cứ."

Lý Thế Dân nhìn về phía Nhiễm Nhan, lời này nghe tới rất cuồng vọng, nhưng từ trong thần thái nàng ông nhìn thấy không phải là cuồng ngạo, mà là nghiêm túc, làm người cảm thấy, những lời này không có một chút khuếch đại nào.

Mà sự thật cũng đúng như lời Nhiễm Nhan, nàng chưa bao giờ là người nói ngoa.

Ở đời sau, mấy thứ này cũng không được người bình thường hiểu biết, nhưng y học đời sau đã phát triển đến một độ cao nào đó, những tri thức này là nhận thức chung của cả giới y học, hơn nữa đời sau có hệ thống y học khổng lồ cùng một loạt chế độ quy phạm, cho nên cái này có thể được coi như chứng cứ để định hình phạt. Nhưng ở Đại Đường cũng chỉ có hai người Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng hiểu, không phải lúc nào bọn họ nói là cái gì thì chính là cái đó đi!

"Nhưng người bình thường nếu chỉ một hai lần bị đòn nghiêm trọng, tỷ lệ phát sinh tình huống này không lớn." Nhiễm Nhan thấy trên mặt Lý Thế Dân giấu không được kinh ngạc, dừng một chút mới nói tiếp: "Dựa theo quan sát những vết bầm ở phần eo cùng mông của thi thể, rất có khả năng là người bị hại sinh thời thường xuyên bị hành hung bằng đòn khí bằng gỗ trong thời gian dài."

Thái Tử Trung thứ tử bị ngược đai thường xuyên trong thời gian dài! Ai dám thường xuyên ngược đai quan viên triều đình trong thời gian dài? Kết quả đã quá rõ ràng.

Nộ khí bắt đầu bốc lên từ người Lý Thế Dân, chỉ một thoáng đã bao trùm cả gian phòng.

Nhiễm Nhan rõ ràng thấy ông ngồi yên lặng, lại không hiểu sao, cảm giác cơn giận kia như là cuồng long đang rống giận, làm lòng người run sợ.

Rất nhiều năm, ông đã rất nhiều năm không giận đến mức như vậy!

Rầm!

Sắc mặt Lý Thé Dân biến thành màu đen, đột nhiên một tay vỗ lên mặt ánh kỷ, "Mồ! Trầm muôn đích thân quan khán!"

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng đầy mặt kinh ngạc.

Nhin bộ dáng Lý Thé Dân nghiến răng nghiến lợi, Nhiễm Nhan bỗng thấy rõ một người cha đang vô cùng đau đớn.

Thùa Càn, không chỉ là tên một cái cung điện. Có người cha nào sẽ tùy tiện tiện dùng nơi sinh để đặt tên cho đích trưởng tử của mình? *Thùa áp càn khôn*, bởi vì có một tầng hàm nghĩa này, lại trùng hợp sinh ra ở Thùa Càn Cung, cho nên mới lựa chọn cùng tên với cái cung điện đi.

Chỉ cần nhìn cái tên này, liền biết kỳ vọng Lý Thé Dân ký thác trên người Lý Thùa Càn cao cỡ nào, nhưng hy vọng cao bao nhiêu, thất vọng sâu bấy nhiêu.

Giải phẫu thì giải phẫu thôi, coi như là đi giảng bài, nhưng muôn cho người không hiểu có thể nhìn rõ, Nhiễm Nhan thật đúng là không có bao nhiêu tin tưởng.

"Các ngươi đi về trước đi, trẫm lệnh người an bài thời gian giải phẫu thi thể." Lý Thé Dân giận xong, hơi lộ ra một ít mệt mỏi. Ông cao giọng gọi: "Trung Thụy!"

"Có lão nô." Trung Thụy lập tức đầy cửa tiến vào.

"Mang Hiến Lương phu nhân cùng Lưu y thừa xuất cung." Lý Thé Dân nói.

"Dạ." Trung Thụy nói.

Nhiễm Nhan nhìn thoảng qua vị đế vương đã mang chút tang thương này, ông nhắm hai mắt dựa lưng dựa nghiêng nghiên của Hồ sàng, mang vẻ vô cùng cô tịch.

Nàng đứng dậy cùng Lưu Thanh Tùng theo Trung Thụy ra cửa.

Trong cung tuy rằng rối rắm phức tạp, các loại thế lực đều tập trung tại đây, nhưng Lý Thế Dân muốn gạt bọn họ đi làm chút gì đó, thật đúng là không có ai có thể phát hiện.

Trung Thụy mang theo hai người đi một đường, cả một bóng người cũng chưa thấy, một đường thuận lợi mà ra tới gần Trường Nhạc môn.

"Hai vị theo nội điện dẫn ra cung đi, lão nô trở về phục mệnh." Trung Thụy nói.

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng cảm tạ, xoay người mới thấy trước cửa cung quả nhiên có một hoạn quan đang chờ. Đến đây hết thảy đều bình thường, cũng như bọn họ vốn dĩ chính là theo nội điện dẫn ra cung, chỉ là hơi muộn một chút thôi.

Thẳng đến khi ngồi trên xe ngựa, Nhiễm Nhan mới phát hiện sau lưng mình đã ướt đẫm.

Trải qua chuyến này, Nhiễm Nhan cuối cùng minh bạch cái gì là gần vua như gần cop, đặc biệt là gần một con cop khôn khéo, càng không chấp nhận có một tia sai lầm. Nàng cũng càng hiểu Tiêu Tụng, ở trên triều đình, người khôn khéo giỏi đưa đẩy sống mới lâu, hơn nữa có thể chiêu cõi gia tộc, người nói thẳng chính trực thì sống tùy ý tiêu sái, nhưng bọn hắn cần phải có cái giác ngộ là đã đem đầu mình thậm chí đầu cả nhà mình treo ở trên đai lưng.

May mà Lý Thế Dân không phải người phản phúc, lòng dạ cũng rộng rãi. Sau thời Tân, ngoại trừ Đại Đường, ngoại trừ những năm Trinh Quán, còn có triều đại nào có thể bao dung được kiều người như Ngụy Chinh, Trương Huyền Tố?

"Nhiễm Nhan, ngươi làm ta sợ muối chết!" Lưu Thanh Tùng ngồi trên xe thật lâu sau mới tìm hồn về, "Vậy mà dám nói chuyện với hoàng đế kiều đó! Ta nói Nhiễm nữ sĩ, ngươi có phải bình tĩnh đến có chút quá đáng hay không?"

Gián thần dám chống đối Hoàng Thượng, là bởi vì bọn họ chiếm lý, chiếm đạo nghĩa, mới có gan trách cứ Hoàng Thượng. Nhiễm Nhan mới vừa rồi không như vậy, nàng là lừa gạt Hoàng Thượng mà còn bị người vạch trần.

*gián thần là quan can gián, ko phải cockroach god nha

Nhiễm Nhan sau con sợ hãi cả người đều như tan hết sức lực, hờ hững nhìn hắn một cái, "Căn cứ tâm lý học phân tích, người trưởng kỳ ở vào địa vị cao, sẽ cảm thấy thông tin có được thông qua năng lực cùng thủ đoạn này càng đáng tin hơn, hơn nữa càng dễ dàng sinh ra cảm giác thành tựu. Ngược lại, nếu làm hắn cảm thấy trong lời của người vẫn có phần giả dối, đây mới là vũ nhục."

Nói cách khác, sau lần đầu tiên giấu diếm nho nhỏ bị Lý Thé Dân xem thấu, ông tuy rằng sẽ vì bị giấu diếm mà không vui, nhưng nếu ông đã bí mật triệu kiến để dò hỏi vụ án, chứng tỏ chút không vui này cũng không đến mức làm ông nổi giận, nếu dưới uy nghiêm của ông, vẫn còn tiếp tục giấu diếm, vậy thì ông sẽ cho rằng đây là khiêu chiến uy nghiêm của ông, lúc này mới chân chính là một loại vũ nhục.

Hơn nữa người trưởng kỳ tẩm dâm trong quyền mưu, càng là lời nói bộc trực hắn càng thích nghe. Huống hồ Nhiễm Nhan khi thỉnh tội có nói giấu diếm là vì an toàn bản thân và người nhà, đây chỉ là cách nhìn của đàn bà.

Lý Thé Dân cũng không có lòng dạ hẹp hòi, hơn nữa phần lớn tâm tư của ông đều đang đặt trong chuyện của Lý Thùa Càn, chỉ cần không tiếp tục chọc giận ông thì không có chuyện gì lớn.

Nhiễm Nhan hơi cong khoe môi, trong tình huống như vậy, nàng vẫn giấu xuống được rất nhiều chuyện.

Nàng trước tiên dùng chuyện quan viên trưởng kỳ gấp ngược đai chọc giận Lý Thé Dân, nếu sau đó ông vẫn có thể vững vàng hỏi tiếp, Nhiễm Nhan đương nhiên sẽ đúng sự thật nói tiếp, nhưng không nằm ngoài sở liệu của nàng, con giận của Lý Thé Dân nháy mắt đã đạt tới đỉnh điểm.

Đối với Lý Thé Dân, ông không cần biết toàn bộ quá trình án phát. Ông đích thân đến, chỉ cần biết kết quả, chỉ cần biết chuyện này đến tột có quan hệ với Lý Thùa Càn hay không, mà Nhiễm Nhan đã cho ông đáp án ông muốn biết.

"Thật sự muốn giải phẫu?" trong giọng nói của Lưu Thanh Tùng có chút hưng phấn, lại có chút bất an, "Thánh thượng không có khả năng một mình quan sát, tất nhiên phải tìm đến vài người hiểu y."

Có thể giải phẫu ngay trước mặt chí tôn Đại Đường, tiền đồ tương lai không thể hạn lượng. Có điêu kỹ thuật giải phẫu của bọn họ vượt quá xa thời đại này, sau khi bị mọi người tận mắt quan sát, đến tột cùng là sẽ được tán dương hay là nghi ngờ, cũng chưa biết được.

"Năng lực tiếp thu của người Đại Đường vẫn rất mạnh. Trước kia khi ta nghiệm thi ở Tô Châu, tuy rằng thanh danh bị truyền không tốt, cũng không ai coi ta như yêu quái đem kéo ra ngoài đốt. Hiện tại có tên tuổi thần y, lại làm ra chút thần sự gì đó, cũng chẳng có gì lạ." Nhiễm Nhan nói.

Lưu Thanh Tùng cười ha ha, "Thần sự? Không nghĩ tới ngươi còn rất biết hài hước."

Chương 399: Hung thủ có phải Thái tử hay không

Cười xong, Lưu Thanh Tùng mới nói tiếp chuyện hắn luôn lo lắng, "Ngươi nói không phải không có lý, nhưng ta lo lắng không phải cái này. Lần này là nhiều người muốn quan khán a! Cũng như ta lúc chưa thấy giải phẫu thi thể, cảm thấy cái nghề pháp y này rất cool, nhưng lần đầu nhìn thấy, ta ghê tởm đến một hai ngày không ăn nổi cơm."

So với cơ thể tươi sống, giải phẫu thi thể đã trải qua biến hóa hủ bại nhất định, về mặt cảm quan, so với làm giải phẫu bình thường sẽ càng làm người ta nuốt không trôi. Thí dụ như đem một con gà sống mổ bụng, có rất nhiều người có thể làm được, nhưng muốn lột một con gà đã chết bảy tám ngày, đã sinh dòi bốc mùi tanh tưởi, người có thể tiếp thu không nhiều.

Thấy Nhiễm Nhan trầm ngâm, Lưu Thanh Tùng tiếp tục nói: "Lưu Phẩm Nhượng bọn họ có thể tiếp thu, là bởi vì tình huống của bọn họ đặc thù, phần lớn thời điểm phải đích thân quan sát quá trình kiểm nghiệm thi thể, có cơ sở tâm lý nhất định. Hơn nữa người làm quan ở cấp thấp, chuyện phải thỏa hiệp rất nhiều, nhưng thành thương cùng với đám lão thái y ở Thái Y Thụ thì không như vậy, trong đám bọn họ có rất nhiều người bảo thủ, nói không chừng còn ép ngươi vào chỗ chết."

Lời đồn đãi mạnh như hổ.

Lưu Thanh Tùng cũng từng nghe Nhiễm Nhan nói qua mấy lần nghiệm thi ở Tô Châu, hắn cẩn thận hồi tưởng một chút: mấy lần Nhiễm Nhan giải phẫu trước kia phần lớn là giúp người làm việc tư, kỳ thật người chân chính quan sát toàn bộ quá trình giải phẫu cũng không nhiều. Hơn nữa nếu như Lưu Phẩm Nhượng bọn họ yêu cầu giải phẫu, là đều xuất phát từ tư tâm, vốn chính là gạt người nhà của người chết mà trộm làm, bọn họ không chỉ không để lộ ra bên ngoài, còn phải nghĩ biện pháp giấu kín. Bởi vì chuyện này nếu bị tiết lộ ra ngoài, người thứ nhất bị chọc cột sống không phải là Nhiễm Nhan, mà là bọn họ.

Cho nên trên phố Tô Châu đều chỉ lưu truyền việc nàng làm nghề ngỗ tác mà thôi. Ân tượng của bá tánh Đại Đường đối với nghề ngỗ tác còn dùng

lại ở "đụng vào, quan sát" thi thể, cho nên chuyện bát quái khi nghe tới tai cũng không làm người quá khó tiếp thu, ngoại trừ ngạc nhiên, cùng lầm chỉ cảm thấy Nhiễm Nhan đụng vào thi thể thực ghê tởm, hoặc là thực xui xẻo.

Mà lần này đây...thật sự là họa phúc khó liệu.

Lưu Thanh Tùng suy nghĩ một lát, lại đột nhiên lạc quan, "Kỳ thật ngươi cũng không cần quá lo lắng, tin chắc thánh thượng cũng sẽ không cho phép chuyện giải phẫu thi thể truyền ra ngoài đi!"

Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình mà nhìn hắn, hình như người quá lo lắng, quá lạc quan đều là chính hắn đi.

Không có người biết Lưu Thanh Tùng cũng biết giải phẫu, bởi vậy chuyện này hắn liên lụy đến thì tính nguy hiểm ít hơn nhiều so với Nhiễm Nhan. Nhiễm Nhan tuy rằng rất khinh bỉ Lưu Thanh Tùng không bình tĩnh, nhưng trong lòng rất cảm động, hắn cứ một hồi ưu một hồi hỉ như vậy, hơn phân nửa cũng là vì lo lắng cho an nguy của nàng.

Trở lại phủ, Nhiễm Nhan không đi gặp Tiêu Tụng cùng bọn nhỏ trước, mà là đi phòng tắm, dùng bội lan cùng trung dược tắm gội, trừ thi khí trên người.

Sau đó mặc một bộ áo vây giao lãnh rộng thùng thình, đi lên nhà thuỷ tạ.

Ba hài tử đã sớm thức giấc, đang ngồi một hàng trên tịch, nghe Tiêu Tụng kể chuyện.

Cũng không biết là bởi vì thanh âm Tiêu Tụng quá dễ nghe, hay là đám tiểu gia hỏa thật sự có thể nghe hiểu, mỗi đứa đều thành thành thật thật. Nhược Nhược là đứa đầu tiên phát hiện Nhiễm Nhan tới, lập tức vui vẻ, giơ tay nhỏ lên đòi ôm một cái.

Nhiễm Nhan mỉm cười, bước lại khom lưng bế bé lên, Tiêu lão đại cùng Tiêu lão nhị cũng bò lại đây ôm chân nàng. Nhất thời trên người Nhiễm Nhan như đang treo mấy con gấu Koala.

"Hài tử đều biết nhận người." Nhiễm Nhan nhìn ba hài tử, biểu tình nhu hòa rất nhiều.

Tiêu Tụng lệnh thị tỳ chung quanh lui hết ra, duỗi tay lôi hai cái tiểu gia hỏa xuống dưới. Nhiễm Nhan sau khi ngồi xuống cũng hôn hết mặt tùng đúra, Tiêu lão đại cùng Tiêu lão nhị vui vẻ vỗ đôi tay béo múp, cười khanh khách không ngừng.

"Phu nhân." Tiêu Tụng chua lè nói: "Ngươi cũng chưa từng hôn ta như vậy."

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, cúi người hôn một cái trên má hắn.

"Lớn tuổi như vậy, còn tranh với hài tử." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng cảm thấy mỹ mãn mà cười, cũng không để bụng, duỗi tay ôm hai cái nhí tử lên đùi, hỏi: "Hôm nay tình huống như thế nào?"

"Thánh thượng yêu cầu giải phẫu." Nhiễm Nhan không có nửa câu vô nghĩa, thẳng chỉ trọng tâm.

Từ những lời này, Tiêu Tụng lập tức có thể được đến rất nhiều tin tức, thí dụ như thánh thượng đích thân đến, thí dụ như thánh thượng không có khả năng trước mặt người khác nói ra loại yêu cầu này, tất nhiên là bí mật triệu bọn họ vào...

"Phu nhân vất vả." Tiêu Tụng nhìn nàng, thanh âm nhu hòa.

Nhiễm Nhan hơi mỉm cười, ngược lại nói: "Ta dựa theo lời ngươi, nghĩ cách giấu đi chút mạnh mẽ."

Tiêu Tụng kinh ngạc, hắn trong lòng vốn cảm thấy nàng bất đồng với nữ tử bình thường, nhưng hiện tại mới phát hiện mình vẫn là xem thường phu nhân này của mình, cả triệu trên dưới, đừng nói có ai có thể giấu qua được đương kim thánh thượng, người có lá gan này rất ít.

Hắn cũng không khỏi sợ hãi, nhẹ giọng trách: "Sao lại làm chuyện nguy hiểm như vậy? Ta kêu ngươi gạt, cũng là gạt đám người Hà tự chính, nhưng nếu thánh thượng đã đích thân tới, ngươi hắn nên cân nhắc nặng nhẹ."

"Mới đầu nhìn thấy Hà tự chính liền nghẹn muốn chết, cứ không muốn nói cho hắn biết, chỉ nhớ rõ muốn giấu đi mạnh mẽ, thật ra không suy xét nhiều như vậy, nhưng sau đó lại không phải đã động não sao." Nhiễm Nhan

hỗn loạn, nhìn chân mày hàn hơi giãn ra, mới lại nói: "Yên tâm đi, ta sẽ không bí quá hoá liều mà làm việc ngốc."

Sau đó thì là chính bản thân Lý Thê Dân nổi giận, không tiếp tục hỏi, không phải là nàng gạt không nói.

"Đã phát hiện cái gì?" Tiêu Tụng hỏi.

Nhiễm Nhan nói: "Ta nhớ rõ đất trồng hoa trong phủ chúng ta, đều là chở đến từ Khúc Giang bên kia?"

"Đúng rồi, không chỉ trong phủ chúng ta, ngay cả trong cung, cũng đều đi đến đó chở đất, nghe nói là vì thổ nhưỡng phì nhiêu, dễ dàng nuôi sống một vài giống hoa kiều quý." Tiêu Tụng dừng một chút, nghi hoặc nói: "Cùng án tử có quan hệ sao?"

Nhiễm Nhan gật đầu, "Ừm, y phục người chết hoàn hảo sạch sẽ, nhưng khi ta lột vớ hàn ra, trên lòng bàn chân và vớ phát hiện vài vết đen, khe ngón chân cũng dính một chút, có vẻ như là vôi vàng rửa đi nhưng không có rửa sạch, mà một chân khác lại rất sạch sẽ. Loại đất đen đặc biệt này ở Trường An cũng không thấy nhiều, cho nên ta mới có thể phỏng đoán là đất trồng hoa."

"Ngươi nghĩ vậy cũng có đạo lý, trong cung chỉ dùng loại đất này trồng loại hoa quý, hơn nữa phần lớn tập trung ở hậu cung, Đông Cung không nhiều lăm, hàn là không phải quá khó tìm. Ta trước tiên sai người đi tra gần Khúc Giang một chút." Tiêu Tụng nói.

Đông Cung không phải là nơi ai cũng có thể tùy tiện ra vào, muốn bí mật điều tra, không dễ như vậy.

Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Phần lưng người chết có rất nhiều vết roi, là sinh thời tạo thành. Phần cổ có vết bầm, nhưng bị trộn lẫn với thi đốm, rất khó phân biệt. Sau xương sọ cũng bị độn khí đập qua, không có trầy da, nhưng không giống vết bầm bình thường, ta hoài nghi là sau khi chết tạo thành."

Tiêu Tụng gật đầu, nghi hoặc nói: "Trên người hàn không có dấu vết bị trói lại?"

Bàn vụ án với Tiêu Tụng, có thể nói là căn bản không có chướng ngại gì, Nhiễm Nhan cũng có thể nói kỹ càng tỉ mỉ hơn, "Đúng vậy, cho nên có thể

suy đoán hung thủ chắc là dùng biện pháp gì đó uy hiếp, làm hắn không dám tránh né. Hơn nữa thương tích trên người hắn mới cũ chồng lên, rõ ràng là thường xuyên bị ngược đãi. Người bị hại là chết đột ngột, cũng có thể hung thủ vốn không có ý muốn giết chết hắn. Từ các loại dấu vết trên thân người chết mà phỏng đoán, ta hoài nghi hắn lần này giống như bình thường lui tới, bị hung thủ hiếp bức đưa đến chỗ nào đó, lại lần nữa gặp phải ngược đãi, hắn nhẫn nại có thể đã đến cực hạn, chịu không nổi những ngày như địa ngục này, liền bất cứ giá nào cũng muốn chạy trốn ra ngoài đi tố giác hung thủ, vội vã đến nỗi cả giày rơi mất cũng không biết, nhưng sau khi cố gắng chạy một hồi lại đột nhiên gục chết, lúc này hung thủ đuổi theo hắn tới nơi, phát hiện hắn nằm trên mặt đất, hung thủ cũng không biết hắn đã chết, chỉ là cảm thấy để hắn lại là cái tai họa ngầm, cho nên dùng độn khí như gậy gỗ gì đó đập vào gáy hắn..."

Tiêu Tụng nhìn nàng, trên mặt không tự giác mà hiện lên nụ cười nhẹ. Bộ dáng Nhiễm Nhan nghiêm túc, thật sự rất đẹp.

Chờ nàng nói xong, Tiêu Tụng thu lại nụ cười, nói: "Ngươi phỏng đoán như vậy cùng sự thật cũng không kém bao nhiêu, có thể căn cứ hướng này để kiểm chứng."

Nhiễm Nhan hơi nghiêng người về phía trước, nhỏ giọng nói: "Nếu hung thủ là Thái Tử, hiện trường vụ án có nhất định phải ở trong cung hay không?"

Thần sắc Tiêu Tụng khẽ biến, "Ngươi sao lại hoài nghi Thái Tử? Mà không nghi ngờ là người khác giá họa cho hắn?"

Đúng vậy, suy nghĩ này của Tiêu Tụng mới là bình thường. Dù gì Lý Thừa Càn tuy rằng hoang đường, nhưng rất khó làm người tin là hắn sẽ quá đáng đến loại tình trạng này.

"Ngoại trừ hắn, ai sẽ trường kỳ ngược đãi cung thần của Thái Tử? Dù sao Đông Cung cũng không phải lần đầu tiên phát sinh án mạng như vậy." Nhiễm Nhan nói.

"Ngươi nghĩ như vậy cũng có thể hiểu được, nhưng việc này chó có nhắc lại, cũng chó nghĩ nữa. Ngày mai khi nghiệm thi, ngươi chỉ cần nói ra những gì mình thấy, còn đoán cái gì nghĩ ra sao, đều để cho người khác làm." Tiêu Tụng biết Nhiễm Nhan là người có chừng mực, nhưng vẫn nhìn không được muôn dặn dò một phen.

Nhiễm Nhan gật đầu đáp ứng, lại hỏi: "Phu quân, ngươi lần đầu tiên xem ta giải phẫu thi thể...là cảm giác như thế nào?"

Tiêu Tụng minh bạch băn khoăn của nàng, khẽ cười nói: "Ngạc nhiên mà thôi. Yên tâm đi, việc này liên quan đến trũ quân, không có người mọc thêm mây cái đầu mà dám tiết lộ ra ngoài, còn về thánh thượng cùng những người khác, ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi qua mặt."

"Có phải rất khó khăn hay không?" nếu không có Tiêu Tụng, không có hài tử, Nhiễm Nhan tất nhiên sẽ bất chấp. Đi con đường đến thành công, đều là đánh cuộc và đua tranh, không có vài lần bất chấp tất cả thì nhân sinh sẽ không phải là hoàn chỉnh nhân sinh, nhưng hiện tại nàng có vướng bận, có trách nhiệm, liền mất đi tư cách bất chấp.

"Dám can đảm hành hạ đến chết quan viên triều đình, mặc kệ hung thủ là ai, vụ án một khi phá, tâm tình của thánh thượng đều sẽ không tốt. Người quan sát ngươi giải phẫu là quan viên Thái Y Thự không phải là gián thần, sẽ không đến mức chẳng phân biệt thời điểm mà nhiều lời, huống hò, ta cùng với vài vị trong Thái Y Thự quan hệ cũng không tồi, lại cố gắng chu toàn một chút, tất nhiên sẽ không có việc gì." Tiêu Tụng nói chắc chắn.

"Vậy là tốt rồi." Nhiễm Nhan biết đây đều là suy nghĩ theo hướng lạc quan, hiện thực căn bản sẽ không nhẹ nhàng như vậy, nhưng nàng tin nhiệm Tiêu Tụng.

Hai người nói chuyện xong, mới phát giác ba hài tử đều đã ngủ rồi, hai bé trong ngực Tiêu Tụng kia ngủ an an ồn ồn, Tiêu lão đại miệng nhỏ phun vài cái bong bóng, Tiêu lão nhị thì mút đầu ngón tay mình.

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, gọi thị tỳ lấy nút vú giả đến thay cho ngón tay hắn.

"Trở về đi, chặng vạng đường khó đi." Nhiễm Nhan ôm Nhược Nhược đứng dậy trước.

Tiêu Tụng vững vàng mỗi tay một đúra, sóng vai Nhiễm Nhan đi trên hành lang gấp khúc về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Tiếng trống canh vừa bắt đầu, Tiêu Tụng liền rời giường chuẩn bị thượng triều, Nhiêm Nhan cũng cùng hắn rời giường.

Chương 400: Một đám lão thái y kích động

Nếu là bình thường, Tiêu Tụng tất nhiên không cho nàng dậy sớm như vậy, nhưng hắn suy đoán thánh thượng có khả năng nhất là thura lúc toàn bộ trọng thần đi thương triều, bí mật phái người mang Nhiễm Nhan đi đến chố nghiệm thi, cho nên cũng không ngăn cản.

Nhiễm Nhan vẫn chưa mặc vào địch y to rộng, mà chọn một kiện y phục màu xám nâu không bắt mắt tay bó. Mới vừa kiểm tra xong dụng cụ giải phẫu, liền có thị tỳ tới thông báo, người trong cung tới.

Văn Lục công cái rương đưa Nhiễm Nhan đến nội môn. Lưu Thanh Tùng cũng đã sớm công cái rương to bự của hắn mang về mặt tiều tụy mà ngồi ở cửa.

Sau khi lên xe, Lưu Thanh Tùng mới ngáp một cái: "Nhìn khí sắc của ngươi, tối hôm qua ngủ thật sự kiên định nha! Nhiễm nữ sĩ, sau khi trở về, ta phải hảo hảo lãnh giáo một chút, tố chất tâm lý vượt qua thử thách ngươi như thế nào dường thành."

Nhiễm Nhan nhìn hắn một cái nói: "Không cần lãnh giáo, ngươi nếu đã giải phẫu hơn một ngàn cổ thi thể, ngày thường bị người đe dọa, bị đâm, bị gửi thuốc nổ đến tận nhà, ngươi cũng sẽ càng lúc càng đậm mạc."

Nhiễm Nhan vào lần đầu tiên nhận được điện thoại đe dọa, lập tức báo cảnh, trong lòng hoảng loạn gần nửa năm. Nhưng hiện thực là không phải ai cũng phát rõ, phần lớn chỉ là trong lòng bất mãn với kết quả nghiệm thi, dùng vài thủ đoạn nhỏ để hù dọa nàng cho hả giận, cho nên sau đó nàng nửa đêm nhận được điện thoại đe dọa, đều là mở loa ngoài, nghe ý tứ đại khái một chút, rồi tiếp tục ngủ, chỉ có hai lần là chân chính gặp phải nguy hiểm đến tính mạng.

Lưu Thanh Tùng run rẩy, tức khắc tinh hơn phân nửa, "Ta lại không bưu hắn như ngươi, ta nếu phải sống những ngày như vậy, đã sớm bị suy nhược thần kinh, không chừng lần nào đó đã bị xử lý."

Nhiễm Nhan mỉm cười, nói: "Kỳ thật lúc ngươi không làm việc, cũng không phải quá đáng ghét."

"Nhiễm nữ sĩ, ngươi đây là đang khen ta?" Lưu Thanh Tùng cảm thấy những lời này nghe tới tuy giống như hắn không biết xấu hổ, nhưng phảng phát, tựa hồ, mông lung, như là tán thành hắn.

"Có thể hiểu như vậy." Nhiễm Nhan gật đầu nói.

Lưu Thanh Tùng cười gượng ba tiếng, "Thật độc đáo."

Đi trong chốc lát, Nhiễm Nhan nhìn xuyên thấu qua màn xe ra phía ngoài, lại thấy tường cung loang lổ cùng cỏ dại không bờ bến, liền duỗi tay kéo kéo Lưu Thanh Tùng.

"Là kế bên được viên của Thái Y Thự." Lưu Thanh Tùng nhìn thoáng qua, nhỏ giọng nói.

Nhiễm Nhan gật đầu.

Xe ngựa xóc nảy đi tiếp một đoạn đường, rồi dừng lại trước một cái cửa khá hẻo lánh, thanh âm nội thị truyền đến, "Đây là y phục chuẩn bị cho hai vị."

Sau đó hai bộ quan phục màu xanh lục được đưa vào. Hai người cũng không thay ra, mà trực tiếp tròng lên trên người, lát nữa đến nơi đặt thi thể tất nhiên có rất nhiều băng, mặc như vậy hắn là sẽ không nhiệt.

Hai người xuống xe, nội thị nhìn thoáng qua, cảm thấy thỏa đáng, liền nói: "Mời theo nô tỳ."

Bên trong cánh cửa sầm đã có một dược sư đang chờ, nhìn đến Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Nhan thì thần sắc kinh ngạc, "Lưu y thừa...sao lại..."

Hắn nói một nửa, nhớ ra Lưu Thanh Tùng là người phái thần y, biết nghiệm thi chắc cũng không coi là kỳ quái, giây lát sau hắn nhớ tới thân phận của Nhiễm Nhan, vội vàng chắp tay thi lễ, nhanh chóng dẫn hai người đi đến trà thất.

"Lâm triều chưa tan, thánh thượng chỉ sợ còn phải một hai canh giờ nữa mới có thể đến, mấy vị thái y cũng đang ở trà thất chờ." Dược sư vừa đi vừa nói.

Đứng ở cửa trà thất, có thể nghe thấy bên trong đang nhỏ giọng nói chuyện, dược sự đến trước cửa thông báo một tiếng, "Người tới."

Phòng trong lập tức yên tĩnh. Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng đi vào.

Ánh mắt mọi người nhất trí tập trung trên người cả hai.

Lặng im vài giây, mấy vị thái y mới hồi phục tinh thần, vội vàng đứng dậy chào hỏi.

"Hiến Lương phu nhân!" Chu y lệnh mang biểu tình hơi kích động.

Thanh danh thân y của Nhiễm Nhan đã truyền khắp kinh đô và vùng lân cận, trùng hợp không lâu sau nàng liền mang thai, lại thêm nàng là cáo mệnh phu nhân, bởi vậy không có ai tới cửa quấy rầy, nhưng trong y giới, địa vị của nàng đã cực cao. Nêu không phải là một phu nhân, nói không chừng còn có thể ngang hàng với Tôn Tư Mạc.

Nhưng tất cả những chuyện này, Nhiễm Nhan không biết, nhìn ba vị thái y nhiệt tình quá mức, trong lòng thật sự có chút kinh ngạc, khách khí mà hoàn lễ xong, liền được mọi người nhường ra vị trí đầu tiên bên trái. Nhiễm Nhan ước lượng một chút, phẩm cấp của mình có thể là cao nhất ở đây, cho nên liền ngồi xuống.

Hai vị Thái y lệnh trong đó Nhiễm Nhan đã gặp qua, một vị là Chu Xur Chu y lệnh, hơn 50 tuổi; một vị khác là một y lệnh tên Trương Tùng Hạc, râu tóc như tuyết trắng, ít nhất phải trên 65 tuổi. Còn có bốn vị y chính Nhiễm Nhan chưa bao giờ gặp qua, nhưng phần lớn đều trên 40 tuổi.

Nhiễm Nhan liếc nhìn Lưu Thanh Tùng một cái.

Lưu Thanh Tùng cảm giác được nàng có nghi vấn, nhanh chóng nhỏ giọng nói: "Ngươi không biết a, ngươi hiện tại rất có danh tiếng."

Mấy người trước mặt vui mừng một cách không bình thường, Nhiễm Nhan nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cảm thấy, bọn họ có thể là vì được chính mắt quan sát "kỹ thuật giải phẫu" mà hưng phấn. Y sinh ở Đại Đường đối với bí phương, bí pháp đều có một loại cuồng nhiệt thường nhân vô pháp lý giải. Xét đến cùng, hết thảy đều phải quy cho thân phận 'truyền nhân Hoa Đà'

của Nhiễm Nhan, cộng thêm một lần phẫu thuật làm khiếp sợ y giới của nàng.

Chuyện này cũng đồng nghĩa với việc giải phẫu lần này hơn phân nửa là có thể được tiếp thu.

Nhung Nhiễm Nhan cũng không dám mù quáng lạc quan, Thái Y Thự là một trong tám Thự bên dưới Thái Thường Tự.

Thái Thường Tự làm cái gì? Chủ yếu là chưởng quản chuyện quốc gia lễ nhạc, giao miếu, xã tắc! Sau khi vụ án được phá, chuyện này luôn có khả năng bị truyền ra ngoài, mấy gia hỏa tuân thủ nghiêm ngặt lễ pháp của Thái Thường Tự sẽ nghĩ như thế nào, thì không được biết rồi.

"Khụ!" Lưu Thanh Tùng nhìn Trương Tùng Hạc đã một đống tuổi, có chút không đành lòng, nhịn không được nhắc nhở: "Ta biết hai vị tiền bối đã chữa qua vô số người, có thể nói là Thái sơn của y đạo, bất quá thuật giải phẫu khó tránh khỏi có chút huyết tinh, hơn nữa còn là một người đã chết hai ngày, mấy trường hợp như vậy tất nhiên là không tốt lắm, cho nên tại hạ đã chuẩn bị đồ phòng hộ cho các vị."

Lưu Thanh Tùng từ trong cái rương lớn lấy ra ba bộ áo khoác, khẩu trang, bao tay linh tinh, chỉ cách cho mấy vị thái y sử dụng.

"Thánh thượng giá lâm!" Ngoài cửa vang lên thanh âm của một hoạn quan.

Không nghĩ tới Lý Thế Dân sớm như vậy đã tới rồi, mọi người cả kinh, lần lượt đứng dậy cung nghênh thánh giá.

Ngay sau đó, một nam nhân cường tráng mặc hắc y bước vào.

Lý Thế Dân mặc hòi trang tay áo bó, thoát nhìn có tinh thần hơn nhiều so với mặc long bào. Công trên lưng ánh mặt trời, từ bóng dáng ông, Nhiễm Nhan phảng phất như thấy lại vị Tân Vương phán chấn oai hùng đã từng tung hoành sa trường kia.

"Tham kiến thánh thượng!" mọi người vội vàng khom người hành lễ.

"Miễn lễ." Lý Thế Dân không có tâm tình nhiều lời, nói thăng: "Chuẩn bị bắt đầu đi."

Lưu Thanh Tùng lấy ra một bộ áo khoác, "Thánh thượng, thỉnh mặc áo khoác phòng hộ vào."

Lưu Thanh Tùng cảm giác Lý Thé Dân hơi khụng lại, sợ ông nói ra cái gì mà "chân long hộ thể, không cần áo khoác" gì đó, đến lúc đó Hoàng Thượng có chuyện gì, bọn họ thật sự phải ăn không hết gói đem đi.

Cũng may Lý Thé Dân có lẽ là có chút ngoài ý muốn, nhưng liền nói: "Được."

Lưu Thanh Tùng và hoạn quan kia cùng nhau hâu hạ Lý Thé Dân mặc áo vào, những người khác cũng lập tức mặc vào. Lưu Thanh Tùng đã dự kiến trước, dùng màu vàng nhạt làm áo cho Lý Thé Dân, mấy vị thái y khác thì mặc màu nâu nhạt, chỉ có Nhiễm Nhan và Lưu Thanh Tùng mặc màu trắng bình thường.

Nếu xuất hiện một phòng toàn áo blouse trắng, Nhiễm Nhan nhìn phòng chừng sẽ rất có cảm giác thân thiết, mấy lão nhân này sợ là không thể tiếp nhận nổi.

Chương 401: Một khóa học giải phẫu

Viện bên cạnh có một cái hầm băng, thi thể được đặt trong phòng phía trên hầm băng.

Ra khỏi trà thất, từ hành lang gấp khúc đi thông qua viện bên cạnh.

Trong viện đã sớm có hai dược sư đứng chờ, "Tham kiến thánh thượng."

Lý Thế Dân hơi giơ tay, hoạn quan bên cạnh thấy thế lập tức nói: "Hai vị miễn lẽ, dẫn đường đi."

Hai người thắp đèn, dẫn đường dắt trước. Nhiễm Nhan thấy kỳ quái, ban ngày ban mặt thắp đèn cái gì a! Nhưng chợt nghĩ đến có thể là tập tục ở cổ đại, dù sao cũng không ảnh hưởng gì.

Đi trên hành lang gấp khúc về phía trước, càng đi, Nhiễm Nhan phát hiện kiến trúc hai bên càng lúc càng dày đặc, tầm mắt cũng càng hẹp, khi đi đến cuối, đã có thể cảm giác được khí lạnh nhẹ nhẽ, nơi này căn bản không thấy ánh mặt trời.

Cẩn thận ngẫm lại, dường như mỗi một tòa kiến trúc chung quanh ít nhất cũng có thể hấp thụ ánh mặt trời đến ba bốn canh giờ, mà chỗ này vừa lúc là nơi bóng râm giao thoa của hai bên, một năm bốn mùa, không có ngày nào có thể phơi dưới ánh nắng, mà dưới nơi này, đúng là một cái hầm băng.

Trên cửa có khóa, một dược sư trong đó móc chìa khóa mở cửa ra, hai dược sư xách đèn lồng đi vào trước.

Hoạn quan thấy Lý Thế Dân sắp nâng bước, lập tức nói: "Thánh thượng, để nô tỳ đi vào trước đi."

Lý Thế Dân lại không dừng chân, lập tức đi vào, ông đòi này đã giết người nhiều đến không kể xiết, sao có thể chưa thấy qua thi thể.

Ngay sau đó là Nhiễm Nhan, Lưu Thanh Tùng cùng các ngự y nối đuôi nhau đi vào.

Vừa vào phòng liền có cảm giác lạnh buốt, khí vị tràn ngập trong phòng không chỉ là hôi thối, mà còn có một mùi hủ bại, cũng may bọn họ đều mang khẩu trang, trong miệng lại ngậm lát gừng, nên cảm thấy còn có thể chịu đựng.

"Đem tấm che cửa sổ chung quanh kéo hết ra." Nhiễm Nhan nói.

"Chuyện này..." được sư trông coi phòng có chút chần chờ.

Lý Thé Dân lạnh lùng nói: "Không nghe thấy sao?"

"Dạ!" hai được sư đều cảm giác được tâm tình Hoàng Thượng không tốt, cũng quản không được cái gì quy củ với không quy củ, lập tức bắt đầu kéo hết vải bạt trùm ở trên cửa sổ xuống.

Hết thấy có Hoàng Thượng chống, bọn họ sợ cái gì.

Lưu Thanh Tùng cũng giở xuống tấm vải bố trắng phủ trên thi thể.

Trong phòng đột nhiên sáng lên, mọi người nhìn về thi thể trên đài, không khỏi lần lượt hút khí lạnh, lui về sau mấy bước.

Thi thể trên đài đã hiện ra đốm xanh lục, phần mặt sưng to tái nhợt lộ ra màu xanh đen, búi tóc lỏng lẻo rất mất tự nhiên, móng tay cũng có chiều dài mà nam nhân bình thường không nên có.

"A, ta rõ ràng là đã cột tóc hắn lại đàng hoàng!" được sư hoảng sợ nói.

"Kêu cái gì, đều là hiện tượng bình thường." Nhiễm Nhan thanh âm bình tĩnh nói.

Nhiễm Nhan tuy động đao trên thi thể, nhưng đó là để giúp bọn họ, trong lòng nàng đối với người chết vẫn có đủ tôn trọng.

"Người sau khi chết, vì da thịt héo rút, tóc cùng móng tay đều sẽ có vẻ như mọc dài ra." Nhiễm Nhan nói, lần nữa kiểm tra hết bên ngoài thi thể, sau khi xác định không để sót gì, mới ngẩng đầu nói: "Thánh thượng, thiếp bắt

đầu giải phẫu thi thể, trong lúc này sẽ có Lưu y thừa hổ trợ giải thích, thỉnh thánh thương cùng các vị ngự y chứng kiến."

"Ừm. Bắt đầu đi." Lý Thê Dân đại mã kim đao mà ngồi trên Hồ sàng ở gần đó, chuẩn bị bắt đầu quan sát giải phẫu, đối với tình trạng hủ bại đáng sợ của thi thể, chân mày thậm chí cũng chưa nhăn một cái.

Nhiễm Nhan dùng kéo cắt ra y phục trên thi thể, lộ ra một thân thể trần trụi. Mọi người nhìn thủ pháp nhanh nhẹn này, cảm thấy nàng đã làm chuyện này không phải chỉ một hai lần. Trong lòng các ngự y lũ lượt tìm lý do, khi cứu trị người bị trọng thương, cũng cần phải cắt mở y phục ra, không thể để người bị trúng tên mà còn phải giơ tay cởi đồ đi?

Thi thể này đã ở mức độ thối rửa tầm trung, dưới háng đã xuất hiện mạng lưới mạch máu hư thối, hủ thi khí kết hợp với máu loãng trong tĩnh mạch dưới da hình thành một mạng lưới rắn ri màu lục sẫm. Nhìn thi thể này, thật sự rất khó tưởng tượng đây đã từng là một nam nhân sống sờ sò.

Lúc này tâm tình của các ngự y thập phần phức tạp, hỗn độn giữa các loại ngạc nhiên cùng hình ảnh đáng sợ, lại thêm mong muôn bức thiết muốn quan sát thuật giải phẫu, làm bọn họ không biết là nên lui về phía sau hay là quay đi, nhất thời đều cứng đơ tại chỗ.

Có vài y chính gan lớn bước hai bước về phía trước, cũng như Nhiễm Nhan, ngồi quỳ ở bên cạnh thi thể, mấy ngự y còn lại cũng không cam lòng đứng dãng sau, vội vàng chồm đến trước.

Hai vị y lệnh Chu Xur và Trương Tùng Hạc rất nhanh đã tập trung tinh thần quan sát.

Chu Xur hỏi: "Tình trạng màu xanh lục ở phần chân là sao?"

Đây xem như tri thức pháp y học, cho nên để Nhiễm Nhan tới giải đáp, nàng cũng học cách của Lưu Thanh Tùng, dùng điển hình thâm nhập thiền xuất hơi thiên về trung y để giải thích, "Người sau khi chết, trong thân thể sẽ xuất hiện hủ thi khí và máu thối*. Nơi xuất hiện thi khí đầu tiên là phần đầu, tiếp theo là ngực bụng, lồng ngực cùng khoang bụng không chứa nổi lượng thi khí lớn như vậy, thì sẽ tạo ra áp lực cực lớn, đem máu thối đầy qua mạch máu tới tứ chi, dần dần chảy lan ra toàn thân. Chúng ta hiện tại nhìn thấy phần vẫn vena này là máu thối chảy ra từ mạch máu."

**nguyên gốc là 'hủ bại huyết', lão dịch là máu thối chỉ là gân nghĩa, đại loại là gì thì mọi người tự hiểu*

"Thì ra là thế!" Trương Tùng Hạc cả đời say mê y đạo, tuy chưa bao giờ nghe nói qua việc này, nhưng ông kết hợp tri thức y học đã biết, lập tức liền nghĩ thông suốt. Hơn nữa cũng nhờ vậy mà được lợi không nhỏ, bắt đầu chịu đựng ghê tởm để tinh tế quan sát phân bố của những hoa văn màu xanh lục kia.

Nhiễm Nhan đem dụng cụ đã rửa sạch sẽ đặt lên bàn, mọi người lập tức bị những lưỡi dao phẫu thuật có kích cỡ lớn nhỏ không đồng đều hấp dẫn.

"Xin hỏi, mấy dụng cụ này có hình dạng lớn nhỏ bất động, có lý do gì không?" một y chính trẻ tuổi hỏi.

Chu Xur thấp giọng mắng: "Không hiểu quy củ! Đây là Hoa Đà nhất mạch thần kỵ, sao có thể hỏi lung tung!"

Ông nói thì nói vậy, trong lòng lại thầm khen, tiểu tử tốt, hỏi rất hay a!

Lưu Thanh Tùng cũng không giấu diếm, nói ra thì càng có thể giành được hảo cảm của những người này, nhưng chuyện như giải phẫu, không phải người biết là có thể làm, ở đời sau còn như thế, nói chi là Đại Đường. Hắn cầm lấy cán của dao phẫu thuật số 7, "Như cái này, gọi là dao cán dài, phối hợp với mấy lưỡi dao này..."

Lưu Thanh Tùng chỉ lên mấy con dao khác trên khay, nói: "...dùng để cắt rạch xuống, nếu cần cắt sâu hơn nữa, thì phải dùng lưỡi dao này. Mà dao ngắn nhỏ thì dùng để cắt da."

Lưu Thanh Tùng còn chưa nói xong, liền bị Nhiễm Nhan xen ngang, "Giúp ta lật thi thể lại."

"Trước hết ta nói qua trạng huống của thi thể một lần." Nhiễm Nhan nhìn Lưu Thanh Tùng cùng một dược sư hỗ trợ lật thi thể, liền tranh thủ nói: "Phần lưng người chết có rất nhiều vết roi, miệng vết thương có hiện tượng khép lại, có thể suy đoán là vết thương sinh ra khi còn sống. Phần eo gầy mỏng, có năm vết bầm lớn nhỏ, nhưng mới cũ chòng lên, trước mắt căn cứ vào trình độ khôi phục của các vết bầm có thể phỏng đoán, người chết lúc còn sống trong vòng hai tháng, bị đòn khí nặng đánh vào eo mỏng ít nhất ba

lần, vì phần lưng bị vết roi bao trùm hoàn toàn, tạm thời không thể phân rõ có bị độn khí đánh lên hay không."

Thi thể bị lật úp mặt lại, mông lộ ra, ở phần hậu môn đã sinh ra rất nhiều giòi bọ, có thể là vì trong phòng nhiệt độ không khí tương đối thấp, giòi bọ đã thối nhúc nhích. Các ngụy y lại có người bắt đầu xanh cả mặt, nhưng không có ai quên thánh thượng gọi bọn họ tới để làm gì, đành phải căng da đầu đang tê dại mà nhìn vết thương trên eo mông thi thể.

Chứng thực lời Nhiễm Nhan là đúng, sôi nổi gật đầu tán thành. Hoạn quan bên cạnh đã nâng bút ghi chép nội dung xuống.

Nhiễm Nhan dừng một chút, dùng chổi lông quét ra vật dính trên ngón chân thi thể, tiếp tục nói: "Chân trái người chết lòng bàn chân có vật bẩn, vật dính có lẽ là một loại thô nhưỡng màu đen có dạng viên tròn cực mịn, chân phải sạch sẽ, để giày sạch sẽ, không có vết đất đen."

Nhiễm Nhan dùng nước rửa qua phần lưng thi thể, rồi lựa chọn cỡ dao phẫu thuật để dùng và bắt đầu mổ.

Giờ phút này, ánh mắt mọi người nhìn về phía Nhiễm Nhan đã biến thành kinh hãi cùng thán phục, làm y sinh, có thể thời khắc bảo vệ cho tâm thần là một loại cảnh giới, cho dù cảnh giới của Nhiễm Nhan có chút dọa người.

Lý Thế Dân nhìn chằm chằm đôi mắt lộ ra bên ngoài của Nhiễm Nhan trong chốc lát, ngoại trừ chuyên chú nghiêm túc, không còn biểu tình khác, trong lòng nghi hoặc đồng thời cũng tự đáy lòng thường thức biểu hiện của nàng.

Cắt mở mông của thi thể ra, phần cơ thịt lớn của mông bị bầm tím đã hoàn toàn bại lộ ra, điều này không hề ra ngoài dự kiến của Nhiễm Nhan, nàng tiếp tục nói: "Cơ thịt mông từ bên ngoài vào sâu bên trong, đều bị bầm tím nghiêm trọng."

Nhiễm Nhan nhờ Lưu Thanh Tùng giải thích một chút, cơ bắp khỏe mạnh là như thế nào, cơ bắp bầm tím là như thế nào, để mọi người nhìn thử một cái, đợi cho các ngụy y mò mịt tán đồng xong, dao mổ trong tay liền bắt đầu theo vết bầm ở phần eo mổ sâu xuống.

Nàng chọn là một khối cơ nằm gần xương sống nhất, theo dao mổ từng bước cắt sâu xuống, Nhiễm Nhan vừa dùng bạch điệp bối lau bớt máu đen

thối, vừa tách ra tầng tầng lớp lớp cơ bắp, xương sống bắt đầu lộ ra.

"Cơ thịt phần eo cũng như phần mông, cũng đã chịu nghiêm trọng bầm tím, xương sống bị độn khí nặng đánh lên, đã xuất hiện vết rạn nhỏ." Nhiễm Nhan chỉ phần xương sống lộ ra cho mọi người nhìn, vết rạn kia không lớn, nhưng vì bị máu đen chảy vào, trên nền xương trắng héu, phản chiếu bởi máu me nhầy nhụa hai bên, nhìn có vẻ ghê người.

Lý Thé Dân cũng nhìn thấy, chân mày ông dần dần nhíu lại, tay đặt trên đùi không tự giác co lại thành nắm đấm.

Đối với một văn nhân, lại hạ thủ nặng như vậy! Làm gì đến nỗi phải hạ thủ nặng như vậy! Thật sự quá mất nhân tính!

Ông càng nghĩ, gân xanh trên mu bàn tay càng nổi lên. Các ngụy y cũng cảm giác được ông đang nổi giận, bởi vậy không dám mở miệng hỏi Nhiễm Nhan nữa, Lưu Thanh Tùng cũng không nói tiếp.

Nhiễm Nhan sửa sang lại vết cắt ở hai nơi này xong, lại sai người lật thi thể nằm thẳng lại, bắt đầu giải phẫu lồng ngực, mục đích cuối cùng của nàng chính là tìm đoạn động mạch bị tắc nghẽn làm người chết đột ngột kia.

Nhiễm Nhan cũng có chút áp lực, vì nàng dù sao cũng là căn cứ kinh nghiệm mà phỏng đoán, không thể trăm phần trăm khẳng định, nàng không có tự tin đến trình độ này.

Phần ngực bụng tuy đã hủ bại đến lợi hại, nhưng ít ra còn chưa xuất hiện mấy thứ ghê tởm như giòi bọ linh tinh, các ngụy y vừa hồi hồn từ hình ảnh ghê tởm vừa rồi, thấy hình ảnh huyết tinh tiếp theo lại bình tĩnh hơn nhiều.

Mở ngực ra, Nhiễm Nhan tìm được động mạch phổi, liền đổi qua kéo, bắt đầu cắt dọc theo động mạch phổi. Ở trong mắt mọi người, thần sắt Nhiễm Nhan bất biến mà mô thi thể, bộ dáng cực kỳ giống đồ tế, không, cảm giác so với đồ tế còn thành thạo hơn.

Cuối cùng, Nhiễm Nhan dùng động tác, lập tức đỡ iqua cái nhíp gấp ra thứ gây tắc mạch kia. Trong lòng nàng cũng hơi nhẹ nhàng thở ra, "Chính là thứ nhỏ bé này, chặn trong động mạch phổi, khiến người bị hại chết đột ngột."

Chương 402: Lão lệ tung hoành

"Cái mói vừa rồi ngươi cắt ra kia, là mạch phổi?" Sắc mặt Trương Tùng Hạc có chút trắng bệch, nhưng đây là ngụ ý thanh tịnh nhất trong đám bọn họ.

Lưu Thanh Tùng nói: "Có thể nói là như vậy."

Lúc này, ngành trung y đối với cơ thể người đã có hiểu biết sâu sắc, nhưng mấy y sinh bọn họ chỉ hiểu biết trên phương diện sơ đồ phát thảo kinh mạch cơ thể người được truyền lại từ trước kia, chưa từng tận mắt thấy.

Đôi mắt Trương Tùng Hạc không chớp mà nhìn chăm chăm đám mạch máu đan xen rậm rạp kia, khắc vào đầu vị trí nội tạng huyết mạch mà trước kia ông chỉ có thể hiểu biết thô sơ giản lược. Đồng thời, ông cũng rất chấn động, Nhiễm Nhan giống như hiểu rõ cơ thể người như lòng bàn tay, một dao đi xuống, vị trí không nghiêng không lệch, hầu như nhẹ nhàng là đã bóc tách được da thịt, nhẹ nhàng tìm được mạch phổi.

Trương Tùng Hạc cảm thấy có chút ngoe ngoe rục rịch, không biết đến khi chính mình cầm dao này, có thể đạt tới trình độ gì. Dù nghĩ như vậy, làm ông cảm thấy thật tội lỗi, vi phạm nguyên tắc "thân thể tóc da không thể phá hoại", nhưng suy nghĩ đã giống như cỏ trên cánh đồng bát ngát, sau cơn mưa bắt đầu sinh sôi, khó có thể ngăn chặn.

Khi khoang bụng được mở ra, có người rốt cuộc nhịn không được mà nôn mửa, cũng bất chấp hoàng thượng còn đang có mặt, vội vàng che lại miệng mũi lao ra ngoài. Như vậy tuy thất lễ, nhưng phun ra trước mặt hoàng thượng thì càng thất lễ hơn.

Bởi vì đang giữa mùa hạ, người sau khi chết để sáu bảy giờ ở nhiệt độ bình thường, bụng đã bắt đầu hư thối, giờ phút này cho dù đặt ở nơi có nhiệt độ không khí thấp hơn, cũng không thể hoàn toàn ngăn cản chuyện này, trừ khi đặt ở dưới 0 độ.

Giải phẫu phần dạ dày là giải phẫu mà Nhiễm Nhan đã làm nhiều lần nhất, bởi vậy động tác lưu loát gọn gàng. Nàng dùng cái nhíp cong rạch một cái miệng nhỏ ở giữa rốn và móm mũi kiếm*, dùng ngón trỏ và ngón giữa tay trái cầm vào, kéo nhẹ lên trên, từ giữa hai ngón tay cắt mở ra màng bụng.

*hang ziệt là 'kiếm đột', Anh là 'xiphoid process', Ziệt là 'móm mũi kiếm', này ai học y chắc biết, ko biết Lão cũng thua, vì Lão cũng không biết, theo wikipedia thì đây là phần sụn mọc dài ra ngay dưới xương ức, vây nghe.

Các ngự y bị thủ pháp của nàng hấp dẫn, tập trung toàn bộ lực chú ý, cảm giác ghê tởm lại bị áp xuồng không ít.

Dao mổ trong tay Nhiễm Nhan đi dọc men theo mép xương sườn cắt đứt cơ thành bụng, làm khoang bụng hoàn toàn lộ ra. Nàng cẩn thận quan sát tình trạng bụng một chút.

Lưu Thanh Tùng thấy đám người Trương Tùng Hạc vô cùng chuyên chú, liền giải thích: "Chỗ nàng vừa mới dùng ngón tay nhắc lên là màng bụng, cơ thể người cũng không phải chỉ cần mổ ra thì sẽ trúng ngực hoặc trúng bụng, bên trong là một mớ nội tạng, thứ nửa trong suốt này, chính là màng bao bọc và bảo vệ nội tạng, toàn bộ nội tạng như dạ dày, ruột gì đó đều được bao bọc trong lớp màng này, muốn nhìn rõ một loại khí quan, trước hết phải cẩn thận bóc cái màng này ra."

Nhiễm Nhan đem nội tạng bên trong bụng bóc tách ra theo thứ tự, nàng chủ yếu muôn kiểm tra phần dạ dày và đầu ruột, nên nhất định không thể trực tiếp cắt mở chúng bên trong khoang bụng, nếu trong dạ dày có lượng lớn chất lỏng, cắt một cái sẽ bị tràn ra khắp ổ bụng, đến lúc đó căn bản là vô pháp rửa sạch.

Lưu Thanh Tùng lập tức mở ra lớp bạch điệp bô thật dày, bên trên đặt một tấm thủy tinh, dùng để thả nội tạng lên.

"Người chết nội tạng về cơ bản là bình thường, nhưng riêng thận có thể là vì sau eo bị trúng đòn nghiêm trọng, có tình trạng hơi hao tồn một chút." Nhiễm Nhan nói.

Tâm tình của Lý Thế Dân đã từ cực độ phẫn nộ dần dần trở thành bình lặng, nghe Nhiễm Nhan nói, hầu như không còn cảm xúc dao động gì nữa. Cái gọi là nản lòng thoái chí, đại khái chính là cảm giác bây giờ của Lý Thế Dân.

Nhiễm Nhan cắt ra phần dạ dày và đầu ruột, mùi tanh tưởi khủng khiếp lập tức tràn ngập cả gian phòng, mọi người dù mang khẩu trang cũng có thể ngửi thấy rất rõ, cả Lý Thế Dân mặt vẫn luôn không đổi sắc cũng nhíu mày.

Động tác của Nhiễm Nhan chỉ hơi ngừng một lát, chờ mùi hôi tan bớt, mới cúi đầu nhìn những thứ trong dạ dày.

Thứ trong dạ dày thi thể là chương trình học quan trọng của pháp y học, từ tình huống tiêu hóa cùng với chủng loại đồ ăn trong dạ dày có thể có được khá nhiều manh mối.

"Nghe như mùi tỏi." Lưu Thanh Tùng ôm ôm lên tiếng.

Các ngụy y cũng miễn cưỡng thu lại tâm thần, thoảng phân biệt một chút, liền vội vàng gật đầu phụ họa, "Không sai!"

"Nhìn xem đây là bã thịt gì?" Nhiễm Nhan dùng cái nhíp kẹp một miếng nhỏ từ bên trong đặt lên bạch đieber bô.

Lưu Thanh Tùng trong lòng kêu rên, đây không phải là cỏ ý ghê tởm hắn sao? Lại nói đồ cũng đã tiêu hóa một nửa, có thể phân biệt ra được là thứ quý gì?

Hắn căng da đầu nhìn một lát, nói: "Đen tuyền, nhưng nhìn bộ dáng, không phải thịt bò thì chính là thịt dê, Chu y lệnh, ngại nói có phải hay không a?"

Lưu Thanh Tùng nhét thứ kia vào trong tay Chu Xur. Lão nhân gia đen mặt, nhưng lại ngại có thánh thượng ở đây, không thể tùy tiện có lệ, chỉ có thể rũ mắt nghiêm túc nhìn, "Ừm, khá giống."

Đồng cam cộng khổ, Chu Xur sau khi nhìn xong thì truyền cho y chính bên dưới, để cho bọn họ cẩn thận quan sát cho hết.

"Ta nghe nói chợ tây có rất nhiều Hò thương dùng những thứ như hò tiêu, tỏi để nướng thịt dê, mùi vị rất ngon, chợ đồng có hai ba túu lâu cũng có." Lưu Thanh Tùng nói.

Dạ dày mọi người đang cuộn trào, trong tình cảnh này, ai cũng không thể nghĩ ra được mỹ vị là thứ gì.

"Đồ ăn trong phần dạ dày có hình dạng hầm như hoàn chỉnh, có một ít đã xuống ruột, phán đoán là người bị hại có ăn uống trong vòng một canh giờ trước khi chết. Những thứ bên trong, chỉ có rất ít cơm và thịt, cài bò xôi, nơi người bị hại dùng cơm hầm là rất đặc biệt." Nhiễm Nhan nhớ lời kinh Tiêu Tụng nói qua, phỏng đoán về hung thủ thì đều giao cho người khác làm, bởi vậy chỉ thô sơ giản lược mà nói qua một lần tình trạng thực tế.

Cải bó xôi chính là rau chân vịt, mới được đưa vào mấy năm gần đây từ Nê Ba La quốc*, gieo trồng không phổ biến lắm, vì hương và vị của thứ này tươi ngon hơn so với món hoắc thái* truyền thống nấu bằng cải tây, được rất nhiều tảo lâu lingo đoạn đầu tư, sau khi chế biến thành món ăn có giá cả khá xa xỉ.

**Licchavi*, là một vương quốc cổ ở Đông Nam Á, là một phần của Ấn Độ và Nepal bi giờ.

**hoắc thái – huocai*, là một món ăn nhìn như món miến trộn japjae của Hàn, cái này có spinach thì phải rồi

Nhiễm Nhan nhìn phần mặt sưng to của thi thể, chợt sinh lòng trắc ẩn. Cả người đau đớn, dù trước mặt có bày ra món ăn giá cả sang quý, hương vị tươi ngon, cũng khó có thể nuốt xuống a!

Kiểm tra hết nội tạng trong ngực bụng của thi thể, Nhiễm Nhan nghiêm túc rửa qua một chút, thả toàn bộ nội tạng trở vào vị trí cũ rồi khâu lại. Ngực cùng bụng bị cắt rộng, da thịt khá dày, dùng kim may quá mảnh cẩn bản vô pháp khâu lại, nhưng Nhiễm Nhan tận lực làm cho bên ngoài nhìn gọn gàng sạch sẽ.

Sau khi làm xong hết thảy, liếc mắt nhìn một cái, thi thể cũng không phải là một mảnh hỗn độn, chỉ là phần ngực bụng cùng eo mông có thêm vài đường may chỉnh tề, lại mặc y phục vào, nhìn không ra có cái gì khác thường.

Nhìn thi thể y phục chỉnh tề, mọi người cảm giác trường hợp đáng sợ vừa rồi như là một giấc mộng, vụng vụng hồ hồ để được sự dẫn ra ngoài, ở cửa cởi áo khoác, tháo bao tay trên người xuống.

Từ trên hành lang gấp khúc đi về phía trước, cảm thấy ánh mặt trời nóng dần lên, thằng đèn khi ánh nắng chói lóa chiếu trên người, mới như từ trong mộng tỉnh dậy.

"Các vị ái khanh hôm nay trở về tǎm gội trừ uế đi." Lý Thé Dân nhàn nhạt bỏ xuống những lời này, liền rời đi.

Mọi người vội vàng khom người, "Cung tiễn thánh thượng."

Một lát sau, Nhiễm Nhan ngẩng đầu lên, nhìn Lý Thé Dân một thân hắc y, rõ ràng là bóng dáng như cũ, không biết sao lại có vẻ phá lệ tiêu điều. Nàng giơ tay gỡ khẩu trang trên mặt xuống, quay đầu lại cáo từ các ngự y.

Sau khi Nhiễm Nhan rời đi, Trương Tùng Hạc bỗng nhiên lão lệ tung hoành, "Lão phu cả đời say mê y đạo, còn tưởng rằng bản thân mình đã mò mẫm được một lân nữa giác, ai biết bất quá cũng là ếch ngồi đáy giếng bị lá che mắt mà thôi a!"

Lời này của ông, có bi ai, cũng có vui sướng.

Lời editor: có ai thèm phá lẩu, thịt nướng Tân Cương với miến trộn japjae hông?

Chương 403: Triệu tập tam tư

Thái Cực cung, Lập Chính điện nơi Hoàng Hậu từng ở bấy giờ đã trống trải quạnh quẽ, đã sớm mất vẻ sinh động của ngày xưa. Toàn bộ cung tì đều đứng trên hành lang ngoài điện chờ hầu hạ, trong điện chỉ có một nam nhân mặc bộ y phục tơ lụa màu vàng tay rộng, ông ngồi bên mép giường, lớp vải lụa mỏng hơi tản ra, râu tóc đã nhiễm phong sương, đầu ngọn râu có giọt nước tích lại, rơi xuống lớp lụa rồi bung ra thành những đóa hoa nhỏ.

Trước mặt ông là 12 bộ địch y của Trưởng Tôn hoàng hậu, được xếp chỉnh chỉnh tề tề.

Nhin hoa văn bên trên, không biết qua bao lâu, ông duỗi tay vỗ nhẹ lên nó, muốn nói gì đó, nhưng cố họng lại nghẹn cứng.

Sau một lúc lâu, lời nói hóa thành một tiếng thở dài, "Quan Âm Tì, đảo mắt ngươi đi cũng đã hơn hai năm rồi, ta còn nhớ rõ lúc ngươi gần đi, bộ dáng không khác gì với hai mươi năm trước. Mấy năm nay, ta cũng đã tóc mai nhiễm sương. Người nói bạch đầu giai lão, cuối cùng chỉ có một mình ta già đi."

"Chúng ta ký thác quá nhiều hy vọng trên người Thùa Càn, ta vốn cho rằng hắn là tính tình nhu nhược, chịu không nổi kỳ vọng quá lớn như vậy từ chúng ta, Đại Đường giang sơn để hắn gánh sẽ quá sức, nhưng mà Quan Âm Tì, ngày xưa hắn bất quá cũng chỉ bằng mặt không bằng lòng, bấy giờ lại dám hành hạ cung thần cho đến chết!"

Thanh âm Lý Thê Dân cũng không có bao nhiêu phẫn nộ, nhưng lại chứa đựng sâu sắc bi ai.

"Khác nhì và Thanh Tước đều vượt mặt hắn quá xa, ta vẫn luôn dùng hết thủ đoạn để cân bằng. Ta tước đoạt cơ hội để Thanh Tước làm chính trị cầm binh, còn dung túng cung chiêu hắn, mà Khác nhì lại rất giống ta, ta lo lắng lịch sử tái diễn, chỉ có thể bạc đãi hắn."

Sát huynh thí đệ, Lý Thê Dân mấy năm nay sống trong khổ áy nay sâu sắc, một hồi bi kịch đã diễn xong, ông không muốn lại nhìn thấy chính nhi tử của mình vì vị trí này mà tàn sát nhau.

"Quan Âm Tì, nếu ta ngày nào đó phải động thủ với Thùa Càn, ngươi ngàn vạn lần chớ có trách ta, chờ trăm năm sau, ta liền đi thỉnh tội với ngươi."

"Quan Âm Tì, ngươi đi rồi, ta có rất nhiều lời không thể nói ra được nữa..."

Thanh âm cuối cùng nghẹn ngào. Trên lớp tơ lụa màu vàng những đóa hoa nước tràn ra càng nhiều.

Nếu là trước kia, tất nhiên sẽ có một đôi tay ôn nhu, sẽ có một giọng nói ôn nhu khuyên giải an ủi ông. Nhưng mà giờ phút này, trong đại điện trống trải, lại vắng vẻ không tiếng động.

Thái giám Trung Thụy khom người đứng ở cửa đại điện, không nhìn được mà quay đầu nhìn về hướng cánh cửa khép chặt. Ước chừng qua nửa canh giờ, mới nghe thấy thanh âm hồn hậu như xưa nay truyền ra từ trong điện, "Trung Thụy."

"Nô tài ở." Trung Thụy trong lòng buông lỏng, vội vàng mở cửa đi vào, "Thánh thượng ngủ trưa tĩnh rồi?"

"Ừm." Lý Thê Dân đích thân thả địch y trở lại trong rương, đi xuống giường, "Thay y phục."

"Đạ!" Trung Thụy đáp lời, xoay người gọi một tiếng, "Hầu hạ thánh thượng thay y phục!"

Cung tì ôm y phục, đồ rửa mặt nối đuôi nhau đi vào, bốn cung tì mặc áo vây màu cam tiến lên hầu hạ ông mặc thường phục.

"Trung Thụy, sau bữa trưa đi triệu tam tư." Lý Thê Dân nói.

Trung Thụy trong lòng rùng mình, khom người đáp lời.

Quan viên quan trọng cần khi triệu tập tam tư có 8 người. Ngự Sử Đài: Một vị ngự sử Đại phu, hai Ngự Sử Trung Thùa; Đại Lý Tự: Một vị Đại Lý Tự Khanh, hai Đại Lý Tự Thiếu Khanh; Hình Bộ: Một vị Hình Bộ Thượng Thư, một vị Hình Bộ thị lang.

Đây rõ ràng là muốn nghiêm khắc tra rõ vụ án này a!

Trung Thụy hơi khom người, hỏi: "Thánh thượng, cơm trưa ăn ở đâu?"

Lý Thé Dân trầm mặc một lát, vẫn là ở Cam Lộ điện đi.

Lý Thé Dân hầu như mỗi ngày vào giữa trưa đều sẽ tới Lập Chính điện ngủ trưa, không ở Lập Chính điện dùng bữa, không vì lý do gì khác, chỉ là nghĩ đến đủ thứ chuyện cũ, lần nào ăn cũng không biết mùi vị gì mà thôi.

Hôm nay ông rất muốn ăn một bữa cơm ở Lập Chính điện, nhưng mà không thể. Một khi ông có chút động tác gì bất thường, đám thần tử khôn khéo kia lập tức có thể phỏng đoán ra ngọn nguồn.

Lý Thé Dân ra khỏi Lập Chính điện, một đoàn hoạn quan thị tỳ ùn ùn theo chân rời đi, trong đại điện thoáng chốc đã không còn một bóng người.

Ngày mùa hè giờ ngọ, ánh mắt trời như đâm vào mắt người ta, khắp nơi như lồng hấp, bốc lên hơi nóng hầm hập.

Nhiễm Nhan vừa trở lại phủ lập tức dùng bội lan cùng trung dược tắm gội. Vừa mới bước ra, liền nghe Văn Lục nói: "Phu nhân, mau đi dỗ tiểu nương tử đi, sáng sớm đến giờ không chịu ăn gì hết."

Nhiễm Nhan căng thẳng trong lòng, bước nhanh về hướng phòng ngủ.

Chạy vào nội thất, Nhiễm Nhan đúng lúc nhìn thấy Tiêu Tụng đang ôm Nhược Nhược dỗ bé ăn lòng đỏ trứng gà. Nhược Nhược đôi mắt hồng hồng, túm lấy tay áo Tiêu Tụng, nhưng lại ngoan ngoãn ăn.

"Lang quân đã trở lại rồi?" Văn Lục cả kinh nói.

Nhược Nhược vừa nhìn thấy Nhiễm Nhan, trong mắt lập tức bao một bao nước mắt, bẹp cái miệng nhỏ, bộ dáng như sắp khóc, miệng nhỏ thút thít như mèo con, "Nãï nãï...nãï nãï..."

*nãï nãï là 'sūa sūa' nghe, nãï nãï cũng là 'bà nội'

Bé đây không phải đang kêu ai, mà là đang đòi ăn. Nhược Nhược sinh trễ, lại biết nói những chữ có ý nghĩa sớm hơn so với hai huynh trưởng, hai tên

tiểu đầu đất kia hiện giờ còn y y nha nha, học theo Nhược Nhược kêu "Nãi nãi", phát âm đều không chuẩn. Một tên nói "lai lai", một tên nói "niên niên". Bất quá đa số nữ hài tử đều có thiên phú ngôn ngữ tốt hơn nam hài, không có quan hệ gì nhiều với chỉ số thông minh.

Nhiễm Nhan duỗi tay bế Nhược Nhược, cởi vạt áo cho bé bú, quay đầu phân phó Võ Lực: "Mau đi dọn cơm trưa đi."

"Dạ." Võ Lực căng cả một buổi sáng, rốt cuộc cũng thả lỏng, đáp lời giòn giã, chạy đi ra ngoài.

Không đến hai giây, bỗng chạy ngược trở về, "Phu nhân không xong rồi, nô tỳ vừa mới nghe báo lại, Ca Lam động thủ với Lý lang quân ở chỗ người gác cổng, cầm đao đặt lên cổ hắn."

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, "Lý lang quân lại tới nữa sao?"

Nhiễm Nhan nghĩ có nên chuẩn bị hôn sự cho Ca Lam luôn hay không, khoảng thời gian trước có gặp qua người Ca Lam nói kia, bộ dạng rất cường tráng, người thoát nhìn sạch sẽ, chỉ là không biết một chữ cái nào, bất quá lại khá thông tình đạt lý.

"Đừng nóng vội, Ca Lam là người có chừng mực, người trước hết cứ sai người để ý, ngăn cản một chút, đừng để cho thật sự xảy ra chuyện." Nhiễm Nhan nói.

Võ Lực ngẫm lại cũng phải, Ca Lam trước nay không làm qua chuyện gì ngu xuẩn, liền ứng tiếng rồi đi ra ngoài.

"Hai đứa kia đâu?" Nhiễm Nhan hỏi.

Tiêu Tụng khụ một tiếng, nói: "Bị ta đánh cho một trận, khóc vài tiếng, ôm đi cho bú rồi."

"Thứ nhì cũng khóc?" Nhiễm Nhan sững sờ.

Tiêu Tụng cười nói: "Tiểu tử này kiên cường, mông bị ta phát cho hai cái không khóc, sau đó nghe Ký nhi khóc, hắn mới ăn theo mà gào vài tiếng."

Nhiễm Nhan biết trong lòng Tiêu Tụng rất thương ba đứa nhỏ, nếu không phải đã xảy ra chuyện gì làm hắn tức giận, hắn sợ đánh dù một cái cũng

không muôn động thủ, huống hồ, đánh hai cái này cũng nhẹ nhàng.

Nhược Nhược bú một hồi rồi ngủ, Nhiễm Nhan ôm trong chốc lát, liền đặt bé vào trong nôi.

"Ta đi xem Ca Lam bọn họ làm sao vậy, người ăn cơm sớm đi..." Nhiễm Nhan mới nói một nửa, liền thấy ánh mắt Tiêu Tụng cứ liếc lên ngực nàng, cùi đầu mới thấy vạt áo bị tuột ra một nửa.

Tiêu Tụng chồm tới duỗi tay thay nàng kéo lên.

Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Ta thấy biểu tình của thánh thượng, luôn có cảm giác như muốn nhẫn tâm cắt cổ tay, nói không chừng sẽ lập tức triệu tra rõ việc này."

Tiêu Tụng đáp lời, duỗi tay ôm nàng, hôn một cái lên trán nàng, "Vậy ta đi trước."

"Ừm." Nhiễm Nhan nói.

Hai người sóng vai ra khỏi phòng ngủ, Nhiễm Nhan sai Hình Nương đi chăm sóc Nhược Nhược, nàng liền đi ra tiền viện.

Ra đến đường nhỏ trong nội môn, ở hành lang gấp khúc đi được mấy chục mét liền nghe thấy thanh âm ở gần cổng.

"Ta không dám làm người huyết bắn đương trường, nhưng luôn có thể tự sát, Lý Đức Kiễn nếu người không nói rõ ràng, ta liền lấy cái chết để bảo trì trong sạch!" thanh âm Ca Lam lạnh lùng.

Nữ tử Đường triều hơn phân nửa sẽ không coi trọng tiết quan trọng hơn mệnh, nhưng tình huống của Ca Lam có chút bất đồng, người nàng sắp gả đến, xét về thân phận thì thấp hơn nàng nhiều, mặc kệ bề ngoài hay là nội tại, đều không hề xứng đôi với nàng, nếu bên ngoài có lời đồn đái nào không tốt về Ca Lam, hắn tất nhiên sẽ bị người khinh thường.

"Tên kia tốt như vậy sao, đáng giá để người dùng tánh mạng tương đái?" Lý Đức Kiễn vừa bi vừa giận, "Ta đã từ hôn, người không thể không cần ta."

Bước chân Nhiễm Nhan khụng lại, chuyện Lý Đức Kiễn từ hôn, nàng thật sự chưa nghe nói qua, trừ phi là từ ngay trong hôm nay, nếu không nàng

không có khả năng không nghe được tiếng gió.

Nàng không nghĩ tới Lý Đức Kiến có thể làm đến mức này, có thể thấy được là đã thực sự động chân tình với Ca Lam. Nếu Lý Đức Kiến thật có thể cưới Ca Lam làm chính thê, cũng chưa chắc không phải một kiện hỉ sự, với năng lực của Ca Lam, hắn là có khả năng đứng vững ở Lý phủ.

Nghĩ đến đây, Nhiễm Nhan liền tính toán tạm thời không nhúng tay. Nàng đứng dưới hành lang, được che phủ bởi bụi cây rậm rạp, người bên kia cũng nhìn không thấy nàng.

"Đừng ép ta, chúng ta không phải người đi cùng một con đường." Ca Lam ngữ khí hòa hoãn hơn một chút.

Tiếng bước chân vang lên, Nhiễm Nhan liền thấy Ca Lam trên người còn mang tạp dề, trong tay xách dao phay đi về hướng bên này, Lý Đức Kiến chưa từ bỏ ý định mà đi theo ở phía sau.

Ca Lam thấy Nhiễm Nhan thì ngắn ra một chút, hơi khom người hành lễ, "Phu nhân."

"Ngươi đi vào trước đi." Nhiễm Nhan nhẹ giọng nói.

"Tẫu phu nhân." Lý Đức Kiến tốt xấu gì cũng cố gắng trọn vẹn lễ nghĩa, không làm ra hành vi gì thất lễ trước mặt Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan đánh giá hắn một chút, gầy hơn nhiều so với trước, nghĩ chắc là do chuyện từ hôn mà ăn không ít đau khổ. "Ca Lam trước nay không hề ảo tưởng sẽ có một ngày có thể gả vào đại tộc môn phiệt, hiện giờ ngươi xuất hiện lại đi ngược lại nhận tri của nàng, dù sao cũng phải cân chút thời gian mới có thể nghĩ thông suốt." Nhiễm Nhan nói.

Lý Đức Kiến sot ruột nói: "Nàng không phải sắp gả cho người ta sao?"

"Ngươi nháo àm lên như vậy, nàng còn gả được nữa sao? Ca Lam rất tinh tế, nếu ngươi thật lòng, nàng sẽ cảm giác được." Nhiễm Nhan khuyên vài câu, liền nói: "Ngươi trở về đi, nói vậy chuyện từ hôn còn chưa giải quyết tốt hậu quả đi?"

Đúng như Nhiễm Nhan lường trước, Lý Đức Kiến là tự mình từ hôn, lúc này Đỗ thị và Lý thị chỉ sợ đã nổ tung rồi.

"Đa tạ tâu phu nhân." Lý Đức Kiến làm cái lễ, rồi vội vàng xoay người rời đi.

Nhiễm Nhan cũng đang muốn quay vào nội viện, ngoài cổng lại có gã sai vặt chạy tới nói: "Phu nhân, người ở công sở của lang quân tới thông báo, kêu lang quân giờ Mùi canh ba vào Cam Lộ điện diện thánh."

Quả nhiên không ngoài sở liệu a! Nhiễm Nhan ừ một tiếng, "Biết rồi."

Tiêu Tụng khi dùng bữa một mình luôn luôn cực nhanh, Nhiễm Nhan trở lại phòng ăn, hắn vừa mới buông chén đũa, thấy Nhiễm Nhan vào, liền hỏi nói: "Tình hình như thế nào rồi?"

"Lý Đức Kiến nói là từ hôn rồi, nói vậy hắn ở bên ngoài tuyên dương chính mình luyến mộ Ca Lam, cho nên mới chọc giận nàng." Nhiễm Nhan suy đoán từ vài câu nghe được.

Tiêu Tụng súc miệng xong, tiếp nhận khăn lau miệng, rồi ném khăn về khay, cười nói: "Hắn thật sự là dùng bất cứ thủ đoạn nào, cả thủ đoạn cấp thấp như vậy cũng dùng tới."

"Trèo tường cao cấp hơn cái này sao?" Nhiễm Nhan nhàn nhạt nói.

Tiêu Tụng cười ha ha, "Chuyện cũ năm xưa."

Nhiễm Nhan cũng cong môi, "Đừng cười nữa, vừa rồi công sở tới đưa tin, kêu ngươi giờ Mùi canh ba đi Cam Lộ điện diện thánh."

Chương 404: Sắp lộ tẩy

"Được!" nụ cười trên mặt Tiêu Tụng càng sâu. Chuyện này, chỉ cần thánh thượng tỏ rõ thái độ, sẽ giảm rất nhiều phiền toái. Hơn nữa hiện tại tam tư cùng nhau tra án, Hình Bộ áp lực cũng ít đi nhiều, hắn sao có thể không cao hứng, "Ta đi trước."

Tiêu Tụng vừa mới đứng dậy, Văn Lục liền vội vàng vọt vào, "Lang quân, người của công sở lại tới, cầu kiến ngài và phu nhân."

Tiêu Tụng trong lòng nghi hoặc, nụ cười liễm đi, "Có nói là chuyện gì không?"

"Không có." Văn Lục ngay sau đó nói: "Nhưng người gác cổng nói, người nọ mồ hôi ướt đẫm, thần sắc nôn nóng."

Nghe vậy, Tiêu Tụng cùng Nhiễm Nhan cũng không ngồi đợi nữa, lập tức đi ra thiêu thính, ra cổng.

Một quan viên Hình Bộ mặc quan phục xanh lục đang đi tới đi lui trong cổng quay lại, thấy phu thê hai người, vội vàng bước tới, thi lễ một cái, rồi hấp tấp nói: "Tiêu Thị lang, Hiến Lương phu nhân, mới vừa rồi có tin truyền đến, Ngân Thanh Quang lộc Đại phu Trương Huyền Tố khi gặp bạn hữu ở Khúc Giang đã bị lọt vào ám sát, thân trúng hai đao, không ngừng đổ máu, Chu y lệnh cùng ba vị y chính đã chạy đến đó, thánh thượng khẩn dù, thiêu hai vị túc khắc đi Khúc Giang, Tiêu Thị lang cũng tạm thời không cần phải đi Cam Lộ điện."

Trong tình huống này, Tiêu Tụng cũng không hỏi nhiều, lập tức sai người dắt ra hai con ngựa.

Nhiễm Nhan cũng sai người đi mang hòm thuốc tới cho nàng, hai người được quan viên kia dẫn đường, trực tiếp cưỡi ngựa chạy đi Khúc Giang.

Dọc theo đường đi Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui cũng không rõ, nếu hung thủ thật sự là Thái Tử, vậy cũng quá sức tưởng tượng, hắn chẳng lẽ điên rồi

sao? Dám ban ngày ban mặt mà ngược gió gây án? Nhưng ngoại trừ hắn, cũng không thể nghĩ ra được là ai, Lý Khác và Lý Thái sẽ không làm chuyện giá họa ngu xuẩn như vậy, hơn nữa hắn có đầy đủ lý do để tập kích Trương Huyền Tố.

Trương Huyền Tố cũng như Ngụy Chinh, là gián thần nổi danh, hơn nữa ông đối với người thân là Thái Tử như Lý Thừa Càn lại phá lệ "chiếu có", nhiều lần khuyên can Lý Thừa Càn: Hoàng thiên vô thân, duy đức là phụ, cầu vi thiên đạo, nhân thần đồng khí....thận chung như thủy, du cự tiệm suy, thủy thượng bất thận, chung tương an bảo*

*đây toàn là những lời khuyên bảo cao siêu thôi, Lý Thừa Càn còn không nghe, chúng ta cũng không cần ha...

Văn vẻ biếu thị là...cả ngày chỉ lo cuồng ngựa bắn cung say sưa du ngoạn, sống cầu thả làm bắn tai bắn mắt người khác, cuối cùng sẽ ô uế đến tâm thần...

Mỗi lần Trương Huyền Tố khuyên can đều dùng lời lẽ sắc bén, có thể là vì vậy mà đã tạo nên tâm lý phản nghịch của Lý Thừa Càn, hắn không những không nghe vào lời hay, ngược lại còn tệ hơn, càng thêm hoang đường, nhưng số lần Trương Huyền Tố khuyên can càng lúc càng nhiều, khó bảo đảm hắn sẽ không trả thù. Huống hồ Lưu Thành Tùng cũng đã từng nói qua, trong lịch sử có ghi chép lại một đoạn về chuyện này, sự thật đến tận cùng là như thế nào, thì không được biết rồi.

Giục ngựa bay nhanh, tới nơi Trương Huyền Tố bị tập kích, phát hiện bốn phía đã được vệ binh phong tỏa, không để du khách tiến vào, vì quan viên dẫn đường cho Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan đưa ra lệnh bài, thị vệ mới cho vào.

Nhiễm Nhan đánh giá xung quanh, nơi này là một tòa tiểu các hai tầng, cửa sổ, lan can bốn phía đã bị phá hư không ít, vụn gỗ rơi rụng đầy đất. Trên mặt đất có vài dấu chân lác đác lừa thưa, mộc tiêu cầm trên đất vây lại vùng cản tra xét, không cho người tiến vào, có mấy họa sư đang vẽ lại tình huống hiện trường.

"Đồ nhi!"

Nhiễm Nhan đột nhiên nghe thấy thanh âm Ngô Tu Hòa, còn chưa kịp đảo mắt tìm hắn, liền thấy một bóng người nhanh chóng vọt đến.

Chờ lão đứng yên, Nhiễm Nhan mới thấy rõ, y phục của Ngô Tu Hòa đã bị tàn phá, tràn đầy vết máu, đầu tóc hoa râm thì loạn như rơm rạ, trên mặt dính rất nhiều cỏ dại lá cây, còn bị trầy da.

Không đợi Nhiễm Nhan dò hỏi, Ngô Tu Hòa liền lấy tay áo che mặt, "Ngươi coi như ra đến để cứu vị sư, ta cứu người, bọn họ còn không cho ta đi, vị sư còn chưa ăn cơm trưa."

"Ngài không bị thương đi?" Nhiễm Nhan hỏi.

Ngô Tu Hòa xua xua tay, chuyển qua Tiêu Tụng nói: "Phu quân của đồ nhi, ngươi mau đi nói với mấy người kia một chút, ta còn chưa có ăn cơm, ngược đãi trưởng giả sẽ bị trời phạt."

"Thì ra vị này chính là tôn sư của Hiến Lương phu nhân, thật kính thát kính!" Trương Tùng Hạc cùng mấy vị ngự y đi tới, "Lão phu Trương Tùng Hạc."

Ngô Tu Hòa ho nhẹ một tiếng, khôi phục khí phái tiên phong đạo cốt, hơi chắp tay nói: "Cửu ngưỡng! Cửu ngưỡng!"

"Đâu có, thần y có y thuật cao siêu, mới làm chúng ta ngưỡng mộ, hôm nay gặp mặt quả thật là may mắn nhất nhân sinh." Trương Tùng Hạc đây vốn là nói lời khách sáo bình thường, nhưng ông nói lại đặc biệt thành khẩn.

"Chu y lệnh, Trương Đại phu tình huống như thế nào?" Tiêu Tụng hỏi Chu Xur đang đứng bên cạnh chiêm ngưỡng "thần y phong thái".

Chu Xur nói: "Cũng không nguy hiểm, có thần y ra tay, trước mắt máu đã ngưng chảy, chỉ là mất máu hơi nhiều, cần điều dưỡng một thời gian."

"Y thuật sư môn ta đương nhiên không nói chơi." Ngô Tu Hòa ngạc nhiên nói.

Trên trán Nhiễm Nhan rỉ mồ hôi, khả năng Ngô Tu Hòa báo sư môn là Hoa Đà cũng như trúng thường, Nhiễm Nhan cũng không dám đánh cuộc, lập tức mở miệng tiếp lời lão, "Sư phụ, ngài chưa ăn cơm trưa, nếu Trương đại phu đã không có việc gì, ngài trước tiên đi chỗ nào gần đây dùng bữa đi."

Ngô Tu Hòa đạm nhiên gật gật đầu, "Như thế...cũng tốt."

"Hôm nay đã có duyên gặp mặt, không bằng để lão phu làm chủ, đến từ lâu gần đây? Mùa này cá tôm màu mỡ nhất, rất thích hợp uống rượu."

Trương Tùng Hạc nói.

Nghe được hai chữ "màu mỡ", lại nghe được là người khác trả tiền, tâm can Ngô Tu Hòa run rẩy, hoàn toàn không cảm giác được ngón tay của Nhiễm Nhan ở sau lưng thọc lão, chỉ nỗ lực bảo trì trán định, gật đầu nói: "Nếu vậy, lão phu liền cung kính không bằng tuân mệnh."

Xong rồi!

Trong đầu Nhiễm Nhan nháy mắt liền nhảy ra hai chữ này. Nàng vốn là người cực ít nói dối, bị buộc bất đắc dĩ, mới xạo một lần, trong lòng rất là bất an, hôm nay sợ là sẽ lộ tẩy đi!

Tiêu Tụng đã đi thăm dò nơi Trương Huyền Tố bị tập kích, Trương Tùng Hạc thì đi tìm Đại Lý Tự Thiếu Khanh dò hỏi xem có thể rời đi được chưa.

Nhiễm Nhan nhanh chóng lôi Ngô Tu Hòa đi đến chỗ không có ai, hỏi: "Sư phụ, ngài còn nhớ rõ mình là sư môn nào hay không?"

Ngô Tu Hòa sững sốt một chút, bày ra biểu tình không thể tưởng tượng, "Đồ nhi, ngươi tuổi còn trẻ mà bệnh hay quên đã nặng như vậy, vi sư không phải đã nói với ngươi rất nhiều lần hay sao? Sư môn ta là thượng cổ Thần Nông nhất mạch tương truyền, đến vi sư đã là đời thứ 138."

"Nhưng ngài lúc trước không phải nói sư tổ là Hoa Đà sao?" Nhiễm Nhan nhíu mày hỏi.

"Ngươi đứa nhỏ này sao lại có thể vứt bỏ sư môn của mình?" Ngô Tu Hòa trách mắng: "Hoa Đà tuy rằng nổi danh, nhưng so với sư môn chúng ta vẫn là kém không chỉ một chút xíu, toàn bộ y thuật của thiên hạ đều bắt đầu từ sư môn chúng ta."

Nhiễm Nhan đỡ trán, trong lòng ai thán: Người quả nhiên không thể nói dối a! Thời điểm lời nói dối sắp bị vạch trần, thật là một loại dày vò.

Lúc này, Trương Tùng Hạc quay lại nói: "Ngô thần y, Đại Lý Tự thỉnh ngài qua lấy lời khai, nói xong thì chúng ta có thể đi rồi."

"Được." Ngô Tu Hòa lên tiếng, liền theo quan viên Đại Lý Tự rời đi.

Nhiễm Nhan thi lễ với Trương Tùng Hạc, "Thiếp không yên tâm sư phụ, cùng đi qua nhìn xem."

"Hiến Lương phu nhân xin cứ tự nhiên." Trương Tùng Hạc ngẫu nhiên gặp được Ngô Tu Hòa, nên rất cao hứng, biểu tình luôn luôn nghiêm túc cũng trở nên hết sức nhu hòa.

Nhiễm Nhan đi đến dưới bóng cây, nơi này được bày tạm tịch, kỷ để cho thư lại dùng.

Ngô Tu Hòa ngồi ở trên tịch, đối diện là Đại Lý Tự Thiếu Khanh Tôn Chấn.

"Ngô thần y, không biết ngài vì sao lại ở gần đây?" Tôn Chấn hỏi.

Chương 405: Mất tích

Ngô Tu Hòa nói: "Lão phu nghe nói Khúc Giang có cá trăng, nên đến đây câu cá."

Tôn Chân gật gật đầu, cũng không truy vấn việc này nữa, ngược lại nói: "Thỉnh cầu Ngô thần y kể lại kỹ càng tỉ mỉ tình huống phát sinh ở đây."

Bởi vì nghĩ đến sau khi nói xong liền có thể ăn cơm, Ngô Tu Hòa thập phần phối hợp, "Lão phu vốn đang câu cá ở một nơi cách đây chừng một dặm về hướng bắc, không nghĩ tới câu cả một buổi sáng chỉ câu được một con cá trắm cỏ nhỏ chừng hai lượng, cảm thấy chỗ đó phong thuỷ không tốt, liền quyết định đến túu lâu bên này ăn cơm xong rồi đổi qua chỗ khác. Ai ngờ, khi đi ngang qua đây, bỗng nhiên nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, lão phu lập tức trốn vào bụi cây chỗ kia để quan sát."

Ngô Tu Hòa chỉ vào rừng cây rậm rạp gần tiêu các.

"Ừm." Tôn Chân chỉ đáp lời, vẫn chưa lập tức sai người đi xem xét.

Ngô Tu Hòa tiếp tục nói: "Lão phu thấy có một đám ước chừng mười ba mười bốn người bịt mặt võ công cao cường..."

Tôn Chân ngắt lời lão: "Thần y làm sao biết đối phương có võ công cao cường?"

"Ngươi đứa nhỏ này ngốc hay sao." Ngô Tu Hòa đánh giá hắn vài lần, "Có hai người từ trên mặt đất vèo vèo mà bay lên lầu hai, võ công không cao cường có thể dễ dàng mà bay lên như vậy sao?"

Tôn Chân bị nghẹn đến không biết nên nói cái gì cho phải, chỉ nói: "Ngài tiếp tục."

"Lúc ta nhìn, trong phòng có bốn sai vặt đã chết hai người, còn hai người đang che chở chủ tử bọn họ, lão phu thấy cảm động sâu sắc, liền quyết định trợ giúp bọn họ một lần." Ngô Tu Hòa không biết từ nơi nào móc ra một cái

bình nhỏ, 'bang' một tiếng đặt lên bàn, "Lão phu chuẩn bị dùng mê dược độc môn của sư môn để đối phó với bọn họ, ai biết ta mới vừa động, liền bị người cảnh giới của đám người kia phát hiện, đám người kia quá không phúc hậu, liền hỏi cũng không hỏi một câu, trực tiếp bắn ra hai mũi tên, may mắn ta nhanh nhẹn, tránh thoát một kiếp!"

"Lúc ấy, Trương Đại phu có bị thương không?" Tôn Chân hỏi.

Ngô Tu Hòa nhíu mày nói: "Lão phu tự thân còn khó bảo toàn, nào có công phu đi xem người khác. Đám người kia bắn ra hai mũi tên, ngay sau đó lại có một người vung đao chạy đến."

Ngô Tu Hòa xoa chòm râu đặc ý nói: "Bất quá lão phu thập phần trấn định. Trước đó lão phu đã dùng bí kíp của sư môn tính qua sắp tới gặp kiếp, kiếp nạn này tuy cực kỳ nguy hiểm, chung quy lại không có tánh mạng chi ưu. Quả nhiên, khi lão phu chạy thoát về hướng nam, gặp phải một đám sĩ tử, nghe nói lão phu gặp nạn, liền lập tức đi báo quan, một đám người ỷ vào người đông thế mạnh, nghĩ đám người kia cũng không dám làm gì, liền chạy đến đây, kẻ xấu kia quả nhiên nghe tiếng gió chạy mất! Bất quá khi đó hai người đang uống rượu trong các, đều đã chịu trọng thương, có nguy hiểm tới tánh mạng, lão phu liền theo ý trời, tùy duyên mà cứu trị."

Tôn Chân biết lời Ngô Tu Hòa nói hơn phân nửa chính là sự thật, bởi vì đi báo quan thật sự là hai sinh đồ của Quốc Tử Giám, mà thời điểm quan phủ đuổi tới, tất cả mọi người ở hiện trường còn chưa rời đi, đều chính mắt thấy Ngô Tu Hòa cứu người, hơn nữa thấy một mình lão khố có thể chiếu cố hết, liền phái người đi tìm một y sinh khác đến. Nhưng đáng tiếc, chờ y sinh kia chạy tới, người bị thương đã tắt thở.

Nhưng lời Ngô Tu Hòa nói có một điểm không quá quan trọng làm Tôn Chân thấy rất kỳ quái, chẳng lẽ Hoa Đà cũng biết bói toán?

"Thỉnh thần y nhìn ghi chép lại coi có đúng không, nếu đúng, thỉnh ký tên một cái." Tôn Chân đây ghi chép của thư lại đến trước mặt Ngô Tu Hòa.

Ngô Tu Hòa nhận lấy nhìn nhìn, gật đầu nói: "Một chữ không sai." Liền nâng bút ký tên, sau đó ấn dấu tay xuống.

"Làm phiền thần y." Tôn Chân chắp tay thi lễ.

"Lão phu có thể đi rồi sao?" Ngô Tu Hòa hỏi.

"Thần y xin cứ tự nhiên." Tôn Chấn nói.

Ngô Tu Hòa vui mừng bò dậy, nói với Nhiễm Nhan đang đứng một bên: "Đồ đệ a, ta đi tham khảo y đạo với mấy vị ngự y, người làm gì làm đi."

Nhiễm Nhan từ tay áo lấy ra túi tiền nhét vào tay lão, "Ngài lấy cái này đi kêu gã sai vặt ở túr lầu mua cho ngài bộ y phục để tắm rửa."

"Được." Ngô Tu Hòa cũng không khách khí, nhét túi tiền vào trong tay áo rồi vui tươi hớn hở đi tìm đám người Trương Tùng Hạc.

Nhiễm Nhan thở dài, đi một bước nhìn một bước đi, trí nhớ của Ngô Tu Hòa ở phương diện nào đó xác thật không được tốt, thêm tính tình tùy ý tiện, dù có dặn dò lão cũng vô dụng.

Tôn Chấn đứng dậy nói: "Chúc mừng Hiến Lương phu nhân có quý tử."

Nhiễm Nhan khẽ cười nói: "Đa tạ Tôn Thiếu Khanh."

Tôn Chấn đã giàn xong việc, chỉ chờ hợp lại manh mối với Hình Bộ cùng Ngự Sứ Đài. Lần này chủ thẩm là Đại Lý Tự, đường thẩm do Hà tự chính phụ trách, Hình Bộ thị lang, Đại Lý Tự Thiếu Khanh, Ngự Sứ Trung Thừa bồi thẩm. Nếu là bình thường tam tư hội thẩm, ba vị quan viên làm bồi thẩm, về cơ bản không cần hiệp trợ tra án, quan trọng nhất là phải giám sát toàn bộ quá trình, bảo đảm kết quả không có sai sót. Nhưng lần này liên quan đến trữ quân, hơn nữa còn do thánh thượng đích thân triệu tập, tam tư không thể không xử sự cẩn thận hơn.

Hai người nhường nhau ngồi xuống tịch, Tôn Chấn dò hỏi: "Nghe nói Hiến Lương phu nhân và Lưu xá nhân mới điều nhiệm đến Đông Cung có quen biết?"

Nhiễm Nhan trong lòng khụng lại, nói: "Đúng vậy, khi còn ở Tô Châu, Lưu xá nhân đối với Nhiễm thị ta rất chiết cố, cùng gia phụ có giao tình không tồi."

Tôn Chấn gật đầu, "Hôm nay ta mới biết được, Lưu xá nhân đã mất tích nhiều ngày."

"Mất tích?" Nhiễm Nhan kinh ngạc, nghĩ đến chuyện phát sinh mấy ngày nay ở Đông Cung, trong lòng Nhiễm Nhan bắt đầu lo lắng. Ban đầu nàng cùng Lưu Phẩm Nhượng bất quá là lợi dụng nhau mà thôi, nhưng vượt lưỡng tâm mà nói, vô luận Lưu Phẩm Nhượng cáo già đến cỡ nào, đối với nàng vẫn không tồi, nếu nàng có nhiều nhược điểm nằm trong tay người khác như vậy, nàng không thấy được là sẽ an ổn như bây giờ.

Lưu Phẩm Nhượng ở trong quan trường lõi đời khéo đưa đẩy, chuyện âm u bình thường có lẽ cũng trải qua không ít, nhưng ông ta vốn xuất thân thấp hèn, trong chuyện đối đãi bá tánh, đích xác cũng là tận tâm tận lực hiếm thấy, cho nên thời gian nhậm chức ở Tô Châu tuy không dài, lại có thể được bá tánh ủng hộ, Nhiễm Nhan đối với ông ta cũng không có ác cảm.

Nàng không khỏi truy vấn: "Đông Cung không phải mỗi ngày cũng phải điểm danh sao, chẳng lẽ không có ai phát giác ra ông ta mất tích?"

"Ngài có điều không biết, Thái Tử suốt ngày ăn chơi yến tiệc, đã có hơn một tháng chưa gặp cung thần, bởi vậy Đông Cung cũng cực kỳ lơ là, điểm danh cũng bữa có bữa không, thằng đèn khi Thái Tử Trung thứ tử bỏ mình, hôm nay tra ra mới phát giác đồ dùng ở chỗ ông ta đã ít nhất có hai ba ngày chưa từng bị động qua."

Lý Thừa Càn sống mơ màng màng như thế, sợ là đã biết Lý Thế Dân từng triệu kiến trọng thần lúc đêm khuya, thương nghị việc phế truất, cho nên tâm ý nguội lạnh đi.

Khi Lưu Phẩm Nhượng tới, đã là nửa hỉ nửa ưu.

"Từ khi Lưu xá nhân đến Trường An nhậm chức, ta cũng chỉ gặp qua ông ta hai lần, dù gì ông ta cũng là người của Đông Cung, không thể kết giao thân thiết." Nhiễm Nhan nói thảng.

"Hiển Lương phu nhân có biết người nào bên người ông ta không? Phó tì linh tinh gì đó cũng được." Tôn Chân đã hỏi qua đồng liêu của Lưu Phẩm Nhượng, đều nói là có sai vặt, lại không biết có mấy người.

"Bên người ông ta chỉ nuôi hai gã sai vặt, cũng mất tích luôn rồi sao?" Nhiễm Nhan hỏi.

Lưu Phẩm Nhượng lần này điều nhiệm đến Trường An, vốn đã tính tới trường hợp xấu nhất, cho nên vợ con ông ta đều để lại Tô Châu, chuẩn bị

sau khi thế cục ổn định xuống, mới đón bọn họ vào kinh. Hơn nữa Trương An tắc đất tắc vàng, ông ta lại không phải loại ác quan đi cướp đoạt mồ hôi nước mắt nhân dân, tiền tài kiêm được chút ít ở Tô Châu, còn có một nhà già trẻ phải nuôi sống, dư lại căn bản không đủ mua tòa nhà nào ở thành đông, tạm thời sống nhờ ở một nơi, chỉ nuôi hai gã sai vặt.

"Đúng vậy, không có tung tích." Tôn Chán thở dài.

Nhiễm Nhan âm thầm phân tích chuyện này một chút, nếu hung thủ thật sự là Thái Tử, Lưu Phẩm Nhượng nói chuyện làm việc đều rất khéo đưa đẩy, hoàn toàn khác với loại gián thần như Trương Huyền Tố, ông ta ở bên người Thái Tử, tất nhiên biết cách gãi đúng chỗ ngứa, hắn là sẽ không bị hành hạ đến chết đi?

"Tôn Thiếu Khanh có nhớ rõ xác chết trôi mặc đồ nữ ở Khúc Giang mùa hè năm trước hay không?" Nhiễm Nhan nói.

Tôn Chán gật đầu, "Đó là một nội thị của Đông Cung, tên An Tâm."

Nhiễm Nhan lập tức nói: "Tôn Thiếu Khanh có nghĩ tới, án mạng lần này lại là ở Khúc Giang? Theo lời của sư phụ ta, có mười mấy người bịt mặt, tưới lầu, quán rượu ở gần đây cách nhau cũng không xa, bọn họ là như thế nào giấu tai mắt người khác, tới vô ảnh đi vô tung?"

Tôn Chán lập tức hiểu ý nàng, "Ngài là nói, hung thủ có chỗ ở gần đây?"

"Khả năng này hắn là vẫn phải có đi?" Nhiễm Nhan hỏi ngược lại.

Thần sắc Tôn Chán hơi liễm, thi lễ thật sâu với Nhiễm Nhan, sau đó đứng dậy, cao giọng nói: "Người đâu!"

"Có!" một quân tốt chắp tay đợi lệnh.

Tôn Chán đi qua móc một món đồ ra đưa cho hắn, thì thầm vài câu, người nọ ứng tiếng liền vội vàng rời đi.

Qua chừng hai chén trà, Tiêu Tụng mới thăm dò xong xung quanh, thấy Nhiễm Nhan và Tôn Chán đều ở dưới bóng cây, liền bước tới.

"Tiêu Thị lang có phát hiện gì không?" Tôn Chán hỏi.

"Nhóm người này như là sát thủ, rút đi cực kỳ gọn gàng, hiện trường cũng không để lại dấu vết rõ ràng, bất quá, ta dẫn người tra xét theo hướng bọn họ đào tẩu một đoạn đường ngắn, phát hiện dấu vết biến mất ở khu nhà phía nam kia, ta hoài nghi chỗ đó là cứ điểm sát thủ." Tiêu Tụng nói.

Tôn Chân gật đầu, "Tiêu Thị lang cùng Hiển Lương phu nhân không hổ là phu thê đồng tâm, suy nghĩ như nhau."

Tiêu Tụng liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, hai người nhìn nhau cười.

Nhiễm Nhan nói: "Hoạn quan chết ở Khúc Giang mùa hè năm trước là như thế nào?"

Lúc ấy Nhiễm Nhan chỉ nhìn vài lần từ rất xa, chỉ có thể đoán tình huống đại khái.

Tôn Chân đối với Nhiễm Nhan cũng có hiểu biết nhất định, cho nên không cảm thấy nàng hỏi chuyện này là phụ nhân lầm chuyện, liền giải thích: "Lúc đó là Lưu y thừa nghiêm thi, hắn nói An Tâm là sau khi bị bóp chết mới bị ném vào trong nước, nói là trong đường hô hấp không có thứ gì như bùn sa, cũng không có dấu hiệu giãy dụa trong nước, trên người không có vết thương bị ngược đai, cũng không có bao nhiêu vết thương tạo ra sau khi chết."

Thì ra Lưu Thanh Tùng cũng đã giải phẫu thi thể, bất quá muốn giải phẫu thi thể hoạn quan, hắn là sẽ không có bao nhiêu người phản đối.

"Ta xin lỗi trước không tiếp chuyện được." Tôn Chân nói.

Tiêu Tụng nói: "Xin cứ tự nhiên."

Nhin Tôn Chân rời đi, Nhiễm Nhan quay đầu nhìn về phía Tiêu Tụng nói: "Phu quân, Lưu xá nhân mất tích rồi."

Tiêu Tụng lại rất đạm nhiên, "Hiện tại dù nóc Đông Cung có sụp ta cũng không giật mình. Yên tâm đi, Lưu Phẩm Nhượng không giống người khác, ông ta xuất thân thấp hèn, một đường bò lên trên nên chuyện ông ta đã trải qua so với quan viên xuất thân thế gia còn nhiều hơn, càng hiểu được làm sao để giữ mình, nếu không chúng ta hiện tại không phải chỉ được đến tin tức là ông ta mất tích."

Nhiễm Nhan gật đầu đồng ý, than một tiếng: "Có thể mau chóng tìm được ông ta là tốt nhất."

"Ta phái người đưa ngươi trở về trước, Lưu Phẩm Nhượng ở Trường An không quen bao nhiêu người, nếu ông ta có thể nghĩ cách truyền tin, hơn phân nửa sẽ truyền đến phủ chúng ta, ngươi trở về chờ, phân phó hộ vệ trong nhà tăng mạnh thủ vệ." Tiêu Tụng dặn dò.

Chương 406: Trúng mai phục

"Được." Nhiễm Nhan duỗi tay nắm tay hắn, nói: "Vậy ngươi phải cẩn thận."

"Ừm." Tiêu Tụng cầm tay nàng, đưa nàng lên ngựa, cũng sai 30 hộ vệ đưa nàng trở về.

Lần này giữa ban ngày ban mặt, lại có người to gan dám ám sát trọng thần triều đình, Nhiễm Nhan cũng tham dự vụ án này, làm sao biết hung thủ sẽ trả thù bất cứ lúc nào hay không? Cho nên nàng không cự tuyệt việc Tiêu Tụng hung sư động chúng như vậy.

Phong cảnh gần Khúc Giang tú lệ, nhưng Nhiễm Nhan cảm thấy cũng không phải là chỗ nê ở lâu, nên giục ngựa trên đường lớn rời đi, không hề trì hoãn.

Trước đoạn Khúc Giang chảy vào phường thị có một đoạn đường đê phủ cát trắng nằm dưới bóng cây mát mẻ, hai bên đường có nhiều bình phong được dựng lên cho các lang quân nương tử quý tộc hóng mát vui đùa, bình phong đủ màu tựa như những đóa hoa nở rộ dưới bóng cây, nhìn rất hoang dã thú vị.

Nhiễm Nhan vừa rồi phơi một hồi dưới nắng, cảm thấy có chút thiếu oxy, choáng váng đầu lại buồn nôn, giống như có dấu hiệu cảm nắng, khi đến đoạn này, nàng liền giảm tốc độ lại, cho gió thổi một lát, tình trạng này mới dịu bớt.

"Hiến Lương phu nhân."

Khi sắp vào phố, Nhiễm Nhan phảng phất như nghe thấy có người đang gọi nàng, nhưng vì đang choáng váng, lỗ tai hơi ủ, nên không xác định mà nhìn bốn phía. Không có ai.

"Hiến Lương phu nhân!"

Vừa mới ruồi ngựa đi được vài bước, hộ vệ bên cạnh nói: "Phu nhân, hình như có người đang gọi ngài."

Nhiễm Nhan dừng ngựa lại, hộ vệ đang chuẩn bị tìm người, lại thấy đám cây bên cạnh động đậy, hơn mười hộ vệ lập tức giục ngựa che ở trước mặt nàng.

Một lát sau, từ trong đám cây chui ra một bóng người đen tuyền, hắn ngang đầu nhìn Nhiễm Nhan, bỗng nhiên quỳ rạp xuống đất, khóc ròng nói: "Quả nhiên là Hiến Lương phu nhân! Tiểu nhân là tôi tớ của Lưu xá nhân, mới vừa rồi đến hầu phủ nghe nói ngài và hầu gia đều không có ở đó, còn tưởng rằng trời muôn a Lang chúng ta chết."

Mới vừa rồi còn nhắc Lưu Phẩm Nhượng, hiện tại người lại chạy tới! Điều này làm Nhiễm Nhan có chút cảnh giác, cũng thanh tịnh hơn vài phần, hỏi: "Lưu xá nhân đã xảy ra chuyện gì?"

"Phu nhân, đây không phải là nơi để nói chuyện." Hộ vệ nhắc nhở.

Nhiễm Nhan cũng là nhất thời sốt ruột, nhìn quanh bốn phía, quả nhiên có không ít người đang chú ý đến nơi này, Nhiễm Nhan phân phó một hộ vệ, "Chờ hắn đi, đến đăng trước."

"Hiến Lương phu nhân, có người đang đuổi giết ta." Tôi tớ kia vội vàng nói.

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, nói với hộ vệ: "Cẩn thận đề phòng."

Tôi tớ kia bị hộ vệ xách lên ngựa, dựa theo phân phó của Nhiễm Nhan đi đăng trước đội ngũ.

Còn chưa đến một dặm là có thể vào đến phố thị, có nhiều hộ vệ như vậy, hắn là sẽ không có việc gì. Nhiễm Nhan ép bản thân trấn định xuống, tăng tốc độ đi vào trong thành.

"Không có người theo dõi đi?" Nhiễm Nhan hỏi hộ vệ bên cạnh.

"Không có!" hộ vệ đáp.

Đã có thể nhìn thấy nhà cửa, Nhiễm Nhan hơi nhẹ nhàng thở ra.

Lúc này có một đám người ăn mặc như sĩ tử đi ngang qua bên cạnh, ngay lúc đó, tôi tớ của Lưu Phẩm Nhượng đột nhiên hoảng sợ hét lớn một tiếng, "Là người đuổi giết ta!"

Hộ vệ đều sững sót, theo bản năng nhìn về đám sĩ tử đi ngang qua kia, đám người kia hiển nhiên cũng ngây ngẩn cả người, ai cũng có vẻ ngạc nhiên, còn có người cả giận nói: "Chớ có nói đùa kiểu này, bọn ta chính là sinh đồ Quốc Tử Giám!"

Trong lòng Nhiễm Nhan nhảy dựng, ngẩng đầu nhìn về gác mái đằng trước, nàng còn chưa kịp thấy rõ bóng người, đã thấy ba mũi tên bắn về hướng này, không khỏi hét lớn một tiếng, "Ở trên thành lâu!"

Đã có nhiều hộ vệ sớm phát hiện ra những người đó, nhưng lui không kịp, chỉ có thể lập tức rút dao chấn tên. Hơn mười hộ vệ che ở đằng trước Nhiễm Nhan, yểm hộ nàng lui về phía sau. Trong chớp nhoáng, ba mũi tên đã tới nơi, thị vệ vung kiếm ngăn cản, nhưng những mũi tên này đều không phải từ cung, mà là từ nỏ bắn ra, uy lực của nó không thể khinh thường. Ba mũi tên khó khăn lắm mới bị chém đứt, mũi tên đứt còn mang dư lực, cắm vào lớp bùn đất trước chân đám sĩ tử kia.

Đám sĩ tử vừa thấy tình huống như thế, la lên rồi lập tức chạy tán loạn khắp nơi, nhưng trong cơn hoảng loạn khó tránh khỏi va vào nhau, một người ngã xuống liền kéo theo một loạt ngã xuống, trong lúc nhất thời tiếng la hoảng sợ nổ lên bốn phía, ở đoạn đầu con đường xuyên rừng lớn đã loạn thành một nùi.

Nhiễm Nhan hơi cúi người, kéo dây cương chậm rãi lui về phía sau. Cứ như vậy, cho dù có mũi tên có bắn lại đây cũng sẽ không thương tổn đến nàng, nhưng mục tiêu của những người đó rõ ràng là tôi tớ kia của Lưu Phẩm Nhượng, liền nói: "Bảo vệ tốt tôi tớ kia!"

"Dạ!" hộ vệ lĩnh mệnh.

"Phu nhân ngồi vững!" hộ vệ mắt thấy khoảng cách này đã tương đối an toàn, lập tức ném roi ngựa kéo tọa ky của Nhiễm Nhan.

Ngựa đột nhiên gia tốc, trong nháy mắt liền chạy vụt ra ngoài mấy chục步, Nhiễm Nhan lung lay một chút rồi mau chóng ổn định. Nàng tranh thủ quay đầu lại nhìn thoáng qua, tôi tớ kia chưa bị thương, hộ vệ đang bảo

hộ hàn lui lại, nhưng đám sĩ tử đã loạn thành một đoàn, lăn trên mặt đất, ngựa không thể đi về phía trước.

Cứ tiếp tục như vậy, chính là làm bia ngầm sống! Nhiễm Nhan trong lòng quýnh lên hô to một câu, "Xuống ngựa tránh đi!"

Đám sĩ tử kia đột nhiên phản ứng, lập tức xuống ngựa chạy vào trong rừng cây bên cạnh.

Nhiễm Nhan vừa mới định quay lại đầu, lại thấy trên gác mái phóng tới mấy mũi tên, vị trí của nàng hàn là an toàn, chỉ là tôi tớ kia thì khó nói.

Trong cơn nguy cấp, Nhiễm Nhan cũng không nghĩ nhiều, chỉ có thể bảo vệ tốt bản thân! Nàng vung roi ngựa, "Giá!"

Mười mấy hộ vệ gắt gao đi theo.

Gác mái bên kia phảng phát như lắp thêm rất nhiều cung nỏ, mưa tên bay về phía hộ vệ và sĩ tử đang ở trên mặt đất. Tuy toàn bộ mũi tên đều nhắm vào hướng hộ vệ và tôi tớ kia, nhưng tên bắn ra số lượng lớn như vậy, không tránh khỏi sẽ ngộ thương rất nhiều. Nhiễm Nhan chỉ nghe thấy phía sau không ngừng vang lên tiếng kêu thảm, nàng nhíu mày, ghìm cương ngựa lại, làm ngựa dần dần ngừng lại.

Nhiễm Nhan nhìn qua hai bên, phân phó: "Các ngươi vào rừng cây hai bên, né khỏi tầm mắt trên gác mái, giết tới trên gác đi, ta thấy bọn họ chỉ có không đến mười bộ cung nỏ."

Nhân lực của Nhiễm Nhan rất tốt, cung nỏ trên gác mái kia, có sáu bảy bộ là nỏ, còn lại là cung.

"Nhưng mà phu nhân, bọn thuộc hạ đáp ứng lang quân bảo hộ phu nhân một tắc cũng không rời!" hộ vệ chấn chò nói.

Nhiễm Nhan nâng lên roi ngựa chỉ vào đám sĩ tử bị thương trên mặt đất, "Chẳng lẽ để bọn họ chết hay sao?"

Nàng rõ ràng còn có thực lực cứu giúp, dù nàng có nhẫn tâm hơn nữa, máu lạnh hơn nữa, cũng không thể trợ mắt mà nhìn nhiều người vô tội chết thảm như vậy. Nàng lạnh lùng nói: "Còn không mau đi, mục tiêu của bọn họ không phải là ta, để lại hai người bảo hộ là đủ rồi!"

"Dạ!" chúng hộ vệ đồng thanh đáp. Bọn họ cũng là những hán tử có tâm huyết, sĩ tử Trường An bị giết ngay dưới mí mắt bọn họ, bọn họ lại lo chạy trốn, không ra tay cứu giúp, chuyện này truyền ra không chừng muôn đẻ cho nhiều người chọc cột sống.

Nhiễm Nhan nhìn quanh bốn phía, nơi này là con đường quan trọng nối liền giữa Khúc Giang và nội thành, vì thời tiết nóng bức, người ra cửa du ngoạn không nhiều lắm, lúc này lại đúng là vừa quá ngọ hơn một canh giờ, là thời điểm nóng nhất, bởi vậy người đi trên đường không nhiều lắm, có mấy người cũng bị dọa chạy, phỏng chừng sẽ đi báo quan.

Phủ nha hắn rất nhanh sẽ có người tới.

Nhiễm Nhan nhíu mày nhìn lên gác mái, nhóm người này, thật sự quá cả gan làm loạn, giữa ban ngày ban mặt, dám mai phục ám sát ngay trên con đường quan trọng!

Lý Thừa Càn...thật sự muốn điên rồi sao?

Cứ cho là hắn muốn giết người diệt khẩu, hắn bày trận lớn như vậy, không phải cũng là bại lộ sao?

Chương 407: Độc kế liên hoàn

Hơn mươi hộ vệ xuyên qua rừng cây hai bên, nhanh chóng tới gần gác mái.

Người bên trong gác cũng phát hiện ra hộ vệ, tức khắc có chút hoảng loạn, mũi tên bắn ra cũng dừng lại, có vẻ như chuẩn bị thoát đi. Một hộ vệ che chở tối tớ của Lưu Phẩm Nhượng chạy vội về hướng bên này để tránh, những hộ vệ còn lại thì vội vàng đi cứu mấy sinh đồ Quốc Tử Giám kia.

Nhiễm Nhan thu hồi ánh mắt, nhìn hai người đang khập khiễng tới gần, trong đầu đột nhiên hiện lên một hình ảnh – dưới bóng cây, Tôn Chẩn ngồi quỳ trên tịch, ngón tay nhẹ nhàng cọ xát hoa văn trên vải dệt, hắn nói: *Nghe nói Hiến Lương phu nhân có quen biết với Lưu xá nhân mới được điều nhiệm tới Đông Cung?*

Hôm nay ta mới biết được, Lưu xá nhân đã mất tích nhiều ngày.

Hiến Lương phu nhân có biết người nào bên cạnh hắn không? Phó tì linh tinh gì đó cũng được.

Nếu chưa từng gặp phải chuyện này, Nhiễm Nhan chỉ coi như Tôn Chẩn là vì án kiện mà bôn ba, nhưng mà mới cách hai khắc liền bị tập kích, bây giờ nhớ lại, đó là những câu dò hỏi, có những câu là bẫy rập.

Thì ra hết thảy những chuyện này, là một cái liên hoàn kế, ám sát Trương Huyền Tố, dẫn Tiêu Tụng vào tròng. Trong đó còn có rất nhiều điểm mâu chốt nghĩ không ra, nhưng sự thật giờ đã bày ra trước mắt!

Tôn Chẩn...hắn rõ ràng là một quan viên chính trực như vậy! Lưu Thanh Tùng cũng có vẻ như khá quen thuộc với hắn, Lưu Thanh Tùng tuy rằng làm người không đứng đắn, nhưng cũng rất có khả năng nhìn người, sao lại nhìn không ra hắn trong ngoài bất nhất?

Hơn phân nửa Tôn Chẩn vốn chính là người thành thật, chỉ là xuất phát từ nguyên nhân nào đó mà "bị ép" hoặc "bị lợi dụng" làm ra loại chuyện này.

Chỉ có loại người này mới có thể qua mắt được Tiêu Tụng...

Những ý nghĩ này vừa điện quang hóa thạch hiện lên trong đầu, Nhiễm Nhan đã chỉ vào tói tớ của Lưu Phẩm Nhượng, lạnh lùng nói: "Giết hắn!"

Hộ vệ đang đỡ hắn nhất thời không phản ứng kịp, không khỏi ngây ngốc.

"Lập tức giết hắn!" Nhiễm Nhan lạnh lùng nói.

Khi hộ vệ có phản ứng, "tôi tớ" kia đã móc một thanh đoản đao từ trong tay áo ra, đâm vào bụng hộ vệ kia.

Hộ vệ đang bảo hộ bên cạnh Nhiễm Nhan lập tức rút đao bảo vệ Nhiễm Nhan, lại không dám rời nàng nửa bước.

"A!" hộ vệ kia nhất thời không kịp né, tên 'tôi tớ' kia dễ dàng đắc thủ, một đao đâm vào bụng, máu tươi lập tức trào ra.

Nhiễm Nhan hơi kinh hãi, các hộ vệ đều mặc áo giáp, người này vậy mà không thèm nhìn đã đâm trúng ngay khe hở ở bên sườn, hiển nhiên là một sát thủ rất có kinh nghiệm!

Dưới chân hoàng thành, hộ vệ Nhiễm Nhan mang bên người đều chỉ đeo đao kiếm, cẩn bản không có vũ khí công kích từ xa, bọn họ cũng không dám rời khỏi Nhiễm Nhan, chỉ phải hướng về mấy hộ vệ còn đang cứu trị đám sinh đồ bên kia hét lớn một tiếng, "Bảo hộ phu nhân!"

Chúng hộ vệ kia vừa nghe, lập tức cầm đao chạy tới.

Người nọ từ trên mặt đất bò dậy, trong tay không biết khi nào có thêm một ống tụ tiễn, nâng tay liền phát động cơ quan, ba mũi tên mang theo âm thanh xé gió phá bay về phía Nhiễm Nhan.

Loại tên này ngắn nhỏ hơn cả ngón tay, hộ vệ không có nắm chắc là có thể dùng đao kiếm đánh rơi, hắn cắn răng, phi thân nhào tới, muốn thay Nhiễm Nhan chấn tên.

Trong lòng Nhiễm Nhan lúc này đã lạnh lẽo, cả cảm giác bị cảm nắng cũng bị bức lui vài phần, đầu óc vô cùng thanh tịnh, thấy hộ vệ nhào tới liên hiếu rõ của hắn, lập tức thuận thế kéo hắn một cái, hai người lăn từ trên ngựa xuống, ba mũi tên ngắn kia vừa lúc sượt qua đùi Nhiễm Nhan.

Trước mắt biện pháp tốt nhất chính là giết thích khách kia, một hộ vệ khác cũng quản không được nhiều, trực tiếp giục ngựa xông tới.

Sát thủ kia vừa thấy một kích chưa đắc thủ, ngay sau đó đã bắn ra lần thứ hai, vẫn là một phát ba mũi, nhưng vì hộ vệ hai bên đã xông đến gần, hắn lần này mất đi chính xác.

Nhiễm Nhan mắt thấy tay cột tụ tiễn của thích khách bị chặt xuống, vội vàng nói với hộ vệ đang che chở nàng: "Đi mau, đi tìm viện binh, phu quân có thể có nguy hiểm."

"Phu nhân, đi nơi nào tìm viện binh? Trong phủ đã không có bao nhiêu người có thể vận dụng!" hộ vệ nói.

Thị vệ trong phủ và ám vệ riêng của nàng đều không thể lén xộn, trong nhà còn có ba đứa bé, bọn chúng quá nhỏ, chịu không nổi biến cố...nhưng Tiêu Tụng cũng không thể xảy ra chuyện a!

Trước đó nhìn bộ dạng Tôn Chấn, là phân phó người điều binh đi truy tìm sát thủ, ai biết hắn có thể nhân cơ hội này hạ sát thủ với Tiêu Tụng hay không!

Tình hình trước mắt rất có bộ dáng binh hoang mã loạn, chẳng lẽ Thái Tử muốn binh biến? Đừng nói là như vậy thì hợp hay không hợp thời cơ, mặc dù hắn muốn binh biến, đối phó nàng và Tiêu Tụng làm cái gì?

Hộ vệ thấy nàng xuất thần, không khỏi hỏi lại lần nữa: "Phu nhân? Đi đâu để điều binh?"

Đúng vậy, đi đâu để điều binh? Quân đội Đại Đường sao có thể cứ muốn là điều động?

"Nhà cũ!" Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ ra, nàng không phải còn có một công chúa tẩu tử sao? Hộ vệ bên người công chúa không 100 cũng có 80, hơn nữa nhà cũ còn có hộ vệ nguyên bản khi Tống Quốc Công rời đi còn lưu lại đó, hắn là có không ít người có thể dùng.

"Dạ!" hộ vệ lĩnh mệnh, đưa tới hai người khác bảo hộ Nhiễm Nhan, lập tức xoay người lên ngựa.

Nhiễm Nhan quay đầu phân phó một hộ vệ khác, "Vào thành hỏi thăm một chút, các nơi đóng quân có dị động gì hay không?"

"Dạ!"

Lại thêm một hộ vệ lĩnh mệnh mà đi.

Gác mái bên kia đã ngưng giao chiến, hơn mươi hộ vệ chạy tới. Mà thích khách bên này vừa thấy chạy trốn vô vọng, trong lúc giao thủ đã uống thuốc độc tự sát.

Người của phủ nha đã đuổi tới, vừa thấy tình hình hiện trường, tức khắc đại kinh thất sắc, vội vàng sai người nâng đám sinh đồ bị thương vào thành chạy chữa.

Nhiễm Nhan hơi nhẹ nhàng thở ra, nếu người phủ nha đã có thể tới, chứng tỏ là còn không đến mức nghiêm trọng như bình biến. Nhưng... Tiêu Tụng vẫn còn nguy hiểm, vạn nhất khi Tôn Chán đang tìm kiếm sát thủ thừa dịp loạn lạc động thủ với Tiêu Tụng, đến lúc đó lại có một lý do để thoát thác trách nhiệm, nói là bị sát thủ giết chết... Đây không phải do Nhiễm Nhan nghĩ nhiều, cũng như trường hợp hỗn loạn vừa rồi đây, nếu có nội gian thật sự bắn nàng một mũi tên, ai có thể nói rõ đến tột cùng có phải là bị thương trong lúc bị phục kích hay không?

"Trong các hộ vệ có bao nhiêu tử thương?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Hồi bẩm phu nhân, bảy người trúng tên, không có tử vong." Một hộ vệ dãy đầu đáp.

Nhiễm Nhan đưa mắt nhìn qua, hầu như mỗi người trên người đều có màu sắc, bọn họ nói bị thương ước chừng là trọng thương đến mức không thể hành động.

"Bảy người lưu lại, theo người phủ nha trở về chữa thương, cũng hiệp trợ điều tra, những người còn lại đi theo ta." Nhiễm Nhan một khắc cũng chờ không nổi, nàng không dám tưởng tượng, nếu Tiêu Tụng thật sự xảy ra chuyện, những ngày sau này của nàng sẽ như thế nào.

Nhiễm Nhan phân phó hai người lưu lại, chờ cứu binh từ nhà cũ đến, kêu bọn họ đến hội họp ở chỗ tiểu các mà Trương Huyền Tố bị tập kích kia.

Phát sinh chuyện này, làm Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy, con người, thật sự là giả dối đến không thể tin nổi!

Cũng như kiếp trước, trợ lý bên người nàng kia, văn nhã hữu lễ, khiêm tốn hiếu học, nhưng mà chính một người như vậy, lại là một tên sát nhân cuồng! Lại như Hà tự chính, mang một bộ dạng chính trực nhiệt tâm, xoay mặt liền có thể thọc người một đao, càng như Tôn Chán, Nhiễm Nhan đối với hắn cũng không phải là quá quen thuộc, chỉ thấy qua vài lần, nhưng đã từ miệng không chỉ một người mà nghe được người này bản tính cương trực, trình độ xử án không thua Tiêu Tụng, hôm nay cũng dính dáng vào chuyện này, muôn hại tính mạng nàng.

Địch ở trong tối, thật sự khó lòng phòng bị.

Nhiễm Nhan một đường phi nhanh đến nơi, nơi đó còn không ít người đang canh giữ, Nhiễm Nhan xuống ngựa vội vàng đi qua, tùy tiện tóm một người để hỏi: "Có thấy Tiêu Thị lang đâu không?"

Người nọ liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái, nhận ra nàng là phu nhân của Tiêu Tụng, liền chắp tay nói: "Tiêu Thị lang cùng Tôn Thiếu khanh đi bắt nghi phạm rồi."

Chương 408: Không có người sống

Tim Nhiễm Nhan căng thẳng, truy vấn: "Bọn họ đi đâu để tìm hung phạm?"

Thị vệ kia chần chờ một chút, chắp tay nói: "Thỉnh Hiến Lương phu nhân thứ lỗi, đây là công vụ, thuộc hạ không dám nói bậy."

Nhiễm Nhan nghe vậy biết có ép hỏi nữa cũng vô dụng, lập tức lén ngựa, mang hộ vệ cùng nhau đến chỗ tầu lâu san sát ở hướng nam tìm người.

Trải qua sức nóng chói chang của mặt trời giữa trưa, xung quanh Khúc Giang giống như lồng hấp, trong nhiệt khí có lẫn mùi cỏ cây nồng đậm, làm người thở không nổi, đầu Nhiễm Nhan choáng váng từng đợt.

Thái dương dần dần trôi về phía tây, toàn bộ thị vệ nhìn Nhiễm Nhan với ánh mắt vạn phần sùng kính, thời tiết như vậy, ở bên ngoài nửa canh giờ giống như là mới được xách từ trong nước ra, cả bọn họ cũng sắp chống đỡ không nổi, mà Nhiễm Nhan vẫn chống cự cho đến hiện tại. Nàng thấy mọi người đã đầy mặt mệt mỏi, liền để cho bọn họ đến một quán rượu nhỏ uống chút nước muối loãng, nghỉ ngơi thời gian khoảng một chén trà nhỏ.

Mắt thấy chiều hôm buông xuồng, đội chính nhắc nhở: "Phu nhân, trời sắp tối, không quay về phường môn sẽ đóng cửa."

Nhiễm Nhan nhíu mày, bọn họ đã tìm hai canh giờ có thừa, chỉ từ người qua đường nghe được hành tung một lần, vẫn là ở cánh rừng bên kia. Nàng suy nghĩ một lát hỏi: "Người bên nhà cũ đã tới chưa?"

"Tới rồi, nhưng vì sợ kinh động phủ nha, cho nên tới từng nhóm. Tổng cộng có 240 người, phân làm ba đợt, nhóm đầu tiên một trăm người, ước chừng còn khoảng nửa nữa khắc nữa là xong." Đội chính đáp.

"Tìm, nhất định phải tìm được Hầu gia, xác nhận hàn bình yên vô sự mới rời đi." Nhiễm Nhan cứng rắn nói.

Sức quan sát của Tiêu Tụng rất nhạy bén, mặc kệ là đối với người hay là đối với việc, cho nên bình thường muôn hạ thủ với hắn cũng không dễ dàng. Nhưng hắn tổng cộng chỉ có 40 hộ vệ, đã cho Nhiễm Nhan hết 30, bên người cũng chỉ còn có 10 người, nếu Tôn Chán thật sự hạ sát tâm, hắn là có cơ hội đắc thủ.

Nhiễm Nhan tin tưởng, Tiêu Tụng sẽ không dễ dàng bị người ngăn chặn như vậy, nhưng vạn nhất bên người hắn nhân lực lượng đơn bạc, đang chờ có người đến cứu, mà nàng lại bỏ qua cơ hội này, vậy thì nàng cả đời đều sẽ không tha thứ cho mình!

Đội chính chấp tay đáp: "Dạ!"

"Chờ người bên nhà cũ đến, cùng nhau vào rừng tìm kiếm." Nhiễm Nhan xuống ngựa, tìm một gian trà lâu, lấy chút nước lạnh gián bớt chứng cảm nắng của mình.

Ngồi trong chốc lát, hộ vệ nhà cũ liền đến, Nhiễm Nhan lệnh cho hai mươi người điều tra ở các túu lâu, một khi phát hiện có tình huống, nếu có nguy cấp, không được hành động thiếu suy nghĩ, lập tức phái người tới thông tri cho bọn họ.

Gần trăm người mang theo đuốc vào rừng, sắc trời còn có chút ánh sáng, thửa lúc này, mọi người trước tiên tìm dấu vết trên mặt đất. Cỏ cây xanh um, nếu có nhiều người đi qua, không có khả năng không lưu lại dấu vết.

Từ lúc bắt đầu bị tập kích, đội chính liền chú ý đến Nhiễm Nhan, sức bình tĩnh và nhẫn nại của nàng cả hắn cũng tự than thở không bằng, cho nên khi Nhiễm Nhan quyết định muôn cùng đi tìm người, hắn cũng không ngăn cản.

Nhiễm Nhan áp xuống lo lắng trong lòng, nhiều lần đều là nàng dựa vào Tiêu Tụng, nhưng bản thân nàng cũng không phải là người không có chỗ dựa liền một bước khó đi.

"Phu nhân! Tìm được tung tích!" Hộ vệ nói.

Nhiễm Nhan nói: "Trước hết phái vài người đi trước dò đường, chúng ta theo sau."

Sắc trời càng lúc càng tối, cây rừng sinh trưởng rất tươi tốt, ánh trăng len lỏi vào trong căn bản không có tác dụng chiếu sáng gì, người đằng trước đều đốt đuốc. Trong bụi cỏ côn trùng kêu ầm ĩ, mọi người đều tận lực thả nhẹ động tác. Cũng may Khúc Giang là nơi dùng cho người Trường An du ngoạn, cho tới giờ cũng chưa phát hiện có mãnh thú, cho nên không cần lo lắng bị mãnh thú tấn công.

Yên lặng đi chừng hai khắc, người dò đường phía trước bỗng nhiên lộn trở lại, hạ giọng hồi bẩm: "Phu nhân, đội chính, phía trước có nhà ở, là mấy cái túu lầu. Bất quá dấu chân rất loạn, hầu như cửa sau của túu lầu nào cũng có dấu chân."

Người Đường triều yêu rượu, cho nên nơi phục vụ ăn chơi tiêu khiển như Khúc Giang này, xung quanh túu lầu san sát, có nơi mật độ dày đặc một căn tiếp nối một căn, sẽ không có chuyện không có sinh ý.

"Ta đi xem." Nhiễm Nhan ruồi ngựa đi ra phía trước, đội chính phát tay lệnh cho hai ba mươi người đi theo.

Lúc sắp tới nơi, Nhiễm Nhan xuống ngựa đi bộ đến gần, dù gì ngựa cũng không phải người, vạn nhất vô tình phát ra tiếng phì phè từ mũi để bị người phát giác làm sao bây giờ.

Ở hơn mươi trượng phía trước, có ba căn túu lầu, mỗi một căn cách nhau vài chục trượng, tiếng đàn sáo ầm ĩ đứng ở chỗ này cũng nghe được rõ ràng, mà trên mặt đất quả nhiên là như lời hộ vệ, dấu chân thập phần hỗn độn, ở cửa sau mỗi cái túu lầu, đều có dấu chân đi qua. Nhiễm Nhan ngồi xóm trên mặt đất, nương theo ánh trăng cẩn thận quan sát dấu chân trên mặt đất. Kỳ thật có khác biệt rất nhỏ, dấu chân trùng lên nhau, nhưng Nhiễm Nhan có thể phân biệt rất rõ ràng cái nào dẫm trước, cái nào dẫm sau, căn cứ vào cái này, có thể phán đoán ra bọn họ cuối cùng tiến vào căn túu lầu nào.

Dò xét mấy trượng phía trước, lại quan sát không khí của ba căn túu lầu, Nhiễm Nhan kết luận người của tam tư tiến vào cuối cùng chính là căn nằm ở ngoài cùng bên phải kia.

"Triệu tập người, lệnh người đi đem hết người từ nhà cũ dẫn lại đây." Nhiễm Nhan phân phó, dùng một chút chuyển hướng đội chính, "Tìm cho ta một thân nam trang."

"Được!" đội chính đáp lời.

Đang ở trong rừng, đi đâu tìm nam trang? Đội chính đành phải vào trong đội ngũ tóm một người thoát nhìn nhỏ yếu nhất, kêu hắn cởi áo ngoài ra.

"Phu nhân, điều kiện hữu hạn, chỉ có thể tìm y phục đã mặc!" đội chính hai tay dâng y phục lên, vốn tưởng rằng Nhiễm Nhan sẽ ghét bỏ, ai ngờ hắn còn chưa nói xong, Nhiễm Nhan đã ôm lấy y phục, lắc mình tiến vào sau một thân cây to bằng hai người ôm.

Một lát sau, Nhiễm Nhan một thân hắc y bước ra. Tóc cũng tháo ra, quần lén đỉnh đầu thành một cái búi tóc. Ngày thường nàng đều tết tóc, sẽ không nuôi dài như nữ nhân bình thường ở Đường triều, bởi vậy có thể dễ dàng búi thành một búi đơn giản.

Nàng trầm ngâm một chút, nói: "Trước hết tìm hai ba người vòng đến cửa chính, làm như khách đi uống rượu đi nhìn thử tình huống trong tửu lâu."

Đội chính nhìn một chút, đám người từ nhà cũ đến, y phục thoát nhìn cũng không chói mắt, liền chỉ ra hai người đi điều tra.

Nhiễm Nhan đứng ở bìa rừng, gió đêm mang đến một tia lạnh lẽo, bức bối và khẩn trương trong lòng cũng dần dần dịu xuống. Mỗi một lần, khi chân chính sắp gấp chuyện nàng chưa từng sơ hãi, cũng chưa lùi bước. Cả việc đích thân đi giải phẫu thi thể Tân Vân Lâm, tay nàng nắm dao nhỏ vẫn ổn trọng như ngày thường không có bất luận cái gì khác biệt. Nhưng những ngày sau đó, nàng không thể thoát ra khỏi ác mộng.

Nhiễm Nhan nhìn chằm chằm ánh sáng trong tửu lâu, tay phải hơi nắm lại. Chiều hôm nay mới nắm tay hắn a...bây giờ đã xảy ra biến cố này, chỉ mong hết thảy an ổn đi.

Thời gian chừng hai ngụm trà, từ gác mái tửu lâu kia loáng thoáng truyền đến thanh âm hộ vệ, "Đội chính, trong tửu lâu không có một ai còn sống."

Không có một ai sống...nghĩa là tất cả đều chết?

Tim Nhiễm Nhan đột nhiên kinh hoàng, nàng nỗ lực bảo trì bình tĩnh sấp sụp đổ trong khoảnh khắc, lập tức bất chấp, liền xông ra ngoài. Đội chính tức khắc lệnh người chạy theo, tới cửa sau, một hộ vệ nâng chân đá cửa,

hắn dùng sức quá mạnh, nhưng cửa sau căn bản không đóng, cả người đã nhào vào trong.

Hai mươi hộ vệ đi phía trước mở đường, Nhiễm Nhan vội vã đi vào, trong viện có mấy vũng máu, lại không có thi thể.

Nhiễm Nhan xem xét khắp nơi trong tửu lâu, cũng chưa phát hiện thi thể, liền theo thang lâu bước lên gác mái.

Mới đi vài bước, nàng liền chậm lại.

Không đúng! Hai hộ vệ kia sau khi la lên, vì sao không phát ra động tĩnh nữa? Nhiễm Nhan lặng lẽ lui về phía sau, cũng giơ tay ra hiệu hộ vệ cùng lui lại.

Mọi người không biết nguyên do, nhưng thấy nàng thần sắc ngưng trọng, cũng lập tức nín thở lui lại.

Chờ bọn họ đi vào trong viện, cửa sổ gác mái bỗng nhiên mở ra, phịch một tiếng một vật nặng bị ném xuống.

Mọi người nhìn kỹ, không khỏi kinh hãi, thi thể kia chính là một hộ vệ vừa rồi tiến vào thăm dò!

"Hiến Lương phu nhân, người thật đúng là làm người giật mình." Trên lâu sâu kín truyền xuống một thanh âm, có lẽ là đã cõi tình biến đổi, nghe không ra âm sắc nguyên bản.

Chương 409: Tất cả chuyện cũ đã qua rồi

"Người nào sợ đầu sợ đuôi, không dám chường mặt thật ra?" Nhiễm Nhan lạnh lùng nói.

Người trên gác mái nọ khẽ cười một tiếng, chậm rì rì nói: "Nghe nói Hiển Lương phu nhân thích thi thể, tại hạ liền chuẩn bị một khối cao cấp, hiến cho phu nhân làm lễ gặp mặt."

Nghe những lời này, tiếng kinh hô của Nhiễm Nhan bị nàng gắt gao đè lại trong cổ họng, hai mắt đột nhiên đỏ bừng.

Lặng im một giây, trên lầu lại ném xuống một khối thi thể.

Nhiễm Nhan nhìn trùng trùng vật thể từ giữa không trung rơi xuống kia, đầu óc trống rỗng, thăng đến khi thấy rõ y phục và hình thể của cổ thi thể kia mới tìm về lý trí.

"Phu nhân không cần nói cảm ơn, cáo từ." Trong thanh âm người nọ mang theo ý cười.

Đội chính bước nhanh mấy bước về phía trước, bị Nhiễm Nhan ngăn cản, "Đừng đuổi theo, hắn nếu dám kiêu ngạo như vậy, tất nhiên có chỗ dựa, tạm thời không cần phân tán nhân lực."

Nhiễm Nhan suy đoán, ba căn túu lâu này đều là của hung thủ, nàng nhìn khoảng cách giữa các túu lâu, thêm kiến trúc địa hình thấy đều không thích hợp vây công, lúc này mới dám bước vào.

Nhiễm Nhan đi về hướng thi thể kia, đội chính ngăn cản: "Phu nhân chậm đã." Hắn vung tay lên, lệnh hộ vệ bên cạnh đi trước qua xem xét.

Hộ vệ cầm đao chậm rãi tới gần, dùng chân đá đá, 'thi thể' trên mặt đất hơi động đậy, thị vệ kia bị tên 'tôi tớ' hôm nay làm mất lòng tin, lập tức muốn vung đao, Nhiễm Nhan quát: "Dừng tay!"

"Thập Thất Nương..." thanh âm người nọ suy yếu.

Nhiễm Nhan hơi kinh hãi, thanh âm này là...

"Lưu xá nhân!" Nhiễm Nhan vài bước chạy đến, vững vàng lật ông ta lại.

Quả nhiên là Lưu Phẩm Nhượng! Sắc mặt ông ta trắng bệch, máu trào từ trong miệng ra đã nhuộm đậm toàn bộ hàm dưới, quần áo hoàn hảo, phần cổ lại có máu loang chảy ra từ cổ áo.

Nhiễm Nhan lập tức duỗi tay kiểm tra mạch đập của ông ta.

"Ha hả, chỉ có tiên thuật...sinh tử nhân...nhục bạch cốt...mới có thể...cứu lão phu đi." Lưu Phẩm Nhượng khụ một tiếng, máu lại trào ra như suối.

**sinh tử nhân nhục bạch cốt – đại ý là làm sống lại người chết, đắp thịt lên xương trắng, chỉ có trong huyền huyền*

Mắt Nhiễm Nhan cay xè, từ trong tay áo lấy ra một tấm bạch điệp bô, mở ra ngân châm bọc bên trong, thi châm túc mệnh cho ông.

Tạng phủ của Lưu Phẩm Nhượng bị tổn thương rất nặng, mạch tượng đã hoàn toàn suy bại, dù là ở đời sau cũng không có bao nhiêu cách để xoay chuyển trời đất, Nhiễm Nhan chỉ có thể thi châm để ông tranh thủ chút thời gian dồn dò hậu sự. Lưu Phẩm Nhượng vẫn còn bảo tồn một tia thanh tĩnh, có thể đoán được ý của Nhiễm Nhan, bởi vậy cũng không nói chuyện, nhắm mắt lại để nàng thi châm.

Sau khi mở vạt áo ra, tất cả mọi người ở đây không khỏi hít hà một hơi, vết thương phủ kín toàn thân, da thịt lật ra ngoài, có vài vết thương đã sinh mủ. Lưu Phẩm Nhượng có lẽ là đã đau đến chết lặng, biểu tình trên mặt cũng không còn quá thông khổ nữa.

Thi châm chừng non nửa chén trà nhỏ, Lưu Phẩm Nhượng mới hơi hé mắt, "Lão phu...đã sớm chuẩn bị tâm lý...trữ vị của Thái Tử không xong, trước khi tới Trường An, lão phu đã đoán trước, sợ rằng có một ngày sẽ bị Thái Tử gây hại..."

Thanh âm Lưu Phẩm Nhượng run rẩy nghẹn ngào, ông lại không chảy ra một giọt nước mắt nào, "...nhưng lão phu, ngàn tính vạn tính...cũng không tính ra sẽ rơi vào kết cục này! Thái Tử bất nhân! Trời diệt! Trời diệt!"

Phốc!

Lưu Phẩm Nhuượng khí huyết dâng lên, đột nhiên phun ra một búng máu tối.

Tuy rằng đã sớm suy đoán, nhưng nghe đến tin tức này, Nhiễm Nhan vẫn có chút giật mình, "Quả nhiên là do Thái Tử?"

"Lão phu..." Lưu Phẩm Nhuượng phun ra một búng máu xong, thở dài một tiếng, tiếp tục nói: "Đông Cung cung thần nhiều lần bị hại, lão phu...đã sớm phát hiện, thị huyết vô đạo như vậy, một khi bại lộ, tuyệt đối không thể vẫn hồi đường sống, thánh thượng tất nhiên sẽ giận đến phế truất quân."

Những lời của Lưu Phẩm Nhuượng, làm tất cả mọi người ở đây thay đổi sắc mặt, Thái Tử hành hạ cung thần đến chết, đây quả thực là không có nhân tính a!

"Lão phu đã sợ những chuyện này gây hại, bởi vậy viết thư sai người trộm giao cho Tiêu Thị lang, không cầu chức quan, chỉ cầu toàn thân mà lui. Nhưng mà, lá thư kia không biết vì sao lại rơi vào tay Thái Tử, hắn cho rằng ta khâu phạt tâm xà, phản bội hắn, không nghe giải thích liền vung roi ngược đai."

Nhiễm Nhan trong lòng hoảng sợ, hỏi: "Mới vừa rồi người nọ là ai?"

"Ta tuy không biết, nhưng có thể phân biệt ra...ta bị giam mấy ngày này, là lần đầu tiên nhìn thấy hắn." Lưu Phẩm Nhuượng hơi quay đầu, "Thập Thất Nương, lão phu có một chuyện muôn nhò."

"Ngài cứ việc nói, phàm là ta có thể làm được, sẽ giúp ngài làm thỏa đáng." Nhiễm Nhan nói.

"Được." Lưu Phẩm Nhuượng vui mừng cười, nhưng nụ cười này giây lát liền trở thành chua xót, "Thay lão phu đưa tin cho người nhà ở Tô Châu, di ngôn của ta, Đại Đường tuy đang lớn mạnh, nhưng triều đình...mưa gió dữ dội, vượt xa...thú mà người xuất thân hàn vi như chúng ta...có thể khát vọng đến a! Ta hy vọng hậu nhân của ta...tự...giải quyết...cho tốt..."

Nhiễm Nhan cảm giác thân thể ông cứng đờ một cái chớp mắt, rồi xui xuống. Miệng ông mở lớn, hai mắt trợn lên, ánh sáng rực rỡ như ánh đèn trong mắt tắt ngóm. Biểu tình ông đọng lại ngay tại khoảnh khắc này.

Ông vùi đầu học hành, rốt cuộc một ngày đậu cao, khi đó phong cảnh a, xuân phong đặc ý nơi vó ngựa, một ngày nào đó ngắm hết hoa Trường An. Vượt qua bốn năm dự khuyết u ám, rốt cuộc một ngày có được một quan nửa chức, tuy chỉ là một Huyện thừa nơi thâm sơn cùng cốc, nhưng ông lòng mang khát vọng, một bụng nhiệt huyết. Từng bước một bò lên trên, ông từ một người chỉ có hai bàn tay trắng, bản tính cương trực, bị quan trường hiềm ác mài giũa đến không còn một góc cạnh nào, nhiều lần trải qua gian khổ, đến khi ngồi trên ghế thứ sử Tô Châu, một bụng nhiệt huyết của ông đã bị mài mòn gần như không còn, chỉ còn lại tóc mai nhiễm sương, một thân tang thương.

Tất cả chuyện cũ...đã qua rồi.

"Lưu xá nhân." Thanh âm Nhiễm Nhan nhẹ lại kiên định, "Thiên hạ chắc chắn sẽ có công chính, nhất định sẽ có."

"Phu nhân, muôn tiếp tục tìm không?" đội chính phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ.

"Tìm!" Nhiễm Nhan nói: "Sai người hộ tống thi thể Lưu xá nhân trở về thành, trực tiếp giao cho phủ nha Trường An. Hai hộ vệ đã chết cũng cùng nhau mang trở về, có người nhà thì thông tri người nhà, giúp thêm 500 quán, hậu táng."

"Dạ!" đội chính túc khắc chọn ra vài người, sửa sang lại y phục cho Lưu Phẩm Nhượng, phá bỏ tấm ván cửa của cửa sau, đặt thi thể nằm thẳng lên, nâng ra khỏi tửu lâu.

Nhiễm Nhan nhìn quanh bốn phía, "Trước hết đi tìm hai căn tửu lâu kia, ta hoài nghi hai căn tửu lâu kia cũng thuộc về hung thủ, phải cẩn thận, không cần bỏ sót bất luận ngóc ngách nào, chú ý xem có cửa ngầm cơ quan linh tinh gì đó hay không."

"Dạ!" đội chính lĩnh mệnh, phân phó các hộ vệ tiến vào tửu lâu.

Mỗi căn tửu lâu cách nhau vài chục trượng, trong hai căn còn lại vẫn ca vũ thăng bình, ầm ĩ ồn ào náo động, người bên trong sợ là nghe không thấy thanh âm bên ngoài, bởi vậy vẫn chưa bị bên này ảnh hưởng.

"Chọn mấy người khôn khéo một chút, làm ra vẻ khách đi uống rượu, đi vào tìm người." Nhiễm Nhan nói với đội chính.

Cái chết của Lưu Phẩm Nhượng làm lòng Nhiễm Nhan chấn động lớn, nàng càng thêm sâu lo, căn bản không có khả năng chờ ở bên ngoài, nàng muốn đích thân đi vào tìm. Nhưng nàng một thân hắc y đã dính lên máu của Lưu Phẩm Nhượng, cho nên chỉ có thể để hộ vệ trộm ẩn vào để tìm.

Nhiễm Nhan căn bản không xác định là Tiêu Tụng có ở trong đó hay không, nhưng có mục tiêu để tìm vẫn tốt hơn là lang thang không có mục tiêu, có thể làm nàng bình tĩnh hơn một chút.

Minh nguyệt treo cao, Khúc Giang được chiếu sáng như ban ngày, cánh rừng lờ mờ theo gió tạo nên từng tầng từng tầng sóng cuộn.

"Phu nhân, đội chính." Chợt có hộ vệ chạy tới, "Trong thành có tin."

Chương 410: Nữ lang chủ

Nhiễm Nhan ngân ra, "Tin gì? Ai truyền đến?"

"Là Lưu y thura." Hộ vệ dùng hai tay dâng lên một phong thư được bít kín bằng xi.

Nhiễm Nhan lập tức mở ra, bên trong vậy mà viết bằng tiếng Anh! Tất nhiên là chuyện quan trọng, nếu không hắn sẽ không cẩn thận như vậy, không chỉ có dùng xi dán miệng lại, còn dùng tiếng Anh.

Nhưng Nhiễm Nhan nhìn một hồi, muốn trực tiếp chửi lèm lên, trình độ tiếng Anh của Lưu Thanh Tùng thật sự quá cùi bắp, một đống lỗi ngữ pháp, còn có chút cản bản rầm chó không kêu, cả một câu ngoại trừ vài trợ từ đơn giản, một chữ cũng không viết đúng. Nếu tiếng Anh không tốt, sao không dùng bính âm?

*bính âm – pinyin, là phiên âm la tinh của tiếng Trung, kiểu zì nè: nimen xiao keai hen piaoliang! ☺

Nhiễm Nhan ôm tin nhìn một hồi lâu, đoán mò, cuối cùng cũng hiểu ra chút chuyện.

Nội dung trong tin đại khái là nói Tiêu Huyền Chi đi cầu kiến Thái Tử, sau đó, Thái Tử lập tức diện thánh.

Tiêu Huyền Chi? Nhiễm Nhan kinh ngạc, lúc này nhi tử của Đông Dương phu nhân đi cầu kiến Lý Thừa Càn? Căn cứ lời của Lưu Phẩm Nhượng, là Lý Thừa Càn quậy cho bên ngoài nổi mưa mưa gió như vậy, hắn lúc này tiễn cung đi diện thánh làm cái gì?

Nhiễm Nhan lại nhìn tin một lần nữa, bên trong xác xác thật thật không có nhắc đến Tiêu Tụng.

"Lưu y thura còn nói, nhi tử Tôn Thiếu Khanh không thấy, nhờ ngài giúp đỡ tìm xem." Hộ vệ kia lại nói.

Đây là một cái tin có thể làm Nhiễm Nhan an tâm hơn một chút, Tôn Chân tất nhiên là vì nhi tử ở trong tay người khác, mới bị hiếp bức làm ra loại chuyện này, chúng tôi hắn còn chưa tới mức vô tình tàn nhẫn. Nghe nói là Tôn Chân nhiều năm chưa từng tục huyền, chỉ có một nhi tử này, còn vô cùng yêu thương, đến tột cùng là nhi tử quan trọng, hay là đại nghĩa quan trọng, tính toán của mỗi người đều bất đồng, Nhiễm Nhan cũng không dám quá mức lạc quan.

"Vẫn dựa theo kế hoạch cũ tìm người." Nhiễm Nhan nói.

Thời gian càng trễ, Nhiễm Nhan càng lo lắng, nàng ngay sau đó lại hỏi: "Những người khác có phải vẫn đang tìm người hay không, còn không có tin tức sao?"

"Vẫn không có." Hộ vệ đáp.

Nhiễm Nhan không tin, nhiều người như vậy, lại đột nhiên biến mất tung mât tích!

"Trước hết lục soát cái viện này, sau đó dựa theo kế hoạch trước đó mà hành sự!" Nhiễm Nhan nói.

Trăng trôi giữa trời, ban đêm Khúc Giang so với ban ngày có thêm vài phần mông lung yếu điệu, rất nhiều kẻ sĩ trăng đêm không về, ở tại Khúc Giang, bởi vậy buổi tối trú lâu làm ăn cũng rất tốt.

Nhiễm Nhan trước tiên gọi mấy hộ vệ đi với nàng lên gác mái xem xét, trước đó hộ vệ đã nói một người sống cũng không có, nói cách khác là có thi thể.

Bốn hộ vệ đi trước điều tra, sau khi xác định không có nguy hiểm, Nhiễm Nhan mới dẫn người mang đuốc đi lên.

Gác mái cũng không lớn, mỗi cạnh chỉ có hai trượng. Trên mặt đất có tổng cộng năm cổ thi thể, Nhiễm Nhan nhìn sơ qua, toàn bộ năm cổ thi thể này đều mặc đồng dạng trang phục, nói cách khác, những người còn lại là hộ vệ bên người Tiêu Tụng!

Nhiễm Nhan áp xuống rối loạn trong lòng, cẩn thận nhìn quanh bốn phía, trong phòng có thể thấy rất ít dấu vết đánh nhau, giống như là những người

này bị người dẫn đến tận đây rồi lọt vào phục kích, căn bản chỉ kịp giãy giụa một chút.

"Hòm thuốc của ta còn đó không?" Nhiễm Nhan nói.

Đội chính hỏi cấp dưới một tiếng, lệnh người đem hòm thuốc nâng lên. Nhiễm Nhan từ trong rương lấy ra một bộ bao tay mang lên, ngồi xổm xuống lật thi thể qua, kiểm tra từng khói một, phát hiện tất cả mọi người đều là bị vặt gãy cổ, không có tổn thương do vũ khí sắc bén.

"Phu nhân, đây là người của chúng ta." Đội chính đã sớm nhận ra mấy người này.

Nhiễm Nhan gật đầu, ít nhất, nàng hiện tại có thể xác định Tiêu Tụng đích xác đã đi qua chỗ này.

Nhiễm Nhan đứng dậy, nương theo ánh đuốc cẩn thận quan sát dấu chân trong phòng, những người này đều là từ trong rừng đằng sau đến đây, trên chân hoặc nhiều hoặc ít đều dính bùn đất. Nàng nhớ lại thang lầu vừa rồi, hình như không có nhiều dấu chân.

"Đi thôi." Nhiễm Nhan vừa dứt lời, đột nhiên dừng bước, lại nhìn quanh bốn phía lần nữa, "Không đúng! Người nọ vừa rồi làm sao rời đi?"

Bởi vì căn gác mái này chỉ có hai mặt có cửa sổ, đều là hướng vào viện, thang lầu thông với hành lang gấp khúc cũng là ở trong viện, Nhiễm Nhan bọn họ đứng ở trong viện, người nọ vô luận là đi ra từ chỗ nào, đều trốn không khỏi tầm mắt bọn họ.

Đội chính lập tức có phản ứng, phân phó: "Tìm thử xem có cửa ngầm hay không."

"Dạ!" mọi người ứng tiếng, bắt đầu sờ soạn trên vách tường, trên sàn nhà.

Mặc kệ có cửa ngầm gì thì đều sẽ có khe hở, mà vách trường trong phòng không có bất luận vật che lấp gì, Nhiễm Nhan cúi đầu nhìn trên mặt đất.

Trên mặt đất lại có từng khe hở dọc, đây là thứ mà sàn nhà gỗ nhất định sẽ có, có vẻ cũng không có gì khác thường.

Ánh mắt Nhiễm Nhan dừng trên một tấm thảm Ba Tư, "Cho ta một cây đuốc."

Nhiễm Nhan tiếp cây đuốc hộ vệ đưa qua, chậm rãi đi dọc theo mép thảm, dạo qua một vòng, nàng quả nhiên phát hiện ra có chút bất đồng, trên tấm thảm chỗ gần chân kỵ có một nếp gấp mờ nhạt.

Nhiễm Nhan ngồi xổm trên mặt đất, dùng tay kéo kéo, thảm không chút sứt mẻ, nàng nhẹ nhàng gõ hai cái, thanh âm phát ra trống rỗng, lập tức nói: "Ở chỗ này."

Mọi người xông tới.

Bởi vì trong gác mái chỉ có một người, nếu mật đạo được giấu dưới thảm, bình thường thảm sẽ không có khả năng bằng phẳng như vậy, trong phòng có mấy cái kỵ, quầy, nên mọi người vẫn chưa lập tức đối với tấm thảm này sinh ra nghi ngờ.

Đội chính nói: "Phu nhân trước tiên lui lại, mở nó ra."

Nhiễm Nhan ừ một tiếng, đứng dậy, lui vài bước về sau.

Đội chính nhìn nhìn, dùng kiếm cắm vào bên mép thảm, dùng sức cạy một cái, một tiếng răng rắc rất nhỏ phát ra, nhưng lại không mở được.

Đội chính lại gõ gõ, nói: "Phu nhân, nơi này có cửa vào, nhưng hình như bị khóa lại từ bên trong."

"Cạy, cạy không ra liền đập." Nhiễm Nhan không chút do dự nói.

Đội chính dùng kiếm cạy vài cái, cạy không ra, liền đơn giản nâng kỵ lên đập xuống. Nhưng sàn nhà vô cùng cứng rắn, đập chừng 10 lần, cái kỵ đã có chút lung lay muốn nát ra, sàn nhà vẫn không suy yếu.

Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày, từ hòm thuốc lấy ra chùy và cưa, đây là tìm thợ rèn làm, nguyên bản là dùng cho giải phẫu não bộ.

"Tránh ra." Thanh âm Nhiễm Nhan bình bình.

Hộ vệ nghe vậy thối lui. Nhiễm Nhan tìm con dao phẫu thuật lớn nhất, cắm vào nơi thảm tiếp giáp sàn nhà, nhanh chóng lột thảm ra, lộ ra sàn nhà đã bị

đập lõm xuống một cái hốc.

Nhiễm Nhan dùng dao phẫu thuật cắm vào hốc, dùng búa đập sâu xuống phía dưới một chút, sau đó đập nghiên qua. Dao phẫu thuật của Nhiễm Nhan đều là mồi thợ rèn đặc biệt luyện chế, sắc bén mà cứng rắn vô cùng, sau vài lần lặp đi lặp lại như thế, đã thành công cạy ra một lỗ thủng trên sàn nhà, nàng thò tay vào, bắt đầu cưa.

Mọi người ngơ ngác nhìn hàng loạt động tác này của nàng, không khỏi hai mặt nhìn nhau. Không biết vì sao, đều có cảm giác da đầu tê dại.

"Phu nhân, để thuộc hạ đến làm đi." Đội chính phản ứng trước tiên.

Nhiễm Nhan cũng không kiên trì, lập tức giao cưa cho hắn, dù sao nam nhân sức lực cũng lớn hơn rất nhiều, tốc độ cũng sẽ nhanh hơn. Đội chính vừa mới bắt đầu không biết dùng cưa, nhưng kéo hai cái thì hình như phát hiện ra cách dùng, cưa tiếp đã thuận tay hơn rất nhiều.

Ước chừng một chén trà nhỏ trôi qua, cả khối ván gỗ mới bị cưa mở, lộ ra cửa vào tối om.

Hộ vệ lập tức lấy cây đuốc tới gần chiếu vào.

"Đi xuống nhìn xem đi." Nhiễm Nhan nói.

Nhưng mọi người đều rất an tĩnh, lại không có ai ứng lệnh, cả đội chính cũng có chút chần chờ.

Cái gì không biết, luôn đáng sợ nhất.

Nguyên bản những hộ vệ này cho rằng, đây chỉ là tìm người ở quanh Trường An mà thôi, hắn sẽ không có vấn đề gì lớn, nhưng mới vừa rồi thấy từ trạng của mấy đồng bạn và Lưu Phẩm Nhượng, bọn họ đều trở nên cẩn thận, đối mặt với một lối vào tối om, nhìn không thấy bất cứ thứ gì như vậy, trong lúc nhất thời không ai dám đi xuống trước.

Nhiễm Nhan cũng tôn trọng tính mạng người khác, cho nên không hề bức bách, lấy từ hòm thuốc ra mấy bình được nhét vào túi áo, cầm một cây đuốc lên rồi nhắc chân định bước xuống trước.

"Phu nhân!" đội chính hoảng hồn, vội vàng ngăn nàng lại.

Nhiễm Nhan giương mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Phu quân ta sinh tử chưa biết, các ngươi có thể chờ, ta chờ không được, các ngươi đi theo sau ta là được."

Hành động và ngôn ngữ của Nhiễm Nhan tức khắc kích phát lòng tự trọng của không ít người, bọn họ đường đường là đại trượng phu, gặp được nguy hiểm lại tránh ở đằng sau nữ nhân? Đùa sao, chuyện này nếu truyền ra ngoài, bọn họ dù có chết cũng không có mặt đi gặp tổ tông. Huống hò, mới vừa rồi thấy Nhiễm Nhan đối với nhà người chết bồi thường vô cùng phong phú, 500 quán a! Một cái Bách Phu Trưởng chết trận sa trường cũng bất quá chừng trăm quán, ở đâu có thể tìm được chuyện tốt như vậy.

"Ta tới xung phong!"

"Ta tới mở đường!"

Tức khắc liền có vài người nóng lòng muôn thử.

Nhiễm Nhan gật đầu, "Được, chư vị đều là hảo hán, chờ khi ta xác nhận phu quân thoát hiểm, tất nhiên sẽ thảm tạ các vị."

"Tạ phu nhân."

Mọi người cùng nói lời cảm tạ, đội chính sai hai mươi người gio đuốc dẫn đường đằng trước. Nhiễm Nhan theo sau đi xuống, đằng sau lại theo hai mươi người, những người còn lại đều ở bên ngoài canh giữ, chờ quan phủ đến.

Ám đạo này, không khác gì một căn hầm bình thường, chỉ vì ở lâu hai, cho nên xuống phía dưới thấy sâu hơn rất nhiều. Một đám người thuận lợi đi qua, ước chừng đi khoảng hơn mươi trượng, bắt đầu có thể nghe rõ tiếng đàn sáo và tiếng cười đùa từ trên đỉnh đầu truyền đến.

Đi đến cuối, mọi người nhìn thấy cấu tạo giống y như đầu bên kia. Nhiễm Nhan dùng thủ thế ra hiệu, làm người đi lên đằng trước nghe một chút xem có động tĩnh gì không. Một hộ vệ lĩnh mệnh đi lên, áp sát vào lối ra nghe một lúc lâu, lắc lắc đầu.

Nhiễm Nhan cảm thấy dưới này hơi thiếu Oxy, vừa mới chuẩn bị sai người mở cửa ra, đột nhiên nghe thấy bên trên truyền xuống rõ ràng tiếng bước

chân.

"Tiêu Việt Chi đã chết chưa?" một thanh âm âm trầm hỏi.

Đáp lại chính là trầm mặc.

Thanh âm âm trầm kia cười lạnh: "Ngươi không cần nhìn mõ như vậy, đừng quên, nhi tử bảo bối của ngươi còn ở trong tay mõ, nếu không giết Tiêu Việt Chi và Nhiễm phu nhân, mõ không ngại trong tay có thêm một cái mạng của nhi tử ngươi."

"Bớt uy hiếp ta đi! Ta không phải không giúp các ngươi! Nhưng các ngươi lại hưng sư động chúng, nào là phục kích nào là giả mạo tội tú, đắc thủ sao?" người trả lời lại là Tôn Chẩn.

Người nọ oán hận nói: "Bà nương kia quá cảnh giác, kế hoạch kín kẽ như thế lại bị nàng ta vạch trần."

Tôn Chẩn lạnh lùng nói: "Cả một nữ nhân các ngươi cũng không giết được, Tiêu Việt Chi khôn khéo hơn nữ nhân kia gấp mười lần, ta bất quá cũng chỉ thát thủ một lần. Đừng cho là ta không biết các ngươi làm trò gì, Thái Tử thì đã làm sao, nếu việc này bị vạch trần, hắn sẽ không chết, bị bầm thây vạn đoạn chỉ có đám chó các ngươi! Ta cảnh cáo ngươi, đừng bức cho ta cá chết lười rách."

Phanh!

Hình như là Tôn Chẩn sập cửa bỏ đi.

Mọi người ngừng thở.

Nhiễm Nhan nghe nói Tiêu Tụng không có chuyện gì, cả người phảng phát như lập tức tan mất đi ngàn cân trọng lượng, tuy vẫn còn ở trong hiểm cảnh, nhưng cảm giác so với lúc nãy nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

"Cầu tạp chủng! Túm cái gì! Người tới!" Người nọ quát tháo.

"Đầu lĩnh!" có người theo tiếng đi vào.

"Bên trong thành có tin gì không?" đầu lĩnh hỏi.

"Có, nói là một vị lang quân của Tiêu gia đi cầu kiến Thái Tử, sau đó Thái Tử liền đi diện thánh, nghe mật tin, là vị Tiêu lang quân kia đưa cho Thái Tử một phần văn kiện cơ mật, còn lại thì không biết."

"Lang quân Tiêu gia?" đầu lĩnh kia trầm ngâm một tiếng, hỏi dồn: "Có phải là nhi tử của nữ lang chủ chúng ta không? Có phải là Thập Lang Huyền Chi?"

Nhiễm Nhan cả kinh, đột nhiên thấy rất nhiều chuyện đều rõ ràng, té ra đám người này là thủ hạ của Đông Dương phu nhân!

An tĩnh một giây, người tới đáp: "Người truyền tin tới không nói."

"Lũ ngu!" đầu lĩnh cả giận, hung hăng thở dài hai cái, mới nói tiếp: "Đi kêu Nhị Lang tới."

Đứng trong chốc lát, Nhiễm Nhan càng lúc càng cảm thấy dường khí không đủ dùng, nhưng nhất thời lại không dám lui, sợ gây ra tiếng động.

Căn hầm này là bí mật với người ngoài, không hở ra một tia sáng, nên không khí cũng không thể lưu thông tốt, nhưng nếu bọn họ ở dưới có thể nghe rõ thanh âm, người bên trên hầm là cũng có thể nghe thấy phía dưới. Đặc biệt là hộ vệ đứng ở cầu thang đi lên, cầu thang bằng gỗ, dù chưa mục nát, nhưng hầm đứng như pho tượng, một cử động nhỏ cũng không dám tạo ra.

Sau một lúc lâu, bên trên lại vang lên tiếng trò chuyện.

"A huynh." Người tới gọi.

Đầu lĩnh hỏi: "Nhị đệ, những cây kim tú cầu nữ lang chủ trồng đó, có đưa đi Lan Lăng không?"

"Chuyện nữ lang chủ phân phó, bọn ta đã khi nào chậm trễ, sớm đã đưa đi." Nhị Lang nói.

Dừng một chút nói: "A huynh, vì sao một hai phải giết Tương Võ Hầu phu nhân, người hại chết nữ lang chủ không phải Lý Thái sao?"

Tên cầm đầu hung tợn nói: "Đều đáng chết. Ta vốn dĩ cũng không muốn giết nàng ta báo thù, nhưng sau đó ta nghe nói, Nhiễm Thập Thất Nương

kia chính là Hoa Đà môn nhân, Tang tiên sinh trúng tên nàng ta liền có thể thi triển Hoa Đà thần thuật để cứu sống, lại tro mắt mà nhìn nữ lang chủ của chúng ta chết, người nói bà nương kia có nên giết hay không?"

"Nên giết." thanh âm của Nhị Lang cũng trở nên âm ngoan.

Trầm mặc một lúc, Nhị Lang lại nói: "Nhưng mà a huynh, khi nữ lang chủ còn sống, chúng ta cũng không tiếp loại nhiệm vụ này. Ám sát mệnh quan triều đình, là tử tội a!"

"Cái gì tử tội với mang vạ. Chúng ta đều là tội phạm truy nã không hộ tịch, dĩ vãng đều là nữ lang chủ nuôi sống chúng ta, nữ lang chủ đi, chúng ta đã sớm chặt đứt đường sống, trên đao có máu để liếm là được rồi, người còn ngại máu không ngọt sao?" tên cầm đầu thấp giọng mắng.

Tiếp theo lại thở dài: "Hại chết nữ lang chủ chính là hoàng tử, Lý Khác tay cầm binh quyền, bên người tất cả đều là cao thủ, bản thân hắn cũng không yếu; Lý Thái nơi đó cũng cao thủ trùng trùng, lần trước chúng ta thật vất vả mới có được cơ hội ám sát, bên cạnh hắn chỉ có một người, lại làm chúng ta tổn thất hơn mười huynh đệ! Muốn giết bọn họ, chúng ta này đây là trứng chọi đá. Cho nên ta cùng với Thái Tử làm cái giao dịch, Thái Tử bảo đảm, chỉ cần chúng ta giúp hắn bài trừ dị kỷ, sau khi đèn tội, tương lai khi hắn đăng cơ, lập tức diệt Lý Khác và Lý Thái, chúng ta cũng coi như trả nợ cho nữ lang chủ."

Nhị Lang cũng không giật mình, phảng phát như mạng của chính mình cũng không đáng giá, ngược lại hỏi: "Nhưng a huynh, kia chính là thân huynh đệ của hắn a, vạn nhất hắn đổi ý thì sao, chúng ta không phải chết vô nghĩa sao?"

Đầu lĩnh cười nhạo nói: "Theo nữ lang chủ lâu như vậy, một chút đầu óc cũng không có. Dương kim thánh thượng tay sạch hả? Lý Khác và Lý Thái mạnh hơn Thái Tử nhiều như vậy, triều dã mỗi người đều có thể lực riêng, chỉ cần bảo đảm Thái Tử đăng cơ, hắn có thể không suy nghĩ biện pháp diệt trừ những người đó sao?"

Nhị Lang

Chương 411: Tận trung

Mọi người nhẹ tay nhẹ chân lui lại, ước chừng sau khi lui chừng ba trượng mới hơi thả lỏng, xoay người vội vàng chạy trở về.

Sắp tới gần lối vào, liền nghe thấy bên trên có tiếng binh khí đánh nhau, đội chính hạ giọng nói: "Chúng ta bịt hết mặt lại đi ra ngoài, sau khi ra ngoài mấy người các ngươi mang 50 người hộ tống phu nhân rời đi trước!"

Mọi người dùng kiếm cắt miếng vải ở góc áo che lên mặt, Nhiễm Nhan cũng làm tương tự.

Hai người bò lên trước, thấy trong phòng vẫn còn có người một nhà, hỏi: "Bên ngoài làm sao vậy?"

Có hộ vệ cầm đuốc nôn nóng nói: "Có một đám hắc y nhân đến đây, một chữ cũng không nói, giống mấy kẻ điên, gặp người liền giết, chúng ta đang đánh nhau với bọn họ, bất quá đám người kia cùng hung cực ác, có lẽ là sát thủ, chúng ta tuy nhiều người, lại không phải là đối thủ của họ."

"Đám người này thật là điên rồi, các ngươi mau hộ tống phu nhân rút lui, không cần bảo hộ quá rõ ràng, để phu nhân xen lẫn trong đám các ngươi cùng nhau chạy ra đi." Đội chính bò lên, lập tức phân phó.

Mọi người sôi nổi đáp ứng, đều cắt vải góc áo bịt mặt, Nhiễm Nhan cũng cầm một thanh đao, theo hơn 30 người cùng nhau ra khỏi gác mái.

Trong viện có hơn mươi hắc y nhân bịt mặt đang đánh nhau với hộ vệ, những người đó mỗi kiếm đều là chiêu thức lấy mạng, không có một chút dư thừa, một đám hộ vệ cẩn bản ngăn cản không được.

Nhiễm Nhan thương xót mệnh của những người này, nhưng nàng cũng biết, những người này đều là vì bảo hộ nàng, nếu nàng còn ở lại đây thì chỉ chết nhiều người hơn mà thôi, cho nên không hề chần chờ, cùng mọi người chạy ra từ cửa chính.

Đội chính ngược lại chạy vọt vào trong viện, chỉ huy trận chiến. Chỉ huy có tiến thoái, so với một đám nhào lên đánh loạn xạ thì các hộ vệ có thể phát huy uy lực lớn hơn rất nhiều.

Thấy Nhiễm Nhan vừa ra ngoài, đội chính tức khắc hô to: "Triệt"

Các hộ vệ được lệnh, lập tức vừa đánh vừa lui ra ngoài.

Thôi lui đến cửa túu lầu, lại phát hiện đám người Nhiễm Nhan bị hơn hai mươi hắc y nhân bao vây.

Mắt Nhiễm Nhan nhìn về phía đội chính, trùng hợp hắn cũng nhìn qua, Nhiễm Nhan cũng mặc kệ đội chính có thể hiểu được hay không, dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn.

Cũng may đội chính là người thông minh, vừa thấy nàng đưa mắt ra hiệu, liền đoán được là để hắn mở miệng nói chuyện, mà không phải ra sức chém giết. Nhưng đối mặt một đám không coi mạng bản thân ra gì như vậy, đội chính nhất thời đúng là không nghĩ ra là phải nói cái gì, nhưng hắn sợ bị người phát hiện, cũng không dám nhìn Nhiễm Nhan nữa.

Lắng lặng giằng co một lát, đội chính giương giọng nói: "Các vị hảo hán, bọn ta phụng mệnh tiến vào tìm người, không biết các vị vì sao muốn tuyệt đường người khác?"

Cầm đầu hắc y nhân quét mắt vài lần, cảm thấy nếu giết sạch người ở đây, sẽ nháo ra động tĩnh quá lớn. Sát thủ giết người cũng phải cân nhắc ích lợi được mất, chân chính sát thủ tuyệt đối sẽ không nhìn ai không vừa mắt liền dùng dao kiếm nói chuyện, bèn nói: "Phụng mệnh của ai?"

Nhiễm Nhan nghe giọng nói này, cảm giác như là của người vừa rồi có tên "Nhị Lang".

"Là Tôn Thiếu Khanh nhờ bọn ta tới tìm người." Đội chính đáp.

Trầm mặc một lát, hắc y nhân kia cười nhạo một tiếng, "Ngươi coi gia là ngốc tử sao? Tôn Chân nếu có nhiều người như vậy, còn có thể để mặt cho chúng ta thao túng."

Đội chính nói ngay: "Chúng ta là cấm quân ở thành bắc, chịu Tôn Thiếu Khanh nhờ và hỗ trợ tìm người, không có ý gây khó dễ với các vị. Chúng ta

đều là vi phạm quân lệnh lén chạy ra, tuyệt đối sẽ không đem chuyện hôm nay để lộ ra một chữ."

Hắc y nhân cầm đầu hù lạnh một tiếng, vẫn giữ tư thế cầm kiếm đề phòng, "Không thể tưởng được Tôn Chấn tên góa vợ kia còn có quan hệ với người của cấm quân. Đi bẩm báo, hỏi ý thủ lĩnh."

Một hắc y nhân bên cạnh xoay người chạy về hướng một căn túu lâu khác.

Nhiễm Nhan nghĩ đến cái mật đạo kia, sợ bọn họ đánh lén từ sau lưng, nàng ở trong đám người hơi nghiêng người lại, đủ để dư quang có thể liếc ra mặt sau.

Thật lâu sau, bên kia bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô, "Bị tập kích rồi! Nhị Lang chủ, triệt!"

Hắc y nhân dẫn đầu sát khí bao trướng, hung hăng liếc nhìn bọn họ một cái, quyết đoán hạ lệnh: "Triệt!"

Hắc y nhân trong đêm trăng giống như mị ảnh, nhanh chóng thoát đi, nhưng không ra được vài bước, liền có mưa tên che trời lấp đất mà đến.

Đội chính cả kinh, hét lớn: "Lui về túu lâu tránh tên!"

Nhiễm Nhan theo các hộ vệ cùng nhau lui về trong túu lâu, đóng lại cửa cùng cửa sổ xong, chỉ nghe bên ngoài mũi tên pháp pháp cảm lên trên khung cửa, có mũi xuyên qua lớp giấy Cao Ly trên khung cửa khắc hoa bắn vào trong, nhưng vì khoảng cách có chút xa, cho nên có thể dễ dàng bị kiềm chém ra.

Bên ngoài không có tiếng chém giết, nhưng chỉ chốc lát sau tiếng kêu rên liền vang lên.

Mưa tên giằng co chừng hai ngụm trà, Nhiễm Nhan cảm thấy cho dù có võ công cao siêu đi nữa cũng nhất định bị bắn thành cái sàng.

Người trong phòng cũng không dám dựa quá gần cửa sổ, sôi nổi lui ra xa.

Bốn phía khôi phục yên lặng.

Sau một lát, ngoài cửa có người hô lớn, "Trong lâu là ai?"

Đội chính không dám trả lời, hỏi lại: "Các ngươi là người phương nào?"

Bên ngoài trầm mặc hai giây, đáp: "Thành nam cầm vệ quân!"

Trong phòng, mọi người lần lượt nhẹ nhàng thở ra, đội chính cao giọng đáp: "Bọn ta là hộ vệ của Tông Quốc Công phủ và Tương Võ Hầu phủ, vì tìm Tiêu Thị lang mà đến!"

"Xuất hiện đi!" người bên ngoài nói.

Đội chính nhẹ tay nhẹ chân đi đến gần cửa, nhìn xuyên qua lỗ mũi tên ra bên ngoài, giáp sắt hàn quang, quân vê san sát, hơn một ngàn bộ cung tiễn đã lắp tên trên dây cung, nếu bọn họ có một chút dị động thì sẽ có mưa tên che trời lắp đất đánh úp lại.

"Thu hồi vũ khí đi." Đội chính nói, lột khăn che mặt ra, mở cửa phòng bước ra ngoài.

Tướng quân ngồi trên lưng ngựa nhìn hơn trăm người lục tục đi ra từ trong lâu, cúi đầu nói với phó tướng bên cạnh: "Đi thỉnh Tiêu Thị lang đến."

Nghe thấy những lời này, tim Nhiễm Nhan rốt cuộc bình yên.

Mọi người đối mặt với một đám mũi tên đang vận sức chờ phát động, cảm thấy gan bàn chân đều tê dại. Một lát sau, có tiếng vó ngựa truyền đến, lập tức một bộ áo tím tay áo bay bổng, tựa như mũi tên vừa thoát cung, trong nháy đã ở trước mặt, nhanh chóng kìm cương ngựa đứng vững, thoát nhìn liền mạch lưu loát vô cùng đơn giản, nhưng kỹ thuật cưỡi ngựa như vậy, người biết cưỡi ngựa đều sẽ thầm khen một tiếng tuyệt.

"Cửu Lang!" đội chính lập tức gọi.

Tiêu Tụng thấy rõ là đội chính mà giữa trưa hắn phái đi bảo hộ Nhiễm Nhan, không khỏi nhíu mày, "Vương Giản, phu nhân đâu?"

Vương Giản quay đầu liếc nhìn Nhiễm Nhan một cái.

Tiêu Tụng theo ánh mắt hắn nhìn qua, Nhiễm Nhan một thân hắc y, tóc búi cao, so với ngày thường thêm vài phần anh khí, khi đôi mắt đen kít nhìn hắn, mang theo một chút cảm xúc chỉ có hắn mới có thể hiểu được.

Tiêu Tụng cái gì cũng không nói, giục ngựa tiến lên, một tay vót nàng lên lưng ngựa, quay đầu lại nói với tướng quân kia: "Đích xác đều là người trong phủ ta, trong túu lầu có mật đạo, thỉnh tướng quân bảo đảm."

Nhiễm Nhan cũng mặc kệ có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn, duỗi tay ôm lấy eo Tiêu Tụng.

Gió đêm thổi nhẹ, toàn thân Nhiễm Nhan mát sạch khẩn trương, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng, một tia sức lực cũng không còn. Tiêu Tụng phát hiện nàng đột nhiên xui lơ, lập tức nâng một tay giữ lấy nàng. Nàng lo lắng cái gì cũng không nói ra, nhưng bản thân nàng và hộ vệ của phủ Quốc Công xuất hiện ở đây đã bày tỏ tất cả quan tâm dành cho Tiêu Tụng.

Nhiễm Nhan không phải không tin vào năng lực của Tiêu Tụng, nhưng đúng như lời hắn từng nói qua, nếu đem một người đặt vào vị trí quan trọng nhất trong lòng, thì không thể đánh cuộc, không thể thua. Dù cho có một vài phần nguy hiểm, cũng tuyệt đối không thể bỏ mặt không màng đến.

Ngựa dần dần dừng lại, Nhiễm Nhan chợt nghe thấy tiếng cười to của "đầu lĩnh" kia, "Trường An Quý kiến sâu quả nhiên danh bất hư truyền."

Nhiễm Nhan quay đầu nhìn, liền thấy một nam nhân trung niên có dáng người to lớn cường tráng, râu tóc hơi bạc, mày kiếm xéch lên, ánh mắt sắc bén nhìn Tiêu Tụng lại chứa vẻ tán thưởng, nhưng khi ánh mắt hắn dừng trên người Nhiễm Nhan, sát khí tức khắc nỗi lên bốn phía, cả người căng chặt, như một con báo có thể nhào tới cắn chết người bất cứ lúc nào.

"Nữ lang chủ nhà các ngươi đã từng làm những chuyện gì, tin rằng ta không cần phải nhắc nhở ngươi." Nhiễm Nhan đổi mặt với sát ý của hắn, ngữ khí gọn gàng bất kinh, "Đừng nói là mũi tên kia trúng chỗ yêu hại, ta vô lực xoay chuyển trời đất, dù là có thể cứu được, ta lại dựa vào cái gì phải cứu bà ta?"

Tiêu Tụng nghe vậy, lập tức minh bạch những người này là dư đảng của Đông Dương phu nhân.

"Ha ha ha! Uống công ta âm thầm làm người mẩy chục năm, lại để người ta nghe lén góc tường, quả nhiên là không đơn giản." Thủ lĩnh thấy căn bản không có khả năng giết Nhiễm Nhan nữa, liền đơn giản thu lại sát khí, "Thôi, mỗ nay đại thế đã mất, không giãy dụa vô vị nữa!"

Vừa dứt lời, 'rẹt' một tiếng rút kiếm ra, hét lớn, "Vì nữ lang chủ tận trung!"

Cung tiễn thủ chung quanh đột nhiên kéo căng cung trong tay, tạo ra thanh âm kẽo kẹt rất nhỏ, nhưng chưa có được mệnh lệnh, không dám tự tiện bắn tên.

Mà thủ lĩnh kia, lại một kiếm mổ bụng.

Hắn bên này vừa rống lên, bảy sát thủ đằng sau cũng kêu lên: "Vì nữ lang chủ tận trung" rồi noi theo thủ lĩnh tự sát.

Tiêu Tụng trong lòng thoáng tính toán số sát thủ chết đi, nhàn nhạt phân phó: "Còn có hai ba người chưa sa lưới, đi xin chỉ thị tướng quân kiêm kê thi thể, tiếp tục lùng bắt."

"Dạ!"

"Tiêu huynh." Tôn Chấn đến gần.

Nhiễm Nhan ngạc nhiên, theo thanh âm nhìn qua thấy Tôn Chấn mặt mũi tiêu tụy đang công một thiêu niên.

Tôn Chấn giao thiêu niên cho thị vệ bên cạnh, quỳ một gối trước mặt Tiêu Tụng và Nhiễm Nhan, "Tôn mỗ có hành vi tiêu nhân, suýt nữa hại tính mạng Hiền Lương phu nhân, ngày mai sẽ đến phủ chịu đòn nhận tội."

Tiêu Tụng rũ mắt nhìn hắn một cái, "Không cần, Tôn Thiếu Khanh cứu nije từ sốt ruột, Tiêu mỗ có thể lý giải, nhưng Tiêu mỗ ta đời này kiếp này cũng chỉ có một thê tử, không thể thấp hơn so với nhi tử ngươi, ngươi hâm hại thê tử ta lâm vào hiểm cảnh, đừng nói là chịu đòn nhận tội, dù có lấy chết ta tội Tiêu mỗ cũng tuyệt đối không tha thứ."

Dứt lời quay ngựa rời đi.

Toàn bộ hộ vệ Tiêu thị lập tức đi theo.

Ánh trăng hơi lạnh, hai người cưỡi ngựa chậm rãi mà đi, hồi lâu sau, Nhiễm Nhan nói: "Lưu xá nhân chết rồi."

Tiêu Tụng nhẹ nhàng xoa xoa vai nàng, một lát mới mở miệng nói: "Người hại chết ông ấy, sẽ không ung dung ngoài vòng pháp luật."

"Ừm." Nhiễm Nhan lên tiếng, ngược lại hỏi: "Tôn Chán không phải bị áp chế sao? Sao lại cùng người hợp tác rồi?"

Tiêu Tụng khẽ cười nói: "Ta vẫn luôn suy nghĩ, vì sao Tôn Chán không nói chuyện Lưu xá nhân mất tích cho ta trước, mà lại nói cho người, bởi vì có vài phỏng đoán không quá minh xác, cho nên mới phát cho người nhiều hộ vệ như vậy, lo trước khỏi hoạ. Hắn đối với người khác làm bộ rất khéo, nhưng chỉ cần là giả, đều sẽ có sơ hở. Tôn Chán bất quá là sốt ruột u mê đầu óc, muốn thuyết phục hắn hợp tác cũng không phải việc khó."

"Ừm." khi Nhiễm Nhan biết Tiêu Tụng gặp nguy hiểm, cũng nôn nóng như vậy, cho nên có thể hiểu Tôn Chán, nhưng đúng như lời Tiêu Tụng, hiểu thì hiểu, không có nghĩa là sẽ tha thứ, bọn họ đều không có phẩm đức thánh nhân đi hy sinh bản thân để thành toàn cho người khác.

Chương 412: Bạo nộ

Thời gian đã gần khuya, phường thị đã đóng cửa, nhưng Tiêu Tụng có lệnh bài của Hình Bộ, tổng cộng hơn hai trăm người của hai phủ thoái mái vào thành rồi tách ra ai về phủ người đó.

Nhiễm Nhan và Tiêu Tụng đến trước nội môn, liền nhìn thấy Ca Lam.

"Phu nhân, lang quân." Ca Lam khom người thi lễ.

"Hài tử thế nào rồi?" Nhiễm Nhan xuống ngựa liền hỏi.

Ca Lam nói: "Hai vị tiểu lang quân bú xong đã sờm ngủ, tiểu nương tử không chịu bú sữa bà vú, ăn một chút trứng chưng, hiện tại còn chưa ngủ."

Nhiễm Nhan nghe vậy, lập tức sai người chuẩn bị nước ấm, vội vàng đến phòng tắm tắm rửa, rồi trở về phòng ngủ.

Nhược Nhược đang ngồi trên giường nhỏ cúi đầu nghiêm túc nghiên cứu mấy món đồ chơi nhỏ, khuôn mặt bánh bao phúng phính, thỉnh thoảng bĩu môi. Văn Lục đang ngồi cạnh giường coi chừng bé.

"Phu nhân!" Văn Lục nghe thấy tiếng bước chân, vừa ngược lên thấy là Nhiễm Nhan, vui vẻ nói: "Ngài đã trở lại rồi!"

Nhược Nhược vừa nghe thấy Văn Lục gọi phu nhân, lập tức ngẩng đầu tìm người, thấy Nhiễm Nhan, cái miệng nhỏ mếu máo, đôi mắt sưng nước nhìn Nhiễm Nhan, đồ chơi trong tay cũng quăng, vội vàng duỗi tay đòi mẫu thân ôm.

Nhiễm Nhan đau lòng bế bé lên, cúi đầu hôn mấy cái lên khuôn mặt nhỏ, nhẹ giọng hỏi: "Nhược Nhược hôm nay có ngoan không?"

Hài tử còn chưa tới một tuổi, Nhiễm Nhan đương nhiên không trông cậy bé có thể trả lời, chỉ là đã quen giao lưu như vậy. Văn Lục nói: "Tiểu nương tử rất ngoan, một buổi trưa tìm ngài khắp nơi, cũng không khóc không nháo,

nhưng hai vị tiểu lang quân, khóc thảm, dỗ như thế nào cũng không được, làm người cả viện gấp đến hỏng."

"Nãí nãí..." khuôn mặt nhỏ của Nhuược Nhuược không ngừng ủi lên ngực Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan cười xoa xoa đầu nhỏ của bé, cởi vạt áo cho bé bú. Cũng may lúc ba hài tử được sáu bảy tháng tuổi, Nhiễm Nhan đã bắt đầu cho bọn chúng ăn dặm, bằng không gấp phải tình huống đột ngột như hôm nay, Nhuược Nhuược chắc phải chịu đói một ngày.

Tiêu Tụng cũng vừa tắm gội xong tiến vào, tóc đen cột lỏng lẻo dang sau.

Vân Lục khom người nói: "Lang quân."

Nhuược Nhuược vội vàng quay đầu nhìn rồi nhéch miệng cười với Tiêu Tụng, xong vội vàng bú tiếp.

Tiêu Tụng khẽ cười nói: "Nhuược Nhuược có thể nghe hiểu, nữ nhi của Tiêu mỗ rất thông minh."

"Tự luyến! Hài tử cũng sắp một tuổi, hài tử nhà khác lúc này cũng đã hiểu vài câu rồi." Nhiễm Nhan thành thật nói.

Tiêu Tụng ngồi xuống bên cạnh nàng, Nhiễm Nhan hỏi: "Có đi nhìn lão đại với lão nhị chưa? Nghe nói hôm nay khóc rất dữ."

"Mới vừa nhìn xong, ngủ rồi." Tiêu Tụng tiện tay cầm một cuốn sách từ trên bàn lên xem.

Nhuược Nhuược ngủ trong ngực Nhiễm Nhan, nàng vỗ nhẹ nhè trong chốc lát, xác định bé đã ngủ say, liền để Vân Lục ôm đến phòng trẻ con. Nhiễm Nhan đi theo nhìn hai tiểu gia hỏa kia, thấy chúng ngủ rất say, mới yên tâm trở về phòng.

Tiêu Tụng thấy nàng tiến vào, mới buông sách trong tay.

Nhiễm Nhan thoát lực nằm trên giường, Tiêu Tụng nằm bên cạnh nàng, Nhiễm Nhan xoay người ôm hắn nói: "Một ngày này dài như 10 năm."

"Chờ sau khi trũ quân củng cố thì hết thảy sẽ yên ổn." Tiêu Tụng ôm nàng, nhẹ giọng nói: "Trước hết tạm thời quan sát đã, chờ sau khi vào thu, hài tử đều đầy một tuổi, thế cục nếu vẫn không rõ ràng, người liền mang theo hài tử đi Lan Lăng đi."

"Ừm." Nhiễm Nhan ứng tiếng.

Hai người thể xác và tinh thần đều mệt dựa vào nhau, rất nhanh liền ngủ.

Ngủ hai canh giờ thì tiếng trống canh vang lên, Tiêu Tụng lại rời giường, dùng qua loa đồ ăn sáng liền thượng triều.

Hôm nay không khí trên đại điện một mảnh túc sát, tất cả mọi người nín thở ngưng thần, rũ đầu mắt nhìn mũi mũi nhìn tim. Tràng chém giết đêm qua ở quanh Khúc Giang kia, huyết vũ tinh phong, đã chết hơn trăm người, cả cấm quân cũng đều xuất động, chuyện này từ Trịnh Quán chi trị tới nay, đã rất ít phát sinh dưới chân hoàng thành, có thể tưởng tượng Lý Thé Dân tức giận đến mức nào.

Trong khoảng thời gian này Lý Thé Dân không ngừng nổi nóng, thân thể cũng không tốt lắm, ôn ho khan một tiếng, chậm rãi nói: "Bang đạo tặc kia là ở sau màn làm chủ? Có mạnh mẽ gì không?"

Tôn Chấn cầm hốt bước ra khỏi hàng, nói: "Đêm qua khi đạo tặc tự sát, đã hô to: Vì nữ lang chủ tận trung. Ngoài ra, cũng không có mạnh mẽ gì."

Lý Thé Dân nhíu mày dựa nghiêng thân mình, nhàn nhạt nói: "Đạo tặc toàn bộ sa lưới sao?"

"Dạ! Vốn dĩ có ba người chạy thoát, nhưng bị Trịnh tướng quân vây bắt, đạo tặc thấy đã mất đường lui, liền tự sát." Tôn Chấn đáp.

"Gây sóng gió ngay dưới chân hoành thành, liên tục ám sát quan viên triều đình, sát thương mấy chục người, cũng tồn thương đến sinh đồ Quốc Tử Giám, đám người này, phải bị tội gì?" Lý Thé Dân ngữ khí bằng phẳng, nhưng không biết vì sao, lại mang cảm giác nghiến răng nghiến lợi.

Mọi người cũng phát hiện cảm xúc của ông, nhưng người chết cũng đã chết, chỉ còn nước lục thi*, lời này tuyệt đối sẽ không thoát ra từ miệng thánh thượng.

*'lục thi' là phanh thây, làm nhục thi thể

Nên phán hình phạt gì, chuyện này có quan hệ lớn đến Hình Bộ, dưới chân Trương Lượng lại như mọc rễ, đứng im đó như một pho tượng. Yên lặng một lát, Tiêu Tụng đành phải bước ra khỏi hàng, "Tôi ác tày trời, phải lục thi thị chúng để khiển trách."

"Üm, cứ như lời Tiêu Thị lang, lục thi thị chúng, các khanh có dị nghị gì không?" Lý Thé Dân hỏi.

Mọi người khom người đồng thanh: "Chúng thần không có dị nghị."

"Cứ vậy mà làm đi." Lý Thé Dân vân đậm phong khinh phủi qua chuyện này, "Các khanh có việc thương tấu, không có việc gì thì tan đi."

"Chúng thần không có việc gì." Mọi người lại lần nữa đồng thanh.

Lý Thé Dân hiện tại nhìn như giếng cổ không gợn sóng, kỳ thật có khả năng nổ tung bất cứ lúc nào, lúc này, chỉ cần trời không sắp xuống, thì đều coi là không có việc gì, nếu có ai không cẩn thận đụng phải sợi dây đang căng cứng này, quyết định là có kết cục ăn không hết gói đem đi.

Mọi người theo thứ tự rời khỏi đại điện, chậm rãi đi về công sở của từng người. Bọn họ đi đều rất chậm, chủ yếu là muốn biết thánh thượng có tìm người nghị sự hay không. Nhưng thăng đến khi toàn bộ thân ảnh của các đại thần nội các biến mất khỏi tầm mắt, cũng không thấy có ai bị triệu.

Bản thân Tiêu Tụng là người trải qua tràng bao vây tiêu trừ đêm qua, bởi vậy cũng là đối tượng bị mọi người dò hỏi, hắn cũng không chậm chạp, nâng bước đi về Hình Bộ, đi ngang qua vài nơi còn có thể ngẫu nhiên nghe thấy nghị luận sôi nổi.

"Sao lại thế này a? Nghe nói đêm qua Thái Tử xông vào Cam Lộ điện, sao không có tiếp theo?"

"Thái Tử hôm nay không thượng triều..."

"Đừng hỏi nữa, hiện tại mấy vị các lão đều mang bộ dạng chuyện không liên quan đến mình, các ngươi còn nhào tới làm gì."

Trong lòng Tiêu Tụng không khỏi cười khổ, hắn là người từ lúc bắt đầu liền quyết tâm giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang, kết quả hiện tại lại bị cuốn vào sóng to, muốn từ đầu ngọn sóng lui xuống, không thương thì tàn! Biện pháp duy nhất là làm người nương theo con sóng, đón sóng dữ, theo đầu sóng lui xuống.

Trong Cam Lộ điện.

Lý Thé Dân thay thường phục, dựa vào ghế cong, trong tay nắm một xấp tín hàm thật dày, ngoogn phát ngốc.

Thật lâu, ông mới hơi động thân mình, nói: "Đi truyền Thái Tử."

"Dạ." Trung Thụy đi theo bên người Lý Thé Dân hầu hạ hơn hai mươi năm, có thể rõ ràng nhận ra được thánh thượng đây là sắp nổi cơn mưa rền gió dữ, vội vội vàng vàng lui ra ngoài.

Chưa đến một khắc, Lý Thùa Càn vội vàng chạy tới, dư quang thấy Trung Thụy dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn, liền biết tâm tình Lý Thé Dân không tốt, cẩn thận nói: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

"Phụ hoàng...hù." Lý Thé Dân cười nhạo một tiếng, đem trong tay đồ vật sập lên bàn, đột ngột gầm lên: "Ngươi còn biết ta là cha ngươi, ta còn đang ngồi trên cái ngôi vị hoàng đế này!? Vốn là cùng một rẽ mà ra, nghĩ cái gì mà gấp gáp như vậy? Lão tử còn chưa có chết, ngươi liền nhịn không được muôn diệt trừ thủ túc, chờ lão tử vừa quy thiên ngươi còn không đuổi tận giết tuyệt hay sao?"

Lý Thé Dân hung hăng quăng đồ trong tay lên người Lý Thùa Càn.

Lý Thùa Càn, nhìn đồng giấy rơi rụng ở dưới chân, lẩm bẩm: "Nhi thần không hiểu."

"Không hiểu!" Lý Thé Dân tóm lấy lư hương trước mặt quăng tới, ông tuy đang ở trong cơn thịnh nộ, lại không hề giận đến choáng váng đầu óc, cú quăng này chỉ sượt qua người Lý Thùa Càn, chứ chưa thật sự quăng trúng hắn.

Lư hương 'quang lang' một tiếng nén trên bình phong lưu li, người ngoài cửa đều im nhu ve sâu mùa đông.

Lý Thé Dân hàng năm chinh chiến, tính tình cũng vô cùng dữ dằn, chẳng qua là bất cứ lúc nào ông cũng đều có thể bảo trì cho đầu óc mình tương đối thanh tịnh, có thể khống chế hành vi của mình mà thôi.

"Ngươi trong lòng rõ ràng hơn bất cứ ai!" Lý Thé Dân chống eo cả giận nói: "Chính mình chọc ra chuyện không nói, thế nhưng lấy đủ chuyện ra đi tố giác huynh đệ mưu phản, ngươi kêu ta đem Thanh Tước đi chém đầu hay là sung quân đây?"

"Phụ hoàng!" Lý Thùa Càn đột nhiên quỳ trên mặt đất, "Nhi thần không phục! Những thứ này rõ ràng đều là sự thật, nhi thần vì sao không thể tố giác, Lý Thái muốn làm phản, chẳng lẽ muốn nhi thần ngồi chờ chết hay sao?"

"Lão tử ngươi chưa chết, cũng chưa mù." Lý Thé Dân nhịn không được lại bạo rống, "Một đám các ngươi là cái giống gì, lão tử nhìn rõ ràng đến một điểm cũng không sót."

Nước mắt Lý Thùa Càn đột nhiên chảy xuống, "Phụ hoàng! Nhi thần cũng là bị ép buộc thôi! Thanh Tước ở trong mắt ngài cái gì cũng tốt, ngài đau harkin, muốn phé ta đi để lập harkin làm trù quân, ta sợ hãi! Phụ hoàng, ta cũng sợ hãi bị phé, sợ hãi trở thành người bị giết kia!"

"Ngươi sợ hãi bị phé?" Lý Thé Dân đập bàn, vô cùng đau đớn giận dữ nói: "Hoang phé chính sự! Thanh sắc khuyên mã! Không nạp trung ngôn! Dạy mãi không sửa! Đối với sư trưởng bằng mặt không bằng lòng! Đối cung thần tùy tiện ngược đãi! Ngươi làm Thái Tử như vậy sao? Ngươi là đích trưởng tử! Ngươi là trù quân danh chính ngôn thuận! Nếu ngươi hiền đức, ai dám mưu phản, ai sẽ vô duyên vô cớ phé ngươi? Ta sủng ái Thanh Tước, thì phải sủng đến mức phé trưởng lập áu hay sao? Khắp thiên hạ đều nói lão tử là minh quân, chỉ có một mình ngươi thấy lão tử ngu ngốc có phải hay không?"

Lý Thùa Càn bị mắng đến á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, phụ hoàng không hề sai, là harkin ăn chơi sa đọa, đối sư trưởng bằng mặt không bằng lòng, chậm trễ chính sự, mới làm người khác sinh ra dị tâm. Nhưng harkin không có dũng khí chống đỡ giang sơn này, rồi lại sợ hãi bị ruồng bỏ. Ngoại trừ An Cẩn, không ai hiêu harkin.

"Phụ hoàng, nhi thần sai rồi." Lý Thùa Càn nằm trên mặt đất, thất thanh khóc rống.

Lý Thé Dân một bụng hóa, để nước mắt của hắn chậm rãi rơi tắt, chỉ ngồi trên tịch thở hồn hồn. Ông cũng đau lòng đứa con này ngay từ lúc nhỏ đã không được ông chiều cưng hoàng, Lý Thừa Càn chật vật bất lực, làm ông phảng phất như nhìn thấy hài tử bé nhỏ bên trong bức tường cao, một mình cuộn lại trong một góc nghe tiếng chém giết.

"Ta hỏi ngươi." Lý Thé Dân hòa hoãn cảm xúc, hỏi: "Những cung thần đó, là ngươi làm sao?"

Lý Thừa Càn ngừng khóc, thật cẩn thận nói: "Nhi thần chỉ là dưới sự giận dữ mà thất thủ đánh bọn họ, chưa từng đả thương tánh mạng người a."

"Nhất thời thất thủ!" Lý Thé Dân đột ngột nhảy dựng lên từ trên ghế, tiến lên túm lấy cổ áo Lý Thừa Càn, một quyền liền giáng xuống, "Ngươi cho là ta dễ lừa gạt cõi nào hả! A, ngươi nói đi."

Trung Thụy thấy Lý Thé Dân nện liên tiếp mấy quyền, khóc miệng Lý Thừa Càn đã rỉ máu, vội vàng nhào lên bảo vệ hắn, xin tha: "Thánh thượng, thánh thượng bớt giận! Thái Tử có tội, không thể đánh nữa a!"

"Cút!" Lý Thé Dân oán hận nói.

Chương 413: Bị bắt

Lý Thế Dân ngồi trước kỷ không ngừng ho khan, Lý Thừa Càn vội vàng nói: "Phụ hoàng, ngài sao rồi?"

Lý Thế Dân phất phất tay ra hiệu cho hắn đi nhanh đi. Lý Thừa Càn ra khỏi thư phòng, liền sai người đi gọi thái y đến.

Ở trong phòng Lý Thế Dân đương nhiên có thể nghe thấy, ông phẫn nộ với hành động của Lý Thừa Càn, nhưng cũng nghĩ trăm lần không ra, thời kỳ thiêu niên rõ ràng là một hài tử ưu tú, vì sao đột nhiên liền biến thành như vậy? Chẳng lẽ vì ông cung chiêu Thanh Tước, khiến cho Thừa Càn có cảm giác nguy cơ?

Trong mắt Lý Thừa Càn chỉ nhìn thấy Lý Thái, hắn không nhìn ra, người có uy hiếp lớn nhất với trữ vị của hắn không phải là Lý Thái người sủng quan chư vương, chảy cùng dòng máu đích tử với hắn, mà chính là Lý Khắc người mặc kệ ở trong quân đội hay trong dân gian, đều có danh vọng cực cao kia.

Lý Thế Dân làm một phụ thân không muốn cục diện tay chân tương tàn lại tái diễn, chỉ có thể tính toán đến như vậy.

Ông oán hận thở dài, ông sửa trị thiên hạ, ngự hạ lưu loát, lại sửa trị không được mấy nhi tử của mình. Chuyện này, ông đến giờ cũng tìm không ra đáp án.

Cả phòng hỗn độn.

Lý Thế Dân nhắm mắt bình phục tâm tình, một lát sau, mới nói: "Trung Thụy."

"Thánh thượng." Trung Thụy khom người nói.

"Truyền khẩu dụ của ta, lệnh tam tư thăng thừng đi tra rõ án mạng ở Đông Cung, hạn trong một tháng phải phá án, mặc kệ kết quả như thế nào, cũng

không được thiên tư giấu diếm." Lý Thê Dân nhấp mắt lại, thanh âm khàn khàn.

Lòng Trung Thụy chợt lạnh, dừng một chút, mới đáp: "Dạ."

Trong phòng lại khôi phục an tĩnh, cung tì nhẹ tay nhẹ chân thu dọn lư hương, hương tro và giấy tờ trên mặt đất, không dám phát ra chút tiếng động nào.

Cả tòa Thái Cực cung đều lặng lẽ đến nỗi làm người ta phát lạnh.

Tam tư có được thánh dụ, liền lập tức vội vã triển khai điều tra, việc này thủ phạm là ai, trong lòng mọi người đều có định luận, cảm thấy đây bất quá là tìm chứng cứ mà thôi. Bởi vậy, tam tư cũng chia ra ba nhóm. Vì trong các nhân chứng có quan viên của Hình Bộ, cho nên để Hình Bộ đi Đông Cung thu thập manh mối, Đại Lý Tự đi ghi chép khẩu cung của hộ vệ Tiêu phủ cùng với điều tra những người mà người chết trước đó gặp qua, Ngự Sứ Đài thì phụ trách ghi chép khẩu cung của Nhiễm Nhan.

Tuy người nghe thấy lời sát thủ nói chuyện từ dưới hầm đều là hộ vệ của Tiêu phủ, nhưng miệng của cả đám người, giấu không được chuyện về Đông Dương phu nhân, huống hồ Đông Dương phu nhân đã sớm bỏ mình, chuyện này ảnh hưởng đến Tiêu gia cũng không tính là quá lớn, còn về di ngôn của Lưu Phẩm Nhượng, thì càng không cân gạt.

Phàm là những gì Ngự Sứ Đài hỏi đến, Nhiễm Nhan đều nói hết từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ. Bao gồm những tên sát thủ đó vì nàng thấy Đông Dương phu nhân chết mà không cứu rồi sinh ra suy nghĩ trả thù, cũng bao gồm chuyện Lưu Phẩm Nhượng kể rõ Thái Tử bạo ngược ông.

"Có một việc, ta vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái." Nhiễm Nhan nói.

Ngự Sứ Trung Thừa biết được Nhiễm Nhan cũng thông hiểu phá án, vội vàng hỏi: "Ngài cứ nói."

"Lúc ấy người quăng Lưu xá nhân từ trên gác mái xuống kia, ta vẫn luôn cảm thấy hắn là đang cố ý dẫn chúng ta tìm ra mật đạo, hắn là không phải người trong đám sát thủ kia, hơn nữa Lưu xá nhân cũng nói, ông ấy bị giam nhiều ngày như vậy, nhưng đó là lần đầu tiên thấy hắn." Nhiễm Nhan cũng nói qua chuyện này cho Tiêu Tụng, hắn suy đoán ra vài khả năng, Nhiễm

Nhan cảm thấy đều có đạo lý, nhưng lúc này nàng không muốn xen vào việc này.

Ngự Sử Trung Thùa nhìn văn sú đã ghi chép xuống, liền hỏi: "Không biết Hiền Lương phu nhân còn có phát hiện điểm đáng ngờ nào khác hay không?"

Nhiễm Nhan cẩn thận nhớ lại, trong đầu bỗng nhiên hiện lên một câu, thủ lĩnh kia đã từng đặc biệt nhắc tới, hoa kim tú cầu Đông Dương phu nhân tròng có đưa về Lan Lăng hay không, Nhiễm Nhan trầm mặc một hồi, trong lòng có chút giãy giụa, cuối cùng vẫn nói: "Sát thủ đã từng đề cập đến hoa kim tú cầu do Đông Dương phu nhân tròng."

"Ồ? Thỉnh phu nhân kể lại đối thoại của sát thủ kỹ càng tỉ mỉ một chút." Ngự Sử Trung Thùa lập tức nói.

Nhiễm Nhan đem nguyên văn đối thoại thuật lại một lần.

Ngự Sử Đài đã sớm biết Nhiễm Nhan biết nghiêm thi, bởi vậy lại hỏi riêng về chuyên thi thể của Lưu Phẩm Nhượng, "Thỉnh phu nhân miêu tả một chút tình huống thi thể Lưu xá nhân lúc đó."

"Phần mặt Lưu xá nhân bị bầm tím nghiêm trọng, trên người giống với vị Thái Tử Trung thứ tử kia, thân trên dày đặc vết roi, chỗ không giống là trước ngực Lưu xá nhân cũng không có chỗ da nào lành lắn, miệng vết thương ở bụng đã sâu đến thấy được nội tạng, nhiều chỗ sinh mủ. Ta chưa xem xét cẩn thận, nhưng đại thể có thể thấy được, toàn thân ông ấy có rất nhiều chỗ gãy xương." Nhiễm Nhan nói.

Thương tích đến mức này, mấy quan viên Ngự Sử Đài nghe thấy mà cả người phát lạnh, trong lòng vừa sợ vừa giận, nhanh chóng nghĩ lại xem mình có từng tố giác Thái Tử hay chưa.

Nhiễm Nhan tạm dừng một chút, tiếp tục nói: "Ta hình như ngửi thấy trên người Lưu xá nhân có hạnh thảo, trên người ông ấy cũng ẩn ẩn có mùi tanh của nước, bất quá lúc ấy ta vội vã tục mệnh cho ông ấy, ánh sáng lại không đủ, trên người ông ấy nồng nặc mùi máu và mùi hôi, ta không thể xác định."

Trong nước của Khúc Giang, không phải chỗ nào cũng có hạnh thảo, Nhiễm Nhan cung cấp tin tức này, làm bọn họ hoài nghi Lưu Phẩm Nhượng

trước đó có thể không phải là bị cầm tù ở tòa tú lầu kia.

Mấy người Ngự Sứ Đài lại hỏi thêm vài vấn đề, thảng đến khi Nhiễm Nhan nói là không còn chỗ khả nghi nào nữa, mới từ bỏ.

Ngụ Sứ Trung Thừa thi lễ nói: "Đa tạ Hiến Lương phu nhân tương trợ."

"Ngài khách khí, là ta nên làm." Nhiễm Nhan nói.

Ngụ Sứ Trung Thừa được đến rất nhiều manh mối, hắn vội vã đi hội báo, sau đó còn phải phái người đi xác nhận, liền vội vàng cáo từ.

Nhiễm Nhan đứng trong đình hóng gió, đang định đi đến phòng trọ con nhìn ba cái tiểu gia hỏa, lại thấy Lưu Thanh Tùng cùng Trình Hoài Lượng vội vàng chạy tới.

"Tảu phu nhân." Trình Hoài Lượng giống như là mới được vớt từ trong nước ra, mặt đất chõ hắn đứng một chốc đã đọng đầy nước.

Lưu Thanh Tùng thở hổn hộc nói: "Cửu Lang đi tra án rồi?"

"Vô nghĩa." Nhiễm Nhan để hai người ngồi xuống, sai Văn Lục đi bưng canh giải nhiệt tối.

Lưu Thanh Tùng đặt mông ngồi lên tịch, "Đức Kiến bị bắt rồi, hai chúng ta ngồi không được mới chạy khắp nơi."

"Lý Đức kiển bị bắt, vì sao?" Nhiễm Nhan cũng ngồi trở lại.

"Đại Lý Tự nói tra được Đức Kiến trước đó có dùng bữa với vị Thái Tử Trung thứ tử kia ở Cẩm lâu, sau đó, Thái Tử Trung thứ tử liên mốt tung tích, bọn họ hoài nghi Đức Kiến có dính dáng đến vụ án này." Trình Hoài Lượng vốn lớn giọng, một khi kích động thì càng ồn ào.

Lưu Thanh Tùng thở dài, đây là sau khi Nhiễm Nhan kiểm tra vật trong dạ dày, Đại Lý Tự cẩn cù vào đó đi điều ra, mới lôi ra chuyện này, "Đức Kiến luôn luôn thân cận với Đông Cung...aizz!"

"Đại tướng quân thì sao? Ông ta có thái độ gì?" Nhiễm Nhan hỏi.

Lý Tịnh không chỉ nồng chinh thiện chiến, hơn nữa không phải chỉ là một vũ phu thuần túy, ông ta hiểu rất rõ những chuyện này của triều đình.

Lưu Thanh Tùng dựa vào bàn, lười nhác nói: "Còn có thể có thái độ gì? Một dạng với mấy vị các lão kia, chỉ có hai chữ, bình tĩnh. Nghe nói nhi tử mình bị bắt, liền tìm người đến hỏi thử là chuyện gì xảy ra, sau đó thì im lặng."

Nhiễm Nhan nói: "Chuyện này sơ là liên lụy quá lớn."

"Tảu phu nhân! Đức Kiến không có khả năng giết người!" Trình Hoài Lượng quát lên.

Lưu Thanh Tùng đào đào lỗ tai, nói: "Trời nóng, ngươi rống gì nha! Chúng ta đều biết Đức Kiến không có khả năng giết người, nhưng ngươi có thể bảo đảm là hắn không hề tham dự vào chuyện này hay không? Càng đáng sợ là liên lụy đến Đại tướng quân?"

Lý Tịnh vốn dĩ đã công cao chấn chủ, cho nên mấy năm nay từ quan lui về nhà đóng cửa từ chối tiếp khách, không tham dự chính sự, phân rõ giới hạn với triều đình, có vậy mới có thể giữ được quân thần an bình, lúc này Lý Đức Kiến bị cuốn vào chuyện ở Đông Cung, nếu người có tâm làm âm ĩ một cái, không có chuyện cũng biến thành có chuyện.

Trình Hoài Lượng thần kinh là thô một chút, nhưng phụ thân hắn cũng không phải là đèn cạn dầu, từ nhỏ mura dầm thấm đất, đương nhiên cũng có thể suy nghĩ cẩn thận ra lợi hại bên trong, không khỏi lầm bầm: "Đức Kiến cũng thật là, trước đó đã chết hai người, không có việc gì còn chạy tới cùng người của Đông Cung ăn cái gì cơm a!"

"Ừm, nếu là không có hai cọc ám mạng kia, hắn sợ cũng sẽ không đi tìm Thái Tử Trung thứ tử kia." Lưu Thanh Tùng ngắt một quả nho trong mâm trái cây trên bàn nhét vào miệng, hàm hàm hồ hồ nói: "Chúng ta giúp không được, cũng đừng thêm phiền. Cửu tấu, ôm ba cái tiêu gia hỏa kia tới chơi với ta một lát."

Trình Hoài Lượng cũng bị dời đi lực chú ý, đầy mặt chờ mong mà nhìn Nhiễm Nhan, hắn lần trước sau khi thấy Nhuược Nhuược xong, cảm thấy vật nhỏ kia thật sự rất thú vị, nhưng lại có chút ngượng ngùng, "Vậy cũng quá đột ngột rồi, Khinh Tùng ca, ngươi cũng không nói sớm, mỗi lần lẽ vật cũng chưa chuẩn bị."

"Về sau bồ sung." Lưu Thanh Tùng không để bụng nói.

Nhiễm Nhan thấy Trình Hoài Lượng thực sự chờ mong, cũng không làm họ mất hứng, để hài tử ngẫu nhiên gặp mặt người lạ một lần cũng khá tốt, bèn xoay mặt hỏi: "Hài tử hiện tại đang làm gì?"

"Phu nhân, tiểu lang quân cùng tiểu nương tử vừa mới ăn xong đang tiêu thực, chơi ở trong phòng." Ca Lam đáp.

Nhiễm Nhan bất động thanh sắc nhìn Ca Lam vài lần, thấy nàng ta đích xác không có gì khác thường, liền nói: "Sai người trải tịch ở nhà thuỷ tạ, kêu bà vú ôm bọn họ qua đi."

"Dạ." Ca Lam ứng tiếng, rồi đi nội viện.

Lưu Thanh Tùng nhìn bóng dáng nàng ta, quay đầu lại mang vẻ mặt bát quái hỏi Nhiễm Nhan: "Ca Lam đối với Đức Kiến thật sự một tí tình cảm cũng không có sao? Ta vừa mới chú ý tới nàng, có vẻ hơi thò o."

"Ngươi có thời gian rảnh quan tâm cái này, không bằng ngẫm lại làm sao để chuẩn bị hôn lễ, người sắp thành hôn, còn nhàn tản đến sợ." Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

"Đây là ngươi lại oan uổng ta! A Vận không cho ta nhúng tay, nói ta là cái bại gia tử, để ta lăn lộn như vậy, vừa thành hôn hai chúng ta liền phải đi uổng gió Tây Bắc. Có khoa trương hay không hả? Lão thái thái nhà chúng ta đê lại cho ta tiền đủ xài đến hai đời, không biết tiết kiệm làm cái gì." Lưu Thanh Tùng đầy mặt bất đắc dĩ, tiểu loli thanh xuân mỹ mạo có tiền còn biết kiếm tiền lại chịu tiêu tiền trong cảm nhận của hắn đã sớm tiêu tan như ảo ảnh.

Nhiễm Nhan cong môi, nói: "Xem ra ngươi rốt cuộc cũng ý thức được."

"Nếu là lão thái thái còn sống, lão tử cùng lăm thì cũng chỉ biết thêu hoa thêu." Lưu Thanh Tùng thở dài, "Đòi tiền cũng không có tác dụng gì."

Nghe những lời này, làm người thấy thương cảm.

Nhiễm Nhan cùng Tiêu lão thái thái ở chung không lâu, nhưng chỉ bấy nhiêu cũng có thể cảm nhận được mị lực từ nhân cách của bà, Lưu Thanh

Tùng lớn lên bên người bà hơn 10 năm, ngồi nhớ lại, khẳng định còn tưởng niệm hơn so với nàng.

Một lúc sau, Ca Lam quay lại nói, "Phu nhân, vú em đã ôm tiễn chủ tử qua rồi."

"Đi thôi." Nhiễm Nhan đứng dậy.

Lưu Thanh Tùng lập tức có tinh thần, cùng Trình Hoài Lượng chạy chậm về phía nhà thủy tạ.

Nhà thủy tạ xây bên hồ sen nằm giữa nội viện và ngoại viện, ranh giới cũng không quá rõ ràng, mùa hạ có lá sen rậm rạp và cây liễu che lấp, ngoại viện nhìn vào không thấy rõ lầm, nên tính là thuộc nội viện; mùa đông sen tàn tuyết trắng, tương liên với đường mòn, coi là thuộc ngoại viện cũng được.

"Bạn nhỏ, thúc thúc tới!" Lưu Thanh Tùng giang hai tay ra chạy qua.

Chương 414: Đuối theo ta đi

Ba cái tiểu gia hỏa nhìn thấy Lưu Thanh Tùng, lập tức vui vẻ vỗ tay, trình độ cao hứng này không thua lúc nhìn thấy Tiêu Tụng, nếu bị hắn thấy được, không tránh khỏi lại đâm lu giấm chua.

"Miêu miêu!" Nhược Nhược duỗi cánh tay nhỏ mềm mại chỉ vào Trình Hoài Lượng, bàn tay còn lại thì cào cào Tiêu lão nhị bên cạnh bé.

Lực chú ý của Tiêu lão nhị dời khỏi người Lưu Thanh Tùng, sau khi thấy Trình Hoài Lượng lại thành hưng phấn dị thường, cười khanh khách nói: "Miêu miêu!"

"Ha!" Lưu Thanh Tùng duỗi tay bế Nhược Nhược lên, tận lực dùng ngôn ngữ đơn giản hỏi: "Cái gì miêu miêu?"

Cánh tay nhỏ xíu của Nhược Nhược vuốt lên mặt bánh bao, chân mày nhỏ nhíu lại nghiêm túc suy tư một lúc lâu, "Đại miêu miêu."

Vân Lục che miệng cười nói: "Vừa rồi ở trong hoa viên nhìn thấy hai con mèo, nô tỳ liền nói cho tiểu lang quân và tiểu nương tử, là miêu miêu."

Nhược Nhược chắc là thấy mặt Trình Hoài Lượng đầy râu, liền nói là mèo.

"Ha ha!" Trình Hoài Lượng cười ha hả, nhịn không được muốn duỗi tay trêu đùa Nhược Nhược, "Tiểu nương tử này thật sự thú vị!"

Tiếng cười to như sét đánh, làm ba hài tử sợ tới mức sững sốt, Nhược Nhược khi phản ứng lại, là hoảng sợ mà ôm cổ Lưu Thanh Tùng, khóc thút thít, hai tiểu tử thì ngửa đầu楞 ngơ ngẩn nhìn Trình Hoài Lượng, Tiêu lão nhị mếu máo, quay đầu lại ủi lên cái đùi tròn quay của Tiêu lão đại rồi khóc ầm lên.

Vành mắt Tiêu lão đại cũng đỏ hồng, bộ dáng như mưa gió sắp tới.

Hai bà vú sợ quá vội vàng chạy lại đỡ.

Nhiễm Nhan còn chưa lên tiếng, Lưu Thanh Tùng đã bất mãn nói: "Ngươi xem ngươi đi, làm hài tử sợ quá mức."

Trình Hoài Lượng ngượng ngùng gãi đầu, không biết làm sao mới tốt.

"Ba hài tử từ sau tiệc đầy tháng lần đó thì chưa gặp qua người sống, có chút nhát gan, không sao đâu." Nhiễm Nhan duỗi tay bế Nhược Nhược, nhẹ nhàng vỗ lưng bé trấn an.

Ba cái tiểu gia hỏa ngày thường gặp qua nam giới chỉ có Tiêu Tụng cùng Lưu Thanh Tùng, Nhiễm Vân Sinh thỉnh thoảng cũng sẽ qua một chuyến, nhưng bởi vì dòng dõi cách biệt, hắn cũng bận việc sinh ý, tới không phải thường xuyên, coi như không kể đến. Ba người này đều coi là ôn hòa, bọn họ đã bao giờ kiến thức qua động tĩnh cõi sương rồng như Trình Hoài Lượng này đâu.

"Nhược Nhược đừng khóc, thúc thúc đánh hắn cho con." Lưu Thanh Tùng nhắc chân đá.

Trình Hoài Lượng nhất thời không kịp đỡ bị trúng một đá, bật thốt lên một tiếng kêu đau, ba hài tử đột nhiên im bặt, mắt nhấp nháy nhấp nháy một bao nước mắt sôi nổi quay đầu nhìn.

Lưu Thanh Tùng vừa thấy hữu hiệu, lập tức đuổi theo đánh, Trình Hoài Lượng thấy ba hài tử thôi khóc, cũng không phản kháng, không ngừng né tránh, miệng ngao ngao la, "Khinh Tùng ca, ngươi làm bộ đánh là được, sao lại thật sự ra tay tàn nhẫn như vậy! Đằng nào hài tử nhìn cũng không hiểu!"

"Ta tay trói gà không chặt, ngươi là người luyện võ, còn chịu không nổi sao! Đừng có nói chuyện, đừng đắn mà kêu to đi." Lưu Thanh Tùng nói.

Hai tiểu tử thấy "đại miêu" bị đánh đến tán loạn, cười khัน khách, Tiêu lão nhị mới vừa rồi khóc dữ nhất lúc này vui vẻ nhất, cười đến đôi mắt cong cong mị thành một sợi chỉ, chỉ có thể thấy mấy cái răng sữa trong miệng.

Nhược Nhược thấy hai huynh trưởng cao hứng, cũng bắt đầu cao hứng theo.

Lưu Thanh Tùng sợ bị thương Nhược Nhược, liền đặt bé lên tịch, bắt đầu diễn trò đuổi đánh "đại miêu".

Tiêu Tụng vội vã trở về dùng cơm trưa, vừa qua khỏi nội môn, liền thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì Nhiễm Nhan cùng bà vú ngồi ở mép tịch, đều bị hoa sen che khuất, nhìn từ góc độ của Tiêu Tụng, chỉ có thể nhìn thấy Lưu Thanh Tùng đang đuổi đánh Trình Hoài Lượng đuổi đến cao hứng, Trình Hoài Lượng còn thỉnh thoảng la lên, "Đuổi theo ta đi! Đuổi theo ta đi!"

Lưu Thanh Tùng thì nói: "Đánh bẹp người con mèo bụi này!"

Rất có hiệu quả gây hiểu lầm!

Tiêu Tụng bước nhanh lên hành lang gấp khúc, thấy trên tịch mấy tiểu gia hỏa đang vui vẻ, lúc này mới hiểu rõ là chuyện gì, khụ một tiếng, "Hai người các ngươi đừng chạy nữa."

"Cửu Lang ngươi đã về rồi!" Lưu Thanh Tùng dừng lại, quét mồ hôi đầy đầu nói.

Trình Hoài Lượng lau mồ hôi, đi đến cạnh Tiêu Tụng, "Cửu Lang, vụ án thế nào rồi? Đức Kiến có chuyện gì không?"

"Gia gia." Nhược Nhược nã thanh nã khí gọi.

Tiêu Tụng ngẩn ngơ, rồi mừng như điên, gia gia, ý là 'a gia' a! Đây là lần đầu tiên nữ nhi gọi hắn, trước đó tuy đã dạy rất nhiều lần, nhưng hài tử có lẽ chỉ mới biết phát âm từ đơn giản, hơn nữa đều là hai chữ lặp lại, căn bản sẽ không gọi "A gia, mẫu thân". Nhược Nhược vậy mà lại gọi ra "Gia gia".

"Nữ nhi ngoan, gọi lần nữa." Tiêu Tụng bé bé lên nói: "Gọi a gia."

"Gia gia." Nhược Nhược thấy Tiêu Tụng cao hứng, liền nhếch miệng cười.

Hai tiểu tử cũng vỗ tay gọi theo, "Gia gia, gia gia."

Tiêu Tụng nhất thời mừng rỡ đến không biết làm gì, liền hôn môi đúra một cái, "Hài tử của Tiêu mồ rất thông minh."

Nhiễm Nhan cũng cao hứng, nói với hai tiểu tử: "Gọi mama, mama."

Hài tử đối với từ ngữ như 'mẫu thân' không mẫn cảm, Nhiễm Nhan liền theo cách gọi ở hiện đại. "ma ma" rất dễ gọi, so với 'gia gia' còn đơn giản hơn nhiều, hai đứa nhỏ lập tức biết gọi, "Ma ma."

"Ta nhất định phải sinh cái nữ nhi!" Lưu Thanh Tùng nói giọng chua lè. Hắn đời này yêu nhất chính là tiểu loli, cuộc sống tốt đẹp chính là mang theo tiểu loli đi xem cá vàng, đơn thuần mà xem cá vàng cũng được.

Trình Hoài Lượng mang vẻ mặt thần kỳ mà nhìn chằm chằm ba con người nho nhỏ, hắn căn bản không nhớ hai hài tử con vợ lẽ của mình kia là khi nào biết gọi "a gia", giờ phút này đột nhiên cảm thấy có chút tiếc nuối, mặc kệ là địch hay là thú, đều là hài tử của hắn a, vậy mà hắn chưa từng trải qua khoảnh khắc tốt đẹp như vậy.

Lưu Thanh Tùng cười tุม tím mà chồm qua, "Nhược Nhược! Gọi thúc thúc."

"Tùng Tùng." Nhược Nhược nã thanh nã khí gọi. Bé cắn âm không rõ, nghe tới lại giống như gọi tên hắn.

Lưu Thanh Tùng cũng không ngại, vui sướng sờ sờ khuôn mặt nhỏ của bé, "Thật ngoan"

Trêu hài tử một hồi, Nhiễm Nhan phân phó phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, sau đó mang Nhược Nhược cùng với hai tiểu tử trở về nội viện cho bú.

Sau khi hài tử rời đi, thị tỳ dọn tịch lớn đi, ba người ngồi quỳ xuống, từng người bưng chén trà lên uống mấy ngụm.

Trình Hoài Lượng nhịn không được hỏi: "Cửu Lang, Đức Kiễn hắn đến tột cùng có tham dự gây án hay không?"

"Khó nói." Tiêu Tụng buông chung trà, hơi thu nụ cười trên mặt, "Có người thấy, Đức Kiễn ở Cầm lâu dùng cơm xong rồi đi Khúc Giang, nhưng lại không ai thấy hắn ở Khúc Giang làm cái gì, chuyện này sợ là phiền toái."

"Đây tất nhiên là có người hâm hại." Lưu Thanh Tùng nói.

Tiêu Tụng nói: "Vậy cũng phải có chứng cứ mới được. Hiện tại nhân chứng vật chứng không có, hơn nữa sự tình phát triển theo hướng rất bất lợi với hắn."

Trình Hoài Lượng thở dài, "Càng lúc càng khó hiểu, Cửu Lang, từ nhỏ ngươi đã thông minh, ngươi nghĩ cách a!"

Ngón tay thon dài của Tiêu Tụng vỗ vỗ miệng ly, hắn hiện tại có thể thoát ra được đã là tốt lắm rồi, trầm ngâm một lát, mới chậm rãi nói: "Yên tâm đi, nếu các ngươi đều tin tưởng Đức Kiến không giết người, chỉ cần sự thật là như thế, ta nhất định có thể cho hắn một cái trong sạch, nhưng nếu chính hắn làm vậy... cả triều văn võ bao nhiêu đôi mắt nhìn chết cứng vào vụ án này như vậy, ta cũng không có bản lĩnh thông thiên để giữ được hắn."

Hiện tại cả Đại Đường, trên có thiên tử, dưới có bá tánh, có ai không chú ý vụ án này? Tiêu Tụng ngày thường làm việc nhín có vẻ như không bó tay bó chân, nhưng đó đều là hắn lượng sức mà đi, nếu không bị bức đến tuyệt lộ, hắn đương nhiên sẽ không thử đi khiêu chiến hoàng quyền.

Một lát sau, có thị tỳ đến thỉnh ba người đi dùng cơm trưa.

Cơm trưa xong, Tiêu Tụng lại vội vàng chạy về công sở.

Thời gian sau đó, Tiêu Tụng đều là trời chưa sáng đã đi, có đôi khi giữa trưa cả thời gian trở về ăn cơm cũng không có, có hai đêm còn tra án trăng đêm. Người của Tam tư cũng như hắn, vì một vụ án này mà bận đến xoay vòng. Dù gì thánh thượng chỉ cho thời gian một tháng, thoát nhìn rất dài, nhưng một khi bắt đầu tra, thời gian liền như thoi đưa, bắt tri bắt giác đã qua nửa tháng.

Nhiễm Nhan cũng đau lòng hắn mệt nhọc, mỗi ngày đều giúp hắn sửa sang lại tư liệu vụ án, ngẫu nhiên còn cùng nhau phân tích vụ án.

Toàn bộ vụ án dần dần trồi lên mặt nước.

Mọi chuyện bắt đầu, là Thái Tử bắt mãn cung thần khuyên can, dần dần thành ngược đãi bọn họ, cung thần giận mà không dám nói gì, chỉ có thể cắn nát răng nuốt vào bụng. Nhưng thời gian dài, có người đã bắt đầu chịu không nổi. Thông qua tìm hiểu của tam tư với người nhà của người bị hại, trước khi người bị hại chết đi từng có cảm xúc phẫn nộ, hơn nữa còn nói ra miệng, là muốn viết tấu chương tố giác việc này, buộc tội hành vi vô đạo của Thái Tử.

Lúc đầu chết ba người, một người là Tư nghị lang, một người là hầu đoc, còn có một nội thị. Hai người trước đều chết ngay trong nhà mình, nội thi thì bị vứt xác vào Khúc Giang.

Lần thứ hai thụ hại là bốn người, Ngân Thanh Quang Lộc đại phu kiêm Thái Tử Tả thứ thủ Trương Huyền Tô bị tập kích ở Khúc Giang, thân trúng vài đao gần mất mạng, cùng với một quan viên khác ở bên cạnh là vô tội bị giết; Thái Tử Trung xá nhân Lưu Phẩm Nhượng bị ngược đãi đến chết ở Khúc Giang, một người là Thái Tử Trung thứ tử bị ngược đãi dẫn đến tắc động mạch rồi chết trong Đông Cung, hơn nữa còn bị dời xác đến thiên điện.

Ba người này đều là gián thần, có trách nhiệm quy phạm, giám sát lời nói việc làm của Thái Tử.

Sáu người nói trên, đều có một điểm giống nhau, đó là có thể trực tiếp xúc với Thái Tử.

Lý Đức Kiến sở dĩ bị cuốn vào trong đó, là vì vị Thái Tử Trung thứ tử kia trước khi chết đã từng mòi hắn đến Cẩm lâu ăn cơm, rồi sau đó lại đi Khúc Giang.

Hiện giờ điều tra ra, trong ba người chết lần đầu tiên, ngoại trừ nội thi, hai người khác đều là bị sát thủ ám sát bỏ mình.

Lần thứ hai, Trương Huyền Tô cũng là lọt vào sát thủ ám sát.

Trong sáu vụ này, có hai vụ đều là phát sinh ở Khúc Giang.

Mà ở thời điểm phát hiện xác chết trôi trên Khúc Giang, Lý Đức Kiến đang ở đó du hồ, hắn có thuyền, hơn nữa chuyện du hồ là từ hắn khởi xướng, hắn hoàn toàn có thể bí mật tới Khúc Giang trước rồi vứt thi thể vào trong nước, sau đó lại thản nhiên từ nhà gặp gỡ mọi người. Cũng có khả năng hắn chờ thi thể trên thuyền, thura lúc người khác không chú ý mà vứt xác, nhờ đó có được nhân chứng. Thậm chí, Lý Đức Kiến cẩn bản không cần tự mình đi vứt xác. Khi Trung xá nhân Lưu Phẩm Nhượng tử vong, Lý Đức Kiến lại có thị tì sai vặt trong phủ làm chứng là hắn ở trong phòng ngủ, độ tin cậy hiển nhiên không đủ.

Xem xong những thứ này, cả Nhiễm Nhan cũng không tin Lý Đức Kiến không có quan hệ gì với vụ án này. Hơn nữa người quăng Lưu Phẩm

Nhượng từ trên gác mái xuống kia, thân phận khó bẽ phân biệt, nếu người nọ là Lý Đức Kiên, cũng có thể hiểu được.

"Cũng cảm thấy Đức Kiên khó có thể phủi sạch việc này đi?" Tiêu Tụng vừa mới tắm gội quá, từ phía sau ôm lấy nàng.

"Đúng vậy." Nhiễm Nhan thở dài.

Tiêu Tụng nhíu mày nhìn hờ sơ, một lúc lâu sau, mới nói: "Kỳ thật ngày ấy lúc ta lên thuyền tắm rửa, khi đi ngang qua một gian phòng, nghe thấy bên trong có hỗn hợp dược hương cùng đàn hương, cực kỳ nồng, ta từ nhỏ lớn lên cùng Đức Kiên, đương nhiên biết hắn không thích mùi nồng."

Nhiễm Nhan kinh ngạc nói: "Ý của ngươi là..."

Chương 415: Khinh Tùng ca nhi muốn kết hôn rồi

Không khó phỏng đoán, thuyền muôn du hồ không có khả năng cùng ngày mới thả lên Khúc Giang, hắn có lẽ là ngày hôm trước đã dùng thuyền chở thi thể vứt bỏ đến Khúc Giang, nhưng thi thể đã bị hư thối đến mức độ nhất định, tất nhiên mùi sẽ bị lưu lại, lúc đó mà đổi thuyền thì sẽ dễ dàng bại lộ, bởi vậy chỉ có thể dùng mùi nồng nặc để che lấp.

"Người trên gác mái kia, có phải Lý Đức Kiển hay không ta không biết, nhưng có thể khẳng định, hắn tương đối quen thuộc với ta." Nhiễm Nhan mấy ngày nay vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này, đem ngôn ngữ, ngữ khí, tâm thái của người kia phân tích hết một lần, "Lúc ấy hắn nói câu đầu tiên là: Hiến Lương phu nhân, ngươi cũng thật làm người giật mình. Rất có khả năng trong đầu hắn vốn có nhận thức khác về ta, mà hành vi của ta vừa lúc lại vượt qua những gì hắn dự tính."

Nhiễm Nhan ngay sau đó nói: "Câu thứ hai là: Nghe nói Hiến Lương phu nhân thích thi thể, ta hôm nay đặc biệt chuẩn bị một khối cực phẩm, làm lẽo gắp mặt. Trong lời này rõ ràng mang vẻ trêu chọc, ta cảm thấy hắn biết ta đang vội vã tìm người, cho nên hắn cố ý nói như vậy để kích thích ta, mang tâm thái thích đùa bỡn nhân tâm tìm kiếm kích thích."

Tiêu Tụng gật đầu tán đồng, Nhiễm Nhan tiếp tục nói: "Hắn biết ta biết nghiệm thi, hơn nữa cũng không ngăn cản hành động của ta, lúc ấy hắn ở trong tối ta ở ngoài sáng, với trình độ đào tẩu nhanh chóng của hắn, nếu hắn muốn giết ta, cũng chưa chắc là không thể đắc thủ. Cho nên ta phân tích, người này có tâm lý vặn vẹo ở trình độ nhất định, hắn cho rằng, đây là một trò chơi thú vị."

"Ngươi nói rất có đạo lý." Tiêu Tụng gác cầm trên vai nàng, nhắm mắt nói: "Hiện tại vặn vẹo nhất là Thái Tử, ghi hận người khác khuyên can hắn thì thôi đi, ngược đãi người ta thành bộ dáng kia, hai chữ vặn vẹo cũng không đủ để hình dung."

Căn cứ ghi chép trên tư liệu lịch sử đời sau mà Nhiễm Nhan đọc qua, Lý Thừa Càn về sau, đích xác là bị điên không nhẹ.

Ân tượng đối với Lý Thừa Càn, Nhiễm Nhan chỉ dừng lại ở mức thoảng qua, chỉ cảm thấy hắn thoát nhìn vô luận khí độ hay diện mạo cũng không coi là rất xuất sắc.

"Ta muôn gặp Thái Tử." Nhiễm Nhan bỗng nhiên nói.

Tiêu Tụng trợn mắt, đang muôn phản đối, Nhiễm Nhan ngắt lời hắn: "Ta hiện tại làm nhân chứng, không thể dễ dàng rời khỏi Trường An, đã bị cuốn vào việc này, hiện tại ngươi lại đang ở trong đó, không cần có suy nghĩ một người chống đỡ, ta muôn tận hết khả năng của mình, cùng ngươi kề vai chiến đấu, chỉ mong việc này sớm kết thúc. Ta có dự cảm, vị trí của Thái Tử không kéo dài, hắn nhất định sẽ không trở thành hoàng đế."

"Aizz!" Tiêu Tụng thở dài, cao giọng nói: "Người đâu!"

Vân Lục vội vàng chạy vào, "Lang quân, phu nhân."

"Đi thông tri ám vệ, trong phạm vi mười trượng, không được cho ai tiếp cận." Tiêu Tụng nói.

"Dạ." Vân Lục lui ra ngoài.

Ước chừng sau nửa khắc, Vân Lục lại tiến vào nói: "Lang quân, đã kiểm tra qua, không có người."

"Ừm, đi xuống đi." Tiêu Tụng nói.

Vân Lục lại lần nữa lui ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Tiêu Tụng ngồi thẳng, tính toán đem toàn bộ sự việc cùng Nhiễm Nhan nói rõ ràng, hắn duỗi tay rót chén nước, thanh âm thuần hậu của hắn xen lẫn trong tiếng nước róc rách: "Kỳ thật ta đã sớm cùng Trưởng Tôn thị đạt thành nhận thức chung, Thái Tử trữ vị nếu được củng cố, ta liền ở phái trung lập, nếu Thái Tử thật sự không được, liền dụng lực bảo đảm cho Cửu hoàng tử làm đến trữ quân."

Tiêu Tụng đưa một chén nước cho Nhiễm Nhan, "Trưởng Tôn thị ủng hộ Thái Tử, đơn giản là muôn gia tộc được che chở, không đến mức suy sụp. Thái Tử là đích trưởng tử do Trưởng Tôn hoàng hậu sinh ra, có quan hệ thân hậu với thị tộc mẫu hệ, mà hắn trước đây rất là nhân hiếu, dù cho có

chút thắt đứt, nhưng hắn kế vị, không thể nghi ngờ là đối với Trưởng Tôn thị có chỗ tốt rất lớn, cho nên vô luận như thế nào, bọn họ đều phải dùng toàn lực tận thủ đoạn để giữ được Thái Tử trữ vị. Nhưng hiện tại, vụ án này mặc kệ kết quả như thế nào, Thái Tử ngược đãi cung thần, thắt đứt bạc tình đã là sự thật, là thời điểm Trưởng Tôn thị nên buông tay."

"Hiện tại liền đây Cửu hoàng tử lên? Có thể quá sớm hay không?" Nhiễm Nhan nhớ rõ phải thêm một thời gian nữa Thái Tử mới có thể roi dài a, nhưng nhìn tình hình hiện tại, Đông Cung đã lung lay sắp đổ, duy trì không được bao lâu.

Tiêu Tụng khẽ cười nói: "Hiện tại đương nhiên không phải thời cơ tốt, vẫn là muốn nhìn kết quả của vụ án này. Hiện giờ, vụ án vẫn khó giải quyết, người biết, đâm sát thủ kia là thủ hạ của Đông Dương phu nhân, lúc trước Đông Dương phu nhân là cùng Lý Thái hợp tác, có khả năng sau khi Đông Dương phu nhân chết, nhóm người kia vẫn còn tiếp tục cùng Lý Thái hợp tác làm ra vẻ vì Đông Dương phu nhân báo thù hay không?"

Nhiễm Nhan gật đầu, đích xác có khả năng này.

Tiêu Tụng tiến thêm một bước phỏng đoán: "Ngươi nói người ở trên gác mái kia tựa hồ có ý dẫn dụ các ngươi đi vào mật đạo, có phải là muốn cho các ngươi nghe thấy đối thoại của đâm người kia, rồi giá họa cho Thái Tử hay không?"

"Là có cái khả năng này, nhưng trước đó ta cũng phân tích qua tính cách người kia, loại người này làm việc thường không theo cách nghĩ thông thường..." trong lòng Nhiễm Nhan vẫn cảm thấy nghi hoặc, nhưng phảng phất như khi phân tích cẩn kẽ như vậy, suy đoán của nàng cũng không vững vàng, mà cách trinh thám của Tiêu Tụng lại đáng tin cậy hơn.

Tiêu Tụng chần chờ một chút, vẫn hỏi: "Vậy ngươi cảm thấy, người kia có thể là Tô Tử Kỳ hay không?"

Nhiễm Nhan đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt thâm trầm mà nhìn chằm chằm Tiêu Tụng.

Hai người cho tới nay đều tránh đàm luận về Tô Phục, nhưng Nhiễm Nhan rất rõ ràng Tiêu Tụng là dạng người gì, hắn có thể bình ổn tâm thái của bản thân, sẽ không bởi vậy mà ảnh hưởng cảm xúc, nhưng cũng chính vì tình

cảm hắn dành cho nàng quá sâu, cho nên sâu trong nội tâm hắn, không thể tránh khỏi sẽ để ý việc này.

Nhiễm Nhan nhìn một hồi lâu, xác định không phải hắn đang hoài nghi nàng giàu diếm, mà là nghiêm túc dò hỏi ý kiến của nàng, mới thả lỏng lại, "Nếu ta cảm giác không có sai, hắn là không phải hắn."

Kỳ thật trong lòng Nhiễm Nhan xác định cũng khẳng định, người kia không phải Tô Phục, nhưng trước mặt Tiêu Tụng, nàng sẽ không vì giúp Tô Phục làm sáng tỏ, mà biểu hiện ra bộ dáng hiểu rõ nam nhân khác, như vậy chỉ làm tổn thương tâm Tiêu Tụng, dù Tiêu Tụng tuyệt đối sẽ ra vẻ như không có gì, nhưng thời gian làm phu thê cũng không coi là ngắn, nàng hiểu rõ hắn.

Trên mặt Tiêu Tụng hiện lên một nụ cười nhu hòa, hắn cũng biết Nhiễm Nhan chiếu cố tâm tình của hắn. Hắn và Tô Phục, ở trong lòng Nhiễm Nhan ai nặng ai nhẹ, một câu này đã biểu hiện rõ ràng.

Thẳng đến lúc này, hắn mới có chút tiêu tan.

"A Nhan, ngươi có biết mình có cái tật xấu hay không." Tiêu Tụng bỗng nhiên cười rất vô lương tâm: "Ngươi ngủ nói mớ còn có thể đối đáp với người khác."

Tiềm tàng nơi đáy lòng nàng có rất nhiều chuyện, chỉ cần lúc nàng đang nói mớ hơi dẫn dụ một chút thì liền có thể biết được đến rõ ràng.

Nhiễm Nhan kinh ngạc nhìn hắn, chuyện này nàng lại không tự biết.

Kiếp trước Nhiễm Nhan đều ở một mình, ngẫu nhiên sẽ cùng khuê mật Tân Vân Lâm ở cùng một chỗ, nhưng đều là ai ở phòng người đó. Tân Vân Lâm có ngẫu nhiên phát hiện ra tình trạng này của nàng, nói cho nàng, nàng nghĩ đây bất quá là thỉnh thoảng mà thôi.

"Ngươi phát hiện khi nào?" mặt Nhiễm Nhan biến thành màu đen.

Tiêu Tụng ngó nghiêng khắp nơi mà nhấp một ngụm trà, "Khi còn ở trấn Tụ Thủy, khi đó ngươi đang hôn mê, lúc ta bọc chân cho ngươi, ngươi liền nói chuyện với ta, lúc ấy ta còn tưởng rằng ngươi đã tỉnh."

Còn có một lần là hắn lúc đêm khuya xông vào phòng nàng, bất quá cái này...thôi đừng nói tốt hơn...

Sau khi thành hôn bọn họ mỗi ngày đều ngủ chung, đương nhiên số lần càng nhiều.

Nhớ lại chuyện ở trán Tụ Thủy, Nhiễm Nhan nhớ rất rõ ràng, lúc ấy lời nói của mình nghe áu trĩ như tiểu nữ hài tùy hứng, nàng tưởng là nằm mơ, không nghĩ tới lại là sự thật!

"Tiêu Việt Chi, ngươi...ngươi thường xuyên thừa lúc ta ngủ mà hỏi chuyện?" Nhiễm Nhan trùng hán.

Tiêu Tụng nghĩ nghĩ nói: "Hm, cũng không phải thường xuyên. Ta chỉ là thỉnh thoảng không ngủ được, liền tìm ngươi tâm sự."

Nhiễm Nhan đứng bật dậy, leo lên giường đi ngủ, lạnh lẽo ném xuống một câu, "Về sau ngươi đều ngủ thư phòng đi."

Tiêu Tụng vội vàng buông chung trà, leo theo lên giường dỗ dành nàng cầu nàng tha thứ.

Hắn sẽ không nói ra, hắn lần đầu tiên chủ động dò hỏi, là sau khi vừa mới thành thân không lâu, bởi vì nàng trong mộng đã gọi tên Tô Phục.

Cho nên mặc dù biết được Nhiễm Nhan vì cứu Tang Thần mà từng có tiếp xúc thân mật, Tiêu Tụng vẫn để ý đến Tô Phục nhiều hơn là Tang Thần.

Nhiễm Nhan đối với tật xấu này thực sự là hết cách, chuyện này không phải là nàng có thể khống chế, nhưng lại không thể thật sự để Tiêu Tụng mỗi ngày ngủ thư phòng, cho nên nàng cũng chỉ còn cách mang trái tim bằng phẳng, mặc kệ nó đi.

Ngay giữa mùa hè đổ lửa.

Lưu Thanh Tùng lại lựa chọn ngày thành hôn ngay trong thời tiết này. Lúc này Nhiễm Nhan mới hiểu được, vì sao Đường triều sẽ cố sức dành thời gian để làm ra loại sa mỏng hầu như trong suốt kia.

Hôn phục tầng tầng lớp lớp, dùng sa mỏng may lên, linh động phiêu dật lại không mất vẻ đoan trang, để nữ tử thành hôn vào mùa hạ được giảm bớt rất

nhiều gánh nặng. Nhưng mặc dù là vậy, người lựa chọn thành thân vào mùa hạ cũng cực kỳ hiềm thay, bởi vì Đường triều quá nóng, mùa hạ càng nóng, như lồng hấp. Tân nương luôn băn khoăn giữa chuyện có nên tốn thêm tâm ý cho chuyện trang điểm, hoặc là cho chuyện mồ hôi đầy người.

"Ngươi ngày mai liền thành thân, hôm nay chạy qua đây làm gì?" Trong nhà thuỷ tạ, Nhiễm Nhan nhíu mày nhìn Lưu Thanh Tùng, "Chẳng lẽ là hội chứng sợ hãi trước hôn nhân?"

"Được rồi đó, ta không có cái bệnh kiều quý này." Lưu Thanh Tùng phát tay nói. Dừng một chút, lại nói: "Ở Đại Đường ta không có băn khoăn bị đóng gông."

Động tác Nhiễm Nhan nâng Phù Tang uống dừng lại, "Trước thành hôn thì thôi, sau khi thành hôn nếu ngươi có lỗi với a Vận, ta mổ ngươi."

"Khụ! Kỳ thật nam nhân trung trinh không hai lòng giống ta, đã là vô tiền khoáng hậu." Lưu Thanh Tùng dỗng dạc.

Thị tỳ chung quanh đều không khỏi che miệng cười khẽ.

Nhiễm Nhan nhìn hắn một cái, ý tứ là: Thấy không, đôi mắt quần chúng sáng như tuyết.

"Nói đi, sao lại vội vã thành hôn như vậy?" Nhiễm Nhan nói. Hôn kỳ là đã sớm định ra, nhưng Nhiễm Nhan vẫn luôn cảm thấy Nhiễm Vận tuổi không lớn, để tháng Chín tháng Mười thành hôn không phải càng tốt sao?

Nhiễm Nhan trước đó không hỏi, là cảm thấy Lưu Thanh Tùng có tính toán, nhưng giờ phút này hắn lập tức phải thành thân, còn chạy tới chỗ này tìm nàng nói chuyện, khó bảo đảm không phải là không có vấn đề tâm lý.

"Ta là cảm thấy..." Lưu Thanh Tùng khụ một tiếng, nói: "Người sáng rời bức người như ta, là một nhân vật qua đường đã hầu như che lấp hết hào quang của vai chính, ở trong những câu chuyện bình thường đều sẽ mang mệnh pháo hôi, trải qua tư tưởng giãy giụa liên tục, ta cũng đã dần dần tiếp thu sự thật là bản thân mình ưu tú đến như vậy."

Lưu Thanh Tùng sau khi vô cùng tang thương cảm thán, tiếp tục ba hoa: "Ta cưới a Vận, chủ yếu là ôm tâm thái cải tráng tốt không thể không ủi, không phải, là cải tráng tốt không thể để heo khác ủi, cũng không phải..."

Lời editor: Thấy tội Tiêu Tiêu, hỏi mà nom nớp sợ bị ăn guốc, uống giám mà phải uống từng hộp, cũng thấy tội Tô Tô, giết người quá soái nên mới để ăn tượng mạnh đến thành người tình trong mộng, ôi trời ơi tim của Lão chưa rất nhiều nam phụ làm sát thủ, ai cũng level Tô Tô hết, làm cái 'mỹ nam sát thủ đồ' chắc phải chen chúc trong một tờ A0.

Chương 416: Chứng sợ hãi trước kết hôn

Lưu Thanh Tùng vừa đỡ trán, vừa trực tiếp bỏ qua kiểu so sánh này, "Tóm lại là tính toán trước khi ta hy sinh, nhất định phải cưới nàng, cho dù chỉ có nhất thời nửa khắc viên mãn cũng được. Nhưng ta lại suy nghĩ, tuy rằng đương thời cũng không ngăn cản quả phụ tái giá, nhưng vẫn là nhất sinh nhất thế nhất song nhân tốt hơn, ta lại sợ ta đi rồi, a Vận luân quẩn trong lòng, vì ta mà thủ cả đời quả phụ, đừng nhìn nàng ngày thường coi tiền tài quan trọng hơn tất cả, nhưng với mì lực của ta, hoàn toàn có khả năng tạo nên nỗi đau thương kịch liệt này cho nàng...còn nữa, ta đang suy nghĩ chính mình như vậy có phải quá ích kỷ hay không? Mọi người tuy rằng đều hướng tới cuộc sống tốt đẹp, nhưng bình thường thì bi kịch mới có thể làm người ta nhớ mãi không quên, có phải vận mệnh an bài hay không? Ta cần phải suy diễn một đoạn chuyện tình yêu vui buồn lẫn lộn, kiếm lấy nước mắt mọi người, đây mới là ý nghĩa chung cực của pháo hôi ta sao? Người cũng biết, ta vẫn luôn là hình tượng ánh mặt trời lạc quan tốt đẹp luôn mạnh mẽ hướng về phía trước, được quảng đại thiếu nữ, phụ nữ cùng với nữ lão niên sâu sắc yêu thích, dựa theo lưu trình bình thường, ta vừa chết, muôn vàn nữ tử sẽ lâ chã rơi lệ, kia sẽ có hiệu quả chấn động cỡ nào, không có ai sẽ bỏ qua đúng không? A Vận có vẻ không hề nổi bật trong muôn vàn nữ tử, cho nên nàng làm thê tử duy nhất của Lưu Thanh Tùng ta, mới là bi kịch trong bi kịch đúng không?"

Một tràng lung tung rối loạn, không có chút trọng tâm nào, thị tỳ chung quanh nghe đầy đầu mờ mịt, chỉ nghe thấy là chết hay không chết, đều kinh ngạc nhìn hắn. Trước khi đại hỉ nói mấy chuyện này, thật sự quá không may mắn!

Lưu Thanh Tùng thấy Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình, gãi gãi tóc, hỏi: "Ngươi có thể hiểu được tâm tình của ta, đúng không?"

"Ừm." Nhiễm Nhan gật đầu, không chờ hắn cao hứng, liền cao giọng nói: "Người đâu, đem hắn quăng ra ngoài cho ta."

Hai hộ vệ từ cầu gấp khúc chạy vào, Lưu Thanh Tùng vội la lên: "Uy uy, hai chúng ta tốt xấu gì cũng là đồng hương, trong những ngày cô độc nhất

bất lực nhất khó khăn nhất, ta đã chiếu vào sinh mệnh ngươi một ánh dương quang hi vọng, Cửu tầu a, ngươi không thể qua cầu rút ván như vậy."

"Dương quang hy vọng? Ta chỉ nhớ rõ ngươi quăng vào sinh mệnh của ta một bó thuốc nổ không đáng tin cậy." Nhiễm Nhan lãnh đạm nói.

Nàng tuy nói vậy, lại giơ tay lệnh hộ vệ lui ra.

Lưu Thanh Tùng đọc nhiều sách, phân không rõ hiện thực cùng ảo tưởng, đặc biệt là sắp đến thời khắc mấu chốt, liền dựa theo miên man suy nghĩ để trốn tránh, lúc này rõ ràng là bị mắc loại hội chứng sợ hãi trước hôn nhân.

Đối với tình trạng như vậy, Nhiễm Nhan nghĩ tới lui, cũng chỉ còn nước dùng những lời vô căn cứ nhất đời này của nàng tới an ủi hắn, "Mỗi người đều là một quyền sách, đều là một câu chuyện hoàn chỉnh, ta và ngươi là hệ liệt, có chút giao thoa thôi, cuối cùng tất nhiên đều là viên mãn."

Không nghĩ tới một câu mù mờ như vậy, mà bế tắc của Lưu Thanh Tùng được giải khai, "Ha, Cửu tầu, ngươi quả nhiên rất tài hoa, một lời nói đã làm vân đè ta rồi rầm mười mấy năm qua trở nên rộng mở thông suốt! Ta nói mà, ta xuất chúng như vậy là có nguyên nhân."

"Đem hắn quăng ra ngoài." Thanh âm Nhiễm Nhan bình bình nói.

Hộ vệ đứng đợi lệnh ở cạnh nhà thuỷ tạ lập tức đi lên nâng Lưu Thanh Tùng, "Lưu y thura, đắc tội."

"Đừng quăng thật a, làm ta bị thương ngày mai vô pháp thành thân." Lưu Thanh Tùng tươi cười không giảm mà cùng hộ vệ thương lượng.

Nhiễm Nhan thở hắt ra, nàng từng phân tích thật lâu cũng không thể minh bạch, người như Lưu Thanh Tùng, trong đầu đều chứa cái gì? Cách suy nghĩ thật sự quá mức quỷ dị.

Bất quá có một điểm, Nhiễm Nhan không thể không thừa nhận, mặc kệ Lưu Thanh Tùng không đáng tin cậy cỡ nào, sự có mặt của hắn đã cho nàng chống đỡ nhất định về mặt tinh thần. Cũng vì nguyên nhân này, dù cho Lưu Thanh Tùng nhiều lần đắc tội nàng, nàng vẫn luôn có thể khoan dung.

Nhiễm Nhan trở về phòng, Nhuược Nhuược thấy nàng, vội vàng bò lại.

Hài tử chưa tròn một tuổi, Nhiễm Nhan vẫn chưa thử dạy bọn chúng tập đi. Nàng đối với phuong diện nuôi trẻ không quá quen thuộc, nhưng Lưu Thanh Tùng từng nói, hài tử biết đi quá sớm, kỳ thật cũng không phải chuyện tốt. Xuất phát từ lòng nhiệt tình hắn luôn dành cho bọn nhỏ, cùng với nhiều hướng dẫn xác thực, Nhiễm Nhan cảm thấy nên tin tưởng hắn.

Nhiễm Nhan bế Nhược Nhược lên, dạy bé gọi hai tiếng "Mẫu thân". Ngày đó Nhược Nhược bật thốt lên gọi "Gia gia", nàng kích động không giấu được, liền dạy con gọi "Ma ma", sau đó Tiêu Tụng cũng không có hỏi, nhưng nàng cũng không muộn hành xử có vẻ quá mức khác người.

Nhược Nhược lầu bầu một lúc lâu, vẫn không gọi ra được. Chỉ cần hài tử hết thảy đều bình thường, thì đây đều là chuyện sớm hay muộn, Nhiễm Nhan cũng không nóng lòng.

"Phu nhân, hạ lễ cho Lưu y thừa đều đã chuẩn bị tốt." Ca Lam nói. Nàng hiện tại hầu như thành quản gia của Tiêu phủ, lão quản gia hiện giờ chỉ cần quan tâm một chút chuyện xã giao linh tinh bên ngoài Tiêu phủ thôi.

"Ừm, vất vả." Nhiễm Nhan lên tiếng.

So với y học, Ca Lam có vẻ hứng thú với chuyện xử lý quan hệ nhân tế hơn, làm cũng rất thuận buồm xuôi gió. Nhiễm Nhan hiểu rõ khuyết điểm của bản thân, có đôi khi nàng cảm thấy mình giống như một cái máy làm việc, chỉ có làm nghề pháp y, mới có thể làm nàng phát huy tác dụng lớn nhất, ngoài ra, những chuyện khác thì hoàn toàn là cửu cấp thương tàn. Cho nên Nhiễm Nhan vừa nỗ lực học tập xã giao với người khác, đồng thời tận lực tài bồi Ca Lam, thường xuyên nhờ lão quản gia mang nàng ra ngoài học hỏi, bởi vậy Ca Lam hiện tại còn trầm ổn giang hơn khi ở Tô Châu.

"Thật nghĩ không ra, cả Lưu y sinh cũng thành thân." Văn Lục cảm thán. Tuy rằng việc hôn nhân này đã sớm định ra, nhưng không biết vì cái gì, Văn Lục vẫn luôn cảm thấy bộ dáng của Lưu Thanh Tùng sẽ không ai thèm.

Nhiễm Nhan cùng Ca Lam cười khẽ. Ca Lam còn có việc bận, liền lui ra ngoài.

Văn Lục bung chén nhỏ, đút từng miếng trái cây nghiền cho hài tử.

Trái cây nghiền bình thường đều là trái cây có tính chất cung khâu vị tương đối ôn hòa, nhưng hôm nay có lẽ hơi chua, Tiêu lão đại bị chua đến rùng mình, qua cơn lại đưa mắt trông mong nhìn Văn Lục, chờ nàng đút tiếp.

Tiêu lão nhị lại đặc biệt không thích ăn thứ này, mỗi lần ăn một miếng cứ như muốn mạng bé, chết sống không chịu ăn miếng thứ hai, nhưng Văn Lục cũng thường xuyên đút trứng gà...một muỗn này đưa qua, ăn hay không ăn, làm bé rất khó xử.

Muỗn nhỏ trong tay Văn Lục liền ngừng bên miệng Tiêu lão nhị, Tiêu lão đại mắt trông mong mà nhìn một hồi, thật sự chờ không kịp liền bò qua há miệng ngâm.

Tiêu lão nhị tưởng là trứng gà mà đưa nào cũng thích ăn, vừa thấy huynh trưởng ăn hăng say đến như vậy, lập tức nóng nảy, Văn Lục vừa đưa muỗn thứ hai qua, bé vội há miệng ngâm hết. Đồ vừa vào miệng, cử động của bé cứng lại, đôi mắt bị chua đến nhắm tít, sau đó liền bắt đầu phun ra.

Nhiễm Nhan đang đút cho Nhược Nhược ở bên cạnh, thấy động tác của hai tiểu tử, thật sự buồn cười.

Tính tình Văn Lục tuy rằng hoạt bát hiếu động, nhưng nuôi hài tử thật sự không có gì để chê, khi chơi đùa với hài tử, một lần trông chừng cả ba đứa đều không thành vấn đề.

"Nương tử, ngày mai mang tiểu lang quân cùng tiểu nương tử ra ngoài sao?" Văn Lục hỏi.

"Không mang, hôn lễ quá rối loạn, lại có pháo trúc linh tinh, làm chúng nó sợ là không được." Nhiễm Nhan cảm thấy không thể đột nhiên mang hài tử đi tới hoàn cảnh lạ lẫm lại la hét ồn ào này, huống hồ gần đây cũng không yên ổn.

Đùa với hài tử một ngày, đến lúc chang vang, Nhiễm Nhan ra tiền viện, sai Ca Lam gọi hết các quản sự đến, phân phó chuyện trong ngoài phủ, chủ yếu là bố trí lại phòng vệ bên trong phủ một chút.

Lần trước Tiêu Tụng lâm nguy, hắn là người có thủ đoạn như vậy, Nhiễm Nhan còn không thể bảo trì bình tĩnh tuyệt đối, ba đứa bé này không hề có năng lực tự bảo hộ mình, nếu ra cái gì ngoài ý muốn, Nhiễm Nhan biết mình tuyệt đối sẽ chịu không nổi, cho nên vẫn là phòng trước đỡ lo.

Dặn dò hết thảy xong, sắc trời đã tối đen.

Cách kỳ hạn phá án càng lúc càng gần, tam tư đều đã thành kiến bò chảo nóng, Tiêu Tụng đã sớm phái người về nói đêm nay phải trăng đêm tra án, sẽ không trở về. Nhiễm Nhan sau khi dỗ hài tử ngủ, liền tắm gội nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau.

Nhiễm Nhan tỉnh lại phát hiện Tiêu Tụng vẫn chưa về, rửa mặt chải đầu trang điểm xong liền đi Nhiễm phủ gặp Nhiễm Vận, chờ quá ngọ lại đến phủ Lưu Thanh Tùng xem lễ.

Phủ đệ của Lưu Thanh Tùng ở cùng phường với nhà Nhiễm Nhan, chỉ cách một con phố, buổi tối trở về cũng không cần gấp.

Vì phòng ngừa chuyện lần trước phát sinh, Nhiễm Nhan lần này cũng mang theo hơn hai mươi hộ vệ. Văn Lục cùng Ca Lam đều có chuyện để làm, Nhiễm Nhan liền mang theo hai thị tỳ Hình Nương vừa huấn luyện.

Trong Nhiễm phủ nơi nơi giảng đèn kết hoa, hỉ khí dương dương, mọi người thừa lúc buổi sáng còn chưa quá nóng, liền chuẩn bị cho xong mọi thứ.

Tài lực của Nhiễm Bình Dụ ở Trường An có thể không quá nổi bật, nhưng cũng coi là cự phú, điểm này có thể nhìn ra từ hôn lễ của Nhiễm Vận. Cả viện hầu như mỗi phòng đều bày sáu hoặc tám cái lồng bǎng, cả cỗ kiệu, trên hành lang nơi nơi đều là bǎng, mỗi cái một canh giờ đổi một lần, đi qua chỗ nào cũng nhẹ nhàng lėo.

Cho nên mùa hạ thành hôn lại không có chút nào áp lực.

Nhiễm Nhan được thị tỳ dẫn dắt, tới khuê phòng của Nhiễm Vận.

"Phu nhân, nương tử, Hiến Lương phu nhân đã tới." Thị tỳ ở ngoài cửa thông báo.

La thị đang chải đầu cho Nhiễm Vận vội vàng buông lược, ra đón, "Thập Thất Nương tới, mau tiến vào."

"Thím." Nhiễm Nhan muôn hành lễ, lại bị La thị giữ lại, "Không được, ngươi hiện giờ là cáo mệnh phu nhân, làm gì có chuyện hành lễ với thú dân?"

"Tam thúc, thím là trưởng bối của ta, lại có đại ân với ta, tình cảm đương nhiên không giống bình thường, riêng tư cũng không cần để ý những cái đó." Nhiễm Nhan cùng La thị cầm tay vào phòng.

La thị cười nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Nhiễm Nhan, đánh giá Nhiễm Nhan vài cái nói: "Thập Thất Nương sau khi làm mẹ, mới thật sự trưởng thành."

La thị nhớ rõ, lần đầu tiên khi nhìn thấy Nhiễm Nhan, cảm thấy nàng có chút lạnh ngạo, hơn nữa dae nhân xử thế tuy rằng rất lễ phép, nhưng khó tránh khỏi có vẻ quá mức cứng nhắc, hơn nữa vì Nhiễm Mỹ Ngọc châm ngòi, cho nên trong lòng La thị không thích nàng, mà Nhiễm Nhan hiện tại, nhu hòa hơn trước kia nhiều, cũng trở nên biết nói chuyện hơn.

"Thập Thất tỷ!" Nhiễm Vận còn mặc áo vảy bạch sa mỏng màu ngà voi, tóc đen như thác nước, ướt đầm đìu hờ tung đằng sau, chân trần chạy tới.

"Nha đầu điên này, lập tức thành vợ người ta, còn không có quy củ như vậy" La thị nhẹ giọng trách mắng.

Nhiễm Vận cười nói: "Còn không phải do ngài chiêu hư."

"Ngươi còn tiện miệng?" La thị làm bộ muốn đánh nàng.

Nhiễm Vận rụt rụt cổ, lôi kéo Nhiễm Nhan: "Về sau ta liền có thể mỗi ngày đi xem ba cái tiểu gia hỏa, ba đứa nhỏ rất thích ta đó!"

"Ừ." Nhiễm Nhan mỉm cười, "Nếu ngươi chịu hi sinh thời gian kiêм tiền tới bồi bọn nó, ta tất nhiên là cao hứng."

Nhiễm Vận trợn mắt, "Lâu ngày không gặp, Thập Thất tỷ vậy mà biết trêu chọc người khác rồi! Còn cười nữa! Hai ngày trước Thanh Tùng còn nói với ta Thập Thất tỷ là diện than đó."

Chương 417: Đã lâu không gặp

"Hắn chọc người à?" Nhiễm Nhan thầm nghĩ, khẳng định còn chọc đến không nhẹ, bằng không cũng không thể làm nàng ta bán đứng bản thân.

Nhiễm Vận còn chưa kịp trả lời, La thị đã cả giận nói: "Người hai ngày trước gặp hắn?"

"Gặp a, ở ngay hậu hoa viên nhà chúng ta, hắn nói trăng lên đầu cành liễu, người hẹn cuối hoàng hôn, gia tăng tình thú." Nhiễm Vận thấy sắc mặt La thị càng không tốt, còn không quên bài trừ bản thân ra, "Kỳ thật ta là không muốn gặp hắn."

La thị đương nhiên là hiểu nữ nhi mình, thở dài, dùng tay chỉ đầu nàng, "Ngươi a, một chút cũng không hướng về phu quân mình, chỉ biết nháo như trẻ con, hai người các ngươi thành hôn xong thì làm sao bây giờ ô?"

Nói vậy, Nhiễm Nhan cũng cảm thấy, người không đáng tin cậy như Lưu Thanh Tùng, thêm Nhiễm Vân một hài tử choai choai, cuộc sống này trôi qua...hắn là sẽ rất thú vị.

Nhiễm Nhan nhìn La thị giúp Nhiễm Vận chải đầu, bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Lưu Thanh Tùng nghiêm thi đã sớm bị thế nhân biết, lại không khỏi lo lăng hung thủ sẽ không màng tất cả mà tìm hắn trả thù.

Lo lăng quá mức cũng như không, chuẩn bị hết mọi chuyện luôn luôn không tệ. Lưu Thanh Tùng bên kia ở gần hoàng thành, hơn nữa là nơi quan viên tụ tập, hắn là sẽ không có chuyện gì, chỉ sợ có người giống lần trước, bắt cóc uy hiếp, Nhiễm Vận nơi này cần phải tăng mạnh bảo hộ.

Nhiễm Nhan đang muốn đi tìm Nhiễm Vân Sinh, liền có thị tỳ thông báo, "Lang quân tới."

"Các ngươi làm đi, ta đi ra ngoài nhìn xem." Nhiễm Nhan đứng dậy nói.

La thị nói: "Được."

Nhiễm Nhan đi ra cửa phòng, thấy Nhiễm Vân Sinh một thân bào phục viên lanh màu hồng nâu, trên gương mặt làm người kinh diễm kia nuôi một chòm râu, che lấp vài phần dung sắc, có vẻ thành thực ẩn trọng.

"A Nhan." Nhiễm Vân Sinh tươi cười, mắt sáng rực rỡ, phân linh động kia che dấu không được, "Sáng sớm liền nghe nói ngươi đã đến rồi, ta mới vừa rồi không ra kịp."

"Thập ca, gần đây như thế nào?" Nhiễm Nhan bởi vì sau khi thành hôn đủ chuyện kéo nhau mà đến, mỗi lần gặp mặt đều là vội vội vàng vàng, không có thời gian ngồi xuống hảo hảo tán gẫu.

Nhiễm Vân Sinh khẽ mỉm cười, "Khá tốt, vào trong hoa viên ngồi chút đi!"

Nhiễm Nhanừ một tiếng.

Hai người theo hành lang gấp khúc chậm rãi đi vào hoa viên, thị tỳ theo xa xa đằng sau.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn kỹ Nhiễm Vân Sinh, cứ cảm thấy hắn có gì đó khác biệt. Nhiễm Vân Sinh thấy nàng nhìn chuyên chú, đôi mắt mang ý cười, "Mới hơn tháng không thấy, A Nhan không quen biết thập ca sao?"

Nhiễm Nhan lắc đầu, "Chỉ là lâu rồi không có nhìn kỹ ngươi."

Nàng bỗng nhiên hiểu ra, nụ cười của Nhiễm Vân Sinh thiếu đi phần 'nhiệt' kia. Còn nhớ khi ở Tô châu hắn cười tuy rằng ôn hòa, lại ẩn chứa nhiệt tình, dưới lớp vỏ non nhã, bất luận ai cũng có thể cảm nhận được lòng nhiệt huyết phát ra từ linh hồn hắn, làm người ta bất tri bất giác bị nụ cười của hắn ảnh hưởng. Khi đó nhìn hắn cười, là một chuyện vô cùng vui vẻ. Mà hiện giờ, dưới vẻ ôn hòa lại mang nhàn nhạt lạnh lẽo. Cho dù nhìn thấy nàng là thật sự cao hứng, nhưng cao hứng vẫn không bù được vào thứ đã bị mất trong linh hồn kia.

Có lẽ là sau khi trải qua quá nhiều chuyện, người đều sẽ thay đổi, làm gì có người hay chuyện nào bất biến chứ?

Ngày đại hỉ như vậy, Nhiễm Nhan cũng không muốn đề cập mấy chuyện không vui, ngược lại nói: "Khanh nhi thế nào? Ta muốn đi nhìn hắn."

Nhiễm Vĩnh Khanh là tên Nhiễm Vân Sinh lấy cho nhi tử, đứa bé kia hiện giờ đã sắp hai tuổi, kế thừa đôi mắt xinh đẹp của Nhiễm Vân Sinh, bộ dáng rất đẹp, hiện tại đang bi bô tập nói, rất đáng yêu.

"Trong nhà ôn ào, ta liền sai Nhĩ Đông mang hăn đi thôn trang ở vài ngày." Nhiễm Vân Sinh thấy Nhiễm Nhan có chút thất vọng, cười nói: "Ngày khác ta mang hăn đến phủ người cho người nhìn một cái."

Nhiễm Nhan cười nói: "Vẫn là đừng mệt nhọc hài tử, ta có thời gian liền tới xem hăn. Ta ba đứa kia hiện tại đã biết gọi người rồi, cũng sẽ nhận người, thập ca, người thường xuyên đến xem bọn họ đi! Người là ta thân huynh trưởng, không cần để ý mấy chuyện dòng dõi kia. Chờ hài tử lớn chút nữa, ta liền dẫn bọn hăn tới thăm người."

"Được." Nhiễm Vân Sinh đáp ứng, hỏi tiếp nói: "Đúng rồi, người bốn gia cũng tới, A Nhan có muốn gặp không?"

Nhiễm Nhan đối với bốn gia kia không có chút tình cảm gì đáng nói, "Không gặp, gặp chi thêm phiền, ta chỉ coi nơi này là nhà mẹ đẻ, Nhiễm thị ở Tô Châu kia cùng ta đã không có liên quan. Ta là thiếu ơn sinh dưỡng, nhưng bọn họ cũng nhờ ta gả cho Tiêu thị mà được không ít chỗ tốt, không phải sao?"

Từ khi Nhiễm Nhan gả đến Tiêu gia, Nhiễm thị liền dính vào ánh sáng của môn phiệt thị tộc, ở đâu cũng được người cho vài phần mặt mũi, hơn nữa Nhiễm Nhan tranh đua, một thai sinh ba cái, cả tộc Tiêu thị đều đặc biệt coi trọng. Vì xuất thân của Nhiễm Nhan cũng đủ xứng với thân phận làm mẹ của đích tử, Tiêu thị cho Nhiễm thị rất lớn chiêu cỗ, người trong tộc làm quan phải nói là quan vận hanh thông, nghiêm nhiên đã trở thành dòng dõi rạng rỡ nhất Tô Châu, toàn bộ vùng Hoài Nam, Giang Nam cũng nằm trong số đại tộc nhà cao cửa rộng.

"Thôi, bọn họ tổn thương người trước, người cũng đích xác không cần phải tự hạ thấp mình đi chịu thiệt với bọn họ." Nhiễm Vân Sinh thở dài.

"Ngày đại hỉ, thập ca than cái gì, ta không để bụng. Có tam thúc, thím, còn có người cùng a Văn, ta đã thấy đủ." Nhiễm Nhan cười nói.

Nhiễm Nhan vốn dĩ muốn hỏi một chút Nhiễm Bình Dụ có muốn thoát khỏi thương tích hay không, nếu ông nguyện ý, nhờ Tiêu Tụng tìm chút quan hệ giúp ông nhập quan tích, nhưng hiện giờ đang ở vực sâu tranh quyền đoạt

lợi, thêm di ngôn của Lưu Phẩm Nhượng trước khi mất, Nhiễm Nhan cảm thấy có chút chán ghét.

Huống hò hiện tại cũng không phải thời cơ tốt để nhập quan tịch, cho nên nàng cũng tạm thời không hỏi chuyện này.

"Lang quân, Hiến Lương phu nhân."

Một thị tỳ từ đường nhỏ chạy ra.

Hai người ngừng bước chân, Nhiễm Vân Sinh hỏi: "Chuyện gì?"

Thị tỳ hơi khom người nói: "Mới vừa rồi người của Tiêu phủ tới truyền lời, nói người ở công sở tới thỉnh Hiến Lương phu nhân, là chuyện của tam tư, thỉnh phu nhân đi Đại Lý Tự một chuyến."

Nhiễm Nhan hơi khụng lại, tam tư gần đây cũng chỉ quản một vụ án là án của Thái Tử, mắt thấy kỳ hạn sắp tới, như vậy vội vã tìm nàng qua là vì nghiệm thi hay là để xác nhận khẩu cung?

Nhiễm Vân Sinh nói: "Gấp gáp như vậy, sợ là có chuyện quan trọng, người đi trước đi, không cần từ biệt mẫu thân và a Vận, một lát ta sẽ đi báo cho họ."

"Được." Nhiễm Nhan gật đầu, liền dẫn người theo thị tỳ kia ra đường nhỏ ở nội môn.

Sai vặt Tiêu phủ đang chờ ở đó, nhìn thấy Nhiễm Nhan vội vàng thi lễ, "Phu nhân."

"Có nói là gọi ta đi Đại Lý Tự để làm cái gì hay không?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Chưa nói, người tới chỉ nói dụng cụ cho phu nhân đã chuẩn bị xong, thỉnh phu nhân trực tiếp tiến cung là được." Gã sai vặt đáp.

Xe ngựa được đưa đến trước nội môn, Nhiễm Nhan từ biệt Nhiễm Vân Sinh, vào trong xe bỗng sực nhớ ra chuyện trước đó muôn nói, đẩy mành ra nói: "Thập ca, gần nhất không yên ổn, nên phái thêm hộ vệ cho đội ngũ đưa dâu của a Vận, trong phu nhân thủ đủ không?"

"Đủ rồi." Nhiễm Vân Sinh nói.

Thân phận địa vị gì, có thể dường bao nhiêu hộ viện, là có quy định, Nhiễm Vân Sinh nếu không nói ra số lượng, có lẽ là đã vượt qua phạm vi cho phép của Đường luật. Đối với đại thương nhân, đây cũng là chuyện thường có, chỉ cần mọi phương diện chuẩn bị tốt, chuyện này cũng không coi là đại sự gì, dù sao cũng có gia tài phải giữ gìn.

Nhiễm Nhan có được đáp án thì đã an tâm.

Một đường vội vàng về phủ, quan viên Đại Lý Tự kia đã gấp đến độ mồ hôi đầy đầu, vừa thấy Nhiễm Nhan liền lập tức nói: "Hiến Lương phu nhân không cần thay địch y, trực tiếp đi Đại Lý Tự, không vào hậu cung, mới vừa rồi trong cung đã chết thêm một người, trọng thương một người, tam tư đặc biệt sai hạ quan tới thỉnh phu nhân đi nghiệm một chút."

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, nói: "Có thể mượn ngư phù của ngươi nhìn một cái không?"

Ngư phù là "thân phận chứng" của quan viên triều đình, bên trong ngư phù có khắc tên họ quan viên, nha môn nơi nhậm chức, quan cư cấp bậc, bông lộc mấy phần cùng với loại đai ngộ nào được hưởng thụ khi ra ngoài v.v. được đeo bên mình, lúc xuất nhập cửa cung cần phải được đưa ra kiểm tra.

Quan viên kia hơi sững sốt, chợt có phản ứng, hiện tại là thời buổi rối loạn, Tiêu Tụng lại là quan viên phụ trách vụ án, khó bảo toàn hung thủ sẽ không lấy người nhà hắn ra khai đao, Nhiễm Nhan cẩn thận một chút cũng là lẽ thường, liền vội vàng móc ngư phù ra.

Nhiễm Nhan nhận lấy nhìn một hồi, nàng từng xem qua ngư phù của Tiêu Tụng, là bằng bạc, mà ngư phù của quan viên này là bằng đồng, nhỏ hơn nhiều so với của Tiêu Tụng, kích cỡ ngư phù căn cứ vào phẩm cấp chức quan, Nhiễm Nhan có thể phân biệt đây là ngư phù thật, liền trả lại cho hắn, "Xin lỗi, gần đây có chút nhuộm."

"Hiến Lương phu nhân làm như thế là đúng." Quan viên kia nói.

Nhiễm Nhan nói: "Đi thôi."

"Được." Quan viên kia vội vàng ra cửa, dắt dây cương xoay người lên ngựa, chờ Nhiễm Nhan ngồi vào xe ngựa xong, vung roi dẫn đường phía trước.

Thị vệ của Tiêu phủ thì đi theo, đưa Nhiễm Nhan đến cửa cung, mới quay lại.

Quan viên kia không khỏi lau mồ hôi, thậm nghĩ cẩn thận thì không sai, nhưng Hiến Lương phu nhân này thật sự là cẩn thận quá mức đi. Hắn đến cửa cung móc ngư phù ra đưa cho thủ vệ, lại móc từ trong tay áo ra một phần thông hành hàm có chữ ký công sở, như vậy mặc dù Nhiễm Nhan không mặc mệnh phụ phục cũng có thể tiến vào.

Xe ngựa đi vào trong cánh cửa cung, trực tiếp đi từ đường tắt bên hông chạy đến Đại Lý Tự.

Một đường phi như bay, lúc đầu ở trên đường lát đá vẫn còn ổn, sau khi quẹo một cái liền bắt đầu xóc nảy, xe ngựa bị xóc đến rung loảng xoảng.

Vì xóc nảy quá lợi hại, Nhiễm Nhan chỉ lo vẹn lại để ổn định thân thể của mình, nhưng càng đi càng xa, nàng bỗng nhiên cảm thấy có chút không thích hợp.

Là cái gì không thích hợp chứ?

Nhiễm Nhan tĩnh tâm nghĩ lại, tiếng vó ngựa xen lẫn tiếng bánh xe đan chéo nhau truyền vào tai, nàng bỗng nhiên cả kinh- không có tiếng vó ngựa nữa!

Mới vừa rồi quan viên kia còn cưỡi ngựa bên cạnh, không biết khi nào đã không thấy nữa! Sau khi quẹo qua chỗ ngoặc, cũng không bao lâu, nhưng không nghe thấy tiếng vó ngựa rời đi a!

Nhiễm Nhan nhẹ nhàng đẩy bức màn ra, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, thấy không có người, liền trực tiếp thò đầu ra nhìn lại đằng sau.

Trong tầm mắt đang lung lay, thấy con ngựa đứng cách ba trượng đằng sau, quan viên kia ngã trên con đường nhỏ, máu từ dưới thân hắn đang tràn ra ngoài. Nàng rùng mình, nhìn quanh bốn phía, nơi này là một con đường xuyên rừng cây cỏ rậm rạp, bốn phía không có một quân vệ nào, trước sau cũng không có bất luận kẻ nào.

Muốn lớn tiếng kêu cứu sao? Hung thủ chờ ở chỗ này để phục kích, hiển nhiên là đối với phân bố phòng vệ trong cung cực kỳ hiểu biết, mặc dù nàng kêu lớn, chỉ sợ nhất thời nửa khắc cũng sẽ không có ai nghe thấy.

Nhiễm Nhan đang suy nghĩ đồi sách, màn xe bỗng nhiên bị đẩy ra, một gương mặt tuấn tú thò vào, hơi mỉm cười nhìn nàng, "Đã lâu không gặp, Hiền Lương phu nhân."

Khi hắn cười lên, đôi mắt giống như hai vũng nước suối hàm chứa linh khí bức người, như vóc lên từ một đầm nước trong vắt.

Chương 418: Nôn nóng

Đối mặt với dung mạo môi đỏ răng trắng, đôi mắt làm người nào đã gặp qua là không quên được này, Nhiễm Nhan chậm rãi nói: "An Cẩn."

Vô luận là Nhiễm Nhan hay Tiêu Tụng, hoặc bất cứ quan viên nào của tam tư, đều không cảm thấy An Cẩn vô tội, nhưng cũng đều cho rằng hắn chỉ là một hoạn quan nhỏ nhoi, bất quá là giúp Thái Tử làm việc mà thôi! Nhưng hiện giờ xem ra lại không phải vậy!

"Phu nhân còn nhớ rõ ta." đuôi lông mày khéo mắt An Cẩn đều hàm chứa ý cười, vô cùng linh động. Cũng như khi mới gặp, như tinh linh phảng phát vừa rơi xuống phàm trần.

"Mục đích ngươi chặn đường ta?" Nhiễm Nhan bình tĩnh hỏi.

An Cẩn lại buông màn xe, xoay người đưa lưng về phía Nhiễm Nhan chuyên tâm điều khiển xe, "Phu nhân là người thông minh, ngàn vạn lần không cần vọng tưởng kêu cứu, không cần vọng tưởng tập kích ta từ sau lưng, phu nhân có ba hài tử đáng yêu, ngươi nhất định sẽ không muốn bọn chúng xảy ra chuyện, đúng không?"

Nhiễm Nhan lạnh lùng nhìn bóng lưng hắn.

An Cẩn nghiêng đầu, khéo môi hơi nhếch, "Phu nhân không tin? Trong phủ ngươi có phải có người tên Ca Lam? Người mà Lý Đức Kiên thích kia, ah, phu nhân tin nàng ta sao?"

"Không có khả năng!" Nhiễm Nhan chém đinh chặt sắt nói.

An Cẩn dựa nghiêng bên cửa xe, xuyên thấu ke hở màn trúc, nhìn về phía Nhiễm Nhan, cười đến nỗi khuynh quốc khuynh thành cũng không so được, "Phu nhân vẫn là hoài nghi rồi, nếu không ngươi hắn là lập tức động thủ giết ta."

Nhiễm Nhan im lặng, nàng không phải một người dễ tin người, nhưng mà một khi đã tin ai, nếu không phải sự thật bày ra trước mắt, nàng vẫn sẽ tin tưởng kiên định không thay đổi. Cho nên nàng tuyệt đối sẽ không hoài nghi Ca Lam, chỉ cảm thấy đây bất quá là một trò đùa An Cản dùng để trêu cợt người khác thôi!

Nhiễm Nhan sở dĩ không động thủ, là bởi vì nàng cho rằng An Cản nếu có thể lặng yên không một tiếng động giết chết xa phu và quan viên kia, giờ phút này lại không hề sơ hãi, vỗ công của hắn tuyệt đối không thấp, ít nhất giết nàng trong nháy mắt là không thành vấn đề.

Nhiễm Nhan không lên tiếng, yên lặng vo khăn của mình lại, sau đó thắt lên.

Cảm giác được người đằng sau bình tĩnh không gọn sóng, nụ cười của An Cản mang theo một chút ôn nhu, "Phu nhân một lần so một lần làm ta ngạc nhiên."

Loại ôn nhu này rất đẹp, phảng phất như phát ra từ nội tâm, có thể dễ như trở bàn tay mà lay động nhân tâm, nhưng xuất hiện sai thời điểm, sẽ chỉ làm lòng người lạnh lẽo.

"Là ngươi." Người xuất hiện trên gác mái kia, Nhiễm Nhan nghĩ qua tất cả mọi người, lại không ngờ là hắn.

An Cản không trả lời, cho xe ngựa đi vào một cái ngõ nhỏ hẻo lánh, hắn quay đầu lại nói: "Phu nhân đừng vội, thỉnh xuống xe trước đi."

Nhiễm Nhan nhìn thoáng qua bên ngoài, khi đứng dậy xuống xe thuận tay quăng cái khăn đã thắt nút xuống gầm xe.

Chờ lát sau An Cản đương nhiên sẽ mang xe ngựa đi, hắn hẳn là sẽ không cố tình cúi đầu nhìn gầm xe, nếu xui xẻo vị trí nàng quăng không tốt, cũng rất có thể liếc mắt một cái sẽ phát hiện ra, nhưng nàng hiện tại không thể quay đầu lại nhìn.

"Phu nhân, thỉnh." An Cản nói.

Dưới ánh mặt trời trắng lóa, Nhiễm Nhan có thể nhìn gần An Cản, không khỏi cảm thấy có chút giật mình, người này có làn da trắng như ngung chi, không chút tì vết, nhưng không phải giống con hát bình thường đánh phấn,

hàng mi dài như lông vũ của hắn rợp bóng ở đáy mắt, che khuất hai vũng linh tuyền kia.

Nhiễm Nhan đã từng giúp hắn một lần, nhưng nàng không khờ dại đem hy vọng đặt vào ơn nghĩa trước kia, vì thế liền đứng dậy xuống xe.

Đây là một cái hẻm hoang phế sâu hút, cỏ dại mọc cao đến eo, ánh mặt trời khắc nghiệt cố gắng cũng không thể chiếu đến bên trong, ở cuối con ngõ nhỏ thấp thoáng một cánh cửa cũ nát, mặc dù khoảng cách xa như vậy, Nhiễm Nhan cũng có thể tinh tường thấy sơn đỏ bên trên đã bị bong ra từng mảng, lộ ra phần gỗ mục nát đã biến thành màu đen.

"Nói mục đích của ngươi, nếu không ta thà rằng chết ở giao lộ này, cũng tuyệt đối không vào." Nhiễm Nhan ngừng bước chân.

Tiến vào đó sẽ đối mặt với cái gì? Bị ngược đãi toàn thân thương tích giống như Thái Tử Trung thứ tử và Lưu Phẩm Nhượng? Hay là một trận khảo nghiệm khiêu chiến năng lực thừa nhận tâm lý của nàng?

"Yên tâm, phu nhân có ân với ta, nếu không bắt buộc, ta sẽ không lấy oán trả ơn." An Cản có vẻ mắt kiên nhẫn, "Phu nhân mời vào đi, không nên ép ta động thủ."

Nhiễm Nhan đi phía trước, An Cản bắt nàng đi sát vách tường vào bên trong, Nhiễm Nhan đi rất thong thả, nhưng nàng thỉnh thoảng sẽ đảo qua đám cỏ bên cạnh, dùng tà váy che lấp mà dẫm nát vài cọng cỏ.

Nàng biết, phóng nhãn đến đây, căn bản nhìn không thấy mấy cây cỏ nhỏ nhoi bị dẫm gãy này, nhưng nàng có khăn làm dấu hiệu, tin rằng Tiêu Tụng nhất định có thể phát hiện.

Khi sắp đến gần cánh cửa cuối đường kia, Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy sau cổ đau xót, trước mắt tức khắc tối sầm, mất đi tri giác.

Trong Đại Lý Tự, một vị Đại Lý Tự Thiếu Khanh khác là Tạ Tĩnh và Ngự Sứ Trung Thừa Lý Thắng Xương canh giữ trước phòng đặt thi thể, một người ngồi quỳ trên tịch nhám mắt nhập định, một người khoanh tay đi tới đi lui.

Vốn dĩ người bên Đại Lý Tự phụ trách án này là Tôn Chấn, nhưng hắn bị dính vào vụ án nên bị tạm thời cách chức điều tra, để một vị Thiếu khanh

khác là Tạ Tĩnh thay thế. Tạ Tĩnh chủ yếu là phụ trách tham nghị mức độ nặng nhẹ của hình pháp, tham dự sửa chữa các phần hình pháp trong Đường luật, ông ta ở phương diện phá án kém xa Tôn Chân, nhưng Đại Lý Tự lại không có vị Thiếu khanh thứ ba.

Một lúc lâu sau, Tạ Tĩnh mở mắt nói: "Lý trung thừa, ngồi xuống uống một ngụm trà đi."

"Ta uống không nổi, lúc này đã là lúc nào rồi, sao còn chưa tới, còn muốn rửa mặt chải đầu trang điểm mới được sao?" Lý Thắng Xương bức bối nói.

"Không bằng ngày mai thỉnh Lưu y thừa lại đây nhìn xem." Tạ Tĩnh ngữ khí bằng phẳng.

Lý Thắng Xương nghe xong càng thêm bức bối, "Không còn bao nhiêu ngày! Lại chờ nữa, thánh thượng hỏi xuống dưới ai chịu trách nhiệm?"

Tạ Tĩnh người cũng như tên, không chỉ thập phần an tĩnh, khi nói chuyện cũng chậm rì rì, hơn nữa vô cùng hòa khí, "Người ngựa đi đón sắp quay lại, không sốt ruột nhất thời nửa khắc này, tới uống một ngụm trà."

Lý Thắng Xương nghe đến bốc hỏa, trong lòng đã sớm bắt đầu rống giận: Uống! Uống! Uống! Chỉ biết uống! Thật không biết Đại Lý Tự phái người tới làm gì, từ buổi sáng đến bây giờ, uống trà không dưới mười lần, chuyện gì khác cũng không làm.

Nhịn một lúc lâu, Lý Thắng Xương ráng nén xuống hỏa khí, dùng ngữ khí tương đối bình thản chuyên đề tài: "Tiêu Thị lang ở Khúc Giang bên kia cũng không biết có tiến triển gì mới không."

"Tiêu Thị lang phá án chưa bao giờ có sai lầm, Lý trung thừa cứ an tâm đi." Tạ Tĩnh chậm rãi nói.

Lý Thắng Xương vô lực thở dài, ông ta cùng Tạ Tĩnh thật là không hợp nói chuyện, nửa câu cũng ngại nhiều. Ông ta nhắc tới Tiêu Tụng, chủ yếu là muôn nhắc nhỏ Tạ Tĩnh, ngày nắng gắt như vậy, đem người ta tuổi trẻ lực tráng đẩy ra Khúc Giang phơi nắng, hai lão gia hỏa bọn họ chờ ở đây coi như tương đối thích ý, nếu là một chút chuyện nhỏ cũng không làm ra hồn, truyền ra có thể dễ nghe sao?

Hai người đều không nói lời nào, Lý Thắng Xương sợ Tạ Tĩnh lại dong dài, liền ngồi quỳ xuống, duỗi dài cổ mà chờ người đi đón người tới.

Qua nửa khắc, Hà tự chính dẫn hai hàng vệ binh dùng cát nâng một người toàn thân là máu đi vào, Lý Thắng Xương vừa thấy, đứng bật dậy, bước nhanh ra đón, "Sao lại thế này?"

"Lý trung thừa, Tạ Thiếu Khanh, Trương chủ bộ bị tấn công, đã..." Hà tự chính thở dài, phất tay lệnh cho người nâng thi thể vào.

Lý Thắng Xương sững sờ tại chỗ, một lúc lâu sau, Tạ Tĩnh hỏi: "Hiến Lương phu nhân đâu?"

"Không thấy Hiến Lương phu nhân, hạ quan đã phái người đi ra cửa cung xác nhận, nửa canh giờ trước, Trương chủ bộ cùng Hiến Lương phu nhân đã qua khỏi cửa cung." Hà tự chính nói, tiếp nhận một tờ giấy từ tay vệ binh bên cạnh, "Hạ quan ở nơi Trương chủ bộ ngộ hại phát hiện hắn dùng máu viết chữ xuống, hạ quan lệnh người vẽ lại."

Lý Thắng Xương duỗi tay tiếp nhận tờ giấy kia, chỉ thấy mặt trên viết hai chữ cực lớn - Đông Cung.

Sau đó có lẽ muốn viết thêm cái gì nữa, nhưng chỉ có một chấm, không có viết tiếp.

"Nói như vậy đây là Đông Cung làm!" Lý Thắng Xương lửa giận ngập trời, "Đông Cung cướp Hiến Lương phu nhân đi làm gì."

"Mau mau đi thỉnh Trương Thượng thư và Viên Tự khanh." Tạ Tĩnh cũng bắt đầu ngồi không yên, tốc độ nói chuyện cũng dồn dập hơn.

Bọn họ không phái hộ vệ đi theo, là bởi vì từ phường Bình Khang vào cung chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi, hơn nữa người đến người đi, thủ vệ nhiều không kiểm soát, nếu như vậy mà còn xảy ra chuyện, vậy thì chuyện lớn rồi! Ai cũng không nghĩ tới, hung thủ còn càn rãnh trăm lần so với tưởng tượng của bọn họ, dám động thủ ở trong cung.

Rõ ràng, hung thủ đã coi mạng mình như cặn bã.

Mà người này, không có khả năng là Thái Tử.

"Hà tự chính, trước hết sắp xếp ổn thi thể Trương chủ bộ, lão phu bấy giờ phải đi bẩm báo thánh thượng, quá càn rõ, không tin hắn còn dám chặn giết lão phu ngay trong cung." Lý Thắng Xương nghiên răng nghiến lợi, phát tay áo chạy đến Cam Lộ điện.

Thỉnh Nhiễm Nhan tới nghiệm thi, là ý của Lý Thắng Xương, vạn nhất nàng thật sự có chuyện không may...trên phô đòn đai, Tiêu Tụng lại luyến thê thành cuồng...ông làm sao mà công đạo với Tiêu Tụng a!

Lý Thắng Xương vốn nóng tính, lúc này đủ loại cảm xúc trào ra, toàn bộ đều hóa thành một bụng phẫn nộ, không đem người này bầm thây vạn đoạn, không thể giải hết hận trong lòng.

Mặt trời chói chang, mặt đất nóng nảy, đúng như tâm tình mọi người trong cung lúc này.

Trong cung mới sáng sớm đã chết hai người, trọng thương một người, một mệnh phụ bị chấn bắt, sinh tử chưa biết. Ngoại trừ đám người Tiêu Tụng còn ở Khúc Giang, toàn bộ người còn lại của tam tư đều như bị treo trên đống lửa.

Thiên tử tức giận, Đại Lý Tự Khanh, Hình Bộ Thượng Thư đội nắng hè chói chang vội vàng chạy vào thư phòng Cam Lộ điện.

Cấm vệ quân nhất thời cũng lo lắng đề phòng, toàn bộ gối giáo chờ sáng, chờ một khi bên trên phát lệnh, liền bắt đầu lục soát người. Ở trong Thái Cực cung nơi được xung là cấm vệ nghiêm ngặt lại phát sinh loại chuyện này, không chỉ là khiêu khích đối với cấm vệ quân, mà là khiêu khích đối với toàn bộ Đại Đường.

Mùi hoa thoang thoảng, gió lạnh phô phát.

Nhiễm Nhan không biết mình đã hôn mê bao lâu mới tỉnh lại.

Vừa mở mắt, cảnh trí trước mắt làm nàng sững sốt. Bên ngoài thoạt nhìn khá hoang vu, nhưng trong cái tiểu viện này lại muôn hoa đua thắm khoe hồng, được sắp xếp vô cùng sạch sẽ, ở bên trong thâm cung, một chỗ hoang vu, bỗng nhiên thấy một nơi như vậy, liền giống như vào nhầm chốn đào nguyên.

Mà nàng thì bị trói hai tay hai chân, nằm nghiêng trên một cái giường ở dưới bóng cây.

Nàng cử động cơ thể một chút, chợt nghe trên đỉnh đầu có thanh âm phát ra: "Ngươi tỉnh rồi!"

Nhiễm Nhan theo thanh âm nhìn qua, lại thấy một cây hợp hoan hoa lá sum xuê, bóng râm như tán dù, An Cẩn thân mặc một bộ áo vải giao lanh tay rộng màu trắng đang nằm nghiêng trên một cành cây, bàn tay thon dài như ngọc cầm một quyển sách gấp lại để trên đầu gối, tóc đen ướt đẫm rối tung, hàng mi dài đen nhánh như lông vũ, khép hờ che bớt đôi mắt linh động mang ý cười, đang thanh thản lười nhác mà nhìn nàng.

Cho dù Nhiễm Nhan là một người không quá mẫn cảm đối với cái đẹp, trong lúc đầu óc hôn mê trầm trồm gấp phải hình ảnh như vậy, vẫn có chút thảng thốt, cho rằng bản thân mình vô ý đi vào tiên cảnh.

Lời editor: haizzz, thiệt tình, nếu mà xếp hạng 'quá đáng tiếc' thì Lý Khắc đứng nhất, An Cẩn này chắc đứng nhì!

Chương 419: Vì ai dựng lên

Gió nhẹ thoang thoảng, chùm hoa như ráng màu sáng lạn hơi đong đưa. An Cẩn ôn hòa như vậy, quá mê hoặc người, mặc dù Nhiễm Nhan quen dùng lý tính để suy ngẫm vân đề, giờ phút này cũng có chút không tưởng tượng được, nam tử trước mắt như không dính khói lửa nhân gian này, khơi mào Trường An huyết vũ tinh phong, điên cuồng như vậy, bất cận đạo lý như vậy.

Nhiễm Nhan sẽ không nói từ ngữ gì phong nhã, trong đầu chỉ có một cụm từ tương đối để tả cảnh đẹp giờ phút này, đó là "Mỹ đến mức tận cùng".

Có lẽ là vì bị tịnh thân khá trễ, trên người An Cẩn vẫn còn mang rất nhiều đặc thù của nam tính, không có bộ dáng âm nhu giống mấy hoạn quan bình thường.

Nhiễm Nhan dời ánh mắt đi, ngồi dậy, "Ngươi bắt ta tới đây đến tột cùng là muốn làm gì?"

"Tiêu Huyền Chi nói cho ta trong tay ngươi có một phần chứng cứ Lý Thái mưu phản." An Cẩn nói.

Có sở cầu là được, Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn hắn, "Ngươi muốn thứ đó?"

An Cẩn co nắm tay lại, chống đầu, từ xoang mũi phát ra tiếng 'hừ' không rõ ý vị, cuốn sách trong bàn tay khác lúc có lúc không mà gõ đầu gối, "Tiêu gia các người, đúng là nhân tài xuất hiện lớp lớp, Hiến Lương phu nhân nhất định tưởng tượng không ra, toàn bộ mọi chuyện đều bắt đầu từ Tiêu Huyền Chi đi?"

Nhiễm Nhan thát kinh, đích xác, nàng chưa bao giờ hoài nghi Tiêu Huyền Chi, nàng cảm thấy trong tam tư cũng sẽ không có người hoài nghi đến hắn. Nhiễm Nhan rũ mắt, cân nhắc những lời này của hắn rốt cuộc có bao nhiêu phần là có thể tin. Trong chuyện này, đích xác có bóng dáng Tiêu Huyền

Chi, hắn chỉ là hiến một phần chứng cứ Lý Thái mưu phản cho Thái Tử, còn lại căn bản nhìn không ra dấu vết là có hắn tham dự vào.

An Cản tựa hồ nhìn ra tâm tư của Nhiễm Nhan, giống như nói chuyện phiếm, "Tiêu Huyền Chi cùng vị phu quân kia của ngươi thật sự là cùng một loại, hắn đích xác không có bày mưu tính kế, nhưng hắn bất động thanh sắc mà thúc đẩy hết thảy mọi chuyện, luôn có thể làm mọi chuyện tiếp diễn ở ngay lúc cần thiết, Thái Tử lại hồn nhiên không biết."

Động tác gõ sách của hắn hơi ngừng một chút, "Nhi tử của Đông Dương phu nhân quả nhiên không kém. Ha!"

An Cản khẽ cười một tiếng, chậm rãi ngồi dậy, thay đổi một tư thế thoải mái hơn.

"Vậy còn ngươi?" Nhiễm Nhan tâm cảm thấy dù sao trong chốc lát cũng không có cơ hội chạy thoát, không bằng tìm hiểu cho rõ việc này.

"Hiến Lương phu nhân luôn là gặp nguy không loạn như vậy, ta rất thích, dù có cho ngươi biết rõ chân tướng cũng được." An Cản nói: "Tiêu Huyền Chi trùng hợp cần lợi dụng ta, mà ta, cũng trùng hợp cần lợi dụng hắn, như thế mà thôi."

Nhiễm Nhan xâu chuỗi sơ qua mọi chuyện, liền minh bạch hết tất cả.

Tiêu Thập Lang làm như vậy rất dễ lý giải, hắn vẫn luôn cảm thấy mẫu thân mình là người bạc tình, nhưng mà vào phút cuối của sinh mệnh bà ta, hắn mới có cơ hội minh bạch, thì ra mẫu thân chỉ là không biết phải làm sao với hắn.

Nghĩ lại cả cuộc đời Đông Dương phu nhân, ngoại trừ tịch liêu, thì là khổ sở. Nhi tử, là an ủi duy nhất để bà sinh tồn, bà sao có thể thật sự bỏ mặc?

Tiêu Huyền Chi biết tiễn cẩn hậu quả mọi chuyện, thì có thể biết, mẫu thân đã âm thầm bảo hộ hắn chu toàn đến mức nào, phần tình thương của mẹ nặng như núi kia đột ngột đè xuống, hắn sợ nhất thời là khó có thể thừa nhận.

Đông Dương phu nhân bị Lý Khác giết chết, hận ý này càng thêm khó có thể ngăn cản.

Tiêu Huyền Chi muốn mượn tay Thái Tử, diệt trừ Lý Khắc, rồi liền thuận lý thành chương. Nhưng Tiêu Huyền Chi không phải quan viên triều đình, ngày thường muốn gặp Thái Tử không dễ dàng như vậy, cho nên giao dịch với Thái Tử, đều thông qua An Cản.

"Là Tiêu Huyền Chi nói cho ngươi mẫu thân hắn có thể lực cũ?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Không sai." An Cản nói.

"Nói như vậy, ngươi dẫn dụ ta đi đến mật đạo, là Tiêu Huyền Chi cố ý an bài sao?" Nhiễm Nhan nhíu mày, nàng không phải không nghĩ tới khả năng này, nhưng nếu hết thảy chuyện này đều là một mình Tiêu Huyền Chi lên kế hoạch, vậy hắn cũng thật đáng sợ.

"Tiêu Huyền Chi? À!" An Cản hơi nhướn mày, mang một vẻ phong tình, "Tiêu Huyền Chi chỉ là nói cho ta đám người kia có thể dùng, đám người kia lại vọng tưởng muốn không chế ta, ah, ta không có tự do, nhưng cũng không phải để mặc cho người người không chế."

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt An Cản lóe lên sát khí, biểu tình vẫn luôn bình tĩnh quá mức cũng có vết rách.

An Cản rõ ràng là sống trong thế giới của mình, hắn muốn nói cái gì, sẽ không bị người dẫn dắt. Nhiễm Nhan đến bây giờ đã hỏi qua rất nhiều lần, nhưng vẫn sờ không ra là hắn bắt mình tới đây đến tột cùng là muốn làm gì.

Hắn hình như không muốn giết nàng, cũng không phải muốn lấy thứ gì từ nàng, như vậy trong lòng nàng có chút hoang mang, không khỏi muốn nói bồng nói gió, "An Cản..."

"Đừng kêu tên này." An Cản lạnh lùng ngắt lời nàng.

Trong viện an tĩnh lại, ve kêu từng trận. Một lát sau, An Cản mới nói: "Đoạn Quân Tại."

Đây là tên thật của An Cản, nhưng thế gian này, đã không còn ai nhớ rõ, cũng sẽ không còn ai để ý.

"Đoạn gia chúng ta, chỉ còn lại có ta đây nhất mạch hương khói, năm ấy gia tộc gặp nạn, cả nhà liều chết đưa ta ra ngoài, đưa đến Trường An nơi kinh

đô mà cả xướng kĩ Hồ cơ cũng có một vị trí nhỏ, lại không chúa được ta!"

Trong tích tắt kia, Nhiễm Nhan như nhìn thấy từ đôi mắt trong suốt linh động kia có nước mắt chảy xuống.

An Cẩn dùng sách che mặt, thanh âm hơi khàn, "Có phải ta quá vô dụng hay không?"

"Ở nghịch cảnh, chết là giải thoát, tồn tại mới cần dũng khí." Nhiễm Nhan nói. Nàng tức khắc minh bạch, Lý Đức Kiến vì cái gì sẽ bị cuốn vào việc này, là hẵn đem An Cẩn hiến cho Thái Tử.

Trước kia An Cẩn chỉ là kỹ nhân ở giáo phường, đánh đòn, còn mang tên cũ Đoan Quân Tại. Tuy thân phận ti tiện, nhưng ít ra hắn vẫn là một người hoàn chỉnh, một nam nhân hoàn chỉnh, dù cho thoát ly tiện tạ đổi với người lè lo lì một mình như hắn mà nói là khó hơn lên trời, nhưng nội tâm hắn còn có thể ôm chút hi vọng, mặc dù vì cái hy vọng này phần đầu cả đời cuối cùng cũng vô pháp được như ý nguyện, nhưng hắn dù có chết đi, đến cõi tuyễn cũng có nắm chắc sẽ gặp lại tổ tiên.

Nhưng mà...ngay cả một tia hy vọng hèn mọn này, cũng chỉ là hy vọng xa vời.

Hết thảy bắt đầu từ buổi lễ mừng hôm đó, kết thúc lúc bị đưa vào Đông Cung, thế giới của hắn àm àm sụp đổ, từ đó về sau chỉ có bóng tối vô tận, tuyệt vọng vô tận! Cả sủng ái mà Lý Thừa Càn dành cho hắn, cũng đều là ác mộng.

Bảy năm trước...

Lần đó trong lễ mừng cung đình, là Lý Đức Kiến trong lúc ngẫu nhiên nhìn thấy Đoan Quân Tại tài nghệ siêu quần.

Lý Đức Kiến khi đó là tên ăn chơi trác táng không hơn không kém, tiểu giai nhân mỹ lang quân hắn gặp qua nhiều không kể xiết, nên cho dù dung mạo của Đoan Quân Tại đã bị che phủ, vẫn bị hắn liếc mắt một cái nhìn ra.

Đoan Quân Tại khi đó vẫn là một thiếu niên, có chút nữ tướng, bị Lý Đức Kiến ngộ nhận là nữ tử, sau một vài lần cố tình tiếp cận, mới phát hiện hắn là nam tử, vừa tiếc hận vừa bị tài năng của hắn sâu sắc thuyết phục. Bởi vậy Lý Đức Kiến luôn trợ giúp Đoan Quân Tại, khi đó trong lòng Đoan Quân

Tại rất cảm kích. Cảm thấy con cháu danh môn như Lý Đức Kiến, có thể tôn hàng quý*, đối với hắn lại có sự tôn trọng nhất định, thật sự rất hiếm có. Bởi vậy người quái gở như hắn, cũng dần dần mở lòng hơn với Lý Đức Kiến.

*đại ý là người ở địa vị cao nhưng không chảnh

Sau khi quen biết với Lý Đức Kiến một năm, vào ngày nọ, Lý Đức Kiến nói với hắn, có một cơ hội có lẽ sẽ giúp hắn thoát khỏi giáo phường.

Trong lòng Đoan Quân Tại cao hứng, vội vàng hỏi là cơ hội gì.

Lý Đức Kiến nói: Thái Tử gần đây có hứng thú với âm luật, chỉ cần có thể có được sự tán thưởng của hắn, ta đến lúc đó nói vài lời bên tai hắn, hắn một khi cao hứng, có thể giúp người thoát tiện tạ, bất quá chỉ cần một câu.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng quyết định thử thời vận.

Nhờ Lý Đức Kiến an bài, mười lăm tuổi Đoan Quân Tại xuất hiện trước mặt Thái Tử Lý Thừa Càn.

Lý Thừa Càn quả nhiên rất say mê âm luật, hơn nữa cực kỳ thưởng thức tài nghệ của Đoan Quân Tại, lúc nào cũng gọi hắn đến Đông Cung diễn tấu, có đôi khi hứng khởi, còn hỏi hắn rất nhiều vấn đề về âm luật, sau đó thì không chỉ có hỏi âm luật, còn hỏi Đoan Quân Tại ngày thường thích làm gì, thích đọc sách gì, có biết thơ từ hay không...

Đoan Quân Tại biểu hiện bản thân rất đúng chỗ, ngoại trừ âm luật xuất chúng ra, những mặt khác đều biểu hiện đạt tiêu chuẩn thông thường. Lý Thừa Càn đúng như mong đợi, càng ngày càng coi trọng hắn.

Nhưng mà đồng thời, Đoan Quân Tại cũng phát hiện một chuyện làm hắn kinh sợ, ánh mắt Lý Thừa Càn nhìn hắn mang vẻ ôn nhu, sảng lọc, hoàn toàn không giống như nam nhân nhìn nam nhân lúc bình thường. Nhưng Đoan Quân Tại cũng không thể xác định, cũng từng bón gió nhắc tới chuyện này với Lý Đức Kiến, nhưng Lý Đức Kiến không biết là nghe hiểu hay không, không có phản ứng.

Từ đó về sau, Lý Thừa Càn triệu hai lần, hắn đều cáo ốm không đi.

Một tháng sau, Đoan Quân Tại cho rằng Lý Thừa Càn đã có yêu thích khác, liền dần dần thả lỏng, khôi phục cuộc sống ngày xưa.

Giáo phường sẽ không tuyển nhận kỹ nhân tuổi quá nhỏ, trong tình huống bình thường thì khoảng 12 tuổi đến 16 tuổi. Mà sau mười sáu tuổi, kỹ nhân cần phải bắt đầu tham dự biểu diễn, cũng có nghĩa là không có quá nhiều thời gian cho bọn họ luyện tập.

Cho nên ở trong giáo phường, đối với kỹ nhân còn chưa thành nghệ, là vô cùng vất vả chán nản, nhưng cầm nghệ của Đoan Quân Tại hầu như đã bắt phân cao thấp với người dạy, hắn cũng thập phần học nhiều biết rộng, nên so ra thì nhẹ nhàng hơn nhiều người. Đại đa số người ngày nào cũng phải luyện khúc phổ luyện đến nửa đêm, nhưng hắn thì không cần.

Bất quá vì để không có vẻ quá khác biệt, Đoan Quân Tại thường giống người khác, ở trong phòng luyện khúc phổ đến nửa đêm.

Đêm càng lúc càng khuya, trong phòng khúc phổ vẫn đèn đuốc sáng trưng.

Đoan Quân Tại cau mày rũ mắt nhìn chằm chằm khúc phổ trước mặt mình, trên má hắn châm rất nhiều đốm, nhưng vẫn khó có thể che dấu dung mạo xuất sắc của hắn.

"Quân Tại, thầy dạy gọi ngươi đi cầm thất Bính." Chợt có người cao giọng gọi.

Đoan Quân Tại nói một tiếng tạ, rồi khép sách lại, từ trong phòng khúc phổ bước ra, bước dọc theo hành lang dài nhanh chóng đi đến cầm thất Bính.

Trên hành lang treo đèn lồng tròn bằng nan tre, bên ngoài phủ giấy Cao Ly, sáng ngời như trăng.

"Lão sư." Đoan Quân Tại đứng ngoài cửa kêu.

Trong phòng vang lên tiếng bước chân. Đoan Quân Tại trong lòng hơi kinh ngạc, ngày thường thầy dạy đôi mắt đều để trên đỉnh đầu, sao có thể tự mình ra mở cửa cho hắn?

Vừa nghĩ xong, cửa liền bị kéo ra. Đoan Quân Tại cố nén không ngẩng đầu, hành vi lỗ mãng như nhìn thẳng vào thầy dạy, chỉ có chọc giận ông ta, sợ là sau này sẽ rất mệt.

Hắn cúi người xuống càng thấp, "Lão sư."

Vừa dứt lời, đột nhiên bị người kéo vào. Tiếng kinh hô của hắn bị nghẹn lại trong cổ họng, chờ đứng vững, nhanh chóng ngoặc mắt lên nhìn người kéo hắn, không khỏi sững sốt.

Lý Thừa Càn đang mang vẻ mặt trêu ghẹo cười nhìn hắn.

"Điện hạ." Đoan Quân Tại vội vàng khom người hành lễ.

Lý Thừa Càn duỗi tay nâng hắn dậy, "Đã nói là không cần đa lễ như vậy, ngẩng đầu lên ta nhìn xem."

Đoan Quân Tại chần chờ một lúc, vẫn hơi ngẩng đầu, rồi nhanh chóng cúi xuống lại.

Chương 420: Tình yêu thầm kín

Đinh đầu vang lên thanh âm của Lý Thừa Càn, "Mấy ngày trước ta nghe nói người bị bệnh, lo lắng đến độ không buồn ăn uống, mỗi tội trong cung mấy lão già hỏa đồ quản ta kín mít, hôm nay thật vất vả mới trốn ra, người hiện tại có khá hơn chưa?"

"Đa tạ điện hạ nhớ thương, đã tốt." Đoạn Quân Tại khom người đáp.

Lý Thừa Càn cao hứng nói: "Vậy là tốt rồi, ta vừa mới đến phòng ngủ của người, mới biết được các người ngủ trễ như vậy, ta đêm nay muôn trộm xuất cung, người bồi ta cùng đi đi."

Đoạn Quân Tại trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu lên nhìn Lý Thừa Càn một cái, hắn cảm thấy nếu có thể nhân cơ hội đào tẩu, dù cả đời lưu lạc thiên nhai cũng tốt! Tâm tư vừa chuyển, liền nói: "Tạ Thái Tử điện hạ."

"Ta biết ngay người sẽ thích, người nếu là thích, ta về sau mỗi lần ra ngoài chơi đều mang người theo, lão sư ở đây người không cần lo lắng, ta nói giúp người." Lý Thừa Càn tiến lên giữ chặt tay hắn, muốn lập tức đi ra ngoài.

Đoạn Quân Tại dùng sức tránh thoát, "Điện hạ thân phận tôn quý, không nên như thế."

Hắn nói ra lời này, Lý Thừa Càn thật lâu không đáp lại, hắn suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên lại đối diện đôi mắt mang ý cười của Lý Thừa Càn, "Người không thích ta cầm tay người, ta liền không cầm, đi thôi, đi thôi, đêm đẹp ngăn người."

Đoạn Quân Tại thoảng yên lòng, đây là hắn tiến vào giáo phường ba năm tới giờ mới được ra cung lần đầu, trong lòng kích động tất nhiên là không cần phải nói.

Lý Thừa Càn không hổ là người ba ngày hai bữa chuồn ra cung, mang theo hắn hầu như một đường thông suốt.

Đoạn Quân Tại trong lòng cũng âm thầm ghi nhớ lộ tuyến, nếu hôm nay không có cơ hội thoát đi, ngày khác có thể tìm cơ hội.

Hai người vừa ra khỏi cung liền như ngựa hoang thoát cương, một đường chạy như điên, chạy đến một chỗ không người, Lý Thừa Càn cất tiếng cười to, vui sướng vô cùng, Đoan Quân Tại đang nhìn trăng sao sáng rõ trên nền trời, bầu trời đêm thăm thẳm, cùng với phong cảnh điện viên chung quanh, cũng không khỏi cười ra tiếng.

Lý Thừa Càn ngã lăn ra cỏ, nhìn Đoan Quân Tại, bỗng nhiên nói: "Ngươi nếu có thể luôn ở bên cạnh ta như vậy thật tốt."

Tiếng cười của Đoan Quân Tại đột nhiên im bặt, kính cẩn nói: "Điện hạ nói đúng."

"Ta không nói giỡn, ta một ngày không thấy ngươi đều nhớ đến điện, hơn một tháng này, chân chính là sống một ngày bằng một năm." Lý Thừa Càn mắt cũng không nháy mà nhìn chăm chằm hắn, "Ta cảm thấy ta thích ngươi."

Đoan Quân Tại nghẹn họng nhìn hắn trân trối, nhất thời khiếp sợ đến á khẩu không trả lời được.

Lý Thừa Càn thấy bộ dạng ngu si của hắn, trong lòng càng vui vẻ, đứng dậy một tay kéo hắn vào lòng, không cho phản ứng liền hôn lên môi hắn. Lý Thừa Càn trước đó chưa từng hôn qua nam nhân, lúc đầu ngoại trừ là thật sự có chút động tâm, còn mang theo một loại suy nghĩ tìm kiếm cái lạ, nhưng đến lúc thật sự hôn lên, lại cảm thấy càng không thể tự thoát ra được.

Đoan Quân Tại như bị sét đánh, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng, khi có phản ứng, là đột ngột cho Lý Thừa Càn một quyền.

Một quyền này đánh vào trên má Lý Thừa Càn, nửa bên mặt lập tức sưng lên.

Sự vui vẻ khi được xuất cung, trong phút chốc đã bị kinh sợ bao phủ.

Nhiều năm trôi qua, mỗi lần An Cản nhớ lại, đã nhớ không nổi lúc ấy là mang tâm tình gì, chỉ nhớ rõ khi đó hắn gần như muốn nhắc chân chạy trốn, lại thấy Lý Thừa Càn xoa xoa khóc miệng rỉ máu, nói: Đi thôi, đi chợ đông.

Hắn nói: Thực xin lỗi, ta vừa rồi nhất thời...

Lý Thùa Càn giải thích rất nhiều, An Cản đã không còn nhớ rõ, nhưng nỗi khiếp sợ Lý Thùa Càn mang đến cho hắn, hắn lại nhớ rõ như mới hôm qua.

Vốn dĩ nên là thiên chi kiêu tử, địa vị tôn quý vô cùng, lại buông thả đến mức này.

Khiếp sợ đã đủ, sau đó là sợ hãi. Toàn bộ biểu hiện của Lý Thùa Càn, mang đến cho hắn, ngoại trừ cảm giác nơm nớp lo sợ, không còn gì khác.

Mặt trời chói chang nhô lên cao, trong gió cũng mang một tia oi bức.

Nhiễm Nhan nhìn An Cản dùng sách che mặt, không biết là đang suy nghĩ, hay là ngủ.

Nhiễm Nhan nghĩ thông suốt từ đầu đến cuối, cũng không cần nhiều lời nữa, trong lòng yên lặng tính toán làm sao để thoát đi, nàng bị bắt cóc đã không phải là lần đầu tiên, trong lòng so ra tương đối bình tĩnh, hơn nữa nàng phân tích tình hình trước mắt này, còn không coi là tệ nhất.

Ít nhất, cảm xúc của An Cản không coi là tiêu cực, nàng hắn là còn chút thời gian.

Nhiễm Nhan nghĩ, từ trên giường ngồi dậy, nói: "Ta bồi ngươi chơi xong trò chơi cuối cùng này."

Lặng im một lát, tâm tình An Cản đã bình phục lại, ném quyển sách trong tay lên giường, Nhiễm Nhan rũ mắt nhìn thoáng qua, là 'Chiến quốc sách'.

"Hiến Lương phu nhân tự tin là ta sẽ không giết ngươi như vậy?" thanh âm An Cản có chút khàn khàn.

"Ngươi đã nói, ta có ân với ngươi, sẽ không lấy oán trả ân, nhưng giết hay không cũng đều nằm trong một suy nghĩ của ngươi." Nhiễm Nhan hơi mím môi, nàng phải chuẩn bị đến mức tốt nhất có thể.

Không thể chỉ ngồi chờ người khác tới cứu. An Cản là chủ mưu của vụ án này, nếu có thể bắt sống là tốt nhất, nếu uy hiếp đến sinh mệnh của Nhiễm Nhan, nàng cũng cần phải sống mái với hắn.

Hơn nữa, An Cẩn thoát nhìn hết thấy đều bình thường, nhưng kỳ thật chính là người điên. Nếu Nhiễm Nhan không đoán sai, An Cẩn sở dĩ có thể thuận lợi bắt cóc nàng, là vì hắn đã hạ bẫy rập đối với người của tam tư, hắn vì bắt nàng, liền giết một hai quan viên. Tam tư sẽ có hành động gì, tất cả đều nằm trong dự kiến của hắn, thậm chí, cả vì vội vã mà sẽ đi vào đường mòn kia, hắn cũng đều rõ ràng.

Độc dược trên người Nhiễm Nhan đã không còn, hiển nhiên là bị An Cẩn lấy đi. Bất quá nàng còn có ngân châm giấu trong tóc, nàng có thể cảm giác được ngân châm vẫn còn. Trong tay áo bên trái của nàng, còn có một tấm khăn tắm độc.

Hai món đồ khác nhau này, đều không thích hợp dùng từ xa, mà thích hợp đến gần để giết. Nhưng võ công của An Cẩn đến tột cùng ra sao, vẫn không xác định được, mặc dù tới gần, có thể nắm chắc mấy thành?

Mặt trời dần trôi về phía tây.

Thị vệ trong cung được điều động toàn bộ, lục soát người khắp nơi.

Đặc biệt là bài tra cẩn thận toàn bộ Đại Lý Tự, bất luận cung điện nào cũng không hề buông tha.

Nhiễm Nhan ở trong viện, có thể mơ hồ nghe thấy thanh âm bên ngoài, phảng phát như cách nơi này cũng không xa, lại không hiểu vì sao, vậy mà không có ai phát hiện. Cho nên Nhiễm Nhan cảm thấy, cánh cửa trước đó nàng nhìn thấy bất quá là đồ giả, vị trí hiện tại của nàng, căn bản không phải là nơi mà có thể đi vào từ cánh cửa kia.

Nhiễm Nhan đang suy nghĩ, làm sao để chuyển ngân châm trên tóc vào tay áo, thì nghe thấy tiếng vỗ cánh phành phạch. Ngay sau đó đó là thanh âm rù rì. Nàng quay đầu, thấy một con bồ câu đậu xuống tay An Cẩn, hắn gỡ xuống ống trúc nhỏ trên chân bồ câu, rút ra một mảnh giấy nhỏ, sau khi xem xong, khóc mồi hơi cong lên, đưa tờ giấy cho nàng, "Tiêu Thị lang quả nhiên thức thời."

Nhiễm Nhan mở tin ra, không phải Tiêu Tụng viết, nhưng xem nội dung đại khái có thể suy đoán, hắn là tin tức từ Ngụy Vương phủ truyền đến, nội dung đại ý là: Đã thu được lá thư Tiêu phủ cất giữ kia, nhưng địa đồ vẫn chưa tìm được.

Địa đồ? Nhiễm Nhan không biết là gì, cũng không định hỏi.

"Ngươi muốn giết Lý Thừa Càn, có vô số cơ hội, lại lựa chọn phương thức quanh co như vậy, cuối cùng cũng không chính tay đâm hắn cho hả giận, có ý nghĩa sao?" Nhiễm Nhan buông tờ giấy, hỏi.

"Ta có nghĩ tới giết hắn, bởi vì hết thảy đều là vì hắn, nếu không, cũng sẽ không có những kẻ nịnh nọt kia đem ta đi tịnh thân rồi đưa đến Đông Cung!" khi An Cẩn nói đến chỗ 'tịnh thân', khuôn mặt xinh đẹp trở nên cứng đờ.

Lời editor: dù lão là hủ nhưng thể loại nam nam chi ái cầu huyết cả bốn như vậy lão chỉ muốn next, quá tra rồi!

Chương 421: Quan hệ vi diệu

Trên mặt An Cẩn bỗng nở ra nụ cười, "Nhưng giết hắn, sao có thể thống khoái hơn so với hủy hoại hắn. Chỉ có huỷ hoại hắn, mới có thể tiêu trừ một phần vạn nỗi hận trong lòng ta."

An Cẩn cũng coi như là con cháu thế gia, đối với hắn mà nói, trở thành như hiện tại, còn không bằng trước kia chết luôn cùng với người nhà. Hắn để ý không chỉ là tôn nghiêm của bản thân, mà trên vai hắn còn gánh vác toàn bộ hi vọng của Đoan thị.

Rơi xuống cái vũng lầy này, không những toàn bộ hi vọng của Đoan thị sụp đổ, mà còn đến mức đoạn tử tuyệt tôn, nỗi hận này, sao có thể chỉ cần chính tay đâm kẻ thù thì có thể giải thoát?

Bản thân Nhiễm Nhan cũng không phải là một người dễ nghĩ thông, cho nên đối với tâm tình giờ phút này của An Cẩn, nàng cũng có thể cảm thụ một chút. Nhưng người đều là ích kỷ, nàng không đành lòng giết hắn, nhưng nếu sinh mạng nàng bị uy hiếp, nàng cũng không thể ngồi chờ chết. Nàng không đành lòng, An Cẩn cũng có thể không đành lòng đối với nàng sao?

Huống hồ, tình huống hiện tại, nàng còn đang ở vào hoàn cảnh xấu.

"Hiến Lương phu nhân tạm thời chờ ở đây, chờ ta đi làm xong một chuyện cuối cùng, lại đến quyết biệt cùng phu nhân." An Cẩn tựa như một phiến lá từ trên cây nhẹ nhàng rơi xuống, chuyển động vài cái, đã thong dong lật qua tường cao. Nhìn bộ dáng này, võ công không yếu.

Nhiễm Nhan không nghĩ tới, hắn cứ vậy mà thả nàng, là tự tin người khác vô luận tìm ra sao cũng không tìm được nơi này? Hay là, cẩn bản là không muốn giết nàng? Nàng không kịp nghĩ nhiều như vậy, vội vàng dịch về hướng cây hợp hoan kia, dùng sức mài đứt dây thừng trên tay.

Tay Nhiễm Nhan bị trói ra đằng sau, tay chân có dây thừng nối với nhau, cẩn bản không ngồi dậy được, động tác mài dây cũng cố sức. Nàng lựa

chọn trước hết mài đứt phần dây nối giữa tay và chân, một khi nó đứt ra, nàng liền có thể đứng thẳng người, đi tìm xem có thứ gì bén hơn hay không.

Mặt trời mùa hạ chói chang, lại sắp đến trưa, mặc dù là dưới tàng cây, Nhiễm Nhan chỉ mài trong chốc lát, cả người đã đỏ mồ hôi đầm đìa, toàn thân đau nhức, mà sợi thừng kia chỉ hơi xù lông.

Nàng nghỉ ngơi trong chốc lát, thử duỗi tay túm sợi thừng kia, xem có thể với tay đến dưới chân hay không. Nhưng hiển nhiên dù thân thể Nhiễm Nhan khá mềm dẻo, cũng không thể hoàn thành loại động tác như làm xiếc này, đành phải thành thành thật thật mà tiếp tục mài dây thừng lên thân cây.

Mới vừa rồi người bên ngoài đã lục soát qua nơi này, chỉ sợ một chốc một lát cũng sẽ không quay lại, Nhiễm Nhan vừa mài vừa nghĩ.

Nàng đang mài đến nghiêm túc, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng vang nhỏ, không khỏi ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy một người trong bộ quan phục màu xanh lục đang đi về hướng này.

Dưới ánh mặt trời, màu da càng nhu tuyết.

"Tô Phục." Nhiễm Nhan dừng động tác.

Tô Phục nhìn nàng một cái, rút trong tay ra một thanh kiếm đã ra khỏi vỏ, vung kiếm nhanh như chớp, chuẩn xác cắt đứt cùng lúc dây trói trên cả tay lẫn chân nàng.

Nhiễm Nhan từ trên giường đứng lên, nói một tiếng, "Đa tạ."

"Đắc tội." Tô Phục không đáp lời Nhiễm Nhan, duỗi tay ôm lấy eo nàng, động tác mau lẹ, thoái mái lật qua tường cung trùng trùng điệp điệp, thẳng đến cửa Đại Lý Tự mới buông nàng xuống.

Nhiễm Nhan còn tưởng rằng sẽ có một hồi chiến đấu sinh tử với An Cẩn, hiện tại thoát thân, không khỏi cảm giác rất nhẹ nhàng, ít nhất là không đến nồng nỗi vạn bất đắc dĩ.

Nhưng mà Tô Phục căn bản không có sở cầu, đối với phần ân tình này, Nhiễm Nhan ngoại trừ nói một tiếng cảm ơn, thật sự không biết phải báo đáp như thế nào. Quan hệ giữa hắn và nàng, thực sự vi diệu, không phải bằng hữu cũng không phải người yêu, phảng phất chỉ như hai người xa lạ

cộng với một chút tình yêu nhè nhẹ, lại bình lặng như cõi nhân lâu ngày gặp lại.

"Cảm ơn." Nhiễm Nhan lại nói thêm lần nữa.

"Chuyện nhỏ không tồn sức gì, không cần nói cảm ơn." Tô Phục dứt lời, xoay người đi về hướng Thái Y Thự.

"Hiến Lương phu nhân!" Hà tự chính đang dẫn người vội vàng chạy ra, lại thấy Nhiễm Nhan đứng ở cửa, không khỏi đầy mặt kinh ngạc, "Người không phải bị người cướp đi sao?"

Từ sau khi kiến thức con người của Hà tự chính, Nhiễm Nhan đối với người này chán ghét đến cực điểm, cũng không muộn cho hắn sắc mặt tốt, nhàn nhạt nói: "Là bị cướp, nhưng lại chạy thoát được, Hà tự chính đối với chuyện ta chạy thoát được có ý kiến sao?"

"Chạy thoát được là tốt rồi, người không biết, mới vừa rồi Tiêu Thị lang từ Khúc Giang vội vàng trở về, biết được chuyện phu nhân bị cướp đi, đã phát giận rất dữ." Hà tự chính ra vẻ Nhiễm Nhan có thể thoát hiểm là rất may mắn.

"Phu quân ta đang ở đâu?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Thánh thượng triệu kiến." Hà tự chính nói: "Hiến Lương phu nhân mời vào đi."

"Đa tạ." bên người Nhiễm Nhan không có hộ vệ, cũng không thể quay về một mình, đành phải ở Đại Lý Tự chờ Tiêu Tụng trở về.

Nàng bên này vừa nhắc chân, liền nghe thấy có người cấp báo, "Hà tự chính! Không xong rồi, Đông Cung xảy ra chuyện lớn, nội thị An Cẩn bắt cóc Thái Tử."

"Cái gì?" Hà tự chính thầm nghĩ, đây là tranh đấu nội bộ sao?

"Nội thị An Cẩn bắt cóc Thái Tử, Tạ Thiếu Khanh cùng với Tiêu Thị lang đã từ Cam Lộ điện chạy qua đó, thỉnh ngài lập tức tăng cường thêm nhân thủ, bảo đảm Thái Tử bình yên vô sự." Vị kia mặc bộ quan phục màu xanh lục toàn thân uột sũng mồ hôi, như là mới từ trong nước xách ra.

Hà tự chính cũng bất chấp Nhiễm Nhan ở đây, vụ án này, mặc kệ Thái Tử có dính vào hay không, hắn đều không thể chêt ngoài ý muốn, cho dù muốn trị tội, cũng phải nguyên vẹn giao cho thánh thượng trị tội, vạn nhất xảy ra chuyện, Hà tự chính hắn có mọc thêm đầu cũng không đủ chém.

Nhiễm Nhan chần chờ một chút, cũng đi theo.

Đội ánh mặt trời ban trưa nóng rát, làn da của Nhiễm Nhan đã muối bỗng, chỉ có thể chạy thẳng một đường tới Đông Cung thật nhanh. Khi đang ở trên con đường nhỏ chạy về hướng Đông Cung, vừa vặn gặp được Tiêu Tụng cùng Tạ Tĩnh đang vội vã chạy tới.

"Phu nhân!" chân mày nhăn tít của Tiêu Tụng lập tức giãn ra, đáy mắt hiện ra một mạt ý cười.

Tiêu Tụng vừa mới từ Khúc Giang chạy về, liền bị triệu đi Cam Lộ điện, hắn chỉ kịp quét mắt nhìn sơ hiện trường bắt cóc, phái hơn một trăm người đến nơi hắn suy đoán để tìm, nhưng khi hắn từ Cam Lộ điện bước ra, lại nghe thị vệ nói là không thu hoạch được gì, lòng đang nóng như lửa đốt, lại nhận được tin Thái Tử bị bắt cóc, hắn hoài nghi bắt cóc Thái Tử và bắt cóc Nhiễm Nhan chính là cùng một người, bởi vậy mã bất định đe mà chạy tới, làm Tạ Tĩnh một đống xương già mệt đến bùn rún.

Trước mắt thấy Nhiễm Nhan không có việc gì, tảng đá lớn đè ở trong lòng rốt cuộc rơi xuống, giờ lại cảm thấy chuyện Thái Tử bị bắt cóc bất quá cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Bọn thị vệ không tìm được người, Tiêu Tụng chỉ cho là mình phỏng đoán sai lầm, dù gì cũng không có thời gian thăm dò hiện trường cẩn thận, nếu hắn biết, những thị vệ đó theo chỉ thị của hắn đi đến được chỗ chỉ cách nơi Nhiễm Nhan bị nhốt vài bức tường, lại không phát hiện điểm đáng ngờ, phỏng chừng là không có biểu tình như hiện tại.

"Chính sự quan trọng, có chuyện gì đe sau rồi nói." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng gật đầu, cầm tay Nhiễm Nhan đi vào Đông Cung.

"Tiêu Thị lang, Tạ Thiếu Khanh, phạm nhân đưa Thái Tử tới lương các* rồi." Đội chính thấy rõt cuộc chủ sự đã tới, lập tức đến bẩm báo.

*lương là 'mát mẻ', ngược nghĩa với 'noãn các'

Tiêu Tụng trầm giọng nói: "Đã biết, phái người đi thông báo cho Đại Lý Tự Khanh cùng Hình Bộ Thượng Thư."

"Dạ!" đội chính lĩnh mệnh đi xuống, phái một người khác đến mang Tiêu Tụng đi lương các.

Từ hành lang gấp khúc đi qua, từ xa Nhiễm Nhan đã nhìn thấy bên cạnh lương các kia, cũng có vài cây hợp hoan cành lá rậm rạp, màu xanh mượt mà, mây tía trải rộng, trên tẩm biển che khuất dưới tàng cây, mơ hồ có thể thấy được hai chữ "Thanh Tuyền".

Lời editor: ihhhhhh!! Tô Tô kìa...

Chương 422: Ai có thể trả ta toàn thây

Cửa sổ bốn phía lương các đều được mở ra. Cung tiễn thủ xung quanh đều đã lên dây cung, nhưng vì Thái Tử ở bên trong, chỉ có thể liên tục đề phòng, chuẩn bị hành động bất cứ lúc nào.

'đông' một tiếng, bên trong truyền ra tiếng đàn trong trèo.

Mọi người đồng thời dừng bước, bên trong truyền ra một khúc nhạc thanh nhã, như vạn vật thấy mùa xuân, gió nhẹ thoổi, cảnh đẹp đầu xuân rực rỡ, lại nhẹ nhàng thanh thoát. Giống như ngày đông giá rét này qua đi, vạn vật lập tức sẽ nghênh đón mùa xuân. Từ một khúc như vậy, ai cũng có thể nghe ra hy vọng trong lòng người tấu đàn, phảng phất như hàn đã hết tuyệt vọng, thấy hào quang của hy vọng.

"An Cẩn kia...haizzz!" Tạ Tĩnh nhẹ nhàng thở dài.

Cầm nghệ của An Cẩn có thể nói là nhất tuyệt, lúc trước khi còn ở giáo phường, tuổi còn nhỏ đã thập phần xuất sắc.

Nhiễm Nhan không hiểu mấy thứ này, nhưng tâm cũng cảm thấy hàn đàn hay. Một người tuổi không lớn, cầm nghệ cao siêu, có dũng có mưu, võ công cao cường...những thứ này cũng không phải là trời cao ưu tiên cho hàn, mà là khi hàn thân ở nghịch cảnh, không ngừng cố vũ bản thân, không ngừng kiên trì nỗ lực.

Tranh!

Tiếng đàn đột nhiên im bặt, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng 'rầm' vang lên trong lương các.

Có thể tưởng tượng, đây là người đánh đàn đột ngột đập nát đàn.

Hương hoa hợp hoan thoảng qua từng đợt, trong lương các, Lý Thừa Càn bị trói năm nghiêng trên giường nệm, kinh ngạc nhìn gỗ vụn cùng dây đàn đứt vươn vãi đầy đất.

An Cản cầm kiếm đi đến cạnh giường, cắt dây trói cho Lý Thùa Càn, nhét kiếm vào tay hắn, "Cho người một cơ hội giết ta."

Lý Thùa Càn vứt kiếm, chụp lấy tay hắn nói: "An Cản, đừng náo loạn."

"Buông tay người ra." An Cản lạnh lùng nhìn hắn, "Người đừng vào, chỉ làm ta cảm thấy ghê tởm"

"An Cản..." Lý Thùa Càn chậm rãi buông tay An Cản. Hắn không phải không hiểu rõ thực tại, chỉ là sợ phải đối mặt.

"Người cho ta vô hạn dung túng, vô hạn quyền lợi, nhưng mà Thái Tử điện hạ, ta chỉ cần là ta nguyên vẹn, ta còn là một nam nhân, có thể bằng nỗ lực bản thân thoát khỏi tiện tịch, về quê cưới một người vợ, cù án tè mì, gìn giữ hương khói cho Đoan thị ta..." hốc mắt An Cản đỏ lên, lại không có một giọt nước mắt.

Nước mắt của hắn đã sớm chảy cạn.

Chuyện kia, là ác mộng vĩnh viễn vô pháp giải thoát, hắn mỗi đêm đều có thể mơ thấy bản thân không hiểu tại sao lại té xỉu ở giáo phường, không biết hôn mê bao nhiêu ngày, vào một buổi sáng sớm, trên người hắn đã mất đi một thứ.

Hắn mấy lần muốn tự sát, lại bị người trông giữ rất chặt, hắn biết võ công, nhưng trong tình huống này, cả một tia sức lực cũng không nhắc nổi, chỉ cảm thấy thế giới của hắn trong khoảnh khắc sụp xuống, những thứ đập vào mắt, đều là tuyệt vọng. Hắn cho tới hôm nay đều bí mật luyện võ, đọc sách, toàn bộ gian khổ phải trả giá gấp mấy chục lần người thường, nhưng tất cả cố gắng, trong khoảnh khắc kia, đều đổ sông đổ biển, không hề còn ý nghĩa nữa.

Đúng như lời Nhiễm Nhan, trong tuyệt cảnh, lựa chọn sống sót, cần dũng khí lớn hơn. An Cản dùng oán hận, tuyệt vọng, để chống đỡ sinh mạng mình.

Lý Thùa Càn nhìn An Cản tuy rất an tĩnh nhưng hình như đã sớm phát điên, trong lòng đau nhức. Hắn cũng không hảo nam phong, thậm chí còn chưa bao giờ thử chạm vào nam tử khác, nghĩ lại trong lòng đã thập phần mâu

thuần, hắn chỉ là, yêu người kia, mà người đó trùng hợp là nam nhân mà thôi.

Hắn vô số lần ảo tưởng có quan hệ xác thịt với An Cản, nhưng lại chưa từng cưỡng cầu. Tình yêu của hắn, cho đến bây giờ đều thuần khiết không hề lây dính một tia nhục dục.

Hèn mọn như vậy, chỉ cần người hắn yêu này, người hiểu hắn này, có thể luôn ở bên cạnh hắn, đến khi đầu bạc. Nhưng giờ phút này, hy vọng của Lý Thừa Càn giống như cây đàn trong tay An Cản, rơi rớt nát vụn rên mặt đất.

An Cản nhìn hắn, hơi mỉm cười, không khác gì trước kia.

Cho đến bây giờ, Lý Thừa Càn mới hiểu được, thì ra ôn nhu kia, nụ cười kia, toàn bộ đều là giả dối, An Cản hận hắn, cũng chỉ có hận mà thôi.

Người chờ phía dưới cảm thấy không thể tiếp tục như vậy, Hà tự chính liền phân phó người gọi lên trên.

Một thị vệ trung khí mười phần gọi lớn: "An Cản! Thả Thái Tử ra, cho người toàn thây!"

An Cản đang xách một vò rượu lên để rót, nghe thấy lời này, tức khắc cười ha ha, cười đến mức tay rót rượu cũng không giữ yên được, rượu tràn ra đầy kỷ.

Tiếng 'xèo xèo' vang lên, là rượu kia đang ăn mòn gỗ trên kỷ.

"Rượu độc!" Lý Thừa Càn kinh hô một tiếng, bước nhanh tới định đoạt lấy. Nhưng hắn cũng không biết An Cản biết võ công, tránh thoát hắn thật sự dễ như trở bàn tay.

An Cản một tay xách vò rượu, một tay bưng bát rượu đi đến bên cửa sổ.

Lý Thừa Càn biết bên dưới có cung tiễn thủ, lập tức đi theo, lớn tiếng với người bên dưới: "Không được bắn tên, ai dám bắn, xử theo tội mưu sát trù quân!"

Khi An Cản xuất hiện ở cửa sổ, là thời cơ rất tốt, nhưng cung tiễn thủ đều bị lời Lý Thừa Càn chấn trụ, không dám tự tiện bắn tên.

Có vài cung tiễn thủ cách Tiêu Tụng rất gần, Tiêu Tụng thoảng nghĩ, cứ nghe theo ý Lý Thừa Càn đi, hắn không chết thì tốt, nhưng chết rồi thì càng bớt việc, có câu kia của hắn, Tiêu Tụng có thể thoái thác trách nhiệm ở trước mặt thánh thượng, dù gì thánh thượng lại chưa bao giờ nói qua là phê truất Lý Thừa Càn, chỉ cần Lý Thừa Càn vẫn là Thái Tử, lời nói của hắn đều phải nghe.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu, thấy An Cản một thân áo bào rộng dựa bên cửa sổ, tự tại mà bụng một chén rượu, rũ mắt nhìn vũ tiễn chỉ thăng vào hắn, phảng phất như một nam tử tuyệt sắc đang ngắm cảnh.

"Toàn thây? Ai có thể cho ta toàn thây?" An Cản cười lạnh.

"An Cản, đừng uống, đừng uống." Lý Thừa Càn như đang nói với An Cản, lại như đang nói với chính hắn.

Nhưng ngay trong lúc hắn nói, An Cản ngửa uống cạn chén rượu, lại nâng tay rót chén khác cho mình.

Lý Thừa Càn như phát điên mà nhào tới, nhưng An Cản còn nhanh hơn, như chim ưng phi xuống từ trên gác mái.

Nhiễm Nhan khụng lại, ẩn ẩn suy đoán ra hắn muốn làm gì, lập tức nói với Tiêu Tụng: "Hắn biết võ công, hơn nữa công phu không thấp."

Tiêu Tụng lập tức cao giọng nói: "Cần thận phòng bị, phạm nhân có võ công!"

Trong chớp mắt An Cản rơi xuống, Nhiễm Nhan rõ ràng thấy khói môi hắn cong lên, khuôn mặt linh khí bức người kia trong nháy mắt nhìn như ác ma.

'Xoảng' một tiếng, hắn ném rượu trong tay về hướng cung tiễn thủ, hàn quang lóe ra trước mắt, trường kiếm tuột ra từ tay áo rộng, thân hình như quỷ mị luôn vào trong đám cung tiễn thủ.

Cung tiễn nếu ở khoảng cách xa nhất định thì mới có lực sát thương lớn, bị cao thủ như An Cản đâm gần, hầu như chỉ còn nước chịu chém.

Chỉ trong chớp mắt, phía dưới là một mảnh huyết vũ tinh phong.

Máu tươi rơi trên áo vải trắng của hắn, tràn ra thành từng đóa hồng mai.

"Cung tiễn." Tiêu Tụng nói.

Có người lập tức đưa lên một cây cung, ba cây vũ tiễn. Nhiễm Nhan hơi mím môi, không nói gì. An Cản dù rất đáng thương, nhưng cũng không thể để lại thêm nhiều người vô tội chết thảm dưới tay hắn.

Tiêu Tụng lắp tên lên cung, nhắm chuẩn thời cơ, 'vút' một tiếng tiếng xé gió, vũ tiễn như điện bay tới gần An Cản, lại bị kiềm phong quét rơi, ngay sau đó, mũi tên thứ hai đã gần chạm ngực, độc An Cản uống vừa rồi đã bắt đầu phát tác, khó khăn lắm có thể gạt mũi tên lệch đi, sượt qua hông hắn, nhưng, mũi tên thứ ba mang khí thế toái kim nứt thạch đã sắp găm vào ngực hắn khi hắn còn chưa kịp nâng kiếm!

Ba mũi tên này hư hư thật thật, từng bước ép sát, cho dù An Cản chưa uống thuốc độc, cũng chưa chắc né được.

Lý Thừa Càn vừa mới từ lương các chạy xuống, thấy bộ dáng An Cản, không màng đến rùng tên, nghĩa vô phản cỗ mà lao đến.

Lời editor: lão không biết nhân vật thái tử này trong lịch sử là dạng người gì, nhưng mà vị trong bộ này nên đem đi thiến rồi treo ngược lên cho người ta ném đá...

Haizz, thiệt tình, làm cái bộ này cứ xong một vụ là miệng nổi nhọt mà, hù!

Chương 423: Hoa hợp hoan

"Đừng tay! Đừng tay!" Hà tự chính la to.

Kỳ thật không cần hắn kêu, thị vệ cũng không có ai dám bắn tên vào Thái Tử, nhưng An Cẩn dùng kiếm chống thân mình, còn chưa ngã xuống, bọn họ không dám thả lỏng cảnh giác.

Vì Lý Thừa Càn nhào tới quá nhanh, có người đã bắn tên ra. Hà tự chính và Tạ Tĩnh trơ mắt nhìn một mũi tên cắm vào cánh tay hắn, tức khắc toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"An Cẩn!" Lý Thừa Càn dùng cánh tay chưa bị thương đỡ lấy An Cẩn.

An Cẩn hai mắt đỏ bừng, nhìn hắn với ánh mắt vô cùng thê lương, "Đừng chạm vào ta."

Lý Thừa Càn nghe lời buông hắn ra, cao giọng hấp tấp gọi: "Người đâu! Kêu thái y!"

Không có ai động.

"Đi a!" Lý Thừa Càn quay về hướng Tiêu Tụng kêu lên.

Tiêu Tụng phất tay lệnh cho một thị vệ đi thỉnh thái y.

Nhiễm Nhan hơi thở dài, nhưng nàng vẫn chưa định nhúng tay, một là vì An Cẩn bắt cóc lợi dụng nàng, hai là vì ở đây lúc này chết là kết cục tốt nhất cho An Cẩn.

Hơn trăm mũi tên đã lên dây, chỉ vào An Cẩn, chỉ cần hắn có động tác, lập tức bắn tên, dù sao Thái Tử không thể xảy ra chuyện.

Lý Thừa Càn cũng không trông cậy vào chuyện làm cho những cung tiễn thủ này buông vũ khí, hắn không biết người vừa rồi suýt đẩy An Cẩn vào chỗ chết là Tiêu Tụng, nhưng tình hình trước mắt này dù là ai cũng có thể

đoán là chuyện gì xảy ra, phong cách hành sự của Tiêu Tụng rõ như ban ngày, mặc dù hắn là Thái Tử, cũng sẽ không được phá lệ châm chước, huống chi, hắn đã là một nửa phế Thái Tử.

Nhưng, An Cẩn lúc này lại cố tình làm ra một động tác tự tìm tử lộ. Hắn 'vứt' một cái nón kiêm quơ lên cổ Lý Thừa Càn, ngay lúc đó, chỉ nghe ba tiếng "vứt, vứt, vứt", khi kiêm của hắn chỉ mới vung lên một nửa, ba mũi vũ tiễn đồng thời găm hết vào cơ thể hắn.

Khi Lý Thừa Càn ngoác nhìn An Cẩn ngã xuống, khóc mắt có nước mắt cùng máu chảy xuống.

An Cẩn nhìn hình ảnh mơ hồ của cây hợp hoan, thầm nghĩ: Giết nhiều người như vậy, sau khi chết hắn là phải đến mười tám tầng luyện ngục đi, hắn là sẽ không nhìn thấy tộc nhân của Đoan thị đi...

'Phanh' một tiếng, An Cẩn ngã lên mặt cỏ, ba mũi vũ tiễn đâm xuyên qua lưng hắn, máu tươi thoảng chốc đã chảy thành dòng dưới thân hắn.

Cơn gió nóng rực thổi qua, hoa hợp hoan như ánh bình minh rào rạt bay xuống, bao trùm lên tó y, máu tươi cùng với dung nhan khuynh quốc khuynh thành của hắn. Đôi mắt như hai vũng linh tuyền mở to, lại như trường minh đăng dần dần lui tắt, vĩnh viễn...mất đi ánh sáng.

Không cam lòng, đúng a, không cam lòng! Dù để hắn giết toàn bộ kẻ thù, cũng vẫn khó có thể vãn hồi chuyện thân thể đã tàn phá, cùng với hy vọng đã sớm bị tan thành bụi mù của hắn.

Thời điểm vừa mới đến Trường An, hắn nghĩ tới cái gì? Nhất định phải nỗ lực đọc sách, thi khoa cử, vào triều làm quan, rạng rỡ nhất tộc Đoan thị, tuyệt không uổng phí toàn tộc liều cả tánh mạng đổi cho hắn cơ hội sống.

Có điều...hắn khi đó ngây thơ vô tri đến cỡ nào a!

Nhiễm Nhan rũ mắt, không nhìn An Cẩn nữa. Nàng cảm thấy những gì An Cẩn gấp phải thật đáng buồn đáng tiếc, lại không thể hiểu rõ được quan niệm thị tộc đã khắc vào cốt tủy của người Đường triều, cũng không thể hiểu rõ, thân thể đã bị hủy hoại này đối với An Cân mà nói là tra tấn đến cỡ nào.

"An Cẩn!" Lý Thừa Càn lảo đảo bỗn nhào vào trước mặt hắn, hai mắt đau nhức, một giọt nước mắt cũng chảy không ra, chỉ cảm thấy cây cột chống đỡ duy nhất trong lòng hắn đã sập.

Tạ Tĩnh bước qua xác nhận An Cẩn đã chết, mới lệnh cho cung tiễn thủ buông cung, nhẹ giọng an ủi Lý Thừa Càn một câu, "Thái Tử thỉnh néo bi thương."

An Cẩn vừa chết, tim mọi người đều ổn định lại.

Lúc này một đám thái y vội vàng chạy tới, bọn họ không biết vốn là phải cứu ai, nhưng thấy cánh tay Lý Thừa Càn bị thương, lập tức tiến lên giúp hắn lấy mũi tên ra rồi băng bó.

Lý Thừa Càn vẫn cứng đơ như khúc gỗ tùy ý bọn họ muốn làm gì làm, ngay cả khi rút mũi tên, hắn cũng không hề động.

Tâm quá đau, đau đến mức cả người đều chết lặng.

"Thái Tử Phi đến!" một thanh âm the thé bỗng nhiên đánh vỡ yên lặng.

Nhiễm Nhan nao nao, tình cảm Lý Thừa Càn dành cho An Cẩn quá sâu, nên nàng cũng quên mất vốn dĩ còn có một Thái Tử Phi.

Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy một mỹ phụ mặt hoa phúc cầm văn màu lam sẫm từ trên hành lang đi tới, bước chân nàng ta rất gấp gáp, nhưng vẫn đoan trang.

Thái Tử Phi lập tức đi đến trước mặt Lý Thừa Càn, nhẹ nhàng gọi một tiếng, "Điện hạ."

Lý Thừa Càn phảng phất như không nghe thấy.

"Điện hạ." Thái Tử Phi lại nhẹ nhàng gọi lần nữa.

Nhiễm Nhan có chút thương hại nữ nhân này, đoạn hôn nhân này của nàng và Lý Thừa Càn là kết quả sinh ra từ các thế lực hoặc hợp tác hoặc xung đột, thế lực gia tộc đem hai người buộc chặt bên nhau, đòi này đã chuí định là không thể tách ra.

Thái Tử Phi cũng không lên tiếng nữa, chỉ đứng ở phía sau Lý Thừa Càn, lặng lẽ nhìn hắn cùng An Cảnh đã chết đi kia. Giữa nàng cùng Lý Thừa Càn không có cái gọi là tình yêu, nhưng là phu thê ngàn ây năm, đối với hắn cũng coi như hiểu biết, Lý Thừa Càn một khi bắt đầu bướng bỉnh, bất luận kẻ nào cũng khuyên không được.

Tiêu Tụng không rảnh nhìn quan hệ rồi rầm giữa bọn họ, phân phó người thu thập sạch sẽ nơi này, lệnh cho tất cả mọi người lui ra.

Nhiễm Nhan nhìn thoảng qua ba người dưới bóng cây hợp hoan kia lần cuối cùng, xoay người theo Tiêu Tụng rời đi.

"Phu nhân, ta phái người đưa ngươi trở về trước." Ra khỏi Đông Cung, Tiêu Tụng dùng tay áo che lấp tay cầm tay Nhiễm Nhan.

"Üm, ngươi làm gì làm đi." Nhiễm Nhan gật đầu. Hung phạm chính đã đèn tội, Tiêu Tụng khẳng định là muốn chải vuốt lại toàn bộ án kiện, viết hồ sơ, sau đó bẩm báo cho thánh thượng.

"Phu nhân..." Tiêu Tụng đã nói là sẽ bảo vệ nàng, nhưng đây đã là lần thứ hai làm Nhiễm Nhan thân hãi hiểm cảnh, cho dù Nhiễm Nhan an toàn thoát hiểm, hắn cũng không tha thứ cho bản thân mình.

Nhiễm Nhan đương nhiên là có thể nhìn ra suy nghĩ của hắn, nhẹ nhàng cầm tay hắn nói: "Có một số việc khó lòng phòng bị, cẩn thận mấy cũng có sai sót cũng là bình thường. Dù cho ngươi có năng lực che chở ta, ta cũng thật sự cao hứng nghe câu hứa hẹn kia, nhưng ta chưa bao giờ là một người thích phụ thuộc vào người khác."

Nữ nhân có thể mong chờ một cánh tay kiên cố để dựa vào, có được một cái cảng tránh gió bình yên, nhưng dựa vào không có nghĩa là phụ thuộc.

Tiêu Tụng nhìn nàng, trong ánh mắt tràn ra ý cười.

Hai người đi chậm rãi đi trên đường mòn dưới tàng cây, Tiêu Tụng đưa Nhiễm Nhan đến cửa cung, đưa nàng lên xe ngựa, phái 40 hộ vệ đưa nàng hồi phủ.

Nhiễm Nhan ngồi trong xe ngựa, nhẹ nhàng dựa ra sau. Quá nhiều biến cố trong một ngày, chuyện biết được cũng quá mức hồn độn bi thương, nàng cần phải hảo hảo chải vuốt lại một phen.

Nhung phàm là án mạng, không có mấy vụ mà không phải bi kịch, Nhiễm Nhan biết rất nhiều chuyện bi ai, chuyện của An Cản chẳng qua chỉ là một trong số đó, có lẽ là bởi vì bản thân hắn quá mức ưu tú, cho nên thân thể tàn khuyết mới làm người càng tiếc hận hơn.

Hiện tại chuyện Nhiễm Nhan suy nghĩ nhiều hơn chính là Lý Đức Kiến đến tột cùng có dính vào chuyện này hay không. Nghe ý tứ của An Cản, lúc trước khi Lý Đức Kiến dẫn tiến hắn cho Thái Tử, Thái Tử cũng không có dấu hiệu là hảo nam phong, có lẽ là chân chính muốn giúp hắn, nhưng cũng có khả năng là Lý Đức Kiến dùng An Cản để lấy lòng Thái Tử, không ngờ sau đó lại gặp tác dụng ngược bị An Cản không chế, bị bắt hiếp trợ An Cản giết người vứt xác.

Nếu là cái sau, vậy thì hắn thật đúng là trò cười.

Nhưng nếu là cái trước, vì cái gì Lý Đức Kiến vẫn giúp An Cản vứt xác? Chẳng lẽ là xuất phát từ tình hữu nghị?

Còn có tin tức Lý Thái bên kia truyền cho An Cản, địa đồ mà hắn nói đến, đến tột cùng là địa đồ gì?

Không biết vì cái gì, Nhiễm Nhan cứ cảm thấy việc An Cản làm bất quá chỉ là một góc tảng băng của trận bão táp này, phảng phát như có trận cuồng phong lớn hơn nữa sắp sửa thổi quét mà đến.

Chương 424: Lấy gì an tâm

An Cẩn vừa chết. Tam tư lập tức xử lý tốt hồ sơ án kiện, hoàn thành án tông, đêm đó liền trình lên ngự án của Lý Thé Dân.

Vụ án này liên lụy quá rộng, Đông Cung mưa mưa gió gió, Ngụy Vương lại không an phận, hình như có ý muôn làm phản, còn nhúng tay vào vụ án này quậy đên mọi chuyện đục ngầu, với ý đồ vặt đỗ Lý Thùa Càn.

An Cẩn là hung thủ giết người, nhưng Lý Thùa Càn cũng đích xác là có ngược đánh cung thần, trong đó Thái Tử Trung thứ tử chết ở Đông Cung cũng xác thật là bị Lý Thùa Càn quất đến chết.

Mà ở trong nhà lao Lý Đức Kiến khi biết An Cẩn chết, cũng khai ra mọi chuyện. Hắn bởi vì biết được việc Lý Thùa Càn ngược đánh cung thần, trong lòng cũng đã đổi với Lý Thùa Càn thập phần thất vọng, suy xét có cần cùng Đông Cung phân rõ giới hạn hay không.

Một ngày trước khi đi du ngoạn Khúc Giang, An Cẩn định ngày hẹn Lý Đức Kiến ra. Hắn cảm thấy gặp mặt cũng tốt, vừa lúc hỏi thăm một chút tình hình Đông Cung gần đây, vì thế vào lúc chạng vạng hẹn gặp An Cẩn ở một chỗ bờ sông hẻo lánh.

Giữa trời chiều, đợi hơn nửa khắc, Lý Đức Kiến thấy một chiếc xe ngựa đến gần. Hắn nhận ra đây là xe ngựa An Cẩn thường xuyên dùng, lại không ngờ rằng, xe dừng lại, An Cẩn kéo một cái bọc lớn xuống.

Lúc ấy Lý Đức Kiến đã ẩn ẩn ngửi thấy mùi hôi thối, nhưng nơi đây tuy hẻo lánh, cũng không phải là không có người, hắn nhất thời không hề nghĩ đến bên trong thế nhưng lại là một người chết. Đợi cho An Cẩn kéo cái bọc lớn đó lên trên boong thuyền, hắn sai người cho thuyền chạy xong mới hỏi đó là cái gì.

"An Tâm." An Cẩn nhàn nhạt đáp.

Lý Đức Kiến sững sờ, An Tâm cũng là một nội thị bên người Lý Thừa Càn, diện mạo có năm sáu phần giống An Cẩn.

Với thân phận của Lý Đức Kiến căn bản không cần dùng An Cẩn đi lấy lòng Lý Thừa Càn, Lý Thừa Càn muốn củng cố địa vị, hắn chỉ cần tỏ thiện ý, Lý Thừa Càn trái lại sẽ mượn sức hắn, cần gì phải làm chuyện này? Có điều An Cẩn cũng thật sự là do hắn dẫn tiến cho Lý Thừa Càn, sau này khi hắn biết chuyện An Cẩn bị tịnh thân đưa đến Đông Cung, cũng ngơ ngẩn.

Bọn họ trước đó tuy thân phận cách biệt một trời, nhưng nhất kiến như cỏ, cho dù không coi là chí giao hảo hữu, quan hệ cũng thập phần tốt đẹp.

Lý Đức Kiến lúc ấy đã nghĩ, nếu chính bản thân hắn mà bị tịnh thân thì sẽ có tâm tình gì? Nhất định là hủy diệt, hủy diệt chính mình đồng thời làm cho tất cả mọi người chôn cùng.

Nhưng mà mấy tháng sau đó khi gặp lại Đoan Quân Tại lần nữa, khi đó đã tên là An Cẩn. Biểu tình kia bình tĩnh như giếng cạn, chỉ là không còn là một lang quân khi hứng khởi có thể bộc phát tiếng hát vang tiêu kia nữa.

Lý Đức Kiến liền tận sức lực tìm một người có dung mạo tương tự như An Cẩn đưa vào trong cung. Hắn áy náy trong lòng, tâm cảm thấy An Cẩn nếu đã gặp đả kích như vậy, thì không thể để hắn ở dưới thân nam nhân thura hoan, ít nhất, còn có thể giữ lại một tia tôn nghiêm dù bé nhỏ không đáng kể.

Tên "An Tâm" này vốn là Lý Thừa Càn lấy cho An Cẩn, nhưng đoạn thời gian đó An Cẩn đang quá tuyệt vọng, nghe thấy cái tên này càng cảm thấy vú nhục, chỉ vì làm Lý Thừa Càn an tâm, hắn phải dùng thân thể tàn khuyết ở lại bên cạnh Lý Thừa Càn khúc ý thura hoan hay sao? Cho nên hắn từ khi tỉnh lại liền tuyệt thực, lao xuống giường, đâm tường tự sát.

Hắn quyết tâm chết, nhưng vì không có sức lực, cú va chạm này không thể làm hắn chết, mà Lý Thừa Càn từ đó về sau không dám nhắc lại hai chữ "An tâm".

An Cẩn cùng Lý Thừa Càn cứ như vậy hơn nửa năm, thăng đến khi Lý Đức Kiến đưa tới nội thị cùng hắn có vài phần tương tự này, thái độ của hắn mới hơi hòa hoãn một chút.

Lý Thùa Càn đặt tên "An tâm" cho hắn, mỗi đêm sau khi tắt đèn, liền lệnh cho An Tâm tới thị tẩm. Nhưng chỉ là ôm hắn ngủ, cũng không hề làm ra hành động nào khác. Thái tử Phi của Lý Thùa Càn nghe nói Lý Thùa Càn dù ôm nội thị đi ngủ cũng không muôn để ý tới nàng, ngày ngày rời lệ.

Toàn bộ Đông Cung, một đám người thương tâm, chưa bao giờ có chuyện gì chân chính vui vẻ, tính tình của Lý Thùa Càn ở vào hoàn cảnh như vậy, cũng càng thêm táo bạo.

An Tâm là hạng người biết dùng nhan sắc đi mị hoặc người khác, An Cản vẫn luôn xem thường hắn, nhưng hắn sở dĩ chết, là bởi vì phát hiện ra chuyện An Cản biết võ công, cho nên bị giết người diệt khẩu.

Hơn nữa An Cản không có kỵ mà nói thằng với Lý Thùa Càn, An Tâm là do hắn giết chết.

Đối với Lý Thùa Càn, An Tâm giống như một món đồ kỷ niệm từ người hắn ái mộ, nếu người hắn thích nói lúc quét nhà làm mất đồ, trong lòng hắn dù sẽ cảm thấy mất đi một món đồ thì hơi tiếc, nhưng sẽ không trách cứ.

Mà cùng lúc đó, Tiêu Huyền Chi dựa vào quan hệ tìm tới Đông Cung, không chỉ có chứng cứ mưu phản của Lý Thái, còn nói cho Thái Tử ở ngoài cung có một thế lực sát thủ có thể lợi dụng.

Lý Thùa Càn không tiện gặp mặt bọn họ, liền giao việc này cho An Cản.

Có được thế lực này, cùu hận đè nén trong nội tâm An Cản rốt cuộc úc chế không được nữa, làm việc càng thêm điên cuồng không hề che lấp.

Đoạn thời gian kia, đúng là lúc địa vị của Đông Cung tràn ngập nguy cơ, người khuyên can càng cần mẫn hơn so với ngày xưa.

Lý Thùa Càn vốn đã thừa nhận áp lực tâm lý quá lớn, bọn họ lại dùng lời nói quá sắc bén, rốt cuộc dẫn đến áp lực bất an cùng sợ hãi trong nội tâm hắn mất không chế.

Trương Huyền Tố khuyên can nhiều nhất, nhưng ông ta thân là Ngân Thanh Quang lộc Đại phu, Lý Thùa Càn không dám tùy tiện động thủ với ông ta, đành phải dùng cung thần để phát tiết, đặc biệt là người nào dám mở miệng khuyên can hắn.

Thái Tử trung thứ tử chết đi kia có lẽ là vì khuyên can nhiều lần, đặc biệt là mơ hồ nhận ra Lý Thùa Càn có hành vi ngược đánh cung thần, liền dâng tấu khuyên can, bốn lần khuyên can không có kết quả, hẵn liền dâng tấu lần thứ năm.

Người này tính tình ngay thẳng, lời lẽ bên trong rất có ý tứ "nếu lại không biết hối cải, liền đem khuyên can trình đến chô thánh thượng".

Hôm đó, Thái Tử Trung thứ tử trực đêm, bởi vì chuyện khuyên can, phát sinh cãi cọ với Lý Thùa Càn, Lý Thùa Càn dưới sự giận dữ đã quất hắn. Lúc ấy hắn không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, vẫn chưa tiết lộ chuyện này ra ngoài. Sau đó một ngày, vừa lúc Lý Đức Kiến bởi vì chuyện Đông Cung đã chết hai cung thần, hẹn gặp An Cảnh, kết quả là An Cảnh từ chối gặp hắn, hắn liền tìm vị Thái Tử Trung thứ tử này đi Cầm lâu uống rượu, hỏi thăm chuyện ở Đông Cung.

Nếu không có Tiêu Huyền Chi tham gia, Lý Thái sẽ không bị kéo vào vụ án này.

Nhiễm Nhan chải vuốt rõ ràng toàn bộ sự việc từ đầu đến cuối, tâm cảm thấy ngày lành của Lý Thái sợ là phải kết thúc rồi.

Từ chuyện Lý Khác tiêu phí nhiều khí lực như vậy cũng chưa từng đoạt được chứng cứ mưu phản của Lý Thái có thể thấy được Lý Thái là người làm việc cẩn thận, muôn oán, chỉ có thể oán bản thân hắn lúc trước coi nhẹ Đông Dương phu nhân, mới có thể để lại nhiều đuôi muôn thu cũng thu không xong như vậy.

Tháng Tám cuối thu Trường An nắng gắt, thời tiết càng thêm khô nóng.

Nhiễm Nhan thương lượng với Tiêu Tụng để hài tử xong đầy năm, liền mang bọn chúng đi Lan Lăng, để Tiêu Tụng xin nghỉ đích thân đưa mẫu tử bọn họ đi.

"Phu nhân, Lưu y thừa cùng với Nhiễm phu nhân tới." Thị tỳ thông báo.

Nhiễm Nhan sững sốt một chút, mới nhớ ra Nhiễm Vận hiện tại đã gả chồng, "Thỉnh bọn họ tiến vào." Nhiễm Nhan đang định bước ra, ba cái tiểu gia hỏa lại khóc òa lên, duỗi ra tay nhỏ mềm mại như muốn túm lấy nàng.

Vân Lục luồng cuồng tay chân dỗ dành không có kết quả, vội vàng quay đầu nhìn Nhiễm Nhan cầu cứu, "Phu nhân."

"Ba cái tiểu gia hỏa bị sơ hãi." Nhiễm Nhan lại quay trở lại. Lần trước xảy ra chuyện, Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng đều đến nửa đêm mới về, không bao lâu sau Nhiễm Nhan lại cả một ngày chưa về, ba hài tử đang là thời kỳ không rời được mẫu thân, lần nào cũng khóc thành lệ nhân, lúc này càng không cho nàng rời đi một bước.

Nhiễm Vận vào trong viện, nghe thấy tiếng hài tử khóc, biết nàng khăng định không có ở chính sảnh, liền đổi tuyến đường đến đây, "Thập Thất tỷ."

Chương 425: Lưu đày

"A Vận tới rồi." Nhiễm Nhan thấy ba hài tử đều nín khóc, mới đứng dậy trò chuyện với Nhiễm Vận.

Nhiễm Vận nhìn ba tiểu oa nhi phấn điêu ngọc trác, đều mở to đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm các nàng, trong lòng thật sự rất thích, chào hỏi Nhiễm Nhan xong, liền ngồi xóm xuống trêu bọn chúng.

Tiêu lão nhị luôn vui vẻ nhất, trong chốc lát liền duỗi ra tay nhỏ đầy thịt bắt lấy đầu ngón tay của nàng chơi đùa, trên lông mi của Nhược Nhược còn dính nước mắt, bé ngồi bên cạnh vỗ tay cười khanh khách, Tiêu lão đại khóc mệt mỏi, nằm thành hình chữ X trên giường.

Nhiễm Nhan nhìn mấy tiểu tử kia, bất đắc dĩ cười, cũng ngồi xuống mép giường.

"Ở đây trò chuyện đi, chờ một lát nếu bọn chúng không ngủ, liền ôm ra đại sảnh." Nhiễm Nhan nói chuyện, cúi đầu nhìn, Nhược Nhược đang xiêu vẹo mà bò lại chỗ nàng, không khỏi mỉm cười, duỗi tay bế bé lên.

"Được." Nhiễm Vận nhớ tới chuyện mấy ngày trước, không khỏi thu liễm tâm tư chơi đùa, "Hôm ta xuất giá, chỉ nghe nói ngươi bị triệu vào cung, còn tưởng rằng là Tấn Dương công chúa có cái gì không ổn... thì ra lại xảy ra chuyện như vậy, thật là dọa người."

Lưu Thanh Tùng cùng ngày cũng nghe nói chuyện này, lúc ấy liền phái người đến Tiêu phủ hỏi, vừa lúc đụng phải Tiêu Tụng hồi phủ, hắn liền nói cho người tới, là không có gì trớ ngại, nói cho Lưu Thanh Tùng yên tâm.

Kết quả Lưu Thanh Tùng thật sự đem tâm phóng đến rộng rãi, sau khi hồi môn, liền mang theo Nhiễm Vận đi ra ngoài du lịch.

*chữ yên tâm nguyên gốc là 'phóng tâm', 'phóng' = 'thả'

"Chỉ là hữu kinh vô hiếp mà thôi." Nhiễm Nhan nói.

"Vậy cũng đủ dọa người, nhiều lần phát sinh chuyện như vậy, không bằng tìm đạo trưởng tới làm phép, đuổi đi đèn đui, ta nhận thức một đạo trưởng rất nổi danh." Nhiễm Vận nói xong dừng một chút, mới phản ứng tiếp, "Môn phiệt đại tộc như Tiêu gia, hẵn là tin phật đi, vậy tìm cao tăng."

Thời Tùy triều, Phật giáo là quốc giáo, nhà quyền quý phần lớn thờ phụng Phật giáo, mà Đạo giáo lại thập phần suy thoái, chỉ có thể phát triển ở tầng lớp thấp, thăng đến khi Đường triều bắt đầu áp chế Phật giáo, Đạo giáo mới xoay người, nhưng tín ngưỡng không phải một chốc một lát là có thể sửa, những thế gia đại tộc có nguồn gốc lâu đời hơn phân nửa vẫn thờ phụng Phật giáo.

"Được, qua vài ngày nữa, ta liền mang hài tử đi Lan Lăng, sẽ nói chuyện này với a gia." Nhiễm Nhan nói.

"Đi Lan Lăng?" Nhiễm Vận ngân ra một chút, gật đầu: "Cũng tốt, Trường An gần đây không yên ổn..."

Nhiễm Vận đang nói chuyện, lại phát hiện Tiêu lão nhị túm tay áo nàng y y nha nha không biết nói cái gì đó, Nhiễm Vận nhìn khuôn mặt nhỏ mềm mịu của bé, cúi đầu dùng mặt cọ cọ mặt bé.

Tiêu lão nhị có lẽ cảm thấy hành động này chơi vui, cũng cọ lại nàng, cọ xong lại cảm thấy không đã ghiền, bò đến cạnh Tiêu lão đại cọ tiếp, kết quả bị Tiêu lão đại không kiêng nhẫn tát cho một cái đẩy ra, tiểu gia hỏa há miệng gào lên.

Nhiễm Vận cùng Nhiễm Nhan thấy thế đều không khỏi bật cười, Nhược Nhược thấy mẫu thân cười muôn cười theo, thấy nhị ca khóc lại muôn khóc theo, nhất thời rất là rối rắm, hàng mày nhô gắt gao nhíu lại.

Tiêu lão nhị nghe tiếng cười, ngạc nhiên, đôi mắt ràng rụa nước mắt nhìn đáo dát, còn tưởng rằng có chuyện gì thú vị.

Nhiễm Nhan thấy ba hài tử đều rất có tinh thần, liền sai bà út ôm vào trong phòng.

Nhiễm Vận tuy rằng rất muốn ôm, nhưng nàng không có kinh nghiệm, sợ làm hài tử bị thương, liền từ bỏ.

"A Vận thích hài tử như vậy, không lâu nữa liền có thể có một đứa." Nhiễm Nhan cười nói.

Nhiễm Vận lắc đầu, "Ta chỉ thích hài tử xinh đẹp ngoan ngoãn, sau này ta sinh hài tử nếu là giống ta thì còn đỡ, nếu giống vị kia nhà ta, dứt khoát quăng cho mẫu thân ta đi thôi."

"Như thế nào, mới đó đã hối hận rồi?" Nhiễm Nhan chế nhạo nói.

Nhiễm Vận hung hăng gật đầu, "Hối hận, lúc ấy quá xúc động, chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, không chịu suy xét lâu hơn một chút."

Cái gọi là lâu dài của Nhiễm Vận, là chỉ tướng mạo của hài tử tương lai.

Nhiễm Nhan có cảm giác tội lỗi, bởi vì nàng nhìn Nhiễm Vận, lại có cảm giác vui sướng khi người gặp họa, vì thế trái lương tâm nói: "Kỳ thật diện mạo Lưu y thừa... vẫn là tạm ổn."

Không nghĩ tới Nhiễm Vận lại không hiểu nỗi khổ tâm của nàng, kinh ngạc nhìn Nhiễm Nhan một cái, "Thập Thất tỷ, ngươi yêu cầu thấp như vậy sao? Lúc ấy khi nhìn thấy tỷ phu khẳng định cảm thấy đó là thiên thần đi."

Nhiễm Nhan ho khan một tiếng, nàng không phải là yêu cầu thấp, mà là trình độ tiếp thu rất cao, mặc kệ tuấn mỹ cỡ nào hoặc xấu xí cỡ nào, nàng đều sẽ không cảm thấy quá khiếp sợ. Dựa theo kết cấu cơ thể người mà nói, Lưu Thanh Tùng muốn cái gì có cái đó, vô cùng bình thường, tỉ lệ ngũ quan cũng bình thường, cho nên nàng nói bộ dạng Lưu Thanh Tùng tạm ổn, là không hề gượng ép.

"Té ra Cửu tấu đánh giá ta thấp như vậy." Thanh âm Lưu Thanh Tùng vang lên.

Ánh mắt ba hài tử sáng lên, tất cả đều ngoại đầu lại nhìn.

Lưu Thanh Tùng nghênh ngang đi tới, thấy ba cái bánh bao trắng tréo, lập tức hôn mỗi đứa một cái, Nhiễm Nhan duỗi tay che khuôn mặt nhỏ của Nhược Nhược lại, "Lưu Thanh Tùng, không cho phép ngươi giờ trò lưu manh với nữ nhi của ta."

Lưu Thanh Tùng cười tersed nhìn Nhược Nhược, "Ngoan, tới hôn thúc thúc một cái đi."

Nhược Nhược nhêch miệng cười với hắn, sau đó quay đầu vùi mặt vào ngực Nhiễm Nhan.

"Tiểu gia hỏa vô tình." Lưu Thanh Tùng mang biểu tình như bị tổn thương.

Tiêu Tụng cũng từ trong phòng đi ra, tiếp lời hắn: "Khinh Tùng, lỗ tai nào của ngươi nghe thấy Cửu Tẩu ngươi đánh giá thấp ngươi? Rõ ràng là túc phụ ngươi đánh giá ngươi còn thấp hơn."

"Ha ha." Lưu Thanh Tùng cười nói: "Đây là do ngươi không hiểu, người biết tính ích lợi được mắt như nàng, có được tiện nghi sao có thể khoe khoang ra ngoài?"

Nhiễm Vận mắt trọn trắng, lười phản ứng với hắn.

Nhiễm Nhan nhìn Tiêu Tụng cong môi cười, ý tứ là: Rốt cuộc biết tính tự luyến của ngươi là ở đâu mà có.

Tiêu Tụng hơi nhướng mày, duỗi tay tiếp Tiêu lão đại cùng Tiêu lão nhị từ tay vú em, ôm trước vào nhà. Hai cái tiểu gia hỏa hướng về phía Lưu Thanh Tùng y y nha nha mà nói những gì không ai nghe hiểu.

Lưu Thanh Tùng muốn trêu bọn chúng, cũng đi vào.

Nơi có trẻ con liền có tiếng cười, ba hài tử sinh đến cực tốt, hơn nữa có nhiều hành động vô ý thức thập phần đáng yêu, mọi người cứ chúc lát lại phá lên cười. Trước khi dùng cơm trưa, cho ba hài tử ăn dặm trước, đến giờ cơm sau khi cho bú rồi để bà vú dỗ đi ngủ trưa. Mọi người mới bắt đầu dùng cơm trưa.

Phòng bếp trong Tiêu phủ đều là Nhiễm Nhan nhò Hành Nương đích thân dạy dỗ, khẩu vị đương nhiên không giống với món ăn truyền thống Đại Đường, Lưu Thanh Tùng ăn rất vừa miệng, Nhiễm Vận lại sáng mắt, nhìn chằm chằm đồ ăn, tựa như đang nhìn nguồn tiền cuồn cuộn không ngừng.

Ăn cơm xong, sau khi súc miệng, Nhiễm Vận liền gấp không chờ nổi mà lôi kéo Nhiễm Nhan đi thương nghị đại kế kiếm tiền.

Điều kiện Nhiễm Vận đưa ra rất tốt, chỉ cần Nhiễm Nhan ra món ăn, sau đó chỉ ngồi chờ thu bốn thành tiền hoa hồng. Trong ngắn hạn, Nhiễm Vận chịu

lỗ, về lâu về dài, nàng vẫn kiêm không ít. Huống hồ mặc kệ triều đình có thay đổi ra sao, người vẫn cần phải ăn, chỉ cần đồ ăn chân chính là mỹ vị, sẽ không có nguy cơ như những ngành nghề khác.

Nhiễm Nhan đã sớm biết đây là một cơ hội làm giàu, nhưng nàng cũng minh bạch bản thân mình không giỏi buôn bán, Tiêu gia sợ là cũng không hy vọng tức phụ lăn lộn mấy thứ này bên ngoài, làm chuyện gì đều phải lượng sức mà đi, có thể bảo đảm được mới làm, cho nên nàng cũng không tự đi tìm phiền toái.

Hiện giờ Nhiễm Vận muốn làm, nàng nghĩ cũng không thèm nghĩ mà đáp ứng luôn, dù sao việc này cũng không uổng phí bao nhiêu sức lực, nàng có thể mang người đi Lan Lăng bên kia, đem người giao cho Hình Nương dạy dỗ, ngày thường chỉ cần chú ý một chút là được.

Hai người thương lượng xong trở lại chính sảnh, liền nghe Tiêu Tụng cùng Lưu Thanh Tùng nói chuyện vụ án.

"Cũng phán đến quá nặng rồi!" Lưu Thanh Tùng bất mãn nói.

Trong lòng Nhiễm Nhan hơi khụng lại, Lưu Thanh Tùng không có khả năng là lo lắng cho Thái Tử, An Cản, mà sợ là nói về Lý Đức Kiển đi.

Tiêu Tụng nhấp ngụm nước, nói: "Tôi của hắn, nếu không dính đến trù vị, bất quá cũng chỉ bị đánh một trận, nhưng triều dã đều nói, An Cản là hắn dẫn tiến cho Thái Tử, Thái Tử lại vì chơi nam phong mà sa đọa...làm trù quân lạc lối, tội danh này lại không nhẹ, nếu không phải nhìn mặt mũi Đại tướng quân, sợ là khó tránh khỏi bị tử hình."

"Thật là vu oan giá họa quá mức." Lưu Thanh Tùng cả giận nói: "Ta nghe nói vị An Cản kia chính là vì bị bắt đi tịnh thân mới phát cuồng, lại nói An Cản đẹp, Đức Kiển đều có thể kiềm chế được, mà Thái Tử kiềm chế không được, cái này có thể trách ai? Trù quân xảy ra chuyện, mọi người liền đáy lên đầu người khác, có tiền đồ chút đi có được không?"

Tiêu Tụng nhàn nhạt nhìn Lưu Thanh Tùng bốc hỏa, chờ đến khi hắn nói xong, mới nói: "Giận xong rồi sao?"

Lưu Thanh Tùng hít một hơi thật sâu, "Xong rồi. Nhưng chuyện của Đức Kiển lại không thể vẫn hồi nữa sao?"

Tiêu Tụng trầm ngâm một lát nói: "Cũng chính là năm đầu tiên phải nếm chút khổ sở, chờ việc này chìm xuống, ta liền an bài một chút, tuy không thể quay lại Trường An, nhưng ít ra không cần chịu khổ."

"Hắn bị phán hình phạt gì?" Nhiễm Nhan thật vất vả mới xen được vào.

Lưu Thanh Tùng thở dài nói: "Lưu đày Mạc Bắc."

Lý Đức Kiến lúc này thật sự là tai bay vạ gió, làm một chuyện không thể nói là sai lầm. Hắn lúc trước đem An Cẩn dẫn tiến cho Thái Tử, hoàn toàn là có ý tốt, trăm triệu lần không ngờ tới Thái Tử sẽ thích một nam nhân, sự tình phát triển đến bước này, cũng là hắn không hề đoán trước, nhưng kết quả còn phải gánh trách nhiệm, ngẫm lại đúng là có chút oan uổng.

"Yên tâm đi, thánh thượng cũng biết rõ trong lòng, bất quá là muôn tìm cái bậc thang để xuống, Đức Kiến là đích trưởng tử của Đại tướng quân, không nể mặt tăng cũng phải nể mặt Phật, một khi cơn giận của thánh thượng nguôi ngoai, chúng ta âm thầm chiếu cố Đức Kiến cũng rất dễ dàng." Tiêu Tụng nói.

"Vậy Thái Tử cùng với Ngụy Vương..." Nhiễm Nhan hỏi.

Lưu Thanh Tùng cười nhạo nói: "Còn có thể làm gì, đóng cửa ăn năn thôi." Hắn nói xong mới phản ứng, "Ngụy Vương cũng dính vào chuyện này?"

Nhiễm Nhan liếc mắt nhìn Tiêu Tụng một cái. Tiêu Tụng nói: "Bỏ đá xuống giếng, hoàng quyền tranh đấu xưa nay đều là như thế."

Chuyện này, có thể không dính vào thì vẫn không cần dính vào mới tốt.

Nhiễm Nhan và Lưu Thanh Tùng đều hiểu ý hắn, nên cũng không hỏi nhiều nữa.

"Nghe nói Cửuầu phải về Lan Lăng, đã báo với thánh thượng rồi sao?" Lưu Thanh Tùng hỏi.

Nhiễm Nhan còn gánh vác trọng trách trị liệu cho tiểu công chúa, đây là thánh thượng đích thân chỉ định, nàng muốn đi, thì cần phải được thánh thượng cho phép.

"Chưa, thánh thượng gần đây sợ là rất phiền lòng." Nhiễm Nhan tính chờ thêm mấy ngày nữa lại nói. Tiêu Tụng biết rõ triều đình phong vân, bởi vậy cũng có thể tìm đúng thời cơ, Nhiễm Nhan cũng không lo lắng cái này.

Hiện tại lão hổ đang nổi giận, ai dám đi vuốt râu?

Mọi người trò chuyện một hồi, Lưu Thanh Tùng cùng Nhiễm Vận rời đi.

Chuyện lần này làm Nhiễm Nhan lại lần nữa cảm thấy xã hội hoàng quyền thực tàn khốc, tựa như bàn cờ tướng, chỉ cần ở phút cuối cùng khi đánh bại đối phương mà chủ soái vẫn đứng vững thì là thắng lợi, còn lại đều là vật hi sinh.

Qua sáu ngày, vụ án đã hoàn toàn kết thúc.

Tiêu Tụng để Nhiễm Nhan tiến cung cầu kiến thánh thượng, xin từ chức về quê, lý do là ông bà đang giữ đạo hiếu, không tiện đến Trường An, nàng muốn dẫn ba hài tử về cho ông bà gặp.

Chương 426: Diên

Tiêu Tụng trình sổ con trước. Sáng sớm hôm sau đã được nội giám trong cung hồi âm, thánh thượng cho phép Nhiễm Nhan về Lan Lăng, nhưng trước khi đi cần phải vào cung một chuyến tái khám cho Tân Dương công chúa.

Nhiễm Nhan thay địch y, thửa lúc ba hài tử còn đang ngủ, liền vội vàng vào cung.

Xe ngựa chạy đến cửa cung, đang dừng lại để thị vệ kiểm tra đối chiếu thân phận, Nhiễm Nhan liền nghe thấy thanh âm của Lưu Thanh Tùng, "Cửu tẩu, ta đi cùng ngươi."

Nhiễm Nhan đẩy ra mành cửa sổ xe, thấy Lưu Thanh Tùng một thân quan phục màu xanh lục giục ngựa mà đến.

Lưu Thanh Tùng hiện tại đang trong thời gian nghỉ kết hôn, vốn dĩ không cần đến, nhưng lần trước chuyện Nhiễm Nhan bị bắt cóc làm lòng hắn còn sợ hãi. Lưu Thanh Tùng tới Đại Đường mười mấy năm, phảng phát như đã hòa hợp đến ho mưa gọi gió, nhưng cho đến hôm nay vẫn không thể hoàn toàn dung nhập, Nhiễm Nhan đối với hắn, là thân nhân, còn là thân nhân duy nhất không thể thay thế trong đời này của hắn.

Đáy lòng Nhiễm Nhan ấm áp, "Cảm ơn."

Lưu Thanh Tùng cười khan vài tiếng, "Được rồi, Nhiễm nữ sĩ bỗng nhiên ôn hòa như vậy, ta thật là có chút khó tiếp thu."

"Là do ngươi thiếu ngược." Nhiễm Nhan buông màn xe.

Lúc này kiểm tra ở cửa cung đã xong, xe ngựa bắt đầu chậm rãi chạy.

Nhiễm Nhan đến trước cửa nội uyển thì xuống xe, đợi trong chốc lát, có nội diễn dẫn bước nhanh ra, thấy Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng, khom

người nói: "Hiên Lương phu nhân, Lưu y thừa, Tân Dương công chúa đi Đông Cung, thỉnh nhị vị dời bước theo nô tỳ."

Nội diễn dần phất tay, lệnh cho người nâng hai cái kiệu tới, "Nhị vị thỉnh."

Nhiễm Nhan giao hòm thuốc cho nội thị bên cạnh, ngồi lên kiệu.

Từ nội uyển đến Đông Cung là một đoạn đường dài, nhưng phần lớn là đường xuyên tàng cây, Nhiễm Nhan rũ mắt nghỉ ngơi. Ngay cả người yêu thích ba hoa như Lưu Thanh Tùng, ở trong cung cũng không nói một lời.

Không biết đi bao lâu, Nhiễm Nhan loáng thoáng nghe thấy tiếng àm ī, tuy nghe không rõ lắm, nhưng có thể cảm giác được là có không ít người.

Nhiễm Nhan mở mắt ra.

Lưu Thanh Tùng nhỏ giọng nói: "Đến Đông Cung rồi." Tân Dương công chúa đến đây vẫn an Lý Thừa Càn, kiệu đương nhiên phải nâng đến chỗ hắn ớ.

Càng đến gần, thanh âm nghe thấy cũng càng thêm rõ ràng, trong đó có một thanh âm hô lớn, "Sứ ta có thiên hạ, đem mấy vạn kỵ đến Kim Thành, sau đó giải phát, ủy thân Tư Ma, đương nhất thiết, cố bất khoái tà!"

Nhiễm Nhan đối với câu nói tối nghĩa như vậy cũng có thể hiểu đại khái, ý tú là: nếu ta có được thiên hạ, liền mang theo mấy vạn kỵ binh đến Kim Thành, sau đó thả ra đầu tóc, hướng Tư Ma xung thần, làm tướng quân của hắn, như vậy thật tốt!

Những lời này, nếu truyền vào tai Lý Thế Dân cùng với triều thần, hậu quả chỉ có thể tưởng tượng.

Kiệu dừng ở cửa viện, Nhiễm Nhan đứng lên sửa lại váy áo, chờ nội thị đi thông báo.

Đợi chừng hai ngum trà, nội thị đi thông báo mới đồ mò hôi đầm đìa mà chạy trở về, "Hiên Lương phu nhân cùng Lưu y thừa, thỉnh."

Qua cổng vòm, thanh âm khua chiêng gõ trống càng lớn, Nhiễm Nhan đi ngang qua trên hành lang, có thể thấy trong viện thấp thoáng giữa đám cây

cối, một đám bộ dạng như người Hồi, Nhiễm Nhan liếc mắt một cái liền thấy, trong đó lại có cả Lý Thừa Càn.

Quẹo qua chỗ ngoặc, Nhiễm Nhan đã có thể thấy rõ ràng, dưới cây hợp hoan bên cạnh Thanh Tuyền lâu, có dựng mấy cái lều như loại lều người Đột Quyết ở, còn dựng cờ, biểu thị mỗi cái lều là một bộ lạc.

Ở trước lều có đốt lửa trại, hai nội thị có bộ dáng nữ nhân Đột Quyết, đang nướng thịt dê.

Nhiễm Nhan nhìn Lý Thừa Càn, thấy hắn có tinh thần hơn nhiều so với hôm An Cản chết, không đúng, phải nói là quá mức phấn khởi, bình thường người ta sẽ không lộ ra biểu tình không bình thường như vậy.

"Ta ngày mai liền chết, các ngươi ăn no nê, chuẩn bị khóc tang đi." Lý Thừa Càn dùng dao cắt một khối thịt dê, dùng tay cầm lên gặm.

Đám nội thị vội vàng tiến lên tranh đoạt thịt dê.

Sau khi ăn xong thịt dê, Lý Thừa Càn liền nằm lên tịch bến cạnh lều, đám nội thi thấy thế, lập tức vứt thịt dê đi, nhào tới bắt đầu gào khóc, "Khả Hãn! Khả Hãn!"

Thanh âm the thé của nội thi, khóc đến mức tình ý chân thành tê tâm liệt phế.

Nội thi thấy Nhiễm Nhan chậm chạp không đi tiếp, nâng tay áo lau mồ hôi trên trán, nhỏ giọng nhắc nhở: "Hiển Lương phu nhân, công chúa ở trong sương phòng nhỏ phía đông."

Nhiễm Nhan lúc này mới thu hồi ánh mắt, theo nội thi vào phòng phía đông.

Tần Dương công chúa một thân áo váy màu vàng nhạt, nâng má dựa vào bàn, thấy Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng bước vào, liền nói: "Phu nhân cùng Lưu y thừa, mời ngồi."

"Tạ công chúa."

"Tạ công chúa."

Hai người khom người tạ ơn, ngồi xuống tịch.

"Phu nhân là thần y, ta đọc trong sách thấy nói, thần y có thể sinh tử nhân nhục bạch cốt, phu nhân có thể cứu sống An Cẩn không?" Tân Dương công chúa mang bộ dáng nhíu mày buồn rầu.

"Vì sao phải cứu An Cẩn?" Nhiễm Nhan hỏi.

Trong mắt Tân Dương công chúa như có sương mù bao kín, "Trước kia khi An Cẩn còn sống, hoàng huynh chưa bao giờ như thế, hắn như vậy, ta rất sợ hãi."

Nhiễm Nhan cũng có chút đau lòng hãi tử thông tuệ quá sớm này, cho nên nguyễn ý nói nhiều hơn vài câu với nàng, "Ngươi thấy hắn không phải đang chơi rất vui sao? Qua thêm thời gian nữa thì sẽ tốt. Chuyện sinh tử nhân nhục bạch cốt, ta cũng không biết, danh thần y chỉ là hư danh thôi."

Tân Dương công chúa lắc đầu, nước mắt rơi xuống, "Cả Cửu ca ca cũng bắt đầu tham dự chính sự như mấy hoàng huynh khác, Hủy Tử không sợ một mình, chỉ là Hủy Tử sợ Cửu ca ca tương lai cũng sẽ biến thành như Thái Tử ca ca."

Tân Dương công chúa dù gì vẫn là một đứa trẻ, bị động đến chỗ thương tâm, nói chuyện cũng không khác gì những đứa trẻ bình thường.

Lưu Thanh Tùng chịu không nổi nhất là tiểu loli rót nước mắt, đặc biệt là người đáng yêu như Tân Dương công chúa, liền mở miệng an ủi nàng, "Cửu hoàng tử sẽ không thay đổi thành như Thái Tử. Thái Tử là bởi vì An Cẩn hắn thích đã chết nên mới thương tâm như thế, Cửu hoàng tử thích chơi với điện hạ, điện hạ chiếu cố bản thân cho tốt, khỏe mạnh, thì Cửu hoàng tử tương lai sẽ không thương tâm."

Tân Dương công chúa nghiêng đầu suy nghĩ một lát, nàng có thể cảm giác được hoàng huynh của mình thương tâm muốn chết, trước khi An Cẩn chết, hắn đã không vui vẻ gì, nhưng nỗi điên ở Đông Cung thì là lần đầu tiên.

"Ngươi nói rất đúng, Hủy Tử về sau sẽ ngoan ngoãn uống thuốc." Tân Dương công chúa gật đầu.

Lưu Thanh Tùng cười tủm tỉm nói: "Điện hạ nói lỡ miệng nha, có phải trước kia đều không có ngoan ngoãn uống thuốc hay không?"

"Không phải, không phải." Tần Dương công chúa vội vàng lắc đầu phủ nhận, "Trước kia thuốc của ngự y quá đắng, nhưng thuốc của Tô dược sủ uống rất ngọt, có một loại còn ngọt nữa."

Tô Phục tiêu phí không ít tinh lực trên người Tần Dương công chúa, không có mục đích, chỉ là tìm nơi gửi gắm tinh thần. Hắn hiện tại hầu như đã có thể quang minh chính đại mà xuất hiện, nhưng người lập dị bỗng nhiên muốn học cách kết giao với người khác thì là một chuyện vô cùng gian nan, điểm này Nhiễm Nhan có thể hiểu rất rõ.

Đoạn thời gian vừa mới đến Đại Đường kia, nàng cũng từng bàng hoàng bất lực như vậy. Trước kia đều cưỡng bách bản thân vùi đầu vào công tác, bỗng nhiên không cần phải nghiệm thi, nàng mất thời gian rất lâu mới chậm rãi thích ứng, hiện tại có Tiêu Tụng bên cạnh, nàng cũng dần dần không giống một cỗ máy lạnh băng nữa. Mà Tô Phục, lại không có may mắn như vậy.

Hiện giờ hắn chịu dành thời gian cho Tần Dương công chúa, cũng là dấu hiệu tốt.

Nhiễm Nhan khẽ cười nói: "Điện hạ, xin để ta bắt mạch."

"Ừm." Tần Dương công chúa đặt cánh tay non mịn lên cuộn khăn bối.

Nhiễm Nhan bắt mạch một lần, lại hỏi cung tì kỵ càng tỉ mỉ về vài tình huống.

"Điện hạ gần đây thân thể rất khoẻ mạnh, chỉ cần đúng hạn uống thuốc, ngày thường để ý một chút, sẽ không phát bệnh nữa." Nhiễm Nhan nói.

Tần Dương công chúa hơi ngửa đầu nhìn Nhiễm Nhan, ánh sáng từ bên cạnh rọi vào trong điện, nắng sớm ám áp chiếu lên người Nhiễm Nhan, trên mặt nàng mang nụ cười nhẹ, trên người còn thơm mùi sữa...

"Mẫu hậu..." Tần Dương công chúa vươn bàn tay nhỏ nắm lấy ống tay áo Nhiễm Nhan, thì thầm.

Nhiễm Nhan ngẩn ra, chưa kịp mở miệng, cung tì đằng sau Tần Dương công chúa liền phá vỡ giấc mộng của nàng, "Điện hạ thất thố, đây là Hiến Lương phu nhân."

Khuôn mặt nhỏ của Tân Dương công chúa hơi đỏ lên, rút tay về, ngượng ngùng nói: "Bộ dạng phu nhân cười giống như tiên nữ, mẫu hậu ta, cũng giống như tiên nữ."

Nhiễm Nhan nhìn hốc mắt ửng đỏ của nàng, ôn thanh nói: "Mẫu thân của Hủy Tử hiện tại nhất định đã là tiên nữ."

Nói như thế, thật sự là bất kính, cung ti trách cứ trong bụng, lại ngại thân phận đặc thù của đối phương, không dám mở miệng.

"Thật sao?" ánh mắt Hủy Tử sáng lên, "Lưu ý thưa nói, tiên nữ có thể giúp người ta thực hiện nguyện vọng, mẫu hậu ta làm tiên nữ, nhất định sẽ giúp ta thực hiện nguyện vọng, đúng hay không?"

"Ừm, mẫu thân Hủy Tử nhất định sẽ trợ giúp Hủy Tử." Nhiễm Nhan nói chắc chắn.

"Vậy ta tối nay liền nói cho mẫu thân, hy vọng Thái Tử ca ca sớm tỉnh lại." đôi mắt Tân Dương công chúa cong cong như trăng non, bên má có đồng điếu nhàn nhạt, hết sức đáng yêu.

Tân Dương công chúa thông tuệ rất sớm, nhưng nàng được Lý Thê Dân bảo hộ quá kỹ, tâm tư đơn thuần, hiều được chính sự, lại không hiểu nhân tâm. Nàng cho rằng Lưu Thanh Tùng đã từng kể qua chuyện xưa, thì sẽ biết như thế nào nói chuyện làm tiên nữ nghe thấy, liền lôi hắn hỏi đông hỏi tây.

Nhiễm Nhan lo lắng ba tiểu gia hỏa còn ở nhà, liền cáo từ trước, Tân Dương công chúa rất thích tình mẹ mà Nhiễm Nhan vô ý biểu hiện ra, Nhiễm Nhan rời đi nàng tuy rằng không nỡ, cũng hiểu được đạo lý quân thần khác biệt, không tùy hứng cưỡng bức người ở lại, để nữ quan bên người tự mình đưa Nhiễm Nhan xuất cung.

Một hài tử hiếu chuyện tri kỷ như vậy, cô độc trong những bức tường hoàng cung này, thực sự làm nhân tâm chua xót.

Nhiễm Nhan ra khỏi sương phòng nhỏ, khi đi ngang qua viện, thanh âm ồn ào đã ngưng, viện tử bừa bãi bị hoa rụng rực rỡ vùi lấp một nửa.

Cánh hoa bị gió nhẹ cuốn lên, rồi im lặng rơi xuống.

Nhiễm Nhan bất giác nhìn thoáng qua hướng Thanh Tuyền các.

Nơi đó có một ngôi mộ, Lý Thừa Càn dựa vào mộ bia, biểu tình đờ đẫn, đầy người đầy đầu đều là cánh hoa rụng xuống, tóc tai quần áo tán loạn, bên chân lăn lóc một vò rượu, thêm rượu từ hai vò khác đang ào ạt chảy ra, thấm vào lớp hoa tàn lá khô trên đất rồi mất hút.

Nhiễm Nhan biết dưới mộ không có khả năng có thi thể An Cản, hắn giết mấy quan viên, tội bị định ra sẽ không thiếu tội sau khi chết bị lục thi.

"Ngươi biết là ai đem Quân Tại tịnh thân đưa đến bên cạnh ta không?"

Nhiễm Nhan đang muốn xoay người rời đi, lại nghe thấy thanh âm nghẹn ngào của Lý Thừa Càn. Nàng thấy Lý Thừa Càn nhìn về phía mình, mới xác định lời này là đang nói với nàng, hay là hắn đang tự nói.

"Là Lý Thái!" Lý Thừa Càn lung lay vịn bia mộ đứng lên, giận dữ hét:
"Chính là tên ngụy quân tử kia! Hắn từng bước ép sát ta! Hắn thành công rồi! Hắn hủy hoại Quân Tại, làm ta mỗi ngày sống trong thống khổ, phụ hoàng lại còn thiên vị hắn! Bất luận hắn làm cái gì, đều có thể được tha thứ!
Còn ta chỉ có thể nơm nớp lo sợ, ta rất hận!"

Thanh âm hắn khi kêu lên tiếng cuối cùng, đã mất tiếng, nhưng cơn giận kia, Nhiễm Nhan ở xa mà vẫn có thể cảm nhận được.

Nhiễm Nhan thở dài, định rời đi, Lý Thừa Càn quát: "Đứng lại!"

Chương 427: Đì

"Cả ngươi cũng khinh thường ta?" khói mắt Lý Thùa Càn như muốn nứt ra.

"Điện hạ." Thái Tử Phi không biết khi nào xuất hiện ở cuối đường mòn, sắc mặt mang chút tiều tụy, mang chút bi thương không thể gạt đi.

Nhiễm Nhan ý thức được Lý Thùa Càn mới vừa rời sợ là nhận sai người, nên hướng về Thái Tử Phi uốn gối hành lễ.

"Là Hiển Lương phu nhân đi." Đây là lần thứ hai Thái Tử Phi nhìn thấy nàng. Lần đầu tiên là vào ngày An Cân chết, nhưng chỉ là thoáng nhìn qua.

"Đúng là thiếp." Nhiễm Nhan nói.

Thái Tử Phi hơi gật đầu, sau đó hai bên không nói gì nữa.

Lặng im một lát, Nhiễm Nhan nói: "Thiếp cáo lui trước."

"Üm." Thái Tử Phi ứng tiếng, xoay người đi về phía Lý Thùa Càn.

Thái Tử Phi đoan trang cao quý, nhưng cứ làm Nhiễm Nhan cảm thấy nàng ta như một bình hoa không có sinh mệnh, nàng ta một thân y phục diễm lệ đứng trước mặt Lý Thùa Càn toàn thân chật vật, duỗi tay ra nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Nhiễm Nhan cũng không muốn tiếp tục ở lại nơi thị phi này nữa, vì thế được cho phép liền vội vàng rời đi.

"Điện hạ, điều duy nhất ta có thể làm, chỉ có cùng ngươi đồng sinh cộng tử mà thôi."

Nhiễm Nhan đã đi xa vài trượng, liền nghe thấy Thái Tử Phi mang ngũ khí bình đậm mà nói ra những lời này.

Đồng sinh cộng tử, mới bất quá là "mà thôi", một nữ tử như vậy, làm Nhiễm Nhan nhịn không được hơi thả chậm bước chân, khéo léo quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Biểu tình của Thái Tử Phi cũng không có gì khác vừa rồi.

Nàng ta chủ định là cả đời bị cầm tù ở chỗ này, mặc kệ Thái Tử là Lý Thừa Càn, Lý Thái hay là người khác. Có đôi khi nàng ta cũng thấy may mắn người nàng ta gá là Lý Thừa Càn, bởi vì hắn có không tốt đi nữa, cũng chưa từng bạc đãi nàng ta, chỉ là hắn không thể trở thành phu quân nàng ta.

Ở trong cung như vậy, nàng ta thậm chí cả chuyện tranh đấu cùng với phi tần khác cũng không có, bởi vì Lý Thừa Càn ái người nọ, sủng người kia, dù là kẻ nào cũng không thể thay thế. Nàng ta chỉ cần làm tốt vai trò một cái bình hoa đan trang, tìm không có tì vết gì lớn, mắt lạnh nhìn người và chuyện xảy ra trong cung, hắn chết, nàng ta chết; hắn sống, nàng ta liền sống.

Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy bức mình, lập tức tăng tốc, trong lòng chỉ nghĩ mau chóng xa rời nơi tràn ngập đau khổ này.

Sắp đến trưa, Nhiễm Nhan vừa mới ra đến Duyên Hỉ môn, sắc trời liền bắt đầu có chút âm trầm, có vẻ như trời muốn mưa.

Khi về đến phủ, bên ngoài đã mưa to xối xả. Xe ngựa trực tiếp chạy vào đường nhỏ trong nội môn, Nhiễm Nhan từ trên xe bước xuống, dù đã che trên đầu nàng.

Nhiễm Nhan sững sốt, ngẩng đầu liền đối diện với tuấn nhan mang ý cười của Tiêu Tụng.

"Sao lại ra đây?" Nhiễm Nhan biết hắn là đặc biệt ra đây đón nàng, lại không hiểu sao, vẫn muốn nghe lời ngọt ngào.

Tiêu Tụng phảng phất như biết tâm tư nàng, nụ cười càng rõ hơn, càng không muộn nàng như ý, "Mấy hari tử kia quá ồn, ta liền ra đây tìm chút thanh tĩnh."

Nhiễm Nhan nguýt hắn một cái, nắm tay hắn vào cửa.

Bên dưới dù, Tiêu Tụng hơi cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Phu nhân mới rời đi có nửa ngày, ta đã mỏi mắt chờ mong, nghĩ đến sắp tới phải xa nhau, liền nhịn không được muôn nhìn phu nhân nhiều hơn."

"Lừa tình." Nhiễm Nhan cười nói. Nàng vốn dĩ chẳng qua là muốn nghe câu trả lời đơn giản, mà Tiêu Tụng mỗi một lần cho nàng đều nhiều hơn so với mong đợi của nàng. Mặc kệ là lời âu yếm hay là thứ gì khác.

Hai người thoảng thả chậm bước chân, cầm ô đi theo đường nhỏ quay về hậu viện.

Ở trong màn mưa xối xả có được một khoảnh khắc ám áp bình yên hiếm có.

Mưa ào ào nện trên dù giấy, thanh âm rất lớn, Nhiễm Nhan hình như còn loáng thoáng nghe thấy tiếng hãi tử khóc, lúc đầu nàng còn tưởng là mình ảo giác, nhưng càng tới gần tiếng khóc càng vang dội. Nàng nhịn không được nhắc chân đạp Tiêu Tụng một cái, "Tiêu Việt Chi! Hãi tử thật sự đang khóc kìa!"

"Oái!" Tiêu Tụng kêu đau, vội vàng bung dù đuổi theo Nhiễm Nhan đang chạy đằng trước.

Vào trong phòng, liền thấy Văn Lục cùng hai bà vú, mỗi người ôm một đứa tìm mọi cách để dỗ, Nhược Nhược đã khóc đến nghẹn, mắt mũi cả ba đứa đều hồng hồng, hiển nhiên là đã khóc một hồi lâu.

"Phu nhân!" Văn Lục thấy Nhiễm Nhan, đầy mặt kinh hỉ.

Ba đứa ngưng bật, mang theo nước mắt ràn rụa, quay đầu tìm mẫu thân.

Nhiễm Nhan nhận khăn sạch thị tỳ đưa qua, nhẹ nhàng lau nước mắt cho bọn chúng.

"Mẫu thân! Mẫu thân!" Nhược Nhược mếu máo níu tay áo Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan kinh hỉ nhìn Nhược Nhược, "Nữ nhi, gọi mẫu thân lần nữa."

Giọng Nhược Nhược vừa rồi còn hàm hàm hồ hò, thấy Nhiễm Nhan vui vẻ, giống như được cỗ vũ, nãy thanh nãy khí mà gọi một tiếng, "Mẫu...thân!
Mẫu thân!"

"Nữ nhi ngoan!" Nhiễm Nhan hôn lên khuôn mặt nhỏ của bé một cái, duỗi tay ôm bé qua.

Tiêu lão đại cũng không cam lòng yêu thế mà gọi một tiếng, "Mẫu thân!"

Mấy hài tử này đều là đứa này học đứa khác, một đứa trong đó mở miệng, hai đứa khác đều sẽ gọi theo. Tiêu lão nhị cũng bắt chước gọi, "Mẫu...mẫu."

Gọi xong, hình như cảm thấy nghe không giống như huynh trưởng và muội muội gọi, lại há miệng òa khóc.

Bộ dạng nghẹn khuất này của bé lại chọc cười mọi người trong phòng, Tiêu lão nhị thấy người khác đều cười, bé cũng ngơ ngác cười theo.

Nhiễm Nhan hôn hai nhí tử, xoay người sai bà vú đút cho bọn nhỏ chút nước ấm. Nhược Nhược thấy phụ thân bị ngó lơ, duỗi tay nhỏ kêu, "Gia gia, gia gia."

"Vẫn là nữ nhi tri kỷ." Tiêu Tụng trùng hai tên hồn tiếu tử kia một cái, ôm Nhược Nhược lại, tự mình đút nước cho bé.

Vân Lục che miệng cười trộm, nàng cũng nhìn ra Nhiễm Nhan đang bức mình Tiêu Tụng, nhỏ giọng nói: "Phu nhân, ngài đừng trách lang quân, các tiểu chủ tử dỗ kiều gì cũng không chịu nín, có lang quân ở đây nô tỳ cùng mấy bà vú lại không dám nhúc nhích. Các tiểu chủ tử đều là khóc một trận rồi chơi một trận, chắc là không có gì đâu."

Nhiễm Nhan dở khóc dở cười, hoá ra còn người tung kẽ hóng nữa!

Nếu đã oan uổng người ta, Nhiễm Nhan dỗ dành xong bọn nhỏ, dành phải tiếp tục đi dỗ dành cha bọn nhỏ.

"Ta rất dễ thỏa mãn, phu nhân ngươi tối nay..." Tiêu Tụng híp mắt cười với nàng, biểu tình "ngươi hiểu mà".

Nhiễm Nhan mặc kệ hắn nói cái gì, nhanh chóng cúi đầu hôn lên môi hắn.

Tiêu Tụng trong đầu trống rỗng, lỗ tai tinh tường nghe thấy tiếng hút khí chung quanh, mặt hắn xoát một cái đỏ đến mang tai, nhất thời cứng đờ tùy ý Nhiễm Nhan hôn sâu.

Bị Nhiễm Nhan khiêu khích, Tiêu Tụng cũng dần dần quên mất chung quanh, bắt đầu nhiệt liệt đáp lại.

Bên ngoài mưa to xối xả, trong phòng không khí ẩm áp.

Kết thúc một nụ hôn, mới phát hiện phó tì cả phòng đều đã lặng lẽ lui ra ngoài, chỉ còn Nhược Nhược trong ngực Tiêu Tụng đang mở to một đôi mắt cún con tò mò nhìn hai người.

Tiêu Tụng xấu hổ mà khu hai tiếng, giao Nhược Nhược cho Nhiễm Nhan.

Mưa to mấy ngày liên tiếp, Tiêu Tụng xin nghỉ ở nhà bồi Nhiễm Nhan cùng ba hài tử.

Toàn phủ trên dưới đều bận rộn rộn mà chuẩn bị đồ dùng đi đường. Không đến hai ngày đã chất đầy ba xe lớn, đây là đồ dùng cho ba cái tiểu gia hỏa, thêm đồ ăn, nước cùng với những vật dụng linh tinh vụn vặt khác, bảo đảm tổng cộng cũng phải có bảy tám xe chở vật dụng.

Mấy trăm hộ vệ, mười mấy phó tì...đoàn người này mà đi đường, thật sự thanh thế to lớn, bất đắc dĩ lại không thể giám bớt.

Hết thấy chuẩn bị ổn thoả cũng chỉ chờ mưa tạnh đường khô.

Nhưng trận mưa này khi nhỏ khi lớn, cứ đứt quãng kéo dài đến năm ngày, sau khi mưa tạnh, mọi người kiêng chân chờ, chờ đường khô ráo, thì có thể rời Trường An.

"Phu nhân, tin đã đưa đến phường An Thiện, bên kia hồi âm nói, sáng sớm ngày mai Thập Lang liền tới gặp ngài." Ca Lam nói.

Nhiễm Nhan gật đầu, thấy Ca Lam đang muốn lui ra, mở miệng gọi: "Ca Lam!"

Ca Lam dừng bước chân, "Có nô tỳ, phu nhân còn có chuyện muốn phân phó?"

"Ngươi lại đây, chúng ta trò chuyện." Nhiễm Nhan ra hiệu cho nàng ngồi xuống nói chuyện.

Chờ Ca Lam ngồi quỳ xuống, Nhiễm Nhan khẽ cười nói: "Ta nói chuyện không thích quanh co lòng vòng, ta chỉ hỏi ngươi, trong lòng ngươi, có thích Lý lang quân không?"

Ca Lam trầm mặc một lát mới nói: "Nô tỳ đang muốn cầu xin phu nhân một chuyện."

"Nói đi." Nhiễm Nhan nói.

Ca Lam hít sâu một hơi nói: "Lý lang quân bị lưu đày, nô tỳ muốn theo đến Mạc Bắc."

Nàng suy nghĩ thật lâu, ngày mai Lý Đức Kiễn sẽ khởi hành, lại không nói, nàng sợ sau này cũng không còn cơ hội dung túng bản thân.

Nhiễm Nhan có thể đoán được suy nghĩ của Ca Lam, trước kia thân phận bọn họ khác nhau như trời với đất, dù mẫu thân của Lý Đức Kiễn có xuất thân ti tiện, nhưng nay đã khác xưa, Lý Tịnh cùng Hồng Phát Nữ là kết thành vợ chồng trong thời loạn thế, khi đó mọi người bị triều đình bóc lột, ăn bừa nay lo bừa mai, làm gì có thời gian rồi đi chỉ trích bọn họ? Nhưng hiện giờ là thái bình thịnh thế, thân phận của Ca Lam kiêu gì cũng không với tới dòng dõi của Lý Đức Kiễn.

Lý Tịnh vốn là có nguy cơ công cao chấn chủ, hôn sự với Đỗ gia là đã định ra từ rất sớm, hiện tại nếu đã lui, ông rất có thể vẫn sẽ luôn bảo trì điệu thấp, sẽ không lựa chọn nương tử của môn phiệt sĩ tộc làm vợ nhi tử mình.

Nhiễm Nhan đã sớm khôi phục thân phận lương dân cho Ca Lam, nàng nếu cùng Lý Đức Kiễn cộng khổ, tương lai Lý thị hơn phân nửa sẽ chấp nhận nàng làm chính thất.

Mà hết thảy những tính toán này, đều thành lập trên cơ sở là nàng thích Lý Đức Kiễn.

Nhiễm Nhan cũng không trải qua quá nhiều lần yêu đương, nhưng cũng cảm thấy Ca Lam thật sự quá có thể ẩn nhẫn, thở dài nói: "Được, ngươi đi đi, lộ phí thì đi đến phòng thu chi mà lấy, dùng bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, ra ngoài tiền tài không thể thiếu thốn."

"Đại ân của phu nhân, nô tỳ suốt đời khó quên." Ca Lam cung kính làm đại lễ với Nhiễm Nhan.

Từ lúc xảy ra chuyện cho đến bây giờ, Nhiễm Nhan cũng không hề hỏi qua Ca Lam có từng bán đứng nàng hay không, tự nàng căn cứ vào các loại manh mối mà phán đoán. Ca Lam nhất định giàu nàng làm chút chuyện, nhưng những chuyện đó không tính là phản bội, nàng cũng không cần phải làm điều thừa đi ép hỏi.

Sáng sớm hôm sau, mưa đã tạnh, trên phố tràn ngập hơi ẩm, giống như tháng Năm tháng Sáu ở Tô Châu, Nhiễm Nhan đích thân mang mây hài từ đến nội môn tiễn Ca Lam đi.

"Lam Lam." Nhược Nhược mắt tròn xoe nhìn theo Ca Lam, nã thanh nã khí gọi.

Hốc mắt Ca Lam đỏ lên, nhẹ nhàng cầm tay bé, "Tiêu nương tử, nô tỳ về sau sẽ trở về thăm ngươi."

Ca Lam ngày thường không có việc gì sẽ chạy tới hậu viện đùa với hài tử, nàng cũng rất thích ba đứa bé phấn điêu ngọc trác này.

"Ô..." Văn Lục nhịn không được dùng tay áo che mặt.

Ba hài tử tò mò mà nhìn nàng, Tiêu lão nhị vỗ tay nhỏ, nói: "Đại miêu! Đại miêu!"

Ngày thường khi bọn chúng khóc, Văn Lục liền gọi bọn chúng là đại hoa miêu, Văn Lục nghe vậy, nín khóc mỉm cười, lung tung lau đi nước mắt, "Nhị Lang nhỏ như vậy đã biết cười nhạo nô tỳ."

"Nếu là thông minh như vậy thì tốt rồi, bất quá, tên đầu đất này sơ là cũng không biết đó là có ý gì đâu." Nhiễm Nhan cười nói.

Chương 428: Nhà mẹ đẻ cực phẩm

Gió thu se sắt, thời tiết đã trở lạnh, lá khô trải đầy đất, bên trên kết một tầng sương mỏng, dưới ánh mặt trời rực rỡ lấp lánh.

Thương xuân thu buồn, mùa thu vốn dĩ là mùa làm người dễ dàng hoài cảm, trong lúc này mà chia xa, khó tránh khỏi phiền muộn nhiều hơn, Văn Lục cùng Hình Nương càng khóc không thành tiếng.

Tình cảm của Nhiễm Nhan đối với Ca Lam khá phúc tạp, đáy lòng nàng cũng không phải là đơn thuần tín nhiệm Ca Lam, ngược lại còn có chút phòng bị, nhưng đồng thời cũng đối với người này rất thường thức, chưa bao giờ coi nàng ta như nô tỳ.

Mà Ca Lam đối với Nhiễm Nhan, cũng là mâu thuẫn, dù cho từ lúc bắt đầu lợi dụng đã biến thành sau này tâm phục, nhưng nàng có thể vì nguyên chủ Nhiễm Nhan mà chết, lại chưa chắc sẽ vì hiện tại Nhiễm Nhan chết, lại thêm cảm giác khó tiếp thu chuyện có người chiếm nguyên chủ thể xác, cho tới bây giờ, cũng là một nửa trung thành, một nửa xa cách.

Nhiễm Nhan từ miệng Văn Lục nghe về Ca Lam, là một nữ tử trưởng tụ thiện vữ, bát diện linh lung, rất có tâm tư, nhưng sau khi bị nhốt hai năm, chịu thống khổ câm lặng, biết được chủ tử mà mình tần hết tất cả để bảo hộ đã chết, tính tình nàng trở nên lanh đạm đi nhiều, cũng càng thêm tàn nhẫn, bao gồm cả chuyện đối đãi bản thân.

Nếu không phải Lý Đức Kiến bị lưu đày, có lẽ trên thế giới này ngoại trừ bản thân nàng, vĩnh viễn sẽ không có ai biết, đã có lúc, nàng thích vị lang quân vì nàng trả giá rất nhiều, chết ăn vạ không bỏ kia.

Nhiễm Nhan lệnh cho Văn Lục cùng Hình Nương đưa Ca Lam xuất phủ, nàng nhìn theo bóng dáng bọn họ rời đi, mới để bà vú ôm hài tử vào trong phòng.

"Phu nhân, Thập Lang bên nhà mẹ đẻ ngài tới." Có gã sai vặt vội vàng chạy vào thông báo.

"Mau mời hắn vào trong sảnh." Nhiễm Nhan lại gọi bà vú lại, mang ba hài tử ra chính sảnh.

Khi ra đến chính sảnh, thấy ngay Nhiễm Vân Sinh. Trong ngực Nhiễm Vân Sinh ôm một nam hài, bộ dáng như tiểu đồng tử ngồi bên cạnh Quan Âm, xinh đẹp đến không thể tưởng tượng được, Nhiễm Nhan không tự chủ mà cười với bé.

"Gọi cô cô." Nhiễm Vân Sinh cúi đầu, trên mặt mang nụ cười ôn nhu.

"Cô cô." Hài tử phát âm rất rõ ràng.

"Khanh nhi thật là lanh lợi." Nhiễm Nhan cầm tay nhỏ mềm mịn của bé, sai người đi phòng bếp làm vài món ăn dặm hài tử thích ăn mang vào, rồi cùng Nhiễm Vân Sinh vào trong.

Ba tiểu gia hỏa bên người Nhiễm Nhan này thường ngày rất biết làm àm ī, lúc này lại không lên tiếng, một đám đều tròn mắt tò mò nhìn chằm chằm Khanh nhi, đây là lần đầu tiên bọn chúng thấy hài tử khác.

Khanh nhi hơi động, vòng lục lạc nhỏ trên tay vang lên tiếng vang thanh thúy, ánh mắt ba đứa lập tức bị hấp dẫn.

Tiêu lão nhị quang quác quang quác rống lên những câu gì đó, ai nghe cũng không hiểu, Khanh nhi lại nhêch miệng cười. Giữa bọn nhỏ đến tột cùng có ngôn ngữ riêng hay không, Nhiễm Nhan cũng không biết, nhưng quá trình bọn chúng kết bạn làm nàng cảm thấy rất hứng thú.

Có người nói, trên thế giới này ba loại người đáng sợ nhất là hài tử, nữ nhân và kẻ điên, bởi vì bọn họ đều không làm việc theo logic, Nhiễm Nhan lại cho rằng hài tử có logic riêng của chúng, nàng rất vui lòng đi nghiên cứu.

Nhiễm Nhan trêu chọc hài tử một lát, thảng đến khi có thị tỳ đến nói đồ ăn dặm đã làm xong, nàng mới sai bà vú dẫn bọn chúng đến sảnh bên cạnh đút đồ ăn.

Nhiễm Vân Sinh giờ mới rảnh tay, bưng trà lên nhấp một ngụm, hỏi: "Cửu Lang đi công sở rồi?"

"Ừm, lần này hắn xin nghỉ lâu, trước khi đi muốn đi bàn giao một ít chuyện công việc, giờ ngọ sẽ trở về, Thập ca nhất định phải ở lại dùng cơm trưa." Nhiễm Nhan nói.

Ánh mắt Nhiễm Vân Sinh nhìn Nhiễm Nhan vẫn như trước kia, trong ôn nhu có mang chút dung túng sủng nịnh đối với muội muội, "Được."

"Khanh nhi nhìn rất văn khí, Thập ca có vỡ lòng cho nó không?" Nhiễm Nhan hỏi.

"Ừm, ta chuẩn bị tự mình dạy nó, đợi nó mười một mười hai tuổi lại thỉnh sư phó." Nhiễm Vân Sinh nói.

Nhiễm Nhan có thể cảm giác được rõ ràng, Nhiễm Vân Sinh có kỳ vọng đối với đứa nhỏ này, Nhiễm Vân Sinh tài học không thấp, cũng rất có kiên nhẫn, để hắn đích thân vỡ lòng, hắn là không tồi.

Nhiễm Vân Sinh do dự một chút, nói: "A Nhan, Thập ca có cái yêu cầu quá đáng."

"Thập ca nói gì vậy, khách khí như vậy chẳng sợ làm lòng ta lạnh sao?" Nhiễm Nhan khẽ cười nói.

Nhiễm Vân Sinh nhìn Nhiễm Nhan, đôi mắt nàng hắc bạch phân minh, vẫn mang vẻ sâu thẳm lạnh lùng, nhưng ý cười đã đạt tới đuôi lông mày khói mắt, không lãnh ngạnh như trước nữa.

Hắn nói: "Ta đã cùng phụ thân thương lượng, qua vài năm nữa thì thoát ly thương tịch, dọn ra ngoại ô Trường An. Nhưng chuyện thoát ly thương tịch, chỉ sợ không dễ dàng, cho nên ta muốn nhờ Cửu Lang quan tâm một chút."

Nhiễm Nhan nói: "Chuyện này ta cũng đã sớm nghĩ tới, cũng từng muốn hỏi tam thúc thử có muốn làm quan hay không, chỉ là vì trong triều gian đây phong vân biến đổi, cực kỳ vô tình, làm tâm tư người ta chán nản, bởi vậy mới tạm gác lại chuyện này. Chuyện thoát ly thương tịch, đương nhiên không có vấn đề. Nếu muốn làm quan, hắn là cũng không có vấn đề, chỉ là chức quan sợ là sẽ hơi thấp một chút."

Chuyện thoát ly thương tịch, nếu không có bối cảnh cường ngạnh che chở, sợ là có núi vàng núi bạc cũng không đủ cho những người đó nuốt, chờ đến khi thoát lý thương tịch, tiền mồ hôi nước mắt của Nhiễm Bình Dụ cũng đổ hết vào.

"Tam thúc không ném tiền cho Tô Châu bên kia, nuôi một đám bạch nhã lang, tam thúc hiện tại còn đưa tiền sao?" trong lòng Nhiễm Nhan bức bối, lúc trước Nhiễm thị nếu chịu tận sức che chở, một nhà Nhiễm Bình Dụ sao có thể rơi vào thương tích? Dù gì cũng có rất nhiều đại gia tộc làm sinh ý, cả Tiêu thị cũng có, băng không toàn tộc trên dưới đều uống gió Tây Bắc sao?

"Đã sớm không đưa nữa rồi." Nhắc tới đám người Nhiễm Văn đó, Nhiễm Văn Sinh nhíu mày, "Thời gian trước, ta nghe nói Nhiễm thị Tô Châu được Tiêu thị quan tâm, không ít người đều làm quan, khi a gia nói chuyện với một người bạn thường xuyên làm ăn chung, lại phát hiện người nọ không biết a gia cũng là Nhiễm thị Tô Châu, cho nên mới có ý hỏi thăm một chút, ba đòi tra không ra tiện nghiệp...a gia bí mật phái người đi bốn gia Tô Châu tra xét, bọn họ vậy mà sợ ảnh hưởng xấu đến hậu sinh trong tộc tham gia khoa cử, đã sớm xóa tên a gia ra khỏi gia phả!"

"Cái gì?" Nhiễm Nhan thấy mình vẫn coi nhẹ Nhiễm thị nhất tộc, quả thực là một bàn tay đen tát thẳng vào mặt tổ tiên.

Đa số người trong tộc đều biết chuyện Nhiễm Bình Dụ bị xoá tên, lại còn dày mặt mà đòi tiền ông một cách đương nhiên.

Lá rụng về cội, người Đường triều coi trọng môn đệ, trọng gia tộc, đặc biệt coi trọng 'gốc rễ', bị đuổi ra khỏi gia tộc là một chuyện cực kỳ nghiêm trọng. Nhiễm Bình Dụ bị buộc bắt đắc dĩ mới lựa chọn vào thương tích, những năm gần đây, ông rất ít khi trở về Nhiễm gia ở Tô Châu, hầu như phân rõ giới hạn với Nhiễm gia, thậm chí còn thỏa hiệp, đồng ý để Nhiễm thị đưa tên ông vào một chi thứ tử đã suy bại đến mức không còn nhân khẩu, dù không xa tới năm đời, nhưng cũng có thể coi như không có, những năm gần đây ông vẫn luôn chịu đựng lòng tham không đáy của Nhiễm thị, chính là vì để không bị đuổi ra khỏi tộc, sau khi chết sẽ không thành cô hồn dã quỷ.

Khi Nhiễm Bình Dụ đột nhiên biết được chuyện này, đã phun một ngum máu ngay tại chỗ, đến giờ đã triền miên trên giường bệnh một tháng có thừa.

Chỉ là việc này không nên công khai, bọn họ cũng chưa nói cho Nhiễm Nhan.

"Đến tột cùng vì sao phải xoá tên?" Nhiễm Nhan cả giận nói. Đã có Tiêu thị quan tâm, mà chi Nhiễm Bình Dụ bị chuyển tên vào kia lại xa đến không cần kể.

"Nghe nói là vì chi mà chúng ta chuyển vào kia sinh ra một thiếu niên thiên tài, năm nay đã mười ba tuổi, lập tức sẽ tham gia thi hương, tính theo gia phả, a gia của ta coi như là thúc thúc ruột của hắn, cho nên..." Nhiễm Vân Sinh thở dài, đây cũng là trời cao không thích cả nhà bọn họ a! Trùng hợp như vậy, thiên tài liền xuất hiện ngay tại chi tộc này!

Tầm quan trọng của nhân tài đối với thế tộc không cần nói cũng biết, có đôi khi toàn tộc chỉ cần xuất hiện một vị quan lớn, liền có thể đẩy vị trí toàn tộc lên cao rất nhanh. Giống như tộc của Phòng Huyền Linh, vốn dĩ bất quá là một dòng dõi thư hương bình thường, xuất hiện ông một vị tể tướng, lập tức bước lên địa vị quý tộc Trường An.

Vì nhân tài, có thể hy sinh người khác, nhưng chuyện Nhiễm thị làm lần này thật sự quá kém! Nham hiểm đến độ qua cầu rút ván cũng không mang theo.

Nhiễm Nhan lạnh lùng nói: "Bọn họ đây là đang đào mồ chôn mình!"

"A Nhan, người muốn làm gì?" Nhiễm Vân Sinh nhìn biểu tình đột nhiên lạnh lẽo của nàng, hoảng sợ, "Chớ có làm bậy, ta cùng với mẫu thân đã khuyên được a gia, người ngàn vạn lần chớ có làm việc ngốc."

"Bọn họ không phải thích qua cầu rút ván sao, vậy để bọn họ đem cây cầu là ta này cũng hủy luôn đi, chờ ta đến Lan Lăng liền chọn thời cơ cắt đứt quan hệ với Nhiễm thị, dù sao sau khi ta chết có chôn cũng là mồ của Tiêu gia!" Nhiễm Nhan nói.

Nhiễm Vân Sinh trầm ngâm nói: "A Nhan đừng nổi giận, tuy ngươi hiện tại đã vững chân ở Tiêu thị, nhưng Tiêu thị sợ cũng sẽ không cho phép sau lưng ngươi không có bối cảnh."

"Tiêu thị lại không phải coi trọng gia tộc của ta! Trong khoảng thời gian này sợ là bọn họ cũng đã thấy rõ bộ mặt xấu xa của Nhiễm thị, so với việc để một cái u ác tính có thể hại bọn họ bất cứ lúc nào như vậy, còn không bằng một đao chặt đứt, chỉ cần Trịnh thị còn nhận mẫu thân của ta, còn nhận ta, ta liền không tính là không có bối cảnh." Nhiễm Nhan tùy tiện tiện liệt kê vài thứ, liên có lý do, căn bản không cần bố trí cái gì.

Nhiễm Vân Sinh cũng không phản đối, thứ nhất là vì đã cực kỳ hận Nhiễm thị, thứ hai cũng là cảm thấy Nhiễm Nhan hiện tại hạnh phúc mỹ mãn, nếu vẫn bị Nhiễm thị kéo, sợ là sớm muộn gì cũng có chuyện, đến lúc đó liên lụy Nhiễm Nhan bị Tiêu thị ghét bỏ liền không ổn.

Quan hệ lợi ích giữa các đại gia tộc rối rắm phức tạp, dù cho nhận Trịnh thị làm thân thích cũng không phải là biện pháp tối ưu, nhưng ít ra Trịnh thị rất biết kiềm chế, sẽ không làm ra chuyện mất thân phận.

"Vạn nhất Trịnh thị coi đây là điều kiện, để nhét người vào bên người Cửu Lang..." Nhiễm Vân Sinh rất lo lắng, thế gia đại tộc yêu nhất là làm loại chuyện mua một tặng một hoặc tặng vài cái này.

"Trịnh thị cũng muốn liên hôn với Tiêu thị, bọn họ đã có nhu cầu, ta liền có tư cách bàn điều kiện, chuyện nhét người cũng không phải nhất định sẽ phát sinh, quan trọng là, Tiêu Việt Chi lại không phải món bài trí, thả người nào đến bên cạnh hắn thì cũng phải coi bản thân hắn có chịu hay không." Nhiễm Nhan đối với Tiêu Tụng rất có tin tưởng, trường hợp xấu nhất, nếu hắn không đồng ý mà bị buộc bắt đắc dĩ, liên dùng biện pháp Nhiễm Nhan đã từng nói qua kia, còn nếu hắn đồng ý, thì càng dễ, nàng liền bí mật đem hài tử bỏ đi, sống một mình thôi.

"Để nghĩ kỹ đi." Nhiễm Vân Sinh không nghĩ Nhiễm Nhan phản ứng lại mãnh liệt như thế, hắn bắt đầu có chút hồi hận vì đã nói ra việc này.

Nhiễm Nhan khẽ cười nói: "Yên tâm đi, việc này ta sẽ thương lượng với phu quân trước, sẽ không hành động lỗ mãng."

Trong lòng Nhiễm Vân Sinh có chút kinh ngạc, cả chuyện như vậy cũng dám nói với Tiêu Tụng? Có điều nhìn biểu tình của Nhiễm Nhan vô cùng bình thường, cho thấy quan hệ phu thê bọn họ rất tốt, Nhiễm Vân Sinh cũng yên tâm hơn nhiều.

Nhiễm Nhan uống ngum trà, bỗng nhiên nhớ đến một việc, "Thập ca có muôn cưới một phòng chính thê không? Hay là để Nhĩ Đông...dù gì Khanh nhi cũng đã tới tuổi phân biệt thân sơ rồi."

Nếu có chủ mẫu, phải cần có thời gian bồi dưỡng cảm tình mới được.

"Ta đời này cũng không có tâm tư gì khác, Nhĩ Đông thông tình đạt lý, tâm địa thiện lương, là thê tử của ta cũng là chuyện may mắn cho ta." Nhiêm Vân Sinh khẽ cười nói.

Chương 429: Phúc hắc mấu mực Tiêu mỗ nhân

Nhiễm Nhan cũng hiểu tính Nhiễm Vân Sinh, hắn là người rất có trách nhiệm, bề ngoài thoạt nhìn rất hiền hoà, nhưng nội tâm một khi đã nhận định chuyện gì đó, hay người nào đó, có lẽ cuộc đời này cũng sẽ không hề thay đổi. Nhĩ Đông có thể có được sự quan tâm, sự ôn nhu của hắn, nhưng chỉ sợ vĩnh viễn không thể có được tình yêu của hắn.

Mặc dù Đường triều kết hôn tự do, nhưng đại đa số người vẫn bị chuyện này chuyện kia chi phối, tỷ lệ lưỡng tình tương duyệt kết làm vợ chồng có thể có được bao nhiêu? Đặc biệt là đối với nữ tử như Nhĩ Đông chỉ có thể bị bàn tay vận mệnh đẩy về phía trước, theo ngọn sóng lên cao rồi trôi theo dòng chảy, nàng không thể nghi ngờ là đã cực kỳ may mắn. Ít nhất, nửa đời sau áo cơm vô ưu, Nhiễm Vân Sinh tất nhiên sẽ không bạc đãi nàng.

"Đại cữu ca tới rồi." Tiêu Tụng một thân thường phục màu tím bước vào. Hiển nhiên là biết được Nhiễm Vân Sinh tới, mới đi thay quan phục ra.

Nhiễm Vân Sinh đứng dậy thi lễ, lại bị Tiêu Tụng cản, "Đều là người một nhà, đại cữu ca ngàn vạn lần chớ có đa lễ như vậy."

Tiêu Tụng cùng Nhiễm Vân Sinh nhường nhau ngồi xuống, đảo mắt thấy cảm xúc Nhiễm Nhan không đúng lǎm, không khỏi hỏi: "Sao vậy, ai chọc ngươi rồi?"

Nhiễm Nhan nói: "Việc này để đến tối ta thương lượng với ngươi, ngươi bồi thập ca trò chuyện trước đi, ta đi xem bọn nhỏ, thuận tiện phái người đi thỉnh Lưu y thừa cùng a Vận đến đây cùng nhau dùng cơm trưa."

Phủ đệ của Lưu Thanh Tùng chỉ cách Tiêu phủ một con phố, cưỡi ngựa đến cùng lǎm chỉ mất thời gian chừng hai ngụm trà.

"Ừm." Tiêu Tụng nói.

Trước kia khi còn chưa cưới được Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng cứ thích chạy tới Nhiễm phủ, khi đó phần lớn là Nhiễm Vân Sinh tiếp đãi, hai người một

người ở trên thương trường như cá gặp nước, một người là lão bánh quẩy trên quan trường, lại thêm tài học, kiến thức đều không tầm thường, ngồi với nhau đương nhiên không lo xấu hổ té ngắt.

Nhiễm Nhan phân phó người đi thỉnh Lưu Thanh Tùng, rồi đến cách vách bồi bọn nhỏ chơi đùa.

Trên mặt đất trải tịch, bốn hài tử ngồi trên đó chơi đồ chơi Lưu Thanh Tùng làm, vui vẻ vô cùng.

Tính tình Khanh nhi không khó chơi như hai tiểu tử nhà Nhiễm Nhan, thập phần an tĩnh ngoan ngoãn, rất có cảm giác cùng Nhược Nhược thường thức lẫn nhau, ngồi xếp gỗ với nhau, vô cùng hài hòa. Tiêu lão đại đang nhảm chán nằm ưỡn bụng chơi góc áo của Văn Lục, Tiêu lão nhị thì không ngừng gây sự, Khanh nhi cùng Nhược Nhược vừa xếp lên được một chút, bé liền từ giữa 'ủi tới', thành một đống đổ nát.

Nhược Nhược miệng nhỏ mếu máo, hốc mắt bao một bao nước mắt, Khanh nhi tính tình tốt, một lần lại một lần không phiền hà mà xếp lại, thấy Nhược Nhược muôn khóc, liền kéo tay bé, để bé cùng xếp.

Nhiễm Nhan nhìn Khanh nhi, như thấy hình ảnh của Nhiễm Vân Sinh khi còn nhỏ, tính tình tốt như vậy, cũng chấp nhất y như vậy.

"Bọn nhỏ, thúc thúc tới!"

Còn chưa thấy người đã nghe tiếng, giọng nói trêu tức người khác như vậy, không phải Lưu Thanh Tùng thì ai.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu liền thấy Lưu Thanh Tùng cõng bao lớn bao nhỏ mà tiến vào, không khỏi nói: "Các ngươi nhanh thật."

Lưu Thanh Tùng vui sướng đi đến bên cạnh Nhược Nhược, phát cho mấy hài tử mỗi đứa một cái bọc nhỏ. Mấy hài tử này đương nhiên là trưởng thành cùng trò hối lộ của Lưu Thanh Tùng, nhận được cái bọc, lập tức biết là phải mở ra.

Nhiễm Nhan nhìn đống xe ngựa nhỏ, động vật nhỏ tinh xảo, không khỏi nói: "Ngươi không phải y sinh sao? Cả ngày không cần làm việc?"

"Ta còn mấy ngày nữa mới kết thúc nghỉ kết hôn, nói nữa, Lưu mỗ thân mang sắc đẹp, gả cho một túc phụ biết kiêm tiền, người quản ta sao." Lưu Thanh Tùng làm ngón tay thành hình hoa lan, cầm cái bao tay nải làm khăn lục mà vẫy vẫy về phía Nhiễm Nhan mấy cái.

Khóe miệng Nhiễm Nhan giật giật, thấy Nhiễm Vận bước vào mới nhẹ nhàng thở ra, định há miệng nói chuyện, liền bị Nhiễm Vận đoạt trước, "Thập Thất tỷ, ngươi nhìn xem mấy thứ phu quân ta làm này như thế nào? Quả nhiên hài tử rất thích đi ha, ta đã nói mà, đêm nay ta liên phân phó người đi làm, hai ngày nữa sẽ dọn hai cửa hàng ở chợ đông và chợ tay để bán, khẳng định có thể kiếm bộn... Tới đây, Khanh nhi, nói cho cô cô, có thích hay không?"

Nhiễm Vận bế Khanh nhi hỏi bé.

"Thích." Khanh nhi cầm xe ngựa nhỏ tinh xảo yêu thích đến không muôn buông tay.

Nhiễm Nhan vô ngữ, đôi phu thê này quả nhiên là tuyệt phổi, không một người nào bình thường.

"Túc phụ ngươi yêu buôn bán kiêm tiền như vậy, ngươi sẽ không sợ ảnh hưởng đến tiền đồ làm quan của ngươi sao?" Nhiễm Nhan thấy bên kia chơi đến cuồng nhiệt, liền tranh thủ hỏi Lưu Thanh Tùng.

"Ngươi cho rằng ta thích làm Thái y thừa này a, Ngự Sứ Đài mau buộc tội ta đi! Buộc tội ta đi!" Lưu Thanh Tùng xoa xoa thái dương, nhường mày nói: "Cái gì cũng không làm, chuyện ăn không uống không Lưu mỗ thích nhất, nhưng chịu thôi, ngươi như Lưu mỗ thật sự danh vọng quá cao, chủ định là phải ở địa vị cao để chịu khổ, thôi vậy, hy sinh một mình ta, thành toàn cho mọi người."

"Ta phát hiện ngươi từ khi thành thân, tinh thần bắt đầu có chút thất thường." Nhiễm Nhan trước kia cảm thấy Lưu Thanh Tùng là Lưu Bào Thiên, chứ không cảm thấy người này không bình thường a.

Lưu Thanh Tùng mang vẻ mặt đưa đám, chồm sát vào nàng nói: "Ngươi cũng phát hiện rồi? Kỳ thật... a Vận nàng ấy ngược đai ta."

"Nàng đánh ngươi?" Nhiễm Nhan giật mình nói.

"Cái đó thì không có, bất quá nàng không cho ta tiền tiêu vặt, lương tháng phải nộp lại, còn phải báo cáo hành tung, ở trên đường nhìn nữ tử trên 3 tuổi dưới 30 tuổi, về nhà phải công nàng chạy 20 vòng trong sân, sáng sớm trời còn chưa sáng liền túm ta dậy, giấu diếm riêng là bị trừ đồ ăn, mỗi nửa năm chỉ phát mười hai bộ quần áo mới, mỗi ngày phải làm việc ba canh giờ, không được nằm không được ngồi..."

Nhiễm Nhan nghe hắn lai nhái một đống lớn xong, trầm mặc một lát nói: "Chẳng lẽ những cái đó không phải là người vốn dĩ nên làm sao?"

Lưu Thanh Tùng há miệng thở dốc, vô cùng đau đớn nói: "Ta đã quên, ngươi cũng là ma quỷ, Cửu Lang cũng vất vả a."

Nhiễm Nhan nguyệt hắn một cái nói: "Hắn tự giác hơn nhiều so với ngươi, ta thấy hắn rất vui vẻ."

Nữ nhân Đường triều sở dĩ sê hung hăn, ngoại trừ vì trong phương diện hôn nhân ở Đại Đường tương đối tự do bình đẳng ra, nữ nhân Đường triều cũng đều có cá tính độc lập, cũng không phải bình hoa chỉ dựa dẫm vào nam nhân mà sống, nói cách khác nếu không có nam nhân bình thường vẫn có thể sống ổn.

"Hôn nhân là phần mộ, quả nhiên là lời lẽ chí lý." Lưu Thanh Tùng thở dài.

Nhiễm Nhan cười nhẹ, thật ra nàng lại cảm thấy hôn nhân là khởi đầu cho tình cảm tiến xa hơn. Nàng ngay từ đầu đã không phải là người theo đuổi tình yêu thuần túy. Đối với thứ như tình yêu, có thể ôm mong đợi tốt đẹp, nhưng nếu coi nó như toàn bộ cuộc sống, yêu cầu nó thuần túy không tì vết, tất nhiên sẽ sờm lụi tàn, bởi vì thế giới hiện thực sẽ không để cho đóa hoa tình yêu nào cũng đều nở rộ rực rỡ.

Được thì ta may mắn, không được thì là số mệnh. Nhiễm Nhan vẫn luôn ôm tâm thái như vậy, nhưng nàng may mắn mà có được, dù cho phần tình cảm này cũng không chỉ có tình yêu thuần túy, nhưng chỉ cần trong lòng nàng vui vẻ, thì là nó không tì vết.

Tiêu Tụng và Nhiễm Vân Sinh nghe thấy bên này ồn ào nhốn nháo, cũng bước qua.

Nhiễm Vân Sinh thấy Nhiễm Vận đang chơi mê mải, cười nói: "A Vận vẫn giống một hài tử."

"Nàng chõ nào giống hài tử, quả thực là ma quỷ." Lưu Thanh Tùng nhỏ giọng nói thầm, nhưng giây tiếp theo, liền đầy mặt nịnh nọt mà chào đón, "Đại cữu ca, Cữu ca, mấy ngày không thấy phong thái càng cao a."

"Gia gia! Gia gia!" Nhược Nhược thấy Tiêu Tụng, cao hứng gọi.

Tiêu Tụng cười cúi xuống sờ sờ khuôn mặt nhỏ của Nhược Nhược, bên kia Tiêu lão đại và Tiêu lão nhị thura lúc bà vú vừa lơ đãng liền đánh nhau, khóc đến kinh thiên động địa.

Hai bà vú cuồng quít lên vội vàng đi dỗ.

Không biết là tiếng khóc hai đứa nó quá có sức cuốn hút, hay là hài tử thì thích ồn ào, Khanh nhi và Nhược Nhược cũng gào theo.

Một đám người ngã ngựa đỗ, chờ cho bọn chúng nín khóc, mấy người Nhiễm Nhan đều đã kiệt sức.

Dùng xong cơm trưa, dỗ cho bọn nhỏ ngủ trưa, mọi người liền đi ra đình hóng gió uống trà chơi cờ.

Một buổi trưa quá rảnh rồi thích ý.

Thẳng đến khi chân trời vạn dặm hoàng hôn ráng màu, mới ai về nhà này.

Nhiễm Nhan sau khi tắm gội xong, dựa vào giường ôm danh sách, nhìn xem đồ đạt cần mang đi đường đã đầy đủ hết hay chưa.

"Phu nhân hôm nay muốn nói cái gì?" Tiêu Tụng không biết khi nào cũng đã tắm gội xong rồi, tròng vào cái áo lụa tay rộng màu nguyệt bạch, tóc đen còn nhổ nước.

Nhiễm Nhan sai Văn Lục đưa vào một tấm khăn bô sạch sẽ, vừa giúp hắn lau khô tóc, vừa nói chuyện của Nhiễm Bình Dụ.

Tiêu Tụng lại không tức giận bao nhiêu, loại chuyện này có rất nhiều trong các gia tộc, cũng không hiếm lạ, chỉ là Nhiễm thị đến bây giờ đều không làm rõ mọi chuyện, tuy chỉ cần có quan hệ thông gia, căn bản là không cần Tiêu thị đặc biệt quan tâm, các thế gia khác cũng sẽ vì tầng quan hệ này mà

nhìn bọn họ với con mắt khác, nhưng nếu không có sợi dây liên kết này từ Nhiễm Nhan, cũng đích xác là ngu xuẩn.

Trong lòng Tiêu Tụng nghĩ như vậy, nhưng Nhiễm Nhan có thể nói nhà mẹ đẻ nàng không đúng, hắn lại không thể, đây cũng coi như là cho Nhiễm Nhan mặt mũi.

"Ngươi tính toán cùng Nhiễm gia thoát ly quan hệ?" Tiêu Tụng rất hiểu biết về bản thân.

Nhiễm Nhan đối với cái gia tộc kia không có một chút cảm tình nào, nhưng tận lực mà tìm từ uyển chuyển một chút, "Üm, ngươi cảm thấy như thế nào, gia tộc như vậy ở sau lưng ta, ta không những không thể cảm thấy an toàn, mà còn thời thời khắc khắc lo sợ bọn họ truyền ra tin đồn không tốt nào đó, bọn họ đối xử với ta như thế nào, ngươi cũng nhìn rõ ràng, mấy năm nay quan tâm Tiêu thị cho bọn họ, cứ coi như là báo đáp ơn dưỡng dục đi."

"Dù sao cũng là một cái gia tộc, vẫn là có thể nắm vào tay để lợi dụng một chút." Tiêu Tụng trầm ngâm một chút nói: "Ta có thể giúp ngươi rải vài cái tin, nói Hiến Lương phu nhân vì nhà mẹ đẻ vô tình, thương tâm muôn chết. Lý do...nói là Nhiễm thị đã từng bạc đãi nhạc mẫu, mấy chuyện như nhạc mẫu qua đời không đến một năm, nhạc phụ liền cưới vợ kế cần phải nói ngay chỗ trọng điểm, mà hiện tại lại bạc đãi ngươi, hơn nữa còn không màng mặt mũi Tiêu gia. Trước hết đẩy bọn họ vào tuyệt cảnh, sau đó ngươi đúng lúc vươn tay cứu vớt, đem bọn họ không chế ở trong tay."

"Như vậy thì tất nhiên là tốt, nhưng ta thật sự..." thật sự không muốn có nửa điểm quan hệ gì với cái gia tộc này nữa.

Tiêu Tụng quay đầu, cười nhìn nàng, "Phu nhân, có đôi khi, trả thù không phải cứ nhỏ cỏ tận gốc mới thống khoái, mà phải nắm hết thảy trong tay. Đối với bên ngoài biểu hiện ra là khoan dung tha thứ, bên trong thì chèn ép, bọn họ muốn làm bất luận việc gì đều phải nhìn sắc mặt ngươi, vĩnh viễn sống đời phụ thuộc, ngay cả như vậy, cũng phải lợi dụng hoàn toàn, đến khi ngươi muốn buông tay, thì bọn họ đã không còn cơ hội xoay người nào nữa. Làm như vậy, người ngoài không chỉ tán dương ngươi khoan dung rộng lượng mỹ đức, còn sẽ cảm thấy ngươi có tình có nghĩa. Phu nhân cảm thấy như thế nào?"

Nhiễm Nhan thở dài, "So sánh với ngươi, ta cảm thấy bản thân mình vô cùng thiện lương chính nghĩa."

Nhiễm Nhan là người trực tiếp, làm bất cứ chuyện gì đều là dao sắc chặt đay rối, có ân thì trả, có thù oán thì báo, có bao giờ nghĩ tới loại chuyện cong cong vẹo vẹo này.

"Ta cũng chỉ là kiến nghị một chút thôi, hành động thực tiễn vẫn là phải xem phu nhân nghĩ như thế nào. Bất quá vì phu nhân bài ưu giải nạn, là chức trách của vi phu." Tiêu Tụng ôm eo nàng, ngược lại nói: "Ta cảm thấy, lần này sợ lại đi không được."

"Sao vậy? Người nghe được tiếng gió gì sao?" Nhiễm Nhan nói.

"Sáng nay ta nhận được thư bốn gia gửi." Tiêu Tụng từ tay áo móc tin ra đưa cho Nhiễm Nhan, nói tiếp: "Hơn nữa hôm nay khi ta đi dặn dò công việc, không biết có phải bởi vì gần đây trong triều quá mức áp lực hay không, ta cứ cảm thấy không khí có một chút không bình thường."

Chương 430: Cung yến (thượng)

Nhiễm Nhan mở tin ra, cẩn thận đọc qua một lần, không khỏi kinh ngạc nói: "Có người nhắm vào lăng tẩm của tổ mẫu? Vì sao?"

"Có lẽ là vì kho vàng của Tiêu thị chúng ta." Tiêu Tụng thấy mặt nàng lộ vẻ nghi hoặc, liền giải thích: "Bình thường đại tộc đều có dự trữ một mớ tài vật, nếu gia tộc bị đại thương nguyên khí, chỉ cần còn có một mạch hương khói, tương lai liền có thể chỉ bằng số tiền tài này mà đồng sơn tái khởi, nơi cất giấu tài vật của Tiêu gia chúng ta, chỉ có tộc trưởng các đời và gia chủ của dòng chính biết, bất quá ta thật ra có biết một chút."

Tiêu Tụng dựa vào gối mềm trên đầu giường, nói: "Nghe nói là có địa đồ được truyền xuống, địa đồ này bị chia ra, để con dâu dòng chính của Tiêu gia bảo quản. Ta sở dĩ biết những thứ này, là bởi vì lần trước Lăng Tương bị giết. Hung thủ không chỉ là muôn giá họa cho mẫu thân, mục đích cuối cùng chỉ sợ là muốn có được địa đồ trong tay tổ mẫu."

Càng là thế gia đại tộc thì càng sợ một ngày nào đó bị lật đổ, cho nên lưu trữ tài vật nhất định không chỉ là một con số nhỏ.

"Bản đồ hắn là truyền tới tay a gia đì? Vì sao còn muốn nhắm vào lăng tẩm?" Nhiễm Nhan khó hiểu nói.

"Ta đã từng hỏi qua mẫu thân, bà nói trên tay bà vốn dĩ có một phần, mà phần của tổ mẫu cũng không có truyền lại cho bà." Tiêu Tụng cầm tay Nhiễm Nhan nói: "Có điều chuyện này cũng không quan trọng, hung thủ chỉ biết Tiêu thị có cất giấu tiền tài, lại không biết địa đồ bị chia ra làm nhiều phần như vậy. Ta từng nhìn kỹ cây trâm kia của ngươi, rất có thể hoa văn bên trên cũng là một phần của địa đồ."

"Nói như vậy, trong tay Đông Dương phu nhân cũng có?" Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng gật đầu, "Đương nhiên, bà ta là Hoàng Hậu cuối cùng của Tiêu thị, chỉ sợ không chỉ có, mà sẽ có một phần lớn."

Nhiễm Nhan bỗng nhiên hiểu ra, Lý Thái vì cái gì sẽ hợp tác với một nữ lưu, dù cho một mặt là bởi vì Đông Dương phu nhân đích xác có thực lực, mặt khác, chỉ sợ đó là bởi vì bà ta lộ ra trong tay có địa đồ kho tàng của Tiêu thị. Nếu Lý Thái muốn binh biến mưu phản, thần không biết quý không hay mà tích trữ tiền tài, đây tuyệt đối là điều quan trọng nhất trong những điều quan trọng.

"Nói như vậy, đã rõ ràng ai là người nhắm vào lăng tẩm lần này?" Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

Tiêu Tụng gật đầu, "Trong tin không tiện nói kỹ càng tỉ mỉ tình huống, bất quá Tiêu thị ta tốt xấu gì cũng là một cây đại thụ, nếu thật sự để cho Lý Thái dễ dàng bắt gốc, vậy thì không phải là Tiêu thị nữa. Bốn gia nói động tĩnh này cho chúng ta biết, cũng chỉ là muốn nhắc nhở chúng ta, Trường An chỉ sợ là sẽ không thái bình."

"Ta hiện tại lại nghĩ, bọn họ nêu mưu triều thì liền mưu triều, soán vị thì liền soán vị, cứ kéo mũi tên lên dây như vậy, cǎng đến quá lâu, làm những người xung quanh như chúng ta cứ lo lắng sẽ bị ngộ thương, nửa vời khó chịu vô cùng." Nhiễm Nhan thở dài.

Nhiễm Nhan không sợ đối mặt với hoạ chiến tranh, mấy người đó binh biến hay là mưu biến, vốn dĩ đều không liên quan đến nàng, nhưng hiện tại cứ thỉnh thoảng lại có người nhắm vào bọn họ, tình huống thật sự không ổn. Trong lịch sử có ghi chép lại Lý Thừa Càn và Lý Thái không lật đổ được Trinh Quán chi trị, nhưng không ghi chép lại năm sinh năm mất của Tiêu Việt Chi cùng với thê tử. Dựa vào tính cách của nàng, cảm thấy vẫn là dao sắc chặt đay rồi thì thông khoái hơn nhiều.

Tiêu Tụng nhéo nhẹo tay nàng, nhẹ trách mắng: "Không lựa lời gì hết."

Hai người nhìn nhau cười, lặng lẽ nằm trong chốc lát, Nhiễm Nhan liền đi tắt đèn.

Mưa đã tạnh được hai ngày.

Mùa thu khô ráo, rất nhanh mặt trời đã hong khô mặt đất. Hai ngày này Tiêu Tụng vẫn luôn chú ý chặt chẽ hướng đi trong triều, trong gió êm sóng lặng ẩn ẩn lộ ra vài phần ngọt ngào làm người bất an.

Tiêu Tụng hủy bỏ hành trình.

Đi Lan Lăng vốn là vì tránh phong ba tranh giành trữ quân, nhưng hiện giờ có người nhầm vào kim khố của Tiêu thị, bọn họ mạo muội lên đường, nói không chừng sẽ lọt vào ổ phục kích, ở trong thành Trường An, tuy cũng không yên ổn, nhưng dù sao cũng là dưới chân thiên tử, đương kim thánh thượng còn khoẻ mạnh, trừ phi là kẻ điên như An Cản, nếu không thì không có ai dám công khai ra tay với bọn họ.

Để tránh bị Ngự Sử Đài buộc cho cái tội khi quân, Tiêu Tụng đành phải trình lại số con cho thánh thượng, nói nhận được tin tức từ bôn gia, xung quanh Lan Lăng có cường đạo lui tới, hiện tại đã cảnh báo cho quan phủ địa phương tiến hành xử lý, nếu có thể mau chóng xử trí tốt, bọn họ lại xuất phát, dù sao mang theo ba đứa trẻ còn chưa tròn một tuổi, gấp phải tình huống bất ngờ, thật sự rất nguy hiểm.

Chuyện nhỏ như vậy, Lý Thé Dân căn bản là sẽ không quá để ý, cùng lăm căm chỉ là liếc mắt qua số con một cái, nhưng trình tự thì không thể lơ là.

Tiêu Tụng xin nghỉ một tháng, cũng trở nên thanh nhàn, ở nhà trêu trêu hài tử, bám bám phu nhân, đọc sách. Hắn lần này vừa nghỉ ngơi một cái, làm cả đám người Hình Bộ bận bịu đến điên, nghe nói Tiêu Tụng không đi nữa, liền thỉnh thoảng cầm công văn tới cửa quấy rầy.

Thời tiết dần dần lạnh xuống, ngay giữa thu. Trong cung tổ chức yến hội cho bách quan, cáo mệnh phu nhân cấp ngũ phẩm trở lên, Tiêu Tụng cùng với Nhiễm Nhan tất nhiên là nằm trong danh sách được mời.

Các cung phi đã sớm nghe nói nhà Tiêu Thị lang một thai được ba đứa, đều muốn chính mắt nhìn một lần, bởi vậy Vi Quý Phi liền đặc biệt hạ lệnh, cho phép mệnh phụ mang theo con cái vào cung, trước yến hội một ngày, còn đặc biệt sai người đến nói chuyện này cho Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan sao có thể không hiểu, dù cho trong lòng có không muốn cõi nào đi nữa, cũng chỉ có thể vâng theo.

"Phu quân, chúng ta có thể làm bộ không hiểu đi?" Nhiễm Nhan đã trang điểm lộng lẫy còn ráng giãy giụa lần cuối cùng.

Thời gian còn sớm, Tiêu Tụng một thân quan phục đỏ nǎm nghiêng trên tịch, trêu đùa hai đứa nhi tử được cho ăn mặc như hai đứa bé cầu phúc, nhìn

nàng khẽ cười nói: "Yến hội mà thôi, mang theo hài tử, sau đó chúng ta cũng dễ lấy cớ thoát thân sớm a!"

Nhiễm Nhan nghĩ tới nghĩ lui, Lý Thái còn chưa có chuẩn bị tốt, hắn là sẽ chưa có lá gan mưu phản bức vua thoái vị, bởi vậy cũng yên lòng.

Viện nỗi mệnh phụ tụ tập trong yến hội không cùng chổ với bách quan, Tiêu Tụng nói: "Chỉ là vất vả phu nhân phải mang ba hài tử."

"Nơi nào cần ta mang? Đều là bà vú cùng Văn Lục ôm thôi." Nhiễm Nhan ngồi quỳ xuống trước đài trang điểm, dùng lược sừng trâu chải đầu cho Nhược Nhược.

Nhược Nhược ngoan ngoãn khoanh chân ngồi trên tịch, cúi đầu chơi một con thỏ bằng gỗ.

Ba phụ tử bên kia lúc đầu còn kiên nhẫn mà nhìn chằm chằm hai mẹ con lẩn lộn bên này, không lâu sau, liền mạnh ai người đó chơi, Tiêu Tụng cũng sai thị tỳ đưa sách vào đọc tống cổ thời gian, chờ đến khi Nhiễm Nhan thay xong quần áo, chải xong tóc cho Nhược Nhược, phụ tử ba người đã nằm túng ngang đọc.

"Gia gia." Nhược Nhược bò lên người Tiêu Tụng.

Tiêu Tụng ngái ngủ dùng hai tay nâng bé lên, "Nhìn xem nữ nhi của ta có đẹp hay không."

"Phụ tử cùng một cái đức hạnh, hai cái tiểu tử thui này đều ngủ đến chảy nước miếng, Tiêu Việt Chi, ta kêu ngươi mang bọn nó đi chơi, sao lại ngủ hết rồi?" Nhiễm Nhan duỗi tay kéo Tiêu Tụng.

"Yến hội phải tới khuya mới kết thúc, vừa lúc ngủ bù một chút." Tiêu Tụng đứng dậy, cẩn thận ngắm nghía Nhược Nhược, khen: "Uhm, đẹp, phu nhân thật khéo tay."

Nhiễm Nhan không thèm để ý tới hắn, nhẹ nhàng đánh thức hai cái tiểu gia hỏa.

Bên ngoài đã là hoàng hôn đổ bóng chiều tà, Nhiễm Nhan cùng với Tiêu Tụng ở nhà dùng cơm, lại cho ba hài tử ăn no, mới lên xe ngựa trong nội môn, vào cung.

Đây vẫn là lần đầu tiên Nhiễm Nhan tham gia Đường triều thịnh yến, chịu ảnh hưởng của mẫu thân kiếp trước, nàng đối với văn hóa cổ đại cũng cảm thấy tương đồng hứng thú, có thể tận mắt nhìn thấy, trong lòng Nhiễm Nhan vẫn rất là cao hứng.

Thanh âm xe ngựa lục cục lăn trên đường đá phiến, ba hài tử hung phấn mắt tròn xoe, Tiêu lão nhị thường ngày hiếu động lúc này càng giống múa đúra bị tăng động, hớn hở đến không giữ được.

Xe ngựa trực tiếp đi vào từ cổng Chu Tước, thẳng đến gần Lân Đức điện mới xuống xe.

Có mấy quan viên vừa mới tới nhìn thấy Tiêu Tụng, liền sôi nổi bước tới chào hỏi hắn.

"Tiêu Thị lang mặt mũi sáng rõ a!" đang hàn huyên, một thanh âm mang ý cười vang lên.

Nghe thanh âm này Tiêu Tụng liền biết là ai, nhìn thấy hai người mập mạp đang từ xa bước đến, Tiêu Tụng chấp tay cười nói: "Trưởng Tôn quốc cữu, Ngụy Vương điện hạ."

Người vừa lên tiếng kia, đúng là Lý Thái.

Chương 431: Cung yến (trung)

Nhiễm Nhan hơi uốn gối thi lễ.

Tiêu Tụng cùng hai người thân thiện chào hỏi một lượt, xoay người nói vài câu với Nhiễm Nhan, rồi cùng hai người Trưởng Tôn Vô Ky nhường nhau đi vào trong.

Nhiễm Nhan không gấp, liền dẫn bà vú ôm hài tử không nhanh không chậm đi dọc theo tuyến đường chính.

Nàng nhìn hai cậu cháu có hình thể không khác nhau bao nhiêu đi ở đằng trước, trong lòng thấy kỳ quái, Trưởng Tôn Vô Ky không phải không xem trọng Lý Thái sao? Sao hai người lại đi chung với nhau?

Kỳ thật, đứng ở góc độ Lý Thái mà nghĩ, Lý Thừa Càn hiện giờ vô luận là ở triều dã, hay là ở trong mắt thánh thượng, hình tượng ở thị tộc mẫu hệ đều đã phá hủy hầu như không còn, hiện giờ là thời cơ tốt nhất để Lý Thái mượn sức thị tộc mẫu hệ.

Trưởng Tôn Vô Ky có phân lượng rất nặng trong lòng Lý Thế Dân, khi Lý Thế Dân lưỡng lự, đặc biệt thích hỏi ý kiến của ông. Dù Phòng Huyền Linh, Đỗ Như Hối cũng là những trọng thần không thể thay thế, nhưng Trưởng Tôn Vô Ky dù gì cũng là anh vợ của Lý Thế Dân, điểm này người khác so không được.

Chỉ cần là có Trưởng Tôn Vô Ky ủng hộ, vị trí trữ quân đối với Lý Thái mà nói là vật trong tay.

Bất quá Lý Thái chỉ là một phia lấy lòng, lại hoàn toàn không biết trong lòng Trưởng Tôn Vô Ky chờ mong một vị quốc quân như thế nào, cho nên vô luận là hăn biểu hiện đến nhân hiếu ưu tú cỡ nào, đều đả động không được Trưởng Tôn Vô Ky.

Những điều này Nhiễm Nhan cũng chỉ phỏng đoán mà thôi, vẫn chưa kết luận, giống loại chuyện không có logic như một nam nhân cùng một nữ

nhân ăn bữa sáng với nhau chẳng khác nào tối hôm qua đã lăn giường, suy nghĩ nồng cạn như vậy nàng tuyệt đối không nghĩ đến.

Không chừng người ta chỉ là đơn thuần ngẫu nhiên gặp nhau.

Yến hội cho bách quan là ở chính điện của Lân Đức điện, yến hội của mệnh phụ lại là ở điện kê bên, so với yến hội của đám nam nhân, thì tùy ý hơn nhiều, không có nhiều biểu diễn ca vũ, dừng nhìn mấy vị phu nhân này khi tiến cung mỗi người đều bụng một cái thân phận, đoan trang cao quý đến làm người khác không dám khinh nhòn, nhưng một khi đề tài được gợi lên, không ai có thể nói bằng các nàng, cho nên giữ lại mấy đoàn ca vũ thuần túy là quy củ mà thôi.

Không biết vì cái gì, các quý phụ đều thích đi đường nhỏ, nhưng Nhiễm Nhan cảm thấy đi đường nhỏ thật sự không an toàn, liền một đường theo tuyến đường chính đi thẳng đến trước thiên điện, trên đường lại không gặp được một phụ nhân nào.

Khi Nhiễm Nhan cùng ba hài tử phấn điêu ngọc trác xuất hiện ở trước điện, lập tức khiến cho các phụ nhân sôi trào, lần lượt chủ động tiến tới chào hỏi.

Nhiễm Nhan là ai a, nhân vật truyền kỳ độc chiếm hết sủng ái của Trường An Quý Kiến Sâu, cũng đem người này biến thành thê quản nghiêm! Hoa Đà truyền nhân, một tay thần kỹ mổ bụng chữa bệnh. Mà nàng một thai sinh ba đứa, tất cả mọi người đều nhận định đây là bí phương không thể truyền ra ngoài.

Chuyện này chủ yếu là công sức của mấy bà đỡ kia, bọn họ cầm tiền tài, lúc đầu còn im lặng không nói, nhưng sau đó xác định ba hài tử đều bình yên vô sự, bọn họ đã có thể to gan thổi phồng, bất quá không có can đảm nói một câu nào không tốt.

Nhược Nhược lần trước thấy nhiều gương mặt lạ như vậy, đã cách đây khá lâu, nhưng biểu tình sợ hãi cùng khi đó giống nhau như đúc, bao một bao nước mắt, muốn rơi lại không rơi, mắt to trong veo như hai vũng nước suối, chọc đến cả đám phu nhân tràn trề tình mẹ.

Tiêu lão đại nằm trong ngực bà vú ngủ đến trời u đất ám, mà Tiêu lão nhị quả thực là vui đến điên rồi, miệng gấp người liền cười.

"Chư vị phu nhân nương tử, yến hội sắp bắt đầu rồi." Có tự nhân đến nhắc nhở.

Mọi người lúc này mới nhớ tới ai cũng còn đứng ở ngoài điện, lập tức thu liễm vẻ mặt, nối đuôi nhau vào trong.

Đỗ thị phu nhân của Trịnh Nhân Thái là chính tam phẩm mệnh phụ, Nhiễm Nhan là tòng tam phẩm, bởi vậy nàng cố tình thả chậm bước chân, đi trước Nhiễm Nhan nửa bước, ngẫu nhiên đê điểm nàng hai câu. Khi vào chỗ ngồi, Đỗ thị cũng ngồi một chỗ gần Nhiễm Nhan.

Đỗ thị sở dĩ chiều cõi Nhiễm Nhan như vậy, cũng nhờ công Nhiễm Nhan dụng tâm tạo dựng. Trước kia tuy nói Trịnh thị cho phép Nhiễm Nhan xuất giá từ Trịnh gia, nhưng Nhiễm Nhan không thể thật sự hạ thấp bản thân, mỗi ngày lễ ngày tết thăm viếng đều te te chạy tới, cho dù nàng không cần mặt mũi, Tiêu thị còn cần chứ!

Bất quá, nàng mỗi khi có chuyện quan trọng, đều sẽ trịnh trọng mà báo cho Trịnh phủ, ngay cả chuyện trọng đại như mang thai, sinh hài tử cũng đều sẽ sớm báo tin cho Trịnh phủ, hơn nữa còn thỉnh giáo kinh nghiệm từ Đỗ thị.

Mà Trịnh thị cũng rất coi trọng quan hệ với Tiêu thị, đặc biệt là sau khi Nhiễm Nhan sinh tam bào thai, liền càng nắm chặt quan hệ với Nhiễm Nhan, sau khi hài tử sinh ra, Đỗ thị thường thường sẽ đích thân tới Tiêu phủ thăm hỏi, bọn họ đều đạt thành một loại ăn ý trong lòng hiểu rõ mà không nói ra.

Trong cung các nương nương còn chưa tới, cho nên các vị phu nhân liền uống trà nói chuyện phiếm.

Đỗ thị cũng thật sự thích ba hài tử này, chính nàng ta chỉ sinh nhi tử, không có nữ nhi, cho nên đặc biệt thích Nhược Nhược, lần nào cũng muôn ôm bé.

"Nhược Nhược, gọi cữu tổ mẫu." Nhiễm Nhan nói.

Nhược Nhược nghe lời mà gọi, "Cữu tổ mẫu."

Đỗ thị kinh hỉ nói: "Mới non nửa tháng không gặp, đã có thể gọi người rõ ràng như vậy?"

"Cũng nên tới lúc biết nói rồi, tiểu hài tử học nói nhanh, bất quá Kỳ nhi thì nói không rõ ràng lắm." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu lão đại vẫn ngon lành, Đỗ thị cười tưng bừng chọc Tiêu lão nhị gọi người, quả nhiên, bé một khi mở miệng liền chọc người chung quanh phá ra cười, ba chữ "Cữu tổ mẫu" này không giống nhau, nào có thuận miệng như 'miêu miêu', 'gia gia' như vậy.

"Quý Phi nương nương đến! Thục phi nương nương đến! Đức phi nương nương đến! Hiên phi nương nương đến!" một thanh âm the thé bỗng nhiên vang vọng đại điện.

Tất cả mọi người lập tức quay về chỗ của mình ngồi thẳng lại, Đỗ thị cũng giao Nhược Nhược cho Văn Lực ôm.

Nhiễm Nhan ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đoàn nữ tử váy áo như hoa đi đến, đi đầu chính là bốn vị phi trong hoa phục địch y. Ngay sau đó tự nhiên liền bắt đầu đọc danh hào các vị công chúa, tiếp theo nữa là chín vị tần.

Chờ các nàng đều ngồi xuống, để các mệnh phụ thi lễ xong, Vị Quý Phi mới bắt đầu một đoạn lời mở đầu mang tính lễ tiết, sau đó là bắt đầu ca vũ.

Đỗ thị lúc này mới tìm được cơ hội nói nhỏ với Nhiễm Nhan, hơi nghiêng người, nhỏ giọng nói: "Nhiễm thị bạc đãi mẫu thân ngươi, hiện giờ đối với ngươi lại chẳng quan tâm?"

Mẫu thân Nhiễm Nhan tuy chỉ là Trịnh thị thứ nữ, nhưng đã gả thấp đến gia tộc nhỏ, là cho mặt mũi lớn, Nhiễm thị cũng vì có quan hệ thông gia với Trịnh thị, mới có thể xuôi gió xuôi nước như thế, nếu Trịnh thị biết được bọn họ vậy mà dám bạc đãi nữ nhi Trịnh thị, sợ là món nợ này phải hung hăng mà tính sổ.

Đỗ thị lớn lên trong đại gia tộc nhà cao cửa rộng, từ quý nữ trở thành phu nhân, những chuyện hậu viện thế gia như vậy nàng quá rõ ràng, nàng vừa nghe thấy tin tức này, trong lòng đã sớm nghĩ ra mấy chục phiên bản, nhưng vô luận là phiên bản nào, cuối cùng cũng chỉ tổng kết ra một cái kết luận - Nhiễm thị ngu ngốc.

Nhiễm Nhan không biết giả bộ, bất quá nàng thật sự chán ghét hành động của Nhiễm thị, vừa nghe Đỗ thị hỏi tới, sắc mặt đương nhiên lạnh xuống,

"Việc này rất tổn thương ta, nhưng bởi vì ta là nữ nhi Nhiễm thị, không dám quá phận đi chỉ trích gia tộc, sợ là thế nhân cảm thấy ta bất hiếu."

"Trên người của ngươi, có một nửa là huyết mạch của Huỳnh Dương Trịnh thị." Đỗ thị nhàn nhạt mà nói một câu, rồi không nói gì nữa.

Nhiễm Nhan tâm niệm chuyển động, hiểu rõ Đỗ thị đây là đang nhắc nhở nàng, Huỳnh Dương Trịnh thị nguyện ý làm hậu thuẫn cho nàng. Vốn dĩ Đỗ thị không nên hỏi vấn đề này ở đây, nhưng nàng ta đã hỏi rồi!

Chuyện này nếu Trịnh thị đã biết, những người đang ngồi ở đây đều có thân phận không thấp, các mệnh phụ khác tất nhiên cũng rõ ràng, Đỗ thị nhắc như vậy, cũng là nói rõ với Nhiễm Nhan, nếu lát nữa có người hỏi tới, nàng hoàn toàn có thể dứt khoát mà bày tỏ lập trường phân rõ quan hệ cùng Nhiễm thị.

Nhiễm Nhan quay đầu lại, thấy Nhược Nhược cùng Tiêu lão nhị đều ngây ngốc mà nhìn chăm chằm vũ đạo, cả Tiêu lão đại cũng mở to mắt nhìn.

Nhiễm Nhan cười nhìn ba hài tử, thật là quá giống Lưu bà ngoại vào Đại Quan Viên.

Bất quá, bọn chúng nhìn một hồi thì bắt đầu có trạng thái khác nhau, Tiêu lão đại hiển nhiên đã hết thấy mới mẻ, nằm trong ngực vú em mơ màng màng muôn ngủ tiếp, Nhược Nhược vẫn tập trung tinh thần, Tiêu lão nhị thì lại trực tiếp quo chân múa tay mà nhảy nhót theo, bà vú ôm bé mệt đến mồ hôi đầy đầu, dỗ kiệu gì cũng không ngừng nghỉ.

Nhiễm Nhan cũng không quản bé, hài tử còn quá nhỏ, nói đạo lý không được, bé muốn vui vẻ thì cứ để bé vui vẻ, những người khác chắc cũng sẽ không quá để ý.

Chỉ chốc lát, Tiêu lão nhị chẳng những nhảy, người ta hát, bé lại bắt đầu ồn ào. Nhất thời rất nhiều ánh mắt đều tập trung lại đây.

Loại người Thái Sơn sập trước mặt vẫn mang bộ mặt người chết như Nhiễm Nhan cũng có chút ăn không tiêu, âm thầm trừng mắt nhìn Tiêu lão nhị một cái, bé thật sự coi nơi này như sân sau nhà mình.

Vì Quý Phi trên chủ tọa cũng chú ý tới bên này, khuôn mặt doan trang mỹ lệ nở ra một lúm đồng tiền ôn hòa, sau đó tầm mắt tiếp tục đặt trên vũ đạo

trong viện.

Nhiễm Nhan cũng ngồi ngay ngắn nhìn một hồi, phát hiện Tiêu lão nhị lại không hờ hững nữa, liền quay đầu lại nhìn thoáng qua, mới thấy hai thiếu nữ trên dưới mười sáu tuổi đang quỳ rạp trên mặt đất, cầm khăn tay hấp dẫn sự chú ý của Tiêu lão nhị. Trong đó có một thiếu nữ dùng khăn tay gấp lại thành đùi thứ hình dạng, lúc thì hoa, lúc thì chim, Tiêu lão nhị nhìn không chớp mắt.

Nhiễm Nhan nhịn không được cẩn thận đánh giá các nàng, nhưng mà nàng chỉ nhìn thoáng qua thiếu nữ tú mỹ bên cạnh, lực chú ý liên bị thiếu nữ gấp khăn hấp dẫn.

Thiếu nữ này rất đẹp, không có phấn son, chỉ mới nhìn qua thì cũng không hơn nhiều so với nữ hài bên cạnh nàng ta, nhưng trong đôi mắt đào hoa hơi xéch kia phảng phát như có ánh sao lấp lánh, làm vẻ nhu mỹ của nàng ta thêm vài phần hoạt bát giáo hoạt.

Hai thiếu nữ phát hiện Nhiễm Nhan nhìn qua, liền thi lễ với Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan thấy các nàng mặc chính là y phục trong cung, lại không phải địch y.

"Mị Nương, chúng ta đi thôi." Nữ hài núp đằng sau kéo thiếu nữ gấp khăn kia đi.

Nhiễm Nhan trong lòng hơi nhảy dựng, nhìn về phía thiếu nữ gọi là Mị Nương, "Ngươi họ Võ?"

"Phu nhân biết ta?" Võ Mị Nương hào phóng cười hỏi.

Nhiễm Nhan thầm nghĩ, biết, đâu chỉ là biết a! Mỗi một việc sau này ngươi làm, ta đều có thể thuộc như lòng bàn tay.

Võ Tắc Thiên a! Nói vậy Lý Thế Dân cũng đã sớm gặp qua nàng, nghe nói Lý Thế Dân bởi vì thấy nàng có một đôi mắt hàm mị, liền ban tên Mị Nương.

Nhiễm Nhan cũng từng nghĩ cảnh tượng khi nhìn thấy Võ Tắc Thiên, lại không nghĩ tới, nàng ta cư nhiên đang quỳ rạp trên mặt đất cầm khăn trêu hài tử của mình.

Nhiễm Nhan thu hồi suy nghĩ, nói: "Không, chỉ là cảm thấy người cùng Hiền phi nương nương có vài phần tương tự, mới đoán thử."

"Phu nhân thật sự có nhãn lực tốt." Võ Mị Nương nói, nhìn về phía Tiêu lão nhị, "Hài tử của phu nhân thật là hoạt bát đáng yêu, ta rất thích đó."

Phẩm cấp của Võ Mị Nương tuy tính ra thấp hơn nhiều so với Nhiễm Nhan, nhưng nàng ta là cung phi, huống hồ Đường triều không quản chế nghiêm khắc như vậy, nói chuyên với nhau đều vô cùng tùy ý.

"Người nếu là thích nó, thì chơi với nó một chút đi." Nhiễm Nhan nói.

Võ Mị Nương đang muốn gật đầu, thiếu nữ đằng sau lại kéo ống tay áo nàng, Võ Mị Nương thè lưỡi, nhìn thoáng qua ca vũ trong sân, "Đa tạ Hiền Lương phu nhân, nhưng ca vũ đã sắp kết thúc. Chúng ta là vụng trộm chạy tới, phu nhân nhất định sẽ không mật báo đi!"

Võ Mị Nương nháy mắt với Nhiễm Nhan, gấp khăn trong tay thành con chim nhỏ đưa cho Tiêu lão nhị, rồi luồn ra đằng sau.

Thiếu nữ kia nói: "Chúng ta đã đáp ứng Cửu hoàng tử cùng với Tấn Dương công chúa, lúc này mải chơi lại quên mất rồi!"

"Không sao, tính tình Cửu hoàng tử cùng Tấn Dương công chúa rất tốt, nhẹ giọng dỗ một chút là được."

"Vậy người dỗ đi."

"Được, có lần nào không phải ta dỗ đâu?"

Chương 432: Cung yến (hạ)

Thì ra Võ Mị Nương và Lý Trị đã quen thuộc nhau từ sớm như vậy. Có lẽ Lý Trị không màng thế đạo khiển trách, một hai phải lập nữ nhân của phụ thân mình làm hậu, không chỉ là bởi vì mỹ mạo của nàng đi!

Bạn chơi cùng khi còn nhỏ, rung động khi thiếu niên, mê luyến khi đã thanh niên, hơn nữa thủ đoạn của Võ Mị Nương, Lý Trị sao có thể chống đỡ được?

Nhiễm Nhan trong tiếng ồn ào, nghe đối thoại của các nàng, phảng phát như đã thấy hình dáng mơ hồ của vị nữ đế tương lai kia.

Ca vũ tạm nghỉ, Vi Quý Phi mới vừa rồi sai người để Nhiễm Nhan ôm ba hài tử đến gần một chút. Trong cung trước nay cũng không thiếu hài tử, các cung phi chỉ là chưa thấy qua tam bào thai, thấy hiếm lạ mà thôi, nếu hài tử hợp nhãn, liền thân cận một chút, nếu không hợp nhãn, cũng chỉ nhìn thử rồi thôi.

Ánh mắt Vi Quý Phi ôn hòa ngắm nghía ba hài tử, môi đỏ hé mở, nói: "Thưởng!"

Có nàng mở đầu, ba vị phi tử còn lại cũng đều sai người đưa lễ vật.

Hiền phi cười vui vẻ đứng dậy, cầm ba khối ngọc khắc hoa văn cát tường, đích thân mang lên cho ba hài tử, "Tiêu thị có phúc phận như vậy, thật là làm người vui thích."

Hiền phi Yến thi, tổ mẫu của nàng ta là xuất thân từ Độc Cô thi, cùng a gia của Nhiễm Nhan có chút quan hệ thân thích, nàng ta nỗ lực dùi dắt Yến thi, đồng thời cũng không quên dựa vào chút quan hệ này mượn sức Độc Cô thi và Tiêu thị, nữ nhân nhỏ xinh nhìn như nhu nhược này, cũng không đơn giản như vẻ ngoài.

Phi tử của Lý Thê Dân có ai là đơn giản đâu?

Nhiễm Nhan mỉm cười, nói tạ. Nhịn không được nhìn thoảng qua Thục phi, nữ nhân nhàn nhã này, ngồi ở chỗ kia không hề có cảm giác tồn tại, rất khó tưởng tượng đây chính là nữ nhi của Tùy Dương Đế, thân mẫu của Lý Khắc.

Nhiễm Nhan vừa mới lui về chỗ ngồi, liền có một nội thị bước nhanh đến, đứng ở trước chủ tọa, nói: "Nương nương, thánh thượng sai nô tỳ truyền lời, thỉnh các nương nương cùng chư vị phu nhân vào hoa viên ngắm pháo hoa."

"Được." Vi Quý Phi nhìn quanh một vòng, nói: "Nói vậy mọi người ở đây cũng chán, đi ra ngoài ngắm pháo hoa, nói không chừng còn có thể may mắn nghe được bách quan ngâm thơ."

Nhiễm Nhan nhìn chung quanh, biểu tình của tất cả mọi người đều là vui sướng, nhưng nàng cách Đỗ thị gần nhất, có thể nhìn ra được ý cười kia không lan tới đáy mắt.

Không thể không nói, cái gọi là cung yến, kỳ thật là một hoạt động phi thường nhảm chán, không giống với yến hội tư nhân khởi xướng, loại cung yến này vì lẽ chế quy phạm, ca vũ biểu diễn đại bộ phận đều là nhã nhạc, lời nói cũng đều là đường hoàng, người chủ trì yến hội, cũng không cần an bài biểu diễn cho thật xuất sắc, hết thảy đều phải hợp lễ pháp.

Bất quá, nữ tử Đại Đường luôn có thể tìm được thú vui trong các yến hội buồn tẻ, thí dụ như các nàng đối với người nhiệt tình, phảng phát như rất thích thú, lại chưa chắc là thật sự thích, cũng chưa chắc là có ác ý gì, nói không chừng là ở trên phố nghe xong bát quái về người, chạy tới nhìn vai chính của bát quái cộng thêm nói bóng nói gió để lấy thêm nội dung mới của bát quái.

Cho nên nếu ở trong yến hội vô duyên vô mà thu hút ánh mắt, các nàng sau khi về nhà tất nhiên sẽ nghĩ lại xem bản thân mình gần đây đã làm chuyện gì mất thể thống.

Mà Nhiễm Nhan thì không có cái bối rối này, nàng luôn luôn là ai nói gì mặc kệ họ, mình làm chuyện của mình.

Các mệnh phụ sôi nổi đứng dậy, đứng yên chờ đón người Vi Quý Phi đi trước, mới theo thứ tự đi sau ra cửa.

Bởi vì thi hành lệnh cấm đi lại ban đêm, tiệc tối ở Đường triều cũng không nhiều, chỉ có vào những ngày lễ hội đặc thù, cửa phường thị sẽ đóng cửa trễ hơn, gặp phải lễ mừng lớn, ngẫu nhiên cũng sẽ mở suốt đêm, thấy trăng sáng sao thưa, từng hàng đèn lồng sáng ngời, mọi người hóng thú đều rất cao, một đường nhỏ giọng nói đùa, vẫn không nghiêm khắc dựa theo phẩm cấp mà đi.

Một nữ tử áo vảy màu đỏ nhạt đi đến bên cạnh Nhiễm Nhan, cười nói: "Phu nhân còn nhớ ta không?"

Nữ tử có bộ dáng khoảng 17 -18 tuổi, còn búi tóc thiêu nữ, hoạt bát tú lê.

"Độc Cô nương tử." Nhiễm Nhan gật nhẹ đầu thi lễ.

Nhiễm Nhan chỉ thấy qua Độc Cô Lan Yên hai lần, đối với bản thân nàng ta cũng không có ấn tượng gì sâu sắc, chỉ nhớ rõ nàng ta cùng Ba Lăng công chúa giao tình không tồi, cho nên cảm giác đối với nàng ta cũng không tốt.

Độc Cô Lan Yên phảng phất như chưa nhìn ra Nhiễm Nhan đang lãnh đạm, tiếp tục nói: "Nhi nữ của phu nhân thật là xinh đẹp, vừa rồi ở trong tiệc ta nhìn thấy bộ dáng tiểu lang quân quơ chân múa tay, rất đáng yêu."

Mẫu thân nào cũng thích nghe người khác khen hài tử của mình, cũng như phụ nữ nào cũng thích người khác ca ngợi nàng ta có phẩm vị hoặc xinh đẹp, nhưng Nhiễm Nhan hiển nhiên không như vậy, "Phải không, cảm ơn."

Độc Cô Lan Yên biết Nhiễm Nhan không thích mình, nhưng nàng vốn nghĩ rằng, mặc kệ thế nào Nhiễm Nhan cũng sẽ làm tốt công phu ngoài mặt, chỉ cần chịu đáp lời, mọi chuyện liền có cơ hội xoay chuyển, nhưng tình huống hiện tại này rất là xấu hổ.

"Ta cho rằng..." Nhiễm Nhan hơi suy nghĩ, tâm cảm thấy thật sự không cần phải cùng Độc Cô thị nháo đến quá cương, liền phóng nhẹ thanh âm nói: "Ác giả ác báo, những chuyện không tốt nếu đã có kết cục, tốt nhất nên an tâm tiếp thu, nếu không, nói không chừng lại đổi lấy kết quả còn bi thảm hơn cho mình. Độc Cô nương tử là người có tình nghĩa, nhưng có đôi khi cũng phải xem thử có đáng giá hay không, Độc Cô nương tử nói có phải không?"

Độc Cô Lan Yên trầm mặc, từ sau khi phụ thân qua đời, Độc Cô gia đã kém xa trước kia, trên đời này đều là người đi thì trà lạnh, nàng ta đã sớm không

Ôm hy vọng gì nữa. Ba Lăng công chúa đối đãi với nàng ta như tý muội, hiện giờ lại bị cấm túc trong nhà, rất có khả năng là cấm túc cả đời, nàng ta chỉ là không muốn vô tình như thế nhân, chưa bao giờ nghĩ tới có đáng giá hay không.

"Lan Yên thụ giáo." Độc Cô Lan Yên hơi khom người thi lễ, không biết có nghe vào hay không, nghiêng người qua bên đường, lùi lại đằng sau.

Nơi xem pháo hoa là một mảnh đất rộng trống trải trong hoa viên, bốn phía dựng bình phong, đèn lồng treo cao cao, theo gió đêm đong đưa, cảnh trí rất đẹp.

Nhiễm Nhan trước khi đi vào thì gọi một nội thị tới, thường chút đồ vật, thỉnh hẵn đi qua chỗ quan viên bên kia truyền vài lời cho Tiêu Thị lang.

Vào bên trong khoảnh đất được bình phong vây lại, từng người đi tìm chỗ ngồi, bắt đầu nói chuyện phiếm với nhau.

"Hai vị tiểu lang quân cùng tiểu nương tử thật xinh đẹp." bên cạnh Nhiễm Nhan chợt có một vị phụ nhân cười khen.

Phụ nhân này khoảng trên dưới 30 tuổi, trang điểm hơi già, nhưng ngũ quan đoan chính, mi mắt cong cong, thoát nhìn bộ dáng rất hòa thuận.

Nhiễm Nhan thi lễ, còn chưa mở miệng hỏi thân phận, phụ nhân kia liền nói: "Thiép là Tạ thị, nhà chồng là Lý thị."

Nhiễm Nhan biết quan viên họ Lý chỉ có Lý Tịnh đang nhàn rỗi ở nhà, cùng với Bình Bộ Thượng Thư Lý Tích. Nhiễm Nhan thấy phẩm cấp địch y của nàng ta không tính là quá cao, nhưng nói chuyện với nàng một chút cũng không khum núm, nhà Lý Tịnh cũng không có tức phụ tuổi như nàng ta, liền suy đoán: "Ngài là gia quyến của Bình Bộ Thượng Thư?"

"Đó là a ông của ta." Tạ thị nói.

Tạ thị nhìn ra Nhiễm Nhan không rành nói chuyện phiếm, liền chủ động tìm đề tài, thỉnh thoảng bóng nói gió dò hỏi về chuyện Nhiễm thị bạc đãi nữ nhi Trịnh gia, Nhiễm Nhan cũng rất nể tình mà thổ lộ một ít nỗi buồn khổ.

Những phu nhân bên cạnh kia nhìn như ai bận việc nấy, kỳ thật tất cả đều sôi nổi vènh tai lên nghe đối thoại bên này, đây chính là nguồn tin tức trực

tiếp, sao có thể bỏ qua?

Không bao lâu sau, nội thị kia quay lại. Tạ thị vừa thấy là nội thị tìm Nhiễm Nhan, liền rất thức thời mà rời đi.

Nội thị nhẹ giọng nói: "Phu nhân, bách quan đang tụ tập ở chính điện nghị sự, nô tỳ vào không được."

Trong lòng Nhiễm Nhan căng thẳng, không phải nói là xem pháo hoa sao? Sao bỗng nhiên lại nghị luận chính sự? Loại tình huống này, rõ ràng là xảy ra chuyện lớn a!

"Ngươi có nghe được là chuyện gì không? Vì sao lúc này lại nghị sự?" Nhiễm Nhan hỏi.

Nội thị bất an cúi đầu, nói: "Nô tỳ không biết."

Theo thanh âm của hắn, chỉ nghe "phanh" một tiếng, trên bầu trời đêm tràn ra một đóa pháo hoa.

Ngay sau đó, hai đóa, ba đóa, bầu trời đêm sâu thẳm trong phút chốc phồn hoa tựa cảm. Trái tim Nhiễm Nhan theo tiếng "Phanh" "Phanh" kia mà nhảy lên đến có chút hoảng hốt.

Nhiễm Nhan suy nghĩ xoay chuyển, lẩm bẩm hỏi: "Thái Tử có ở trong điện không?"

Nội thị chần chờ một chút, tâm cảm thấy cầm phần thưởng lại không lộ ra chút tin tức nào, sợ là sẽ đắc tội vị phu nhân này, lại nghĩ đến tin tức hắn sắp nói cũng không phải bí mật gì, chỉ là để một nô tỳ nói việc này, sẽ có chút quá phận, liền ép thanh âm tới cực thấp, "Hồi phu nhân, từ sau khi An Cẩn chết, Thái Tử chưa từng lên triều, hơn nữa cự tuyệt không gặp thánh thượng."

Trong đầu Nhiễm Nhan có một tích tắc trống rỗng, chẳng lẽ, lịch sử phải viết lại?

Chương 433: Thị vệ

Quân thần Đại Đường, có nhiệt huyết chiến đấu anh dũng, cũng có đậm mạc hôi phi yên diệt trong hốc tường đàm tiếu, mặc dù hiện tại biên cảnh có phát sinh chiến sự, cũng chưa chắc sẽ khẩn trương như bây giờ, Nhiễm Nhan suy đoán, hơn phân nửa là chuyện liên quan đến trũ quân.

Trong lịch sử ghi lại, Lý Thùa Càn mưu phản năm Trinh Quán thứ Mười một, chẳng lẽ thời gian bị đẩy tới sớm?

Lý Khác? Nhiễm Nhan đã lâu không có nghe thấy hắn có hành động gì mới, khoảng thời gian trước bởi vì săn thú quá độ rồi bị bãi quan chức, ở Trường An một đoạn thời gian, rồi đi đất phong. Lý Thế Dân đối với hắn tất nhiên là thường thức, lại không sủng ái như Lý Thái, đã là vương gia thành niên, còn có thể ở lại Trường An cũng chỉ có một mình Lý Thái mà thôi.

"Thánh thượng có chỉ." Một thanh âm the thé vang dội đột ngột vang lên.

Pháo hoa trên không còn đang không ngừng 'bang bang', trong viện lại chỉ có tiếng y phục cọ nhau sột soạt, tất cả mọi người khom người nghe thánh chỉ.

"Tây Vực vừa cống một ít trái cây tươi, đặc biệt cho thần tử thần phụ cùng hưởng dụng." Thái giám giương giọng nói.

Mọi người cùng hô lên: "Tạ thánh thượng long ân."

Thái giám vỗ tay lệnh cho cung tỳ dân nước quả, không khí trong viện cũng trở nên sinh động hơn.

Trong chợ ở Trường An phần lớn trái cây Tây Vực đều được gieo trong ở bản địa Trường An, mùi vị tuy hơi khác, nhưng nho cũng không biến thành quýt.

Mà trái cây Tây Vực chân chính tuy không hiếm lạ, nhưng giá cả lại thật sự cao. Bởi vì mùa nhiều trái cây thì thời tiết nóng bức, đường xa lại xa xôi,

thú như nho, muốn bảo đảm nó dọc theo đường đi không bị hư hỏng còn đồng thời muốn tận lực bảo trì vẻ tươi ngon, yêu cầu chi phí vận chuyển rất lớn, quan viên trong triều chưa chắc ai cũng có thể hưởng thụ được.

Ăn trái cây Tây Vực, xem pháo hoa, thật sự là vô cùng thích ý.

Ánh mắt của Nhiễm Nhan vẫn đi theo thái giám truyền lời, đến chủ tọa bên kia. Thái giám khom người thì thầm vài câu với Vi Quý Phi, biểu tình của Vi Quý Phi hơi cứng đờ.

Pháo hoa được phóng trong thời gian chừng hai chén trà nhỏ, mọi người chưa hết hứng thú, liên đe nghị đe nương từ mọi nhà hiến nghệ.

Mấy thứ đồ chơi như tài nghệ này, nương tử chưa lấy chồng có thể coi như thú vui, người khác sẽ khen một câu tài mạo song toàn, nhưng làm vợ người, đặc biệt là làm phu nhân, cần phải làm chuyện phù hợp với thân phận sự tình, ở nhà thích làm gì là chuyện của người, nhưng nhất quyết không thể ở trước mặt người khác biểu diễn mấy thứ không ra sao, ngẫu nhiên đánh cờ, ngâm thơ làm phú thì còn được.

Tiếng đàn vang lên, Nhiễm Nhan ngẩng đầu nhìn thoáng qua, không biết là tiểu nương tử nhà ai đang đánh đàn.

Một khúc kết thúc, đám người lập tức bắt đầu ca ngợi hết đợt này đến đợt khác.

"Nghe nói nữ tử Tô Châu đa số là tài mạo song toàn, Hiển Lương phu nhân không bằng nhận xét khúc nghệ của nương tử Tần gia một chút?" chợt có người nói.

Nhiễm Nhan nhìn theo thanh âm, người vừa mở miệng là một phụ nhân chừng trên dưới 40 tuổi, dáng người khô gầy, phấn dày cộp cũng không che lấp được sắc khô vàng trên mặt, khuôn mặt nhỏ mà nhọn, mắt xêch, môi mỏng.

Thông qua các chi tiết và hành vi, phụ nhân này hơn phân nửa là hôn nhân sinh hoạt không mỹ mãn, hoặc là quả phụ.

Mọi người cũng quá nửa là ôm thái độ xem náo nhiệt, toàn bộ ánh mắt tập trung ở trên người Nhiễm Nhan. Cuộc hôn nhân của nàng, từ lúc bắt đầu đã bị chú ý, sòng bạc ngầm còn tổ chức đánh cuộc, xem nàng có thể sống được

mấy ngày, ngoại trừ những người có thân phận cá biệt, toàn Trường An không có ai không kiêng chán chờ mong kết quả. Nhưng nàng không chỉ không chết, còn ăn sạch sẽ một lang quân xuất sắc như Tiêu Tụng, sinh hoạt sau kết hôn lại hạnh phúc mỹ mãn, chuyện này sao có thể làm cho những người muôn xem náo nhiệt thỏa mãn?

Trong bầu không khí yên lặng, Nhiễm Nhan thản nhiên nói: "Xin lỗi, thiếp không hiểu phong nhã."

"Hiến Lương phu nhân ngàn vạn lần chớ có khiêm tốn." Thanh âm của vị phu nhân mảnh khảnh kia mang ý cười cợt nhỏ đến khó phát hiện.

Nhiễm Nhan mặt vô biểu tình mà nhìn về phía nàng, "Mẫu thân thiếp là nữ nhi Trịnh thị, tinh thông lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa, thơ từ ca phú không gì không biết, nhưng sau khi kết hôn tao ngộ bất hạnh. Bà qua đời khi thiếp còn nhỏ, nhưng đến nay còn nhớ rõ ràng trước khi bà lâm chung đã để lại cho thiếp một câu thơ, cũng dặn dò bà vú không cần quá mức khắc khe tài nghệ của thiếp, bởi vậy thiếp hiện giờ chỉ là một tục nhân không có phong nhã."

"Ồ? không biết thơ lệnh từ lưu lại là..." Vị Quý Phi hứng thú hỏi.

Tài nghệ trong hôn nhân cũng có thể đủ dùng khi cùng phu quân giải trí, hơn nữa khi còn thiếu nữ nếu có tài danh, cũng sẽ tương đối dễ tìm nhà chồng, có mẫu thân nào không muốn đem nữ nhi gả cho nhà tốt?

Nhiễm Nhan nói: "Ba ngày vào nhà bếp, rửa tay làm canh thang. Vị ám cô thực tính, tiền trạm tiểu cô thường."

*đây là bài thơ 'Tân nương tử' đời Đường, ý nghĩa là cô dâu mới sau khi vào cửa ngày thứ ba thì xuống bếp, rửa tay bắt đầu xào rau nấu ăn, nếu chưa biết khẩu vị của mẹ chồng, thì nhờ em chồng ném thử trước.

Một đoạn thơ ngắn bài 'Tân nương tử', đã phát họa ra hết tâm tư khéo léo thông tuệ của tân nương, Nhiễm Nhan dùng ở đây, cũng ám chỉ gả đến nhà chồng, kỳ thật chăm sóc nhà chồng cẩn thận là quan trọng nhất.

Trong trí nhớ còn sót lại của Nhiễm Nhan, Trịnh phu nhân trước khi lâm chung thật sự là có cảm thán chuyện này, nhưng không dặn dò Hình Nương không được dạy tài nghệ lễ nghĩa, nếu không cũng sẽ không xuất hiện vị Nhiễm Thập Thất cứ mãi chìm đắm vào khuê oán thi tập kia.

Nhiễm Nhan cũng không muốn lấy trộm thơ người khác, nhưng vì nhất lao vĩnh dật, nàng liền vô si một lần, miễn cho lần nào cũng phải lo lắng ứng phó với loại chuyện này.

Một mảnh im lặng.

"Chuyện cũ nhạt nhẽo, quấy rầy nhã hứng của chư vị nương nương cùng các phu nhân, thiếp có tội." Nhiễm Nhan khom người nói.

Mọi người đáp lễ, chỉ có vài người đáp lời.

Vi Quý Phi khẽ cười nói: "Thương xuân thu buồn, khó tránh khỏi có chút hoài cảm, khúc có thể an ủi nhân tâm, nhã thu như vậy đương nhiên nên làm chuyện nhã sự, không bằng chúng ta để Tân nương tử đản một bài thanh thoát một chút, phả đi buồn bã của mùa thu, chư vị nghĩ như thế nào?"

"Quý Phi nương nương nói phải." Hiền phi tán đồng.

Những người còn lại cũng sôi nổi cảm thấy ý tưởng này tốt, không khí lại bắt đầu nóng lên, ánh mắt mọi người đều tràn ngập chờ mong mà tập trung trên người Tân nương tử, nàng ta hơi ngượng ngùng thi lễ, rồi theo lời đánh đản.

Nghe trong chốc lát, Nhiễm Nhan đứng dậy đi nhà xí, nhờ Đỗ thị hỗ trợ chăm sóc hài tử, lúc gần đi còn cùng Văn Lục và hai bà vú ngàn dặn dò vạn dặn dò, tuyệt đối không được rời đi nơi này nửa bước. Ba hài tử xem náo nhiệt ăn nho, cũng nhất thời không dính lấy nàng.

Nhà xí chỉ cách nơi này có một đoạn ngắn, có cung tì chỉ dẫn.

Nhiễm Nhan thưa lúc này vẫy tay gọi tự nhân vừa rời kia, lại lần nữa thỉnh hẵn mang vài lời đi chính điện tìm Tiêu Thị lang. Mục đích của nàng cũng không đơn thuần là truyền lời, mà là muốn biết các quan lại còn nghị sự hay không.

Cung tì dẫn Nhiễm Nhan đến nhà xí, Nhiễm Nhan mới vừa đi vào không lâu, tự nhân kia liền vội vàng chạy trở về, lại chưa tìm Nhiễm Nhan, mà cúi đầu bước nhanh đến trong trường, chạy đến trước mặt Vi Quý Phi.

Hộ vệ thấy thế, lập tức vung đao ngăn hắn lại, quát lớn: "Người cung nào lại không biết quy củ như vậy?"

Người bên cạnh Quý Phi, sao có thể muốn đến gần là đến gần?

"Nô tỳ là tự nhân ở Lân Đức điện này, có việc gấp cần bẩm báo." Tự nhân vội la lên.

"Đứng ở chỗ này bẩm báo." Thị vệ là vì có yến hội nên mới được điều từ nơi khác đến đây, không có khả năng biết mặt hết tất cả tự nhân, nội thị ở đây, kẻ nào không thể xác định thân phận lại có bộ dạng khả nghi, quả quyết không thể để hắn tới gần quý nhân.

Trên chủ tọa Vิ Quý Phi thấy tự nhân kia vô cùng lo lắng, rồi lại không chịu nói, liền phát tay lệnh cho nội thị bên người qua đó truyền lời.

Nội thị kia đến gần, tự nhân thì thầm vài câu với hắn. Nhiễm Nhan liền thấy sắc mặt hắn khẽ biến, bước nhanh đến bên cạnh Vิ Quý Phi.

Nhiễm Nhan vừa ở nhà xí nên cũng không biết tình huống phát sinh bên này, lại nghe thấy cách đó không xa có tiếng chân chỉnh tè vang lên. Nàng sửa sang lại y phục, cung tì hầu hạ rửa tay xong, nàng vẫn chưa vội ra khỏi phòng, mà len lén nhìn từ cửa sổ ra ngoài.

Dưới ánh trăng sáng vàng vặt, có thể thấy rõ mấy trặc thị vệ đi qua.

Nhiễm Nhan chờ bọn họ đi một đoạn, mới bước ra ngoài.

Chương 434: Giết trong nháy mắt

Nhiễm Nhan tránh đằng sau một gốc cây, thấy bọn họ nhanh chóng vây quanh nơi này.

"Lớn mật, các ngươi mang cả trăm người vào cung ban đêm, có lệnh bài không?" lời chất vấn của Trung lang tướng Vũ lâm vệ vừa ra khỏi miệng, thị vệ rào rạt rút ra trường đao, chuẩn bị nghênh chiến.

"Thu hồi vũ khí, các vị nương nương cùng các phu nhân thân phận tôn quý, ta không muốn ngộ thương ai hết." Một thanh âm rè rà vang lên.

Một nam tử mặc quan phục đỏ chậm rãi bước ra từ đám người.

Hắn vừa vặn đưa lưng về phía Nhiễm Nhan, nhìn không thấy đến tật cùng là người nào, nhưng lại nghe Trung lang tướng Vũ lâm vệ kia cả kinh la lên: "Tương Dương quận công!"

Nhiễm Nhan cũng kinh hoàng, Phò mã đô úy Đỗ Hà là con thứ của Đỗ Như Hối, cưới Thành Dương công chúa, được ban tước Tương Dương quận công! Nhiễm Nhan nhớ mang máng, đã từng thấy trong một quyển sách sử nào đó có ghi lại một câu Đỗ Hà nói qua với Lý Thừa Càn, Nhiễm Nhan không nhớ rõ nguyên văn là gì, chỉ nhớ nội dung đại khái có ý là: Ta đã tìm người tính qua, hiện tại đúng là thời cơ để điện hạ đăng cơ, đương kim bệ hạ làm Thái Thượng Hoàng.

Đây là trăng trọn khuyến khích Lý Thừa Càn mưu phản.

Nhiễm Nhan cảm thấy, suy đoán của mình sợ là đã biến thành sự thật.

"Còn thỉnh Trung lang tướng lệnh thủ hạ thu hồi binh khí." Đỗ Hà lạnh lùng nhìn Trung lang tướng Vũ lâm vệ, hơi giơ tay, thị vệ bốn phía lắp tên lên dây cung, nhắm ngay vào nhóm phụ nhân bên trong bình phong.

Những người này chỉ cách Vũ lâm vệ không đến hai trượng, nhưng nếu Vũ lâm vệ tiên lén, đám người kia tuyệt đối có thời gian bắn ra ít nhất một mũi

tên, ai có thể bảo đảm, những mũi tên đó bắn vào trong sẽ không làm tử thương vài vị nương nương, phu nhân? Bởi vậy Vũ lâm vệ không dám hành động thiếu suy nghĩ, nhưng không nhận được mệnh lệnh của thượng cấp, không ai dám buông vũ khí.

Nhiễm Nhan nắm chặt làn váy, ba hài tử còn ở bên trong a!

"Ô... ô..."

Nhiễm Nhan đang nhanh chóng nghĩ cách, bỗng nhiên nghe thấy phía sau có tiếng rên.

Nàng theo bản năng mà quay đầu lại nhìn, xuyên qua tán lá rụng thưa thớt, chỉ thấy hai gã hắc y nhân đang bịt miệng hai hài tử choai choai kéo đi. Nhiễm Nhan hiện tại cả con mình còn chưa bảo vệ được, căn bản không muốn xen vào việc người khác, nhưng ngay lúc đảo mắt qua, thì đối diện ngay một đôi mắt đào hoa.

Là Võ Mị Nương!

Hiện giờ Võ Mị Nương chẳng qua là một tài tử nhỏ, trong cung điện mỹ nhân tụ tập này thì diện mạo nàng ta cũng không coi là đẹp nhất, lại không có thân thể hiền hách cùng với thiên vạn sủng ái, hẳn là không có ai nhắm vào nàng ta, bị tóm, tất nhiên là bị vạ lây. Nhiễm Nhan trầm ngâm, hắc y nhân nhắm vào chính là Lý Trị!

Đột nhiên, đáy lòng Nhiễm Nhan lạnh toát, Lý Thừa Càn mưu phản sóm, Lý Trị cùng Võ Mị Nương nếu mà chết, tương lai sẽ như thế nào?

Chuyện không biết đương nhiên là đáng sợ, nhưng làm lòng người lo sợ hơn chính là chuyện đã biết sắp biến thành không biết!

Nhiễm Nhan quay người lại, thấy bên trong bình phong các vị phu nhân đều đã đứng dậy, các nàng đem hài tử cùng những nữ tử tay trói gà không chặt bảo hộ ở giữa, những người đứng vòng ngoài có vài người tóc đã sớm trắng xóa, nhưng trên người họ đều mang khí thế tăm máu mà ra.

Giăng co rất lâu, Trung lang tướng Vũ lâm vệ đã đỗ mồ hôi, hắn cân nhắc một chút, những người này mưu phản, khẳng định là muốn bắt cóc các phu nhân để uy hiếp quan viên, một chốc một lát sẽ không có việc gì, bèn nói: "Buông vũ khí."

"Ai dám buông binh khí?" Vũ lâm vê đang muốn thả đao xuống đất, trong bình phong một thanh âm già nua phát ra giận dữ: "Lão thân hôm nay thật ra muốn nhìn kỹ xem, tên hèn nhát nào có mặt mũi buông vũ khí!"

Thanh âm quái trượng hung hăng nện xuống sàn nhà, làm lòng người căng thẳng.

Nhiễm Nhan nhìn theo thanh âm, thấy người lên tiếng, đúng là Trịnh phủ Lý lão phu nhân – người năm đó là quân sư phụ tá Bình Dương công chúa. Mà mấy lão phu nhân đứng bên cạnh bà, cũng đều là những người bò ra từ trong biển máu sa trường.

**mọi người còn nhớ Lý lão phu nhân không? Là người đứng đầu Trịnh phủ bên nhà ngoại của A Nhan, A Nhan đi mừng thọ tặng tranh đó, sau này sắp gả chồng thì có thời cho bà nghe khúc Quan Sơn Nguyệt bằng ống tiêu mà Tiêu Tiêu tặng.*

Vì Quý Phi cao giọng nói: "Phản quân muốn dùng bọn ta làm con tin, chư vị làm Đại Đường mệnh phụ, phải làm chính là không thể kéo phu quân mình lui về phía sau, bốn cung cùng chư vị đồng sinh cộng tử!"

Vì Quý Phi bước ra trước một bước, đứng ở bên ngoài.

Không ai lên tiếng, bởi vì đây là nhận thức chung của toàn bộ mệnh phụ, nữ tử Đại Đường là nữ tử có tâm huyết.

"Đỗ Hà, ngươi thật sự mưu phản??!" một vị lão phu hơn 50 tuổi gắt gao nhìn hắn, bộ dáng kia, như hận không thể đem người này lột da rút gân, "Ngươi tên nghiệt tử này!"

Bà bước lên trước, lạnh lùng thốt lên: "Nếu chuyện đại nghịch bất đạo như mưu phản cũng làm, dứt khoát một mũi tên bắn chết ta đi, giết bà mẹ già này của ngươi luôn đi!"

Phụ nhân này là thân mẫu của Đỗ Hà.

Nhiễm Nhan nhìn không khí túc sát trong viện, biết bản thân mình hiện tại cần phải làm ra một lựa chọn, trên thực tế cũng là duy nhất lựa chọn có lý trí, đó là lập tức đi cứu Võ Mị Nương.

Tình huống hiện tại, phản quân có thể xông vào hoa viên, chứng tỏ là trong cung cơ bản đã bị không chế, bằng vào sức lực của một mình nàng cho dù có lao ra, cũng không thể nào cứu được hết, cùng lăm chi cho kẻ địch thêm một con tin. Các phu nhân ở đây người có dũng có mưu rất nhiều, phải bình tĩnh...

Nhiễm Nhan âm thầm nói, các vị phu nhân, con ta liền giao cho các ngươi!

Nàng căn răng một cái, nhắc làn váy lên, khom lưng lặng lẽ thối lui theo con đường nhỏ, đuổi theo phương hướng hai hắc y nhân trói Võ Mị Nương cùng Lý Trị kia.

Nhiễm Nhan sợ hai cái hắc y nhân kia chỉ đem Võ Mị Nương cùng Lý Trị kéo vào một góc ngay gần đó, bởi vậy không dám đuổi quá nhanh, chỉ có thể vừa ẩn nấp, vừa chú ý động tĩnh chung quanh.

Cũng may là trong cung cứ cách vài canh giờ thì sẽ dọn dẹp lá rụng trên mặt đất, nên mới không bị dẫm đến phát ra tiếng, Nhiễm Nhan cúi đầu, thấy đường lát đá phía trước đã két thúc, tiếp theo là một cây cầu bằng gỗ, nàng chần chờ một chút, cẩn thận đi vào bên trong.

Lá rụng xuống nước lan ra từng vòng sóng, bốn phía an tĩnh như không vật gì còn sống.

"Chậm đã!" trong phòng bỗng vang lên thanh âm của Võ Mị Nương, "Ta là người của Ngô Vương! Mạng của Cửu hoàng tử, Vương gia của chúng ta muôn, vô luận các ngươi là do ai phái tới, đối nghịch với Vương gia của chúng ta chỉ có một con đường chết!"

Nhiễm Nhan nín thở, bước chân không ngừng, nhẹ nhàng chậm chạp tới gần.

Khi sắp đi lên hành lang, chân mới nâng một nửa của Nhiễm Nhan dừng lại, cũng may là còn kịp, trước mặt là hai tấm ván gỗ có chút mục nát, cho thấy nơi này ngày thường là chỗ heo lánh, mới không có ai tu sửa. Bước một bước khẳng định có thể bước qua hai tấm ván này, nhưng sợ là mộng và chốt gỗ gần đó cũng mục, dù cho nàng bước qua được thì cũng vẫn phát ra âm thanh.

Nhiễm Nhan nhíu mày, từ trong tay áo lấy ra một cái bình sứ nhỏ màu đỏ, chuẩn bị khi cần. Nàng nhắc chân, bước dài vượt qua hai tấm ván gỗ, phát

ra một tiếng động rất nhỏ, Nhiễm Nhan vội vàng rút chân còn lại qua.

Sau đó không vội bước tiếp, mà lập tức nimb rạp xuống mặt đất.

Người trong phòng nghe thấy tiếng động, liền nhìn xuyên qua cửa sổ ra ngoài, lại không thấy ai.

Động tĩnh vừa rồi cực nhỏ, lại ngắn, cho nên Nhiễm Nhan đoán, người bình thường mặc dù là cao thủ, cũng không dễ dàng phân biệt được là từ đâu phát ra. Nhiễm Nhan nằm dưới hành lang, nơi này là điểm mù của người trong phòng, chỉ cần bọn họ không mở cửa, thì sẽ không phát hiện ra nàng.

Nhiễm Nhan lại lấy từ trong tay áo ra một cái bình màu lam, chậm rãi đổ chất lỏng từ bình vào trong khe cửa, sau đó chính mình uống vào một viên thuốc.

Loại mè dược này khi tiếp xúc với không khí không đến thời gian nửa chén trà nhỏ thì sẽ phát tác, trước kia khi đối phó với Nhiễm Mỹ Ngọc đã dùng qua một lần, hiệu quả không tệ, đây là bản cải tiến, hàn là mạnh hơn. Bất quá mặc dù có mạnh nữa, trong phòng không gian rộng như vậy, cũng không thấy có thể làm hai người kia bất tỉnh.

Nhiễm Nhan quỳ rạp trên mặt đất lắng nghe động tĩnh bên trong.

"Nếu đều là muốn giết Cửu hoàng tử, ai giết chả được." Một thanh âm khàn khàn thấp thấp nói.

Một tiếng xé gió vang lên, trong lòng Nhiễm Nhan thắt kinh, đang chuẩn bị vọt vào, ngay sau đó lại nghe thấy một tiếng 'phịch', rồi tiếng rên của Lý Trị.

Võ Mị Nương nói: "Chúng ta muốn lấy vài thứ từ Cửu hoàng tử, trước lúc đó, nếu các ngươi giết hắn, là đối nghịch với Vương gia của chúng ta!"

"Đại huynh, có chút không đúng." Một thanh âm khác nói.

Nhiễm Nhan biết được hiệu đã bắt đầu phát tác, nhưng còn chưa đạt đến hiệu quả cao nhất, nàng lúc này lao ra chỉ sợ không phải là đối thủ của hai tráng hán.

"Cứu mạng a! Cứu mạng a!" Võ Mị Nương đột nhiên gân cổ gào lên.

Nhiễm Nhan trong lòng biết không thể đợi nữa, hai người kia tất nhiên là biết đã bị phát hiện, định giết người luôn cho xong. Nàng vội vàng bò dậy, lại bị vuốt gốc váy một cái, trong lúc quỳnh lên, nàng vội vã lột tầng tầng lớp lớp áo ngoài xuống, một chân đá văng cửa phòng.

Người bên trong bị tiếng động lớn làm cho chân kinh hai giây, bụi bốc lên sắc sưa, Nhiễm Nhan lại đứng ngược sáng, bọn họ nhất thời cũng phân biệt không ra là nam hay nữ.

Thừa lúc ngắn ngủi này, Nhiễm Nhan vươn tay rút một cây ngân châm từ trong búi tóc ra kẹp trong tay, híp mắt nhìn hết tình huống bên trong. Lý Trị bị trói gô, miệng cũng bị nhét lại, Võ Mị Nương chỉ là đôi tay bị trói ra sau lưng, hai chân cũng bị trói, đang dựa lên người Lý Trị, chuẩn bị thay hắn chặn một đao của hắc y nhân trước mặt.

Hắc y nhân đang vung đao kia có phản ứng, ngay lúc đao chuẩn bị hạ xuống, trong chớp nhoáng, Nhiễm Nhan đột nhiên phi thân nhào tới.

Hắc y nhân chỉ mới trúng mê dược không lâu, tuy vẫn còn không ít sức lực, nhưng bị Nhiễm Nhan xô một cái, một đao kia sượt qua búi tóc của Võ Mị Nương.

Hắc y nhân bên cạnh thấy vậy, cũng không nghĩ cách cứu viện, mà tiếp tục việc giết Lý Trị.

Hắc y nhân bị Nhiễm Nhan xô kia bước chân lảo đảo, nàng thừa lúc đó lấy ngân châm dùng sức đâm vào bụng trên bên trái, tấn công vào lá lách.

"Hô!" hắc y nhân kêu lên một tiếng.

Tay Nhiễm Nhan chọn vị trí rất chính xác, nhưng bởi vì cách lớp vải quá dày, lại không tiện ra sức, chỉ đâm vào được một chút, dựa vào cảm giác, nàng cảm thấy sợ chỉ là đâm thủng làn da. Vì thế không nghĩ nhiều, nhát đầu gối hung hăng đạp vào dưới háng hắn, hắc y nhân còn chưa kịp kêu đau, lại bị bắt lấy cổ áo đẩy về hướng lưỡi đao của đồng bọn.

Lưỡi đao của hắc y nhân còn lại hầu như đã chạm mặt Lý Trị, bỗng nhiên thấy đồng bọn bị đẩy đến, trong lòng cả kinh, dùng sức ghìm lưỡi đao lại.

Nhiễm Nhan đoạt được đao trong tay hắc y nhân bị nàng phác gục, dùng đầu gối chặn lén lưng hắn, túm tóc nháy đầu hắn lên, lưỡi đao không chút do dự cưa qua cổ hắn.

Trong tích tắc, máu tươi phun ra như suối.

Nhiễm Nhan ở sau lưng hắn, trên lớp áo trắng như tuyết chỉ bị bắn lên một ít máu.

Nàng lần này đã cắt qua cả động mạch chủ và yết hầu của hắc y nhân.

Tên hắc y nhân còn lại bị tình trạng trước mắt chấn trụ, cũng không phải là kinh ngạc với thủ pháp giết người của Nhiễm Nhan, mà là trăm triệu lần không nghĩ tới, một nữ tử nhu nhược cùn nhiên có thể giết vị huynh trưởng võ công không thấp của hắn trong nháy mắt. Mà lúc này, sức lực trong thân thể hắn cũng từng chút từng chút bị xói mòn.

Hắn cắn răng một cái, dùng lưỡi đao cắt một nhát lên bàn tay, với ý đồ dùng cơn đau để làm bẩn thân tinh táo lại.

Nhiễm Nhan nắm đao đứng dậy đối mặt với người nọ, chậm rãi lui về phía Võ Mị Nương và Lý Trị.

Lúc còn ở bên ngoài, trong đầu Nhiễm Nhan đã nghĩ thật kỹ các bước đi, chính là vô luận ra sao cũng nhất định phải bắt lấy thời cơ giết chết một người trước, nếu không, nơi này chỉ sơ cũng là nơi mà nàng bỏ mạng. Cho nên mới vừa rồi vào cửa, xuyên qua lớp bụi bặm mà quan sát rõ ràng tình thế trong phòng, lập tức lựa chọn nhào vào hắc y nhân đang vung đao kia, mỗi một động tác đều là vận dụng hết sức lực toàn thân, không chút nào chần chờ.

Nàng biết bản thân mình mới vừa rồi là nhò xuất kỳ bất ý, công kích không cho đối phương kịp suy nghĩ, ra tay mau chuẩn tàn nhẫn, nên mới có cơ hội giết địch nhân, mà hiện giờ quang minh chính đại cầm đao giằng co, mặc dù đối phương thân đã trúng mê dược, nàng cũng không nắm chắc có thể thắng, bọn họ dù gì cũng là người mang võ công.

Võ Mị Nương ngơ ngẩn nhìn Nhiễm Nhan, nàng ta trước đó dựa lên người Lý Trị, cũng không thấy hết quá trình Nhiễm Nhan đánh bại đối thủ, nhưng một đao cuối cùng kia nàng ta thấy rõ ràng. Cả người nàng ta run nhẹ nhẹ, nhưng nội tâm cảm giác được không phải là sợ hãi, mà phảng phất như là

có thứ gì đó ngủ say trong thân thể bị đánh thức, làm nàng ta kích động mà không hiểu tại sao. Một thứ gì đó đang hình thành sâu dưới đáy lòng nàng ta, Võ Mị Nương lúc này cũng không ý thức được, cái này gọi là dã tâm, tay cầm sinh sát quyền to dã tâm.

Hắc y nhân cảm thấy không thể lại tiếp tục như vậy, hắn cảm giác được loại mê huyền dược mình trúng phải không giống trước kia, nó không bị vận công bức ra, hoặc là nhờ không khí thông thoáng mà giảm bớt, ngược lại thời gian càng lâu, dược hiệu càng mãnh liệt.

Ý niệm vừa hiện lên, hắc y nhân đột nhiên phi thân tới, dao trong tay như tia chớp mà bỗng vè bụng Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan không kịp né tránh, chỉ phản xạ có điều kiện mà nâng dao lên đỡ.

Đinh!

Binh khí chạm nhau, sống đao của Nhiễm Nhan bị lực đao bức ép sát bụng, cảm giác như muôn khâm vào trong thịt.

Nhiễm Nhan kinh hãi, lực đao như vậy, nàng không biết chính mình còn có thể đứng vững được bao lâu, toàn bộ vệ sĩ của Lân Đức điện đều tập trung ở chủ điện và trong hoa viên, căn bản không có cứu binh đến đây.

Nếu bách quan bị bao vây ở chủ điện, tranh chấp trữ vị, cơ hội Tiêu Tụng có thể thoát ra cũng không lớn.

Không có viện binh, cũng chỉ có thể tự cứu.

Nháy mắt, đao ản lại lao đến, hắc y nhân dùng đao cực nhanh, Nhiễm Nhan căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể lại lần nữa gǎn súc mà chống đỡ. Lực đao lần này còn lớn hơn lần trước, hổ khẩu của Nhiễm Nhan đau nhức, cảm giác như có chất lỏng âm nóng chảy ra, nhưng nàng không dám cúi đầu nhìn.

*hổ khẩu là chỗ giữa ngón cái và ngón trỏ

Thường thì phòng bị tốt nhất là tấn công, đó chỉ là khi chênh lệch thực lực không quá lớn. Kiểu thực lực cách nhau quá xa như Nhiễm Nhan và hắc y nhận lúc này, nếu Nhiễm Nhan không thể tìm được cơ hội để nháy mắt giết

chết đối phương như vừa rồi, còn ngây ngô trực tiếp tấn công, khẳng định cả người đều là sơ hở, nói không chừng bị nháy mắt giết chết chính là nàng.

Tình trạng trước mắt, Nhiễm Nhan chỉ có thể phòng thủ chính mình đến không kẽ hở, kéo cho đến khi được hiệu đạt đến đỉnh điểm.

Nhưng tình huống tựa hồ không quá lạc quan, phòng này không gian rất lớn, lại rất khó nói là hắc y nhân đã hít vào bao nhiêu dược. Nếu hắc y nhân hít vào không nhiều lăm, hắn hoàn toàn có khả năng dựa vào ý chí của mình, kiên trì đến khi nàng lộ ra sơ hở.

Với tình trạng này, cũng không cần quá lâu.

Hắc y nhân không hề cho bản thân hắn và Nhiễm Nhan cơ hội thở dốc, tiếp đó là một trận công kích mãnh liệt như mưa rền gió dữ.

Nhiễm Nhan chỉ biết chút ít Tae Kwon Do mà thôi, đã bao giờ gấp phải tấn công vừa nhanh vừa mãnh liệt như vậy đâu! Miễn cưỡng ứng đối một trận, trên người Nhiễm Nhan đã bị cắt vài nhát, máu tươi nhanh chóng tràn ra thành những đóa hoa màu đỏ rực trên nền áo trắng, cũng may, nàng vẫn có gắm bảo vệ được những chỗ yếu hại.

Hỗn khầu chảy máu khiến cho chuôi dao trở nên tron

Chương 435: Lâm vào trùng vây

Nhiễm Nhan thường xuyên sẽ tùy thân mang theo một tấm khăn tắm độc, còn có một lọ kịch độc, đều đặt trong tay áo, nhưng hiện tại căn bản không có thời cơ gì để móc ra. Dao của đối phương quá nhanh, chỉ cần nàng vừa hơi phân thân, lộ sơ hở cho hắn, chín thành khả năng là sẽ bị một đao giết chết.

Cho nên Nhiễm Nhan tạm thời không thèm nghĩ tới, chỉ tập trung tinh lực phòng vệ.

Tô Phục trước kia đã cho Nhiễm Nhan một quyển sách luyện khí túc, nàng mỗi ngày đều luyện, không hề lười biếng, cho nên thể lực mới có thể kiên trì được đến bây giờ.

Hắc y nhân hít sâu một hơi, chậm rãi nâng dao lên.

Nhiễm Nhan rùng mình, biết hắn đây là chuẩn bị một kích toàn lực, trên trán nháy mắt rỉ ra mồ hôi.

Không có thời gian nghĩ nhiều, dao phong đã tới gần.

Trong ánh sáng tối tăm, lấy nhãn lực của Nhiễm Nhan có thể đại khái thấy hướng đi của lưỡi dao, dao trong tay nàng chắn trước người. Bình khí chạm nhau, Nhiễm Nhan bị bức lui vài bước, cả thân mình lung lay sấp đổ.

Hắc y nhân kinh ngạc, hắn vung dao tuy không tính nhanh, cũng không yếu, nữ tử yếu ớt trước mắt này, cư nhiên có thể chính xác đón đỡ! Hơn nữa nếu không phải nàng không biết võ công, nữ nhân sức lực trời sinh lại yếu hơn so với nam nhân, nàng chưa chắc là không thể đánh trả.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắc y nhân có chút nóng nảy, lực độ công kích trên tay càng lúc càng lớn, cũng càng lúc càng dữ dội.

Trong dao ảm đạm đặc, trên người Nhiễm Nhan lại bị cắt thêm vài vết thương, nàng không có năng lực bảo hộ chính mình chu toàn, chỉ có thể

chọn chỗ mấu chốt mà bảo vệ, tốc độ công kích của đối phương cực nhanh, nàng tuy có thể thấy rõ, nhưng không kịp tránh né, chỉ có thể gắng sức đón đỡ, sau bốn lần bị công kích Nhiễm Nhan đã kiệt sức, con đau từ vết rách nơi hổ khẩu đã dần dần chết lặng, nhưng nàng cảm thấy chính mình càng lúc càng không thể khống chế tay mình.

Kiên trì, chỉ cần kiên trì đến lúc hắn lại lần nữa yêu cầu thở dốc

Toàn thân Nhiễm Nhan đã chết lặng, nhưng đầu óc vô cùng thanh tỉnh. Nàng phỏng chừng được tính của mê dược vừa rồi còn chưa tới đat đỉnh điểm, cho nên không dám mạo muội phân tán lực chú ý, nhưng trải qua một phen vận động kịch liệt, dược tính phát huy sẽ càng mau.

Hắc y nhân đang chuẩn bị công kích lần nữa, bước chân lại lung lay một chút, hắn theo phản xạ có điều kiện mà dùng đao chống đỡ thân thể.

Nhiễm Nhan vừa thấy liền tận dụng thời cơ, lập tức móc độc dược ra bắt nút lọ ném đến dưới chân hắn.

Hắc y nhân lập tức lung lay thối lui vài bước, lấy tay che miệng mũi, Nhiễm Nhan cầm đao bước tới một bước, đá lọ độc dược kia đến trước mặt hắn lần nữa.

Ngay lúc hắc y nhân chuẩn bị thối lui lần nữa, Nhiễm Nhan đột ngột vung đao phản kích.

Hắc y nhân ý thức dần dần có chút mơ hồ, thấy Nhiễm Nhan vậy mà bắt đầu phản kích, trong lòng kinh hãi, nhưng hắn cũng phát hiện chính mình một khi vận động kịch liệt, tình trạng trúng mê dược sẽ càng nghiêm trọng, cho nên vẫn luôn nhích chân uyển chuyển nhẹ nhàng tránh né.

Nhưng sau vài lần tránh né, hắc y nhân càng kinh ngạc phát hiện, đao pháp của Nhiễm Nhan tuy không có chiêu thức gì, có vẻ rất hồn độn, nhưng lần nào cũng có thể nhanh chóng bắt được sơ hở, không đến một lát, trên người hắn đã có vết thương. Trước mắt còn là bị thương ngoài da, nhưng một lát sau thì không nhất định.

Hắc y nhân cắn răng một cái, móc ra một viên đan dược, bóp nát lớp sáp bên ngoài, ném vào trong miệng.

Đây là một loại dược vật kích phát tiềm lực của thân thể, thể lực bị tiêu hao quá mức, rất nhiều sát thủ khi gặp sai lầm trong lúc chấp hành nhiệm vụ, liền nuốt vào ở khắc cuối cùng, có thể giúp liều chết mà thoát vây.

Nhiễm Nhan cũng đọc được từ trong một tác phẩm võ hiệp nào đó, lúc ấy nàng còn cùng đồng sự suy đoán, nếu thực sự có thứ này, hẳn là có thể phân loại chúng vào loại thuốc kích thích cao độ, dùng quá liều có thể gây chết đột ngột.

Ý niệm chợt lóe qua, Nhiễm Nhan tập trung tinh thần, cật lực công kích, nhất định phải tạo ra thương tổn trí mạng trước khi loại thuốc này phát huy được hiệu, nếu không đối mặt với hắc y nhân có thể dùng sinh mạng hoàn thành nhiệm vụ bất cứ lúc nào như người này, sợ là phải bị hắn lôi kéo đồng quy vu tận.

Nơi này đánh đến hùng hực khí thế, mà trong Thái Cực cung cũng long trời lở đất.

Trong hoa viên, Triệu phu nhân tóc mai hoa râm nắm một thanh đao máu chảy đầm đìa đứng bên cạnh thi thể của Đỗ Hà, đôi mắt đỏ bừng, bà hít sâu một hơi, đảo mắt nhìn cung tiễn thủ xung quanh, lạnh lùng nói: "Buông cung tiễn xuống hết cho ta!"

Chủ tướng đã không còn, những người đi theo mưu phản vẫn không muốn buông cung tiễn, bởi vì từ lúc bọn họ cầm lấy vũ khí xâm nhập cấm cung, thì đã là tử tội.

"Tin rằng trong nhà các ngươi còn có thê nhi, lão phu lão mẫu, nếu buông vũ khí trước khi quá trễ, thì chết bất quá là một người mà thôi..." Lý lão phu nhân chậm rãi nói: "Mặc kệ là bắt cóc hay là giết chúng ta, người nhà của chư vị đều sẽ bị sung làm quan nô, các ngươi đều là nhi lang, thế nhưng muôn liên lụy thân nhân chịu đủ tai nạn sao?"

Tội lớn như mưu phản ở Đường triều bát quá cũng chỉ có kẻ mưu phản chết mà thôi, căn bản không có tội danh tru chín tộc, nhưng nếu gây rung chuyển quốc gia, tam tộc chí thân của kẻ mưu phản sẽ bị giết hoặc sung làm quan nô, đây đã là hình phạt nghiêm khắc nhất.

Vốn dĩ trong lòng mọi người còn chưa quyết định, nghe vậy thì có người lập tức ném xuống cung tiễn và đao, có một người đi đầu, mọi người cũng chần chờ buông vũ khí trong tay.

Vũ lâm vê lập tức xông lên bắt người.

Leng keng!

Triệu phu nhân ném đao trong tay xuống, rũ mắt nhìn bàn tay đang rung nhẹ nhè của mình. Ngay vừa rồi, bà đã thân thủ giết chết chính nhi tử của mình.

"Con ta, ngươi trước khi tới, căn bản chưa từng nghĩ tới sẽ chết ở trong tay mẫu thân đi." Triệu phu nhân trong khoảnh khắc rơi lệ đầy mặt. Dù cho vừa rồi khi Đỗ Hà lệnh cho cung tiễn thủ bao vây hoa viên, cũng chưa từng để ý đến sinh tử của bà, nhưng làm mẫu thân, bà đối với nhi tử của mình vẫn tràn ngập vô tận khoan dung.

Chỉ là, loại khoan dung này cũng không thể làm Triệu phu nhân nhẫn từ nương tay. Vô luận là Đỗ thị hay là vị phu quân một thời liêm minh của bà, đều yêu cầu bà đại nghĩa diệt thân.

Thi thể Đỗ Hà mỏ to mắt, vẻ không thể tin được còn đọng lại ở trên mặt.

Đỗ Hà biết mẫu thân mình thân mang võ công, hơn nữa tính tình táo bạo, bất quá bà luôn luôn đối với hắn vô cùng dung túng, trước khi tới, hắn nghĩ mẫu thân khả năng sẽ cực kỳ giận dữ mà xông tới nện cho hắn một trận, vừa lúc nhân cơ hội này mà dẫn bà ra khỏi vòng nguy hiểm.

Hết thảy đều dựa theo dự tính của hắn phát triển, cho nên hắn vẫn chưa quá cảnh giác với mẫu thân mình, nhưng hắn không nghĩ tới, kỳ thật mẫu thân dung túng cũng là hữu hạn. Mẫu thân trong ấn tượng vẫn luôn là xúc động táo bạo, mà lúc này đây khi lựa chọn bảo toàn tánh mạng giữa Đỗ thị và hắn, hắn lại phảng phất như lần đầu tiên nhận thức mẫu thân mình, cũng là lần cuối cùng.

"Triệu phu nhân, nén bi thương." Vi Quý Phi nhẹ giọng nói.

Triệu phu nhân thanh âm nghẹn thanh nghẹn ngào, "Thỉnh nương nương để ta đơn độc một chút."

Lời này là không cho Vi Quý Phi mặt mũi, Triệu phu nhân hiện tại cũng khó có thể suy xét cảm thụ của bất luận kẻ nào. Tạm thời không nói tới cảm tình, bà dạy con vô phương là một tông tội, thân thủ giết con lại là một tông

tội, sau khi chết cũng không còn mặt mũi đi đối mặt phu quân, cũng không còn mặt mũi đối với liệt tổ liệt tông Đỗ thị.

Cảm giác tội lỗi cùng với đau lòng đồng thời tra tấn bà, nếu không phải còn chút lý trí, chỉ sợ đã sớm đi theo nhi tử.

Tính cách Đỗ Hà giống bà nhất, cho nên bà đối với đứa con này cũng cực kỳ yêu thương. Cho dù Đỗ Hà vẫn luôn là đứa con không làm bà bớt lo, nhưng bà cảm thấy gây rắc rối thì gây rắc rối, phẩm tính vẫn là tốt, không ngờ, rốt cuộc lại gây ra đại họa ngập trời mà bà không thể thu thập được nữa.

"Nương nương! Bệ hạ và bách quan còn bị nhốt ở trong điện, là Thái Tử!" nội thị vội vàng chạy tới bẩm báo.

Vì Quý Phi nhíu mày, lập tức đi về phía Lý lão phu nhân, lễ phép hỏi: "Thái Tử vây Lân Đức điện, bức bách bệ hạ thoái vị, ngài xem..."

Vì Quý Phi thật ra rất hiền lương thực đức, xử lý sự tình trong cung cũng chưa bao giờ ra sai lầm gì, nhưng đầu óc cùng thủ đoạn của nàng ở phương diện quân chính, kém xa Trưởng Tôn hoàng hậu đã qua đời, nàng có thể trở thành Quý Phi đứng đầu bốn phi, nắm quyền như Hoàng Hậu, nguyên nhân lớn nhất là nàng dưới gối không con, sẽ không tạo thành uy hiếp đối với trữ vị.

"Trước tiên lấy thánh thượng tín vật đi điều động phi kỵ binh, lại lệnh người đi tìm hiểu một chút, người ủng hộ Thái Tử mưu phản đến tột cùng gồm có những ai." Lý lão phu nhân nói đâu ra đó: "Chờ tìm hiểu ra kết quả, lại lấy thánh thượng tín vật, phái người đáng tin cậy đi điều động viện quân."

Phi kỵ binh là thân vệ của thánh thượng, mức độ trung thành tuyệt đối không cần hoài nghi, cho nên có thể lập tức cầu viện.

Mà tìm hiểu trước rồi lại điều động viện quân, tuyệt đối không phải làm điều thừa, năm đó khi Lý Thé Dân đánh Huyền Vũ môn, mang tới chính là Hữu võ vệ quân, cũng là thuộc về một trong các cầm quân Bắc Nha, Lý Thừa Càn cũng không phải cái bao cỏ, ai có thể bảo đảm hắn không điều động được cầm quân?

Vì Quý Phi lập tức sai người bên cạnh bí mật đến Cam Lộ điện tìm kiếm tín vật có thể điều động cầm quân.

"Ta đi điều phi kỵ binh đi." Phu nhân của Trình Giáo Kim nói.

Trong những người ở đây, phu nhân trẻ tuổi đều là những người tay trói gà không chặt, giống như Lý lão phu nhân, thì đã không chạy nỗi nữa, phu nhân của Trình Giáo Kim tuổi gần 50, thân thể ngạnh lăng, cũng có thể thử một lần, vì thế mọi người nhất trí thông qua.

Vân Lục đang vô cùng lo lắng, không ngừng nhìn về phía đường mòn bên kia, hận không thể chạy đi tìm Nhiễm Nhan, nhưng Nhiễm Nhan trước khi đi lại dặn dò các nàng tuyệt đối không được phép rời đi nơi này, Vân Lục trong lúc nóng vội, cũng bất chấp thân phận, ôm Nhược Nhược chạy đến trước mặt Lý lão phu nhân và Vi Quý Phi, làm cái lễ, vội vàng nói: "Quý Phi nương nương, lão phu nhân, phu nhân nhà ta vừa rồi đi nhà xí, đến giờ còn chưa về, nô tỳ cả gan cầu xin nương nương sai người đi tìm một chút."

Vi Quý Phi không biết Vân Lục, lại biết Nhược Nhược, biết phu nhân trong miệng nàng chính là Nhiễm Nhan.

Cũng không biết là ai, còn tranh thủ nói: "Sẽ không phải là bị trận vừa rồi dọa trốn đến góc nào rồi đi."

Đám người tụ tập lại ở bên nhau, Vân Lục cũng không biết là ai nói, nhưng thấy Vi Quý Phi nhíu mày, lập tức biện giải: "Quý Phi nương nương minh xét, phu nhân nhà ta làm nghề y, mồ bụng cứu người còn dám làm, lá gan rất lớn, tuyệt đối sẽ không bị trận trượng nhỏ nhặt vừa rồi làm sợ."

Trong lòng Vi Quý Phi lúc này đang nghĩ tới chuyện khác, cũng không để ý chi tiết trong lời Vân Lục, gật đầu coi như đồng ý với lời nàng, không truy cứu Vân Lục vô lễ, lập tức sai thị vệ đi xung quanh tìm Nhiễm Nhan.

Vân Lục vội vàng tạ ơn.

Lý lão phu nhân lại nhìn Vân Lục mỉm cười, "Ngươi cô nương này thật ra lại rất có ý tú."

Thị tỳ dám nói mưu phản là trận trượng nhỏ nhặt, Vân Lục sợ là người đầu tiên. Lý lão phu nhân đương nhiên biết Vân Lục là nóng lòng biện giải, cố ý nhẹ nhàng bêng quo, bất quá bà thích thị tỳ trung thành lớn mật mà còn có đầu óc.

Trong hoa viên yên tĩnh, tất cả mọi người ngồi xuống tịch, lặng lẽ chờ đợi.

Ước chừng một khắc sau, nội thị được phái đi tìm hiểu tin tức vội vàng chạy về, thở hồng hộc nói: "Nương nương, Lý lão phu nhân, vây quanh chính điện có chừng mấy ngàn người, nô tỳ không dám tới gần, nhưng mơ hồ thấy người dẫn đầu hình như là Đông Cung Thiên Ngưu Hạ Lan Sở Thạch."

Thiên Ngưu Vệ, cũng thuộc cấm quân, Đông Cung Thiên Ngưu phụ trách bảo hộ an toàn cho Thái Tử. Hạ Lan Sở Thạch theo Lý Thừa Càn mưu phản, cũng không kỳ quái, lại không đáng sợ hãi, điều làm Lý lão phu nhân để ý chính là Hạ Lan Sở Thạch chính là con rể của Hầu Quân Tập. Hầu Quân Tập vì là mãnh tướng chinh chiến sa trường, trong quân có uy vọng rất cao, còn từng làm tá vệ Đại tướng quân, nếu hắn tham gia mưu phản, nói không chừng hiện tại toàn bộ hoàng cung đều đã bị phản quân khống chế.

Chương 436: Ngàn cân treo sợi tóc

Lúc này, Nhiễm Nhan cùng tên hắc y nhân kia cũng đã tới lúc nổ mạnh hết đà.

Nhưng điều làm hắc y cảm thấy tuyệt vọng chính là nữ tử thoát nhìn yếu đuối mong manh này, sắc mặt dưới ánh trăng đã chiếu ra một mảnh trắng bệch, lại vẫn không chịu ngã xuống, sự cứng cỏi kia, ngay cả hắn là nam nhân đã giết qua rất nhiều người cũng không khỏi cảm thấy khâm phục.

"Ngươi đến tột cùng là ai?" trong lúc giằng co, hắc y nhân lèn đầu mở miệng, hắn cho rằng một phụ nhân bình thường, tuyệt đối không có khả năng có loại ý chí này, hắn hoài nghi Nhiễm Nhan là sát thủ vị quý nhân nào đó giàu ở trong cung.

Nhiễm Nhan không lên tiếng, không phải nàng không muốn trả lời, mà là sợ chính mình vừa mở miệng, thanh âm suy yếu liền bại lộ việc mình hiện tại kỳ thật đã vô lực phản kích.

Hắc y nhân thấy Nhiễm Nhan không nói gì, cho rằng nàng có chút dao động, tiếp tục nói: "Mặc kệ ngươi là người của ai, lưu trữ Cửu hoàng tử cũng là mối họa."

Nhiễm Nhan bỗng nhiên cảm thấy, hắc y nhân này cũng không phải là sát thủ chân chính. Nàng không biết có phải sát thủ nào cũng có trình độ như Tô Phục hay không, cũng không biết ai cũng trầm mặc ít lời như hắn hay không, chỉ là bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều manh mối. Thí dụ như, hai gã sát thủ này đã có năng lực xâm nhập vào cẩm cung được thủ vệ kỹ càng, thì trình độ hắn là khá cao, nhưng cùng nàng giao thủ tới giờ, lại biểu hiện trung bình, đặc biệt là cổ sát khí kia, hoàn toàn không đủ tiêu chuẩn của một sát thủ.

Nàng còn nhớ rõ, mình đứng bên bờ Bình Giang, một ánh mắt của Tô Phục nhìn lại kia, liền làm cả người nàng phát lạnh, đó mới là sát thủ chân chính đi thu hoạch sinh mệnh, mà hai người này...Nhiễm Nhan suy đoán, hơn

phân nửa là thị vệ trong cấm quân, bị người nào đó ra lệnh, nhân lúc chém giết lung tung mà giết chết Lý Trị.

Như vậy, người muốn giết Lý Trị đến tột cùng là ai? Lý Thái hay là Lý Khác?

Những suy nghĩ này nhanh chóng xẹt qua óc, Nhiễm Nhan hít sâu một hơi, ổn định thanh âm rồi nương theo lời nói dối vừa rồi Võ Mị Nương mới dùng, nói: "Trước khi đoạt được thứ kia, Lý Trị không thể chết được."

Thứ gì, có thể so với mệnh Lý Trị còn quan trọng hơn? Hắc y nhân cảm thấy sức lực trên người mình xói mòn càng lúc càng lợi hại, cơ hồ khó có thể đứng vững, trái tim vô duyên vô cớ cảm thấy kinh hoàng, không biết là do được vật mình nuốt vừa rồi gây ra, hay là vì trúng hai lần độc.

Tình trạng của Nhiễm Nhan so với hắc y nhân còn muốn không xong, độc dược của nàng không chỗ nào không vào được, vô luận là từ đường thở hay đường máu đều có thể sinh ra hiệu quả, nàng giờ phút này cả người quá nhiều vết thương, độc xâm nhập còn nhanh hơn nhiều lần, hơn nữa mất quá nhiều máu khiến cho nàng bắt đầu thiếu Oxy, đầu óc choáng váng từng đợt. Chỉ trong một chốc, mồ hôi lạnh trên trán đã tụ thành giọt, chảy xuống mặt.

Hai người đối thoại với nhau, kỳ thật khuyên phục đổi phương là thứ yếu, chủ yếu là đều muốn có cơ hội thở dốc một chút.

Hai câu đối thoại không có kết quả, hắc y nhân đột nhiên khởi xướng công kích, một đao này chỉ thẳng cổ Nhiễm Nhan. Nhiễm Nhan vung đao ngăn trở, nhưng sức lực không đủ, sống đao của nàng bị ép chống lên yết hầu, nàng cũng bị bức lui vài bước, hung hăng đụng vào tường.

Nếu mặt sau không phải vách tường, nàng còn có thể ngả ngửa ra sau để tránh thoát cú công kích này, nhưng tình hình hiện tại, phần cổ bị ép trụ, hắc y nhân cũng phòng bị cái chân đoạn tử tuyệt tôn của Nhiễm Nhan, bèn dùng một chân chế trụ nửa thân dưới của nàng. Nhiễm Nhan tránh cũng không thể tránh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nàng sẽ bị chính sống đao của mình cắt chết.

Trong nháy mắt, trong đầu Nhiễm Nhan hiện lên rất nhiều hình ảnh, cuối cùng buông lỏng sức lực toàn thân, đôi tay vô lực rũ xuống.

Nhưng hắc y nhân cũng không có lơ là, nhìn kỹ cổ của Nhiễm Nhan, sống đao trên tay của Nhiễm Nhan, đã khám tiến sâu vào da, huyết nhục mơ hồ.

Hắc y nhân gỡ đao từ tay nàng ném xuống, triệt bỏ kiềm chế nàng, nhìn nàng chậm rãi từ trên vách tường trượt xuống, vung đao chuẩn bị chém bay đầu nàng, vĩnh tuyệt hậu hoạn.

Đột nhiên, ngay khi Nhiễm Nhan trượt được nửa đường, đột nhiên khom người chồm về phía hắc y nhân, độc châm trong tay đâm vào vết thương ở eo hắn. Chỗ Nhiễm Nhan đâm vào lần này cũng không phải yếu hại, nhưng nàng sợ lại giống như lần trước, có y phục dày ngăn cản, không thể đâm sâu xuống, nếu đâm vào từ vết thương hở, ít nhất đâm bảo vết đâm sẽ sâu.

Hắc y nhân kêu lên một tiếng, lưỡi đao giơ lên kia đã chém lên sống lưng Nhiễm Nhan, nhưng hắn biết, phụ nhân này bỗng nhiên khom lưng, cũng không phải vì xuất kỳ bất ý, mà là vì bảo hộ nơi yếu hại, nhát chém lần này, căn bản không nguy hiểm đến tính mạng, lập tức nhác đao lên chém nhát thứ hai.

Ngay lúc lưỡi đao lần thứ hai nghìn cân treo sợi tóc mà chạm đến da phản lưng bên trái của Nhiễm Nhan, thì có tiếng xé gió vang lên, một cây vũ tiễn mang theo uy lực toái kim nứt thạch đột nhiên xuyên thẳng cổ tay của hắn.

Hắc y nhân lảo đảo, đao trong tay lại không buông ra, đang lúc hắn chuẩn bị tăng lực, lại là một cây vũ tiễn nữa, uy lực so với vừa nãy càng lớn, phảng phát như mang theo thanh âm mãnh hổ rít gào bay tới, hắn chỉ cảm thấy huyệt Thái Dương của mình chợt lạnh, trong đầu phút chốc một mảnh đỏ tươi.

Mũi tên kia, xuyên qua huyệt Thái Dương hắn như vũ bão!

Tiêu Tụng xách đao lao vào như một cơn cuồng phong, không chút do dự vung đao chặt bay đầu người nọ, ném đao xuống đỡ lấy Nhiễm Nhan.

"A Nhan!" Tiêu Tụng nhìn nàng cả người chi chít vết thương, khéo mắt muốn nứt ra. Nếu không phải cứu người quan trọng, hắn hận không thể quay đầu lại băm hai tên hắc y nhân kia thành thịt nát.

Võ Mị Nương vẫn chưa ngất xỉu, nhưng chỗ của nàng ta cách nơi Nhiễm Nhan hạ được quá gần, lại trải qua một phen vận động kịch liệt vì muốn mài đứt dây trói, dược lực đã sóm phát huy đến đỉnh điểm, cả người không rút

ra được một tia sức lực nào. Trong ánh mắt mơ hồ, nàng ta thấy một nam tử cao lớn mặc quan phục đỏ ôm Nhiễm Nhan đi ra ngoài, sau đó có rất nhiều người chạy vào, có người gọi "Cửu hoàng tử", nàng ta liền yên tâm hôn mê bất tỉnh.

Ngoài phòng, Lưu Thanh Tùng xách theo hòm thuốc lao tới như một trận gió, thấy trong ngực Tiêu Tụng ôm một thân hình đẫm máu, vội la lên: "Mau, ôm đến điện bên cạnh."

Tiêu Tụng một đường không nói lời nào, gắt gao mím môi, gương mặt tuấn tú âm u đên vô biếu tình, dưới chân lại vừa nhanh vừa ổn mà đem Nhiễm Nhan đưa tới một sương phòng gần nhất. Lưu Thanh Tùng lập tức vào theo.

"Đi ra ngoài hết đi." Lưu Thanh Tùng nói.

"Ta ở ngay bên ngoài, yêu cầu cái gì thì nói một tiếng." Tiêu Tụng cũng không vô nghĩa nữa, dặn dò một câu liền xoay người đi ra ngoài. Đứng ngoài ngoại thất, hắn nhìn vết máu loang lổ trên y phục của mình, mắt sạch cảm giác, chỉ thấy đầu óc đần độn, đều là tiếng ong ong.

Hắn nỗ lực tìm về một tia lý trí, phân phó thị vệ đi cùng, "Sai người chuẩn bị nước, khăn vải sạch."

Cung tì và nội thị xung quanh đều đã chạy trốn, thị vệ đành phải tự mình đi múa nước tìm khăn.

Không có nước ấm, chỉ chốc lát sau thị vệ liền nâng lên mấy thùng nước trong, ôm một đoạn bạch điệp bô tới.

Tiêu Tụng xách hai xô nước đi vào, lại xé đoạn bạch điệp bô thành sợi rộng chừng hai ngón tay.

"Cửu Lang, ngươi có biết Cửu Tẩu thường ngày trên người mang loại độc nào hay không?" Lưu Thanh Tùng đột nhiên hỏi.

Tiêu Tụng đương nhiên biết, không chỉ biết, mới vừa rồi hắn cũng dùng loại độc này để thoát thân, Nhiễm Nhan từng nói đó là thành tựu lớn nhất của nàng, vô sắc mà vị cực nhẹ, hơn nữa dễ dàng phát huy lại sạch sẽ, không lưu lại bất luận chứng cứ gì.

"Trên người nàng hắn là có mang theo giải dược." Tiêu Tụng nói.

Lưu Thanh Tùng lục lợi trong tay áo, quả nhiên lấy ra được một cái bao giấy, đã bị máu tẩm ướt, cũng may bên trong đã được dùng sáp phong bế, vẫn chưa bị ảnh hưởng.

Tiêu Tụng đứng ở bên ngoài, không nhúc nhích mà nhìn chằm chằm thân ảnh bên trong màn lụa mỏng.

Lưu Thanh Tùng dùng vải thấm nước lau sạch người Nhiễm Nhan, sau đó lấy nước sát trùng rửa sạch tất cả miệng vết thương. Hắn kiểm tra toàn bộ các vết thương, trong lòng vui vẻ, nơi Nhiễm Nhan bị thương đều tập trung ở tứ chi, trước ngực bụng có ba bốn vết thương hơi cạn, cũng không thương tổn đến nội tạng.

Lưu Thanh Tùng đầu tiên rửa sạch kiểm tra vết thương ở phần cổ của Nhiễm Nhan, sau đó chọn lựa xử lý rồi khâu lại những nơi từ nặng đến nhẹ, rồi đắp thuốc lên.

Lúc hắn băng bó vết thương ở đùi, hơi nâng chân Nhiễm Nhan lên, lại phát giác trên giường đầy máu, lại không phải là chảy ra từ chân nàng!

Lưu Thanh Tùng cả kinh, vội vàng lật người Nhiễm Nhan lại, vết thương ghê người trên lưng đập vào mắt.

Một đao này, là hắc y nhân kia vận dụng toàn lực mà chém xuống, sâu đến có thể thấy rõ xương sống của nàng! Lưu Thanh Tùng vội vã tiến hành sát trùng, lúc đó thuốc sát trùng lên, tâm Lưu Thanh Tùng dần dần trầm xuống, vết thương sâu như vậy, lúc sát trùng khẳng định cực đau, nhưng thân thể nàng không hề có phản ứng với đau đớn!

Lưu Thanh Tùng thấm thuốc, nhanh tay nhanh chân rửa sạch vết thương.

Bên ngoài, Tiêu Tụng đứng sững như tượng, mồ hôi trên người đọng thành giọt nhỏ xuống, làm sàn nhà quanh chỗ hắn đứng ướt nhẹp. Phòng trong tĩnh lặng đến dọa người, chỉ có thanh âm y phục của Lưu Thanh Tùng cọ vào nhau sột sột soạt soạt, cùng với tiếng chai lọ va chạm vào nhau.

"Cửu Lang! Cửu Lang!" Lưu Thanh Tùng vội vã gọi.

Tiêu Tụng nhích cái chân đã cứng đờ, lảo đảo một cái, bước nhanh vào giường, ngay khi hắn thấy toàn thân Nhiễm Nhan bị băng bó đến không còn

chỗ trống, trái tim đột nhiên đau thắt.

"Ngươi còn nhớ rõ như thế nào làm hô hấp nhân tạo đi, mau, giúp nàng hô hấp!" Lưu Thanh Tùng nói.

Tiêu Tụng không chế cảm xúc của mình, hắn hiểu rõ hiện tại không phải lúc thương tâm, đau lòng, lập tức ứng tiếng, nâng nhẹ đầu Nhiễm Nhan lên, hô hấp nhân tạo cho nàng.

Lưu Thanh Tùng thì làm xoa bóp tim phổi sống lại cho nàng.

Đây là lần duy nhất Tiêu Tụng không mang theo bất luận nhục dục gì mà hôn Nhiễm Nhan, mỗi một cái, đều vô cùng thành kính.

Động tác của họ cứ lặp đi lặp lại, không biết giằng co qua bao lâu, Nhiễm Nhan mới có thể tự hô hấp.

Lúc này, mặt trời đã nhô lên ở phương đông.

Trong cung phản loạn cũng đã bị khống chế, tiếng trống canh vang lên như bình thường, bách quan và các mệnh phụ bị nhốt trong cung một đêm, cũng lục tục hồi phủ. Ba hài tử nhà Nhiễm Nhan không thấy mẫu thân, khóc đến mệt mỏi, cũng đã ngủ. Được an trí tạm thời ở điện bên cạnh, phái thị vệ bảo hộ.

Trong cung người bệnh nhiều hơn, thái y trong Thái Y Thự bận tối mày tối mặt, lúc Lý Thê Dân biết được Nhiễm Nhan liều chết cứu Lý Trị, đến giờ sinh tử chưa biết, lập tức triệu tập mấy vị thái y có y thuật cao nhất, đích thân dẫn bọn họ đến thiên điện.

"Cửu Lang, ngươi phải có chút chuẩn bị tâm lý..."

Trong thiên điện, Lưu Thanh Tùng chậm rãi nói.

"Nói." Tiêu Tụng nghẹn ngào, yên lặng nhìn hắn.

Lưu Thanh Tùng không dám nhìn thẳng vào mắt hắn, cúi đầu nói: "Cửu...xương sống của nàng bị thương, hiện tại sinh tử khó liệu, mặc dù tinh, khả năng...khả năng là nửa người dưới sẽ mất tri giác."

Sẽ bị liệt...lời Lưu Thanh Tùng nghẹn lại trong cổ họng, như thế nào cũng nói không ra. Hắn và Tiêu Tụng cùng nhau lớn lên, Tiêu Tụng là tính nết gì, hắn rất hiểu biết. Sự thật này, cả hắn còn khó có thể tiếp thu, huống chi là Tiêu Tụng!

"Chỉ cần nàng còn sống," tiếng Tiêu Tụng nghẹn lại, phảng phát như còn muốn nói gì nữa, hơi mập mõi, sau một lúc lâu lại không phát ra âm thanh.

Chương 437: Nước mắt

"Thánh thượng giá lâm!" một thanh âm the thé cắt qua không khí yên tĩnh.

Lý Thế Dân bước vào, Tiêu Tụng cong phần eo cứng đờ, "Tham kiến thánh thượng."

"Miễn lẽ, trẫm vừa mới biết được tin tức, tình huống của Hiến Lương phu nhân như thế nào?" Lý Thế Dân hỏi.

Tiêu Tụng trầm mặc, Lưu Thanh Tùng vội vàng nói: "Trên người của Hiến Lương có 24 vết đao lớn bé, trong đó vết chém ở sống lưng có thể thấy được xương sống, hiện giờ đang rất nguy hiểm, cho dù tinh lại, cũng có khả năng chi dưới không còn cảm giác."

Lưu Thanh Tùng cảm thấy cần thiết làm cho Lý Thế Dân biết, vì cứu con ông ta, Nhiễm Nhan đã trả cái giá bao lớn.

Lý Thế Dân ngắn ra một chút, rồi xoay người trịnh trọng hành lễ với Nhiễm Nhan đang nằm trên giường.

Đám người Trương Tùng Hạc cực kỳ kính trọng Nhiễm Nhan, nghe vậy, không đợi Lý Thế Dân lên tiếng, liền vội vàng tiến qua chuẩn bị bắt mạch. Dù sao Hoàng Thượng để cho bọn họ tới, chính là vì chữa cho Hiến Lương phu nhân.

Bọn họ đứng ở ngoài màn che, chờ một cung ti đi vào đưa tay Nhiễm Nhan ra.

Thị tỳ kia vào trong màn che, thấp thoáng thở nhẹ một tiếng, nàng ta không dám duỗi tay chạm vào Nhiễm Nhan, vội vàng nói: "Toàn thân Hiến Lương phu nhân đều bị băng bó kín, cánh tay vô pháp bắt mạch."

"Ở chỗ cổ có thể mơ hồ tìm được mạch đập." Lưu Thanh Tùng chậm rãi nói.

Lý Thê Dân than một tiếng, duỗi tay vỗ vỗ vai Tiêu Tụng, "Yên tâm, trầm khuynh hết sức lực của Đại Đường để cứu Hiến Lương phu nhân."

"Tạ thánh thượng." Tiêu Tụng nói.

Lý Thê Dân nói vài câu an ủi, rồi để thái y lại, chính mình rời đi. Ông còn một đồng sự tình phái xử lý, con ông mưu phản, thân tử ông tín nhiệm phản bội, Đỗ Hà con của Đỗ Như Hồi tham dự vào việc này. Lý Thê Dân thở hắc ra, ông ngàn phòng vạn phòng, sự tình chung quy vẫn xảy ra, chẳng qua, ông dự đoán được Lý Khác có khả năng sẽ phản, Lý Thái có khả năng sẽ phản, lại hoàn toàn không có dự đoán được Thái Tử mưu phản, chuyện này đến tận cùng là vì cái gì?

"Tiêu Thị lang." Trương Tùng Hạc lên tiếng, "Tuy Lưu y thừa cùng Hiến Lương phu nhân là đồng môn, y thuật cao siêu tất nhiên là không cần phải nói, nhưng chúng ta cũng kính trọng tài học, nhân phẩm của Hiến Lương phu nhân, muôn tận chút sức lực ít ỏi, không biết..."

Tiêu Tụng vội vàng khom người thi lễ, "Trương y lệnh quá khách khí, Tiêu mỗ cầu mà không được, Tiêu mỗ cũng đại diện phu nhân đa tạ chư vị hậu ái."

Mọi người vội vàng đáp lễ.

Bởi vì cổ tay không thể bắt mạch, cần phải đến gần chẩn trị, nếu mạo muội xông vào giường, là mạo phạm phu nhân người ta. Đám người Trương Tùng Hạc sau khi hỏi ý Tiêu Tụng, lập tức đi vào.

"Cửu Lang, ngươi yên tâm, Cửu Tẩu tuyệt đối sẽ không có việc gì, bình thường trình tự phát triển của mọi chuyện đều là cái dạng này." Lưu Thanh Tùng an ủi.

Tiêu Tụng chậm rãi quay đầu nhìn về phía hắn, "Bình thường trình tự?"

Lưu Thanh Tùng gật đầu, "Tình yêu không trải qua sinh ly tử biệt một chút cũng không thể ngọt ngào*, các ngươi sau khi thành hôn quá bình đạm mới có thể phát sinh chuyện như vậy. Bất quá ngươi yên tâm, sẽ không có nhiều người không thể để người khác yên như vậy, cho nên Cửu Tẩu cho dù là biến thành người thực vật, một hai năm sau khẳng định cũng có thể tỉnh lại."

**chỗ này bản raw đọc như 'coca cola', ko biết ý Tụ mẹ đέ là gì nữa, là kích thích hay ngọt ngào? Hay béo phì đái đường? thí cho não của Lão ko động mạnh như Tùng nó,*

Suy nghĩ của Lưu Thanh Tùng, người có logic bình thường đều không thể lý giải, đặc biệt là người có tính logic mạnh như Tiêu Tụng. Hắn cố gắng hiểu ý nghĩa của những lời này, nhưng hiện tại căn bản vô pháp tập trung lực chú ý, chỉ chậm rãi nói: "Thật sự nghiêm trọng như vậy sao?"

"Ta lần đầu tiên xử lý ngoại thương nghiêm trọng như vậy." Lưu Thanh Tùng đến bây giờ còn cảm thấy túi chi tê dại.

Tiêu Tụng mím chặt môi, đứng bên ngoài màn chờ. Đối với hắn mà nói, thời gian cũng không dài, bởi vì khi cả đầu óc cũng không thể chuyển động, thì cảm thụ đối với bất luận chuyện gì đều rất trì độn.

Không biết qua bao lâu, đám người Trương Tùng Hạc mới bước ra, Tiêu Tụng nhích đôi chân cứng còng.

Trương Tùng Hạc thấy thế, lập tức chắp tay nói: "Sau khi chúng ta nhất trí chẩn bệnh, cho rằng ngoại thương của Hiến Lương phu nhân rất nặng, mất máu quá nhiều, yêu cầu điều dưỡng mấy năm mới có thể khôi phục, bất quá chúng ta tài hèn học ít, vẫn chưa khám ra cái gì khác."

Tiêu Tụng ngắn ra, "Nói như vậy, phu nhân ta sẽ không bị liệt? Sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng?"

"Tình hình hiện tại của Hiến Lương phu nhân rất nguy hiểm, bất quá chúng ta dùng uy tín mấy thập niên bảo đảm, sẽ không làm Hiến Lương phu nhân xảy ra chuyện." Chu y lệnh vuốt râu trầm ngâm nói: "Còn chuyện bị liệt thì chúng ta chưa khám ra khác thường, không thể kết luận, lão phu kiến nghị thỉnh Ngô thần y chẩn bệnh lại lần nữa."

"Đúng đúng đúng." Mọi người nhất trí tán đồng.

Trong tình huống bình thường, y sinh sẽ không hứa hẹn cái gì với người nhà của người bệnh, đám người Trương Tùng Hạc có thể lấy uy tín đảm bảo, là xuất phát từ lòng tôn trọng tuyệt đối dành cho Nhiễm Nhan, cùng với sự tự tin đối với trị liệu thương tích.

Tiêu Tụng suy nghĩ cẩn thận điểm này, lập tức chuẩn bị phái người đi thỉnh Ngô Tu Hòa, lại nhớ ra đây là trong cung, "Phu nhân ta bị thương như vậy, có thể di động hay không?"

Chu y lệnh vội vàng nói: "Hiến Lương phu nhân vì cứu Cửu hoàng tử mà bị thương, tu dưỡng ở đây cũng không có gì không ổn, chờ sau nửa tháng, miệng vết thương đại khái khép lại, mới có thể suy xét việc này."

Tiêu Tụng gật đầu, mới vừa rồi thánh thượng cũng nói, khuynh hết sức lực của Đại Đường để cứu trị Nhiễm Nhan, Tiêu Tụng chưa chắc coi lời này là thật, nhưng có câu hứa hẹn này, ở trong cung tu dưỡng mười ngày nữa tháng hắn là không thành vấn đề. Nơi này lại không phải là hoàng cung nội uyển, cũng không phải quân chính trọng địa.

Tiêu Tụng nghe xong lời Trương Tùng Hạc và Chu y lệnh nói, lại tìm về lý trí, xoay người nói với Lưu Thanh Tùng: "Ngươi nghĩ cách đón Ngô thần y vào cung."

"Ờ." Lưu Thanh Tùng gãi gãi cổ, ra cửa.

Tiêu Tụng vẫn không dám lơ là, dù sao người thấy vết thương trên lưng Nhiễm Nhan lúc ấy chỉ có Lưu Thanh Tùng. Lúc ấy, là chuyện mà Tiêu Tụng lần đầu tiên trong đời này sợ hãi đối mặt như vậy, hắn sợ chính mình thấy thảm trạng của Nhiễm Nhan sẽ mất khống chế, cho nên không dám đi vào thêm phiền. Hiện tại nhớ tới Tiêu Tụng vẫn còn sợ hãi, lúc ấy quá sốt ruột, đã quên Lưu Thanh Tùng kỳ thật là một gia hỏa không đáng tin cậy, đem Nhiễm Nhan giao cho hắn, thật sự quá mạo hiểm.

Trương Tùng Hạc thấy Tiêu Tụng có vẻ vẫn chưa bình phục tâm tình, liền lặng lẽ lui ra ngoài.

Trong phòng, chỉ còn lại có hắn và Nhiễm Nhan.

Màn lụa màu thiên thanh bị gió thu thổi nhẹ, có thể mơ hồ nhìn thấy dung nhan tái nhợt của Nhiễm Nhan.

Tiêu Tụng đi lên giường, ngồi quỳ ở bên cạnh nàng, chậm rãi nằm xuống trong tẩm tay nàng, nước mắt bỗng nhiên mãnh liệt trào ra.

Hắn sợ hãi.

Tiêu Tụng đối với Nhiễm Nhan khi vừa mới bắt đầu chỉ đơn thuần là thích, là loại thích mà một người nam nhân bị một nữ nhân hấp dẫn, nhưng càng tiếp xúc, hắn càng cảm thấy không thể tự thoát ra được, sau khi thành hôn đến giờ này, tình yêu không thay đổi, mà còn có thêm càng nhiều những tình cảm khác.

Nhiễm Nhan với Tiêu Tụng, là ái nhân, là bằng hữu, là thân nhân, là tri kỷ, nàng có thể lắng nghe cái nhìn của hắn đối với chính sự, có thể hiểu cách hắn làm người xử thế, là một bản thân khác của hắn có thể cùng hắn kè vai chiến đấu, có thể không cần nghi kỵ.

Trên đời này, cũng không phải là ai không có ai thì không thể sống sót, Tiêu Tụng là dạng người này, Nhiễm Nhan cũng vậy, nhưng nỗi thống khổ kia, cũng sẽ không bởi vì kiên cường mà giảm bớt một chút nào.

Đối với Tiêu Tụng, chỉ cần Nhiễm Nhan còn sống, đã coi như không phải kết quả tệ nhất, cái gì hắn cũng có thể thừa nhận.

"Gia gia." Thanh âm nãy thanh nãy khí của Nhược Nhược truyền đến.

Vân Lục đầy mặt khiếp sợ mà nhìn Nhiễm Nhan bị băng bó kín mít và bả vai run rẩy của Tiêu Tụng trên giường.

Tiêu Tụng nghe tiếng đứng dậy, đưa lưng về phía các nàng lau khô mặt mới quay đầu lại.

"Lang quân, phu nhân nàng..." Vân Lục nhìn Nhiễm Nhan như vậy, nhất thời mắt phản ứng, chuyện muốn hỏi quá nhiều, lại không biết hỏi từ đâu.

"Tu dưỡng một đoạn thời gian liền hảo, đừng lo." Tiêu Tụng duỗi tay bế Nhược Nhược, khẽ cười nói: "Nói cho a gia nghe, ăn cơm chưa?"

Nhược Nhược nhìn chằm chằm đôi mắt đỏ ửng của Tiêu Tụng, y y nha nha không biết đang nói cái gì.

Vú em cũng ôm hai tiểu tử vào, Vân Lục nói: "Tiểu nương tử cùng tiểu lang quân đều rất ngoan, ăn cũng không ít, có điều vừa tỉnh ngủ liền bắt đầu tìm phu nhân, nô tỳ mới thỉnh cung nhân dẫn chúng ta lại đây."

Vân Lục nhìn vải bô trắng đẫm máu, hốc mắt đỏ lên, "Lang quân, phu nhân thật sự không có việc gì sao?"

"Mẫu thân." Tiêu lão nhị lần đầu tiên học được từ này, thấy Nhiễm Nhan liền đặc ý rống to.

Bé không biết, mẫu thân mình vô pháp trả lời.

Tiêu Tụng duỗi tay vỗ vỗ mông nhỏ của bé, nói: "Đừng ôn ào, mẫu thân đang ngủ, các con tự chơi đi được không?"

Ba hài tử mắt trông mong mà nhìn chăm chăm Nhiễm Nhan, không rõ mẫu thân sao lại không để ý tới chúng, nhưng thấy phụ thân, ba cái tiểu gia hỏa rốt cuộc không khóc nữa, chịu để cho vú em ôm đi.

Tiêu Tụng nghĩ hài tử một khi đưa về phủ, có lẽ phải mười ngày nửa tháng mới có thể thấy Nhiễm Nhan một hai lần, hoàng cung lại không phải nhà mình, ra ra vào vào nào có dễ dàng như vậy! Cho nên hắn liền đem hài tử dàn xếp ở phòng cách vách, sai cung nhân đến phủ hắn, mang đồ dùng của hài tử tới.

Tiêu Tụng ngồi nhìn Nhiễm Nhan cả buổi sáng, rồi dùng cơm trưa qua loa xong, Lưu Thanh Tùng và Ngô Tu Hòa mới đến.

Lưu Thanh Tùng mang đến một ít dưỡng khí, là chuẩn bị cho Tần Dương công chúa, hắn cảm thấy cần phải chuẩn bị hai bình để phòng vạn nhất.

Ngô Tu Hòa thấy bộ dạng Nhiễm Nhan, vừa thăm mạch, vừa nói: "Hoàng cung này phạm hướng với đồ đệ nhà ta, tới một lần là ra một chuyện, ta thấy về sau các ngươi nhanh nhanh né xa chỗ này đi."

"Sư phụ, ngươi nghiêm túc chút đi." Lưu Thanh Tùng nói.

Ngô Tu Hòa mắt trợn trắng, "Ta khi nào thu ngươi làm đồ đệ mà ta không biết? Bất quá túc phụ nhà các ngươi, ta thật ra rất muốn nhận nàng! Tướng mạo không tồi, cặp với ngươi thấy có chút phí của, ta đã cùng nó nói, chỉ cần bái ta làm thầy, mai mốt tất nhiên sẽ tìm cho nó một thanh niên tài tuấn."

Lưu Thanh Tùng thấy Ngô Tu Hòa càng nói càng vui vẻ, cười gượng nói: "Ngài vẫn là bảo vệ tốt đồ đệ hiện tại đi."

Ngô Tu Hòa nhắm mắt, sau một lúc lâu mới thu hồi tay, nói: "Vấn đề không lớn."

Lưu Thanh Tùng nhíu mày nói: "Lần trước Cửu tẩu mang thai, ngài bắt mạch một hồi cũng đều nói vấn đề không lớn, ngài có thể nói chút nguyên nhân đi a."

Ngô Tu Hòa trừng mắt: "Cái này mà có gì lớn? Sắc mặt này của nó, tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với khi ta thấy nó ở Tô Châu, mạch tượng còn coi là bình thường, như thế nào sẽ xảy ra chuyện?"

"Phu nhân có nguy cơ bị liệt hay không?" Tiêu Tụng hỏi.

Ngô Tu Hòa nói: "Vọng, vắn, vấn, thiết, này vọng cùng thiết thì thấy vấn đề không lớn, chờ nó tỉnh lại hỏi một cái liền biết."

Lưu Thanh Tùng vô ngữ, cả người bị chém hơn hai chục nhát còn không phải vấn đề lớn, cái gì mới xem như vấn đề lớn?

"Lão phu lưu lại chăm sóc Thập Thát Nương, tuy trong cung ngự y nhiều, nhưng sư tổ của lão phu chính là Cát Hồng, lão phu làm nghề y mấy chục năm, chữa vô số người, y thuật tuyệt đối không kém kém mấy ngự y kia." Ngô Tu Hòa quyết định.

Tiêu Tụng không biết y thuật của Ngô Tu Hòa đến tột cùng là như thế nào, nhưng trước mắt có thêm một y sinh, hắn có nhiều một phân an tâm, đương nhiên sẽ không cự tuyệt, vì thế nhờ Lưu Thanh Tùng dẫn ông đi đến Thái Y Thư ở tạm, nói vậy hai vị y lệnh sẽ rất vui lòng thu lưu.

Tiêu Tụng củng cố lại tinh thần, an bài xong hết thảy, rồi bình tâm trông coi Nhiễm Nhan.

Trong vòng bốn ngày, thái y mỗi ngày sớm muộn gì cũng đúng giờ đến xem xét tình huống, Ngô Tu Hòa với Lưu Thanh Tùng thay phiên nhau bồi Tiêu Tụng trông coi cả ngày.

Đã nhiều ngày nay, Lưu Thanh Tùng cũng không hề nhìn thấy một Tiêu Tụng tuyệt vọng, tiều tụy, hắn mỗi ngày vội vàng chiếu cố Nhiễm Nhan và đám nhóc, giống như không có thời gian để ưu thương. Buổi tối hắn sẽ tóm Lưu Thanh Tùng tới thay hắn coi chừng, bảo đảm chính mình có thời gian nghỉ haicanh giờ, bởi vì hắn không biết Nhiễm Nhan còn hôn mê bao lâu,

hắn còn có ba hài tử cả đường còn chưa biết đi, còn có rất nhiều sự tình
phải gánh vát, không thể suy sụp.

Chương 438: Tướng công, nô gia chỉ là đi ngang qua

Nhiễm Nhan cảm thấy mình mơ một giấc mơ rất dài lại rất buồn tẻ.

Cảnh trong mơ vô cùng hỗn độn, rất nhiều hình ảnh như sóng biển ập đến, nàng như một con thuyền nhỏ giữa đại dương mênh mông, pháp phòng theo sóng lớn, choáng váng đến tầm mắt cũng có chút mơ hồ.

Loại cảm giác này vẫn luôn liên tục, nàng muôn nôn mửa, dạ dày lại trống tron, rất khó chịu. Dần dần, cả người cũng cảm giác được đau đớn, hô hấp khó khăn, nàng nặng nề thở hổn hển, thống khổ rên rỉ ra tiếng.

"A Nhan? A Nhan?"

Khi nàng đang cắn răng kiên trì, bỗng nhiên nghe thấy một thanh âm rất êm tai, thuần hậu, từ tính, như lông chim vuốt nhẹ qua đầu quả tim, như đêm đó, lần đầu tiên nghe thấy trong rừng sâu.

Nàng còn nhớ rõ, thời điểm hắt ngập trong nhục dục, giọng hắt gợi cảm nhất.

"A Nhan."

Nhiễm Nhan nghe từng tiếng gọi, đột nhiên lâm vào một mảnh hắc ám, đôi mắt nàng có thể cảm giác được một chút ánh sáng, vì thế muôn mở mắt.

Chỉ một động tác đơn giản như vậy, mà nàng cảm thấy hao phí toàn bộ sức lực.

Mông lung trong tầm mắt, Nhiễm Nhan thấy tuấn nhan quen thuộc kia, chỉ là râu ria hỗn độn, thoát nhìn như đã già đi vài tuổi.

"A Nhan." Tiêu Tụng nháy mắt đỏ hốc mắt, đôi mắt hơi cay. Hắt duỗi tay nhẹ nhàng vỗ về mặt Nhiễm Nhan, "Cuối cùng cũng tĩnh, người không biết, bọn nhỏ có bao nhiêu người."

Bọn nhỏ, vậy còn ngươi? Có nhớ ta không? Nhiễm Nhan muốn hỏi, nhưng khó có thể phát ra âm thanh, một trận choáng váng đánh úp lại, Nhiễm Nhan khẽ nhíu mày.

Lúc nàng đang khó chịu, trên trán hơi hoi nóng lên, là Tiêu Tụng giống như bình thường, lại hôn lên trán nàng.

"Cửu tẩu, ngươi tỉnh rồi?" Lưu Thanh Tùng bưng canh sâm tiến vào, thấy Nhiễm Nhan mở mắt, vội vàng buông chén, vội vàng hỏi: "Ngươi còn nhận ra được ta không? Hoặc là thân thể có tri giác không?"

Một trận choáng váng qua đi, Nhiễm Nhan cẩn thận nghĩ lại một chút, chẳng lẽ lúc trước khi nàng té xỉu bị đụng đầu? Nhưng sức nhớ ra đầu óc của Lưu Thanh Tùng, không thể dùng logic bình thường để suy nghĩ, liền mặc kệ hắn.

Còn toàn thân...đau đến mức nàng hận không thể vứt bỏ, sao có thể không cảm giác?

"Đừng ôn." Tiêu Tụng lạnh lùng nói.

"Cửu Lang, ngươi xem...Cửu tẩu cũng không quen biết ta, có phải mất trí nhớ rồi hay không." Lưu Thanh Tùng hạ giọng, lo lắng sốt ruột nói.

Tiêu Tụng nhìn Nhiễm Nhan, từ ánh mắt của nàng, hắn có thể xác định nàng không mất trí nhớ, nên cũng không để ý tới Lưu Thanh Tùng nữa, khẽ cười nói: "Uống chút canh sâm trước đi, đợi chút nữa ta sai người đưa chút cháo tới."

Nhiễm Nhan nằm, gian nan nuốt canh sâm Tiêu Tụng đút.

Uống rồi uống, vậy mà mơ mơ màng màng ngủ đi.

Sáu bảy ngày tiếp theo, tuy có thể ăn chút đồ ăn lỏng, nhưng vẫn luôn như vậy. Tiêu Tụng hỏi riêng rất nhiều thắc y, biết đây là tình trạng bình thường khi bị mất máu quá nhiều, mới thoáng yên lòng.

Nhiễm Nhan cả người không thể động, cũng không thể phát ra tiếng, Tiêu Tụng lại có thể từ những biểu tình rất nhỏ của nàng mà đoán ra nàng muốn

gì, lúc nhảm chán, thì kể chuyện cho nàng nghe. Chuyện Tiêu Tụng kể cơ bản đều là một loại, lại vừa lúc hợp ý Nhiễm Nhan.

Ngoại trừ kể chuyện, Tiêu Tụng ngẫu nhiên cũng sẽ nói chút thế cục trong triều với nàng.

Sau nửa tháng, vết thương nhỏ trên người Nhiễm Nhan đều kết vẩy, có mấy vết thương cũng đã tróc mày, Tiêu Tụng liền tìm thợ thủ công chế riêng kiệu có thể nằm, cuối cùng có thể quay lại nhà mình để tu dưỡng.

Trong khoảng thời gian này, việc Thái Tử mưu phản, sau khi mây vị các lão nhất trí quyết định đã có kết quả cơ bản.

Tham dự mưu phản có Hán Vương Lý Nguyên Xương, Hầu Quân Tập, Lý An Nghiêm, Đỗ Hà, Triệu Tiết đều bị phán chém đầu, tam tộc chí thân bị tội liên đới. Nhưng xét thấy Triệu phu nhân đại nghĩa diệt thân, miễn tử tội cho Đỗ thị nhất tộc, Triệu phu nhân dạy con vô phuong, tước phẩm cấp mệnh phụ. Mặt khác niệm Hầu Quân Tập đã vì Đại Đường lập công lao hahn mã, cho giữ lại một mạch hương khói, bởi vậy đặc xá phu nhân và con vợ cả, tước phẩm cấp mệnh phụ, tước quan tịch, biếm làm thứ dân, trực xuất khỏi Trường An.

Đến bây giờ, tội danh của những ai tham dự mưu phản đều đã định xong, chỉ đợi hành hình. Nhưng tội danh của Lý Thừa Càn vẫn còn tranh luận không thôi, Lý Thế Dân một khi hỏi tới, mây vị các lão đều nói, dựa theo Đường luật thì phải chém đầu, theo đạo lý thì phải làm như thế nào như thế nào...lại không ai dám chém đinh chặt sắt mà nói ra, Lý Thừa Càn cần phải bị chém đầu.

Tiêu Tụng lại vì Nhiễm Nhan trọng thương, vừa lúc tránh khỏi trận phong ba này.

Trong Tiêu phủ.

Tiêu Tụng bưng một chén canh xương hàm, dụ dỗ: "A Nhan, uống một ngum nữa đi."

"Không uống, ngươi cứ nói là một ngum nữa, ta lát nữa lại phải đi nhà xí liên tục." Nhiễm Nhan nhíu mày, thanh âm khàn đục.

Làm Nhiễm Nhan đau đầu chính là mỗi lần gặp những chuyện như đi nhà xí Tiêu Tụng đều đích thân hầu hạ Nhiễm Nhan, nàng cảm thấy hoạn nạn thấy chân tinh tuy rằng đáng quý, nhưng cứ luôn xấu hổ, hơn nữa mỹ cảm giữa nam và nữ vì chuyện này sợ không chỉ vài ngày liền trôi sạch sẽ, cho nên chuyện ăn canh đã lưu lại cho nàng bóng ma tâm lý.

"Thôi, chờ hai canh giờ nữa lại uống đi." Tiêu Tụng buông chén, lau dầu mỡ trên tay, nói: "Chỉ dưới của ngươi thật sự có tri giác?"

"Tiêu Việt Chi, ta phát hiện ngươi biến ngây thơ, lời của tên gia hỏa không đáng tin cậy Lưu Thanh Tùng kia cũng có thể tin là thật" Nhiễm Nhan nhíu mày nói.

Tiêu Tụng lắc đầu, trong miệng lại nói: "Nhưng tình huống hắn nói, mặc dù ta không hiểu y thuật lầm, cũng cảm thấy có vài điểm có thể tin."

Nhiễm Nhan nói: "Nào có dễ dàng nầm liệt như vậy! Chỉ có khi tuỷ sống bị tổn thương nặng, mới có thể bị liệt nửa người. Ta lúc ấy là tính toán tốt, khi ta đâm độc châm vào thân thể người kia, đối phương đương nhiên sẽ bị đình trệ trong một chớp mắt, như vậy lực đạo rơi xuống ít nhất sẽ bị giảm đi một nửa, căn bản không đủ để phá đi tuỷ sống của ta, nếu không sao ta lại chịu lộ phần lung ra cho địch nhân?"

Nhiễm Nhan còn coi là may mắn, nàng cố ý đảo thân mình đi, nhưng đao vẫn chém xuống gần xương sống, may mắn là không thương tổn đến thần kinh tuỷ sống, nếu không mặc dù khả năng không đến mức liệt nửa người, nửa người dưới cũng sẽ thật sự bị mất nhạy cảm. Kết quả trực tiếp nhất chính là khó có thể khống chế đại tiểu tiện.

Tiêu Tụng cau mày, "Nói như vậy, hắn lại phát bệnh?"

Lưu Thanh Tùng mỗi khi gặp phải đả kích lớn, liền sẽ theo bản năng trốn tránh, để bản thân chìm đắm vào những câu chuyện giả thuyết, hắn sợ Nhiễm Nhan xảy ra chuyện không thua gì Tiêu Tụng, cho nên tình nguyện cho rằng, sự tình tiến triển dựa theo bản thân tưởng tượng như vậy. Mặc kệ quá trình có tệ ra sao, kết quả vẫn luôn là viên mãn.

"Xem ra, a Vận cũng không thể làm hắn an tâm a." Nhiễm Nhan thở dài. Từ phương diện nào đó mà nói, Lưu Thanh Tùng cố chấp cũng không thua Tang Thần.

Tiêu Tụng nghe Nhiễm Nhan nói chắc chắn là nàng không có việc gì, thoảng buông tâm, vẫn chưa nghĩ nhiều về câu cảm thán của Nhiễm Nhan, ngược lại nói: "A Nhan, ta có chuyện muốn cùng ngươi thương lượng."

"Chuyện gì?" Nhiễm Nhan nhìn về phía hắn.

"Chờ tân trũ quân được định ra, ta liền từ quan, ta ở Trường An có không ít đất, còn có tước vị, áo cơm vô ưu là không thành vấn đề." Tiêu Tụng nói.

Trải qua hai chuyện gần đây, Tiêu Tụng cho rằng hộ vệ nào cũng không đáng tin cậy, vẫn là tự mình bảo hộ mới tương đối bền chắc. Nhưng hắn làm Hình Bộ thị lang, mỗi ngày sự vụ nặng nề, không có khả năng lúc nào cũng chú ý vào tình huống trong nhà.

Nhiễm Nhan trầm mặc một lúc lâu sau, nói: "Ta muốn đồng ý, nhưng ta cũng biết bản thân mình không thích hợp cuộc sống nhàn nhã như vậy, nếu chủ định không thể sống thọ và chết tại nhà, ta tình nguyện bị chém chết, cũng không nghĩ bị nhàn chết. Mà ngươi, vượt lương tâm nói cho ta, ngươi thật sự muốn sống an nhàn sao?"

"Sao lại nói lời không may mắn như vậy?" Tiêu Tụng nhíu mày nói: "Làm ruộng mà có thể trồng trọt cho ra hồn cũng là bản lĩnh."

Những lời này, nghe như là phản bác Nhiễm Nhan, nhưng kỳ thật đã rõ suy nghĩ chân thật của hắn, hắn tuyệt đối không phải là một người tình nguyện tiêu dao sơn thủy.

Đối với một nam nhân chân chính tới nói, cho người nhà vinh hoa phú quý, bất quá là một loại thể hiện thành tựu, là một loại giá trị bọn họ theo đuổi sự nghiệp, bọn họ yêu quyền lực, giống như nữ nhân yêu trang điểm, phần lớn thời điểm là không cần có lý do gì hết.

"Tiêu Việt Chi." Nhiễm Nhan nhẹ giọng nói: "Mười năm sau lại từ quan đi, ngươi hắn là rõ ràng hơn so với ta, Thái Tử mưu phản, trũ vị tất nhiên khó giữ được, vậy thì thời gian náo động cũng không quá dài. Ta đây trong trận náo động này đã chịu nhiều khổ cực như vậy, chờ đến thiên hạ vừa thái bình, liền muốn ta từ bỏ thứ ta theo đuổi thật lâu, ta cảm thấy hụt hẫng."

Tiêu Tụng nhìn nàng, từ cười nhẹ đến cười to ra tiếng, "A Nhan, thật là tri kỷ!"

Nhiễm Nhan lặng lẽ mỉm cười.

.....

Gió thu thổi tới đã mang chút lạnh lẽo.

Bên ngoài lá rụng rào rạt, ánh nắng khi sắp đến trưa trăng lóa chói mắt, trên thềm đá bên ngoài chùa Từ Ân, một thanh niên trong bộ áo vải màu xám cầm cái chổi trong đôi tay thon dài, từng chút một mà quét lá rụng.

Nơi vừa mới đảo qua, đã rất nhanh lại có lá rụng xuống, thanh niên lại lập tức quay trở lại quét một lần nữa.

Ánh mặt trời loang lổ chiếu lên người, trên mặt hắn, làm tôn dung nhau tuấn mỹ đến xuất trần. Hắn quét rác vừa nghiêm túc vừa chấp nhất, đăm chìm trong thế giới của chính mình, phảng phát như không biết xung quanh có bao nhiêu nương tử, phu nhân hoặc rình coi hoặc bu lại coi hắn.

"Tang tiên sinh thật là tuấn!" có người nhịn không được nhỏ giọng tán thưởng, lập tức được ào ào phụ họa.

Kỳ thật Tang Thần sở dĩ bị phái ra quét rác, hoàn toàn xuất phát từ ngẫu nhiên. Có một lần trong lòng hắn khó chịu, đi tìm Hoài Tĩnh sư phụ giảng kinh khuyên hắn, Hoài Tĩnh liền nói lòng hắn có tạp niệm, tống cổ hắn ra cửa chùa quét lá rụng. Từ sau hôm đó, phương trượng phát giác khách hành hương đến chùa nhiều gấp mấy lần trước kia. Vị phương trượng trẻ bình tĩnh cùng trí tuệ đã rất nhanh tìm ra được nguyên nhân, từ đây liền thường xuyên phái Tang Thần ra cửa quét lá rụng, đặc biệt vào lúc cuối thu mát mẻ này, là mùa tốt nhất để quét lá rụng, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Tang Thần quét từ buổi sáng quét đến chạng vạng, phờ phờ môn sập đóng cửa, người vây xem cũng đều tan đi.

Tang Thần quét đến bậc thang dưới cùng, quay đầu lại nhìn một cái, lại thấy lá rụng đầy đất, quyết định quay trở lại quét một lần nữa, lúc này, từ trên có một tiêu sa di mập mạp lớn tiếng gọi: "Sư thúc, dùng bữa!"

"Ồ, biết rồi." Tang Thần nói.

Tiêu sa di nghe được trả lời, nhanh như chớp chạy đi đoạt cơm.

Tang Thần dùng cái chổi khảy lá rụng trên mặt đất, tự hỏi đến tột cùng là cơm nước xong quét tiếp, hay là quét xong lại ăn.

Đang lúc trầm tư, nghe một tiếng 'thịch', Tang Thần chỉ cảm thấy một trận gió mạnh xẹt qua mặt, có vật thể thăng lắp rơi xuống ngay trước mặt hắn, ngã xuống dưới chân hắn phát ra tiếng kêu "Ai ya!".

Hắn ngạc nhiên nhìn chằm chằm 'vật thể' xinh đẹp có đường cong chỗ nào ra chỗ đó trên mặt đất kia.

'Vật thể' xinh đẹp xoa eo bò dậy, dùng tay áo che mặt lại, nũng nịu nói: "Vị này tướng công, nô gia chỉ là đi ngang qua, người cái gì cũng không thấy."

Dứt lời, hùng dũng chạy về hướng phuờng thị đang nhuộm đầm ráng chiều kia.

Tang Thần bỗng quay đầu lại, nhìn nhìn bốn phía, lẩm bẩm nói: "Nơi nào có tướng công?!"

Thời này, chỉ có Tề tướng mới có thể được gọi là tướng công...chẳng lẽ nương tử này bị té ngốc rồi?

Hắn lại ngẩng đầu, nhìn không trung phủ kín ráng màu, ngạc nhiên đứng yên một lúc lâu sau, trong đầu vẫn luôn quanh quẩn hai chữ 'đi ngang qua' mới vừa rồi nàng kia nói ra.

Lời editor: Tướng công với nô gia là xưng hô thời Tống nho! cute ko? Hồi ly của Tang thỏ xuyên tới rồi a!...cũng không biết đến khi nào Tiêu Tiêu mới biết A Nhan của nó là hàng độc!

Chương 439: Mang rượu chúc đông phong (đại kết cục)

"Vị tướng công này..." Bỗng dung thanh âm kia lại vang lên.

Tang Thần nhìn nhìn bốn phía, xác định không có ai khác, mới nhìn về phía thanh âm phát ra. Vẫn là nàng kia, nàng dùng tay áo rộng che lại dung mạo, thanh âm kiều kiều hỏi: "Được tướng công giúp đỡ, còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tánh của tướng công."

"Tại hạ Tang Thần, tự Tùy Viễn, là tục gia đệ tử của chùa Từ Ân, cũng không phải là tướng công gì." Tang Thần hành lễ, trả lời xong mới nhớ ra, hắn từng giúp nàng sao?

Nữ tử quay người đi, lộ nửa khuôn mặt, nụ cười hướng về hắn nhẹ nhàng như hoa sen, rồi chạy đi như gió.

Tiếng trống đóng cửa thành đã gõ vang.

Tang Thần còn đứng tại chỗ ngửa đầu nhìn trời, suy xét, tiểu nương tử kia đến tận cùng là đến từ đâu. Tiêu sa di tới kêu vài lần đều không phản ứng.

Người trong chùa đã tập mãi thành quen, trước kia Tang Thần nhị, hiện tại đã trở nên vừa nhị vừa ngốc, kỳ thật cũng không khác nhau bao nhiêu, chuyện như sương rơi trên núi tuyết này, người xuất gia đều có thể bình tĩnh mà chống đỡ.

Một canh giờ sau, có một người bộ dạng như tuần phố dẫn một nữ tử đến chùa Từ Ân.

Người nọ nương theo ánh trăng, thấy ngay một người đứng trên bậc thềm, nhìn chăm chú lên trời, té ra đúng là đại danh đinh đinh Tang Tùy Viễn, vội vàng chắp tay nói: "Tang tiên sinh."

Tang Thần mờ mịt nhìn hắn một cái.

Tuần phô kia nói: "Mới vừa rồi mỗ cùng băng hữu thay ca, hắn nói lúc tra cấm đi lại ban đêm tra được một tiểu nương tử đêm không về ngủ, tiểu nương tử này nói nhận thức ngài, mỗ vừa lúc về thôn trang thăm mẫu thân, thuận tiện đem người mang đến cho ngài."

Tuần phô cười tủm tỉm nói: "Người đã đưa đến, mỗ cáo từ trước!" hắn thấy Tang Thần muốn nói lại thôi, muốn ngăn cản lại muôn nói, vội vàng nói: "Văn sĩ phong tao, mỗ cũng có biết một chút, chuyện phong nhã lại độc đáo giống như nửa đêm đưa nương tử đến chùa miếu, mỗ thích làm nhất, Tang tiên sinh không cần nói cảm ơn."

Dứt lời, xoay người chạy mất.

Ở Đường triều, phạm vào giờ giới nghiêm là tội danh không nhỏ, đặc biệt là những người ăn mặc kỳ quái, cử chỉ kỳ quái, nếu nửa đêm còn ở trên phố du đãng mà bị bắt lấy, lại trùng hợp tâm tình người tuần phô không tốt, bị giết như không.

Tuần phô chịu dẫn đường cho tiểu nương tử này, tất cả đều là nhờ tên của Tang Tùy Viễn.

"Tang tướng công, nô gia..." thanh âm của nàng như lâ chă chục khóc, bị gió núi thổi văng vẳng.

Ánh trăng sáng trong, Tang Thần nhìn chằm chằm nữ tử che mặt kỳ quái kia, vạt áo phiêu phiêu trong gió đêm, thân thể nhỏ yếu mà thoát tha, khác hẳn những nữ tử Đại Đường mà hắn gặp qua. Không biết vì sao, trong đầu bỗng nhiên toát ra một câu như thơ lại không phải thơ – *mang rượu chúc đồng phong, thả công thong dong*.

Tang Thần ngạc nhiên phát ngốc.

Lá cây phát ra âm thanh rất nhỏ, như cánh bướm run rẩy đậu xuống.

Trời và đất, quy về một mảnh yên tĩnh.

Tháng Mười, Trường An.

Hình phạt dành cho Thái Tử rõ cuộc được xác định: Phế làm thú dân, trực xuất đi Kiềm Châu.

Lý Thé Dân chung quy không thể nhẫn tâm giết hắn. Thái Tử mưu phản một đêm được bình ổn, ngoại trừ bách quan và mệnh phụ, bá tánh cũng không hề biết trong lúc cả nhà họ đoàn tụ ăn trung thu, toàn bộ trung tâm Đại Đường đến tột cùng đã xảy ra chuyện đáng sợ cỡ nào. Lý Thé Dân đã sớm không chế tin tức không để lan rộng, bởi vậy mọi người chỉ biết Thái Tử có mưu đồ bí mật tạo phản, bị phế truất.

Giấy không thể gói được lửa, nhưng sức nước quá dữ dội, ngọn lửa của lời đồn đãi không đủ nhanh để bốc cháy lên.

Hôm sau, thánh chỉ đưa Ngụy Vương Lý Thái đi đát phong liền hạ xuống. Nghe nói là bởi vì ngày Lý Thùa Càn rời cung, trước mặt thánh thượng còn hung hăng cắn ngược lại Lý Thái một ngum.

Tân trữ quân được chọn, cũng được đưa ra thảo luận.

Vốn dĩ có lẽ Lý Khác sẽ được tuyển, nhưng không ngờ, Lý Thé Dân khi đề nghị lập Lý Khác làm trữ quân, lại có một nửa phản đối, lúc sau Lý Thé Dân lén triệu kiến Trưởng Tôn Vô Kỵ, Trưởng Tôn Vô Kỵ thuận thế đem Cửu hoàng tử Lý Trị đẩy ra.

Thời gian cũng không kéo quá lâu, không ai biết đến tột cùng là vì nguyên nhân gì, Lý Thé Dân từ bỏ người ưu tú nhất trong các hoàng tử - Lý Khác.

Ngay sau đó là một đạo thánh chỉ, khôi phục chức vị Đô Đốc An Châu của Lý Khác, lệnh cho hắn ngày hôm sau lập tức khởi hành đi nhậm chức.

Liên tiếp ba đạo thánh chỉ, nhìn như dễ dàng giải quyết xong hết mọi rung chuyển, nhưng tất cả mọi người đều biết, rằng sau chuyện này đã trải qua sóng to gió lớn như thế nào.

Trong tiểu viện vắng vẻ.

Lý Khác siết chặt thánh chỉ, nhìn theo quan viên truyền chỉ rời đi.

Vì cái gì?

Vì cái gì hắn đem Lý Thùa Càn cùng Lý Thái đùa bỡn trong lòng bàn tay, làm cho bọn họ đấu đến lưỡng bại câu thương, cuối cùng người thắng lại không phải hắn?

Vì cái gì hắn cơ quan tính tẫn, kết quả là lại tiện nghi cho tên Lý Trị yếu đuối, không hề có thành tựu kia?

Vì cái gì hắn quân công hiền hách, năng lực quân chính xuất sắc, chưa từng tồn hại phẩm đức, cuối cùng lại có nhiều người phản đối hắn như vậy?

Hết thảy những chuyện này, đến tận cùng là vì cái gì?

"Ha..." Lý Khác tự giễu mà cười một tiếng, ngay sau đó, là một trận cuồng tiêu, chim trước xung quan bị hết hồn phanh phách bay lên, hắn cười đến khàn cả giọng, không hề có ý ngưng lại.

Kết quả này, với hắn mà nói là châm chọc cỡ nào.

Hắn dễ dàng dẫn dụ Lý Thái đi lên con đường mưu phản, lại tiêu phí rất nhiều tinh lực, cực kỳ cẩn thận mà không chế quan hệ giữa Lý Thừa Càn và Lý Thái ngay dưới mí mắt vị phụ thân khôn khéo kia.

Lý Thừa Càn vì sao mà biết chuyện Lý Thái mưu phản rõ ràng như vậy? Là ai huỷ hoại Đoan Quận Tại kia, lại giá họa cho Lý Thái? Nếu không có hắn, Lý Thái làm sao có thể dễ dàng biết được Lý Thừa Càn thất đức ra sao?

.....

Hắn chưa bao giờ làm ra hành động gì lớn, nhưng có thể không chế đúng nơi đúng chỗ, hắn cũng từng bước gian khổ.

Nhưng mà giờ phút này, hắn nắm phần thánh chỉ này, mới thấy rõ ràng chỗ mấu chốt, mới hiểu được, vô luận bản thân mình bày mưu lập kế âm thầm ra sao, đối ngoại mọi mặt tài đức cỡ nào, hắn chung quy cũng với không tới cái vị trí kia bởi vì hắn không phải đích tử, cho nên càng ưu tú thì càng phải bị chèn ép.

Buồn cười là mấy ngày trước hắn còn hận vì không mưu sát Lý Trị thành công!

Cho dù có ám sát thành công, thì phụ thân hắn, cả triều văn võ, vẫn sẽ nghĩ cách giữ được Lý Thái hoặc Lý Thừa Càn, trừ phi giết hết cả ba người bọn họ, nhưng vậy thì có khả năng sao? Khi đó chỉ sợ chính hắn cũng bại lộ đi!

Hắn ở dưới sự trông chừng của vị phụ thân khôn khéo kia, có thể làm điều đã làm hết rồi.

Lý Khác cười ngã ra trên mặt đất, nhìn lên không trung cao xa, đúng lúc đó có một con chim ưng xoay quanh.

Hắn a, cũng như con ưng kia, nhìn như rất gần bầu trời, lại vô luận cát cánh bay cao cỡ nào, cũng không thể chạm đến.

Bên trong Tiêu phủ.

Nhiễm Nhan dựa trên ghế nằm nhìn trời, Tiêu Tụng đưa miếng táo đã gọt sạch vỏ đến bên miệng nàng.

"Phu quân, tiệc một tuổi của ba hài tử nê làm rồi." Nhiễm Nhan cắn một miếng táo, hàm hồ nói.

"Ngươi một thân thương tích này, không tiện hành động, chuẩn bị làm sao?" Tiêu Tụng dùng xiên tre xiên một miếng táo nữa cho nàng.

Trong miệng Nhiễm Nhan còn một miếng chưa nhai xong, liền đưa miếng táo đến trước mặt Tiêu Tụng. Hắn nghiêng đầu ngâm lấy, sau đó tiếp tục cắt trái cây.

"Đơn giản làm trò chọn đồ vật đoán tương lai, sau đó mời những người thân cận đến ăn bữa cơm. Cũng tốt hơn không làm, dù sao cũng là ngày quan trọng." Nhiễm Nhan nói.

Tiêu Tụng gật đầu, "Được."

Nhiễm Nhan bỗng nhiên nhớ ra một chuyện, thở dài nói: "Ngô Vương tội trạng còn chưa có trình lên, vậy mà đã lập Cửu hoàng tử?"

Thông qua Tiêu Tụng phân tích, Lý Thái chỉ sợ còn xa mới muốn giết Lý Trị, Lý Thừa Càn đang vội vàng mưu phản, người duy nhất có thể làm chuyện này, chỉ có Lý Khác.

Nhiễm Nhan chỉ là dựa theo logic suy luận một chút, không có chứng cứ gì. Lý Khác làm việc luôn luôn sạch sẽ gọn gàng hơn so với Lý Thừa Càn và Lý Thái, nhưng chuyện quyền mưu này, căn bản không cần chứng cứ quá

xác thực, chỉ cần một hạt giống hoài nghi quăng vào nơi thô nhưỡng tràn ngập mưu tính, tất nhiên sẽ khỏe mạnh trưởng thành.

Tiêu Tụng hơi mỉm cười, vẫn chưa trả lời.

Đêm tuyết đó, hắn biết Lý Khắc khi dễ Nhiễm Nhan, liền thè là phải báo thù, cho nên kiên nhẫn chờ đợi đến giờ phút này.

Kỳ thật Tiêu Tụng đã sớm bắt đầu bí mật điều tra chứng cứ, khoảng thời gian trước đã tranh thủ giao cho Trưởng Tôn Vô Ky.

Hắn cảm thấy bởi vì báo thù mà đi chọc thánh thượng không thoải mái, thì có chút thiệt thòi, vì thế bán cho Trưởng Tôn Vô Ky một cái ân tình, dù sao những thứ kia cũng đúng là thứ mà ông ta cần.

Tiêu Tụng biết Trưởng Tôn Vô Ky vì không để cho Lý Thé Dân phản cảm, sẽ không xuống tay quá tàn nhẫn, không đếm mức đem Lý Khắc đưa vào chỗ chết. Hắn hơi buông lỏng tay, là vì sau đó biết được kỳ thật Lý Khắc cũng làm gì Nhiễm Nhan, dù sao thì Lý Khắc vẫn là muội phu của hắn.

Nhiễm Nhan nheo mắt nói. "Nghe nói Yến Hiền phi dính dáng tới mưu phản, bị phế đi?"

Tiêu Tụng biết nàng lại choáng váng, móc ra khăn lau sạch tay, giúp nàng xoa huyệt Thái Dương, "Lại là nghe Lưu Thanh Tùng nói đi, hắn vậy mà còn dám tới? Tốt nhất đừng để ta gặp phải, nếu không ta phế hắn luôn."

Lưu Thanh Tùng nói chuyện giật gân lần này, Tiêu Tụng vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nhiễm Nhan cảm thấy Lưu Thanh Tùng lần này có chút oan úc, cái khả năng hắn nói kia đích xác là có, bất quá nàng cũng chưa biện bạch cho hắn.

"Ngươi hắn là nghe nói Trịnh thị được nâng làm Hiền phi mới đi. Vì Trịnh Hiền phi kia đã từng thân cận cùng nhạc mẫu, nàng vừa thượng vị, tất nhiên sẽ nóng lòng cung cố địa vị, chỉ cần ngươi thoáng tỏ chút thiện ý, sẽ rất dễ dàng kéo được quan hệ." Tiêu Tụng mỉm cười nói: "Cũng là thời điểm bắt đầu phủi sạch quan hệ với Nhiễm thị."

Tiêu Tụng vừa dứt lời, liền nghe thấy Lưu Thanh Tùng lớn tiếng hét lên: "Nhiễm Nhan! Nhiễm Nhan! Nói cho ngươi một cái tin tức tốt!"

Lưu Thanh Tùng vọt vào như một trận gió, bỗng nhiên thấy Tiêu Tụng cười như không cười mà nhìn hắn, không khỏi ngạc ngẩn, hoảng hồn nói: "Người gác cổng vậy mà lại gạt ta, nói cho ta người không ở đây."

Tiêu Tụng cầm giẻ lau lau dao gọt hoa quả, "Là ta dặn hắn nói như vậy, nếu không, sao có thể chờ được người đưa cô tới dưới đao của ta."

"Cửu Lang, ngươi đừng xẳng bậy a! Ta không có công lao cũng có khổ lao." Lưu Thanh Tùng bám lên cây cột nói.

"Xem tâm tình đi. Trước cứ nói thử tin tốt đi." Tiêu Tụng nhàn nhạt nói.

Lưu Thanh Tùng nuốt nuốt nước miếng, khô cằn nói: "Chuyện ta cùng Cửu Tẩu lần trước thương lượng, ta viết sổ con trình lên, hôm nay Thượng thư tinh đã cho ý kiến phúc đáp, thánh thượng tán đồng việc này, chỉ là nói chi tiết bộ phận còn phải chờ hoàn thiện."

"Thật sự sao?" ánh mắt Nhiễm Nhan sáng lên.

Nhiễm Nhan cùng Lưu Thanh Tùng cảm thấy thời cơ đã đến, liền thương lượng chuyện dạy về pháp y ở Đại Đường. Thái Y Thự phụ trách chữa bệnh cho quý nhân trong cung, đồng thời là khoa y học, bồi dưỡng mấy trăm nhân tài y học. Vì thế bọn họ liền kiến nghị thành lập riêng hạng mục pháp y ở Thái Y Thự, để Lưu Thanh Tùng chủ yếu giảng bài, Nhiễm Nhan làm khách mời, một tháng lên giảng một khóa.

Ngành pháp y này, cũng không phải dùng tên "ngõ tác", mà là giải phẫu học, một khi thành lập thì dạy cái gì còn không phải là do bọn họ sao?

Làm đệ tử đắc ý của Hoa Đà nhất phái, nguyện ý dạy bí kíp bất truyền, cả Trương y lệnh và Chu y lệnh đều hận không thể báo danh tham gia. Thượng thư tinh vừa mới nhận sổ con từ Lưu Thanh Tùng, còn chưa phê duyệt, tin tức đã "lan truyền nhanh chóng", Thái Y Thự vốn luôn luôn điệu thấp, lần này lại triển khai tư thế cứng rắn "ai ngăn cản người đó chính là tội nhân thiên cổ, ai cũng có thể giết chết", cố gắng sống chết bất cứ giá nào.

Mà người chủ yếu đứng lớp là Lưu Thanh Tùng, không phải Nhiễm Nhan.

"Cái này nằm trong dự kiến của ta, không coi là kinh hỉ." Bằng mặt không bằng lòng, sáng kiến với tâm tư kín đáo như vậy, đương nhiên là Tiêu Tụng

kiến nghị, hắn từ trước đến nay không làm chuyện không nắm chắc.

Lưu Thanh Tùng vội vàng chồm sát vào Tiêu Tụng, hạ giọng nói: "Vậy chuyện Tô Phục bắt cóc Tân Dương công chúa, thánh thượng hạ chỉ truy nã, chuyện này có tính là tin tức tốt không?"

Tiêu Tụng sững sót một chút, chợt cười nói: "Quả nhiên là tin tức quá tốt."

"Tin tức gì tốt?" Nhiễm Nhan nhìn hai người thần thần bí bí hỏi.

Hai người cười mà không nói. Bất quá trong lòng Tiêu Tụng lại hoài nghi, loại người nhạt nhẽo lạnh lùng như Tô Phục, sẽ làm ra loại chuyện gì có tình thú? Nhưng Tân Dương công chúa từ trước đến nay rất nghe lời, huống hò tuổi lại nhỏ, không có khả năng vô duyên vô cớ chạy đi với người khác!

Suy xét đến cảm thụ của Nhiễm Nhan, chờ đuổi Lưu Thanh Tùng đi rồi, Tiêu Tụng liền vừa đỡ vững bình dấm chua, nỗ lực không làm đỗ, vừa nói chuyện của Tô Phục.

Nhiễm Nhan thật ra lại rất vui mừng, mặc kệ có phải tình yêu nam nữ hay không, chỉ cần hắn có thể tìm được một tia ám áp, là tốt rồi.

Một mùa đông ám áp trôi qua.

Ngoại thương của Nhiễm Nhan đã khép hết, có thể xuống đất đi lại, nhưng vẫn choáng váng từng trận. Khi máu chảy thì ào ạt, muốn dựa vào tự thân để bồi sung lại thì phải cần thời gian dài.

Chẳng qua vết thương nghiêm trọng nhất trên người nàng lại không phải phần lưng kia, mà là chỗ hổ khẩu bị xé rách, ngón tay cái của nàng phản xạ chậm hơn rất nhiều, chuyện này đối với một pháp y cầm dao giải phẫu, gần như là đả kích trí mạng. Nhưng Nhiễm Nhan vẫn không hề đầu hàng, nàng tin tưởng kiên trì làm vật lý trị liệu nhất định sẽ có hiệu quả, đồng thời cũng tính toán đến trường hợp tốt nhất và xấu nhất, vừa trị liệu, vừa bắt đầu luyện tập dùng tay trái cầm dao.

Hạng mục pháp y ở Thái Y Thự đã được trù bị thỏa đáng, không cần sâu não chuyện người học, sinh đồ của Thái Y Thự tranh giành mấy cái danh ngạch tranh đến vỡ đầu chảy máu, vì thế sau khi thương lượng, quyết định tăng danh ngạch lên đến 30 cái.

Thời tiết tháng Hai vẫn có chút rét lạnh.

Nhiễm Nhan đang bọc da cừu ăn cháo gan heo, Tiêu Tụng đang thương lượng với nàng chuyện đầu mùa hạ đem ba cái tiểu gia hỏa quăng cho mẫu thân nuôi, phu thê hai người cùng nhau đi quan ải, Văn Lục tiến vào bẩm báo: "Lang quân, phu nhân, có khách tới chơi, là Chu thị mẫu tử."

"Chu thị mẫu tử?" Nhiễm Nhan nhất thời vẫn chưa nhớ ra là ai.

Văn Lục nhắc: "Chu tam lang phu nhân cứu khi ở thôn trang Tô Châu."

"A!" Nhiễm Nhan nhớ ra, lúc ấy có người hỏi thăm chuyện nàng cứu người, thì nghe nói đôi mẹ con này đã rời khỏi Tô Châu, không nghĩ tới vậy mà là đến Trường An!

Vừa mới qua đi một mùa đông nặng nề, chợt có cô nhân tới chơi, Nhiễm Nhan cao hứng trong lòng, liền sai Văn Lục dẫn bọn họ đến thiên thính.

Nhiễm Nhan đi gặp cô nhân, Tiêu Tụng thì đi thư phòng sửa sang lại hồ sơ.

Bên ngoài lại nổi tuyết.

Nhiễm Nhan được thị tỳ đỡ chậm rãi đi đến thiên thính.

Thính không lớn, bởi vậy bếp lò đốt rất ám, Nhiễm Nhan cởi da cừu, quỳ ngồi trên chủ tọa, nhìn một cái đèn bốn cạnh nho nhỏ trên án, không khỏi hơi mỉm cười, nhớ tới khi còn ở Tô Châu, đã từng thắp một cây đèn như vậy, ngồi dưới hành lang đọc sách,

Chương 440: Kim ngọc mãn đường - Phiên ngoại

1 - Tô Phục (1)

Tham tinh ở phía tây, Thương tinh ở phía đông, vĩnh bất tương kiến – trích dẫn

Năm Trinh Quán thứ Mười chín.

Tháng Mười Trường An, đúng là tháng mà sĩ tử tụ tập, khoa cử vừa mới kết thúc, các sĩ tử kết bạn đi chơi.

Gần chùa Từ Ân ở thành nam có khu rừng phong và rừng hạnh khá lớn, vào mùa này, phong mắt nhìn cả vùng núi đều là đỏ rực hoặc vàng rực, những cảnh đẹp này làm lòng người thấy bao la, vì thế vùng phụ cận quanh đây liền trở thành nơi yêu thích nhất để các sĩ tử dừng chân.

"Tiến sĩ* tài hoa cao bác, nếu là tham gia khoa cử, nhất định có thể đoạt giải nhất, tiến sĩ lại phú một đầu thơ đi!" một đám người tuổi so le không đồng đều nâng chén sôi nổi kính rượu.

*raw là 'bác sĩ' aka Dr., thực ra những người hành nghề y thì trình độ đều phải Doctor cũng là bình thường

Trong một đám sĩ tử khác tụ tập cách đó không xa có người khinh thường nói: "Ngươi là ai a, Tang Tùy Viễn sao? Bất quá là kỹ lưỡng, còn dám mạnh miệng như vậy! Bọn ta xem thử ngươi như thế nào tự xử!"

Những người này cả đời đầu bạc cùng kinh, rất nhiều người chí hướng cao nhất cũng bất quá là có thể thi đậu đến tiến sĩ, một đám học sinh của Thái Y Thự lại dám ở trước mặt bọn họ nói ra là nhất cử trúng giải!

"Khinh Tùng tiến sĩ, bọn họ xem thường chúng ta!" có thiếu niên mười bốn mươi lăm tuổi cả giận nói.

Lưu Thanh Tùng bò ra từ đống lá khô, nhìn sĩ tử nói nồng lỗ mang ở đồi điện kia, "Có ngon thì hãy xưng tên ra!"

"Tại hạ đi không đổi tên ngồi không đổi họ, họ Trần tên Huy, tự Minh Diệu!" người nọ nói.

Lưu Thanh Tùng vỗ tay cười, "Thật tốt quá, các vị đồng học Thái Y Thư, nhìn kỹ người này, nhớ kỹ diện mạo và tên của hắn."

Trần Huy không hề co rúm, thản nhiên tiếp thu ánh mắt của mọi người.

"Nhớ kỹ chưa! Về sau Thái Y Thư cự tuyệt trị liệu cho người này, người này vูnhục tiến sĩ, tiến sĩ chúng ta cũng có tôn nghiêm, tuyệt không thấp hèn, lão tử hôm nay liền đi vào thành Trường An tuyên bố, y quán nhà ai về sau dám chữa bệnh cho người này, vĩnh viễn mất cơ hội tham gia hội giao lưu!" Lưu Thanh Tùng chống nạnh quát.

Trần Huy vừa nghe xong, mặt cũng tái đi, đây là tuyệt đường lui của hắn a! Mọi người nghĩ mà sợ, cũng may mới vừa rồi chưa nói ra lời gì quá đáng.

Cả Trường An không có ai không biết "Hội giao lưu Y học", đây là đề xuất của Hiến Lương phu nhân, do Thái Y Thư khởi xướng, mỗi năm mời toàn bộ y sinh có danh vọng của Đại Đường đến giao lưu y thuật với Thái Y Thư.

Sáng kiến này, hoàn toàn phá vỡ thói quen thích thu thập phương thuốc, tư tàng y thuật của y sinh Đại Đường.

Y sinh tham gia hội giao lưu cần phải đưa ra một phương thuốc, lý luận hoặc là kinh nghiệm chữa bệnh có giá trị, lúc đầu thì những y sinh kia muốn hướng về y thuật của Hoa Đà, cho nên cẩn răng một cái rồi nhịn đau dứt bỏ một phương thuốc trân quý, kết quả là sau khi hội nghị kết thúc, phát hiện những phương thuốc đó đều được sửa sang lại thành sách, phân phát cho từng người, bọn họ không chỉ được học "Hoa Đà y thuật", còn có được thêm càng nhiều phương thuốc.

Sau này, Thái Y Thư lại tập trung hết toàn bộ phương thuốc lại, để Hiến Lương phu nhân biên soạn thành sách, bỏ đi thừa thãi chỉ lưu lại tinh túy, những gì được giữ lại đều là lý luận, kinh nghiệm, phương thuốc hữu dụng, chính xác có được đong đếm y sinh cùng kinh nghiệm phong phú từ những năm hành y. Quyển sách này gửi trong Thái Y Thư, mỗi kỳ hội nghị thì sẽ được đem ra, chỉ cần nhận được lời mời tham gia hội giao lưu, liền có thể mượn đọc, nhưng không thể mang đi cũng không được sao chép.

Không chỉ có như thế, bọn họ còn có thể tham quan khoa pháp y thần bí trong Thái Y Thự.

Hơn nữa các y sinh còn rõ ràng cảm giác được, người bệnh đối với tiến sĩ nào từng tham gia hội giao lưu thì càng thêm tín nhiệm, các y quán không chỉ có không vì phương thuốc nhà mình bị người khác biết được mà giảm bớt sinh ý, ngược lại càng thêm rực rỡ.

Bởi vậy hội giao lưu mới tổ chức ba lần, liền trở thành Đại Đường y học thịnh hội, toàn bộ y sinh đều lấy việc có thể tham gia hội nghị làm mục tiêu, không ngừng nâng cao y thuật, y đức của bản thân, mong năm sau có thể được mời.

Toàn bộ quy tắc của Hội giao lưu y học này đều được công khai, cũng không phải được mời một lần, thì năm tiếp theo sẽ tiếp tục được mời. Y sinh có đầy đủ Y thuật, y đức, nhân phẩm, thì sẽ trở thành hội viên, Thái Y Thự đem toàn bộ thành tựu, phương diện am hiểu trước đó của hội viên ghi chép xuống, dán đầy phô lớn ngõ nhỏ, cũng phân phát đến từng cơ sở hành y, thành thị, chân chính trở thành danh y khắp thiên hạ.

Cho tới hiện giờ, Thái Y Thự tổng cộng phát xuống tám kiện hội viên, hai Y lệnh của Thái Y Thự, Ngô Tu Hòa, Nhiễm Nhan, Lưu Thanh Tùng, một y sinh ở Trường An, một y sinh ở Hoài Nam, còn có được thánh Tôn Tư Mạc.

Tôn Tư Mạc là cao nhân ẩn cư thế ngoại, chưa bao giờ tham gia hội giao lưu y học, nhưng thanh danh bên ngoài của vị thần y này, Thái Y Thự thương nghị là để cho ông vị trí vĩnh cửu, hơn nữa cũng phái người đi tìm ông khắp nơi, dâng thư mời.

"Khinh người quá đáng! Lấy thế áp người, ta không phục, ta không tin Đại Đường này không rõ lí lẽ!" sắc mặt Trần Huy biến thành màu đen. Người cả đời nào có ai không có tiểu bệnh tiểu tai? Về sau hàn sinh bệnh thì làm sao bây giờ?

Lưu Thanh Tùng còn chưa mở miệng, liền có người nói: "Đó là phân rõ phải trái, lý cũng là ở bên chúng ta! Ai biểu ngươi nói nǎng lỗ māng trước!"

"Ngươi nói hàn bác học, nếu tham gia khoa cử, đương nhiên nhất cử đoạt giải nhất, vậy đem hạng người đầu bạc cùng kinh chúng ta đặt chỗ nào?

Nếu hôm nay hắn có thể làm ra được văn chương mà chúng ta khâm phục, Trần Minh Diệu ta hôm nay hướng hắn dập đầu thỉnh tội!" Trần Huy cả giận nói.

Lưu Thanh Tùng nói: "Văn bát cỗ gì đó ta không thích, không bằng ngâm một đầu thơ đi. Người nếu nói làm thơ không coi là tài, ta đây liền không còn lời gì để nói."

Không có đầy bụng thi thư, rất khó làm ra thơ hay lệnh người kinh diễm, bởi vậy khó khăn cũng không thua gì viết văn chương, viết một thiên văn chương động một chút là phải mấy canh giờ, cho nên mọi người đều cảm thấy làm thơ cũng không tồi.

Trần Huy liền định ra đề mục, lấy người chung quanh hoặc cảnh trí để làm thơ.

Lưu Thanh Tùng nhìn xung quanh, vừa lục lọi trong đầu coi có thơ từ gì về lá phong, chùa miếu hay không, thì thấy một hình bóng quen thuộc ruồi ngựa đi đằng trước.

Mọi người thấy Lưu Thanh Tùng nhìn chuyên chú, cũng theo hắn ánh mắt nhìn qua đi.

Trên con đường xuyên rừng, lá cây bạch quả rơi lát phất, một nam tử đĩnh bat cưỡi một con hắc mã đi ở phía trước, phía sau đi theo một chiếc xe ngựa không có xa phu.

Lưu Thanh Tùng bỗng nhiên vui vẻ, đối với người nọ lớn tiếng ngâm tụng lên:

"Nhân sinh bất tương kiến, động như Tham dữ Thương.

Kim tịch phục hà tịch, cộng thử đăng chúc quang.

Thiếu tráng năng kỉ thời, tấn phát các dĩ thương.

Phỏng cựu bán vi quyỷ, kinh hô nhiệt trung trường.

Diên tri nhị thập tái, trùng thường quân tử đường.

Tích biệt quân vị hôn, nhi nữ hốt thành hàng.

Di nhiên kính phụ chấp, vấn ngã lai hè phuong.

Vấn đáp nãi vị dĩ, khu nhi la tưu tương.

Dạ vũ tiên xuân cửu, tân xuy gián hoàng lương.

Chủ xưng hội diện nan, nhất cử lụy thập trường.

Thập trường diệc bất túy, cảm tử có ý trường.

*Minh nhật cách sơn nhạc, thé sự lưỡng mêm mang."**

*Đây là bài Tặng Vệ bát xứ sĩ – tặng chàng xứ sĩ họ Vệ - của Đỗ Phủ nha. Vệ Bát xứ sĩ là Vệ Tân, xứ sĩ là ẩn sĩ. Đỗ Phủ kết bạn với Lý Bạch, Cao Thích và Vệ Tân. Vệ Tân là con thứ tám trong nhà, ở ẩn không ra làm quan. Đây bài thơ về hai người bạn lâu năm, lâu lâu gặp lại rồi con cái đã đầy đan, uống rượu với nhau rồi lại chia xa...Ai muốn thì tìm dịch thơ trên mạng ha.

Đầu thơ này một chút cũng không hoa lệ, nhưng khiêm tôn rõ ràng, cẩn thận gấp lại buồn vui đan xen, cảm khái sinh ly từ biệt, câu câu tả cảnh, lại câu câu trong thê lương hàm chứa chân tình.

Mọi người đầu tiên là bị đầu thơ này chấn động, sau khi phản ứng lại mới thấy đâu thơ này cùng với người và khung cảnh hiện tại không có quan hệ gì.

Người đang ruồi ngựa trên đường rừng lại dừng lại, quay đầu nhìn qua bên này. Lưu Thanh Tùng quăng chén rượu trong tay, nhác bước chạy đi, vừa chạy vừa la: "Tô đại hiệp, đã lâu không thấy, uống một chén đi?"

"Uy! Sao hắn lại đi rồi, đây đến tột cùng là ai thắng?" Trần Huy vội la lên.

Người của Thái Y Thự lại tập mãi thành quen, cùng Lưu Thanh Tùng nói chuyện, ngàn vạn lần không thể quá nghiêm túc, bởi vì người vĩnh viễn đoán không được trọng điểm của hắn là ở đâu.

Lưu Thanh Tùng chạy tới trước mặt Tô Phục, nhảy nhót nói: "Ngươi đã trở lại, Nhiễm Nhan nhớ ngươi muốn chết."

Tô Phục sắc mặt khẽ buông lỏng, tuy rằng trong lòng hắn biết câu này không phải là thật sự, nhưng nghe tới cảm giác cũng không tệ lắm. Hắn cùng Lưu Thanh Tùng nếu nói là quen thuộc lại rất ít nói chuyện, nói không quen thuộc, tính lèn nhận thức nhau cũng có bảy tám năm, từ khi Tiêu Tụng bắt đầu đuổi bắt hắn, hai người đã có giao tế, trong đó có một lần nếu không phải Lưu Thanh Tùng quá không đáng tin cậy, làm chuyện tào lao, Tiêu Tụng nói không chừng đã thật sự tóm được hắn.

Nghĩ nghĩ, Tô Phục xuống ngựa.

"Tô đại hiệp, ngươi vẫn khóc như vậy. Ngươi không biết, mấy ngày ngươi không ở đây, cuộc đời của ta buồn tẻ cỡ nào, Cửu Lang không có tình địch nào mạnh, hai người bọn họ sống chung quá thuận lợi, ta có chút không quen, ngươi lần này trở về là tới gặp Nhiễm Nhan sao?" Lưu Thanh Tùng vừa nói chuyện, vừa nhìn dáo dát vào trong xe.

Tô Phục nói: "Ta đưa Hủy Tử về nhà."

Lưu Thanh Tùng cười ha ha, gật mạnh đầu nói: "Không nghĩ tới ngươi cái khôi băng này, vậy mà rất có tình thú, chuyện tư bôn với công chúa như vậy cũng làm được, nhà thánh thượng nhiều công chúa như vậy, ngươi lại cướp ngay người chưa mọc hết răng, phẩm vị thật là quá giống ta a!"

Tô Phục lạnh lùng nhìn hắn một cái.

Lưu Thanh Tùng rụt rụt cổ, nhỏ giọng nói: "Không bát quái không điên ma, không điên ma không thành hoạt. Đây là bản tính con người, cả Nhiễm Nhan cũng hỏi qua, huống chi là ta?"

"Nàng hỏi qua?" Tô Phục nói.

Lưu Thanh Tùng sáng mắt lên, thầm nghĩ, có cửa rồi! Vội vàng nói: "Đương nhiên, nàng biết ngươi đi, khóc lóc thảm thiết."

"Nàng sẽ không khóc." Tô Phục không chút do dự lật tẩy hắn.

"Đúng vậy, nàng đồ máu không đồ lệ, ngươi cũng biết nàng trong tràng cung biến kia thiếu chút nữa bị người chém chết đi, ta nói ngươi như thế nào lại thấy chết mà không cứu, té ra là mang theo công chúa..." Lưu Thanh Tùng cảm thấy hơi thở lạnh băng của Tô Phục, cho rằng hắn để ý chuyện bát quái, vội vàng sửa lời nói: "...mang theo công chúa ra xa nhà."

Tô Phục là ngay hôm mười lăm tháng tám đó, khi bách quan cùng mệnh phụ đều đang tham gia yến hội, mang Tấn Dương công chúa rời đi. Sau đó Lý Thé Dân sứt đầu mẻ trán, nỗi cơn giận lôi đình làm chúng cung tì run sợ, bọn họ không dám bẩm báo, dù sao làm mất công chúa cũng là tử tội, bọn họ mới mạo hiềm thông đồng lời khai với nhau, chờ hỏa khí của Lý Thé Dân hơi dịu lại, mới đi bẩm báo là không thấy công chúa.

Đám người tự cho là thông minh này đương nhiên không có kết cục tốt, nhưng may mắn là để Tô Phục có thể nhẹ nhàng rời đi Trường An.

"Nàng..." Tô Phục muốn hỏi cái gì, lại cuối cùng không hỏi ra miệng.

Nhin cuộc sống của Nhiễm Nhan cùng Tiêu Tụng sau thành hôn, Tô Phục bỗng nhiên hiểu ra, an ổn mà Nhiễm Nhan theo đuổi, không phải là cuộc sống an ổn, mà là một người có thể làm lòng nàng an ổn. Ở điểm này, Tô Phục biết mình so ra kém Tiêu Tụng, bởi vì Tiêu Tụng có thể cho nàng thứ nàng muôn, mà hắn thì chỉ có thể cho thứ mà hắn coi là tốt nhất.

"Lưu ý thưa." Bên trong xe truyền ra một thanh âm suy yếu.

Lưu Thanh Tùng ngân ra một chút, "Tấn Dương công chúa!"

"Ngươi lên xe nói chuyện." Tấn Dương công chúa nói.

Tô Phục nghe vậy, đem xe ngựa ngừng lại một chút, Lưu Thanh Tùng bò lên trên xe ngựa, đi vào liền thấy một thiếu nữ dung mạo tuyệt mỹ, chỉ là sắc mặt nàng trắng bệch, mang vẻ bệnh trạng.

Tấn Dương công chúa khẽ cười nói: "Mời ngồi."

Chương 441: PN 1 - Tô Phục (2)

"Lưu y thùa, phụ hoàng ta khoẻ mạnh không?" Tân Dương công chúa hỏi.

Tân Dương công chúa thân thể ốm yếu, thoát nhìn so bạn cùng lứa nhỏ xinh hơn rất nhiều, Lưu Thanh Tùng nhớ rõ nàng sẽ không còn sống bao lâu nữa, trong lòng không khỏi thương hại, "Khỏe, có điều là thường xuyên nhớ đến điện hạ, điện hạ lần này trở về, thánh thượng tất nhiên sẽ rất cao hứng."

Trên mặt Tân Dương công chúa hiện lên ý cười, nhưng rất nhanh lại ảm đạm xuống, "Ta tùy hứng làm phụ hoàng thương tâm, hiện giờ ta sinh mệnh sắp tàn, triều không lự tịch, không biết ngày nào đó sẽ ra đi, vốn dĩ đi rồi thì không nên trở về nữa, nhưng ta thật sự rất nhớ phụ hoàng."

"Điện hạ gần hương tình khiếp, điện hạ có thể trở về, thánh thượng vui hơn bất cứ ai." Lưu Thanh Tùng âm thầm thở dài.

Tân Dương công chúa cười cười, chọc ghẹo: "Mấy năm không gặp, Lưu y thùa trở nên đúng đắn đó, hiện tại không đi lừa gạt mấy tiểu nương tử khác đi?"

Trước kia Tân Dương công chúa sở dĩ ghét Lưu Thanh Tùng, lại thích Tô Phục và Nhiễm Nhan, đúng là vì nguyên nhân này.

Lưu Thanh Tùng cười ha ha, chồm sát vào Tân Dương công chúa, mang vẻ mặt bát quái nói: "Điện hạ cùng Tô đại hiệp..."

"Mấy năm nay Tử Kỳ ca ca dẫn ta đi qua rất nhiều nơi, bên ngoài thật đẹp." Tân Dương công chúa vẫn hoàn toàn là một tiểu nữ hài, cẩn bản không hiểu ý của Lưu Thanh Tùng. Rất nhiều người có chỉ số thông minh cao, EQ đều thấp, Tân Dương công chúa cũng không phải là không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nhưng nàng là Lý Thê Dân nuôi lớn, ông không có vỡ lòng cho nàng những chuyện như vậy.

"Tô đại hiệp mang ngươi đi ra ngoài ngắm phong cảnh?" Lưu Thanh Tùng kinh ngạc nói.

Dựa theo tư duy của hắn mà suy nghĩ, chuyện này căn bản là không có khả năng, nhưng Tô Phục chính là người như vậy.

Với y thuật của Tô Phục, đương nhiên biết Tân Dương công chúa đã không còn bao nhiêu thời gian, nàng từ khi ra đời, chưa từng rời đi hoàng cung nửa bước, Tân Dương công chúa khát vọng thấy thế giới bên ngoài, nhưng Lý Thé Dân tuyệt đối sẽ không nỡ để nàng rời đi quá xa Trường An, Tô Phục là người trầm mặc ít lời, sẽ không miêu tả cho nàng cảnh sắc bên ngoài sinh động như thật, cho nên mới trực tiếp mang nàng đi cảm thụ một phen.

Lưu Thanh Tùng nghĩ, chuyện này thật sự là chuyện Tô Phục có thể làm. Không quan hệ gì tới phong nguyệt.

"Vậy sau khi ngươi hồi cung, thì sẽ không còn được gặp lại Tô đại hiệp nữa, không nhớ hắn sao?" Lưu Thanh Tùng hiển nhiên không hài lòng với kết quả này, chuẩn bị vỗ lòng cho tiểu cô nương này.

Hắn vừa dứt lời, sườn mặt xẹt qua một tia gió lạnh, 'phanh' một tiếng, một thanh đường dao cắm trên vách thùng xe ngay sau lưng hắn, chuôi dao theo xe ngựa lay động gõ từng cái như có như không vào đầu hắn.

Trán Lưu Thanh Tùng toát mồ hôi lạnh, một lát mới cười nói: "Tô đại hiệp, ngươi vẫn tàn bạo như vậy."

Bên ngoài, Tô Phục ngồi trên lưng ngựa, trong tay còn nắm vỏ dao. Đây là một ống tiêu dài, là cái đã từng cho Nhiễm Nhan kia.

Tân Dương công chúa không biết những lời này của Lưu Thanh Tùng có cái gì không ổn, bị một dao vừa rồi làm hoảng sợ.

Lưu Thanh Tùng biết Tô Phục giết người tuyệt đối sẽ không lưu thủ, cho cái cảnh cáo là đã rất khoan dung, bởi vậy không dám nói lung tung nữa, nghẹn một bụng bát quái, thông khổ che miệng lại.

Không biết bao lâu, xe ngựa chậm rãi dừng lại, Lưu Thanh Tùng nhìn ra cửa sổ, phát hiện đã tới gần cổng Chu Tước, liền nói: "Tô đại hiệp, ngươi hiện giờ đang bị truy nã, không bằng để ta thay ngươi đưa công chúa vào trong cung đi."

Tô Phục thuận tay dùng trường tiêu đẩy ra màn xe, nhìn Tân Dương công chúa một cái.

Tân Dương công chúa gật gật đầu, "Tử Kỷ ca ca, ta sẽ xin phụ hoàng không truy nã ngươi nữa, ngươi còn có thể vào cung thăm ta không?"

Lưu Thanh Tùng tràn đầy hưng phấn, đôi tay che miệng, đôi mắt lóe sáng nhìn chăm chăm Tô Phục, ánh mắt so với Tân Dương công chúa còn chờ mong hơn. Hắn ngược sáng mà nhìn gần Tô Phục đang đứng đó, mới phát giác người nam nhân này thật sự quá là đẹp mắt, hình dáng rõ ràng, ánh mắt thâm thúy, chòm râu ngắn ở hàm dưới cũng đẹp hơn nam nhân bình thường, cho nên dù có mang bộ dáng mặt vô biểu tình, sợ là nữ nhân nhìn thêm một cái cũng sẽ luân hâm.

Lưu Thanh Tùng âm thầm nói, nếu không phải Nhiễm Nhan kia đã sinh ba đứa nhóc cho Cửu Lang, hắn cũng hoài nghi nàng không phải nữ nhân, đối với tuyệt sắc mỹ nam như vậy mà cũng có sức miễn dịch thì quá không phù hợp với quy luật phát triển của nhân loại!

"Dù gì cũng phải chia tay." Tô Phục từ trong tay áo móc ra một cái bình nhỏ đưa tới trước mặt Tân Dương công chúa, "Nỗ lực mà sống sót."

Hốc mắt Tân Dương công chúa hơi ướt, duỗi tay nhận lấy cái bình nhỏ, nặng nề gật đầu.

Tô Phục gỡ xuống đao trên vách xe, buông màn xe. Tân Dương công chúa vội vàng hỏi: "Ta nếu có thể sống đến mười sáu tuổi, ngươi sẽ đến gặp ta sao?"

"Ừm." Bên ngoài truyền vào một tiếng trả lời.

Nước mắt Tân Dương công chúa rơi xuống, khóc vô thanh vô tức, khuôn mặt nhỏ trắng nõn giống như hoa lê dính hạt mưa trong veo.

Lưu Thanh Tùng lau lau khói mắt, còn chồm về phía trước nói: "Ngươi hắn là muốn hỏi, nếu sống đến mười sáu tuổi hắn có thể cưới ngươi làm vợ hay không."

Tân Dương công chúa ngân ra, vội vàng bò ra xe ngựa.

Đứng trên con đường lá khô bay bay, nhìn hai bên, đã sớm không còn bóng dáng Tô Phục.

Lưu Thanh Tùng đi theo xuống xe ngựa, "Không sao, chờ đến lúc mười sáu tuổi lại hỏi hắn."

Tần Dương công chúa thở hồn hồn, trút một viên thuốc từ cái chai Tô Phục đưa bỗ vào miệng.

Lưu Thanh Tùng hơi lo lắng, nói một tiếng, "Mạo phạm điện hạ." Duỗi tay ôm nàng lên, thả vào giường nệm trong xe.

Hắn đang định lui ra ngoài, lại nghe thấy thanh âm mỏng manh của Tần Dương công chúa trong tiếng thở dốc hỗn loạn, "Ta biết chính mình sống không được lâu như vậy, chỉ là muốn biết..."

...muốn biết hắn có chịu hay không.

Lưu Thanh Tùng lần đầu hối hận mình lầm miệng, khụng lại một lát, mới nói: "Ta biết hắn sẽ đi đâu, sẽ giúp người hỏi một chút."

Gương mặt thông khổ của Tần Dương công chúa tràn ra nụ cười nhẹ, "Cảm ơn."

Lưu Thanh Tùng tháo roi ngựa từ cảng xe xuống, vung lên chạy về hướng cửa cung.

Kết làm vợ chồng chính là sẽ vĩnh viễn ở bên nhau sao? Gương mặt tái nhợt của Tần Dương công chúa mang theo nụ cười mỉm, chậm rãi nhắm mắt lại. Kỳ thật, cho dù hắn không muốn cưới nàng thì đã sao? Hắn vẫn là Tử Kỳ ca ca kia, chỉ vì một câu mà mang nàng đi vân du tứ hải. Phụ hoàng cùng mẫu hậu nàng, cho dù đã kết làm vợ chồng, cũng không phải là không bên nhau được đến lúc bạc đầu đó sao?

Tất cả những gì đã trải qua, trong cuộc đời ngắn ngủi của nàng, đã là vĩnh viễn.

Một bộ hắc y nhẹ nhàng rơi xuống, nhìn theo xe ngựa rời đi, rồi sau đó xoay người đi về hướng Bình Khang Phường.

Quả quyết như hắn, mỗi một bước lại là do dự.

Đã bốn năm, nỗi lòng hắn đã bình đậm như nước, nhưng có một phần tưởng niệm, càng tích tụ càng sâu lắng. Cho nên hắn tới, chỉ muôn âm thầm nhìn nàng một lần, tựa như mỗi một ngày của bốn năm trước kia.

Tô Phục chưa bao giờ biết tình yêu giữa nam nữ là gì, chỉ là cảm thấy trên người Nhiễm Nhan có hơi thở như đồng loại của mình, làm hắn cảm giác được an toàn, có thể làm hắn an tâm.

Còn nhớ rõ trên núi ở Tô Châu kia, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, nương tử yêu ớt kia sẽ nói ra câu làm người khiếp sợ, là muôn nhìn thân thể hắn.

Vẫn nhớ rõ cảm thụ lúc đó, hắn trước nay chưa từng đùa giỡn, lại cảm thấy buồn cười.

Trên con đường xuyên rừng yên tĩnh, một nam nhân tuấn mỹ lạnh khốc, trên mặt lại lộ ra một nụ cười như băng tan chảy, kinh diễm như phượng hoàng đột ngột tung cánh.

Tiếc là không ai thấy được.

Lời editor: ngày xưa đọc Lục Tiểu Phung, có một hệ liệt tên là 'Kiếm thần nhất tiêu', đọc đến cuối mới biết tại sao Cổ Long đặt tên này, đó là nụ cười thoáng qua của Tây Môn Xuy Tuyết ở cuối truyện, mà chỉ có mình Lục Tiểu Phung vừa kịp nhìn thấy. Chưa ai thấy Tây Môn trang chủ cười bao giờ, tiểu Phung lúc đó cũng ngây ngắn, sau đó ngày nào cũng đuổi theo tiểu Tuyết đòi mặt lạnh kia 'cười cho gia xem một cái đi!!!' đến mức tiểu Tuyết giận quá mém chút nữa rút kiếm cao luôn hàng ria của tiểu Phung. Hồi đó chưa thành hủ, nhưng cũng thấy cái tình tiết đó nó đáng eo vía, sau này hủ rồi, thấy vẫn đáng eo, nhưng cẩn bản tiểu Tuyết là mỹ nam, mỹ nam, mỹ naaaaaam...

Trong bộ này a Nhan cũng may mắn nhìn thấy Tô Tô cười một lần, trong chuyền BBQ đã ngoại đó, haizz, còn Tiêu Tiêu thì thôi, suốt ngày nhăn nhở!

Chương 442: PN 1 - Tô Phục (3)

Ân nấp giữa phố hẻm, một bộ hắc y vô thanh vô túc mà đứng trong bóng râm ở đầu tường, mặc dù trên đường ngẫu nhiên có người lui tới, lại không ai có cảm giác gì.

Thật lâu sau, đến khi trên đường không còn người đi đường, Tô Phục mới từ trên đầu tường nhảy xuống, chậm rãi đi đến Tiêu phủ.

Lúc này đây, hắn định quang minh chính đại mà gặp nàng một lần, coi như đến bái kiến một bằng hữu cũ nhiều năm không thấy, cho dù có bị cự ngoài cửa cũng không sao.

Người gác cổng thấy một nam tử áo đen đứng ở ngoài cửa, lại không tiến lên gỗ cửa, tuy chỉ mặc áo vải, nhưng toàn thân khí độ bất phàm, liền đi ra, chắp tay hỏi: "Khách quý là tới tìm lang quân hay là phu nhân của chúng ta?"

Gần hai năm nay, cũng có không ít người là đặc biệt tới bái phỏng Nhiễm Nhan, hoặc là tìm thầy trị bệnh, hoặc là vì chuyện của hội giao lưu y thuật.

"Tại hạ đến bái phỏng Hiến Lương phu nhân." Tô Phục nói.

Người gác cổng hỏi: "Không biết cao danh quý tánh của khách quý là gì để ta dễ bẩm báo với phu nhân."

Tô Phục trầm ngâm một chút, xoay người định rời đi. Hắn bỗng nhiên nhớ ra mình hiện tại vẫn mang thân phận bị truy nã, tới cửa bái phỏng như vậy có chút không ổn.

Người gác cổng kỳ quái nhìn bóng dáng hắn, một thân người nhỏ chen ra từ kẽ cửa, nãy thanh nãy khí hỏi: "Hắn cũng là tìm mẫu thân trị bệnh sao?"

Nghe thanh âm này, Tô Phục dừng bước chân, quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy một đứa bé nhỏ xíu như cái đình, mặc áo váy màu vàng nhạt, búi hai búi tóc

trên đầu, đôi mắt tròn xoe, mũi nho nhỏ, giống như tiểu tiên đồng.

Tân Dương công chúa đã là hài tử nhỏ nhất mà Tô Phục từng gặp, không nghĩ tới lại còn có tiểu gia hỏa nhỏ đến như vậy, cái đầu đại khái chỉ cao tới đâu gối hắn đi?

"Tiểu nương tử, ngài như thế nào lại chạy ra rồi." Người gác cổng hoảng sợ.

Tô Phục lại thấy có hai nam hài trắng trắng tròn tròn từ trong cổng lùi ra, chậm rãi dịch dần ra cửa, động tác vụng về đáng yêu, Tô Phục nhiren không được khóc miệng lại hơi nhếch lên.

Tuy biểu tình cực kỳ nhỏ, nhưng bộ dạng hắn nhu hòa xuống lại làm Nhược Nhược hơi có hảo cảm, bước từng bước nhỏ tới trước mặt Tô Phục, nhón chân lên muốn kéo tay hắn, lại có chút cõi sức.

Tô Phục hơi khom lưng, rũ tay xuống thấp hơn.

Tay nhỏ mềm mịp của Nhược Nhược chỉ có thể nắm lấy ngón trỏ của hắn, "Đừng sợ, ta dẫn ngươi đi xem bệnh."

Nói rồi lôi kéo Tô Phục vào trong nhà.

Người gác cổng đầy mặt kinh ngạc, tiểu nương tử nhát gan, bình thường thấy người xa lạ đều sợ hãi trốn đằng sau người khác, hôm nay lại lớn mật đến khó hiểu như vậy, chẳng lẽ tuổi còn nhỏ đã thích tuấn mỹ lang quân?

Nghĩ nghĩ, người gác cổng quay người lại mới thấy hai tiểu gia hỏa đang dán chân tường lùi ra, vội vàng nói: "Hai vị tiểu lang quân như thế nào cũng chạy ra rồi?"

Gần một tháng qua, ba tiểu chủ tử càng ngày càng thông minh, cũng làm cho nhiệm vụ gác cổng của hắn đây càng ngày càng gian khổ, ba tiểu gia hỏa ba ngày hai đầu tìm đủ cách lùi ra bên ngoài.

Tiêu lão nhị ngược lên, nhíu mày, bỉu môi nói: "Ngươi không phát hiện không được hả?"

"Ai u, tiểu tổ tông của ta, hôm nay ta không phát hiện ra ngài, ngày mai ngài có thể nhìn không thấy ta nữa." Người gác cổng đau đầu, nếu làm hài tử đi lạc, Tiêu phủ còn có thể tha cho hắn?

"Tiểu lang quân, tiểu nương tử." Ba thị tỳ vội vàng chạy ra.

Người gác cổng nhẹ nhàng thở ra, cũng không quản hai cái tiểu gia hỏa kia nữa, xoay người vội vàng đưa Tô Phục vào trong phòng ngồi xuống, sau khi rót trà, nói: "Thỉnh khách quý chờ một chút, ta đây liền sai người đi bẩm báo phu nhân."

"Tiểu nương tử, cùng nô tỳ trở về đi." Một thị tỳ dỗ Nhược Nhược.

Nhược Nhược lại không để ý tới nàng ta, chỉ nghiêng đầu hỏi Tô Phục: "Ngươi không thoái mái ở đâu vậy?"

Hai tiểu gia hỏa kia thấy muội muội còn ở chỗ người gác cổng, lập tức cũng đổi đi đến chỗ người gác cổng, Tiêu lão nhị đã gân cỗ gào lên, Tiêu lão đại hốc mắt đã hồng hồng, mắt thấy mưa gió sắp tới, hai thị tỳ sợ tới mức không dám không cho, vội vàng ôm bọn họ vào phòng.

"Thỉnh khách quý thứ lỗi, mấy tiểu lang quân có lẽ là thích ngài, một hai phải vào tìm ngài chơi." Một thị tỳ trong đó khom người thỉnh tội.

"Không sao." Tô Phục nói.

Ba thị tỳ ngồi quỳ ở một bên, thường xuyên nhìn trộm Tô Phục, ngoại trừ lang quân, các nàng thật sự chưa từng gặp qua nam nhân nào tuấn mỹ như thế.

"Ngươi biết bắt ếch xanh sao?" Tiêu lão nhị bước từng bước tới trước mặt Tô Phục, xếp bằng ngồi xuống bên cạnh hắn, ngửa đầu hỏi.

Tô Phục do dự một chút, gật gật đầu.

"Vậy ngươi tới tìm mẫu thân ta là xem bệnh sao?" Tiêu lão nhị tiếp tục hỏi.

Tô Phục không giỏi nói chuyện, huống chi trước mặt lại là mấy đứa nhóc con, đành phải lên tiếng, "Um."

"Ngươi không thoái mái chỗ nào vậy?" Nhược Nhược hỏi, đè tài rốt cuộc lại vòng về điểm bắt đầu.

Tiêu lão đại ở một bên vẫn luôn không nói chuyện, quay đầu hỏi thị tỳ bên cạnh: "Hắn đẹp, hay là a gia ta đẹp?"

Ngay trước mặt Tô Phục, thị tỳ nói đẹp cũng không phải, không đẹp cũng không phải, ậm ừ một hồi lâu, chỉ phải nói: "Mỗi người đẹp mỗi kiểu."

Tiêu lão đại bắt đầu rối rắm, nhìn Tô Phục, nước mắt lóng lánh như muốn rơi ra, mếu máo nói: "Ngươi thích chúng ta sao?"

Đối mặt với bá cái tiểu khỉ ái phán điêu ngọc trác, Tô Phục có thể nói không sao? Hắn chỉ có thể gật gật đầu.

"Khinh Tùng thúc nói, mẫu thân đang chờ một lang quân đẹp hơn a gia, sau đó sẽ mang theo chúng ta tái giá." Tiêu lão đại một câu kinh người, làm ba thị tỳ sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Trong đó một thị tỳ vội vàng tiến lên giải thích với Tô Phục, "Khách quý thứ lỗi, đồng ngôn vô kỵ, đồng ngôn vô kỵ!" rồi cầu xin Tiêu lão đại, "Đại lang quân, chúng ta trở về đi!"

Nhược Nhược lại khóc òa lên, nhìn Tô Phục nói: "Ta không thích ngươi! Hu hu, ca ca, chúng ta về sau sẽ không còn được gặp lại gia gia sao?"

Tiêu lão nhị xoa xoa mặt bánh bao, mê mang hỏi: "Tái giá là cái gì?"

Tô Phục cực kỳ quẫn bách, hắn trước kia khi còn cùng Tân Dương công chúa ở chung rất nhẹ nhàng, bởi vì lúc ấy tuổi của Tân Dương công chúa lớn hơn ba đứa này một chút, hơn nữa bản thân nàng ta là một tiểu cô nương rất văn tĩnh hiểu chuyện, làm gì có nhiều ý nghĩ kỳ kỳ quái quái như vậy!

"Tái giá chính là về sau hắn là a gia của chúng ta." Bản thân Tiêu lão đại có lẽ cũng không phải hiểu rõ hàm nghĩa của tái giá, cho rằng tái giá chính là đổi lão cha đi.

Tiêu lão nhị hiểu rõ gật gật đầu, chuyển hướng Tô Phục hỏi: "Vậy ngươi thích mẫu thân sao?"

"Tiểu lang quân, cầu ngài cùng nô tỳ hồi hậu viện đi." Thị tỳ nhịn không được bật khóc.

Mới một giây đã đổi một cái cha, không biết đợi lát nữa còn sẽ kéo ra chuyện gì nữa, đến lúc đó ngày lành của các nàng liền chấm dứt, các nàng có thể khóc sao.

Nhin mấy thị tỳ khóc như hoa lê dính hạt mưa sau một lúc lâu, Tiêu lão đại mới gật gật cái đầu tự phụ của bé, bò dậy kéo tay Nhược Nhược, nói: "Muội đừng khóc, về sau ca ca bắt éch xanh cho ngươi."

Nhược Nhược thút tha thút thít đi theo hắn ra ngoài, nghẹn ngào nói: "Nhưng ta vẫn muốn gia gia."

Tiêu lão nhị vội vàng chạy theo sau, túm lấy bàn tay khác của Tiêu lão đại, nói: "Ca ca, bỏ mặc a gia mới của chúng ta sao?"

Mặt Tô Phục ngàn năm hàn băng đã tan vỡ, biểu tình vạn phần xuất sắc, ba đứa này thật sự là hài tử sao? Tuôi còn nhỏ đã biết nhiều như vậy thì thôi đi, nhưng chúng toàn biết cái gì vậy?

Ba đứa nhóc vừa làm àm ī vừa chạy mất, trong phòng tức khắc mang vẻ an tĩnh dị thường.

Tô Phục rũ mắt nhìn chằm chằm nước trà đã không còn bốc hơi trước mặt, vuơn tay bung lên. Hắn không biết đã bao lâu không bao giờ ăn đồ qua tay người khác nữa, không uống nước người khác đưa nữa! Lúc đầu chỉ là cẩn thận sợ bản thân có một ngày bị qua cầu rút ván, cho tới bây giờ đã biến thành một loại thói quen vô thức.

Hắn buộc chính mình nhấp một ngụm.

Bỗng nhiên lỗ tai hơi động, nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc kia, tay bung chén hơi run lên, nước vẩy ra vài giọt.

Bước chân kia, quá quen thuộc, trước kia hắn mỗi ngày đều dựa bên ngoài bờ tường Tiêu phủ, muốn nghe thấy một lần mới có thể an tâm.

Tiếng bước chân dừng ngoài chỗ người gác cổng.

"Tô dược sư." Thanh âm thanh lãnh, vẫn như trước kia.

Tô Phục bỗng nhiên cảm thấy chỗ trống trong lòng mình tràn đầy, rời đi mấy năm nay, thứ phảng phất bị thiếu đi, chỉ là ba chữ mà nàng nhẹ giọng

gọi ra này.

Ngược sáng, Tô Phục nhìn thấy một phụ nhân thành thực mỹ lệ, nàng càng động lòng người hơn so với trước kia, biểu tình trên mặt vẫn không phong phú, nhưng nàng cười nhẹ, vẫn có thể trêu chọc được tiếng lòng của hắn như vậy.

"Hiến Lương phu nhân." Tô Phục đứng dậy, hơi chắp tay.

Nhiễm Nhan cười tươi hơn, "Vừa mới sửa trị hai tiểu tử kia, mới đến chậm, vào trong sảnh nói chuyện đi"

Tô Phục gật đầu.

Con đường trong vườn nhỏ hẹp, hắn cùng nàng cách nhau bất quá một thước, có thể ngửi được hỗn hợp hương sữa cùng hương bối lan nhàn nhạt trên người nàng.

"Nghe nói ngươi năm ấy bị thương, có nghiêm trọng không?" Tô Phục khó được chủ động mở miệng khơi mào đề tài.

Nhiễm Nhan nói: "Không phải tổn thương gì ghê gớm, hơn nữa ta trời xui đất khiến mà cứu năm đó Cửu hoàng tử, hiện giờ hắn thành Thái Tử, ta cũng được quan tâm."

Tô Phục không có nghĩa vụ nhất định phải bảo hộ nàng, Nhiễm Nhan biết nếu nói tình hình thực tế, hắn nhất định sẽ áy náy, cho nên mới giấu đi vài chuyện. Cùng Tiêu Tụng ở bên nhau lâu rồi, nàng cũng dần dần học được nên xử sự như thế nào.

Hai người một đường không nói chuyện, vẫn như trước kia, an tĩnh lại không xáu hổ.

Vào trong sảnh ngồi xuống, Nhiễm Nhan hỏi: "Nghe nói ngươi cùng Tân Dương công chúa..."

"Ta hôm nay đưa nàng về, ta chỉ là thấy nàng không còn bao nhiêu thời gian, mang nàng đi xem danh sơn đại xuyên." Tô Phục ngắt lời Nhiễm Nhan. Nhiễm Nhan đã làm vợ người ta, hắn cũng không biết giải thích những chuyện này có lợi gì, chỉ là đơn thuần không muốn làm nàng hiểu lầm.

Hai người đối thoại lại lần nữa kết thúc.

Trước kia, Tô Phục rất thích cảm giác yên tĩnh mà an tâm như vậy, hiện giờ vẫn thích, chỉ là không biết vì cái gì, cứ muốn nói gì đó với nàng, nhưng mà nghĩ tới nghĩ lui, lại chỉ có trầm mặc.

Nhiễm Nhan nhìn nhìn sắc trời, nói: "Sắp trưa rồi, trước kia ăn thịt nướng của ngươi, ngươi còn không có ăn qua đồ ăn ta làm đi? Nhiều năm không thấy, để ta chiêu đãi một lần."

Tô Phục thấy nàng đứng dậy, cũng đứng dậy ngăn cản: "Không cần, ta có chút việc gấp."

Đôi mắt trầm tĩnh của Nhiễm Nhan phảng phất như trong khoảnh khắc liền biết rõ hắn nói dối.

Nàng đến gần Tô Phục, "Ngươi hình như chưa bao giờ thay đổi, nhưng ta mấy năm nay lại thay đổi rất nhiều, ngươi vẫn không biết nói dối, ta biết mà."

Tô Phục nhìn chằm chằm khuôn mặt gần trong gang tấc, trừ một lần tới gần như thế trong Ánh Mai am ở Tô Châu, đã không có lần khác, hắn cảm thấy tim mình đập như sấm, oanh oanh đến trong đầu trống rỗng.

Hắn khó khăn lắm mới kéo được thân hồn mình về, ngay sau đó trên eo đã có thêm một đôi tay. Hắn hơi mở lớn mắt, không thể tin tưởng mà cúi đầu nhìn Nhiễm Nhan đang ôm lấy hắn, hơi chần chờ một chút, cũng vươn đôi tay khẽ run ra nhẹ nhàng đặt lên lưng nàng.

Đây là một cái ôm không chút ái muội, thời gian cũng không dài, chỉ rất nhẹ nhàng, tự nhiên như vậy, phảng phất như chỉ là bạn cũ rất nhiều năm không gặp, đến khi gặp thì ôm nhau một cái.

"Cảm ơn ngươi, A Nhan." Thanh âm Tô Phục khàn khàn rất êm tai.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy mình đã viên mãn. Nàng vẫn ở chỗ này, vẫn là Nhiễm Thập Thất kia. Hắn cũng đã hiểu rõ, bản thân cùng Nhiễm Nhan không chỉ có hơi thở tương tự nhau, cả hai muốn truy tìm cũng tương tự như nhau.

Nơi tâm an này là chốn ngô hương.

Có điều Tô Phục chưa bao giờ hiểu được lòng mình, mà Nhiễm Nhan thì có mục tiêu minh xác mà thôi.

"Mặc kệ ngươi ở nơi nào, ta đều ở Trường An." Hốc mắt Nhiễm Nhan hơi cay, trên mặt mỉm cười với Tô Phục, đây là hứa hẹn và ước định giữa băng hữu với nhau.

Tô Phục hiểu được, trong lòng một nửa trống rỗng, một nửa tràn đầy.

Ra khỏi Tiêu phủ, Tô Phục lần đầu tiên đi chậm như tản bộ ra hướng ngoại ô, hắn làm sao không muốn ở lại ăn một bữa cơm do chính tay Nhiễm Nhan làm? Nhưng hắn không dám, sợ lưu luyến, sợ nhớ mong.

Cái ôm nhẹ nhàng, cùng với câu nói kia, là nhiều nhất mà Nhiễm Nhan có thể cho hắn. Hắn bỗng nhiên nhớ bài thơ Lưu Thanh Tùng ngâm lúc ở trong rừng kia.

Nhân sinh bất tương kiến, động như Tham dù Thương.

Nhân sinh biệt ly, ngươi và ta a, cũng như Tham hành và Thương tinh kia, một đồng một tây, một hiện một ẩn, không thể gặp nhau.

Kim nhật cách sơn nhạc, thế sự lưỡng mang mang.

Hôm nay từ biệt, lại bị núi cao sông dài cách trở, thế sự mênh mang, tương lai không biết sẽ ra sao.

Vô luận thế sự thay đổi như thế nào, cho dù núi cao sông dài, vĩnh bất tương phùng, nhưng mà A Nhan, có câu kia của ngươi, ta an lòng rồi!

Tô Phục lên ngựa, chậm rãi ra khỏi thành.

Liếc mắt nhìn lại thành lâu cao lớn của Trường An, trên mặt tràn ra một nụ cười rạng rỡ, giục ngựa rời đi.

Chương 443: PN 2 - Tang Thần (1)

Tiêu Tụng mang ba đứa nhóc ngồi trên hành lang, nhăn mày, quanh thân đặc sệt hơi thở chua lòm.

Mới vừa nói không tới nhìn lén, mấy hài tử một hai phải kéo hắn đến, giờ thì hay rồi, nhìn xong muốn nuốt không trôi.

Thôi được rồi, kỳ thật Nhiễm Nhan tới gặp Tô Phục là hắn khoan dung rộng lượng cho phép, nhưng mà còn ôm một chút là sao, hắn cho tới bây giờ đâu có đồng ý là có thể ôm? Mà còn là chính thê tử mình chủ động đi ôm người ta, còn có thịt nướng gì kia nữa? Bọn họ trước kia còn cùng nhau nướng thịt!??

"A gia, ngươi đội nón xanh." Tiêu lão đại mắt to ngập nước nhìn Tiêu Tụng tràn đầy thông cảm.

Tiêu Tụng vốn là giận đέ trong bụng, chợt nghe thấy nhi tử mới có năm sáu tuổi của mình nói ra lời kinh thiên địa khiếp quỷ thần như vậy, hắn sững sót một chút, cố nén lại lửa giận sắp bùng lên, hít sâu, dùng ngữ khí bình thản hỏi: "Ai nói cho con mấy thứ như nón xanh này?"

Tuy không cần hỏi Tiêu Tụng cũng biết, trừ Lưu Thanh Tùng ra không có người khác, nhưng hắn phán án tử hình luôn luôn coi trọng chứng cứ vô cùng xác thực.

"Là Khinh Tùng thúc." Tiêu lão nhị lập tức nhận tội.

Tiêu Tụng quắc mắt đứng dậy, xuyên guốc giày sải bước đi ra ngoài.

Vân Lục đang chuẩn bị sai người dọn cơm, thấy Tiêu Tụng, vội vàng khom người hỏi: "Lang quân đi đâu, sắp dùng cơm trưa rồi."

"Không ăn! Tức đều tức no rồi!" Tiêu Tụng còn chưa dứt lời, người đã biến mất trên đường nhỏ.

Vân Lục hồ nghi mà đi vào trong viện, thấy ba cái tiếu gia hỏa đang chống cầm ngòi xóm trên hành lang, liền đi qua, hỏi: "Lang quân sao lại nô giận rồi? Có phải đại lang quân không ngoan hay không?"

Tiêu lão nhị tuy nghịch ngợm, lại hiếu động nhất, nhưng thật đúng là không có bản lĩnh chọc Tiêu Tụng chọc đến bạo táu kia.

Nhược Nhược đáng thương vô cùng mà nhìn Vân Lục nói: "Lục Lục, gia gia đội nón xanh."

"Hả?" Vân Lục há to miệng, tin tức này quá có sức nặng, đặc biệt là được nói ra từ miệng một hài tử nhu thuận.

Chợt Vân Lục phục hồi tinh thần lại, bất mãn mà lẩm bẩm: "Lưu ý thừa cũng thật là, hài tử tuổi này rất dễ nhớ đồ vật, lại đi dạy mấy thứ này!" nàng thở phào một hơi, ngồi trên hành lang, ngược lại rất có hứng thú mà nhỏ giọng hỏi: "Phu nhân cùng Tô lang quân làm cái gì?"

"Ôm một cái." Nhược Nhược ngây thơ hồn nhiên nói.

"Ôm một cái?" Vân Lục đầy mặt khiếp sợ.

Tiêu lão nhị còn đang rối rắm, a gia vì cái gì lại giận?

Vân Lục vội vàng dặn dò ba hài tử: "Chuyện này nhất định không thể nói ra, biết không? Ngàn vạn lần không thể nói cho tổ mẫu và tổ phụ, bằng không các ngươi liền không gấp mẫu thân nữa."

Nhược Nhược gật như gà con mổ thóc, lã chã muốn khóc.

"Ngoan." Vân Lục nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ ba đứa, coi như an ủi.

"Vân Lục, thấy lang quân đâu không?" Nhiễm Nhan từ phòng bếp ra tối. Tuy rằng trong nhà nhiều tôi tớ, nhưng nàng vẫn quen tự mình xuống bếp nấu ăn cho phu quân và bọn nhỏ.

Vân Lục còn chưa trả lời, Tiêu lão đại liền nói: "A gia đi tìm mỹ lang quân kia đánh nhau rồi."

"Cái gì?" Nhiễm Nhan ngẩn ra, lập tức phân phó: "Vân Lục, ngươi trông chừng hài tử cho tốt, ta đi ra ngoài một chút."

Dứt lời rồi vội vàng rời đi.

Văn Lục thanh âm bị nghẹn ở trong cổ họng, vội vàng hỏi Tiêu lão đại, "Lang quân thật sự đi tìm Tô lang quân đánh nhau?"

Tiêu lão đại nhìn bộ dáng khẩn trương của Văn Lục, vô tội lắc đầu, "Khinh Tùng thúc nói, đội nón xanh thì sẽ đánh nhau."

Văn Lục thở dài, tâm cảm thấy Lưu y thừa lần này thật sự thảm.

Nhiễm Nhan hỏi người gác cổng phương hướng Tiêu Tụng rời đi, liền mang theo hai hộ vệ cưỡi ngựa đuổi theo.

Một đường loáng thoáng có thể thấy thân ảnh Tiêu Tụng, nhưng vì mùa thu nhiều người ra cửa du lịch, Nhiễm Nhan không muốn tạo ra bát quái gì kiểu như "Tiêu Thị lang vô tình bôn tẩu, Hiền Lương phu nhân giục ngựa truy phu".

Thẳng đến gần chùa Từ Ân, lại mất dấu. Nhiễm Nhan đang sốt ruột, lại thấy Lưu Thanh Tùng cưỡi ngựa lắc lư đi đến, "Cửu tầu ngươi cũng tới dạo chơi mùa thu?"

"Ừm." Nhiễm Nhan có lệ mà đáp một tiếng, nhìn thoáng qua phương hướng hắn đi tới, nói: "Ngươi hẹn người của Thái Y Thự đến đây uống rượu, bây giờ mới đến?"

"Không phải, ta sáng nay gặp được Tô đại hiệp đưa Tấn Dương công chúa trở về, ta liền giúp hắn đưa công chúa vào trong cung." Lưu Thanh Tùng xuồng ngựa, "Ta trở về nhìn một cái xem mọi người tan chưa, hắc hắc, thuận tiện cọ Tùy Viễn một bữa cơm."

Nhiễm Nhan nhíu mày, "Hắn còn cần cọ cơm, ngươi lại tới cọ hắn?"

"Nhà ta phu nhân dạy dỗ rất tốt, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm." Lưu Thanh Tùng mang vẻ mặt đau khổ bất đắc dĩ nói.

Nhắc tới Tang Thần, Nhiễm Nhan vừa nhìn quanh tìm tung tích Tiêu Tụng, vừa thuận miệng hỏi: "Hắn còn chưa theo nương tử Đỗ gia?"

Lưu Thanh Tùng nghe Nhiễm Nhan nói, lập tức quét đầy một mặt chua xót, cười ha ha nói: "Cứu tẩu, người cái chữ 'theo' này dùng rất tốt, sau khi Lý thị cùng Đỗ thị lui hôn, nương tử Đỗ thị liền có chút điên khùng, bất quá... người có cảm thấy vị nương tử kia cũng là xuyên tới hay không?"

"Trên thế giới này có nhiều chuyện ly kỳ như vậy sao?" Nhiễm Nhan không tin.

Lưu Thanh Tùng nói: "Cái này còn tính là ly kỳ sao? Đại Đường là thời đại chạm tay là b้อง cõi nào, không trung đã sớm như cái sàng, bao nhiêu cũng không kỳ quái, bất quá hành vi tác phong của vị nương tử này, thật sự không giống như là phái hào phóng của chúng ta."

"Không phải Tang Thần thì không gả, chuyện này còn không tính là hào phóng?" Nhiễm Nhan cảm thấy cái này mà còn không tính là hào phóng, vậy cái gì mới tính hào phóng?

"Người có biết nàng vì sao không phải Tang Thần không gả hay không?" Lưu Thanh Tùng nói.

Nhiễm Nhan lắc đầu.

Lưu Thanh Tùng dừng ngựa, "Ta nói với ngươi, cô nương kia nói, bởi vì Tang Thần nhìn thấy mặt nàng. Ta cân nhắc, hoặc là bị chuyện từ hôn đả kích đến điên rồi, hoặc là xuyên qua. Ta dùng logic tới phân tích, khả năng thứ hai còn lớn hơn..."

"Logic của ngươi?" Nhiễm Nhan liếc hắn một cái, không phải Nhiễm Nhan khinh thường hắn, mà là hắn trước nay chưa hề nghĩ chuyện gì theo logic.

"Nếu có hứng thú, ta có thể phân tích một chút cho ngươi nghe." Lưu Thanh Tùng cười tุม tím nói.

"Không có hứng thú." Nhiễm Nhan biết dù mình nói thật, Lưu Thanh Tùng vẫn sẽ không nín được.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, liền nghe Lưu Thanh Tùng tiếp tục nói: "Vì Đỗ nương tử kia, vốn dĩ rất đanh đá, bị từ hôn chỉ có thể làm ra hai việc, không phải nâng dao đi chém Đức Kiến thì là nâng dao đi chém Đức Kiến, cho nên mới nói, nàng nếu có thể đã bị đả kích đến điên rồi, ta Lưu Thanh Tùng một đời anh danh để ở đâu? Chân tướng chỉ có một..."

Thanh âm Lưu Thanh Tùng đột nhiên nghẹn lại, nhìn xa xa chừng ba trượng, Tiêu Tụng đang dựa trên thân cây, bên môi mang nụ cười nguy hiểm.

"Cửu tẩu, ta bỗng nhiên nhớ ra, phu nhân nhà ta kêu ta đi đỡ đẻ." Lưu Thanh Tùng lướt xoay người lên ngựa, đang chuẩn bị chạy trốn, phía sau truyền đến thanh âm chậm rì rì của Tiêu Tụng, "Thoát được hôm nay, thoát được ngày mai sao?"

Nhiễm Nhan thầm nghĩ, không phải tìm Tô Phục đánh nhau sao? Nhìn thế nào cũng như là tìm Lưu Thanh Tùng tính sổ!

Lưu Thanh Tùng chậm rì rì xuống ngựa, "Cửu Lang, ta trên có nhạc phụ nhạc mẫu, dưới có hài nhi chưa sinh ra, lưu ta một cái mệnh để ta nhìn nhi tử tương lai một lần đi."

Tiêu Tụng nhăn mày, lạnh lùng nói: "Ngươi đã dạy cho nhi tử ta mấy thứ tào lao gì?"

Lưu Thanh Tùng nghĩ cũng chưa nghĩ nói luôn: "Ngươi nói là ngày nào?" nói xong thấy sắc mặt Tiêu Tụng càng đen, lập tức nói: "Ngày nào ta cũng không dạy bọn họ lung tung."

"Ừm, ta quyết định không sửa trị ngươi." Trên mặt Tiêu Tụng bỗng nhiên nở nụ cười ôn hòa.

Lưu Thanh Tùng nhìn đến cả người phát mao, nửa điểm cũng không có cảm giác vui sướng khi được giải thoát.

Tiêu Tụng nói tiếp: "Ta là đối với sửa trị hài tử sắp sinh ra của ngươi hứng thú hơn nữa."

Chương 444: PN 2 - Tang Thần (2)

Lấy hiểu biết của Lưu Thanh Tùng đối với Tiêu Tụng, lời này tuyệt đối không phải nói giỡn.

"Phu nhân, hối phủ." Tiêu Tụng nói.

Nhiễm Nhan thấy sắc mặt Tiêu Tụng không tốt lắm, nghĩ sơ sơ, liền minh bạch hắn đây tất nhiên là nghe lén đói thoại của nàng cùng Tô Phục. Thầm nghĩ, Tô Phục khẳng định đã sớm biết, nếu không cũng sẽ không đi gấp như vậy.

Giữa nàng cùng Tô Phục cho dù băng phẳng, nàng lại không thể bởi vậy mà coi như đương nhiên, dù gì với tính tình Tiêu Tụng, có thể nhường nhịn đến mức này, đã là rất khó.

"Phu quân." Nhiễm Nhan đuổi theo Tiêu Tụng, cầm tay hắn, "Ghen?"

Tiêu Tụng cảm thụ lòng bàn tay mềm mại, không tự chủ được mà cầm ngược lại, "A Nhan, nếu có kiếp sau, ngươi cũng không được để ta một mình."

"Đời này còn chưa qua xong, ngươi liền nghĩ đến kiếp sau rồi." Nhiễm Nhan nói.

"Ta sợ trong lòng ngươi đem kiếp sau của mình hùa cho người khác." Tiêu Tụng nhìn về phía nàng.

Lá rơi xào xác.

Lưu Thanh Tùng nhìn hai người kia, mặt nhăn túm.

Sau một khắc, trong chùa Từ Ân.

Lưu Thanh Tùng khóc lóc thảm thiết, "Đáng thương cho hạt thông* nhà ta, còn chưa sinh ra liền chung định gặp nạn, Cửu Lang gia hỏa mất nhân tính

này, làm việc chưa bao giờ chọn thủ đoạn, đối với em bé cũng tàn nhẫn như thế, ta nguyên rủa hắn, làm Nhiễm Nhan không mấy ngày liền cùng Tô Phục tư bôn!"

*này bản Trung là Tùng tử, hạt thông khá cute nên để luôn

Tang Thần ngồi đối diện hắn, khép tay áo mang vẻ mặt rồi răm mà nhìn hắn.

Lưu Thanh Tùng còn khóc một lúc lâu, đã không được đến an ủi, cũng không có ai cùng chung kẻ địch, cảm thấy quá vô nghĩa, không khỏi sờ soạng trên mặt, nói: "Ngươi nói một câu đi a!"

"Tại hạ đang cảm thấy mình tâm tư xáu xa, đang hướng Phật Tổ cáo tội." Tang Thần nói.

"Ngươi nói một chút, ta giúp ngươi bình luận, nói không chừng cũng không tính là xáu xa đâu!" Lưu Thanh Tùng thích nhất là chuyện xáu xa.

Tang Thần mím môi, chần chờ một chút, nói: "Tại hạ mới vừa rồi suy nghĩ, nếu ngươi đã nguyên rủa, có thể hay không sửa thành Nhiễm nương tử cùng tại hạ tư bôn?"

Lưu Thanh Tùng hít hít cái mũi đang nghẹt, "Suy nghĩ này một chút cũng không mới mẻ, ta nói ngươi bình thường một chút đi được không, chú ý nhibi ta đi! Ta là đang tố khổ với ngươi a!"

Chú ý con của hắn? Tang Thần suy nghĩ một hồi mới nói: "Vì sao gọi là hạt thông? Sóc ăn hạt thông, không phải lợi hại hơn sao?"

Lưu Thanh Tùng sững sốt, chợt chồm về phía trước, "Ý tưởng này của ngươi ngộ a! Bất quá hạt thông cũng không phải là tên, chính là gọi tắt của con của Lưu Thanh Tùng. Ngươi nói một chút, ngoại trừ sóc ra còn có tên gì hay không?"

"Ta...ta chỉ là đột nhiên nghĩ ra." Tang Thần quắn bách nói.

Lưu Thanh Tùng đang muốn tiếp tục truy vấn, bên ngoài có một hòa thượng mập mạp xướng phật hiệu, "Sư thúc, nương tử Đỗ gia tới."

Tang Thần hoảng hốt, lập tức đứng dậy, "Khinh Tùng, ngươi...ngươi nói ta...nói ta..."

"Nói ngươi không ở đây?" Lưu Thanh Tùng hỏi.

"Đúng đúng đúng." Tang Thần liên tục gật đầu, xoay người chạy qua hướng bên kia, kinh Phật rơi rụng đầy đất.

Lưu Thanh Tùng duỗi tay nhặt kinh Phật lên đặt lại trên bàn, vừa ngẩng đầu, liền thấy ngoài cửa một nữ tử mặc bộ áo váy giao lãnh màu hổ phách nhạt đứng ngay cửa.

Nàng mang khăn che mặt, Lưu Thanh Tùng chưa thấy rõ, nhưng với nhiều năm kinh nghiệm của hắn, bộ dáng nữ tử này tất nhiên là không tồi.

Nữ tử thấy hắn, vội vàng tránh đến một bên, nhẹ giọng hỏi: "Tang tiên sinh có ở đây không?"

Lưu Thanh Tùng nói: "Hắn vừa mới đi rồi."

"Nô biết tiên sinh sẽ trốn, bởi vậy viết phong thư, có thể nhờ ngài chuyển giao cấp tiên sinh được không?" Đỗ nương tử nói.

Loại chuyện này, Lưu Thanh Tùng thích làm nhất, lập tức đáp ứng: "Có thể vì Đỗ nương tử công hiến sức lực, tại hạ cảm giác sâu sắc vinh hạnh."

Đỗ nương tử đẩy từ kẹt cửa vào một phong thư.

"Đỗ nương tử có còn lời gì muốn dặn dò không?" Lưu Thanh Tùng rất tò mò, bốn năm trước Đỗ nương tử đã mười sáu tuổi, hiện giờ đã là thiếu nữ lớn tuổi hơn hai mươi, trên cơ bản đã coi như tìm không được nhà chồng tốt, lòng nàng đối với Tang Thần thật đúng là đủ kiên quyết.

Thanh âm Đỗ nương tử ấm đạm, "Không có, làm phiền ngài."

Lưu Thanh Tùng thấy bóng dáng mảnh khảnh kia đứng dậy, liền hỏi: "Đỗ nương tử có muôn biết Tùy Viễn vì sao không muốn cưới ngươi?"

Đỗ nương tử dừng bước chân, lại ngồi quỳ xuống, "Thỉnh tiên sinh không tiếc chỉ giáo."

"Kỳ thật nửa năm trước ta đã biết hắn đối với người có tâm tư khác, chỉ là con người hắn cố chấp, trước kia hắn luyến mộ một nữ tử, sau đó nàng kia đã gả cho người khác, hắn liền tính toán thanh đăng cổ phật cả đời này, hắn nhận định mình đối nàng kia là quyết chí không thay đổi, cho nên mặc dù đối với người động tâm, cũng sẽ không thừa nhận." Lưu Thanh Tùng coi như hiểu rõ tính tình của Tang Thần.

Đỗ nương tử trầm mặc một lát, mới nói: "Tiên sinh có biện pháp gì không?"

"Có." Lưu Thanh Tùng cười nói, lại không nói ra.

"Tiên sinh muốn nô làm cái gì?" Đỗ nương tử hỏi.

Lưu Thanh Tùng trong lòng thầm khen, cô nương này thật ra khá biết điều, liền cũng không làm khó, nói thẳng: "Nói cho ta, thân phận thật sự của ngươi."

"Thân phận...thật sự?" Đỗ nương tử lâm bẩm tự nói, "Ta không phải Đỗ gia nữ nhi sao...?"

"Đỗ nương tử có thể suy xét một chút." Lưu Thanh Tùng nói.

"Không, không cần suy xét." Đỗ nương tử lập tức nói.

Nàng thở dài, đem tiền căn hậu quả nói ra.

"Ta nhớ rõ mình là Đỗ gia nữ nhi, cha ta là Đề Hình quan họ Đỗ tên Huy, nhà chồng họ Tang, phu quân chính là tướng quân đóng ở biên quan, ta gả qua nhưng chưa từng gặp hắn. Ba năm sau, lại nghe nói hắn đã chết trận sa trường, cả thi cốt cũng chưa tìm thấy, chỉ có một thân áo giáp tàn phá nhập liệm...ta không cam lòng, mới mang gia bộc đi đến chiến trường nhặt thi cốt cho hắn, vô ý bị té từ trên núi xuống, hết thảy liền thay đổi. Cha ta biến thành Đỗ tướng, ta không quen biết người bên cạnh, nhưng bọn họ đều nói cho ta, ta bất quá là nằm mơ thôi. Ngài cũng không tin đi?"

"Ta đã có rất dài một đoạn thời gian không tin." Lưu Thanh Tùng cảm thấy rõ cuộc tìm được một tri kỷ. Người khác đều coi chuyện xuyên qua như cơm bữa, thực tế cũng đúng là chuyện thường ngày, nhưng chỉ có hắn như Trang Chu mộng điệp, rất nhiều năm phân không rõ hư thật.

Ngoại trừ Tống triều, Lưu Thanh Tùng tạm thời còn chưa nghĩ ra triều đại nào còn có chức Đề hình quan. Hắn không khỏi hỏi: "Vậy...ngươi không nên vì phu quân thủ tiết sao?"

Đỗ nương tử nói: "Lang quân nhà ta đã tạ thế, ta vì sao không thể tái giá? Còn nữa, ta hiện giờ đã không phải ta lúc trước, thế sự biến hóa đều có định số, có lẽ là trời cao thương ta, cho ta đến kiếp trước gặp gỡ lang quân."

Nhớ ra Tống triều gọi trượng phu là "lang quân", Lưu Thanh Tùng nhất thời có chút hỗn loạn, gãi gãi đầu, nói: "Thôi thôi, ta đau đầu quá, ta nói với ngươi..."

Lưu Thanh Tùng cứ như thế như thế như vậy mà nói một hồi, rồi để tự Đỗ nương tử suy nghĩ, còn mình thì phát tay áo đi về nhà.

Hắn trước kia cảm thấy, nữ tử Tống triều đều là bị nhốt trong nhà bó chân, vì đèn thờ trinh tiết mà mệnh cũng không cần, nhưng sau khi trò chuyện với Đỗ nương tử, cảm thấy suy nghĩ của mình thật sự là quá nông cạn.

Bất quá, nam nữ Tống triều rộng rãi thật ra là có. Theo như Lưu Thanh Tùng thấy, tính tình Đỗ nương tử này chính là lễ giáo cũng áp không được nội tâm phóng khoáng!

Lời editor: bà con còn nhớ cái nghiên thời Đường đè từ thời Tống đập vỡ gáy tiền sỹ Nghiêm thời Mác lê nin không? ☺

Quan Đề Hình là chức vụ cũng giống như Tiêu cảnh quan của A Nhan vậy ^^, mọi người thích thì có thể tìm bộ 'Tẩy Oan Tập Lục' trong hệ liệt 'Sai giá tàn nhan' của Thiển Lục mà đọc, hai chị đẹp pháp y – nữ cảnh trong hệ liệt này hên hơn A Nhan với Vân Lâm nhiều, chắc tại vì chị đại nữ cảnh trong đó có giá trị bạo lực quá cao, cả hai đều bị lôi về chung một chỗ, đâu đó thời Tống, còn được gặp nhau rồi hợp tác phá án nữa.

Thương Tiêu Tiêu ghê, đời này đã lo giành phần cho đời sau, mà sợ cũng phải, ai biết được... =]]

Chương 445: PN 2 - Tang Thần (3)

Tang Thần làm ô ở Tàng Kinh Các, thảng đến khi sắc trời tối mịt, tiểu sa di đến gọi hắn đi ăn cơm chiều, trái tim treo cao mới buông xuống một chút.

Cơm chiều qua đi, Tang Thần quay lại trúc xá lấy quần áo đi tắm. Một mình hắn ở trong cái góc hoang vu ở sau chùa, trù trì phân cho hắn một miếng đất, dùng để trồng chút rau dưa. Ngày thường hắn sẽ giúp trong chùa sao chép kinh thư, không có tiền, nhưng một ngày được ba bữa cơm.

Thú duy nhất cùng hắn sớm chiều làm bạn, là con lừa để cưỡi khi còn làm tiên sĩ ở Thái Học lúc trước.

Thư sinh cả Đại Đường đều vô cùng đau đớn, một Tang Tùy Viễn kinh tài tuyệt diễm như vậy đã chôn vùi cuộc đời vào trong kinh văn, cũng không nhận lời mời của bất cứ ai, không viết văn chương, không ngâm thơ, chỉ ngẫu nhiên vẽ tranh, ghi chép lại kỳ phổ vừa nghĩ ra để tống cổ thời gian, nhưng cũng không mua bán hoặc tặng cho ai. Trong khoảng thời gian ngắn, tranh chữ, bản thảo của Tang Tùy Viễn đều tăng giá cao, đặc biệt là nghiên mực bùn lăng hoa lan do hắn thân thủ làm, bên dưới có khắc thơ từ đã lên đến bạc triệu, biến thành vật phẩm xa xỉ nhất trên bàn của các quý tộc. Nhưng cũng đều là ra giá cũng không ai bán, người có được mây thú này, đương nhiên sẽ không bán ra ngoài.

Nhưng tất cả những chuyện này, Tang Thần đều hồn nhiên không biết. Hắn đối với cuộc sống hiện tại rất vừa lòng, ăn chay, niệm kinh, một thân nhẹ nhàng. Ngẫu nhiên còn nhớ tới khuôn mặt của Nhiễm Nhan, nhưng cũng đã không thể động đến lòng hắn, khi ngẫu nhiên gặp nhau, bất quá là chào một tiếng phật hiệu, làm một cái Phật lễ.

Có điều, Tang Thần không tin lòng mình dành cho nàng đã bình đậm, hắn vốn cho rằng, sẽ là nhất sinh nhất thế.

Trong ánh sáng mông lung, Tang Thần cởi guốc giày, mò mẫm đi vào phòng.

Đang chuẩn bị đi đến chỗ bình phong lấy xiêm y, trên eo bỗng nhiên có thêm một đôi tay, ngay sau đó một thân hình mềm mại dán lên sau lưng, "Tang tiên sinh."

Là nương tử Đỗ gia! Tiếng la của Tang Thần nghẹn trong cổ họng, hắn vội nói: "Đã muộn rồi, người như thế nào còn ở nơi này?"

"Ta cứ tưởng, chờ một chút ngươi sẽ trở về, không nghĩ tới bất tri bất giác trời đã tối." Đỗ nương tử rất hiểu tính tình của Tang Thần, chuyện tào lao như vậy, người khác không tin, nhưng hắn nhất định sẽ tin.

"Ngươi buông ta ra đã." Trong bóng đêm, mặt Tang Thần trừng đến đỏ bừng, cảm giác thân thể mềm mại trên lưng giống như bàn ủi, nóng đến cả người hắn nóng lên theo.

"Nơi này quá hoang vắng, một mình ta rất sợ hãi, ngươi đáp ứng ta không chạy, ta liền buông ngươi ra." Thanh âm Đỗ nương tử nghẹn ngào.

"Ừm." Tang Thần đáp ứng.

Tang Thần người này có cái ưu điểm rất lớn, đó là một lời nói một gói vàng. Đỗ nương tử không hề nghi ngờ lời hắn nói, vui vẻ buông tay, tâm cảm thấy biện pháp của Lưu Thanh Tùng quả nhiên là dùng được, vì thế nàng đổi với những bước tiếp theo càng tin tưởng.

Tang Thần mò ra mồi lửa, thắp đèn lên.

Ánh sáng mỏng manh chiếu lên căn phòng nhỏ hẹp, hắn không dám xoay người sang chỗ khác, suy nghĩ một lát, nói: "Đỗ nương tử, sắc trời đã tối, phuờng môn sợ cũng đã đóng, nhưng nếu ngươi ở nơi này, lại có ảnh hưởng đến thanh danh, ta đưa ngươi qua Thanh Âm am ở tạm một đêm đi."

"..."

Sau một lúc lâu Tang Thần vẫn không nghe trả lời, không khỏi xoay người lại.

Dưới ánh sáng ấm áp, nữ tử mặc một thân váy giao lãnh màu hổ phách đứng cô đơn, trên mặt che lụa mỏng, nhìn không rõ, nhưng tựa hồ từ trong xương cốt phát ra một vẻ cô tịch, trong vẻ cô tịch lại lộ ra vẻ dịu dàng, tựa như một khối mỹ ngọc.

Đỗ nương tử hơi cúi đầu, "Thanh Âm am quá xa."

Tang Thần phục hồi lại tinh thần, câu nệ nói: "Không xa! Không xa! Đi qua hai cái đỉnh núi liền đến."

Lúc đến nơi thì trời cũng đã sáng đi! Lưu Thanh Tùng dạy nàng bá vương ngạnh thượng cung, Tang Thần là người rất có ý thức trách nhiệm, mặc kệ có phải là nàng chủ động hay không, hắn đều sẽ nhận trách nhiệm.

Nàng từ lần đầu tiên nhìn thấy Tang Thần, liền không có cách xóa đi thân ảnh của hắn trong lòng nàng, trong bốn năm qua, trong nhà đã tìm vài mối cho nàng, nàng tình nguyện giả ngày giả dại cũng tuyệt đối không chịu gả, hiện giờ đã đến tuổi này, lúc mới đầu thật muốn bỏ qua liêm sỉ, dựa theo biện pháp Lưu Thanh Tùng mà làm, nhưng nhìn đôi mắt trong vắt của Tang Thần, chỉ có thể thở dài, hơi khom người, "Làm phiền Tang tiên sinh."

Tang Thần nở nụ cười, tìm một kiện áo choàng từ trong phòng, "Đêm dài lộ trọng, nương tử phủ thêm đi."

Tim nàng bỗng nhiên lạc mất nhịp, ở quê nhà của nàng, nương tử có nghĩa là phu nhân. Tới Đại Đường bốn năm, nàng đã sớm quen với xưng hô "lang quân" "nương tử" như vậy rồi, trong nhà phó tì cũng đều gọi "nương tử, nương tử", có điều khi nghe Tang Thần gọi như vậy, nàng vẫn không thể không chê được mà mặt đỏ tim đập.

"Ta tên Giang Ly." Đỗ nương tử bao áo choàng lên người mình, áo có mùi bồ kết nhàn nhạt.

"*Hỗ giang ly dù tích chỉ hè, nhận thu lan dĩ vi bội.*" Tang Thần tự nhiên hơn một chút, "Là cái tên lịch sự tao nhã."

"Giang Ly, tương ly, phụ thân ta lúc đầu cũng là bởi vì như vậy mới lấy tên này cho ta, nhưng sau đó lại cảm thấy không tốt." Đỗ Giang Ly cười nói.

*chữ 'giang' đồng âm với chữ 'tương', tương ly là xa nhau

Tang Thần thấp đèn lồng lên, đang muốn ra cửa, bỗng nhiên dừng bước chân, thận thùng nói: "Nương tử có biết đường không?"

Đỗ Giang Ly lắc đầu.

"Chờ một chút." Tang Thần vội vội vàng quay vào trong, ở trong phòng lăn lộn một phen, mới cõng một cái bao lớn đi ra, thấy Đỗ Giang Ly tròn mắt kinh ngạc nhìn hắn, rất là ngượng ngùng giải thích, "Chuyện nhận biết đường của ta từ trước đến nay không được tốt, có điều nương tử yên tâm, trong vòng nửa tháng tuyệt đối có thể đến."

"Vậy là tốt rồi, chúng ta đi nhanh đi." Khóe môi Đỗ Giang Ly sau lớp khăn che mặt cong lên, đây thật đúng là cái ưu điểm lớn, chỉ cần nghe hắn kêu thêm vài lần tiếng "nương tử", lạc đường một hai năm cũng được.

Nửa canh giờ sau.

Hoàn toàn nằm trong dự kiến - lạc đường.

Bất quá cũng may là một người đang hy vọng sẽ lạc đường, một người cực kỳ có kinh nghiệm lạc đường, không có ai kinh hoảng.

"Lang quân, trong rừng này có mãnh thú không?" Đỗ Giang Ly trực tiếp sửa miệng, dù sao Tang Thần cũng không biết nàng kêu lang quân là có ý gì.

Mặt Tang Thần trắng bệch, "Hắn là không có đi, nghe nói quan phủ mỗi năm đều sai người đến đây vây bắt."

Nơi này còn ở bên trong thành Trường An, cho nên triều đình không có khả năng để cho trên núi có mãnh thú, vạn nhất chúng xuống núi làm hại người thì làm sao bây giờ? Bởi vậy nhiều lần phái quân đội lên núi tru sát hết mãnh thú trên núi, không quá dễ gấp được dã thú như sói, hổ linh tinh.

Đi đến nửa đêm, hai người bàn nhau nghỉ một chút bên cạnh bờ nước.

Tang Thần hỏi: "Nương tử có đói bụng không?"

Đỗ Giang Ly gật đầu, nàng bữa trưa bữa tối đều không có ăn.

Một khi ra ngoài, Tang Thần chuẩn bị luôn rất sung túc, vì thế móc màn thầu ra đưa cho Đỗ Giang Ly.

Đỗ Giang Ly cầm màn thầu, cởi khăn che mặt xuống, cắn một miếng nhỏ.

Tuy là trong bốn năm qua đều truyền ra Đỗ Giang Ly không phải hắn thì không gả, nhưng thực tế thì đây vẫn là lần đầu tiên Tang Thần thấy rõ dung mạo của nàng. Rất đẹp, là vẻ đẹp mà hắn chưa bao giờ gặp qua.

"A di đà phật." Tang Thần bỗng nhiên xướng phật hiệu.

Đỗ Giang Ly đầy mặt không thể hiểu được nhìn hắn một cái, đang rối rắm làm sao để xử lý mảnh vụn màn thầu dính đầy tay, bỏ vào trong miệng thì có chút chướng tai gai mắt, ném đi thì hắn có thể nói nàng lãng phí đồ ăn hay không?

Nghĩ nghĩ, nàng rải vụn bánh vào trong nước.

Tang Thần rũ mắt, thấy trong nước có cá bơi tới, hơi mỉm cười, vừa định khen Đỗ Giang Ly một câu thiện lương, lại nghe nàng vuimừng nói: "Có cá a lang quân, ta biết xiên cá, chúng ta làm cá nướng ăn đi!"

Chương 446: PN 2 - Tang Thần (4)

"Nương tử, tại hạ không sát sinh, cũng không thể nhìn người sát sinh." Tang Thần nhíu mày.

Đỗ Giang Ly vốc một vốc nước, "Được thôi, không sát thì không sát, nhưng nếu sau này ta muốn ăn thịt thì sao?"

Tang Thần nghĩ nghĩ, "Đi tịu lâu?"

"Nói cũng đúng, lúc này ta tạm nhịn vậy, kỳ thật ta cũng không thường sát sinh." Đỗ Giang Ly nói xong, thấy sắc mặt Tang Thần không được tốt lắm, mới sửa miệng nói, "Tù giờ sẽ không sát sinh! Tố mẫu của ta cũng tin Phật."

Tang Thần gật gật đầu, căn bản cũng không biết là lão thái thái Đỗ thị mấy chục năm trước đã không còn ở nhân thế nữa rồi.

"Lang quân." Đỗ Giang Ly gọi một tiếng. Trong lòng nghĩ, có cần trật cái chân, vẹo cái eo không? Dù sao thì ở nơi hoang sơn dã lĩnh này cũng không ai thấy. Còn chuyện thanh danh gì đó, thời khắc mà nàng kiên trì chỉ gả cho Tang Thần cũng đã không còn rồi, lại thêm chuyện huynh trưởng Đỗ Hà của nàng mưu phản, những ngày của nàng trôi qua cũng đã rất khó khăn, nếu không dựa vào công lao của vị phụ thân đã chết kia, cộng thêm nàng giả ngây giả dại, giành được chút thương xót, chỉ sợ là đã bị quan phủ cường ép phối hôn rồi.

Đường triều có quy định như vậy, nữ tử quá 18 chưa gả, phải chịu quan phủ phối hôn.

Lần này mất tích với Tang Thần chừng nửa tháng, dù Tang Thần nổi danh quân tử, cũng không thể bảo đảm cho thanh danh của nàng.

Nàng bên này đang nghĩ đến thất thần, quên mất là đang ngồi bên bờ nước, chờ đến lúc có phản ứng, đã bị trượt xuống, chỉ nghe tiếng Tang Thần la lên.

Um!

Bọt nước bắn tứ phía, toàn thân Đỗ Giang Ly bị nước lạnh bao vây, nàng đang định bơi lên, nhưng tâm nghĩ đây là cái cơ hội tốt, có thể không cần trật chân trật eo rồi, liền giả vờ quấy đạp kêu cứu.

Đỗ Giang Ly loáng thoáng nghe tiếng rơi xuống nước, mỉm cười, chuẩn bị biểu diễn tiếp, lại nghe Tang Thần nói, "Nương tử, tại hạ không biết bơi, cứu không được ngươi, nhưng tại hạ có thể chết cùng."

"Khụ!" Đỗ Giang Ly bị sắc nước một cái, quay đầu lại nhìn về hướng Tang Thần, liền bơi qua phía đó, vươn tay kéo lấy hắn, "Phi! Cái gì mà chết với không chết, con sông nhỏ như vậy mà còn dìm được ta, ta cũng không còn mặt mũi nhìn mặt cha mẹ dưới suối vàng."

Tang Thần thoát nhìn gầy yếu nhã, kỳ thật thân hình không nhẹ, bình thường cũng có làm vườn làm ruộng, thân thể rất có trọng lượng. Đỗ Giang Ly dùng hết sức bú sữa mẹ mới kéo được hắn vào bờ. Cũng may Tang Thần cho là mình đã chết, không vùng vẫy giãy dụa, nàng chẳng qua là phải kéo nặng mà thôi.

Đỗ Giang Ly lôi Tang Thần lên bờ, thoát lực mà nambiên luôn lên người hắn, thở dốc một hồi, duỗi tay vỗ vỗ lên mặt hắn, thấy hắn mở mắt ra, không khỏi có chút bực bội, "Ngươi muốn chết đến như vậy sao?!"

"Sống cũng không có gì vui, chết cũng không có gì buồn." Tang Thần nói.

Tuy Tang Thần nói như vậy, nhưng sâu trong nội tâm hắn lại không nghĩ vậy. Hắn luôn cảm thấy bản thân hắn sẽ yêu Nhiễm Nhan cả đời, nhưng hắn phát hiện tình cảm hắn dành cho nàng bắt đầu nhạt đi, nên mới muốn hủy hoạt bản thân.

Khi đó cho rằng sẽ trung trinh bất biến, tình cảm đời này sẽ không thay đổi, nhưng thời gian bốn năm cũng không giữ vững được, làm Tang Thần đối với bản thân sinh ra hoài nghi. Bởi vì không muốn đối diện với việc mình sinh ra tình cảm với Đỗ Giang Ly, ngay lúc buông xuống kia, hắn thực sự nghĩ mình bồi nàng chết chung, cũng không phải là chuyện gì tồi tệ.

Hắn vẫn cứ luôn rối rắm, nghĩ thôi cứ chết cho rồi, không phải sống mà mang tâm sự nặng nề như vậy nữa.

"Ta còn không đến mức bi quan đi tìm chết, người còn trẻ, danh tiếng lại vang dội, nương tử cả thành mê mẩn người như vậy, người chết cái gì hả!!" Đỗ Giang Ly bức bối nói.

Chuyện này đâu phải Tang Thần không biết, hắn quay đầu đi, không nhìn nàng.

Dưới ánh trăng, trên mặt của hắn, từng giọt nước phát sáng lấp lánh, làm tôn lên làn da mà nhạt một chút thì quá trăng, sẫm một chút thì quá đen của hắn, nhìn rất thu hút.

Đỗ Giang Ly cảm thấy mình vừa mới ăn xong màn thầu, chưa uống nước, miệng bắt đầu khô, có chút khó chịu, nhịn không được cúi đầu xuống hút những giọt nước lấp lánh trên mặt hắn.

Tang Thần đờ người, toàn thân cứng ngắc, xúc cảm âm mềm trên mặt làm đáy lòng hắn sản sinh ra cảm giác tê dại, rất nhanh đã lan khắp toàn thân, hắn muôn đầy nàng ra, nhưng từ chi lại mềm nhũn.

Đỗ Giang Ly vừa mới bị dung sắc của hắn dụ dỗ, ngay lúc môi lưỡi chạm tới mặt hắn, mới hồi thần lại, nhưng thấy đã đến mức này rồi thì không lùi bước nữa.

Nàng lấy can đảm hôn loạn xạ lên mặt hắn một hồi, thấy hắn vẫn chưa đầy nàng ra, càng không nỡ rời đi, mới hôn lên miệng hắn.

Đỗ Giang Ly cảm thấy bản thân nàng dù gì cũng coi như là đã kết hôn rồi, tuy cả mặt mũi truetong phu cũng chưa nhìn thấy, nhưng chí ít là đã xem qua quyển sách nhỏ áp đáy rương kia, cũng coi như có kinh nghiệm phong phú, cho nên dùng hết thực lực ra để câu dẫn Tang Thần.

Trên thực tế thì nàng chỉ dựa theo bản năng mà hôn mút, cắn phá loạn xạ, nhưng đối với người không có chút kinh nghiệm nào về phương diện này như Tang Thần, thì đã tạo được cảm giác ngây ngất rồi.

Y phục hai người ướt mèp, dán sát lên thân thể, khoảng cách giữa hai thân hình gần như không có, nàng có thể cảm nhận được lòng ngực rắn chắc của hắn, hắn cũng có thể cảm giác được sự mềm mại của nàng.

"Hừm?" Đỗ Giang Ly cảm thấy có thứ gì đó cứng cứng chọc lên đùi nàng, động tác khụng lại một cái, vô ý thò tay xuống muôn tóm lấy nó kéo ra, mới phát hiện là nó ở dưới lớp y phục của Tang Thần, mới tò mò duỗi tay mò mò vài cái.

"Uhm..." Tang Thần nhịn không được phát ra một tiếng rên.

Mặt Đỗ Giang Ly xoát một cái đỏ bừng như muôn nhỏ máu, vì tiếng rên vừa rồi của Tang Thần, mà cũng là vì nàng đã biết thứ kia là cái gì.

Nàng dùng toàn bộ lý trí còn sót lại ép mình nǎm lấy nó, rồi sao nữa? Nên làm cái gì đây?

"Lang quân." Toàn thân Đỗ Giang Ly nóng rực, có chút gấp gáp mà gọi Tang Thần một tiếng, lại ngoài ý muốn nghe giọng mình biến kiều my.

Đầu óc Tang Thần đang hồn hòn trầm trồ, nghe thấy thanh âm này, càng cǎng không nổi nữa, chỉ cảm thấy thủ phạm chính làm cho toàn thân hắn vô lực chính là hai khối mềm mại đang dán lên ngực hắn kia, mắt hồn mắt vía mà duỗi tay ra mò mò, phát hiện thấy cảm giác tay không giống như trong tưởng tượng, càng không nhịn nổi lại mò mẫm tiếp, giữa cái khối mềm mại kia còn có một điểm nhỏ nhô lên, ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng xoa ấn xuống.

Chút lý trí còn sót lại của Đỗ Giang Ly bị động tác của hắn quét sạch, nhịn không được rên nhẹ một tiếng. Nàng cả hai đời cộng lại, cả tay nam nhân cũng chưa nǎm, đừng nói là nam nhân trước mắt này là người nàng thích, loại kích thích này, làm nàng hiện tại khó có thể nhận nổi.

Hai người chỉ theo bản năng chỉ dẫn, ôn tồn một hồi, y phục đã sớm phát tán đầy đất, hôn cũng càng lúc càng sâu.

Tang Thần chỉ cảm thấy hạ thân đau cǎng đến khó nhịn, toàn bộ cảm giác sung sướng trong người bị đẩy lên cao, càng lúc càng khao khát, ngay khi Đỗ Giang Ly sờ soạng đến hắn lần thứ hai, hắn đã nhịn không nổi mà phát tiết ra hết.

Lúc sau, đầu óc Tang Thần đã coi như tìm lại được chút thanh tĩnh, ký ức của một màn vừa rồi mới như thủy triều ập vào đầu hắn.

Hắn đột ngột đẩy mạnh người ở trên người mình ra, liên tục lùi về đằng sau, mới phát hiện toàn thân trân trui, sắc mặt trưởng lênh như gan heo, vội vàng vung tay, sờ soạn y phục rơi trên mặt đất.

Đỗ Giang Ly cũng đã thanh tỉnh, cúi đầu nhìn bộ dạng phóng đãng của chính mình, nhịn không được kêu lên, muốn tìm y phục, lại thấy Tang Thần ở gần đó, không dám loạn động, chỉ biết co người lại thành một đoàn.

Gió thu thổi qua, thổi đi chút ám áp còn sót lại kia, chỉ để lại hai con mèo vừa mới trộm cá, nhìn nhau xấu hổ.

Tang Thần nhìn Đỗ Giang Ly đang co thành một đoàn trên đất kia, cảm thấy nơi nào đó trong lòng có chút đau đớn, cũng không nghĩ mặc lại y phục, mà đi tìm một món y phục khô sạch trong bao đồ phủ lên cho nàng.

"Hu..." Đỗ Giang Ly ôm lấy hắn, khóc nắc lèn.

"Nương tử, tại hạ...tại hạ ngày mai đến Đỗ phủ hạ sinh." Tang Thần bối rối nói.

Đỗ Giang Ly làm ồ trong ngực hắn, nói nhỏ, "Ngươi ngày mai đi ra được thì hẵng nói."

Tang Thần không biết Đỗ Giang Ly khóc, lại không phải là vì 'thất thân', nàng một mặt cảm thấy mình quá là không cần mặt mũi, thân là gái nhà lành, lại làm ra chuyện phóng đãng như vậy, một mặt khác, lại cảm thấy bản thân quả nhiên là lớn gan, cứ vậy mà làm luôn. Nội tâm nàng vừa lo lắng vừa kích động, vì vậy mà nước mắt cứ tuôn ra.

Chương 447: PN 2 - Tang Thần (5)

Hai người quay lưng lại với nhau, từng người tìm y phục của mình, không khí có chút trầm trọng.

"Xin lỗi." Đỗ Giang Ly nói.

"Là...là tại hạ nên trả lễ cho nương tử mới phải." Tang Thần xấu hổ nói nhỏ, hắn vẫn còn nhớ, chính hắn sờ mó thân thể người ta, "Tại hạ ra được sẽ lập tức đến Đỗ phủ cầu thân."

Thần sắc Đỗ Giang Ly tối xuống, quả nhiên, đúng như lời Lưu Thanh Tùng, nếu đã có thân cận da thịt, Tang Thần tất nhiên sẽ chịu trách nhiệm.

Nhung nàng một chút cũng không thấy vui vẻ.

Tang Thần là người mà một khi đã nhận định chuyện gì đó, thì đến chết cũng không quay đầu. Cũng như hắn nhận định chính hắn và Thôi thị không có quan hệ gì, mặc kệ Thôi thị trăm phương ngàn kế tỏ thái độ như thế nào, hắn 20 năm cũng như một ngày đều nhận định như vậy; cũng như trong lòng hắn nhận định là hắn cả đời này chỉ thích Nhiễm Nhan, nên dù thế sự có biến hóa ra sao, hắn cũng kiên định cho rằng hắn vĩnh viễn thích nàng.

Nhung mà hắn không hiểu, nếu ai cũng có thể như vậy, thì làm gì có câu thần bắt do kỷ nữa?

"Có lẽ ta sai rồi." Đỗ Giang Ly nói nhỏ, nàng không nêu cầu nhiều hơn, cứ dùng cả đời này mà chờ đợi hắn như vậy, không phải vẫn tốt đó sao? Chỉ ít vẫn tốt hơn trước kia, kiếp trước chỉ có thể chờ đợi một cách mờ mịt, mà kiếp này lại có thể ngẫu nhiên gặp được hắn.

Là nàng quá tham lam, muốn có được nhiều hơn.

"Là tại hạ sai." Tang Thần lắc đầu, cố chấp nói.

Đỗ Giang Ly quay đầu lại nhìn hắn, dưới ánh trăng, trên khuôn mặt thanh tuấn của hắn vẫn còn vẻ hồng hào sót lại của màn vừa rồi, rất động lòng người.

"Nữ tử Trường An không phải tiên sinh thì không gả có rất nhiều, tiên sinh vì sao lại chọn ta?" Đỗ Giang Ly cười hỏi.

Nữ tử Đường Triều phóng khoáng, Đỗ Giang Ly không phải không biết. Tang Thần nhìn thì ôn hòa, nhưng một khi chạm đến điểm mấu chốt, thì chỉ nói lẽ pháp không nói tình nghĩa, bao nhiêu người muốn nhào vào lòng hắn, Tang Thần đều dùng lẽ nghĩa ngôn từ mà cự tuyệt, có khi mắng người ta đến máu chó đầy đầu, khóc mà chạy đi. Chỉ có khi Đỗ Giang Ly đến tìm hắn, hắn mới hốt hoảng tránh né.

Đỗ Giang Ly nhìn bộ dáng toát mồ hôi của hắn, bật cười, dùng ống tay áo lau giúp hắn, "Tiên sinh có cần xuống sông rửa ráy một chút không?"

Tang Thần tâm muôn né ra, nhưng thân thể thì như mọc rẽ ở đó, để nàng lau mồ hôi cho mình.

"Ngươi không biết đâu, ta trước đây có làm một giắc mộng. Trong mộng ta gả cho người ta, phu quân ta là một tướng quân thủ thành ở biên cương, bảo vệ đất nước. Ta thường hay tưởng tượng hình dáng của hắn, bấm đốt ngón tay tính xem khi nào hắn mới từ chiến trường quay về nhà. Sau đó triều đình phái người nói cho ta, hắn đã chết trận. Ta thương tâm muôn chết, nhưng cũng rất kiêu ngạo." Đỗ Giang Ly ngồi co chân, gác cầm lên đầu gối, quay đầu nhìn Tang Thần, "Ta không cam tâm để hắn phơi thân nơi hoang dã, mới mang gia bộc đi ra chiến trường tìm xác hắn. Ta nghe người ta nói, hắn đã sớm tan xương nát thịt rồi, huống chi ta chưa bao giờ gặp mặt hắn, sao có thể nhận được, ta thì tin tưởng rằng chỉ cần ta nhìn thấy hắn, nhất định sẽ nhận ra! Chẳng sợ hắn đã tan xương nát thịt."

"Sau đó thì sao?" Tang Thần nghe Đỗ Giang Ly nói, tạm quên đi tình huống bối rối hiện tại, ngẩng đầu nhìn nàng.

"Sau đó ta trượt chân rơi xuống vách núi, rơi xuống bên chân ngươi đó, hắc hắc." Đỗ Giang Ly biết chuyện này nghe rất hoang đường, nhưng thực sự là nó đã phát sinh rồi.

Đỗ Giang Ly nhìn bộ dạng mê mang của Tang Thần, cười hì hì nói, "Ngay ánh mắt đầu tiên ta nhìn thấy ngươi, đã cảm thấy ta tìm được hắn rồi."

Một cảm giác rất kỳ diệu, rõ ràng Tang Thần là một thư sinh, Đỗ Giang Ly lại cảm thấy đây đúng là người mà nàng vẫn luôn tìm kiếm kia. Có lúc, nàng hoài nghi có phải mình thích hắn, mới cố ý tìm cái lý do để quần lấy hắn hay không.

Nhưng hiện tại nàng đang rất hối hận, chuyện như vậy, đem Tang Thần bức đến tuyệt cảnh, hắn có lẽ sẽ sống cả đời trong tự trách và đau khổ.

"Kỳ thật..." Đỗ Giang Ly chồm đến gần Tang Thần, hạ giọng thầm thì, "Ta căn bản không phải là nương tử Đỗ gia."

Tang Thần giật mình.

"Ta là một con hò ly ở trên núi này, ngươi nghe qua chưa, hò ly sống qua một trăm năm, có thể hóa hình thành người?" Đỗ Giang Ly vốn dĩ muốn kể chuyện cô hồn dã quỷ, nhưng sợ sẽ dọa hắn bất tỉnh, mới đổi thành hò ly.

"Lừa người." Tang Thần không tin.

"Ta nếu là người, làm sao có thể rơi từ trên cao như vậy xuống mà vẫn không chết?" Đỗ Giang Ly nói vẻ đương nhiên.

Tang Thần quan sát nàng, nửa tin nửa ngờ hỏi, "Thật à?"

"Thật mà, mà vài ngày nữa ta phải đi rồi, ta thích ngươi, cho nên muốn nhờ ngươi đưa ta quay về." Đỗ Giang Ly nắm tay hắn, nói, "Ta là hò ly lại là nương tử, cho nên có sờ vài cái cũng không có sao, nửa tháng trước, ta còn thấy ngươi sờ thỏ mà."

"Nhưng thỏ không phải là nương tử." Tang Thần nhíu mày, cảm nhận bàn tay nhỏ mềm mại trong lòng bàn tay mình, nghĩ bụng đây có phải là mình đang chiếm tiện nghi của người ta hay không?

"Ta là thấy ngươi sờ thỏ, nên mới ghen tức." Đỗ Giang Ly đến gần vùi đầu vào lòng hắn, "Ta còn thấy ngươi ôm thỏ nữa."

Tang Thần cúi đầu, nhìn thấy Đỗ Giang Ly phồng má lên, bộ dạng như đang ghen tuông, lại giống một con tiểu hò ly cực kỳ đáng yêu, mới nói, "Ta đã từng đọc trong một quyển tạp ký, nói hò ly có thể hóa hình thành người."

Nói xong, ánh mắt rơi xuống đôi má phính phính của người trong ngực, ung dung nói, "Ngươi biến lại thành hồ ly đi thôi."

"Ta tự biến lại không được." Đỗ Giang Ly nghĩ nghĩ, "Ngươi hôn ta một cái, ta có thể biến hình, không tin ngươi thử xem."

Tang Thần nửa tin nửa ngờ, tâm cảm thấy Đỗ Giang Ly không có lý do gì đi lừa hắn, mới cúi đầu xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi nàng, mắt vẫn nhìn nàng, lẩm bẩm, "Sao vẫn chưa..."

Còn chưa dứt lời, đã thấy sau đầu đau nhói, cả người mềm oặt, hôn mê.

"Thật đơn thuần." Đỗ Giang Ly mỉm cười, cẩn thận mang bao y phục lên người của hắn, rồi cõng hắn lên quay lại đường cũ, "Nặng chết đi được."

Nàng vừa đi vừa nói, "Lang quân, ta đã đi lên con đường không thể quay lại, bước đi cho đến hôm nay, đều là ta tự tung tự tác, tự mình cắt đứt đường lui của mình, nhưng ta không hối hận...ngay từ đầu, ta luôn cảm thấy rõ ràng, nhưng sau đêm nay, ta cảm thấy mãn nguyện rồi."

Phụ thân kiếp trước của Đỗ Giang Ly là Đề Hình quan, khi phụ thân đi khắp nơi phá án, nàng thường thích trộm chạy ra ngoài chơi. Đỗ mẫu Đỗ phụ nghĩ lại đều thấy sơ, nhưng cũng khó quản, mới mời người dạy cho nàng một ít công phu phòng thân. Vừa khéo thân thể mà Đỗ Giang Ly đang dùng, cũng biết võ, bản lĩnh lại không tệ, cho nên cõng Tang Thần không thành vấn đề.

Mang Tang Thần về chỗ hắn ở, Đỗ Giang Ly cẩn thận xóa hết dấu vết của nàng, sau khi thay lại y phục của mình, viết một phong thư từ biệt, rồi trèo tường ra khỏi chùa.

Nàng làm kinh động tăng lữ trong chùa, đích thân đem thư giao cho phuơng trượng chùa Tù Ân, nhờ ông giao cho Đỗ gia.

Trong chùa không tiện lưu khách nữ, phuơng trượng tạm thời an bài nàng đến nơi ở bình thường dành cho khách hành hương.

Quá nửa đêm, Đỗ Giang Ly lại trộm rời đi, quay vào trong núi.

Nàng ngồi bên bờ con sông nàng và Tang Thần rời xuống trước đó một lúc lâu, mới lên núi. Kỳ thật nàng biết đường đi, nguyên chủ của thân thể này, thường hay ra ngoài du ngoạn, trong đầu nàng ta vẫn còn lưu lại ấn tượng.

Khi leo lên tới đỉnh núi, phương đông đã dần dần lộ ra một quầng sáng mờ.

Gió núi thổi vi vu, Đỗ Giang Ly cẩn thận nhớ lại một lượt, nàng đã để lại lời nhắn cho mọi chuyện, cũng xóa hết mọi dấu vết, ngoại trừ Lưu Thanh Tùng ra, hẳn là sẽ không có ai biết nàng ở với Tang Thần đêm nay.

Chương 448: PN 2 - Tang Thần (6)

Đỗ Giang Ly leo đến bên dốc núi, nhìn không trung mờ mịt bên trên, rừng cây như biển ở bên dưới, mày nhăn lại.

Nàng tuy đã che dấu hết mọi thứ về chuyện ở với Tang Thần đêm qua, nhưng bản thân nàng lại không biết đêm này nàng phải làm mình mất tích đi đâu, nàng dùng thân thể người ta, lại làm thanh danh người ta có vết bẩn, tuy là không đến mức bị trầm lồng heo hay gì đó, nhưng nàng cảm thấy bản thân mình nhất định sẽ bị trời phạt.

Quay lại Đỗ phủ, thì phải gả cho người khác. Đỗ thị không thể để cho nàng ở cả đời trong nhà, đây chẳng phải là để cho người chọc cột sống hay sao, lại còn vi phạm Đường luật nữa, Đỗ phủ có thể lưu nàng đến hôm nay, thực sự là đã tốt lắm rồi.

Bỏ trốn? Đại Đường quản chế hộ tịch rất nghiêm khắc, không phải muốn đi đâu là đi.

Nếu không muốn quay về gả cho người khác, nàng hôm nay chỉ có ba con đường để đi, hoặc là nhảy từ vách núi này xuống, hoặc là đi qua ngọn núi này đến Thanh Âm am xuất gia, còn không thì trốn vào nơi thâm sơn cùng cốc nào đó, sống qua một đời.

Nhảy xuống thì coi như xong, nhưng vạn nhất Tang Thần biết chuyện, hắn có thương tâm không? Có sống cả đời trong day dứt không?

Nếu đã khắc một người sâu vào trong xương cốt, sau khi chết nhất định phải quay về với cát bụi, không chỉ là xương trắng... thì nhất định sẽ không để hắn thương tâm dù chỉ nửa phần. Nàng rời đi, vốn là không muốn làm cho Tang Thần rối rắm, sống trong đau khổ, nếu chọn con đường chết, thì thà để cho Tang Thần đi câu hôn.

Phải đi đâu về đâu đây?

Đỗ Giang Ly lùi khỏi vách núi, dựa lên một thân cây to bằng hai người ôm, nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Bất tri bất giác lại nghĩ về cuộc sống trong những năm gần đây.

Kiếp trước, trước khi nàng gả cho người ta, vẫn thường đi theo phụ thân ra ngoài, sau khi gả chồng, phải giữ lễ giáo, ngày ngày cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, chỉ biết thêu hoa tông cổ thời gian, trong nhà chịu đựng phiền chán, ủy khuất không biết nói với ai, mỗi ngày trôi qua vô cùng buồn tẻ, không hề vui vẻ như trước kia.

Nàng chờ đợi phu quân chờ ba năm. Nói ra thì cũng không coi là dài, đời người có mươi mấy hai mươi mấy cái ba năm, nhưng nếu cứ chờ đợi khổ sở, không biết ngày nào người sẽ quay lại, mỗi thời mỗi khắc đều sốt ruột. Chỉ có ba năm, nhưng giống như ba mươi năm. Nàng mỗi đêm đều sẽ từ trong mộng tỉnh lại, cứ sợ trời vừa sáng sẽ có người của triều đình đến nói phu quân nàng đã chết.

Nhưng cũng không tránh khỏi...

So ra, bốn năm qua có Tang Thần nàng cảm thấy hạnh phúc hơn nhiều. Ít nhất thường xuyên có thể cùng hắn chơi trò ta truy ngươi chạy. Lựa chọn cho tương lai, phảng phất như đã nắm trong tay nàng, đây cũng coi như là trời cao thương xót a!

Ánh nắng buổi sớm đã phủ lên núi rừng, Đỗ Giang Ly bị cơn buồn ngủ đánh úp.

Trong mông lung, nghe như có tiếng mưa rơi rào rạt.

"Phu nhân! Phu nhân!" tiếng gọi lo lắng của một nữ tử hòa vào tiếng mưa rơi.

Đỗ Giang Ly cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc đầy vẻ gấp gáp, thì thào, "Lục Phù?"

"Dọa hỏng nô tỳ rồi, phu nhân hôn mê đi, phát sốt nặng, trùng hợp hôm qua đụng phải tiểu nha nội (con trai) của Huyện gia, được cho uống vài thang thuốc." Đôi mắt đan phượng của Lục Phù ngắn lê, nàng dùng khăn tay thấm thấm, duỗi tay đỡ Đỗ Giang Ly dậy, "Vốn dĩ là muốn mang ngài quay về trong huyện, nhưng ngài uống thuốc xong sốt còn cao hơn, nha nội kia tuổi

cũng chỉ vừa nhược quán, nô tỳ sợ truyền ra không tốt cho thanh danh của phu nhân, mới xin hàn mang một đoạn đường, đến chỗ miếu hoang này tránh mưa.

"Hiện giờ là năm nào tháng nào?" Đỗ Giang Ly để nàng đỡ dậy, dựa vào bên đài đá.

Lục Phù khụng lại, nói, "Tống Thiệu Hưng năm thứ Mười một, ngày 14 tháng Tám." Lục Phù sực nhớ ra nói, "A, ngày mai là Trung thu rồi đó."

Đỗ Giang Ly có chút choáng váng, "Để ta yên tĩnh một chút."

Lục Phù lo lắng nhìn nàng, nhưng chỉ biết gật đầu.

Đỗ Giang Ly nghỉ nửa ngày mới hồi thần, nhìn thấy bên cạnh có vũng nước nhỏ, cử động thân mình bò lại gần.

Trong nước chiếu ra một dung mạo mỹ lệ, chân mày thon dài, đôi mắt dài mà sáng, hàng mi rậm rạp, cong cong, sóng mắt chỉ cần hơi lưu chuyển đã có thể tạo nên vẻ phong lưu khó cưỡng lại.

Đây là...mặt của chính nàng.

Một phía khác trong điện, có mười mấy gia bộc đang vây quanh một đống lửa.

Bên ngoài truyền vào tiếng vó ngựa xen lẫn trong tiếng mưa rơi, mười mấy gia bộc lập tức chụp lấy kiếm bên cạnh, ngưng thần đề phòng.

Tiếng vó ngựa dừng lại trước điện, ánh sáng nơi cửa điện lập tức bị tối sầm xuống, sáu bảy người mặc áo giáp xông vào bên trong, một nam nhân khôi ngô áo giáp toàn thân bước vào theo, trên đầu hắn đội mũ giáp, mặt che một lớp lụa trắng, nhìn không rõ dung mạo.

Các gia bộc nhìn thấy là quân đội của Đại Tống, mới thở phào, ai nấy đều đứng dậy đi đến bên cạnh Đỗ Giang Ly, đỡ Đỗ Giang Ly đứng dậy.

Vài người chưa đứng lên khỏi đống lửa, chỉ an tĩnh ngồi một bên, không khí có chút nghiêm túc.

Đỗ Giang Ly nương theo ánh sáng nhìn nam nhân cao lớn như bức tượng kia, khi ánh mắt di chuyển từ bộ áo giáp trên người lên tới mặt hắn, không khỏi mở lớn mắt.

Tang tiên sinh...

Thanh âm của Đỗ Giang Ly bị nghẹn lại trong cổ họng.

"Tướng quân, chúng ta làm gì bây giờ?" Một người trong số đó lên tiếng, "Thánh thượng cũng đã hạ hai mươi đạo thánh chỉ gọi tướng quân về triều, sợ là dãy nhiều lành ít."

Chuyện như vậy, đã chẳng phải là bí mật gì nữa rồi.

Ánh mắt vị tướng quân kia lạnh lẽo, mày nhíu chặt, một lúc lâu sau mới nói, "Chờ hết mưa rồi bàn tiếp."

"Tang Tùy Viễn." Đỗ Giang Ly gọi nhỏ.

Vị tướng quân kia khụng lại, quay người nhìn qua, ánh mắt lướt qua mười mấy gia bộc, chỉ thấy một nữ tử tuyệt sắc, mắt ngắn nước xáu hỏ nhìn hắn.

Hắn thấy Đỗ Giang Ly búi tóc của phụ nhân, mới hỏi, "Phu nhân biết mĩ?"

Các gia bộc thấy hắn thừa nhận thân phận, đầy mặt vui mừng, quản sự vội vàng nói, "Đúng là tướng quân, chúng ta là người của Tang phủ a, vị này là phu nhân mà ba năm trước lão phu nhân cưới về cho ngài."

Phu nhân? Cưới khi nào? Vậy mà không hề bàn bạc gì với hắn? Tang Thần vừa muôn hỏi, ánh mắt đối diện với Đỗ Giang Ly, lại không nói được thành lời.

Hắn kéo lớp khăn trắng trên mặt xuống, lộ ra dung mạo thanh tuấn.

Đỗ Giang Ly gạt mấy nô bộc ra, chạy về phía hắn, không nói được gì chỉ duỗi tay ra ôm lấy hắn, khóc nắc lên, "Hu hu, nô gia nghe nói lang quân chết chận, mới đến đây tìm xác, không nghĩ là còn gặp người sống."

Hạnh phúc đến quá đột ngột, làm nàng không biết phải làm sao, nói năng có chút lộn xộn.

Đột ngột bị một nữ nhân ôm chầm lấy trước mặt một đám người, Tang Thần có chút ngại ngùng, nhưng nghĩ lại đây là phu nhân của hắn, trong lòng không khỏi ấm áp lên, duỗi tay vỗ nhẹ lên lưng nàng, lộ ra một tia ôn nhu.

Cả đám người nhìn màn này đến đơ ra, lát sau mới nhớ ra phải tránh đi, sôi nổi quay lưng lại.

Bên ngoài mưa vẫn nặng hạt, sắc trời u ám, tiếng mưa rơi rào rào thêm lớp áo giáo lạnh băng, cũng làm Đỗ Giang Ly cảm thấy đây là một giấc mộng, nhưng nàng hy vọng, thời gian vĩnh viễn dừng lại ở ngay lúc này.

Là một tích tắc, cũng là thiên trường địa cửu.

Đỗ Giang Ly khóc đến hôn mê, từ từ mất đi ý thức.

Không biết ngủ mê mang qua bao lâu.

Bên tai nghe được một giọng nữ lạnh nhạt, "Tang Tùy Viễn, dùng cái chí khí khi chấn mũi tên của ngươi, tiếp thu một người khó đến như vậy hả!"

Giọng nói này hơi dịu lại một chút, nói tiếp, "Ngươi có thể đã giảm đi tâm tư dành cho ta, sinh ra tình cảm với Đỗ nương tử, ta thật lòng cao hứng thay cho ngươi, ngươi cứ cố chấp cho là tình cảm ngươi dành cho ta là nhất sinh nhất thế, nhưng tồn thương người khác thì cũng đã tồn thương rồi, có cái gì tốt? Ta nói cho ngươi, cứ như vậy, nếu ta không phải cảm thấy áy náy, thì ta đã coi thường ngươi rồi!"

"Tại hạ..." thanh âm Tang Thần lí nhí.

Nhiễm Nhan tức đến nghiến răng, nhìn thấy bộ dạng con thỏ bị kinh hách của hắn, đầu nàng tức thì muôn to ra, "Vuốt lương tâm của ngươi mà nói cho ta, ngươi có thích nàng hay không, có muốn cưới nàng hay không?!"

Lời editor: chương này có chỗ hơi khó hiểu, che cái miếng vải trắng thì sao thấy mặt a? lộ đuôi thỏ sao? chỗ này dịch không dám lười vì nó quá khó hiểu, nhưng riêng rồi cũng vẫn không hiểu a...

Thấy tiếc vì Đỗ mỹ nhân tinh lại sớm quá, vậy để Tang tướng quân đẹp trai cho ai a?? Thời Tống là sau thời Đường, vậy kiếp sau của a Nhan là của

*Tang Thân à, còn Tiêu Tiêu đâu? Kiếp này nó có gắng như vậy vẫn không
tóm được đuôi Tô Tô vậy kiếp sau chúng nó có HE không?*

=]]] *Lão tính đi hiến máu mà hủ quá nên thôi, ở nhà cho bót tai họa
người khác

Chương 449: PN 2 - Tang Thần (kết)

Đỗ Giang Ly mở mắt, nhìn xuyên qua lớp màn trúc mỏng manh, trước tiên nhìn thấy không phải là Tang Thần, mà là một ống tay áo màu tím.

Chỉ thấy một bên mặt, lại làm nàng cảm thấy quen thuộc kỳ lạ.

Nàng nháy cũng không nháy mà nhìn chầm chằm, không hiểu sao có cái xúc động muốn vén màn lên nhìn cho kỹ.

"Ngươi tự suy ngẫm lại một chút đi." Nhiễm Nhan nói xong, duỗi tay vén màn lên bước vào.

Bốn mắt nhìn nhau!

Đỗ Giang Ly trợn mắt, tràn trề kinh ngạc – dung mạo kia, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, đó vậy mà là...mặt nàng!

Nhiễm Nhan cũng hơi giật mình, lúc tìm thấy Đỗ Giang Ly trên đỉnh núi, nàng chỉ cảm thấy là một người xa lạ, nhưng lúc này lại cảm thấy có chút thân thiết.

Vẫn là Nhiễm Nhan phản ứng trước, nàng hỏi: "Đỗ nương tử cảm thấy thế nào?"

Đỗ Giang Ly bình phục lại tâm tình, nói: "Cũng không sao, phu nhân là..."

"Ta là Nhiễm Nhan, phu quân của ta là Tương Võ Hầu Tiêu Tụng." Nhiễm Nhan quỳ ngồi xuống bên cạnh giường, duỗi tay kiểm tra đầu nàng, lại kiểm tra mạch tượng: "Đúng là không có gì nghiêm trọng. Một tên Tang Tùy Viễn, sao phải vì vậy mà phí cuộc đời? Đỗ nương tử đang độ niên hoa, không bằng làm vài chuyện có ý nghĩa, không uổng thanh xuân."

Thì ra đây là nữ tử mà Tang Thần luyến mộ.

Vốn dĩ trong lòng Đỗ Giang Ly có chút khó chịu, nhưng khi nhìn thấy dung mạo của Nhiễm Nhan, lại thấy ghen không nỗi nữa.

Nàng nhìn kiêu gì cũng có cảm giác như mình đang soi gương, trong khoảnh khắc, nàng cũng quên luôn cả bản thân mình, đã không chỉ vì dung mạo, cảm thấy Tang Thần luyến mộ Nhiễm Nhan, kỳ thật so với chuyện luyến mộ bản thân cũng không khác bao nhiêu.

Đỗ Giang Ly thu hồi tâm tư, thở dài nói: "Ta vốn dĩ cũng không phải muốn nhảy núi, có điều mấy ngày qua, ta vẫn cứ cảm thấy mê mê mang mang, mộng và hiện thực không phân biệt được, có vài chuyện không phân rõ ràng được."

Đỗ Giang Ly định ngồi dậy, nhưng bị Nhiễm Nhan ấn xuống.

Nàng đành phải thành thật nằm yên, cười nói: "Ta vừa mới làm một giấc mộng, trong mộng viên mãn rồi, hiện thực cũng viên mãn rồi, cho nên chuyện gì cũng đều có thể buông bỏ, nhưng...tình cảnh hiện tại của ta, còn có thể làm được gì chứ?"

"Tang Thần đã nói ra hết mọi chuyện rồi, mặc dù là người tình ta nguyện, hắn cũng nên cưới người mới là đúng." Nhiễm Nhan tuy không phải là người bảo thủ, nhưng tình huống này của Đỗ Giang Ly, thành thân với Tang Thần, là biện pháp tốt nhất rồi.

"Tại hạ lập tức đi Đỗ phủ cầu thân." Tang Thần khó khăn lắm mới cắm vào một câu.

Nói xong, chuẩn bị xoay người, nhưng lại nghe Đỗ Giang Ly và Nhiễm Nhan đồng thời lên tiếng: "Đứng lại!"

Nhiễm Nhan nhìn Đỗ Giang Ly một cái, ngậm miệng không nói. Đỗ Giang Ly nói: "Ta đã sớm dặn dò xong mọi chuyện, lần này rời nhà ra ngoài, không có liên quan gì đến người, người bây giờ đến cầu thân, nói không chừng là không được...ta...ta hồi phủ xin mẫu thân hướng người về thân."

"Như vậy không giống?" Tang Thần là nhị, nhưng không phải ngu ngốc.

"Ta gửi cho bà một phong thư, nói là ra khỏi nhà đi vân du. Sau khi hồi phủ, ta xin bà một lần cuối, nói nữa, nếu như người không đồng ý với ta, sau này sẽ do bà quyết định ta gả cho ai, nhưng nếu không cho ta cơ hội cuối cùng

này, ta sẽ cạo đầu đi tu." Đỗ Giang Ly không thể không ép Triệu phu nhân một lần.

Triệu phu nhân tuy rằng tính tình cứng rắn, nhưng rất yêu thương nhi nữ, thậm chí có chút mềm lòng dung túng, hơn nữa, nếu Đỗ Giang Ly có thể gả cho Tang Thần, đối với Đỗ gia chỉ có lợi vô hại, bà chỉ là ngại với tai mắt người ngoài, bí mật muốn hỏi thăm một chút ý tứ của Tang Thần, để không phải mất sạch mặt mũi.

Triệu phu nhân mặc dù bị tước đi đẳng cấp mệnh phụ, nhưng vẫn không phải là để cho người bình thường cười nhạo, huống hồ, Đỗ Như Hối đã mất nhiều năm như vậy, nhưng một đời thanh danh và công lao của ông đối với Đại Đường cũng đủ để che chở cho Đỗ thị.

"Mẫu thân." Một thân ảnh nhỏ mặc bộ váy áo màu vàng nhạt đi vào, leo lên người Nhiễm Nhan.

Nhiễm Nhan bóp bóp đầu bé: "Đi đâu về? Sao cả người toàn là mồ hôi?"

"Không phải mồ hôi, tiểu ca bắt ếch xanh thả vào trong đĩa, đổ nước vào, gia gia đang đánh hăn rồi." Nhược Nhược miệng đã mọc răng sữa, nãy thanh nãy khí nói: "Mẫu thân, ngài đi cứu tiểu ca đi."

Nhiễm Nhan nhướng mày: "Lại là con đi cỗ vũ nó bắt ếch đi?"

Nhược Nhược ôm đầu, nói nhỏ: "Mẫu thân, cỗ vũ là gì?"

"Đi hỏi a gia của con đi." Nhiễm Nhan ngược lên, giới thiệu với Đỗ Giang Ly: "Đây là nữ nhi của ta."

"Lệnh ái rất lành lợi, làm người ta thích." Đỗ Giang Ly cười nhẹ nhìn Nhược Nhược.

"Ngài bệnh rồi à?" Nhược Nhược leo xuống khỏi người Nhiễm Nhan, đi đến trước mặt Đỗ Giang Ly, trước khi mọi người kịp phản ứng, đã ôm lấy mặt nàng hôn một cái: "Đau đau mau chạy đi."

Nhiễm Nhan và Đỗ Giang Ly đều bị động tác của bé làm đứng hình.

Lát sau, Nhiễm Nhan mới mỉm cười với Đỗ Giang Ly: "Ta đi ra ngoài một chút."

Đỗ Giang Ly nói: "Phu nhân thỉnh tự nhiên."

Nhiễm Nhan ôm Nhược lên, bước ra khỏi phòng, trong lòng thấy kỳ quái, Nhược Nhược rất ít thấy người lạ, có chút nhút nhát, duy nhất một lần to gan là lần gặp Tô Phục, chuyện này vốn dĩ cũng không có gì kỳ lạ, nhưng trong lòng Nhiễm Nhan đối với Đỗ Giang Ly cảm thấy có chút vi diệu, không khỏi hỏi: "Nhược Nhược, nói mẫu thân nghe, sao con lại hôn vị nương tử kia?"

Nhược Nhược rốt ráo một hồi, cũng không giải thích được. Trẻ con làm chuyện gì, đều là dựa theo cảm giác, làm gì có lý do gì, có lẽ là có duyên với Đỗ Giang Ly đi.

Ra đường nhỏ bên trong cổng, Nhiễm Nhan tăng nhanh bước chân, thân thể Nhược Nhược vẫn luôn không khỏe mạnh như trẻ con bình thường, Đỗ Giang Ly vừa mới cảm mạo phát sốt, nói không chừng còn lây nhiễm qua cho bé, Nhiễm Nhan không muốn nữ nhi chịu tội, nên đến phòng thuốc, lấy bình thuốc đựng thuốc viên phòng cảm mạo, cho Nhược Nhược uống, rồi lập tức viết xuống phương thuốc, sai Văn Lực đi nấu.

Bên kia, trong phòng chỉ còn lại Tang Thần và Đỗ Giang Ly.

Tang Thần đứng ngoài mành, có chút câu thúc, không biết nên đi hay nên ở lại.

"Tiên sinh đi về trước đi, chờ ta tốt một chút sẽ hồi phủ." Đầu óc Đỗ Giang Ly có chút hoảng hốt, vừa rồi...hình như nói tới đoạn muôn cùng Tang Thần thành thân.

Tang Thần rốt ráo một lúc lâu, mới nói: "Vậy tại hạ cáo từ trước."

Ra đến ngoài cửa, mới chậm rì rì mà rời đi. Hắn vẫn luôn hèn nhát, cũng không phải là người nhu nhược, nhưng đối với chuyện tình cảm này, hắn luôn cảm thấy cái gì cũng không đúng, một mặt thì cảm thấy bản thân không nên thay lòng, một mặt lại cảm thấy tình cảm đối với Đỗ Giang Ly, lại giống như tình cảm lúc đầu đối với Nhiễm Nhan, chỉ có một thứ duy nhất khác biệt, đó là hắn không sợ Đỗ Giang Ly.

Phản phác như hắn mang phần tình cảm này chuyển lên người Đỗ Giang Ly vậy.

Đứng yên lặng hồi lâu, Tang Thần mới cáo từ, bất tri bất giác đã đi đến gần phủ của Lưu Thanh Tùng.

Lưu Thanh Tùng hôm nay được nghỉ, cả ngày nằm trên giường, duỗi hai cẳng chân khăng khiu, để cho mĩ tì xoa bóp, có người thông báo Tang Thần đến, mới đứng dậy khoát áo ra ngoài đón: "Khách quý a! Cao tăng đặc đạo cuối cùng cũng xuất sơn rồi hả?"

Tang Thần đỏ bừng mặt, nắm lấy mép áo.

Sau khi hai người ngồi xuống, Tang Thần mới từ từ kể lại chuyện với Đỗ Giang Ly, mặt mũi mê mang hỏi Lưu Thanh Tùng: "Tại hạ nên làm gì bây giờ?"

"Nên làm cái gì thì làm cái đó, ngươi phải chịu trách nhiệm với người ta a!" Lưu Thanh Tùng nhéo một miếng trái cây, bỏ vào miệng, nói: "Thật chẳng hiểu ngươi nghĩ cái gì nữa, Nhiễm Nhan rõ ràng không có một chút tình cảm nam nữ gì đối với ngươi, ba đứa con cũng đã chạy đầy đất rồi, nói không chừng trong bụng đã có thêm đứa thứ tư thứ năm thứ sáu rồi, ngươi vẫn vì nàng thủ thân như ngọc sao? Sống như vậy không mệt mỏi a ngươi?"

Lưu Thanh Tùng thấy hắn cúi đầu, nuốt đồ trong miệng xuống, nói: "Rượu thịt vào ruột Phật tổ tại tâm, hiển nhiên người nhà Phật muốn là giữ tâm, ngươi cả tâm cũng không giữ được, giữ thân có ý nghĩa gì nữa? Đừng để người khác khinh bỉ ngươi."

"Tại hạ đang khinh bỉ chính mình không giữ được tâm." Tang Thần lí nhí nói.

Chỗ này mới là vấn đề. So với những nam nhân tâm còn chưa đổi mà thân đã phản ứng loạn xạ kia, Tang Thần lại hoàn toàn trái ngược. Hắn muốn là nhất sinh nhất thế nhất song nhân, nhưng nữ tử hắn yêu kia, đã nhất sinh nhất thế với người khác rồi, hắn ép buộc bản thân chết tâm đối với tình yêu nam nữ, không được động tình nữa, cũng muốn yêu cầu bản thân không được quay lồng lại với phần tình cảm đã sinh ra trước đó.

"Có những tình yêu cũng như vì sao chợt sáng lên rồi tắt đi, có những tình yêu giống đất phù sa bồi đắp, có những tình yêu một ánh mắt là ngàn năm... ai có thể biết được mình sẽ có được tình yêu như thế nào? Ai có thể bảo đảm cả đời như một?" Lưu Thanh Tùng bày ra vẻ mặt ưu thương, cao

thâm nói xong, lại vỗ một cái lên kỷ, chậc chậc: "Ngươi có cảm thấy, ta thật sự quá có tài hoa hay không?"

Tang Thần mím môi trầm ngâm nửa ngày, mới nói: "Hiển Lương phu nhân nói rất có đạo lý, tại hạ nên lấy phần quyết tâm đi chấn tên kia ra, làm một trượng phu dám làm dám chịu!"

Nói xong bò dậy nhẹ nhàng cáo từ.

Lưu Thanh Tùng bên này vừa đứng lên, đã có thị tỳ chạy vào nói: "Lang quân, phu nhân sắp sinh rồi!"

"Không phải là đang ngủ sao!" Lưu Thanh Tùng lật đật phóng đến hậu viện, vừa chạy vừa hô hào: "Đi gọi bà đỡ, nấu nước ấm, chuẩn bị cơm, canh sâm!"

Bên này binh hoang mã loạn, Tang Thần sau khi đã hạ quyết tâm, mới chạy đi chợ Đông mua bùn lăng, chuẩn bị nung nghiên mực.

Nửa tháng sau, chờ chuyện Đỗ Giang Ly muốn xuất gia lăng xuống một chút, Triệu phu nhân mới tìm cơ hội đi bái Phật, quả nhiên là khi kín đáo tìm Tang Thần hỏi chuyện này, Tang Thần đáp ứng, không đến mấy ngày đã đến phủ cầu thân.

Sau đó, vào một sáng sớm cuối thu của năm Trinh Quán thứ Mười chín, khi tiếng trống canh vừa dứt.

Trong ánh sáng mờ mờ, một thanh niên trong bộ trường bào tay rộng, chạy vắt giò đến cổng lớn Đỗ phủ.

Cổng lớn vừa mở ra, thanh niên đầu đầy mồ hôi nói: "Tại hạ là đến cầu thân."

Gác cổng kinh ngạc nói: "Tiên sinh đừng nói bậy, nương tử nhà ta đã sớm định thân, hôn kỳ cũng đã định rồi."

Tang Thần như bị sét đánh, đầu óc trống rỗng.

Người gác cổng thấy hắn một thân nhất biểu nhân tài, lại mang bộ dáng bị đả kích mạnh đến như vậy, không khỏi có chút tội nghiệp: "Tiên sinh vẫn là nên đi nhanh đi, đừng để trời sáng bị người gặp phải."

Tang Thần ngạc nửa ngày mới nhớ ra hỏi: "Nơi này là có phải là nhà cũ của Đỗ tướng Đỗ Như Hồi không?"

Người gác cổng kia hiểu ra, nhiệt tình nói: "Tiên sinh tìm lộn chõ rồi, nhà cũ của Đỗ tướng ở phía đông, ra khỏi đường này quẹo trái, đến một ngã ba thì quẹo phải, đi thẳng chừng mươi trượng, lại quẹo trái, là nhà thứ nhất."

Tang Thần nghe thấy đâu hồn não ám, nhưng vẫn nói cảm tạ, rồi lầm nhầm: "Trái phải trái, trái phải trái..."

Hắn vừa đi vừa lầm nhầm hết nửa ngày, mới nhớ ra, hướng nào là hướng đông a?

"Biết ngay là ngươi lại lạc đường!" Sau lưng vang lên tiếng cười khẽ.

Tang Thần thở phào, quay lại nhìn thấy Đỗ Giang Ly đang mang mịch li, đằng sau có một gia bộc một thị tỳ đang đứng, vội vàng bước qua, "Nương tử!"

"Ngươi mang theo cái gì vậy?" Đỗ Giang Ly thấy sau lưng hắn có một tay nải lớn, không khỏi tò mò hỏi.

"Tại hạ làm mười mấy nghiên mực bùn lắng...thêm những thứ tại hạ để dành mấy năm nay, đến hạ sinh cưới nương tử." Tang Thần nói.

"Nghe nói lúc đầu ngươi cũng công nghiên mực bùn lắng, đi Nhiễm thị cầu thân, trong tay nải của ngươi có nhiều như lần trước không?"

"Cũng...nhiều như vậy..." Tang Thần ngại ngùng nói.

Đỗ Giang Ly nói: "Dưới nghiên mực có chữ không?"

Tang Thần ngạc nhiên: "Nương tử làm sao biết được?"

Đỗ Giang Ly trầm ngâm nói: "Ta trước kia có một cái...hm, là ta nằm mơ thấy, lần sau ngươi có nung thì đừng viết gì, để ta viết."

"Nương tử muốn viết cái gì?" Tang Thần hỏi.

"Nương tử?"

"Hảm?"

"Khắc cái gì?"

"Nương tử."

"Không nói cho người."

"Tại hạ không phải muốn hỏi cái này, tại hạ muốn hỏi là, nương tử thật sự là hò ly sao?"

"Người mới là hò ly!"

Phương đông dần sáng lên, ánh sáng vàng rực rõ dần dần trải khắp thành Trường An, thân ảnh hai người đón ánh nắng đi về hướng đông, bóng cả hai kéo thật dài trên mặt đất sau lưng họ.

Lời editor: làm bộ này bị mấy nghiên mực ám! Cũng như đọc Đạo Mô Bút Ký của Ba béo xong bị tóc ướt ám...

Thực ra dịch tới đây Lão tui thấy hơi phiền lòng, tình tiết cắp Tang – Đỗ gượng ép có chút phá logic a... thôi next đi, đọc tình ký của của các anh đẹp đi!

Chương 450: PN 3 - Tiêu Cửu - Tự bạch của Tiêu Tụng.

Ta, là đích tử của Tiêu thị, trong gia tộc xếp hàng thứ chín.

Từ khi ta bắt đầu có ký ức, ta vẫn luôn đi theo vị tổ mẫu đầy cơ trí, mắt lạnh mà nhìn mấy trò "biểu diễn" đủ thứ màu sắc trong nội trạch, những thứ đó hoặc là vì lòng tham, hoặc là vì sinh tồn mà làm lộ rõ hết tất cả sự xấu xa ác độc của lòng người.

Thuở nhỏ, phần lớn thời gian ta đều nghe thấy nhìn thấy những chuyện xấu xa, ta muốn thoát ra, muốn bỏ đi, cho nên thời kỳ niên thiếu ta cực kỳ phản nghịch.

Có lẽ chính vì nhìn thấy quá nhiều mặt đáng sợ của nữ nhân, sâu trong nội tâm của ta đều ẩn ẩn bài xích tiếp xúc gần gũi với nữ nhân.

Ta còn nhớ, có một lần ta phát hiện thiếp thất của phụ thân có quan hệ ám muội với một trong những quản sự. Lưu Thanh Tùng còn đánh cuộc với ta, hắn nói nếu để cho hai người này có không gian tiếp xúc lén lút, tiểu thiếp này nhất định sẽ không giữ được mình. Ta không tin, dù gì thì tộc quy gia pháp của Tiêu thị cũng rất nghiêm khắc, mà phụ thân ta lại là một người cực kỳ cứng nhắc, tiểu thiếp kia dù có thích người khác, cũng không dám hòng hạnh xuất tường.

Sau đó, ta thiết kế một cái cục, sau khi hai người này bắt tri bắt giác rơi vào đó, lại đúng như lời Lưu Thanh Tùng, ta tận mắt nhìn thấy một màn xuân cung sống.

Sau đó phụ thân phát hiện ra chuyện này, trong cơn giận giết luôn tiểu thiếp kia, còn ta thì bị lôi vào từ đường ăn gia pháp.

Ta hận ông ấy, chỉ vì một tiện tì mà động thủ đối với nhi tử thân sinh của mình!

Nhưng mà càng đau, đầu óc ta lại càng thanh tịnh, cho nên ta cười nhạo ông ấy: bản thân ông không có bản lĩnh giữ được trái tim nữ nhân của mình, làm một tên vương bát, cho nên mới thiện quá hóa giận mà trút lên ta? Bởi vì như vậy mới có thể tìm lại chút thể diện đi!

Ông ấy giận còn dữ dội hơn, hạ thủ càng lúc càng nặng.

Ông ấy cả đời ngay thẳng, nhưng trong chuyện này, ta khinh thường ông ấy.

Chính vì chuyện lần đó, quan hệ phụ tử giữa chúng ta đã nháo đến mức không muốn nhìn mặt nhau nữa.

Thời gian đó ta cũng là tâm tính thiếu niên, ghi hận ông ấy vì một thiếp thất mà động thủ với ta, lại coi thường ông ấy đã dùng phương pháp đó để trút giận, cho nên mang một thân thương tích nấm liệt, vẫn nhiều lần làm ông ấy giận đến thất khiếu bốc khói.

Cuối cùng, ông ấy giận quá, thương tích của ta còn chưa lành, đã đem ta quăng lên chiến trường làm một binh tốt.

Ta biết ông ấy là xúc động muôn hả giận, làm như vậy phần lớn là để thỏa cơn giận nhất thời, nhưng ta vẫn không có cách tha thứ, cũng không muốn một đời của mình bị một người như vậy an bài cho. Cho nên ta ở trong quân dùng tính mạng của mình đi nỗ lực.

Theo thời gian, ta ở trên chiến trường giết càng lúc càng nhiều người, lòng của ta, cũng càng lúc càng an tĩnh.

Ta biết tổ mẫu và mẫu thân vẫn luôn phái người âm thầm chiếu cố ta, nhưng dù sao cũng là núi cao hoàng đế xa, ta làm một tên lính quèn vẫn phải ăn không biết bao nhiêu đau khổ, ta từng bước từng bước đi lên, khi đến được chức Võ hiệu úy lục phẩm, tiền đồ quang minh.

Lúc này trong nhà ép ta thành thân, hôn sự cũng đã sớm định ra rồi.

Ta chán ghét mấy nữ nhân đấu đá đến người chết ta sống trong nội trạch kia, nhưng xuất thân đã chú định là ta không thể tự mình lựa chọn theo ý mình, huống hồ đã chậm trễ người ta đến 18 tuổi, cũng nên chịu trách nhiệm.

Ai ngờ lần này về Trường An, lại không thể quay lại biên quan nữa.

Làm người không ngờ được chính là tân nương lại chết đi ngay trên đường nghênh thú về nhà chồng! Chuyện này kinh động đến Đại Lý Tự, nhưng tra đến tra đi vẫn không có kết quả gì.

Ta cùng với Đỗ nương từ vẫn chưa gặp mặt nhau lần nào, lại còn chưa bái đường, khỏi nói đến chuyện có tình cảm gì đó, nhưng dù sao cũng coi như một nửa thê tử của ta rồi, sao có thể nhịn được việc nàng chết đi ngay dưới mí mắt ta như vậy?

Sau đó ta lưu lại Trường An, xin được chức quan trong Hình bộ. Ta tuy không hề dựa vào lực lượng gia tộc, nhưng cũng rất rõ ràng, từ ngày ta được sinh ra, trên người đã khắc lên án ký, con đường làm quan chủ định là sẽ bằng phẳng hơn nhiều người, cho nên cũng không muôn làm mấy chuyện tự ép mình hay ức hiếp người khác.

Một mặt là vì nguyên nhân có gia tộc, một mặt cũng là vì ta khi còn ở biên quan cực kỳ khổ mà tích lũy quân công, ta được thuận lợi phân đến Hình bộ, ngay từ đầu đã là chính lục phẩm quan viên.

Cũng không nghĩ là ta lại đích xác có chút thiên phú phá án. Nhưng đáng tiếc là lúc đầu có lẽ là kinh nghiệm phá án chưa đủ, thêm việc hung thủ gây án xóa sạch dấu vết, ta tốn hết hai ba năm cũng không thể tìm ra một mảy may dấu vết gì.

Nhờ phá được nhiều vụ án, quan vị của ta càng lúc càng cao, cũng vì vậy mà kiến thức được càng nhiều những thứ xâu xa nơi quan trường.

Lúc này ta mới hiểu ra, thì ra ta bất quá là nhảy từ núi lửa nhảy vào luyện ngục. Muốn lui thân? Từ thời khắc mà ta bước nhập vào chốn quan trường, trên thân đã gánh vác trách nhiệm gia tộc, Tiêu thị chúng ta, trước giờ không có nam nhân hèn nhát như vậy.

Trong tộc học ở Lan Lăng treo tranh vẽ của những người địa vị cao qua các đời Tiêu thị, bọn họ không ai là không quyền khuynh triều dã, ta biết, trăm năm sau, việc có tranh được treo bên trong tộc học Tiêu thị, đối với mỗi một người con cháu của Tiêu thị mà nói là nơi quy túc tốt nhất, cũng là nơi quy túc tốt nhất của ta.

Có điều, ta không có cách cương trực như phụ thân, nếu làm chuyện gì đó, ta biết rõ là có nhiều cách giải quyết tốt hơn, tại sao ta phải thời thời khắc

khắc dùng tính mệnh người nhà của mình đi chông đõ?

Trên quan trường, phụ tử gặp nhau, ta và ông ấy vẫn luôn như nước với lửa.

Một ngày nọ, ta tận mắt chứng kiến ông ấy đánh nhau với Ngụy Chinh ngay giữa đại điện, lúc đó cảm giác trong lòng ta không phải là trào phúng, cũng không phải khinh bỉ, mà là động dung, là đau lòng.

Phụ thân bị tước chức quan rời đi Trường An, ta đích thân đi tiễn. Chỉ là ta biết ông ấy là một người rất trọng thể diện, ta không muốn ông ấy cảm thấy mất đi tôn nghiêm trước mặt nhi tử của mình, vì vậy chỉ đứng trên thành lâu đưa tiễn.

Từ sau lần đó, con đường làm quan của ta tự nhiên càng thuận lợi hơn, không thể phủ nhận, ta có thể tuổi còn trẻ mà đã ngồi lên vị trí Hình bộ Thị lang, có quan hệ không nhỏ với việc phụ thân ta bị tước đi chức quan, là sự áy náy cùng với lòng tôn kính mà vị cựu ngũ chí tôn kia dành cho phụ thân.

Thánh thượng đã từng bình luận về ông ấy: *Tật phong tri kính thảo, bản đăng thức thành thàn.**

*gió lớn mới biết cỏ cứng, gian nguy mới biết ai là trung thàn.

Vì chuyện này, phụ thân không hề nghi ngờ là vẫn luôn thành công, đây cũng ta từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên đồng ý với ông ấy. Vì vậy mà sau này chúng ta vì không hợp chính kiến mà đánh nhau, nhưng quá nửa là ta không hề chông đối, bất quá là ăn vài đấm vài đá, ta không phải là không chịu được.

Để giảm bớt nỗi đau mất ái nữ của Đỗ gia, trong nhà hai năm sau đó không đả động đến chuyện hôn sự của ta nữa, vừa lúc ta có thể tự tại một thời gian.

Vì Đại Lý Tự tra xét mãi không có tiến triển, thêm đòn đái là Đỗ thị vốn yếu ớt từ nhỏ, nên chỉ coi như nàng là thọ mệnh đã tận, nhưng ta không tin, cho nên thời gian ở Hình bộ vẫn luôn kiên trì không ngừng tra xét, sau hai năm, trong nhà lại nói chuyện hôn sự, ta vẫn cự tuyệt.

Dân Trường An chỉ nói là ta si tình, Đỗ gia cũng vì vậy mà có ấn tượng tốt với ta.

Chỉ có gia hỏa Lưu Thanh Tùng kia, ba hồi hai chặp cứ u oán hỏi ta có phải là đã yêu hắn rồi hay không, cho nên mới cự tuyệt lấy vợ.

Ta cười nói: Ta còn chưa đến mức tự ngược đãi như vậy.

Vì danh tiếng tốt, sau khi Đỗ thị mất được bốn năm, trong nhà vẫn dễ dàng định cho ta một cửa hôn sự không tệ. Đối phương là đích nữ Phạm Dương Lư thị, năm nay mươi sáu.

Ta là một nam nhân chân chính, có lẽ đối với chuyện giữa nam và nữ bắt đầu có hơi chậm, nhưng mà lúc này ta đúng là muốn cưới vợ rồi. Cho nên mới vui vẻ mà đáp ứng.

Đối với lần thành hôn này, ta vẫn ôm chút chờ mong!

Ta cẩn thận phòng bị, thuận lợi đón tân nương vào nhà, sau khi bái đường xong còn đang ở yên thính, lại nhận tin gần thành Trường An phát sinh trong án, người bị cướp là người nhà của quan viên tam phẩm đương triều, Hình bộ không dám sơ xuất. Không may là một vị Thị lang khác của Hình bộ phải về quê nhà làm tang lễ cho phụ thân, ta chỉ còn cách tạm thời nhận lấy trách nhiệm. Lư thị cũng rất hiểu chuyện, nói với ta là chính sự quan trọng.

Chỉ mất ba ngày đã phá xong án, thánh thượng còn khen ngợi ta, nhanh nhẹn về nhà để nhập động phòng.

Tiếc thay, khi ta lòng vui rạo rực về đến nhà, tắm rửa xong xuôi, thị tỳ lại hoảng loạn chạy tới nói với ta, Lư thị đã tắt thở rồi!

Trong tân phòng vẫn còn mang không khí vui mừng, nhưng mặt của nữ tử trên giường kia đã trắng xanh, ngực đã không còn hơi thở.

Vẫn không có dấu vết, Lư thị cũng như Đỗ thị, cứ chẳng hiểu ra sao... mà chết đi như vậy.

Trong những năm sau đó, ta vẫn luôn âm thầm tra xét, dấu vết mong manh tìm được vẫn cứ luôn chỉ hướng đại bá mẫu, có điều ta vẫn không thể nào tìm ra chứng cứ có thể chứng minh người đúng là do bà ta giết chết.

Có lẽ vì chuyện này, nỗi bức bối của ta vẫn không thể tiêu được, thủ đoạn phá án cũng càng ngày càng lộ vẻ lạnh lěo bạo lực, không chút lưu tình.

Hứng thú mà ta có với nữ nhân, phảng phất như bị mất sạch ngay thời khắc ta nhìn thấy xác của Lư thị, ta cho rằng vì không thể bảo hộ được bọn họ, ta cẩn bản không đáng có được thân và tâm của họ.

Trong khoảng thời gian này, ta cũng nhìn rõ bộ mặt thật của mấy nữ tử Trường An. Bọn họ trước đó lúc nào cũng tỏ ra rất ái mộ ta, nhưng dù sao cũng không ái mộ đến mức không cần mạng, ai cũng sợ bị ta khắc chết.

Đối với những nữ nhân như vậy, ta cũng không muốn đụng đến.

Thực ra cũng có vài người không sợ chết đến nói muốn đè thân, đáng tiếc không phải dưa vẹo thì là táo nứt, mẫu thân có lần nổi giận lôi đình làm bọn họ không dám bén mảng nữa, nhưng ta cũng không hiềm lạ nữa.

Trong bốn năm này, có người nói trong vòng năm trượng xung quanh ta sợ là một con muỗi cái cũng không sống được, nhưng ta coi những chuyện này như chuyện cười.

Thắng cho đến khi ta đến Tô Châu đuổi bắt Tô Tử Kỳ, mới gặp được nữ tử đầu tiên khơi dậy hứng thú của ta.

Ta chắc chắn lúc đó Tô Tử Kỳ đang ở trong chiếc xe ngựa đó, ta thậm chí còn định không màng sống chết của người bên trong xe mà tóm lấy hắn, nhưng nữ tử bị bắt cóc kia, giọng nói lại bình tĩnh như vậy, không hề có một tia sợ sệt.

Người ta mang theo đa phần cũng đã táng thân dưới kiém của Tô Tử Kỳ, không có nắm chắc sẽ tóm được hắn, còn có khả năng thiệt hại, ta quyết định bỏ qua lần này.

Ta đoán ra thân phận của nàng, tìm cách đến tra xét, muốn biết nàng rốt cuộc là bị bắt cóc, hay là đồng bọn của Tô Tử Kỳ.

Ngày đó Tô Châu có mưa, nàng là nữ tử đầu tiên đến gần ta nhất trong những năm gần đây.

Ta không thể phủ nhận, dung mạo của Thập Thất nương rất thu hút ta, nhưng càng tiếp xúc nàng ta càng phát hiện tính cách của nàng còn thú vị hơn nữa.

Ta tuy rằng rất ít tiếp xúc với nữ nhân, nhưng không đại biểu là ta không hiểu, ngược lại, ta nhìn thấy còn rõ ràng hơn đại đa số nam nhân.

Nàng là đích nữ của Nhiễm thị, cũng coi như là xuất thân thế gia, nhưng trên người lại không hề có chút kiều khí của nữ tử thế gia, ánh mắt lại lộ vẻ cứng cỏi bướng bỉnh, ta lại cảm nhận được sự thành thật của nàng.

Ta biết Nhiễm Thập lang nhận ra ta, cho nên cố ý xuất hiện khi hắn có mặt, muốn nhìn thử vị nương tử này sau khi biết ta là Trường An Quỷ kiến sầu xong, thì có bị dọa sợ đến hoa dung thất sắc như những người khác hay không.

Có điều khi ta gặp lại nàng lần nữa, ánh mắt của nàng vẫn cứng cỏi như cũ, mặt vẫn vô biểu tình, nhưng ta lại cảm thấy bộ dáng này của nàng, lại thực sự đẹp đẽ kỳ lạ.

Phản phác như ta có làm gì cũng không đủ để cho nàng thay đổi sắc mặt, nhưng những gì nàng làm đều làm cho ta cực kì chấn kinh. Khi ta nhìn thấy nàng thành thạo giải phẫu tử thi, ta thật sự đã bị bản lĩnh của nàng thuyết phục.

Càng nghe nhiều về nàng, hứng thú về nàng càng lúc càng gia tăng.

Những ngày ở Tô Châu, ta luôn tìm mọi cơ hội để gặp mặt nàng.

Nhưng ngày vui luôn ngắn ngủi, ta không thể không quay về Trường An để báo cáo.

Khi ta đã được hưởng thụ qua những giờ phút vui vẻ với Thập thất nương, quay lại cuộc sống trước đây, có chút khó thích ứng, hầu như ngày nào cũng nghĩ tới nàng, không khỏi muốn biết nàng đang làm cái gì. Vì thế, ta phải người đi Tô Châu, cứ cách một đoạn thời gian lại truyền cho ta một ít tin tức.

Nói ra thì cũng kỳ quái, rõ ràng chỉ có duyên gặp mặt vài lần, nhưng sau khi chia tay, tình cảm của ta nơi này đã trở thành luyến mộ. Phân luyến mộ này, làm ta quyết định bất chấp thân phận ra sao, khó khăn như thế nào, cũng phải cưới được nàng về.

Phản phác như chờ lâu đến 10 năm, ta cuối cùng cũng đã tìm được cơ hội đích thân chạy đến Tô Châu lần nữa.

Khi đến Tô Châu, ta đè nén lòng kích động, cẩn thận gột rửa hết cả người bụi bặm, thay đổi vài lần y phục, muốn nàng nhìn thấy bộ dạng tốt nhất của ta, rất nhiều nữ nhân mê luyến vẻ ngoài của ta, ta hi vọng nàng cũng có thể sinh ra được nửa điểm ưa thích.

Nhưng đi đến nửa đường, nghĩ tới quá nhiệt tình lại sợ nàng cảm thấy khó tiếp thu, lại đuổi trở về thay lại quan phục, cảm thấy bộ dạng này mới đủ thành ý.

Nhưng mà, sự thật vẫn luôn khó chấp nhận như vậy.

Sau đó ta mới phát hiện ra, Tô Tử Kỳ đã sớm hơn ta một bước mà đứng ở bên cạnh nàng.

Trong tích tắc đó, trong lòng ta trải qua vô số tình cảm rối loạn, trong đầu ta nghĩ qua vô số cách ứng đối, bất luận về mặt tình cảm hay chức nghiệp, ta đều nên tóm lấy Tô Phục. Nhưng khi ta nhìn thấy một tia khẩn cầu trong đôi mắt nàng, ta chỉ biết quay lưng rời đi. Vì sợ nàng thương tâm, vì sợ nàng do đó mà hận ta.

Ta trước giờ chưa tỏ thiện ý với bất kỳ nữ tử nào, sau đó thỉnh giáo Lưu Thanh Tùng được vài cái biện pháp, nhưng vẫn cảm thấy lần nào cũng là thất bại.

Tình cảm của Thập thất nương có lẽ rất hàm súc, cho dù ta có thể ẩn ẩn cảm thấy trong lòng nàng có tình cảm dành cho Tô Phục, nhưng vẫn luôn không hề biểu lộ thần sắc ái mộ ra với hắn. Mà sau vài lần tiếp xúc tìm hiểu, ta cho rằng nàng không phải là dạng người uyển chuyển.

Có lẽ có cái gì đó làm cho nàng chần chờ?

Điều này làm cho ta thấy được hy vọng, vì vậy mà càng cố gắng tìm cơ hội ở gần nàng hơn.

Đè xuống cảm giác ghen tuông, đứng trên lập trường một người ngoài cuộc để quan sát, tình cảm mà Tô Tử Kỳ dành cho nàng, là tình cảm của một quân tử, quang minh lỗi lạc. Về điểm này ta không bằng hắn. Lúc đầu tình ý mà ta dành cho Thập thất nương, hoàn toàn tương phản với Tô Tử Kỳ, tình cảm của ta, là tình cảm của kẻ tiêu nhân, ta thích nàng nên muốn kéo nàng đồng sinh cộng tử, dù chuyện gì xảy ra ta cũng quyết không buông tay.

Nhưng ngay thời khắc nàng đáp ứng gả làm thê tử của ta kia, ta biết bản thân mình không muốn đồng sinh cộng tử với nàng nữa, ta muốn vì nàng mà sống sót, cũng có thể vì nàng mà chết.

Kết hôn nhiều năm như vậy, ta đã thôi không nói mấy lời đường mật nỗi da gà như khi theo đuổi nàng nữa, vì ta đã đem toàn bộ tình cảm của mình dung nhập từng chút một vào trong sinh hoạt. Không phải tình cảm phai nhạt đi, mà là đã quá sâu sắc.

Ta tin rằng người có thể hiểu được ta, a Nhan!

Chương 451: PN - Khuếch tán ưu thương man mác - tự bạch cô đơn của Tô mỹ nhân.

Một ngày tuyết rơi.

Trong nhà truyền ra tiếng tiêu vǎng vǎng, ta nằm trên nóc nhà, nhìn từng bông tuyết rơi lá tả từ bầu trời đêm.

Tiếng tiêu nhẹ nhàng, ổn định mà âm áp, mang một tình cảm nhàn nhạt, như ánh đèn le lói trong đêm dài, làm ta nhớ tới đêm Thất tịch đó bên bờ Bình Giang ở Tô Châu, trong đám người xô đẩy lôi kéo hỗn loạn, nàng hoảng hốt túm lấy ống tay áo của ta. Ta nhận ra, nàng chính là vị nương tử mà ta gặp gỡ trong con hẻm ở Tô Châu ngày mưa đó, cũng là người mà ta bắt cóc vào lần đào thoát trong rừng sâu kia.

Thời khắc mà nàng bắt lấy ống tay áo của ta, không biết vì cái gì, ta lại sinh ra tâm tư muốn bảo hộ. Ôm nàng vào lòng, cảm giác mềm mại ôn nhu rất khó quên, rất khó tưởng tượng nương tử này lại có thần kinh và ánh mắt kiên cường. Mùi bội lan thoang thoảng, ta thậm chí lúc đó còn có một suy nghĩ hoang đường, nếu có thể cưới nàng làm thê tử, đời này hẳn sẽ không còn gì tiếc nuối rồi.

Có điều đêm nay ta có nhiệm vụ phải hoàn thành... mà đôi tay đã thấm đẫm máu tươi này của ta, đôi tay trước giờ chỉ biết giết người, thật sự có thể cho nàng một cuộc sống bình an sao...

Tiếng tiêu trong phòng như mưa phùng mên mang, âm điệu dần cao lên, sau vài nhịp, lại trầm xuống.

Dòng người trong chợ đêm nườm nượp đổ về một phía, chỉ để lại một bờ đê vắng lặng, tiếng mưa lát phát, một mảnh yên tĩnh...

Khi quay lại bờ sông lần nữa, người cũng đã tan hết. Ta có chút hồi hận, nàng thấy ta giết người rồi. Ta không có động ý niệm giết nàng diệt khẩu, nhưng lúc đó nên thu liêm sát khí một chút, ta lại quên mất.

Ta biết là đã dọa đến nàng, nhưng nàng chắc là đã thời thời khắc khắc khắc để phòng ta rồi đi!

Sau đó gặp lại trong Ánh Mai am, ta cho rằng, ta cuối cùng coi như là đã thoát khỏi trói buộc, cho nên ta cho phép bản thân bước từng bước nhỏ đến gần nàng, ta cho rằng, ta và nàng gặp nhau nhiều lần như vậy, hắn là ông trời cũng có chút ủng hộ ta.

Sau này ta mới biết được, ta một người rơi vào trong bùn lầy, chỉ có thể trầm luân, vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi trói buộc.

Hết một khúc, ta nghe thấy có người than nhẹ: *Thập lý trường lô, đào hoa như đố*.

Nàng nói: phu quân ta muốn, không phải vì ta mà làm tất cả mọi thứ, ta chỉ cần hắn luôn ở nơi đó mà thôi.

Nàng nói nàng đã chọn được một người thích hợp.

Ta biết, khúc tiêu này, là lời chia ly nàng dành cho ta. Trong khoảnh khắc đó, ta cảm thấy trong thân thể có thứ gì đó vỡ nát, tan biến đi, như những bông tuyêt đang rơi lá tả lá tả đầy trời kia, không hề phát ra chút âm thanh nào.

Ta đi theo nàng cả một đoạn đường, cho đến khi về lại trong viện, nhưng có lẽ là nàng không nhận ra.

Nhặt lấy trường tiêu mà nàng để lại trên đất, ta thấy nàng quay người lại, nhìn ta nở nụ cười nhẹ. Trước đó, ta chưa bao giờ thấy nàng cười như vậy, cũng không hề biết, nụ cười đó có thể đẹp đến kinh tâm động phách đến mức này. Mà ta từ lần đầu tiên gặp nàng đã lún sâu trong vũng lầy, lúc này ta không có tư cách giành lấy nó...

Ta dùng toàn bộ sức lực và nhẫn耐 của cả đời này, dùng một giọng điệu bình thường nhất nói với nàng: "Chúc mừng người tìm được người thương."

...

A Nhan, chỉ cần nhìn thấy người hạnh phúc, vô luận hạnh phúc đó có phải là ta cho hay không, đều tốt cả!

A Nhan, chúc mừng người...tìm được người thương!

Lời editor: buồn hong? truyện tới đây là kết rồi đó, kết sạch kết sẽ rồi đó!
Happy single day nha các sweet hearts <3

Completed, 11-11-2020!